

نماز ستون دین

مؤلفان

امین الدین "سعیدی- سعید افغانی"
و دکتور صلاح الدین "سعیدی- سعید افغانی"

نماز ستون دين

نوشته، تتبع و نگارش :
امين الدين « سعيدى - سعيد افغانى »
دكتور صلاح الدين « سعيدى - سعيد افغانى »

فهرست عناوین و موضوعات کتاب

<p>و اما نماز در اصطلاح شریعت اسلامی: 60</p> <p>چرا اسلام برخواندن نماز تأکید همیشگی میکند: 60</p> <p>معنا و مفهوم نماز: 61</p> <p>معنای لغوی نماز: 62</p> <p>کیفیت فرض گردیدن نماز: ... 63</p> <p>حکم نماز در اسلام: 65</p> <p>اسلام بر پنج چیز بنیان گذاری شده است: 66</p> <p>مقام نماز در اسلام: 66</p> <p>سه اصل اساسی در عبادت 70</p> <p>باب دوم 72</p> <p>اهمیت وقت در نماز 72</p> <p>علت خواندن نماز در اوقات مختلف: 74</p> <p>فضیلت نماز در وقت تعیین شده: 74</p> <p>فضایل خواندن نماز در اول وقت: 76</p> <p>اوقات شرعی نماز پنجگانه: ... 77</p> <p>اوقات مکروهه نماز: 78</p> <p>احادیث وارده در مورد اوقات مکروه: 79</p> <p>حکمت فرضیت پنج وقت نماز در شرع اسلام: 81</p>	<p>مقدمه 37</p> <p>تقریظ از: الحاج مولوی سید حبیب « سادات » 40</p> <p>تقریظ از: سرمحقق عبدالباری « راشد » 42</p> <p>سریزه 44</p> <p>تقریظ از استاد: غلام ربانی « ادیب » 45</p> <p>شکر و سپاسگذاری 48</p> <p>باب اول 50</p> <p>مفهوم عبادت و نماز در اسلام عبادت: 50</p> <p>فطری بودن عبادت: 52</p> <p>عبادت راز آفرینش است: ... 52</p> <p>تشویق به عبادت: 53</p> <p>حکمت و هدف عبادت، بخصوص نماز در اسلام 53</p> <p>نقش عبادات در تزکیه اخلاق: 54</p> <p>در دین مقدس اسلام عبادت 24 ساعته است: 55</p> <p>چرا عبادت فقط نماز خواندن باشد؟ 56</p> <p>آیا نماز اصل دین است؟ ... 57</p> <p>کلمه «صلاة»: 59</p>
---	--

خواندن نماز عصر در وقت غروب	اوقات پنجگانه نماز در قرآن
آفتاب: 104.....	پاک: 82
ترک نماز عصر: 104.....	اوقات پنجگانه نماز در احادیث
تأخیر نماز عصر تا زردی	نبوی: 84
آفتاب: 105.....	تعداد نماز های فرضی: 85
علت نهي نماز در اوقات	وقت نماز صبح: 86
متذکره: 106.....	محدوده نماز صبح: 87
جمع نماز عصر با نماز ظهر: 106	تعجیل در خواندن نماز صبح: 87 ..
وقت نماز مغرب (نماز شام): 107	فضایل نماز صبح در احادیثی
مقام ومنزلت نماز خفتن	نبوی: 88
(عشاء): 108.....	خواندن نماز صبح در اول وقت
وقت نماز عشاء (نماز	مستحب است: 89
خفتن): 108.....	قضای نماز صبح: 92
فضیلت نماز عشاء: 109.....	آنچه که بعد از نماز صبح
وقت مستحب نماز خفتن: 109..	مستحب است: 93
خوابیدن قبل از نماز عشاء و	حکم خواندن نماز بعد از نماز
گفتگوی بعد از آن: 110.....	صبح وبعد از نماز عصر: 94
دلیل کراهت خواب قبل از نماز	مقام ومنزلت نماز ظهر یا
عشاء: 110.....	پیشین: 97
حکم شرعی در تأخیر نماز عشاء:	وقت نماز ظهر (نماز پیشین) 97
111.....	مقام ومنزلت نماز عصر- صلاة
نماز خفتن و آخرین وقت آن: 111	الوسطی (نماز میانه): 99
فورمول محاسبه نیمه شب برای	وقت نماز عصر (نماز دیگر): 99 ..
نماز خفتن: 113.....	وقت نماز عصر به رای امامان
مقام ومنزلت نماز وتر 113....	چهارگانه: 100.....
وقت نماز وتر: 113.....	ب: پایان وقت نماز عصر: 101.....
تعداد رکعات های وتر: 114..	فضایل نماز عصر در احادیثی
طریقه خواندن نماز وتر: 115...	نبوی: 102.....
	ادای نماز عصر در روزهای آبری:
	103.....

- دوم: خواندن نماز وتر در پنج رکعتی: 116.....
- سوم: خواندن نماز وتر در هفت ویا نو رکعتی: 116.....
- روش پیامبر اسلام در خواندن دعای قنوت: 117.....
- نماز وتر با جماعت: 118.....
- قضای نماز وتر: 119.....
- نماز وتر نزد احناف: 122.....
- دعای قنوت: 125.....
- تعداد نمازها سنت: 125.....
- تعریف سنت: 126.....
- حکمت نهفته در نمازهای سنت: 126.....
- اقسام نمازهای سنت: 129.....
- طول قیام در نمازهای سنت: 129..
- میتوان نمازهای سنت را نشسته هم خواند: 130.....
- سنت فجر (صبح) و فضایل آن: 130.....
- تخفیف در سنت فجر (کوتاه خواندن آن): 132.....
- در نماز سنت فجر چه چیز باید خواند؟: 133.....
- دعا بعد از سنت فجر: 134.....
- دراز کشیدن به پهلو بعد از نماز سنت فجر: 134.....
- قضای سنت فجر (در صورتیکه نماز فوت شود): 135.....
- سنت ظهر و فضایل آن: 136.....
- درباره چهار رکعت بودن سنت ظهر: 136.....
- درباره شش رکعت بودن سنت ظهر: 136.....
- در باره هشت رکعت بودن رکعت سنت ظهر: 136.....
- فضیلت چهار رکعت پیش از نماز ظهر: 137.....
- حکم قضای سنت ظهر: 137.....
- سنت قبل و بعد از نماز مغرب و فضایل آن: 138.....
- سنت قبل و بعد از عشاء و فضایل آن: 139.....
- سنتهای غیر مؤکد: 139.....
- خواندن نماز سنت ونوافل در خانه: 140.....
- قطع نمازهای سنت و نفل به هنگام شروع نماز فرض: 141.....
- باب سوم: 142.....
- محل و فضیلت نماز در آن: 142...
- خواندن نماز در کعبه: 142.....
- ثواب و فضیلت عبادت در کعبه: 144.....
- محدوده مسجد مکه: 144.....
- محدوده مسجد الحرم: 145.....
- چهارم: تمام حرم، جایی که صید در آن حرام است: 146.....
- فضیلت نماز خواندن در مسجد الحرام: 148.....

- 168..... نمازخواندن در کلیسا:
- 170..... نماز خواندن مسلمانان در کلیسا
ایا صوفیا در ترکیه
- 171..... نمازخواندن بر سر راه عبور و
مرور مردم:
- 172..... نماز خواندن بر تخت خواب:
- 172..... نماز خواندن در روبری شیشه:
- 172..... اماکن ممنوعه برای نماز:
- 173..... نماز خواندن در زباله دانی:
- 173..... نماز خواندن در کشتارگاه:
- 174..... نماز خواندن در غوجل (طبیله)
شتران:
- 174..... نماز خواندن در حمام:
- 174..... نماز خواندن در پشت بام کعبه:
- 175..... نماز خواندن در محل غیبت:
- 176..... باب چهارم
- 176..... فرض های نماز
- 176..... شش فرض خارج نماز:
- 177..... شش فرض داخل نماز:
- 178..... واجبات نماز:
- 178..... سنتهای نماز:
- 179..... ده سنت قولی:
- 179..... ده سنت فعلی در نماز:
- 179..... ارکان نماز:
- نمازهای نوافل در مسجد نبوی :
148.....
- نمازخواندن در مسجدی که با
قبله انحراف داشته باشد..... 149
- دلیل اینکه رو کردن به قبله
حین نماز شرط واجبی است:..... 149
- نماز خواندن در محل که تصاویر
باشد!..... 151
- عدم حضور ملائکه در خانه که
در آن تصویر باشد:..... 152
- نمازخواندن در لباس عکس دار: 154
- نمازخواندن در محل ناپاک:..... 155
- نمازخواندن در مکان ناهموار:
155.....
- نمازخواندن بطور نشسته :..... 155
- نماز خواندن در موتر:..... 156
- چرا میتوان در کشتی و طیاره
نماز فرض را خواند؟..... 156
- نماز خواندن در طیاره وقاعده
ای قبله یابی در آن:..... 158
- نمازخواندن در مساجد قبردار:
160.....
- تخریب و انهدام مسجد قبر دار:
162.....
- نماز خواندن در زمین غصبی: 163
- نمازخواندن در لباس که از پول
حرام تهیه شده :..... 164
- لباس ابریشم برای مردها
شایسته اهل تقوی نیست :..... 165
- نماز خواندن در زمین مغضوبه:
166.....

فصل دوم : آداب قضای حاجت
 واستنجا : 192.....

استنجا : 194.....

استنجا بوسیله سنگ : 195.....

استنجا بوسیله سنگ و آب : 195..

یادداشت شرعی وحکمی در مورد
 کاغذ تشناب : 196.....

شستن مقعد در استنجا : 197....

حکم استنجا قبل از هر وضوء :
 197.....

خروج از بیت الخلاء : 197.....

استنجا نباید با دست راست
 صورت گیرد : 197.....

وظیفه شرعی بعد از قضای حاجت
 : 198.....

آیا خروج باد بی صدا و بی بو
 شکننده وضوء است ؟ 198.....

حکم استنجا بعلت خروج باد :
 199.....

مریضی باد شکم : 200.....

علت اساسی تولید باد شکم : 200..

وضوء و پرا بلم خروج باد : 201...
 حکم شرعی در مورد سلسل ادرار
 : (سلسل بول) 204.....

فصل سوم : 204.....

وضوء : 204.....

دلیل مشروعیت وضوء : مشروعیت
 وضوء به سه دلیل ثابت شده است :
 205.....

حکم شرعی در مورد رکن نماز : 180

حکم شرعی در مورد واجبات
 نماز : 180.....

اما فرق بین رکن و واجب : 180...
 ارکان و واجبات نماز : 180.....

اول : ارکان نماز که چهارده
 رکن هستند : 181.....

دوم : واجبات نماز که هشت مورد
 هستند : 181.....

سوم : سنتهای قولی نماز که
 یازده مورد هستند : 181.....

چهارم : سنتهای فعلی یا هیئات
 نماز : 182.....

مواردی باطل کننده و فاسد کننده
 نماز ! 182.....

مفسدات نماز : 184.....

مکروه کننده نماز : 184..

گریه کردن در نماز : 184.....

خواب رفتن در حین ادای نماز :
 186.....

حکم بستن چشمها در نماز ؟ 187...
 کشیدن صدای از انگشت در وقت
 نماز : 187.....

حرکت در نماز و باز کردن دروازه
 خانه : 188.....

عدم تمرکز در نماز موجب بطلان
 آن می شود ؟ 189.....

باب پنجم نماز و طهارت : 189.....

اقسام طهارت : 190.....

- ابن عباس و مسح پا هادر وضوء: 205.....
- 217.....
218. چرا مسح سر فقط یکبار است؟
- فرض ششم: ترتیب، (رعایت ترتیب
بین فرایض وضوء به ترتیبی که
گذشت، واجب است). 218.....
- 219..... : سنتهای وضوء
- 219..... : - تسمیه در اول وضوء:
- مسواک زدن، سواک کردن- :
شستن هر دو کف دست سه بار در
آغار وضوء: 219.....
- سه بار مضمضه کردن: 219.....
- استنشاق و استنثار سه بار:
219.....
- شستن روی: 220.....
- شستن دست ها: 220.....
- تخلیل اللحیة (ریش) : 221.....
- حکم خلال کردن ریش در وضو : 221.....
- تخلیل الاصابع: خلال کردن
انگشان با همدیگر: 222.....
- دعای مستحب در هنگام وضوء: 222.....
- مقدم داشتن راست بر چپ در
شستن- تیامن: 223.....
- دست کشیدن بر اندامها همراه
با آب = دلک: 223.....
- مولات در وضوء: 223.....
- مسح کردن هر دو گوش: 224.....
- شستن پیشانی و دست و پاها
بیشتر از حد معمولی=اطاله غرة
و تحجیل: 224.....
- دوم سنت نبوی: 205.....
- سوم : اجماع: 205.....
- فضیلت وضوء: 205.....
- ترتیب وضوء قبل از نزول آیه
وضوء: 207.....
- وضوء برای نماز: 208.....
- طریقه وضوء پیامبر صلی الله علیه
وسلم: 208.....
- مراحل انجام وضوء در شرع: 209..
- فرائض وضوء: 209.....
- فرض اول: « نیت »: 209.....
- فرض دوم: 209.....
- فرض سوم: 209.....
- فرض چهارم مسح سر: مسح بر
سر از جمله فرض چهارم در
وضوء میباشد 210.....
- اول : پیامبر اسلام همه سر را
مسح نموده است : 210.....
- دوم : پیامبر اسلام تنها بر
عمامه مسح نموده است : 210.....
- سوم : پیامبر اسلام برپیشانی و
عمامه هر دو مسح نموده است :
211.....
- مقدار و اندازه مسح سر: 211.....
- موضوع شماغ و روپوشی در مسح: 212
- فرض پنجم : شستن پا ها: 213.....
- پا ها باید مسح و یا شسته
شوند؟ 213.....

- 237..... شک در شکستن وضوء: .
- آیا لمس وبوسیدن
238..... همسروضوء را باطل می سازد: .
- حکم وضوء برای داکتر در معاینه
عورت مریض: 239.....
- خشک کردن اعضاء بعد از وضوء:
240.....
- حکم وضوء در غسل جنابت: 240.....
- شک در داشتن وضوء: 241.....
- بازی دادن شیطان: 242.....
- آیا گوشت شتر شکننده وضوء است؟
243.....
- وضوء و رنگ ناخون: 245.....
- آیا استعمال نصور، چرس،
هیروئین موجب شکستن وضوء اند؟
246.....
- آیا خنده قهقهه وضوء و نماز
را باطل میکند؟ 246.....
- فصل چهارم طهارت مریض: 249.....
- فصل پنجم غسل: 252.....
- غسل در ادیان ابرهیمی: 252.....
- مسیحیت 253.....
- آب در دین مقدس اسلام: 255.....
- موجبات غسل: 255.....
- فرائض غسل: 256.....
- سنتهای غسل: 257.....
- بصورت کل فرضهای غسل: 258.....
- وسننهای غسل عبارتند از: 259.....
- 225... - صرفه جوئی در آب وضوء: .
- خواندن دعاها در اثنای وضوء:
226.....
- دعای بعد از وضوء: 226.....
- دو رکعت نماز بعد از وضوء:
227.....
- مکروهات وضوء: 227.....
- نواقص وضوء - چیزهایی که وضوء
را تباه می سازد: 227.....
- الف - ادرار. ب- مدفوع. 227.....
- ج- بادی که از شرمگاه پسین
بیرون آید: 228.....
- د، ه، و - منی، و مزی، و
ودی: مزی: 228.....
- اما ودی: 228.....
- پاک کردن لباس از مزی: 229.....
- خواب: 229.....
- زوال عقل: 230.....
- دست زدن به فرج: شرمگاه مرد
و زن، بدون حائل: 230.....
- معاینه کردن عورت بدون دستکش
موجب بطلان وضوء است: 231.....
- چیزی که وضوء برای آن واجب
است: 232.....
- چیزهایی که وضوء گرفتن برای
آنها مستحب است: 233.....
- فوایدی که وضوء گیرنده بدانها
نیاز دارد: 236.....
- وضوء ی جبیره: 237.....

- 259.....: وضوء قبل از غسل
- 260: اما موضوع وضوء قبل از غسل
- 262.....: غسلهای سنت و مستحب
- 262.....: اول: غسل روزجمعه
- دوم: غسل کردن برای عید فطر و
263.....: عید قربان
- سوم: غسل برای نماز استسقاء
(طلب باران) و نماز کسوف و
263.....: خسوف
- چهارم: غسل برای کسی که مرده
263.....: را شسته است
- پنجم: غسل کافر وقتی که اسلام
263.....: بیاورد
- ششم: غسل دیوانه هنگامی که
بهبود یابد و غسل بیهوش شده:
264.....
- هفتم: غسل به وقت احرام بستن:
264.....
- نهم: غسل برای وقوف در عرفه:
265.....
- یازدهم: غسل برای طواف خانه
265.....: کعبه
- 265.....: ترتیب غسل
- اقسام طهارت.....: 267
- آنچه غسل را واجب می‌کند:.....: 267
- اول: خروج منی در حالت بیداری
267.....: یا خواب
- دوم: جماع، اگرچه منی خارج
268.....: نشود
- حکمت و فلسفه غسل جنابت :.....: 268
- سوم: کافری که مسلمان می‌شود:
270.....
- چهارم: قطع شدن خون حیض و
270.....: نفاس
- غسلهای مستحب:.....: 270
- ارکان غسل عبارتند از دو مورد:
270.....
- فصل ششم بحث خون در طهارت: . 271
- 271.....: خون چیست؟
- 272.....: حکم خون در اسلام
- هر حرام نجس نیست ولی هر نجس
273.....: حرام است!
- 274.....: آیا خون شکننده وضوء است؟
- 277.....: خون نجس در اسلام: اول: خون
در حال حیات:
- دوم: خون حیض:.....: 278
- سوم: طوریکه در فوق اشاره
278.....: نمودیم
- چهارم: خون ماهی:.....: 278
- پنجم: خون مگس، پشه:.....: 279
- 279.....: خون انسان و خون حیوان حلال
گوشت:
- خواندن نماز با دهن خون پُر:
281.....
- 283.....: فصل هفتم تیمم
- نکات ضروری در باره روش تیمم:
284.....
- 284.....: فرائض تیمم
- 285.....: طریقه صحیح تیمم

- 299..... نوع جوراب ها در مسح :
- مسح بر جبیره (باند و پانسمان زخم) : 300
- 301..... شرط مسح بر جبیره :
- 301..... مسح گاز پانسمان زخم :
- 302..... کیفیت مسح بر جبیره :
- چرا مسح مستقیماً بالای پا صورت نگیرد: 302
- سوال وجواب توضیحی در مورد مسح: احکام مسح بر موزه ها: 303
- 305..... فصل نهم
- 305..... مسواک:
- فضیلت مسواک در احادیث نبوی :
- 306.....
- 308..... فواید مسواک:
- باب ششم حجاب و ستر عورت در نماز 308
- 309..... حجاب :
- هدف از زینت در آیه متبرکه چیست ؟ 310
- شانزول (آیه 31 سوره اعراف) : 310
- 311..... علل و فلسفه حجاب:
- 312..... عورت مرد در نماز:
- دلیل شرعی بر عورت مرد از نا ف تا زانو: 313
- 314..... حد عورت زن در نماز:
- نمایان شدن عورت در وقت نماز : 317
- 285..... خلاصه بحث تیمم:
- معلومات توضیحی در مورد تیمم: 285.....
- فصل هشتم مسح بر موزه و جوراب 288
- شروط ثابت و صحیح مسح بر خُفها: 289
- پوشاندن کل پای با جوراب ها: 291.....
- نظر فقه حنفی در مورد مسح بر موزه و یا هم چوراب : 291
- ارای مخالف در مسح بر جوراب ها 292
- عدم دست یابی به آب: 294
- نیت در مسح بر خفین و جوراب ها: 294.....
- مدت و وقت مسافرت: 295
- تغییر حالات مقیم به مسافر، و مسافر به مقیم در مسح : 295
- اتمام زمان مسح: 296
- مسح مجدد بر خف و جوراب ها : 296
- موضوع در آوردن خفین در مسح: 297
- کیفیت مسح و محل آن: 297
- موضوع مسح بر ظاهر و قسمت های پایین خفین: 297
- حکم در آوردن جوراب: 298
- موضوع مسح برای پنج نماز: .. 298
- کشیدن خفین بعد از مسح: 299

- 338... وضعیت چشم در حال رکوع: 338
- 338... وضعیت چشم در حال سجده: 338
- 338... وضعیت چشم در حال تشهد: 338
- فلسفه این همه دستورات
339... در چیست؟
- منع نگاه کردن در نماز به
340... آسمان:
- 340 خواندن نماز به چشم بسته : 340
- 340... باب نهم
- 340... ایستاده شدن بسوی قبله
- 342... علل ممکنه درتغییر قبله: 342
- 346... کعبه : 346
- 347... رو کردن بسوی قبله: 347
- 348... فضیلت روی آوردن به قبله: 348
- چرا باید بسوی قبله روی
349... گردانیم؟
- حکم اشتباه در نماز خواندن
350... بطرف غیر قبله: 350
- 350... اختلاف در تعیین قبله: 350
- 352... ترک روی آوردن به قبله: 352
- 353... تلاش برای دست یابی به قبله: 353
- 353... منبر در مسجد: 353
- زاویه کشور های جهان بسوی
355... قبله شریف: 355
- 357... قبله ملایکه: 357
- نماز خواندن پیامبر اسلام بر
358... منبر: 358
- استعمال لباس تنگ برای زنان
318... در نماز: 318
- نماز خواندن در لباس آلوده به
322... منی: 322
- استعمال لباس عکس دارد در نماز:
323... 323
- 323... کلا و لنگوته در نماز: 323
- پوشاندن شانه و سر در وقت نماز
325... 325
- 326... امام الشاطبی کیست : 326
- 326... حکم لباس سدل در نماز: 326
- اما مراد از سدل ثوب در نماز
326... چیست؟ 326
- 328... اول: حالت تبرج: 328
- حالت دوم: حالت حجاب است
329... که: 329
- حالت سوم همان حالت صفور است:
329... 329
- تشمیر ، یا بالا زدن لباس در
330... وقت نماز: 330
- 333... باب هفتم جای نماز در نماز: 333
- جلوگیری از نماز خواندن شیطان
333... بر جای نماز: 333
- اما حکم خواندن نماز بر جای
333... نماز: 333
- حکم جای نمازهای مزین با عکس
336... کعبه و یا مسجد نبوی: 336
- 337... باب هشتم وضعیت چشم در نماز: 337
- 338... چشم در حال قیام: 338

- تکبیر تحریمه و طریقه
 نماز: 371.....
- دعایی که بین اقامه و تکبیره
 الاحرام خوانده می‌شود: 371.....
- دعاء بعد از تکبیره الاحرام و
 قبل از قرائت سوره فاتحه:
 دعای استفتاح: 372.....
- فضلیت تکبیر تحریمه در روایت
 اسلامی: 374.....
- ماموم چگونه میتواند فضیلت
 تکبیره الاحرام را کمایی نمود
 : 375.....
- حکم فراموشی تکبیرتحریمه در
 نماز: 376.....
- یادداشت در مورد سکوت در حال
 قیام: 377.....
- باب دوازدهم چگونگی وضع
 انگشتان و مچ دست در نماز. 378.
- 1- وضع انگشتان در حالت تکبیر
 تحریمه: 378.....
- 2- وضع انگشتان در حالت بعد
 از تکبیر تحریمه: 378.....
- 3- وضع انگشتان دست در حالت
 رکوع: 379.....
- 4- وضعیت انگشتان در حالت
 سجده: 379.....
- دور نگهداشتن بازو ها در حالت
 سجده: 379.....
- 5- وضع انگشتان و مچ دست در
 بالاشدن از سجده دوم به رکعت
 دوم: 379.....
- 6- وضع وحالات دست وانگشتان
 درنشستن برای تشهد: 379.....
- باب دهم نیت در نماز..... 359
- مقام نیت در اسلام: 359.....
- مفهوم نیت: 360.....
- استعمال دوم « نیت » در معنای
 مصدر: 360.....
- راز و حکمت نیت: 361.....
- تلفظ نیت در نماز: 361.....
- محل نیت در نماز: 361.....
- شیخ ابن القیم و تلفظ نیت بر
 زبان نماز: 363.....
- نظریات سایر علماء در مورد نیت
 در نماز بر زبان: 364.....
- شیخ عبد الحق دهلوی میفرماید
 : 364.....
- نیت داشتن و نیت کردن: 365.....
- نیت باید قرب الی الله صورت
 گیرد: 365.....
- مجدد الف ثانی شیخ أحمد سرهندی
 حنفی می فرماید: 366.....
- عبدالحی لکهنوی می فرمایند: 367
- باب یازدهم قیام و تکبیر
 تحریمه: 367.....
- قیام و ایستاده شدن در نماز: 367
- فاصله بین پاها در قیام: 368..
- مراوحة در نماز: 369.....
- وضعیت دست ها در حال تکبیر
 تحریمه: 369.....
- فلسفه تکبیره الاحرام و یا
 تکبیر تحریمه: 370.....

- 7- وضع وحالات مچ دست وانگشتان
 درخواندن تشهد : 380
- باب سیزدهم محل بستن دستها
 درنماز 381
- اساساً چرا باید نماز بخوانیم؟
 382
- محل بستن دست در نماز:
 384
- دوم - حدیث وائل ابن حجر: .. 385
- سوم: حدیث غطیف بن حارث: ... 385
- چهارم: حدیث وائل بن حجر: .. 385
- پنجم: حدیث ابن ابی المخارق
 البصری: 385
- مبحث اول: احادیث صحیح نبوی
 در مورد بستن دست ها برسینه: 386
- اول: حدیث وائل بن حجر رضی الله
 عنه: 386
- دوم: حدیث هلب طائی رضی الله
 عنه: 386
- سوم: حدیث طاووس رضی الله عنه : 386
- بررسی احادیث متذکره از لحاظ
 علوم حدیث: 386
- نتیجه اول : درمورد محل بستن
 دستها : 388
- نتیجه دوم : درمورد محل بستن
 دستها : 388
- بررسی احادیثی بستن دست ها در
 زیر ناف: 389
- اول : حدیث وائل بن حجر رضی الله
 عنه: 390
- دومین روایت در این بابت : . 391
- برسی راویان حدیث: 393
- حدیث حضرت علی در مورد بستن
 دستها در زیر ناف : 393
- نتیجه کلی بحث: 395
- پس دستها در کجا گذاشته شود؟
 397
- خلاصه بحث بستن دستها در نماز:
 397
- نظریه ی علامه نیموی در
 مورد حدیث علقه بن وائل با
 افزودن « تحت السره » .. 398
- نتیجه نهایی درباره بستن
 دستها در نماز : 401
- خواندن نماز با دست باز: . 403
- فلسفه دست بستن در نماز: .. 404
- باب چهاردهم خواندن بسم الله
 به جهر 405
- حکم گفتن اعوذ بالله من الشیطان
 الرجیم 410
- جهر بسم الله در نماز جهری با
 جماعت باید خفیه باشد یا
 جهری؟ 411
- چرا درسوره توبه بسم الله الرحمن
 الرحیم نیست ؟ 411
- نظریات علماء در این مورد : 412
- باب پانزدهم قرائت سوره
 فاتحه در نماز 413
- مشهور ترین نام های سوره
 فاتحه : 414
- درسهای تربیتی درسوره فاتحه:
 415

432..... آمین گفتن در آخرسوره فاتحه!
 432..... فضیلت آمین:
 432..... آمین گفتن بعد از سوره حمد
 در نماز واجب است یا مستحب؟
 432.....
 433..... آمین بالجهر:
 434..... امام عطاء تابعی میفرمایند:
 قرائت و آمین بجهر در نماز
 توسط زنان 439.....
 440..... باب هفدهم
 440..... قرائت در نماز
 440..... دعاء استفتاح در نماز
 خلاصه بحث دعای استفتاح در
 نماز : 446.....
 446..... تعوذ در نماز :
 استعاذه (اعوذ بالله من الشیطان
 الرجیم) گفتن: 447.....
 447..... آهسته گفتن استعاذه :
 خواندن بسم الله الرحمن الرحیم:
 448.....
 449..... سوره فاتحه:
 آمین گفتن (بعد از خواندن
 فاتحه): 449.....
 450..... آمین گفتن یکجا با امام :
 451..... قرائت بعد از فاتحه:
 رهنمود پیامبر اسلام در مورد
 قرائت بعد از فاتحه: 452.....

416..... فضیلت سوره فاتحه :
 قرائت فاتحه در تمام رکعت ها :
 419.....
 قرائت فاتحه برای مقتدی در
 نماز جهری: 421.....
 422..... قرائت فاتحه پشت سر امام :
 422..... سوره فاتحه در نماز جهری:
 آیا قرائت فاتحه در هر رکعت از
 نماز واجب است؟ 423.....
 شخصیکه قرائت فاتحه برایش
 دشوار باشد: 423.....
 قرائت سایر سوره ها در نماز
 بعد از سوره فاتحه: 423.....
 آیا قرائت فاتحه در نماز
 کفایت میکند؟ 424.....
 قرائت سوره فاتحه در نماز سری
 (نماز خفیه) : 425.....
 دلیل حکمی گروه های سه گانه :
 425.....
 دلائل علمای که قایل به بر
 واجب بودن سوره فاتحه بر
 مقتدین نیستند: 427.....
 427..... خواندن سوره فاتحه در نماز:
 نظری ابوهریره در مورد سوره
 فاتحه در نماز: 428.....
 حکم خواندن سوره فاتحه در هر
 رکعت: 429.....
 نماز محمد (ص) و خواندن سوره
 فاتحه: 430.....
 431..... باب شانزدهم

- 468... سجده ومقام آن در نماز: ...
- 468..... هیات سجود :
- 469 مدت زمان سجود و اذکار آن:
- طریقه نشستن بین دو سجده ()
- 472..... سجدتین): :
- 473 دعای مسنونہ در بین سجدتین:
- 473..... جلسہ استرحت:
- 474..... چگونگی نشستن در تشهد: ...
- دعای بعد از تشهد دوم وقبل
- 477..... از سلام دادن:
- برخی از دعاہای وارده در
- 478..... احادیث نبوی:
- 480 اذکار و دعا ہا بعد از سلام .
- احادیث وارده در مورد اذکار
- 486..... بعد از نماز:
- 487..... سایر دعا ہای قرآنی:
- چرا در نماز قرائت بہ زبان
- 488..... عربی است؟
- 489 قرائت مقتدی پشت سر امام .
- 490..... یادداشت قاعدوی:
- آیا اشتباہ در قرائت سورہ
- در نماز موجب سجده سہو میگردد؟
- 490.....
- حکم تسلسل در خواندن سورہ ہا
- 491..... در نماز
- حکم خواندن قرائت بہ آواز
- 492..... بلند در نماز انفرادی
- در نماز میتوان از روی مصحف
- 492..... قرائت کرد :
- حکم قرائت بعد از فاتحہ درسنت
- 453..... ہای فعلی وقولی پیامبر اسلام .
- 453..... قرائت در نماز صبح:
- 454..... قرائت در نماز ظہر:
- 454..... قرائت در نماز عصر:
- 454..... قرائت در نماز مغرب:
- 455..... قرائت در نماز عشاء:
- 455..... قرائت در نماز جمعہ:
- قرائت در نماز عیدین عید فطر،
- 455..... عید قربان:
- 456..... خواندن سورہ مشخص و معینی: ..
- طولانی کردن رکعت اول در نماز
- 457..... صبح:
- رعایت تجوید در ثلاث قرآن در
- 458..... نماز:
- ترتیب قرائت پیامبر صلی اللہ
- 459..... علیہ و سلم:
- 459..... مزین کردن قرائت در نماز مستحب
- 459..... است:
- بحث قرائت جہری و خفی در نماز:
- 460.....
- 462..... تکبیرات انتقال:
- 463..... سورۃ (سورۃ) اخلاص:
- 464..... رکوع و دعاء در آن :
- 464..... تسبیح رکوع:
- 465..... حکمت اذکار رکوع و سجده : ...
- اذکار موقع برخاستن از رکوع:
- 466.....

شیوه قرائت آیات قرآنی در نماز: 515

خواندان دعاء واذکار بزبان غیرعربی در نماز: 523

عدم فهم معانی آیات قرآنی موجب بطلان نماز نمیگردد؟ . 525

باب هژدهم تکبیرات انتقال از رکن به رکن دیگر 526

باب نزدهم 529

رفع الیدین در نماز 529

حکم رفع الیدین: 529

موضع رفع الیدین: 529

اول: رفع الیدین هنگام تکبیرة الاحرام: 529

دوم: رفع الیدین هنگام رکوع رفتن: 530

سوم: رفع الیدین هنگام برگشتن از رکوع: 530

چهارم: رفع الیدین هنگام برخاستن از تشهد البته در نماز های چهار رکعتی: 531

چه وقت باید دستها را بالا برد؟ 532

احادیثی وارده در مسأله رفع الیدین: 533

اثبات رفع الیدین از عمل اصحاب رسول الله 534

حضرت ابوبکر صدیق: 534

حضرت عمر فاروق رضی الله عنه: 535

عبدالله بن عباس: 536

ابن وهب وتلاوت از روی مصحف در نماز: 493

تلاوت قرآن کریم با سرعت در نماز: 494

حکم خواندن سوره های قرآن با ترتیل در نماز: 495

خواندن نماز پشت امامی که قرائتش خوب نیست؟ 496

حکم رفتن به مساجد که امام اش خوش آواز است 496

دلیل خفیه خواندن نماز ظهر وعصر 497

اما قرائت بلند و آهسته خواندن در نماز شب: 497

رعایت وترتیب قرائت سوره ها در نماز 498

فتوای امام ابوحنیفه (رح) در مورد خواندن سوره فاتحه در نماز 499

قرائت سوره فاتحه برای امام ومأموم در نماز: 501

قرائت در نماز بزبان مادری: 504

اول: تعبدی وتوقیفی بودن عبادت نماز: 504

و اما مسأله قرائت در نماز: 504

دوم: نماز رمز ایجاد وحدت بین مسلمانان است: 505

ترجمه: «بسم الله الرحمن الرحيم» وترجمه آن بزبان دری: 507

نخواندن سوره فاتحه در نماز: 513

قرائت جهری در نماز های سنت ونوافل 515

- 559..... طولانی کردن رکوع: 536..... تابعینی که رفع الیدین می کردند:
- 560..... فراموشی اذکار در رکوع: 537: رفع الیدین زینت نماز است
- تسمیع و تحمید گفتن بعد از رکوع: 538..... ائمه ومجتهدین ومساله رفع الیدین:
- 560..... یادداشت در مورد طول قیام بعد از رکوع: 539..... علمای احناف و مسأله رفع الیدین:
- 561..... قومه: 543..... مخالفین رفع الیدین...
- 562.. تعداد تسبیحات در رکوع: نظر مذهب امام ابوحنیفه (رح) در مورد رفع الیدین: 543.....
- حکم بستن دوباره دست ها در قعده 563..... اجر و ثواب رفع الیدین: 550.
- راز و حکمت مشترک رکوع و سجود: 565..... وسایر احادیث در تایید رفع الیدین: 550.....
- 565..... فواید رکوع: آیا احادیثی رفع الیدین منسوخ شده اند؟ 552.....
- آیا مدرک رکوع مدرک رکعت است؟ 566..... استنتاج نهی در مورد رفع الیدین: 555.....
- 568..... باب بیست ویکم 555..... باب بیستم
568. مقام ومنزلت سجده در نماز 555..... مقام ومنزلت رکوع در نماز
- 569..... مقام وحقیقت سجده: 556..... هیئت وشکل رکوع:
- 569..... فلسفه سجده: 556..... کیفیت رکوع کردن:
- 569: فضیلت سجده در حدیث نبوی: 557..... حالت کمر در رکوع:
- 570..... طریقه رفتن به سجده: 557..... وضعیت سر در وقت رکوع:
- نظریه اول: نهادن زانو ها قبل از دست ها: 570..... حفظ آرامش در رکوع: 557.....
- 570..... نظریه دوم: رفتن به سجده با دستها: 558..... تکمیل نکردن رکوع بدترین دزدی است:
- 571..... ترتیب سجده پیامبر اسلام: 559..... اذکار رکوع:
- 573.. وجوب آرامش، در سجده: دعای هنگام بر خاستن از رکوع: 559.....
- 573... وضعیت پا ها در سجده: 559.....

- حکمت و اسرار سجده بر هفت عضو بدن : 573.....
- احادیثی وارده در مورد سجده به اعضای هفتگانه : 574.....
- حالت بازوها دست در سجده : 575.....
- جلسه سکون در سجده : 575.....
- حفظ آرامش در میان دو سجده : 575.....
- طریقه سربلند کردن پیامبر (ص) از سجده : 576.....
- اندازه توقف پیامبر (ص) در سجده : 576.....
- اذکار و اوراد در بین دو سجده : 577.....
- دعا در بین دو سجده در نزد احناف : 578.....
- دعای سجده : 579.....
- جلسه (نشست) : 579.....
- قعه : 580.....
- درود شریف : 580.....
- دعای بعد از درود : 581.....
- جلسه نشستن پیامبر اسلام بین دو سجده : 581.....
- ترتیب برخاستن پیامبر اسلام برای رکعت بعدی : 581.....
- سجده کردن به زمین بدون جانماز : 581.....
- شیخ البانی و مبحث سجده : 582.....
- اعتدال (آرام گرفتن) در سجده : 582.....
- افتراش و نشستن میان دو سجده : 583.....
- اقعَاء : 583.....
- سجده دوم : 583.....
- جلسه استراحت : 583.....
- تورک در سجده : تورک چیست : 584.....
- حالت تورک : 584.....
- تورک : 584.....
- نشستن به حالت تَوْرُک : 584.....
- جلسه ای استراحت در مقام سجده : 584.....
- توافق بین هردو نظریه : 585.....
- دعاهای بعد از صلوات در تشهد : 586.....
- فواید صیحی سجده : 587.....
- سجده در فهم اطباء : 589.....
- متن کامل حدیث مسی الصلاه : 589.....
- باب بیست و دوم حکم حرکت دادن انگشت سبابه (انگشت شهادت) در تشهد : 591.....
- تشهد در نماز : 591.....
- حکم حرکت انگشت سبابه (انگشت شهادت) در تشهد : 592.....
- حکمت اشار بأصبعه السَّبَابَة (حکمت اشاره با انگشت سبابه) : 592.....
- حرکت دادن انگشت، و نگاه بسوی آن : 595.....

باب بیست و چهارم اذکار بعد
 از نماز 618

ذکر: 618

ذکر در لغت: 618

امار ذکر در اصطلاح: 618

انواع ذکر: 618

آیا نیازی برای ذکر وجود دارد
 ! 619

احادیث وارده در مورد اذکار
 بعد از نماز: 620

شیوه شماریدن تسبیحات
 پیامبر صلی الله علیه وسلم: ... 621

باب بیست و پنجم سلام دادن بر
 نماز گزاران 622

سلام پیش از اسلام: 622

باب بیست و ششم حکم مصافحه بعد
 از نماز 625

باب بیست و هفتم 628

خشوع روح نماز است! 628

معنی خشوع: 629

محل خشوع: 630

راه های وصول به خشوع: ... 631

حضور قلبی در نماز: 632

آمادگی قلبی برای نماز: .. 633

رعایت واجبات ، و مستحبات
 نماز: 633

خواندان نماز با خشوع : ... 634

حکم تکان دادن انگشت سبابه
 در تشهد نزد امامان مذاهب: .. 595

رای علمای مذهب حنفی : 595

نمازگذار هنگام اشاره کجا نگاه
 کند؟ 598

رای علمای مذهب شافعی: 599

رای علمای مذهب مالکی: 599

رای علمای مذهب حنابله: 600

رای تابعان اهل حدیث : 600

جمع بندی ارای علماء در این
 بابت : 601

شیخ البانی و تکان دادن انگشت
 سبابه: 602

شیخ ابن عثمین و تکان دادن
 انگشت سبابه : 603

شیخ ابن باز و تکان دادن انگشت
 سبابه: 603

باب بیست و سوم سلام گردانیدن
 و خاتمه نماز 605

انواع سلام دادن از نماز: 606

ترجمه سلام: 607

حکمت و فلسفه « سلام » در نماز:
 608

مسبوق و سلام دادن آن: 610

استغفرالله بعد از سلام: 612

خواندن اذکار بعد از سلام: .. 613

نظریات فقها در مورد اذکار
 بعد ختم نماز : 614

نخواندن نماز در لباس که
 تصویر دارد: 644.....

ذکر دائم الله: 645.....

سجده کردن در سجده تلاوت: 645..

اعوذ بالله گفتن در نماز: 646....

دفع وسواس شیطان: 646.....

صاف کردن سجدهگاه از سنگ ریزه
 ها: 647.....

عدم چرخ دادن روی به اینطرف
 و آنطرف: 647.....

نگاه کردن به آسمان در وقت
 نماز: 648.....

انداختن لعب دهن: 648.....

درک وفهم فواید خشوع در نماز:
 648.....

نماز در فضای بندگی: 649.....

تأمل و تفکر در روش گذشتگان در
 نماز: 649.....

حکم خشوع در نماز: 650.....

دلایل علماء که قایل بروجوب
 خشوع در نماز اند: 650.....

دلایل علماء که قایل برسنت
 بودن خشوع در نماز اند: 652...

باب بیست و هشتم آیا تارک
 نماز واقعاً کافر است؟ 654.....

حکم تارک نماز در اسلام: 656.....

حکم تارک نماز نزد امامان اهل
 سنت و جماعت: 657.....

حکم امام مالک و امام شافعی
 در مورد تارک نماز: 658.....

نمازگزار نباید فراموش کند که
 : 635.....

زمینه سازی برای روحیه خشوع:
 636.....

خشوع روح نماز است: 637.....

توفیق رسیدن به خشوع: 637.....

معرفت و آماده گی برای نماز: 637

شتافتن به سوی نماز در اولین
 اوقات آن: 638.....

دادن وقت کافی برای نماز: 638..

فراغت قلب برای ادای نماز: 639

عزم و اراده و مجاهدت برای
 نماز: 639.....

احساس نیاز برای نماز: 639.....

تلقین مهم شمردن نماز در قلب
 : 640.....

آرام خواندن نماز: 640.....

رعایت آداب نماز: 641.....

یاد مرگ در نماز: 641.....

تدبر و تفکر در اوراد و اذکار
 نماز: 641.....

قرائت در نماز: 643.....

دعا و توسل: 643.....

گذاشتن ستره در نماز: 644.....

تنوع قرائت آیات و اذکار در
 نماز: 644.....

پایبند بودن به اذکار صحیح
 وارد شده از پیامبر صلی الله علیه
 وسلم بعد از نماز: 644.....

- 670..... دلیل از اول کتاب الله:
- 671..... دلیل دوم از سنت رسول الله:
- 671..... دلیل سوم از اقوال صحابه:
- 673..... سهل انگاری در امر نماز:
- 676..... حکم دوستی با تارک نماز در اسلام:
- 678..... عار شیطان از دوستی با تارک نماز:
- 679..... باب بیست ونهم:
- 680..... تاریخچه آذان:
- 681..... صفت آذان:
- 681..... الفاظ آذان:
- 682..... ترجمه آذان:
- 683..... فضیلت آذان:
- 683..... حکم آذان:
- 684..... حکم آذان قبل از نماز چیست؟
- 684..... دعای بعد از آذان:
- 685..... برخی از احکام آذان:
- 686..... خصوصیات مؤذن:
- 687..... اقامه (تکبیر):
- 687..... کیفیت اقامت:
- 687..... روش اول اقامه:
- 688..... ترجمه اقامه:
- 688..... روش دوم اقامه:
- 688..... ترجمه اقامه:
- حکم شیخ عثیمین در مورد تارک نماز: 658.....
- حکم امام ابوحنیفه در مورد تارک نماز: 660.....
- حکم امام احمد در مورد تارک نماز: 660.....
- حکم امام شعرانی در مورد تارک نماز: 660.....
- حکم شیخ حبیب ابن عبد الله در مورد تارک نماز: 660.....
- حکم ابن قیم (رح) در مورد تارک نماز: 662.....
- حکم جابر بن عبد الله (رض) در مورد تارک نماز: 663.....
- حکم امام ابن تیمیه در مورد تارک نماز: 664.....
- حکم شیخ ابن باز رحمه الله در مورد تارک نماز: 665.....
- حکم شیخ محمد بن صالح العثیمین در مورد تارک نماز: 665.....
- حکم شیخ ناصرالدین البانی در مورد تارک نماز: 666.....
- نتیجه کلی در مورد تارک نماز: 666.....
- آیا بر تارک نماز خواندن نماز جنازه جایز است؟ 667.....
- برخورد شوهر با زن بی نمازش: 668.....
- مسئولیت زن در مقابل شوهر بی نمازش: 669.....
- برخورد با خانواده بی نماز خویش! 670.....

چرخانیدن روی مؤذن در وقت
 آذان 701

سمت روی مؤذن در وقت آذان: 702

آذان و وضوء: 702

بلال مؤذن رسول الله: 703

حضرت بلال مردبهبشتی است: 704

صدای اذان از روی کره زمین
 قطع نمیشود: 705

باب سی و م امام و نقش آن در
 جامعه 706

تعریف امام: 706

انتخاب امام: 707

اوصاف لازمه امام: 708

شرایط امامت: 709

امام باید عاقل و بالغ باشد:
 709

امامت كودك: 710

امامت كودك در نماز های نفلی
 : 711

امامت زن: 711

جماعت مستقل زنانه: 712

وظایف امام: 713

طریقه سنت در راست کردن صفوف:
 چسپاندن بچلک پاها و راست
 کردن صفوف: 714

فضیلت صفوف اول و صفوف سمت
 راست: 717

پشت سر امام باید چه کس ایستاد
 شود: 718

چند نکته در باره اقامه: 688

نقاط قابل توجه و ضروری در مورد
 آذان: 689

دو الله اکبرگفتن با یک نفس: 689

مستحب بودن ترجیح: 690

ترجیح 690

تثویب (گفتن الصلاة خیر من
 النوم) در اولین آذان صبح: 690

آنچه هنگام شنیدن آذان و
 اقامه گفته می‌شود: 691

فاصله بین آذان و اقامه: 693

نهی بیرون رفتن از مسجد بعد
 از آذان: 693

آذان و اقامه برای نماز قضایی
 : 693

حکم جماعت بدون آذان: 694

آیا اقامه برای شروع نماز
 واجب است؟ 694

فاصله بین اقامت و تکبیر
 تحریمه: 695

آذان برای نماز در مسافرت: 696

آذان و اقامه برای زنان: 696

عبارت « الصلاة خیر من النوم »
 در آذان: 698

حکم شرعی در مورد آذان رادیو
 ، تلویزون و کمپیوتر: 700

جواب دادن و تکرار عبارت مؤذن
 کامپیوتری: 700

خلص حکم: 701

اما در مورد شرط دیدن امام یا
736..... مامومین:

737..... حکم امامت ماشینی :

737..... حکم متابعت از امام در
ساختمانی منفصل

737..... حکم مخالفت با امام در رفع
اشتباه :

738..... زنان و اشتراک آنان در نماز
جماعت:

738..... جماعت مستقل زنان

740..... صفوف زنان در نماز جماعت: ..

743..... خواندن نماز زن به مطابعت از
صدای امام:

743..... ایستاد شدن مأموم قبل از
امام:

744..... محل ایستاده شدن اطفال در
نماز جماعت :

745..... نماز جماعت واجب است یا سنت :

747..... فواید ومصالح نماز جماعت ..

747..... فضیلت نماز جماعت در خانه یا
مسجد؟

748..... حکم اقامه در نماز جماعت: ..

749..... دیر رسیدن به نماز جماعت: ..

751..... ترتیب جماعت دونفری:

752..... تفاوت زنان و مردان در نماز
جماعت چیست؟

753..... خواندن نماز وتر با جماعت:

754..... فضیلت تکبیر الاحرام امام :

صفوف مردان و زنان در نماز
جماعت:..... 719.....

721..... وظایف امام مربوط قرائت:.....

721..... مکث در قیام نماز:.....

721..... دعا های وارد شده درمقام
استفتاح:.....

722..... وظایف امام بعد ختم نماز:.....

723..... حکم قرائت در عقب امام:.....

724..... حکم سبقت گرفتن از امام در
نماز جماعت؟.....

725..... حکم نماز پشت امامی که
قرائتش خوب نیست:.....

726..... خواندن نماز پشت امامیکه
معنی آیات را تغییر دهد:.....

726..... مراعات کردن حال مقتدیان در
نماز جماعت:.....

727..... متابعت از امام:.....

727..... اشکال مطابعت از امام در نماز
:.....

728..... اقتدا به امام نشسته:.....

729..... اقتدای مقیم به مسافر و برعکس:
.....

729..... اقتدای مسافر به مقیم:.....

729..... رهنمود برای قرائت امام
در نماز:.....

731..... امام دائم و امام صاحب خانه
در امامت نماز پیشقدم اند:.....

732..... خواندن نماز عقب امام
تلویزیون و رادیو.....

کیفیت و چگونگی سجده سهو : 770
اول : زیادت: 770.....
سلام دادن قبل از اتمام نماز:
771.....
دوم : نقصان: 772.....
نقص در ارکان نماز: 772.....
نقص در واجبات نماز: 773.....
نقص در سنتهای نماز: 774.....
سوم : شک: 774.....
شک در نماز خارج از دو حالت
نیست: 775.....
فورمل شک در نماز : 776.....
محل انجام سجده سهو : 776.....
سجده ی سهو بعد از سلام : 778.
اذکار سجده ی سهو و جلوس بین
آنها چیست؟ 779.....
امام نووی ومبحث سجده سهو : 780
جمع بندی کلی نظریات شیخ
عثیمین درمبحث سجده سهو : 780.
احکام سجده سهو از دید امام
ابوحنیفه : 782.....
طریقه سجده سهو از دید امام
ابوحنیفه : 782.....
مبحث سجده سهو در نماز های
سنت ونوافل: 783.....
ارکان نماز: 784.....
اما فرق بین رکن و واجب: .. 785
سنت های نماز: 785.....

طریقه در یافت فضیلت تکبیر
الاحرم امام : 755.....
باب سی ویکم حرکت های
زایده در نماز..... 757.....
و اما حرکت واجب عبارتست از:
762.....
و اما حرکت حرام عبارتست از:
762.....
و اما حرکت مستحب عبارتست از:
762.....
و اما حرکت مباح و جایز
عبارتست از: 762.....
وحرکت زیاد به دلیل ضرورت: 763.
وحرکت مکروه عبارتست از: 763...
موضوع باز کردن دروازه در وقت
نماز: 764.....
حکم عبور کردن از جلو نماز
گزار: 764.....
باب سی و دوم سجده سهو
وحکم آن 767.....
تعریف سجده ی سهو : 767.....
اسباب سجده سهو : 767.....
پیامبر اسلام وسجده سهو: 767.....
کیفیت و چگونگی سجده سهو : 768.
حکم سجده سهو : 768.....
اول: سجده ی سهو واجب است: 768
دوم: سجده ی سهو مستحب است:
769.....
استنباط ونظریه استدلال شیخ
الاسلام از حدیث: 769.....

- 799..... : اشتباه مقتدی
تکرارچندین اشتباه در یک نماز
799..... :
800. شک در قرائت سوره فاتحه :
اشتباه امام در ادای سجده
800..... سهو:
- 801..... حکم خواندن دوباره تشهد بعد
از انجام سجده سهو :
801.....
- 802..... با ب سی وسوم سجده شکر ویا
نماز شکرانه
802.....
- 804..... تعریف شکر:
804.....
804. شکر گزاری در قرآن کریم :
805..... ثمرات شکرگزاری:
- 806..... با ب سی وچهارم تفاوت نماز
زنان با مردان !
806.....
- 807..... فرق های بیرونی:
811..... فرق های داخلی:
- 812..... نشستن در سجده :
جواب علماء به فرق های
812..... داخلی در نماز:
- 813..... در بخش سجده:
815..... حضور زن در نماز جماعت
- 816..... نظریات فقها در نماز جماعت زنان
در مسجد:
816.....
- 817..... صدای زن عورت نیست:
صفوف مردان و زنان در نماز
818..... جماعت:
- 819..... جماعت مستقل زنانه:
- ضمیمه توضیحی درباره سجده
سهو: قاعده کلی برای سجده
787..... سهو:
- 788..... زیادت در رکعت ها
788..... نقص در رکعت ها
- 789..... شیوه تلاش برای اطمینان :
عدم قرائت فاتحه در نماز سری
توسط امام.....
790..... عدم قرائت فاتحه توسط مقتدی
790..... :
- اشتباه در قرائت قرآن بعد
از سوره فاتحه :
790.....
- 791..... اضافه کردن در نماز
791..... تنقیض در نماز
- 791..... فراموشی خواندن تشهد :
سجده سهو قبل از سلام است ویا
بعد از سلام :
793.....
- 794..... زیادت ونقصان در سجده
متابعت از امام در رکعت اضافی
795..... :
- 796..... زیادت در رکعت های نماز :
797..... شک در تعداد رکعت ها
- زیادت در رکعت های نماز توسط
شخصی مسافر :
797..... فراموشی اذکار در رکوع وسجود:
797.....
- 798..... سجده سهو شخص مسبوق :
آیا قرائت قرآن در رکوع ، سجده
799..... سهو دارد :

پیامبر اسلام چرا در مکه نماز
 840..... جمعہ را اداء نکردند؟

اولین بار نماز جمعہ چه وقت
 841..... فرض شد

کمترین عدد برای اقامت نماز
 842..... جمعہ:

حکمت و فلسفہ نماز جمعہ چیست؟
 842.....

حکم نماز جمعہ:
 843.....

حکمت نماز جمعہ و فضیلت رفتن
 844..... به آن:

فضایل رفتن به مسجد:
 845.....

زنان و نماز جمعہ:
 846.....

فضیلت دعا در نماز جمعہ:
 846.....

جمعہ کفارۃ گناہان:
 847.....

وقت نماز جمعہ:
 847.....

نماز جمعہ بر کی فرض است؟
 848.....

تشویق بر خواندن نماز جمعہ:
 848.....

خواندن نماز جمعہ در مسجد
 849..... جامع:

دعا و اذکار مستحب در روز جمعہ:
 849.....

آذان در روز جمعہ:
 850.....

سنت های روز جمعہ:
 851.....

مکروهات جمعہ:
 852.....

قضای نماز جمعہ:
 852.....

ادای نماز ظهر در روز جمعہ:
 852.....

بدعت های شب و روز جمعہ:
 852.....

آرای و نظریات فقہا در مورد
 820..... امامت زن:

تفاوت زنان و مردان در نماز
 821..... جماعت چیست؟

اشتراک زنان در نماز جمعہ:
 821.....

اشتراک زنان در نماز عید:
 823.....

نماز تراویح و اشتراک زنان در
 824..... آن؟

خواندن نماز زن در حضور
 826..... نامحرم:

بحث اختامیہ در مورد حضور زنان
 826..... در مسجد:

حضور زنان در معابد بعد از
 828..... ظهور اسلام:

باب سی و پنجم مقام و منزلت
 829..... نماز جمعہ:

جمعہ در لغت:
 829.....

نام های روز های هفته در نزد
 830..... اعراب:

آداب روز جمعہ:
 831.....

برخی از فضائل روز جمعہ در
 835..... احادیث نبوی:

روز اول هفته جمعہ است نہ
 835..... شنبہ:

آغاز شب جمعہ:
 836.....

خصوصیات روز جمعہ:
 837.....

فضیلت روز جمعہ:
 837.....

کثرت صلوات در روز جمعہ:
 838.....

حکمت و فلسفہ فرض شدن نماز
 838..... جمعہ:

خواندن نماز جمعه در همه
 مساجد شهر: 875.....

نه خواندن نماز جمعه به
 بهانه نبودن حکومت اسلامی: 875.

ترک وسهل انکاری در نماز
 جمعه: 875.....

سهل انگاری و تخلف از شرکت در
 نماز جمعه: 876.....

نتیجه‌ی ترک نماز جمعه بدون
 عذر: 877.....

حکم شرعی تبریک گفتن روز
 جمعه: 877.....

باب سی و ششم مسافر واحکام
 نماز مسافر 878.....

احکام نماز مسافر: 878.....

دلایل ازقرآن برقصر خواندن
 نماز در سفر: 879.....

دلایل ازسنت برقصر خواندن نماز
 در سفر: 879.....

اجماع علماء برقصر خواندن
 نماز در سفر: 881.....

سفر: 882.....

سفر یکی از ضروریات زندگی
 انسان است: 882.....

انواع سفر: 883.....

مسافت قصر برای نماز: 885.....

تقصیر نماز به حکم عرف: 886.

آغاز سفر در وقت نماز: 886...

حکم قصر برای محصلین مسافر: 886

مقام ومنزلت خُطبه جمعه.... 852

خُطبه: 852.....

خُطبه نماز جمعه: 853.....

خطبه حاجت: 853.....

زبان خطبه: 854.....

ایجاد فضای آرامش در حین
 خطبه: 855.....

دعاء در بین دوخطبه: 856.....

نماز جمعه ونه فهمیدن خطبه
 امام: 859.....

سنت قبلیه وبعديه در نماز
 جمعه 860.....

تعداد رکعت های نماز جمعه: 862..

نماز جمعه در مسافرت: 863.....

امامت مسافر در نماز جمعه: 868..

امامت مقیم برای ماسفر در
 نماز جمعه: 869.....

جمع بندی نظریات فوق (بر طبق
 رای ارجح): 869.....

نماز جمعه در زندان: 869.....

خواندان نماز جمعه به صدای
 لودسپیگر در زندان: 870.....

حکم تصادف واقع شدن نماز جمعه
 وعید در یک روز: 870.....

ترتیب خواندن نماز جمعه نزد
 احناف: 870.....

خوانندان نماز جمعه در مساجد
 غیر جامع: 872.....

شرط مصر برای نماز جمعه: 873...

باب سی و هفتم نماز های
نفلی 906

اعمال مستحب: 906

نماز تهجد یا قیام اللیل .. 906

کلمه تهجد : 906

نام های تهجد : 906

تهجد در اصطلاح فقهی : 907

«متجهد» : 907

تعداد رکعات نماز تهجد : .. 907

نیت نماز تهجد : 908

بهترین وقت برای ادای نماز
تهجد : 908

نماز تهجد بر پیامبر واجب است
: 909

تعدیل حکم واجیبت نماز تهجد
به نفل : 910

نماز تهجد بر سایر مسلمانان سنت
است : 910

فضیلت تهجد در قرآن : 911

فضیلت تهجد در احادیثی نبوی :
..... 912

خواندن نماز تهجد با جماعت :
..... 913

تهجد از جمله صفات متقیان است
: 915

– نماز تهجد مایه نشاط و
پاکیزگی میباشد : 916

– تهجد گزار از جمله ذاکرین
است: 916

حکمت در تقصیر نماز در حال
مسافرت: 888

محل که از آنجا قصر آغاز می
شود؟ 888

احکام جمع صلاتین در حضر : .. 890

جمع بین صلاتین در هنگام ضرورت:
..... 891

جمع بین صلاتین در هنگام مریضی
..... 891

جمع بین صلاتین در هنگام باران
شدید: 892

جمع بین صلاتین در هنگام داشتن
مریضی مستحاضه : 892

حکم جمع التقدیم و جمع
التاخیر: 893

رعایت ترتیب در جمع بین
صلاتین : 894

قصر و جمع نماز و نیت آن: .. 895

قضاء آوردن نماز مسافرت :
..... 895

اشتباه در نماز های قصری : .. 897

حکم نوافل در مسافرت : 898

احکام قصر و جمع نماز در سفر:
..... 899

نماز مسافر پشت سر امام
مقیم: 900

حکم شرعی در متابعت مسافر از
امام مقیم : 901

احادیثی حکمی در این باب: .. 901

احکام جمع و تقصر در نزد امام
ابوحنیفه (رح): 902

- 930..... نماز مسافر: نماز مسافر: 930
- 931..... نماز خسوف و کسوف: نماز خسوف و کسوف: 931
- 931..... نماز استسقاء: نماز استسقاء: 931
- 932..... نماز استسقاء در کشور های غیر اسلامی: نماز استسقاء در کشور های غیر اسلامی: 932
- 933..... نماز خوف در جبهه: نماز خوف در جبهه: 933
- 935..... نماز اشراق: نماز اشراق: 935
- 936..... نماز توبه: نماز توبه: 936
- 937..... حکم ادای نوافل و سنتها در حال سفر: حکم ادای نوافل و سنتها در حال سفر: 937
- 937..... نظریات فقها در این بابت: نظریات فقها در این بابت: 937
- 939..... حکم ترک سنت و مستحبات: حکم ترک سنت و مستحبات: 939
- 940..... اوقات ممنوعه برای خواندن نماز: اوقات ممنوعه برای خواندن نماز: 940
- 942..... نهی از خواندن نفل بعد از طلوع فجر، قبل از نماز صبح: نهی از خواندن نفل بعد از طلوع فجر، قبل از نماز صبح: 942
- 942..... نهی از خواندن سنت هنگام اقامة فرض: نهی از خواندن سنت هنگام اقامة فرض: 942
- 942..... باب سی و هشتم نماز های فوت شده قضایی آن: باب سی و هشتم نماز های فوت شده قضایی آن: 942
- 943..... نماز چه وقت قضاء میشود: نماز چه وقت قضاء میشود: 943
- 945..... واجب بودن نماز در وقتش: واجب بودن نماز در وقتش: 945
- 947..... نماز قضایی و چگونگی قضاء آن: نماز قضایی و چگونگی قضاء آن: 947
- 950..... نماز قضا و بهترین وقت ادای آن: نماز قضا و بهترین وقت ادای آن: 950
- 952..... گناه کسی که نماز عصر را تا وقت زرد شدن آفتاب به تأخیر بیاندازد: گناه کسی که نماز عصر را تا وقت زرد شدن آفتاب به تأخیر بیاندازد: 952
- 917..... تهجد گزاران: تهجد گزاران: 917
- 917..... آخر شب و بیشترین قرب با پروردگار: آخر شب و بیشترین قرب با پروردگار: 917
- 917..... نماز تهجد مایه شرف برای مؤمن است: نماز تهجد مایه شرف برای مؤمن است: 917
- 917..... تاثیر نماز تهجد برصحت: تاثیر نماز تهجد برصحت: 917
- 919..... نماز حاجت در اسلام نیست: نماز حاجت در اسلام نیست: 919
- 919..... صلوة الضحی: صلوة الضحی: 919
- 919..... نماز اشراق: نماز اشراق: 919
- 920..... نماز اوّابین: نماز اوّابین: 920
- 921..... تعداد رکعات نماز ضحی: تعداد رکعات نماز ضحی: 921
- 922..... بهترین اوقات ادای نماز ضحی: بهترین اوقات ادای نماز ضحی: 922
- 922..... صلوة التسبیح: صلوة التسبیح: 922
- 923..... تحية المسجد: تحية المسجد: 923
- 923..... تحية الوضوء: تحية الوضوء: 923
- 923..... نماز حاجت: نماز حاجت: 923
- 925..... نماز استخاره: نماز استخاره: 925
- 926..... آیا هر انسانی می تواند استخاره کند؟ آیا هر انسانی می تواند استخاره کند؟ 926
- 927..... ترجمه دعا: ترجمه دعا: 927
- 928..... خواندن دعای استخاره بدون نماز: خواندن دعای استخاره بدون نماز: 928
- 929..... قبولی و یا عدم قبولی استخاره: قبولی و یا عدم قبولی استخاره: 929
- 930..... نماز توبه: نماز توبه: 930
- 930..... نماز سفر: نماز سفر: 930

- 952.....: نماز عشاء:.....
- 953.....: قضای سنت نماز صبح:.....
- خوا ب بُردن وعدم خواندن نماز:
955.....
- 956..: جماعت برای ادای نماز قضا:
- دریافتن يك ركعت از نماز قبل
از اینکه وقت بگذرد:.....957
- قضا آوردن نماز ها بعد از
نماز صبح وعصر:.....957
- پیروان مذهب امام ابو حنیفه :
958.....
- 959.....: قضای نمازهای سنت :
- بهترین وقت ادای نماز های فوت
شده:.....961
- خواندن نماز قضای از جانب
متوفی:.....961
- 964...: مسافرت دایمی ونماز قضایی:
- کدام نماز های سنت (نافله
(قضای ندارد :.....965
- 966: باب سی ونهم نماز شخص مریض
- سوال وجواب توضیحی در مورد
نماز مریض.....969
- 970: باب چهل نماز تراویح:
- 971.....: مشروعیت نماز تراویح:
- 972..: تعداد رکعات نماز تراویح:
- 973.....: استراحت در نماز تراویح:
- مقدار قرائت قرآن در نماز
تراویح:.....974
- ختم قرآن عظیم الشان
در نماز تراویح:.....974
- 975: تلاوت قرآن برای امام از روی
- 975.....: مصحف در نماز تراویح
- 975.....: حضرت عمر ونماز تراویح:
- اذکار وارده در نماز تراویح:
977.....
- چرا نماز تراویح رابا جماعت
باید خواند :.....978
- ذکر لفظ « نماز تراویح » در
احادیث:.....979
- نماز تراویح پیامبر صلی الله
علیه وسلم :.....980
- تعداد رکعت های نماز تراویح
بروایت احادیث:.....981
- 984: نماز تراویح بیست رکعت است:
- تعداد رکعات نماز تراویح نزد
امامان اربعه اهل السنه و
الجماعت:.....985
- امام اعظم ابو حنیفه رحمه الله
علیه :.....985
- امام مالک بن انس رحمه الله
علیه :.....985
- امام محمد بن ادریس شافعی
رحمة الله علیه:.....986
- امام احمد بن حنبل رحمه الله
علیه :.....986
- تعداد رکعت های نماز تراویح
در روایات اسلامی:.....986
- 988: باب چهل ویکم نماز جنازه

علماء که قائل به عدم قرائت
 در جنازه هستند: 1000
 حدیث ابن عباس وجواب به آن:
 1000
 و از تابعین: 1001
 در کدام حالت نماز جنازه بر
 میت خوانده نمی شود؟ 1002
 جنازه پیامبر اسلام با جماعت
 خوانده نشده 1003
 باب چهل و دوم نماز تحیة
 المسجد 1004
 نماز تحیة المسجد چیست؟ ... 1004
 هرگاه نماز فرض برپا شد، غیر
 از آن نمازی نیست. 1006
 اجماع علماء : 1006
 خواندن تحیة مسجد بمجرد داخل
 شدن به مسجد: 1006
 در مذهب امام ابوحنفیه و امام
 مالک: 1007
 حکم تحیة المسجد در عیدگاه
 ها! 1008
 باب چهل و سوم خواندن نماز با
 بوت ها 1008
 باب چهل و چهارم احکام ستره
 در نماز 1010
 سُتْرَه در اصطلاح : 1011
 حکم ستره: 1011
 فاصله نمازگزار با ستره: . 1012
 عبور خر، زن و سگ سیاه از
 برابر نماز گزار 1013

هدف نمازه جنازه: 988
 قیام شروط نماز جنازه: ... 989
 یادداشت شرعی نماز جنازه
 غایبانه: 989
 جنازه غایبانه: 989
 نماز جنازه بر نجاشی پادشاه
 حبشه: 992
 ترتیب نماز جنازه 993
 واگر مرده طفل صغیر باشد
 این دعا خوانده میشود : 994
 واگر مرده دختر صغیره باشد
 این دعا خوانده میشود : .. 994
 چگونگی نماز جنازه: 994
 نماز جنازه بعد از دفن
 میت: 997
 بحثی در قرائت سوره فاتحه در
 نماز جنازه 997
 چرا به ارکان مخصوص نماز
 «صلاة» می گویند؟ 998
 روش احسن نماز جنازه: ... 998
 ابوهریره (رض) چگونه نماز
 جنازه می خواند؟ 998
 روش دعا: 999
 هدف از نماز جنازه چیست؟ ... 999
 عبدالله ابن عمر (رض) در نماز
 جنازه قرائت نمی خواند 999
 استدلال امام ابوحنیفه (رح): 999
 عمل اهل مدینه: 999

1029 ... سلام دادن در سجده تلاوت: ...

1030 ... سجده تلاوت در نماز: ...

رای امام صاحب ابو حنیفه
1032 ... در مورد سجده تلاوت: ...

باب چهل و هشتم آیا
1035 ... نماز انسان شرابی چرسی ...

1035 ... و بنگی قبول میشود؟ ...

باب چهل ونهم مکلفیت
1037 ... و مسئولیت والدین ...

در تعلیم نماز به فرزندان خویش
1037 ...

1037 .. امر کردن اطفال به نماز: ..

1039 حکم بردن کودکان به مسجد:

باب پنجاه و م اجابت زن از
1041 ... شوهر در وقت نماز ...

استجابت از پیامبر صلی الله علیه
1042 ... و سلم در حین نماز: ...

استجابت از مادر در حین نماز:
1042 ...

باب پنجاه و یکم اصطلاحات بکار
1044 ... رفته در این کتاب ...

1044 ... تعریفی از قرآن کریم: ...

1046 ... حرکات و سکنات قرآن: ...

1048 ... ثواب تلاوت قرآن: ...

کُتب مشهور و معتبر احادیث (صحاح ششگانه):
1048 ...

1 - صحیح بخاری: (صحیح)
1048 ... (البخاری): ...

2 - صحیح مسلم: ...
1049 ...

حرمت عبور از جلوی نمازگزار
1014

ستره ی امام برای مأموم ستره
است! ...
1015

نزدیک شدن نمازگزار به ستره
1015

1015 ... اهمیت ستره: ...

1016 ... احکام ستره در نماز: ...

جلو گیری از عبور و مرور
1018 ... در برابر نماز: ...

آیا میتوان منقل آتش را بحیث
ستره انتخاب کرد؟ ...
1019

1019 ... کشیدن خط بجای ستره: ...

منع عبور و مرور بعد از ختم
جماعت ...
1020

1021 ... باب چهل و پنجم ...

تغییر مکان برای ادای نماز
1021 ... سنت: ...

تغییر مکان برای نماز سنت
نزد جمهور علماء: ...
1021

1024 ... استنتاج نهایی: ...

باب چهل و ششم تکرار نماز
1025 ... فرض: ...

باب چهل و هفتم سجده
تلاوت ...
1027

طریق خواندن سجده تلاوت عبارت
است از: ...
1027

سوره هائی که در آن ها سجده
تلاوت است: ...
1027

1028 ... سجده تلاوت: ...

- 1056 .. سنت در اصطلاح أصولیین: .. 1049 3- سنن ترمذی: ..
- 1057 4 - مستحب: .. 1050 4- سنن ابی داود: ..
- 1057 5 - امر و کار مُباح: .. 1050 5- سنن نسایی: ..
- 1057 عمل حرام: .. 1050 6- سنن ابن ماجه: ..
- 1057 مکروه: .. 1051 تقسیم حدیث: ..
- 1057 مستحب: .. 1051 حدیث صحیح: ..
- 1058 نفل: .. 1051 حدیث شاذ: ..
- 1058 واجب: .. 1051 حدیث معلّل: ..
- 1058 وتر: .. حدیث صحیح از لحاظ راوی بر دو
1051 نوع است: ..
- 1058 فاسد: .. حدیث متواتر: .. 1051
- 1058 نماز: .. شروط حدیث متواتر: .. 1051
- 1058 نیت: .. حدیث آحاد: .. 1052
- 1058 تکبیره الاحرام: .. حدیث حسن: .. 1052
- 1059 قبله: .. حدیث ضعیف: .. 1053
- 1059 معنای اصطلاحی قبله: .. حدیث قُدسی و فرق آن با
1053 آیات قرآنی: ..
- 1059 روی نمودن نمازگزار بسوی
1059 قبله: ..
- 1059 اقامت: .. تعداد احادیث قدسی: .. 1054
- 1059 اقتداء: .. 1- فرض: .. 1055
- 1059 ترتیب نماز: .. فرض عین: .. 1055
- 1066 دعاء قنوت: .. فرض کفایی: .. 1055
- 1067 تطوع: .. 2 - واجب: .. 1055
- 1067 تعدیل ارکان: .. 3 - سنت: .. 1056
- 1067 تکبیر تشریق: .. سنت در لغت: .. 1056
- 1067 واجبات تشهد: .. سنت در اصطلاح محدثین: .. 1056

1072	ایام تشریق :	1067	موالات :
1072	استخاره :	1068	تهلیل :
1072	ایصال ثواب :	1068	تهجد :
1072	فقیه و یا فقها :	1068	تیمم :
1072	فقه :	1068	تیا من :
1072	قصر نماز :	1068	ثواب :
1072	اجماع :	1068	حرام :
1073	اهل سنت و جماعت :	1068	حدث اصغر :
1073	چهار مذهب فقهی معروف اهل سنت : 1. مذهب حنفی :	1069	حدث اکبر :
1073	2. مذهب مالکی :	1069	خسوف :
1073	3. مذهب شافعی :	1069	سُتره :
1073	4. مذهب حنبلی :	1069	سترعورت :
1074	سجده بر زمین :	1069	سجده تلاوت :
1074	نماز تهجد :	1070	سجده سهوه :
1074	نماز اشراق :	1070	صدقه فطر :
1075	نماز چاشت :	1070	طهر :
1075	مُدرك، مَسْبُوق، لَاحِق :	1070	صلوت تسبیح :
1075	«اداء و قضاء» :	1070	صلوة توبه :
1075	فرق بین فرض و واجب :	1070	صلوة حاجت :
1076	تقسیم بندی کلی احکام تکلیفی در اسلام :	1071	فدیہ :
1078	- سنت موکده :	1071	قومه :
1078	- سنت غیر موکده :	1071	قعدة اخیر (نشستن آخر) :
1078	فرض و یا واجب :	1071	نماز اشراق یا (ضحی) :
		1071	نماز قصر :

- 1079 حرام :
- 1079 مکروه :
- 1079 مباح :
- 1079 مصادر احکام در دین مقدس اسلام
- 1079 قیاس در لغت :
- 1083 اما در مورد حجیت قیاس :
- 1084 جنابت چیست؟
- 1086 دخول چیست؟
- 1086 احتلام چیست؟
- 1087 عوامل مؤثر در شکل گیری از احتلام :
- 1088 راه جلوگیری از احتلام :
- 1088 پند لقمان حکیم در جلوگیری از احتلام به فرزند خویش :
- 1091 عامل تزیید احتلام :
- 1092 حکم احتلام :
- 1092 سنت نبوی :
- 1093 منی چیست؟
- 1093 رنگ منی :
- 1093 بوی منی :
- 1094 حکم لباس آلوده به منی در نماز :
- 1094 مذئی چیست؟
- 1095 رنگ مایع مذی :
- 1095 وِدی یا وَذِی چیست؟
- 1095 وَذِی :
- 1095 ترشحات رطوبتی چیست؟
- 1096 حکم طاهر بودن مایع سه گانه در فقه :
- 1098 اما ودی :
- 1098 تعریف لغوی مواد مخدره :
- 1098 تعریف اصطلاحی مواد مخدره :
- 1098 فرق بین مواد مخدر با مسکرات :
- 1099 انواع مواد مخدر :
- 1099 باب پنجاه و دوم اغلاط غیر قصدی که زیبای نماز را متضرر میسازد
- 1100 خواندن سوره فاتحه :
- 1100 وضعیت دست ها در رکوع وسجده :
- 1100 چشم دوختن به آسمان در وقت نماز :
- 1101 چشم بستن در نماز :
- 1101 سجده تنها با پیشانی :
- 1102 عجله در رکوع وسجده :
- 1102 گذاشتن از پیشروی نماز گزار :
- 1102 راست نکردن صفوف در نماز جماعت :
- 1103 ترتیب دادن صف جدید :
- 1103 ستره ومقام آن در نماز :
- 1103 تحية المسجد :

- متوجه ساختن امام در حال
1108 تاخیر:
- عجله بخاطر ادای نماز بعد از
1109 آذان:
- دعای بعد از رکوع: 1109
- نماز سنت صبح : 1109
- پناه جستن از چهار چیز در
1109 تشهد اخیر:
- سلام دادن : 1110
- مصافحه بعد از نماز : 1110
- دعای دسته جمعی: 1110
- ذکرتسبیحات و اذکار به بند های
1110 انگشتان دست چپ:
- شماریدن اذکار و تسبیحات با
1111 تسبیح :
- حکم اشتباه در قرائت قرآن غیر
1113 .. از سوره فاتحه در نماز :
- حکم رعایت تجوید در نماز : 1113
- و اما در مورد قرائت سوره
1116 غیر از فاتحه :
- اختتامیه : 1117
- استقبال از آذان : 1104
- گرفتن جای خاص در مسجد: 1104
- نیت و تلفظ آن بزبان: 1104
- سمعنا و اطعنا: 1104
- عدم تحرک شفتین در نماز: 1104
- نخواندن سوره فاتحه در نماز
1106 سری پشت امام :
- قرار دادن دستها زیر یا روی
1106 ناف:
- آمین در ختم سوره فاتحه: 1106
- اما قرائت آمین بجهرتوسط زن:
1107 :
- رفع الیدین: 1107
- وضع جسم و کمر در حال قیام: 1107
- حرکت های بی حد و حصر: 1107
- عدمطمأنینه و آرامش در
1108 نماز:
- متابعت از امام: 1108
- مراعات طهارت در نماز: 1108
- رفتن به ادای نماز جماعت: 1108

بسم الله الرحمن الرحيم

مقدمه

الحمد لله رب العالمين الرحمن الرحيم، مالك يوم الدين، والصلاة والسلام على سيدنا محمد النبي الأمين، الهادي إلى صراطه المستقيم وعلى آله وصحبه وسلم أجمعين. اما بعد: كتابی که در دست دارید، موضوع بحث آنرا نماز به طریقہ ای پیامبر بزرگوار اسلام محمد مصطفی صلی الله علیه وسلم تشکیل میدهد.

نماز ستون اساسی مسلمانی، بنیاد دین مقدس اسلام، پیشرو و سید همه عبادتهاست. هرکه این پنج فریضه را مطابق سنت پیامبر بزرگوار اسلام محمد مصطفی صلی الله علیه وسلم به جای آورد، بر علاوه اینکه از زشتی های قوی و فعلی؛ نجات می یابد، بلکه رحمت انوار الهی در دلش قرار خواهد گرفت. از جانب هم چون نفس در ذات خود تشنه حقیقت و سعادت است و فطرتاً آماده آن میباشد، بناً نماز پناهگاه مامن و پایگاه آرامش و سکون، غلبه بر نگرانی ها و آسودگی برای کسی است که آنرا بخاطر کسب سعادت و رحمت الهی با عشق و محبت انجام دهد.

بناً در مقام و منزلت نماز همین کافیتست که: اولین آنچه که بنده در مورد آن، مورد محاسبه قرار میگیرد، نماز میباشد.

روز آخر که جانگداز بود - اولین پرسش از نماز بود لذا اگر نماز مسلمان صحیح بود، به تبع آن بقیه ای اعمالش نیز صحیح و درست میباشد و اگر نمازش فاسد بود، بقیه ای اعمالش نیز فاسد شده میتواند.

الله متعال مقام نماز و بنده نماز گزار را بزرگ و گرامی داشته و منزلت خاص بخشیده است. نماز در میان سایر عبادات، به طور مخصوص، در بسیاری از مواضع قرآن کریم ذکر و تعبیر گردیده و در بس مقام بلند و رفیع قرار دارد.

از امام احمد (رح) روایت است که فرمودند: هر سُبُک شمارنده ی نماز و تحقیر کننده ی آن در واقع سُبُک شمارنده، تحقیر کننده و توهین کننده ی اسلام میباشد. و فقط بهره ی آنان از اسلام به قدر بهره ی شان از نماز بوده و رغبتشان به اسلام به اندازه رغبتشان به نماز میباشد.

خواننده محترم!

نماز ماشین و محرک اصلی اعمال عبادی در دین مقدس اسلام بشمار می آید. مسلمانی که به نماز اهمیت قایل باشد، با تمام قوت و صلابت گفته میتوانیم که او با سایر عبادات هم اهمیت قایل بوده و به ادای آن ارج و احترام خاصی قایل است.

ولی مسلمانی که نماز برایش بی اهمیت باشد، باید در مورد این انسان حکم کرد که همچو انسانها سایر عبادت را نه تنها انجام نمی دهد و یا هم اگر انجام هم میدهد، آنرا به نیت صحیح بجاء نیاورده و فایده ای چندان از آن بدست نمی آورد.

نماز از جمله عباداتی است که قرآن عظیم الشان بر آن تأکید بیشتر نموده ، بنابر مهم بودن این عبادات است که کلمه نماز و مشتقات آن بیشتر از (۹۸) بار در قرآن عظیم الشان تذکر یافته است.

نماز روح شخصی مسلمان را به مبدا هستی بخش مرتبط و متصل می کند و با این ارتباط روح و جان انسان را زنده، با نشاط و آرام نگاه داشته، و او را برای انجام سایر وظایف و رسالتهای فردی و اجتماعی آماده می سازد. خواندن و بجا آوردن نماز برای یک مسلمان علاوه بر آنکه انجام یک دستور و یک وجیبه الهی بشمار میرود، خود مانع از انجام بسیاری از اعمال زشت، ناپسند و مانع پیوستن انسان به سایر گناهان میگردد.

یکی از فواید با عظمت نماز اینست که انسان را از فحشاء و منکرات نگاه میدارد: «ان الصلاه تنهى عن الفحشاء و المنکر» .

دومین فایده نماز را میتوان در بعد سیاسی آن مورد بررسی قرار داد. نماز مسلمانان سراسر جهان را در هر روز پنج بار به سوی قبله واحدی، متحد میسازد، و به آنان شکوه و عظمت می بخشد.

نماز به انسان نیروی عظیمی برای تحمل غمها و مصائب بخشیده و همین نماز است که بسیاری از امراض صعب العلاج روانی را مداوا بخشیده و انسان را به آینده امیدوار ساخته، قدرت ایستادگی و مقاومت او را در برابر حوادث بزرگ زندگی بالا می برد.

انسان مسلمان در نماز با تمام اعضای بدن و حواس خود متوجه الله تعالی میشود و از همه اشتغالات و مشکلات دنیوی روی برمیکرداند و به هیچ چیزی بغیر از پروردگار با عظمت و آیات قرآن که در نماز بر زبان می آورد، فکر نمیکند. همین رویگردانی کامل از مشکلات زندگی و نه اندیشیدن به آنها، در اثنای نماز، باعث ایجاد آرامش روان و آسودگی عقل در انسان نیز می شود.

این حالت آرام سازی و آرامش روانی از بر پا کردن نماز، از نظر روانی چنانچه گفته آمدیم، تأثیر بسزایی در کاهش شدت تشنجات عصبی ناشی از فشار زندگی روزانه و پایین آوردن حالت اضطرابی که برخی از مردم خاصاً درین عصر پُر تلاطم، تشویش و هیجان دچار آن هستند، دارد. در حدیث پیامبر اسلام محمد مصطفی صلی الله علیه و سلم آمده است که:

«اذا حَزَبَهُ امر فَرَزَع الی الصلاة» (رسول الله صلی الله علیه و سلم چون از کاری در فشار قرار می گرفتند، به سوی نماز پناه می بردند). و در زیادتاری از موارد زندگی پیامبر اسلام دیده شده است هرگاه امری بر رسول خدا سخت می آمد به نماز می ایستاد و به نماز پناه می برد، و به حضرت بلال هدیت می فرمود: « ارحنا بها یا بلال » (ای بلال، ما را با نماز راحت کن) (منظور این بود که اقامه نماز را بر پا دارد).

بنابراین میبینیم که راحتی پیامبر بزرگوار اسلام محمد مصطفی صلی الله علیه و سلم در ادای نماز بود، و از نماز خواندن حظ و لذت میبرد.

اصولاً رابطه معنوی میان انسان و خداوند در اثنای نماز، به او آنچنان نیروی معنوی میبخشد که مایه تجدید امید، تقویت اراده و آزاد شدن تواناییهای عظیم وی میشود. بلی! در وجود انسان تواناییها و نیروهای عظیمی نهفته اند که معمولاً بخش کوچکی از آنها را به کار میگیرد. رابطه معنوی انسان مسلمان با پروردگارش در طول نماز و دریافت نوعی فیض الهی، یا روحانیت از خداوند متعال، باعث رها شدن و فعال شدن نیروهای معنوی مستمر در انسان میشود. عزمش را جزم، اراده اش را قوی و همتش را بلند میگرداند. برای پذیرش علم و معرفت آماده تر و برای انجام کارهای بزرگ دارنده خیر برای دنیا و آخرت مستعد تر می شود.

خواهران و برادران متدین! این مجموعه و نوشته ای که تحت عنوان « نماز - ستون دین » به رشته تحریر درآمد و خدمت شما تقدیم است، نوشته، تحقیقی و ریسرچی است در مورد منزلت نماز در اسلام که در آن مفهوم نماز، حکم، منزلت، ویژگیها، فضیلت و حکم تارک آن را توأم با دلایل از قرآن کریم یعنی کتاب الله تعالی و سنت رسول الله، پیامبر بزرگوار اسلام محمد مصطفی صلی الله علیه وسلم جهت یافتن و دسترسی به عمق این عبادت خدمت شما با تمام صداقت و ایمانداری تقدیم است. از درگاه الهی استدعا داریم تا با لطف و محبت خویش؛ سعادت و نیکبختی را نصیب همه ما نموده و انوار رحمتش تجلی بیشتر قلوب ما گردد.

آمین یارب العالمین

الحاج امین الدین « سعیدی - سعید افغانی »
الحاج داکتر صلاح الدین « سعیدی - سعید افغانی »

بسم الله الرحمن الرحيم

تقریظ از: الحاج مولوی سید حبیب « سادات »

ألسلام علیکم ورحمة الله وبرکاته
الحمد لله والصلوة والسلام علی رسول الله وعلی آله وصحبه ومن اتبع
هداه وبعديرفع الله الذین آمنوا منکم والذین اوتوالعلم درجات
- صدق الله العظیم .

الله درجات کسانی را از شما که ایمان آورده اند و کسانی را که
علم داده شده اند بالا می برد. صدق الله العظیم.
دانستن احکام فقهی بالخصوص احکام عبادات وبالاکتصاص احکام
عبادت نماز از مسایل مهم و اساسی در زندگی یک مسلمان محسوب
میشود و ما در همچو شرایطی که جملة گسترده فرهنگی - نظامی -
اقتصادی و غیره علیه اسلام و مسلمین و علوم اسلامی در مجموع در
داخل و خارج کشورهای
اسلامی با تمامی وسایل و امکانات دست داشته دشمنان امت اسلامی
راه اندازی شده است فرض دانشمندان و دعوتگران اسلام میدانیم
تاجهت تنویر اذهان عامه مردم مخصوصاً فرزندان امت اسلام و دفاع
از مقدسات شان وجایب ومسؤولیت های ایمانی ایشان را ادا
نمایند.

باصراحت میتوان گفت که بنده بحیث یک طالب العلم از مطالعه
بخشی از احکام فقهی در بخش عبادت نماز و مسایل ذیربط به آن که
توسط برادران دانشمند هر یک:

الحاج امین الدین « سعیدی - سعید افغانی » و الحاج داکتر
صلاح الدین « سعیدی - سعید افغانی » تهیه، ترتیب تدوین
و تألیف گردیده است آنرا بامزایای خاصی دریافتم که مطالعه
و آموزش مطالب آن با سبک جدیدی علمی چراغی برفراز راه
عبادت مان قرار خواهد داد و آن هدف عالی که هدف خلقت
و فطرت مان را تشکیل میدهد « وما خلقت الجن والانس الا ليعبدون
» با مطالعه قسمتی از این مباحث فقهی بامزایای ذیل
برخوردم:

الف: شرح و بیان احکام
بأ: حکمت و فلسفه احکام
ج: لطایف و ظرافتهای فقهی
د: ذکر نمودن اقوال و آراء متعدد فقها
ج: ترجیح و انتخاب قول معتبر علماء که البته هر رجحانی
معصومیت ندارد.

در خاتمه در حالیکه موفقیتهای بیشتری برادران محترم استاد
امین الدین و صلاح الدین را در راه خدمت باسلام و مسلمین
از بارگاه الله قدیر و توانا طالبم؛ دعا میکنم که الله سبحانه
و تعالی قلم شان را در راه حق رساتر، زبان شان را گویاتر
و قدمهای شان را استوارتر بگرداند.
سایلین المولی الکریم ان ینفع به الاسلام والمسلمین از بارگاه

الله تعالی تمنا و استعداد داریم که ازین نوشته برای اسلام و
مسلمین نفع و خیر برسد.

أمین یارب العالمین

سید حبیب «سادات»

امام و خطیب مسجد جامع امام ابوحنیفه رحمة الله علیه شهر

فرانکفورت آلمان

ماه اپریل ۲۰۱۴ م (ماه ثور ۱۳۹۳ هـ ش)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

تقریظ از : سرمحقق عبدالباری « راشد »

بحث فلسفی نماز ارزش و اهمیت انسان ساز و تقوی آفرین آنرا تبلور می بخشد ، تا نماز گزار با اطمینان و خشنودی به محصله معجز آسای نماز به این عبادت بزرگ بپردازد .
بزرگ ترین فلسفه نماز تأثیرگذاری در تغیر رفتار مصلیست دگرگونی ای که او را از حسیض زشتی و گناه به اوج تقوی و طهارت میکشاند .

نماز یعنی عامل روحی بازدارنده انسان از همه بدی های قوی و فعلی چه فحشا چه منکر!
آن محصله اخلاقی ، معنوی و رفتاری نماز در قدم اول ساختن یک انسان مهذب و بدور از گفتار و کردار زشت در حیات فردی و اجتماعیست و در فرجام نجات یافتن از عذاب دردناک الهی و مأوا گرفتن به جنات النعیم و جا یافتن بمقام صدق است و بس .
خداوند متعال (ج) نماز را چنین تعریف میفرماید:
اعوذ بالله من الشیطن الرجیم « إِنَّ الصَّلَاةَ تَنْهَى عَنِ الْفَحْشَاءِ وَالْمُنْكَرِ وَلَذِكْرُ اللَّهِ أَكْبَرُ » (العنکبوت/45) .

ترجمه: نماز (عاملش را) از زشتی های قوی و فعلی باز میدارد و یاد خدا (ج) بزرگتر است .
آیه کریمه تلاوت شده حامل یک مژده بزرگ و یک هشدار خطیر است ! مژده آن رشد اخلاقی و معنوی و تغیر حتمی در سلوک نماز گزار است که نمازش مقبول بارگاه کبریایی گردد .
اما ؛ هشدار آن برای کسیست که باوجود عادت به نماز از فحشا و منکر برنگردد ، که این نشانه عدم مقبولیت نماز او خوانده میشود .

بعبارة آخر تعریف کامل نماز در قرآن تغیر در سلوک مصلیست نه فقط هیئت ظاهری اقوال و اعمال در نماز .
تألیف اثر ارزشمند حاضر که بنام (نماز ستون دین) در قلمرو معارف فقهی نماز تتبع و نگارش یافته خدمتیست بس بزرگ، والا و قابل تقدیر از جانب هر مسلمان آگاه و حقشناس .
این اثر بزرگ شامل (52) باب در بیش از (670) صفحه جامع واژه ها، مفاهیم، فضایل، شرایط ، لوازم ، ارکان و احکام و سایر مسایل مربوط نماز چون طهارت، حجاب و ذکر و چگونگی حالت باطنی نماز گزار بخامه فرزندان برومند و محقق استاد شهیر و دانشمند فقید کشور مولانا دکتور محمد سعید « سعید افغانی » نگارش یافته است .

این جنگ بزرگ فقه نماز بمثابه یک قاموس اختصاصی احکام و مسایل مربوط به دومین رکن اسلام (نماز) بشمار میآید که بحیث مأخذ و رهنمای جامعی برای هر مسلمان مخصوصاً طلبه علوم اسلامی، اساتید و پژوهشگران معارف اسلامی از اهمیت ویژه ای برخوردار میباشد .

پیروزی های بیشتر مؤلفان گرامی هر یک:

الحاج امين الدين « سعیدی - سعید افغانی » و الحاج داکتر
صلاح الدين « سعیدی - سعید افغانی » را در راستای چنین خدمتی
عالی و ارزنده به اشاعهٔ فقه اسلامی تهنیت گفته سعادت واقعی و
حقیقی ایشانرا از بارگاه رب الجلیل التماس و تمنا مینمایم.

با عرض شاد باش ها

سرمحقق عبدالباری « راشد »

کابل افغانستان - ۸ ثور ۱۳۹۳

اکادمی علوم دولت جمهوری اسلامی افغانستان

بسم الله الرحمن الرحيم

سريزه

ان الحمد لله نحمده و نستعينه ونستغفره، و نعوذ بالله من شرور
انفسنا و من سيئاتنا اعمالنا، من يهده الله فلا مضل له و من
يضلل فلا هادي له، و اشهد ان لا اله الا الله وحده لا شريك له و
اشهد ان محمد عبده و رسوله اما بعد!

لمونخ د اسلام دسترو بنسټونو څخه يو ستر بنسټ او د ايمان نښه
گڼل كيږي. كله چې د مؤمن لمونخ صحيح شي اثر يې په نورو
عباداتو پريوځي او د ژوند په هره برخه كې يې بدلون او كره
ښه والي تر سترگو كيږي.

د دې عبادت د صحيح ترسره كولو لپاره د كتاب الله ترڅنگ د
سیدنا نبی کریم صلی الله علیه وسلم احادیث، د صحابۀ كرامو
ژوند، تاریخ او د لمونخ د اداء كولو طريقه حتمي گڼل كيږي.
د لمانځه په اړوند د امت سترو علماء ؤ په مستند ډول ډير ښه
كتابونه ليكلي دي، چې لوستل يې هر مسلمان ته ضروري گڼل
كيږي.

په دې وروستيو كې زما محترمو ورونو هر يو:
استاد الحاج امين الدين « سعیدی - سعيد افغاني » او
محترم ورور الحاج دكتور صلاح الدين « سعیدی - سعيد
افغاني » يوعلمي، څيړنيز او تحقيقاتي كتاب « نماز ستون
دين » ترنامه لاندې نيولې او دادی ستاسې حضور ته وړاندې
كيږي، چې تاممي برخې يې په قرآني آياتو او په احاديثو
باندې مشتملې او مستندې دي او د لمونخ د ترسره كولو طريقه
يې په ډير ښه شان، مستند تشریح او توضیح كړې ده.
الله سبحانه و تعالی دې دوی ته د آخرت لپاره ذريعه وگرځوی،
او لوستونكو ته دې د عملي كولو توفيق ور په برخه كړي.

آمين يا رب العلمين

ابوبكر محمد عبدالرؤف « صافي »

د ۲۰۱۴ ز. كال د اپريل اولسمه

ناروې

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

تقریظ از استاد: غلام ربانی « ادیب »

نحمده و نصلى على رسوله الكريم .

اما بعد!

کتاب (نماز ستون دین) مورد مطالعه ام قرار گرفت، برازنده و مهم بودن این تحقیق علمی که به اثر تلاشهای خستگی ناپذیر استاد الحاج امین الدین « سعیدی - سعید افغانی » و الحاج دوکتور صلاح الدین « سعیدی - سعید افغانی » صورت گرفته است، ذیلاً تحریر می گردد.

۱- مهم بودن موضوع:

هیچ موضوع در تثبیت بندگی بالاتر از نماز نمی باشد، زیرا نماز عمل تطبیقی و اثبات کننده ای ایمان است که از جوارح زبان صادر و به محوریت قلب جاگزین شده است. همان باورمندی های باطنی است که مؤمنان را از انکار و بی تفاوتی در برابر عبادت الله مانع شده ، تخم محبت را در باطن بنده آبیاری مینماید، تا وی از شنیدن آذان ملکوتی از جاء و خواب گران برخوردار شود ظاهر بدنش را توسط آب رحمت پاک کرده ، با تواضع و فروتنی به ادای نماز، الله را سجده می کند، این عمل کامل ترین مرحله عبودیت عابد در برابر معبود حقیقی می باشد، یعنی سجده معراج و سفر صعودی است که بنده را از باطل طرف حق، از شك طرف یقین از پیروی خواهشات نفس الموارته به سوء جانب نفس (نفس اماره به بدی به جانب نفس مطمئنه دعوت مینماید) مطمئنه دعوت مینماید، گویا نماز خوان راه راست را که به هدف اصلی می رساند، دریافته است.

البته انتخاب این موضوع مهم توسط نویسنده دلالت بر استعداد سرشار و محبت خاص وی به الله (ج) می کند.

۲- توافق ترجمته الباب به ادله:

یکی از مهم ترین فن نویسندگی رعایت تناسب بخشیدن ترجمته الباب به دلیل است، یعنی عنوان که نگارنده انتخاب می کند به آیه و حدیث که به آن استدلال صورت می گیرد تطابق کلی وجود داشته باشد، البته این مهارت در کتاب مؤلفین به صورت پیگیر در نظر گرفته شده است.

۳- رعایت ترغیب و ترهیب:

مؤفقیت هر سخنران و نویسنده در این فن هنری نهفته است، کاملاً درک کند که مخاطب شان جامعه و مردم است، هدف اساسی نویسنده چیره دست و یا سخنران فلاح و سعادت بخشیدن ایشان در دنیا و آخرت می باشد، این هدف در صورت بدست میاید، بیان و یا تحریر يك نواخت نبوده باشد.

مثلاً: نویسنده صرف موضوع ترهیب و خوف دادن مخاطب را در نظر گیرد، عوض اینکه فایده رسانده باشد، ضرر رسانده است، زیرا ترهیب يك نواخت مخاطب را به یأس و نا امیدي مواجه می سازد، با وجود نا امیدي از رحمت خدا كفر است، بدین جهت يك دعوت گر

آگاه مخاطب را صرف به ترهیب و خوف دادن مصروف نمی سازد، زیرا این فکریه از انکشاف ذهنی طرف جمود فکری می کشاند. اکتفاء به ترغیب که عاری از ترهیب باشد مخاطب را مغرور، تنبل و از اتکفاء به نفس دور می سازد، زیرا خود را تکامل یافته و بجا رسیده میداند، صاحبان این فکر را همیشه از کساروان سعادت و تمدن دور مینماید. در این کتاب بُعد ترغیب و ترهیب یکسان ذکر شده، بدین جهت می توان گفت برای خوانندگان نهایت مفید و پربها است.

4- سهل نویسی:

یکی از مهارت های هنری در فن نویسندگی سهل نویسی می باشد، زیرا منظور از تحقیق علمی آگاهی دادن جامعه می باشد، کتاب مغلق نه تنها مثر و مفید نمی باشد بلکه اوقات خواننده را ضایع می سازد، البته در این کتاب، مؤلفین فن سهل نویسی را رعایت نموده اند.

وقت نماز است از خواب گران خیز رحمت بتو آی
 برناب آذان خیز
 عرش و قلم و کرسی الله گویند درباب خدا رو از باب
 شیطان خیز
 گرغافل، ناکاره ز حق دوری عمر زوال و شاب
 زمان خیز
 کاهل ز نماز پیروی کفار است روزی رسد خراب
 و گریان خیز
 هر صبح و دمی ندادی بر خیز آید راکع و ساجد از
 ثراب رحمن خیز
 هر صبح مساء عمل به خدا رسد خندان و نشیط برتاب
 ایمان خیز
 روز الست پیمان خدا بستنی عهد وفا کن
 برآب و قرآن خیز
 حجاب آتش نماز و قرآن است برعلاج درد
 شتاب درمان خیز
 نمازت نور یارت در قیامت با سرور و
 بار باب خندان خیز
 قرآن و نماز یار و نگارت دو گیتی را
 دریاب و شادمان خیز
 ویل دوزخ، سهم جان بی نماز ای تو غافل
 کذاب خسران خیز
 زیبا کند نماز کند رویت را خیز و
 برخیز پرتاب جان خیز
 در نیمه شبی دست به دعاء خیز تو دل سوز ذباب
 پنهان خیز
 ای نمازی به شیطان در ستیزی عاشق به خدا خباب
 دوران خیز

تو گشتی به دنیا خام گشتی گرپخته شوی
کباب جولان خیز
در سحر گهی اشک ریز و ادیب عمر عزیز کم
یاب انسان خیز

البته این کتاب گران بهاء با شیوه که تحریر یافته است
برای دانشمندان ، شاگردان، دانشگاه ها ، دعوت گران و مبلغین
زیاد مفید می باشد.

من برای محترم الحاج استاد امین الدین «سعید ی- سعید افغانی
« والحاج دكتور صلاح الدین «سعیدی - سعید افغانی» جهان سپاس
و قدر دانی مینمایم، برای اینکه مهم بودن موضوع را درك کرده
عظیم ترین صدقه جاریه را برای خود و بازماندگانش به یادگار
گذاشته، سرمایه پربهاء را در اختیار امت اسلامی قرار داده.

غلام ربانی «ادیب»

افغانستان - جوزای ۱۳۹۳ هـ ش

بسم الله الرحمن الرحيم

شکر و سپاسگذاری

خواننده محترم و معزز!

از بارگاه ایزد متعالی شکر گذاریم که نوشته تحت عنوان « نماز - ستون دین » مطابق و مستند به آیات قرآنی، سنت رسول الله صلی الله علیه وسلم، موادات و فتاوی منابع معتبر کتب اسلامی و دینی تکمیل و در دسترس شما قرار دارد.

قابل تذکر است که:

در تکمیل این رساله، برادران دانشمند و جلیل القدر اسلامی هریک: استاد دانشمند سرمحقق عبدالباری «راشد»، عالم دانشمند مولوی ابوبکر محمد عبدالرؤوف «صافی»، عالم جلیل القدرالحاج مولوی استاد سید حبیب «سادات»، استاد محترم غلام ربانی «ادیب» محترم الحاج سلیم «عابد» و عده دیگر از محققین اسلامی متن نهایی را قبل از نشر مطالعه و ما را رهنمائی مؤثر کردند.

همچنان از برادران محترم خویش هریک دکتور مصباح الدین «سعیدی- سعید افغانی» و محترم رفیع الدین «سعیدی - سعید افغانی» و نورچشمان هریک:

احمد «سعیدی»، عزیز الدین «سعیدی» و محترم نجیب الله «سعیدی» که در تصحیح، امور تخنیکی، دیزان و صحافت، همکاری لازم نموده اند.

همچنان با استفاده ازین فرصت از تمام استادان گرامی خویش در دوران تحصیلی در مدرسه عالی امام ابوحنیفه (رح) و خاصتاً از استاد دانشمند، معظم و مهربان خویش مرحوم مولوی عبدالرب وردگ استاد تفسیر جلالین شریف که در عین وقت وظیفه امامت مسجد مدرسه عالی امام ابوحنیفه (رح) را هم بدوش داشت، اظهار سپاس نموده و برای شان از درگاه پروردگاه متعالی استدعای اجر عظیم نموده که بر ما و همه همصنفان ما بر علاوه تدریس علوم دینی در برپا کردن نماز توجه و اهتمام خستگی ناپذیر و خاص داشتند.

یکبار دیگر از رهنمائی و همکاری این بزرگان و عزیزان قلباً ابراز سپاس و قدردانی مینمایم، و از درگاه پروردگار با عظمت استدعا داریم تا همه این فضیلتما بان را در فضل و امان خویش داشته باشند و این مساعدت شان را به حسنات آنها حساب

کند.

خواننده محترم:

از حضور مبارک شما صمیمانه تمنا داریم تا لطف نموده
ملاحظات تکمیلی خویش را به آدرس ذیل برای ما بفرستند تا
در چاپ بعدی در نظر گرفته شوند.

الله تعالی برای شما اجر عظیم نصیب کند.
مؤلفان:

strategicstudies@yahoo.com
saidafghani@hotmail.com

بسم الله الرحمن الرحيم

باب اول

مفهوم عبادت و نماز در اسلام

عبادت:

«ایاک نعبد و ایاک نستعین» پروردگارا درگفتن: «ایاک نعبد» خاص تورا عبادت میکنم، صادقم. پروردگارا درگفتن: «ایاک نستعین» خاص از تو استعانت و مساعدت میجویم، کاذب نیستم.

کلمه عبادت در قرآن عظیم الشان بصورت کل (275) بار ذکر گردیده است.

عبادت از ریشه «عَبَدَ» و به معنای پرستش و اطاعت خاشعانه و نهایت خضوع است. از ریشه عبد دومصدرعبودیت و عبادت مشتق شده است.

این دو اصطلاح درعبری و عربی مورد استفاده قرار گرفته ، و دارای یک معنی میباشد.

عبادت و پرستش در سه دین ابراهیمی (یهودیت، مسیحیت و اسلام) بعنوان یک اصل جدایی ناپذیر برشمرده می شود که در هر سه دین به عنوان یکی از اولویتهای آن تأکید شده است.

عبادت را علماء به حبل متین محکمی و مستحکم در حیات فردی و اجتماعی و حتی سیاسی انسان معرفی داشته است.

انسان از طریق عبادت با پروردگار خویش مرتبط میشود.

انسان با عبادت صادق در رحمت پروردگارقرار میگیرد ، و از یاد نه برید که با انجام و ادا عبادت به عزت کامل میرسد .

وجان و روحش را در معرض رحمت پروردگار قرار میدهد.

«وما خلقت الجن و الإنس إلا ليعبدون» (سوره الذاریات : آیه

56) جن و انس را نیافریدیم مگر برای این که مرا پرستش کنند» یعنی هدف از خلقت که رسیدن انسان به کمال مطلق باشد، تنها از راه عبادت میسر میگردد.

پیامبرصلی الله علیه وسلم میفرماید : «این دین محکم و متین

است. پس با ملایمت در آن درآیید و عبادت خدا را بر بندگان

خدا با کراهت تحمیل نکنید که در این صورت مانند سوار

درمانده ای هستید که نه مسافت را پیموده و نه مرکبی به جا

گذاشته است) .

افراط و زیاده روی در عبادت موجب خستگی روح و بی رغبتی مومن نسبت به عبادت و گریز از آن می شود.

عبادت:

عبادت اسم جامعی است که تمام آنچه را که پروردگار با عظمت

ما دوست می دارد و به آن خوشنود می گردد، در بر می گیرد

اعم از عقاید و اعمال قلوب و اعمال جوارح و همه اعمالی که بنده را به الله نزدیک میسازد.

بنابراین همه آنچه که خداوند در کتابش و سنت رسولش حضرت محمد صلی الله علیه وسلم مشروع قرار داده در تعریف عبادت داخل است.

عبادت انواع مختلفی دارد، بعضی عبادات قلبی اند، مانند ارکان ششگانه ایمان، ترس، رجاء، توکل، رغبت، رهبت و غیره، و بعضی عبادات ظاهری است، مانند: نماز و زکات، روزه، حج.

عبادت صحیح نمی شود مگر اینکه بر دو اصل مبتنی باشد:

اول: اینکه عبادت خالص برای الله تعالی انجام گیرد و به او شریک آورده نشود. این معنای گواهی دادن لاله الا الله است.

چنانکه الله تعالی می فرماید: « إِنَّا أَنْزَلْنَا إِلَيْكَ الْكِتَابَ بِالْحَقِّ فَاعْبُدِ اللَّهَ مُخْلِصاً لَهُ الدِّينَ، أَلَا لِلَّهِ الدِّينُ الْخَالِصُ وَالَّذِينَ اتَّخَذُوا مِنْ دُونِهِ أَوْلِيَاءَ مَا نَعْبُدُهُمْ إِلَّا لِيُقَرِّبُونَا إِلَى اللَّهِ زُلْفَى إِنَّ اللَّهَ يَحْكُمُ بَيْنَهُمْ فِي مَا هُمْ فِيهِ يَخْتَلِفُونَ إِنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي مَنْ هُوَ كَاذِبٌ كَفَّارٌ. » (2-3 سُورَةُ الزُّمَرِ) (ما این کتاب را که در بر

گیرنده حق و حقیقت است، بر تو فرو فرستادیم. خدا را پرستش کن و پرستش خود را خاص برای او گردان. هان! تنها طاعت

و عبادت خالصانه برای الله است و بس. کسانی که جز خدا سرپرستان و یاوران دیگری را بر می گیرند، گویند ما آنان را پرستش نمیکنیم مگر بدان خاطر که ما را به خداوند نزدیک گردانند، بی گمان خداوند بین آنان در (بارة) آنچه که در آن اختلاف می ورزند داوری می کند، خداوند کسی را که دروغگوی ناسپاس است هدایت نمی کند.)

و می فرماید: « وَمَا أُمِرُوا إِلَّا لِيَعْبُدُوا اللَّهَ مُخْلِصِينَ لَهُ الدِّينَ حُنَفَاءَ وَيُقِيمُوا الصَّلَاةَ وَيُؤْتُوا الزَّكَاةَ وَذَلِكَ دِينُ الْقِيَمَةِ. آيَةُ 5 سُورَةُ الْبَيِّنَةِ ». (درحالی که به ایشان دستور داده نشده بود

مگر اینکه مخلصانه و حقگرایانه خدا را پرستند و نماز بر پا دارند و زکات بپردازند و این است آیین راستین).

دوم: پیروی از رسول الله صلی الله علیه وسلم به این شکل که بنده مثل پیامبر صلی الله علیه وسلم عمل کند بدون اینکه چیزی از آن کم کند یا به آن بیفزاید، و این به اساس و معنای گواهی محمد رسول الله است. لذا می فرماید: « قُلْ إِنْ كُنْتُمْ تُحِبُّونَ اللَّهَ فَاتَّبِعُونِي يُحْبِبْكُمُ اللَّهُ وَيَغْفِرْ لَكُمْ ذُنُوبَكُمْ آيَةُ 31 سُورَةُ -

سُورَةُ آلِ عِمْرَانَ » (بگو اگر خدا را دوست می دارید از من

پیروی کنید تا خداوند شما را دوست بدارد و گناهان شما را برایتان بیامرزد).

و میفرماید: « وَمَا آتَاكُمُ الرَّسُولُ فَخُذُوهُ وَمَا نَهَاكُمْ عَنْهُ فَانْتَهُوا آيَةُ 7 سُورَةُ الْحَشْرِ »

(و آنچه رسول (خدا) به شما بدهد، آن را بپذیرید. و از آنچه که شما را از آن باز دارد اجتناب کنید.)

و میفرماید: « فَلَ وَرَبِّكَ لَا يُؤْمِنُونَ حَتَّىٰ يَحَكُمَوكَ فِيمَا شَجَرَ بَيْنَهُمْ ثُمَّ لَا يَجِدُوا فِي أَنفُسِهِمْ حَرَجًا مِّمَّا قَضَيْتَ وَيَسَلِّمُوا تَسْلِيمًا آيَةٌ 65 سورة سُورَةُ النَّسَاءِ » (سوگند به پروردگارت، (در حقیقت) ایمان نیاورند، مگر آنکه در اختلافی که بین آنان در گرفت، تو را داور کنند. آنگاه از آنچه حکم کردی، در خود هیچ دلتنگی نیابند و کاملاً گردن نهند.)

عبودیت کامل متحقق نمی شود مگر به دو چیز:

اول: کمال محبت الله، به طوری که بنده محبت خدا و محبت آنچه که در نزد خدا محبوب است را بر محبت هر چیز دیگری مقدم بدارد.

دوم: کمال عاجزی و کُرنش برای الله به طوری که بنده در تنفیذ اوامر و اجتناب از نواهی همواره در برابر او خاضع و فرمانبردار باشد.

پس عبودیت آن است که کمال محبت و کمال خضوع و تَذَلُّل و خوف و رجاء در آن جمع باشد، و بنده زمانی به محبت و خوشنودی الله می رسد که عبودیت را به شکل کامل آن انجام دهد.

پس الله دوست دارد که بنده اش با انجام فرایضی که او را بدانها مکلف کرده خود را به او نزدیک کند و هر چه بنده عبادت مستحب بیشتر انجام دهد به خدا نزدیکتر میشود و منزلت او در نزد الله عزوجل بالاتر می رود، و به فضل و رحمت او تعالی این تقرب از اسباب رسیدنش به جنت خواهد گردید.

خداوند متعال می فرماید: « ادْعُوا رَبَّكُمْ تَضَرُّعًا وَخُفْيَةً إِنَّهُ لَا يَجِبُ الْمُعْتَدِينَ » (آیة 55 سورة سُورَةُ الْأَعْرَافِ) (پروردگارتان را با تضرع و پنهانی (به نیایش) بخوانید، بی گمان او از حد گذرندگان را دوست نمی دارد) .

فطری بودن عبادت:

مفسران و علماء در تحقیقات خویش میگویند که: عبادت ، نوعی رابطه است که بین انسان و معبود او تحقق پیدا می کند. یکی از اصیل ترین تجلیات روح و مهم ترین ابعاد وجود انسان، حس پرستش و نیاز به عبادت است.

پرستش و عبادت، در وجود انسان ریشه عمیقی دارد و همه پیامبران در رسالت خویش به انسان تعلیم میدهند که باید عبادت الله را بکنند. بدین اساس عبادت به مفهوم و طریق واقعی کلمه آمده است و قرآن عظیم الشان با صراحت تام میفرماید : « ای انسان، ربِّ خود و پروردگارت را بپرست که او تو و جهانیان را آفریده است و زمام امورشان را به دست دارد. ».

عبادت راز آفرینش است:

در قرآن عظیم الشان ، در آیات متعددی در مورد هدف خلقت انسان یاده شده است. از جمله در آیه ای می خوانیم که خداوند تبارک

و تعالی می فرماید: «من جنّ و انس را نیافریدم، مگر برای پرستش و بندگی».

تشویق به عبادت:

سراسر آیات قرآنی، تشویق و ترغیب به عبادت است و گاه در ضمن این کار، به حکمتی از حکمت های عبادت هم اشاره می شود. بطور مثال، در آیه ای می خوانیم: «ای مردم، پروردگارتان را که شما و مردمان پیش از شما را آفریده است، عبادت کنید.

اثرات عبادت و بندگی الله (ج)

برای پی بردن به تأثیر عبادت و نیایش در تهذیب نفس و پرورش فضایل اخلاقی، قبل از هر چیز باید با مفهوم و حقیقت عبادت آشنا شد.

گرچه بحث درباره حقیقت عبادت گسترده است و علمای جلیل القدر اخلاق و فقه مباحث متعددی علمی، انجام در تفسیر، احادیثی، داده اند، اما در يك اشاره کوتاه چنین می توان گفت: برای یافتن حقیقت عبادت باید به کلمه «عبد» و مفهوم آن که ریشه اصلی عبادت است، توجه نمود.

«عبد» از نظر لغت به انسانی گفته می شود که سرتاپا تعلق به مولا و صاحب خود دارد؛ اراده اش تابع اراده او، و خواستش تابع خواست اوست؛ در برابر او خود را مالک چیزی نمی داند و در اطاعت او سستی به خود راه نمی دهد.

بنابراین، عبودیت اظهار آخرین درجه خضوع در برابر کسی است که همه چیز از ناحیه اوست و به خوبی می توان نتیجه گرفت که تنها کسی می تواند «معبود» باشد که نهایت انعام و اکرام را کرده است و او کسی جز الله (ج) نیست!

به عباره دیگر، و از بُعد دیگر «عبودیت» نهایت اوج تکامل روح يك انسان و قُرب او به الله تعالی است، و عبودیت تسلیم مطلق در برابر ذات پاک اوست؛ عبادت تنها رکوع و سجود و قیام و قعود نیست، بلکه روح عبادت تسلیم بی قید و شرط در برابر کمال مطلق و ذات بی مثالی است که از هر عیب و نقص مبرا است. بدیهی است چنین عملی بهترین انگیزه توجه به کمال مطلق و پرهیز از هرگونه آلودگی و ناپاکی است؛ چرا که انسان سعی می کند خود را به معبود خویش نزدیک و نزدیکتر سازد تا پرتوی از جلال و جمال او در وجودش ظاهر شود که گاه از آن تعبیر به «مظهر صفات خدا شدن» می کنند.

عبودیت گوهری است که ربوبیت در درون آن نهفته است. اشاره به این که است عبد تلاش و کوشش می کند که خود را در صفات شبیه معبود سازد و پرتوی از صفات جلال و جمال او را در خود منعکس کند.

حکمت و هدف عبادت، بخصوص نماز در اسلام

گفتیم هدف از عبادت، رشد و تکامل انسان است، زیرا الله کمال مطلق است و انسان برای رسیدن به کمال باید خود را به او نزدیک کند و راه تقرب انسان به خدای

متعال ، عبودیت و بندگی است.

اثر بندگی رفع تاریکی های درونی از صفحه دل و نورانی شدن آن به انوار ملکوت و آمادگی جان انسان برای پذیرش تجلیات حق و تابش نورعشق الهی است .
بسیاری از نماز خوانان، نماز می خوانند، ولی نمی دانند، برای چه نماز می گذارند و در نتیجه از هدف اصلی آن غافلند. بدین اساس از نماز خویش سود وفایده ای لازم نمی برند ، و این عبادت در روح آنان اثری نگذاشته و یا اثری نامحسوس و غیر قابل توجه گذاشته است. حالت ایشان به زاغی که صرف نول به زمین می زنند، مشابه بوده ، که به این ترتیب به عبادت و نماز پرداختن نتیجه با غفلت به پایان می رسانند. به یاد باید داشته باشیم که چنین نمازی باز دارنده از گناهان نیست. با آنکه قرآن عظیم الشان نماز را بازدارنده از فحشاء و منکر شمرده است معلوم می شود نمازش در حقیقت نماز نبوده ، بلکه صورتی از نماز بوده است.

نقش عبادات در تزکیه اخلاق :

در نظام اخلاقی اسلام، هدف از عبادت، ارتباط دایم با مدبر کارگاه هستی است، و این ارتباط باید به نحوی برقرار شود که در طول حیات بشر پایدار بماند.
تکامل اخلاقی انسان ها نیاز شدید به چنین پیوندی دارد. هر لحظه که ارتباط سست و یاقطع شود، سیر نزولی شروع می گردد . احکام عملی و عبادات در شرعیت اسلام به منزله پایگاه های تقویتی ای هستند که ارتباط را محکم ترمی گردانند تا سیر کمالی بشر، بدون ترس و اضطراب به کمال مطلوب برسد.
هنگامی که پیوند حقیقی بین پروردگار و یا به عباره دیگر پیوند حقیقی و واقعی بین خالق و مخلوق برقرار شد، هر لحظه ای که از حیات انسان بگذرد، عبادت محسوب می شود؛ خواه در آن لحظه، کار فیزیکی انجام داده، یا به تفکر پرداخته باشد .
عبادات و احکام، برنامه دقیق زندگی اند که در سایه آن ارتباط با خالق، تقویت و تثبیت می شود؛ اما نکته مهم، هدف از برقراری ارتباط با الله است. هدف، این است که تمام افعال انسان، تحت نظام در آید و جهت مخصوص به خود گیرد تا آن جا که وقتی به امور شخصی زندگی می پردازیم یا موقعی که در آزمایشگاه، سرگرم تحقیق هستیم و یا در مسند قضاوت، حق را از باطل تشخیص می دهیم یا در بازار، در حال خرید و فروشیم ، بدون توجه به این که کارمان کوچک است یا بزرگ، خدا را ناظر اعمال خود بدانیم. و در هر جای الله را حاضر و شاهد بدانیم .
عبادات، مانند باغبان دلسوزی، هرگونه علف هرزه را از زمین روان انسان، پاک می کنند. چنین انسانی، در صورت کسب آگاهی، آمادگی هر چه بیشتر برای پرورش صفات حسنه را در خود ایجاد کرده و شایسته است که از چنین موقعیتی حداکثر بهره برداری را بنماید؛ چرا که بسیار مردمی که زحمات فراوان در راه عبادات ضروری و غیر ضروری متحمل می شوند، لیکن عبادتشان چون از روی آگاهی انجام نمی گیرد، اثری در پرورش صفات نیک

ندارد. این طبقه، با آن که مضر به حال اجتماع نیستند، مفید هم نمی‌توانند باشند؛ زیرا لازمه مفید بودن، تخلق به اخلاق خداوند و عملی کردن ارزش‌های اخلاقی در زندگی فردی و اجتماعی است و این ارزش‌ها نیز تنها در فضای آگاهی و انتخاب آگاهانه به ثمر می‌نشینند و نتیجه می‌دهند و بس!

قرآن عظیم‌الشان در موارد متعددی بعد از آن که مسلمانان را به اجرای مراسم عبادی دعوت می‌کند، بلافاصله از آن برای عبادت‌کننده توصیه میکند که به کارهای نیکو و پسندیده مبادرت ورزد. بطور مثال پروردگار ما در سوره جمعه در خاتمه آداب نماز جمعه می‌فرماید: « اکنون در روی زمین برای کسب فضیلت، متفرق شوید». در حقیقت، ثمره عبادات، ظهور اخلاق و افعال پسندیده در فرد و جامعه است و شرط ثمربخشی اعمال و اخلاق پسندیده در ساخت جامعه خداپسند و آرمانی اسلام نیز نیت صالح و پذیرش و انتخاب آگاهانه و آزادانه آن اعمال و صفات است.

در دین مقدس اسلام عبادت 24 ساعته است :

عبادت در دین مقدس اسلام منحصر به مکان معین و یا هم زمان معین نمی‌باشد، بلکه تمامی لحظات زندگی انسان شامل دو بخش (عبادت یا معصیت می‌باشد) و عبادات اسلامی در زمان‌های مختلف و اماکن مختلف انجام می‌پذیرد.

شخصی از دانشمندی اسلامی در مورد فلسفه عبادت 24 ساعته در دین مقدس اسلام پرسید که شما در 24 ساعت چند ساعت مصروف عبادت می‌باشید؟ دانشمند در جواب سوال کننده گفت: ما مسلمانان در 24 ساعت در یک شبانه روز همیشه مصروف عبادت می‌باشیم.

سوال کننده گفت: پس شما هیچ نمی‌خواهید؟ دانشمند در جواب گفت: وقتیکه شخص مسلمان خواب خود را به طریقه ی پیامبر صلی الله علیه وسلم انجام دهد، بنابراین خواب اش هم عبادت محسوب می‌شود.

بنابر گفته ی این دانشمند فلسفه ی حقیقی عبادت را در دین مقدس اسلام بیان می‌دارد، زیرا در دین مقدس اسلام همه ی اعمال یک مسلمان مطابق احکام الهی می‌باشد، زیرا:

هرگاه کسی مطابق احکام دین مقدس اسلام ازدواج نماید، عبادت نموده است.

هرگاه کسی مطابق احکام دین مقدس اسلام تجارت نماید، عبادت نموده است.

هرگاه کسی مطابق احکام دین مقدس اسلام دعوتی تهیه نماید، عبادت نموده است.

هرگاه کسی مطابق احکام دین مقدس اسلام غذا بخورد، عبادت نموده است.

هرگاه کسی مطابق احکام دین مقدس اسلام باخانم و اعضای فامیل خویش اخلاق خوب نماید، عبادت نموده است.

هرگاه کسی مطابق احکام دین مقدس اسلام در بدست آوردن نفقه حلال برای خود وفامیل خویش سعی نماید ، عبادت نموده است.

هرگاه کسی مطابق احکام دین مقدس اسلام سوار موتور شده ، آداب و اخلاق نشستن در موتور را مراعات نماید ، عبادت نموده است.

هرگاه کسی مطابق احکام دین مقدس اسلام با همسایه های خویش معامله خوب نماید، عبادت نموده است.

هرگاه کسی مطابق احکام دین مقدس اسلام با اقارب خویش رفت و آمد نماید، عبادت نموده است.

هرگاه کسی مطابق احکام دین مقدس اسلام سخن گوید، عبادت نموده است.

هرگاه کسی مطابق احکام دین مقدس اسلام نشست و برخواست نماید، عبادت نموده است.

هرگاه کسی مطابق احکام دین مقدس اسلام به والدین خویش احترام نماید، عبادت نموده است.

هرگاه کسی مطابق احکام دین مقدس اسلام لباس بپوشد عبادت نموده است.

هرگاه کسی مطابق احکام دین مقدس اسلام در هنگام آوردن اطفال برایشان نام های اسلامی اختیار نماید ، عبادت نموده است.

هرگاه کسی مطابق احکام دین مقدس اسلام در تربیه اولاد های خویش سعی و کوشش نماید عبادت نموده است.

هرگاه کسی مطابق احکام دین مقدس اسلام در مجالس مشارکت نماید ، مهمانی کند ، همه جزء عبادت حساب می شود ، زیرا برای همه ی این امور در دین مقدس اسلام احکام و قوانینی وجود دارد که مطابقت این اعمال با احکام دین مقدس اسلام، عبادت پنداشته می شود .

وظیفه ی يك مسلمان حقيقي است كه همیشه برای فهمیدن احکام دین مقدس اسلام ، و طریقه ی پیامبر سعی و تلاش نماید . زیرا فهم این امور انسان را برای عملکرد به آنان آماده می سازد.

چرا عبادت فقط نماز خواندن باشد؟

قبل از همه باید گفت که عبادت صرف نماز خواندن نیست ، هر چیزی که در راه الله و برای رضای الهی انجام شود، عبادت است. کمک و دستگیری از فقرا ، خدمت به جامعه و عالم بشریت ، هم نوعی از عبادت است. اما در هر دینی یک نوع عبادت رسمی و مشخص وجود دارد که مبین وجود کامل ویا هم هویت آن دین را بیان میکند ، نماز کارت شناخت ، تذکره ویا به اصطلاح کارت هویت یک شخصی مسلمان در دین مقدس اسلام است .

عبودیت و پرستش یکی از نیازهای انسان است. انسانها از بدو پیدایش تا به امروز به شکلی از اشکال مصروف عبادت و پرستش داشته اند.

روح انسان نیاز به عبادت و پرستش دارد. با تمام صراحت باید گفت که : هیچ وجود مادی جای عبادت را پر کرده نمیتواند. زیباترین ، مقبولترین و احسنترین و کاملترین شکل پرستش در دین اسلام نماز است .

دانشمندان گفته اند:

برای رسیدن به عرفان الهی و شناخت خود و خداوند متعال مراحل را باید طی شود. و بهترین راه وصول عبادت بصورت کل و عبادت نماز به صورت خاص میباشد. در فرهنگ اسلامی تعیین کردن و مشخص نمودن شکل عبادت، با شارع مقدس است و کسی نمی تواند عبادتی اختراع کند. هر امور عبادی روشن بدعت و تشریح است که کار حرامی است، زیرا امور عبادی را همان گونه که از طرف شارع مقدس بیان شده است، باید انجام داد، نه کمتر و نه بیشتر.

نماز رابطه بنده با الله است، و طبیعی است که بنده آن را به جا می آورد که خواسته خداوند و معبود اوست و اصولاً هدف اصلی از خلقت انسان بندگی است و نماز بهترین شیوه اظهار بندگی است و اگر قرار باشد که هر انسانی بر طبق خواسته خود عمل نماید نه آن چیزی که خداوند از او خواسته این دیگر بندگی خداوند نمی شود بلکه بندگی خود و عمل بر طبق خواسته خود است.

همان گونه که قرآن عظیم الشان با لفظ و معنای خویش هماهنگ و اعجاز است الهی به همین ترتیب شکل نماز هم قشنگ است، هم معارف بلند اسلامی در آن وجود دارد، هم تسبیح و تقدیس لفظی است و هم تقدیس عملی می باشد.

تکبیر، قیام و قعود، رکوع و سجود و تسبیح و تحمید و دعا و سلام و خلاصه همه زیبایی ها در نماز است. با این همه اگر نماز به طور صحیح و کامل با حفظ شرایط و آداب خوانده شود، جلوی بسیاری از مفسدات اجتماعی را می گیرد: «إِنَّ الصَّلَاةَ تَنْهَى عَنِ الْفَحْشَاءِ وَالْمُنْكَرِ وَلَذِكْرُ اللَّهِ أَكْبَرُ» نماز اگر با مقدمات و تعقیبات همراه باشد، انسان را به اوج معنویت می رساند. آذان با آن محتوای زیبا دل را می نوازد.

نماز جماعت مخصوصاً در مساجد بزرگ مانند مسجد الحرام و مسجد النبی صلی الله علیه وسلم زیباترین جلوه عبادت، همدلی، یکرنگی، صفا و صمیمیت است.

آیا نماز اصل دین است؟

خواننده محترم!

ما دو اصل داریم:

اول: ارکان ایمان

دوم: ارکان اسلام

ارکان ایمان شش تا هستند: (ایمان به الله، ایمان به تمامی ملائکه خداوند، ایمان به تمامی کتابهای آسمانی، ایمان به تمامی پیامبران الهی، ایمان به روز قیامت و ایمان به قضا و قدر هم خیر آن و هم شر آن). دلیل برایمان براین ارکان این فرموده الله تعالی می باشد: «لَيْسَ الْبِرَّ أَنْ تُولُوا وَجُوهَكُمْ قِبَلَ الْمَشْرِقِ وَالْمَغْرِبِ وَلَكِنَّ الْبِرَّ مَنْ آمَنَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ وَالْمَلَائِكَةِ وَالْكِتَابِ وَالنَّبِيِّينَ» (سوره بقره 177).

یعنی: «نیکی این نیست که روی خود را به سوی مشرق و مغرب کنید بلکه نیکی این است که به الله، روز آخرت، ملائکه، کتابها و پیامبران ایمان داشته باشید».

و از سنت حدیث جبرئیل است که از پیامبر صلی الله علیه وسلم سؤال می کند و می گوید: «أخبرني عن الإيمان قال أن تؤمن بالله وملائكته وكتبه ورسله واليوم الآخر وتؤمن بالقدر خيره وشره قال صدقت». بخاری (50)، و صحیح مسلم (8).

یعنی: «مرا از ایمان خبر ده، ایشان فرمودند: ایمان عبارت است از این که ایمان بیاوری به یگانگی خدا، به ملائکه، به پیامبران، به روز قیامت، به سرنوشت؛ (یعنی تقدیر)، و ایمان بیاوری به خیر و شر آن، گفت: راست گفتم».

و ارکان اسلام هم پنج تا هستند: (شهادتین، نماز، روزه رمضان، زکات، حج). در حدیث عبدالله بن عمر رضی الله عنه آمده که رسول الله صلی الله علیه وسلم می فرماید: «بُنِيَ الْإِسْلَامُ عَلَى خَمْسٍ شَهَادَةٌ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَأَنَّ مُحَمَّدًا رَسُولُ اللَّهِ وَإِقَامُ الصَّلَاةِ وَإِيتَاءُ الزَّكَاةِ وَصَوْمُ رَمَضَانَ وَحَجُّ الْبَيْتِ». بخاری (8)، و صحیح مسلم (16).

یعنی: «سلام بر پنج چیز بنا شده است: اول شهادت، برای آنکه خداوند، یکی است و جز او، معبود برحق وجود ندارد و محمد صلی الله علیه وسلم رسول الله است. دوم: اقامه نماز، سوم: دادن زکات، چهارم: روزه گرفتن ماه مبارک رمضان، پنجم: ادای حج».

بنابراین متوجه شدیم که نماز دومین رکن از ارکان اسلام است، پس نماز رکن اسلام و رکن دین است، و رکن یعنی پایه و اساس دین که اگر نباشد دین و اسلام فرد هم فروخواهد ریخت و ویران خواهد شد، برای همین است که رسول خدا صلی الله علیه وسلم فرمودند: «رأس الامر الاسلام، و عموده الصلاة، و ذروة سنامه الجهاد في سبيل الله». یعنی: «سر کارها اسلام است، و ستون آن نماز است، و بلندترین قله آن جهاد در راه خدا است».

و نماز نخستین عبادتی است که خدا واجب کرده است. (صحیح ترمذی - 2616)

و عبدالله بن قرط نقل کرده است که پیامبر صلی الله علیه وسلم فرمود: «أول ما يحاسب عليه العبد يوم القيامة الصلاة فإن صلحت صلح سائر عمله، وإن فسدت فسد سائر عمله» « اولین چیزی که انسان در روز قیامت بر آن باز خواست خواهد شد، نماز است، اگر کار آن درست باشد، دیگر کارهایش نیز درست است، و اگر کار آن تباه گردد، دیگر کارهایش نیز تباه می گردد». (راوی: طبرانی).

و لذا مسلمانان اجماع دارند بر اینکه اگر کسی فرضیت نماز را انکار کند، کافر شده و از دایره اسلام خارج می شود. اما درباره کسی که با وجود اعتقاد به وجوب نماز، آن را ترک کند، اختلاف نظر دارند و سبب اختلاف هم احادیثی است که از پیامبر صلی الله علیه وسلم ثابت شده و در آنها تارک الصلاة کافر نامیده شده، بدون اینکه بین کسی که نماز را از روی انکار ترک کرده و کسی که از روی سهل انگاری (نماز را) ترک کرده، تفاوت قائل شده باشد.

از جابر رضی الله عنه روایت است که پیامبر صلی الله علیه وسلم فرمود: «إن بين الرجل وبين الشرك والكفر ترك الصلاة» (مسلم 82). «حد فاصل میان انسان و شرک و کفر ترک نماز است».

از بریده روایت است از پیامبر صلی الله علیه وسلم شنیدم که می‌فرمود: «العهد الذی بیننا و بینهم الصلاة فمن ترکها فقد کفر» (ابن ماجه 1079). «مشخصه‌ی بین ما و آنها (کفار و مشرکین) نماز است، هر کس آنرا ترک کند کافر می‌شود». (ابن ماجه 1079).

و در کتاب خدا صراحتاً ذکر شده که اگر کسی اهل نماز نباشد او جهنمی خواهد بود؛ چنانکه قرآن کریم از زبان اهل جنت که با اهل جهنم سخن می‌گویند می‌فرماید: «إِلَّا أَصْحَابَ الْيَمِينِ، فِي جَنَّاتٍ يَتَسَاءَلُونَ، عَنِ الْمُجْرِمِينَ، مَا سَلَكَكُمْ فِي سَقَرٍ، قَالُوا لَمْ نَكُ مِنَ الْمُصَلِّينَ» (سوره مدثر آیه 41-43).

یعنی: مگر «اصحاب یمین» (که نامه اعمالشان را به نشانه ایمان و تقوایشان به دست راستشان می‌دهند)! آنها در باغهای بهشتند، و از مجرمان سؤال می‌کنند: چه چیز شما را به دوزخ وارد ساخت؟! می‌گویند: «ما از نمازگزاران نبودیم».

بنابراین با استناد به این آیه نخواندن نماز موجب داخل شدن در آتش جهنم است.

مگر کسی که توبه کند و شروع به خواندن نماز کند، که در اینصورت امید است خداوند متعال توبه اش را بپذیرد و از آتش جهنم رهایی یابد و سبب نجات خویش در دارین گردد. بعد از توبه لازم نیست تا نمازهای فوت شده‌ی گذشته اش را قضا کند، زیرا قضا کردن نماز صحیح نیست چرا که هر نمازی وقت معین خود را دارد و اگر در وقت مشخص خود خوانده نشود، دیگر قضا نخواهد شد مگر در دو حالت:

1- کسی خواب بماند و بعد که بیدار شد متوجه می‌شود که وقت نماز تمام شده.

2- کسی که آنقدر مشغله‌ی فکری داشته که یادش نبوده وقت نماز شده تا آنکه وقت آن تمام می‌شود.

نماز را در زبان عربی (صلاة) می‌گویند، و صلاة در زبان عربی به معنای دعا آمده است، چنانکه در قرآن کریم آمده: «خُدْ مِنْ أَمْوَالِهِمْ صَدَقَةً تُطَهِّرُهُمْ وَتُزَكِّيهِمْ بِهَا وَصَلِّ عَلَيْهِمْ إِنَّ صَلَاتَكَ سَكَنٌ لَهُمْ وَاللَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ» (سوره توبه - آیه : 103). یعنی: از اموال آنها صدقه‌ای (بعنوان زکات) بگیر، تا بوسیله آن، آنها را پاک سازی و پرورش دهی! و (به هنگام گرفتن زکات،) به آنها دعا کن؛ که دعای تو، مایه آرامش آنهاست؛ و خداوند شنوا و داناست. که در این آیه، کلمه: «صلاتک» یعنی «دعای تو».

کلمه «صلاة»:

کلمه «صلاة» (نماز) در زبان عربی به سه مفهوم آمده است:

اول: صلاة از ریشه (صلی) گرفته شده است و مفهوم آن (چیز کجی را حرارت و گرمی دادن) است تا راست شود، و نماز را صلاة

میگویند؛ زیرا انسان به اساس مصروفیت ها و گرفتاری دنیوی، و خواهشات نفسانی مبتلا به کجی میشود، و نماز او را به عظمت پروردگار جل جلاله متوجه نموده، حرارتی را در قلبش بجا آورده و سبب استقامت انسان میگردد، «إِنَّ الصَّلَاةَ تَنْهَى عَنِ الْفَحْشَاءِ وَالْمُنْكَرِ» همانا برآستی که نماز انسان را از گناهان و بدکاری ها منع مینماید. انسان بر اثر نفس اماره دچار کجی شده است و بوسیله نماز به آن حرارت و گرمی و عظمت الله جل جلاله رسیده و کجی آن دور شود.

دوم: (صلاة) از اصل (صلت) گرفته شده است که به معنای تعلق و رابطه میباشد، و صلاة (نماز) ارتباط و علاقه انسان را با الله جل جلاله، مخلوقات، و هم نوعانش مستحکم میسازد. زیرا انسان بی نماز با پروردگار عالمیان قطع رابطه نموده است، و با برگشت به نماز، رابطه اش را با الله جل جلاله دوباره مستحکم میسازد. سوم: صلاة به معنای تحیت (احترام)، دعا و سلام نیز آمده است، زیرا مؤمنان یکتا پرست، تمامی احترامات خویش را در نماز خود به پروردگار خویش تقدیم میدارند، و در نماز عرض و نیاز به دربار الهی نموده، و با سخن گفتن به پروردگار دعای خویش را نیز برایش تقدیم میدارند.

و اما نماز در اصطلاح شریعت اسلامی:

عبارت از انجام عمل مخصوصی است که با لفظ «الله اکبر» آغاز شده و با لفظ «السلام علیکم ورحمة الله» ختم میشود، و دارای ارکان و شرایط خاصی میباشد از قبیل داشتن طهارت و وضوء، و قیام، رکوع، سجود، استقبال قبله، قرائت فاتحه قرآن کریم و خواندن اذکار می باشد.

چرا اسلام بر خواندن نماز تأکید همیشگی میکند:

اهمیت نماز در بین همه دستوره‌ای درخشان اسلام، بدین جهت است که:

1- نماز روح انسان ها را به مبدا هستی بخش مرتبط و متصل می کند و با این ارتباط روح و جان انسان را زنده، با نشاط و آرام می سازد و او را برای انجام سایر تکالیف و وظایف فردی و اجتماعی آماده می کند از این رو می توان گفت نماز موتور محرکه سایر اعمال و دستورات اسلامی است، زیرا آن شخصیکه به نماز اهمیت بدهد، یقین داشته باشید که به سایر عبادات اهمیت بسزایی قایل بوده و با تمام اخلاصمندی آنرا بجاء میاورد. اما اگر مسلمانی نماز خویش را بوجه احسن انجام ندهد و به آن اهمیتی قایل نباشید، سایر اعمال عبادی اش نیز از بهره و ثمره ای برخوردار نخواهد بود.

2- نباید فراموش کرد که خواندان نماز علاوه بر آنکه انجام یک فریضه الهی است، بلکه خواندان نماز خود مانع بسیاری از اعمال بد شده و جلوی بسیاری از گناهان را میگیرد. نمازگزار واقعی از فحشا و منکرات به دور می ماند و این خاصیت بازدارندگی نماز را «ان الصلاة تنهى عن الفحشاء و المنکر» را نمیتوان در سایر عبادات اسلامی در یافت.

نماز، از لحاظ فهم سیاسی، مسلمانان سراسر جهان را هر روز به سمت قبله واحد، و مردم هر شهر و قریه در نماز جماعت با هم متحد می سازد. این حرکت در هر روز برای مسلمانان به مسلمانان شکوه و عظمت و اقتدار خاصی می بخشد.

معنا و مفهوم نماز:

مفهوم نماز:

نماز در لغت بمعنی دعا است. خداوند می فرماید: «خُدْ مِنْ أَمْوَالِهِمْ صَدَقَةً تُطَهِّرُهُمْ وَتُزَكِّيهِمْ بِهَا وَصَلِّ عَلَيْهِمْ إِنَّ صَلَاتَكَ سَكَنٌ لَهُمْ وَاللَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ» (سوره توبه: 103). (ای پیامبر از اموال آنان، زکات بگیر که باعث پاکی و تزکیه آنها می شود و برای آنان، دعا کن چرا که دعایت، آرامش برای آنان بحساب می آید و خداوند، شنوا و داناست).

چنانچه مشاهده می کنیم کلمه «صل» بمعنی «دعا کن» است. نبی اکرم صلی الله علیه وسلم می فرماید: «إِذَا دُعِيَ أَحَدُكُمْ فَلْيَجِبْ فَإِنْ كَانَ صَائِمًا فَلْيَصِلْ وَإِنْ كَانَ مُفْطِرًا فَلْيَطْعَمْ» مسلم (1431) معلقات بخاری قبل از حدیث شماره (4797).

«اگر کسی از شما (برای صرف غذا) دعوت شد، اجابت نماید. اگر روزه داشت، (برای صاحب غذا) دعای (خیر و برکت و استغفار) نماید. و اگر روزه نداشت، غذا بخورد». باید دانست که صلاة یعنی درودی که از طرف خداوند باشد، بمعنی ثناء و ستایش است و درودی که از طرف فرشتگان باشد، بمعنی دعا است. خداوند می فرماید: «إِنَّ اللَّهَ وَمَلَائِكَتَهُ يُصَلُّونَ عَلَى النَّبِيِّ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا صَلُّوا عَلَيْهِ وَسَلِّمُوا تَسْلِيمًا» (سوره احزاب: 56) (همانا خداوند و فرشتگان بر پیامبر، درود می فرستند. ای کسانی که ایمان آورده اید، (شما هم) بر او، درود و سلام بفرستید). ابوالعالیه می گوید: صلاة (درود) خداوند بمعنی تعریف و تمجید او، نزد فرشتگان است و درود فرشتگان بمعنی دعا است. و ابن عباس رضی الله عنهما می گوید: يَصَلُّونَ يَعْنِي تَبْرِيكَ مِيْ-گويند. ثرقيع ابن عثيمين (228/3)

و برخی گفته اند: درود خدا یعنی همان رحمت الهی است و درود فرشتگان بمعنی استغفار کردن آنان است. و صحیح و درست، همان قول اول است (تفسیر ابن کثیر و شرح ممتع ابن عثيمين 228/3_229).

خداوند متعال می فرماید: «أُولَئِكَ عَلَيْهِمْ صَلَوَاتٌ مِنْ رَبِّهِمْ وَرَحْمَةٌ وَأُولَئِكَ هُمُ الْمُهْتَدُونَ» (سوره بقره: 157) (آنان (همان بردباران با ایمانی هستند که) الطاف و رحمت و احسان و مغفرت خدایشان شامل حال آنان می گردد و مسلماً ایشان راه یافتگان (به جاده حق و حقیقت و طریق خیر و سعادت) هستند). چنانچه مشاهده می کنیم رحمت، بر صلوات، عطف شده است و اقتضای عطف، مغایرت می باشد.

پس صلاتی که از طرف خداوند باشد بمعنی ستایش است و صلاتی که از طرف مخلوقات یعنی فرشتگان، جن و انس باشد، بمعنی نماز، رکوع، سجده، دعا و تسبیح گفتن است. و صلاتی (درودی) که از طرف

پرنندگان و خزندگان باشد، بمعنی تسبیح گفتن است...
(لسان العرب (14/465).

و «صلاة» در اصطلاح شریعت، عبارت از: عبادتی است که بخاطر خداوند، انجام می‌گیرد و شامل اقوال و افعال معین و بخصوص می‌باشد که با تکبیر، آغاز و با سلام، به پایان می‌رسد و این، اقوال و افعال مخصوص، «صلاة» نامیده شده اند زیرا دعا را نیز در برمیگیرند (المغنی (5/3) ابن قدامه والشرح الکبیر (5/3) و الانصاف فی معرفه الراجح من اغلاف (5/3) و التعریفات جرجانی (174).

در نتیجه کلمه «صلاة» که در آغاز به هر دعایی، اطلاق می‌شد، از آن مفهوم، انتقال پیدا کرد و هم اکنون بخاطر مناسبتی که میان دعا و نماز وجود دارد، همان افعال و اقوال مخصوص، کلمه صلاة یعنی نماز، اطلاق می‌شود. پس هرگاه، کلمه «صلاة» یعنی نماز در شریعت اطلاق شود، مفهوم آن، فقط نماز با همان افعال و اقوال مخصوص است

(شرح العمدة ابن تیمیه (30/2 – 31) .

و سرتاسر نماز، دعا یعنی طلب و درخواست است: زیرا طلب و درخواست یا با سؤال کردن، مطرح می‌شود چنانچه دعا کننده، خواهان جلب منفعتی و یا دفع ضرری می‌شود و طلب اینگونه نیازها از خداوند، فقط با زبان و سؤال کردن، انجام می‌گیرد. یا اینکه طلب و درخواست با عبادت انجام می‌گیرد. چنانکه انسان با اعمال نیک از قبیل نماز، رکوع، سجده و غیره، طلب اجر و ثواب می‌نماید. پس کسی که این، عبادات را انجام می‌دهد، در واقع با زبان حال از الله، طلب مغفرت می‌نماید. و از سخنان فوق، روشن می‌شود که سرتا سر نماز، دعا و درخواست با زبان و یا طلب و درخواست بوسیله عبادت است چرا که نماز هر دو نوع را در بر می‌گیرد.

نماز در لغت به معنای پرستش، نیاز، سجود، بندگی و اطاعت، خم شدن برای اظهار بندگی و اطاعت و یکی از فرایض دین و عبادت مخصوصی است که مسلمانان پنج بار در شبانه روز به جا می‌آورند. نماز یعنی خدمت و بندگی، فرمان برداری، سر فرود آوردن و تعظیم کردن به نشانه احترام. نماز، داروی نسیان و وسیله ذکر خداوند است. نماز، رابطه معنوی مخلوق با خالق است. نماز یعنی دل‌کندن از مادیات و پرواز دادن روح؛ یعنی پا را فراتر از دیدنی‌ها و شنیدنی‌ها نهادن.

معنای لغوی نماز:

معنای لغوی نماز دعای خیر می‌باشد طوریکه الله سبحانه و تعالی به پیامبر اش می‌فرماید: « وَصَلِّ عَلَيْهِمْ إِنَّ صَلَاتَكَ سَكَنٌ لَهُمْ »
صلوات بفریست بر آنان، (یعنی درحق شان دعای خیر بعمل آر) و افعلاً دعا خیر تو برای آنها باعث وقار، و بردباری است.
اما نماز در شریعت عبارت از اعمال و گفتار است که تعلیم از جانب پروردگار و پیامبر صلی الله علیه وسلم برای ما بعمل آمده است. نماز با تکبیر (الله اکبر) آغاز و با تسلیم (سلام گفتن) خاتمه می‌پذیرد.

کیفیت فرض گردیدن نماز:

محدثین در مورد کیفیت فرض گردیدن نماز مینویسند: نماز هدیه ای است که در شب معراج رسول اکرم، صلی الله علیه وسلم، به نزد پروردگار فرض گردیده است.

محدثین تاریخ آن را تقریباً پنج سال قبل از هجرت می نویسند، که این به بیست و هفتم ماه رمضان سال 616 میلادی: یعنی به سال هشتم آشکار شدن نبوت محمد صلی الله علیه وسلم برابر می باشد.

حکمت در فرضیت بودن نماز این است، که علاقه بنده را با پروردگارش مستحکم می کند و او بسبب ادا کردن نماز خالق مهربانش را شکر سپاس می گوید. این عمل سبب راضایت پروردگار شده و تعالی این بنده شکر گذارش را از نعمتهای دنیوی و اخروی بهرور می سازد.

قرآن عظیم الشان با زیبای خاصی میفرماید: «لإن شکرتم لأزیدنکم و لإن کفرتم إن عذابی لشدید» (یعنی اگر شکر گذار گردیدید البته نعمتهایم را به شما افزون خواهم کرد. و اگر ناسپاسی کردید پس بدانید عذاب من بسیار سخت می باشد).

اما آن منفعت های شخصی، که نماز گزار به سبب خواندن نماز کسب می کند این است، که اگر آن را با اخلاص بخواند همیشه در بالای خود الله سبحانه و تعالی را نظارت کننده می بیند.

یکی از منفعت های بسیار مهم که نماز برای انسان میسراند، اینست که نماز، انسان را از فحشا و منکر باز میدارد: قرآن عظیم الشان (در سوره العنکبوت: آیه 45) میفرماید:

«وَأَقِمِ الصَّلَاةَ إِنَّ الصَّلَاةَ تَنْهَى عَنِ الْفَحْشَاءِ وَالْمُنْكَرِ» (و برپا بدار نماز را! بدرستی نماز از کارهای بی حیایی و ناپسند منع می نماید).

و در حدیثی دیگری آمده است: «من لم تنهه صلاته عن الفحشاء والمنکر لم تزده من الله إلا بعداً وفي رواية فلا صلاة له» (رواه الطبرانی وغيره مرفوعاً وموقوفاً) هرکه را نمازش از کارهای بی حیایی و ناپسند منع ننماید او را از الله تعالی به جز دوری دیگر چیزی نتیجه نباشد. و در روایتی چنین آمده که نمازش درست نشود. چون مسلمان عاقل و مخلص همیشه می کوشد تا هیچ کار بدی را انجام ندهد تا نمازش نزد خداوند نامقبول نشود. زیرا او خوب می داند، که الله تعالی نماز را سبب نجات او گردانیده است وگرنه الله تعالی هیچ احتیاجی به نماز وی ندارد.

خواندن نماز چیزی را در ذات و صفات الله تعالی زیاد نه کند و نخواندنش چیزی را از او کم نکند. اما فایده های اجتماعی نماز بسیار بزرگ اند.

در مورد کیفیت فرض گردیدن نماز در شب اسراء در حدیثی از انس بن مالک

(رضی الله عنه) روایت است که گفت: ابوذر (رضی الله عنه) از رسول الله صلی الله علیه وسلم روایت میکرد که فرمودند: «

هنگامیکه به مکه بودم سقف خانه ام شکافته شده و جبریل (علیه السلام) داخل گردید، سینه ام را گشوده و به آب زمزم شست، بعد ازان طشتی را که پُراز حکمت و ایمان بود ، آورده و در سینه ام خالی کرده ، و شکاف سینه ام را بست بعد ازان دستم را گرفته و به سوی آسمان عروج نمود ، چون به آسمان اول آمدم ، جبریل به دربان آسمان گفت : باز کن ، دربان گفت : کیست ؟ جبریل گفت من جبریل هستم .

گفت : کسی همراهت هست ؟ گفت : بلی ! محمد (صلی الله علیه وسلم) همراه می باشد .

گفت : آیا او مبعوث شده است ؟ گفت : بلی . و دربان ، درب را گشود ، چون به آسمان دنیا بالا شدیم ، دیدیم شخصی نشسته و مردمانی بطرف راستش و مردمانی بطرف چپش قرار دارند ، چون بطرف راستش نگاه می کند، و چون بطرف چپش می بیند میگیرید، (مارا مخاطب قرار داده) و گفت: پیامبر نیکو کار ، و فرزند نیکو کارم خوش آمدید، از جبریل پرسیدم : این شخص کیست ؟

گفت : این (آدم) (علیه السلام) است ، و این چیزهائیکه بطرف راست و چپش قرار دارند ، ارواح اولادش می باشد ، آنهائیکه بطرف راستش هستند: اهل جنت ، و آنهائیکه بطرف چپش میباشند : اهل دوزخ هستند ، چون بطرف راستش می بیند می خندد، و چون بطرف چپش نگاه میکند میگیرید .

بعد ازان مرا به سوی آسمان دوم برده و به دربان همان چیزی را که دربان آسمان اول گفته بود ، تکرار نموده و درب را کشود . ﴿

انس (رضی الله عنه) میگوید : که ابوذر (رضی الله عنه) برایش گفته است که پیامبر صلی الله علیه وسلم در آسمانها : (آدم) ، (ادریس) ، (موسی) ، (عیسی) و (ابراهیم) صلوات الله علیه ، اماکن آنها را مشخص کرده نه توانست، فقط همین قدر به خاطر داشت پیامبر صلی الله علیه وسلم ، آدم علیه السلام را در آسمان دنیا ، و ابراهیم علیه السلام را در آسمان ششم دیده اند . از انس (رضی الله عنه) روایت است که گفت : چون

جبریل با پیامبر صلی الله علیه وسلم نزد ادریس علیه السلام رسیدند گفت : پیغمبر نیکو کار ، و برادر نیکو کارم خوش آمدید، پیامبر صلی الله علیه وسلم میگویند: پرسیدم: ﴿ این شخص کیست ؟ ﴾ . جبریل (علیه السلام) گفت: این ادریس است .

بعد ازان نزد موسی (علیه السلام) رسیدیم ، و او هم گفت: پیامبر نیکو کار، و برادر نیکو کارم خوش آمدید، پرسیدم: ﴿ این کیست ؟ ﴾ .

گفت: این موسی (علیه السلام) است .

بعد ازان نزد عیسی (علیه السلام) رسیدیم ، و او هم گفت: پیامبر نیکو کار، و برادر نیکو کارم خوش آمدید، پرسیدم: ﴿ این کیست ؟ ﴾ . گفت: این عیسی (علیه السلام) است .

بعدازان نزد ابراهیم (علیه السلام) رسیدیم ، واو گفت:
پیامبر نیکو کار، وفرزند نیکو کارم خوش آمدید، پرسیدم:
«این کیست؟». گفت: این ابراهیم (علیه السلام) است.

انس (رضی الله عنه) میگوید : ابن عباس (رضی الله عنهما
) و (ابو حَبَّه انصاری)

(رضی الله عنه) می گفتند که : پیامبر صلی الله علیه وسلم فرموده
اند که : ﴿ بعد از آن تاجائی بر ده شدم که آواز اِقلام (ملائکه)
را می شنیدم .﴾.

انس بن مالک (رضی الله عنه) میگوید: پیامبر صلی الله علیه وسلم
فرمودند:

﴿ خداوند بر اُمت من پَنجاه وقت نماز، فرض گردانید ، با همین
حکم برگشته تا آنکه نزد موسی (علیه السلام) رسیدم ، پرسید
: خداوند بر امت تو چه چیز فرض نمود ؟ گفتم : پَنجاه وقت
نماز، گفت : واپس بسوی پروردگارت برگرد، چون امت تو طاقت
این را ندارند ، برگشتم و خداوند متعال قسمتی از آن را ساقط
نمود ، باز برگشته و نزد موسی آمده و گفتم: خداوند متعال
قسمتی از آن را ساقط نمود ، گفت : نزد پروردگارت برگرد، چون
امت تو طاقت آن را ندارند ، برگشتم و باز خداوند متعال قسمتی
از آن را ساقط نمود ، گفت : باز نزد موسی آمده و باز برایم
گفت : نزد پروردگارت برگرد، زیرا امت تو طاقت آن را ندارند ،
باز برگشتم ، و برایم گفت: این پنج است (در عدد) ، و پنجاه
است (در ثواب) ، و این گفته ام تغییر پذیر نیست، باز نزد موسی
آمده و او برایم گفت : نزد پروردگارت برگرد، گفتم : از
پروردگارم حیا میکنم .

در فیض الباری در مورد این حدیث می نویسد :
طوری که از ظاهر حدیث بر می آید ، نبی کریم صلی الله علیه وسلم
پنج بار به پروردگارش مراجعه کردند ، و در هرباری ده نماز
تخفیف داده می شود ، ولی امام ابن حجر رحمه الله می گوید : به
اساس تحقیقی که من انجام دادم ، تخفیف نماز در هر بار پنج
نماز بود ، که به این اساس پیامبر صلی الله علیه وسلم نه بار
جهت طلب تخفیف نزد پروردگار خود رفتند .

در مرتبه اخیر که موسی علیه وسلم از پیامبر خدا خواست که
نزد پروردگار رفته و طلب تخفیف نماید ، ایشان فرمودند که حیا
ء می کنم ، سببش این بود که چون در هر باری که مراجعه می
کردند ، پنج نماز تخفیف می یافت ، اگر این بار طلب تخفیف می
کردند ، معنایش این بود که طلب از بین رفتن نماز را می کنند
، از این سبب حیا کردند .

حکم نماز در اسلام :

طوری که در فوق متذکر شدیم قرآن، سنت و اجماع امت، نماز را
بر هر مسلمان عاقل و بالغ، فرض گردانیده است. فقط بر زنی که
در دوران حیض یا نفاس بسر می برد، فرض نیست.
خداوند متعال می فرماید: « وَمَا أُمِرُوا إِلَّا لِيَعْبُدُوا اللَّهَ مُخْلِصِينَ

لَهُ الدِّينَ حُنْفَاءً وَ يَقِيمُوا الصَّلَاةَ وَيُؤْتُوا الزَّكَاةَ وَذَلِكَ دِينُ الْقِيَمَةِ
« (سوره بينه آيه 5) (و به آنان دستور داده نشده است مگر
اینکه خداوند را مخلصانه و حق گرایانه پرستش نمایند و فقط
بر دین او باشند و نماز را بر پای دارند و زکات بدهند. و
این است آیین راست و درست).

و درجایی دیگری فرماید: « إِنَّ الصَّلَاةَ كَانَتْ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ كِتَابًا
مَوْقُوتًا ». (سوره نساء: آیه 103) (همانا نماز بر مؤمنان
فرض است و اوقات معینی دارد).

هنگامی که نبی اکرم صلی الله علیه وسلم حضرت معاذ را به یمن
فرستاد، فرمود: «و به آنها اعلام کن که خداوند در شبانه روز،
پنج نماز بر آنها فرض گردانیده است» (بخاری 1395 و مسلم 50
).

ابن عمر (رض) می گوید: نبی اکرم صلی الله علیه وسلم فرمود:
« بُنِيَ الْإِسْلَامُ عَلَى خَمْسٍ شَهَادَةٍ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَ إِقَامِ الصَّلَاةِ
وَ إِيتَاءِ الزَّكَاةِ وَ صَوْمِ رَمَضَانَ وَ الْحَجِّ لِمَنْ اسْتَطَاعَهُم ». (بخاری
(8) و مسلم (16))

اسلام بر پنج چیز بنیان گذاری شده است:

- 1- شهادت و گواهی دادن بر اینکه هیچ معبودی بجز الله، وجود ندارد.
 - 2- برپا کردن نماز.
 - 3- پرداخت زکات.
 - 4- روزه گرفتن ماه مبارک رمضان.
 - 5- حج بیت الله برای کسی که استطاعت آنرا دارد». عبادة بن صامت (رض) می گوید: شنیدم که رسول الله صلی الله علیه وسلم فرمود: «خَمْسٌ صَلَوَاتٍ كَتَبَهُنَّ اللَّهُ عَلَى الْعِبَادِ فَمَنْ جَاءَ بِهِنَّ لَمْ يَضِيعْ مِنْهُنَّ شَيْئًا اسْتَخْفَافًا يَحْقِهُنَّ كَانَ لَهُ عِنْدَ اللَّهِ عَهْدٌ أَنْ يَدْخُلَهُ الْجَنَّةَ». «خداوند، پنج نماز بر بندگان، فرض نموده است. هر کس، آنها را بدون استخفاف، ادا نماید و ضایع نگرداند، خداوند، عهد نموده است که او را وارد جنت نماید». آیات و احادیث درباره فرضیت نماز بسیار زیادند که ما به ذکر همین اندازه اکتفا می کنیم.
- همچنین امت اسلام بر فرض بودن پنج نماز در شبانه روز، اجماع نموده اند. (المغنی ابن قدامه (6/3) . (4) بخاری (114/1) و مسلم .)
- اما نمازهای پنج گانه بر زنانی که در دوران عادت ماهیانه و یا نفاس بسر می برند، فرض نیست زیرا رسول اکرم صلی الله علیه وسلم فرمود: «أَلَيْسَتْ إِذَا حَاضَتْ لَمْ تُصَلِّ وَ لَمْ تَصُمْ». یعنی مگر نه این است که زن، در دوران عادت ماهانه، نماز نمی خواند و روزه نمی گیرد؟

مقام نماز در اسلام:

نماز در دین مقدس اسلام از جایگاه بسیار والایی برخوردار است. و دلایل آن عبارتند از:

1- نماز، ستون دین است:

در دین مقدس اسلام و شرعیت خدای محمدی نماز بمثابة ستون معرفی گردیده است، این بدین معنی است که: دین بدون این ستون، اساساً برپا نمی شود.

در حدیثی معاذ بن جبل می گوید: نبی اکرم صلی الله علیه وسلم فرمود: «رَأْسُ الْأَمْرِ الْإِسْلَامُ وَعَمُودُهُ الصَّلَاةُ وَذُرْوَةٌ سَنَامِهِ الْجِهَادُ». یعنی «رأس امور اسلام و ستون آن، نماز است. و قله آن، جهاد می باشد». و باید دانست که اگر ستون بیفتد، ساختمان عمارت، نابود خواهد شد. (ترمذی (2616) و ابن ماجه (1314/2) و احمد (231/5). و ترمذی درباره آن، گفته است: این حدیث، حسن و صحیح است و شیخ آلبنی نیز آنرا در ارواء القلیل (138/2) تحسین نموده است.)

2- اولین عملی که بنده بخاطر آن محاسبه می شود، نماز است. حتی خوبی و بدی اعمال انسان، به نمازش، بستگی دارد. انس بن مالک روایت می کند که: رسول الله صلی الله علیه وسلم فرمود: (أَوَّلُ مَا يَحَاسِبُ بِهِ الْعَبْدُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ صَلَاتُهُ فَإِنْ أَكْمَلَهَا كُتِبَتْ لَهُ نَافِلَةٌ فَإِنْ لَمْ يَكُنْ أَكْمَلَهَا قَالَ اللَّهُ سُبْحَانَهُ لِمَلَأْتِكِتِهَ انظُرُوا هَلْ تَجِدُونَ لِعَبْدِي مِنْ تَطَوُّعٍ فَأَكْمَلُوا بِهَا مَا ضَيَعَ مِنْ فَرِيضَتِهِ ثُمَّ تَوَخَّذُوا الْأَعْمَالَ عَلَى حَسَبِ ذَلِكَ) «اولین چیزی که در روز قیامت، بنده بخاطر آن، محاسبه می شود، نماز است. اگر نمازش را کامل ادا نموده است، بطور کامل، برایش بحساب می آید. و اگر نمازش را بطور کامل ادا نکرده است، خداوند به فرشتگانش می گوید: ببینید آیا بنده ام، نماز نفلی دارد که فرایزش را بوسیله آن، کامل کنید؟ بعد از آن، محاسبه زکات و سایر اعمال به همین ترتیب، انجام می گیرد». (ابوداود (864، 866) و ابن ماجه (1425) و احمد (65/4، 903، 377/5) و صحیح الجامع آلبنی (353/2).

3- آخرین چیزی که از دین، ضایع می شود، نماز است. پس اگر نماز که آخرین امر دین است، ضایع گردد، چیزی از آن، باقی نمی ماند.

ابو امامه می گوید: رسول الله صلی الله علیه وسلم فرمود: (لَيَنْقُضَنَّ عَرَى الْإِسْلَامِ عُرْوَةً عُرْوَةً فَكَلَّمَا انْتَقَضَتْ عُرْوَةٌ تَشَبَّهَتِ النَّاسُ بِأَلْتِي تَلِيهَا وَأَوَّلُهُنَّ نَقْضًا الْحُكْمُ وَآخِرُهُنَّ الصَّلَاةُ). «ریسمانهای اسلام، یکی پس از دیگری، کنده می شوند. هر گاه، یکی کنده شود، مردم به ریسمانهای بعدی، چنگ می زنند. اولین ریسمانی که کنده می شود، حکومت (حاکمیت اسلام) است و آخرین آنها، نماز می باشد».

و در روایتی دیگر، رسول الله صلی الله علیه وسلم فرمود: «اولین چیزی که از میان مردم، برداشته می شود، امانت است و آخرین چیزی که باقی می ماند، نماز است و چه بسا نمازگزاری یافت

می‌شود که هیچگونه خیری نداشته باشد». (احمد (6/290، 311، 321) و آلبانی در إرواء القلیل (7/238) آنرا صحیح دانسته است.

4- آخرین وصیت پیامبر اسلام به امتش، نماز بود: نماز، آخرین وصیتی است که نبی اکرم صلی الله علیه وسلم امتش را به آن، وصیت کرد.

ام سلمه رضی الله عنها در حدیثی می‌فرماید: یکی از آخرین وصیت های رسول الله صلی الله علیه وسلم این بود که «الصَّلَاةُ الصَّلَاةُ وَمَا مَلَكَتْ أَيْمَانُكُمْ حَتَّى جَعَلَ نَبِيَّ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَلْجِجُهَا فِي صَدْرِهِ وَمَا يَفِيضُ بِهَا لِسَانُهُ».

5- خداوند، اقامه کنندگان نماز و کسی را که خانواده اش را بدان امر می‌کند ستوده است آنجایی که می‌فرماید: «وَأَذْكَرُ فِي الْكِتَابِ إِسْمَاعِيلَ إِنَّهُ كَانَ صَادِقَ الْوَعْدِ وَكَانَ رَسُولًا نَبِيًّا (54) وَكَانَ يَأْمُرُ أَهْلَهُ بِالصَّلَاةِ وَالزَّكَاةِ وَكَانَ عِنْدَ رَبِّهِ مَرْضِيًّا» (سوره مریم: 54 و 55). (و در قران از اسماعیل یاد کن. او در وعده هایش راست، و پیامبر والا مقامی بود. و خانواده اش را همواره به خواندن نماز و دادن زکات، دستور می داد و نزد پروردگارش، مورد رضایت بود).

6- خداوند، کسانی را که تنبلی می‌کنند و نماز را ضایع می‌نمایند، مذمت نموده است. چنانچه می‌فرماید: «إِنَّ الْمُنَافِقِينَ يُخَادِعُونَ اللَّهَ وَهُوَ خَادِعُهُمْ وَإِذَا قَامُوا إِلَى الصَّلَاةِ قَامُوا كُسَالَى يُزَاءُونَ النَّاسَ وَلَا يَذْكُرُونَ اللَّهَ إِلَّا قَلِيلًا» (سوره نساء: 142) (همانا منافقان، خدا را فریب می دهند در حالی که خداوند، آنان را فریب می دهد. و هنگامی که برای نماز بر می‌خیزند با سستی و تنبلی، و برای نشان دادن مردم، نماز می‌خوانند. و خدا را فقط اندکی یاد می‌کنند).

7- بزرگترین رکن و ستون اسلام بعد از شهادتین، نماز است. عبد الله بن عمر (رضی الله عنهما) می‌گوید: نبی اکرم صلی الله علیه وسلم فرمود: «بُنِيَ الْإِسْلَامَ عَلَى خَمْسٍ شَهَادَةِ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَأَنَّ مُحَمَّدًا رَسُولُ اللَّهِ وَإِقَامَ الصَّلَاةِ وَإِيتَاءَ الزَّكَاةِ وَصِيَامَ رَمَضَانَ وَحَجَّ الْبَيْتِ». اساس اسلام بر پنج چیز بنا نهاده شده است: - شهادات و گواهی دادن بر اینکه هیچ معبودی بجز الله، وجود ندارد و محمد صلی الله علیه وسلم فرستاده خداست.

- برپا داشتن نماز.

- پرداخت زکات.

- روزه ماه مبارک رمضان.

- حج بیت الله الحرام. (بخاری (8) و مسلم (16)).

8- یکی از اموری که بر عظمت نماز دلالت می‌کند، اینست که خداوند، آنرا بواسطه جبرئیل (ع) و در زمین، فرض نگرداند بلکه بدون واسطه در شب معراج و بالای هفت آسمان، آنرا فرض نمود.

9- و از آنجا که نماز از اهمیت بسیار والایی برخوردار است، خداوند اعمال رستگاران را با نماز آغاز نموده و با نماز به

پایان رسانیده است چنانکه می‌فرماید: « قَدْ أَفْلَحَ الْمُؤْمِنُونَ (1) الَّذِينَ هُمْ فِي صَلَاتِهِمْ خَاشِعُونَ (2) وَالَّذِينَ هُمْ عَنْ اللَّغْوِ مُعْرِضُونَ (3) وَالَّذِينَ هُمْ لِلزَّكَاةِ فَاعِلُونَ (4) وَالَّذِينَ هُمْ لِفُرُوجِهِمْ حَافِظُونَ (5) إِلَّا عَلَىٰ أَزْوَاجِهِمْ أَوْ مَا مَلَكَتْ أَيْمَانُهُمْ فَإِنَّهُمْ غَيْرُ مَلُومِينَ (6) فَمَنْ ابْتَغَىٰ وَرَاءَ ذَلِكَ فَأُولَٰئِكَ هُمُ الْعَادُونَ (7) وَالَّذِينَ هُمْ لِأَمَانَاتِهِمْ وَعَهْدِهِمْ رَاعُونَ (8) وَالَّذِينَ هُمْ عَلَىٰ صَلَوَاتِهِمْ يُحَافِظُونَ » (سوره مؤمنون: 1-9).

(همانا مؤمنان، رستگار شدند. آن کسانی که در نمازشان، خشوع دارند، و از کارهای بی‌هوده، روی می‌گردانند، زکات اموالشان را می‌پردازند و شرمگاه‌هایشان را حفاظت می‌کنند بجز همسران و کنیزان خود. که در این صورت، قابل سرزنش نیستند. و کسانی که غیر از این را دنبال کنند، آنان تجاوزکارند. همچنین مؤمنان رستگار، کسانی هستند که امانت دارند و به عهد و پیمان خود، وفا می‌کنند و از نمازهایشان محافظت می‌کنند).

10- خداوند به نبی اکرم صلی الله علیه وسلم و پیروانش دستور داده است که خانواده های خود را به خواندن نماز، امر کنند: « وَأْمُرْ أَهْلَكَ بِالصَّلَاةِ وَاصْطَبِرْ عَلَيْهَا لَا نَسْأَلُكَ رِزْقًا نَحْنُ نَرْزُقُكَ وَالْعَاقِبَةُ لِلتَّقْوَىٰ » (سوره طه: 132). (خانواده ات را به خواندن نماز، امر کن و خود نیز بر خواندن آن، استقامت کن. ما از تو روزی نمی‌خواهیم بلکه ما به تو روزی می‌دهیم و سرانجام از آن پرهیزگاری است).

عبد الله بن عمر می گوید: نبی اکرم صلی الله علیه وسلم فرمود: «مُرُوا أَوْلَادَكُمْ بِالصَّلَاةِ وَهُمْ أَبْنَاءُ سَبْعِ سِنِينَ وَاصْرَبُوا عَلَيْهَا وَهُمْ أَبْنَاءُ عَشْرِ وَفَرِّقُوا بَيْنَهُمْ فِي الْمَضَاجِعِ» «فرزندانتان را در سن هفت سالگی، به خواندن نماز وادار کنید و در ده سالگی، آنها را بخاطر نماز، تنبیه کنید و محل خواب آنها را جدا کنید». (ابوداؤد (495) و احمد (180/2، 187) و آل‌بانی آنرا در ارواء القلیل (7/2 و 266/1) صحیح دانسته است.

علما می‌گویند همین که اطفال به سن هفت سالگی قدم گذاشت بر والدین لازم می‌شود او را به نماز وادار کنند، و هر گاه به سن ده سالگی رسید او را بر نخواندن نماز تنبیه و مجازات نمایند.

ولی متأسفانه دیده شده که در بسیاری از فامیل‌ها والدین، خودشان خیلی نیک و صالح و پایبند نماز می‌باشند، اما نسبت به نماز فرزندشان توجهی کمتر بخرچ میدهند. خودشان صبح وقت برای نماز می‌خیزند و به سوی مسجد می‌روند، ولی فرزندان 8 سال یا 10 ساله شان در برابر چشمانشان خوابیده اند، او را بیدار نمی‌کنند تا مبادا خوابش خراب نشود، در صورتیکه اگر فرزند نماز نخواند، خود او به دلیل غیر مکلف بودن گناهکار نمی‌شود، اما پدر و مادر به دلیل اینکه دست‌ورسول الله صلی الله علیه وسلم را در مورد فرزند خویش عملی نساخته، گناهکار می‌شوند.

پدر و مادر وظیفه دارند تا اطفال خویش از کودکی به رفتن به مسجد و نماز جماعت عادت دهند، آیات بیشمار قرآنی و

احادیث متعددی پیامبر اسلام بر اهمیت نماز در اسلام دلالت می کند ، پدر و مادر باید بدانند که اگر فرزندان در کودکی پایبند نماز نشوند ، در بزرگی خیلی مشکل است که حرفشان را گوش کنند ، بدیهی است فرزندان که نماز را ضایع کنند در هر امر دیگر کوتاهی خواهند کرد .

11- به کسی که در خواب بماند و یا هم اقامه نماز را فراموش کند، دستور داده شده است تا قضای آن را بجای آورد. و این امر ، اهمیت نماز را می‌رساند.

انس بن مالک می گوید: نبی اکرم صلی الله علیه وسلم فرمود: «مَنْ نَسِيَ صَلَاةً فَلْيَصَلِّهَا إِذَا ذَكَرَهَا لَا كَفَّارَةَ لَهَا إِلَّا ذَلِكَ». (هر کس نمازی را فراموش کرد، هنگامی که بیادش آمد، آنرا بخواند. زیرا نماز، کفاره‌ای جز این (قضا آوردن) ندارد». و در روایتی دیگری در صحیح مسلم، چنین آمده است که رسول اکرم فرمود:

«مَنْ نَسِيَ صَلَاةً أَوْ نَامَ عَنْهَا فَكَفَّارَتُهَا أَنْ يَصَلِّيَهَا إِذَا ذَكَرَهَا» (هر کس نمازی را فراموش کرد یا خواب رفت، کفاره اش اینست که هنگام یاد آمدن (یا بیدار شدن) آنرا بخواند». (روایت بخاری (597) و مسلم (648) .

همچنین، کسی که سه روز یا کمتر، بی‌هوش شود، حکم کسی را دارد که خواب رفته باشد (بعد از اینکه به هوش آمد، نمازهای فوت شده را بخواند) و این مطلب از عمار، عمران بن حصین و سمره بن جندب (رضی الله عنهم) روایت شده است. (الشرح الکبیر ابن قدامه (8/3) و المغنی (50/2 - 52) .

ولی اگر دوران بیهوشی، بیشتر از سه روز باشد، قضا آوردن نمازهای فوت شده، لازم نیست زیرا شخصی که بیشتر از سه روز بیهوش شود، در زوال عقل به انسانی که دیوانه است شباهت دارد. (تفصیل موضوع را میتوان در فتاوی شیخ عبدالعزیز بن عبدالله (457/2) مطالعه فرماید.)

سه اصل اساسی در عبادت

علماء می‌فرمایند که عبادت پروردگار با عظمت ما بر سه اصل (محبت ، ترس و رجاء (امید) استوار است . و علماء می افزایند که این سه اصل به پرنده ای میماند که سر آن محبت ، و دو بال این پرنده مانند ترس و رجاء (امید) است، پس هر زمانیکه محبت در عبادت پروردگار با عظمت در کار نباشد، عبادت بصورت کل باطل است، مانند پرنده ی که اصلاً سر نداشته باشد ، و اگر ترس و امیدش به خداوند برابر نباشد، مانند پرنده پر و بال شکسته است که هر بالی که شکسته باشد به همانطرف کشیده خواهد شد و توازنش را از دست میدهد.

خداوند این سه اصل را در عبادت در سوره (الإسراء: آیه 57)

چنین بیان فرموده است : « أُولَئِكَ الَّذِينَ يَدْعُونَ يَبْتَغُونَ إِلَيَّ رَبِّهِمُ الْوَسِيلَةَ أَيُّهُمْ أَقْرَبُ وَيَرْجُونَ رَحْمَتَهُ وَيَخَافُونَ عَذَابَهُ » (آن کسانی که کافران آنان را می‌پرستند، خود به‌سوی پروردگارشان تقرب می‌جویند و به رحمت وی امیدوارند و از عذابش می‌ترسند چرا که عذاب پروردگارت همواره در خور پرهیز است)

و خواستن وسیله طلب کردن عبودیت و محبت خداوند است، و کسی که محبت خداوند داشته باشد با عمل صالح به او نزدیک میشود و ترس از او سبب ترک مصیبتش میشود.

و محبت اصل و اساس اخلاص است و عبارت است از تذلل در برابر خداوند و تعظیم او، و ترس واقعی از خداوند اینست که بنده را از ارتکاب محرمات و گناه باز دارد، و رجاء (امید) به خداوند آن است که اگر عبادت خداوند را انجام دهد امید آن داشته باشد که خداوند از او قبول میکند و پاداشش دهد، و اگر گناه کند و توبه کند، امید آن داشته باشد که خداوند توبه اش را میپذیرد و او را میبخشد، و علماء اجماع کرده اند که رجاء بدون عمل مفید نیست، و اگر کسی طاعت خداوند نکند و کارهای نیک انجام ندهد و سپس به خداوند امید داشته باشد که او را زیر رحمت خویش قرار دهد و یا اینکه او را ببخشد، به این آرزو و غرور و سفاهت میگویند و منفعتی برای او نخواهد داشت، و رجاء و امید داشتن به خداوند مانند کسی است که مثلاً دانه ای بکارد و اسباب رویش آنرا فراهم سازد و سپس به خداوند امید داشته باشد که رشد کند و ثمر دهد، ولی آرزو و غرور داشتن مانند کسی است که بدون کاشت بخواهد درو کند و محصول بر آورد کند که هرگز نخواهد کرد.

تصرف در عبادت :

خواننده محترم در آخر این باب توجه شما را به موضوع تصرف در عبادت جلب می کنم : تصرف در عبادت بمعنی زیاد کردن و یا هم کم کردن عبادت است ، که این تصرف در عبادت به اتفاق علماء جواز ندارد .

اصل عبادت در شرع توقیفی است ، یعنی : عمل به آن به همان طریقی در عبادات واجب است که از صاحب شریعت به ثبوت رسیده است و جای در آن برای بحث از حکم و علل نیست .
مثلاً برای یک مسلمان روا نیست که نماز عصر پنج رکعت و یا سه رکعت بخواند ، و روا نیست که طواف کعبه را شش بار و یا هشت بار بعمل آرد ، و یا در جمرات شش سنگ ریزه را استعمال نماید و یا عدد سنگ ریزه را به هشت بالا ببرد ، و یا روزه ماه مبارک رمضان را یک روز بیشتر و یا هم یک روز کمتر سازد .
ولی تصرف در وسایل عبادت مساله دیگری است ، تصرف در وسایل عبادت عبارت است که : اگر به اساس مصلحت و یا روی ضرورت باشد ، این تصرف روا میباشد مثلاً: در زمان پیامبر صلی الله علیه وسلم در مسجد فرشی وجود نداشت ، ولی امروز مساجد را فرش می کنند و این مصلحت عبادت است ، باکی ندارد ، نبی اکرم صلی الله علیه وسلم سوار بر شتر به حج می رفتند ، ولی امروز مسلمانان سوار بر موتر و ، گشتی و طیاره عازم بیت الله شریف می شوند این عمل هیچ باکی به عبادت نداشته و شرعاً جواز دارد . مثلاً قبلاً اذان بدون میکرفون و وسایل تخنیکی صورت میگرفت ولی امروز با وسایل برقی صورت می گیرد. در اینجا اصل عبادت نماز است و اذان وسیله برای آگاه ساختن مردم از وقت نماز است. بناً اگر اذان به میکرفون صورت میگیرد باکی نداد در حالیکه میکرفون وسیله نو محدثی است که در زمان پیامبر صلی الله علیه وسلم وجود

نداشت. واز این قبیل مثال های متعددی وجود دارد که از تفصیل آن صرف نظر بعمل میاوریم.

باب دوم اهمیت وقت در نماز

وقت نفیس ترین و گرانبهاترین نیعمتی است که در اختیار انسان قرار دارد، وقت نه تنها برای انسان ها بلکه برای یک جامعه سرمایه حقیقی و ذیقیمتی بشمار میرود. مهم ترین چیز در زندگی انسان که از ارزش والایی برخوردار است، همان وقت و زمان است، که در واقع وقت شیرازه حیات ما انسانها را تشکیل می دهد.

مقام و منزلت وقت به حدی مهم و ذی اهمیتی است که پروردگار با عظمت ما سوره یی را در قرآن عظیم الشان به نام العصر «وقت یا زمان» فرو فرستاده است.

طوری که در اولین سوره عصر می خوانیم: « وَالْعَصْر » یعنی قسم به زمانه، یکی از معانی زمان همان وقت است. قسم به طلوع فجر! «وَالْفَجْر» قسم به صبح «وَالصُّبْحِ إِذَا تَنَفَّسَ» (تکویر/18) قسم به زمانه های مختلف در قرآن عظیم الشان مبین واقعیت ارزش وقت و زمان است، که نباید اوقات گرانبهای خویش را به لهو و لعب بگذرانیم، به زمانه نباید کلمه بدی استعمال نمایم و بگویم، چه زمانه بدی است، زمان بدی ندارد، بلکه این مردم هستند که انجام اعمال بدی خویش زمان را در نزد اذهان مردم بد معرفی می سازند.

همچنان در سوره فاطر می خوانیم: « و هم يَصْطَرِخُونَ فِيهَا رَبَّنَا أَخْرِجْنَا نَعْمَلْ صَالِحًا غَيْرَ الَّذِي كُنَّا نَعْمَلُ أَوَلَمْ نُعَمِّرْكُم مَّا يَتَذَكَّرُ فِيهِ مَن تَذَكَّرَ وَ جَاءَكُمُ التَّنْذِيرُ فَذُوقُوا فَمَا لِلظَّالِمِينَ مِن نَّصِيرٍ » (ناسپاسان در دوزخ چیخ و فریاد می زنند: پروردگارا! ما را خارج کن تا عمل صالح انجام دهیم، غیر از آنچه انجام می دادیم. آیا شما را به اندازه ای که متذکران در آن زمان می توانستند متذکر شوند، عمر و فرصت ندادیم؟ و آیا انذار کننده به سراغ شما نیامد؟ اکنون عذاب را بچشید که برای ستمکاران هیچ یآوری نیست.)

این آیه بیانگر بازخواست شدید پروردگار از کسانی است که اوقات ارزشمند زندگی خود را در دنیا به بیهوده گی مصرف نمودند و از اطاعت و عبادت الله بی خبر اند .
هكذا در سوره زمر می خوانیم: «أَنْ تَقُولَ نَفْسٌ يَا حَسْرَتِي عَلَى مَا فَرَّطْتُ فِي جَنبِ اللَّهِ» (باید ترسید از آن روزی (روز قیامت یا روز مرگ) که انسان (بیهوده گرا) بگوید: افسوس بر من از کوتاهی هایی که در اطاعت فرمان خدا کردم).

اهمیت وقت در نماز

بهترین عبادت ها را باید در بهترین وقت ، اداء نمایم ، ما باید در زندگی خویش سیستم و پروگرام عبادتی خویش را طوری تنظیم نمایم که بتوانیم ، نماز خویش را که یکی از افضیلتترین عبادت در ادیان ابرهیمی بشما برسد ، در افضیلتترین و بهترین وقت شرعی آن بخوانیم ، همانطوریکه خصوصیت یک انسان با فضیلت است که با عهد خود در روزگار زندگی با دیگران وفادار میباشد ، باید کوشش کنیم که با خالق خویش در ادای نماز بوقت اش وفادار باقی بمانیم . خواندن نماز در اول وقت ، نشان دهنده توجه ما به نماز ، مهم شمردن و اهمیت دادن به نماز میباشد . قرآن عظیم الشان در مورد فرضیت نماز و اهمیت ادای آن در اوقات معین با زیبایی خاصی می فرماید: « إِنْ الصَّلَاةَ كَانَتْ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ كِتَابًا مَّوْقُوتًا » (سوره نساء آیه 103) «بی گمان نماز بر مؤمنان فرض و دارای اوقات معلوم و معین است».

خواننده محترم!

نماز یکی از فریضه های مهم و اصلی اسلامی است ، طوریکه گفتیم به عنوان دومین رکن اسلام قرار گرفته است و پُلی محکم ارتباطی بین الله و بنده اش میباشد.

در نماز، بنده قلبش را برای راز و نیاز با خدایش باز می کند و شروع به حرف زدن، ستایش کردن و درخواست از خداوند می کند و نهایت بندگی اش را برای خداوند به منصفه ی ظهور می گذارد . در این میان نماز می تواند پل ارتباطی قویتری باشد و تمام ثوابش را در بر داشته باشد، به شرطی که بر پایی نماز بر طبق هدایت قرآن عظیم الشان و سنت صحیح رسول الله صلی الله علیه وسلم و در اول وقت برگزار شود. و انجام آن از طرف نمازگزار به تأخیر انداخته نشود و به وقت تعیین شده برای نماز معینه اهمیتی خاص دهد .

در این بابت توجه خواننده گان را به حدیثی که از ابن

مسعود رضی الله عنه روایت گردیده است جلب مینمایم : « أفضل الأعمال، الصلاة في اول وقتها » (ترمذی و حاکم آن را روایت کرده اند، و این حدیث صحیح است.) (بهترین اعمال، نماز اول وقت است.)

این حدیث بر افضلیت نماز خواندن در اول وقتش دلالت می‌کند، یعنی اینکه فرد مسلمان بدون وقت مکروه می‌تواند، در تمام وقت نماز خواند. ولی در اول وقت آن بهتر و افضلتر است.

علت خواندن نماز در اوقات مختلف:

در مورد اینکه انسان مومن چقدر اوقات مختلف مصروف نماز خواندن می‌گردد، در جواب اول بطور ساده باید گفت چون امر پروردگار است. یعنی الله تعالی چنان امر کرده که هر یک از نمازها را در وقت معین و مشخص آن باید بجاء آریم، از جانب دیگر ما در عبادات تابع حکم و هدایت قرآن و دستورات پیامبر اسلام صلی الله علیه وسلم هستیم و آنها چنین امر کرده اند که نماز باید در اوقات پنجگانه یک شبانه روز خوانده شود. بعبارتی دیگر در دین مقدس اسلام عبادات توقیفی هستند، یعنی هیچ گونه عبادتی بدون دستور شارع صحیح نیست که انجام شود و به اصطلاح نحوه و چگونگی، وقت و مقدار عبادت باید تابع شارع باشد.

اما حکمت بسیاری از عبادات بر ما معلوم نیست و همچنین لازم نیست که حتماً از حکمت آنها مطلع باشیم بلکه مسلمان باید در برابر اوامر پروردگار بدون چون و چرا تسلیم و مطیع باشد. بناً عبادت نماز دارای اوقات محدود و معینی است که بایستی به حکم بدون چون و چرا در آن وقت آن اداء گردد. فلسفه دیگر که پروردگار ما برای نماز اوقات مختلف و پراکنده ای را تعیین فرموده این است که سرگرمی انسان به امور دنیوی و امرار معیشت او را از تأمل و تفکر در امور معنوی غافل نسازد. به همین جهت به بنده مومن امر شده که در میان فواصل کارهای دنیوی لحظاتی را به امر معنوی و روحی اختصاص دهد تا فلسفه وجودی خلقتش به فراموشی سپرده نشود. نماز چون داروی شفا بخش برای روح می‌باشد که اگر سستی و فتوری در اقامه آن ایجاد شود و به صورت مداوم انجام نگیرد قطعاً سلامت روح را تأمین نخواهد کرد. و شاید به همین جهت باشد که قرآن عظیم الشان یکی از اوصاف مؤمنین را چنین بیان می‌کند «الذین هم علی صلاتهم دائمون» (آنان که همواره نمازشان را می‌خوانند و هرگز نماز را ترک نمی‌کنند.) (سوره معارج آیه ۲۳)

فضیلت نماز در وقت تعیین شده :

طوری که قبلاً یاد آور شدیم پروردگار با عظمت ما برای ما مسلمان هدایت می‌فرماید که : نماز باید در اوقات معلوم و معین بجاء آورده شود، و از تقدم و تاخر آن باید پرهیز کرد الی با داشتن عذر شرعی چرا که حکم قرآن همین است که : «إن الصلاة كانت علی المؤمنین کتاباً موقوتاً» (سوره نساء / 103) و حکم حدیث پیامبر صلی الله علیه وسلم نیز همین است که : «أفضل

الأعمال، الصلاة في أول وقتها» (بهترین اعمال، نماز اول وقت است) (طوریکه این حدیث از جمله احادیث صحیحه بوده و امام ترمذی و حاکم آن را روایت نموده اند).

هدف مجموعی و بصورت کل در این حدیث اینست که باید نماز در وقت معین اش ادا کرد و بر افضلیت نماز خواندن در اول وقتش دلالت می‌کند، یعنی در تمام وقت نماز، را می‌توان خواند. ولی در اول وقت آن بهتر و افضل است.

محمد بن عبدالله الخزاعی و عبدالله بن مسلمه گفتند که: عبدالله بن عمر رضی الله عنه از قاسم بن غنام و او از أم فروه برایمان روایت کرده است که: «سئل رسول الله صلی الله علیه و سلم أي الأعمال أفضل؟ قال صلی الله علیه و سلم: الصلاة في أول وقتها» (این حدیث را ابوداود روایت کرده است).

(از پیامبر صلی الله علیه و سلم سؤال کرده شد که چه عملی دارای ثواب بیشتری است؟ پیامبر صلی الله علیه و سلم فرمود: خواندن نماز در اول وقت آن).

منذری می‌گوید: أم فروه از جمله زنانی بوده که با پیامبر صلی الله علیه و سلم بیعت کرده او خواهر پدري ابوبکر صدیق رضی الله عنه بوده است.

در حدیثی از أم فروه روایت است: «سئل النبی صلی الله علیه و سلم أي الأعمال أفضل؟ قال صلی الله علیه و سلم الصلاة لأول وقتها» (این حدیث را امام ترمذی روایت کرده است).

(از پیامبر صلی الله علیه و سلم سوال شد که چه عملی دارای ثواب بیشتری است؟ پیامبر صلی الله علیه و سلم فرمود: خواندن نماز در اول وقت آن).

در حدیثی دیگری از عبدالله بن مسعود رضی الله عنه روایت است که: «سئلت النبی صلی الله علیه و سلم أي العمل أحب الی الله؟ قال صلی الله علیه و سلم: الصلاة علی وقتها» (بخاری روایت کرده است) (از پیامبر صلی الله علیه و سلم در مورد محبوبترین عمل نزد خداوند سوال کردم؟ گفت صلی الله علیه و سلم: نماز بر وقتش).

ابن مالک (رح) می‌گوید:

لام در حدیث فوق (الأول) به معنای (فی: در) است. و الطیبی می‌گوید: لام برای تاکید آمده است و بر نماز خواندن در اول وقتش تاکید دارد.

ابن بطال می‌گوید:

خواندن نماز در اول وقتش بهتر از به تأخیر انداختن آن است، زیرا در حدیث از محبوبترین عمل سوال شده و آن هم نمازی است که تمام ارکان، واجبات و سنتها در آن رعایت شده باشد و آن نماز از حیث رعایت سنت، در اول وقت خوانده شود. پس نمازی که در اول وقت خوانده نشود، محبوبترین عمل نزد پروردگار نیست.

ابن حجر العسقلانی (رح) می‌گوید:

در حدیث «الصلاة علی وقتها» لفظ (علی) دلالت بر استعلاء در بر گرفتن تمام وقت نماز می‌کند و اولویت اولیه و اصلیش بر خواندن در اول وقت است.

امام قرطبی (رح) می‌گوید:

در حدیث « الصلاة لوقتها » حرف (لام) برای استقبال در زمان آورده شده و در روایت دیگری گفته که (لام) برای ابتدا در زمان آمده است. پس در هر دو معنا (لام)، به خواندن نماز در اول وقت دلالت دارد. و در ادامه می‌گوید: در حدیث « الصلاة علی وقتها » نیز حرف (علی) بر این دو مسئله دلالت می‌کند، زیرا حرف (علی) در معنای (لام) به کار رفته است. و ابن خزیمه در تفسیر خویش عین نظریه شیخ الاسلام امام قرطبی را مورد تأیید قرار داده است.

امام شافعی (رح) می‌فرماید: خواندن نماز در اول وقتش دارای ثواب بیشتری است. و عمل پیامبر صلی الله علیه و سلم، و خلفای راشدین بر این مسئله دلالت دارند. و آنها همیشه نماز را در اول وقت می‌خواندند. و مردم را نیز بر این امر تشویق و دعوت می‌کردند.

یادداشت فقهی:

در حدیثی از ام المؤمنین عایشه (رض) روایت است که: «ما صلی رسول الله صلی الله علیه و سلم صلاة لوقتها الاخر مرتین حتی قبضه الله» (راوی حدیث امام ترمذی). « (آن نمازی که پیامبر صلی الله علیه و سلم در آخر وقتش خواند، تا اینکه از دنیا رفت، فقط دو بار بود).

پیامبر صلی الله علیه و سلم در زندگی اش فقط دو بار نماز را در آخر وقت بجاء آورده است، یک بار با جبرئیل، برای یادگیری خودش و بار دیگر برای شخصی که از او در مورد اوقات نماز سوال کرده بود و پیامبر صلی الله علیه و سلم برای آموزش او در اول و آخر وقت نماز خواند، و این دو مورد را نیز برای بیان جایز بودن خواندن نماز در آخر وقت آن انجام داده، ولی حکم شرعی در دین مقدس اسلام همین است که خواندن نماز در اول وقتش دارای فضل و ثواب بیشتری است.

فضایل خواندن نماز در اول وقت:

طوریکه یاد آور شدیم همه ای علماء و مفسران در این مورد متفق القول اند که خواندن نماز در اول وقت دارای فضایل فراوانی و بیشماری میباشد. تأثیرات روحی، روانی و اجتماعی، خواندان نماز در اول وقت را میتوان بشرح ذیل فورمولبندی و خلاصه کرد.

1- عادت دادن شخص به نظم:

وجود نشاط و آمادگی و حضور قلب بیشتر جهت انس و ارتباط با خدا و تقویت کمالات نفسانی

2- زمینه سازی جهت برگزاری جماعت های بزرگ و انس

والفت و اتحاد بیشتر مسلمانان

توضیح آنکه وقتی جامعه اسلامی مقید به خواندن نماز اول وقت باشند، در هر منطقه، غالب مردم هم زمان به نماز خواهند ایستاد.

این مسأله آمادگی آنان را برای جماعت و ایجاد صفوف گسترده و پر جمعیت بیشتر می‌کند. درحالی که نماز در غیر اول وقت، در بین زمان های مختلف موجب پراکنده گی نمازگزاران می شود و از

اجتماع و شکوه عبادی و انس و الفت مؤمنان در مراکز دینی می
کاهد.

اقامه نماز واجب است ولی ذات مقدس حق اول وقت خواندن آن را
واجب نشمرده است تا بندگان چهار عسر و حرج و سختی و مشقت
نگردند.

گاهی ممکن است انسان در وقت فضیلت نماز مشغول کار مهمی باشد
مثل نجات جان يك انسان و... در این صورت نجات جان يك انسان
بر نماز اول وقت ترجیح دارد.

یا گفته شده: نماز جماعت اگر با تأخیر خوانده شود بر نماز
فردی اول وقت ترجیح دارد. چون وحدت اجتماعی از اهمیت بسیار
والایی برخوردار است.

اما اگر انسان بدون عذر موجه جدی نماز را به تأخیر
بیاندازد شاید کوتاهی و بی اعتنائی نسبت به نماز تلقی گردد
و مقبولیت آنرا دچار اشکال سازد.

اوقات شرعی نماز پنجگانه:

امام ترمذی محمد (بن اسماعیل بخاری) میفرماید: صحیحترین
حدیث درباره اوقات نماز حدیث حضرت جابر میباشد که: اوقات
نماز را مشرح و دقیق بشرح ذیل بیان و فورمولبندی نموده است:
وقت نماز صبح:

وقت نماز صبح از طلوع فجر (سپیده دم) آغاز و تا طلوع آفتاب
ادامه دارد. حکم آن در حدیث ذیل پیامبر صلی الله علیه وسلم
چنین بیان گردیده است: « وقت صلاة الصبح من طلوع الفجر مالم
تطلع الشمس » « وقت نماز صبح از طلوع فجر تا طلوع آفتاب
است. » (مسلم)

وقت نماز ظهر:

وقت نماز ظهر از زوال آفتاب (از وسط آسمان) تا وقتی است
که سایه هر چیز به اندازه خودش شود.

وقت نماز عصر:

وقت نماز عصر از زمانی است که سایه هر چیز به اندازه خودش
شود، و تا غروب آفتاب ادامه دارد.

وقت نماز مغرب:

وقت نماز از غروب آفتاب تا پنهان شدن شفق (سرخي آفتاب
پس از غروب آفتاب) است:

وقت نماز عشاء:

عشاء: وقت آن از پنهان شدن شفق تا نصف (لیل) شب است، به
دلیل فرموده پیامبر صلی الله علیه وسلم « وقت صلاة العشاء إلى
نصف الليل الأوسط » « وقت نماز عشاء تا نیمه میانی شب است. » (مسلم)

یادداشت:

علماء کرام توصیه میدارد که نماز گزاران بجای استفاده از
نرم افزار، یا از مساجد محل و شهر خود بپرسید و به اصطلاح یک
لیست از زمان و اوقات نمازهای شبانه روزی خود تهیه کنید، یا
اینکه از طریق زیر که البته تشخیص آن ممکن است برای شما سخت

باشد استفاده نمایید:

یادداشت مهم در مورد اوقات نماز:

در اینجا مناسب است چند نکته بسیار مهم نسبت به اوقات نمازها بیان شود که ما آنها را به ترتیب زیر بیان می‌نمائیم:

- 1 - تمام نمازها را در اول وقت خواندن بهتر و دارای ثواب بیشتری است به جز نماز عشاء که دیرترخواندن آن بهتر و دارای اجر و ثواب بیشتری است.
 - 2 - در مسافرت در زمان گرما نماز ظهر را دیرتر خواندن بهتر است.
 - 3 - هر کس یک رکعت نماز صبح را قبل از طلوع آفتاب خواند و بعداً آفتاب طلوع کرد به نمازش ادامه دهد گویا این فرد نماز را در وقت خوانده است .
 - 4 - هر کس یک رکعت نماز عصر را قبل از غروب آفتاب خواند و بعداً آفتاب غروب کرد به نمازش ادامه دهد گویا این فرد نماز را در وقت خوانده است .
 - 5 - وقت هر نمازی که فراموش شد و یا فرد به خواب رفت ؛ زمانی است که بیدار شود و یا از خواب بیدار شود.
- ### اوقات مکروهه نماز:

ولی نباید فراموش کرد که بادر نظر داشت اهمیت وقت و ادای نماز پنجگانه در وقت معین ، در یک شبانه روز اوقاتی هم وجود دارد که : شرعیت اسلام خواندن نماز را در آنها مکروه اعلام داشته و پیروان خویش را از خواندن نماز در این اوقات بر حذر داشته است ، این اوقات در شرع اسلامی بقرار ذیل دسته بندی گردیده است :

اول : زمان طلوع آفتاب تا آن که آفتاب بالا بیاید.
دوم : زمان استوای آفتاب ، (زمانی که آفتاب در وسط آسمان است و زوال نشده) تا اینکه آفتاب زوال (مایل شدن آفتاب از میانه آسمان به سمت مغرب) کند. زمان استوای تقریباً در حدود ساعت 12 ظهر می باشد (که هیچ نوع نماز خواندن در این وقت جایز نمی باشد ولی زمانی که آفتاب از استوا عبور می کند کراهیت از بین می رود

سوم : زمان غروب آفتاب تا اینکه غروب نماید.
زمان غروب آفتاب وقتی است که آفتاب زرد می‌گردد ، بناً از زمان زرد شدن آفتاب تا زمانی که غروب نکرده زمانی خواندن هیچ نوع نماز جایز نمی باشد تا این که آفتاب کاملاً غروب کند .

ولی ناگفته نماند که خواندن نماز در این اوقات در بیت الله شریف ایرادی ندارد ، و خواندن نماز در این اوقات جایز میباشد . آنچه که مورد ممانعت در شرع قرار گرفته است خواندن نمازهای نفلی در زمان طلوع و زمان غروب آفتاب میباشد .

چهارم: خواندن نماز های سنت وحتی سنت های صبح در زمان شروع فرض با جماعت.

احادیث وارده در مورد اوقات مکروه :

اوقاتی که خواندن نماز در آن مورد نهی قرار گرفته است عبارت است از :

اول :

در حدیثی که از عقبه بن عامر رضی الله عنه روایت گردیده آمده است : « ثلاث ساعات كان رسول الله صلى الله عليه وسلم ينهاها أن صلى فيهن أو أن نقبر فيهن موتانا : حين تطلع الشمس بازغة حتى ترتفع، و حين يقوم قائم الظهيرة حتى تميل الشمس، و حين تضيف الشمس للغروب حتى تغرب» (صحيح مسلم 1/568/831).

«سه وقت است که پیامبر صلی الله علیه و سلم ما را در نماز خواندن یا دفن کردن مرده هایمان در آن اوقات نهی کرده است، وقتی که آفتاب نوظلوع می کند تا آن که بلند شود، و وقتی که آفتاب در وسط آسمان قرار می گیرد تا وقتی که مایل شود، و زمانی که آفتاب در آستانه غروب باشد تا وقتی که غروب کند». و پیامبر صلی الله علیه و سلم علت نهی از نماز در این اوقات را در خطاب به عمرو بن عبسه رضی الله عنه بیان کرده و فرموده است: « صل صلاة الصبح، ثم أقصر عن الصلاة حتى تطلع الشمس حتى

ترتفع، فإنها تطلع حين تطلع بين قرني شيطان، و حينئذ يسجد لها الكفار، ثم صل فإن الصلاة مشهودة محضورة، حتى يستقل الظل بالرمح، ثم أقصر عن الصلاة، فإنه حينئذ تسجر جهنم، فإذا أقبل الفيل فصل فإن الصلاة مشهودة محضورة حتى تصلى العصر، ثم أقصر عن الصلاة حتى تغرب الشمس، فإنها تغرب بين قرني شيطان و حينئذ يسجد لها الكفار» (صحيح مسلم 1/570/832).

«نماز صبح را بخوان سپس تا وقتی که آفتاب طلوع می کند و بالا می آید نماز نخوان، چون آفتاب بین دو شاخ شیطان طلوع می کند و کفار برای آن سجده می برند؛ سپس نماز (ضحی) بخوان چون ملائکه شاهد و حاضر بر نماز هستند تا اینکه سایه نیزه به کمترین مقدار خود می رسد؛ آنوقت از خواندن نماز خودداری کن؛ چون در این وقت آتش جهنم شعله ور می شود. سپس وقتی که سایه مایل شد نماز بخوان چون ملائکه شاهد و حاضر بر نماز هستند. تا آنکه نماز عصر را می خوانی، و بعد از آن، از نماز خواندن خودداری کن تا وقتی که آفتاب غروب کند؛ چون آفتاب بین دو شاخ شیطان غروب می کند و در این زمان کفار برای آن سجده می برند».

در ضمن، نهی از خواندن نماز در اوقات ذکر شده شامل زمان و مکان ذیل نمی شود:

الف:

در روز جمعه، زمان استواء (هنگامی که آفتاب در وسط آسمان قرار می گیرد):

بدلیل حدیث پیامبر صلی الله علیه و سلم که فرمودند: « لا يغتسل رجل يوم الجمعة فيتطهر ما استطاع من طهر، و يدهن من

دهن، أو یمس من طیب بیته، ثم یخر فلیفرق بین اثنین، ثم یصلی ماکتب له، ثم ینصت إذا تکلم الإمام، إلا غفرله، ما بینه و بین الجمعة الأخری» (صحیح بخاری 2/370/883)

«هر کسی که روز جمعه غسل کند و تا می‌تواند خودش را پاک کند و سرش را با روغن چرب نماید یا از بوی خوش خانه‌اش، خودش را خوشبو کند، سپس برای نماز جمعه خارج شود و بین دو نفر جدایی نیاندازد (در مسجد از روی شانه‌ها و سر آنها عبور نکند) و آنچه را که برایش مقدر شده نماز بخواند و وقتی که امام شروع به خواندن خطبه کرد، سکوت کند، تمام گناهان (صغیره) او از این جمعه تا جمعه دیگر بخشیده می‌شوند».

در اینجا پیامبر صلی الله علیه و سلم نمازگزار را به خواندن آنچه برایش مقدر شده تشویق نموده و تا وقت خروج امام او را از نماز خواندن منع کرده است، و به همین علت جماعتی از سلف از جمله عمر بن خطاب رضی الله عنه و امام احمد نیز به تبعیت از او گفته‌اند: خروج امام (برای خواندن خطبه) مانع نماز است، و خطبه امام مانع صحبت کردن است، پس، خروج امام را مانع خواندن نماز دانسته اند نه قرار گرفتن افتاب در وسط آسمان را (استواء).

ب:

در مسجد الحرام، که نماز خواندن در آن در هیچ یک از اوقات مذکور مکروه نیست، چون پیامبر صلی الله علیه و سلم می‌فرماید: «یا بنی عبدمناف، لا تمنعوا أحدا طاف بهذا البیت و صلی أیة ساعة من لیل أو نهار» (صحیح ابن ماجه 1036) «ای بنی عبد مناف کسی را که در هیچ لحظه‌ای از شبانه روز از طواف این خانه و نماز در آن منع نکنید».

ج:

نمازی که خواندن آن در این اوقات نهی شده است، نماز نفلی است که سببی نداشته باشد. بنابراین در این اوقات قضای نمازهای فوت شده‌ی فرض و سنت جایز است؛ از آنجاییکه پیامبر صلی الله علیه و سلم فرمودند: «من نسی صلاة فلیصل إذا ذکرها، لا کفارة لها إلا ذلک» (متفق علیه)

«هر کس نمازی را فراموش کرد، همین که یادش آمد باید آنرا بخواند، و کفاره‌ای جز این ندارد».

د:

نماز بعد از وضوء نیز در هر وقتی که باشد جایز است؛ به دلیل حدیث ابوهریره رضی الله عنه که پیامبر صلی الله علیه و سلم هنگام نماز صبح به بلال فرمود: «یا بلال أخبرنی بأرجی عمل عملته فی الإسلام فإنی سمعت دف نعلیک فی الجنة، قال: ما عملت عملا أرجی عندی، أنى لم أتطهر طهورا فی ساعته من لیل أو نهار إلا صلیت بذلك الطهور ما کتب لی أن أصلی» (صحیح ابن ماجه 7894)

«ای بلال به من بگو امیدوارکننده‌ترین عملی که در اسلام انجام داده‌ای کدام است، زیرا من صدای کفش هایت را پیشاپیش خودم در بهشت شنیدم، بلال گفت: امیدوارکننده‌ترین کاری که من انجام داده‌ام این بوده است که وضوءی در هیچ لحظه‌ای از شبانه‌روز

نگرفتم مگر اینکه بعد از آن هر آنچه برایم مقدر شده بود، نماز خواندم.»

هـ:

در این اوقات دو رکعت تحیه المسجد هم جایز است؛ زیرا پیامبر صلی الله علیه و سلم فرموده است: «إِذَا دَخَلَ أَحَدُكُمُ الْمَسْجِدَ فَلْيَجْلِسْ حَتَّى يَصِلِيَ رُكْعَتَيْنِ» (متفق علیه) «هرگاه یکی از شما وارد مسجد شد، تا دو رکعت نماز نخوانده ننشیند».

دوم:

نهی از خواندن نفل بعد از طلوع فجر، قبل از نماز صبح:

یسار مولای ابن عمر رضی الله عنه گفت: «رَأَى ابْنَ عُمَرَ وَ أُنَا أَوْصَلَى بَعْدَ طُلُوعِ الْفَجْرِ فَقَالَ يَا يَسَارُ، إِنَّ رَسُولَ اللَّهِ خَرَجَ عَلَيْنَا وَ نَحْنُ نَصَلِّي هَذِهِ الصَّلَاةَ، فَقَالَ: لِيَبْلُغْ شَاهِدَكُمُ غَائِبِكُمْ، لَا تَصَلُّوا بَعْدَ الْفَجْرِ إِلَّا سَجْدَتَيْنِ» (صحیح ابن ماجه 5353) «ابن عمر مرا دید که بعد از طلوع فجر نماز می‌خواندم، گفت: ای یسار، پیامبر صلی الله علیه و سلم روزی بر ما وارد شد در حالی که در این وقت نماز نفل می‌خواندیم، فرمود: حاضرین در اینجا، به غایبین برسانند که بعد از طلوع فجر بجز دو رکعت، دیگر نمازی نیست (البته مراد نخواندن نفل است)».

سوم:

نهی از خواندن سنت هنگام اقامه فرض:
از ابوهریره رضی الله عنه روایت است که پیامبر صلی الله علیه و سلم فرمود: «إِذَا أُقِيمَتِ الصَّلَاةُ فَلَا صَلَاةَ إِلَّا الْمَكْتُوبَةَ» (صحیح مسلم 1/493/710) «هرگاه نماز (فرض) اقامه شد خواندن هیچ نمازی جز همان فرض جایز نیست».

حکمت فرضیت پنج وقت نماز در شرع اسلام:

در مورد اینکه پنج وقت نماز چه وقت بالای مسلمانان فرض شد، قرآن عظیم الشان در (سوره اسراء آیه: 1) می‌فرماید: «سُبْحَانَ الَّذِي أَسْرَى بِعَبْدِهِ لَيْلًا مِنَ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ إِلَى الْمَسْجِدِ الْأَقْصَى الَّذِي بَارَكْنَا حَوْلَهُ لِنُرِيَهُ مِنْ آيَاتِنَا إِنَّهُ هُوَ السَّمِيعُ الْبَصِيرُ» (پاک و منزّه است آن ذاتی که بنده اش را در يك شب، از مسجد الحرام به مسجد الاقصی- که گرداگردش را پر برکت ساخته ایم- برد تا برخی از آیات او به او نشان داده شود؛ چرا که او شنوا و بیناست). «سوره اسراء 1/».

از رسول الله صلی الله علیه و سلم به صورت متواتر ثابت است که به آسمان برده شد و تمام دروازهای آسمان به روی ایشان باز گردید و از آسمان هفتم بالاتر رفت و پروردگارش هر چه می‌خواست با او صحبت کرد و نمازهای پنجگانه را بر او فرض نمود.

ابتدا الله تعالی بر بندگان پنجاه نماز را فرض کرد. اما پیامبر صلی الله علیه و سلم پیایی به الله رجوع کرد و تقاضای تخفیف نماز را کرد. تا این که الله آن را به پنج وقت تخفیف داد و اجر و پاداش پنجاه وقت را برای او مقرر فرمود چون هر نیکی ده برابر می‌شود، لذا باید سپاس و شکر الله را بر تمام نعمت‌هایش به

جا آوریم.

چنانکه در حدیث صحیح ثابت است: «... قَالَ أَنَسُ بْنُ مَالِكٍ: قَالَ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «فَفَرَضَ اللَّهُ عَزَّ وَجَلَّ عَلَيَّ خَمْسِينَ صَلَاةً، فَرَجَعْتُ بِذَلِكَ، حَتَّى مَرَرْتُ عَلَى مُوسَى، فَقَالَ: مَا فَرَضَ اللَّهُ لَكَ عَلَى أُمَّتِكَ؟ قُلْتُ: فَرَضَ خَمْسِينَ صَلَاةً، قَالَ: فَارْجِعْ إِلَى رَبِّكَ فَإِنَّ أُمَّتَكَ لَا تُطِيقُ ذَلِكَ، فَارْجَعْتُ، فَوَضَعَ شَطْرَهَا، فَرَجَعْتُ إِلَى مُوسَى، قُلْتُ: وَضَعَ شَطْرَهَا، فَقَالَ: رَاجِعْ رَبِّكَ فَإِنَّ أُمَّتَكَ لَا تُطِيقُ فَرَاغَتْ فَوَضَعَ شَطْرَهَا فَارْجَعْتُ إِلَيْهِ، فَقَالَ: ارْجِعْ إِلَى رَبِّكَ فَإِنَّ أُمَّتَكَ لَا تُطِيقُ ذَلِكَ، فَارْجَعْتُ، فَقَالَ: هِيَ خَمْسٌ، وَهِيَ خَمْسُونَ، لَا يَبْدُلُ الْقَوْلُ لَدَيَّ، فَرَجَعْتُ إِلَى مُوسَى، فَقَالَ: رَاجِعْ رَبِّكَ، فَقُلْتُ: اسْتَخِيْتُ مِنْ رَبِّي، ثُمَّ انْطَلَقَ بِي حَتَّى انْتَهَى بِي إِلَى سِدْرَةِ الْمُنْتَهَى، وَعَشِيهَا الْوَأْنُ لَا أُدْرِي مَا هِيَ، ثُمَّ أُدْخِلْتُ الْجَنَّةَ، فَأِذَا فِيهَا حَبَائِلُ اللَّوْلُؤِ، وَإِذَا تُرَابُهَا الْمِسْكُ».

(بخاری: 349).

(انس بن مالک می‌گوید: رسول الله صلی الله علیه وسلم فرمود: «خداوند در سفر معراج، روزانه پنجاه نماز بر امتم فرض گردانید. با آن پنجاه نماز، برگشتم تا اینکه به موسی علیه السلام رسیدم. ایشان پرسید: خداوند بر امتت چه چیزی فرض کرد؟ گفتم: روزانه پنجاه نماز.

موسی علیه السلام فرمود: دوباره نزد پروردگارت برو. زیرا امتت توانایی انجام این کار را ندارد. نزد خداوند متعال برگشتم. حق تعالی بخشی از آن پنجاه نماز را کم کرد. وقتی نزد موسی علیه السلام آمدم، گفتم: بخشی از نمازها را معاف نمود.

موسی علیه السلام گفت: باز هم بسوی خدا برگرد زیرا امتت توانایی این را هم نخواهد داشت. من بار دیگر نزد پروردگار رفتم. خداوند متعال این بار نیز بخشی از نمازها را کم کرد. باز چون نزد موسی رفتم و گفتم که خداوند بخشی دیگر از نمازها را بخشیده است، موسی علیه السلام باز همان سخن قبلی خود را تکرار کرد. برای آخرین بار، نزد حق تعالی رفتم، خداوند فرمود: روزانه پنج بار نماز بخوانید و ثواب پنجاه نماز را دریافت کنید و من هیچگاه خلاف وعده عمل نمی‌کنم. من بسوی موسی بازگشتم. گفت: بار دیگر به خداوند مراجعه کن. (این بار نپذیرفتم).

گفتم: از خداوند شرم می‌کنم. آنگاه، جبرئیل مرا با خود برد تا اینکه به سدره المنتهی رسیدیم. در آنجا، چیزهای گوناگونی دیدم که از آنها سر در نیاوردم. سپس وارد بهشت شدم. و در آنجا با زنجیرهای ساخته شده از مروارید و خاک بهشت که از مشک و عنبر بود، روبرو شدم».

اوقات پنجگانه نماز در قرآن پاک:

قرآن عظیم الشان اوقات پنجگانه نماز را بشرح ذیل معرفی داشته است: «وَأَقِمِ الصَّلَاةَ طَرَفِي النَّهَارِ وَزُلْفَا مِنَ اللَّيْلِ، إِنَّ الْحَسَنَاتِ يُذْهِبْنَ السَّيِّئَاتِ، ذَلِكَ ذِكْرِي لِلذَّاكِرِينَ» (سوره هود/114).

(نماز را با تمام ارکان و شروط در اول و آخر روز، صبح و ظهر و عصر و در ساعاتی از شب (مغرب و عشاء)، بجای آور، بیگمان

خوبیها، بدیها را از بین می‌برند، این پندها یادآوری است برای پند گیرندگان).

حسن (بصری) در تفسیر این آیه مبارکه میفرماید : هدف از « طرفی النهار » نماز صبح و عصر است.

وهدف از « زلفا من الليل » ، نماز مغرب و عشا است.

همچنان قرآن عظیم الشان در (سوره اسرا آیه : 78)

میفرماید : « أقم الصلاة لدلوك الشمس إلى غسق الليل، وقرآن الفجر إن قرآن الفجر كان مشهودا ».

(ای محمد از اول وقت زوال آفتاب تا وقتی که تاریکی شب فرا می‌رسد (نماز ظهر، نماز عصر، نماز مغرب و نماز عشاء) نماز را که پایه دین است بجای آور، و نماز صبح را نیز بجای آور، زیرا در نماز صبح فرشتگان شب و روز حاضر می‌شوند).

مفسرین در تفسیر این آیه مبارکه مینویسند : (هدف از « دلوك الشمس »

زوال آفتاب است یعنی از اول وقت زوال آفتاب تا

اینکه به « غسق الليل » ابتدای تاریکی شب منتهی می‌شود ، نماز بخوانید که نماز ظهر و عصر و مغرب و عشا را شامل می

شود. مقصود از « قرآن الفجر » نماز صبح است، و مراد از « مشهودا » آنست که فرشتگان شب و فرشتگان روز در آن

حاضر آیند).

همچنان در سوره (طه آیه 129) آمده است : « وسبح بحمد

ربك قبل طلوع الشمس وقبل غروبها، ومن آناء الليل فسبح

وأطراف النهار لعلك ترضى » (الله خود را ستایش کن و نماز بجای آور، قبل از طلوع آفتاب (نماز صبح) و قبل از غروب آن (نماز

ظهر و عصر) و در ساعاتی از شب (نماز مغرب و عشاء)، و در دو

طرف روز نیز (بخصوص تو ای محمد) حمد و تسبیح خدای را بجای

آور، باشد که تو از پاداش فراوان آن خرسند گردی.».

هدف از تسبیح قبل از طلوع آفتاب نماز صبح و مراد از تسبیح

قبل از غروب آفتاب نماز عصر است.

قرآن عظیم الشان در مورد اوقات نماز بما مسلمانان

ذیلاً هدایت میفرماید :

1- « وأقم الصلاة طرفی النهار وزلفا من الليل، إن الحسنات

یزهبن السيئات، ذلك ذكری للذاکرین » (هود/114). (نماز را با

تمام ارکان و شروط در اول و آخر روز، صبح و ظهر و عصر و در

ساعاتی از شب (مغرب و عشاء)، بجای آور، بیگمان خوبیها،

بدیها را از بین می‌برند، این پندها یادآوری است برای پند

گیرندگان).

حسن (بصری) گفته است: مراد از « طرفی النهار » نماز صبح و

عصر است. و مقصود از « زلفا من الليل » نماز مغرب و عشا است.

2- و می فرماید : « أقم الصلاة لدلوك الشمس إلى غسق الليل،

وقرآن الفجر إن قرآن الفجر كان مشهودا » (اسرا/78).

(ای محمد از اول وقت زوال آفتاب تا وقتی که تاریکی شب فرا

می‌رسد (نماز ظهر، عصر، مغرب و عشاء) نماز را که پایه دین

است بجای آور، و نماز صبح را نیز بجای آور، زیرا در نماز

صبح فرشتگان شب و روز حاضر می‌شوند).

(مقصود از « دلوک الشمس» زوال آفتاب است یعنی از اول وقت زوال آفتاب تا اینکه به «غسق الليل»= ابتدای تاریکی شب منتهی می شود ، نماز بخوانید که نماز ظهر و عصر و مغرب و عشا را شامل می شود. مقصود از «قرآن الفجر» نماز صبح است، و مراد از « مشهودا» آنست که فرشتگان شب و فرشتگان روز در آن حاضر آیند).

«وسبح بحمد ربك قبل طلوع الشمس وقبل غروبها، ومن آناء الليل فسبح وأطراف النهار لعلك ترضى» (سوره طه/129).

(خدای خود را ستایش کن و نماز بجای آور، قبل از طلوع آفتاب (نماز صبح) و قبل از غروب آن (نماز ظهر و عصر) و در ساعاتی از شب (نماز مغرب و عشاء)، و در دو طرف روز نیز (بخصوص تو ای محمد) حمد و تسبیح خدای را بجای آور، باشد که تو از پاداش فراوان آن خرسند گردی).

مقصود از تسبیح قبل از طلوع آفتاب نماز صبح و مراد از تسبیح قبل از غروب آفتاب نماز عصر است.

زیرا در « صحیحین » از جریر بن عبدالله بجلی روایت شده که گفته است: ما در حضور پیامبر صلی الله علیه و سلم نشسته بودیم، شب چهاردهم ماه بود، به قرص ماه نگاه کرد و فرمود: «إنکم سترون ربکم كما ترون هذا القمر، لا تضامون فی رؤیته، فإن استطعتم ألا تغلبوا علی صلاة قبل طلوع الشمس وقبل غروبها فافعلوا» (سپس آیه 129 سوره طه) را قرائت فرمود. یعنی: « بیگمان شما خدای خود را (در روز قیامت) خواهید دید، به همان گونه که این قرص ماه را می بینید، و در رویت او چیزی از شما پوشیده نمی شود یا چیزی از شما کاسته نمی شود و به شما ستم نخواهد شد، اگر توانستید که نماز خواندن قبل از طلوع و قبل از غروب آفتاب را از دست ندهید، چنین کاری را بکنید).

اوقات پنجگانه نماز در احادیث نبوی:

احادیث نبوی اوقات و نشانه های نماز های پنجگانه را بشرح زیر محدود و معین کرده است:

در حدیثی از عبدالله پسر عمرو روایت است که پیامبر صلی الله علیه و سلم فرمود:

« وقت الظهر إذا زالت الشمس، وكان ظل الرجل كطوله ما لم يحضر العصر، ووقت العصر ما لم تصفر الشمس، ووقت صلاة المغرب ما لم يغب الشفق، وقت العشاء إلى نصف الليل الاوسط، ووقت صلاة الصبح من طلوع الفجر وما لم تطلع الشمس، فإذا طلعت الشمس فأمسك عن الصلاة، فإنها تطلع بين قرني شيطان».

(وقت نماز ظهر از هنگام زوال آفتاب است تا وقتی که سایه انسان باندازه طول اوست و هنوز وقت عصر فرا نرسیده باشد، و وقت عصر (بعد از اتمام وقت ظهر) تا وقتی است که آفتاب زرد نشده باشد (در شرف غروب قرار نگرفته. و خیلی کمرنگ نشده باشد)، و وقت نماز مغرب تا زمانی است که شفق (احمر = سرخی کنار آسمان) پنهان نشده باشد، و وقت نماز عشاء تا نیمه شب است، و وقت نماز صبح از سپیده دم تا طلوع آفتاب است، هرگاه آفتاب طلوع کرد در آن وقت از نماز خواندن خودداری کنید، زیرا آفتاب بین دو شاخه شیطان طلوع می کند) (مسلم آن را

روایت کرده است.) .

خلاصه اینکه حکمت اصلی اوقات نماز را جز الله تعالی کسی نمی داند ولی شاید بتوان گفت که زمان بندی اوقات نماز بگونه ای تنظیم شده است که شخص در طول شبانه روز از ذکر و یاد خالق خود غافل نماند، شبها که موقع خواب است نمازی فرض نشده است ولی در طول روز بطوری منظم شخص بیاد پروردگار خود به اقامه ی نماز می پردازد تا بیاد داشته باشد که هدف از خلقت او فقط اشتغال به امور دنیایی نیست بلکه باید انسانها به نشانه ی سپاس برای الله تعالی عبادت کنند.

نکته جالب دیگر اینست که با توجه به کروی بودن زمین و اینکه در هر لحظه در نقطه ای از زمین یکی از اوقات صبح یا ظهر یا عصر یا مغرب یا شب است و لذا می بینیم که در نقطه ای از جهان مسلمانان نماز صبح می خوانند و در نقطه ای دیگر در همان زمان نماز ظهر یا عصر یا مغرب یا عشا می خوانند، یعنی در هر لحظه دسته ای از مسلمانان در حال عبادت پروردگار خویش هستند. و خداوند به حکمت آن بیش از هر کس دیگری آگاهتر است. همچنان در حدیثی دیگری از جابر بن عبدالله روایت است که جبرئیل علیه السلام، به نزد پیامبر صلی الله علیه و سلم آمد، بدو گفت: « برخیز، نماز بخوان، وقتی نماز ظهر را خواند که آفتاب زوال کرده بود، سپس بوقت نماز عصر نیز آمد و گفت: برخیز نماز بگذار، وقتی نماز عصر را خواند که سایه هر چیزی باندازه خودش بود، سپس بوقت مغرب هم آمد، گفت: برخیز نماز بگذار، وقتی نماز مغرب را خواند که آفتاب غروب کرده بود، سپس بوقت عشاء نیز آمد، گفت: برخیز، نماز بگذار، وقتی نماز عشاء را گزارد که سرخی کنار آسمان ناپدید شده بود. سپس بهنگام نماز صبح هم آمد، وقتی که سپیده دمیده بود. سپس فردای آن روز هم برای نماز ظهر به نزد او آمد، گفت: برخیز، نماز بگذار، وقتی که نماز ظهر را خواند که سایه هر چیزی باندازه خودش بود، و بهنگام نماز عصر هم آمد، گفت: برخیز، نماز بگذار، وقتی نماز عصر را گزارد که سایه هر چیزی باندازه دو برابر خودش بود، و در همان وقت (قبلی) برای نماز مغرب آمد، سپس برای نماز عشاء وقتی آمد که نصف شب گذشته بود یا گفت یکسوم شب گذشته بود، آنوقت نماز عشاء را گزارد، سپس برای نماز صبح وقتی آمد که هوا کاملاً روشن شده بود و نماز صبح را بجای آورد، سپس گفت: « ما بین هذین الوقتین (اوقات نماز بین این دو وقت است) (احمد و نسائی و ترمذی) آن را روایت کرده اند. بخاری گفته است: حدیث امامت جبرئیل صحیحترین حدیثی درباره اوقات نماز میباشد.

تعداد نماز های فرضی:

قبل از همه باید در یک شبانه روز بر هر مسلمان عاقل و بالغ هفده رکعت نماز فرض است که از آنجمله: « دورکعات نماز در وقت صبح، چهار رکعات نماز در وقت نماز پیشین (ظهر)، چهار رکعات نماز در وقت عصر، سه رکعات نماز در وقت شام، و چهار رکعات نماز در وقت خفتن ». که تفصیل هر کدام از نماز های

پنجگانه بشرح ذیل بیان میگردد.
مقام ومنزلت نماز صبح:

وقت نماز صبح:

قرآن عظیم الشان (آیه 114 سوره هود) میفرماید: « وأقم الصلاة طرفی النهار وزلفا من اللیل، إن الحسنات یذهبن السيئات، ذلک ذکری للذاکرین» (نماز را با تمام ارکان و شروط در اول و آخر روز، صبح و ظهر و عصر و در ساعاتی از شب (مغرب و عشاء)، بجای آور، بیگمان خوبیها، بدیها را از بین می‌برند، این پندها یادآوری است برای پند گیرندگان).
حسن(بصری) گفته است: مراد از « طرفی النهار» نماز صبح و عصر است.

و مقصود از « زلفا من اللیل» نماز مغرب و عشا است.
همچنان در (سوره اسرا آیه 78) آمده است: « أقم الصلاة لدلوك الشمس إلى غسق اللیل، وقرآن الفجر إن قرآن الفجر كان مشهودا» (ای محمد از اول وقت زوال آفتاب تا وقتی که تاریکی شب فرا می‌رسد (نماز ظهر، عصر، مغرب و عشاء).
نماز را که پایه دین است بجای آور، و نماز صبح را نیز بجای آور، زیرا در نماز صبح فرشتگان شب و روز حاضر می‌شوند).
(هدف از «دلوك الشمس» زوال آفتاب است یعنی از اول وقت زوال آفتاب تا اینکه به « غسق اللیل» ابتدای تاریکی شب منتهی می‌شود، نماز بخوانید که نماز ظهر و عصر و مغرب و عشا را شامل می‌شود.

هدف از «قرآن الفجر» نماز صبح است، و مراد از « مشهودا» آنست که فرشتگان شب و فرشتگان روز در آن حاضر آیند).
«وسبح بحمد ربك قبل طلوع الشمس وقبل غروبها، ومن آناء اللیل فسبح وأطراف النهار لعلک ترضی» (سوره طه/129). (خدای خود را ستایش کن و نماز بجای آور، قبل از طلوع آفتاب (نماز صبح) و قبل از غروب آن (نماز ظهر و عصر) و در ساعاتی از شب (نماز مغرب و عشاء)، و در دو طرف روز نیز (بخصوص تو ای محمد) حمد و تسبیح خدای را بجای آور، باشد که تو از پاداش فراوان آن خرسند گردی).
هدف از تسبیح قبل از طلوع آفتاب نماز صبح و مراد از تسبیح قبل از غروب آفتاب نماز عصر است.

خواننده محترم!

در فوق اشارات قرآن عظیم الشان در مورد اوقات نماز و از آنجمله نماز صبح، ملاحظه فرمودید.
هكذا در حدیثی که از عبدالله پسر عمرو روایت است اوقات نماز های پنجگانه وبخصوص وقت نماز صبح را چنین بیان فرموده است: «وقت الظهر إذا زالت الشمس، وكان ظل الرجل كطوله ما لم يحضر العصر، ووقت العصر ما لم تصفر الشمس، ووقت صلاة المغرب ما لم يغب الشفق، وقت العشاء إلى نصف اللیل الاوسط، ووقت صلاة الصبح من طلوع الفجر وما لم تطلع الشمس، فإذا طلعت الشمس فأمسك عن الصلاة، فإنها تطلع بين قرني شيطان».

(وقت نماز ظهر از هنگام زوال آفتاب است تا وقتی که سایه انسان باندازه طول اوست و هنوز وقت عصر فرا نرسیده باشد، و وقت عصر (بعد از اتمام وقت ظهر) تا وقتی است که آفتاب زرد نشده باشد (در شرف غروب قرار نگرفته. و خیلی کم‌رنگ نشده باشد)، و وقت نماز مغرب تا زمانی است که شفق (احمر یعنی سرخی کنار آسمان) پنهان نشده باشد، و وقت نماز عشاء تا نیمه شب است، و وقت نماز صبح از سپیده دم تا طلوع آفتاب است، هرگاه آفتاب طلوع کرد در آن وقت از نماز خواندن خودداری کنید، زیرا آفتاب بین دو شاخه شیطان طلوع می‌کند). (مسلم آن را روایت کرده است.)

همچنان در حدیثی از عایشه (رضی الله عنها) روایت است: «کن نساء المؤمنات یشهدن مع رسول الله صلی الله علیه وسلم صلاة الفجر متلفعات بمروطهن، ثم ینقلبن إلی بیوتهن حین یقضین الصلاة، لایعرفهن أحد من الغلس» «زنان مؤمن با پیامبر صلی الله علیه وسلم در نماز صبح حاضر می‌شدند در حالیکه خود را با لباسهایی (از خز یا پشم) می‌پوشیدند؛ و پس از آن که نمازشان را ادا می‌کردند به خانه‌هایشان باز می‌گشتند در حالیکه هیچ کس به خاطر تاریکی آنها را نمی‌شناخت». متفق علیه

محدوده نماز صبح:

محدوده نماز صبح: از صبح صادق (از برآمدن سپیده ها یعنی وقتی که روشنی سفید از طرف آفتاب برآمدن معلوم شود) شروع و تا قبل طلوع آفتاب ادامه میابد.

طوری که حکم آن در حدیثی چنین بیان یافته است: «ووقت صلوة الصبح من الفجر مالم تطلع الشمس» (وقت نماز صبح از طلوع فجر صادق تا قبل از طلوع آفتاب).

طوری که در حدیث فوق ملاحظه نمودیم: محدوده نماز صبح از هنگام طلوع فجر صادق تا طلوع آفتاب قید گردیده است. پس مادامیکه آفتاب طلوع نکرده باشد وقت نماز هنوز باقی است و می توان آنرا ادا نمود.

ولی حکمت در این است که: نماز صبح را باید اول وقت آن خواند زیرا اگر از وقت خود بگذرد ممکن است این تاخیرها باعث عادت ما مبدل شود و ممکن است حتی پس از مدتی از وقت خود نیز خارج گردد که در اینصورت نماز خواندن در غیر وقت خود جایز نیست و حتی بنا به قول برخی از علماء قضا نیز ندارد مگر اینکه شخصی از روی فراموشی یا خواب نتوانسته باشد نماز خود را در وقتش ادا نماید.

تعجیل در خواندن نماز صبح:

در خواندن نماز تا که میتوانیم باید تعجیل صورت کرد، و سنت هم است، نماز صبح را در اول وقت آن بخوانیم. طوری که در حدیثی که از ابومسعود انصاری، روایت شده آمده است که: «رسول الله صلی الله علیه وسلم، یکبار نماز صبح را در تاریکی آخر شب خواند (بعد از سپیده دم) سپس یکبار آن را بهنگام روشن شدن هوا خواند، سپس بعد از آن تا وقتی که وفات کرد همواره، در تاریکی آخر شب نماز صبح را می‌خواند، دیگر نماز صبح را

بهنگام روشنی هوا نگزارد». (روای حدیث ابوداود و بیهقی)
آن را روایت کرده اند و سند آن « صحیح » است. (اما حدیث رافع بن خدیج که می‌گوید: پیامبر صلی الله علیه و سلم فرمود: « أصبحوا بالصبح فإنه أعظم لاجورکم » و در روایت دیگری: « أسفروا بالفجر فإنه أعظم للاجر » (نماز صبح را بهنگام روشنی هوا بگزارید، زیرا موجب بزرگی پاداش آن خواهد شد) (پنج نفر از محدثین آن را روایت کرده اند. ترمذی و ابن حبان آن را « صحیح » دانسته اند.

هدف اینست که: نماز صبح را آنقدر طولانی بجاء آرید که وقت اتمام آن به روشنی هوا برسد، یعنی، در تلاوت قرائت قرآن در نماز صبح باید آنقدر طولت بعمل آید، تا که نماز به پایان میرسد، هوا روشن شده باشد، نه اینکه بوقت روشن شدن هوا بدان شروع کنید، زیرا پیامبر صلی الله علیه و سلم چنین می‌کرد و در آن شصت الی یکصد آیه می‌خواند. هدف همین است وقتی نماز صبح را بخوانید که سپیده دم تحقق یافته باشد و از روی گمان نماز را شروع نکنید (تا یقین نداشته باشید که صبح شده است نماز را نگزارید).

فضایل نماز صبح در احادیث نبوی:

در مورد فضیلت نماز صبح در حدیثی که از ابو موسی الأشعری (رض) روایت گردیده آمده است که: رسول الله صلی الله علیه وسلم میفرماید: « من صلی البردین دخل الجنة » (متفق علیه). (کسیکه نماز صبح و نماز عصر را با جماعت بخواند داخل جنت می شود.)

إمام الخطابی میفرماید که: بدین علت نماز صبح به مفهوم (بَرْدَين) تعبیر شده است که: در دو طرف روز - یعنی اول و آخر آن - وقتی هوا خوب می شود و گرمی آن از بین می رود خوانده می شود.

أبوزهیر عمّار بن رؤیبة (رض) روایت می کند که گفت شنیدم رسول الله صلی الله علیه وسلم می فرمایند: « لن یلج النار أحد صلی قبل طلوع الشمس وقبل غروبها - یعنی الفجر والعصر » (رواه أحمد فی المسند 4/136، 261، و مسلم حدیث 213 (634)، 440/1، وأبو داود، صحیح سنن أبی داود حدیث 427، 126/1 .)

کسیکه قبل از طلوع آفتاب (نماز صبح) و قبل از غروب آفتاب (یعنی نماز عصر) را بخواند داخل جهنم نمی شود.

جندب بن عبدالله بن سفیان (رض) روایت می کند که رسول الله صلی الله علیه وسلم می فرماید: « من صلی الصبح فهو فی ذمة الله فلا یطلبنکم الله من ذمته بشيء فیدرکه فیکبه فی نار جهنم » (رواه مسلم حدیث 213 (634) 440/1 .). (کسیکه نماز صبح را در جماعت بخواند در حفظ و امان خداست، پس ای بنی آدم کاری مکن که خداوند تو را بازخواست کند و در حفظ و امان او نباشی، و به این خاطر تو را به جهنم داخل کند.)

در حدیثی أبوهیرره (رض) روایت می کند که رسول الله صلی الله علیه وسلم فرمودند: « یتعاقبون فیکم ملائكة باللیل وملائكة بالنهار ویجتمعون فی صلاة الصبح والعصر ثم یعرج الذین باتوا

فیکم فیسألهم ربهم وهو أعلم بهم کیف ترکتم عبادی فیقولون
ترکناهم وهم یصلون وأتیناهم وهم یصلون»
(متفق علیه).

فرشتگانی پی در پی بر شما وارد می شوند، گروهی شب می آیند و
گروهی روز می آیند، و اینها صبح و عصر با هم یک جا جمع می
شوند، سپس آنانیکه شب را با شما گذرانده اند به طرف آسمان
بالا می روند، خداوند در حالیکه حال انسانها را از فرشتگان
بهتر می داند از آنها سؤال می کند: چگونه و در چه حالی
بندگانم را ترک کردید؟ آنها می گویند: آنها را ترک کردیم در
حالیکه نماز می خواندند، و به آنان وارد شدیم در حالی که
نماز می خواندند.

جریر بن عبدالله البجلی (رض) روایت می کند شب چهاردهمی بود که
نزد رسول الله صلی الله علیه وسلم نشسته بودیم و آنحضرت به ماه
نگاهی کرد و فرمود:

« إِنَّكُمْ سَتَرُونَ رَبِّكُمْ كَمَا تَرُونَ هَذَا الْقَمَرَ لَا تَضَامُونَ فِي رُؤَيْتِهِ
فَإِنْ اسْتَطَعْتُمْ أَنْ لَا تَغْلِبُوا عَلَى صَلَاةٍ قَبْلَ طُلُوعِ الشَّمْسِ وَقَبْلَ
غُرُوبِهَا فَافْعَلُوا» (متفق علیه).

(همانا همه شما - یعنی مؤمنان - خدا را خواهید دید،
همچنانکه همه شما این ماه شب چهاردهم را می بیند و در دیدن
آن هیچ مزاحمت و مانعی برای شما ایجاد نمی شود، پس اگر
توانستید که بر شما نمازی قبل از طلوع آفتاب - یعنی نماز
صبح - و نمازی قبل از غروب آفتاب - یعنی نماز عصر - غلبه
نکند این کار را بکنید).

(رؤیت و دیدن باریتعالی دیدن حقیقی است که فقط برای مؤمنان
در روز قیامت امکان پذیر است، بر خلاف بعضی از فرقهای ضاله
و گمراه که در دیدن خداوند در روز قیامت ممانعت می ورزند و
می گویند دیدن حقیقی امکان پذیر نیست، أما عقیده اهل سنت و
جماعت بر این است که دیدن خداوند در روز قیامت فقط برای
مؤمنان امکان پذیر خواهد بود).

از بریده (رض) روایت است که رسول الله (ص) فرمودند: «من ترک صلاة
العصر فقد حبط عمله» (رواه البخاری حدیث 553 و 594، (الفتح
31/2)، صحیح سنن النسائی حدیث 473، 159/1، وصحیح سنن ابن
ماجه حدیث 568، 115/1).

خواندن نماز صبح در اول وقت مستحب است:

از ام المؤمنین عایشه (رض) روایت است که: «لقد کان رسول الله
صلی الله علیه و سلم یصلی الفجر فتشهد معه نساء من المؤمنات
متلفعات بمروطهن ثم یرجعن إلی بیوتهن ما یعرفهن أحد من
الغلس» (متفق علیه). (پیامبر صلی الله علیه و سلم نماز صبح
را می خواند و بعضی از زنان مؤمنان نیز در حالی که با چادر
خودشان را پوشانده بودند با او در نماز حاضر می شدند، سپس
بعد از نماز به خانه هایشان برمی گشتند و هیچ کس آنها را به
خاطر غلس - تاریکی اول فجر - نمی شناخت).

در این حدیث واضح است که نماز صبح هنگامی تمام می شد که هنوز
هوا روشن نشده بود.

دو نکته از این حدیث استنباط می‌شود.

- 1- مستحب بودن خواندن نماز صبح در اول وقت
- 2- جایز بودن آمدن زنان به مساجد برای شرکت در نماز جماعت، بدون خودآرایی و با پوشش اسلامی.

از جابر بن عبدالله رضی الله عنه روایت است که : «..... والصبح کان

النبی صلی الله علیه و سلم یصلیها بغلس» (متفق علیه). (و پیامبر صلی الله علیه و سلم نماز صبح را در هنگام غلس- تاریکی اول فجر- می‌خواند).

در این حدیث بهترین وقتها برای نمازهای پنجگانه شرح داده شده که در آن به وقت غلس به عنوان بهترین وقت نماز صبح اشاره شده است.

از سهل بن سعد رضی الله عنه روایت است که : « کنت أتسحر فی أهلی، ثم یكون سرعة بی، أن أدرك صلاة الفجر مع رسول الله صلی الله علیه و سلم » (بخاری روایت کرده است .) (من با خانواده ام سحر می‌کردم، سپس به عجله می‌افتادم تا به نماز صبح با پیامبر صلی الله علیه و سلم برسم).

انس بن مالک رضی الله عنه از زید بن ثابت رضی الله عنه روایت کرده است که :

« أنهم تسحروا مع النبی صلی الله علیه و سلم ثم قاموا إلى الصلاة، قلت کم بینهما؟ قال : قدر خمسين أو ستین، آی آية»

(متفق علیه). (آنها با پیامبر صلی الله علیه و سلم سحر می‌کردند، سپس بلند می‌شدند برای نماز، انس می‌گوید به زید گفتم : چقدر فاصله بین سحری کردنتان و اقامه‌ی نمازتان بود، زید گفت : حدود ۵۰ یا ۶۰ آیه‌ی قرآن کریم .)

ابن حجر عسقلانی (رح) در شرح این حدیث می‌گوید:

این حدیث دلالت بر مستحب بودن خواندن نماز صبح در وقت تغلیس می‌کند، و اول وقت خواندن نماز صبح آغاز فجر است، زیرا در آن هنگام است که خوردن و آشامیدن در هنگام روزه در آن حرام می‌شود و فاصله‌ی زمانی بین دست کشیدن از خوردن سحری و آغاز نماز صبح به مقدار خواندن ۵۰ آیه از قرآن است، که این مدت، مدت لازمه برای قضای حاجت و وضوء گرفتن است.

عبدالله بن مسعود رضی الله عنه روایت می‌کند: « أنه صلی الله علیه و سلم أسفر بالصبح مرة ثم کانت صلاته بعد الغلس حتی مات لم یعد إلى أن یسفر» (ابوداود روایت کرده است). (پیامبر صلی الله علیه و سلم یک بار نماز صبح را هنگام اسفار- روشنی اول فجر- خواند و دیگر هیچگاه نماز خواندن هنگام اسفار- روشنی اول فجر- را تکرار نکرد).

جمهور علمای اسلام بر این عقیده هستند که غلس بهترین وقت برای نماز صبح است ولی اهل عراق، علمای حنفی و سفیان ثوری می‌گویند که بهترین وقت برای خواندن نماز صبح هنگام اسفار است، و به حدیث، أسفروا بالفجر، فإنه أعظم للأجر : نماز صبح را در روشنی اول فجر بخوانید، زیرا آن دارای پاداش و ثواب بیشتری است- استناد کرده اند، که ترمذی آن را روایت کرده است.

رفع شبهه از این حدیث:

از رافع بن خدیج روایت است که: « قال رسول الله صلى الله عليه و سلم: أسفروا بالفجر فإنه أعظم للأجر » (اصحاب سنن روایت کرده اند.) امام شافعی (رح) و کسانی دیگر معنای آن را بر محقق شدن طلوع فجر حمل می‌کنند و می‌گویند منظور پیامبر صلی الله علیه و سلم این بوده که نماز صبحتان را تا هنگام اسفار ادامه دهید.

الشیخ الطحاوی الحنفی در کتاب (شرح معانی الآثار) می‌گوید که پیامبر صلی الله علیه و سلم در هنگام تغلیس شروع به خواندن نماز صبح می‌کرد و در هنگام اسفار نماز صبح را تمام می‌کرد و سلام می‌داد، و در ادامه می‌گوید که منظور پیامبر صلی الله علیه و سلم در این حدیث این بوده که قرائت قرآن را در نماز صبح طولانی کنید، تا هنگامی که می‌خواهید از نماز تمام شوید به وقت اسفار رسیده باشید، و حمل این حدیث بر این که ناسخ حدیث نماز خواندن در غلس باشد، کاری اشتباه و نادرست است زیرا جمهور علماء این مسئله را رد کرده اند.

علماء یی که حدیث اسفار را شرح داده اند در مورد آن می‌گویند: اسفار در این حدیث به معنای تبیین و تحقق فجر صادق و طلوع آن است، نه اینکه منتظر ماند تا هوا به طور نسبتاً کامل روشن گردد، زیرا در این حالت کم کم وقت نماز صبح تمام می‌شود، پس لازم است در اول وقت فجر صادق نماز صبح خوانده شود و مدت زمان آن هم تا جایی است که هوا به طور نسبتاً کامل روشن گردد که در این حالت وقت نماز صبح به پایان می‌رسد. و در این جا منظور تبیین آغاز اسفار برای نماز خواندن است، نه پایان اسفار و نزدیک شدن طلوع آفتاب.

خطابی می‌گوید:

منظور از حدیث اسفار این است که وقتی پیامبر صلی الله علیه و سلم مسلمانان را به تعجیل در نماز صبح امر کرد آنها به گونه ای عمل کردند که نماز صبح را در بین فجر کاذب و فجر صادق می‌خواندند به همین دلیل پیامبر صلی الله علیه و سلم این حدیث اسفار را فرمود تا به مسلمانان توضیح دهد که نماز را بعد از فجر صادق بخوانید. چون فجر صادق اول اسفار است و پیامبر صلی الله علیه و سلم نیز بر نماز خواندن در اول وقتش توصیه کرده است و اول وقت نماز صبح، اول اسفار است نه انتهای اسفار.

شمس الحق العظیم آبادی در عون المعبود می‌گوید:

احادیثی که در مورد وقت نماز صبح آمده است بر مستحب بودن، خواندن نماز صبح در وقت تغلیس دلالت می‌کنند و نماز صبح در هنگام تغلیس دارای ثواب و اجر بیشتری از نماز خواندن در وقت اسفار است. و به همین خاطر بوده که پیامبر صلی الله علیه و سلم تا آخر عمرش همواره نماز صبح را در وقت تغلیس می‌خواند. و امام مالک، شافعی، احمد، اسحاق بن راهویه، ابو ثور، اوزاعی، داود بن علی و ابو جعفر طبری نیز بر این رای بوده اند. و در میان صحابه، خلفای راشدین، ابن زبیر، انس بن مالک، ابو موسی

اشعری و ابوهریره بر این رای بوده اند. اما حدیث عبدالله بن مسعود رضی الله عنه که در آن می‌فرماید: « ما رأیت رسول الله صلی الله علیه و سلم صلی صلاة فی غیر وقتها غیر ذلک الیوم » (بخاری روایت کرده است). (رسول الله صلی الله علیه و سلم را یک بار دیدم که نماز را در غیر وقتش خواند و آن در این روز- در فجر روز مزدلفه بود). این حدیث یک مورد خاص بود که در آن به دلیل اینکه پیامبر صلی الله علیه و سلم همراه طلوع فجر و با کمی تاخیر داخل مزدلفه شد، در انجام نماز صبح دچار تاخیر شد. و خود راوی حدیث نیز می‌گوید که فقط این یک مورد بوده که در آن پیامبر صلی الله علیه و سلم دچار تاخیر در انجام نماز شده است، به همین خاطر به این مورد هم به عنوان دلیلی برای به تاخیر انداختن نماز صبح نمی‌توان استناد کرد. پس از مجموع این مباحث نتیجه گرفته می‌شود که خواندن نماز صبح در اول وقت آن هنگام تغلیس- سنت رسول الله صلی الله علیه و سلم است و تاخیر آن تا روشنی کامل هوا خلاف سنت نبوی است. (۱، فتح الباری، ج / ۱، ص / ۵۳۸، دار ابن حزم، تحقیق بیت الأفكار الدولیه. نیل الأوطار ج / ۱، ص / ۲۶۳، دار ابن حزم، تحقیق بیت الأفكار الدولیه.) .

قضای نماز صبح:

اگر شخصی نماز صبح خود را از دست بدهد، دو حالت مختلف دارد:
اول:

او نماز صبح خود را عمدآ نخوانده تا آنکه وقت آن گذشته و آفتاب طلوع می‌کند. در این حالت علماء دو رای دارند: دسته ای از علماء گفته اند که او با ترک عمدی یک نماز کافر است، بنابراین لازمست توبه کند ولی قضا لازم نیست. و اگر توبه نکند حاکم شرع او را بعنوان حد ارتداد می‌کشد. ولی دسته ای دیگر از علماء گفته اند که او با ترک عمدی یک نماز (مادامی که منکر وجوب نماز نباشد) کافر نمی‌شود ولی مرتکب گناهی بس بزرگتر از دزدی و زنا شده است و لازمست هرچه زودتر توبه کند.

اما در مورد قضای آن در بین همین دسته نیز اختلاف است:

برخی گفته اند که چون نماز عبادتی موقوف به اوقات مشخص است و از طرفی وقت نماز گذشته پس قضای نماز لازم نیست و اصلا سودی و فرقی به حال او ندارد، چنانکه ابن حزم رحمه الله در «المحلی» (2/235) می‌گوید:

« همانا خداوند متعال برای هر نماز فرضی وقت معینی را قرار داده که آغاز و پایانش مشخص است، بطوریکه در زمان مشخصی وقت آن فرا می‌رسد، و نیز در وقت معینی وقت آن به پایان می‌رسد، بنابراین کسی که نمازش را بعد از خارج شدن وقتش می‌خواند، مثل کسی که نماز را قبل از دخول وقتش خوانده باشد، چون هر دوی آنها در غیر وقت خودشان نماز خوانده اند.

همچنین حکم کردن به قضای نماز باید از جانب خدا بیان شده باشد، زیرا حکم کردن به چیزی یک نوع قانونگذاری به حساب می‌آید، و این کار مختص الله است که آن را توسط پیامبرش ابلاغ کرده است و اگر بر کسی که نماز را عمداً تا خروج وقت آن ترک کند قضایی واجب می‌بود، خداوند متعال و رسول او صلی الله علیه وسلم از ذکر آن غفلت نمی‌کردند و آن را هم فراموش نکرده‌اند و با ترک بیان آن عمداً ما را در سختی قرار نمی‌دادند: «وَمَا كَانَ رَبُّكَ نَسِيًّا» (سوره مریم: آیه 64) (و پروردگار تو فراموشکار نبوده است). و هر قانونگذاری و حکمی که منشأ آن قرآن و سنت نباشد، باطل است.

ولی برخی دیگر گفته‌اند که باید نمازش را قضا کند وگرنه گناه او بیش‌تر خواهد شد. هر چند رای آن دسته که می‌گویند قضای نماز لازم نیست، صحیح‌تر است اما می‌توان جهت احتیاط نماز فوت شده را قضا نمود.

دوم:

او در خواب مانده و یا به حدی مشغله فکری داشته که فراموش نموده است که وقت نماز فرا رسیده و تا پس از خروج وقت به یادش نیامده، در این حالت علماء اجماع دارند که باید هرگاه از خواب بیدار شد و یا هم بیدارش آمد بلافاصله و بدون تاخیر و سپردن آن به وقت نماز بعدی، باید نمازش را قضا کند. و دلیل آنها این حدیث صحیح پیامبر صلی الله علیه وسلم است که می‌فرماید: «من نسي صلاة أو نام عنها فكفارتها أن يصلّيها إذا ذكرها» (هر کس نمازی را فراموش کند یا به خواب برود و نمازش را نخواند، کفاره آن این است که هرگاه به یادش آمد آن را بخواند). مسلم (684)

و اگر نمازش را بعد از بیداری یا بیاد آوری نخواند، در اینصورت حکم ترک نماز را خواهد داشت که در حالت اول آنرا از دیدگاه علماء بررسی کردیم، که برخی او را کافر و برخی او را گناهکار می‌دانند.

آنچه که بعد از نماز صبح مستحب است:

سنت پیامبر صلی الله علیه وسلم در بعد از نماز صبح این بوده است که به ذکر پروردگار با عظمت می‌پرداختند تا اینکه آفتاب طلوع می‌گردد، و سپس از مسجد خارج می‌شده‌اند، و این شأن سایر اصحاب و تابعین و صالحین نیز می‌باشد.

از عن جابر بن سمره رضی الله عنه روایت است که گفت: «كان النبي صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ إِذَا صَلَّى الْفَجْرَ تَرَبَّعَ فِي مَجْلِسِهِ حَتَّى تَطْلُعَ الشَّمْسُ حَسَنَاءَ» (حدیث صحیح روایت ابو داود و غیره)
(چون پیامبر صلی الله علیه وسلم نماز صبح را می‌گزارد، بجایش چهار زانو می‌نشست تا اینکه آفتاب درست طلوع می‌کرد).
امام حافظ ذهبی در کتاب «سیر أعلام النبلاء» از ولید بن مسلم ذکر کرده است که گفت:

(اوزاعی را دیدم که در مصلاّیش مینشت و تا بعد از طلوع آفتاب ذکر خداوند را بجای می‌آورد، و از اخبار سلف نقل میکرد که این راه و روش آنها بوده، و بعد از طلوع آفتاب نزد

یکدیگر برای تلقی علم و تفقه در دین میرفتند).

و گاهی اوقات پس از نماز صبح پیامبر صلی الله علیه و سلم از اصحاب سؤال میکرد که آیا خوابی دیده اند تا آنرا تعبیر کند؟ و روایتی وارد شده است در فضل ذکر خداوند بعد از نماز صبح که میگوید:

« مَنْ صَلَّى الْغَدَاةَ فِي جَمَاعَةٍ ثُمَّ قَعَدَ يَذْكُرُ اللَّهَ حَتَّى تَطْلُعَ الشَّمْسُ ثُمَّ صَلَّى رَكْعَتَيْنِ كَانَتْ لَهُ كَأَجْرِ حَجَّةٍ وَعُمْرَةٍ ، تَامَّةٍ تَامَّةٍ تَامَّةٍ »
(روایت ترمذی 586) (هر آنکس نماز صبح را با جماعت بخواند سپس تا وقت طلوع آفتاب بشیند و ذکر خداوند را بجای بیاورد، سپس دو رکعت نماز بخواند، برای وی اجر و پاداشی مانند اجر و پاداش حج و عمره کامل کامل میباشد).

ولی گروهی از اهل علم و حفاظ حدیث این روایت را ضعیف دانسته اند، ولی گروهی دیگر آنرا «حسن» میدانند، من جمله شیخ بن باز و شیخ البانی رحمة الله علیهم، و درجه «حسن» در علم حدیث جزو احادیث صحیح بشمار میرود.

و سنت پیامبر صلی الله علیه و سلم در شب این بود که ابتدا میخوابید و سپس برای نماز شب بیدار میشد. همانطور که در صحیح بخاری وارد شده است که رسول الله صلی الله علیه و سلم «یک شب تا نیمه های شب نزد ام المؤمنین میمونه رضی الله عنها خوابیده بود، آنگاه بیدار شده و با دستش صورتش را مالید تا خواب آلودگی را از خود دور نماید، سپس ده آیه ی آخر سوره ی آل عمران را قرائت فرمود و برخواست و وضوء ی نیکویی گرفت و آنگاه به نماز ایستاد». (صحیح بخاری) و نماز شب دارای فضیلت فراوانی است، پیامبر صلی الله علیه و سلم فرمودند: «أفضل الصلاة بعد الفريضة صلاة الليل» (صحیح مسلم) «بهترین روزه بعد از رمضان ماه محرم خداست و بهترین نماز بعد از فريضة نماز شب است.» بنابراین سنت است که شب زود خوابید تا بتوان برای قیام اللیل برخواست، مگر کسی که بعلت مشغولیت در تحصیل علم و یا نشر دین تا دیر وقت بیدار باشد.

حکم خواندن نماز بعد از نماز صبح و بعد از نماز عصر:

خوانندگان محترم !

تعداد کثیری از مسلمانان به استناد حدیثی که امام بخاری روایت فرموده اند ، استدلال میاورند که نباید بعد از نماز صبح و بعد از نماز عصر هیچ نمازی خوانده شود . این مبحث یکی از موضوعات قابل توجه در بین مسلمانان بخصوص در بین برادران مسلمان ما در افغانستان بشمار میرود ، میخواهم اصل حدیث و تفسیر این مساله را غرض روشن شدن این حکم به خوانندگان خویش شریک سازم .

در حدیثی امام بخاری و مسلم که از ابوسعید خدری رضی الله عنه روایت گردیده ، رسول الله صلی الله علیه و سلم فرموده اند :

« لَا صَلَاةَ بَعْدَ صَلَاةِ الْعَصْرِ حَتَّى تَغْرُبَ الشَّمْسُ ، وَلَا صَلَاةَ بَعْدَ صَلَاةِ

الْفَجْرِ حَتَّى تَطْلُعَ الشَّمْسُ»

(بخاری حدیثی شمار (1197) و مسلم حدیثی (827).) هیچ نمازی بعد از نماز عصر تا آنکه آفتاب غروب می کند، و بعد از نماز صبح تا آنکه آفتاب طلوع می کند، خوانده نمی شود».

تفسیر این حدیث چیست:

در بدو باید گفت اینکه میگویند « لَا صَلَاةَ : هیچ نمازی نیست» این حکم ، حکم (عام میباشد) که البته شامل تمامی نمازها میگردد . ولی هستند نماز های که بوسیله نص ، و یا اجماع از این عمومیت خاص شده اند، که ذیلاً بدان اشاره مینمایم:

اول:

تکرار نماز جماعت، مثلاً کسی نماز صبح را در مسجد می خواند، سپس به مسجد دیگری می رود و می بیند که مسلمانان در حال جماعت صبح هستند، او نیز می تواند با آنها نماز بخواند، هیچ نص ممنوعیت در این مورد وجود ندارد ، و بر تکرار نمودن نماز صبح در جماعت ثانی هیچ گناهی هم وجود ندارد، (با وجود آنکه نماز صبح را قبلاً خوانده) است.

دلیل وارده در این مورد:

محدثین مینویسند : روزی پیامبر صلی الله علیه وسلم در منی نماز صبح خویش را خواندند، وقتی از نماز فارغ گشت دو مرد را دیدند که با ایشان نماز نخواند، علت آنرا از آن دو مرد جویا شدند، گفتند :

در منزلمان نماز خواندیم، پیامبر صلی الله علیه وسلم به آنها فرمود : « فَلَا تَفْعَلَا إِذَا صَلَّيْتُمَا فِي رَحَالِكُمَا ثُمَّ أَتَيْتُمَا مَسْجِدَ جَمَاعَةٍ فَصَلِّيَا مَعَهُمْ فَإِنَّهَا لَكَمَا نَافِلَةٌ ». یعنی : «این کار را نکنید؛ هر گاه در خانه هایتان نماز خواندید، سپس به مسجد آمدید و جماعت در حال اقامه بود، با آنها نماز بخوانید، این نماز برایتان نافله بشمار می آید». (صحیح ابی داود (590 -

591) . در اینجا ملاحظه میفرماید که در حکم پیامبر صلی الله علیه وسلم بوضاحت دیده میشود که این امر بعد از نماز صبح است.

دوم:

هرگاه کسی طواف کعبه کند، برای وی سنت است که بعد از طواف دو رکعت نفل پشت مقام ابراهیم بخواند، و هرگاه بعد از نماز صبح طواف کند، دو رکعت به نیت طواف می خواند، و در خواندن این دو رکعت بعد از طواف کعبه و آنهم بعد از نماز صبح هیچ گونه ممانعتی وجود ندارد .

دلیل وارده در این مورد :

در حدیثی پیامبر صلی الله علیه وسلم با صراحت تام فرموده اند : « يَا بَنِي عَبْدِ مَنَافٍ لَا تَمْنَعُوا أَحَدًا طَافَ بِهَذَا الْبَيْتِ وَصَلَّى آيَةً سَاعَةً شَاءَ مِنْ لَيْلٍ أَوْ نَهَارٍ ». یعنی : (ی بنی عبدمناف در هیچ لحظه ای از شبانه روز کسی را از طواف این خانه و نماز منع نکنید». (صحیح ابوداود حدیثی شماره (1655) .

بعضی از علماء به این حدیث استناد کردند و گفتند : هرگاه طواف کرد، دو رکعت نماز بخواند، حتی اگر در اوقات نهی شده

باشد.

سوم:

هرگاه کسی به نماز جمعه رفت و دید که امام خطبه می خواند، برای وی جایز است نماز تحية المسجد را بجا آورد، زیرا روزی پیامبر صلی الله علیه وسلم برای مردم خطبه جمعه می داد، مردی داخل مسجد شد و به ایشان فرمود: «آیا نماز خوانده ای؟» گفت خیر، فرمود: «قُمْ فَصَلِّ رُكْعَتَيْنِ». یعنی: «برخیز و دو رکعت بخوان» متفق علیه.

چهارم:

هرگاه وارد مسجد شد، یعنی اگر شخصی بعد از نماز صبح و یا عصر داخل مسجد شود، نشیند تا آنکه ابتدا دو رکعت نماز (تحية المسجد) می خواند، زیرا این نماز دارای سبب است (که همان داخل شدن به مسجد است).

پنجم:

کسوف آفتاب، هرگاه هفتاب گرفتگی بعد از نماز عصر باشد، و معتقد باشیم که نماز کسوف سنت است، در آنصورت می توان نماز کسوف را بخواند، و اگر معتقد به وجوب نماز کسوف باشیم، در آنصورت امر ظاهرتر است، زیرا نماز واجب مطلقا وقت منهی شده ندارد.

ششم:

هرگاه کسی وضوء بگیرد، برای وی جایز است دو رکعت نماز ولو در اوقات نهی هم باشد بجا آورد، زیرا این نماز هم دارای سبب است (سبب آن وضوء گرفتن است).

قابل تذکر است که: نماز بعد از وضوء در هر وقتی که باشد جایز است؛ به دلیل حدیث ابوهریره رضی الله عنه که پیامبر صلی الله علیه وسلم هنگام نماز صبح به بلال فرمود:

«یا بلال أخبرنی بأرجی عمل عملته فی الإسلام فإني سمعت دف نعلیک فی الجنة، قال: ما عملت عملا أرجی عندی، أني لم أتطهر طهورا فی ساعته من لیل أو نهار إلا صلیت بذلک الطهور ما کتب لی أن أصلی» (صحیح ابن ماجه 7894) «ای بلال به من بگو امیدوارکننده ترین عملی که در اسلام انجام داده ای کدام است، زیرا من صدای کفشهایت را پیشاپیش خودم در جنت شنیدم، بلال گفت: امیدوارکننده ترین کاری که من انجام داده ام این بوده است که وضوئی در هیچ لحظه ای از شبانه روز نگرفتم مگر اینکه بعد از آن هر آنچه برایم مقدر شده بود، نماز خواندم».

هفتم:

نماز استخاره: هرگاه کسی خواست استخاره کند، می تواند دو رکعت نماز بخواند، سپس دعای استخاره را بخواند، و اگر امری روی دهد که تاخیر استخاره روا نباشد، می تواند حتی در اوقات نهی هم نماز استخاره را بخواند.

خلص بحث:

این حدیث که می فرماید: «لَا صَلَاةَ بَعْدَ الصُّبْحِ، وَلَا صَلَاةَ بَعْدَ الْعَصْرِ» (هیچ نمازی بعد از نماز صبح و هیچ نمازی بعد از نماز عصر نیست) بوسیله نمازی که ذی سبب باشد خاص می شود، یعنی

نمازی که به سبب خاصی خوانده می شوند، خواندن آن در آن اوقات مورد نهی نیستند.

یادداشت:

شیخ محمد بن عثیمین رحمه الله میفرماید: دلایل که در فوق تذکر رفت موید رای امام شافعی، امام احمد و شیخ الاسلام ابن تیمیه می شود که مطابق نص احادیثی صحیح میباشد. چرا که: « نمازهای ذی سبب مشمول این نهی نمی شوند ». (مزید معلومات را میتوان در: مجموع فتاوی الشیخ ابن عثیمین (344/14) مطالعه فرمود.)

مقام ومنزلت نماز ظهر یا پیشین:

وقت نماز ظهر (نماز پیشین)

همانطوریکه در فوق اشاره نمودیم از آیه متبرکه نماز صبح وهمچنان وقت نماز ظهر معلوم میگردد:

« اقم الصلوة لدلوك الشمس الى غسق الیل و قران الفجر ان القران الفجر كان مشهودا »

(نماز را وقت زوال آفتاب تا اول تاریکی شب به یاد آرو نماز صبح را نیز به جای آر، که آن به حقیقت مشهود نظر فرشتگان شب و فرشتگان روز است) (سوره اسراء، آیه ۷۸) در جای دیگری میفرماید: « حافظوا علی الصلوات و الصلوة الوسطی و قوموا لله قانتین » (در انجام همه نمازها و نماز میانی (ظهر) کوشش و مواظبت کنید در حال عبادت و خضوع کنان برای خدا به پا خیزید) (سوره بقره، آیه ۲۳۸).

وقت نماز ظهر:

اول وقت نماز ظهر بعد از زوال آفتاب شروع میگردد و وقت آخرش تا عصر باقی می ماند، و اول عصر از همن وقتی آغاز می گردد که سایه هر چیز علاوه بر سایه اصلی دوبرار باشد. طوریکه وقت نماز ظهر به زیبای خاصی در حدیث از عبد الله بن عمرو چنین بیان گردیده است.

« وقت الظهر اذا زالت الشمس وكان ظل الرجل كطوله ما لم يحضر العصر » (مسلم جلد 1 صفحه 233) (وقت زمانی است که زوال شود و سایه مرد به اندازه قدش باشد تا قبل از وقت عصر) از این حدیث معلوم میشود که وقت ظهر بعد از زوال آغاز می گردد، البته نماز ظهر متصل بعد از زوال خوانده نشود بلکه کمی به تأخیر خوانده شود، چنانکه در موطا امام مالک حدیثی بشرح ذیل آمده است.

«عن عبد الله بن رافع مولى ام سلمه زوج النبی صلی الله علیه وسلم سال آباهریره عن وقت الصلوة فقال ابو هريره انا آخبرک ضل الظهر اذا كان ظلک مثلک والعصر اذا كان ظلک مثلک » (موطا امام مالک صفحه 4)

عبد الله بن رافع که غلام ام المؤمنین حضرت آم سلمه رضی الله عنها بود از حضرت ابو هریره در مورد وقت نماز ظهر سوال کرد وی در جواب فرمود: نماز ظهر را همان وقت بخوان که سایه ات به اندازه خودت باشد و نماز عصر را همان وقت بخوان که سایه ات

دو برابر باشد.

همچنان در حدیثی از جابرن سمره روایت است: «کان النبی صلی الله علیه وسلم یصلی الظهر إذا دحضت الشمس» (پیامبر صلی الله علیه وسلم نماز ظهر را هنگامی که آفتاب در حال زوال بود می‌خواند). (الإرواء 254) (إرواء الغلیل فی تخریج احادیث منار السبیل).

بناً از مجموع احادیث:

وقت نماز ظهر از موقع زوال آفتاب از وسط آسمان آغاز می‌یابد و تا موقعی که سایه هر چیزی باندازه خودش می‌گردد، امتداد می‌یابد.

بادر نظر داشت اینکه برخی از علماء می‌فرمایند که در هنگام شدت گرما، مستحب است که نماز را از اول وقت به تاخیر انداخت، تا شدت گرما به تقلیل بگراید.

توجه شما را به احادیثی ذیل جلب مینمایم:

1- از انس (رض) روایت شده است که: «پیامبر صلی الله علیه و سلم هرگاه هوا بسیار سرد می‌شد، نماز را زود می‌گزارد، و هرگاه هوا بسیار گرم می‌شد، نماز را بوقت خنکی می‌گزارد». بخاری آن را روایت کرده است.

2- از ابوذر روایت شده است که: «ما در سفری همراه پیامبر صلی الله علیه و سلم بودیم، مؤذن خواست تا آذان ظهر بگوید، پیامبر صلی الله علیه و سلم فرمود: بوقت خنکی آذان بگو. باز هم مؤذن خواست آذان گوید، حضرت فرمود: بوقت خنکی هوا آذان بگو، دو بار یا سه بار این مسئله تکرار شد تا اینکه سایه تپه‌ها را (سایه‌ای غیر از سایه موقع زوال) مشاهده کردیم، سپس پیامبر صلی الله علیه و سلم فرمود: «إن شدة الحر من فیح جهنم، فإذا اشتد الحر فأبردوا بالصلاة» (بیگمان شدت گرما، از گسترش گرمای جهنم است، پس هرگاه هوا خیلی گرم شد، نماز ظهر را تا موقع خنک شدن هوا به تاخیر بیاندازید) (بخاری و مسلم آن را نقل کرده اند).

چه مقدار زمانی باید صبر کرد تا هوا خنک شود؟ حافظ در کتاب «الفتح» گفته است: فقهاء در مقدار زمانی که باید انتظار کشید تا هوا خنک شود، اختلاف رای دارند، بعضی گفته‌اند: تا زمانی که سایه هر چیزی باندازه يك «ذراع» علاوه بر سایه موقع زوال، از آن چیز جدا شود (سایه حین زوال + يك ذراع).

برخی از فقهاء گفته‌اند: باندازه يك چهارم (1/4) قامت انسان، و بعضی گفته‌اند: باندازه يك سوم (1/3). بعضی دیگر گفته‌اند: باندازه نصف قامت انسان، سایه انسان از او جدا شود.

چیزهای دیگری نیز گفته‌اند. ولی بهر حال بنا باختلاف احوال، آن مقدار متفاوت است، لیکن نباید این تاخیر تا آخر وقت امتداد داشته باشد.

مقام ومنزلت نماز عصر - صلاة الوسطی (نماز میانه) :

پروردگار با عظمت ما در قرآن عظیم الشان میفرماید: « حافظوا علی الصلوات و الصلوة الوسطی و قوموا لله قانتین » (در انجام همه نمازها و نماز میانی (ظهر) کوشش و مواظبت کنید در حال عبادت و خضوع کنان برای خدا به پا خیزید) (سوره بقره، آیه ۲۳۸)

در احادیث « صحیح » بر این نکته تاکید گردیده است که هدف از « صلاة الوسطی » که در آیه متبرکه ذکر از آن بعمل آمده است، نماز عصر میباشد.

در حدیثی از علی بن ابیطالب رضی الله عنه روایت است که پیامبر صلی الله علیه و سلم در روز جنگ « احزاب » فرمود: « ملا الله قبورهم و بیوتهم نارا کما شغلونا عن الصلاة الوسطی حتی غابت الشمس » (خداوند گورها و خانه هایشان را از آتش مملو سازد، که ما را از بجای آوردن « صلاة الوسطی » بازداشتند تا اینکه آفتاب غروب کرد) (بخاری و مسلم آن را روایت کرده اند. البته مسلم و احمد و ابوداود قسمت اخیر این حدیث را چنین نقل کرده اند: « شغلونا عن الصلاة الوسطی، صلاة العصر ».

همچنان در روایت دیگری از ابن مسعود روایت است که گفت: مشرکان پیامبر صلی الله علیه و سلم را از گزاردن نماز عصر باز داشتند، تا اینکه آفتاب سرخ و زرد و کمرنگ گشت، آنگاه پیامبر صلی الله علیه و سلم فرمود:

« شغلونا عن الصلاة الوسطی، صلاة العصر، ملا الله أجوافهم وقبورهم نارا » ، « أو حشا أجوافهم وقبورهم نارا » (ما را از گزاردن نماز میانه، نماز عصر باز داشتند، خداوند شکم هایشان و قبر های شان را پر از آتش دوزخ کند) . (احمد و مسلم و ابن ماجه) آن را روایت کرده اند.

وقت نماز عصر (نماز دیگر).

وقت نماز عصر (نماز میانه یا صلاة اوسطی) زمانی که آفتاب زرد و کمرنگ میشود ، وقت فضیلت و اختیار نماز عصر به پایان میرسد.

در زیاتر اوقات دیده شده که: برخی از مسلمانان نماز عصر را چنان به تاخیر می اندازند ، تا اینکه آفتاب کمرنگ و زرد می شود، در این جای شکی نیست که خواندن نماز عصر در این وقت ، جایز است ولی از دید شرع این وقت شامل وقت کراهت نماز میباشد .

از جمله در حدیثی که : از حضرت انس (رض) روایت گردیده آمده است که : پیامبر صلی الله علیه و سلم فرموده: « تلك صلاة المنافق، یجلس یرقب الشمس حتی إذا کانت بین قرنی الشیطان قام فنقرها أربعا لا یذکر الله إلا قلیلا » (این نماز گزاردن بتاخیر، شیوه نماز گزاردن منافق است، که می نشیند و انتظار می کشد تا اینکه آفتاب بین دو شاخه شیطان قرار گیرد، آنوقت برمی خیزد، بهمانگونه که مرغ دانه برمی چیند، چهار رکعت نماز

می‌گزارد. جز بمقدار کمی یاد الله نمی‌کند).
(بخاری و ابن ماجه گروه محدثین، آن را روایت کرده اند.)
وقت نماز عصر به رای امامان چهارگانه:

الف:

اول وقت نماز عصر:

بر طبق رای جمهور علماء (امام مالک امام شافعی و امام احمد) هرگاه سایه ی هرچیز به اندازه ی خود آن شیء گشت، آن لحظه ابتدای نماز عصر است.

اما بر طبق رای امام صاحب ابوحنیفه هرگاه سایه ی هر چیز دوبرابر خود گشت، اول وقت نماز عصر است.

بررسی ارای فوق در روشنی حدیث:

1- از عبدالله بن عمرو روایت است که پیامبر صلی الله علیه و سلم فرمود: « وقت الظهر إذا زالت الشمس، وكان ظل الرجل كطوله ما لم يحضر العصر، ووقت العصر ما لم تصفر الشمس، ووقت صلاة المغرب ما لم يغب الشفق، وقت العشاء إلى نصف الليل الاوسط، ووقت صلاة الصبح من طلوع الفجر وما لم تطلع الشمس، فإذا طلعت الشمس فأمسك عن الصلاة، فإنها تطلع بين قرني شيطان » (وقت نماز ظهر از هنگام زوال آفتاب است تا وقتی که سایه انسان باندازه طول اوست و هنوز وقت عصر فرا نرسیده باشد، و وقت عصر (بعد از اتمام وقت ظهر) تا وقتی است که آفتاب زرد نشده باشد (در شرف غروب قرار نگرفته. و خیلی کم رنگ نشده باشد)، و وقت نماز مغرب تا زمانی است که شفق (احمر = سرخی کنار آسمان) پنهان نشده باشد، و وقت نماز عشاء تا نیمه شب است، و وقت نماز صبح از سپیده دم تا طلوع آفتاب است، هرگاه آفتاب طلوع کرد در آن وقت از نماز خواندن خودداری کنید، زیرا آفتاب بین دو شاخه شیطان طلوع می‌کند). (مسلم آن را روایت کرده است.)

2- از جابر بن عبدالله روایت است که جبرئیل علیه السلام، به نزد پیامبر صلی الله علیه و سلم آمد، بدو فرمود:

برخیز، نماز بخوان، وقتی نماز ظهر را خواند که آفتاب زوال کرده بود، سپس بوقت نماز عصر نیز آمد و گفت:

برخیز نماز بگذار، وقتی نماز عصر را خواند که سایه هر چیزی باندازه خودش بود، سپس بوقت مغرب هم آمد، گفت: برخیز نماز بگذار، وقتی نماز مغرب را خواند که آفتاب غروب کرده بود،

سپس بوقت عشاء نیز آمد، گفت: برخیز، نماز بگذار، وقتی نماز عشاء را گزارد که سرخی کنار آسمان ناپدید شده بود. سپس

بهنگام نماز صبح هم آمد، وقتی که سپیده دمیده بود. سپس

فردای آن روز هم برای نماز ظهر به نزد او آمد، گفت: برخیز، نماز بگذار، وقتی که نماز ظهر را خواند که سایه هر چیزی

باندازه خودش بود، و بهنگام نماز عصر هم آمد، گفت: برخیز،

نماز بگذار، وقتی نماز عصر را گزارد که سایه هر چیزی

باندازه دو برابر خودش بود، و در همان وقت (قبلی) برای نماز مغرب آمد، سپس برای نماز عشاء وقتی آمد که نصف شب گذشته بود

یا گفت یکسوم شب گذشته بود، آنوقت نماز عشاء را گزارد، سپس

برای نماز صبح وقتی آمد که هوا کاملا روشن شده بود و نماز بامداد را بجای آورد، سپس گفت: «ما بین هذین الوقتین» (اوقات نماز بین این دو وقت است) (احمد و نسائی و ترمذی آن را روایت کرده اند.) بخاری گفته است حدیث امامت جبرئیل صحیح‌ترین حدیث است درباره اوقات نماز.

3- از انس رضی الله عنه روایت است:

« أن رسول الله صلى الله عليه وسلم كان يصلي العصر و الشمس مرتفعة حية، فيذهب الذاهب إلى العوالي فيأتي العوالي و الشمس مرتفعة » (پیامبر صلی الله علیه وسلم نماز عصر را زمانی می‌خواند که آفتاب بلند و پرنور بود طوری که اگر یکی از ما می‌خواست به منطقه عوالی (محلی در فاصله حدود چهار مایلی مدینه) برود، به آنجا می‌رسید در حالی که هنوز آفتاب بلند بود) (متفق علیه)

با توجه به این احادیث صحیح درمی‌یابیم که رای جمهور صحیح تر است، و وقت نماز عصر زمانی آغاز می‌شود که سایه هر چیزی باندازه خودش باشد و تا موقع غروب آفتاب امتداد دارد. زمانی که آفتاب زرد و کمرنگ می‌شود، وقت فضیلت و اختیار پایان می‌گیرد. مقصود از حدیث جابر و حدیث عبدالله بن عمرو که قبلا گذشت، نیز این است.

اما تاخیر در بجای آوردن نماز عصر تا اینکه آفتاب کمرنگ و زرد می‌شود، اگر چه جایز است ولی بدون عذر، کراهت دارد، زیرا از حضرت انس روایت شده که گفته است، از پیامبر صلی الله علیه و سلم شنیدم که می‌فرمود: «تلك صلاة المنافق، يجلس يرقب الشمس حتى إذا كانت بين قرني الشيطان قام فنقرها أربعا لا يذكر الله إلا قليلا» (این نمازگزاردن بتاخیر، شیوه نمازگزاردن منافق است، که می‌نشیند و انتظار می‌کشد تا اینکه آفتاب بین دو شاخه شیطان قرار گیرد، آنوقت برمی‌خیزد، بهمانگونه که مرغ دانه برمی‌چیند، چهار رکعت نماز می‌گذارد. جز بمقدار کمی یاد الله نمی‌کند).

(بخاری و ابن ماجه گروه محدثین، آن را روایت کرده اند).

ب: پایان وقت نماز عصر:

ظاهر احادیث موجود در این مورد ظاهرا تعارض دارند:

1- مثلا در حدیث جابر رضی الله عنه در مورد امامت جبریل علیه السلام آمده: «..سپس بوقت نماز عصر نیز آمد و گفت: برخیز نماز بگذار، وقتی نماز عصر را خواند که سایه هر چیزی باندازه خودش بود، سپس فردای آن روز هم برای نماز ظهر به نزد او آمد، گفت: برخیز، نماز بگذار، وقتی که نماز ظهر را خواند که سایه هر چیزی باندازه خودش بود، و بهنگام نماز عصر هم آمد، گفت: برخیز، نماز بگذار، وقتی نماز عصر را گزارد که سایه هر چیزی باندازه دو برابر خودش بود.. ، سپس گفت: «ما بین هذین الوقتین» (اوقات نماز بین این دو وقت است) «و این رای امام شافعی است (البته این وقت «اختیار» است چنانکه ذیلا در کلام نووی اشاره می‌شود.) و نیز یکی از

روایتهای منسوب به امام مالک رحمه الله نیز می باشد که وقت نماز عصر ما بین آن دو وقتی است که جبریل علیه السلام در دو روز پشت سر هم نماز خواند.

2- و در حدیث عبدالله ابن عمرو آمده: «.. و وقت عصر (بعد از اتمام وقت ظهر) تا وقتی است که آفتاب زرد نشده باشد ..». و این رای امام احمد و ابی ثور و مالک در راویت دیگری است.

3- و در حدیث ابوهریره رضی الله عنه از پیامبر صلی الله علیه وسلم که فرمود: «من أدرك ركعة من العصر قبل أن تغرب الشمس فقد أدرك العصر». (هر کس بتواند یک رکعت نماز عصر را قبل از غروب آفتاب بخواند، بی گمان نماز عصر را دریافته است). گروه محدثین آن را روایت کرده اند. و این رای اسحاق و ظاهریه می باشد.

اما قاعده در برخورد با احادیث متعارض اینست تا بین آنها جمع نمود، و بهترین جمع همان قول امام نووی است: امام صاحب نووی در شرح صحیح مسلم گفته است: نماز عصر پنج وقت دارد:

1- وقت فضیلت

2- وقت اختیار

3- وقت جواز بدون کراهت

4- وقت جواز همراه بکراهت

5- وقت عذر.

- وقت فضیلت اول وقت است.

- وقت اختیار تا زمانی است که سایه هرچیزی دو برابر خودش می شود، امتداد دارد.

- وقت جواز بدون کراهت تا وقتی است که زردی و کم رنگی آفتاب فرا می رسد، و

- وقت جواز با کراهت، وقت زردی و کم رنگی آفتاب تا غروب آن است.

- وقت عذر، وقت نماز ظهر است در باره کسی که نماز عصر را با نماز ظهر جمع می کند (جمع التقدیم)، برای اینکه در مسافرت است یا باران می بارد.

نماز عصر در هر یک از این اوقات گزارده شود، نماز حاضر و اداء بحساب می آید. هرگاه با غروب آفتاب این اوقات را از دست بدهد، نماز قضا (فوت) می گردد.

فضایل نماز عصر در احادیث نبوی:

أبو موسى الأشعري (رض) روایت می کند که رسول الله صلی الله علیه وسلم فرمودند: «من صلی البردین دخل الجنة» (متفق علیه .) (کسیکه نماز صبح و نماز عصر را با جماعت بخواند داخل جنت می شود .)

إمام الخطابی گوید: نماز عصر بدین اساس (بَرْدَيْن) نامیده شده است، زیرا در دو طرف روز - یعنی اول و آخر آن - وقتی هوا

خوب می شود و گرمی آن از بین می رود خوانده می شود .
أبو زهير عمّار بن رؤيبة (رض) روایت می کند که گفت شنیدم رسول الله (ص) می فرمایند:

« لن يلج النار أحد صلى قبل طلوع الشمس وقبل غروبها - یعنی الفجر والعصر » (رواه أحمد في المسند 4/136، 261، ومسلم حديث 213 (634)، وأبو داود، صحيح سنن أبي داود حديث 427، 126/1 .) (کسیکه قبل از طلوع آفتاب (نماز صبح) و قبل از غروب آفتاب (یعنی نماز عصر) را بخواند داخل جهنم نمی شود.

جندب بن عبدالله بن سفیان (رض) روایت می کند که رسول الله صلی الله علیه وسلم می فرماید:

« من صلى الصبح فهو في ذمة الله فلا يطلبنكم الله من ذمته بشيء فيدرکه فيکبه فی نار جهنم »

(رواه أحمد في المسند 4/136، 261، ومسلم حديث 213 (634)،

440/1، وأبو داود، صحيح سنن أبي داود حديث 427، 126/1 .) (

کسیکه نماز صبح را درجماعت بخواند در حفظ و امان الله است، پس ای بنی آدم کاری مکن که خداوند تورا بازخواست کند و درحفظ و امان اونباشی، وبه اینخاطر تورا به جهنم داخل کند.)

أبوهريره (رض) روایت می کند که رسول الله صلی الله علیه وسلم فرمودند: « يتعاقبون فيكم ملائكة بالليل وملائكة بالنهار ويجتمعون في صلاة الصبح والعصر ثم يعرج الذين باتوا فيكم فيسألهم ربهم وهو أعلم بهم كيف تركتم عبادي فيقولون تركناهم وهم يصلون وأتيناهم وهم يصلون ». (

متفق عليه) (فرشتگانی پی در پی بر شما وارد می شوند،

گروهی شب می آیند و گروهی روز می آیند، و اینها صبح و عصر با هم اجتماع مینمایند ، سپس آنانیکه شب را با شما گذرانده اند به طرف آسمان بالا می روند، خداوند در حالیکه حال

انسانها را از فرشتگان بهتر می داند از آنها سؤال می کند:

چگونه و در چه حالی بندگانم را ترك کردید؟ آنها می گویند:

آنها را ترك کردیم در حالیکه نماز می خواندند، و به آنان

وارد شدیم در حالی که نماز می خواندند) .

جرير بن عبدالله البجلي (رض) روایت می کند شب چهاردهمی بود که

نزد رسول الله صلی الله علیه وسلم نشسته بودیم و آنحضرت به ماه

نگاهی کرد و فرمود: « إِنَّكُمْ سترون ربكم كما ترون هذا القمر لا

تضامون في رؤيته فإن استطعتم أن لا تغلبوا على صلاة قبل طلوع

الشمس وقبل غروبها فافعلوا » (متفق عليه) (همانا همه شما

(یعنی مؤمنان) خدا را خواهید دید، همچنانکه همه شما این

ماه شب چهاردهم را می بیند و در دیدن آن هیچ مزاحمت و مانعی

برای شما ایجاد نمی شود، پس اگر توانستید که بر شما نمازی

قبل از طلوع آفتاب - یعنی نماز صبح - و نمازی قبل از غروب

آفتاب - یعنی نماز عصر غلبه نکند این کار را بکنید) .

ادای نماز عصر درروزهای آبری:

حکم شرع مطابق احادیثی نبوی همین است که : در ادای نماز

عصر بخصوص در روز های ابری کمی تعجیل وباید زودتر اداءگردد

:

طوریکه توضیح این موضوع در حدیثی از بریده اسلمی بشرح ذیل

بیان گردیده است :

میگوید ما در جنگی همراه پیامبر صلی الله علیه و سلم بودیم، آنحضرت صلی الله علیه و سلم برای ما دستور فرمود : « بکروا بالصلاة فی الیوم الغیم، فإن من فاتته صلاة العصر فقد حبط عمله » (در روز ابری در ادای نماز (عصر) تعجیل کنید، زیرا هر کس نماز عصر را از دست بدهد بیگمان عملش لغو و باطل است) (این حدیث را احمد و ابن ماجه) روایت نموده اند .
ابن القیم الجوزای عالم شهیر جهان اسلام در تفسیر این حدیث مینویسد : ترك نماز دو نوع است :
یکی آنکه هرگز نماز نخواند، در اینصورت همه اعمالش باطل است. و دیگری آنکه يك روز معین نماز را ترك کند که در آن صورت عمل آن روزش باطل است.

خواندن نماز عصر در وقت غروب آفتاب:

پیامبر صلی الله علیه و سلم در یک فورمول کلی در حدیثی که از ابوهریره رضی الله عنه روایت است میفرماید : « من أدرك من الصبح ركعة قبل أن تطلع الشمس فقد أدرك الصبح، ومن أدرك ركعة من العصر قبل أن تغرب الشمس فقد أدرك العصر » (کسیکه به یک رکعت از نماز صبح برسد قبل از آنکه آفتاب طلوع کند، نماز صبح را دریافته است و کسی که قبل از غروب آفتاب به یک رکعت از نماز عصر برسد، نماز عصر را دریافته است) (متفق علیه).

قابل تذکر است که حکم بیان شده در حدیث فوق شامل نماز صبح نبوده بلکه حکم آن شامل همه نمازها میگردد.
همچنان در حدیثی از: ابوهریره رضی الله عنه روایت است که پیامبر صلی الله علیه و سلم فرمود :
« من أدرك ركعة من الصلاة فقد أدرك الصلاة » «کسی که به یک رکعت از نماز برسد، نماز را دریافته است». (متفق علیه) اما اگر آفتاب غروب نمود، دیگر وقت نماز عصر پایان یافته است .

ترک نماز عصر:

تعداد کثیری از علماء فرموده اند مسلمان که نماز عصر را فوت شود ، این شخص مرتکب گناهی بالاتر از دزدی و زنا شده است.

در حدیثی که از ابن عمر (رضی الله عنه) روایت گردیده آمده است :
« الذی تفوته صلاة العصر كأنما وتر بأهله وماله » «کسی که نماز عصر را از دست بدهد مانند این است که اهل و مالش را از دست داده باشد». (متفق علیه).

همچنان در حدیثی از بریده رضی الله عنه روایت است که پیامبر صلی الله علیه و سلم فرمود : «من ترك صلاة العصر فقد حبط عمله» «کسی که نماز عصر را ترک کند عملش از بین رفته است».

(رواه البخاری حدیث 553 و 594، (الفتح 31/2)، صحیح سنن النسائی حدیث 473، 159/1، صحیح سنن ابن ماجه حدیث 568، 115/1).

مراد از باطل شدن عمل به سبب ترک نماز عصر چیست ؟
 علماء در این مورد اختلاف نظر دارند ، برخی از علماء به ظاهر حدیث حکم نموده و می فرمایند که ترک نماز عصر سبب بطلان همه اعمال می شود ، ولی عده دیگری از علماء می فرمایند که : این سیاق به سبب زجر و تشدید است ، بنابر این ، مراد از آن این است که برکت همان کاری که سبب آن نماز عصر را ترک کرده است ، از بین می رود ، نه ثواب همه اعمالش ، زیرا جز از شرک به خدا ، هیچ عمل دیگری سبب بطلان اعمال نیک انسان نمی شود .
 حکم خواندان نماز در اول وقت حکم کلی در شرعیت بوده که شامل نمازهای پنج گانه و بخصوص نماز عصر بوده که باید در اول وقت بجاء آورده شود ، طوریکه در حدیثی حضرت انس (رض) آمده است :
 « أن رسول الله صلى الله عليه وسلم كان يصلي العصر و الشمس مرتفعة حية ، فيذهب الذاهب إلى العوالي فيأتي العوالي والشمس مرتفعة » (پیامبر صلی الله علیه وسلم نماز عصر را زمانی می خواند که آفتاب بلند و پرنور بود طوریکه اگر یکی از ما می خواست به منطقه عوالی (محلی در فاصله حدود چهار مایلی مدینه) برود ، به آنجا می رسید در حالی که هنوز آفتاب بلند بود). (متفق علیه).

تأخیر نماز عصر تا زردی آفتاب:

به تأسف باید گفت که دیده شده است که بسیاری از نمازگزاران در برخی از اوقات سال ، نماز عصر را تا زردی آفتاب بتعویق می اندازند ، این عمل مسلمانان را پیامبر صلی الله علیه وسلم به نماز منافق تشبه نموده و در حدیثی که : از انس رضی الله عنه روایت گردیده می فرماید :

« تلك صلاة المنافق، يجلس و يرقب الشمس حتى إذا كانت بين قرني الشيطان قام فنقرها أربعا لا يذكر الله إلا قليلا » (این نماز منافق است که می نشیند و منتظر می ماند تا آفتاب بین دو شاخ شیطان قرار بگیرد ، آنگاه بلند می شود و چهار رکعت نماز را (مانند مرغی که به زمین نوک می زند) به عجله و تیز تیز می خواند و در آن یادی از الله نمی کند مگر اندک). (مسلم (622) .
 همچنین در احادیثی متعددی: نمازگزاران از خواندن نماز درسه وقت روز منع گردیده اند .

از جمله در حدیثی عقبه بن عامر رضی الله عنه آمده است: « ثلاث ساعات كان رسول الله صلى الله عليه وسلم ينهاها أن يصلي فيهن أو أن نقبر فيهن موتانا : حين تطلع الشمس بازغة حتى ترتفع ، و حين يقوم قائم الظهيرة حتى تميل الشمس ، و حين تضيف الشمس للغروب حتى تغرب » (سه وقت است که پیامبر صلی الله علیه وسلم ما را در نماز خواندن یا دفن کردن مرده هایمان در آن اوقات نهی کرده است ، وقتی که آفتاب طلوع می کند تا آن که بلند شود ، و وقتی که آفتاب در وسط آسمان قرار می گیرد تا وقتی که مایل شود ، و زمانی که آفتاب در آستانه غروب باشد تا وقتی که غروب کند). مسلم (831) .

علت نهی نماز در اوقات متذکره :

پیامبر صلی الله علیه وسلم علت نهی از نماز در این اوقات را در خطاب به عمرو بن عبسه چنین بیان فرموده اند : « صل صلاة الصبح، ثم أقصر عن الصلاة حتى تطلع الشمس حتى ترتفع، فإنها تطلع حين تطلع بين قرني شيطان، وحينئذ يسجد لها الكفار، ثم صل فإن الصلاة مشهودة محضورة، حتى يستقل الظل بالرمح، ثم أقصر عن الصلاة، فإنه حينئذ تسجر جهنم، فإذا أقبل الفی فصل فإن الصلاة مشهودة محضورة حتى تصلى العصر، ثم أقصر عن الصلاة حتى تغرب الشمس، فإنها تغرب بين قرني شيطان و حينئذ يسجد لها الكفار» .

(نماز صبح را بخوان سپس تا وقتی که آفتاب طلوع می‌کند و بالا می‌آید نماز نخوان، چون آفتاب بین دو شاخ شیطان طلوع می‌کند و کفار برای آن سجده می‌برند؛ سپس نماز (ضحی) بخوان چون ملائکه شاهد و حاضر بر نماز هستند تا اینکه سایه نیزه به کمترین مقدار خود می‌رسد؛ آنوقت از خواندن نماز خودداری کن؛ چون در این وقت آتش جهنم شعله‌ور می‌شود. سپس وقتی که سایه مایل شد نماز بخوان چون ملائکه شاهد و حاضر بر نماز هستند. تا آنکه نماز عصر را می‌خوانی، و بعد از آن، از نماز خواندن خودداری کن تا وقتی که آفتاب غروب کند؛ چون آفتاب بین دو شاخ شیطان غروب می‌کند و در این زمان کفار برای آن سجده می‌برند.) (مسلم (832) .

نهی رسول الله صلی الله علیه وسلم از خواندن نماز در اوقات سه گانه روز نهی مطلقه بوده و شامل نماز های فرض ، سنت و نوافل نیز میگردد . ولی خواندن نماز نوافل در مسجد حرم در کعبه شریفه دارای حکم مستقلى میباشد .
ولی نباید فراموش کرد که اگر کسی بنا به عذری موفق نشد که نماز عصر خود را در اول وقت بجاء آرد ، میتواند در وقت غروب آفتاب نیز نماز خویش را بجاء آرد ، هرچند که تاخیر نماز عصر عملی پسندیده در شرع اسلام نیست چنانکه حکم آن در حدیث فوق به تفصیل بیان گردید .

جمع نماز عصر با نماز ظهر :

جمع نماز ظهر با نماز عصر جایز نیست، مگر آنکه شخص در مسافرت باشد و او در سفر در مشقتی قرار گیرد ، در اینصورت برای او جایز است که نماز ظهر را به وقت نماز عصر یا بلعکس منتقل کند و با جمع تاخیر یا تقدیم بعمل آرد .
اما برای کسیکه مقیم است جایز نیست نماز ظهر را به تاخیر بیاندازد، ولی طوریکه قبلاً متذکر شدیم : اگر شخص در مشقت و اضطرار قرار گیرد ، برای او جایز است که نماز عصر را نزد نماز ظهر آورده و با هم جمع کند. (تفصیل این موضوع را در باب نماز مسافر مطالعه فرماید) .

مقام ومنزلت نماز مغرب (نماز شام) :

وقت نماز مغرب (نماز شام) :

وقتی که آفتاب ناپدید می‌شود و چهره در نقاب تارکی می‌کشد، وقت نماز مغرب فرا می‌رسد، و تا وقتی که شفق احمر (سرخ کنار آسمان) ناپدید می‌شود، امتداد می‌یابد .

حکم این قول در حدیثی که از عبدالله بن عمرو روایت گردیده است آمده : « وقت صلاة المغرب إذا غابت الشمس ما لم يسقط الشفق » (وقت نماز مغرب از غروب آفتاب است تا زمانی که سرخی کنار آسمان ناپدید نشده است) (مسلم آن را روایت کرده است .)

از ابوموسی هم روایت شده است که : در یکی از روزها شخصی نزد پیامبر صلی الله علیه وسلم آمد و در مورد اوقات نماز سؤال کرد پیامبر صلی الله علیه وسلم : به او دستور داد، و او نماز مغرب را وقتی خواند که آفتاب غروب کرده بود، چون روز دوم رسید، گفت: سپس نماز مغرب را به تاخیر انداخت تا اینکه سرخی کنار آسمان در آستانه ناپدید شدن قرار گرفت، سپس گفت: وقت مغرب بین این دو وقت است.

نووی در شرح مسلم می‌نویسد:

یاران محقق ما قول به جواز تاخیر نماز مغرب را تا زمانی که هنوز شفق احمر ناپدید نشده است، ترجیح می‌دهند، و می‌گویند در فاصله بین غروب آفتاب و ناپدید شدن شفق احمر، هر وقت نماز مغرب را آغاز کند جایز است و تاخیر آن از اول وقت گناه ندارد". این سخن درست است و غیر آن روا نیست.

اما آنچه قبلاً در حدیث امامت جبرئیل گذشت که بموجب آن

جبرئیل نماز مغرب را در هر دو نوبت بلافاصله پس از غروب آفتاب بجای آورد، دلیل است بر اینکه تعجیل در ادای نماز مغرب مستحب است و در احادیث نبوی این مطلب تصریح شده است:

1- از سائب بن یزید روایت شده که پیامبر صلی الله علیه و سلم فرمود: « لا تزال أمتی على الفطرة ما صلوا المغرب قبل طلوع النجوم » (تا زمانی که امت من نماز مغرب را قبل از بر آمدن ستارگان بخوانند، بر فطرت و سرشت طبیعی خویشند) (احمد و طبرانی آن را روایت کرده‌اند .)

2- در « مسند » از ابوایوب انصاری روایت شده که پیامبر صلی الله علیه و سلم فرمود: « صلوا المغرب لفطر الصائم وبادروا طلوع النجوم » (نماز مغرب را بهنگامی که روزه‌دار روزه خود را می‌گشاید، بگذارید و از بر آمدن ستارگان پیشی بگیرید) .

3- در صحیح مسلم از رافع بن خدیج روایت شده است که : « ما نماز مغرب را همراه پیامبر صلی الله علیه و سلم بجای می‌آوردیم وقتی که ما از نماز خواندن بر می‌گشتیم می‌توانستیم جای تیر انداخته شده خود را ببینیم . »

4- از سلمه بن اکوع رضی الله عنه روایت است : « أن رسول الله صلى الله عليه وسلم كان يصلي المغرب إذا غربت الشمس و توارت بالحجاب » (پیامبر صلی الله علیه وسلم نماز مغرب را همینکه آفتاب غروب می‌کرد و پنهان می‌شد می‌خواند .) (متفق علیه) .
وقتی که آفتاب ناپدید می‌شود و چهره در نقاب تارکی می‌کشد،

وقت نماز مغرب فرا می‌رسد، و تا وقتی که شفق احمر (سرخ کنار آسمان) ناپدید می‌شود، امتداد دارد.

زیرا، عبدالله بن عمرو گفته است که پیامبر صلی الله علیه فرموده : «وقت صلاة المغرب إذا غابت الشمس ما لم يسقط الشفق» (وقت نماز مغرب از غروب آفتاب است تا زمانی که سرخی کنار آسمان ناپدید نشده است) (مسلم آن را روایت کرده است).

5- همچنان از عقبه بن عامر رضی الله عنه روایت است که پیامبر صلی الله علیه وسلم فرمود :

« لاتزال أمتي بخير أو على الفطرة ما لم يؤخروا المغرب حتى تشتبك النجوم» (امت من تا وقتی که نماز مغرب را تا موقع ظاهر شدن ستارگان به تأخیر نیانداخته‌اند، همواره بر خیر و فطرت (دینی)، یا بر دین حنیف هستند». (ابوداود).

مقام ومنزلت نماز خفتن (عشاء) :

وقت نماز عشاء (نماز خفتن) :

وقت نماز خفتن (عشاء) با ناپدید شدن سرخی کنار آسمان (شفق احمر) آغاز می‌یابد و تا نصف شب امتداد می‌یابد. در حدیثی که از بی بی عایشه رضی الله عنها روایت است آمده است که : «نماز عشاء را در مدت فاصله بین ناپدید شدن سرخی افق و ثلث اول شب می‌گزارند». (بخاری آن را روایت کرده است). همچنان در حدیثی از ابوهریره روایت شده است که : پیامبر صلی الله علیه وسلم فرمود :

« لولا أن أشق على أمتي لامرتهن أن يؤخروا العشاء إلى ثلث الليل أو نصفه » (اگر ترس این نبود، که امت من بسختی دچار شوند و در مضیقه قرار گیرند، به آنها دستور می‌دادم که نماز عشاء را تا ثلث اول شب یا نصف شب به تأخیر اندازند) (احمد و ابن ماجه و ترمذی) آن را روایت کرده‌اند. و ترمذی آن را (صحیح) دانسته است.

در حدیثی دیگری از ابوسعید روایت شده که گفته است: شبی در انتظار پیامبر صلی الله علیه وسلم برای نماز عشاء نشستیم تا نصف شب، آنوقت پیامبر صلی الله علیه وسلم آمد، و با ایشان نماز گزاردیم، سپس فرمود: «خذوا مقاعدكم فإن الناس قد أخذوا مضاجعهم، وإنكم لن تزالوا في صلاة منذ انتظرتموها لولا ضعف الضعيف وسقم السقيم وحاجة ذي الحاجة، لاخرت هذه الصلاة إلى شطر الليل» (در جای خود بنشینند، اکنون مردم به رختخواب رفته‌اند، بیگمان شما از آن وقت که به انتظار نماز نشستید، در نماز هستید (ثواب و پاداش آن را دارید) اگر بخاطر ناتوانی ناتوانان و مریضی مریضان و نیاز نیازمندان نبود، وقت این نماز را تا نصف شب به تأخیر می‌انداختم) (احمد و ابوداود و ابن ماجه و نسائی و ابن خزیمه آن را روایت کرده‌اند و اسناد آن صحیح است).

فضیلت نماز عشاء :

در مورد فضیلت نماز عشاء در حدیثی که از عثمان بن عفان (رض) روایت شده آمده است که گفت: شنیدم رسول الله صلی الله علیه وسلم فرموده است: « من صلی العشاء فی جماعة فکأنما قام نصف اللیل، ومن صلی الصبح فی جماعة فکأنما صلی اللیل کله » (کسیکه نماز عشاء را با جماعت بخواند، مانند اینکه نصفی از شب را در نماز گذرانده، و کسیکه نماز صبح را نیز با جماعت بخواند، مانند اینکه تمامی شب را در نماز گذرانده است). همچنین در حدیثی از ابوهریره (رض) روایت شده که: رسول الله صلی الله علیه وسلم فرموده اند «لو يعلمون ما فی العتمة والصبح لأتوهما ولو حبواً». (اگر مردم می دانستند چه ثواب و پاداشی در نماز عشاء و نماز صبح است به مسجد می آمدند اگر چه بطور خزیدن باشد).

هكذا در حدیثی آمده است: « لیس صلاة أثقل علی المنافقین من صلاة الفجر والعشاء ولو يعلمون ما فیهما لأتوهما ولو حبواً » (هیچ نمازی بر منافقین مانند نماز صبح و عشاء سخت نیست و اگر می دانستند چه اجر و ثوابی در آن دو است به نماز حاضر می شدند اگر چه بطور خزیدن باشد).
خوانندگان محترم!

در فوق مطابق روایات دینی وقت اختیاری نماز عشاء بیان گردید ، اما اوقات جواز و اضطراری نماز خفتن تا سپیده دم صبح امتداد می یابد .

در حدیثی در این مورد از: ابوقتاده روایت گردیده که : پیامبر صلی الله علیه وسلم فرمود: « أما إنه لیس فی النوم تفریط إنما التفریط علی من لم یصل الصلاة حتی یجئ وقت الصلاة الاخری » (اما اینکه کسی در خواب ماند و نمازش قضا شود، کوتاهی نکرده است، بی‌گمان سستی و سهل انگاری درباره کسی است که نماز را نمی‌خواند تا اینکه وقت نماز دیگر فرا رسد) (مسلم آن را روایت کرده است).

چیزی که در مبحث « مواقیت » گذشت، دلیل است بر اینکه وقت هر نمازی تا فرا رسیدن وقت نماز بعدی ادامه دارد، مگر نماز صبح که وقت آن تا وقت نماز ظهر ادامه ندارد، زیرا فقهاء اجماع دارند بر اینکه با آفتاب وقت آن به پایان میرسد .

وقت مستحب نماز خفتن:

مطابق احادیثی نبوی، مستحب است که نماز عشاء را دیر تر از اول وقت خواند ، و بهتر است که نماز عشاء را تا آخر وقت اختیاری آن که نیمه شب است به تاخیر انداخت . در حدیثی از حضرت بی بی عایشه روایت است که: « شبی پیامبر صلی الله علیه وسلم نماز عشاء را به تاخیر انداخت تا اینکه قسمت زیادی از شب گذشت، و اهل مسجد خوابیدند، سپس بیرون رفت و نماز گزارد و فرمود « فویل للمصلمین الذین هم عن صلاتهم ساهون » (بی‌گمان اگر امت خود را به مشقت نمی‌انداختم ،

(می‌گفتم) وقت نماز عشاء این است (مسلم و نسائی) آن را روایت کرده‌اند.

حدیث ابوهریره و حدیث ابوسعید هم که قبلاً بیان شدند در همین معنی حدیث عایشه می‌باشند و همه آنها دلالت دارند بر اینکه تاخیر نماز عشاء مستحب و بهتر است. و چون برای نمازگزاران مشقت دارد، مواظبت و مداومت بر تاخیر آن را ترك کرده‌اند. زیرا پیامبر صلی الله علیه و سلم حال مامومین (کسانی که پشت سر او نماز می‌خواندند) خود را مراعات می‌فرمودند. لذا گاهی زود و اول وقت آن را می‌خواند و گاهی آن را به تاخیر می‌انداخت. در حدیثی از جابر روایت شده است که: «پیامبر صلی الله علیه و سلم نماز ظهر را بعد از زوال، در حین گرما می‌گزارد و نماز عصر را وقتی بجای می‌آورد که هنوز آفتاب در دل آسمان درخشان بود، و نماز مغرب را بعد از غروب آفتاب، و نماز عشاء را گاهی به تاخیر می‌انداخت و گاهی در اول وقت می‌خواند، هرگاه می‌دید که مردم جمع شده‌اند در آن تعجیل می‌کرد، و هرگاه می‌دید که مردم در حضور بهم رسانیدن تاخیر می‌کنند، او نیز نماز را به تاخیر می‌انداخت، و نماز صبح را پیامبر صلی الله علیه و سلم با مردم در تاریکی آخر شب می‌گزاردند» (بخاری و مسلم) آن را روایت کرده‌اند.

خوابیدن قبل از نماز عشاء و گفتگوی بعد از آن:

خوابیدن قبل از نماز عشاء و گفتگوی بعد از آن کراهت دارد. زیرا ابوبرزّه اسلمی گفته است که:

«پیامبر صلی الله علیه و سلم مستحب می‌دانست (دوست داشت) که نماز عشاء را که «عتمه» می‌گفتند، به تاخیر اندازد، از خوابیدن قبل از آن و گفتگوی بعد از آن بدش می‌آمد» (گروه محدثین) این حدیث را روایت کرده‌اند.

در حدیثی از ابن مسعود روایت است که: «جذب لنا رسول الله صلی الله علیه وسلم السمر بعد»

(پیامبر صلی الله علیه و سلم ما را از داستان سرائی شبانه و گفتگوی بعد از نماز عشاء منع فرمود و نهی کرد) (ابن ماجه) آن را روایت کرده و گفته است: «جذب» یعنی ما را از آن زجر و نهی کرد.

دلیل کراهت خواب قبل از نماز عشاء:

محدثین در علیت کراهت خواب قبل از نماز خفتن مینویسند که: خوابیدن پیش از گزاردن نماز خفتن ممکن است سبب شود که نمازگزار نتواند آن را در وقت مستحب بگزارد یا نماز جماعت را از دست بدهد. و همچنان محفل قصه خوانی و یا تدویر مجالس و گفتگوی بعد از نماز عشاء، موجب شب بیداری می‌شود و در نتیجه فواید فراوانی را از دست می‌دهد.

ولی اگر خواست بخوابد و کسی بود که او را بموقع بیدار کند، یا گفتگوی بعد از نماز عشاء درباره کارهای نیکو باشد در آن صورت هیچکدام مکروه نیستند. زیرا در حدیثی از ابن عمر

روایت شده است که گفته: «کان رسول الله صلی الله علیه وسلم یسمر عند أبی بکر الیلۃ کذلک فی أمر من أمور المسلمین ، وأنا معه» (گاهی پیش می‌آمد که پیامبر صلی الله علیه و سلم شب در نزد ابوبکر می‌ماند و درباره کارهای مسلمانان گفتگو می‌کرد و من هم همراه ایشان می‌بودم) (احمد و ترمذی آن را روایت کرده‌اند و ترمذی آن را «حسن» دانسته است.) .
 همچنان در حدیثی از ابن عباس آمده است : « شبی پیامبر صلی الله علیه و سلم در خانه می‌مونه بود، آنجا خوابیدم تا ببینم که نماز پیامبر صلی الله علیه و سلم در شب چگونه است؟، پیامبر صلی الله علیه و سلم ساعتی با اهل خود گفتگو کرد، سپس خوابید» مسلم آن را روایت کرده است.

حکم شرعی در تاخیر نماز عشاء :

قبلاً متذکر شدیم که سنت است که نماز خفتن به تاخیر انداخته شود ، این تاخیر برای شخص منفرد و نماز جماعت هر دو شامل است ولی ذکر دونقطه را در این مقام ضروری میدانم .
 اول اینکه : این تأخیر زمانی جایز است که نماز بصورت فرادی خوانده شود زیرا برخی از علمای اهل سنت معتقد به وجوب نماز جماعت در مسجد هستند، لذا خواندن نماز جماعت در اول وقت آن در مسجد از تاخیر انداختن نماز پیشی می‌گیرد. مگر اینکه امام نماز را به تاخیر بیاندازد و سپس بصورت جماعت نماز بخوانند: طوریکه در حدیثی از « جابر رضی الله عنه لما ذکر موافقت صلاة النبی صلی الله علیه وسلم قال: « والعشاء أحياناً یؤخرها، وأحياناً یعجل، إذا رأهم اجتمعوا عجل، وإذا رأهم أبطأوا أخر » (بخاری 141/1 و مسلم) (یعنی: از جابر رضی الله عنه در مورد اوقات نماز پیامبر صلی الله علیه وسلم روایت است که گفت: (پیامبر صلی الله علیه وسلم) نماز عشاء را گاهی زود و گاهی دیر، یعنی اگر مردم دیر می‌آمدند، دیر، و در غیر آنصورت، زود می‌خواند.

دوم: تأخیر نماز عشاء تا زمانی جایز که وقت آن تا هنوز به نصف شب نرسیده باشد. طوریکه پیامبر صلی الله علیه وسلم میفرماید: « لولا أن أشق علی أمتی لأمرتهم أن یؤخروا العشاء إلی ثلث اللیل، أو نصفه » (رواه الترمذی 167) (یعنی: اگر بر اتم سخت نمی‌بود، به شما امر می‌کردم تا نماز شب را تا یکسوم یا نصف شب به تأخیر بیاندازید).

نماز خفتن و آخرین وقت آن:

تعدادی از علماء پایان وقت نماز عشاء، را تا یک سوم اول شب معرفی داشته‌اند ، و برخی دیگر وقت آنرا تا نیمه اول شب دانسته‌اند، ولی مذهب ائمه اربعه آنست که وقت پایان نماز قبل از طلوع فجر صادق میباشد، و این قول راجح است.
 کاسانی (از علماء حنفی) در کتاب « بدائع الصنائع » گفت: « و أما آخر وقت العشاء فحين یطلع الفجر الصادق عندنا » ، یعنی: (و نزد ما، پایان وقت نماز عشاء وقتی است که فجر

صادق طلوع کند).

و محمد علیش (از علماء مالکی) در کتاب «منح الجلیل» میفرماید: «و ینتهی مختار العشاء الی آخر (الثلث الأول) من اللیل من غروب الشمس، وقیل: اختیارها ممتد لفجر فلا ضرورة لها»، یعنی:

(و وقت اختیار نماز عشاء تا یک سوم اول شب میباشد، و گفته شده که وقت اختیار آن بدون حالت ضرورت تا طلوع فجر ادامه دارد).

و امام نووی (از علماء شافعی) در کتاب «المجموع» مینویسد: «و المختار ثلث اللیل، فإذا ذهب وقت الاختیار بقی وقت الجواز إلی طلوع الفجر الثانی، هذا هو المذهب، نص علیه الشافعی وقطع به جمهور أصحابنا المتقدمین والمتأخرین» یعنی: (و وقت اختیار تا یک سوم اول شب است، و اگر وقت اختیار به پایان برسد، وقت جائز بودن نماز عشاء باقی میماند تا طلوع فجر دوم (فجر صادق)، این است مذهب ما، امام شافعی آنرا بیان کرده است و گروهی از علماء سابق و لاحق ما نیز همین حکم را انتخاب کرده اند).

و امام طحاوی (از علماء حنفی) در کتاب «مشکل الآثار» میگوید: «فثبت بتصحیح هذه الآثار، أن أول وقت العشاء الآخرة، من حيث یغیب الشفق إلی أن یمضی اللیل کله، ولكنه علی أوقات ثلاثة. فأما من حین یدخل وقتها إلی أن یمضی ثلث اللیل، فأفضل وقت صلیت فیه. وأما من بعد ذلك إلی أن یتم نصف اللیل، ففی الفضل دون ذلك. وأما بعد نصف اللیل ففی الفضل دون کل ما قبله.»، یعنی: (این آثار صحیح میباشد (یعنی روایاتی که در پایان وقت نماز عشاء وارد شده است)، که وقت شروع نماز عشاء از انتهای از بین رفتن شفق احمر میباشد تا اینکه تمام شب به پایان برسد، ولی در سه وقت: از وقت ابتدای شب تا یک سوم اول شب، بهترین وقت نماز عشاء است، و از آنوقت به بعد تا نیمه شب، افضلیت کمتر میباشد، و بعد از نیمه شب افضلیت کمتر از اوقات سابقش است). و ابن قدامة (از علماء حنبلی) در کتاب «المغنی» مینویسد: «والأولی إن شاء الله تعالی أن لا یؤخرها عن ثلث اللیل، وإن أخرها إلی نصف اللیل جاز، وما بعد النصف وقت ضرورة، الحکم فیه حکم وقت الضرورة فی صلاة العصر، علی ما مضی شرحه وبیانه، ثم لا یزال الوقت ممتداً حتی یطلع الفجر الثانی» (المغنی)، یعنی: (و اولتر آنست که ان شاء الله تعالی تا یک سوم اول شب تاخیر نکند، و اگر تا نیمه شب تاخیر کند جائز است، و بعد از نیمه شب وقت ضرورت است، و حکمش مانند حکم وقت ضرورت نماز عصر است، همانطور که شرح و توضیحش گذشت، سپس وقتش ادامه دارد تا اینکه فجر دوم طلوع کند).

منظورش اینست که بهتر است وقت نماز عشاء را از یک سوم شب نگذراند، ولی اگر تا نیمه شب نخواند باز هم جائز است، و بعد از آن وقت ضرورت است، یعنی برای کسانی که نتوانسته باشند تا آنوقت نماز عشاءشان را بعلت ضرورت بخوانند، ولی انتهای وقت نماز عشاء تا طلوع فجر دوم، یعنی فجر صادق میباشد، که عبارت

است از نمایان شدن سپیده صبح بصورت افقی در آسمان. بنابراین میبینیم که پایان وقت نماز عشاء تا آخر شب، یعنی اول طلوع فجر صادق میباشد، ولی بهتر و افضلتر است که از یک سوم اول شب تاخیر نشود، مگر کسی که عذر داشته باشد، زیرا در شأن یک مسلمان نیست که در اوقات نمازش سستی و تاخیر کند.

فورمول محاسبه نیمه شب برای نماز خفتن:

نیمه شب بدین گونه محاسبه میشود که ابتدای غروب آفتاب و ابتدای طلوع فجر صادق را در نظر میگیرد که چند ساعت است، و سپس آنرا بر دو تقسیم میکند، مثلاً اگر وقت غروب آفتاب ساعت 6 عصر باشد، و وقت طلوع فجر صادق ساعت 6 صبح باشد، مجموعاً 12 ساعت میشود، لذا نیمه شب یعنی ساعت 12 شب.

مقام و منزلت نماز وتر

نماز وتر از جمله نماز های سنتی مؤکده بوده که پیامبر صلی الله علیه وسلم بر خواندن آن ما مسلمانان را تشویق و ترغیب نموده است .

طوریکه در حدیثی از ابوهریره (رض) روایت گردیده : « إن الله وتر، يحب الوتر» متفق علیه. «خداوند وتر (تنها) است و وتر را دوست دارد».

همچنان در حدیثی دیگری از حضرت علی رضی الله عنه روایت است که : خواندن نماز وتر همانند نمازهای فرض، الزامی نیست، ولیکن پیامبر صلی الله علیه وسلم نماز وتر را خوانده و فرموده : « یا أهل القرآن أوتروا فإن الله وتر يحب الوتر» (نسائی و ترمذی) (ای اهل قرآن! نماز) وتر را بخوانید؛ چراکه خداوند وتر (تنها) است و وتر را دوست دارد».

وقت نماز وتر:

وقت خواندن نماز وتر بعد از نماز عشاء (خفتن) الی طلوع فجر جایز است ولی طبق برخی از روایات خواندن نماز وتر در یک سوم آخر شب اجر بیشتری دارد.

طوریکه در حدیثی از حضرت بی بی عایشه رضی الله عنها آمده است : « من كل الليل قد أوتر رسول الله صلی الله علیه وسلم ، من أول الليل و أوسطه و آخره ، فانتهی وتره إلی السحر» (متفق علیه) .

« پیامبر صلی الله علیه وسلم در تمام شب وتر را خوانده است، در اول، وسط، و در آخر شب و و ترا و به سحر منتهی می شد ».

برای کسی که بیم دارد که در آخر شب نخواهد بیدار شد ، پس مستحب است که نماز وتر خویش را در اول شب بجاء ارد

، همچنانکه برای کسی که گمان می کند آخر شب بیدار می شود، تأخیر آن سنت است : در حدیثی از ابوقتاده رضی الله عنه روایت است که

پیامبر صلی الله علیه وسلم به حضرت ابوبکر فرمود : (متی توتر) «چه وقت وتر می خوانی؟» گفت : می خواهم (بعد

بلند می‌شوم) و وتر می‌خوانم، پیامبر صلی الله علیه وسلم به ابوبکر فرمود: «أخذت بالحزم أو بالوثيقة» (ابوداود). (محکم کاری و احتیاط کردی) و به حضرت عمر فرمود: «أخذت بالقوة» (کارت همراه با قدرت و نیرو بود). همچنان در حدیثی از حضرت عایشه رضی الله عنها روایت است: «كان النبي صلى الله عليه وسلم يصلي و أنا راقدة معترضة على فراشه، فإذا أراد أن يوتر أيقظني فأوترت» (متفق علیه). (پیامبر صلی الله علیه وسلم نماز می‌خواند در حالیکه من روی بسترش خوابیده بودم، وقتی می‌خواست نماز وتر بخواند مرا بیدار می‌کرد و من هم نماز وتر را می‌خواندم).

تعداد رکعات های وتر:

کمترین رکعات نماز وتر یک رکعت است. و دلیل آن حدیثی است که از ابن عمر (رض) روایت گردیده است. «صلاة الليل مثنى مثنى، فإذا خشي أحدكم الصبح صلى ركعة واحدة توتر له ما قد صلى» (متفق علیه).

(نماز شب دو رکعت دو رکعت است، پس هر گاه یکی از شما بیم آن را داشت که وقت نماز صبح فرا برسد یک رکعت نماز بخواند و با آن نمازهای قبلی‌اش را وتر کند).

همچنان جایز است: نماز وتر، سه رکعتی یا پنج رکعتی یا هفت یا نه رکعتی خوانده شود:

و دلیل آن حدیثی است که: از حضرت عایشه رضی الله عنها روایت گردیده است:

«ما كان رسول الله صلى الله عليه وسلم يزيد في رمضان ولا في غيره على إحدى عشرة ركعة، يصلى أربعا فلاتسأل عن حسنهن و طولهن، ثم يصلى أربعا فلاتسأل عن حسنهن و طولهن، ثم يصلى ثلاثا» (متفق علیه). (پیامبر صلی الله علیه وسلم چه در رمضان و چه در غیر رمضان از یازده رکعت بیشتر نمی‌خواند چهار رکعت می‌خواند که از خوبی و طولانی بودن آن سؤال نکن، سپس چهار رکعت می‌خواند که از خوبی و طولانی بودن آن سؤال نکن. سپس سه رکعت می‌خواند).

همچنان در حدیثی از عایشه رضی الله عنها روایت است: «كان رسول الله صلى الله عليه وسلم يصلي من الليل ثلاث عشرة ركعة، يوتر من ذلك بخمس لا يجلس في شيء إلا في آخرها» (مسلم). (پیامبر صلی الله علیه وسلم، در شب سیزده رکعت نماز می‌خواند، پنج رکعت آخر را با یک سلام وتر می‌خواند. تنها در رکعت آخر آن (برای تشهد) می‌نشست).

و در حدیثی دیگری از عایشه رضی الله عنها روایت است: «كنا نعد له صلى الله عليه وسلم سواكه و طهوره، فيبعثه الله ما شاء أن يبعثه من الليل فيتسوك و يتوضأ، و يصلى تسع ركعات لا يجلس فيها إلا في الثامنة، فيذكر الله و يحمده و يدعوه، ثم ينهض ولا يسلم، ثم يقوم فيصلى التاسعة، ثم يقعد فيذكر الله و يحمده و يدعوه، ثم يسلم تسليما يسمعنا، ثم يصلى ركعتين بعدما يسلم و هو قاعد، تلك إحدى عشرة ركعة يا بنى، فلما أسن نبى الله صلى الله

عليه وسلم و أخذ اللحم أوتر بسبع، و صنع في الركعتين مثل صنيعه الأول، فتلك تسع يا بني» (مسلم و نسايي).
 (ما سواک و آب وضوءی پیامبر صلی الله علیه وسلم را آماده می‌کردیم، پس خداوند شب هنگام هر وقت که می‌خواست او را بیدار می‌کرد، سواک می‌زد و وضوء می‌گرفت و نه رکعت نماز می‌خواند، که در هیچکدام از آنها نمی‌نشست مگر در رکعت هشتم، به ذکر و ستایش خدا می‌پرداخت و دعا می‌کرد. سپس بدون آنکه سلام بدهد بلند می‌شد و رکعت نهم را می‌خواند. سپس می‌نشست و به ذکر و ستایش خدا می‌پرداخت و دعا می‌کرد، و طوری سلام می‌داد که ما را می‌شنوید. سپس به حالت نشسته دو رکعت نماز می‌خواند. فرزندم! این یازده رکعت، وقتی پیامبر صلی الله علیه وسلم مسن شد و بدنش سنگین گردید و تر را هفت رکعت خواند و دو رکعت را مانند حالت قبل نشسته می‌خواند. فرزندم! این نه رکعت شد).

طریقه خواندن نماز وتر:

اول: خواندن نماز وتر در سه رکعتی:
 ترتیب خواندن نماز وتر در سه رکعتی بشرح ذیل میباشد:

طریقه اول:

دو رکعت بخواند و بعد از دو رکعت سلام دهد، بعدا یک رکعت دیگر بخواند و سلام دهد. (در هر کدام باید تشهد بخواند بعد سلام داد).

طریقه دوم:

به ترتیب است که هر سه رکعت را با هم و با یک تشهد بخواند. یعنی ابتدا دو رکعت بخواند و بدون آنکه در رکعت دو تشهد بخواند، بلند شده و یک رکعت دیگر خوانده و اینبار تشهد می‌خواند و سلام می‌دهد.

در این روش مستحب است تا در رکعت اول سوره ی (اعلی) و در رکعت دوم سوره ی (کافرون) و رکعت سوم، سوره ی (اخلاص) خوانده شود.

طوریکه این حکم در حدیثی از ابن عباس رضی الله عنه بشرح ذیل فورمولبندی گردیده است:

«کان رسول الله صلی الله علیه وسلم یقرأ فی الوتر سیح اسم ربک الأعلى، و قل یا ایها الکافرون، و قل هو الله أحد فی رکعة رکعة» (پیامبر صلی الله علیه وسلم در نماز وتر در هر رکعت یکی از سوره‌های (سیح اسم ربک الأعلى) و (قل یا ایها الکافرون) و (قل هو الله أحد) را می‌خواند). (نسایي (461)).
 بنابراین اگر کسی خواست تا نماز وتر را به ترتیب سه رکعتی می‌خواند، نباید همانند نماز مغرب در رکعت دو تشهد بخواند و بعدا برای رکعت سوم بلند شود، زیرا پیامبر صلی الله علیه وسلم فرمودند: «لا توتروا بثلاث تشبهوا المغرب». نماز وتر را سه رکعتی را بگونه ای بخوانید که با نماز مغرب شبیه کرده باشید. حاکم (1 / 304) و البیهقی (3 / 31).
 اما در این دو روش، روش اول افضلتر است. (وتفصیل آنرا در

صفحه 208 کتاب فقه السنة للنساء از شیخ ابن عثیمین، مطالعه فرماید .)

کیفیت خواندن نماز وتر نزد احناف:

ولی ناگفته نماند که : طریقه خواندن نماز وتر نزد احناف مانند کیفیت خواندن نماز مغرب (شام) میباشد که تفصیل در ذیل ارایه خواهد شد .

اما مذاهب دیگر از جمله (شافعی ، مالکی و حنبلی) به این شکل می خوانند که یا با یک رکعت و یک تشهد می خوانند و یا دو رکعت می خوانند و بعد از آن یک رکعت می خواند با یک تشهد . و یا سه رکعت می خوانند با یک جلسه تشهد در آخر آن (یعنی در رکعت دوم برای تشهد نمی نشینند) یا می تواند سه رکعت بخواند با یک تشهد .

الطحاوی از انس نقل می کند که او گفته است (الوتر ثلاث رکعات) . و همچنین از ثابت نقل می کند که می گوید : « صلی بی انس الوتر أنا عن یمینه و أم ولده خلفنا ثلاث رکعات لم یسلم إلا فی آخرهن (و در ادامه از فعل عمر رضی الله عنه نقل می کند که ،

(گوینده مسرور است) بلند شد (فصلی بنا ثلاث رکعات لم یسلم إلا فی آخرهن» .

دوم: خواندن نماز وتر در پنج رکعتی:

اگر کسی خواست نماز وتر را پنج رکعتی بخواند می تواند آنرا بترتیب ذیل انجام دهد :

مستحب و افضل آنست تا هر پنج رکعت را با یک تشهد بخواند . یعنی فقط در رکعت پنجم برای تشهد می نشیند و در انتها یعنی رکعت آخر تشهد خوانده و سلام دهد .

در این مورد میتوان به حدیثی که از بی بی عایشه رضی الله عنها روایت گردیده است استدلال نمود: « کان رسول الله صلی الله علیه وسلم یصلی من اللیل ثلاث عشرة رکعة، یوتر من ذلك بخمس لایجلس فی شی إلا فی آخرها » «پیامبر صلی الله علیه وسلم، در شب سیزده رکعت نماز می خواند، پنج رکعت آخر را با یک سلام وتر می خواند. تنها در رکعت آخر آن (برای تشهد) می نشست» . مسلم (737) .

سوم: خواندن نماز وتر در هفت و یا نو رکعتی:

اما اگر کسی میخواهد نماز وتر را (هفت رکعتی) و یا (نو رکعتی) بخواند طریقه خواندن آن بصورت ذیل است:

پس از هر دو رکعت، او برای تشهد نشیند و بلکه برای رکعت بعدی بلند شده، ولی در یک رکعت ماقبل آخر، تشهد بخواند ولی سلام ندهد، سپس برای رکعت آخر بلند شده و باز تشهد بخواند و سلام دهد، و این روش مسنون است، زیرا از عایشه رضی الله عنه روایت است: « کنا نعد له صلی الله علیه وسلم سواکه و طهوره، فیبعثه الله ما شاء أن یبعثه من اللیل فیتسوک و یتوضا، و یصلی تسع رکعات لایجلس فیها إلا فی الثامنة، فیذکر الله و یحمده و

یدعوه، ثم ینهض ولا یسلم، ثم یقوم فیصلی التاسعة، ثم یقعد فیذکر الله و یحمده و یدعوه، ثم یسلم تسلیماً یسمعنا، ثم یصلی رکعتین بعدما یسلم و هو قاعد، تلك إحدى عشرة رکعة یا بنی، فلما أسن نبی الله صلی الله علیه وسلم و أخذ اللحم أوتر بسبع، و صنع فی الرکعتین مثل صنیعه الأول، فتلك تسع یا بنی» «ما سواک و آب وضوءی پیامبر صلی الله علیه وسلم را آماده می‌کردیم، پس خداوند شب هنگام هر وقت که می‌خواست او را بیدار می‌کرد، سواک می‌زد و وضوء می‌گرفت و نه رکعت نماز می‌خواند، که در هیچکدام از آنها نمی‌نشست مگر در رکعت هشتم، به ذکر و ستایش خدا می‌پرداخت و دعا می‌کرد. سپس بدون آنکه سلام بدهد بلند می‌شد و رکعت نهم را می‌خواند. سپس می‌نشست و به ذکر و ستایش خدا می‌پرداخت و دعا می‌کرد، و طوری سلام می‌داد که ما را می‌شنوید. سپس به حالت نشسته دو رکعت نماز می‌خواند. فرزندم! این یازده رکعت، وقتی پیامبر صلی الله علیه وسلم مسن شد و بدنش سنگین گردید و تر را هفت رکعت خواند و دو رکعت را مانند حالت قبل نشسته می‌خواند. فرزندم! این نه رکعت شد». مسلم (746).

یادداشت :

ابن عثیمین رحمه الله در مورد نماز وتر هفت رکعتی گفته: « (افضل آنست که) هفت رکعت پشت سر هم خوانده شود و فقط در رکعت آخر آن برای تشهد نشست و سلام داد». (فقه السنة للنساء؛ ابن عثیمین، صفحه 208).

خواننده محترم :

در ضمن می‌خواهم یکبار دیگر توضیح بدارم که نماز وتر هیچ تفاوتی با دیگر نمازها نداشته، فقط زمان آن بعد از نماز عشاء آغاز میشود والی قبل از نماز صبح ادامه دارد، اما دیر خواندن نماز وتر افضلتر است. وطوریکه گفتیم نماز وتر (یک رکعتی یا سه رکعتی یا پنج رکعتی و یا هفت و یا نه رکعتی) خوانده میشود، و نیز می‌توان در نماز وتر و در رکعت آخر بعد از برخاستن از رکوع، قنوت خواند. ولی مداومت بر خواندن قنوت در نماز وتر سنت نیست، یعنی لازم نیست تا در نماز قنوت هر شب، قنوت خواند.

روش پیامبر اسلام در خواندن دعای قنوت:

رسول الله صلی الله علیه و سلم گهگاهی در نماز وتر قنوت می‌خواند (روایت ابن نصر و دارقطنی). کلمه احیاناً را به کار بردیم، زیرا آنهایی که وتر پیامبر صلی الله علیه وسلم را نقل کرده اند، ذکری از قنوت به میان نیاورده اند که اگر چنین چیزی به صورت مداوم انجام میگرفت به هیچوجه همه آنان را ذکر آن غفلت نمی‌ورزیدند. فقط ابی ابن کعب قنوت وتر را از رسول الله صلی الله علیه وسلم نقل کرده اند که این خود دلیل این میباشد که رسول الله صلی الله علیه وسلم احیاناً در وتر قنوت خوانده است. و میتواند نتیجه گرفت که قنوت در وتر واجب نیست و رأی جمهور علماء نیز همین است.

چنانکه از احناف. ابن الهمام در «فتح القدير»، (306/1) بدان

اعتراف نموده است که این نشانگر انصاف و بی تعصب بودن ایشان است. و آن را قبل از رکوع قرار میداد (روایت ابوداود و نسائی).

رسول الله صلی الله علیه و سلم به حسن بن علی آموخت که در پایان قرائت، در وتر، این دعا را بخواند: «اللهم! اهدنی فیمن هدیت، و عافنی فی من عافیت، و تولّنی فی من تولّیت، و بارک لی فیما أعطیت، و قنی شرّ ما قضیت، (ف) إنک تقضی و لایقضی علیک (و) إنّه لایذللّ من والیت (ولایعزّ من عادیت) تبارکت ربّنا و تعالیت (لامنجا منک إلاّ إلیک» روایت ابن خزیمه). (خداوندا مرا جزء کسانی قرار بده که آنها را هدایت کرده‌ای، و مرا جزء کسانی قرار بده که آنان را عافیت داده‌ای، و مرا جزء آنانی قرار ده که دوست خود قرار داده‌ای، و در آنچه که به من عطا کرده‌ای برکت ده، و از شر آنچه که مقدر کرده‌ای مرا محفوظ بدار، چون تو قضاوت می‌کنی و بر تو حکم کرده نمی‌شود، و کسی را که تو دوست بداری خوار نمی‌گردد. خداوندا! دارای برکات بسیار و در ذات و صفات بلند مرتبه هستی).

نماز وتر با جماعت :

در مورد اینکه چرا نماز وتر صرف در ماه مبارک رمضان بصورت جماعت خوانده میشود و در سایر ماه ها بطور انفرادی ادا میگردد باید گفت ؟

در ابتدای امر که پیامبر صلی الله علیه وسلم نماز تراویح می خواندند، ایشان روز اول به مسجد رفتند و نماز تراویح و بعد از آن نماز وتر خواندند، در شب دوم وقتی که به مسجد رفتند تا نماز تراویح و وتر خویش را بخوانند، اصحاب به ایشان اقتدا نمودند و با ایشان نماز شب خواندند، در شب سوم پیامبر صلی الله علیه وسلم بیرون نیامدند و در منزل نماز خواندند وقتی که از ایشان علت را جویا شدند، جواب فرمودند : ترسیدم که نماز شب بر شما واجب شود.

اما با وفات پیامبر صلی الله علیه وسلم ، در حقیقت ترس از واجب شدن نماز تراویح (و وتر بعد از آن) باقی نماند زیرا با فوت پیامبر صلی الله علیه وسلم در حقیقت وحی قطع می شود و تشریح احکام پایان می پذیرد، لذا اصحاب پیامبر صلی الله علیه وسلم در زمان عمر ابن خطاب رضی الله عنه تصمیم گرفتند تا نماز تراویح خود را بصورت جماعت در مسجد بخوانند (مانند شب دومی که پیامبر صلی الله علیه وسلم نماز شب را در مسجد و با اصحاب خواندند) از آن زمان به بعد، مسلمانان شبهای رمضان نماز تراویح را بصورت جماعت در مساجد می خوانند.

ولی باید توجه داشت که نماز تراویح مخصوص شبهای رمضان است نه بقیه ماههای سال و پیامبر صلی الله علیه وسلم فقط در این ماه تراویح خواندند و لذا ما نیز به ایشان و به اصحاب ایشان اقتدا می کنیم و فقط شبهای رمضان تراویح می خوانیم، از سویی نماز وتر را معمولا در شبهای رمضان بعد از تراویح می خوانند یعنی در حقیقت نماز تراویح و وتر در رمضان با هم و پشت سرهم خوانده می شوند، از این رو هم تراویح و هم وتر که پشت سرهم

هستند بصورت جماعت خوانده می شوند، و این جماعت خواندن تراویح و وتر در شبهای رمضان واجب نیست، بلکه مستحب است. امام نووی رحمه الله می گوید:

« جماعت خواندن نوافل تشریح نشده است بجز نماز عیدین و کسوف و خسوف و استسقاء و همینطور تراویح و وتر بعد از تراویح. اما جماعت در بقیه ی نوافل مانند نمازهای سنت رواتب و ضحی (چاشت) و نوافل مطلق تشریح نشده، یعنی مستحب نیست، اما اگر بصورت جماعت خوانده شود جایز است.» «المجموع» (548/3).

خلاصه اینکه چون پیامبر صلی الله علیه وسلم (یک شب) و اصحاب رضی الله عنهم (بعد از وفات ایشان) نماز تراویح و وتر بعد از آن را فقط در رمضان بصورت جماعت خوانده اند، لذا ما نیز به تبعیت از آنها فقط شبهای رمضان نماز تراویح و وتر بعد از آنرا بصورت جماعت برگزار می کنیم، هرچند که جماعت خواندن تراویح و وتر بعد از آن واجب نیست. و بعد از رمضان چون نماز تراویح تشریح نشده و تراویح خاص شبهای رمضان است، لذا با پایان ماه رمضان جماعت خواندن تراویح هم تمام می شود ولی نماز وتر باقی می ماند و سنت آنست که نماز وتر را انفرادی خواند و اگر می بینیم که در رمضان وتر جماعت خوانده می شود به سبب آن بود که پشت سر نماز تراویح خوانده می شد و چون تراویح بصورت جماعت خوانده می شود، وتر بعد از آن نیز به تبعیت از آن جماعت خوانده می شود.

بعبارتی اصل در خواندن نماز وتر، خواندن آن بصورت انفرادی است؛ چنانکه سنت هم اینست که انفرادی خوانده شود، ولی چون در رمضان پشت سر تراویح خوانده می شود و اصل در تراویح بر استحباب جماعت خواندن آن است، وتر نیز در رمضان حکم آنرا به خود می گیرد و همراه تراویح بصورت جماعت خوانده می شود و با اتمام تراویح در شبهای رمضان، باز (نماز وتر) به اصل خود که همان انفرادی خواندن است باز می گردد.

قضای نماز وتر:

طوریکه قبلاً یاد آور شدیم بهترین وقت برای خواندن نماز وتر؛ یک سوم باقی مانده شب است، اما بهرحال نماز وتر را میتوان بعد از پایان نماز عشاء تا نزدیک به آذان صبح بجاء آورد، اما اگر کسی به علت خوابیدن و یا هم فراموش کردن نماز وترش را نخواند، در آنصورت هرگاه از خواب بیدار شد یا بیاد آورد، می تواند، در هر وقتی که باشد، حتی در صبح، نماز وترش را قضاء کند، به دلیل حدیث ابوسعید خدری رضی الله عنه که میفرماید: «من نام عن الوتر أو نسیه، فلیصل اذا أصبح أو ذکره». (ترمذی 465) و ابوداود (1431) و ابن ماجه (1188) و صحیح است. یعنی: «هرکس در وقت نماز وتر خوابید و یا فراموش کرد، هرگاه از خواب بیدار شد یا بیادش آمد آنرا بخواند».

برخی از علماء میگویند وقت قضای وتر، همان وقت نماز ضحی (چاشت) است، یعنی از هنگام طلوع آفتاب به اندازه ی ارتفاع یک نیزه که تقریباً ده دقیقه الی یک ربع بعد از

آغاز طلوع است، تا تقریباً ده دقیقه قبل از آذان ظهر . و این وقت نماز ضحی یا چاشت بود که وقت قضای نماز وتر نیز می باشد.

و دلیل آن حدیثی است که می فرماید: «من نام عن حزبه أو عن شيء منه ، فقرأه فيما بين صلاة الفجر وصلاة الظهر ، كُتِبَ له كأنما قرأه من الليل .» (روایت مسلم) . یعنی: «اگر کسی نتوانست بدلیل خواب ماندن حزب مقررش یا قسمتی از آن را در شب بخواند، آن را در فاصله نمازهای صبح و ظهر بخواند، بمنزله اینست که آن را در شب خوانده است».

و در حدیث عایشه رضی الله عنها میخوانیم: «کان إذا نام من الليل أو مرض صلى من النهار ثنثی عشرة رکعة .» (روایت مسلم .) (پیامبر صلی الله علیه وسلم هرگاه بدلیل اینکه خوابشان می برد و یا مرضی داشتند) و نمی توانستند نماز شب را بخوانند) ، دوازده رکعت نماز را در روز می خواندند .

و این بدین سبب بود که پیامبر صلی الله علیه وسلم سیزده رکعت نماز شب می خواندند ، و اگر میخواستند در روز قضا نمایند بصورت زوج قضا می کردند یعنی دوازده رکعت .

و اما قرائت در نماز وتر؛ ایشان در هر رکعت سوره ی فاتحه و سوره ای کوتاهی از قرآن را (بعد از آن) می خواندند .

ولی بهتر است قضا ، نماز وتر بصورت دو رکعتی دو رکعتی بجاء آورده شود ، طوریکه حدیثی پیامبر صلی الله علیه وسلم در مورد صراحت دارد : « صلاة الليل والنهار مثنی مثنی .» (أحمد وأبو داود وترمذی و نسائی وابن ماجه) . یعنی: نماز (سنت) شب و روز دوتا دوتا است . (یعنی دو رکعت دو رکعت) .

امام بخاری میفرماید :باب آنچه که در مورد (نماز) سنت آمده ، بصورت دو دو (دو رکعت دو رکعت) است . و آنرا از عمار و أبوذر و أنس وجابر بن زید وعكرمه وزهري رضی الله عنهم ذکر می کند . و همچنین یحیی بن سعید انصاری می گوید: ندیده ام فقهای دیارمان را مگر اینکه بعد از هر دو رکعت از (نماز سنت) روز سلام می دادند . و برای اینکه قضا اداء را نقل می کند . و اگر کسی (احیاناً) چهار رکعت نماز بخواند و یک سلام دهد ، این کار وی رد نخواهد شد .

و در اینجا نکته ی مهمی مفید فایده است و آن اینکه؛ خواندن نماز وتر بعد از طلوع فجر و بعد از آذان صبح .

عالم شهیر جهان اسلام ابن عبد البر رحمه الله (أبو عمر يوسف بن عبد الله النمري المعروف بابن عبد البر 368 هـ - 463 هـ) می گوید: علماء در مورد نماز وتر بعد از فجر که هنوز به صبح وصل نشده است ، اختلاف کرده اند . بعضی از آنها می گویند: هرگاه صبح رسید وقت نماز وتر تمام شده است و بعد از روشن شدن و رسیدن صبح نماز وتر خوانده نمی شود ، و این قول ابن عمر و عطاء ونخعی وسعيد بن جبیر ، وثوری وإسحاق بن راهويه وأبو حنيفة وأصحاب وی است بجز اینکه امام صاحب ابوحنيفة می گوید: هرگاه فجر طلوع کرد در اینصورت وقت نماز وتر تمام شده است و قضای آن بر او واجب است ، زیرا نزد امام ابوحنيفة وتر واجب است . و کسانی که آخر وقت نماز وتر را طلوع فجر (غیر صادق) می

دانند دلیل خود را این فرموده پیامبر صلی الله علیه وسلم در حدیث ابن عمر ذکر کرده اند که: « فإذا خشيت الصبح فأوتر بواحدة . » یعنی: اگر ترسیدی که صبح برسد، پس یک رکعت وتر بخوان.

و نیز دلیل آنرا، آنچه که عبد الرزاق (در مصنف خود) و غیر او از ابن جریج از سلیمان بن موسی از نافع از ابن عمر ذکر کرده اند که می گوید: « من صلی اللیل فلیجعل آخر صلاته وترا ، فإن رسول الله صلی الله علیه وسلم أمر بذلك ». (یعنی: هر کس نماز شب خواند، پس آخرین نماز خود را وتر (فرد) قرار دهد زیرا رسول الله صلی الله علیه وسلم بدان امر فرمودند.

پس هرگاه فجر شد، در اینصورت نماز شب و وتر نمی مانند، زیرا رسول الله صلی الله علیه وسلم فرمودند: « أوتروا قبل الفجر ». یعنی: قبل از طلوع فجر نماز وتر بخوانید.

درعوض برخی دیگر از علماء گفته اند: وقت نماز وتر ما بین نماز عشاء تا نماز صبح (طلوع فجر صادق- سپیده دم) است. و از کسانی که بعد از طلوع فجر (غیر صادق) وتر خوانده اند؛ عباده و ابن عباس و أبو درداء و حذیفه و ابن مسعود و عائشه رضی الله عنهم هستند و از ابن عمر نیز روایت شده است و همچنین مالک و شافعی و أحمد بن حنبل و أبو ثور بر این رای هستند و همگی آنها می گویند: وتر خوانده می شود تا زمانیکه به صبح وصل نشده باشد. (یعنی آذان صبح نشده باشد).

و نیز ابن عبد البر رحمه الله می گوید: علمای سلف و خلف بعد از آنها در آخر وقت نماز وتر اختلاف کرده اند. البته بعد از اجماع آنها بر اینکه اول وقت وتر بعد از نماز عشاء است و نیز تمام شب در آن وتر خوانده می شود تا اینکه صبح روشن می شود بنابراین آخر نماز شب نیز است. برخی از علماء گفته اند:

نماز وتر بعد از طلوع فجر خوانده نمی شود زیرا وقت نماز وتر از بعد از نماز عشاء تا طلوع فجر است و هرگاه فجر طلوع کرد نماز وتر باقی نمی ماند.

و برخی دیگر گفته اند که نماز وتر تا زمانیکه هنوز آذان صبح فرا نرسیده است و به صبح وصل نشده باشد (یعنی فجر صادق طلوع نکرده باشد) نماز وتر باقی مانده است و چنانکه به صبح رسید (آذان صبح داده شد) نماز وتر خوانده نمی شود. و این قول از ابن مسعود و ابن عباس و عباده بن صامت و أبي الدرداء و حذیفه و عائشه روایت شده است. و نیز مالک و شافعی و أحمد بن حنبل و أبی ثور و إسحاق بر این رای هستند.

و این رای ارجح نزد من (عبد الرحمن بن عبد الله السحیم) است، زیرا من ندیده ام که بر قولی که این صحابه هستند بقیه صحابه با آن مخالفت کرده باشند.

و اجماع آن صحابه بر این دلالت دارد که معنی حدیث در مراعات طلوع فجر که هنوز به نماز صبح وصل نشده است، می باشد. و نیز احتمال می رود آن برای کسی باشد که بر آن اعتماد کرده است و اما کسی که خواب بر وی غلبه می کند تا زمانیکه صبح می رسد و برایش ممکن است تا نزدیک به صبح و قبل از طلوع آفتاب

نماز وتر بخواند از آنچه که از خطاب (حدیث) متوجه آن می شود، و الله تعالی رای صواب را توفیق داده است و موافق آنست و نیز امام مالک رحمہ الله به این معنی (از حدیث) اشاره کرده اند. یادداشت:

آیا ترک نماز وتر جایز است؟

علماء اهل سنت بر آنعده کسانی که نماز وتر را بصورت مطلق ترک می کنند سخت بر خورد مینمایند، امام احمد بن حنبل و شیخ الإسلام ابن تیمیة حتی شهادت و گواهی دادن این شخص را انکار و غیر قابل قبول می دانند.

نماز وتر نزد احناف:

نماز وتر نزد امام صاحب ابوحنیفه و رای مختار ابن تیمیہ، واجب میباشد، ولی بر طبق رای اکثر علماء، حتی شاگردان قریب امام صاحب ابوحنیفه (امام ابویوسف و امام محمد) نماز وتر سنت مؤکده میباشد، ولی رای راجح اینست که نماز وتر سنت مؤکده می باشد، طوریکه پیامبر صلی الله علیه وسلم حتی در سفر نیز آنرا ترک نه نموده.

روش خواندن نماز وتر در نزد احناف

از نظر فقه حنفی نماز وتر سه رکعت است، روش خواندنش بترتیب است: که سه رکعت نماز وتر نیت کند، بعد از رکعت دوم در قعدہ نشسته التحیات را بخواند، سپس بدون اینکه سلام دهد برای رکعت سوم بلند شده در رکعت سوم سوره فاتحه و سوره ای دیگر خوانده تکبیر گفته دستها را تا گوشها بلند کند و بعد دستها را پائین آورده مانند حالت قیام ببندد و دعای قنوت را بخواند و بعد رکوع کرده نمازش را تمام کند.

همانگونه که خدمت خوانندگان محترم بعرض رسانیدیم دعای قنوت قبل از رکوع خوانده شود و هنگام خواندن دعای قنوت دستها باید بسته باشند. (محمود الفتاوی، جلد 1، صفحه 183)

دلایل واجب بودن نماز وتر نزد احناف:

علمای احناف دلایل ذیل را از احادیثی نبوی در واجب بودن نماز وتر استدلال می اورند:

1- عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عُمَرَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا عَنْ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ اجْعَلُوا آخِرَ صَلَاتِكُمْ بِاللَّيْلِ وَثَرًا» (رواه الشيخان)، (ادلة الحنفية، صفحه 205) (از عبدالله بن عمر رضی الله عنهما از پیغمبر صلی الله علیه و سلم روایت است که فرمود: آخرین نمازتان را در شب نماز وتر قرار دهید).

2- عَنْ أَبِي سَعِيدٍ أَنَّ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ أُوتِرُوا قَبْلَ أَنْ تُصْبِحُوا» (رواه الجماعة الا البخارى)، (ادلة الحنفية، صفحه 205). (از ابی سعید رضی الله عنه روایت است که پیغمبر صلی الله علیه و سلم فرمود: وتر بخوانید قبل از اینکه صبح کنید).

3- عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ بُرَيْدَةَ عَنْ أَبِيهِ قَالَ سَمِعْتُ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَقُولُ الْوِثْرُ حَقٌّ فَمَنْ لَمْ يُوتِرْ فَلَيْسَ مِنَّا الْوِثْرُ حَقٌّ فَمَنْ لَمْ يُوتِرْ فَلَيْسَ مِنَّا الْوِثْرُ حَقٌّ فَمَنْ لَمْ يُوتِرْ فَلَيْسَ مِنَّا الْوِثْرُ حَقٌّ فَمَنْ لَمْ يُوتِرْ فَلَيْسَ مِنَّا الْوِثْرُ حَقٌّ فَمَنْ لَمْ يُوتِرْ فَلَيْسَ مِنَّا الْوِثْرُ حَقٌّ» سنن أبي داود - (4 / 202) مسند أحمد - (46 / 493) السنن الكبرى

للبیهقی - (2 / 470) المستدرک علی الصحیحین للحاکم - (3 /

166) و قال « هذا حدیث صحیح » « وأبو المنیب العتکی مروزی ثقة یجمع حدیثه ». (از بریده روایت است که شنیدم از رسول الله صلی الله علیه و سلم که می فرمود: وتر ثابت است، کسی که وتر نکرد از ما نیست، وتر ثابت است، کسی که وتر نکرد از ما نیست، وتر ثابت است، کسی که وتر نکرد از ما نیست، وتر ثابت است، کسی که وتر نکرد از ما نیست. (حاکم در المستدرک این حدیث را صحیح قرار داده است).
علماء احناف میفرمایند که: در این احادیث رسول الله صلی الله علیه و سلم به خواندن نماز وتر امر نموده است، و امر برای وجوب است، لذا حکم وفتوای امام صاحب ابوحنیفه همین میباشد که: نماز وتر واجب است.

تعداد رکعت های نماز وتر نزد احناف:

1- در حدیثی از عبدالله بن عباس روایت است که نزد رسول الله صلی الله علیه و سلم خوابید، پس آنحضرت بیدار شد و مسواک زد و وضو گرفت در حالیکه می فرمود: « إِنَّ فِي خَلْقِ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَاخْتِلَافِ اللَّيْلِ وَالنَّهَارِ آيَاتٍ لِأُولِي الْأَلْبَابِ » این آیات را خواند، تا اینکه سوره را تمام کرد، سپس برخاست و دو رکعت خواند، و قیام و رکوع و سجده را در این دو رکعت طولانی کرد، سپس برگشت و خوابید تا اینکه دم از دهان خارج کرد، سپس این کار را سه مرتبه با شش رکعت انجام داد، هر مرتبه مسواک می زد و وضو می گرفت، و این آیات را می خواند، « ثُمَّ أُوتِرَ بِثَلَاثٍ » سپس با سه رکعت وتر خواند، آنگاه مؤذن اذان گفت و به نماز خارج شد، در حالی که می فرمود: « اللَّهُمَّ اجْعَلْ فِي قَلْبِي نُورًا وَفِي لِسَانِي نُورًا وَاجْعَلْ فِي سَمْعِي نُورًا وَاجْعَلْ فِي بَصَرِي نُورًا وَاجْعَلْ مِنْ خَلْفِي نُورًا وَمِنْ أَمَامِي نُورًا وَاجْعَلْ مِنْ فَوْقِي نُورًا وَمِنْ تَحْتِي نُورًا اللَّهُمَّ أَعْطِنِي نُورًا ». (صحیح مسلم (4 / 159)، (ادلة الحنفية، صفحه 207) .

2- عَنْ أَبِي بِنِ كَعْبٍ قَالَ كَانَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَقْرَأُ فِي الرُّكْعَةِ الْأُولَى مِنَ الْوَتْرِ بِسَيِّحِ اسْمِ رَبِّكَ الْأَعْلَى وَفِي الثَّانِيَةِ يَقُولُ يَا أَيُّهَا الْكَافِرُونَ وَفِي الثَّلَاثَةِ يَقُولُ هُوَ اللَّهُ أَحَدٌ (سنن النسائي - (6 / 201) از ابی بن کعب روایت است که فرمودند: رسول الله صلی الله علیه و سلم در رکعت اول وتر «سَيِّحِ اسْمِ رَبِّكَ الْأَعْلَى»، و در رکعت دوم «قُلْ يَا أَيُّهَا الْكَافِرُونَ»، و در رکعت سوم «قُلْ هُوَ اللَّهُ أَحَدٌ» را می خواند.

قنوت قبل از رکوع خوانده می شود:

1- عَنْ أَبِي بِنِ كَعْبٍ أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ كَانَ يُوتِرُ فَيَقْنُتُ قَبْلَ الرُّكُوعِ (سنن ابن ماجه (4 / 24)، (و اسناده صحیح، ادلة الحنفية، صفحه 211) از ابی بن کعب روایت است که رسول الله صلی الله علیه و سلم وتر می خواند و قبل از رکوع قنوت می خواند.

رفع یدین وقت خواندن قنوت در وتر:

درمورد رفع یدین قبل از دعا قنوت در نماز وتر میتوان به

احادیثی ذیل استناد نمود :

1 - عن عبد الرحمن بن الأسود ، عن أبيه ، عن عبد الله ، أنه كان يقرأ في آخر ركعة من الوتر «قل هو الله أحد» ثم يرفع يديه ويقنت قبل الركعة» . قال البخاري : هذه الأحاديث كلها صحيحة عن رسول الله صلى الله عليه وسلم ، لا يخالف بعضها بعضا ، وليس فيها تضاد لأنها في مواطن مختلفة (رفع اليدين للبخاري (1 / 92) ، (و اسناده صحيح ، ادلة الحنفية ، ص 212)

عبدالرحمن بن اسود از پدرش (اسود) از عبدالله روایت کرده که او در آخرین رکعت وتر قل هو الله أحد را می خواند ، سپس دو دست خود را بلند می کرد و قبل از رکوع دعا می خواند .

2- عَنْ إِبْرَاهِيمَ النَّخَعِيِّ قَالَ: « تُرْفَعُ الْأَيْدِي فِي سَبْعِ مَوَاطِنَ: فِي افْتِتَاحِ الصَّلَاةِ ، وَفِي التَّكْبِيرِ لِقُنُوتِ فِي الْوُتْرِ ، وَفِي الْعِيدَيْنِ ، وَعِنْدَ اسْتِلَامِ الْحَجَرِ ، وَعَلَى الصَّفَا وَالْمَرْوَةِ ، وَبِجَمْعِ وَعَرَفَاتٍ ، وَعِنْدَ الْمَقَامَيْنِ عِنْدَ الْجَمْرَتَيْنِ » (شرح معاني الآثار - (2 /

178) ، (و اسناده صحيح ، ادلة الحنفية ، صفحہ 212) و (الآثار لأبي يوسف - (1 / 105) .

ابراهيم نخعی می فرماید: در هفت جا دستها بلند کرده می شوند: در افتتاح نماز، و در تکبیر قنوت در وتر، و در دو عید، و وقت استلام حجر الاسود، و بر صفا و مروة، و به مزدلفة و عرفات، و وقت دو جمره (اولی و وسطی) .

در هر سه رکعت وتر فاتحه و سوره خوانده می شود

1- عَنْ عَائِشَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهَا أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ -صلى الله عليه وسلم- كَانَ يُوتِرُ بِثَلَاثٍ يَقْرَأُ فِي الرُّكْعَةِ الْأُولَى بِ (سَبِيحِ اسْمِ رَبِّكَ الْأَعْلَى) وَفِي الثَّانِيَةِ (قُلْ يَا أَيُّهَا الْكَافِرُونَ) وَفِي الثَّلَاثَةِ (قُلْ هُوَ اللَّهُ أَحَدٌ) وَ (قُلْ أَعُوذُ بِرَبِّ الْفَلَقِ) وَ (قُلْ أَعُوذُ بِرَبِّ النَّاسِ) (سنن الدارقطني (4 / 380) و ايضا رواه الحاكم و قال: هذا حديث صحيح على شرط الشيخين ، ولم يخرجاه « (المستدرک علی الصحیحین للحاکم - (3 / 164) (ادلة الحنفية ، صفحہ 212 و قال رواه اصحاب السنن الأربعة و الحاكم ، و قال: على شرط الشيخين) .

(از عایشه رضی الله عنها روایت است که رسول الله صلى الله عليه وسلم با سه رکعت وتر می خواند ، در رکعت اول سَبِيحِ اسْمِ رَبِّكَ الْأَعْلَى ، و در رکعت دوم قُلْ يَا أَيُّهَا الْكَافِرُونَ ، و در رکعت سوم (قُلْ هُوَ اللَّهُ أَحَدٌ) وَ (قُلْ أَعُوذُ بِرَبِّ الْفَلَقِ) وَ (قُلْ أَعُوذُ بِرَبِّ النَّاسِ) را می خواند .)
در نماز صبح قنوت خوانده نمی شود .

1- عَنْ أَبِي مَالِكٍ الْأَشْجَعِيِّ قَالَ قُلْتُ لِأَبِي يَا أَبَةَ إِنَّكَ قَدْ صَلَّيْتَ خَلْفَ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وَأَبِي بَكْرٍ وَعُمَرَ وَعُثْمَانَ وَعَلِيَّ بْنَ أَبِي طَالِبٍ هَا هُنَا بِالْكُوفَةِ نَحْوًا مِنْ خَمْسِ سِنِينَ أَكَانُوا يَقْنُتُونَ قَالَ أَيُّ بَنِي مُحَدَّثٍ قَالَ أَبُو عَيْسَى هَذَا حَدِيثٌ حَسَنٌ صَحِيحٌ وَالْعَمَلُ عَلَيْهِ عِنْدَ أَكْثَرِ أَهْلِ الْعِلْمِ (سنن الترمذی - (2 / 169) . از ابی مالک اشجعی

روایت است که به پدرم گفتم: ای پدر من، همانا تو پشت سر رسول الله صلى الله عليه وسلم و ابوبکر و عمر و عثمان و علی بن

ابی طالب اینجا در کوفه به اندازه ی پنج سال نماز خواندی، آیا قنوت می خواندند گفت: ای پسرک من کاری نوپیدا است. ابوعیسی (امام ترمذی) می فرماید: این حدیث حسن و صحیح است و نزد اکثر اهل علم عمل بر همین است.

2- عن أبي هريرة ، أن النبي صلى الله عليه وسلم لم يكن يقنت إلا أن يدعو لقوم على قوم ، فإذا أراد أن يدعو على قوم أو يدعو لقوم ، قنت حين يرفع رأسه من الركعة الثانية من صلاة الفجر» (صحیح ابن خزيمة - (4 / 244) از ابو هريرة روایت است که پیغمبر صلی الله علیه و سلم در نماز دعا نمی کرد، مگر اینکه برای قومی یا بر قومی دعا کند، وقتی که می خواست برای قومی یا بر قومی دعا کند، زمانی که سرش را از رکعت دوم در نماز صبح بلند می کرد دعا می کرد.

دعای قنوت

در کتب احادیث دعای قنوت با الفاظ مختلف روایت شده است، مجموعه همه روایات و الفاظ مشترک آنها الفاظ زیر هستند:

«اللَّهُمَّ إِنَّا نَسْتَعِينُكَ ، وَنَسْتَغْفِرُكَ ، وَنُؤْمِنُ بِكَ وَنَتَوَكَّلُ عَلَيْكَ وَنُثْنِي عَلَيْكَ الْحَيْرَ وَنَشْكُرُكَ وَلَا نَكْفُرُكَ ، وَنَخْلَعُ وَنَتْرُكُ مَنْ يَفْجُرُكَ ، اللَّهُمَّ إِيَّاكَ نَعْبُدُ ، وَلَكَ نُصَلِّي وَنَسْجُدُ ، وَإِلَيْكَ نَسْعَى وَنَخْفِدُ ، وَنَرْجُو رَحْمَتَكَ ، وَنَخْشَى عَذَابَكَ ، إِنَّ عَذَابَكَ بِالْكَفَّارِ مُلْحَقٌ» (شرح السنة للبخاري - (1 / 466) ، (مصنف ابن أبي شيبة - (2 / 200) ، (السنن الكبرى للبيهقي - (2 / 211) (مصنف عبدالرزاق) و کتب حدیث دیگر. (ای الله همانا ما از تو کمک می طلبیم و از تو بخشش می طلبیم و به تو ایمان می آوریم و بر تو توکل می کنیم و تو را بهترین ستایش می کنیم و شکر تو را بجای می آوریم و به تو کفر نمی ورزیم و می گذاریم و ترک می کنیم کسی را که نافرمانی تو را کند، ای الله فقط تو را عبادت می کنیم و برای تو نماز می خوانیم و سجده می کنیم و به سوی تو می شتابیم و می طلبیم و امید داریم رحمت تورا و از عذاب تو می ترسیم همانا عذاب تو به کفار خواهد رسید. (نماز اهل السنة والجماعت، مولانا محمد الیاس گهمن، صفحه 121) .

تعداد نمازها سنت:

در یک شبانه روز بر شخص مسلمان عاقل و بالغ در جنب نماز های فرضی ، دوازده رکعت نماز سنت است : طوریکه حکم آن در حدیثی ام المؤمنین حضرت ام حبیبه (رض) چنین بیان گردیده است : رسول الله صلی علیه وسلم ارشاد فرموده است که: « من صلی فی یوم وليلة اثنتی عشرة رکعة بنی له بیت فی الجنة ، أربعا قبل الظهر وركعتین بعدها ، وركعتین بعد المغرب ، وركعتین بعد العشاء ، وركعتین قبل صلاة الفجر» (رواه الترمذی فی سننه برقم 415) (کسیکه شبانه روزی دوازده رکعت نماز بخواند، خداوند متعال برایش منزلی در جنت بنا خواهد کرد، چهار رکعت قبل از

ظهر، دو رکعت بعد از ظهر، دو رکعت بعد از مغرب، دو رکعت بعد از نماز صبح).

تعریف سنت:

سنت عبارت است از قول (گفته، امر و نهی) فعل (کرده) و یا تقریر و یا سکوت و یا هم سکوت پیامبر صلی الله علیه وسلم است. تقریر و یا سکوت بدین معنا است که یکی از صحابه عملی را که پیشروی پیامبر صلی الله علیه وسلم انجام داده باشد و پیامبر اسلام آنرا منع نکرده و سکوت کرده باشند.

هر چه سنت در نماز بدین معنا است که، پیامبر صلی الله علیه وسلم یک عمل را گاهی کرده باشد و گاهی ترک کرده باشد.

فرق میان سنت مؤکده و سنت غیر مؤکده اینست که، به امر یا عملی که پیامبر صلی الله علیه وسلم خود کرده باشد و بر آن تأکید هم کرده باشد آنرا سنت مؤکده میگویند، ولی سنتی را که گاهی کرده باشد و گاهی ترک کرده باشد و به آن تأکید و امر نکرده باشد، سنت زواید یا مستحب مینامند.

در شرع اسلامی نمازهای غیر واجب را نماز سنت می‌نامند. نمازهای سنت دارای اجر و پاداش بزرگی هستند.

حکمت نهفته در نمازهای سنت:

نمازهای سنت اساساً بمنظور جبران نقص و کاهشی است که شاید در انجام فرایض برای یک فرد مسلمان پیش آید. و بعلاوه فضیلت نماز بیش از سایر عبادات است. و نماز یکی از افضلترین، مهمترین و محبوبترین نزد پروردگار با عظمت می‌باشد.

در حدیثی از ابوهریره روایت گردیده آمده که:

پیامبر صلی الله علیه و سلم فرمود است: «إِنَّ أَوْلَ مَا يَحَاسِبُ النَّاسَ بِه يَوْمَ الْقِيَامَةِ مِنْ أَعْمَالِهِمُ الصَّلَاةَ، يَقُولُ رَبَّنَا لِمَلَأَكْتَهُ، وَهُوَ أَعْلَمُ أَنْظُرُوا فِي صَلَاةِ عَبْدِي أَتَمَّهَا أَمْ نَقَصَهَا؟ فَإِنْ كَانَتْ تَامَةً كَتَبْتُ لَهُ تَامَةً، وَإِنْ كَانَ انْتَقَصَ مِنْهَا شَيْئًا قَالَ: أَنْظُرُوا هَلْ لِعَبْدِي مِنْ تَطَوُّعٍ؟ فَإِنْ كَانَ لَهُ تَطَوُّعٌ قَالَ: أَتَمَّوْا لِعَبْدِي فَرِيضَتَهُ مِنْ تَطَوُّعِهِ، ثُمَّ تَوَخَّذُوا أَعْمَالَ عَلِيٍّ ذَلِكَ.»

(اولین چیزی که در روز قیامت از اعمال بندگان خدا مورد پرسش قرار می‌گیرد، نماز است، خداوند ما که خود آگاهتر است، به فرشتگان خود می‌فرماید:

ببینید بنده من نمازش را کامل یا بطور ناقص خوانده است؟ اگر نمازش کامل باشد، بدان صورت در حساب او نوشته می‌شود، اگر نقصی داشته باشد، (خداوند) می‌فرماید: ببینید آیا این بنده من نماز سنت دارد؟ اگر نماز سنت خوانده بود، پروردگاریا عظمت می‌فرماید: نماز واجب او را بوسیله نماز سنتش کامل کنید، سپس حساب اعمال دیگر او نیز بدینگونه خواهد بود) (بروایت ابوداود).

همچنان در حدیثی از ابوامامه روایت است که پیامبر صلی الله

علیه و سلم فرموده است: «ما أذن الله لعبد في شيء أفضل من ركعتين يصليهما، وإن البر ليذر فوق رأس العبد مادام في صلاته» (هیچ عملی از اعمال بنده فضیلت دو رکعت نمازی (سنت) را که بجای می‌آورد، ندارد، بی‌گمان تا زمانی که انسان در نماز است، بر سر او خیر و نیکی می‌بارد) (بروایت احمد و ترمذی و سیوطی آن را « صحیح » دانسته است.

امام مالك در كتاب معتبر خویش « موطا » مینویسد : از پیامبر صلی الله علیه و سلم روایت شده که فرمود است: « استقیموا ولن تحصوا، واعلموا أن خیر أعمالکم الصلاة، ولن یحافظ علی الوضوء إلا مؤمن ». (از آنچه که بصورت سنت و فرض برایتان بیان شده است تجاوز نکنید بلکه استقامت پیش گیرید، ای کاش می‌توانستید در همه آنها استقامت کنید. شما قادر نیستید که همه اعمال نیک را احصاء کنید و در آنها استقامت بورزید و پاداش آنها را نمی‌توانید بشمارید، پس بقدر امکان کار نیک انجام دهید و بهترین اعمال شما نماز است، و این تنها مومن است که در همه شرایط بر وضوء ملازمت و مداومت دارد).
مسلم از ربیعہ بن مالک اسلمی روایت کرده که پیامبر صلی الله علیه و سلم به وی فرمود: « از من چیزی بخواه »، من گفتم: از تو می‌خواهم که مرا همراه خود به بهشت ببری، او فرمود: « أو غیر ذلك؟ (آیا غیر از آن چیزی نمی‌خواهی؟)»، گفتم: فقط همین خواسته را دارم، فرمود: « فأعنی علی نفسک بکثرة السجود » (به من کمک کن به کثرت سجده کردن = اگر می‌خواهی چنین کنم، پس بسیار نماز بخوان تا من بتوانم ترا همراه خود تو را به بهشت ببرم) . (بدیهی است که مراد نماز سنت است).

و کسی که در هر روز 12 رکعت نماز سنت بخواند خداوند متعال در بدل آن یک خانه در بهشت برایش می‌سازد، از ام حبیبه همسر پیامبر صلی الله علیه و سلم وارد شده است که گفت: « سمعت رسول الله صلی الله علیه و سلم یقول: ما من عبد مسلم یصلی لله کل یوم اثنتی عشرة رکعة تطوعا غیر فریضة إلا بنی الله له بیتا فی الجنة » (صحیح مسلم) . (از پیامبر صلی الله علیه و سلم شنیدم که میگفت: هیچ بنده مسلمانی نیست که برای خداوند در هر روز دوازده رکعت نماز سنت بغیر از فرض بخواند مگر اینکه خداوند برایش درجنت یک خانه می‌سازد)

و مستحب است که نمازهای سنت را در خانه خود بجاء آوریم ، زیرا پیامبر صلی الله علیه و سلم معمولا نمازهای سنت را در خانه میخواندند، و همچنین فرمودند: «إذا قضی أحدکم الصلاة فی مسجد فلیجعل لبیتة نصیبا من صلاته، فإن الله جاعل فی بیتة من صلاته نورا» (صحیح مسلم).

(هرگاه کسی از شما نماز (فرض) را در مسجد خواند قسمتی از

نمازها را برای خانه بگذارد؛ چون خداوند به واسطه نماز نوری را در خانه اش قرار می‌دهد).

و همچنین فرمودند: «علیکم بالصلاة فی بیوتکم، فإن خیر صلاة المرء فی بیته إلا الصلاة المكتوبة» (متفق علیه) (در خانه‌هایتان نماز بخوانید، چون بهترین نماز شخص، نماز در خانه اش است غیر از نمازهای فرض (که باید در مسجد خوانده شوند).

همچنان در حدیثی دیگری احمد و مسلم از حضرت جابر روایت کرده‌اند که پیامبر صلی الله علیه و سلم فرمود: «إذا صلی أحدکم الصلاة فی مسجده فلیجعل لبیته نصیبا من صلاته فإن الله عز وجل جاعل فی بیته من صلاته خیرا (هرگاه یکی از شما در مسجد نمازش را خواند، از آن سهمی نیز به خانه اش ببخشد (نماز سنتش را در خانه خویش بخواند). بی‌گمان خداوند بزرگ، بدان نماز وی پاداش نیک ارزانی می‌دارد).

در حدیثی عبدالله بن عمر گفته است که: پیامبر صلی الله علیه و سلم فرمود: «اجعلوا من صلاتکم فی بیوتکم ولا تتخذوا قبورا» (بعضی از نمازهای خود را در منزلتان بخوانید و منزلتان را چون قبرستان خالی از نماز نگذارید) (بروایت احمد و ابوداود).

هكذا در حدیثی که احمد از عمر روایت کرده است آمده: که پیامبر صلی الله علیه و سلم فرمود: «صلاة الرجل فی بیته تطوعا نور، فمن شاء نور بیته» (نماز سنت در خانه خواندن، نور خدا است، پس هر کس می‌خواهد، خانه خود را نورانی کند، نماز سنت را در خانه اش بخواند).

همچنان ابو داود با اسناد صحیح از زید بن ثابت روایت کرده که پیامبر صلی الله علیه و سلم فرمود: «صلاة المرء فی بیته أفضل من صلاته فی مسجدي هذا، إلا المكتوبة» (ثواب پاداش نماز خواندن، در منزل بیشتر است از ثواب نماز خواندن، در مسجد (مسجد النبی صلی الله علیه و سلم) مگر نمازهای فرض (که خواندن آنها در مسجد ثوابش بیشتر است).

از مجموع احادیثی که فوق بدان اشاره نمودیم در می‌یابیم که: خواندن نماز سنت در منزل مستحب است و ثواب آن در خانه بیش از مسجد است.

امام نووی گفته است که خواندن نماز سنت در منزل، از آن جهت مورد تشویق قرار گرفته است، که پنهان و بدور از تظاهر و ریا می‌باشد. و از مبطلات اعمال مصون می‌ماند و موجب افزایش برکت و نزول رحمت خدا و فرشتگان در منزل است و شیطان را از آن می‌رانند.

اقسام نمازهای سنت:

نمازهای سنت به دو دسته تقسیم میشوند:

اول: سنت مؤکده

در نمازهای پنجگانه سنن مؤکده دوازده رکعت اند، که قبل و یا بعد از نماز فرض خوانده میشوند: و عبارتند از:

دو رکعت قبل از نماز صبح
چهار رکعت قبل از نماز ظهر
دو رکعت بعد از نماز ظهر
دو رکعت بعد از نماز مغرب
دو رکعت بعد از نماز عشاء

دوم: سنتهای غیرمؤکده

سنت های غیر مؤکد عبارتند از: چهار رکعت قبل از نمازهای عصر، و دو رکعت قبل از نماز مغرب و دو رکعت قبل از نماز عشاء بدلائل زیر: از عبدالله بن مغفل رضی الله عنه روایت است که پیامبر صلی الله علیه و سلم فرمود: «بین کل آذانین صلاة، بین کل آذانین صلاة، ثم قال فی الثالثة لمن شاء» (متفق علیه). (بین هر آذان و اقامه نماز است، بین هر آذان و اقامه نماز است و در سومین بار فرمود: برای کسی که بخواهد). و از علی رضی الله عنه روایت است که: «کان النبی صلی الله علیه و سلم یصلی قبل العصر أربع رکعات یفصل بینهن بالتسلیم علی الملائکه المقربین و من تبعهم من المسلمین و المؤمنین» (صحیح ترمذی 353). (پیامبر صلی الله علیه و سلم قبل از نماز عصر چهار رکعت نماز میخواند و بین هر (دو رکعت) با درود بر ملائکه مقربین و مسلمین و مؤمنین و پیروان آنان، فاصله می انداخت).

و از ابن عمر رضی الله عنه روایت است که پیامبر صلی الله علیه و سلم فرمود: «رحم الله امرأ صلی قبل العصر أربعاً» (صحیح ترمذی 353) (رحمت خدا بر کسی باد که قبل از عصر چهار رکعت (نماز سنت) میخواند).

یادداشت:

در مورد نمازهای سنت های مؤکده، باید بعرض رسانید ه شود که: پیامبر صلی الله علیه و سلم بر آنها مواظبت دایمی داشت.

طول قیام در نمازهای سنت:

مطابق راویات اسلامی وسنت عملی پیامبر اسلام محمد صلی الله علیه وسلم بر این حکم فضیلت میدهد که در نمازهای سنت طول قیام بر کثرت سجده برتری دارد.

گروه محدثین جز ابوداود از مغیره بن شعبه روایت کرده اند که گفته است: « پیامبر صلی الله علیه و سلم آنقدر در نماز (سنت) می ایستاد، تا اینکه پاهایش یا ساقهای پایش ورم می کرد » ، به وی گفته می شد: چرا چنین می کنی؟ می فرمود: « أفلا أكون عبدا شكورا » (آیا بنده سپاسگزار خدا نباشم؟) .

ابوداود از عبدالله بن حبشی خثعمی روایت کرده است که از پیامبر اسلام سوال شد: چه عملی ثوابش بیش از دیگر اعمال است؟ فرمود: « طول القيام » (قیام را طولانی نمودن) ، کدام صدقه بهتر است؟ فرمود: « جهد المقل » (صدقه فقیر) ، کدام هجرت بزرگتر است؟ فرمود: « من هجر ما حرم الله علیه » (ترك چیزهای حرام بهترین هجرت است) . کدام جهاد بهتر است؟ فرمود: « من جاهد المشركين بماله ونفسه » (کسی که با جان و مال با مشرکان جهاد کند) ، کدام شهادت شریفتر است؟ فرموده: « من أهریق دمه وعقر جواده » (کسی که خورش ریخته شود و اسبش پی گردد (یعنی در جهاد) .

میتوان نماز های سنت را نشسته هم خواند:

در این هیچ جای شکی نیست که نمازگزار می تواند نماز سنت را حتی نشسته هم بخواند، اگر چه قادر بر ایستادن هم باشد. همچنان نمازگزار میتواند بعضی رکعت ها نماز سنت را نشسته و برخی دیگر را ایستاده بخواند. حتی اگر نماز يك رکعتی باشد، صحیح است که يك قسمت را ایستاده و قسمت دیگر را نشسته بخواند، خواه اول بایستد و بعد بنشیند یا بر عکس، فرقی نمی کند. همه این حالات بدون کراهت جایز است. و بهر کیفیتی که بخواهد می نشیند، لیکن بهتر است چهار زانو بنشیند.

در حدیثی مسلم از علقمه روایت کرده است که: من از عایشه پرسیدم: « پیامبر صلی الله علیه و سلم وقتی که دو رکعت نماز را نشسته می خواند، چه کار می کرد؟ » او گفت: « در آنها بقرائت ادامه می داد، چون می خواست به رکوع برود، برمی خاست و به رکوع میرفت. » احمد و اصحاب سنن از عایشه روایت کرده اند که گفته است: « من هرگز پیامبر صلی الله علیه و سلم را ندیده ام که نماز شب را نشسته بخواند تا اینکه پا به سن گذاشت (پیر شد) آنوقت نماز شب را نشسته می خواند و به قرائت ادامه می داد تا اینکه در حدود چهل یا سی آیه باقی می ماند، آنگاه برمی خاست آنها را می خواند سپس (به رکوع) و به سجده می رفت. »

سنت فجر (صبح) و فضایل آن :

درباره فضیلت مواظبت بر انجام سنت فجر (صبح) میتوان به چند حدیث ذیل اشاره نمود :

1- حضرت بی بی عایشه (رض) درباره دو رکعت نماز سنت قبل از نماز صبح از پیامبر صلی الله علیه و سلم روایت کرده که او فرموده است: «هما أحب إلي من الدنيا جميعاً » (من آن دو رکعت را از همه دنیا بیشتر دوست دارم) . (بروایت احمد و مسلم و ترمذی) .

2- از حضرت ابوهریره روایت است که: پیامبر صلی الله علیه و سلم فرمود: « لا تدعوا رکعتی الفجر وإن طردتکم الخیل (دو رکعت نماز سنت قبل از نماز صبح را، ترک نکنید، حتی اگر مورد هجوم دشمن قرار بگیرید (یعنی هر اندازه عذر داشته باشید، آنها را ترک نکنید). بروایت احمد و ابوداود و بیهقی و طحاوی.

3- از عایشه (رض) روایت است که: پیامبر صلی الله علیه و سلم پیش از هر نماز سنتی، بر ادای نماز سنت پیش از نماز صبح، مواظبت می‌کرد (وبه نماز سنت صبح بیش از همه اهمیت می‌داد). بروایت شیخین و احمد و ابوداود.

4- از عایشه روایت است که پیامبر صلی الله علیه و سلم فرمود: « رکعتا الفجر خیر من الدنیا وما فیها » (دو رکعت پیش از نماز صبح از دنیا و آنچه در آن است بهتر می‌باشد). (بروایت احمد و مسلم 725 و ترمذی و نسائی).

وفي رواية «لَهُمَا أَحَبُّ إِلَيَّ مِنَ الدُّنْيَا جَمِيعاً». و در روایتی دیگر آمده است که فرمود: (این دو رکعت نزد من از همه ی دنیا محبوبتر است).

5- در حدیثی بروایت احمد و مسلم از عایشه: پیامبر صلی الله علیه و سلم برای انجام دو رکعت نماز سنت پیش از نماز صبح بیشتر از هر عمل خیری دیگر شتاب می‌ورزید.

6- از حضرت بی بی عایشه روایت است که پیامبر صلی الله علیه وسلم فرمود: « أَنَّ النَّبِيَّ كَانَ لَا يَدْعُ أَرْبَعًا قَبْلَ الظُّهْرِ، وَرَكَعَتَيْنِ قَبْلَ الغَدَاةِ. » (روایت بخاری) (صحیح بخاری: 1182). (پیامبر صلی الله علیه وسلم چهار رکعت پیش از فرض ظهر، و دو رکعت پیش از فرض صبح را ترک نمی‌کرد).

7- هكذا حضرت عایشه (رض) میفرماید: « لَمْ يَكُنِ النَّبِيُّ عَلَى شَيْءٍ مِنَ النَّوَافِلِ أَشَدَّ تَعَاهُداً مِنْهُ عَلَى رَكَعَتِي الفَجْرِ. » (متفق علیه) (صحیح بخاری: 1163؛ و صحیح مسلم، 724). (پیامبر صلی الله علیه وسلم بر هیچ یک از نمازهای نافله به اندازه ی دو رکعت سنت صبح، پایبندی و مواظبت نمی‌کرد).

8- و در حدیثی از ابو عبدالله، بلال بن رباح مؤذن رسول الله صلی الله علیه وسلم روایت است که:

« أَنَّهُ أَتَى رَسُولَ اللَّهِ لِيُؤْذِنَهُ بِصَلَاةِ الغَدَاةِ، فَشَغَلَتْ عَائِشَةُ بِلَالاً بِأَمْرِ سَأَلَتْهُ عَنْهُ، حَتَّى أَصْبَحَ جِدًّا، فَقَامَ بِلَالٌ فَأَذَنَهُ بِالصَّلَاةِ، وَتَابَعَ أَذَانَهُ، فَلَمْ يَخْرُجْ رَسُولَ اللَّهِ فَلَمَّا خَرَجَ صَلَّى بِالنَّاسِ، فَأَخْبَرَهُ أَنَّ عَائِشَةَ شَغَلَتْهُ بِأَمْرِ سَأَلَتْهُ عَنْهُ حَتَّى أَصْبَحَ جِدًّا، وَأَنَّهُ أَبْطَأَ عَلَيْهِ بِالخُرُوجِ، فَقَالَ - يَغْنِي النَّبِيَّجُ - : «إِنِّي كُنْتُ رَكَعْتُ رَكَعَتِي الفَجْرِ». فَقَالَ: يَا رَسُولَ اللَّهِ، إِنَّكَ أَصْبَحْتَ جِدًّا؟ فَقَالَ: «لَوْ أَصْبَحْتُ أَكْثَرَ مِمَّا أَصْبَحْتُ، لَرَكَعْتُهُمَا، وَأَحْسَنْتُهُمَا وَأَجْمَلْتُهُمَا». (روایت ابوداود با إسناد حسن) (صحیح ابی داود، از آلبنی: 1120). (از

ابو عبدالله، بلال بن رباح مؤذن رسول الله صلی الله علیه وسلم روایت است که وی برای اعلام وقت نماز صبح، نزد رسول الله آمد و به خاطر کاری که عایشه از او خواست، مشغول گردید و هوا خیلی روشن شد. آن‌گاه بلال بن رباح به رسول الله خبر داد که وقت نماز است و این کار را تکرار کرد؛ اما رسول الله بیرون نیامد. پس از این‌که

بیرون آمد و با مردم نماز گزارد، بلال رباح به آن بزرگوار خبر داد که عایشه کاری از من خواست که به سببش مشغول شدم و هوا روشن گردید و اظهار داشت که چرا خود پیامبر صلی الله علیه وسلم دیر بیرون آمدند. پیامبر فرمود: «داشتم دو رکعت (سنت) صبح را میخواندم». بلال بن رباح عرض کرد: ای رسول الله! هوا بسیار روشن شده بود؟! پیامبر فرمود: «اگر هوا بیش از این هم روشن می‌شد، آن دو رکعت را میخواندم و آن را نیک و زیبا به جا می‌آوردم».

یادداشت فقهی :

بادر نظر داشت مقام و منزلت دو رکعت سنت نماز صبح که در فوق احادیثی در فضیلت آن بیان یافت با آن هم هرگاه نماز جماعت صبح اقامه شد، از خواندن نماز سنت صبح باید دست کشید و خود را باید به صف نماز جماعت رساند. در عوض جایز است که بعد از پایان نماز و اذکار آن، نماز سنت قبل از صبح را خواند. در مورد توجه شمارا به حدیثی که از قیس بن عمر روایت جلب نمایم : اودریکی از روزها برای نماز صبح بیرون آمد و در مسجد دید که پیامبر صلی الله علیه و سلم مشغول خواندن نماز صبح است، لذا نتوانست سنت فجر را بخواند، فوراً با پیامبر صلی الله علیه و سلم نماز صبح را خواند. سپس چون نماز صبح تمام شد، برخاست و سنت فجر را بجای آورد. پیامبر صلی الله علیه و سلم از کنار او گذشت و فرمود: ما هذه الصلاة؟ (این نماز چیست؟). او گفت: سنت فجر است، پیامبر صلی الله علیه و سلم حرفی نزد و سکوت فرمود (به روایت احمد و ابن خزیمه و ابن حبان و اصحاب سنن، و نسائی. عراقی اسناد آن را حسن دانسته است.)

تخفیف در سنت فجر (کوتاه خواندن آن) :

آنچه که از رفتار و کردار و سنت عملی پیامبر صلی الله علیه و سلم مشهور و توسط محدثین گزارش داده شده است، آنست که قرائت را در دو رکعت نماز سنت فجر کوتاه می‌کرد و آنها را سبک می‌خواند:

1- از حفصه همسر پیامبر صلی الله علیه و سلم روایت است که: پیامبر صلی الله علیه و سلم دو رکعت سنت فجر را پیش از نماز صبح در منزل من بسیار کوتاه می‌خواند. نافع گفته است که: عبدالله بن عمر نیز آنها را کوتاه می‌خواند. (بروایت احمد و شیخین.)

2- از حضرت عایشه روایت است که: پیامبر صلی الله علیه و سلم آنقدر دو رکعت سنت فجر را کوتاه می‌خواند، که من به شک می‌افتادم، فاتحه را خوانده است یا خیر؟ به روایت احمد و دیگران.

3- همچنان در حدیثی دیگری از عایشه روایت است که: « پیامبر

صلی الله علیه و سلم به اندازه خواندن فاتحه در دو رکعت سنت فجر می‌ایستاد». به روایت احمد و نسائی و بیهقی و مالک و طحاوی.

در نماز سنت فجر چه چیز باید خواند؟

مستحب است که در نماز سنت فجرسوره های از قرآن تلاوت شود ، که ذکر آن در احادیثی پیامبر صلی الله علیه و سلم روایت گردیده است که برخی از آن عبارتند از :

اول : از عایشه روایت است که پیامبر صلی الله علیه و سلم در دو رکعت سنت فجر « قل یاایها الکافرون و قل هو الله أحد»، را آهسته می‌خواند. به روایت احمد و طحاوی. البته آن دو سوره را بعد از قرائت فاتحه می‌خواند چون نماز بدون خواندن فاتحه صحیح نیست.

دوم : همچنان در حدیثی دیگری حضرت بی بی عایشه روایت است که پیامبر صلی الله علیه و سلم می‌فرمود: این دو سوره چقدر خوب هستند، و آنها را در سنت فجر می‌خواند. مقصود « قل یاایها الکافرون و قل هو الله أحد»، می‌باشد. به روایت احمد و ابن ماجه.

سوم : در حدیثی از جابر روایت است که : شخصی سنت فجر را بجای آورد که در رکعت اول همه سوره « قل یاایها الکافرون»، را خواند.

پیامبر صلی الله علیه و سلم فرمود: « هذا عبد عرف ربه» (این بنده ایست که پروردگار خود را شناخته است). و در رکعت دوم سوره « قل هو الله أحد»، را خواند.

پیامبر صلی الله علیه و سلم فرمود: « هذا عبد آمن بربه» (این بنده ایست که به پروردگار خویش ایمان آورده است) طلحه گفت: من دوست دارم این دو سوره را در این دو رکعت بخوانم. بروایت ابن حبان و طحاوی.

چهارم : از ابن عباس روایت است که: پیامبر صلی الله علیه و سلم در دو رکعت سنت فجر آیات زیر را می‌خواند: در رکعت اول بعد از فاتحه آیه « قولوا آمنا بالله وما أنزل إلی إبراهیم وإسماعیل وإسحق و یعقوب و الاسباط وما أوتی موسی و عیسی وما أوتی النبیون من ربهم لا نفرق بین أحد منهم ونحن له مسلمون» (بگویید: ما ایمان آوردیم به الله و بدانچه به سوی ما فرو فرستاده شده و بدانچه به سوی ابراهیم و... فرو فرستاده شده و بدانچه به سوی موسی و عیسی و دیگر پیامبران از سوی پروردگارشان داده شده است، نیز ایمان آوردیم، ما همه را فرستادگان خدا می‌دانیم و بین آنان در رسالت فرق قائل نیستیم و ما همه تسلیم خدا هستیم).

و در رکعت دوم بعد از فاتحه آیه: « قل یا اهل الکتاب تعالوا إلی کلمة سواء بیننا و بینکم ألا نعبد إلا الله، ولا نشرك به شیئا، ولا يتخذ بعضنا بعضا أربابا من دون الله، فإن تولوا فقولوا اشهدوا بأنا مسلمون» (بگو: ای اهل کتاب! به سوی سخنی بیایید و بدان ایمان بیاورید که میان ما و شما مشترک است - که جز

خدا را بندگی نکنیم، هیچکس و چیزی را شریک و انباز او نشمریم و برخی از ما دیگران را - جز خدا به اربابی نگیرید! پس اگر ایشان رو برگردانند، گوئید: گواه باشید که ما تسلیم (این حقیقت) گشتیم، می‌خواند. به روایت مسلم.

پنجم: و از او به روایت ابو داود آمده است که: پیامبر صلی الله علیه و سلم در رکعت اول آیه:

« قولوا آمنا بالله » و در رکعت دوم آیه « فلما أحس عیسی منهم الكفر قال: من أنصاری إلی الله؟ قال الحواریون: نحن أنصار الله، آمنا بالله، وأشهد بأننا مسلمون » (پس چون عیسی (انکار و) کفر ایشان را دریافت. (دعوت خود را پی گرفت و) گفت: یاری‌کننده من در راه خدا کیست؟ حواریون (گرویدند و) گفتند که: ما یاوران خدائیم، به او ایمان آوردیم و تو (ای پیامبر حق) گواه ما باش، که تسلیم فرمان خدا گشتیم) را می‌خواند.

ششم: با توجه به روایت حضرت بی بی عایشه که گفته بود پیامبر صلی الله علیه و سلم باندازه خواندن فاتحه در رکعت های سنت فجر می‌ایستاد، می‌توان تنها به خواندن فاتحه در آنها اکتفا نمود.

دعا بعد از سنت فجر:

نووی در کتاب اذکار گفته است: ما در کتاب « ابن السنی » از ابوالملیح، عامر بن اسامه به روایت

پدرش، نقل کرده ایم که: او دو رکعت نماز سنت فجر را بجای آورد، و پیامبر صلی الله علیه و سلم نیز نزدیک به وی دو رکعت کوتاه بجای آورد، سپس از ایشان شنید که نشسته بودند، سه بار گفت:

« اللهم رب جبریل وإسرافیل ومیکائیل ومحمد النبی صلی الله علیه وسلم أعوذ بك من النار (خداوند، ای پروردگار جبریل و... از آتش دوزخ به تو پناه می‌برم) » .

و همچنین در روایت حضرت انس آمده است که: پیامبر صلی الله علیه وسلم میفرماید: « من قال صبیحة یوم الجمعة قبل صلاة الغداة: استغفر الله الذی لا إله إلا هو الحی القیوم وأتوب إلیه ثلاث مرات غفر الله تعالی ذنوبه ولو كانت مثل زبد البحر (هر کس صبح روز جمعه قبل از نماز صبح سه بار بگوید: از الله طلب استغفار می‌کنم که جز او هیچ خدایی نیست که او همیشه زنده و پایدار است و به سوی او بر می‌گردم و از کرده ناشایست خویش پشیمانم، خداوند گناهان او را بیامرزد حتی اگر باندازه کف دریا باشد) ».

دراز کشیدن به پهلو بعد از نماز سنت فجر:

گروه محدثین از عایشه روایت کرده اند که: پیامبر صلی الله علیه و سلم وقتی که دو رکعت نماز سنت فجر را می‌خواند، بر پهلو راست دراز می‌کشید .

هکذا در حدیثی دیگری از ایشان روایت کردیده ، که گفته است: پیامبر صلی الله علیه و سلم هنگامی که سنت فجر را بجای می‌آورد،

اگر من در خواب می‌بودم، دراز می‌کشید، و اگر بیدار می‌بودم، با من سخن می‌گفت. فقهاء در حکم آن فراوان اختلاف کرده‌اند، چنان بنظر می‌رسد که دراز کشیدن برای کسی که آن را در خانه می‌خواند، مستحب است، نه برای کسی که آن را در مسجد می‌خواند.

حافظ در کتاب «الفتح» گفته است: بعضی از سلف دراز کشیدن پس از سنت فجر را در منزل مستحب می‌دانند، نه در مسجد، و این قول از ابن عمر حکایت شده است.

هكذا از ابن عمر روایت است که او هر کس را که در مسجد دراز می‌کشید، با سنگ ریزه می‌زد. ابن ابی شیبہ این روایت را «تخریج» نموده است.

از امام احمد درباره دراز کشیدن پس از سنت فجر سوال شد، گفت: من چنین کاری را نمی‌کنم. اگر کسی آن را انجام دهد، نیکو است (ممانعتی ندارد).

قضای سنت فجر (در صورتیکه نماز فوت شود):

از حضرت ابوهریره روایت است که پیامبر صلی الله علیه و سلم فرمود: «من لم یصل رکعتی الفجر حتی تطلع الشمس فلیصلها» (کسی که تا طلوع آفتاب دو رکعت سنت فجر را نخوانده است، آن را بخواند). به روایت بیهقی. نووی اسناد آن را «جید» دانسته است.

از قیس بن عمر روایت است که او برای نماز صبح بیرون آمد و در مسجد دید که پیامبر صلی الله علیه و سلم مشغول خواندن نماز صبح است، لذا نتوانست سنت فجر را بخواند، فوراً با پیامبر صلی الله علیه و سلم نماز صبح را خواند.

سپس چون نماز صبح تمام شد، برخاست و سنت فجر را بجای آورد. پیامبر صلی الله علیه و سلم از کنار او گذشت و فرمود: «ما هذه الصلاة؟» (این نماز چیست؟). او گفت: «سنت فجر است»، «پیامبر صلی الله علیه و سلم حرفی نزد و سکوت فرمود». (به روایت احمد و ابن خزیمه و ابن حبان و اصحاب سنن، مگر نسائی. عراقی اسناد آن را «حسن» دانسته است.)

همچنان در حدیثی که احمد و شیخین آن را از عمران بن حصین روایت کرده‌اند آمده است:

«پیامبر صلی الله علیه و سلم و همراهانش یکبار در مسافرت خوابشان برده بود و به نماز صبح نرسیدند تا اینکه بر اثر حرارت و گرمای آفتاب بیدار شدند، اندکی صبر کردند تا اینکه آفتاب بلند شد، سپس دستور داد مؤذن آذان گفت، آنگاه دو رکعت سنت فجر را گزارده، سپس نماز صبح را خواند». از ظاهر این احادیث طوری معلوم می‌شود که: پیش از طلوع آفتاب و بعد از آن می‌توان آن را قضاء کرد، خواه با عذر یا بدون عذر، همراه با نماز صبح، یا تنها فوت شده باشد.

سنت ظهر وفضایل آن :

در مورد اینکه نماز سنت ظهر چند رکعت است ، روایات مختلفی وجود دارد ، در برخی از روایات چهار رکعت در برخی از روایات شش رکعت و در برخی هم هشت رکعت آمده است . اینک به تفصیل آن توجه خوانندگان محترم را جلب مینمایم :

درباره چهار رکعت بودن سنت ظهر :

1- در حدیثی از ابن عمر روایت است که: « من نماز سنت پیامبر صلی الله علیه و سلم را ده رکعت بخاطر دارم: دو رکعت پیش از ظهر و دو رکعت بعد از آن، و دو رکعت بعد از نماز مغرب در منزلش، و دو رکعت بعد از نماز عشاء در منزلش و دو رکعت پیش از نماز صبح » به روایت بخاری.

2- همچنان در حدیثی از مغیره بن سلیمان روایت است که گفته: از ابن عمر شنیدم که می‌گفت:

« پیامبر صلی الله علیه و سلم دو رکعت پیش از ظهر و دو رکعت بعد از آن، و دو رکعت بعد از مغرب، و دو رکعت بعد از عشاء و دو رکعت پیش از نماز صبح را، ترك نمی‌کرد و همیشه آنها را می‌خواند». به روایت احمد با سندی «جید».

درباره شش رکعت بودن سنت ظهر :

1- عبدالله بن شقیق در حدیثی می‌فرماید که من : در باره نماز پیامبر صلی الله علیه و سلم از عایشه پرسیدم، او گفت: «پیامبر صلی الله علیه و سلم چهار رکعت پیش از نماز ظهر و دو رکعت بعد از آن می‌خواند ». (به روایت احمد و مسلم و دیگران).

2- از ام حبیبه دختر ابوسفیان روایت است که پیامبر صلی الله علیه و سلم فرموده است: « من صلی فی یوم وليلة اثنتی عشرة رکعة بنی له بیت فی الجنة: أربعا قبل الظهر، ورکعتین بعدها، ورکعتین بعد المغرب، ورکعتین بعد العشاء، ورکعتین قبل صلاة الفجر (ترجمه آن، مانند حدیثی شماره 1 عنوان قبل است، فقط پیش از ظهر چهار رکعت است). ترمذی آن را روایت کرده و آن را « حسن » دانسته است. و مسلم نیز با اختصار آن را روایت کرده است.

در باره هشت رکعت بودن سنت ظهر:

در حدیثی از ام حبیبه روایت است که پیامبر صلی الله علیه و سلم فرمود: « من صلی أربعا قبل الظهر وأربعا بعدها حرم الله لحمه علی النار» (کسی که چهار رکعت پیش از نماز ظهر و چهار رکعت بعد از آن را بخواند خداوند گوشت وی را بر آتش جهنم حرام می‌کند). به روایت احمد و اصحاب سنن و تصحیح ترمذی.

فضیلت چهار رکعت پیش از نماز ظهر :

1- از ابو انصاری روایت است که او: پیش از ظهر چهار رکعت می‌خواند. از او سوال شد که همیشه این چهار رکعت را می‌خوانی؟ گفت: « من پیامبر صلی الله علیه و سلم را دیدم که آن را می‌خواند »، از او پرسیدم که چرا آن را می‌خوانی؟ فرموده: «إنها ساعة تفتح فيها أبواب السماء، فأحبت أن يرفع لي فيها عمل صالح (در این ساعت درهای آسمان گشوده می‌شود، پس دوست دارم که در این ساعت يك عمل شایسته من به آسمان برده شود). احمد آن را با سند « جید » روایت کرده است.

2- از عایشه روایت است که: «پیامبر صلی الله علیه و سلم هرگز چهار رکعت پیش از نماز ظهر و دو رکعت پیش از نماز صبح را ترك نمی‌کرد». به روایت احمد و بخاری. در روایت دیگری از ایشان آمده است که: پیامبر صلی الله علیه و سلم پیش از نماز ظهر چهار رکعت می‌خواند و ایستادن در آنها را طولانی می‌کرد و رکوع و سجود را کامل و نیکو انجام می‌داد». در حدیث ابن عمر آمده است که پیامبر صلی الله علیه و سلم پیش از ظهر دو رکعت می‌گزارد.

و در حدیث دیگر آمده است که چهار رکعت می‌گزارد. بین آنها تعارض نیست چه به قول ابن حجر در «الفتح» این احادیث مربوط به دو مورد است که در موردی دو رکعت خوانده و در موارد دیگر چهار رکعت خوانده است. بعضی دیگر در توجیه آن گفته‌اند: پیامبر صلی الله علیه و سلم در مسجد دو رکعت و در منزلش چهار رکعت خوانده است و احتمال دارد که دو رکعت را در منزلش و دو رکعت را در مسجد خوانده باشد، که ابن عمر از دو رکعت در مسجد اطلاع داشته و عایشه از هر دو مورد مطلع بوده است.

احمد و ابوداود از عایشه روایت کرده‌اند که: «پیامبر صلی الله علیه و سلم چهار رکعت را پیش از نماز در منزلش می‌خواند، سپس بیرون می‌آمد»، این حدیث احتمال اولی را تایید می‌کند. ابوجعفر طبری در توجیه آن گفته است: بیشتر اوقات چهار رکعت می‌خواند و گاهی دو رکعت می‌خواند. اگر سنت ظهر پیش از آن یا بعد از آن چهار رکعت باشد، بهتر است که بعد از هر دو رکعتی سلام بدهد، و می‌تواند آنها را به يك سلام دادن نیز بخواند چه پیامبر صلی الله علیه و سلم فرمود: «صلاة الليل والنهار مثنی مثنی (نمازهای (سنت) شب و روز دو رکعتی است). ابوداود آن را با سند صحیح روایت کرده است.

حکم قضای سنت ظهر:

در حدیثی از حضرت بی بی عایشه (رض) روایت است که: پیامبر صلی الله علیه و سلم اگر چهار رکعت پیش از ظهر را نمی‌خواند، آنها را بعد از نماز ظهر «قضا» می‌کرد. ترمذی آن را بصورت «حسن غریب» روایت کرده است. هکذا ابن ماجه نیز از عایشه روایت کرده است که گفته است: (پیامبر صلی الله علیه و سلم هرگاه چهار رکعت پیش از نماز ظهرش فوت می‌شد (قضای آنها را

بعد از دو رکعت سنت بعد از ظهر بجای می‌آورد).
 تا اینجا سخن از قضای سنت راتبه پیش از ظهر بود، و اما در
 باره قضای سنت راتبه بعد از ظهر در حدیثی احمد از ام سلمه
 روایت کرده است که گفته: « پیامبر صلی الله علیه و سلم نماز
 ظهر را خواند، سپس مالی را پیش او آوردند، ایشان نشستند و
 به تقسیم آن بین مردم مشغول شدند تا اینکه مؤذن آذان عصر را
 گفت، آنگاه نماز عصر را گزاردند، سپس سوی من آمد، چه نوبه
 من بود، و دو رکعت کوتاه خواند. گفتیم: ای رسول الله این دو
 رکعت چه بود؟ به تو دستور داده شده است که آنها را بخوانی؟
 فرمود: خیر، اینها همان دو رکعتی بود که همواره بعد از
 نماز ظهر می‌خواندم، ولی امروز تقسیم این اموال مرا بخود
 مشغول داشت تا اینکه مؤذن آذان عصر را گفت، دوست نداشتم آنها
 را ترک کنم. (بخاری و مسلم و ابوداود. ناگفته نباید گذاشت
 که متن ابوداود با این متن تفاوت دارد.)

سنت قبل و بعد از نماز مغرب و فضایل آن :

قبلا در حدیثی که از ابن عمر نقل شد آمده است که : دو رکعت
 سنت بعد از مغرب از جمله نمازهایی بود، که پیامبر صلی الله
 علیه و سلم آنها را ترک نمی‌کرد. بنابر این دو رکعت بعد از
 نماز مغرب سنت است. مستحب است که در دو رکعت نماز سنت مغرب،
 بعد از فاتحه سوره‌های « قل یا ایها الکافرون و قل هو الله أحد
 » خوانده شود.

از ابن مسعود روایت است که گفته: بدفعات بی‌شمار از پیامبر
 صلی الله علیه و سلم شنیده‌ام که در دو رکعت بعد از نماز مغرب و
 دو رکعت پیش از نماز صبح « قل یا ایها الکافرون و قل هو الله أحد
 » را می‌خواند. به روایت ابن ماجه و ترمذی، که او آن را « حسن
 » دانسته است. مستحب است که آن دو رکعت را در منزل خواند.

از محمود بن لبید روایت است که: پیامبر به نزد « بنی
 عبدالاشهل » رفت، و نماز مغرب را برایشان خواند، چون سلام
 داد، فرمود: « ارکعوا هاتین الکرعتین فی بیوتکم (آن دو
 رکعت را در منزل‌هایتان بخوانید) ». به روایت احمد و ابوداود
 و ترمذی و نسائی. قبلا نیز گفتیم که پیامبر صلی الله علیه و سلم
 آنها را در خانه می‌خواند.

همچنان از حضرت انس بن مالک رضی الله عنه روایت است که
 می‌فرماید: « لَقَدْ رَأَيْتُ كِبَارَ أَصْحَابِ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ
 يَبْتَدِرُونَ السَّوَارِي عِنْدَ الْمَغْرِبِ » (رواه البخاري (503)) (از انس
 بن مالک رضی الله عنه روایت است که: بزرگان اصحاب پیامبر صلی الله
 علیه و سلم را دیدم که هنگام مغرب به سوی ستون‌های مسجد
 می‌شتافتند (تا پشت آنها نماز بخوانند) .

همچنان در حدیثی دیگری از حضرت انس روایت که می‌فرماید: «
 كُنَّا نَصَلِّي عَلَى عَهْدِ رَسُولِ اللَّهِ رَكَعَتَيْنِ بَعْدَ غُرُوبِ الشَّمْسِ قَبْلَ
 الْمَغْرِبِ، فَقِيلَ: أَكَانَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِمَا؟ قَالَ: كَانَ يَرَانَا نُصَلِّيهِمَا
 فَلَمْ يَأْمُرْنَا وَلَمْ يَنْهَنَا. (روایت مسلم) (صحیح مسلم، 836))
 حضرت انس می‌فرماید که در دوران رسول الله صلی الله علیه و سلم بعد

از غروب آفتاب و پیش از نماز مغرب، دو رکعت نماز می‌گزاردیم. سؤال شد: آیا رسول الله این دو رکعت را می‌خواند؟ انس جواب فرمودند: ما را می‌دید که این دو رکعت را می‌خوانیم؛ اما نه ما را بدان امر فرمود و نه ما را از آن منع میداشت.

در حدیثی دیگری از حضرت انس روایت است: «كُنَّا بِالْمَدِينَةِ ، فَإِذَا أَدَّنَ الْمُؤَذِّنُ لِبَلَاةِ الْمَغْرِبِ ابْتَدَرُوا السَّوَارِي ، فَيَرْكَعُونَ رَكَعَتَيْنِ رَكَعَتَيْنِ ، حَتَّى إِنَّ الرَّجُلَ الْغَرِيبَ لَيَدْخُلُ الْمَسْجِدَ فَيَحْسِبُ أَنَّ الصَّلَاةَ قَدْ صَلَّيَتْ مِنْ كَثْرَةِ مَنْ يُصَلِّيهِمَا » (رواه مسلم (837) از انس بن مالک روایت است که در مدینه ، هنگامی که مؤذن برای نماز مغرب اذان می‌گفت، صحابه به سوی ستون‌های مسجد می‌شتافتند و دو رکعت نماز می‌گزاردند؛ چنان که اگر غریبه‌ای وارد مسجد می‌شد، به سبب فراوانی کسانی که سنت پیش از مغرب را می‌خواندند، گمان می‌کرد که نماز مغرب انجام شده است».

سنت قبل و بعد از عشاء و فضایل آن :

طوری که در احادیثی قبلی از ابن عمر تذکر یافت که: «با رسول الله صلی الله علیه وسلم پس از عشا دو رکعت نماز (سنت) خواندم». (حدیث شماره 1105). و نیز حدیث عبدالله بن مغفلس به روایت بخاری و مسلم که «بین هر اذان و اقامه‌ای، نمازی وجود دارد». (ر.ک: حدیث شماره 1106).

سنت‌های غیر مؤکد:

آنچه تا بحال گفتیم سنت‌ها مؤکد بودند که بر ادای آنها تاکید شده است. هکذا سنت‌های دیگری نیز در شرع اسلامی وجود دارد که به سنت غیر مؤکد شهرت دارند ، که انجام آنها نیز مستحب و بر ادای آنها تاکید نشده است. و آنها بقرار زیر می‌باشند:

1- دو رکعت یا چهار رکعت پیش از نماز عصر: در احادیثی از آنها سخن گفته شده است، که بعضی از آنها یک دیگر را تایید می‌کنند، از جمله از ابن عمر روایت است که پیامبر صلی الله علیه و سلم فرمود: «رحم الله امرأ صلی قبل العصر أربعا (خداوند پیامرزد کسی را که پیش از عصر چهار رکعت نماز سنت بگذارد». به روایت احمد و ابوداود و ترمذی و ابن حبان و ابن خزیمه. ترمذی آن را «حسن» و ابن خزیمه آن را «صحیح» دانسته‌اند. از علی بن ابی‌طالب روایت است که: پیامبر صلی الله علیه و سلم پیش از نماز عصر چهار رکعت می‌گذارد، که بعد از هر دو رکعت سلام می‌داد و بر فرشتگان مقرب و پیامبران و پیروان مومن و مسلمان آنان درود می‌فرستاد. به روایت احمد و نسائی و ابن ماجه و ترمذی. ترمذی آن را «حسن» دانسته است. بدلیل مفهوم عام حدیث پیامبر صلی الله علیه و سلم: «بین کل آذنین صلاة (بین هر دو اذان يك نماز (سنت) است، می‌توان تنها به دو رکعت پیش از نماز عصر اکتفاء کرد).

2- دو رکعت پیش از نماز مغرب:

بخاری از عبدالله بن مغفل روایت کرده است که: پیامبر صلی الله علیه و سلم فرمود: «صلوا قبل المغرب، صلوا قبل المغرب» در مرتبه سوم فرمود: «لمن شاء» ، چون دوست نداشت مردم آن را سنت (موکد) بدانند. (یعنی هر کس، دلش خواست پیش از مغرب، نماز بگزارد). در روایت ابن حبان آمده است که: پیامبر صلی الله علیه و سلم پیش از مغرب دو رکعت خواند. و در صحیح مسلم از ابن عباس روایت شده است که: ما پیش از غروب آفتاب دو رکعت نماز می‌خواندیم، پیامبر صلی الله علیه و سلم ما را می‌دید، نه به ما دستور می‌داد، و نه ما را از آن نهی می‌کرد. حافظ در «الفتح» گفته است: از مجموع دلایل چنان بر می‌آید که مستحب است آنها را کوتاه خواند، همانگونه که در سنت فجر کوتاه خواندن آن مستحب بود.

3- دو رکعت پیش از نماز عشاء:

قبلاً گفتیم که گروه محدثین از عبدالله بن مغفل روایت کرده اند که: پیامبر صلی الله علیه و سلم فرموده است: «بین کل آذانین صلاة، بین کل آذانین صلاة» ، و در مرتبه سوم فرمود: «لمن شاء». ابن حبان از ابن الزبیر روایت کرده که: پیامبر صلی الله علیه و سلم فرمود: " ما من صلاة مفروضة إلا وبين يديها ركعتان (پیش از هر نماز فرضی، دو رکعت نماز سنت هست). مستحب است که بین نماز فرض و نماز سنت باندازه خواندن یک نماز فاصله باشد: از جابر روایت است که پیامبر صلی الله علیه و سلم نماز عصر گزارد، مردی برخاست که نماز بخواند. عمر او را دید و به وی گفت: بنشین، اهل کتاب بدانجهت هلاک شدند که نمازهایشان با هم فاصله نداشت. پیامبر صلی الله علیه و سلم فرمود: «أحسن ابن الخطاب» (ابن الخطاب نیکو گفت). (احمد آن را به سند « صحیح » روایت کرده است.

خواندن نماز سنت و نوافل در خانه:

مستحب است که نماز های سنت و نوافل بعد از فاصله ای کوتاه در خانه خوانده شود. نماز گزار بعد از آنکه نماز فرض خود را بصورت جماعت در مسجد بجا می آورد، قبل از آنکه نماز رواتب را بخواند فاصله ای را بین نماز فرض خود با نماز سنت بیاندازد. و افضل آنست که تغییر مکان به سوی منزل باشد. چرا که ثواب آن بیشتر است، بجز نماز فرض که خواندن آن در مسجد واجب است. از جابر رضی الله عنه روایت است که پیامبر صلی الله علیه وسلم فرمود: «إذا قضی أحدكم الصلاة فی مسجده فلیجعل لبیته نصیبا من صلاته، فإن الله جاعل فی بیته من صلاته نورا» «هرگاه کسی از شما نماز (فرض) را در مسجد خواند قسمتی از نمازها را برای خانه بگذارد؛ چون خداوند به واسطه نماز نوری را در خانه اش قرار می‌دهد». (صحیح امام مسلم (778)

از زید بن ثابت رضی الله عنه روایت است که پیامبر صلی الله علیه وسلم فرمود: «علیکم بالصلاة فی بیوتکم، فإن خیر صلاة المرء فی بیته إلا الصلاة المكتوبة» «در خانه‌هایتان نماز بخوانید،

چون بهترین نماز شخص، نماز در خانه اش است غیر از نمازهای فرض (متفق علیه).

عبدالله بن عمر گفته است که: پیامبر صلی الله علیه و سلم فرمود: «اجعلوا من صلاتکم فی بیوتکم ولا تتخذوا قبورا» (بعضی از نمازهای خود را در منزلتان بخوانید و منزلتان را چون گورستان خالی از نماز نگذارید). (بروایت احمد و ابوداود). پس اگر کسی نماز فرض خواند بعد قبل از ادای نماز رواتب چیزی را خورد یا نوشید یا به کاری اشتغال یافت، نه تنها جایز است بلکه سنت نیز است. در صحیح مسلم از معاویه رضی الله عنه روایت است که: «أن النبی صلی الله علیه وسلم نهی أن توصل صلاة بصلاة حتی یتکلم أو یخرج». (پیامبر صلی الله علیه وسلم از وصل کردن نماز (فرض) با نماز (سنت) نهی کرده است تا آنکه نمازگزار بین آن دو نماز سخنی می گوید یا خارج می شود.

امام نووی رحمه الله با استناد به این حدیث می گوید: در این حدیث دلیلی مبنی بر این گفته ی اصحاب ما وجود دارد که؛ تغییر مکان نماز فرض به مکان دیگری (برای ادای نماز سنت) مستحب است، و البته افضل آنست که تغییرمکان به سوی منزل باشد، یا در مکان دیگری در خود مسجد یا هر جای دیگری باشد، تا مواضع سجده بیشتر شود و بین نماز نافله با فریضه فاصله ای ایجاد شود، و اینکه در حدیث فرموده «تا سخن بگویند» دلیلی بر اینست که فاصله انداختن بین دو نماز با سخن گفتن نیز حاصل می شود ولی انتقال مکان به سوی منزل افضلتر است. بر این اساس با توجه به احادیث و اقوال علماء می توان دریافت که، افضل آن است که شخص نماز سنت را در مسجد بخواند بلکه به جای دیگری منتقل شود؛ اللخصوص منزل، زیرا احادیث وارده در مورد منزل وارد شده اند، ولی اگر شخص به منزل نرفت و در محل کار نماز سنت خود را خواند، باز بهتر و مناسبتر از آنست که در همان محل نماز فرض خود در مسجد، نماز را بخواند. زیرا او با این کار بین نماز فرض و سنت خود فاصله ایجاد کرده است.

قطع نمازهای سنت و نفل به هنگام شروع نماز فرض:

درشرع اسلامی حکم همین است: هر زمانیکه برای نماز فرض اقامه گفته شد، کسانیکه مصروف مشغول خواندن تحیة المسجد یا سنت راتبه هستند، اینها باید نمازشان را قطع کرده و بدون درنگ خود را برای نماز فرض آماده وشامل جماعت سازند، چون حکم وهدایت اکید رسول الله صلی الله علیه وسلم همین است که میفرماید: «إِذَا أُقِيمَتِ الصَّلَاةُ فَلَا صَلَاةَ إِلَّا الْمَكْتُوبَةَ» مسلم (710) «هرگاه نماز فرض اقامه شد هیچ نمازی غیر از آن جایز نیست». حتی برخی از علماء فتوا داده اند که این شخص می تواند نمازش را با اختصار به اتمام برساند چون الله تعالی فرموده است: «یا ایها الذین آمنوا أطیعوا الله وأطیعوا الرسول ولا تُبطلوا أعمالکم

«ای کسانی که ایمان آورده‌اید از الله و پیامبرفرمان ببرید و اعمالتان را باطل نکنید». (سوره محمدآیه 33).
این عده از علماء حدیث مذکور را حمل بر کسی می‌کنند که نمازش را بعد از گفتن اقامه شروع کند.
ولی فتوای درست همان فتوای اولی است، زیرا حدیث مذکور هر دو حال را شامل می‌شود و احادیث دیگری وجود دارد که بر عام بودن این حکم دلالت می‌کنند، همچنین از این احادیث بر می‌آید که رسول الله صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ زمانی این گفتار را ایراد فرمودند که شخص را در حالی که مؤذن اقامه می‌گفت در حال نماز خواندن مشاهده کرد.

اما آیه کریمه عام است و حدیث خاص است، خاص بر عام مقدم می‌شود و با خاص عام تخصیص می‌خورد، کما این‌که این مطلب از اصول فقه و مصطلح الحدیث بخوبی فهمیده می‌شود. لیکن اگر این شخص رکوع دوم را به انجام رسانیده اشکالی ندارد که نمازش را به اتمام برساند چون نمازش به پایان رسیده و کمتر از يك رکعت باقی مانده است.

باب سوم

محل و فضیلت نماز در آن

خواندن نماز در کعبه :

قبل از همه باید گفت که مسجد کعبه در شهر مکه معظمه، با فضیلت ترین مکان عبادتی در کره زمین بشمار میرود، که البته

بعد از مسجد کعبه مسجد نبوی در شهر مدینه منوره میباشد .
در مورد اینکه کدام یکی از این دو شهر (مکه و مدینه)
دارایی فضیلت بیشتر اند ، در بین علماء اختلاف نظر وجود
دارد. امام صاحب ابو حنیفه ، امام صاحب شافعی و امام صاحب
احمد بن حنبل و یاران شان (رحمه الله) با استناد به حدیث عبدالله بن
زبیر بر این عقیده اند که :

مکه نسبت به مدینه فاضل تر است زیرا پیامبر اکرم صلی الله
علیه و سلم فرموده اند : « صلاه فی مسجدی هذا افضل من الف
صلاه فیما سواه الا مسجد الحرام و صلاه فی المسجد الحرام افضل
من مائه صلاه فی مسجدی » یعنی (یک نماز در این مسجد من از
هزار نماز در غیر آن برتر است مگر مسجد الحرام و یک نماز در
مسجد الحرام از صد نماز در این مسجد من برتر است.)
ولی در مقابل امام صاحب مالک (رحمه الله) بدین عقیده است که :
مدینه برتر است نسبت به مکه ، وی استدلال خویش را به این
حدیثی پیامبر صلی الله علیه وسلم مستند ساخته ومی افزاید :
زمانیکه پیامبر اسلام شهر مکه از دست مشرکین ترک میگردد وبه
مدینه آغاز به هجرت کرد ، فرمودند : « بار الها ، تو می
دانی که آنان مرا از دوست داشتنی سرزمین نزد من بیرون
رانندند، پس مرا در محبوب ترین سرزمین نزد خود سکونت ده .»
خواننده محترم !

مکه مکرمه بلد الحرام محبوب ترین شهر در نزد الله تعالی (ج)
وپيامبر صلی الله علیه وسلم ، قبله مسلمانان ، ومحل ملاقات مومنان
میباشد .

پروردگار با عظمت ما این شهر را به خاطر تعظیم وجلالش ، از روزی که
زمین وآسمان را پیدا کرده است حرمت بخشیده است. درین شهر کعبه
شریفه اولین خانه یی که غرض عبادت خداوند (ج) در روی زمین
نهاده شده ، قرار دارد وهمین جهت هم مکه مکرمه حرمت آن
بزرگتر گردیده است.

طوری که گفتیم ثواب اعمال و عبادت در مکه معظمه نسبت به
دیگر شهرها و اماکن زیاد و بیشتر است ، وثواب واجریک نماز درین
شهر معادل یک صد هزار نماز در غیر آن است وبه خاطر عظمت بیت الله ، مکه
مکرمه هم عظمت پیدامی کند و از جهت حرمت آن ، حرمت مکه مکرمه هم
به میان آمده و از جهت امان بیت الله الحرام ، مکه مکرمه هم امان
پیدامیکند طوری که الله تعالی فرموده : « وهر کسیکه به آن داخل
گردید در امان میباشد » (آیت 97 سوره آل عمران) این هم دلالت به
امان وعظمت مکه مکرمه می کند که الله تعالی به این

شهر سوگند یاد نموده وفرموده « سوگند به این شهر » (آیت 1 سوره
البلد) هکذا پیامبر صلی الله علیه وسلم در مورد عظمت مکه
میفرماید :

« سوگند به الله که تو (مکه) بهترین زمین خدا هستی ومحبوب ترین
شهر در نزد خداوند (ج) میباشی ، اگر من از تو بیرون نمیشدم
هرگز از تو بیرون نمیرفتم » (روایت احمد ج ، صفحه 3، 5 ، درامی
صفحه 2513 ، ترمذی حدیث نمبر 2539)

هکذا ابن ماجه از عبدالله بن عدی بن الحراء از حضرت کعبه (رضی)
روایت است که گفت : « خداوند ج شهرها را انتخاب نمود وبهترین

شهر در نزد اوتعالی بلد الحرام مکه مکرمه است» (بیهقی 3740)

امام ارزقی مینویسد :

خداوند هیچ فرشته ای را به سوی زمین روانه نمی کند ، مگر این که او را فرمان دهد نزد عرش احرام بسته ، تلبیه بگوید ، هفت بار خانه خدا را طواف کند و سپس در داخل کعبه مشرف دو رکعت نماز به جای آورد .
از ابن عباس (رضی الله) روایت شده است که پیامبر (صلی الله علیه و سلم) فرموده اند : هر روز صد و بیست رحمت خداوند بر این بیت نازل می شود ، شصت رحمت برای طواف کنندگان ، چهل رحمت برای نماز گزاران و بیست رحمت برای نگاه کنندگان (به کعبه) است

ثواب و فضیلت عبادت در کعبه :

طوریکه در فوق یادآور شدیم که اجر و ثواب عبادت نماز در مسجد کعبه (مسجد الحرم) با فضیلت و بالاتر از همه مساجد روی زمین است ، این اجر و ثواب مختص به مسجد کعبه (که بیت قدیم و قسمت توسعه یافته انرا شامل می شود) بوده ، و شامل سایر مساجد شهر مکه نمیگردد .

طوریکه این حکم در حدیثی پیامبر صلی الله علیه وسلم به صراحت بیان گردیده است : « صَلاةٌ فِي مَسْجِدِي هَذَا أَفْضَلُ مِنْ أَلْفِ صَلَاةٍ فِيمَا سِوَاهُ إِلَّا مَسْجِدَ الْكَعْبَةِ » (خواندن يك نماز در مسجد من بهتر است از هزار نمازی، که در مسجدی دیگر خوانده بشود به جز مسجد الحرام) که ثواب نماز آن از نماز خواندن در مسجد من نیز بیشتر است) . (مسلم حدیث شماره (1396) .

از جانب دیگر فضیلت مسجد کعبه در حدیثی دیگری که در آن فضیلت مسجد نبوی در مدینه بیان گردیده است بخوبی معلوم میگردد .

در حدیثی پیامبر صلی الله علیه وسلم آمده است : « لَا تُشَدُّ الرِّحَالُ إِلَّا إِلَى ثَلَاثَةِ مَسَاجِدَ : الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ ، وَمَسْجِدِي هَذَا ، وَمَسْجِدِ الْأَقْصَى » . (به سوی هیچ مسجدی قصد سفر نمی شود) و بار و بنه بسته نمی شود (جز به سوی مسجد الحرام ، مسجد من و مسجد اقصی) . (بخاری (1189) و مسلم (1397) .

طوریکه ملاحظه میفرمایید در این حدیث در جنب اینکه فضیلت عبادت در این مساجد را نشان میدهد ممنوعیت و نامشروع بودن مسافرت را به قصد فضیلت عبادت به سایر مساجد روی زمین ، را نیز بیان میدارد . بنابراین حکم مضاعف بودن ثواب مختص به مکانی است که قصد سفر و شد رحال به آن در شرع بیان وجایز شمرده شده است .

محدوده مسجد مکه :

در مورد اینکه محدوده مسجد کعبه شامل و فضیلت نماز در کدام حصه ای از حرم شریف را دربر میگیرد ، علماء میفرمایند : نماز خواندن در مساجد مکه اللخصوص مساجدی که داخل در محدوده حرم هستند همگی افضلتر از مساجدی هستند که خارج از

آن محدوده قرار دارند.

علماء در این مورد استدلال می‌ورند: زمانیکه پیامبر صلی الله علیه وسلم در منطقه حدیبیه سکونت یافتند، و قسمتی از حدیبیه داخل در حرم و قسمتی خارج از حرم می‌باشد، ایشان در (قسمتی از حدیبیه که) در حرم بود نماز خواندند، در حالیکه ایشان صلی الله علیه وسلم در مکانی از حدیبیه سکونت کرده بودند که در خارج از حرم قرار داشت. و این امر دلالت بر افضل بودن نماز در محدوده حرم مکی را نیز دارد.

البته این امر دلیلی بر فزونی یافتن (ثواب نماز بمانند مسجد کعبه) شده نمیتواند. (تفصیل موضوع را میتوان در فتاوی الشیخ ابن عثیمین» (395/12). مطالعه فرماید.

بنابراین به اساس استدلال فوق در یافتیم که هدف از فضیلت نماز در مسجد کعبه داخل مسجد کعبه است نه تمامی محدوده حرم مکی یا تمام شهر مکه، چرا که در حدیثی پیامبر صلی الله علیه وسلم دریافتیم که: «صَلَاةٌ فِي مَسْجِدِي هَذَا خَيْرٌ مِنْ أَلْفِ صَلَاةٍ فِيمَا سِوَاهُ، إِلَّا الْمَسْجِدَ الْحَرَامَ». (بخاری: 1190) یعنی: «نماز خواندن در مسجد من، هزار بار بهتر از نماز خواندن در سایر مساجد است بجز مسجد الحرام».

بنابراین فضیلت نماز خواندن در مسجد الحرام از هزار بار نیز بیشتر است. چنانکه در روایتی دیگر در صحیح مسلم آمده: «افضل من الف صلاة» (صحیح مسلم 1012/2) و در مسند امام احمد رحمه الله، اضافه ای دارد: «... و صلاة في مسجد الحرام أفضل من مائة صلاة في هذا» یعنی فضیلت نماز خواندن در مسجد الحرام صد برابر مسجد النبی است. (مسند امام احمد 5/4).

خلاصه اینکه، علماء در مورد محدوده مسجد الحرام و فضیلتی که پیامبر صلی الله علیه وسلم در مورد نماز آنجا خبر داده اند اختلاف نظر دارند، که بنظر می‌رسد رای صحیح این باشد که این فزونی در ثواب فقط مختص مسجد کعبه باشد نه خود شهر مکه، بنابراین با تمام صراحت گفته میتوانیم که نماز خواندن در هتل شهر مکه فضیلت مسجد الحرام را درآء شده نمیتواند.

محدوده مسجد الحرم :

علماء در مورد محدوده مسجد الحرام اقوال متعددی را ارائه داشته اند که قول عمده آن بشرح ذیل میباشد :

اول : مسجد الحرام همان کعبه است.

دوم : کعبه و اطراف آن.

به دلیل این فرموده خداوند: «سُبْحَانَ الَّذِي أَسْرَى بِعَبْدِهِ لَيْلًا مِّنَ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ إِلَى الْمَسْجِدِ الْأَقْصَى الَّذِي بَارَكْنَا حَوْلَهُ لِنُرِيَهُ مِنَ آيَاتِنَا إِنَّهُ هُوَ السَّمِيعُ الْبَصِيرُ» (أَسْرَاء - 1). یعنی: منزّه است آن (خدایی) که بنده اش را شبانگهی از مسجد الحرام به سوی مسجد الاقصی که پیرامون آن را برکت داده ایم سیر داد تا از نشانه های خود به او بنمایانیم که او همان شنوای بیناست. در اینجا منظور نفس مسجد یعنی کعبه و اطراف آن است.

یادداشت توضیحی :

در اینجا لازم میدانم توضیحاتی مختصری را خدمت خوانندگان محترم در مورد (آیه : 1 سوره اسراء) ارائه بدارم ، زیرا تعدادی از مفسرین بدین عقیده اند که پیامبر صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ از مکه و از خانه ام هانی (رضی الله عنها) به اسراء برده شد.

در جواب این تعداد مفسرین باید که تفسیر دقیق این آیه : «سُبْحَانَ الَّذِي أَسْرَى بِعَبْدِهِ لَيْلًا مِنَ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ إِلَى الْمَسْجِدِ الْأَقْصَى» (پاک است ذاتی که بنده اش را شب هنگام از مسجد الحرام به مسجد الاقصی برد) بشرح ذیل میباشد . در روایتی از صحیح بخاری به اثبات رسیده که پیامبر صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ از مقام حجر به اسراء برده شد: «بَيْنَا أَنَا نَائِمٌ فِي الْحِجْرِ أَتَانِي آتٍ» « در آن هنگام که در حجر خواب بودم کسی به نزد آمد...» و حجر داخل مسجد الحرام است. بنابراین منظور از حدیثی که در آن اسراء پیامبر از خانه ام هانی (رضی الله عنها) ذکر شده ، در صورت صحت این روایت ، ابتدای اسراء است که انتهای آن از حجر شروع شده است؛ گویا ایشان در خانه ام هانی از خواب بیدار کرده شد و سپس در حجر به خواب رفته و از آنجا به اسراء برده شده است. (برای معلومات مزید مراجعه شود : مجموع فتاوا و رسائ شیخ ابن عثیمین) (12/395) .

سوم : کل شهر مکه است: به دلیل این فرموده خداوند: «لَقَدْ صَدَقَ اللَّهُ رَسُولَهُ الرُّؤْيَا بِالْحَقِّ لَتَدْخُلُنَّ الْمَسْجِدَ الْحَرَامَ إِنِ شَاءَ» (سوره فتح آیه 27). یعنی: (حقیقتاً خدا رؤیای پیامبر خود را تحقق بخشید شما بدون شك به خواست خدا در مسجد الحرام وارد خواهید شد.)

چهارم : تمام حرم ، جایی که صید در آن حرام است:

به دلیل آیه مبارکه که میفرماید: « يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِنَّمَا الْمُشْرِكُونَ نَجَسٌ فَلَا يَقْرَبُوا الْمَسْجِدَ الْحَرَامَ » (سوره توبه - 28). یعنی: ای کسانی که ایمان آورده اید براستی که مشرکان ناپاکند پس نباید به مسجد الحرام نزدیک شوند. در این میان امام نووی و ابن مفلح و ابن حجر هیتمی و ابن عثیمین رحمهم الله گفته اند که مراد از مسجد الحرام ، همان مسجد کعبه است نه شهر مکه یا تمام حرم مکی. ولی جمهور علمای امام صاحب ابو حنیفه ، امام مالک ، امام شافعی و امام ابن قیم و هیئت دائمی افتا در سعودی و شیخ ابن باز رحمه الله گفته اند که مراد از مسجد الحرام ، کل حرم (قسمتی از مکه که صید کردن در آنجا حرام است) می باشد. اما آنچه که از جمع بین احادیث ظاهر می شود، اینست که مراد از مسجد الحرام در حدیث نبوی، مسجد کعبه است، چرا که در احادیث دیگری که به ثبوت رسیده اند، بجای مسجد الحرام ، لفظ مسجد کعبه آمده است، چنانکه در حدیثی امام مسلم از ابوهریره رضی الله عنه روایت کرده که گفت: « أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ : إِنَّمَا يَسَافِرُ إِلَى ثَلَاثَةِ مَسَاجِدَ مَسْجِدِ الْكَعْبَةِ وَمَسْجِدِ

إِيلِيَاءَ». صحیح مسلم (1397) . یعنی: رسول الله صلى الله عليه وسلم فرمود: «براستی که (فقط) به سوی سه مسجد سفر می شود (مسافرت به قصد زیارت به سوی سه مسجد رواست) : مسجد کعبه و مسجد من (مسجد النبی) و مسجد ایلپاء (مسجد الاقصی) .

همچنین از ابن عباس رضی الله عنه روایت شده است که او گفت: «إِنَّ امْرَأَةً اشْتَكَّتْ شَكْوَى فَقَالَتْ : إِنَّ شَفَانِي اللَّهُ لِأَخْرَجَنِّي فَلَأُصَلِّيَنَّ فِي بَيْتِ الْمَقْدِسِ ، فَبَرَأْتُ ثُمَّ تَجَهَّزْتُ ثَرِيدُ الْخُرُوجِ فَجَاءَتْ مَيْمُونَةَ زَوْجِ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ تُسَلِّمُ عَلَيْهَا فَأَخْبَرْتُهَا ذَلِكَ ، فَقَالَتْ : اجْلِسِي فَكَلِمِي مَا صَنَعْتِ ، وَصَلِّي فِي مَسْجِدِ الرَّسُولِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ ، فَإِنِّي سَمِعْتُ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَقُولُ : (صَلَاةٌ فِيهِ أَفْضَلُ مِنْ أَلْفِ صَلَاةٍ فِيَمَا سِوَاهُ مِنْ الْمَسَاجِدِ إِلَّا مَسْجِدَ الْكَعْبَةِ) صحیح مسلم (1396) .

یعنی: زنی شکوه می کرد و گفت: اگر خداوند مرا شفا دهد به سوی بیت المقدس خواهم رفت و در آنجا نماز می خوانم، پس زن از مریضیش بهبود یابد، سپس خود را آماده ساخت تا به سوی مسجد الاقصی برود، میمونه همسر پیامبر صلی الله علیه وسلم آمد و بر آن زن سلام نمود و زن ماجرای خروجش را برای میمونه بازگو کرد، میمونه گفت: همین جا بنشین (بمان) و در مسجد رسول الله صلی الله علیه وسلم نماز بخوان، زیرا من از رسول خدا صلی الله علیه وسلم شنیدم که می فرمود: «نماز در آن از هزار بار نماز در مساجد دیگر افضلتر است بجز مسجد کعبه».

در این دو حدیث چنین برداشت می شود که مراد از مسجد الحرام، مسجدی است که کعبه در داخل آن قرار گرفته است نه عموم شهر مکه یا عموم حرم مکی.

و از شیخ ابن عثیمین رحمه الله سوال می شود: آیا مساجد داخل شهر مکه دارای همان ثوابی هستند که مسجد الحرام دارد؟ ایشان پاسخ می دهند:

« خیر، ثواب و اجر (نماز) مساجد مکه همانند مسجد الحرام نیست، بلکه این افزایش ثواب (نماز) فقط مختص خود مسجد الحرام است، چه محدوده قدیمی مسجد و چه قسمتی که به آن اضافه شده است، به دلیل فرموده پیامبر صلی الله علیه وسلم : « صَلَاةٌ فِي مَسْجِدِي هَذَا أَفْضَلُ مِنْ أَلْفِ صَلَاةٍ فِيَمَا سِوَاهُ إِلَّا مَسْجِدَ الْكَعْبَةِ » .

أَخْرَجَهُ مُسْلِمٌ ، یعنی: نماز خواندن در مسجد من، هزار بار بهتر از نماز خواندن در سایر مساجد است بجز مسجد الحرام .

پس (پیامبر صلی الله علیه وسلم) این فضل را خاص مسجد کعبه نمود، و مسجد کعبه تنها و واحد است، چنانکه فضیلتی که نماز خواندن در مسجد الرسول علیه الصلاة والسلام وجود دارد مخصوص آن (مسجد) است، و همچنین این فرموده پیامبر صلی الله علیه وسلم نیز بر همین موضوع دلالت دارد که فرمود: « لَا تَشْدُ الرِّحَالُ إِلَّا إِلَى ثَلَاثَةِ مَسَاجِدَ : الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ ، وَمَسْجِدِي هَذَا ، وَالْمَسْجِدِ الْأَقْصَى) یعنی: رخت سفر نبندید مگر برای زیارت سه مسجد: مسجد الحرام، مسجد النبی، مسجد الاقصی. و معلوم است که اگر ما خود را آماده ی سفر به مسجدی از مساجد مکه غیر از مسجد الحرام نماییم، عمل ما مشروع نخواهد بود بلکه از آن نهی شده است،

پس مسجدی که سفر کردن به سوی آن جایز باشد همان مسجدی است که (ثواب نماز) در آن فزونی می یابد،

فضیلت نماز خواندن در مسجد الحرام :

شهر مدینه از جمله سایر فضایی که دارا میباشد یکی از فضایل اش اینست، که یک نماز در مسجد نبوی بهتر از هزار نماز است .

« صلاة في مسجدي هذا افضل من الف صلاة في ما سواه الا المسجد الحرام » (يك نماز در این مسجد من بهتر از هزار نماز در غیر آن است به جز مسجد الحرام). (صحیح بخاری و صحیح مسلم). پس بر یک مسلمان است که از این فضیلت بزرگ و فرصت بسیار ارزشمندی که در زندگی اوست میسر میگردد ، زمانیکه در شهر مدینه منوره زندگی ویا هم اقامت دارد ، برای آخرتش از آن بهره بگیرد و حد اکثر استفاده را بعمل آورد. توجه باید داشت که فضیلت نماز ده برابر و نه صد برابر بلکه بیش از هزار برابر است.

نمازهای نوافل در مسجد نبوی :

فراموش نباید کرد که : نه تنها فضیلت نماز های فرضی بلکه فضیلت نماز های نفلی نیز به هزار بار برابر است . علماء در تعریف و تفسیر این حدیث شریف که : (يك نماز در این مسجد من بهتر از هزار نماز در غیر آن است به جز مسجد الحرام) چنین میفرمایند :

اول :

اجر و پاداش نماز در مسجد شریف نبوی که به بیش از هزار برابر می رسد ، تنها و تنها به نماز های فرضی اختصاص نه یافته ، بلکه نماز های نفلی را نیز شامل میگردد . پیامبر صلی الله علیه و سلم در حدیث متبرکه لفظ «صلاة» را استعمال نموده است ، پس همانطوریکه نماز فرض برابر با هزار نماز است يك نماز نفل نیز برابر با هزار نماز میباشد .

دوم :

اجر هزار برابر در حدیث متذکره به خود مسجد پیامبر صلی الله علیه وسلم یعنی صرف و صرف به مسجد قدیم اختصاص ندارد، بلکه اجر هزار برابر شامل مسجد قدیم و ساحه توسعه یافته مسجد که حالا وجود دارد و یادگار اینده توسعه داده میشود ، شامل میگردد . دلیل این امر اینست که مسجد نبوی در زمان خلافت حضرت عمر و حضرت عثمان از طرف جلو یعنی قبله توسعه و انکشاف داده شده است .

بنابر این چیز واضح است که امام و صفهائی مصلین در بخش پیشروی مسجد که در توسعه واقع است خارج مسجد زمان خود حضرت محمد صلی الله علیه و سلم قرار میگیرد، اگر توسعه مسجد حکم مسجد را نمی داشت آن دو خلیفه راشد رضی الله عنهما مسجد شریف را بخصوص از طرف جلو توسعه نمی دادند، در حالیکه هنگام توسعه که در زمان حضرت عمر فاروق و حضرت عثمان ذی النورین رضی الله عنهما صورت پذیرفت و تعداد کثیر از صحابه رضی الله عنهم

زنده و موجود بودند، اما هیچکس از آنان بر این کار حضرت عمر و حضرت عثمان رضی الله عنهما اعتراض نکرد، عدم اعتراض صحابه بر توسعه مسجد نبوی دلیل روشن و قاطع است که اجر هزار برابر به مسجد زمان حضرت رسول صلی الله علیه و آله و سلم اختصاص ندارد.

همچنان در حدیثی عطاء بن ابی رباح آمده است :
در یکی از روزها که در بین ما عبدالله ابن زبیر نیز تشریف داشت ، و برایمان خطبه می خواند گفت: رسول الله صلی الله علیه وسلم فرمود: «صلاة فی مسجدی هذا أفضل من ألف صلاة فیما سواه إلا المسجد الحرام ، وصلاة فی المسجد الحرام تفضل بمائة»
یعنی: نماز خواندن در مسجد من (مسجد النبی)، هزار بار بهتر از نماز خواندن در سایر مساجد است بجز مسجد الحرام ، و فضیلت نماز در مسجد الحرام صد برابر بیشتر (از مسجد من) است.
عطا گفت: پس صد هزار بار (بیشتر) است، سپس عطا گفت: (به ابن زبیر) گفتم: ای ابا محمد، این فضلی که ذکر شده تنها مربوط به مسجد الحرام است یا حرم (نیز شامل می شود)؟ (ابن زبیر) گفت: بلکه مربوط به حرم نیز است، زیرا تمام حرم مسجد است. (الموسوعة الفقهية (239/27).

نماز خواندن در مسجدی که با قبله انحراف داشته باشد.

به تأسف باید گفت امروز در تعدادی از کشور های اسلامی بادر نظر داشت اینکه تخنیک و وسایل پیشرفته ای در اختیار دارند ، با آنهم طوری اتفاق می افتاد که مسلمانان توجه لازمی در تعیین قبله و بخصوص منبر مسجد که باید بسوی قبله باشد بعمل نمی آورند ، در حالیکه یکی از شروط صحت نماز، روبه سوی قبله حین انجام عبادت نماز است. یعنی چنانکه مسلمانان این شرط را رعایت نکند ، نمازش باطل است .

مگر اینکه شخص در مکانی غریب و نا آشنا مثل صحرا یا بیابانی قرار داشته باشد و کسی نباشد تا جهت قبله را به او نشان دهد که در آنصورت کفایت خود اجتهاد کند و مسیر قبله را شناسایی نماید و رو به آنجا نماز بخواند هرچند که سمت قبله را اشتباه شناسایی کرده باشد نمازش صحیح است زیرا او در آن وقت و مکان معذور بوده و نمی توانسته تا سمت واقعی قبله را شناسایی کند و لذا عمدی نبوده .

دلیل اینکه رو کردن به قبله حین نماز شرط واجب است:

این امر خداوند تبارک و تعالی است که می فرماید: «قَوْلٍ وَجْهَكَ شَطْرَ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ وَ حَيْثُمَا كُنْتُمْ فَوَلُّوا وُجُوهَكُمْ شَطْرَهُ» (سوره بقره : 150) (واز هر جا که بیرون رفتی) رو به سوی مسجد الحرام کن و (ای مؤمنان چه در سفر و چه در حضر در همه اقطار زمین به هنگام نماز) هر جا که بودید روبه سوی آن کنید.
هكذا پیامبر صلی الله علیه وسلم به مردی که نمازش رابطور درست

نمی خواند (مسی الصلاة) فرمود : « إذا قمت إلى الصلاة فأسبغ الوضوء ثم استقبل القبلة ... الحديث » هرگاه خواستی نماز بخوانی به خوبی وضوء بگیر سپس رو به قبله کن...». متفق علیه : بخاری (6251) ، مسلم (397) .

بنابراین بوضاحت تمام در یافتیم که حکم قرآن عظیم الشان و هم حدیث پیامبر صلی الله علیه وسلم دلالت بر امر در این بابت دارد ، یعنی رو کردن به قبله در هنگام نماز واجب است، بنابراین کسی که این واجب را بجا نیاورد نمازش باطل است مگر اینکه همانطور که گفته شد شخص در بیابان یا صحرائی باشد که توانایی یافتن سمت واقعی قبله را نداشته باشد و اگر کسی برای پیدا کردن قبله تلاش کرد و نمازش را به جهتی که به گمانش قبله بود خواند و بعداً برایش روشن شد که (در پیدا کردن قبله) دچار اشتباه شده است، تکرار نماز بر او لازم نیست:

از عامر بن ربیع روایت است : «کنا مع النبی صلی الله علیه وسلم فی سفر فی لیلۃ مظلمة، فلم ندر أين القبلة فصلى كل رجل منا علی حیاله، فلما أصبحنا ذکرنا ذلک لرسول الله صلی الله علیه وسلم، فنزل) فَأَیْنَمَا تَوَلَّوْا فَتَمَّ وَجْهُ اللَّهِ» «در شبی بسیار تاریک با پیامبر صلی الله علیه وسلم در سفری بودیم و نمی دانستیم قبله کجاست، هر یک از ما به جهتی نماز خواند، وقتی صبح شد جریان را برای پیامبر صلی الله علیه وسلم گفتیم. آنگاه آیه « فَأَیْنَمَا تَوَلَّوْا فَتَمَّ وَجْهُ اللَّهِ» (به هر جا رو کنید قبله خدا آنجاست» نازل شد) . ترمذی (343) .

البته علاوه بر این استثنا، هنگام ترس شدید، و یا خواندن نماز سنت بر سواری در سفر، اشکالی ندارد که استقبال قبله ترک شود: زیرا خداوند متعال می فرماید: « فَإِنْ خِفْتُمْ فَرَجُلًا أَوْ رُكْبَانًا » (سوره بقره : 239) «و اگر (بخاطر جنگ یا خطر دیگری) ترسیدید در حالت پیاده یا سواره نماز را بخوانید». ابن عمر درباره این آیه می فرماید: «رَجُلًا أَوْ رُكْبَانًا» یعنی رو به قبله یا رو به غیرقبله، نافع گوید : ابن عمر حتماً آن را از پیامبر صلی الله علیه وسلم نقل کرده است. (بخاری (4535) . از ابن عمر روایت است : « كان النبی صلی الله علیه وسلم یسبح علی راحلته قبل أي وجه توجه، ویوتر علیها غیر أنه لا یصلی لیها المكتوبة» (پیامبر صلی الله علیه وسلم بر شترش به هر سویی که روی آن بود، نفل و وتر می خواند. البته فرایض را بر روی سواری نمی خواند). (متفق علیه) .

اما چنانکه سمت مسجد با سمت قبله انحراف اندکی داشته باشد (حداکثر 45 درجه) ، در اینصورت بر اساس اقوال فقها این انحراف ضرری به نماز وارد نمی سازد و نماز نمازگزاران صحیح است. ولی اگر انحراف زیاد باشد در اینصورت نماز صحیح نیست زیرا شرط صحت نماز همسو شدن با جهت قبله است. و باید دانست که هرچه فاصله ی شهر محل اقامت نمازگزار با مکه بیشتر باشد به همان اندازه نیز انحراف بیشتر باعث تغییر سمت بیشتر خواهد شد.

مثلاً کسانی که خارج از مکه و در شمال یا جنوب آن قرار دارند

چنانکه انحراف آنها به قدری باشد که استقبال آنها در نهایت به جهت مشرق یا مغرب تغییر مسیر کرده باشد، نمازشان صحیح نیست.

بعبارتی کسی که در مکه است و کعبه را مشاهده می‌کند، بروی واجب است که دقیقا رو به کعبه بایستد، اما کسی که نمی‌تواند کعبه را مشاهده کند، بروی واجب است که رو به جهت آن کند و عین آن واجب نیست، زیرا بیش از آن برایش مقدور نیست و خداوند هر کس را باندازه توانائیش مکلف می‌سازد. از حضرت ابوهریره روایت شده که: پیامبر صلی الله علیه و سلم فرمود: «ما بین المشرق والمغرب قبله» یعنی: (بین مشرق و مغرب قبله است و قتیکه روسوی مسجد الحرام است، بین مشرق و مغرب قبله است). ابن ماجه و ترمذی آن را روایت کرده‌اند، و او آن را حسن و صحیح دانسته است. و بخاری نیز آن را قراءت نموده است. البته این کیفیت استقبال قبله که بیان شد، نسبت به ساکنین مدینه و مناطقی که حکم آنجا را دارد. بنابراین اگر نماز گزاران منبر مسجد را در خلاف زاویه قبله تثبیت نمایند بر مسؤولین امور است تا در اصلاح منبر مسجد اقدام فرمایند.

حکم شرعی طوریکه در فوق بیان گردید همین است: نماز گزار مادامیکه جهت قبله را می‌داند یا در یافتن سمت واقعی آن تواناست، بروی واجب است که به سوی قبله نماز بخواند وگرنه بریء الذمه نخواهد بود.

نماز خواندن در محل که تصاویر باشد!

همه ای علماء، فقها و مفسرین در این مورد متفق الی اند که: در جای که تصاویر (موجودات ذی روح) موجود ویا آویزان باشند، خواندن نماز، در آن محل مکروه میباشد. ولی با وجود آن هم خللی در صحت نماز وارد نمی‌میگردد.

هدف شرع از محل نماز آنست که نباید در محل نماز، اشیا ویا تصاویر وجود داشته که حضور نمازگزار را اخلال کند و موجب اضطرابات روانی انسان و سبب عدم تمرکز اش در عبادتش گردد ودرحکمت وهدف نماز خلل واقع گردد.

پیامبر صلی الله علیه وسلم بخاطر اینکه نماز با خشوع کامل ادا گردد هدایت فرموده اند که چیز های که مانع از خشوع ویا همه چیز های رنگارنگ و پرزرق و برق و امثال آنها در مکان نماز که فکر نمازگزار را به خود مشغول میسازد حتی الامکان باید کوشید تا از محل نماز دور گردد.

برهمن حکمت بود که پیامبر صلی الله علیه وسلم فرمود: «لَا يَنْبَغِي أَنْ يَكُونَ فِي الْبَيْتِ شَيْءٌ يَشْغَلُ الْمُصَلِّيَّ». «نباید در خانه چیزی باشد که نمازگزار را به خود مشغول سازد». (ابوداود و احمد با سند صحیح و در صحیح ابی داود (1771).

محدثین مینویسند: زمانیکه پیامبر صلی الله علیه وسلم بعد از اینکه مکه را فتح کرد، ووارد کعبه شد تا نماز بخواند دو شاخ قوچ برسر بام کعبه نصب گردیده بود، بعد از فراغت از نماز

به عثمان حجبی گفت: «إني نسيت أن أمرك أن تخمر القرنين فإنه ليس ينبغى أن يكون في البيت شيء يشغل المصلي» فراموش کردم بگویم این دو شاخ را بپوشانید، زیرا درست نیست در خانه چیزی باشد و نمازگزار را به خود مشغول کند. (أبو داود (2030) و در صحیح الجامع 2504).

شیخ عبدالله بن حمید یکی از علمای مشهور جهان اسلام در مورد « نماز خواندن در مکانی که در آن تصاویر و عکس ها وجود دارند و با پاهای شما مورد اهانت قرار می گیرند، مثلا تصاویری که بر روی فرش نقش شده اند، میگوید ، این مساله کدام ، مشکلی ندارد چنانکه شیخ الاسلام ابن تیمیه نیز بر جواز بودن آن رای فرموده است ، ولی اگر تصاویر روبروی شخص نمازگذار قرار گیرد، در این صورت نماز خواندن در چنین وضعیتی مکروه است، ولی نماز اش إن شاء الله صحیح است وطوریکه در فوق بدان اشاره نمودیم خللی بر صحت آن وارد نمی سازد.

بنآ در صورتیکه برای نماز گزار مقدور و ممکن باشد که نماز خویش را در محل دیگری که روبروی تصاویری نباشد ، ادا نماید بهتر و افضل میباشد . ولی اگر با آنها چینی محل و مکانی یافت نشود ، و انسان در آنجا نماز بخواند نماز اش صحیح است و اشکالی بر آن نمی باشد . (برای معلومات بیشتر مراجعه شود به : (فتاوی سماحة الشيخ عبد الله بن حمید - ۹۱) (رقم الفتوی فی مصدرها : ۸۹) .

همچنین شیخ ابن باز رحمه الله مفتی کشور عربستان سعودی در طی فتوای که : آیا نماز خواندن در مکانهایی که تصاویر دارند و شخص روبروی آنهاست باعث ابطال نماز است یا خیر؟، مینویسد : «نماز صحیح است، و کسی که بگوید نماز باطل است برآستی که قول اشتباهی گفته است، پس نماز صحیح است ولی نماز در چنین حجره هایی مادامیکه مکان دیگری برای نماز خواندن موجود باشد، مکروه است و اگر یافت نشود نماز صحیح است زیرا هدف نماز گزار عبادت برای تصاویر نی بلکه مؤمنین مسلمان نماز خویش را برای الله تعالی بر پا میدارد ، و نماز اش صحیح میباشد .

(مواخذ : مجموع الفتاوی ابن باز).

عدم حضور ملائکه در آن تصویر باشد :

در تعداد زیادی از احادیثی آمده است که : موجودیت تصاویر انسان و حیوان در یک خانه ، مانع ورود ملائکه به آن منزل میگردد ، از جمله طوریکه در حدیث صحیح از ابوسعید خدری رضی الله عنه روایت است که رسول الله صلی الله علیه وسلم فرمود : « أن الملائكة لا تدخل بيوتا فيه تماثيل، أو صورة » مسند احمد (11858). یعنی : «ملائکه به خانه ای که در آن تمثال (مجسمه) یا تصویر باشد داخل نخواهند شد».

بنآ مطابق حکم این حدیثی اگر قرار باشد که بخاطر تزئین خانه ، تصاویری آویزان گردد ، بهتر است از مناظر غیر ذی روح مثل

مناظر طبیعی مانند مناظر درختان ، کوهها و دریا ها ویا هم سایر رسومات استفاده بعمل آید ، در صورتیکه این تابلو ذی قیمت نباشد واز اسراف باید جلوگیری شود . ولی بایدگفت که : اویزان کردن تصاویر ذی روح (یعنی انسان و حیوان که دارای روح هستند) در خانه یا هر مکان دیگری مانع از ورود ملائکه مامور ثبت اعمال انسان نمیگردد ، و منظور حکم حدیثی : (از ملائکه ای که داخل چنین اماکنی نمی شوند، ملائکه رحمت هستند نه دیگر فرشتگان) .

امام نووی در شرح حدیث فوق گفته : «علماء گفتند : سبب امتناع آنها از وارد شدن به خانه ای که تصویر دارد بخاطر معصیت فاحشی است که در آن (مکان) روی می دهد، که به خلقت خداوندی مشابَهت کردند، و حتی بعضی از آنها تصویر چیزی است که مورد عبادت قرار می گیرد. اما آن ملائکه، که داخل منزلی نمی شوند که در آن سگ یا تصویر دارد، در واقع ملائکه ای هستند (که برای) رحمت و دعا و استغفار (بندگان خدا) در حال گردش هستند، ولی ملائکه مامور ثبت اعمال انسان داخل هر خانه ای می شوند، و در هیچ شرایطی از بنی آدم جدا نخواهند شد، زیرا آنها مسئول ثبت اعمال انسانها هستند» (شرح مسلم 84/14) .

شیخ عبد الرحمن مبارکفوری صاحبدر «تحفة الأحوذی» (72/8) مینویسد : (لَا تَدْخُلُ الْمَلَائِكَةُ) یعنی ملائکه رحمت داخل نمی شوند نه ملائکه مامور ثبت اعمال انسان، و نه ملائکه مرگ» . همچنین امام ابن اثیر در «النهاية» (789/4) مینویسد : «منظور ملائکه ای هستند که (در زمین) در حال گردش اند، نه ملائکه مامور ثبت اعمال و یا ملائکه ای که در هنگام مرگ آدمی حاضر خواهند شد» .

و امام سیوطی می گوید : «خطابی گفته : منظور آن ملائکه ای هستند که برای رحمت و برکت (بر ساکنان روی زمین) نازل می شوند، نه ملائکه مامور ثبت اعمال» «شرح النسائی» (141/1) .

یادداشت :

علماء میفرمایند تصاویری مانع از دخول ملائکه رحمت در خانه می شوند که آن تصاویر مورد احترام قرار می گیرند، مثل تصاویر نصب شده بر در و دیوار یا قاب و یا پرده و تابلو فرش و امثال آنها، و یا تندیس و مجسمه ای که بقصد زیبایی یا دکور نگهداری می شوند .

شیخ ابن باز می گوید :

«.. اما اگر تصویر بر فرش زیر پا باشد، یا بر روی بالش و تختی که روی آن می نشینند باشد، و یا بر پشتی باشد، این تصاویر بلا مانع هستند، زیرا تصاویر آن مورد اهانت و بی احترامی قرار می گیرند، و (در حدیث) ثابت شده که پیامبر صلی الله علیه وسلم پرده ای را (بر در حجره) عایشه دید که بر آن تصاویری وجود داشت، خشمگین شد و دستور داد آنرا بردارد، عایشه رضی الله عنها نیز آن پرده را برکنند و از آن دو بالش تهیه کرد که پیامبر علیه الصلاة والسلام بر آن تکیه می داد..»

« فتاوی نور علی الدرب » (235/1، 236) .

همچنان شیخ ابن عثیمین در این مورد میفرماید : «تصویر هرگاه مورد اهانت و بی حرمتی قرار می گیرد، چه (تصویر) روی فرش باشد و یا بالش و پستی، اکثر علماء گفتند که (این نوع) جایزند، و بر این اساس مانع ورود ملائکه به آن مکان نمی شوند، زیرا اگر مانع می شد (این نوع تصاویر نیز) ممنوع می شد» (لقاء الباب المفتوح) (6/85) .

نماز خواندن در لباس عکس دار :

همه علماء بدین عقیده اند که اگر لباس نماز گزار دارای عکس واضح و مشخص باشد نماز در آن ناجایز است. مؤمن مسلمان حد اعظمی کوشش بعمل آورد تا از استعمال کردن لباس عکس دار در نماز جلوگیری نماید.

در حدیث شریف با تمام وضاحت ذکر گردیده است : « لا یجوز لبس ما فیه صورة حیوان أو إنسان » (در لباس که عکس حیوان و انسان باشد ، خواندن نماز در آن جواز ندارد) (امام بخاری شماره حدیث (3226) و مسلم (2106) .

همچنان در احادیث نبوی آمده است که اگر در پرده ای خانه که تصاویر ذی روح وجود داشته باشد بهتر است غرض جلوگیری و دفع وسواس شیطانی در این محل نماز خوانده نشود . طوریکه این موضوع در حدیثی که از حضرت انس (رضی الله عنه) روایت گردیده است با زیبای خاصی چنین بیان گردیده است : میگویند : حضرت بی بی عائشه (رضی الله عنها) پرده ای مُلونی داشت ، که به آن یک طرف خانه اش را پرده میکرد ، پیامبر صلی الله علیه وسلم (برایش) گفتند : «أَمْیَطِي عَنَّا قِرَامَكَ هَذَا، فَإِنَّهُ لَا تَرَالُ تَصَاوِيرُهُ تَغْرِضُ فِي صَلَاتِي» «این پرده ات را از جلوی چشم ما دور کن، زیرا تصاویرش مرا در نماز مشغول می کند» . بخاری (374) .

عالم شهیر جهان اسلام ، شیخ ابن جبرین، در رساله خویش بنام اللؤلؤ المکین، صفحه (۱۱۴) مینویسد : بر مسلمان واجب است ، در صورتیکه بر لباس اش عکس (ذی الارواح) باشد ، آن را شسته و پاک نماید و در صورتیکه غیر ممکن باشد باید چهره ی عکس را به وسیله ی مواد زایل واز بین ببرد . مسلمان نباید در نماز از لباس استفاده نماید که : حواس انسان را به خود مشغول می کند. طوریکه در حدیثی که از عائشه (رضی الله عنها) روایت شده است ، آمده است که : پیامبر (صلی الله علیه وسلم) در لباسی که دارای نقش و نگار بود، نماز خواند و نظرش به نقشهای آن افتاد، پس از اتمام نماز، فرمود :

«أَذْهَبُوا بِحَمِيصَتِي هَذِهِ إِلَى أَبِي جَهْمٍ، وَأَتُونِي بِأَنْبِجَانِيَةِ أَبِي جَهْمٍ، فَإِنَّهَا أَلْهَتْنِي أَنْفًا عَنْ صَلَاتِي» «این لباس را برای ابی جهم ببرید و لباس زبر و بی نقش و نگار او را برایم بیاورید؛ چون لحظه ای پیش این نقش و نگارها، توجه مرا از نماز، بسوی خود جلب کرد» . (امام بخاری (۳۷۳) .

نمازخواندن در محل ناپاک:

همانطوریکه گفته شد ، نماز بر هر مسلمان عاقل و بالغی واجب است و تحت هیچ شرایطی از ذیمه ساقط نمیشود. برای آنکه نماز نمازگزار مقبول واقع گردد ، باید جای ، محل و مکان نماز، بدن نمازگزار و لباسش نمازگزار از نجاسات پاک باشد و در غیر آن نمازش صحیح نمیشود. ولی اگر انسان در حالات و مکانی قرار داشت که امکان پاک کردن نجاست برایش مقدور نباشد ، در آنصورت باز هم نماز از ذمه شخص ساقط نمی شود و او می تواند حتی در چنین وضعیتی نیز نماز خود را بجا آورد ، زیرا او چاره ای ندارد و توانایی از بین بردن نجاست هم در مقدور او نیست ، الله تعالی می فرماید: «لَا يَكْفِيُ اللَّهُ نَفْسًا إِلَّا وُسْعَهَا» (بقره 286) یعنی: خداوند هیچ کس را، جز به اندازه توانایشش، تکلیف نمی کند. و همچنان در (سوره تغابن آیه متبرکه می فرماید: «فَاتَّقُوا اللَّهَ مَا اسْتَطَعْتُمْ» (یعنی: پس تا می توانید تقوای الهی پیشه کنید.

نمازخواندن در مکان ناهموار:

علماء بدین باور و عقیده اند در صورتیکه محل و مکانی برای خواندن نماز در مکان هموار و صاف میسر نباشد ، نمازگزار میتواند نماز خویش را در مکان شیب دار و یا غیر هموار بجا آورد ، و در شرع اسلامی هیچگونه ممانعتی در مورد دیده نمیشود. ولی توجه باید داشت که در خواندن نماز در محل ناهموار باید دقت صورت گیرد که توجه نمازگزار به هیچ صورت نباید از قبله ساقط گردد. زیر حکم پروردگار است که توجه نماز گزار باید در حین نماز بسوی قبله باشد: «فَوَلِّ وَجْهَكَ شَطْرَ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ وَ حَيْثُمَا كُنْتُمْ فَوَلُّوا وُجُوهَكُمْ شَطْرَهُ» (سوره بقره : 150) (واز هر جا که بیرون رفتی) رو به سوی مسجد الحرام کن و (ای مؤمنان چه در سفر و چه در حضر در همه اقطار زمین به هنگام نماز) هر جا که بودید روبه سوی آن کنید».

نمازخواندن بطور نشسته :

در این هیچ جای شک نیست ، شخص که دارای معذرت باشد و از لحاظ جسم ناتوان گردد ، خواندان نماز برایش بطور نشسته جائز میباشد . حکم شرعی همین است که : در زمان خستگی، مشقت و رنج به سبب مریضی یا در ایام پیری و یا در حالتی که به قیام خواندن در مریضی نمازگزار تزیید بعمل آید ، شخص میتواند نماز خویش را با حالت نشسته بخواند و نماز اش کامل میشود . در این مورد هدایت صریح پیامبر صلی الله علیه وسلم همین است که : «صَلِّ قَائِمًا فَإِنْ لَمْ تَسْتَطِعْ فَقَاعِدًا فَإِنْ لَمْ تَسْتَطِعْ فَعَلَى جَنْبٍ» بخاری (1117) (ایستاده نماز بخوان ، اگر نتوانستی بنشین و اگر نتوانستی بر پهلو نماز بخوان) . همچنان الله تعالی فرموده است: «فَاتَّقُوا اللَّهَ مَا اسْتَطَعْتُمْ» (سوره

تغابن 16) «تا می توانید از الله بترسید.» ولی می‌خواهم در این مبحث توجه خوانندگان محترم را بدین موضوع جلب نمایم که: در نماز های نفلی شخص با وجود توانایی بر ایستادن، میتواند نماز نفلی را نشسته نیز ادا نماید، ولی باید دانست که ثواب آن نصف ایستاده خواهد بود. به دلیل حدیث «صَلَاةُ الْقَاعِدِ عَلَى النِّصْفِ مِنْ صَلَاةِ الْقَائِمِ» بخاری، (1115، 1116) (ثواب نماز نشسته نصف نماز ایستاده است). علماء می‌فرمایند منظور از این نماز، نماز نفل است. (والله اعلم) (تفصیل موضوع را میتوان درجامع الفتاوی الطبیة صفحه (331) شیخ جبرین مطالعه فرماید)

نماز خواندن در موتر:

قبل از همه باید گفت که: خواندن نماز های فرضی زمانی که انسان در موتر سوار و مصروف مسافرت باشد جایز نمیباشد. (مسافرت در کشتی و طیاره شامل این حکم نیست). ولی نماز های سنت و نوافل از این حکم مستثنی است. این بدین معنی است که: نماز گزار در حال مسافرت در رفتار موتر میتواند، نماز های سنت و نوافل خویش را در موتر بخواند و خواندن آن کدام ممانعت شرعی نداشته و جایز میباشد. ولی در مورد خواندن نماز های فرضی در موتر، حکم و دستور شرع همین است که: مسلمان در وقت نماز البته در صورت ممکن از موتر پیاده شود، و نماز فرضی خویش را بجاء آورد، در غیر آن نماز اش در حال مسافرت در موتر باطل است و بمانند آنست که نماز از نزدش فوت گردیده باشید. در این مورد به حدیث روایت شده از جابر ابن عبد الله رضی الله عنه مراجعه مینمایم: «كَانَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَصَلِّي عَلَى رَأْسِهِ حَيْثُ تَوَجَّهَتْ. فَإِذَا أَرَادَ الْفَرِيضَةَ، نَزَلَ فَاسْتَقْبَلَ الْقِبْلَةَ.» (بخاری: 400). یعنی: رسول الله صلی الله علیه وسلم نوافل را بر پشت مرکب و به هر طرفی که آن می رفت، می خواند. اما هنگامی که می خواست نماز فرض بخواند، پیاده میشود و رو به قبله، نماز می خواند.

همچنان در حدیثی آمده است: پیامبر فقط نمازهای فرض را بر روی شترش نمی‌خواند (متفق علیه، بخاری (999-1000-1095-1096-1105-1098)، مسلم (700)).

بنابراین از حکم این حدیث بصورت واضح بر می آید که اگر نماز گزار در حال سوار موتر باشد، و وقت نماز فرا رسد در صورت ممکن از موتر پیاده شود، نماز خویش را بجا آورد.

چرا میتوان در کشتی و طیاره نماز فرض را خواند؟

محدثین مینویسند که روزی از پیامبر صلی الله علیه وسلم در مورد نماز خواندن در کشتی، سؤال شد؟ فرمود: «صَلِّ فِيهَا قَائِمًا إِلَّا أَنْ تَخَافَ الْغُرُقَ» (روایت دارقطنی و حاکم) (ایستاده نماز بخوان مگر اینکه خطر غرق شدن وجود داشته باشد). که این حدیث دلالت بر جواز نماز خواندن بر روی کشتی دارد و طیاره نیز حکم

کشتی را دارد.

از جانب دیگر کشتی و طیاره بر خلاف موتر بر روی زمین حرکت نمی کنند و بلکه در بحر و هوا سیر می نمایند، لذا توقف آنها مقدور نیست تا فرد پیاده شود و نمازش را بر روی زمین بخواند.

بدین اساس گفته می توانیم که در شرع خواندن نمازهای فرض در کشتی و طیاره جایز است، ولی طوریکه گفته شد، در موتر و امثال آن جایز نیست، مگر با در نظر داشت دو شرط ذیل:

1- اختیار موتر در دست او نباشد، عبارتی او موتروان نیست و بلکه مسافری است که با موتر و یا سرویس در حال سفر است. و اگر شخص خودش در یور باشد او موتر توقف دهد و نمازش را بخواند و هیچ عذری در این حالت پذیرفته نیست.

2- اگر کسی که در موتر بسر می برد و در حال رفتن به مقصد است، مطمئن باشد که تا قبل از رسیدن به مقصد، وقت نماز تمام می شود. چنانکه به مقصد برسد ولی هنوز وقت مقرر نماز تمام نشده است، حق ندارد نمازش را در موتر بخواند، بلکه بایستی هر موقع بازگشت نمازش را بخواند. همچنین باید توجه داشت که اگر قبل از سوار شدن به موتر، وقت نماز فرا رسیده است، باید قبل از آنکه سوار اتومبیل شود، نمازش را بخواند و حق ندارد که در ادای نماز کوتاهی کند به این امید که در موتر نمازش را بخواند! (مگر برای نمازهایی که امکان جمع کردن در آنها وجود دارند که بعداً اشاره خواهیم نمود).

چنانکه این دو شرط فراهم باشند، در آن صورت شخص می تواند نماز فرض خود را در موتر بخواند. دلیل آنهم آیات زیر هستند:

«حَافِظُوا عَلَى الصَّلَوَاتِ وَالصَّلَاةِ الْوُسْطَى وَقُومُوا لِلَّهِ قَانِتِينَ» (238) فَإِنْ خِفْتُمْ فَرَجَلًا أَوْ رُكْبَانًا فَإِذَا أَمِنْتُمْ فَأَذْكُرُوا اللَّهَ كَمَا عَلَّمَكُم مَّا لَمْ تَكُونُوا تَعْلَمُونَ» (بقره / 238-239)

«در انجام نمازها و (به ویژه) نماز میانه (نماز عصر) محافظت ورزید و فروتنانه برای خدا به پا خیزید. و اگر (به خاطر جنگ یا خطر دیگری) ترسیدید، پیاده یا سواره نماز بخوانید. اما هنگامی که امنیت خود را باز یافتید (نماز را به صورت معمول آن به جا آورید و) برای آنچه که نمیدانستید و خدا به شما آموخت، خدای را یاد کنید.» «لَا يُكَلِّفُ اللَّهُ نَفْسًا إِلَّا وُسْعَهَا» (بقره 286) خداوند هیچ کسی را جز در حد توانش مکلف نمی کند. چند نکته ی مهم که باید همراه با دو شرط فوق در نظر گرفته شوند:

اگر بعنوان مثال کسی زمانی سوار موتر می شود که هنوز وقت نماز ظهر نرسیده است، و ضمن آنکه شرایط فوق در مورد او صدق می کند، مطمئن است که تا وقت نماز عصر به مقصد نمی رسد، در آن صورت او نباید نماز ظهر را در موتر بخواند، بلکه باید نماز ظهر را همراه با نماز عصر بصورت جمع تاخیر بخواند، زیرا در این عمل از سوی شرع رخصت و اجازه وجود دارد. یا حالتی را در نظر بگیرید که وقت آذان ظهر رسیده و فرد می خواهد سوار موتر شود، اگر او مطمئن است که تا آذان مغرب به منزل نمی رسد، در این صورت باید نماز ظهر و عصر را با هم و

قبل از سوار شدن به موتر بخواند، یعنی نماز عصر را بصورت جمع تقدیم با نماز ظهر و قبل از سوار شدن بخواند. اما اگر هنوز وقت نماز ظهر نرسیده و سوار موتر شد و مطمئن بود تا مغرب به مقصد نمی رسد، و یا وقت بسیار تنگ بود و احتمال داشت که موتر یا قطار حرکت کند - هرچند آذان ظهر داده شده بود- باز برای او جایز است که نمازهایش را در داخل موتر یا قطار بخواند.

اما حالتی دیگر:

فرض کنید شخصی در منزل خود است و نماز ظهرش را خوانده است، بعد قبل از آنکه آذان عصر داده شود ناگهان ناچار می شود که با موتر به مقصدی دیگر برود، و مطمئن است تا مغرب نخواهد رسید، در این حالت، با وجود شرایط فوق الذکر می تواند نماز عصرش را در موتر بخواند. و اگر مطمئن است تا وقت عشاء نمی رسد، در اینصورت او باید نماز عصرش را در داخل موتر بخواند ولی نماز مغرب را به تاخیر بیاندازد و هرگاه پیاده شد، مغرب را همراه نماز عشاء بصورت جمع تاخیر بخواند.

نکته ی مهم دیگر:

اگر فرد حائز شروط فوق بود و در موتر بود ولی وضوء نداشت، در این حالت می تواند با خاک تیمم کند و یا اگر خاک در دسترس نیست، کفایت تا چند بار دو کف دستش را بر چوکی های موتر بزند تا از گرد و خاک آنها تیمم کند و روش تیمم نیز بصورت زیر است:

بعد از آنکه دو کف دستش را با خاک و یا گرد و خاک آغشته کرد، در دستش پف کرده تا خاک و گرد آن دور گردد و بعد با دو دستش ابتدا صورتش و سپس دو کف دستش (پشت و روی آنها) را مسح کند و همین قدر کفایت. (تفصیل موضوع در فصل مسح در باب طهارت بیان گردیده است)

نماز خواندن در طیاره وقاعده ای قبله یابی در آن:

طوریکه در فوق یادآور شدیم خواندان نماز در طیاره از لحاظ شرعی جواز داشته ، و برای درک ویافتن اوقات نماز ، بخاطر اینکه نماز قبل از موعود بجاء نیاید ، بهتر است در مورد وقت نماز و سمت قبله از موظفین طیاره خواستار کمک کردیم ، اگر چه در شرایط امروزی شرکت های هوایی با وسایل مدرن مجهز بوده ، و در طول مسافرت ، مسافری را از اوقات نماز و سمت قبله مطلع می سازند . با آنهم بخاطر اینکه نماز ما در وقت تعیین شده شرعی بر پاگردد، مسافر میتواند به مرعات و عملی کردن قاعده ذیل وقت وادای نماز را بوجه احسن دریابند.

1- هر زمانیکه آفتاب غروب کرد ، مسافر بدون تشویش میتواند نماز مغرب را بجاء آرد .

2- هرگاه بعد از غروب، سرخی کنار آسمان بطور کامل ناپدید شد و رو به تاریکی گرایید، مسافر

میتواند نماز عشاء را بخواند.

3- هرگاه فجر صادق طلوع کرد، نماز صبح را قبل از آنکه آفتاب طلوع نماید میتواند ادا کند، و اگر نسبت به فجر صادق تجربه ندارد، هرگاه آسمان بعد از تاریکی شب اندکی به روشنایی گرایید، نماز صبح روا میگردد.

مسافر در هر سه حالت فوق با استفاده از مشاهداتش نسبت به آسمانی که در حال پرواز در آنست عمل کند، یعنی به آسمان نظر می کند و هرگاه دید آفتاب غروب کامل کرده، نماز مغرب را بخواند و نماز عشاء و صبح را هم بر اساس مشاهداتش از آسمان درحال پرواز تشخیص دهد.

درضمن اینکه چون مسافر است او می تواند نماز مغرب را با عشاء بصورت جمع تقدیم یا جمع تاخیر بخواند؛ بدین صورت که: - یا بعد از غروب کامل آفتاب هر دو نماز مغرب و عشاء را با هم جمع کند.

- یا آنکه با تاریک شدن آسمان نماز مغرب و عشاء را جمع کند. برای آنکه اشخاصیکه کمی وسواسی آند، مورد اخیر خوبتر و اسانتر است، یعنی بعد از تاریک شدن آسمان هر دو نماز مغرب و عشاء را با هم جمع کنند، بدینصورت که ابتدا نماز مغرب را سه رکعت بخواند و آنگاه برخیزد و دو رکعت عشاء را قصر کرده و بخواند، که این جمع تاخیر به همراه قصر است.

اما برای نماز ظهر و عصر:

می تواند از طریق اجتهاد وکنجکاو و بررسی کردن، وقت آن دو نماز را تشخیص دهد، مثلا هرگاه بداند که نماز ظهر یا عصر در آن شهر یا سرزمینی که طیاره شان، بر فراز آن درحال پرواز است فرا رسیده، در آنصورت مسافر میتواند با کمی تاخیر (تامبادا قبل از وقت باشد) نماز خویش را بجا آرد، زیرا وقت در آسمان و طیاره مثل زمین نیست، از جانب دیگر مسافر میتواند، نماز ظهر و عصر را با هم جمع کند، لذا به آسمان نظر کند ببیند که آیا آفتاب به سمت مغرب متمایل شده است؟ اگر طرف غرب و شرق آسمان را نمی داند، طوریکه قبلاً گفتیم از پرسونل طیاره سوال کند، آنگاه با دانستن اینکه سمت غرب کجاست، می تواند به آسمان نگاه کند که آیا آفتاب به سمت غرب متمایل شده است؟ اگر هنوز در سمت مشرق یا در وسط آسمان بود، نمازی نخواند، ولی اگر به طرف غرب متمایل شده بود، در آنصورت اگر فاصله آن از وسط آسمان نزدیک بود، پس می تواند نماز ظهر را بخواند و اگر خواست نماز عصر را با آن جمع کند بصورت جمع تقدیم - و اگر آفتاب درنزدیک غروب بود، می تواند نماز عصرش را بخواند و اگر قبلاً تصمیم گرفته می تواند ابتدا ظهر بخواند و سپس عصر بخواند، بصورت جمع تاخیر، و هر نماز را دو رکعت بخواند.

یادداشت:

کسی که با تلاش و اجتهاد خویش وقت نماز را تشخیص دهد و نماز بخواند، نمازش صحیح است، مگر آنکه برایش مشخص شود که قبل از وقت نماز خوانده، در اینحالت برخیزد و آنرا تکرار کند، و

اگر چیزی برایش مشخص نشد، پس لازم به اجری چیزی نمیشود .
والله اعلم (جامع فتاوی اهل سنت و جماعت).

نمازخواندن در مساجد قبردار:

قبل از همه باید گفت اساساً در شرع اسلامی دفن اموات در مساجد جایز نمی باشد و هر مسجدی که در آن قبری وجود داشته باشد، خواندن نماز در آن ناجایز است .

ولی حکمت و فلسفه موجودیت قبر پیامبر صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ و برخی از یاران ایشان در مسجد نبوی چیست؟

در بدو باید گفت در حدیثی از پیامبر صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ روایت گردیده آمده است: «لَعَنَ اللهُ الْيَهُودَ وَالنَّصَارَى اتَّخَذُوا قُبُورَ أَنْبِيَائِهِمْ مَسَاجِدَ» (الله یهود و نصارا، را لعنت کند، آنها قبرهای انبیای خود را مسجد قرار می‌دادند).

همچنین در حدیث دیگری از عایشه رضی الله عنها روایت شده است که ام سلمه و ام حبیبه رضی الله عنهما کلیسایی را در سرزمین حبشه دیده بودند برای رسول الله صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ یادآور شدند و عکس‌هایی که در آن وجود داشت سخن گفتند، رسول الله صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ فرمودند: «أُولَئِكَ قَوْمٌ إِذَا مَاتَ فِيهِمُ الْعَبْدُ الصَّالِحُ أَوْ الرَّجُلُ الصَّالِحُ بَنَوْا عَلَى قَبْرِهِ مَسْجِدًا، وَصَوَّرُوا فِيهِ تِلْكَ الصُّورَ؛ أُولَئِكَ شَرَارُ الْخَلْقِ عِنْدَ اللهِ» (اینها قومی هستند که هرگاه بنده یا مرد صالحی از میانشان فوت می‌کرد بر قبر او مسجدی می‌ساختند و این تصویرها را در آن می‌کشیدند؛ اینها نزد الله بدترین مخلوق هستند).

همچنین در صحیح مسلم از جناب بن عبدالله رَضِيَ اللهُ عَنْهُ روایت شده است که می‌گوید: از پیامبر صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ شنیدم که فرمود: «إِنَّ اللَّهَ تَعَالَى قَدِ اتَّخَذَنِي خَلِيلًا كَمَا اتَّخَذَ إِبْرَاهِيمَ خَلِيلًا، وَلَوْ كُنْتُ مُتَّخِذًا مِنْ أُمَّتِي خَلِيلًا لَاتَّخَذْتُ أَبَا بَكْرٍ خَلِيلًا. أَلَا وَ إِنَّ مَنْ كَانَ قَبْلَكُمْ كَانُوا يَتَّخِذُونَ قُبُورَ أَنْبِيَائِهِمْ وَصَالِحِيهِمْ مَسَاجِدَ؛ أَلَا فَلَا تَتَّخِذُوا الْقُبُورَ مَسَاجِدَ؛ إِنِّي أَنهَاكُمُ عَنْ ذَلِكَ» (الله تعالی مرا دوست خود قرار داده است همان گونه که ابراهیم علیه السلام را دوست خود قرار داد، چنانچه از امتم کسی را دوست قرار می‌دادم قطعاً ابوبکر رَضِيَ اللهُ عَنْهُ را دوست خودم قرار می‌دادم؛ بی‌گمان کسانی که پیش از شما بودند قبرهای انبیا و صالحین خود را مسجد قرار می‌دادند؛ آگاه باشید که شما قبرها را مسجد قرار ندهید، من شما را از این عمل باز می‌دارم).

امام مسلم همچنین با سند خود از جابر رَضِيَ اللهُ عَنْهُ روایت کرده است: «نَهَى رَسُولُ اللهِ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ أَنْ يَجْمَعَ الْقَبْرُ وَأَنْ يَقَعَدَ عَلَيْهِ وَأَنْ يَبْنَى عَلَيْهِ» (رسول الله صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ از گچ کاری قبر و نشستن و بنای ساختمان بر آن منع کرده است). این احادیث و تمام احادیثی که در این خصوص وارد شده اند به تحریم مسجد قرار دادن قبور اشاره دارند.

این احادیث همچنین به تحریم بنای ساختمان، ساختن گنبد بر قبور و گچ‌کاری بر آنها دلالت می‌کنند؛ برای اینکه این اعمال از اسباب شرك و پرستش صاحبان قبر محسوب می‌شود کما اینکه در گذشته و حال چنین اتفاقی افتاده است، پس بر مسلمان جایز است

که در هر مکانی از آنچه پیامبر صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ از آن نهی کرده پرهیز نمایند.

ولی در موجودیت قبر پیامبر صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ و برخی از یاران ایشان در مسجد نبوی باید گفت؟ که محمد صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ و دو یارش (حضرت ابوبکر صدیق و امیر المومنین حضرت عمر) اساساً در مسجد دفن نشده‌اند؛ بلکه در اتاق عایشه رضی الله عنها مدفون هستند.

مگر زمانی که مسجد نبوی در زمان ولید بن عبدالملک توسعه داده شد حجره‌ی عایشه رضی الله عنها در پایان قرن اول در مسجد داخل کرده شد.

این عمل در حکم دفن در مسجد به حساب نمی‌آید؛ زیرا رسول الله صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ و یارانش به زمین مسجد انتقال داده نشدند؛ بلکه حجره به علت توسعه در مسجد داخل کرده شد. بدین ترتیب هیچ کس نمی‌تواند از این عمل برای جواز دفن میت در مسجد و بنای ساختمان بر روی قبر استدلال نماید و عمل ولید بن عبدالملک نمی‌تواند حجتی در برابر مخالفت با سنت رسول الله صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ باشد. (برای معلومات مزید مراجعه نماید به احادیث النبوی ، فتوا و نظر فقها و بخصوص مجموع فتاوا و مقالات متنوعه 4/337) ، (338) (شیخ ابن باز) .

حکم شرعی و اسلامی و نظر اکثریت علمای اسلامی همین است که خواندان نماز ، در مسجد که در آن قبر وجود داشته باشد جایز نبوده و اگر حیانا در مسجد قبری وجود داشته باشد ، بر مسلمانان واجب است که قبر را باز کرده و استخوان‌های مرده را به قبرستان منتقل سازند ، البته ناگفته نماند که استخوان‌های هر قبری بطور جداگانه در قبر شود .

طوری که که گفتیم جایز نیست که اساساً در مسجد قبری باقی بماند و در این میان هیچ فرقی بین قبور اولیاء ، صحابه و سایر مردگان وجود ندارد ، زیرا پیامبر اکرم صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ امت خویش را از این کار بصورت مطلق منع کرده و از آن بر حذر داشته است و یهود و نصارا ، را به همین سبب مورد لعن و نفرین قرار داد .

هنگامی که ام سلمه و ام حبیبه در مورد کنیسه‌ای که آن را در حبشه دیده بودند و در آن عکس وجود داشت با پیامبر صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ صحبت کردند ، رسول الله صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ به آنها گفت :

« أَوْلَيْكَ قَوْمٌ إِذَا مَاتَ فِيهِمُ الْعَبْدُ الصَّالِحُ أَوْ الرَّجُلُ الصَّالِحُ بَنَوْا عَلَي قَبْرِهِ مَسْجِدًا ، وَصَوَّرُوا فِيهِ تِلْكَ الصُّورَ ؛ أَوْلَيْكَ شِرَارُ الْخَلْقِ عِنْدَ اللَّهِ . »

(اینها قومی هستند که هنگامی که بنده‌ی صالح یا مرد صالحی از میانشان فوت می‌کند بر قبر او مسجدی می‌ساختند و تصویر او را بر دیوار آن می‌کشیدند ؛ اینها بدترین مخلوق نزد الله هستند) در حدیث دیگری آمده است : « أَلَا وَ أَنْ مَنْ كَانَ قَبْلَكُمْ كَانُوا يَتَّخِذُونَ قُبُورَ أَنْبِيَائِهِمْ وَ صَالِحِيهِمْ مَسَاجِدَ ؛ أَلَا فَلَا تَتَّخِذُوا الْقُبُورَ مَسَاجِدَ إِنِّي أَنهَاكُمْ عَنْ ذَلِكَ » (آگاه باشید کسانی که پیش از شما بودند قبرهای انبیاء و افراد صالح خود را مسجد قرار

می‌دادند؛ آگاه باشید قبرها را مسجد قرار ندهید و من شما را از این کار باز می‌دارم).

مشخص است هر کس که نزد قبری نماز بخواند و یا بر آن مسجدی بسازد این عمل بدین معنی تلقی می‌شود که او آن قبر را مسجد قرار داده است؛ پس واجب است که قبرها از مساجد دور و جدا کرده شوند و به اطاعت از پیامبر صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ و بخاطر در امن ماندن از نفرینی که از الله تعالی بر سازندگان مسجد بر قبرها صادر شده نباید هیچ قبری در مسجد قرار داده شود؛ زیرا اگر انسان در مسجدی که در آن قبر وجود دارد نماز بخواند شیطان رفته رفته عبادت مرده را برای او آراسته ساخته و او را به استغاثه، نماز و سجده کردن آن میت وادار می‌سازد و در نتیجه مرتکب شرك اکبر می‌شود، علت دیگر برای تحریم این کار، این می‌تواند باشد که عمل مذکور از اعمال یهود و نصارا است و بر ما واجب است که با آنها مخالفت نموده و از راه و عمل زشت آنها دوری جوییم.

لیکن اگر در جایی قبرهای کهنه‌ای وجود داشته باشد و سپس مسجدی در آنجا بنا کرده بشود مِنْ بَابِ سَدِ ذُرَائِعٍ و قطع اسباب شرك باید آن قبرها را از بین برد کما اینکه علماء همین را گفته‌اند.

(مزید معلومات مراجعه شود : به فتوای شیخ ابن باز.)
مجموع فتاوا و مقالات گوناگون. (5/389, 388).

تخریب و انهدام مسجد قبر دار:

شیخ ابن عثیمین در مجموع فتاوا و رسائل (2/235 ، 234) خود مینوسد که : اگر مسجد بر روی قبر ساخته شده است، اولاً نماز خواندن در آن مسجد حرام است و ثانیاً انهدام آن واجب است، زیرا رسول الله صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ یهود و نصارا، را بدلیل این‌که قبور انبیای خود را مسجد قرار میدادند مورد لعن قرار می‌داد و از این طریق امتش را از عمل آنان بر حذر می‌داشت. ولی اگر مسجد قبل از دفن و جلوتر از قبر ساخته شد و سپس شخصی را در آنجا دفن کنند در این صورت بر مسلمانان واجب است که قبر را از مسجد بیرون کرده و مرده را در قبرستان عمومی انتقال دهد ، و در آنجا دفن کنند و نبش قبر در چنین حالتی بدون اشکال است چون در مکانی دفن شده که اصلاً دفن آن در آنجا مشروع نبوده است چه مسجد محل دفن اموات نمی‌باشد.

ولی اگر مسجد در پیشروی قبرها قرار داشته باشد ، خواندن نماز در آن جایز است به شرط آن‌که قبر در قسمت قبله نباشد، زیرا رسول الله صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ از نماز خواندن بسوی قبور منع کرده است.

در صورتی که نبش قبر ممکن نباشد باید آن قسمت از دیوار مسجد را منهدم ساخته و قبر را بیرون کنند) و سپس دیوار را بسازند.
(مجموع فتاوا و رسائل)

شیخ البانی در کتاب الجنایز مینویسد: «.. اکثر علماء مانند ابن تیمیه ، ابن حزم و شوکانی به حرمت نماز در قبرستان

معتقد هستند و امام احمد در این باره می گوید: هر کس در قبرستان و یا بسوی قبری نماز بخواند، نمازش را اعاده نکند. ابن حزم می گوید: امام ابوحنیفه، امام اوزاعی و امام سفیان نماز خواندن در قبرستان را مکروه می دانند و از امام مالک نقل است که ایشان نماز خواندن در قبرستان و بسوی قبر را جائز می دانند و دلیل این امر را خواندن نماز جنازه توسط رسول الله صلی الله علیه وسلم بر قبر زن مسکینی که شب هنگام دفن شده بود، می دانند... و اکثر علماء علت ممنوعیت خواندن نماز در میان قبرستان و در کنار آن را سد ذریعه دانسته اند تا منجر به شرک نشود و یا حداقل مشابهت با بت پرستان و مشرکین بخصوص با یهود و نصارا نباشد که قبرهای پیامبران خود را مسجد قرار دادند و در اطراف آن نماز خواندند.

ضمناً نماز خواندن رو به قبر نیز جایز نیست، به علت حدیث پیامبر صلی الله علیه وسلم که می فرماید: «لا تصلوا الی القبور» (رو به قبرها نماز نخوانید).

شیخ البانی در «کتاب الجنایز» پس از ذکر این حدیث مینویسد: «از ظاهر نهی چنین فهمیده می شود که: رو به سوی قبور نماز خواندن، حرام است.

امام نووی این قول را ترجیح می دهد و مناوی در شرح این حدیث در «فیض القدیر» می گوید: رو به قبور نمودن و نماز بمعنی تعظیم فوق العاده قبور است که اینگونه تعظیم فقط شایسته خدا است...

شیخ علی قاری در «المرقاه» (372/2) پیرامون شرح این حدیث می گوید:

اگر این عمل برای تعظیم قبر و صاحب قبر باشد، عمل کفار محسوب می شود و تشبه به کفار مکروه تحریمی است. جنازه نیز هنگامی که روی زمین گذاشته شد، همین حکم را دارد... جمهور علماء نماز خواندن در قبرستان را جایز نمی دانند، و بعضی از علماء تنها خواندن نماز جنازه که بدون رکوع و سجود است، را جایز می دانند، بخاطر روایتی از بخاری و مسلم که در آن پیامبر صلی الله علیه وسلم بعد از دفن زنی که مسجد النبی را نظافت می نمود، نماز خواندند. بخاری (460) و مسلم (956).

نماز خواندن در زمین غصبی:

در صورتی که زمین غصبی باشد و امکان ترک آن با توجه به تنگ بودن وقت نباشد و با توجه به این که نماز در زمین غصبی باطل است؟ وظیفه چیست؟

نماز خواندن در زمین غصبی با علم به این که غصبی است، باطل است. اگر کسی عمداً وارد زمین غصبی میشود، بطور یقین که کار حرامی انجام داده و باید هر چه سریعتر از آن جا بیرون رود. حال اگر وقت نماز تنگ است و اگر بخواهد از زمین غصبی خارج شود، نماز قضا می شود اجتماع امر و نهی، صدق می کند. از یک طرف به امر نماز خواندن و از یک طرف به او گفته می شود غصب

نکن.

در بحث اجتماع امر و نهی، برخی جانب نهی را مقدم می‌دارند، ولی در مورد بحث چون به سوء اختیار وارد زمین غضبی شده، هم باید نماز را بخواند و هم گناهکار محسوب می‌شود. نحوه نماز خواندن به این صورت باید باشد که اولاً در حال خروج، توبه از غضب داشته باشد. ثانیاً در حال راه رفتن، نماز را با اشاره بخواند و خارج شود و بعد از خروج از زمین غضب نمازش را قضا نماید.

(برای معلومات مزید مراجعه شود :عروه الوثقی، جلد اول ، فی مکان المصلی، مسئله 19).

نماز خواندن در لباس که از پول حرام تهیه شده :

خواننده محترم !

باید گفت که : اصل بر پا کردن نماز ربطی به حلال بودن یا حرام بودن لباس و یا هم فرش نماز (جای نماز و فرش مسجد) که از چه پولی تهیه دیده شده است، ندارد. مهم آنست که شخص نماز گزار برای صحت کامل نماز خویش شروط صحت نماز، ارکان و واجبات آنرا بصورت درست و احسن مطابق سنت رسول الله صلی الله علیه وسلم انجام دهد و اداء کند.

مسئلاً آنچه که در شرع مربوط به مکان و لباس نماز گزار مبنی بر اینکه باید محل ادای نماز، لباس پاک از نجاست، اینکه لباس عورت نماز گزار را بپوشاند و سایر ارکان و وجایب نماز بیان گردیده است.

هرزمانیکه شخص مسلمان این شروط و ارکان را در مورد محل نماز و لباس خود بوجه احسن مراعات نماید و ارکان نماز را کاملاً انجام دهد و واجبات آنرا رعایت کند، ان شاء الله تعالی نمازش مقبول است و حکم به صحت نماز، نماز گزار داده خواهد شد و چون شرع ظاهر را میبیند و بر قلبها الله تعالی آگاهی دارد که به این ترتیب نماز گزار با خواندن نماز بریء الذمه شد و انشاء الله تعالی که نمازش قبول شده است.

خواننده محترم برادر و خواهر مسلمان!

بادر نظر داشت نظریه و استنباط شرعی فوق علمای اسلام در مورد حکم نماز خواندن در لباس غضب شده یا بدست آورده شده از طریق حرام، و یا لباسی با جنس حرام (مانند ابریشم برای مردها) ، و همچنین در مکانی غضب شده، دو قول معروفی را غرض رهنمایی مسلمانها ارایه فرموده اند .

اول:

مذهب مشهور امام صاحب احمد، و ابن حزم و شیخ الاسلام ابن تیمیه گفته اند که نماز در لباس خریداری شده به پول حرام صحیح نیست. «مجموع الفتاوی» (89/21) .

استدلال این عده از علماء به حدیثی است که: از ابن عمر رضی الله

عنه بصورت مرفوع روایت گردیده است : «من اشتری ثوبا بعشرة دراهم، و فيه درهم حرام، لم تقبل له صلاة ما دام عليه» مسند امام احمد (98/2). یعنی: هرکس لباسی را با ده درهم بخرد که یک درهم آن حرام باشد، تا زمانی که آن لباس بر تن اوست نمازش قبول نمی شود. (ولی سند این حدیث ضعیف است).
دوم:

در مذهب امام صاحب ابوحنیفه (رح) و امام صاحب مالک و امام صاحب شافعی (رحمهم الله) نماز خواندن در لباس که با پول حرام خریداری شده و یا محل آن، صحیح است. «المجموع» (180/3).

من بدین عقیده هستم که: رأی راجح هم قول دوم است زیرا هیچ حدیث صحیحی از پیامبر صلی الله علیه وسلم در مورد نهی از نماز خواندن در لباس یا مکان غضب شده و یا لباسی که بوسیله ی مال حرام بدست آمده، وارد نشده است.

بنابراین حکم شرعی همین است: اگر کسی بر روی فرش نماز بخواند که از پول حرام تهیه شده باشد و یا هم در لباسی نماز بخواند که از پول حرام تهیه دید باشد، اصل نماز اش صحیح است، ولی به هر حال نباید فراموش کرد که: نمازگزار بخاطر پوشیدن لباس حرام گناهکار است و این قضیه به نماز او ربط ندارد. مطمئناً مسؤولیت و جوابگویی در نزد پروردگاہ و حق العبد مبنی بر تعدی و تخلف بجای خویش به صورت مستقل بحث و مسؤولیت است که بر جای خویش باقی است و انسان متخلف از آن جوابگو خواهد بود. (تفصیل موضوع را میتوان در مجموع الفتاوی مطالعه فرماید).

لباس ابریشم برای مردها شایسته اهل تقوی نیست:

در مورد حکم شرعی در مورد پوشیدن لباس ابریشمی برای مردها و عدم خواندن نماز در حدیثی عقبه بن عامر رضی الله عنه آمده است که:

«أُهِدِيَ إِلَيَّ التَّيِّبِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فَرُوجُ حَرِيرٍ، فَلَيْسَهُ فَصَلَّى فِيهِ، ثُمَّ انْصَرَفَ، فَتَزَعَهُ نَزْعًا شَدِيدًا كَالْكَارِهِ لَهُ، وَقَالَ: «لَا يَنْبَغِي هَذَا لِلْمُتَّقِينَ»». (بخاری: 375)

عقبه بن عامر میفرماید که در یکی از روزها: یکی از صحابه عبایی ابریشمی را به رسول الله صلی الله علیه وسلم اهداء نمودند، رسول الله صلی الله علیه وسلم آن را پوشید و با آن، نماز خواند. پس از اتمام نماز، به سرعت، مانند کسی که آنرا نپسندیده باشد، از تن بیرون آورد و فرمود: «این لباس، شایسته اهل تقوی نیست». همین روایت در صحیح مسلم بصورت کاملتر آن ذکر گردیده است و در این روایت اشاره بعمل آمده است به اینکه جبریل علیه السلام در نماز به پیامبر صلی الله علیه وسلم خبر حرام بودن ابریشم را می دهد، و لذا پس از اتمام نمازش آنرا از تن بیرون آورد، ولی پیامبر صلی الله علیه وسلم نمازش را

تکرار نکرد، در مورد عدم تکرار نماز توسط پیامبر صلی الله علیه وسلم ، علماء دلیل می آورند که : صحت نماز به حرام یا حلال بودن نماز ربطی ندارد.

نماز خواندن در زمین مغضوبه :

نماز خواندن در سرزمین عذاب شده که سرزمین ثمود هم جزو آن است مکروه است ولی حرام نیست و نماز صحیح است و این مذهب جمهور اهل علم (امام ابو حنیفه ، امام مالک ، وامام شافعی است و همچنین مشهور مذهب حنابله (حاشیة الطحطاوی صفحه 357، تحفة المحتاج 2/166، مطالب أولى النهی 1/372).

2- گفته شده که نماز خواندن در این مکان حرام است، و این قول بعضی از حنابه و قول مختار ابن تیمیه در شرح العمدة (510/4) است.

حالا باید ببینیم که کدام یکی از این دو قول صحیح و طبق سنت رسول الله صلی الله علیه وسلم است؟

نماز خواندن در زمین مغضوب (زمینکه مورد غضب قرار گرفته) مانند سرزمین قوم لوط و هر مکانی که در آنجا عذابی نازل شده باشد مانند سرزمین بابل و ثمود (بین مدینه و شام که قوم صالح علیه السلام بودند) و مسجد ضرار (مجاور مسجد قباء است که توسط منافقین بنا شده بود) و هر مکانی که در آنجا عذابی نازل شده باشد، در نزد جمهور اهل علم صحیح است یعنی نماز باطل نیست، اما خواندن نماز در اینگونه مکانها مکروه می باشد؛ زیرا مورد نفرین واقع شده اند.

روزی پیامبر صلی الله علیه وسلم بر سرزمین ثمود عبور کردند و فرمودند : «لَا تَدْخُلُوا عَلٰی هٰؤُلَاءِ الْمُعَذَّبِينَ اِلَّا اَنْ تَكُوْنُوْا بِاٰكِيْنٍ، فَاِنْ لَمْ تَكُوْنُوْا بِاٰكِيْنٍ فَلَا تَدْخُلُوْا عَلِيْهِمْ، لَا يُصِيبُكُمْ مَا اَصَابَهُمْ» بخاری (433). یعنی : « به سرزمین اینها که مورد عذاب خدا قرار گرفته اند وارد نشوید، مگر به حالت گریان، و اگر حالت گریه نداشتید بر آنان وارد نشوید، تا عذابی که بر آنان نازل شده بر شما نازل نشود».

و در لفظ مسلم چنین آمده : «لَا تَدْخُلُوْا مَسَاكِيْنَ الَّذِيْنَ ظَلَمُوْا اَنْفُسَهُمْ، اِلَّا اَنْ تَكُوْنُوْا بِاٰكِيْنٍ حَذْرًا، اَنْ يُصِيبَكُمْ مِثْلُ مَا اَصَابَهُمْ» مسلم (2980). یعنی : « به منزل کسانی که به خود ظلم کرده اند وارد نشوید مگر به حالت گریه و زاری، تا عذابی که بر آنان نازل شده بر شما نازل نشود».

و از ابن عمر رضی الله عنه روایت است که گفت : «اَنَّ رَسُوْلَ اللّٰهِ صَلِيَ اللّٰهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ لَمَّا نَزَلَ الْجَجْرَ فِي غَزْوَةِ تَبُوكَ اَمَرَهُمْ اَنْ لَا يَشْرَبُوْا مِنْ بِيْرهَا وَلَا يَسْتَقُوْا مِنْهَا، فَقَالُوْا: قَدْ عَجْنَا مِنْهَا وَاسْتَقَيْنَا، فَاَمَرَهُمْ اَنْ يَطْرَحُوْا ذٰلِكَ الْعَجِيْنَ وَيُهْرِيْقُوْا ذٰلِكَ الْمَاءَ» بخاری (3378) و مسلم (2981).

یعنی : هنگامی که رسول خدا صلی الله علیه وسلم در غزوة تبوک در محل حجر (منازل ثمود) توقف کرد، هدایت فرمودند از چاه این منطقه نه آب بنوشید و نه از آن بردارند. صحابه گفتند: ما از آب چاه، آرد، خمیر کرده ایم و آب

برداشته ایم! رسول خدا صلی الله علیه وسلم دستور داد تا آن خمیر را بیندازند (و به شترها بدهند) و آن آب را بریزند. همچنان امام بخاری در صحیح خود ذکر کرده که علی رضی الله عنه نماز خواندن در بابل را مکروه می دانستند. (نگاه کنید به : « الموسوعة الفقهية » (190/30) .

ولی حکم وقاعده ای کلی ورهنمودیک برای نماز خواندن در شرع اسلامی همین است : تا زمانیکه محل از نجاسات پاک باشد، خواندن نماز در آن صحیح است، ولوکه سرزمین مغضوب خوانده شده باشد، زیرا نهی وارده از داخل شدن به چنین مکانها است و به اصل و ماهیت نماز برنمی گردد، و مانع صحت آن نیست، اما در اینکه آیا نمازگزار مرتکب عملی حرام شده یا ناپسند؛ مابین اهل علم اختلاف نظر است، و همانطور که ذکر شد جمهور اهل علم آنرا مکروه می دانند، و بعضی از علماء حتی آنرا حرام می دانند، و به روایت ابوداود از ابو صالح الغفاری استناد کردند که گفت : « أَنْ عَلِيًّا رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ مَرَّ بِبَابِلَ وَهُوَ يَسِيرُ فَجَاءَهُ الْمُؤَذِّنُ يُؤَذِّنُ بِصَلَاةِ الْعَصْرِ فَلَمَّا بَرَزَ مِنْهَا أَمَرَ الْمُؤَذِّنَ فَأَقَامَ الصَّلَاةَ فَلَمَّا قَرَعَ قَالَ إِنَّ حَبِيبِي صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ نَهَانِي أَنْ أَصَلِّيَ فِي الْمَقْبَرَةِ وَنَهَانِي أَنْ أَصَلِّيَ فِي أَرْضِ بَابِلَ فَإِنَّهَا مَلْعُونَةٌ » ابوداود (490). یعنی : «علی رضی الله عنه از بابل عبور می کرد، مؤذن آمد و برای نماز عصر آذان داد، وقتی از بابل گذشتند، به مؤذن امر کرد که برای نماز اقامه کند، وقتی از نماز فارغ شدند گفت : همانا محبوبم صلی الله علیه وسلم مرا نهی کردند از اینکه در قبرستان، و در شهر بابل نماز بخوانم چون این مکان مورد لعن واقع شده است».

اما این حدیث ضعیف است، حافظ ابن حجر در « فتح الباری » گفته : اسناد این حدیث ضعیف است، و شیخ البانی نیز در « ضعیف أبی داود » (76) آنرا ضعیف دانسته است.

شارع سنن ابوداود در « عون المعبود » می گوید : «خطابی گفته : در اسناد این حدیث جای سخن است، و نمی دانم احدی از علماء نماز در شهر بابل را حرام دانسته باشند، و این روایت با حدیثی که از آن صحیح تر است تعارض دارد، یعنی حدیث : « جُعِلَتْ لِي الْأَرْضُ مَسْجِدًا وَطَهُورًا ». یعنی : « همه ی زمین برای من (و امتم) محل نماز و پاک قرار داده شده است ».

شیخ الاسلام ابن تیمیه در « الاختیارات » گفته : «مقتضای کلام آمدی و ابو الوفاء بن عقیل آنست که نماز در زمین مغضوبه صحیح نیست، و این قول قوی است، و از امام احمد وارد شده که او گفته : نباید در آنجا خوانده نمی شود».

شیخ البانی در « الثمر المستطاب » درباره این سخن شیخ الاسلام چنین نظر می دهد :

«ما هیچ دلیلی نیافتیم که نماز در چنین مکانی باطل باشد، و حدیثی که داخل شدن به زمین مورد عذاب را نهی کرده خاص نماز نیست تا بگوئیم نماز در آنجا باطل است، و حدیث علی رضی الله عنه اگر صحیح هم باشد دلیل بر بطلان نماز نیست، و برای همین بیهقی گفته : «نهی از نماز در آنجا اگر بصورت مرفوع از

پیامبر صلی الله علیه وسلم ثابت شده باشد - به این معنا نیست که به (نفس) نماز بازگردد، اگر نماز در آنجا خوانده شود نیاز به تکرار ندارد، بلکه علت نهی، والله اعلم، می تواند این فرموده پیامبر صلی الله علیه وسلم باشد: «می ترسم عذابی که بر آنان نازل شده بر شما نازل شود»، بلی، ظاهر نهی تحریم نماز در آنجا را افاده می کند، اما خطابی در «المعالم» گفته: نمی دانم احدی از علماء نماز در شهر بابل را حرام دانسته باشند».

نمازخواندن در کلیسا:

حکم شرعی همین است که: نماز خواندن در کلیسای نصاری جایز است، بشرطیکه در داخل آن کلیسا تصاویر و مجسمه وجود نداشته باشد، اگر در داخل کلیسا مجسمه و تصاویری وجود داشته باشد، هدایت و حکم اسلام همین است که در آن صورت نماز خواندن در آنجا جایز نمی باشد.

امام بخاری رحمه الله نیز بابتی را در کتاب خود با عنوان: «بَاب الصَّلَاةِ فِي الْبَيْعَةِ وَقَالَ عُمَرُ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ إِنَّا لَا نَدْخُلُ كَنَائِسَكُمْ مِنْ أَجْلِ التَّمَاثِيلِ الَّتِي فِيهَا الصُّورُ وَكَانَ ابْنُ عَبَّاسٍ يُصَلِّي فِي الْبَيْعَةِ إِلَّا بَيْعَةً فِيهَا تَمَاثِيلٌ» آورده است. یعنی: «حکم نماز در عبادتگاه و کلیسا؛ عمر رضی الله عنه گفته: ما بخاطر وجود مجسمه ها و تصاویری که در داخل کلیساهای شماست، داخل آن نمی شویم. و ابن عباس در کلیسا نماز می خواند، بجز در کلیسایی که در آن مجسمه وجود می داشت».

حافظ ابن حجر رحمه الله در کتاب فتح الباری گفته: «صومعه و بت خانه و آتشکده و همانند آنها همگی در حکم کلیسا هستند». بنابراین نماز خواندن در کلیسای نصاری، چنانکه در آنجا تمثالها و تصاویری باشد، جایز نیست و بعضی از علماء و نماز خواندن در آنجا را، با آن شرایط، حرام دانسته اند، هرچند بعضی از علماء نیز آنها را مکروه می دانند.

و دلیل بر تحریم نماز در داخل کلیسایی که در آن تماثیل و تصاویر است، بخاطر عموم ادله ای است که بر تحریم مجسمه و تصاویر وارد شده و نیز دلایلی که بیان می دارد ملائکه به مکانی که تصویر و مجسمه در آنجا باشند، داخل نمی گردند، چنانکه از ابی طلحه از پیامبر صلی الله علیه وسلم روایت شده که فرمود: «لَا تَدْخُلُ الْمَلَائِكَةُ بَيْتًا فِيهِ كَلْبٌ وَلَا صُورَةٌ». بخاری (3225) و مسلم (2106). یعنی: «ملائکه به خانه ای که در آنجا سگ و تصویر باشد داخل نخواهند شد».

امام ابن قدامه رحمه الله گفته:

«نماز خواندن در کلیسای تمیز (و عاری از نجاست) ممانعت

ندارد، و حسن بصری و عمر بن عبدالعزیز و شعبی و اوزاعی و سعید بن عبدالعزیز به آن رخصت و اجازه داده اند، ولی ابن عباس و امام مالک بخاطر داشتن تصویر آنها مکروه می

دانند...». «المغنی» (1/ 407).

ولی شیخ الاسلام ابن تیمیه رحمه الله نماز خواندن در کلیسایی که

در آنجا تمثال و تصویر باشد را حرام می داند، چنانکه از ایشان سوال شد: آیا نماز در معبد و کلیسا جایز است اگر در آنجا تصاویر باشد؟ و آیا می توان گفت که آنجا نیز خانه خدا هستند؟

جواب فرمودند: «آنجا خانه خدا نیستند، بلکه تنها مساجد خانه های الله هستند، و معبد و کلیسا خانه هایی هستند که در آنجا به الله کفر می شود، هرچند که گاهی در آنجا ذکر خوانده می شود، ولی خانه بمنزله اهل آنجاست، و اهل آنجا را کفار تشکیل می دهند، بنابراین آنجا خانه عبادتگاه کفار است. بصورت کل در مورد نماز خواندان نماز در کلیسا و معبد، علماء به چندگروه تقسیم گردیده اند امام مالک آنرا بطور مطلق ممنوع دانسته، و بعضی از فقهای حنابله آنرا بطور مطلق جایز دانسته اند. و قول سوم: که رای صحیح منتسب به عمر ابن خطاب و غیره است، و رای منصوص امام احمد نیز می باشد، اینست که: اگر در آنجا تصاویری وجود داشته باشد، نماز خوانده نمی شود؛ زیرا ملائکه به مکانی که تصویر داشته باشد داخل نمی شوند، و پیامبر صلی الله علیه وسلم نیز تا آنکه تمامی تصاویر کعبه را نابود نکرد داخل نشدند، و همچنین عمر رضی الله عنه گفته: ما داخل کلیساهای آنها نمی شویم درحالیکه در آنجا تصاویر وجود دارد.» «الفتاوی الکبری» (2 / 59).

خلاصه اینکه:

عده ای از علماء نماز خواندن در داخل معابد و کلیساهایی که تصاویر و مجسمه در آنجا باشد را حرام می دانند و عده ای دیگر آنرا مکروه دانسته اند. اما حتی اگر نماز خواندن در آنجا حرام هم باشد، این دلیل بر باطل بودن نماز آنجا نیست، یعنی بالفرض که شخصی با وجود داشتن تصاویر و مجسمه در داخل کلیسائی نماز خواند، نماز او باطل نیست، ولی بالفرض تحریم نماز در آنجا مرتکب گناه شده است ولی نمازش صحیح است. هیئت دائمی افتاء؛ نماز خواندن در مکانی که تصویر دارد را مکروه دانسته ولی حکم به صحت نماز داده اند، چنانکه در فتوایی چنین تاکید نموده اند: «.. و نماز خواندن در مکانی که در آنجا تصاویر نصب یا آویزان شده باشد، مکروه است، خصوصا که آن تصاویر در جهت قبله نماز گزار باشد، ولی نماز صحیح است.» «فتاوی اللجنة الدائمة» (5 / 377).

بنابراین خواندن نماز جمعه و یا سایر نمازها در کلیسا و یا معابد یا هر مکان دیگری که در آنجا تصاویر و مجسمه وجود نداشته باشد، جایز است. ولی اگر تصاویر و تمثال وجود داشته باشد، چنانکه مقدور باشد که با پرده یا پارچه ای آن تمثالها و تصاویر را پوشانیده و مخفی کرد، ایرادی ندارد که نماز بخوانید، و اگر این امر مقدور نباشد، بهتر است به مکانی بروید که عاری از هرگونه تمثال و تصویر باشد و در آن مکان نماز بخوانید، اما اگر این هم مقدور نبود و چنین جایی برای نماز خواندن پیدا نشد، پس می توانید در همان مکان یا کلیسا نماز جمعه یا سایر نمازها را اداء کنید و انشاء الله نماز صحیح است.

نماز خواندن مسلمانان در کلیسا ایا صوفیا در ترکیه

خواننده محترم !

در اواخر سال 2014 سفری داشتم به کشور ترکیه و از آنجمله به شهر زیبا و تاریخی استنبول، در ضمن بازدید از اماکن تاریخی و اسلامی به زیارت محل شهیر جهانی بنام ایا صوفیا نیز پرداختم .

این محل مشهور تاریخی مطابق روایات در طول عمران خویش روزگار مختلفی را دیده است گاهی کلیسا ، گاهی مسجد ، گاهی موزیم و گاهی محل سیاهی برای سیاحین . این بنای تاریخی و نمونه ، توسط گروه از انجیران و معماران در مدت اضافتر از پنج سال توسط ده هزار گاکر اعمار و تزئین نمونی گردیده است .

بعد از اینکه این بنای تاریخی اعمار و کار ساختمانی آن به پایان رسید بتاريخ 27 دسامبر 537 توسط کشیش مشهور جهان اوتی چیوس افتتاح و مورد بهره برداری قرار گرفت . این محل بعد از افتتاح رسمی بحیث مرکز عبادت ارتدوکس های استانبول و همچنین محل اجرای مراسم رسمی و تشریفاتی امپراتوری از جمله کروناسیون مبدل گردید .

در ضمن اینکه در این کلیسا عبادات و مراسم تشریفاتی رسمی کلیسا صورت میگرفت ، ایا صوفیا بحیث بزرگترین مرکز یتیم خانه شهر استنبول و محل پرورش علم و فرهنگ و در نهایت امر این بنای تاریخی با همه میناتورهای و رسامی های اش بهترین جای برای تروستان جهان مبدل گردید بود ، بنابر اهمیت بودن این محل ، بعد از جنگ چهارم صلیبی ایا صوفیا بحیث مرکزی مشهور دینی ارتدوکس مبدل میگردد .

ولی بعد از اینکه شهر استنبول بصورت کامل بدست مسیحیان در آمد با تاسف باید گفت که این مرکز مورد تجاوز و بی حرمتی غیر باور شدنی مسیحیان لاتین قرار میگردد ، بسیاری از اموال تاریخی ، بسیاری از آثار تاریخی و دینی از جمله سنگ قبر حضرت عیسی مسیح ، رسامی اصلی شیردهی مریم مقدس، کفن حضرت عیسی مسیح، استخوان های برخی از امامان مسیحی دفن شده در ایاصوفیا دزدیده میشود و به کلیساهای غرب منتقل می یابد . در ضمن اینکه اشیا قیمیتی این مرکز فرهنگی دزدی و به غارت برده شد ، بعد از تصرف کامل استانبول توسط لاتین ها ایاصوفیا از دست کلیسا ارتدوکس خارج و بحیث کلیسای کاتولیک های روم مبدل میشود .

سیطره مسیحیان کاتولیک تا سالهای 1450 بر شهر استنبول و بر این کلیسا ادامه یافت تا اینکه شهر استنبول در سال 1450 توسط ترک های آتامان فتح میگردد .

از اینکه این محل نامدار ترین ویکی از سمبول های این شهر بشمار میرفت ، سلطان محمد فاتح قائد اعظم مسلمانها در همان روز فتح استانبول طی فرمانی حکم تبدیلی کلیسای ایاصوفیا را به مسجد صادر کرد و تقریباً سه روز پس از فتح استانبول،

اولین مراسم نماز جمعه در ایاصوفیا به امامت آق شمس الدین، بر پا گردید و اولین خطبه به نام پادشاه فاتح عثمانی خوانده شد. بعد از اینکه این بنای تاریخی شرف عبادتگاه مسلمانان را یافت، تمام رسامی های و آثار عبادی مسیحیان توسط تگه ها با مهارت خاصی پوشانیده شد، هیچ یکی از آثار ادیان قبلی که در این بنا وجود داشت، تخریب نگردید، و زمینه خواندن نماز از لحاظ شرعی برای مسلمانان در آن مساعد گردید.

ولی این حالت بالاخره در سال 1935 توسط اولین رئیس جمهور ترکیه مصطفی آتاترک، وضعیت دیگری را بخود گرفت، مسجد شهیر مسلمان های ترک که بحیث سمبول استقلال ترک ها بشمار میرفت، به موزیم تبدیل کردید. این ساختمان زیبا از هر قری و از هر نابغه ای اثری دارد. از دوره بیزانس گرفته تا معمار ترک، سینان که اولین معمار بود که اصول زلزله را در کارهایش به کار می گرفت؛ از معماران سوییس تا خطاط های برجسته اسلامی. این اثر از ده ها کشور و شهر آنتیک اثر دارد و تاریخ تصویری بیش از 15 قرن است و از هر دوره مثلا جنگ های صلیبی یا ترکی اسلامی نشانه هایی دارد و در آن فرهنگ اسلامی و مسیحی در هم آمیخته و با گنبد شاهکار آن بیننده را غرق در نور و آرامش می کند و هنوز که هنوز است در مورد اسرار آن کتاب ها نوشته می شود.

نماز خواندن بر سر راه عبور و مرور مردم:

در حدیثی که از : ابن عمر رضی الله عنه روایت گردیده است آمده است : «أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ نَهَى أَنْ يُصَلَّى فِي سَبْعَةِ مَوَاطِنَ : فِي الْمَزْبَلَةِ، وَالْمَجْرَزَةِ، وَالْمَقْبَرَةِ، وَقَارِعَةِ الطَّرِيقِ، وَفِي الْحَمَّامِ، وَفِي مَعَاظِنِ الْإِبِلِ، وَفَوْقَ ظَهْرِ بَيْتِ اللَّهِ.» ترمذی (346) وابن ماجه (746)

یعنی: «رسول الله صلی الله علیه وسلم از نماز خواندن در هفت مکان نهی فرمودند: در زباله دانی، و کشتارگاه، و قبرستان، و بر سر راه مردم، و در حمام، و در استراحتگاه شتران، و بر پشت بام کعبه.»

بنای خواندن نماز در سر سرک ها، اتوبانها، و یا در راهی که مورد استفاده مردم و وسایل نقلیه قرار داشته باشد، جایز نمی باشد، زیرا نماز خواندن در این مکان موجب تنگی و ضیق راه بر مردم و منع عبور و مرور آنها می شود، علاوه بر آن خواندن نماز در راه عام خود شخص نمازگزار را نیز به تشویش انداخته، و خشوع کامل نمازگزار را خدشه دار می سازد، و قرار گرفتن در این تشویش در نهایت امر به کاستن اجر و ثواب نماز منجر می گردد.

همچنان قابل یاد اوری است که : اگرخواندان نماز در راه عمومی خطر جانی برای نمازگزار ببار آرد، حتی نماز خواندن در چنین مکانی بر شخص حرام است. ولی نباید فراموش کرد که در دین مقدس اسلام استثنای هم وجود دارد بطور مثال : اگر در وقت خواندن نماز جمعه و یا نماز عیدین در داخل مسجد جای ضیقی گردد، و ازدحام مردم در

مسجد بیشتر شود ، مردم میتوانند در روی سرک و یا راه عمومی ادای نماز جماعت نمایند .

نماز خواندن بر تخت خواب:

مادامیکه تخت خواب ثابت باشد و نمازگزار بتواند پیشانی و سر بینی خود را در وقت سجود بر آن بگذارد، در آنصورت خواندن نماز بر روی آن جایز است. الحطاب در کتاب «مواهب الجلیل» (520/1) که متعلق به مذهب امام مالک است، گفته : «.. و اما هیچ خلافتی در جواز نماز بر روی تخت نیست».

و امام نووی شافعی مذهب در کتاب «المجموع» (221/3) گفته : «شرط نماز فرض آنست که نمازگزار رو به قبله در کل نماز مستقر باشد .. اگر رو به قبله کند و ارکان آنرا تماما انجام دهد چه در کجاوه باشد یا تخت یا بر پشت حیوانی، ایستاده باشد، در صحت نماز فرضش دو رأی هست : بر طبق رأی صحیح تر نماز صحیح است، زیرا بمانند کشتی است».

و از شیخ صالح فوزان سوال شد : اگر انسان در طهارت زمین شک داشته باشد، و هیچ عذر و یا مریضی نداشته باشد، آیا نماز خواندن بر مکان مرتفعی نسبت به زمین؛ مانند تخت یا شبیه آن جایز است؟ جواب فرمودند : «ایرادى ندارد که انسان بر شیء مرتفعی مانند تخت و یا شبیه آن نماز بخواند، بشرطیکه طاهر و ثابت باشد، و نماز خواندن بر روی آن موجب ایجاد سروصدا و یا خللی برای نمازگزار نشود، و وی را به تشویش نیاندازد» . (143/2) المنتقی

نماز خواندن در روبری شیشه :

خواننده محترم اصل اساسی و کلی که باید در وقت برپا گردیدن نماز جدا مراعات شود حفظ خشوع و خضوع در نماز که حیثیت روح نماز را دارد ، میباید . بناً اگر خواندن نماز در برابر آینه هواس نماز گزار را پرت و مختل می سازد ، ضرری و خدشه به خشوع و خضوع نماز گزار وارد می نماید ، خواندن نماز در مقابل آینه بنزد علماء مکروه بوده ، در غیر آن ممانعتی ندارد . زیرا طوریکه گفتیم خشوع روح نماز است و هراندازه خشوع در نماز ، نمازگزار بیشتر گردد ، اجر و ثواب او نیز بخاطر ادای نمازش بالا می رود. و هر عامل که مانع حصول خشوع در نماز شود ، انجام آن مکروه است.

اماکن ممنوعه برای نماز:

قبل از همه باید گفت تمام زمین مطهره برای امت محمد صلی الله علیه وسلم جایگاه مسجد را دارد یعنی می شود در آنجا ها نماز خواند بجز اماکنی که در ذیل از آن نام می بریم :

در حدیثی متبرکه از ابن عمر رضی الله عنه روایت گردیده که : «أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ نَهَى أَنْ يُصَلَّى فِي سَبْعَةِ مَوَاطِنَ :

فِي الْمَزْبَلَةِ، وَالْمَجْزَرَةِ، وَالْمَقْبَرَةِ، وَقَارِعَةِ الطَّرِيقِ، وَفِي الْحَمَّامِ، وَفِي مَعَاظِنِ الْإِيلِ، وَفَوْقَ ظَهْرِ بَيْتِ اللَّهِ». ترمذی (346) و ابن ماجه (746). (یعنی: «رسول الله صلى الله عليه وسلم از نماز خواندن در هفت مکان نهی فرمودند: در زباله دانی، و کشتارگاه، و قبرستان، و بر سر راه مردم، و در حمام، و در غوجل و یا محل بودوباش شتران، و بر پشت بام کعبه».) ولی محدثین این حدیث را از جمله احادیث ضعیفه می شمارند، طوریکه خود ترمذی در ادامه گفته: «اسناد حدیث ابن عمر قوی نیست».

همچنین ابوحاتم رازی در «العلل» (جلد اول- صفحه 148)، و ابن جوزی در «العلل المتناهية» (جلد اول صفحه 399)، و بوسیری در «مصباح الزجاجة» (جلد اول صفحه 95)، و حافظ ابن حجر در «التلخیص» (جلد اول صفحات 531-532)، و علامه ألبانی در «الإرواء» (جلد اول صفحه 318) این حدیث مذکور را ضعیف دانسته اند.

ولی به همه حالا از فحوی این حدیث طوری معلوم میشود که در شرعیت اسلامی نماز خواندن در هفت مکان مورد نهی قرار داده داده شده است. و این هفت مکان در حدیثی از ابن عمر رضی الله عنه به تفصیل بیان گردیده است: «أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ نَهَى أَنْ يُصَلَّى فِي سَبْعَةِ مَوَاطِنَ: فِي الْمَزْبَلَةِ، وَالْمَجْزَرَةِ، وَالْمَقْبَرَةِ، وَقَارِعَةِ الطَّرِيقِ، وَفِي الْحَمَّامِ، وَفِي مَعَاظِنِ الْإِيلِ، وَفَوْقَ ظَهْرِ بَيْتِ اللَّهِ».

نماز خواندن در زباله دانی:

معمولاً همچو محلات در کشور ما بنام (دیران) شهرت دارند، بنا نماز خواندن در دیران و یا زباله دانی که معمولاً به نجاست آلوده است، در آن جایز و صحیح نیست. در شرع اسلامی پاکی مکان نمازگزار جزو شروط صحت نماز است، دلیل شرط پاک بودن مکان، فرموده پیامبر صلی الله علیه وسلم به اصحابش هنگام ادرار کردن بادیه نشینی در مسجد است که فرمود: «أَرِيقُوا عَلَى بَوْلِهِ سَجَلًا مِنْ مَاءٍ» متفق علیه یعنی: «بر ادرارش سطلی آب بریزید».

و اگر بالفرض آلوده به نجاست نباشد، باز شایسته نیست در محلی که ناپاک و کثیف و چرکی است روبروی الله متعال ایستاد و نماز خواندوبا پروردگار خویش راز و نیاز کرد.

نماز خواندن در کشتارگاه:

در کشتار گاه و محل ذبح حیوانات مانند (قصاب خانه کشتار شتر، گاو، گوسفند، بز) و یا محل که آلوده به چرک و نجاسات مانند خون و دیگر پلیدیها، باشد، خواندن نماز در این محلات جایز نمی باشد، زیرا پاک بودن محل از نجاسات شرط صحت نماز است، ولی در صورتیکه امکان کشتار گاه پاک و نظیف باشد، طوریکه در عصر امرزوی شکل کشتار گاه فرق نموده و مجهز به

وسایل تنظیفی پیشرفته میباشد، پس خواندن نماز در آنجا صحیح و جایز است.

نماز خواندن در غوجل (طبیله) شتران:

نماز خواندن در محل استراحتگاه شتران (غوجل - طبیله) جایز نمی باشد، در حدیثی که: از براء بن عازب رضی الله عنه روایت گردیده آمده است: از پیامبر صلی الله علیه وسلم درباره نماز خواندن در استراحتگاه شتران سوال کردند، فرمود: «لاتصلوا فی مبارک الإبل فإنها من الشیاطین». صحیح ابن ماجه (7351). یعنی: «در استراحتگاه شتران نماز نخوانید چون از شیاطین است».

علاوه بر آن؛ نماز خواندن در مکان استراحتگاه (غوجل) شتران باعث تشویش نمازگزار و کاستن از خشوع و خضوع نمازگزار می گردد، زیرا ممکن است از اذیت آنها بهراسد.

نماز خواندن در حمام:

در مورد علت نهی و ممنوعیت نماز در حمام علماء میگویند که: چون حمام ماوی و محل استراحت اجنه و شیاطین است، و محل کشف عورت است، بناً خواندن نماز در حمام در شرع اسلامی ممنوع گردیده است. از جمله در حدیثی که از ابو سعید خدری رضی الله عنه حکم عدم نماز خواندن در حمام چنین بیان گردیده است: «قال رسول الله صلی الله علیه وسلم الارض كلها مسجد الا المقبرة و الحمام». أبو داود (492) و ترمذی (317) وابن ماجه (745). (تمام زمین مسجد است، و نماز خواندن روی آن جایز می باشد، جز قبرستان و حمام، البانی در «الإرواء» (320/1) آنرا صحیح می داند.

خواننده محترم!

وقتیکه خواندن نماز براساس حکم پیامبر صلی الله علیه وسلم در حمام ممنوع باشد، بصورت قطع خواندن نماز در محل قضای حاجت و تشناب ها به طریق اولی ممنوع است، و اگر در این باره نهی مشخصی از پیامبر صلی الله علیه وسلم وارد نشده، چون هر انسان عاقلی که بشنود پیامبر اسلام نماز در حمام را نهی کرده بوضوح درمی یابد که نماز در محل قضای حاجت نیز ممنوع است. شیخ الاسلام ابن تیمیه رحمه الله در مورد نماز در محل قضای حاجت میفرماید: «نص خاصی در نهی نماز در محل قضای حاجت وارد نشده، زیرا دانستن آن نزد مسلمین کاملاً ظاهر است و نیازی به دلیل نیست». (مراجعه شود به مجموع الفتاوی شیخ الاسلام) (240/25).

نماز خواندن در پشت بام کعبه:

نماز خواندن بر پشت بام کعبه از موضعات قابل بحث و از جمله موضعات اختلافی در بین علماء اسلامی میباشد، برخی از علماء نماز خواندن بر بام کعبه را جواز میدانند، و برخی از علماء بر عدم صحت نماز بر پشت بام کعبه حکم صادر نموده اند، و استدلال میاورند که اگر شخصی نمازگزار بر بالای بام کعبه

نماز بخواند، شرط استقبال قبله را مراعات نکرده، و قسمتی از کعبه پشت سرش قرار می‌گیرد، و در واقع او بر کعبه نماز می‌خواند نه رو به آن! اگرچه امام صاحب ابو حنیفه و امام صاحب شافعی به قیاس صحت نماز داخل کعبه آنرا جایز می‌دانند، و استدلال می‌آورند که: در حدیث صحیح وارد شده که پیامبر صلی الله علیه وسلم در روز فتح مکه پس از داخل شدن به کعبه در آنجا نماز خواندند. اما ماعدا از اینکه نماز خواندن بر پشت بام کعبه در شرع اسلامی صحیح است یا خیر، مهم آنست که امروزه چنین چیزی برای مسلمانان در ادای نماز بر سر بام کعبه میسر نیست، بناً نباید در این مبحث زیاد وقت خویش را ضایع سازیم و به اصطلاح برای صحت و عدم صحت نماز استدلال بیاوریم.

نماز خواندن در محل غیبت:

غیبت یعنی اینکه عیب کسی را در غیاب آن شخص به دیگران منتقل کند در شرع اسلام آنرا غیبت مینماند. غیبت یکی از گناهان بزرگ و از جمله گناه کبیره در دین مقدس اسلام بشمار میرود و قرآن عظیم الشان آن را به منزله‌ی خوردن گوشت مردار انسان معرفی داشته است. «یا ایها الذین امنوا اجتنبوا کثیرا من الظن ان بعض الظن اثم و لاتجسسوا و لا یغتب بعضکم بعضا ایحب احدکم ان یاکل لحم اخیه میتا فکرموه.» (ای کسانی که ایمان آورده‌اید! از بسیاری گمان‌ها در حق یکدیگر بپرهیزید که برخی از گمان‌ها گناه است و درباره یکدیگر تجسس نکنید و برخی از شما از دیگری غیبت نکنند. آیا هیچ یک از شما دوست دارد گوشت برادر مرده اش را بخورد؟ البته از آن کراهت دارید.)

علماء می‌گویند که در امر غیبت فرق نمی‌کند که آن عیب مستور و پوشیده باشد یا غیر مستور. و فرقی نمی‌کند کسیکه غیبت از او میشود راضی باشد یا نه. و همچنین فرقی نیست که غیبت با گفتار باشد و یا کردار مانند اشاره و نوشتن و امثال این‌ها و همین مقدار که به عنوان تنقیص و ضربه زدن به شخصیت کسی عیب او را در غیاب او به دیگری منتقل کند، غیبت و از گناهان کبیره است.

فکر نمی‌کند، اگر کسیکه غیبت از او میشود، راضی باشد که از او غیبت شده علاوه بر این که غیبت کننده گناه نموده است، کسی که راضی به آن گناه بوده است نیز گناه کار است. ناگفته نباید گذاشت، همانطوریکه غیبت نمودن حرام و از جمله گناهان کبیره در دین مقس اسلام میباشد، شنیدن غیبت نیز حرام و از جمله گناهان کبیره است.

بناً اگر شنونده میتواند، در قدم اول باید به در دفاع از کسی که غیبت از او بعمل می‌آید، و اگر حیاناً توان دفع آنرا نداشته باشد و نمیتواند، باید از خود مجلس غیبت بیرون رود؛ و آن مجلس را ترک کند، و اگر نمیتواند، نباید به گفتار غیبت کننده توجه کند.

همچنان در شرع نماز خواندن را در محل غیبت جواز ندانسته و در حدیثی از آن نهی بعمل آمده است: «پشت سر کسی که

خوابیده است یا حرف می زند (یعنی غیبت میکنند) نماز نخوانید، چون کسیکه مصروف غیبت است ، با غیبت او ذهن نماز گزار را مشغول می کند و همچنین شخصی که خوابیده ممکن است حرکاتی از او سر بزند که موجب مشغول شدن نمازگزار شود . و از طرف دیگر بصورت حکم علماء اسلامی همین است که حضور و عبادت در همچو مجالس گناه جایز نمی باشد .

باب چهارم

فرض های نماز

در هر نماز دوازده فرض اتفاقی میان همه مذاهب اسلامی وجود دارد، که شش از این فرضها در خارج نماز یعنی قبل از شروع آنست و شش دیگر در داخل نماز است که بعد از شروع کردن در نماز میباشد، با ترک کردن یکی از این فرضها نماز ، نمازگزار درست نیست و باید دوباره ادا شود.

شش فرض خارج نماز:

اول:

– نیت کردن نماز، یعنی قصد کنی که چه نمازی را میخوانی؟ فرض، سنت، نفل یا نذر. و همچنان باید قصد کنی که از فرضها نماز کدام وقت را میخواهی بخوانی؟ نماز صبح ، پیشین، عصر، شام، خفتن و یا قضای فرض ترک شده را.

دوم:

– وضوء گرفتن و خود را پاک کرد.

سوم:

– پوشانیدن عورت، یعنی بدن مرد حد اقل از ناف تا زیر زانو پوشیده باشد، ناگفته نباید گذاشت که این قدر ستر در حالت ضرورت است که نماز گزار در وضعیتی قرار داشته باشد که دیگر هیچ لباس نداشته باشد. و از زن بجز از روی و دو کف دست باید همه بدنش پوشیده باشد.

چهارم :

– جای پاک، یعنی در آن جای یا فرش آثاری از نجاست نباشد، همچنان جایی رفع نجاست نباشد، مثل حمام، تشناب و غیره.

پنجم :

– رو بسوی قبله یعنی طرف کعبه شریفه در عربستان سعودی واقع است نمودن. در صورتیکه در جای بیگانه بودی و نتوانستی قبله را تعیین کنی میتوانی به هر سوی که ذهنت قناعت کرد که آنسو قبله است نماز بگذاری، در صورتیکه بعداً ثابت شد که آنطرف قبله نبوده است دوباره قضای آن نماز بر تو لازم نیست.

ششم :

– تکبیر اول یا تکبیر تحریمه که الله اکبر میگوی و در نماز شروع میکنی.

شش فرض داخل نماز:

اول :

– قیام، یعنی ایستاده شدن. در صورتیکه انسان قادر به ایستاده شدن نباشد میتواند نماز را نشسته و یا بهر طوریکه حالتی جسمی آن اجازه میدهد، میتواند بخواند، مثلاً تکیه داده، نشسته در چوکی و...

دوم :

– قرائت، یعنی خواندن قرآن کریم. در مذاهب دیگر غیر از مذهب امام ابوحنیفه خواندن الحمد شریف فرض است، ولی در مذهب امام ابوحنیفه خواندن هر جای از قرآن عظیم الشان که باشد فرض است ولی خواندن الحمد شریف واجب است.

سوم :

– رکوع کردن، یعنی بعد از خواندن قرائت اول باید مقدار گفتن سه بار « سبحان ربی العظیم » دستها را بزانو بگذاری و نیم قد رکوع کنی.

چهارم :

– سجده کردن در نماز، سجده اول در نماز فرض است و سجده دوم واجب است و باید مقدار سه بار گفتن « سبحان ربی الاعلی » باشد.

پنجم :

– قعدهء اخیر، یعنی در آخرین رکعت نماز نشستن و خواندن التَّحِیَّات و درودها و دعاها. قابل یاد آوری است که خواندن التَّحِیَّات واجب است و خواندن درودها و دعاها سنت است.

ششم :

– فارغ شدن از نماز به اختیار خود، یعنی « السَّلَامَ عَلَیْكُمْ وَ رَحْمَةَ اللَّهِ وَ بَرَکَاتِهِ » گفته نماز را تمام کنی، مثلاً ؛ اگر کسی ترا

بزور از نماز قبل ازین که سلام گردانی خارج کرد نماز باطل میشود، یا در ختم نماز قبل از سلام بیهوش شدی و...

واجبات نماز:

واجبات نماز در نزد امام ابوحنیفه (رح) هفت است، و با ترک یکی ازین واجبات باید سجده سهو صورت گیرد.

اول: خواندن فاتحه، یعنی الحمد لله رب العالمین الی آخره...
دوم: اضافه کردن یک سوره، یک آیه دراز و یا سه آیه کوتاه از قرآنکریم بر فاتحه، البته این در رکعتهای است که ضم سوره در آنها واجب است، مثل دورکعت اول در نماز فرضهای چهار رکعتی و در همه سنتها و نفلها باید ضم سوره کرده شود.

سوم: متصل خواندن سوره یا سه آیه بعد از فاتحه.
چهارم: در نمازهای جهری به آواز بلند خواندن و در نمازهای خفیه با صدای بسیار خفیه خواندن، یعنی بر امام واجب است که در نمازهای شام، خفتن، تراویح و صبح به صدای بلند قرآنت کند، در صورتیکه انسان تنها باشد درین نمازها میتواند خفیه بخواند و یا بلند قرآنت کند.
پنجم: خواندن التّحیات لله والصلوات والطّیبات الی آخره... است.

ششم: خواندن دعای قنوت در نماز وتر است.
هفتم: تکبیرات در دو نماز عید است، یعنی چهار بار الله اکبر گفتن در رکعت اول پیش از قرآنت و چهار بار بعد از قرآنت و پیش از رکوع در رکعت دوم.

سنتهای نماز:

قبل از همه خدمت خوانندگان محترم بعرض میرسانم، که در مورد سنتهای نماز و تعداد و نوع آنها پیروان مذاهب اسلامی باهم اختلاف رای دارند، و هر یک از علماء سنت های نماز را مطابق استنباط شان از احادیثی بیان و معرفی داشته اند، بطور مثال تعدادی از علماء بدین باور اند که:

« آمین » باید به آواز بلند گفته شود، و تعدادی دیگر میگویند نه خیر « آمین » باید به آواز خفیه گفته شود، هکذا تعدادی از علماء میفرمایند که دستها در قیام باید زیر ناف گذاشته شود و تعدادی دیگری از علماء میفرمایند که باید دستها در قیام باید بالای ناف و یا هم سینه گذاشته شود. و یا هم تعدادی از پیروان با دست بسته نماز میخوانند و تعدادی هم با دست باز نماز میخوانند و امثال اینها، که نباید درین موضوعات با اهل دیگر مذاهب دعوا و جنجال های بیمورد را بر پا وبه را اندازیم، چون همه مذاهب برای استنباط رای خویش دلایلی از احادیث و روایات شرعی دارند.

هکذا نقطه دیگری را که میخواهم در این بخش تذکر دهم اینست که: با ترک سنت و یا تغیر شکل آن نماز باطل نمیگردد و سجده سهو هم لازم نمیگردد.

بصور کل گفته میتوانیم که: تعداد سنت های نماز به بیست

میرسد که از آن جمله : ده سنت آن قولی است، یعنی به خواندن مربوط میشود، و ده دیگر آن سنت فعلی است، یعنی به عمل مربوط میشود

ده سنت قولی:

- اول: شروع کردن نماز، یعنی خود را در شروع نماز بدانای و نیت کنی، نیت کردم میگذارم.....
- دوم: اعوذ بالله من الشیطان الرجیم گفتن.
- سوم: بسم الله الرحمن الرحیم گفتن.
- چهارم: سمع الله لمن حمده گفتن بعد از رکوع.
- پنجم: ربنا لک الحمد گفتن مقتدی وقتیکه امام سمع الله لمن حمد میگوید.
- ششم: آمین گفتن بعد از « وَلَا الضَّالِّینَ » در سوره فاتحه.
- هفتم: تسبیح گفتن در رکوع و سجده، یعنی « سبحان ربی العظیم » گفتن در رکوع و « سبحان ربی الاعلی » گفتن در سجده.
- هشتم: الله اکبر گفتن در بالا و پایان شدن از رکوع و سجده.
- نهم: خواندن اَلْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِینَ در دو رکعت آخر از فرض چهار رکعتی.
- دهم: لفظ « السَّلَامُ عَلَیْکُمْ وَ رَحْمَةُ اللَّهِ وَ بَرَکَاتُهُ » را گفتن در سلام.

ده سنت فعلی در نماز:

- اول: بالا کردن دست تا نرمی گوش. و یا شانه ها .
- دوم: نگاه کردن بر جای سجده در وقت نماز.
- سوم: نهادن دست راست بر بالای دست چپ.
- چهارم: نهادن دست بالای سینه .
- پنجم: نهادن دست بر زانو در رکوع و پشت را در رکوع هموار نگاه داشتن.
- ششم: سجده کردن در میان دو دست و شکم را از ران دور نگاه داشتن.
- هفتم: بر بالای پای چپ نشستن، پای راست را ایستاده کردن و انگشتان پای راست را سوی قبله نهادن.
- هشتم: روی را در سلام اول بسوی راست و باز به چپ گردانیدن.
- اشارهء سبابه.

ارکان نماز:

ارکان نماز عبارتند از؛ اقوال و افعالی که حقیقت و ماهیت نماز بر آنها استوار است، و چنانچه از یکی از ارکان تخلف شود نماز محقق نخواهد شد و شرعا نماز محسوب نمی شود و فرد بریء الذمه نخواهد شد و قابل تذکر است که با سجده ی سهو نیز جبران نمی شود.

حکم شرعی در مورد رکن نماز:

هر کس رکنی از ارکان نماز را ترک کند، خالی از دو حالت زیر نیست:

الف: یا رکن را عمدا ترک کرده که به اتفاق همه علماء نماز اش باطل است.

ب: یا رکن را سهوا و یا از روی جهل ترک گفته؛ که در اینصورت اگر ممکن بود که رکن ترک شده را جبران نماید. وسجده سهوه به اتفاق علماء بر وی واجب میگردد.

و اگر جبران آن ممکن نبود در آنصورت بر اساس مذهب امام صاحب ابو حنفیه نمازش فاسد می شود، ولی بر طبق رای جمهور علماء که راجح نیز است فقط رکعتی که در آن رکن ترک شده ملغی می شود، مگر اینکه آن رکن ترک شده گفتن تکبیرة الاحرام آغازین نماز باشد زیرا ترک آن چه سهوا و چه عمدا باعث ابطال نماز است و باید از نو نمازش را اعاده کند.

حکم شرعی در مورد واجبات نماز:

واجبات نماز عبارتند از؛ آنچه که انجام یا گفتن آن در نماز واجب باشد. و اگر سهوا ترک شود با سجده ی سهو جبران می شود اما اگر عمدی ترک شود نماز باطل می گردد. و این تعریف نزد امام ابوحنفیه و امام حنبل است بجز اینکه امام ابو حنفیه معتقد نیستند که ترک عمدی واجبات باعث باطل شدن نماز باشد بلکه ترک عمدی آنها موجب عقاب و فسق نمازگزار می شود. اما نزد مالکی ها و شافعی ها چیزی بنام واجبات نماز تعریف نشده است بلکه آنها معتقد به وجود ارکان و سنن نماز هستند.

اما فرق بین رکن و واجب:

همانطور که اشاره شد؛ رکن نباید نه عمدا و نه سهوا ترک شوند در غیر اینصورت نماز باطل است و با سجده ی سهو جبران نمی شوند؛ اما ترک واجبات از روی فراموشی باعث ابطال نماز نیست و با سجده ی سهو جبران می شود.

سنتهای نماز عبارتند از؛ اقوال و افعالی که بجا آوردن آنها در نماز مستحب است و انجام دهنده ی آنها پاداش می گیرد و با ترک آنها نماز باطل نمی شوند چه عمدی باشد و چه سهوا ترک شوند.

و برخی گفته اند که مراد از سنتهای نماز عبارتند از هر آنچه که جزو ارکان یا واجبات نماز نباشند.

ارکان و واجبات نماز :

خواننده محترم در این بخش غرض روشن شدن بهتر موضوع میخوامم به معرفی برخی از ارکان و واجبات وهکذا برخی از سنتهای نماز بشرح ذیل پردازم :

اول: ارکان نماز که چهارده رکن هستند:

- 1- قیام برای نمازهای فرض برای کسی که بر انجام آن توانا باشد.
- 2- تکبیرة الإحرام، یعنی: گفتن الله أكبر در آغاز نماز.
- 3- قرآئت فاتحه.
- 4- رکوع، که حداقل آن انحنای پشت به اندازه ای است که شخص بتواند با کف دستهایش زانوی خود را بگیرد، و اکمل آن حالتیست که کمر تماما کشیده شده و سرش را در راستای پشتش قرار دهد.
- 5- برخواستن از رکوع.
- 6- ایستاده درآمدن بعد از رکوع.
- 7- سجده، که کاملترین حالت آن قرار دادن کامل اعضای وضوء یعنی: پیشانی، بینی، دو کف دست، زانوهایش، و انگشتان پا در محل سجده است، و حداقل آن قرار گرفتن جزئی اعضای وضوء بر محل سجده است.
- 8- بر خواستن از سجده .
- 9- نشستن بین دو سجده، و سنت آنست که به حالت افتراش در بین دو سجده بنشیند.
- 10- آرامش و سکون در تمامی ارکان فعلی نماز.
- 11- تشهد آخر .
- 12- نشستن برای تشهد و سلام دادن.
- 13- دو بار سلام دادن و گفتن: "السلام علیکم ورحمة الله" که در نماز سنت و جنازه گفتن یکبار آن کافیست.
- 14- ترتیب ارکان به صورت فوق، یعنی اگر کسی عمدا قبل از رکوع سجده ببرد نمازش باطل است و اگر سهوا باشد باید به محل رکوع بازگردد و رکوع نماید و از آنجا نمازش را ادامه دهد.

دوم: واجبات نماز که هشت مورد هستند:

- 1- تمامی تکبیر گفتن ها در منتقل شدن بین ارکان.
- 2- گفتن: « سمع الله لمن حمده » برای امام و منفرد.
- 3- گفتن: ربنا ولك الحمد .
- 4- گفتن: « سبحان ربی العظیم » حداقل یکبار در رکوع .
- 5- گفتن: « سبحان ربی الاعلی » حداقل یکبار در سجده .
- 6- گفتن دعای: « رب اغفر لی » بین دو سجده .
- 7- تشهد اول:
- 8- نشستن برای خواندن تشهد اول.

سوم: سنتهای قوی نماز که یازده مورد هستند:

- 1- دعای استفتاح.
- 2- استعاذه، یعنی: « أعوذ بالله السميع العليم من الشيطان الرجيم » قبل قرائت فاتحه و سوره در تمامی رکعتها.

- 3- بسمله .
- 4- گفتن آمین بعد از انتهای قرائت فاتحه .
- 5- خواندن سوره ی بعد از فاتحه در رکعت اول و دوم .
- 6- جهری خواندن قرائت فاتحه و سوره در دو رکعت اول نماز های صبح و مغرب و عشاء توسط امام .
- 7- گفتن « ملء السماوات، وملء الأرض، وملء ما شئت من شیء بعد» از (ربنا و لك الحمد) .
- 8- سه بار خواندن تسبیح در رکوع .
- 9- سه بار خواندن تسبیح در سجده .
- 10- اضافه خواندن بر «رب اغفر لی» در جلوس بین دو سجده .
- 11- صلوات در تشهد آخر بر آل بیت پیامبر صلی الله علیه وسلم و دعای بعد از آن .

چهارم: سنتهای فعلی یا هیئات نماز:

- 1- بالا بردن دستها در هنگام تکبیرة الاحرام آغازین نماز .
 - 2- بالا بردن دستها در هنگام رفتن به رکوع .
 - 3- بالا بردن دستها در هنگام برخاستن از رکوع .
 - 4- قرار دادن دست راست بر روی دست چپ .
 - 5- نگاه کردن به محل سجده .
 - 6- فاصله انداختن بین دو پا هنگام قیام .
 - 7- گرفتن زانوها با کف دستها هنگام رکوع .
 - 8- تمکین اعضای سجود بر زمین .
 - 9- فاصله انداختن بازوها از پهلو، و شکم از رانها، و رانها از ساق پا، و نوک انگشتان دست و پا رو به قبله، و چسپاندن پاشنه ی پاها به هم و بلند کردن آرنجها از زمین، و قرار دادن سر بین دو کف دست .
 - 10- افتراش در جلوس بین دو سجده، و در تشهد اول، و تورک در تشهد دوم .
 - 11- گذاشتن دستها بر روی رانها در جلوس بین دو سجده، و در تشهد علاوه بر آن باید تمام انگشتان دست راست را ببندد فقط انگشت اشاره را باز می کند .
 - 12- رو کردن به طرف راست و چپ هنگام سلام دادن .
- البته در برخی از موارد ذکر شده ی فوق مابین علماء اختلاف وجود دارد، چنانکه فعلی نزد برخی واجب ولی نزد دیگری سنت است و بلعکس، که در کتابهای فقهی مبسوط است .

مواردی باطل کننده و فاسد کننده نماز!

- 1- برخی از موارد یکه موجب بطلان و فساد نماز میگردد عبارتند از :
 - سخن گفتن با دیگران .
 - خندیدن و گریه کردن
 - خوردن و نوشیدن

- کشف عورت
- انحراف از جهت قبله
- شکسته شدن وضوء
- یقین در باطل شدن وضوء (یعنی فرد یقین پیدا کرده که وضوءیش باطل شده و لذا نماز بدون وضوء باطل است):
از عباد بن تمیم از کاکایش روایت است که در خصوص کسی که در نماز احساس خروج چیزی می‌کند، از پیامبر صلی الله علیه وسلم سوال کرد . پیامبر صلی الله علیه وسلم فرمود:
(لاینفتل أو لاینصرف حتی یسمع صوتاً أویجد ریحا) «تا صدایی نشنود یا بویی را احساس نکند (از نماز) منصرف نشود». متفق علیه .

2- بطور عمد ترک کردن رکنی از ارکان یا شرطی از شروط نماز بدون عذر:

به دلیل فرموده پیامبر صلی الله علیه وسلم به کسی که نمازش را به صورت ناصحیح خوانده بود :

(إرجع فصل فإنک لم تصل) «برگرد و نماز بخوان زیرا تو نماز نخوانده‌ای». متفق علیه

همچنین به دلیل اینکه پیامبر صلی الله علیه وسلم به شخصی که به اندازه درهمی از پشت پایش خشک مانده بود، دستور داد که وضوء و نمازش را اعاده کند. ابوداود.

3- خوردن و آشامیدن عمدی:

ابن منذر می‌گوید : علماء اجماع کرده اند بر اینکه اگر کسی در نماز فرض، عمداً بخورد یا بیاشامد لازم است نمازش را اعاده کند. الإجماع (40).

و نزد جمهور علماء نماز سنت نیز همینطور است؛ چون چیزی که فرض را باطل کند، سنت را نیز باطل می‌کند.

4- حرف زدن عمدی بدون مصلحت در نماز:

از زید بن أرقم روایت است : (کنا نتکلم فی الصلاة یکلم الرجل منا صاحبه و هو إلى جنبه فی الصلاة، حتی نزلت : « وَقَوْمُوا اللّٰهَ

قَانِتِيْنَ » فأمرنا بالسکوت و نهینا عن الکلام) «در نماز با هم صحبت می‌کردیم، مردی از ما با کسی که کنارش نماز می‌خواند

صحبت می‌کرد تا آیه « وَقَوْمُوا اللّٰهَ قَانِتِيْنَ » نازل شد، سپس به سکوت امر شدیم و از صحبت کردن (در نماز) منع شدیم». (متفق علیه) .

5- خندیدن:

ابن منذر نقل کرده که خندیدن، به اجماع علماء نماز را باطل می‌کند. الإجماع (40) .

6- عبور زن بالغ، خریا سگ سیاه از بین سجده‌گاه نمازگزار و ستره اش: به دلیل فرموده پیامبر صلی الله علیه وسلم: « إذا قام أحدکم یصلی، فإنه یستره إذا کان بین یدیه مثل آخرة الرجل فإذا لم یکن بین یدیه مثل آخرة الرجل فإنه یقطع صلاته الحمار و المرأة والکلب الأسود» «هرگاه یکی از شما نماز خواند و درمقابل او چیزی مانند پشتی پالان شتر وجود داشت، برای او

ستره به حساب می‌آید و اگر در مقابلش چیزی مانند پشتی پالان شتر وجود نداشت، عبور زن، خر و سگ سیاه نمازش را باطل می‌کند». (مسلم).

مفسدات نماز:

- 1- دعا کردن همانند حرفهای مردم.
- 2- آه و اوه گفتن و ناله کردن مگر از یاد بهشت یا جهنم.
- 3- با صدا گریه کردن از درد یا مصیبت مگر از یاد بهشت یا جهنم.
- 4- اصلاح نماز کسی غیر از امام خویش کردن.
- 5- جواب دادن عطسه کننده با «یرحمك الله» (که شامل حرف زدن به صورت عام بوده میتواند).
- 6- جواب دادن، اگر چه با ذکر باشد.
- 7- قصدا سلام دادن.
- 8- جواب سلام دادن.
- 9- بدون عذر گلو را باز کردن.
- 10- با صدا خندیدن.
- 11- به عمد حدث رساندن.
- 12- ترك کردن یکی از ارکان بدون قضا و شرایط بدون عذر.
- 13- خوردن.
- 14- نوشیدن.
- 15- سجده کردن بر چیز نجس.
- 16- عمل کثیر.
- 17- نماز دیگری را شروع کردن.
- 18- برهنه شدن عورت.
- 19- بیهوش شدن.
- 20- قرائت از روی قرآن کریم در نماز های فرضی.

یادداشت:

اگر یکی از مفسدات در نماز پیدا شود نماز دوباره خواند شود.

مکروه کننده نماز:

در وقت نماز با لباس ساعت تیری کردن، چیدن سنگهای جای سجده از یک دفعه اضافه، انگشتان را در یکدیگر داخل کردن یا تق تق کشیدن آنها، تاب دادن موها یا لباس، به دیگر طرف دیدن، به رانها نشیستن، در وقت سجده ارنجها را به زمین ماندن، قبل از امام به رکوع یا سجده رفتن و یا کدام عمل دیگر انجام دادن، طویل نمودن قرائت رکعات دوم از اول، تنگ شدن وضوء، و همچنین اگر زیات گرسنه باشد اول باید طعام را صرف نماید.

گریه کردن در نماز:

علماء میگویند چنانچه گریه کردن بر انسان غلبه نکند بگونه ایکه صدایش بالا نرود، نماز را باطل نمی‌کند. حال این گریه

بدلیل خشیت در نماز باشد یا به سبب مصیبتی وارده بر او باشد.

اما اگر گریه در نماز همراه با صوت باشد، (دو حالت وجود خواهد داشت):

اول: اگر شخص نمازگزار به سبب شنیدن مصیبتی گریه نماید و صدایش را بلند کند نماز وی باطل می شود ولی اگر گریه بر او غلبه کرد ولی همراه با صوت نبود نماز صحیح است. ان شاء الله.

دوم:

اما چنانکه گریه به سبب خشوع باشد ایرادی بر آن نیست (هرچند که همراه با صوت باشد)، زیرا این امر از صفات مؤمنان خاشع است، حال فرق نمی کند که حالت گریه در حال سجده باشد یا یکی از هیئات نماز باشد، الله تعالی می فرماید: « وَيَخْرُونَ لِلْأَذْقَانِ يَبْكُونَ وَيَزِيدُهُمْ خُشُوعًا » (الإسراء: 109). آنها (بی اختیار) به زمین می افتند و گریه می کنند؛ و (تلاوت این آیات، همواره) بر خشوعشان می افزاید.

در روایات اسلامی محدثین مینویسند که پیامبر صلی الله علیه وسلم و صحابه و سلف صالح در نمازشان از ترس و خشیت باری تعالی گریه می کردند.

شیخ ابن جبرین رحمه الله در این زمینه می فرماید: « گریه مسنون و مستحب به هنگام شنیدن قرآن است و یا بهنگام شنیدن خطبه و وعظ و مانند آنها، چنانکه الله تعالی می فرماید: « إِذَا تُلِّيَ عَلَيْهِمْ آيَاتُ الرَّحْمَنِ خَرُّوا سُجَّدًا وَبُكِيًا » (سوره مریم 58) (آنها کسانی بودند که وقتی آیات خداوند رحمان بر آنان خوانده می شد به خاک می افتادند، در حالی که سجده می کردند و گریان بودند.)

و همچنین اهل سنن از عبدالله بن الشخیر روایت می کنند که گفت: « رأيت رسول الله - صلى الله عليه وسلم - يصرخ و في صدره أزيز كأزيز المرجل من البكاء » رسول الله صلی الله علیه وسلم را دیدم در حالیکه نماز می گزاردند و سینهء مبارک مانند آواز دیگ « از گریه » صدائی داشت.

پس اگر گریه به سبب خشیت و ترس الهی باشد نماز را باطل نمی کند و همچنین به هنگام شنیدن قرآن (در نماز یا غیر آن) زیرا این امر بر انسان غلبه می کند و امکان جلوگیری از آن وجود ندارد ولی جایز نیست که عمدا صدای خود را بالا برد همچنانکه نبایست در آن (گریه در نماز) مباحات کرد و به قصد تمجید و شهرت بین مردم گریه نمود زیرا این امر ریا است که اعمال آدمی را باطل می کند. (فتاوی ابن جبرین شماره 7384).

بنابراین گریه کردن به سبب خشیت در نماز باعث باطل شدن آن نمی شود و جایز و حتی مستحب است و همانطور که در فوق آمد

پیامبر صلی الله علیه وسلم و صحابه در نماز گریه می کردند: وَعَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ الشَّخِيرِ. رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ. قَالَ: « أَتَيْتُ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وَهُوَ يَصَلِّي وَلِجُوفِهِ أَزِيْرٌ كَأَزِيْرِ الْمَرْجَلِ مِنَ الْبُكَاءِ. » حدیث صحیح رواه أبو داود. والترمذی از عبد الله بن شخیر رضی الله عنه روایت شده که گفت: خدمت رسول الله صلی الله علیه وسلم آمدم در حالیکه نماز می گزاردند و سینهء مبارک مانند آواز دیگ « از

گریه» صدائی داشت.

وعن ابن عمر، رضی الله عنهما، قال: «لَمَّا اشْتَدَّ بِرَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وَجَعُهُ قِيلَ لَهُ فِي الصَّلَاةِ فَقَالَ: «مُرُوا أَبَا بَكْرٍ فَلْيَصِلْ بِالنَّاسِ» فَقَالَتْ عَائِشَةُ، رَضِيَ اللَّهُ عَنْهَا: إِنَّ أَبَا بَكْرٍ رَجُلٌ رَقِيقٌ إِذَا قَرَأَ الْقُرْآنَ غَلَبَهُ الْبُكَاءُ» فَقَالَ: «مُرُوهُ فَلْيَصِلْ» .
وفى رواية عن عائشة، رضی الله عنها، قالت: قلت: إنَّ أبا بَكْرٍ إِذَا قَامَ مَقَامَكَ لَمْ يَسْمَعْ النَّاسَ مِنَ الْبُكَاءِ. متفقٌ عليه.
ابن عمر رضی الله عنهما میگوید: چون مریضی پیامبر صلی الله علیه وسلم شدت گرفت برایش از نماز گفته شد، فرمود: ابوبکر را بگوئید تا برای مردم نماز گزارد. عایشه رضی الله عنها گفت: وی انسان نرم دل است و وقتی قرآن بخواند گریه بر وی غالب شود. آنحضرت صلی الله علیه وسلم فرمود: وی را بگوئید تا بر مردم نماز گزارد.

در روایتی از عایشه رضی الله عنها آمده که گفتم: وقتی ابوبکر به جایتان ایستاده شود، از شدت گریه مردم صدای او را نمی شنوند.

حدیث العَرَبَاضِ بْنِ سَارِيَةَ . رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ، قَالَ: وَعَظَّنَا رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ مَوْعِظَةً وَجِلَّتْ مِنْهَا الْقُلُوبُ، وَذَرَفَتْ مِنْهَا الْعُيُونُ « . وقد سبق في باب النهي عن البدع.

حدیث عرباض بن ساریه رضی الله عنه است که گفت: رسول الله صلی الله علیه وسلم برای ما موعظه ای فرمود که دلها از آن هراسان شد و چشم ها از آن اشکبار.

خواب رفتن در حین ادای نماز :

قبل از همه باید گفت که موضوع خواب یکی از مواردی است که حتی وضوء را هم باطل می کند، اما نه هر خوابی! بلکه اگر خواب خفیف باشد ناقض وضوء نیست، اما اگر خواب عمیق باشد ناقض وضوء خواهد بود، مساله خواب که آیا نقص وضوء است و یا خیر در فصل طهارت این کتاب به تفصیل بیان گردیده است. در مورد اینکه اگر حالتی پیش آید که شخص نماز گزار را در وقت ادای نماز خواب ببرد آیا نماز اش باطل میگردد یا خیر! و حکم شرعی در این مورد چیست؟
در این بابت بعد از تحقیق و تتبع نظریات و فتاوی فقها میتوان حکم شرعی ذیل را بیان داشت :

- اگر نمازگزار را خواب عمیق پیش آید طوریکه ، بعد از بیدار شدن متوجه شود که مدت زمانی گذشته، در آنصورت باید نماز راقطع ، برود دوباره وضوء بگیرد و از نو نمازش را بخواند زیرا نمازش را کامل نخوانده و احتمال نقض وضوءیش نیز وجود دارد.

و اگر هنگام بیدار شدن وقت نماز گذشته بود باز هم باید بلافاصله وضوء بگیرد و نماز خود را همان لحظه ادا کند.
- اما اگر خواب وی خفیف بود و بیشتر حالت خواب آلودگی داشت؛ در آنصورت این چرت یا خواب خفیف ممکن است باعث شود تا رکنی از ارکان نماز یا انجام نشود یا ناقص انجام شود که در هنگام بهوش آمدن باید آن رکن را از نو بجای آورد.

و اگر ترک واجبی کرده باشد باز با بهوش آمدن نیاز به جبران است. بعد در انتهای نماز باید قبل از سلام دادن دو سجده ی سهو ببرد.

حکم بستن چشمها در نماز؟

بسیاری از مسلمانان عادت دارند که در حین نماز چشم های خویش را می بندند ، در این مورد جمهور علماء اتفاق نظر دارند که بستن چشمها در نماز مکروه است، زیرا این عمل مخالف سنت پیامبر صلی الله علیه و سلم میباشد و ازجانب دیگر ، احتمال دارد سبب خواب شود، و حکم خواب رفتن در نماز در فوق بیان گردید ، هکذا سنت رسول الله صلی الله علیه و سلم همین است که چشم نماز گزار باید در حین اقامه نماز باز باشد ، و نگاهش را به موضع سجود بیاندازد مگر در حالت رکوع که نگاهش بین دو پایش میاندازد و در هنگام تشهد نگاهش را به انگشت اشاره دست راستش میاندازد. بنابراین کسانی که در نماز چشمان خود را می بندند در حقیقت این سنتها را ترک نموده اند. ولی علماء میگویند که اگر فتنه ای هنگام نماز جلو چشمش باشد مانند زنان عریان، مزخرفات، و از این قبیل مسائل حرام، و هیچ راهی نباشد تا از آنها محرّمات حذر نماید جز با بستن چشمهایش در آنصورت باید چشمانش را ببندد. همچنین فقها فرموده اند که اگر پیشروی چشمان نمازگزار اموراتی بودند که باعث تشویش یا کاهش خشوع وی می شدند در آنصورت بستن چشمها نه تنها مکروه نیست بلکه بهتر آنست تا برای بدست آوردن خشوع چشمهایش را ببندد.

کشیدن صدای از انگشت در وقت نماز

قبل از همه باید گفت که طب امروزی بدین عقیده است که کشیدن صدای انگشتان یعنی ترق ترق کردن انگشتان از لحاظ صیحی کاری خوبی نبوده و در سن پیری باعث لرزش دست ها میگردد. در مورد اینکه عامل ترق ترق کردن انگشتان چیست ، محققین امریکایی در تحقیقاتی که در همین بخش بعمل آورده اند معتقد اند که : ظاهرا این شکستن به دلیل حباب شکل دهنده مایع بین مفاصل در زمان جدا شدن استخوان ایجاد می شود؛ این قسمت مانند پلاستیک با کمی هوا باد می شود.

محققان صحت پوهنتون آلبرتا، می افزایند که حباب گازی شکل گرفته و سپس متعاقب آن متلاشی می شود که در نتیجه چنین صدایی در بند های انگشتان ایجاد می شود.

به همه حال کشیدن صدای انگشتان یا به اصطلاح (ترق ترق کردن انگشتان) در حال نماز به اتفاق علماء عمل مکروه است و اگر احیاناً این ترق و ترق انگشتان از حال نورمال، زیاد و تکراری شود حتی نماز را هم فاسد می سازد. زیرا این امر باعث تشویش و مشغله در نماز خواهد شد.

در حدیثی از شعبه خدمتکار ابن عباس روایت است که گفت: «صلیت الی جنب ابن عباس ففقت اصابعی، فلما قضیت الصلاة، قال: لا ام لک!!! اتفقع اصابعک و انت فی الصلاة؟» (ابن ابی شیبه

(334/2) و البانی در الارواء آنرا حسن دانسته است). یعنی: کنار ابن عباس نماز خواندم و صدای (ترق، ترق) انگشتانم راکشیدم، زمانیکه نماز به اتمام رسید، گفتم: این کار شایسته تو نیست، آیا انگشتانت را (با ترق، ترق) به صدا در می آوری در حالیکه در حال نماز خواندن هستی؟!

بنابراین نزد اکثر علماء از انجام دادن، این عمل در نماز نهی بعمل آمده است، زیرا باعث کم شدن خشوع در نماز و باعث پرت شدن هواس میگردد، و اصلاً عملی بیهوده و عبث است لذا برخی از علماء تکرار بیش از حد آنرا موجب باطل شدن نماز می دانند. البته برخی از علماء حتی این عمل را برای کسی که در مسجد و منتظر نماز است نیز مکروه دانسته اند و خارج از نماز آنرا بجز برای نیاز باز مکروه دانسته اند.

حرکت در نماز و بازکردن دروازه خانه

قبل از همه باید گفت در نماز روبرو قبله (بیت الله شریف) استاد شدن فرض است. اگر کسی در وقت نماز خواندن روی خود را به دیگر طرف بگرداند نمازش باطل میگردد، و اگر احياناً نمازگزار در دشت، صحراء، جنگل و یا در بین کوهها باشد و جهت قبله برایش معلوم نباشد، و کسی دیگری هم نباشد که جهت قبله را معین کند، درینصورت به هر طرفیکه دلتان آن گواهی داد به همان طرف نماز باید خوانده شود. ولی زمانیکه نمازگزار در خانه باشد و دروازه خانه زنگ زده شود و در خانه کسی نباشد نماز گزار میتواند در (دروازه) خانه را باز کند و یا خیر؟

در مورد واقع شدن همچو حالات حکم اسلامی همین است که باز کردن دروازه خانه در نماز های نفلی گنجایش دارد، این بدین معنی است که نماز گزار میتواند، نماز نفلی خویش را قطع و در (دروازه) خانه را باز نماید.

ولی اگر نماز گزار در حالی ادای نماز فرض باشد، نباید عجله کند، اولاً نماز خویش را تمام نموده و بعد از آن به باز کردن دروازه اقدام نماید.

ولی اگر باز هم احساس کند که حادثه ای مهمی به وقوع پیوسته است نماز گزار (مرد) میتواند شخص متذکره را با گفتن « سبحان الله » و یا (زن) « یا کف زدن » شخص را متوجه و یا با خبر سازد که مصروف نماز خواندن است، و نمیتواند به باز کردن دروازه اقدام کند.

طوریکه: « رسول الله صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فرمودند: «أَتَمَّا التَّصْفِيقُ لِلنِّسَاءِ؛ مَنْ نَابَهُ شَيْءٌ فِي صَلَاتِهِ فَلْيَقُلْ: سُبْحَانَ اللَّهِ»

(دست زدن) در نماز (مخصوص زنان است؛ و اگر کسی از مردان در نماز چیزی برایش پیش بیاید، باید سبحان الله بگوید.» (بخاری 1218) و مسلم (421).

ولی با آنهم اگر مساله با تسبیح یا دست زدن بعلت دوری و عدم شنیدن کارساز گارنباشد، و ضرورت به جواب دادن و یا عمل، شرع در این مورد کدام ممانعت نمی بیند.

نمازگزار میتواند نماز خویش را قطع بخصوص اگر نماز گزار در حال نماز نفلی باشد ، و اگر در حال خواندن نماز فرضی است و ملاحظه فرمود که به سبحان الله و دست زدن فایده ای بدست نیاید ، نماز فرض خویش را هم میتواند قطع نماید . و باز نماز فرض خویش را از سر بخواند .
(تفصیل جزئیات موضوع را در فتاوی المرآة شیخ ابن باز صفحه (59-60) میتوان مطالعه فرماید)

عدم تمرکز در نماز موجب بطلان آن می شود؟

نباید فراموش کرد که یکی از علل بطلان نماز عدم تمرکز در نماز است، اگر نمازگزار در حین نماز همه ای ارکان نماز را ، و بخصوص قرائت سوره فاتحه را بطور کامل و صحیح مراعات نماید، نماز ان شاء الله قبول است ولی هرچقدر خشوع در نماز بیشتر باشد ثواب آن نیز بیشتر است.
برای یک نماز گزار مهم اینست که در درجه اول همه ارکان را بجای آورد و اذکار وارده در نماز را درست بخواند، فاتحه را از اول الی آخر آن بدون ترک ترتیل آن قرائت نماید . که بدین ترتیب نماز اش قبول است ، ولی اگر در نماز نمازگزار خشوع کافی نداشته باشید و متوجه کلمات آن نشود نماز اش قبول است ولی ثواب آن کم می شود.
چنانکه در حدیثی از عمار بن یاسر رضی الله عنه روایت است که می گوید: من از رسول الله صلی الله علیه وسلم شنیدم که می فرمودند: « همانا فردی که نماز می خواند در حالی که نمازش برای وی چیزی ، مگر به اندازه ی یک دهم ، یک نهم ، یک هشتم ، یک هفتم ، یک ششم ، یک پنجم ، یک چهارم ، یک سوم ، و یا نصف آن نوشته نمی شود. »
این حدیث را ابو داود (127/1) و بیهقی (281/2) و احمد (319:321/4) از دو روایت که یکی از آنها را عراقی صحیح دانسته است. و ابن حبان در کتاب صحیح خودش چنانکه در الترغیب (184/1) روایت کرده است.

باب پنجم نماز و طهارت

فصل اول:

طهارت :

دین مقدس اسلام دین پاکی و نظافت است و به همین سبب است که پاکی و طهارت را نیمی از ایمان معرفی و قرار داده است و نظافت را علامت ایمان میخواند «النظافت من الایمان» .
پروردگارا عظمت ما در سوره التوبه میفرماید:
« فِيهِ رَجَالٌ يَجِبُونَ أَنْ يَتَطَهَّرُوا ۗ وَاللَّهُ يَجِبُ الْمُطَهَّرِينَ » (سوره التوبه : آیه 108) (پاکیزگی و نظافت در دین مقدس اسلام از جایگاه خاصی برخوردار است ، و پروردگار با عظمت ما مطهرین

را دوست دارد ، بنابر همین حکمت و فلسفه است که پیامبر صلی الله علیه وسلم در احادیث متعددی مسلمانان را به رعایت نظافت دستور فرموده است .

دین مقدس اسلام برای پاکی از ناپاکیها و پاکیزگی و نظافت دوچیز را پاک کننده معرفی داشته است : یکی هم (آب و در صورت نبودن دسترسی به آب باز هم خاک).

آب مایه حیات بوده ، جنس آب پاک و عامل پاک کننده ناپاکیها میباشد . فقه اسلام آبهای پاک را به ترتیب ذیل تقسیم بندی و معرفی داشته است:

1- هرآبی که از آسمان فرود آید مانند: آب باران، آب برف و آب ژاله .

2- هر آبی که از زمین بیرون آید مانند: آب چاهها، آب چشمه ها و آب کانال ها .

3- هرآبی که بر سطح زمین باشد مانند: آب دریا ، آب بحر ، آب بند و سد ها ، آب حوض ها و آب کاریز ها .

فقها میگویند آبی که مقدار آن به اندازه دو مشک بزرگ باشد، با افتادن نجاست در آن ناپاک تا زمانیکه رنگ، بو و مزه و یا یکی از این سه علامت مبین نگردد آن در جمله آب نجاس نمی باشد .

هكذا اگر چیزپاکی با آب مخلوط شود و آن را از حالت آب بودنش بیرون نکند ناپاک نمی گردد و برحالت پاک کننده گی خویش باقی می ماند ولی اگر نام مطلق آب از آن برداشته شد در آن وقت پاک هست ولی پاک کننده نیست همانند آب میوها ، شربتها و ...

آب پاک هر ناپاکی را پاک می نماید و در صورت نبود آب؛ بعضی ناپاکیها را می شود با خاک پاک نمود همانند پاک نمودن بوت ناپاک با کشیدن و مالیدن بر خاک و یا بجای وضوء و غسل در صورت نبود آب و یا وجود عذر شرعی با خاک پاک .

اقسام طهارت:

طهارت بردو قسم است یکی طهارت ظاهری، دیگری طهارت باطنی و درونی. در حدیث آمده است :

« الطهور شطر الايمان » (پاکیزگی نصف ایمان است.)

یعنی پاکیزگی و طهارت ظاهری نصف ایمان است و طهارت باطنی و تزکیه درونی نصف دیگر ایمان است، پس تمام دین در طهارت خلاصه می شود .

طهارت ظاهری یعنی بدن و لباس را تمیز و پاک کردن، دندانها را مسواک زدن ، حداقل هفته ای یکبار استحمام نمودن، در روایات اسلامی بر غسل جمعه تأکید بسیار آمده است حتی نزد بعضی ائمه آنرا واجب میدانند .

در زمان رسول الله صلی الله علیه وسلم درجزیره العرب هوای گرم ، کمبود آب و لباسهای ضخیم و خانه های با سقف پایین باعث می شد بدنهای مردم با بوی عرق همراه باشد. بنابراین پیامبر صلی الله علیه وسلم به غسل جمعه دستور فرمودند که هرکس قبل از حضور

در نماز جمعه و دیدار با مسلمانان در مسجد جامع باید خوب نظافت کند، جسم و لباسش را پاک و تمیز کرده و در جنب آن حتی خوشبویی هم استعمال نماید.

نظافت ظاهری انسان را به الله و فرشتگان نزدیک می کند و نزد انسانها نیز محبوبیت می بخشد، طهارت ظاهری با طهارت باطنی رابطه مستقیم دارد و در نتیجه با طهارت ظاهری انسان بهتر خود را به تزکیه درونی نزدیک می کند.

حضرت علامه شاه ولی الله دهلوی رحمه الله در کتاب گرانسگ «حجة الله البالغه» دین اسلام را در چهار چیز خلاصه می کند:

1- طهارت

2- اخبات

3- سماحت

4- عدالت.

ایشان می فرمایند طهارت ظاهری باعث نشاط روح و افزایش طهارت باطنی می شود و انسان وقتی درحالت غیر وضوء باشد ارتباطش با عالم معنویت بسیار کم می شود و روح، قدرت پرواز به عالم ملکوت را ندارد و هنگامی که وضوء می گیرد یا غسل می نماید، دوباره قدرت روح به آن بر می گردد و در فضای معنویت به پرواز درمی آید.

طهارت باطنی به معنای تزکیه درون است، تزکیه و پاک کردن باطن از مریضیها و خبائثت های روح و جان، باعث پرواز در عالم معنویت می شود و انسان می تواند به عالم ملکوت خود را نزدیک نماید، و در واقع همان طور که دو نوع طهارت داریم دو نوع نجاست نیز وجود دارد.

نجاست ظاهری و نجاست باطنی. نجاست ظاهری و حکمی که با دور کردن نجاست و وضوء گرفتن یا غسل کردن و شستن ظاهر جسم از بین می رود. و در واقع وضوء هم نجاست ظاهری را دور می کند و هم نجاست باطنی را که همان گناهان هستند.

در حدیثی آمده است با شستن هر عضو و ریختن قطرات آب از عضو، گناهانی که بوسیله آن عضو صورت گرفته مغفرت می شوند و با از بین رفتن نجاستهای باطنی و شسته شدن گناهان از درون انسان، پاکی روحی و قرب خدا بدست می آید و انسان احساس شادمانی و نشاط می کند.

پیامبر اکرم صلی الله علیه وسلم فرمودند:

نماز را در پنج وقت با جماعت بخوانید. برای هر نماز وضوء بگیرید، اگر چه می توان با یک وضوء چند نماز را خواند اما برای رسیدن به نشاط روحی و معنوی بهتر است برای هر وقت نماز وضوء تازه گرفته شود.

باید خود را از نجاست های ظاهری دور کنیم و حفاظت نماییم. در حدیث آمده است؛ پیامبر اکرم صلی الله علیه وسلم از کنار دو قبر می گذشتند، به آن دو قبر اشاره کرده فرمودند: صاحب این دو قبر عذاب می بینند، اما در کار خیلی بزرگی که به نظر مردم بسیار بزرگ باشد عذاب نمی بینند. یکی از آنها خود را از ادرار محافظت نمی کرد یعنی بدن و لباسش را از قطرات ادرار دور نگه نمی داشت و تمیز نمی کرد لذا گرفتار عذاب قبر

شده است و دومی سخن چینی و نَمّامی می کرد و بین مردم اختلاف می انداخت.

پس باید از نجاست ظاهری و نجاست های باطنی همچون سخن چینی و ... خود را محافظت کنیم تا دچار عذاب خدا نشویم. اسلام در این باره بر مسواک زدن بسیار تاکید فرموده است، مسواک باعث پاکی دهان و رضایت پروردگار است. طبق حدیث رسول الله صلی الله علیه وسلم ما باید دهان و دندانها را به وسیله مسواک تمیز و پاک نگه داریم و محافظت کنیم.

فصل دوم :

آداب قضای حاجت و استنجاء :

در احادیثی نبوی آداب قضای حاجت طوری بیان گردیده است که شخصی مسلمان قضای حاجت را باید در خلوت و بدور از انظار مردم انجام دهد ، وساختمان های خانه های مسلمان طوری است که ، محل قضای حاجت (تشناب) در گوشه ای از خانه و یا هم در خارج خانه قرار دارد .

محدثین در مورد سیرت پیامبر صلی الله علیه وسلم مینویسد :
زمانیکه پیامبر اسلام میخواستند برای قضای حاجت بروند ، به دورترین مکان تشریف می بردند . « حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ بَشَّارٍ حَدَّثَنَا عَبْدُ الْوَهَّابِ الثَّقَفِيُّ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ عَمْرٍو عَنْ أَبِي سَلَمَةَ عَنْ الْمُغِيرَةَ بْنِ شُعْبَةَ قَالَ كُنْتُ مَعَ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فِي سَفَرٍ فَأَتَى النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ حَاجَتَهُ فَأَبْعَدَ فِي الْمَذْهَبِ. »

همچنان در حدیثی مغیره بن شعبه رضی الله عنه آمده است : من در یکی از سفرها با پیامبر صلی الله علیه وسلم همراه بودم ، دیدم که پیامبر صلی الله علیه وسلم برای قضای حاجت به دورترین مکان تشریف بردند .

(ابوعیسی رحمه الله) فرمود: و در این باره ازعبد الرحمن بن ابی قُرَاد ، أَبُو قَتَادَةَ ، جَابِرٌ، عُبَيْدُ بْنُ يَحْيَى ، ابومُوسَى ، ابْنُ عَبَّاسٍ وَبِلَالُ بْنُ الْحَارِثِ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمْ نِيزِ رَوَايَتِ آَمَدَةَ . ابوعیسی (رحمه الله) فرمود: این حدیث حسن صحیح است.

و از پیامبر صلی الله علیه وسلم این نیز روایت شده است « أَنَّهُ كَانَ يَرْتَادُ لِبَوْلِهِ مَكَانًا كَمَا يَرْتَادُ مَنْزِلًا » یعنی: ایشان برای ادرار نمودن شان جای (مناسبی) را جستجو می کردند همان گونه که برای فرود آمدنشان جای مناسبی را جستجو می کردند.

همچنان در تعلیمات شرعی بر مسلمانان است که در وقت رفتن به محل قضای حاجت اوراق که در آن نام الله نوشته باشد و یا اوراق که در آن کلمات قرآن و یا هم الفاظ حدیث در آن نوشته شده

است، با خود حمل نه نمایند ، زیرا در حدیث آمده است که :
رسول اکرم صلی الله علیه وسلم انگشتی خود را که بر روی آن
«محمد رسول الله» نقش شده بود، به هنگام رفتن به دستشویی
بیرون می آورد. (ترمذی، این حدیث را روایت نموده و از جمله
احادیثی صحیحه نیز میباشد).

- مستحب است موقع وارد شدن به بیت الخلا این دعا را بخواند:
«بسم الله اللهم إني أعوذ بك من الخُبثِ والخَبَائِثِ» (ای الله ! من
از شما از شیاطین زنانه و مردانه پناه می خواهم) (مصنف ابن
ابی شیبه ، صحیح ابی داود لالبانی ، صحیح الجامع الصغیر (2)-
860) رقم (4714) « کان اذا دخل الكنف قال : بسم الله اللهم انی
اعوذ بك من الخبث والخبائث » ومثله اخرجه البخاری (1-26
) ومسلم (1-163). ابو داود (1-2) .

در حدیث لفظ « خبث » به ضمه خا او باء باید قرائت گردد.
علامه خطابی در معلم سنن فرموده است اگر کسی آنرا به سکون با
بخواند غلط و اشتباه میباشد ، ولی تعداد دیگری از علماء بر
صحیح بودن آن حکم نموده اند .

هكذا پیامبر صلی الله علیه وسلم امر نموده است زمانیکه مؤمن
مسلمان داخل بیت الخلا میگردد با خود بگوید : « فلیتعوذ بالله
» (پناه می خواهم به الله) .

باخواندن همچو دعا ها در بین انسان و جن ها پرده ای ایجاد
میگردد و جن ها نمیتوانند عورت انسان را ببینند .
در حدیثی از حضرت علی کرم الله وجهه آمده است که پیامبر صلی
الله علیه وسلم فرموده است :

« ستر ما بین آعین الجن وعورات بنی آدام اذا دخل احدکم
الخلا ان یقول : بسم الله » (دربین چشم های جن و عورت انسان
پرده میباشد ، زمانیکه از میان شما کسی به بیت الخلا داخل
میگردد :

« بسم الله » بگوید . این حدیث صحیح است (ارواء الغلیل : 1-
88 رقم 50) و این حدیث را ترمذی (1-10) ابن ماجه در شماره
(197) خویش روایت نموده اند .

هكذا در آداب رفتن به بیت الخلا آمده است که باید ، با پای
چپ وارد تشناب و یا بیت الخلا شوید. در بخاری آمده است که
رسول اکرم صلی الله علیه وسلم چنین عملی را انجام داده است.
- موقع نشستن، تا ننشسته لباسها را بلند نکند. هرگاه به
زمین نزدیک شود، لباسها را بلند کند تا کشف عورت نشود، زیرا
ستر عورت از نظر شرع لازم و ضروری است.

- برای قضای حاجت رو به قبله یا پشت به قبله نکند. زیرا
رسول اکرم صلی الله علیه وسلم میفرماید: برای قضای حاجت رو به
قبله یا پشت به قبله نکنید. (متفق علیه).

- برای قضای حاجت، در زیر سایه درخت که مورد استفاده مردم
است، محل عبور، نزدیک آب و زیر درختهای میوه دار ننشیند.
زیرا رسول اکرم صلی الله علیه وسلم میفرماید: «از سه چیز که
مستلزم لعنتاند بپرهیزید، از قضای حاجت در وسط راه، در
سایه ای که مورد استفاده است، و نزدیک آب که محل ورود مردم و
حیوانات است.» (حاکم بسند صحیح).

همچنان در روایاتی دیگر، از قضای حاجت زیر درختان میوه‌دار، بصورت کل نهی شده است.

- انسان باید در موقع قضای حاجت حرف نزند. زیرا رسول اکرم صلی الله علیه وسلم می‌فرماید: «إِذَا تَعَوَّطَ الرَّجُلَانِ فَلْيَتَوَارَ كُلُّ وَاحِدٍ مِنْهُمَا عَنْ صَاحِبِهِ وَلَا يَتَحَدَّثَا. فَإِنَّ اللَّهَ يَمُقَّتُ عَلَى ذَلِكَ» (احمد). «هرگاه دو نفر برای قضای حاجت می‌روند، باید از یکدیگر پنهان شوند و با هم حرف نزنند، زیرا چنین عملی باعث خشم خداوند است».

استنجا :

دین مقدس اسلام در استنجا، تعلیمات خاصی را برای پیروان خویش صادر نموده است که برخی از این تعلیمات عبارتند از :

1- برای استنجا، می‌توانید از اشیاء جامد مانند سنگ، کاغذ و یا دستمال کاغذی استعمال بعمل آرید،

ولی برای استنجا :

2- استفاده از از آب را احسن دانسته است.

3- همچنان دین مقدس اسلام برای پیروان خویش هدایت فرموده است که : در صورت ممکن می‌توانید از هردو یعنی همزمان هم از اشیاء جامد (مثل کاغذ تشناب، خاک یعنی کلوخ) و هم از آب استفاده بعمل آید. (در جهان امروزی ما استعمال اشیاء جامد تقریباً از مود استعمال افتاده و اکثرآ مردم توسط کاغذ تشناب استنجا بعمل می‌آورند و ناگفته نماند که از لحاظ صیحی استفاده از کاغذ تشناب و بخصوص آب مفید هم میباشد) ولی اگر احياناً قرار باشد که در استنجا بجای آب از اشیاء جامد استفاده بعمل می‌آید، باید توجه داشته باشیم که : جهت پاک کردن خود، نباید از استخوان، مدفوع خشک (مواد غایطه خشک) و منجمد حیوانات استفاده صورت گیرد.

در حدیثی از عبدالله بن مسعود رضی الله عنه روایت است که رسول الله صلی الله علیه وسلم فرمودند: «لَا تَسْتَنْجُوا بِالرُّوثِ وَلَا بِالْعِظَامِ فَإِنَّهُ زَادُ إِخْوَانِكُمْ مِنَ الْجِنِّ.» (نه با مدفوع حیوانات استنجا بزنید و نه هم با استخوان؛ زیرا اینها توشه برادران جنیتان می‌باشد).

همچنان در حدیثی در این باره از ابوهریره، سلمان، جابر و ابن عمر رضی الله عنهم نیز روایت آمده است.

ابوعیسی رحمه الله فرموده: این حدیث را اسماعیل بن ابراهیم و دیگران با سند عن داود بن ابي هند عن الشعبي عن علقمة عن عبد الله روایت نموده (که عبد الله رضی الله عنه فرمودند): شب ملاقات با جنیات ایشان نیز همراه پیامبر صلی الله علیه وسلم بوده اند، تا به آخر حدیث و سپس شعبی فرمودند: پیامبر صلی الله علیه وسلم فرمودند: نه با مدفوع حیوانات استنجا بزنید و نه با استخوان؛ زیرا اینها توشه برادران جنیتان می‌باشد.

و استنجا به چیزهای مفید دیگری مانند پارچه قابل استفاده، یا کاغذ، یا بوسيله اشیاء محترم و با حرمت مانند طعام و سایر اشیاء خوردنی نیز غیر مجاز است. زیرا استنجا با این

اشیاء منجر به تعطل و افساد مصالح آنها است و چنین اقدامی در دین مقدس اسلام حرام می‌باشد.

استنجاء بوسیله سنگ:

فقها در باب استنجاء با سنگ می‌فرمایند که: اگر قرار باشد که استنجاء بوسیله سنگ صورت گیرد، بهتر است به عدد طاق اکتفا شود، مثلاً با سه سنگ و اگر با آنهم طهارت حاصل نشود با پنج و به همین ترتیب تا حصول طهارت متیقن گردد.

در حدیثی عبدالرحمن بن یزید می‌فرماید: « قَالَ قِيلَ لِسَلْمَانَ قَدْ عَلَّمَكُم نَبِيُّكُمْ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ كُلَّ شَيْءٍ حَتَّى الْجِرَاءَةَ فَقَالَ سَلْمَانُ أَجَلٌ نَهَانَا أَنْ نَسْتَقِيلَ الْقِبْلَةَ بِغَائِطٍ أَوْ بَوْلٍ وَأَنْ نَسْتَنْجِيَ بِالْيَمِينِ أَوْ أَنْ يَسْتَنْجِيَ أَحَدُنَا بِأَقْلٍ مِنْ ثَلَاثَةِ أَحْجَارٍ أَوْ أَنْ نَسْتَنْجِيَ بِرَجِيعٍ أَوْ بِعَظْمٍ. » (به سلمان رضی الله عنه گفته شد: همانا پیامبران صلی الله علیه وسلم همه چیز را به شما تعلیم داده است حتی آداب و نحوی نشستن برای قضای حاجت را!!)

سلمان فرمودند: بله، ما را از اینکه به هنگام مدفوع و یا ادرار نمودن رخ به سوی قبله نمائیم ممانعت نموده است و (همچنین) از اینکه با دست راست استنجا بزنیم و یا اینکه یکی از ما (مسلمانان) با کمتر از سه سنگ استنجا بزند و یا اینکه با مدفوع حیوانات و یا استخوان استنجا بزنیم ممانعت نموده است.

ابوعیسی رحمه الله فرموده: و در این باره از عایشه، خُرَيمَةُ بِنِ ثَابِتٍ، جَابِرٍ و سَائِبِ پدر خلاد رضی الله عنهم نیز روایت آمده است. ابوعیسی رحمه الله فرموده: روایت سلمان رضی الله عنه در باره حدیث حسن صحیح است. و این نظریه اکثر علمای صحابه پیامبر صلی الله علیه و آله وسلم و علمای بعد از آنهاست، آنها می‌گویند: همانا استنجای با سنگ تنها کافی است و اگرچه فرد با آب استنجا نزند بشرطی این که اثرات مدفوع و ادرار را پاک نماید. و این نظریه ثوری، ابن مبارک، شافعی، احمد، و اسحاق رحمهم الله می‌باشد.

استنجاء بوسیله سنگ و آب:

در مورد استنجاء بوسیله سنگ و آب طوریکه در فوق یاد آور شدیم، تعلیمات دین مقدس اسلام همین است: که بلی میتوان، همزمان غرض استنجاء هم از سنگ و هم از آب استفاده بعمل آید و این عمل برای نظافت و تحقق طهارت بیشتر مفید و موثر میباشد. اگر قرار باشد که با سنگ و با آب استنجاء صورت گیرد، باید اول از سنگ و بعد از آن آب، استفاده شود، اگرچه در شرع اکتفا به یکی نیز جایز ولی طوریکه یاد آور شدیم استفاده از آب بهتر است. زیرا در حدیثی از عایشه رضی الله عنها روایت است، که: « مُرِّنَ أَرْوَاجِكُنَّ أَنْ يَسْتَطِيبُوا بِالْمَاءِ فَإِنِّي أَسْتَحْيِيهِمْ فَإِنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ كَانَ يَفْعَلُهُ. » (عایشه رضی الله عنها) (خطاب به زنان) فرمودند:

به شوهرانتان دستور دهید تا که با آب استنجا بزنند زیرا من شرم می‌کنم (که این مطلب را برای آنان بیان کنم) همانا رسول الله صلی الله علیه وسلم بودند که با آب استنجا می‌زدند. و در این باره از جریر بن عبد الله البجلي، انس و ابوهریره رضی الله عنهم

نیز روایت آمده است.

ابوعیسی (رحمه الله) فرموده:

این حدیث حسن صحیح است و نزد اهل عمل باید بر همین حدیث عمل نمود زیرا علماء استنجا زدن با آب را می پسندند و گرچه در نزد آنان تنها استنجا زدن با سنگ نیز کفایت می کند ولی آنان استنجا زدن با آب را مستحب دانسته و بهتر می دانند. و این مذهب سُفْیَانِ ثَوْرِي، ابْنِ مُبَارَك، شافِعی، اَحْمَد و اسْحَاقِ رَحْمَهُمُ اللهُ می باشد.

خواننده محترم!

تعلیمات اسلامی که در سنت پیامبر صلی الله علیه وسلم بطور وسیع انعکاس یافته است همه آن مبین یک واقعیت است که دین اسلام در اعمال عبادی کوشش میکند که پیروان خویش را به مزیکه مواجه نسازد، بناً در احادیثی متعددی تاکید بر این شده است که مسلمانان در موضوع استنجا باید احتیاط لازم صیحی را در نظر داشته باشند، بنا حکم و دستور میفرماید که: استعمال آب نسبت به سنگ و دستمال کاغذی بهتر است.

در حدیثی از انس رضی الله عنه روایت است که گفت: «کان رسول الله صلی الله علیه وسلم یدخل الخلاء، فأحمل أنا و غلام نحوی اداوة من ماء و عنرة، فیستنجدی بالماء» (متفق علیه)

یعنی: «پیامبر صلی الله علیه وسلم داخل دستشویی می شد من و پسر بچه ای مثل من ظرفی کوچک از آب و و چوب دستی کوچکی را برای پیامبر بر می داشتیم، پیامبر صلی الله علیه وسلم با آب استنجا میکرد».

و پروردگار با عظمت ما مردم قبا را به دلیل استنجا بوسیله آب مورد مدح و ستایش قرار داد، چنانکه ترمذی از ابوهریره رضی الله عنه بصورت مرفوع روایت کرده است: اهل قبا همواره با آب استنجا می کردند. پس «فیه رجألٌ یجْبُونُ أَنْ یَتَطَهَّرُوا وَاللَّهِ یُجِبُّ الْمُطَهَّرِينَ» در شان آنها نازل شد. (الإرواء) (45)، صحیح ابی داود (34).

ولی اگر بوسیله هر دو (کاغذ تشاب و آب) باشد، یعنی ابتدا با کاغذ تشاب اثر نجاست را بزداید و بعد با آب بشوید، این بهترین و کاملترین حالت استنجا است. و از لحاظ صیحی بی نهایت اطمینان بخش است. (برای توضیح بیشتر موضوع میتوانید به «الشرح الممتع» (1 / 103 - 105 مراجعه فرماید).

یادداشت شرعی و حکمی در مورد کاغذ تشاب:

حکم شرعی در مورد استفاده از کاغذ تشاب و دستمال کاغذی برای استنجا همین است که این استفاده بجای سنگ جایز میباشد به شرطی که محل خروج نجاست را خوب تمیز و پاکیزه گرداند.

ولی در فوق در احادیثی متعددی متذکر شدیم یکبار دیگر تاکید مینمایم که در استفاده از تشاب کاغذی و یا کاغذ تشاب، عدد فرد را رعایت کنیم، و نباید کمتر از سه دفعه باشد؛ ولی نباید فراموش کرد که استعمال آب بعد از استفاده از سنگ یا کاغذ واجب نیست ولی سنت است.

شستن مقعد در استنجاء :

برای استنجاء کافیست که ظاهر (یا محل خروج نجاست) مقعد را از نجاست پاک نمود، استنجا پس از قضای حاجت لازم است که در این صورت اندام خود را باید تمیز بشوید (یا بوسیله‌ی سنگ یا کاغذ تشناب پاک کند)، سپس وضوء ی کامل بگیرد.

لازم به ذکر است که استنجاء کننده اگر بجای آب از سنگ یا کاغذ تشناب و دستمال کاغذی استفاده می‌کند طوری که گفتیم عدد فرد و نباید کمتر از سه دفعه باشد؛ و استعمال آب بعد از استفاده از سنگ یا دستمال کاغذ واجب نیست.

حکم استنجاء قبل از هر وضوء :

قبل از همه باید گفت که : استنجاء به هنگام هر وضوء لازم نیست، بلکه استنجاء پس از قضای حاجت لازم است که در این صورت اندام خود را باید پاک کرد (یا بوسیله‌ی سنگ یا کاغذ تشناب). سپس وضوء ی کامل بگیرد.

خروج از بیت الخلاء :

برای یک مسلمان مستحب تا در حین ورود و خروج از بیت الخلاء سنت های ذیل را رعایت نماید .

1- مستحب است طوری که در فوق تذکر دادیم وارد شدن در بیت الخلاء با پای چپ و بیرون شدن از آن با پای راست صورت گیرد.

2- دعای داخل شدن طوری که گفتیم : «اللَّهُمَّ إِنِّي أَعُوذُ بِكَ مِنَ الْخُبْثِ وَالْخُبَائِثِ». (متفق علیه).

3- ودعای بیرون شدن : «غُفْرَاتِكَ». (خدا یا آمرزشت را می‌طلبم). (ابوداؤد و ترمذی).

هر انسانی در شبانه‌روز چندین بار به دستشوئی می‌رود. در هنگام رفتن و بیرون شدن اگر ما به این سنت عمل کنیم، دو سنت در هنگام دخول و دو سنت در هنگام خروج را انجام داده‌ایم. قابل تذکر است که « الْخُبْثِ وَالْخُبَائِثِ » عبارت از شیاطین نر و ماده است که یک فرد مسلمان از آنها پناه خواسته تا اینکه خداوند او را از شرشان محفوظ بدارد، زیرا که دستشوئی (حمام و مستراح) جای سکونت آنهاست.

استنجا ء نباید با دست راست صورت گیرد :

در شرع اسلامی مسلمانان از استنجاء زدن با دست راست منع گردیده است ، حتی آنرا عمل نارو و مکروه دانسته است، در تعلیمات اسلامی بوضاحت تام به مسلمانان هدایت داده شده است که : نباید شرمگاه خویش را با دست راست مسح کرد ، این عمل خلاف عمل سنت پیامبر صلی الله علیه وسلم دانسته شده است .

این حکم اسلامی در حدیثی چنین بیان گردیده است : «لَا يَمَسُّنْ أَحَدُكُمْ ذَكَرَهُ بِيَمِينِهِ وَهُوَ يَبُولُ، وَلَا يَتَمَسَّحُ مِنَ الْخَلَاءِ بِيَمِينِهِ» (متفق علیه). «موقع قضای حاجت شرمگاه خود را با دست راست نگیرید و آنرا با دست راست خود را پاک نکنید، یعنی با دست راست استنجا نگیرید».

وظیفه شرعی بعد از قضای حاجت :

مطابق حکم حدیثی نبوی برای مسلمانان هدایت داده شده است که بعد از قضای حاجت ، دست‌ها را باید خوب شسته و تمیز نماید . طوری که : «هرگاه شخص پیامبر صلی الله علیه وسلم جهت قضای حاجت میرفت مشک آبی را برای او می‌آوردند، سپس او استنجا می‌کرد، ابوداود در حدیث وکیع آورده که بعد از آن دستش را به زمین می‌مالید، و راوی گفته است که: بعد از آن ظرف دیگری را برای او آوردند و او وضوء گرفت». (صحیح ابوداود و البانی آن را حسن دانسته است (312) .

آیا خروج باد بی صدا و بی بو شکننده وضوء است ؟

خواننده محترم!

قبل از همه باید که : هر نوع بادیکه از انسان خارج شود : (خواه بی صدا باشد و یا با صدا) باطل کننده وضوء است ، و هرکس بعد از خروج باد ضؤ نگیرد و نماز بخواند، نمازش باطل است، زیرا وضوء شرط صحت برای نماز است و نماز بی وضوء باطل است و باید دوباره نماز را با وضوء صحیح بجا آرد . به دلیل حدیث ابن عمر از پیامبر صلی الله علیه وسلم که فرمود: «لایقبل الله صلاة بغیر طهور». یعنی: «خداوند هیچ نمازی را بدون پاکی (وضوء) قبول نمی‌کند». مسلم (224)

نباید فراموش کرد که : خروج باد از بدن معمولاً همراه بو میباشد ، ولی اگر کسی توهم کند که از او بادی خارج گشته ولی صدایی یا بویی آنرا احساس نکرده است ، این فقط یک گمان و شک است و نباید انسان در عبادت به شک و گمان اهمیت دهید ، و شخص مسلمان سعی و جهود نهایی خویش را بخرچ دهد تا در عبادت از وسواس شیطان جلوگیری بعمل آرد، بناً وضوء به شک و گمان باطل نمی شود.

عبدالله بن یزید انصاری در حدیثی میفرماید : « أَنَّ شَكَا إِلَى رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ الرَّجُلُ الَّذِي يُخَيَّلُ إِلَيْهِ أَنَّهُ يَجِدُ الشَّيْءَ فِي الصَّلَاةِ، فَقَالَ: «لَا يَنْقُتِلُ أَوْ لَا يَنْصَرَفُ حَتَّى يَسْمَعَ صَوْتًا أَوْ يَجِدَ رِيحًا». (بخاری: 137) یعنی: از رسول الله صلی الله علیه وسلم پرسیدم: اگر شخصی، در وقت خواندن نماز احساس کند که وضوءیش شکسته است (بادی از شکمش خارج شده است) چه کار باید بکند؟ ایشان فرمودند: «تا وقتی که صدایی آنرا نشنیده و یا بویی آنرا احساس نکرده باشد، نمازش را ترک نکند».

هكذا در حدیثی دیگری از حضرت ابوهریره رضی الله عنه روایت است که رسول الله صلی الله علیه وسلم فرمود است : « إِذَا وَجَدَ أَحَدُكُمْ فِي بَطْنِهِ شَيْئًا فَأَشْكَلَ عَلَيْهِ : أَخْرَجَ مِنْهُ شَيْءٌ أَمْ لَا ؟ فَلَا يَخْرُجَنَّ مِنَ الْمَسْجِدِ، حَتَّى يَسْمَعَ صَوْتًا أَوْ يَجِدَ رِيحًا ». (أخرجه مُسْلِم (362) . یعنی: «هر گاه یکی از شما احساس کنید که چیزی از شکم شما بیرون شده ولی تشخیص آن که آیا به یقین بیرون شده یا خیر و برایش مشکل بود، از مسجد بیرون نرود (وضوءیش شکسته) تا صدایی بشنود، و یا بویی احساس کند». این حدیث را مسلم روایت کرده است.

امام نووی در شرح صحیح مسلم (4/49) میفرماید: «این حدیث اصلی از اصول اسلام، و قاعده بزرگی از قواعد فقه است؛ مبنی بر اینکه: حکم به بقای اشیاء بر همان حالت اصل (و اولشان) داده می شود تا آنکه خلاف آن به یقین برسد، و شک ضرری به آن نمی رساند». و منظور اینست که تا زمانی به باطل شدن وضوء (خروج باد) یقین حاصل نکرده، و تنها در شک و گمان است، وضوء ی او باطل نیست و همچنان بر طهارت قرار دارد، زیرا اصل بر بقای طهارت است مگر بر نقض آن یقین حاصل شد. ولی اگر یک نمازگزار مطمئن شود که بادی از او خارج گردیده است (که این اطمینان با شنیدن صدا، و یا احساس بو) حاصل می شود، در آنصورت وضوءیش باطل می شود و برای نمازگزار لازمست تا مجددا وضوء بگیرد.

حکم استنجاء بعلت خروج باد:

یکی از بدعت های که در بین برخی از مسلمانان بخصوص در بین تعدادی از افغانهای ما مروج است، اینست که با خروج باد از شکم قبل از وضوء دست به استنجاء میزنند.

علماء اسلامی در فتاوی خویش در این بابت میفرمایند: «استنجاء بخاطر خارج شدن باد از بدن مکروه است، ولی طوریکه در فوق تذکر دادیم که خروج باد، به اجماع مسلمین باطل کننده وضوء میباشد.

وضوء بمعنی شستن عقب یا آلت نمی باشد در فقه طهارت آنرا استنجاء میگویند البته اگر با آب شسته شود ولی اگر با سنگ باشد بدان استجمار گویند.» (فتاوی اللجنة الدائمة 101/5). بنابراین استنجاء فقط برای پاک کردن نجاسات از عقب و آلت تشریح شده است که آن نجاسات هم ادرار یا مدفوع یا آنچه که مشابه آندو از مایعات یا جامدات هستند و خارج شدن باد از عقب جزو نجاسات نیست که به سبب آن استنجاء صورت گیرد!! و هیچ نصی برای انجام چنین عملی وارد نشده است، و اگر فرد پس از قضای حاجت استنجاء نمود و سپس وضوء گرفت و بعد از آن باد از وی خارج شود نیازی به تکرار استنجاء نیست و این امر مکروه است و اصلا بدعت می باشد بلکه فقط کافیست برای نماز وضوء دیگری گرفته شود.

خواننده محترم!

تعدادی از فقهای حکم خود به «من استنجی من الريح فليس منا» بر استنجاء به سبب خروج باد از عقب حکم صادر نموده اند:

ولی حکم فقهای مذاهب اربعه همین است که با برآمدن باد نباید استنجاء صورت گیرد.

امام ابوحنیفه (رح) میفرماید: که اگر کسی استنجاء به سبب خارج شدن باد (از عقب) بعمل آرد، عمل بدعت نموده، و مقتضای (بدعت بودن استنجاء) نزد آنها اینست که استنجاء حرام است، و همانند این قول آنست که القلیوبی از علمای شافعیه گفته است که (نه تنها بدعت) بلکه حرام است؛ زیرا استنجاء به سبب باد عبادت فاسدی است، و همچنین استنجاء به سبب خارج شدن

باد از عقب نزد مالکیه و شافعیه مکروه است. اما در باب حدیثی که فوق بدان اشاره شد: «من استنجی من الريح فلیس منا» یعنی: کسی که به سبب خارج شدن باد از خود استنجا نماید از ما نیست، حدیث ضعیفی است نزد: «الدیلمی و ابن عساکر و خطیب بغدادی» (منبع: شرح: مختصر الخرقی - کتاب الطهارة (12) عبد الکریم بن عبد الله الخضیر) و لذا این حدیث هرچند در تائید کراهت استنجا بعد از خارج شدن باد از عقب است ولی چون درجه حدیث ضعیف است قابل استناد نخواهد بود.

حکم نهایی:

با توجه به اینکه استنجا بعد از قضای حاجب واجب است لذا این امر یعنی استنجا نوعی تشریح است و بایستی فقط در قضای حاجت صورت گیرد و در غیر آن بدعت خواهد بود. و بیشتر اهل علم استنجا را بعد از خارج شدن باد از عقب مکروه می دانند: امام نووی رحمه الله می فرماید: «و علماء اجماع دارند بر اینکه استنجا به سبب خارج شدن باد از عقب یا خوابیدن یا لمس زنان و یا آلت تناسلی واجب نیست هر چند قومی از فرقه شیعه آنرا واجب می دانند!».

مریضی باد شکم:

نفخ یا باد شکم اصطلاحی طبی است که علم طب آنرا برای تعریف آزاد شدن گاز از جهاز هاضمه و خاج شدن آن از طریق معده بکار می گیرد.

باد شکم (یعنی همان باد معده است که به اصطلاح عامیانه ما بنام (گوز باصدا) و یا (پسکی بی صدا) تعبیر گردیده است.

وبه عباره دیگر: باد شکم به گازهای تولید شده در دستگاه هاضمه که از مقعد خارج میگردند اطلاق میگردد. باد شکم و خارج شدن آن یک امری طبیعی و نورمال است که هم در بین انسانها و حیوانات وجود دارد. باد شکم مانند: عرق کردن، تنفس کشیدن و یا هم ضربان قلب یک پروسه نورمال و طبیعی در بین انسانها میباشد. باد شکم برای انسان هم در خواب وهم در بیداری پیش می آید. اطباء در تحقیقات خویش مینویسند که باد شکم بطور متوسط 15 بار از انسان در یک شبانه روز خارج میگردد، و انسانها میتوانند آنرا با در پیش گرفتن رژیم غذای اسان تحت کنترل خویش بیاورد. مهمترین اجزای باد شکم عبارت است از: (نیتروژن بین ۲۰٪ تا ۹۰٪)، (هید و رژن بین ۰٪ تا ۵۰٪)، (کربن دی اکسید بین ۱۰٪ تا ۳۰٪)، (اکسیجن بین ۰٪ تا ۱۰٪)، (متان بین ۰٪ تا ۱۰٪)

علت اساسی تولید باد شکم:

اطباء در مورد علت اساسی تولید این گازات مینویسند: این گازات از سه منبع می توانند وارد دستگاه جهاز هاضمه گردند: - (هوای که توسط انسان در وقت تنفس قورت میگردد، گازهای

ساخته شده از فعالیت‌های میگروپ‌ها در معده ، (باکتری‌ها) گازهای منتشر شده ازخون به دستگاه جهاز هاضمه ، (ناگفته نماند که این گازها شدیداً قابل اشتعال هستند. ولی بیشترین نیتروژن واکسیجن گاز معده ناشی از هوای قورت شده توسط انسان را در وقت تنفس تشکیل میدهد . این گازها در اشخاص طبیعی با آرق زدن خارج جهاز هاضمه میگردد.

بخش زیادی از گازهای به مانند دی اکسید کربن ، متان و هیدروجن روده ناشی از فعالیت باکتری‌ها می‌باشد. اگر متان و هیدروجن به گونه‌ای مناسب با اکسیژن هوا قورت شده، مخلوط شوند مخلوطی انفجاری ایجاد می‌گردد به طوری که استفاده از کوتر الکتریکی سبب انفجار خفیفی می‌شود. برخی غذاها حبوب دار به مانند، لوبیا ، نخود ، دال ، پیاز ، گلکلم وغیره باعث خروج بیشتر گازها از معده میگردد. همچنان برخی از این غذاها به علت وجود انواع کربوهیدرات‌های جذب نشده تخمیرپذیر، محیطی مناسب برای رشد باکتری‌ها را فراهم می‌سازند. اما در برخی موارد خروج بیش از حد گاز ناشی از تکلیف‌کته روده (روده بزرگ) است که باعث می‌شود پیش از آن که گازها جذب شوند، با حرکات دودی دفع گردند. مقدار گازهای وارده شده و یا ساخته شده روزانه در روده بزرگ به طور متوسط ۷ تا ۱۰ لیتر می‌باشد. این در حالی است که گاز خروجی از معده نزدیک به ۶/۰ لیتر می‌باشد و باقی‌مانده گاز از مخاط روده جذب و ازشش‌ها خارج می‌گردند.

برای معالجه این تکلیف‌دکتوران به رژیم غذای سالم توصیه مینمایند وهدایت وتوصیه های ذیل را ضروری میدانند.

- خوردن غذا در حجم‌ها و وعده‌های کوچکتر، چرا که خیلی از انسانها که به جای سه وقت غذایی حجیم، شش وعده غذایی کم‌حجم مصرف می‌کنند، کم‌تر به باد شکم مبتلا می‌شوند. در ضمن خوردن چای نعنای نیز کم‌کننده است.
- آرام خوردن غذاها، غذاها را سریع قورت نکردن وخوب جویدن که مطمئناً برای هضم معده بی نهایت ضروری میباشد.
- ترک سیگرت ، چرا زمانیکه انسان سگرت می کشد هوای بیشتری را قورت میکند ، وهکذا سگرت باعث بهم ریختن نظم دستگاه هاضمه میگردد ، واختلالات را بوجود می‌آورد که ترک سگرت برای دفع این مرض بی نهایت مفید میباشد.
- سپورت وورزش ، نه تنها برای صحت وسلامت انسان مفید میباشد ، بلکه سپورت وورزش باعث بهبود فعالیت جهاز هاضمه نیز گردیده ودر نتیجه انسان از بی وضوءی نیز نجات می یابد .

وضوء وپرا بلم خروج باد :

اگر فرد مسلمان به مرض خروج باد شکم مبتلا باشد واین خروج باد بشکل مستمر ومداوم باشد، او می تواند از رخصت شرعی استفاده کند، اما اگر خروج باد مستمر نباشد؛ یعنی اگر خروج باد برای مدت زمانی قطع شود بگونه ایکه در آن فاصله فرصت گرفتن یک وضوء کامل و خواندن

نماز وجود داشته باشد، در آنصورت نمی تواند از رخصت استفاده کند و بایستی در آن فاصله زمانی نماز بخوانید؛ مثلاً شما برای گرفتن وضوء و خواندن نماز ظهر نیاز به ده دقیقه زمان دارید، حال اگر در فاصله بین آذان ظهر و عصر یک زمان ده یا پانزده دقیقه ای باشد که در آن زمان، مشکل خروج باد نداشته باشید، پس در آن فاصله باید وضوء گرفته و نمازتان را با وضوءی درست بخوانید.

اما اگر چنین زمانی را مابین دو نماز نمی یابید، پس شما مشمول حکم کسانی می شوید که دچار سلس بول یا بواسیر هستند. اما برای دانستن این مسئله نیازی نیست تا بین دو نماز دائماً وضوء بگیرد تا بدانید آیا چنین فرصتی می یابید یا خیر؟! بلکه انسان بر اساس تجربه خود می داند که معمولاً هر چند دقیقه از او باد خارج می گردد؟!!

اگر با استناد به تجربه خود دریافتید که مشکل خروج باد شما در فواصل زمانی کوتاه رخ می دهند، بگونه ای که این فواصل آنقدر نیستند که بتوانید یک وضوء بگیرید و نمازتان را بخوانید؛ در آنصورت شما می توانید از رخصت استفاده کنید و آن تجربه را بر تمام نمازها و روزها تطبیق دهید، مگر آنکه پس از مدتی مشکل شما بهتر شود و در فواصل زمانی بیشتری وضوء را نگه دارید.

و رخصت بدینگونه است که: بعد از دخول وقت هر نماز وضوء بگیرید، و پس از آن اگر بادی خارج شود اشکالی ندارد حتی اگر در حین نماز باشد، و میتوانید با همان وضوء نمازهای سنت بعد از نماز را بخوانید، ولی برای نماز فرض بعدی باید دوباره پس از دخول وقت وضوء بگیرید.

و باید بدانید: کسی که مشکل خروج باد دارد در حکم سلس بول است. (الشرح الممتع 1 / 437).

شیخ الاسلام ابن تیمیه می گوید: «هرکس که حفظ طهارت برایش به اندازه مدت زمان نمازی ممکن نباشد؛ در آنصورت او (می تواند) وضوء گرفته و نماز بخواند و اگر چیزی از او خارج گشت نمازش باطل نمی شود، و به اتفاق ائمه وضوءیش بخاطر آن باطل نمی شود ولی برای هر نماز (فرضی) باید وضوء بگیرد». «مجموع الفتاوی» 21 / 221.

ابن عثیمین رحمه الله می گوید: «کسی که دچار سلس بول است دو حالت دارد:

اول: خروج ادرار وی مستمر است بگونه ای که متوقف نمی شود، یعنی هر وقت چیزی در مثانه اش جمع شود خارج می گردد؛ در اینحالت او (می تواند) هرگاه وقت نماز شد وضوء بگیرد و بوسیله چیزی (مانند دستمال) آلت خود را بپوشاند، و بعد نماز بخواند و اگر در اثنای نماز چیزی خارج گشت نمازش باطل نیست. دوم: اگر بعد از قضای حاجت (ادرار کردن)، خروج آن متوقف شود هرچند که برای ده یا پانزده دقیقه باشد؛ در اینحالت منتظر می ماند تا (خروج قطرات ادرار) متوقف می شود و سپس وضوء می گیرد و نماز می خواند، هرچند که (به دلیل این انتظار) نماز جماعت را از دست بدهد». «أسئلة الباب المفتوح» (س 17،

و علمای هیئت دائمی افتاء چنین حکم کرده اند: «هرگاه بداند که (خروج) قطرات تمام می شوند در آنصورت برای او جایز نیست نماز بخواند هرچند که خواهان فضیلت نماز جماعت باشد، بلکه باید منتظر بماند تا (خروج قطرات) تمام می شوند و بعد از آن استنجا کند و وضوء بگیرد و نمازش را بخواند هرچند که نماز جماعت را از دست بدهد. و بر او لازم است که استنجا و وضوء را قبل از وقت نماز (جماعت) قرار دهد، تا شاید بتواند نماز جماعت بخواند». اللجنة الدائمة للبحوث 5 / 411.

بنابراین از آنجائیکه کسی که مشکل خروج باد دارد در حکم کسی است که دچار سرابراهی ادرار است، او نیز باید موارد فوق را مراعات نماید؛ یعنی اگر او یک فاصله زمانی را بین دو آذان می یابد که در آن فاصله زمانی مشکل خروج باد را ندارد و فرصت گرفتن یک وضوء کامل و ادای نماز را پیدا می کند بدون آنکه مشکل خروج باد را داشته باشد، پس نمی تواند از رخصت شرعی استفاده کند و باید در آن فاصله مذکور وضوء گرفته و نمازش را بخواند، و این امر معمولاً با تجربه شخصی قابل فهمیدن است که آیا مشکل او مستمر است و یا آنکه معمولاً در فواصل زمانی منقطع (قابل قبولی) وضوءیش باطل می شود. بنابراین لازم نیست تا در فاصله بین هر دو نماز دائماً در حال وضوء گرفتن باشد تا - به گفته سوال کننده - بداند که فرصتی را می یابد یا خیر؟ کافیست از تجربه شخصی خود کمک بگیرید که معمولاً هرچند دقیقه یکبار خروج باد دارید؟ اگر مستمر بود یعنی مدت زمان بین هر بار خروج باد آنقدر محدود بود که امکان وضوء گرفتن و نماز خواندن در آن مدت مقدور نبود، پس می توانید از رخصت شرعی استفاده کنید و باید بعد از دخول وقت هر نماز ابتدا وضوء بگیرید، و پس از آن اگر بادی خارج شود اشکالی ندارد حتی اگر در حین نماز باشید، و میتوانید با همان وضوء نمازهای سنت بعد از نماز را بخوانید، ولی برای نماز فرض بعدی باید دوباره پس از دخول وقت وضوء بگیرید. ولی اگر فاصله بین هر بار خروج باد به قدری بود که امکان یک وضوء کامل و خواندن نماز در آن وجود داشته باشد، پس نمی تواند از رخصت استفاده کند، و همانطور که گفته شد دانستن این امر با تجربه شخصی حاصل می شود، و می تواند تجربه خود را بر تمام روزها و فواصل بین دو نماز تطبیق دهد.

یادداشت:

اگر برای شما مشقت و سختی وارد می شود؛ در آنصورت می توانید تا زمانی که مشکل شما برطرف می شود نمازهای خود را جمع کنید؛ مثلاً نماز ظهر و عصر را در وقت یکی از آنها بخوانید و همینطور نماز مغرب و عشاء، چرا که پیامبر صلی الله علیه وسلم به زن مستحاضه رخصت داده که بین دو نماز را جمع کند. که علامه البانی حدیث آنرا در (صحیح ابی داود) (284) آورده و صحیح دانسته است.

حکم شرعی در مورد سلسل ادرار : (سلسل بول)

اگر شخصی به مریضی سلسل ادرار مبتلا باشد حکم شرعی همین است که در مورد استنجا باید صبر کرد تا قطرات ادرار اش بند شود، ولی اگر ادرار بند نمیشود و پس از مدتی هنگام راه رفتن و یا در حین نماز کمی ادرار خارج میشود، در اینصورت پس از استنجا دستمال و یا پارچه ای به آلت تناسلی اش میبندد تا ادرار در لباسش پخش نشود، ولی برای هر نماز فرضی باید وضوء بگیرد و هنگامی که وضوء میگیرد باید بعد از دخول وقت نماز باشد، مثلا برای نماز ظهر، باید صبر کند تا وقت نماز ظهر وارد شود و سپس وضوء را برای نماز بگیرد، و برای نماز عصر دوباره باید وضوء بگیرد ولی بعد از دخول وقت نماز عصر. به همه حال وضوء شرط صحت نماز است، یعنی اگر کسی وضوء نداشته باشد و یا در حین نماز وضوءیش باطل گردد، نمازش صحیح نیست و باید از نو بخواند، و این ربطی به توبه ندارد و با توبه جبران نمی شود، زیرا درکل اصلا عبادت انجام نیافته است .

فصل سوم :

وضوء :

یکی از شرایطی که نمازگزار باید داشته باشد وضوء است. وضوء باعث پاکی بدن و صفای روح و روشنی دل می‌گردد. آنچه مسلم است، وضوء در شرع اسلامی نوعی از عبادت بشمار میرود و مانند سایر دستورات اسلامی از جمله نماز ، روزه ، غسل، وغیره ... دارای نکات طبّی فراوانی می باشد .

دلیل مشروعیت وضوء :

مشروعیت وضوء به سه دلیل ثابت شده است:

اول: قرآن کریم:

« يا أيها الذين آمنوا إذا قمتم إلى الصلاة فاغسلوا وجوهكم وأيديكم إلى المرافق وامسحوا برؤوسكم وأرجلكم إلى الكعبين » (سورة مائده آیه : 6).

(ای کسانی که ایمان آورده اید هرگاه به نماز بر میخیزید، پس بشوید روی خود را، و دستهای خود را تا آرنج، و مسح کنید بر سرهای خود و - بشوید - پای های خود را تا شتالنگ - یعنی بجلک -) (سورة المائدة - آیه 6).

اگر در آیه متبرکه دقت بعمل آریم بوضاحت تام در خواهیم یافت که پروردگار ما در وضوء چهار چیزی را بر ما فرض گردانیده است:

« اول: شستن روی.

دوم: شستن دستها تا به آرنج.

سوم: مسح کردن سر.

چهارم: شستن پای ها تا به بجلک. ».

دوم سنت نبوی:

ابوهریره رضي الله عنه روایت کرده است که پیامبر صلي الله عليه و سلم فرموده اند: (لا يقبل الله صلاة أحدكم إذا أحدث حتى يتوضأ) (وقتیکه وضوء نداشتید، خداوند نماز شما را نمی پذیرد مگر اینکه وضوء بگیرید و آنوقت نماز بخوانید). (شیخین و ابوداود و ترمذی آنرا روایت کرده اند.)

سوم: اجماع:

از زمان پیامبر صلي الله عليه و سلم تا به امروز، مسلمانان بر مشروعیت وضوء اجماع و اتفاق نظر داشته اند. بنابر این وضوء از امور ضروری دین است (و منکر مشروعیت آن کافر است).

فضیلت وضوء :

در فضیلت وضوء احادیث فراوان روایت شده است که با اشاره به بعضی از آنها اکتفاء می کنیم:

الف: از عبدالله صناجی رضي الله عنه روایت شده که پیامبر صلي الله عليه و سلم فرموده است. «إذا توضأ العبد فمضمض خرجت الخطايا من فيه، فإذا استنشر خرجت الخطايا من أنفه، فإذا غسل وجهه خرجت الخطايا من وجهه حتى تخرج من تحت أشعار عينية، فإذا غسل يديه خرجت الخطايا من يديه حتى تخرج من تحت أظافر يديه. فإذا مسح برأسه خرجت الخطايا من رأسه حتى تخرج من أذنيه، فإذا غسل رجليه خرجت الخطايا من رجليه حتى تخرج من تحت أظافر رجليه. ثم كان مشيه إلى المسجد وصلاته نافلة» (هرگاه بنده ای وضوء گرفت و مضمضه کرد (آب توی دهان گردانید) گناهان از دهانش بیرون می روند و وقتی استنشاق نمود، گناهان از بینی

او بیرون می‌روند، و وقتی که صورت را شست گناهان از تمام صورت او حتی از زیر پلکهای دو چشمانش بیرون می‌روند، و وقتی که دستها را شست، گناهان از دستهای او حتی از زیر ناخنهای دستانش نیز بیرون می‌روند، و وقتی که سرش را مسح کرد، گناهان از سرش حتی از سوراخهای گوشش نیز بیرون می‌روند، و وقتی که پاها را شست گناهان از پاهایش حتی از زیر ناخنهای پایش نیز بیرون می‌روند، سپس ثواب و پاداش رفتن به مسجد و خواندن نماز، اضافی و زیادی برایش می‌ماند). (مالک و نسائی و ابن ماجه و حاکم آنرا روایت کرده‌اند).

ب- از انس رضی الله عنه روایت شده که: پیامبر صلی الله علیه و سلم فرموده است: (إن الخصلة الصالحة تكون في الرجل يصلح الله بها عمله كله، و طهور الرجل لصلاته يكفر الله بطهوره ذنوبه و تبقى صلاته له نافلة) (خصلت و خوی شایسته و درست انسان موجب می‌گردد که خداوند تمام اعمال او را اصلاح نماید، وضوء گرفتن انسان برای نماز سبب می‌گردد که خداوند گناهان او را ببخشد و وضوء را کفاره‌ی آنها قرار دهد و اضافه بر آن، ثواب و پاداش نماز برایش باقی می‌ماند). ابویعلی، و بزاز، و طبرانی در کتاب اوسط آن را روایت کرده‌اند.

ج- از ابوهریره رضی الله عنه روایت شده است که: پیامبر صلی الله علیه و سلم فرمود: «ألا أدلكم على ما يمحو الله به الخطايا، ويرفع به الدرجات. قالوا: بلى يا رسول الله، قال: (إسباغ الوضوء على المكاره، وكثرة الخطا إلى المساجد، وانتظار الصلاة بعد الصلاة، فذلكم الرباط فذلكم الرباط فذلكم الرباط) (آیا می‌خواهید چیزی را به شما بگویم که خداوند بسبب آن گناهان شما را محو کند و مرتبه‌ی شما را بالا برد؟ گفتند: آری بگو ای رسول خدای! ایشان گفتند: آن عبارت است از گرفتن وضوء‌ی کامل در وقت سختی، و بسیار گام برداشتن به سوی مسجد و بعد از ادای نماز به انتظار نماز بعدی نشستن، اینست جهاد در راه خدا، اینست جهاد، اینست جهاد). (مالک و مسلم و ترمذی و نسائی آنرا روایت کرده‌ان).

د- از ابوهریره رضی الله عنه روایت شده است که پیامبر صلی الله علیه و سلم، به گورستان رفت و گفت: (السلام عليكم دار قوم مؤمنين، وإنا إن شاء الله بكم عن قريب لآحقون، وددت لو أنا قد رأينا إخواننا) قالوا: أو لسنأ إخوانك يا رسول الله؟ قال «أنتم أصحابي وإخواننا الذين لم يأتوا بعد» قالوا: كيف تعرف من لم يأت بعد من أمتك يا رسول الله؟ قال: (أرأيت لو أن رجلا له خيل غر محجلة بين ظهري خيل دهم بهم ألا يعرف خيله؟) قالوا: بلى يا رسول الله، قال: (فإنهم يأتون غرا محجلين من الوضوء وأنا فرطهم على الحوض، ألا ليزادن رجال عن حوضي كما يزداد البعير الضال أناديهم:

ألا هلم، فيقال: (إنهم بدلوا بعدك) فأقول: سحقا سحقا) (درود بر شما ای منزل و ماوای قوم مومنان، بی‌گمان اگر خدا بخواهد ما نیز به زودی به شما می‌پیونديم، ايکاش برادران خود را می‌ديدم، گفتند: مگر ما برادران تو نيستيم اي رسول خدا؟ فرمود: شما ياران من هستيد، برادران من کساني هستند که هنوز

نیامده اند، گفتند: ای پیامبر کسانی را که از امت شما می‌باشند و هنوز نیامده اند، چگونه می‌شناسید؟ فرمود: آیا اگر کسی اسبان پیشانی سفید و دست و پا سفیدی داشته باشد، در بین اسبان سیاه آنها را نمی‌شناسد؟ گفتند: آری ای رسول خدا آنها را می‌شناسد، فرمود: بی‌گمان پیروان من، در روز قیامت، پیشانی و دست و پایشان در اثر وضوء سفید است و من در پیشاپیش آنان گام برمی‌دارم و با هم به حوض کوثر، وارد می‌شویم. آگاه باشید: گروهی از این حوض من رانده می‌شوند، همچنانکه شتر گمشده رانده می‌شود، که آنان را به سوی خود می‌خوانم، در جواب من گفته می‌شود، که آنان بعد از تو، دین تو را تغییر داده اند، من می‌گویم: پس دورشان سازید). (مسلم این حدیث را روایت کرده است.

ترتیب وضوء قبل از نزول آیه وضوء:

در ابتدا باید گفت که (آیه 6 سوره مائده) که درباره چگونگی وضوء گرفتن است، در مدینه منوره و بعد از غزوه بنی مطلق نازل شده و غزوه بنی مطلق در سال شش هجری روی داد. پس روش و ترتیب وضوء مسلمانان بعد از نزول این آیه متبرکه فرق کرد و یا مثل سابق بود؟

برای روشی بهتر موضوع باید گفت:

اساساً این آیه به علت نیافتن آب برای وضوء نازل گردیده است، هدف از نزول این آیه این نبود تا کیفیت وضوء گرفتن را برای اولین بار برای مسلمانان بیاموزاند، بلکه هدف اصلی از نزول این آیه، جواز تیمم گرفتن برای مسلمانان در هنگام نبود آب بود که در ادامه شرح نحوه وضوء گرفتن در همین آیه در مورد آن (یعنی تیمم) ذکر شده است، و قبل از نازل شدن این آیه، نحوه وضوء گرفتن مسلمانان شبیه به همان کیفیتی بود که در آیه مذکور ذکر شده و لذا وضوء ایشان با بعد از نزول آیه تفاوتی نکرد، چرا که مصادف با تشریح نماز و خواندن نماز، جبرئیل امین علیه السلام ترتیب وضوء گرفتن را به پیامبر صلی الله علیه وسلم یاد داده بود و پیامبر صلی الله علیه وسلم نیز آنرا به مسلمانان آموخته بود ولی هنوز آیه ای از قرآن در این مورد نازل نشده بود تا آنکه روزی به سبب آنکه پیامبر صلی الله علیه وسلم آبی برای وضوء گرفتن نیافت، خدای متعال آیه 6 سوره مائده را نازل نمود که در این آیه ضمن توضیح و تشریح چگونگی وضوء گرفتن، متذکر شده که در صورت نیافتن آب، می‌توان با خاک تیمم کرد، چنانکه می‌فرماید: «يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِذَا قُمْتُمْ إِلَى الصَّلَاةِ فَاغْسِلُوا وُجُوهَكُمْ وَأَيْدِيَكُمْ إِلَى الْمَرَافِقِ وَامْسَحُوا بِرُءُوسِكُمْ وَأَرْجُلَكُمْ إِلَى الْكَعْبَيْنِ وَإِنْ كُنْتُمْ جُنُبًا فَاطَّهَّرُوا وَإِنْ كُنْتُمْ مَرْضَى أَوْ عَلَى سَفَرٍ أَوْ جَاءَ أَحَدٌ مِّنْكُمْ مِنَ الْغَائِطِ أَوْ لَامَسْتُمُ النِّسَاءَ فَلَمْ تَجِدُوا مَاءً فَتَيَمَّمُوا صَعِيدًا طَيِّبًا فَامْسَحُوا بِوُجُوهِكُمْ وَأَيْدِيكُمْ مِنْهُ مَا يُرِيدُ اللَّهُ لِيَجْعَلَ عَلَيْكُمْ مِنْ حَرَجٍ وَلَكِنْ يُرِيدُ لِيُطَهَّرَكُمْ وَلِيُتِمَّ نِعْمَتَهُ عَلَيْكُمْ لَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ» (مائده 6). یعنی: «ای مؤمنان، چون به (قصد) نماز برخیزید، صورت خود و دستهایتان را تا آرنجها بشویید و سرتان را مسح کنید و

پاهایتان را تا دو بجلک (بشوید) و اگر جنب باشید، غسل کنید. و اگر مریض یا مسافر باشید و یا کسی از شما از موضع قضای حاجت بیاید و یا با زنان آمیزش کرده باشید، و آبی نیابید، با خاک پاکی تیمم کنید، و از آن (خاک) صورت و دستانتان را مسح کنید. خداوند نمی‌خواهد بر شما دشواری قرار دهد. بلکه می‌خواهد که شما را پاک بدارد و نعمتش را بر شما تمام کند، باشد که سپاس گزارید».

اما دلیل واضح و روشنی که بیان می‌کند پیامبر صلی الله علیه وسلم قبل از نزول آیه 6 مائده وضوء می‌گرفتند، حدیثی از زید بن حارثه رضی الله عنه است درباره پیامبر صلی الله علیه وسلم است که گفت: «أَنَّ جِبْرِيْلَ عَلِيْهِ السَّلَامُ أَتَاهُ فِيْ أَوَّلِ مَا أُوحِيَ إِلَيْهِ فَعَلَّمَهُ الْوُضُوءَ وَالصَّلَاةَ» یعنی: «همانا جبرئیل علیه السلام در همان اوایل وحی بر پیامبر صلی الله علیه وسلم نزد او آمده و نحوه وضوء و نماز را به وی آموزش داد». روایت امام احمد (17026) ، و علامه البانی در السلسلة الصحيحة (841) .

پس مسلمانان قبل از نزول آیه 6 مائده هم به همان شکلی که در آیه آمده وضوء می‌گرفتند، یعنی با تشریح نماز، که در اوایل اسلام در مکه تشریح شد - جبرئیل علیه السلام نحوه وضوء گرفتن را به پیامبر اسلام آموزش داده بودند، اما با این وجود آیه ای درباره کیفیت وضوء نازل نشد تا آنکه برای بیان این حکم که در صورت نبود آب می‌توان تیمم کرد آیه وضوء و تیمم با هم نازل شد.

وضوء برای نماز:

قبل از همه باید گفت: که وضوء معمولا برای انجام نماز گرفته می‌شود زیرا وضوء شرط نماز است، بنابراین هرگاه شخصی خواست نماز فرض یا سنت بخواند، لازمست قبلا وضوءیی کامل بگیرد چرا که پیامبر صلی الله علیه وسلم فرمود: «لَا يَقْبَلُ اللَّهُ صَلَاةَ بَغَيْرِ طَهْوَرٍ» «خداوند هیچ نمازی را بدون پاکی (وضوء) قبول نمی‌کند». (مسلم 224) همچنین مستحب است که بعد از گرفتن وضوء، دو رکعت نماز خواند.

طریقه وضوء پیامبر صلی الله علیه وسلم:

طریقه وضوء پیامبر صلی الله علیه وسلم را حضرت عثمان رضی الله عنه این چنین توصیف میکند:
از حمران مولای عثمان روایت است که عثمان بن عفان برای وضوء گرفتن، آب درخواست کرد و وضوء گرفت. ابتدا دستهایش را سه بار شست، سپس مضمضه کرد بعد از آن آب را در بینی‌اش کرد، آنگاه صورتش را سه بار شست بعد از آن دست راست را با آرنجش سه بار شست، سپس دست چپ را، مانند دست راستش شست، به دنبال آن سرش را مسح کرد و بعداً پای راستش را با بجلک سه بار شست و پای چپش را هم مانند پای راستش شست. سپس گفت پیامبر خدا صلی الله علیه وسلم را دیدم که به این روش وضوء گرفت و فرمود: «من تَوَضَّأَ نَحْوَ وَضُوءِ نَبِيِّ هَذَا ثُمَّ قَامَ فَرَكَعَ رَكَعَتَيْنِ لَا يَحْدُثُ فِيهِمَا نَفْسَةٌ غَفْرَلَهُ مَا تَقَدَّمَ مِنْ ذَنْبِهِ» «هرکس این چنین وضوء بگیرد و با حضور قلب دو رکعت نماز بخواند گناهان (صغیره)

گذشته او بخشیده می‌شود».

ابن شهاب می‌گوید: علمای ما می‌گفتند این وضوء کاملترین وضوء برای نماز است. (مسلم (1/204/226) و بخاری (1/266/164)).

ولی در وضوء سنتهای دیگری نیز وجود دارد که پیامبر صلی الله علیه و سلم آنرا انجام میداده است از قبیل:

1- شستن هر عضو یکبار، و یا دویار، و یا سه بار، که همه اش در سنت وارد شده است، یعنی میتوان هر عضوی را فقط یکبار، و یا دوبار، و یا سه بار شست، ولی در مورد مسح سر و گوش در همه حال فقط یکبار میباشد، و هر عضوی را بیشتر از سه بار شستن جائز نیست.

2- خلال کردن ریش و انگشتان دست و پا

3- ریختن آب به دهن و بینی با دست راست و خالی کردن آب بینی با دست چپ و غیره.

مراحل انجام وضوء در شرع:

مراحل انجام وضوء در شرع اسلامی مطابق احادیثی نبوی بشرح ذیل به تفکیک: فرایض، سنتها، مستحبات و مکروهات آن بیان میگردد.

فرائض وضوء:

وضوء، فرایض و ارکانی دارد که حقیقت آن را تشکیل میدهند و هرگاه یکی از آنها مراعات نشود وضوء حقیقی تحقق نمی‌پذیرد و وضوء معتبر از نظر شرعی به حساب نمی‌آید، آن فرایض بشرح می‌باشند:

فرض اول: « نیت »

شخصی که میخواهد وضوء گیرد باید قبل از همه در قلب خود، وبدون اینکه برزبان چیزی بگوید نیت وضوء را میکند. حقیقت نیت، عبارت است از اراده و آهنگ انجام کاری بمنظور کسب رضای خدا و امتثال اجرای فرمان او. نیت يك عمل صرفاً قلبی است و زبان را در آن دخالتی نیست و لفظ بدان دلیل شرعی، ندارد.

دلیل فرض و واجب بودن نیت، حدیثی است که حضرت عمر رضی الله عنه روایت کرده است که: پیامبر صلی الله علیه و سلم فرموده است:

« إنما الاعمال بالنیات وإنما لكل امرئ ما نوى... » ()

بیگمان اعمال وقتی درست و معتبرند که از روی اراده و نیت، صورتگیرند و بیگمان به هرکس آن رسد، که اراده کرده و خواسته است). جماعت محدثین این حدیث را روایت کرده اند.

فرض دوم:

يك بار شستن روی و صورت و آب بر آن جاری کردن است، زیرا غسل بمعنی جاری کردن آب است. وحد روی از حصه آخری منبت موهای (سر) تا زیر ذقن و از یک نرمی گوش تا دیگر نرمی گوش زیرا که مواجهد (روبرو شدن) به این مجموعه میاید و «وجه» هم از این مواجهد ماخوذ است

فرض سوم:

شستن هر دو دست تا آرنج (مرفق)، مرفق (آرنج) عبارت است از مفصل بین بازو و ساعد. شستن خود آرنجها واجب است و سنت همیشگی پیامبر صلی الله علیه و سلم چنان بوده است و از وی روایت نشده که: شستن آنها را ترك کرده باشد.

فرض چهارم مسح سر:

مسح بر سر از جمله فرض چهارم در وضوء میباشد. مسح عبارت است از: دست تر و مرطوب بر چیزی کشیدن، و برای آنکه معنی مسح تحقق پذیرد، باید عضوی مسح کننده بر اندام مسح شده، حرکت کند و بدان بچسبد. توجه باید کرد که: تنها دست گذاشتن یا انگشت گذاشتن بر سر یا دیگر اندامها، نه تنها مسح نامیده نمی‌شود بلکه حکم مسح هم کامل نمیگردد. می‌خواهم قبل از همه توجه خوانندگان محترم را به این مطلب جلب نمایم که از ظاهر معنی آیه:

« وامسحوا براءوسکم » ، مقتضی تعمیم مسح به همه‌ی سر نیست و لازم نیست که همه‌ی سر را مسح کنیم. بلکه از مفهوم آیه متبرکه طوری فهمیده می‌شود، که مسح بعضی از سر، برای اجراء و امثال امر خداوند کافی است.

راجع به اینکه پیامبر صلی الله علیه و سلم چگونه مسح را انجام میداد، مطابق احایثی نبوی، سه کیفیت مسح از پیامبر اسلام را محدثین روایت نموده اند.

اول:

پیامبر اسلام همه سر را مسح نموده است:

از احادیث نبوی بوضاحت معلوم میگردد که: پیامبر صلی الله علیه و سلم تمام سر را مسح نموده است، طوریکه ترتیب آن در حدیثی عبدالله بن زید آمده است: « أن النبی صلی الله علیه و سلم مسح رأسه بیدیه فأقبل بهما وأدبر، بدأ بمقدم رأسه ثم ذهب بهما إلى قفاه ثم ردهما إلى المكان الذی بدأ منه » (پیامبر صلی الله علیه و سلم سر خود را با هر دو دست مسح کرد: آنها را به جلو و به عقب برد. از پیشانی سر آغاز کرد سپس دستها را بر سر کشید تا به پشت گردن رسید و از آنجا دوباره دستها را بر سر کشید و به محل اول برگرداند). (جماعت محدثین آنرا روایت کرده اند).

دوم:

پیامبر اسلام تنها بر عمامه مسح نموده است:

از حدیثی عمرو بن امیه رضی الله عنه که در ذیل بیان می‌یابد طوری معلوم میشود که: پیامبر صلی علیه و سلم تنها بر عمامه (دستار و یا لُنْگِی) مسح نموده است: «رأیت رسول الله صلی الله علیه و سلم یمسح علی عمامته وخفیة» (پیامبر صلی الله علیه و سلم را دیدم که بر عمامه و خفین مسح می‌کرد). احمد و بخاری و ابن ماجه آنرا روایت کرده‌اند.

و از حضرت بلال (رض) روایت شده که: پیامبر صلی الله علیه و سلم فرمود: « امسحوا علی الخفین والخمار » (بر روی خفین و عمامه و امثال آن مسح کنید). احمد آنرا روایت کرده است. و عمر رضی الله عنه گفته است: « من لم یطهره المسح علی

العمامة لا طهره الله» (کسیکه مسح بر عمامه او را تطهیر نکند، خدا او را پاکیزه نگرداند). و احادیثی در این باره از مسلم و بخاری و دیگر امامان حدیث روایت شده است. همچنانکه بسیاری از اهل علم بدان عمل کرده اند.

سوم:

پیامبر اسلام برپیشانی و عمامه هر دو مسح نموده است:

طوریکه این روش مسح در حدیث مغیره بن شعبه رضی الله عنه بشرح ذیل بیان یافته است: « أن النبي صلى الله عليه وسلم توضعاً فمسح بناصيته وعلى العمامة والخفين» (پیامبر صلی الله علیه و سلم وضوء گرفت و پیشانی خود و عمامه و خفین را مسح کرد). مسلم آن را روایت کرده است.

این بود آنچه که از پیامبر صلی الله علیه و سلم درباره ی مسح سر روایت شده است، از وی روایت نشده است که تنها بعضی از سر را مسح کرده باشد، اگرچه از ظاهر آیه مستفاد می‌گردد و مقتضای آن آنست که قبلاً بدان تذکر صورت گرفت.

مسح موی سر، خارج از محدوده ی سر، کافی نیست. بنابر این مسح گیسوان (چوتی موی) بافته ی سر، لازم نیست.

مقدار و اندازه مسح سر:

طوریکه در بالا تذکر دایم که: علمای کرام در مورد وجوب مسح سر در وضوء اجماع دارند. دلیل این حکم نص صریح آیه متبرکه: « يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِذَا قُمْتُمْ إِلَى الصَّلَاةِ فَاغْسِلُوا وُجُوهَكُمْ وَأَيْدِيَكُمْ إِلَى الْمَرَافِقِ وَامْسَحُوا بِرُءُوسِكُمْ وَأَرْجُلَكُمْ إِلَى الْكَعْبَيْنِ...» (سوره مائده: آیه 6) (ای مؤمنان، هنگامی که خواستید نماز بخوانید (و وضو نداشتید) صورتها و دستهای خود را همراه با آرنجها بشویید و سرهای خود را مسح کنید و پاهای خود را همراه با (بجلك) آنها بشویید).

اما در مورد اینکه چه مقدار از مسح سر در وضو کافی است، علماء نظریات متفاوتی دارند:

در مذهب امام صاحب ابوحنیفه (رح) و امام صاحب شافعی (رح) مسح قسمتی از سر (هر قسمت که باشد) کافیست. اما در مورد حداقل تعداد و یا مقدار موها نیز اختلاف دارند: گفته شده که نصف سر یا ربع آن و یا سه تار مو از سر کافیست!

آنها در استدلال خویش میفرمایند: ظاهر آنست که معنی آیه: «وامسحوا برءوسکم»، مقتضی تعمیم مسح به همه ی سر نیست و لازم نیست که همه ی سر را مسح کنیم. بلکه از آن فهمیده می‌شود، که مسح بعضی از سر، برای اجراء و امتثال امر خداوند کافی است.

در روایتی از امام احمد آمده که مسح سر برای مردان باید تمام سر را شامل شود ولی در زنان قسمتی از آن کافیست.

ولی در مذهب امام صاحب مالک و احمد و ابن تیمیه رحمهم الله باید تمام سر مسح هم برای زنان و هم مردان باید در وضو بعمل آید، و گفته اند دلیل وجوب مسح تمام سر این است که مسح در

قرآن عظیم الشان به صورت مجمل ذکر شده و برای بیان کردن آن به سنت نبوی مراجعه می‌شود.

در صحیحین و دیگر کتب حدیث ثابت شده که پیامبر صلی الله علیه وسلم تمام سرش را مسح کرده است و این دلالت می‌کند بر اینکه مسح تمام سر واجب است. (طوریکه موضوع مسح سر در حدیثی عبدالله بن زید رضی الله عنه) در فوق به تفصیل بیان گردید. اگر احیاناً گفته شود که حدیث مغیره بیانگر این است که پیامبر صلی الله علیه وسلم پیشانی و عمامه اش را مسح کرده جواب این است که:

به این دلیل پیامبر صلی الله علیه وسلم به مسح پیشانی بسنده کرده است؛ چون مسح بقیه سرش را بامسح عمامه کامل کرده است. شیخ ابن تیمیه میفرماید: ما هم این نظریه، استنباط شرعی و فتوی را قبول داریم و در این حدیث دلیلی بر صحت اکتفا به مسح پیشانی یا قسمتی از سر بدون تکمیل آن با مسح عمامه وجود ندارد. تفسیر ابن کثیر (2/24) بتصرف. (در حدیث مغیره بن شعبه رضی الله عنه آمده است که: «أن النبي صلى الله عليه وسلم توضأ فمسح بनावيته وعلى العمامة والخفين» (پیامبر صلی الله علیه و سلم وضو گرفت و پیشانی خود و عمامه و خفین را مسح کرد). مسلم آن را روایت کرده است.) بنابراین نتیجه می‌گیریم که مسح تمام سر واجب است و شخص می‌تواند تنها سر و یا تنها عمامه و یا سر و عمامه را با هم مسح کند.

موضوع شماغ و روپوشی در مسح:

آیا شماغ مرد و روسری (روپوش) زن داخل در (مفهوم) عمامه می‌شود؟

شماغ مردان و کلاه قطعا داخل در (مفهوم) عمامه نمی‌شوند. اما زنان بنا به رای مشهور مذهب امام صاحب احمد می‌توانند بر چادر مسح کنند البته اگر ازار چادر زیر گلویشان باشد، زیرا این امر از برخی از زنان صحابه رضی الله عنهن وارد است. توجه:

شماغ، روسری با خالهای سرخ رنگی است که مردان در عربستان و برخی از کشورهای عربی به روی سر می‌گذارند.

یادداشت حکمی:

برای مسح پا و سر سنت است که فقط یکبار مسح شوند، و جائز نیست که بیشتر از یکبار مسح شود زیرا بدعت می‌شود، همانطور که شستن سایر اعضاء که حد اکثر فقط سه بار است اگر از سه بار بیشتر باشد گناهکار می‌شود، پیامبر صلی الله علیه و سلم پس از اینکه روش وضوء را به شخصی آموخت به او گفت: «هذا الوضوء فمن زاد فقد تعدى وأساء وظلم» (روایت ابواود والنسائی وابن ماجه) (این است روش وضوء، و هر کس زیادتیر انجام دهد همانا تعدی و گناه و ظلم کرده است)

فرض پنجم: شستن پا ها :

پنجمین فرض از فرایض وضوء، شستن پاها همراه با بجلک های پا ها است، در این شک نیست که شستن پاها از طریق سنت متواتر قولی و فعلی پیامبر صلی الله علیه و سلم، به اثبات رسیده است. ابن عمر رضی الله عنهما در حدیثی میفرماید: « پیامبر صلی الله علیه و سلم در سفری از ما عقب مانده بود، سپس وقتی به ما رسید، که نماز عصرمان به تأخیر افتاده بود و شروع کردیم به وضوء گرفتن و پاها را مسح می کردیم که پیامبر صلی الله علیه و سلم با صدای بلند ما را صدا زد و فرمود: « ویل للاعقاب من النار» (وای بر کسانی که بجلک پای خود را نمی شویند و به آتش دوزخ گرفتار می شوند). دو بار یا سه بار چنین فرمود. این حدیث متفق علیه است. عبدالرحمن بن ابی لیلی گفته است که: اجماع اصحاب پیامبر صلی الله علیه و سلم بر آن بوده است که شستن بجلک پا ها واجب است.

پا ها باید مسح ویا شسته شوند؟

همانطوریکه در مورد شستن پا ها روایات متعددی در احادیثی متبرکه روایات گردیده است، قرآن عظیم الشان در سوره (مائده آیه 6) در این بابت میفرماید: « يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِذَا قُمْتُمْ إِلَى الصَّلَاةِ فَاغْسِلُوا وُجُوهَكُمْ وَأَيْدِيَكُمْ إِلَى الْمَرَافِقِ وَامْسَحُوا بِرُءُوسِكُمْ وَأَرْجُلَكُمْ إِلَى الْكَعْبَيْنِ وَإِنْ كُنْتُمْ جُنُبًا فَاطَّهَّرُوا وَإِنْ كُنْتُمْ مَرْضَى أَوْ عَلَى سَفَرٍ أَوْ جَاءَ أَحَدٌ مِّنْكُمْ مِنَ الْغَائِطِ أَوْ لَامَسْتُمُ النِّسَاءَ فَلَمْ تَجِدُوا مَاءً فَتَيَمَّمُوا صَعِيدًا طَيِّبًا فَامْسَحُوا بِوُجُوهِكُمْ وَأَيْدِيكُمْ مِنْهُ مَا يُرِيدُ اللَّهُ لِيَجْعَلَ عَلَيْكُمْ مِنْ حَرَجٍ وَلَكِنْ يُرِيدُ لِيُطَهِّرَكُمْ وَلِيُتِمَّ نِعْمَتَهُ عَلَيْكُمْ لَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ»

ایمان دارید هرگاه به سوی ادای نماز ایستادید (خواستید نماز ادا کنید).

فاغسلوا ووجوهکم وایدیکم إلى المرافق... باید روی خود را بشوید و دستهایتان را به سوی آرنج (تا آرنج) بشوید... و امسحوا برؤوسکم... سر خود را مسح (آب) بکشید... و ارجلکم إلى الکعبین... و پاهایتان را تا بجلک پا (بشوید). بنا در میابیم که شستن پا ها در وضو بنا بر دو دلیل واضح و اشکارا است:

- 1- آیه فوق برای شستن پا دلالت دارد و نه بر مسح بر آن.
- 2 - همچنان تعداد کثیری از احادیثی نبوی بر شستن پا ها تأکید نموده اند. یعنی شستن پا از سنت عملی و قولی پیامبر صلی الله علیه و سلم به اثبات رسیده است. بادر نظر داشت ثبوت واضح در مورد شستن پا ها در وضو، علمای اهل تشیع از این آیه متبرکه ترجمه و تفاسیر متضاد و معکوس را در تفاسیر خویش ارائه داشته که ما غرض تکمیل این بحث به برخی از سوالات مطرح و اعتراضات وارده آنان اشاره مینمایم: اول: علمای اهل تشیع استدلال میدارند که کویا، شستن پا ها در

وضوء را اهل سنت وجماعت از خود ساخته اند و حکم شستن پا ها در وضوء اساس و بنیاد در دین ندارد.

دوم: علمای اهل تشیع تأکید میکنند که (آیه 6 سوره مائده) بر مفهوم مسح سر و پا ها است و به هیچ صورت معنی شستن پا ها را نمی رساند.

سوم: سومین استدلال را که علمای اهل تشیع آرئه میدارند اینست که: مفهوم مسح سر و مسح پا در یک سوره وارد گردیده است. که نمیتوان انرا به شستن تعبیر نمود .
چهارم: و چهارمین استدلال علمای اهل تشیع در این است که : اتصالی بین فعل شستن روی و دستها و پا در آیه متبرکه دیده نمیشود .

ولی در جواب و رد این اعتراضات مختصراً نکات ذیلی را غرض روشنی تقدیم میداریم :

قبل از همه باید گفت که پروردگار با عظمت با تمام صراحت و وضاحت، از شستن روی و دستان تا حدود مرافق نام برده است. و بعد از آن مسح سر را به این صورت واضح ساخته است :

«وَأَمْسَحُوا بِرُؤُوسِكُمْ...» سرخود را مسح (اب) بکشید...»
«وَأَمْسَحُوا...» (مسح (آب) کنید (به سرهایتان) .

همچنان پروردگار با عظمت ما در مورد سرها و چگونگی لمس کردن نیز سخن گفته و فرموده است : «بِرُؤُوسِكُمْ...»

توجه بفرماید : آوردن حرف « ب » قبل از « رُؤُوسِكُمْ .. » نشان دهنده اینست که حتی رساندن مقدار کم آب هم کفایت میکند و رساندن آب به تمام سر الزامی نیست.

اگر پروردگار با عظمت ما حرف « ب » را قبل از « رُؤُوسِكُمْ .. » نمی آورد در آن صورت «وَأَمْسَحُوا رُؤُوسِكُمْ...» سرهایتان را مسح آب بکشید (آب به تمام سرهایتان برسد) . و حد نهایت مسح نیز مشخص نشده است.

که در این صورت تمام سر و کشاندن آب به تمام سر الزامی می شد. پس از آنجایی که لمس کردن سر با مقداری آب است اینست که مجرد مسح آبی کم وسطحی نیز کفایت میکند.

اینجاست که میتوان سوال کرد که :

آیا مسح نمودن فقط با کشیدن دستان تر ممکن است و راه دیگری نیست؟

جواب اینست:

نه اینطور نیست می توان تمام مراحل وضوء را بدون بکار گرفتن دست نیز صحیح دانست. مانند اینکه دستان را به زیر آب برد یا در آب شنا کرد و کشاندن مقداری آب به سر تنها با دست کشیدن نیست و ممکن است این مقدار کم اب بصورت پاشیدن اب نیز انجام گیرد.

متا سفانه تقلید کور کورانه موجب شده که عده ای خیال کنند وضوء گرفتن بایستی حتما با دست انجام گیرد و الا باطل است! و خیال میکنند کشیدن آب بر سر فقط با دست کشیدن است! و

اینست که مسح پا ها را با کشیدن دست بر پشت پا کافی میدانند و این یک اشتباه بسیار بزرگ است که بی توجه به لغت قران شایع شده است.

در مورد اینکه اهل سنت و جماعت شستن پاها را الزامی میدانند سببش بسیار قوی است ولی متأسفانه عده‌ای اجازه‌ی فکر کردن از عوام را میربایند.

سبب الزامی شدن شستن پاها و معطوف شمردن آن به فعل شستن « فا غسلوا » اینست که در ذکر پاها « وَأَرْجُلَكُمْ » حرف « ب » وجود ندارد که با مقداری کم کشاندن آب به پاها و تری آب کفایت کند. بلکه اطلاق کلمه « وَأَرْجُلَكُمْ » (خود به معنای این است که تمام پاها مورد بحث است و نه مقداری پا و قسمتی از آن. یعنی کف پا و بین انگشتان و پشت و رویش نیز داخل است. و این است که تمام پاها را نمیتوان با دست تری که بعد از کشاندن به موهای سر بطور کامل خشک شده است با آب تر کرد! زیرا مسح آب یعنی رسیدن آب به آنجا و نه اینکه خودمان را فریب دهیم و بگوییم:

خوب اولش دستمان تری بود حال خشک شده است اشکالی ندارد و حتی با وجود اینکه اثری از آب در دستان نباشد! اینست که مسح یعنی کشاندن آب و اینکه اثر آب به آنجا برسد و عبارت « مسح » در زبان عربی استعمال همیشگی دارد و همیشه به معنای پوشش و رسیدن است.

مانند عبارت « مسح السکانی » یعنی شمارش و زیر نظر گرفتن تعداد سکان یک شهر یا کشور.

یا « مسح الامنی » یعنی به زیر پوشش امنی قرار دادن یک منطقه. پس « مسح » به معنای نوعی پوشش است و تفاوتش با شستن اینست که در شستن مقدار کمتری آب مصرف می‌شود و در مسح آب به کمترین مقدار اکتفاء می‌شود تا فقط اثر آن بماند. و این حدود خداوند است تا کسانی با اصراف در آب به خداوند نسبت زور ندهند، زیرا تکلیف یا امر خداوند همیشه واضح است. اینکه خداوند در آیه حد اقل حدود را نشان داده برای این است تا در سخت‌ترین حالت امکان عمل بدان میسر باشد. و هرگز به این معنا نیست که: بیشتر از آن حد مایه‌ی باطل شدن است. و اگر الله تعالی بعد از آن فرموده بود (إِلَى الْكَعْبَيْنِ) (تا دو کعب - یعنی بجلک پای) ما ملزم میشدیم تمام پاهایمان را تا رانها بشوییم. ولی خداوند متعال حدود پاها را از دو بر آمدگی دو طرف پاها (بجلک‌ها) بالاتر نبرده است تا فقط منطقه‌ی پایین کعبین (بجلک‌ها) مد نظر باشد.

طوری که خداوند متعال در آیه متبرکه با خطاب جمع میفرماید: «يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِذَا قُمْتُمْ إِلَى الصَّلَاةِ... إِي كَسَانِي كَه اِيْمَان دَارِيْد هَرْگَاه بَه سَوِي اِدَاي نَمَاز اِيَسْتَاْدِيْد (خَوَاسْتِيْد نَمَاز اِدَا كَنِيْد).

فَاغْسِلُوا وُجُوْهَكُمْ وَايْدِيَكُمْ اِلَى الْمَرَافِقِ... بَايْد صَوْرْت خَوْد رَا بَشُوِيْد وَدَسْتَهَايْتَان رَا تَا اَرْنَجَهَا بَشُوِيْد وَامْسَحُوا بِرُؤُوسِكُمْ... وَ بَه سَرْهَاي خَوْد مَسْح اَب بَكْشِيْد... (مَقْدَار كَمِي اَب بَرْسَانِيْد). وَأَرْجُلَكُمْ اِلَى الْكَعْبَيْنِ... وَ پَاهَايْتَان رَا تَا دُو بَجْلَك پَا بَشُوِيْد... دَر كَنَار شَسْتَن دَسْتَهَا) وَ اَيْدِيَكُمْ اِلَى (تَا حُدُوْد

رنجها) المَرَافِقِ (بصورت جمع آمده است، که طبیعی است زیرا دستها یعنی دستان مجموعه ای افراد که هر فرد دو ارنج دارد و در مجموع میشود، ارنج ها. ولی متوجه میشویم در کنار یاد آوری « أَرْجُلُكُمْ » پاها دیگر سخن از بجلک نیست و الا میباید این چنین میشد... و ارجلکم الی الکعب... و پاهایتان را تا بجلک ها و به جایش آمده: و پاهایتان تا دو بجلک ها... الِکَعْبَینِ... و همه میدانیم مجموعه افراد بیشتر از دو کعب دارند!

و این فقط اشاره ایست که هر پا دارای دو کعب است. ولی علمای اهل تشیع به استخوان جلوی پایشان میگویند: « کعبین! » در حالی که با این حساب هر پایشان یک کعب بیشتر ندارد و اینست که در این ایه برای طرفداری از آنان بمانند « مرفق و ایدی » از « کعب و ارجلکم » استفاده میشود. همانطور که هر دست یک « مرفق » داشت و خداوند « مرفق » را در کنار ایدی آورده بود. خواننده محترم!

همچنان برای توضیح بیشتر باید بعرض برسانم که: اگر به اعراب کلمه « بَرٌّ وَسِکْمٌ » توجه فرماید دیده میشود که کلمه « رُءُوسٌ » مجرور (س) است. چون حرف (باء) که از حروف جاره است بر سر آن آمده است، ولی « أَرْجُلٌ » منصوب (ل) است و مجرور نیست، حالا خوب دقت فرمایید که اگر کلمه « أَرْجُلٌ » عطف بر کلمه « رُءُوسٌ » می بود باید همانند او مجرور می شد آن وقت معنای آیه می شد: بر سرهایتان و پاهایتان تا دو بجلک مسح کنید، ولی وقتی که کلمه « رُءُوسٌ » مجرور و کلمه « أَرْجُلٌ » منصوب است معلوم می شود که کلمه « أَرْجُلٌ » عطف بر دو کلمه « وَجُوهٌ » و « أَيْدِیٌ » است که هر دو آنها منصوب اند؛ و این دستور زبان عربی است که معطوف و معطوف علیه یک اعرابی دارند و از نظر حکم نیز یک حکمی دارند، پس در این وقت معنای آیه این گونه می شود (ای کسانی که ایمان آورده اید هرگاه که خواستید برای نماز بپا خیزید پس باید که روی های تان را بشویید و دستان را تا ارنج ها (نیز بشوید) و بر سرهایتان مسح نموده و پاهایتان تا دو بجلک (بشوید).

حالا یک سوال پیش می آید که چرا الله متعال به همراه چهره و دستان؛ پاها را که حکم آنها شستن ذکر نکرده بلکه بعد از مسح سر ذکر کرده است؟

در جواب باید گفت: اولاً: این کار برای این شده تا ترتیب وضو به هم نخورد، در ثانی: از نظر عربی چه آنگونه می آمد و چه اینگونه که آمده است در حکم هیچ فرقی نمی کند و هر دو بیانگر شستن پاها اند.

خواننده محترم!

امیدوارم که اهل تقوی متوجه باشند که نماز فقط با وضوی صحیح درست است و نقص در وضوء یعنی کم کردن حدود خداوند و ما اجازه نداریم حدود خداوند را کم و ناقص کنیم ولی میتوانیم بیشتر از آن را به نیت اجر بیشتر عمل نماییم. و مسح آب به تمام سر و شستن صورت را با آب و به گردن و گوشها هم

برسانیم و این است که اهل سنت با اقتدا به رسول الله صلی علیه و اله و سلم رساندن آب به بینی و دهان و نیز نظافت عملی مستحب می دانند و شستن پاها رابه بالای کعبین هم برسانیم. و همین امر در مورد زکات و انفاق مال نیز صحیح است. میتوانیم برای اجر بیشتر بیشتر از آنچه که خداوند متعال امر فرموده زکات و انفاق دهیم. و البته علاوه بر این، احادیث نبوی بر شستن پا تاکید دارند و این خود دلیل محکم بر تفسیر آیه فوق است. و طوریکه در فوق متذکر شدیم شستن پاها همراه با بجلک های پا، از طریق سنت متواتر قولی و فعلی پیامبر صلی الله علیه و سلم، نیز به اثبات رسیده است.

ابن عباس و مسح پا هادر وضوء :
خواننده محترم!

عبدالله بن عباس (رض) که به (ابن عباس - رض) شهرت دارد از جمله مشهورترین مفسرین جهان اسلام بشمار میرود که در بین امت اسلامی به ، حبر الامة (دانشمند امت) مشهور میباشد. و از جمله یکی از مهمترین و متخصص ترین کاتبان قرآن عظیم الشان بحساب می آید .

تعدادی از محققین طوری اسناد جمع بندی نموده اند که گویا شیخ ابن عباس (رض) شستن پا در وضوء را مخالف نص قرآن عظم الشان دانسته؟ وحديثی ذیل را برای ثبوت مدعا خویش نیز آورده اند .

در حدیثی که: در سنن ابن ماجه و مسند احمد و در المنثور سیوطی هم آمده: میفرماید: « حَدَّثَنَا أَبُو بَكْرِ بْنُ أَبِي شَيْبَةَ قَالَ: حَدَّثَنَا ابْنُ عُلَيَّةَ، عَنْ رَوْحِ بْنِ الْقَاسِمِ، عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ عَقِيلٍ، عَنِ الرَّبِيعِ، قَالَتْ: أَتَانِي ابْنُ عَبَّاسٍ، فَسَأَلَنِي عَنْ هَذَا الْحَدِيثِ، تَعْنِي حَدِيثَهَا الَّذِي ذَكَرْتِ، أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ «تَوَضَّأَ، وَغَسَلَ رِجْلَيْهِ» فَقَالَ ابْنُ عَبَّاسٍ إِنَّ النَّاسَ أَبَوَاءُ، إِلَّا الْغَسَلَ، وَلَا أَجِدُ فِي كِتَابِ اللَّهِ، إِلَّا الْمَسْحَ.»

این متن چنین اظهار می دارد که نظر ابن عباس رضی الله عنه بر آن بوده که در وضوء گرفتن می بایست پاها را مسح کرد، و ترجمه آن چنین است:

از رَبِيعِ (بنت مَعْوِذِ ابن عفراء) روایت شده که گفت : ابن عباس نزد من آمد و از این حدیث پرسید، (یعنی حدیثی که از پیامبر صلی الله علیه وسلم نقل کرد که ایشان وضوء گرفتند و پاهایشان را شستند)، ابن عباس گفت: مردم ابا دارند و میگویند تنها باید پاها را شست، و من در کتاب خدا جز مسح نیافتم».

خواننده محترم!

قبل از همه باید گفت که: این حدیث حسن است، اما جمله آخر آن یعنی: (إِنَّ النَّاسَ أَبَوَاءُ، إِلَّا الْغَسَلَ، وَلَا أَجِدُ فِي كِتَابِ اللَّهِ، إِلَّا الْمَسْحَ) صحت ندارد و این جمله در حدیث اضافه شده است، یعنی انتساب این سخن به ابن عباس بصورت مطلق صحیح نیست.

شیخ البانی محدث معاصر در تحقیق خود بر سنن ابن ماجه چنین آورده : « فقال ابن عباس :... « فإنه منكر». یعنی شیخ

البانی قسمت زائد را منکر دانسته است. همچنان شیخ البانی در تحقیقش بر سنن ابوداود گفته: « قسمت انتهایی حدیث، زائد و منکر است، که ابن ماجه (458) و بیهقی (72/1) از دو طریق از ربیع روایت کردند که گفت: «أتانی ابن عباس، فسألنی عن هذا الحدیث؟ فقال ابن عباس: إن الناس أبوا إلا الغسل، ولا أجد فی کتاب الله إلا المسح؟!» و البته خود بیهقی هم به عدم صحت آن اشاره کرده است. « صحیح اُبی داود» (117). اما چون قسمت انتهایی حدیث - که ظاهراً مورد پسند علمای اهل تشیع، صحت ندارد، لذا توضیح بیشتر در این مورد بی فایده میباشد.

چرا مسح سر فقط یکبار است؟

در نزد بسیاری از مسلمانان این سوال مطرح که: در سنت عملی پیامبر اسلام محمد صلی الله علیه وسلم اندامهای وضوء تا سه بار شسته میشود (البته بجز مسح سر که یکبار است) اگرچه بسیاری از مسلمانان بنام احتیاط، و رفع وسواس بیشتر از سه بار به شستن اعضای بدن وضوء می پردازند که این در شرع بحیث بدعت بشمار میرود، ولی نباید فراموش کرد که: باعث باطل شدن وضوء نمی گردد و معمولاً این عمل بیشتر بدلیل وسواس اضافی است و باید به سنت که همان سه بار است عمل گردد.

ناگفته نماند که شستن اعضای وضوء به دلیل حدیث عثمان (رض) که گفته است: پیامبر صلی الله علیه وسلم اعضای وضوء را سه بار می شست و از پیامبر صلی الله علیه وسلم ثابت شده که بعضی اوقات اعضای وضوء را یک بار و گاهی هم دو بار می شست. ابوداود و ترمذی این حدیث را از ابوهریره روایت کرده اند. پس شستن سه بار اعضای وضوء بجز (مسح) سر، وضویی کامل است و بیشتر از آن مکروه است. دلیل این عمل همان حدیث عمرو بن شعیب از پدرش از جدش رضی الله عنهم روایت کرده که: «یکنفر اعرابی، به خدمت پیامبر صلی الله علیه وسلم آمد، کیفیت وضوء را از پیامبر صلی الله علیه وسلم سوال کرد؟ همه اعمال وضوء را سه بار سه بار به وی نشان داد و فرمود: « هذا الوضوء، فمن زاد علی هذا فقد أساء وتعدى وظلم » یعنی: اینست وضوء، هر کس بر آن بیفزاید بیگمان کاری بد کرده و از حق تجاوز کرده و ستم نموده است. احمد و نسائی و ابن ماجه آنرا روایت کرده اند.

لذا باید سعی و تلاش بعمل آید، تا برای شیطان زمینه وسواس داده نشود، و اعضای معینه بدن تا با سه بار، بصورت کامل و بدون نقص شسته شوند تا نیازی به بیشتر از سه بار نباشد. **فرض ششم:** ترتیب، (رعایت ترتیب بین فرایض وضوء به ترتیبی که گذشت، واجب است).

زیرا خداوند در آیه فوق، فرایض وضوء را به ترتیب ذکر کرده است، اگرچه در آیه بین دستها و پاها که شستن هر دو واجب است با سر که مسح آن واجب است، فاصله واقع شده است. بدیهی است که این فاصله بعلت مراعات ترتیب است. والا این دو اندام که

هم حکمند و حکمشان یکسان است از هم جدا نمی‌شدند. و این شیوه‌ی بیان عربی است. و سیاق آیه برای بیان این واجب است. و در حدیث « صحیح » نبوی نیز آمده است: « ابدأوا بما بدأ الله به » (از اندامهائی شروع کنید که خداوند بدان شروع کرده است). و سنت عملی پیامبر صلی الله علیه و سلم نیز بر مراعات ترتیب بین این ارکان و فرایض بوده است. زیرا از وی نقل نشده است که بدون مراعات این ترتیب، وضوء گرفته باشد. خواننده گرامی !

وضوء عبادت است و در عبادات، مدار بر پیروی از پیامبر صلی الله علیه و سلم می‌باشد. کسی حق ندارد با کیفیت ماثور و منقول و ثابت شده وضوء ی او، مخالفت نماید. بخصوص کیفیتی که بصورت پیوسته و همیشگی روی داده باشد.

سنتهای وضوء :

سنتهای وضوء عبارتند از قول و فعلی که درباره وضوء از پیامبر صلی الله علیه و سلم ثابت شده است، بدون اینکه لازم و واجب باشند و یا کسی که آنها را ترك کند، مورد بازخواست قرار گیرد. و معنی سنت همین است. سنن وضوء بشرح زیر می‌باشد:

- تسمیه در اول وضوء:

گفتن بسم الله الرحمن الرحيم، در آغاز وضوء سنت است، و در این باره احادیثی نقل شده است که «ضعیف» می‌باشند، لیکن روی هم رفته، آنقدر قوی هستند، که بتوان آنها را، اصل دانست، گذشته از آن، خود گفتن بسم الله الرحمن الرحيم کار خوبی است و فی الجمله مشروعیت دارد.

- مسواک زدن، سواک کردن:

- شستن هر دو کف دست سه بار در آغاز وضوء:

شستن هر دو کف دست سه بار در آغاز وضوء بر بنیاد حدیثی که آنرا اوس پسر اوس ثقفی نقل نموده است: «پیامبر صلی الله علیه و سلم را دیدم که وضوء می‌گرفت، سه بار کف دستها را شست» (احمد و نسائی آنرا روایت کرده‌اند.) از ابوهریره رضی الله عنه روایت است که پیامبر صلی الله علیه و سلم فرموده است: (إذا استيقظ أحدكم من نومه فلا يغمس يده في إناء حتى يغسلها ثلاثاً، فإنه لا يدري أين باتت يده) (هرگاه کسی از خواب بیدار شد، دستهای خود را، در ظرفی فرو نکند تا اینکه اول آنها را سه بار بشوید، زیرا او نمی‌داند که در مدت خواب، به چه چیزی دست زده است؟). (جماعت محدثین آنرا روایت کرده‌اند، جز آنکه بخاری عدد «سه مرتبه» را ذکر نکرده است.) سه بار مضمضه کردن:

در حدیثی روایت شده از لقیط بن صبره رضی الله عنه آمده است که پیامبر صلی الله علیه و سلم فرموده‌اند: (إذا توضأت فمضمض) (هرگاه خواستید وضوء بگیرید، مضمضه کنید) « = آب در دهان بگردانید ». ابوداود و بیهقی آنرا روایت کرده‌اند.

- استنشاق و استنثار سه بار:

آب در بینی گرداندن و به تندي آن را دور ريختن. ابوهريره رضي الله عنه گفته است كه پيامبر صلي الله عليه و سلم فرموده اند: « إِذَا تَوَضَّأَ أَحَدُكُمْ فَلْيَجْعَلْ فِي أَنْفِهِ مَاءً ثُمَّ لِيَسْتَنْثِرْ » (هرکس خواست وضوء بگيرد، آب در بيني گرداند سپس آن را دور بريزد). (شيخين و ابوداود آنرا روايت کرده اند).
سنت است كه استنشاق با دست راست، و استشار با دست چپ انجام گيرد. (استنثار: دست بر بيني نهادن و به تندي آب استنشاق را بيرون ريختن).

زيرا از حضرت علي رضي الله عنه روايت شده: « أَنَّهُ دَعَا بوضوء فتمضمض واستنشق ونثر بيده اليسرى، ففعل هذا ثلاثاً، ثم قال: هذا طهور نبي الله صلى الله عليه وسلم » (او براي وضوء آب خواست، سه بار مضمضه كرد و سه بار استنشاق نمود و با دست چپ آنرا دور ريخت، سپس گفت: اينست وضوءي پيامبر خدا صلي الله عليه و سلم). (احمد و نسائي آنرا روايت کرده اند).

بهر صورت و شكلي آب به دهان و بيني برسد، سنت مضمضه و استنشاق تحقق مي يابد، ليكن سنت صحيح و ثابت از پيامبر صلي الله عليه و سلم آنست كه هر دو را با هم انجام داد. از عبدالله بن زيد روايت شده كه: «پيامبر صلي الله عليه و سلم، مضمضه و استنثار را با سه مشت آب انجام داد». اين حديث متفق عليه است.

براي كسي كه روزه نباشد مبالغه در مضمضه و استنشاق سخت است. زيرا لقيط رضي الله عنه گفته است كه: گفتم: اي پيامبر خداي، وضوءي كامل را براي بگو، فرمود: (أسبغ الوضوء وخلل بين الاصابع، وبالغ في الاستنشاق إلا أن تكون صائماً) (وضوء را بطور كامل بگير و بين انگشتان را بشوي و در استنشاق مبالغه كن مگر اينكه روزه باشي). پنج نفر از محدثين آنرا روايت کرده اند و ترمذي آنرا (صحيح) دانسته است.

يادداشت :

شستن روی :

طوريكه در فوق ياد اور شديم بعد از استنشاق ، بايد روی خويش را از بالای پيشانی - از محلی كه موی سر روئیده است ، و از دو طرف تا گوش و از پايين تا زير چانه سه بار كامل و دقيق می شوييم .

- شستن دست ها :

در حديثی از نَعِيمِ الْمُجْمِرِ و أَبِي هُرَيْرَةَ (رض) روايت است كه پيامبر صلي الله عليه وسلم فرموده است : « إِنَّ أُمَّتِي يَدْعُونَ يَوْمَ الْقِيَامَةِ غُرّاً مُحَجَّلِينَ مِنْ آثَارِ الْوَضوءِ ، فَمَنْ اسْتَطَاعَ مِنْكُمْ أَنْ يَطِيلَ غُرَّتَهُ فَلْيَفْعَلْ . » وَفِي لَفْظٍ لِمُسْلِمٍ : رَأَيْتُ أَبَا هُرَيْرَةَ يَتَوَضَّأُ ، فَغَسَلَ وَجْهَهُ وَيَدَيْهِ حَتَّى كَادَ يَبْلُغُ الْمَنْكَبِينَ ، ثُمَّ غَسَلَ رِجْلَيْهِ حَتَّى رَفَعَ إِلَى السَّاقَيْنِ ، ثُمَّ قَالَ : سَمِعْتُ رَسُولَ اللَّهِ يَقُولُ : إِنَّ أُمَّتِي يَدْعُونَ يَوْمَ الْقِيَامَةِ غُرّاً مُحَجَّلِينَ مِنْ آثَارِ الْوَضوءِ ، فَمَنْ اسْتَطَاعَ مِنْكُمْ أَنْ يَطِيلَ غُرَّتَهُ وَتَحْجِيلَهُ فَلْيَفْعَلْ . وَفِي لَفْظٍ لِمُسْلِمٍ : سَمِعْتُ خَلِيلِي يَقُولُ : تَبْلُغُ الْجَلِيَّةُ مِنَ الْمُؤْمِنِ حَيْثُ يَبْلُغُ الْوَضوءُ . »

(نعيم المجرم از ابو هريره چنين روايت مي کند که پيامبر صلي الله عليه وسلم فرمودند : امت من روز قيامت با اوصافي فرا خوانده مي شوند که دلالت بر نوراني بودن صورت و دست و پاهایشان مي دهد ، پس هر کس بتواند بر نور و درخشش خود بيفزايد اين کار را انجام دهد .

و در روايتي در صحيح مسلم آمده است : ابو هريره (رض) را ديدم که وضوء مي گيرد ، رويش و دو دستش را شست تا جايي که نزديک بود به سر شانه هایش برسد ، سپس دو پایش را شست تا جايي که تا دو ساقش بالا رفت ، سپس گفت : از رسول الله صلي الله عليه وسلم شنيدم که مي فرمود : امت من در روز قيامت با اوصافي فرا خوانده مي شوند که دلالت بر نوراني بودن صورت و دست و پاهایشان مي دهد ، پس هر کس بتواند بر نور و درخشش خود بيفزايد اين کار را انجام دهد . و در روايت ديگري در صحيح مسلم نيز آمده است : از خليم شنيدم که مي فرمود : روشنايي و نور مومن تا جايي مي رسد که هنگام وضوء مي شويد . بناً طبق سنت پيامبر صلي الله عليه وسلم : در اول دست راست را از نوک انگشتان تا آرنج سه بار مي شويم . بايد توجه داشت که خود آرنج نيز در شستن دست ها شامل گردد .

وبعداً دست چپ را نيز همانند دست راست سه بار مي شويم . در مورد اينکه مسلمان هميشه و بطور متداوم از جمله در وضوء وساير کاري هاي نيك و پسنديده از راست آغاز کند ، بمعني متابعت و تابعداري از سنت پيامبر صلي الله عليه وسلم ميباشد .

در حديثي بي بي عَائِشَةَ (رض) فرموده : « كَانَ رَسُولُ اللَّهِ يَعْجِبُهُ النَّيْمُ فِي تَنْعُلِهِ ، وَتَرْجُلِهِ ، وَطُهُورِهِ ، وَفِي شَأْنِهِ كُلِّهِ . » (پيامبر صلي الله عليه وسلم دوست داشت در پوشيدن کفشش و شانه کردن موهايش و طهارت گرفتنش و در تمام کارهايش از دست راست شروع کند .)

- تخليل اللحية (ريش) :

خلال کردن ريش با انگشتان و شستن لابلاي موي ريش: حضرت عثمان رضي الله عنه مي فرمايد : « أن النبي صلي الله عليه وسلم كان يخلل لحيته » (پيامبر صلي الله عليه وسلم ريش خود را خلال مي کرد = لابلاي آنرا مي شست). ابن ماجه و ترمذي آن را روايت کرده اند ، و ترمذي آن را «صحيح» دانسته است.

همچنان در حديثي از انس رضي الله عنه روايت شده که : «پيامبر صلي الله عليه وسلم هرگاه مي خواست وضوء بگيرد ، يك مشت آب مي گرفت و به زير چانه مي زد و بدان خلال ريش مي کرد و مي فرمود : (هكذا أمرني ربي عزوجل) پروردگارم چنين دستور داده است .» ابوداود و بيهقي و حاکم آن را روايت کرده اند .

حکم خلال کردن ريش در وضوء :

شستن ظاهر ريش انبوه در وضوء واجب است ولي شستن درون و پوست زير آن واجب نمی باشد ولي علماء اتفاق دارند که خلال کردن چنين ريشي واجب است .

امام نووي (رح) مي فرمايد :

«در بين علماء هيچ اختلافي وجود ندارد و همه روي اين مسئله

اتفاق نظر دارند که شستن ریش انبوه واجب است و شستن درون و پوست زیرین آن واجب نیست، و مذهب جمهور علمای صحابه، تابعین، تبع تابعین و... نیز همین است». (مجموع فتاوا 1-434) ابن رشد می‌گوید: «این از مسایلی است که در آن هیچ اختلاف نظری وجود ندارد»

ولی ریش که خفیف و اندک باشد طوریکه پوست زیر آن نمایان باشد، شستن درون و بیرون آن واجب است. (تفصیل موضوع: فتاوی انجمن دایمی مباحث علمی و افتا (206/5 - 207)

- تخلیل الاصابع: خلال کردن انگشان با همدیگر:

ابن عباس رضی الله عنهما گفته است که: پیامبر فرمود: «إذا تَوَضَّأْتَ فَخَلَّلْ أَصَابِعَ يَدَيْكَ وَرَجْلَيْكَ» (هرگاه خواستید وضوء بگیرید انگشتان دست و پا را خلال کنید = لابلاي آنها را بشوئید). احمد و ترمذی و ابن ماجه آن را روایت کرده اند. از مستورد بن شداد رضی الله عنه روایت شده که: (پیامبر صلی الله علیه و سلم را دیدم که با انگشت کوچک انگشتان پای را خلال می‌کرد = لابلاي آنها را پاک می‌نمود). هر پنج نفر بجز احمد آن را روایت کرده اند. احادیثی نقل شده که بموجب آنها، حرکت دادن انگشتی و دستبند و امثال آن نیز سنت است، ولی آن احادیث به درجه‌ی «صحیح» نرسیده اند، لیکن عمل بدانها شایسته است، زیرا امر به «اسباغ وضوء» بطور کلی آن را نیز شامل می‌شود.

- تکرار کردن شستن اعضاء تا سه مرتبه = تثلیث الغسل:

فلسفه سه بار شستن اعضاء بدن در وضوء اینست تا حق شستشو اعضاء اداء گردد. این بدین معنی که با سه بار شستن، عمل شستشو به طور کامل انجام شده و هیچ جایی از آن خشک باقی نماند. بنابراین اگر باز هم با سه بار شستن نیز، حق شستشو اداء نشود لازم است که بیش از سه بار تا حدی که قلب وضوء گیرنده به آرامش رسیده و اطمینان خاطر حاصل گردد، شسته شود.

دعای مستحب در هنگام وضوء:

قبل از آغاز وضوء زمانیکه دست خود را می‌شوید: با خود بگویند: «اللهم اجعلني من التوابين و

اجعلني من الْمُتَطَهَّرِينَ» (خدایا مرا از توبه کنندگان و از پاکیزگان قرار ده).

سه بار شستن اندامهای وضوء، سنتی است که بطور غالب معمول بوده است، اگر خلاف آن روایت شده برای بیان جواز آن می‌باشد. عمرو بن شعيب از پدرش از جدش رضی الله عنهم روایت کرده که: «يكنفر اعرابي، به خدمت پیامبر صلی الله علیه و سلم آمد، کیفیت وضوء را از آنحضرت سوال کرد؟ همهی اعمال وضوء را سه بار سه بار به وی نشان داد و فرمود: «هذا الوضوء، فمن زاد على هذا فقد أساء وتعدى وظلم» (اینست وضوء، هر کس بر آن بیفزاید بیگمان کاری بد کرده و از حق تجاوز کرده و ستم نموده است). احمد و نسائی و ابن ماجه آنرا روایت کرده اند. و به روایت

احمد و مسلم و ترمذی از عثمان رضی الله عنه روایت است که اندامهای وضوء را سه بار می‌شست. و بطریق صحیحی از پیامبر صلی الله علیه و سلم روایت شده است گهگاهی اندامها را در وضوء یکبار و گاهی دوبار می‌شست. اما درباره‌ی مسح سر، اکثر روایتها بر آنست که یکبار مسح می‌کرد.

- مقدم داشتن راست بر چپ در شستن - تیامن:

سنت است که دست راست و پای راست را قبل از دست چپ و پای چپ شست. از عایشه رضی الله عنها روایت شده است که: «کان رسول الله صلی الله علیه وسلم یحب التیامن فی تنعله وترجله وطهوره، و فی شأنه کله» (پیامبر صلی الله علیه و سلم همواره ابتدا کردن به طرف راست را دوست می‌داشت خواه در کفش پوشیدن، و چه در شانه کردن مویش، و چه در وضوء و غسل و چه در سایر کارهایش). این حدیث متفق علیه است. از ابوهریره رضی الله عنه نقل شده است که پیامبر صلی الله علیه و سلم فرمود: «إذا لبستم وإذا توضأت من فإبدءوا بأیمانکم» (هرگاه خواستید که لباس بپوشید و وضوء بگیرید از طرف راست شروع کنید). احمد و ابوداود و ترمذی و نسائی آنرا روایت کرده‌اند.

- دست کشیدن بر اندامها همراه با آب = دلک:

دلک، عبارت است از کشیدن دست بر اندامها، همراه با آب یا بعد از آن. از عبدالله بن زید رضی الله عنه روایت شده است که: (أن النبی صلی الله علیه وسلم أتى بثلث مد فتوضأ فجعل یدلک ذراعیه) (پیامبر صلی الله علیه و سلم با یک سوم مُدّ (مُدّ = دو رطل عراقی) آب وضوء گرفت و بر بازوهایش دست کشید). ابن خزیمه آنرا روایت کرده است. باز هم از وی نقل شده که: پیامبر صلی الله علیه و سلم وضوء گرفت و می‌فرمود: هكذا: یدلک (اینچنین باید بر اندامها دست کشید). (ابو داود طیالسی و احمد و ابن حبان و ابویعلی آنرا روایت کرده‌اند).

- مولات در وضوء:

موضوع و بحث مولات در وضوء یکی از بحث‌های مهمی در بخشی احکامی وضوء بشمار میرود، مولات بدین معنی است که اعضای بدن در وضوء باید پشت سر هم و بدون فاصله ووقف شسته شوند. علماء با توجه به احادیث صفت وضوء، یکی از ارکان وضوء را مولات در بخش وضوء معرفی کرده‌اند، طوریکه در فوق یاد آور شدیم که:

بعد از شستن هر عضو بایستی عضو دیگر بلافاصله شسته شود یا اینکه فاصله ای زیادی بین شستن دو عضو قرار نگیرد و طوری نباشد که وضوء گیرنده در اثنای وضوء به کار دیگری مشغول گردد، که عُرفاً انصراف از وضوء به حساب آید. سنت پیامبر صلی الله علیه و سلم و عمل سلف و خلف مسلمانان بدین منوال بوده است.

بنابراین کسی نمی‌تواند مثلاً بعد از آنکه روی خود را شست، پس از گذشت مدتی دستهایش را بشوید، همچنین کسی که سر خود را مسح نمود، نباید مدتی صبر کند و بعد پاهایش را بشوید، مگر ضرورتی لازم آید؛ لذا بهتر است ابتدا کل اعضا شسته شود و بعد

اگر خشک هم شوند پروا ندارد مگر اینکه ضرورتی باعث شود مثلاً اینکه خشک کردن دستان پس از انتهای وضوء باعث مرضی یا شدت مرضی شود و لازم باشد هرچه زودتر خشک شود (البته اگر ترشدن دستان باعث ضرری جسمی شود لازم نیست که دست را بشوید). لذا شخصی که وضوء می گیرد باید همه ی اعضا را پشت سر هم و بدون وقفه بشوید و در انتها اگر خواست می تواند اعضای خود را خشک کند.

اگر بین شستن دو عضو فاصله ی بیافتد که عُرفاً انصراف از وضوء به حساب آید در آنصورت فرد باید به تجدید وضوءیش اقدام نماید.

- مسح کردن هر دو گوش:

سنت بر آن است که داخل گوشها را با انگشتان سبابه = انگشتان نشان، و قسمت ظاهری آنها را با انگشتان شست = ابهام، همراه با همان آب سر، مسح کرد.

از مقدم ابن معدیکرب رضی الله عنه روایت شده که: «أن رسول الله صلی الله علیه وسلم مسح في وضوءه رأسه وأذنيه ظاهرهما وباطنهما، وأدخل أصبعه في صمأخي أذنيه» (پیامبر صلی الله علیه و سلم در وضوء ی خویش، سر و دو قسمت بیرونی و درونی گوشهای خود را، مسح کرد و دو انگشت خود را داخل سوراخ گوشها فرو کرد). ابوداود و طحاوی آنرا روایت کرده اند.

از ابن عباس رضی الله عنهما، درباره کیفیت وضوء ی پیامبر صلی الله علیه و سلم روایت شده است که: «سر خود و گوشهایش را یکبار مسح کرد». احمد و ابوداود آن را روایت کرده اند. و در روایت دیگری آمده است که: «سر و گوشهای خود را مسح کرد، درون گوشها را با انگشتان سبابه و بیرونشان را با انگشتان شست مسح کرد».

-شستن پیشانی و دست و پاها بیشتر از حد معمولی=اطاله غرة و تحجیل:

اطاله ی غرة یعنی جزئی از پیشانی سر را اضافه بر قسمت فرضی صورت بشوئیم. و اما «اطاله تحجیل» آنست که بالاتر از آرنجهای دست و بالاتر از بجلک پاها را نیز بشوئیم. ابوهریره رضی الله عنه گوید: پیامبر صلی الله علیه و سلم، فرموده است: «إن أمتي يأتون يوم القيامة غرا محجلين من آثار الوضوء» (بیگمان امت من در روز قیامت بر اثر تکمیل وضوء چهره و دست و پایشان می درخشد و آثار وضوء در چهره و دست و پایشان آشکار است) = به اسبان پیشانی سفید و دست و پا سفید می مانند، و نور، چهره شان را فرا گرفته است». ابوهریره می گوید: هر کس می تواند پیشانی خویش را بیشتر شوید، از این کار غافل نماند». (احمد و شیخین آنرا روایت کرده اند).

از ابوزرعه نقل شده است که: «ابوهریره آب برای وضوء خواست و وضوء گرفت، ساعد را تا بالاتر از آرنجها شست و پاها را بالاتر از بجلک ها تا ساقها شست، گفتم: چرا چنین می کنی؟ گفت: این

نهایت زینت و آرایش است.» متن این حدیث از احمد است، و او آنرا روایت کرده است. و اسناد آن بشرط شیخین « صحیح » است.

- صرفه جوئی در آب وضوء :

نماز گزار در وقت وضوء سعی بخرچ دهد تا از اسراف آب جلوگیری نماید ، حتی اگر قرار باشد در آب دریا هم وضوء

بگیرد: در حدیثی از انس رضی الله عنه روایت شده است که: پیامبر صلی الله علیه و سلم « یغتسل بالصاع إلی خمسة أمداد ویتوضأ بالمد » (پیامبر صلی الله علیه و سلم با یک صاع الی پنج مد غسل می کرد و با یک مد وضوء می گرفت. (مد = دو رطل عراقی، و یک چهارم رطل حجاز. مد = 18 لیتر فرنگی تقریباً. صاع = 4 مد. (المنجد و لاروس).

صاع: پیمانه ای است معادل چهار مد و مساوی هشت رطل، و برابر چهار من. «معین») قابل تذکر است که : این حدیث متفق علیه است.

از عبدالله بن ابی زید روایت شده است که: مردی از ابن عباس پرسید: « کم یکفینی من الوضوء؟ قال مد، قال کم یکفینی للغسل؟ قال صاع، فقال الرجل: لا یکفینی، فقال: لا أم لك قد کفی من هو خیر منك: رسول الله صلی الله علیه وسلم»، (چقدر آب برای وضوء کفایت می کند؟ گفت: یک من آب، گفت: چقدر آب برای غسل کفایت می کند؟ گفت: چهار من آب، آن مرد گفت: برای من کافی نیست، ابن عباس گفت: مادرت به عزایت بنشیند!! برای کسی که از تو بهتر بود کفایت می کرد، یعنی رسول خدا صلی الله علیه و سلم). احمد و بزاز و طبرانی با سندی که رجال آن موثوق به، هستند، در کتاب « الکبیر » آنرا روایت کرده اند.

از عبدالله بن عمر رضی الله عنهما روایت شده است که: « أن النبي صلی الله علیه وسلم مر بسعد وهو يتوضأ فقال: ما هذا السرف يا سعد؟! فقال: وهل في الماء من سرف؟ قال: نعم و إن كنت علی نهر جار» (پیامبر صلی الله علیه و سلم از کنار سعد می گذشت که مشغول وضوء گرفتن بود، گفت: چرا اسراف می کنی ای سعد؟ گفت مگر در آب هم اسراف هست؟ فرمود: آری، اگر چه بر روی رود جاری هم باشی). احمد و ابن ماجه با سند ضعیفی آنرا روایت کرده اند. با استعمال آب برای یک فایده ی غیر مشروع نیز اسراف تحقق می پذیرد، مانند اینکه بیش از سه بار اندامها را بشوئید، در حدیث عمرو بن شعیب که از پدرش و از جدش روایت کرده، آمده است که: « یکنفر اعرابی پیش پیامبر صلی الله علیه و سلم آمد و از کیفیت وضوء سوال کرد، پیامبر آنرا، سه بار سه بار، به وی نشان داد و گفت: «اینست وضوءی کامل»، کسی که بر آن بیفزاید، بدی کرده و تجاوز و ستم نموده است.» احمد و نسائی و ابن ماجه و ابن خزیمه با « اسناد » های « صحیح » آنرا روایت کرده اند.

از عبدالله بن مقفل رضی الله عنه روایت شده که: از پیامبر صلی الله علیه و سلم، شنیدم که می فرمود: « إنه سيكون في هذه الامة قوم يعتدون في الطهور و الدعاء » (در میان امت من گروهی خواهند آمد که در طهارت و دعا اسراف می کنند). احمد و ابوداود و ابن ماجه آنرا روایت کرده اند. بخاری گفته

است: «اهل علم مکروه مي دانستند که آب وضوء از اندازه آب وضوءي پیامبر صلي الله عليه و سلم، تجاوز نمايد».

- خواندن دعاها در اثناي وضوء:

درباره ي دعاهاي وضوء، بجز حديث ابوموسي اشعري چيزي از پیامبر صلي الله عليه و سلم ثابت نشده است. ابوموسي رضي الله عنه گفته است:

« به خدمت رسول الله صلي الله عليه و سلم، آمدم و برايش آب وضوء آوردم که وضوء گرفت و از ايشان شنيدم که چنين دعا مي خواند: « اللهم اغفر لي ذنبي، ووسع لي في داري، وبارك لي في رزقي» « فقلت: يا نبي الله سمعتك تدعو بكذا وكذا قال: (وهل تركن من شيء؟) « خداوندا گناه من را بيمرز، و ماويم را گشايش ده، و روزيم را فراوان گردان، گفتم: اي پیامبر خدا، شنيدم که در دعاي خود چنين و چنان مي گفتي؟ فرمود: آيا چيزي را جا گذاشته ام؟». نسائي و ابن السني با اسناد صحيح آنرا روايت کرده اند. لکن نسائي آنرا از جمله دعاهائي که بعد از فراغت از وضوء گفته مي شود، ذکر کرده است. و ابن السني آنرا تحت عنوان «آنچه که در خلال وضوء گفته مي شود» ذکر نموده است، نووي گفته است که هر دو محتملند.

- دعاي بعد از وضوء:

عمر رضي الله عنه گفته است: پیامبر صلي الله عليه و سلم، فرموده اند: « ما منكم من أحد يتوضأ فيسبغ الوضوء ثم يقول: أشهد أن لا إله إلا الله وحده لا شريك له وأشهد أن محمدا عبده ورسوله إلا فتحت له أبواب الجنة الثمانية يدخل من أيها شاء» (هرکس از شما وضوءي کامل بگيرد، سپس بگويد: گواهي مي دهم که هيچ معبود بحقي نيست بجز الله که يکتا و بي شريك است، و گواهي مي دهم که محمد بنده و فرستاده و پيام آور خداست، خداوند درهاي هشتگانه بهشت را به رويش مي گشايد، از هرکدام بخواهد داخل مي شود). مسلم آنرا روايت کرده است. و از ابوسعيد خدري روايت شده که پیامبر صلي الله عليه و سلم، فرموده است: « من توضأ فقال: سبحانك اللهم وبحمدك، أشهد أن لا إله إلا أنت، أستغفرك وأتوب إليك كتب في رقبته ثم جعل في طابع فلم يكسر إلى يوم القيامة» (کسي که وضوء بگيرد و دعاي فوق را بخواند، آنرا در پوستي مي نويسند سپس آنرا مهر مي کنند تا روز قيامت آنرا باز نمي کنند). طبراني آنرا در کتاب «الاولسط» روايت کرده است، متن حديث از طبراني است. و راويان آن شرايط راويان « صحيح » را دارند. و نسائي آنرا روايت کرده و در آخرش گفته است: « ختم عليها بخاتم فوضعت تحت العرش فلم تكسر إلى يوم القيامة» (بر آن مهر زده مي شود و آنرا در زير عرش مي گذارند و تا روز قيامت آنرا نگه مي دارند). نسائي « وقف » آنرا تصويب کرده است.

و اما دعاي: «ألهم اجعلني من التوابين، واجعلني من المتطهرين» (خداوندا مرا از زمره توبه کنندگان و پاكان بي آلايش قرار ده). در روايت ترمذي آمده و گفته است که در

حدیث و اسنادش « اضطراب » وجود دارد. و چندان « صحیح » بنظر نمی‌رسد.

- دو رکعت نماز بعد از وضوء:

در مورد دو رکعت نماز بعد از وضوء در حدیثی از ابوهریره رضی الله عنه روایت شده است که پیامبر صلی الله علیه و سلم به بلال فرمود:

«یا بلال حدثني بأرجي عمل عملته في الاسلام إنني سمعت دف نعليك بين يدي في الجنة. قال: ما عملت عملاً أرجى عندي من اني لم أتطهر طهوراً في ساعة من ليل أو نهار إلا صليت بذلك الطهور ما كتب لي أن أصلي». (اي بلال، امیدوارکننده‌ترین عملت را در اسلام برایم بگو! زیرا صدای نعلین ترا در بهشت پیش از خود شنیدم. گفت: امیدوارکننده‌ترین عمل به نزد من آن بوده که در هر ساعت از شبانه‌روز که وضوء گرفته باشم، با آن وضوء، هر چقدر برایم مقدور شده باشد، نماز خوانده‌ام). این حدیث متفق علیه است. همچنان از عبة بن عامر رضی الله عنه روایت شده که: پیامبر صلی الله علیه و سلم فرمود: « ما أحد يتوضأ فيحسن الوضوء ويصلي ركعتين يقبل بقلبه ووجهه عليهما إلا وجبت له الجنة » (هرکس بنحو احسن وضوء بگیرد و دو رکعت نماز بگذارد، که با تمام وجود و قلب خود متوجه آن باشد، بهشت برای او واجب می‌گردد). مسلم و ابوداود و ابن ماجه و ابن خزيمه در کتاب صحیحش آنرا روایت کرده‌اند.

همچنان و از خمران مولاي عثمان بن عفان روایت شده که: او عثمان رضی الله عنه را دیده است که آب وضوء خواست و سه بار دست راست خود را شست... و گفت: پیامبر صلی الله علیه و سلم را دیدم که چنین وضوء می‌گرفت، و فرمود: من توضأ وضوء نبي هذا، ثم صلي ركعتين لا يحدث فيهما نفس غفر له ما تقدم من ذنبه) (هرکس بمانند من وضوء بگیرد، سپس دو رکعت نماز بخواند و در آنها از وسوسه‌ي نفس فارغ باشد، گناهان گذشته‌ي او آمرزیده می‌شود). مسلم و بخاري و ديگران آنرا روایت کرده‌اند.

مکروهات وضوء:

ترك هريك از سنتهای وضوء مکروه است تا وضوء گیرنده از پاداش و ثواب آنها محروم نگردد، زیرا ارتکاب عمل مکروه، موجب محروم شدن از ثواب است، و با ترك هر سنتي، مکروهی تحقق می‌یابد.

نواقص وضوء - چیزهایی که وضوء را تباه می‌سازد: چیزهایی هست که وضوء را باطل کنند و سبب می‌گردند که مقصود از آن حاصل نشود، آنها بشرح زیر می‌باشند:

1- خارج شدن هر چیزی که از شرمگاه پیش یا از عقب انسان که اشیاء زیر را در بر می‌گیرد:

الف - ادرار.

ب- مدفوع.

زیرا قول خدا: «...أو جاء أحد منكم من الغائط...» (نساء/ 43 و مائده 6) (یا اگر یکی از شما از قضای حاجت برگشت). که

کنایه از قضای حاجت است، و قضای حاجت ادرار و مدفوع هر دو را شامل می‌شود.

ج- بادی که از شرمگاه پسین بیرون آید: زیرا ابوهریره رضی الله عنه، گفته که پیامبر صلی الله علیه و سلم فرموده است: « لا یقبل الله صلاة أحدکم إذا أحدث حتی یتوضأ » فقال رجل من حضرموت: ما الحدث یا أبا هریره؟ قال: (فساء أو ضراط). (هرگاه برای یکی از شما حدث پیش آمد، خداوند نماز وی را نمی‌پذیرد مگر اینکه وضوء بگیرد، مردی از حضرموت از ابوهریره پرسید که: مراد از « حدث » چیست؟ ابوهریره گفت: مقصود باد بیصدا و باد با صدا است - چسیدن یا گوزیدن). این حدیث متفق علیه است.

باز هم از او روایت شده است که، پیامبر صلی الله علیه و سلم فرمود: « إذا وجد أحدکم فی بطنه شیئا فأشکل علیه أخرج منه شیء أم لا؟ فلا یخرجن من المسجد حتی یسمع صوتا أو یجد ریحا » (هرکسی از شما صدائی را از شکم خود شنید و امر بر وی مشتبه شد، که: آیا بادی از او خارج شده است یا خیر؟ از نماز خود خارج نشود مگر اینکه صدائی بشنود یا بوئی احساس کند). مسلم آنرا روایت کرده است. البته شنیدن صدا یا احساس کردن بو، شرط نیست، بلکه مراد از آن حصول یقین است مبنی بر اینکه چیزی از او خارج شده است.

د، ه، و - منی، و مزی، و ودی:

مذی:

مذی عبارت از آب سفید و رقیق چسپناک است که هنگام شهوت، بدون احساس لذت و فوران خارج می‌شود، بدون اینکه به دنبال آن سستی در بدن احساس شود و گاهی خروج آن حس نمی‌شود، ناگفته نباید گذاشت که زن و مرد هر دوی دارای مذی میباشند. حکم شرعی همین است که: مذی نجس است و بهمین دلیل پیامبر صلی الله علیه وسلم دستور فرموده اند که با خروج مذی، آلت تناسلی باید شسته شود:

در حدیثی از حضرت علی کرم الله وجهه آمده است: «كنت رجلا مذاء، و كنت أستحیی أن أسأل النبی صلی الله علیه وسلم بمكان ابنته، فأمرت المقداد بن الأسود فسأله فقال: یغسل ذکره و یتوضأ » (مردی بودم که مذی زیادی از من خارج می‌شد و به خاطر جایگاه دختر پیامبر صلی الله علیه وسلم شرم داشتم از پیامبر صلی الله علیه وسلم سؤال کنم به مقداد بن أسود گفتم تا از او سؤال کند، پس پیامبر صلی الله علیه وسلم فرمود: آلت تناسلیش را بشوید و وضو بگیرد».

اما ودی:

ودی عبارت از آب سفید و غلیظی است که بعد از ادرار خارج می‌شود و مطابق حکم شرعی نجس است: در حدیثی از ابن عباس (رض) روایت شده که فرموده است: « المنی والودی و المذی، أما المنی فهو الذی منه الغسل و أما الودی و المذی فقال: اغسل ذکرك او مذاکیرک و توضأ وضوک للصلاة » (منی و ودی و مذی، اما

منی چیزی است که با خارج شدن آن غسل واجب می‌شود و اما دربارهٔ ودی و مذی گفت: آلت تناسلیت یا بیضه‌هایت را بشوی و سپس مانند وضوی نمازت وضو بگیر).

پاک کردن لباس از مذی

از سهل بن حنیف روایت است که گفت: بر اثر خروج مذی زیاد و غسل کردن زیاد دچار رنج و سختی شدم، وضعیت خود را برای پیامبر صلی الله علیه وسلم بازگو کردم، پیامبر صلی الله علیه وآله وسلم فرمود:

«إنما یجزیک من ذلک الوضوء» «کافی است که بعد از خروج آن وضو بگیری، گفتم ای رسول خدا آن قسمتی از لباسم را که به مذی آلوده شود چکار کنم؟ فرمود: «یکفیک أن تأخذ کفا من ماء فتنضح به ثوبک، حیث تری أنه قد أصاب منه». «کافی است مستی آب به جایی از لباست که گمان می‌کنی به مذی آلوده شده، بیاشی».

- خواب:

مشروط بر اینکه شخص چنان به خواب فرو رفته باشد که ادراکی برایش باقی نماند، و نشیمنگاهش بر جای نشستنگاه نچسبیده باشد، زیرا صفوان بن عسال رضی الله عنه گفته است که: «کان رسول الله صلی الله علیه وسلم یأمرنا إذا كنا سفرا ألا ننزع خفافنا ثلاثة أيام ولیالیهن إلا من جنابة، لکن من غائط و بول و نوم» (پیامبر صلی الله علیه وسلم به ما دستور می‌داد که هرگاه به مسافرت رفتیم تا سه شبانه‌روز خفهای خویش را از پا بیرون نیاوریم، مگر برای غسل جنابت، لیکن بعد از قضای حاجت و خواب که وضوء می‌گرفتیم تا آن مدت آنها را از پا بیرون نمی‌آوردیم). احمد و نسائی و ترمذی آن را روایت کرده‌اند و ترمذی آنرا «صحیح» دانسته است.

هرگاه شخصی نشسته بخواب رود و نشیمنگاهش به زمین چسبیده باشد وضوء یوی باطل نمی‌شود. و حدیث انس نیز بر این معنی حمل می‌گردد که گفته است: (کان أصحاب رسول الله صلی الله علیه وسلم ینتظرون العشاء الاخرة حتی تخفق رؤوسهم ثم یصلون ولا یتوضئون). (یاران پیامبر صلی الله علیه وسلم به انتظار نماز عشاء دوم می‌نشستند و خوابشان می‌برد تا اینکه سرشان تکان می‌خورد، سپس نماز می‌خواندند بدون اینکه وضوء را تجدید نمایند). شافعی و مسلم و ابوداود و ترمذی آنرا روایت کرده‌اند.

و متن حدیث که ترمذی از شعبه روایت کرده است چنین است: «لقد رأیت أصحاب رسول الله صلی الله علیه وسلم یوقظون للصلاة حتی لاسمع لاحدهم غطیطا، ثم یقومون فیصلون ولا یتوضئون» (به تحقیق یاران پیامبر صلی الله علیه وسلم را دیده‌ام که بانتظار نماز بیدار می‌ماندند، تا جایی که صدای خرناس بعضی از آنان را می‌شنیدم، سپس بلند می‌شدند و نماز می‌خواندند و وضوء جدیدی نمی‌گرفتند). ابن المبارک گفته است: بنظر ما آنان نشسته بخواب رفته بودند.

امام صاحب ابو حنیفه میگوید :
 اگر شخص به پهلو خواب شود یابه سرین ها به خواب رود ، وضو می شکند ، و اگر به کدام چیزی تکیه زده باشد و خواب شود اگر آن چیز دور کرده شود پس می غلطد باز هم وضو می شکند . علت آن استرخا المفاصل است : و هر زمانیکه استرخا المفاصل بعمل آید دلیلی برای شکستن وضو میگردد از جمله به پهلو خوابیدن سبب سستی مفاصل است و به پهلو خوابیدن در عادت که از او باد خارج شود بصورت کل حکم نزد امام ابو حنیفه همین است :
 - اگر معقد از زمین بلند شد وضو می شکند ، ولی اگر مقعد از زمین بلند نشود وضو نمی شکند ، زیرا بر زمین برقرار ماندن مقعد مانع خارج شدن ریح از بدن میگردد .

زوال عقل:

زوال عقل ، در نهایت امر زوال عقل است ، فرق نمیکند که از راه دیوانگی یا اغما، یا مستی یا هم به عامل دوا باشد، همچنان فرق نمیکنند که این زوال عقل زیاد باشد و یا کم باشد و خواه چنان نشسته که نشیمنگاهش چسبیده به زمین بوده یا چنین نباشد، در همه این احوال ناقض وضوء است. زیرا زوال عقل در هر يك از این حالات، رساتر از زوال عقل در خواب است و علماء بر آن اتفاق کلمه دارند.

- دست زدن به فرج: شرمگاه مرد و زن، بدون حائل:

در حدیثی « صحیح » که از : یسرة بنت صفوان رضي الله عنهما روایت گردیده است آمده است :
 « من مس ذكره فلا يصل حتى يتوضأ » (کسی که به آلت تناسلی خود دست زد نماز نگذارد تا اینکه وضوء بگیرد) . هر پنج نفر آنرا روایت کرده اند و ترمذی آن را « صحیح » دانسته است، و بخاری گفته است: این حدیث صحیحترین خبری است در این باره، و مالک و شافعی و احمد و دیگران نیز آنرا روایت کرده اند.
 ابوداود گفته است: به احمد گفتم: حدیث یسره « صحیح » نیست، او گفت آن حدیث « صحیح » است. و در روایت دیگری که احمد و نسائی از یسره نقل کرده اند آمده است که: او از پیامبر صلی الله علیه و سلم شنیده که می گفت: « ويتوضأ من مس الذكر » (کسیکه به آلت تناسلی خود دست زد وضوء میگیرد). فرق نمیکنند که شخص به آلت تناسلی خود یا آلت تناسلی دیگران دست بزند حکمش يك سان است.
 حضرت ابوهریره (رض) گفته است که: پیامبر صلی الله علیه و سلم فرمود: « من أفضى بیده إلى ذكر ليس دونه ستر، فقد وجب عليه الوضوء » (کسی که بدون پرده به آلت تناسلی خود دست زد، بیگمان وضوء بر وی واجب است = وضوءیش باطل شده). احمد و ابن حبان و حاکم آنرا روایت کرده اند. حاکم و ابن عبدالبر آنرا « صحیح » دانسته اند. و ابن السکن گفته است: این حدیث بهترین

حدیثی است که در این زمینه روایت شده است. متن حدیث در روایت امام شافعی چنین است: «إِذَا أَفْضَى أَحَدُكُمْ بِيَدِهِ إِلَى ذَكَرِهِ، لَيْسَ بَيْنَهَا وَبَيْنَهُ شَيْءٌ فَلْيَتَوَضَّأْ»، (هرکس از شما بدون پوشش دستش به آلت تناسلی خود تماس پیدا کرد وضوءیش باطل می‌گردد).

و از عمرو بن شعیب از پدرش و از جدش رضی الله عنهم روایت شده است: «أَيُّمَا رَجُلٍ مَسَّ فَرْجَهُ فَلْيَتَوَضَّأْ، وَأَيُّمَا امْرَأَةٍ مَسَّتْ فَرْجَهَا فَلْيَتَوَضَّأْ» (هر مردی که به شرمگاه خود دست زد وضوء بگیرد، وضوءیش باطل است) و هر زنی که به شرمگاه خود دست زد، وضوء بگیرد، چه وضوءیش باطل شده است). احمد آنرا روایت کرده است. ابن القیم گفته که حازمی این اسناد را «صحیح» دانسته است. و رأی پیروان مذهب امام ابوحنیفه (رح) بر آنست که دست زدن به آلت تناسلی ناقض وضوء نیست، زیرا «طلق» روایت کرده است: «أَنَّ رَجُلًا سَأَلَ النَّبِيَّ عَنْ رَجُلٍ يَمَسُّ ذَكَرَهُ، هَلْ عَلَيْهِ الْوُضُوءُ؟ فَقَالَ: لَا، إِنَّمَا هُوَ بَضْعَةٌ مِنْكَ» «مردی از پیامبر صلی الله علیه و سلم پرسید: اگر مردی به آلت تناسلی خود دست زد، آیا بر وی وضوء واجب است = وضوءیش باطل می‌شود؟ فرمود: نخیر، زیرا آنهم اندامی است از شما». هر پنج نفر آن را روایت کرده‌اند و ابن حبان آنرا «صحیح» دانسته است. ابن المدینی گفته است: این حدیث از حدیث «یسرة» بهتر است.

معاینه کردن عورت بدون دستکش موجب بطلان وضوء است :

عالم شهیر جهان اسلام شیخ عبد العزیز ابن باز طی فتوای شرعی فرموده است: در این مورد ممانعتی وجود ندارد که طبیب مرد میتواند عورت مرد را در وقت ضرورت (معاینه طبی) لمس و نگاه کند، فرق نمیکند که عورت جلویی باشد یا هم عورت عقبی.

همچنان طبیب میتواند در وقت ضرورت و معاینات طبی در خون و ادرار و یا هم سایر مدفوعات، مریض دست بزند. و بعد از معاینات دست خویش را بشوید و این نوع معاینات به وضوء طبیب زیانی نمی‌رساند و وضوء طبیب باطل نمی‌گردد.

ولی اگر طبیب عورت مریض را (فرق نمیکند عورت جلویی باشد و یا هم عورت عقبی) با دست و بدون دستکش مورد لمس و معاینات قرار دهد، وضوء طبیب باطل می‌گردد.

این بدین معنی است که: تماس (مستقیم) گوشت (دست) با گوشت (فرج) موجب باطل کننده وضوء میباشد، زیرا پیامبر صلی الله علیه وسلم فرمودند: «مَنْ أَفْضَى بِيَدِهِ إِلَى فَرْجِهِ، لَيْسَ دُونَهُمَا سِتْرٌ، فَقَدْ وَجَبَ عَلَيْهِ الْوُضُوءُ». یعنی: «کسی که بدون حائل به آلت تناسلی خود دست زد، بیگمان وضوء بر وی واجب است (وضوءیش باطل شده)» احمد و ابن حبان و حاکم آنرا روایت کرده‌اند. و همینطور اگر طبیبه زن فرج زن را به دلیل نیازی در وقت معاینات، لمس کند، وضوء او اگر قبلاً طهارت داشته باطل می‌شود مثل وضوء مرد». (تفصیل موضوع را میتوان در مجموع فتاوی

ومقالات متنوعه للشيخ ابن باز 6 / 20 . به تفصل مطالعه فرماید
(

چیزی که وضوء برای آن واجب است
برای سه چیز وضوء واجب است:

1- خواندن نماز بصورت مطلق، فرق نمیکند نماز های فرضی باشد
و یا هم نماز های سنت و یا هم نماز نوافل حتی اگر نماز جنازه
هم باشد ، زیرا خداوند متعال میفرماید : «یا ایها الذین
آمنوا إذا قمتم إلى الصلاة فاغسلوا وجوهكم وأيديكم إلى
المرافق وامسحوا برءوسكم، وأرجلكم إلى الكعبين» پس هرگاه
کسی بخواهد نماز بگزارد و وضوء نداشته باشد، باید وضوء
گیرد.

و همچنین پیامبر صلی الله علیه و سلم فرمود: « لا يقبل الله صلاة
بغير طهور، ولا صدقة من غلول » (خداوند نماز بدون وضوء را، و
صدقه از مال بسرقت رفته از غنیمت را، نمیپذیرد). جز بخاری
همهء محدثین آنرا روایت کرده اند.

2- طواف خانه کعبه:

در مورد وضوء گرفتن برای طواف بیت الله در حدیثی ابن عباس رضی
الله عنهما آمده است که پیامبر صلی الله علیه و سلم فرموده است:
« الطواف صلاة إلا أن الله تعالى أحل فيه الكلام، فمن تكلم فلا
يتكلم إلا بخير» (طواف خانه کعبه نماز است، جز آنکه خداوند
سخن گفتن در آنرا، حلال فرموده است، پس هرکس در حین طواف حرف
میزند، جز به نیکی لب ننگشاید) ترمذی و دارقطنی آنرا روایت
کرده اند والحاكم و ابن السکن و ابن خزیمه آنرا « صحیح»
دانسته اند.

3- دست زدن به قرآن کریم:

زیرا ابوبکر بن محمد بن عمرو بن حزم از پدرش از جدش رضی الله
عنهم روایت کرده که پیامبر صلی الله علیه و سلم ، نامه ای به
اهل یمن ارسال داشت که در آن مرقوم گردیده بود: (لا یمس
القرآن إلا طاهر). (به قرآن کسی دست نزند مگر اینکه پاک
باشد). نسائی و دارقطنی و بیهقی و اثرم آنرا روایت کرده اند.
ابن عبدالبر گفته است: این حدیث، شبیه متواتر است، زیرا
مردم آنرا قبول کرده اند.

از عبدالله بن عمر رضی الله عنهما نقل شده که پیامبر صلی الله علیه
و سلم فرموده است: « لا یمس القرآن إلا طاهر» هیثمی در مجمع
الزواید آنرا ذکر کرده و گفته است: مردان راوی آن موثوق به
هستند. حدیث بر آن دلالت دارد که دست زدن به «مصحف» جایز
نیست جز برای کسیکه پاک و طاهر باشد. لیکن کلمه «طاهر» لفظی
است مشترك، برای کسی که وضوء دارد و برای کسی که جنب نیست،
بر هر دو یکسان اطلاق می شود و همچنین بر کسیکه مومن باشد و
کسیکه بر بدنش پلیدی نباشد نیز اطلاق می شود، برای اینکه یکی
از معانی آن بطور معین و مشخص اراده گردد، باید قرینه ای
باشد، پس آن حدیث مشخصاً کسی را که وضوء ندارد از دست زدن به
قرآن و مصحف منع نمی کند. و اما درآیه: « لا یمسه إلا المطهرون»
(بدان دست نمی زنند مگر پاکان).

بر حسب ظاهر ضمیر در « لا یمسه » بر می‌گردد به « کتاب مکنون » که مراد از آن لوح محفوظ است، زیرا به آن نزدیکتر است، آنوقت مراد از « مطهرون » فرشتگان خواهد بود. همچنانکه در دیگر سخن خداوند آمده است که: « فی صحف مکرمة، مرفوعة مطهرة، بأیدی سفرة، کرام بررة » (این آیات قرآنی ثبت شده است در صحیفه‌های گرامی و ارجمند، و بلند قدر و پاکیزه از همه‌ی عیبها، این آیات بدستهای فرشتگان گرامی نیکوکار نوشته شده است).

رای ابن عباس و شعبی و ضحاک و زید بن علی و المویذ بالله و داود و ابن حزم و حماد بن ابی سلیمان بر آنست که اگر کسی وضوء نداشته باشد، جایز است به مصحف دست بزند. و اما قرائت قرآن برای کسیکه وضوء ندارد بدون اینکه به مصحف دست بزند باتفاق همه فقهاء جایز است. شیخ آلبنی نیز بر این عقیده است که دست زدن به قرآن و مصحف بدون وضوء اشکال ندارد. چیز هایی که وضوء گرفتن برای آنها مستحب است: وضوء در حالات زیر مستحب و مندوب است:

1- بهنگام ذکر خداوند عزوجل:

زیرا از مهاجر بن قنفذ رضی الله عنه روایت شده که: بر پیامبر صلی الله علیه و سلم سلام کرد و ایشان مشغول وضوء گرفتن بود و به وی جواب سلام نداد تا اینکه وضوء گرفت و آنوقت سلام وی را جواب داد و فرمود: (إنه لم یمنعني أن أرد عليك إلا أني کرهت أن أذكر الله إلا على الطهارة) (آنچه که مرا بر آن داشت تا به تو پاسخ ندهم، آن بود که دوست نداشتم نام الله را بر زبان آورم مگر اینکه پاک باشم) قتاده گوید: «لذا حسن دوست نداشت قرآن بخواند و یا ذکر الله بگوید، مگر اینکه وضوء بگیرد». احمد و ابو داود و نسائی و ابن ماجه آنرا روایت کرده‌اند. از ابو جهیم بن الحارث رضی الله عنه روایت شده که گفته است: « پیامبر صلی الله علیه و سلم از اطراف بئر جمل (در حوالی مدینه) بر می‌گشت، مردی به وی رسید و بدو سلام داد، پیامبر صلی الله علیه و سلم بدو جواب نداد تا اینکه به کنار دیواری رفت و از خاک آن بر صورت و دستهای خود مسح کرد (تیمم نمود) سپس جواب سلام او را گفت». احمد و بخاری و مسلم و ابو داود و نسائی آنرا روایت کرده‌اند.

و این مطلب بر سبیل استحباب و افضلیت است و الا ذکر خدا و گفتن نام الله، برای کسی که وضوء دارد یا بی وضوء است و یا جنب است، نشسته یا ایستاده، در حال رفتن یا خوابیده، بدون کراهت برای همه یکسان جایز است. زیرا عایشه رضی الله عنها گفته است: (کان رسول الله صلی الله علیه و سلم یذكر الله علی کل أحيانه) « پیامبر صلی الله و سلم در همه‌ی اوقاتش نام خدا را بر زبان می‌آورد ». هر پنج نفر بجز نسائی آنرا روایت کرده‌اند. بخاری بدون « اسناد » از علی کرم الله وجهه، نقل کرده است: «کان رسول الله صلی الله علیه و سلم یخرج من الخلاء فیقرئنا ویأكل معنا اللحم، ولم یکن یحجزه عن القرآن شیء لیس الجنابة» (همواره پیامبر صلی الله علیه و سلم بعد از آنکه از محل قضای حاجت

بیرون می‌آمد، برایمان قرآن می‌خواند و با ما گوشت می‌خورد و هیچ چیزی او را از خواندن قرآن باز نمی‌داشت مگر جنابت) هر پنج نفر آنرا روایت کرده‌اند و ترمذی و ابن‌السکن آنرا «صحیح» دانسته‌اند.

2- بهنگامی که انسان می‌خواهد بخوابد:

زیرا براء بن عازب رضی الله عنه گفته است که پیامبر صلی الله علیه و سلم فرمود: (إذا أتيت مضجعك فتوضأ وضوءك للصلاة ثم اضطجع على شقك الايمن، ثم قل اللهم أسلمت نفسي إليك، ووجهت وجهي إليك، وفوضت أمري إليك، وألجأت ظهري إليك، رغبة ورهبة إليك، لا ملجأ ولا منجى منك إلا إليك، اللهم آمنت بكتابك الذي أنزلت، ونبيك الذي أرسلت، فإن مت من ليلتك فأنت على الفطرة، واجعلهن آخر ما تتكلم به،) قال فرددتها على النبي صلی الله علیه وسلم فلما بلغت: (اللهم آمنت بكتابك الذي أنزلت: ورسولت، قال: لا... ونبيك الذي أرسلت».

(هرگاه خواستی به رختخواب بروی، همانگونه که برای نماز وضوء می‌گیری، وضوء بگیر، سپس بر پهلو راست بخواب، و بگو: «خداوندا جان خود را به تو سپردم، و به تو روی آوردم، و کار خود را به تو محول نمودم، و به تو پناه آوردم، امید و ترسم به توست، و از تو به تو پناه می‌برم و به تو می‌گریزم، خداوندا به کتابت که فرو فرستاده‌ای و به پیام آوردت که مبعوث کرده‌ای، ایمان آوردم. اگر در همان شب (بدنبال گفتن این اورداد و ادعیه) بمیری، تو بر فطرت پاک هستی این کلمات آخرین کلماتی باشد که قبل از خواب بدان تکلم می‌کنی، براء گوید: آن کلمات را در پیش پیامبر صلی الله علیه و سلم تکرار کردم و وقتی که به اللهم آمنت... رسیدم بجای «نبيك»، «رسولك» گفتم، فرمود: «نه... و نبيك الذي ارسلت» بگو). احمد و بخاری و ترمذی آنرا روایت کرده‌اند.

و گرفتن وضوء بهنگام خواب، برای شخص جنب بیشتر مورد تاکید است، زیرا ابن عمر رضی الله عنهما گفته است که: از پیامبر صلی الله علیه و سلم پرسیده است: "یا رسول الله اینام أحننا جنبا؟ قال: (نعم إذا توضأ). (ای رسول خدا آیا کسی از ما، اگر جنب باشد، می‌تواند بخوابد؟ فرمود: «آری، اگر وضوء بگیرد). و از عایشه رضی الله عنها روایت شده است که گفته: کان رسول الله صلی الله علیه وسلم إذا أراد أن ينام وهو جنب، غسل فرجه وتوضأ وضوءه للصلاة) (هرگاه پیامبر صلی الله علیه و سلم جنب می‌بود و می‌خواست بخوابد شرمگاه خویش را می‌شستند و بهمانگونه که برای نماز وضوء می‌گیرند وضوء می‌گرفتند) همه‌ی محدثین آنرا روایت کرده‌اند.

3- برای شخص جنب وضوء گرفتن سنت است:

هرگاه انسان بخواد غذا بخورد یا آب بنوشد یا مجدداً به جماع نزدیکی اقدام نماید، مستحب است که وضوء بگیرد، زیرا عایشه رضی الله عنها گفته است: «کان النبي صلی الله علیه وسلم إذا كان جنباً فأراد أن يأكل أو ينام توضأ» (پیامبر صلی الله علیه و سلم هرگاه جنب می‌بود و می‌خواست غذا بخورد یا بخوابد وضوء می‌گرفت) و از عمار بن یاسر روایت شده است که: (أن النبي صلی

الله عليه وسلم رخص للجنب إذا أراد أن يأكل أو يشرب أو ينام، أن يتوضأ وضوءه للصلاة) (پیامبر صلی الله علیه و سلم رخصت داده است برای جنب که هرگاه خواست غذا بخورد یا چیزی بنوشد یا بخوابد، وضوء بگیرد بهمانگونه که برای نماز وضوء می‌گیرد). احمد و ترمذی آن را روایت کرده‌اند و ترمذی آنرا «صحیح» دانسته است. از ابو سعید روایت شده که پیامبر صلی الله علیه و سلم فرموده است: «إذا أتى أحدكم أهله ثم أراد أن يعود فليتوضأ» (هرگاه یکی از شما با همسر خود نزدیکی نمود، سپس خواست مجدداً نزدیکی نماید، وضوء بگیرد). جماعت محدثین جز بخاری آنرا روایت کرده‌اند. ابن خزیمه و ابن حبان و حاکم نیز آنرا روایت کرده‌اند و بدان افزوده‌اند: «فإنه أنشط للعود» (زیرا بیگمان نشاط انگیزتر است برای انجام مجدد آن).

4- قبل از غسل خواه غسل واجب یا غسل مستحب، وضوء گرفتن مندوب است:

زیرا عایشه رضی الله عنها گفته است: «كان رسول الله صلى الله عليه وسلم إذا اغتسل من الجنابة، يبدأ فيغسل يديه، ثم يفرغ يمينه على شماله فيغسل فرجه، ثم يتوضأ وضوءه للصلاة» (پیامبر صلی الله علیه و سلم هرگاه می‌خواست غسل جنابت کند، نخست هر دو دست را می‌شست سپس با دست راست، آب برمی‌داشت و بر دست چپ می‌ریخت و شرمگاه خویش را می‌شست، سپس وضوء می‌گرفت، همانگونه که برای نماز وضوء می‌گرفت). این حدیث را جماعت محدثین روایت کرده‌اند.

5- بعد از خوردن غذایی که با آتش تماس داشته است: زیرا ابراهیم بن عبدالله بن قازط گفته است: «از کنار ابو هریره گذشتم که وضوء می‌گرفت، گفتم: آیا می‌دانی چرا وضوء می‌گیرم؟ لقمه‌های از پنیر برشته به آتش خورده‌ام، چون از پیامبر صلی الله علیه و سلم شنیدم که می‌فرمود: «توضئوا مما مست النار» (اگر چیزی خوردید که با آتش تماس پیدا کرده است، وضوء بگیرید). احمد و مسلم و چهار نفر از محدثین آنرا روایت کرده‌اند. از عایشه (ره) روایت شده است که پیامبر صلی الله علیه و سلم فرموده است: «توضئوا مما مست النار» (اگر از آنچه آتش به آن رسیده است خوردید، وضوء بگیرید). احمد و مسلم و نسائی و ابن ماجه آنرا روایت کرده‌اند.

امر به گرفتن وضوء در این احادیث بر «ندب» حمل شده نه بر وجوب، زیرا عمرو بن امیه ضمیری رضی الله عنه گفته است: «رأيت النبي صلى الله عليه وسلم يحتز من كتف شاة فاكل منها فأكل منها فدعى إلى الصلاة فقام وطرح السكين وصلى ولم يتوضأ» (پیامبر صلی الله علیه و سلم را دیدم که از شانه گوسفندی که بریان شده بود می‌برید و می‌خورد در آن وقت (آذان گفته شد) به نماز دعوت شد، برخاست و کارد را انداخت و نماز گزارد بدون اینکه تجدید وضوء نماید). این حدیث متفق علیه است، نووی گفته است: از این حدیث برمی‌آید که می‌توان گوشت را با کارد برید.

6- تجدید وضوء برای هر نمازی مستحب است:

زیرا بریده رضی الله عنه گفته است: پیامبر صلی الله علیه و سلم

برای هر نمازی وضوء می‌گرفت، وقتی که روز فتح مکه فرا رسید، وضوء گرفت و بر خفین خود مسح کرد و چند نماز را با یک وضوء خواندند. عمر بن خطاب به ایشان گفت: یا رسول الله امروز چیزی کردید که قبلاً نمی‌کردید، پیامبر صلی الله علیه و سلم فرمود: " عمدا فعلته یا عمر (بعمد چنین کاری کردم ای عمر). احمد و مسلم و دیگران آنرا روایت کرده‌اند.

و از عمرو بن عامر انصاری رضی الله عنه روایت شده که گفته است: "انس بن مالک می‌گفت: پیامبر صلی الله علیه و سلم، برای هر نمازی وضوء می‌گرفت - یعنی بدون این که وضوءیش باطل شده باشد - عمرو گفت: گفتم شما چه کار می‌کردید؟ گفت: ما تا زمانی که وضوءیمان باطل نمی‌شد چند نماز را با یک وضوء می‌گزاردیم". احمد و بخاری آنرا روایت کرده‌اند. از ابو هریره رضی الله عنه روایت شده که پیامبر صلی الله علیه و سلم فرموده است: "لولا أن أشق على أمتي لامرتهم عند كل صلاة بوضوء، ومع كل وضوء بسواك (اگر امت خود را به مشقت نمی‌انداختم، به آنان دستور می‌دادم که برای هر نمازی جداگانه وضوء بگیرند و با هر وضوءی مسواک بزنند) احمد. آنرا با

«سند» «حسن» روایت کرده است. از ابن عمر رضی الله عنهما روایت شده که گفته: پیامبر صلی الله علیه و سلم می‌فرمود: «من توضأ على طهر كتب له عشر حسنات» (کسیکه در حال داشتن وضوء، مجددا وضوء بگیرد، ده خوبی برای او نوشته می‌شود) ابو داود و ترمذی و ابن ماجه آنرا روایت کرده‌اند.

فوایدی که وضوء گیرنده بدانها نیاز دارد:

- 1- سخن مباح، در حین وضوء گرفتن، مباح است، در سنت نبوی چیزی که سخن گفتن در حین وضوء را، منع کند روایت نشده است.
- 2- دعاهائی که بهنگام شستن اندامها خوانده می‌شود، در حدیث سندی و اصلی ندارد، بهتر آنست که فقط به همان دعاهائی اکتفاء شود که در مبحث سنن وضوء ذکر گردید.
- 3- اگر وضوء گیرنده در تعداد شستن اندامها شك کند، بنای بر یقین بگذارد که اندک است: (مثلاً اگر شك کند که آیا سه بار صورتش را شسته یا دو بار، بنای بر یقین بگذارد که دو بار است).

4- چنانچه روی اندامهای وضوء، چیزی باشد که مانع رسیدن آب به اندامها باشد مانند موم و غیره، وضوء باطل است، اما رنگ تنها مانند رنگ حنا و امثال آن، در صحت وضوء تاثیر ندارد، زیرا مانع رسیدن آب به پوست بدن نمی‌شود.

5- زنی که همیشه قاعده باشد و کسی که سلس البول بوده و یا نتواند باد شکم را نگه دارد و کسانی که چنین عذرهایی دارند، هرگاه در تمام اوقاتشان آن عذر وجود داشته باشد یا نتوانند آن عذر را تحت قاعده و ضابطه درآورند، اینها همه باید برای هر نمازی وضوء بگیرند و نمازشان تا زمانی که عذر موجود باشد معتبر و صحیح است.

6- در وضوء می‌توان از دیگران کمک گرفت و به کمک دیگران وضوء گرفت.

7- مباح است برای کسی که وضوء می‌گیرد، بعد از وضوء اندامهای خود را با دستمال و یا هر چیز دیگری خشک کند خواه در تابستان یا در زمستان.

یادداشت فقهی:

وضوء ی جبیره:

هرگاه یکی از اعضاییکه هنگام وضوء شسته می‌شوند زخمی گردد طوری که آب برای آن مضر باشد باید پارچه‌ای پاک و تمیز یا چیزی مانند چسب بر روی آن گذاشت و هنگام شستن سایر اعضاء بر آن قسمت مسح کرد.

بعد از وضوء این دعا را می‌خوانیم: «أشهد أن لا اله الا الله وحده لا شريك له . و أشهد أن مُحَمَّدًا عَبْدُهُ وَ رَسُولُهُ . اللَّهُمَّ اجْعَلْنِي مِنَ التَّوَابِينَ وَ اجْعَلْنِي مِنَ الْمُتَطَهِّرِينَ . اللَّهُمَّ اغْفِرْ لِي ذَنْبِي وَ وَسِّعْ لِي فِي دَارِي وَ بَارِكْ لِي فِي رِزْقِي سُبْحَانَكَ اللَّهُمَّ وَ بِحَمْدِكَ أَشْهَدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ . أَسْتَغْفِرُكَ وَ أَثُوبُ إِلَيْكَ».

یعنی: گواهی میدهم که معبود بر حق نیست مگر خدای یکتا که هیچ شریکی ندارد و گواهی میدهم که محمد بنده و فرستاده اوست. خداوندا مرا از توبه‌کنندگان قرار ده که همیشه رویشان به درگاه تو است و مرا از پاکیزه‌گان قرار بده خداوندا گناهانم را بیامرز و در خانه و مسکن من گشایش و فراخی و در روزی من برکت قرار ده پاک و بی‌عیبی تو ای خدا و ستایش مخصوص توست گواهی می‌دهم که معبودی بر حق نیست مگر تو از تو طلب مغفرت می‌نمایم و بسوی تو باز می‌گردم .

شک در شکستن وضوء:

شک از جمله امراض روحی است که اگر از حد و مرز بگذرد، صحت و سلامتی جسمی انسان و در صورت عدم کنترل سلامتی جامعه را به معرض خطر جدی مواجه می‌سازد، که باید با دقت معالجه شود . پروردگار با عظمت ما را از شر آن نجات دهد . قاعده کلی و اساسی در دین مقدس اسلام در باب طهارت همین است که تا زمانیکه نمازگزار صدایی را نشنود و یا بویی را احساس نکرده باشد، از شک در مورد شکستن وضوء دست بردارد و نمازش را ترك نکند.

طوریکه این حکم در حدیثی عبد الله بن یزید انصاری بشرح ذیل بیان گردیده است: «عَبْدُ اللَّهِ بْنِ يَزِيدِ الْأَنْصَارِيِّ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ رَوَى أَنَّهُ شَكَا إِلَى رَسُولِ اللَّهِ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ الرَّجُلَ الَّذِي يَخِيلُ إِلَيْهِ أَنَّهُ يَجِدُ الشَّيْءَ فِي الصَّلَاةِ، فَقَالَ: «لَا يَنْفَتِلُ أَوْ لَا يَنْصَرِفُ حَتَّى يَسْمَعَ صَوْتًا أَوْ يَجِدَ رِيحًا» . (بخاری: 137). (عبدالله بن یزید انصاری می‌گوید: از رسول الله صلی الله علیه وسلم پرسیدم: اگر شخصی، هنگام خواندن نماز به شک بیفتد که وضوءیش شکسته است (بادی از شکمش خارج شده است) چه کار باید بکند؟ آنحضرت صلی الله علیه وسلم فرمود: «تا وقتی که صدایی نشنیده و یا بویی احساس نکرده باشد، نمازش را ترك نکند».

بنابراین بر اساس این حدیث صحیح، هر زمانیکه یک شخص وضوء دارد، شک کند در اینکه آیا وضوءیش باطل شده است یا خیر؟

این شك برای وی زیان ندارد و وضوءیش باطل نمی شود ، خواه در حین نماز این شك پیش آید، یا در خارج نماز، تا اینکه یقین حاصل کند که وضوءیش باطل شده است. در حدیثی از ابو هریره رضی الله عنه روایت شده است که پیامبر صلی الله علیه و سلم فرمود: «إِذَا وَجَدَ أَحَدُكُمْ فِي نَفْسِهِ شَيْئًا فَأَشْكَلَ عَلَيْهِ أَخْرَجَ مِنْهُ شَيْءٌ أَمْ لَا؟ فَلَإِيْ خَرَجَ مِنَ الْمَسْجِدِ حَتَّى يَسْمَعَ صَوْتًا أَوْ يَجِدَ رِيْحًا» (هرگاه بادی در شکم کسی پیچید و به شك افتاد، که آیا چیزی از وی خارج شده است یا خیر؟ از نمازش خارج نشود، مگر اینکه صدائی بشنود یا بوئی احساس کند). (مسلم و ابوداود و ترمذی آنرا روایت کرده اند.)

البته شنیدن صدا و احساس کردن بوی بخصوصی مراد نیست، بلکه مراد آنست که یقین حاصل کند بر آنکه چیزی از وی خارج شده است. ابن المبارک گفته است: هرگاه شك کند در شکستن وضوء، وضوء بر وی واجب نیست، یعنی باطل نمی شود مگر اینکه آنچنان یقین حاصل کند که بتواند روی آن سوگند یاد کند.

اما اگر در نداشتن وضوء یقین داشته باشد، لیکن در طهارت و گرفتن وضوء بعد از آن شك کند، باجماع مسلمین لازم است که وضوء بگیرد.

آیا لمس و بوسیدن همسرو وضوء را باطل می سازد : حکم قرآنی اینست که پروردگار با عظمت ما میفرماید: «... أَوْ جَاءَ أَحَدٌ مِنْكُم مِّنَ الْغَائِطِ أَوْ لَامَسْتُمُ النِّسَاءَ فَلَمْ تَجِدُوا مَاءً فَتَيَمَّمُوا...» (سوره النساء : آیه 43).

«... اگر یکی از شما از قضای حاجت آمد، یا با زنان خویش نزدیکی کرده باشید و آبی نیافتید پس با خاک پاک تیمم کنید...» مفسران، و فقها در مورد معنا و حکم این آیه با هم اختلاف نظر دارند، که مختصراً ذیلاً بدان اشاره می‌داریم :

حکم پیروان مذهب امام ابوحنیفه:
علمای پیروان فقه امام صاحب ابوحنیفه (رح) بدین عقیده اند که : لمس همسر چه با شهوت باشد و چه بغیر از شهوت، و چه با عمد باشد و چه بغیر عمد، وضوء را باطل نمیکنند، و یکی از دلایلشان اینست که در این آیه هدف از «لمس» نزدیکی و جماع است، و نه مجرد لمس کردن.

حکم پیروان مذهب امام شافعی:
علمای پیروان فقه امام صاحب شافعی بدین عقیده اند که لمس کردن همسر چه با شهوت باشد و یا بغیر شهوت، و چه سهوا باشد و چه عمداً، یعنی هر نوع تماس با زن چه کوچک باشد و چه بزرگ وضوء را باطل میکند، و یکی از دلایلشان اینست که معنای «لمس» در این آیه همان ملامست است.

حکم پیروان مذهب مالکی و حنبلی:
علمای پیروان فقه امام صاحب مالک و امام صاحب حنبل، قولشان ما بین دو قول مذهب امام ابوحنیفه و امام شافعی میباشد و

میگویند که اگر لمس زن با شهوت باشد وضوء را باطل میکند، ولی اگر لمس زن با شهوت نباشد وضوء را باطل نمیکند.

حکم شیخ عثیمین :

شیخ عثیمین در فتاوی (المرأة، صفحه 20) خویش میفرماید: از ام المومنین عایشه رضی الله عنها روایت است که گفت: « أَنْ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَبَّلَ امْرَأَةً مِنْ نِسَائِهِ ثُمَّ خَرَجَ إِلَى الصَّلَاةِ وَلَمْ يَتَوَضَّأْ » أبو داود (178، 179، 180)، وترمذی (86)، نسائی (104/1) وابن ماجه (502) و در

« صحیح ابی داود » (172). (« پیامبر صلی الله علیه وسلم یکی از همسرانش را بوسید و سپس برای نماز بیرون رفت و وضوء (تازه ای) هم نگرفت ».

در اینجا ملاحظه میشود که شیخ عثیمین نظریه امام صاحب ابوحنیفه در این بابت تائید نموده که: لمس همسر چه با شهوت باشد و چه بغیر از شهوت، و چه با عمد باشد و چه بغیر عمد، وضوء را باطل نمیکند

خلاصه و نتیجه گیری بحث :

هر کدام از این ائمه دلایل خودشان را قانع کننده میدانند، ولی حقیقت امر اینست: تحقیقاتیکه در این مورد توسط علماء اهل حدیث و غیره، صورت پذیرفته است، قول راجحتر را قول امام ابوحنیفه میدانند که میگوید لمس زن چه با شهوت باشد و چه بغیر شهوت، و چه با عمد باشد و چه بغیر عمد، وضوء را باطل نمیکند.

ابن جریر طبری میگوید که این رأی به صواب اولی است، زیرا از عایشه رضی الله عنها روایت شده است که: « أَنْ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ كَانَ يَقْبَلُ بَعْضَ أَزْوَاجِهِ ثُمَّ يَصَلِي وَلَا يَتَوَضَّأُ » (روایت ابوداود و نسائی)، یعنی: (پیغمبر صلی الله علیه وسلم بعضی از زنان خویش را میبوسید و سپس نماز میخواند بدون آنکه وضوء بگیرد)، و ابن کثیر نیز این رأی را ترجیح داده است. بنابراین قول راجحتر اینست که لمس کردن زن چه با شهوت و چه بغیر شهوت وضوء را باطل نمیکند.

حکم وضوء برای داکتر در معاینه عورت مریض:

اگر طبیب و یا جراح در حین معاینه عورت مریض آنرا (لمس و یا هم نگاه کند) حکم شرعی برای گرفتن وضوء برای طبیب و یا هم جراح چیست؟

عالم جلیل القدر جهان اسلام شیخ عبد العزیز در این مورد میفرماید: « ممانعتی دیده نمیشود که: طبیب مرد عورت مرد را در وقت نیاز لمس کند و یا برای معاینه نگاه کند، چه عورت جلویی باشد یا عقب، می تواند به دلیل نیاز و ضرورت آنرا نگاه و لمس کند، و یا اگر نیازی در کار بود خون لمس کند مثلاً برای پی بردن به حالت زخم یا مداوای آن (دستش خونی شود)، و بعد از آن دستش را بشوید، و وضوء هم با لمس خون یا ادرار باطل نمی شود، اما هرگاه عورت را لمس نمود وضوءیش باطل می شود چه عورت جلویی باشد یا عقب، ولی دست زدن به خون و ادرار و یا دیگر نجاست ها موجب باطل شدن وضوء نیستند، فقط باید با

آب شسته شود، لکن کسی که فرج را بدون حائل (مثل دستکش) لمس کند یعنی تماس (مستقیم) گوشت (دست) با گوشت (فرج) وضوءیش باطل می شود، زیرا پیامبر صلی الله علیه وسلم فرمودند: «مَنْ أَفْضَى بِيَدِهِ إِلَى فَرْجِهِ، لَيْسَ دُونَهُمَا سِتْرٌ، فَقَدْ وَجَبَ عَلَيْهِ الْوُضُوءُ». یعنی: «کسی که بدون حائلی به آلت تناسلی خود دست زد، بیگمان وضوء بر وی واجب است (وضوءیش باطل شده)» احمد و ابن حبان و حاکم آنرا روایت کرده اند. و همینطور اگر طیب زنا نه فرج زن را به دلیل نیازی لمس کند، وضوءی او، اگر قبلاً طهارت داشته - باطل می شود مثل وضوءی مرد». (تفصیل موضوع را میتوان در مجموع فتاوی متنوعه للشیخ ابن باز 6 / 20 مطالعه نمود)

خشک کردن اعضاء بعد از وضوء:

برای مسلمان که وضوء میگیرد جایز است اعضای وضوءیش را بعد از وضوء خشک کند، زیرا اصل در این فعل بر اباحه و جواز است.

امام ابن قدامه در «المغنی» (195/1) گفته: «خشک کردن اعضایش بوسیله دستمال بعد از غسل یا وضوء بدون ایراد است، و این از امام احمد نقل شده است، و نقل شده که عثمان (بن عفان) و حسن بن علی (بن ابی طالب) و انس رضی الله عنهم بعد از وضوء از دستمال (برای خشک کردن) استفاده کردند، و این رأی بسیاری از اهل علم است که رأی صحیح تر هم همین است، زیرا اصل بر اباحه است».

و از شیخ ابن عثیمین درباره خشک کردن اعضای وضوء سوال شد، ایشان در جواب فرمود:

«خشک کردن اعضاء ممانعتی ندارد، زیرا اصل بر عدم ممنوعیت است، و (کلا) اصل در غیر عبادات؛ مانند عقود و افعال و اعیان بر اباحه است، تا آنکه دلیلی بر ممنوعیت آن ارائه شود. اگر کسی بگوید:

پس به حدیث میمونه رضی الله عنها چه پاسخی می دهید که چنین ذکر کرده: پیامبر صلی الله علیه وسلم غسل کردند، میمونه گفت: پارچه ای برایش آوردم (تا بدنش را خشک کند) ولی پیامبر صلی الله علیه وسلم نپذیرفتند، و آب (مانده بر بدنش) را با دستش (به زمین) می ریخت. حدیث متفق علیه است.

جواب اینست که: این فعل پیامبر صلی الله علیه وسلم موضوع منحصری بود که چند احتمال دارد: یا به سببی که مربوط به پارچه است بوده؛ یا پاکیزه نبوده، یا ترسیده که پارچه تر شود و آنرا نامناسب دیده، خلاصه احتمالاتی هست، ولی همین که (همسرش) برای ایشان پارچه ای آورده (تا بدنشان را خشک کنند) خود دلیلی است که خشک کردن اعضا از عادت ایشان بوده، وگرنه برای ایشان پارچه نمی آوردند». (تفصیل را میتوان در مجموع فتاوی ابن عثیمین) (93/11) مطالعه فرماید.

حکم وضوء در غسل جنابت:

شخصیکه غسل جنابت داشته باشد به حکم پروردگار که میفرماید: «وَإِنْ كُنْتُمْ جُنُبًا فَاطَّهَّرُوا» (سوره مائده: آیه 6) (و ...)

اگر جنب بودید (و خواستید نماز بخوانید) همه‌ی بدن را بشوئید).

پس انسان جنب اگر در استخر یا جویی فرو رود، چنانچه نیت رفع جنابت را نموده و مضمضه و استنشاق نماید، حدث اصغر و اکبر از او برطرف شده و پاک می‌گردد، زیرا الله تعالی چیزی جز طهارت از ما نخواسته است؛ یعنی طوری بر بدن خود آب بریزیم که آب تمام بدن ما را فرا گیرد، هر چند بهتر آن است که غسل کننده در ابتدای امر باید وضوء‌یی مانند وضوء‌ی نماز بگیرد، زیرا رسول الله صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قبل از انجام غسل پس از آن که مسح دستانش را می‌شست. استنجا می‌گرفت و سپس مانند وضوء‌ی نماز وضوء می‌گرفت و آنگاه بر سر خود آب می‌ریخت؛ هنگامی که احساس می‌کرد که پوست سرش از آب خیس و سیراب شده است، سه بار بر بدن خود آب می‌ریخت و تمام بدنش را می‌شست.

اما اگر استحمام و دوش گرفتن به خاطر نظافت یا حصول سردی باشد، این حمام کردن نمی‌تواند برای وضوء کافی باشد، زیرا استحمام با این کیفیت از عبادت نیست بلکه از عادات می‌باشد، هر چند که شریعت اسلام دستور بر نظافت می‌دهد. ولی نظافت به روش حکم غسل از جنابت نیست، بلکه مطلق نظافت به هر روشی که تنظیف و تمیزی حاصل شود انجام می‌گیرد. به هر حال اگر شخصی به خاطر حصول سردی و رفع گرما یا نظافت غسل کند، این غسل جای وضوء را نمی‌گیرد. (والله اعلم) (شیخ ابن عثیمین- مجموع فتاوا و رسایل (218/11)).

شک در داشتن وضوء :

اگر نماز گزار در مورد داشتن وضوء شک کند : از اینکه آیا وضوء دارد یا خیر، بطور خلاصه قاعده بر اینست که اگر در اصل طهارت مطمئن هستید و یقین دارید که وضوء گرفته اید ولی شک کردید که آیا باطل شده است یا نه، در اینصورت شما وضوء دارید زیرا شک و گمان نمیتواند یقین و اطمینان را باطل کند، ولی اگر در اصل طهارت شک دارید که آیا وضوء را گرفته اید یا نه، در این صورت شما بایست دوباره وضوء بگیرید زیرا از شک و تردید نمیشود یقین حاصل کرد.

در ضمن شما بایست در موارد طهارت و نجاست زیاد وسواس به خرج دهید زیرا شیطان سبب میشود که شخص را در تنگنا قرار دهد تا اینکه آن عبادت را ترک کند و از آنجاییکه دین اسلام دین یسر و آسان است پس اگر از طهارت یقین حاصل کردید دیگر مجال شک را روی خود باز نکنید ولی اگر ملاحظه کردید که واقعا چیزی خارج شده (یعنی مذی، ودی و یا بول) پس بایست لباس و شرمگاه و بیضه‌ها (هنگام خروج مذی) را شست و دوباره وضوء گرفت و غسل تمام بدن لازم نیست.

در مورد استنجا باید صبر کرد تا قطرات ادرار بند شود ولی اگر پس از استنجا یقین حاصل کردید که کمی ادرار خارج شده است پس بایست دوباره آلت تناسلی خود را و همچنین اثرات ادرار در روی لباسش بشوید و لازم به عوض کردن لباس نیست مگر اینکه ادرار در لباس بخش شده باشد و جای لکه‌های ادرار را نتوان پیدا کرد، در هر صورت بایست وقت نماز را به تاخیر

انداخت بلکه در حد استطاعت بایست طهارت گرفت و نماز را سر وقت خواند.

و اگر در جایی بودید که دسترسی به آب نداشتید و لباستان نجس شد و بعلت عدم آب نتوانستید آنرا بشویید و وقت نماز فوت میشد پس بایست در همان حالت تیمم کنید و نمازتان را سر وقت بخوانید زیرا ادای نماز سر وقت فرض است و نمازتان در اینصورت قبول است و اگر پس از نماز آب پیدا شد نمازتان قبول است و لازم به تکرار نماز نیست.

بازی دادن شیطان:

بازی دادن شیطان بمعنی احتلام است (خارج شدن منی از آلت هنگام خواب)، در اینصورت بر شخص متذکره غسل واجب می شود. اگر آب در دسترس داشت، باید غسل نماید و اگر آب در دسترس وجود نداشت و یا مریض بود، تیمم نماید. و بعداً مبادرت به نماز خواندن کند، و در اولین فرصت که شرایط برای غسل مهیا گردید، اقدام به غسل نماید.

دلیل آن از کتاب و سنت نبوی:

قرآن عظیم الشان میفرماید: «يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِذَا قُمْتُمْ إِلَى الصَّلَاةِ فَاغْسِلُوا وُجُوهَكُمْ وَأَيْدِيَكُمْ إِلَى الْمَرَافِقِ وَامْسَحُوا بِرُءُوسِكُمْ وَأَرْجُلَكُمْ إِلَى الْكَعْبَيْنِ وَإِنْ كُنْتُمْ جُنُبًا فَاطَّهَّرُوا وَإِنْ كُنْتُمْ مَرْضَى أَوْ عَلَى سَفَرٍ أَوْ جَاءَ أَحَدٌ مِنْكُم مِّنَ الْغَائِطِ أَوْ لَامَسْتُمُ النِّسَاءَ فَلَمْ تَجِدُوا مَاءً فَتَيَمَّمُوا صَعِيدًا طَيِّبًا فَامْسَحُوا بِوُجُوهِكُمْ وَأَيْدِيكُمْ مِنْهُ مَا يُرِيدُ اللَّهُ لِيَجْعَلَ عَلَيْكُمْ مِنْ حَرَجٍ وَلَكِنْ يُرِيدُ لِيُطَهَّرَكُمْ وَلِيُتِمَّ نِعْمَتَهُ عَلَيْكُمْ لَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ» (سوره المائدة آیه: 6) (ای کسانی که ایمان آورده اید چون به (عزم) نماز برخیزید روی و دستهایتان را تا آرنج بشویید و سر و پاهای خودتان را تا برآمدگی پیشین (هر دو پا) بشویید و اگر جنباید خود را پاک کنید (= غسل نمایید) و اگر مریض یا در سفر بودید یا یکی از شما از قضای حاجت آمد یا با زنان نزدیکی کرده اید و آبی نیافتید پس با خاک پاک تیمم کنید و از آن به صورت و دستهایتان بکشید خدا نمیخواهد بر شما تنگ بگیرد لیکن میخواهد شما را پاک و نعمتش را بر شما تمام گرداند باشد که سپاس (او) بدارید.

الله تعالی در این آیه ما را امر به دو طهارت صغری و کبری و بوسیله تیمم می کنند. شیخ الاسلام ابن تیمیه در 396/21 می گوید: طهارت صغری همان وضوء و طهارت کبری همان غسل است.

سنت نبوی:

«عَنْ عِمْرَانَ بْنِ حُصَيْنِ الْخَزَاعِيِّ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: كُنَّا فِي سَفَرٍ مَعَ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وَإِنَّا أَسْرَيْنَا... ثُمَّ نَزَلَ فَدَعَا بِالْوُضُوءِ، فَتَوَضَّأَ وَتَوَدَّى بِالصَّلَاةِ فَصَلَّى بِالنَّاسِ، فَلَمَّا انْقَضَتْ صَلَاتُهُ، إِذَا هُوَ بِرَجُلٍ مُّعْتَزِلٍ لَمْ يُصَلِّ مَعَ الْقَوْمِ، قَالَ: «مَا مَنَعَكَ يَا فَلَانُ أَنْ تُصَلِّيَ مَعَ الْقَوْمِ؟» قَالَ: أَصَابَتْنِي جَنَابَةٌ وَلَا مَاءَ، قَالَ: «عَلَيْكَ بِالصَّعِيدِ فَإِنَّهُ يَكْفِيكَ» (بخاری: 344) (از عمران بن حصین رضی الله عنه روایت شده که گفت: : در سفری همراه رسول الله صلی الله علیه وسلم بودیم. رسول الله صلی الله علیه وسلم آب خواست و

وضوء گرفت. سپس، آذان گفته شد و ایشان نماز را اقامه کرد. پس از اتمام نماز، مردی را دید که در گوشه ای نشسته و در نماز، شرکت نکرده بود. رسول الله رسول الله صلی الله علیه وسلم پرسید: «ای فلانی! چرا در نماز جماعت شرکت نکردی؟» گفت: من نیاز به غسل داشتم و آب نبود. رسول الله رسول الله صلی الله علیه وسلم فرمود: «با خاک تیمم کن همین برایت کافی است».

آیا گوشت شتر شکننده وضوء است؟

اکثریت مطلق علماء بدین عقیده اند که خوردن گوشت شتر موجب باطل شدن وضوء میباشد. استدلال این تعداد علماء به احادیثی است که ذیلاً آنرا میاوریم:

در حدیثی از جابر بن سمره رضی الله عنه روایت است که شخصی از پیامبر صلی الله علیه وسلم پرسید: «أتوضأ من لحوم الغنم؟ قال إن شئت توضأ وإن شئت لاتتوضأ: قال: أتوضأ من لحوم الإبل؟ قال: نعم توضأ من لحوم الإبل» «آیا بعد از خوردن گوشت گوسفند وضوء بگیرم؟ پیامبر صلی الله علیه وسلم فرمود: اگر خواستی وضوء بگیر و اگر خواستی وضوء نگیر، گفت آیا بعد از خوردن گوشت شتر وضوء بگیرم؟ فرمود بله بعد از خوردن گوشت شتر وضوء بگیر» (مسلم حدیث شماره (360). البته وضوء فقط با گوشت شتر می شکنند و در حدیث نیز فقط همین گوشت شتر بیان یافته است: «توضوءوا من لحوم الإبل» (از خوردن گوشت شتر وضوء بگیرید.) مسلم حدیث شماره (360). این حکم بصورت کل شامل گوشت شتر بصورت عموم است فرق نمیکند شتر بزرگ باشد و یا هم چوچه شتر باشد.

خوآننده محترم!

در شریعت دین مقدس اسلام احکامی از طرف شارع وضع گردیده اند که انسانها با عقل و حواس محدود خویش تا هنوز به حکمت عقلی آن پی نبرده و به اصطلاح علت و حکمت آن برای ما بندگان در ظاهر امر نامعلوم و پنهان میباشد. مواردی هست که شاید هرگز مجالی برای یافتن آن حکمتها، ابعاد و عمق این احکام برای ما فراهم نشوند. ولی ما آنرا من حیث امر صریح نصوص شرعی و دینی مان مطابق به احکام الهی بطور بهتر و احسنتر انجام میدهم. درین جاء به یاد آوری بخش ازین احکام میپردازیم: ما چرا در ماه رمضان روزه می گیریم ولی در ماه رجب نمیگیریم؟ و یا چرا نماز عصر چهار رکعت است؟ و چرا پنج رکعت نیست؟ یا چرا کفاره ی سوگند اطعام ده نفر مسکین است و چرا دوازده نفر نیست؟

و از این نوع سوالات بسیارند که جواب اکثر آنها بر ما انسانها پوشیده است و جزء پروردگار کسی از حکمت آنها مطلع نیست و او نیز بندگان را از آن حکمتها مطلع نگردانیده است. ولی آنچه که مهم است، انجام اوامر الله تعالی و رسول الله صلی الله علیه وسلم طبق هدایت و دستور ایشان بدون چون و چرا است. و مؤمنان و مسلمانان واقعی کسانی هستند که در برابر اوامر الله تعالی و رسول الله صلی الله علیه وسلم سر تسلیم فرورده و همیشه این کلمه را ورد زبان خود سازند: «سَمِعْنَا وَ أَطَعْنَا»

یعنی: شنیدیم و اطاعت کردیم.

یا به عباره دیگر، پس از آنکه دستور را شنید، بلافاصله و بدون کنجکاوی یا اعتراض یا هر مسئله دیگر، آن دستور را اطاعت می کند حال چه حکمت آنرا بداند و چه نداند، زیرا ایمان جازم و قطعی دارد که هیچکدام از اعمال و دستورات خداوند بدون حکمت و از روی عبث نبوده است و همین ایمان راسخ آنهاست که باعث می شود همینکه دستور را شنید، بلافاصله اجرا کند و از حکمت، علت و چون و چرا نمی گردند. چرا که اگر خصوصیات و ویژگیهای مسلمان اینگونه نباشد که در برابر اوامر خدا گردن کجی و انقیاد نداشته باشد، در آنصورت یا ایمان در قلبش رسوخ نکرده و یا نشانه ای از ضعف ایمان است که باید اصلاح و تقویت گردد.

خداوند تبارک و تعالی می فرماید: «فَلَا وَرَبِّكَ لَا يُؤْمِنُونَ حَتَّىٰ يُحَكِّمُوكَ فِيمَا شَجَرَ بَيْنَهُمْ ثُمَّ لَا يَجِدُوا فِي أَنفُسِهِمْ حَرَجًا مِّمَّا قَضَيْتَ وَيُسَلِّمُوا تَسْلِيمًا» (سوره نساء 65) یعنی: به پروردگارت سوگند که آنها مؤمن نخواهند بود، مگر اینکه در اختلافات خود، تو را به قضاوت طلبند؛ وبعد از قضاوت تو، در دل خود احساس ناراحتی نکنند؛ و کاملاً تسلیم باشند.

با آن هم باید گفت عدم درک و فهم ما از حکمت احکام الهی به این معنای نیز نیست که احکام الهی حکمت ندارند. به یقین که احکام الهی حکمت دارند اما در موارد زیاد ما از حکمت آن آگاه نیستیم و ما آنها مانند امر الهی میپذیریم و درموردی حتی ضرورت به فهم حکمت آن نیز دیده نمی شود.

با آنها حکمت اینکه چرا گوشت شتر ناقض وضوء است: علماء رحمهم الله فرموده اند که وضوء و مسائل متعلق به آن جزء و احکام تعبدی (عبادات) است و گفته اند که هیچکس علت احکام تعبدی را نمی داند، جزء ذات پاک باری تعالی که او نیز علت و حکمت آنها را برای ما بیان نکرده اند و چون حکمت آن عبادات را برای احدی بیان نکرده اند پس کسی نمی تواند بطور قاطع حکمت آنها را توضیح دهد. اما می دانیم که خداوند تبارک و تعالی حکیمی است که بدون دلیل و حکمت حکمی را بر بندگانش تشریح نمی کند و قطعاً در آن مصالحی بوده است و ایشان از روی عیس احکام را تشریح نمی کنند.

اما برخی از علماء سعی کرده اند تا حکمتهای آنها کشف کنند و هرچند باز می گوئیم که این اقوال و توضیحات قطعی نیستند، با این وجود جهت بیان اقوال علماء در خصوص علت باطل شدن وضوء از خوردن گوشت به دو مورد اشاره می کنیم:

1- چون شتر طبیعت شیطانی دارد، پس هرکسی که گوشت آنرا بخورد این قوت شیطانی را به ارث می برد، بنابراین لازمست تا وضوء بگیرد تا آن حالت شیطانی از وی دفع شود.

براء بن عازب رضی الله عنه گوید: از پیامبر صلی الله علیه وسلم درباره نماز خواندن در استراحتگاه شتران سوال کردند، (پیامبر صلی الله علیه وسلم) فرمود: (لاتصلوا فی مبارک الإبل فإنها من الشیاطین). «در استراحتگاه شتران نماز نخوانید چون از شیاطین است». ابوداود (489).

و از حمزه بن عمرو اسلمی رضی الله عنه روایت است که رسول خدا صلی الله علیه وسلم فرمود: «عَلَى ظَهْرِكُمْ بَعِيرٌ شَيْطَانٌ ، فَإِذَا رَكِبْتُمُوهَا فَسَمُّوا اللَّهَ عَزَّ وَجَلَّ ..» یعنی: بر پشت هر شتری شیطانی هست، پس هرگاه سوار آن شدید اسم الله عزوجل را بیاورید (بسم الله گوید). رواه أحمد (2667) وحسنه الألبانی فی السلسلة الصحيحة (2271) .

2- گوشت شتر بر اعصاب تاثیر شدیدی دارد و انسان را به هیجان در می آورد، بنابراین در طب جدید انسان عصبی را از زیاده روی کردن در خوردن گوشت شتر نهی کرده اند، اما وضوء اعصاب انسان را آرام می کند چنانکه پیامبر صلی الله علیه وسلم توصیه نموده اند تا هنگام خشم و عصبانیت، وضوء گرفته شود تا آرام گردد. «الشرح الممتع (308/1) بتصرف».

شیخ ابن عثیمین رحمه الله می گوید: «حال چه این (گفته) حکمت آن باشد یا خیر، حکمت اصلی همان دستور الهی توسط پیامبرش محمد صلی الله علیه وسلم (برای گرفتن وضوء هنگام خوردن گوشت شتر) است، اما اگر حکمت آنرا دانستیم پس این فضلی از جانب خداوند و زیادت علم است، و اگر حکمت آنرا ندانستیم پس بر ما تسلیم و انقیاد (در برابر دستور شرع) است».

وضوء و رنگ ناخون:

در این هیچ جای شک نیست که: زن می تواند برای زینت و آرایش خویش از رنگ ناخون استفاده بعمل آرد و خواندن نماز با رنگ ناخون در شرع اسلامی هیچگونه ممانعتی شرعی ندارد، اما اگر زن ناخونش را بوسیله ماده ای رنگ کند که آن ماده مانع رسیدن آب به زیر آن شود، حکم شرع همین است که: وضوء و غسلش صحیح نیست مگر آنکه آن لایه رنگ را بردارد و بزداید، و اگر وضوء صحیح نباشد، متعاقباً خواندن نماز به وضوء ناقص هم صحیح نخواهد بود. چراکه حکم صریح پروردگار است تا در وضوء دست ها تا ارنج شسته شود، و از جمله فرایض وضومی باشد طوری که میفرماید: «فاغسلوا وجوهکم وایدیکم الی المرافق... آلیه» (بشوید صورت و دستها را تا مرفق (آرنج) ملاحظه فرماید که ناخن جز از دست ها است، در صورتیکه رنگ ناخون بر ناخون ها استعمال گردیده باشد مانع رسیدن آب به ناخون میگردد، و در صورت کل شستن دست مطابق حکم پروردگار نا تکمیل می ماند، در صورتیکه وضوء ناقص باشد، طوری که گفتیم نماز به وضوء ناقص قابل قبول نمی باشد.

ولی اگر ابتداء وضوء بگیرد و سپس ناخونش را با ماده (که مانع رسیدن آب به زیرش می شود) یعنی رنگ ناخون را به ناخونش بزند، چون قبلاً وضوء را بدون آن ماده گرفته است، لذا نمازش با آن وضوء صحیح است، تا آنکه وضوءیش باطل شود، که برای صحت وضوء لازم میشود آن ماده را بزداید و وضوء بگیرد.

در فتوای اسلامی علماء همین است که: «اگر رنگ، جرم بر روی ناخن ها باشد، وضوء صحیح نخواهد بود مگر آنکه قبل از وضوء پاک شود، ولی اگر جرم نداشته باشد - مانند حنا - وضوء صحیح

است.» «فتاوی اللجنة الدائمة» (218/5) .

آیا استعمال نضو، چرس، هروئین موجب شکستن وضوء اند؟

تعداد کثیری از علماء بدین عقیده اند که هر چیزیکه زایل کننده عقل باشد، وشعور انسان را ازبین

ببرد ویا آنر سست سازد، شامل مواد مخدره گردیده که به این ترتیب از جمله شکننده وضوء بشمار میرود. بنا استعمال،

نضو، سگرت، چرس و بنک، حشیش، تریاک و هروئین را شامل این حکم میدانند. به این ترتیب قیاساً هر ماده ایکه استعمال آن موجب زایل شدن عقل ویا سست شدن آن شود عین حکم را دارد.

درمورد موادیکه اربین برنده عقل شود تردید درمورد فاسخ کننده بودن وضوء شک وجود ندارد.

ولی کشیدن واستعمال کردن این اشیاء موجب واجب شدن غسل نمی شود، بلکه غسل تنها زمانی واجب می شود که کسی جنب باشد و یا زنی در قاعدگی باشد و پاک شده باشد، که در این مواقع غسل واجب می گردد.

ابن قدامه در کتاب المغنی می نویسد: «زوال عقل بوسیله ای جنون و اغماء و مستی و هر آنچه مشابه آنها است که توسط ادویه جات زایل کننده عقل حاصل می شوند، وضوء را باطل می کند حال چه (این زوال عقل) کم باشد یا زیاد، و علماء بر این حکم اجماع دارند». «المغنی (1/234).

امام نووی رحمه الله هم در کتاب المجموع می نویسد: «امت اسلام اجماع دارند که وضوء بوسیله جنون و اغماء باطل می شود، چنانکه ابن منذر و دیگران این اجماع را نقل کرده اند،

امام شافعی میفرماید: هرکسی عقلش بوسیله جنون یا اغماء یا مرض یا مست شدن با شراب یا نبیذ یا غیر این دو، و یا نوشیدن دوائی برای درمان که موجب زوال عقلش شود، وضوءیش باطل می شود. «المجموع» (2/25).

استاد سید سابق در «فقه السنة» زوال عقل را از موارد ابطال وضوء ذکر کرده و گفته: «خواه از راه دیوانگی یا اغماء، یا مستی یا دوا (دارو) باشد، و فرق نمی کند که این زوال عقل زیاد یا کم بوده باشد و خواه چنان نشسته که نشیمنگاهش

چسبیده به زمین بوده یا چنین نباشد، در همه این احوال ناقض وضوء است. زیرا زوال عقل در هر یک از این حالات، رساتر از زوال عقل در خواب است و علماء بر آن اتفاق کلمه دارند».

و اما استعمال مواد نشه آور و مست کننده باعث ابطال وضوء می گردد، و در این مورد مابین علمای امت اجماع صورت گرفته است. (برای مزید معلومات مراجعه فرماید: «الاوسط» لابن منذر

(1/155)

آیا خنده قهقهه وضوء و نماز را باطل میکند؟

قبل از همه باید گفت که: خندیدن در دین مقدس اسلام ممنوع نیست ولی زیاد خندیدن مخصوصاً با صدای قهقهه وبلند، ناپسند و دور از آداب اسلامی است.

علماء در مورد سیرت وسجای پیامبر اسلام محمد صلی الله علیه

وسلم مینویسند : « خنده پیامبر صلی الله علیه وسلم تنها تبسم بود. (صحیح الجامع (4861) .

در حدیثی از سماک بن حرب رضی الله عنه روایت شده و گفته است: «به جابر بن سمره گفتم: آیا شما با پیامبر صلی الله علیه وسلم می‌نشستی؟ گفت: بلی، خیلی اوقات از محل نمازش بلند نمی‌شد و صبحها تا طلوع آفتاب می‌نشست و وقتی که آفتاب طلوع می‌کرد برمی‌خواست، و به اصحاب صحبت می‌کردند و درباره دوران جاهلیت سخن می‌گفتند و می‌خندیدند و او نیز تبسمی می‌کرد، و در آن دوران افراد خوش‌ذوق و نکته‌دانی بودند که بسیار خوش‌طبع و شوخی‌طبعیتی بودند مانند: مردی بود در عهد پیامبر صلی الله علیه وسلم بنام عبدالله و ملقب بود به حمار، و او بسیار پیامبر را می‌خنداند». (صحیح البخاری (6282) .

نقطه قابل توجه آنست که لبخند نزدن و نخندیدن مطلقاً از وقار و جدیت بحساب نمی‌آید. اما زیاد خندیدن بخصوص مذموم است، بدلیل فرموده پیامبر صلی الله علیه وسلم که می‌فرماید: «والذی نفسی بیده لو تعلمون ما أعلم لضحکم قليلاً ولبکیتم کثیراً». السلسله الصحیحه (3194) .

یعنی: قسم به آن کسیکه نفس من در دست او است، اگر آنچه من می‌دانم، می‌دانستید، همیشه کم می‌خندید و زیاد گریه می‌کردید. و یا می‌فرماید: «ولا تكثروا الضحک فإن كثرة الضحک تمیت القلب». السلسله الصحیحه (506) .

یعنی: در خندیدن زیاده روی نکنید چرا که زیاد خندیدن قلب را می‌میراند.

و باید متوجه بود که منظور از اینکه فرمودند: «قلب را می‌میراند» مراد این نیست که قلب را از لحاظ مادی و جسمی از بین ببرد! بلکه مراد از مردن قلب بار معنوی آن است، یعنی قلبی که زیاد می‌خندد از لحاظ معنوی مرده است، زیرا ذکر و یاد آخرت را از یادبرده است و قلب زنده آن قلبی است که به یاد خدا باشد و به یاد عذاب جهنم باشد و بداند که این دنیا محل گذر است نه سرای خوشگذرانی و بقای جاودانه!

زیاد خندیدن موجب خواهد شد که سختی عذاب جهنم را از یاد ببریم، و هرگاه سختی عذاب جهنم را از یاد بردیم از انجام گناه هراسی نخواهیم داشت و از انجام عمل صالح غافل خواهیم گشت، اینجاست که فرمودند: « زیاد خندیدن قلب را می‌میراند». امام حسن بصری رحمه الله فرمودند: «ضحک المؤمن غفلة من قلبه». یعنی: «خنده ی (زیاد) مؤمن غفلتی از قلبش است». (الحلیة الأولیاء؛ أبی نعیم اصفهانی)

اما خنده در نماز:

قول راجح واضح در نزد علماء کرام همین است که : تبسم همراه با صوت (یعنی خنده بربق بربق) موجب باطل شدن نماز می‌گردد و علماء در این مورد اجماع نظر دارند ، آن خنده که صورت نماز را از بین ببرد نماز را باطل می‌سازد ولی صرف لبخند و یا تبسم بی صدا نماز را باطل نمی‌سازد . ابن منذر این اجماع را نقل کرده و می‌گوید: « (و علمای اسلام) اجماع کرده اند که تبسم همراه با صوت (خندیدن، قهقهه)

در نماز آنرا باطل می کند». (الإجماع صفحه 3).
 همچنین چندین اثر از صحابه روایت شده که آنها تبسم همراه با صوت را باطل کننده نماز می دانستند. اما تبسمی که همراه با صوت نباشد باطل کننده نماز نیست. از جابر رضی الله عنه نقل شده که گفت: «لا يقطع الصلاة التبسم، ولكن يقطع القرقرة». روایت ابن ابی شیبه (387/1). (یعنی: تبسم نماز را قطع (باطل) نمی کند، ولی قهقهه آنرا قطع می کند. (مصنف ابن ابی شیبه).
 همچنان در حدیثی از جابر بن عبدالله رضی الله عنه روایت شده آمده است: «إِذَا ضَجَّكَ فِي الصَّلَاةِ أَعَادَ الصَّلَاةَ ، وَلَمْ يُعِدَّ الوُضوءَ». (رواه البخاری معلقاً ، والدارقطنی (51) موصولاً) یعنی: هرگاه (نمازگزار) در نمازش خندید (نمازش باطل است) و نماز را اعاده کند، ولی وضوء (باطل نمی شود) تکرار نمی شود.
خواننده محترم!

خنده قهقهه اگر خارج از نماز باشد دو صورت دارد:
 اول - اگر خندیدن و قهقهه زدن به شخص تأثیر بگذارد یعنی آبرو و شخصیت او را به خطر بیندازد و موجب از بین رفتن شخصیت و حیثیت افراد در اجتماع و غیره بشود باید از این نوع خنده حذر کرد ، چه بسا بعضی اوقات این نوع خنده باعث حرمت هم میشود .

دوم - اما اگر خندیدن و قهقهه تأثیری بر شخص از حیث آبرو و حیثیت نداشته باشد در اینجا حداکثر چیزی که بر این شخص مترتب می شود کراهت داشتن این نوع خندیدن است یعنی خنده با صدای بلند یا قهقهه کردن.

اما بصورت کل نظر اسلام در مورد خنده همین است که :خنده قهقهه و خندیدن با صدای بلند را دین مقدس اسلام مذمت نموده و آنر یک امر تحسین برانگیز بشمار نمی آورد . بخصوص اگر خنده قهقهه در جریان و داخل نماز صورت گیرد از جمله گناه محسوب میگردد.

شیخ امام بغوی در تفسیر این آیه «... مَالِ هَذَا الْكِتَابِ لَا يُغَادِرُ صَغِيرَةً وَلَا كَبِيرَةً إِلَّا أَحْصَاهَا» (سوره الکهف 49) از قول ابن عباس مینویسد: «قال ابن عباس (الصغیره التبسم والكبیره القهقهه) كناه صغیره تبسم است وگناه کبیره عبارت از خنده قهقهه میباشد . (معالم التنزیل : 3-166) فی تفسیر سوره الکهف آیت 49) .

همچنان ابن الجوازی در رساله تنبیه الغافلین مینویسد: «ایاک والقهقهه فان فيه ثمانية آفات» از خنده قهقهه خود را نگاه کنید ، زیرا در خنده قهقهه هشت عیب اساسی وجود دارد.
 دریک گزارش تحقیقاتی که در دیلی تلگراف، از علماء ودانشمندان پوهنتون بیرمنگام و آکسفورد که در مورد مزایا و معایب خندیدن با صدای بسیار بلند (قهقهه) که بالای دوسیه مریضان ازسالهای (1946/1325) به این سو انجام شده، نشان داده است که خندیدن ناگهانی با صدای بلند وقهقهه می تواند سبب حمله قلبی، پاره شدن گلو و حتی بی اختیاری ادراری شود یا به عبارت دیگر، خندیدن با صدای بلند می تواند مشکلات جدی صیحتی

را به دنبال داشته باشد .

آیا خنده باطل کننده وضوء است؟

علماء در مورد اینکه آیا خندیدن قهقهه وضوء را باطل می کند یا خیر اختلاف نظر دارند:

- بعضی از علماء با استناد به بعضی از روایات و احادیث ضعیف گفته اند که خنده قهقهه وضوء باطل میکند .

- ولی جمهور علماء - به دلیل نبود هیچ حدیث صحیحی در این مورد گفته اند که خندیدن وضوء را باطل نمی کند، و این قول راجح است.

وقول ذی اعتبار در این بابت حدیثی جابر بن عبدالله رضی الله عنه میباشد : «إِذَا ضَجَّكَ فِي الصَّلَاةِ أَغَادَ الصَّلَاةَ ، وَلَمْ يُعِدَّ الوُضُوءَ» . (رواه البخاری معلقاً ، والدارقطنی (51) موصولاً) یعنی: هرگاه (نمازگزار) در نمازش خندید (نمازش باطل است) و نماز را اعاده کند، ولی وضوء (باطل نمی شود) تکرار نمی شود. هکذا در دارقطنی (1-174) از ابو موسی روایت میکند که : در عقب ابو موسی تعدادی از نمازگزاران خندیدند ، زمانیکه ابوموسی از نماز فارغ شد فرمود : کسانی که خندیدند به اعاده نماز پردازند .

علامه عبد الحی لکهنوی در رساله علمی خویش تحت عنوان (الهسهه بنقض الوضوء بالقهقهه صفحه 7 مینویسد) که : به خنده قهقهه در نماز ، نماز باطل میشود ولی وضوء باطل نمیگردد. واین رای ابن مسعود ، جابر ، عروه بن الزبیر ، قاسم بن محمد ، سعید بن المسیب ، ابوبکر بن عبد الرحمن ، سلیمان بن یسار ، ومکحول است ، واین نظریه مورد تائید امام شافعی ، امام مالک ، امام احمد و ابو ثور و داود و غیره از علماء میباشد .

احادیثی که در مورد خنده قهقهه در نماز که در جنب ابطال نماز ، ابطال وضوء هم میگردد ، احادیث ضعیفه میباشد و هیچکدام آن حدیث صحیح بشمار نمی رود . (تفصیل موضوع را میتوان در : نصب الرایه (1-47، 54) ، بیهقی (2-251) ، دارقطنی (1-161) ارواء الغلیل (2-114) رقم (292) المحلی لابن حزم (1-243 ، 244) مجموع الفتاوی لشیخ الاسلام (20-367) تلخیص الحبیر لابن حجر (1-115) مختصر الخلافیات للبيهقي (156-1 ، 170) وفتاوی الدین الخالص (2-277))

فصل چهارم

طهارت مریض:

1- بر مریض واجب است که بطور صحیح بوسیله آب؛ از حدث اصغر (بی وضوءئی) و حدث اکبر (جنابت یا حیض) طهارت کند، یعنی اگر

وضوء نداشت (با آب) وضوء گیرد، و اگر غسل بر او واجب شده بود (با آب) غسل کند.

2- اگر به قضای حاجت رود، لازمست که قبل از وضوء بوسیله آب استنجا کند، و یا با سنگ یا چیزی مشابه آن نجاست را بزداید.

و اگر خواست بوسیله سنگ نجاست را پاک کند، لازمست از سه تکه سنگ پاک استفاده کند، و بوسیله سرگین و طعام و استخوان و یا دیگر چیزهایی که حرمت و احترام دارند اقدام به طهارت نکند، و بهتر آنست که از سنگ یا شبیه آن مانند دستمال استفاده کند، و سپس بدنبال آن آب استعمال نماید، زیرا سنگ نجاست را می زداید و آب محل را پاک می گرداند (و اثر را هم از بین می برد)، لذا (سنگ و آب) کاملتر هستند.

البته انسان مخیر است که یا بوسیله آب استنجا کند و یا از سنگ برای پاک کردن نجاست استفاده نماید، ولی اگر خواست یکی را انتخاب کند؛ آب بهتر است، زیرا آب محل را پاک می کند، و هم عین و هم اثر نجاست را می زداید، و این برای نظافت کاملتر است، ولی اگر خواست از سنگ استفاده نماید، سه سنگ کفایت می کند، ولی اگر بوسیله آن سه سنگ نجاست پاک نشد می تواند از چهار و پنج سنگ استفاده کند تا محل پاک شود، و بهتر آنست که تعداد سنگها عدد فرد باشد.

و جایز نیست که با دست راست اقدام به پاک کردن محل نجاست کند، ولی اگر دست چپ قطع، یا شکسته باشد یا (دست چپ) مرضی و چیزی شبیه آن داشته باشد، می تواند از باب نیاز بوسیله دست راست این کار را انجام دهد و ایرادی ندارد.

3- اگر شخص مریض به دلیل ناتوان بودن، و یا ترس از شدت مرضش، و یا احتمال دیر خوب شدن، نتواند از آب برای وضوء استفاده کند، پس بجای آن تیمم کند.

و تیمم بدینصورت است: با دو کف دستش بر مقداری خاک پاک یک ضربه بزند، سپس بوسیله روی انگشتانش صورتش و سپس کف دستش را مسح کند.

(در صورت نبود خاک) جایز است بوسیله هر شیء طاهری که غبار داشته باشد تیمم کرد؛ حتی اگر بر غیر زمین باشد، مثلا بوسیله غبار روی دیوار یا شبیه آن (فرش) تیمم کند، و اگر یک بار تیمم گرفت می تواند با آن چندین نماز بخواند، و ملزم نیست برای هر نمازی تیمم کند، زیرا تیمم جایگزین آب (وضوء) است، و لذا همان حکم وضوء را هم دارد.

و آنچه وضوء را باطل می کند، تیمم را نیز باطل می کند، همچنین هرگاه آب یافت شود و شخص توان استفاده از آنرا داشته باشد، باز تیمم باطل خواهد شد.

4- اگر مریض شخص خفیف باشد، و از استعمال آب ترسی نداشته باشد که مثلا بخاطر آن (نفشش یا عضوی از بدنش) تلف شود و یا مرض سختی بگیرد، و یا بهبودی وی تاخیر یابد، یا درد و الم او بیشتر شود، مانند سردرد و دندان درد و شبیه اینها، در اینگونه مرضها تیمم برای وی جایز نیست، و همینطور اگر مریض داشته باشد و استعمال آب گرم ضرری برایش نداشته باشد، در

اینحالت نیز تیمم مجاز نیست؛ زیرا جواز تیمم برای زدودن ضرر است، ولی ضرری درکار نیست، و چون آب هم در دسترس دارد، پس استفاده از آب برای وی واجب است.

5- اگر بر شخص مریض سخت آمد که بتنهایی وضوء یا تیمم بگیرد، در آنصورت شخص دیگری وی را وضوء و یا تیمم دهد، و اینکار برایش کفایت می کند.

6- کسی که جراحت یا زخم یا شکستگی یا مرضی داشته باشد که استفاده از آب موجب ضرر شود، و جنب باشد، می تواند تیمم کند، و اگر شستن بدن برایش مقدور باشد پس شستن بر او واجب است، و (برای قسمتی از بدن که جرح یا زخم یا شکستگی یا مرضی دارد) یک بار تیمم کند.

7- اگر کسی یکی از اعضای وضوءیش زخمی باشد، پس (در وحله نخست) با آب (مانند دیگر اعضاء) بشوید، اگر شستن (آن عضو) با آب برایش دشوار سخت آید و یا ضرری به آن رساند، بر طبق ترتیب اعضای وضوء را بشوید و هرگاه به عضو زخمی رسید (بجای شستن) آنرا با آب مسح کند، و اگر مسح کردنش هم سخت آمد یا موجب ضرر به آن شود؛ پس بجای آن عضو یک بار تیمم کند و کفایت می کند.

8- کسی که باند و پانسمان بسته باشد: یعنی بعضی از اعضایش شکسته باشد و آنرا باندپیچی کرده باشد، (بر طبق ترتیب اعضای وضوء را بشوید و هرگاه به عضو زخمی رسید) بر روی باند با آب مسح کند، و همین برای آن عضو کافیهست، هرچند که قبل از باندپیچی وضوء نگرفته باشد.

9- هرگاه شخص مریض قصد خواندن نماز کرد، بر او واجب است برای پاک کردن بدن و لباس و مکان نمازش از نجاست تلاش کند، اگر توانایی آنرا نداشت، بر همان حالش نماز بخواند و ایرادی بر وی نیست. (یعنی شخص مریض نمی تواند به بهانه قادر نبودن بر دفع نجاست و پاک کردن خود، نمازش را ترک کند، خواندن نماز تا زمانی که در قید حیات است و عقل و هوشش بجا مانده، بر او فرض است، و حتی اگر به دلیل پیری و کهنلت و بیماری قادر به طهارت نباشد، باز بر او واجب است بر همان حالش نماز بخواند، زیرا الله متعال می فرماید: «فَاتَّقُوا اللَّهَ مَا اسْتَطَعْتُمْ» (سوره تغابن 16). یعنی: «به اندازه توانایی خود تقوای الهی پیشه کنید»، او برای دفع نجاست معذور است اما برای ترک نماز عذری ندارد).

10- اگر مریض به سلس بول (سلسل ادرار) دچار بود؛ و علاج پیدا نکرده باشد، بر او واجب است که برای هر نماز (فرض) - بعد از فرا رسیدن وقت نماز - ابتدا استنجا کند و سپس وضوء بگیرد، و اگر بدن و لباسش به ادرار آلوده شده آن مکان را بشوید، و یا آنکه - اگر برایش سخت و دشوار نیست - لباس پاکی را مخصوص نمازش قرار دهد، و باید احتیاط کند تا مبادا قطرات ادرار به جسم یا لباس یا مکان نمازش برخورد کنند، و برای آن می تواند محافظی (مانند دستمال یا تکه پارچه ای) را مقابل سر آلتش (یا شرمگاهش) بگذارد (تا مانع انتشار قطرات ادرار

شود، و اگر بعد وضوء یا در اثنای نماز احساس کرد قطره ای خارج گشت، به آن اهمیت ندهد و می تواند نمازش را بخواند، تا وقت نماز فرض بعدی این مراحل را تکرار کند). (فتاوی اللجنة الدائمة للبحوث العلمیة والإفتاء " (405/24). شیخ عبد العزیز بن عبد الله بن باز ... شیخ عبد العزیز آل الشیخ ... شیخ عبد الله بن غدیان ... شیخ صالح الفوزان ... شیخ بکر أبو زید.

فصل پنجم

غسل:

غسل :

غسل در زبان عربی (به فتح و ضم غ) به معنی جاری شدن آب بر هر چیزی است. و در اصطلاح فقه و شرع اسلامی به معنی جاری شدن آب بر تمام بدن انسان است از روی قصد و نیت.

غسل در ادیان ابرهیمی:

قبل از همه باید گفت که : آب و غسل در ادیان ابرهیمی از مقام خاصی برخوردار است:

یهودیان در مناسک دینی خود از آب استفاده می کنند تا پاکی و طهارت خود را حفظ کنند. طوریکه میدانید ، شستن دستها قبل و بعد از خوردن غذا در دین یهودیت واجب است. بخصوص شخصیکه جدیدآ به دین یهودیت مشرف میشود، انجام غسل برآن واجب و لازمی میباشد .

در دین یهودیت، مردان در روزهای جمعه و قبل از جشنهای بزرگ مذهبی ، مراسم غسل را انجام میدادند، و زنان نیز قبل از مراسم ازدواج، پس از ولادت این فریضه را بصورت حتمی بجاء می آورند.

در دین یهودیت ،مراسم تطهیر، نماد احیاء و حفظ پاکی و خلوص مذهبی است و ریشه های آنرا میتوان در تورات یافت. این غسلها شامل شستشوی دستها، شستشوی دستها و پاها و یا فروبردن تمام بدن به زیر آب میشوند که باید با آب جاری که آب بحر، دریا و یا چشمه است، انجام گیرند.

طوریکه در فوق یاد اور شدیم در معابد، غسل توسط کاهنان، بعنوان يك آیین مقدماتی هنگام روی آوردن افراد به دین یهودیت صورت میگیرد .

کاهنان پیش از شرکت در مراسم معبد باید دستها و وپای های

خویش را پوشیند . شستن دستها نه تنها قبل و بعد از صرف غذا، بلکه در بسیاری از مناسبت‌های دیگر نیز اجرا می‌شود. در فصل‌های ششم الی هشتم در کتاب پیدایش (نخستین کتاب تورات) داستان طوفان نوح آمده است. خداوند با فرستادن سیلی عظیم نوع بشر را هلاک کرد و تنها نوح علیه‌السلام و خانواده‌اش و جفتی از هر حیوان توسط کشتی نوح نجات یافتند.

داستان این سیل مهیب در فرهنگ‌های دیگری چون بومیان استرالیا و برخی از ساکنین جزایر اقیانوس آرام نیز وجود دارد. اما داستان قوم یهود از آن جهت متمایز گشته که بر انصاف و عدالت خداوند تاکید می‌ورزد. سیل، کیفی الهی است که نوح علیه‌السلام بواسطه ارزش‌های اخلاقی‌اش از آن نجات می‌یابد. سیل با پاک کردن همه گناهان از روی زمین، امکان زندگی دوباره را به بشر داد.

بحریه سرخ در تاریخ یهودیت از مقام و منزلت خاصی مذهبی برخوردار است زیرا در آغاز مهاجرت بنی اسرائیل موسی و قوم یهود با عبور از آب از دست سربازان فرعون که در تعقیب آنها بود نجات یافتند.

خدا به موسی علیه‌السلام کمک کرد تا به همراه قوم بنی اسرائیل از رود نیل عبور کرده و سلامت به سرزمین‌های آنسوی رود نیل برسند. وقوم فرعون را غرق کرد ، این معجزه پاداش ایمان موسی علیه‌السلام و قومش که قوم برگزیده خداوند محسوب می‌شدند، بود.

میقوه (mikveh) نوعی غسل در دین یهودیت برای طهارت بدن پس از تماس با مرده ، و همچنین پس از قاعدگی است. این عمل برای غسل دادن ظروف و نیز بعنوان یکی از آیین‌های مقدماتی هنگام روی آوردن افراد به دین یهودیت ، صورت می‌گیرد. این غسل باید با آبی که قبلاً در هیچ ظرفی ریخته نشده و تراوشی بدون آن صورت نگرفته باشد، انجام گیرد.

میقوه از دوران باستان ریشه می‌گیرد، دورانی که مردم پیش از ورود به معبد باید خود را در میقوه (محلی که آب فراوان در آن تجمع کرده باشد) طهارت می‌کردند. در این مورد اهمیت آب بدلیل خاصیت پاک‌کنندگی‌اش می‌باشد.

مسیحیت

تقریباً همه کلیساها و فرقه‌های مسیحیت مراسم عبادی اولیه‌ای دارند که در آن از آب استفاده می‌شود، غسل تعمید نماد نجات بنی اسرائیل از بردگی در مصر توسط حضرت موسی علیه‌السلام و بواسطه عبورشان از دریای سرخ بوده و همچنین از تعمید عیسی مسیح علیه‌السلام توسط یحیی تعمید دهنده در اردن ریشه می‌گیرد. پس از رستاخیز مسیح علیه‌السلام ، وی حواریون خود را به تعمید دادن بنام پدر، پسر و روح القدس فرمان داد. (انجیل متی- باب 28، آیات 19 و 20)

فرقه‌های مختلف در عالم مسیحیت هرکدام بگونه‌ای متفاوت به مسئله غسل تعمید می‌نگرند. غسل تعمید نماد رهایی از بند گناهانی است که ما را از خداوند دور می‌کنند.

بجز کلیسای کاتولیک، سایر فرقه‌ها معتقدند که غسل تعمید به تنهایی موجب پاک‌ی فرد از گناه نمی‌گردد بلکه این تنها اعلامیه‌ای بیانگر ایمان و اعتقاد به مسیحیت و نوعی خوش‌امدگویی هنگام ورود شخص د به کلیساست.

اما کلیسای کاتولیک معتقد است که بهنگام غسل تعمید تحولی عظیم در انسان رخ می‌دهد و این تنها یک نماد نیست بلکه عملی است که لکه ننگ گناه نخستین را از انسان می‌زداید. ارزش نمادین آب در سه چیز است:

آب، آلودگی‌ها را می‌زداید و پاک می‌گرداند، بدون هرچه راه یابد آنرا سیراب می‌کند آنچنان که خدا بندگان را که غرق او شوند سیراب می‌کند و ما همچنان که برای حیات معنوی به خدا نیازمندیم برای حیات فیزیکی نیز محتاج آبیم.

در کلیسای عهد عتیق، غسل تعمید توسط فردی که درون آب ایستاده و آنرا به بالاتنه افراد می‌پاشید، انجام می‌گرفت. این عمل ایمرژن (immersion) نامیده می‌شد. اما امروزه این اصطلاح به فرو بردن تمام بدن به زیر آب اطلاق می‌شود که توسط تعمیددهندگان و کلیسای ارتدکس اجرا می‌گردد.

امروزه در بیشتر کلیساهای غرب این آیین با سه بار آب ریختن روی سر فرد (افیوژن) (affusion) و یا تنها پاشیدن چند قطره روی سرش (اسپرنش - aspersion) انجام می‌شود.

اهمیت دیگر آب در مسیحیت آن چیزی است که مسیح علیه السلام آنرا آب حیات نامیده (انجیل یوحنا. باب چهارم: آیات یکم تا چهل و دوم) داستان مسیح علیه السلام و زن سامری است. مسیح آب حیات را به زن پیشنهاد می‌کند تا دیگر هرگز احساس تشنگی نکند. به عبارت دیگر آب حیات همان حیات جاودانه است. آب حیات، آب متبرکی است که در دین یهودیت مورد استفاده قرار می‌گیرد، بخصوص آب حیات به آبی گفته می‌شود که در شب عید پاک، برای تعمید دادن تازه واردان به مذهب مسیحیت، مورد استفاده قرار می‌گیرد.

تاریخ استفاده از آب برای تعمید دادن، به قرن چهارم در مشرق زمین و قرن پنجم در غرب باز می‌گردد. سنت آب پاشیدن روی افراد در آیین عشاء ربانی از قرن نهم آغاز شد. در این زمان استفاده از قدح که ظرفی بود حاوی آب مقدس و مردم هنگام ورود به کلیسا خود را با آن تعمید می‌دادند، بسیار متداول بود. همچنین در دعای پیش از غذا، تبرک کردن، دفع ارواح شیطانی و مراسم تدفین، از آب مقدس استفاده می‌گردد.

طهارت در مسیحیت عمدتاً شامل غسل تعمید و شستشوی انگشتان و ظروف عشاء ربانی پس از پایان مراسم می‌شود. این عمل در دو مرحله انجام می‌گیرد: ابتدا جام را با شراب شسته و سپس دوباره جام و انگشتان کشیش را با آب و شراب غسل می‌دهند. این غسل بسیار مهم است زیرا این باور وجود دارد که پس از تبرک نان و شراب، مسیح علیه السلام ظهور می‌کند.

آب در دین مقدس اسلام :

آب در دین مقدس اسلام از اهمیت بخصوص و پر اهمیت برخوردار ، طوریکه آب بعد از انسان، با ارزشترین مخلوقات پروردگار با عظمت در قرآن عظیم الشان معرفی گردیده .

قرآن عظیم الشان در 43 سوره اضافتر 63 باره از آب با معانی گوناگون یاد نموده است قرآن عظیم انسان را به تفکر درباره‌ی آب دعوت نموده و شکرگزار بودن نسبت به این نعمت بزرگ را یادآور شده است.

پروردگار با عظمت ما در (آیه 30 سوره انبیاء) با زیبای خاصی درباره اهمیت و ارزش آب میفرماید: «و هر چیز زنده‌ای را از آب پدید آوردیم» این آیه بیانگر واقعیتی است که دلالت بر آفرینش همه‌ی موجودات زنده اعم از گیاهان، حیوانات و انسان از آب دارد.

نعمت‌های الهی امانت‌هایی هستند که خداوند متعال برای رشد و تعالی انسان‌ها در اختیار ما قرار داده است. پس بهره‌برداری و استفاده از آب باید مطابق اوامر الهی و در جهت سعادت جاودانی انسان صورت گیرد . در آیات قرآنی و احادیث نبوی ، با تعبیرهای مختلف، اِسراف و زیاده‌روی در هر کاری، به طور عام و در مورد آب، به طور خاص مورد نکوهش و مذمت قرار گرفته است . در دین مقدس اسلام حتی اِسراف آب در وضو گرفتن و غسل کردن نیز نهی شده است.

موجبات غسل:

شش چیز شرعا موجب غسل می گردد که سه تای آنها بین زنان و مردان مشترک است.

1- اول برخورد و تماس دو محل ختنه شده در شرمگاه زن و مرد با هم . این برخورد و التقای دو محل ختنه شده (ختانین) در اصطلاح شرع یعنی ناپدید شدن سر آلت تناسلی مرد در شرمگاه پیش یا پس انسان یا حیوان است، خواه انزال منی صورت گیرد یا صورت نگیرد، بنابر حکم حدیث پیامبر صلی الله علیه وسلم که میفرماید: «إِذَا التَّقَى الْخِتَانَانِ أَوْ مَسَّ الْخِتَانُ الْخِتَانَ فَقَدْ وَجَبَ الْغُسْلُ» . (رواه مسلم). (هرگاه دو محل ختنه شده زن و مرد با هم برخورد پیدا کردند غسل واجب می شود) .

2- خارج شدن منی در بیداری یا در خواب خواه از روی شهوت باشد یا از روی شهوت نباشد چون پیامبر به طور مطلق فرموده است: « إِنَّمَا الْمَاءُ مِنَ الْمَاءِ » (رواه مسلم). (بی گمان آب از آب است، غسل بوسیله انزال منی واجب می شود - تا آب منی بیرون نیاید آب غسل لازم نیست) .

3- سوم مرگ است چون پیامبر صلی الله علیه وسلم درباره کسی که در احرام بود و شترش او را به زمین زد و مرد فرمود: «إِغْسِلُوهُ بِمَاءٍ وَسِدْرٍ» . (رواه الشیخان) . (او را با آب و سدر غسل و شستشو دهید) .

و اما آن سه چیز که موجب غسل اند و به زنان اختصاص دارد:

1- اول حیض و قاعدگی است. چون خداوند می فرماید: « وَيَسْأَلُونَكَ عَنِ الْمَحِيضِ قُلْ هُوَ أَذَىٰ فَاعْتَزِلُوا النِّسَاءَ فِي الْمَحِيضِ وَلَا تَقْرَبُوهُنَّ حَتَّىٰ يَطْهَرْنَ فَإِذَا تَطَهَّرْنَ فَأْتُوهُنَّ مِنْ حَيْثُ أَمَرَكُمُ اللَّهُ » (سوره بقره / 222). (در حالت قاعدگی از زنان کناره گیری نمایید (همبستر نشوید و مقاربت جنسی نکنید) تا این که پاک شوند و هنگامیکه پاک شدند از طریقی که خداوند به شما فرمان داده است با آنها آمیزش کنید». و در روایت بخاری آمده است: « ثُمَّ اغْتَسَلِي وَصَلِّي ». (سپس غسل کنید و نماز بخوانید).

2- دوم نفاس و داشتن خون ریزی زایمان است و آنهم چون حیض و قاعدگی است و حکم آن را دارد، چون در حقیقت خون حیض است که در مدت حمل جمع شده است. و اصحاب رسول الله صلی الله علیه وآله وسلم بر آن اجماع داشته اند که نفاس مانند حیض است.

3- سوم وضع حمل است، اگر چه جنین سقط شده به صورت خون بسته یا پاره گوشت باشد. در این حال به دو علت غسل واجب می شود، یکی این که در ولادت و زایمان گمان خون ریزی است و در اینگونه موارد حکم به این گمان می شود همان گونه که چون در خواب احتمال بی وضوءئی می رود خواب ناقض وضوء است. و دوم این که جنین، منی و آب مرد و زن است که منعقد شده و بدین صورت درآمده است، و بدیهی است که بیرون آمدن آب منی موجب غسل است.

فرايض غسل:

فرايض غسل دو چیز است:

اول: نیت غسل کردن چون پیامبر صلی الله علیه وآله وسلم فرمودند: « إِنَّمَا الْأَعْمَالُ بِالنِّيَّاتِ ». (ارزش اعمال با نیت تحقق می پذیرد).

نیت و قصد و اراده صرفاً یک عمل قلبی است و با شستن اولین جزء بدن تحقق می پذیرد و کیفیت آن به اینصورت است که شخص جنب قصد و نیت رفع جنابت یا برطرف کردن بی وضوءیی بزرگ (رفع حدث اکبر) را از همه بدن خود می کند. و زن پس از پاک شدن از خون ریزی حیض و نفاس قصد و نیت برطرف کردن ناپاکی و حدث و بی وضوءیی حیض و نفاس را می کند.

برای صحت و درستی غسل شرط است که اول نجاست و ناپاکی را از بدن خویش دور سازد، بعد نیت غسل کند. چون آمده است که پیامبر صلی الله علیه وآله وسلم خطاب به زنی فرمود: خون را بشوئید و خود را پاک کنید و سپس نماز بخوانید. برخی شستن و ازاله نجاست را از جمله فرایض غسل دانسته اند ولی حقیقت آنست که شرط غسل است.

دوم:

رسیدن آب به بیخ موها و تمام پوست بدن است، چون پیامبر صلی الله علیه وآله وسلم فرمودند: « تَحْتَ كُلِّ شَعْرَةٍ جَنَابَةٌ فَبَلُّوا الشُّعُورَ وَ نَقُّوا الْبَشْرَةَ » (رواه

أبوداود و الترمذی و ابن ماجه).

(زیر هر موئی از مویهای بدن جنابتی است پس همه مویهای بدن را تر کنید و بشوئید و تمام پوست بدن را پاکیزه نمائید.) و در لفظ دیگری آمده است: به حقیقت در زیر هر موئی جنابتی وجود دارد، پس موی را بشوئید و پوست بدن را پاکیزه کنید. و پیامبر صلی الله علیه و آله وسلم فرمودند: « مَنْ تَرَكَ مَوْضِعَ شَعْرَةٍ مِنْ جَنَابَةٍ لَمْ يَغْسِلْهَا فَعَلَّ بِهِ كَذَا وَكَذَا مِنَ النَّارِ ». (هرکس در غسل جنابت جای یک موی را ناشسته بگذارد در آتش دوزخ با وی چنین و چنان می شود).

علی بن ابیطالب رضی الله عنه میفرماید: به همین جهت از موی سرم بدم می آمد و با آن به دشمنی برخاستم و او موی سر خود را می تراشید. (احمد و ابوداود و ابن ماجه این سخن حضرت علی را ذکر کرده اند).

اگر آب غسل به زیر و ته مویهای بافته شده نرسد باز کردن آنها واجب است، چون پیامبر صلی الله علیه وسلم فرموده است: (مویها را بشوئید و تر کنید) و (هرکس جای یک موی را ناشسته بگذارد ...). و اما آنچه از ام سلمه ك روایت شده که گفت: گفتم: ای رسول الله من عادت دارم که موی سر را ببافم آیا برای غسل جنابت آنها را باز کنم؟ پیامبر صلی الله علیه و آله وسلم فرمود: « إِنَّمَا يَكْفِيكَ أَنْ تَحْتِيَ عَلَى رَأْسِكَ حَثِيَاتٍ ثُمَّ تَفِيضِي عَلَيْهِ الْمَاءَ فَتُطَهَّرِينَ ». (برای تو کفایت می کند که سه بار بر سر خود آب بریزی سپس بر تمام بدن آب بریزی آنوقت تو پاک شده ای.) (مسلم در صحیح خود آن را روایت کرده است).

هدف از آن وقتی است که موی تنک و کم پشت باشد و بافتن آن مانع رسیدن آب به زیر موی ها و به پوست بدن نشود. در این صورت همه احادیث در جای خود مورد عمل قرار می گیرند و باصطلاح جمع بین ادله می شود و تعارضی با هم ندارند. و شستن تمام پوست بدن که ظاهر و آشکار است حتی آنچه که از سوراخ گوشها و دگر شکافها و لابلای بدن و زیر پوست حلقه آلت تناسلی مرد که ختنه نشده و آن قسمت از آلت تناسلی زن که به هنگام نشستن برای قضای حاجت آشکار می شود، واجب می باشد. و برطرف کردن مانیکور و رنگ ناخون واجب است، چون مانع رسیدن آب به پوست بدن می شود به خلاف حنا و رنگ که تنها رنگ پوست را تغییر می دهند و مانع رسیدن آب به پوست نمی شوند.

سنتهای غسل:

سنتهای غسل عبارتند از :

تسمیه (بسم الله گفتن)، و شستن دستان پیش از داخل کردن آنها در ظرف آب که دلیل آن به تفصیل در مبحث وضوء بیان گردیده است، و پیش از غسل وضوءی کامل گرفتن، چون عایشه رضی الله عنها میفرماید: « كَانَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ إِذَا اغْتَسَلَ مِنَ الْجَنَابَةِ تَوَضَّأَ وَضوءَهُ لِلصَّلَاةِ ». (رواه الشيخان).

(پیامبر صلی الله علیه و آله وسلم هرگاه غسل جنابت می کرد همان گونه که برای نمازش وضوء می گرفت برای غسل نیز وضوء میگرفتند).

بخاری از میمونه رضی الله عنها همسر اسلام روایت کرده است که پیامبر صلی الله علیه وسلم (در وضوءی که برای غسل جنابت می گرفت شستن پاها را بتاخیر می انداخت).

قاضی حسین میگوید: شخص مخیر است بین این که وضوءیش را به صورت کامل بگیرد یا شستن پاها را تا بعد از فراغت از غسل بتاخیر بیاندازد. چون هر دو روایت صحیح می باشند. از جمله سنتهای غسل آنست که برای احتیاط و خروج از خلافی که وجود دارد به تمام قسمت‌های بدن که ممکن است دست بکشد، و لابلای بدن را که روی هم قرار می گیرند از زیر بغل و لابلای چین و چروک پوست شکم و داخل ناف و گوشها را نیکو بشوید و دست بکشد، چون آنوقت اطمینان حاصل می شود که به تمام پوست بدن آب رسیده است بخصوص داخل گوشها که توصیه می شود یک مشت آب بر دارد و به آرامی گوش را روی آن خم کند تا آب به زوایا و لابلای آن برسد. و یکی دیگر از سنتهای غسل موالات و شستن اندامها به دنبال هم و پیش از خشک شدن اندام قبلی است. و یکی دیگر شستن ظاهر و باطن اندامهای طرف راست بدن پیش از طرف چپ است که اول از شستن سر سپس طرف راست و پس از آن طرف چپ شروع می کند.

چون پیامبر صلی الله علیه وآله وسلم در طهارت خود ابتدا کردن بطرف راست را دوست می داشت. که متفق علیه اصحاب صحاح است و روایت آن قبلاً یادآوری شد.

یکی دیگر سه بار انجام دادن شستشوی بدن است که سرش را می شوید و سه بار بر آن دست می مالند سپس اندامهای دیگر نیز به همین کیفیت. به جهت پیروی از پیامبر صلی الله علیه وآله وسلم و اقتدا به وی سنت است که آب غسل کمتر از مقدار یک صاع (چهار من) و آب وضوء کمتر از مقدار یک من نباشد، چون به روایت مسلم از سفینه آمده است که یک صاع آب برای غسل پیامبر صلی الله علیه وآله وسلم و یک مُدّ آب برای وضوءی او کفایت می کرد. و تجدید غسل سنت نیست چون در سنت نیامده و مشقت دارد، ولی تجدید وضوء سنت است اگر با آن نمازی خوانده باشد. چون ابو داود و غیر او روایت کرده اند که پیامبر صلی الله علیه وسلم گفت: «مَنْ تَوَضَّأَ عَلَي طَهْرٍ كَتَبَ اللَّهُ لَهُ عَشْرَ حَسَنَاتٍ» (هرکسی در حال پاکی و با وجود داشتن وضوء، وضوءی خود را تجدید کند خداوند ده حسنه و نیکی را به حساب وی می نویسد).

و در اول اسلام برای هر نمازی وضوءی جداگانه واجب بود که این وجوب نسخ گردید و استحباب آن باقی ماند. و مستحب است که در حال جنابت سر را نتراشد و ناخن را نچیند و تا تمام اجزای بدن پاک باشد، و بعد از طهارت بدین کار مبادرت ورزد.

و مستحب است که بعد از فراغت از غسل بگوید: «أَشْهَدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَحْدَهُ لَا شَرِيكَ لَهُ، وَأَشْهَدُ أَنَّ مُحَمَّدًا عَبْدُهُ وَرَسُولُهُ» چون پیامبر صلی الله علیه وسلم چنین می کرد و به جهت اقتدای به وی عمل مستحب است.

بصورت کل فرضهای غسل:

عبارتند از :

اول : نیت و شستن دهن، و شستن بینی.

دوم - آب انداختن بر تمام بدن .

وسننهای غسل عبارتند از :

اول - شستن دست.

دوم - شستن جای مخصوص، چه از مرد و چه از زن.

سوم - دور کردن نجاست از بدن.

چهارم - وضوء کردن قبل از غسل نمودن.

پنجم - شستن همهء اعضاء سه مرتبه. (زنیکه موی خود را بافته

است لازم نیست که آنرا باز کند ولی باید آب را در زیر موی

برساند و پوست سر را تر کند.)

وضوء قبل از غسل :

طوریکه در فوق یاد اور شدیم : در مسائل احکام نباید عقل

بشری را ملاک و معیار برتری یا ضعف حکمی قرار داد! ما حکمت

بسیاری از احکام را نمی دانیم، بطور مثال از اینکه ما چرا

اساساً نماز میخوانیم ، ما چرا روزه میگیریم ، ما چرا به حج

وعمره میرویم ویا ما چرا نماز عصر را چهار رکعت میخوانیم

، و نماز شام چرا سه رکعت بجا میآوریم و غیره و غیره ...

حکمت این احکام فقط نزد پروردگار با عظمت است و بس و چون

به ما خبر داده نشده که حکمت آن چیست، ما مسلمانان مکلفیت

داریم که اجرای این احکام شرع را بدون کم وکاست اطاعت کنیم

و بدینوسیله خود را از آتش جهنم نجات دهیم.

پروردگار با عظمت ما میفرماید : « وَمَا آتَاكُمُ الرَّسُولُ فَخُذُوهُ

وَمَا نَهَاكُمُ عَنْهُ فَانْتَهُوا وَاتَّقُوا اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ شَدِيدُ الْعِقَابِ » (سوره

حشر آیه : 7) (آنچه را رسول خدا برای شما آورده بگیریید و

اجرا کنید)، و از آنچه نهی کرده خودداری نمایید؛ و از

(مخالفت) الله بپرهیزید که خداوند کیفرش شدید است!

همچنان خداوند متعال با زیبایی خاصی میفرماید : « وَمَا يَنْطِقُ

عَنِ الْهَوَىٰ * إِنَّ هُوَ إِلَّا وَحْيٌ يُوحَىٰ » (سوره نجم آیات : 3-4) (و

(محمد) از سر هوای نفس سخن نمیگوید این سخن جز و حی که به

او فرستاده می شود نیست) .

آنچه که محمد صلی الله علیه وسلم بدان نطق می کند و حی از جانب

الله است که به سوی او فرستاده می شود و او نه در آن کم می کند و

نه می افزاید .

بنابراین اعمال و احکامی که پیامبر صلی الله علیه وسلم انجام

می دهند از روی هوا و هوس یا تعقل خود ایشان نبوده است،

یعنی ایشان نیامده که در مورد عملی ابتدا فکر کنند و بعد

ببینند کدام عمل را برای مسلمانان تشریح کند کدام اعمال

بهتر است! ویا اینکه کدام اعمال بهتر نیست . بلکه آنحضرت

هر عملی را که بعنوان سنت و شرع به مسلمانان آموخته توسط

وحی به او ابلاغ شده است و به اصطلاح پیامبر صلی الله علیه وسلم

مبلغ شرع الله بوده نه شارع، و شارع فقط الله تعالی است و بس، ولی

ما مسلمانان که با وحی ارتباط نداریم لازمست اعمال خود را از

پیامبر صلی الله علیه وسلم تقلید کنیم . یکی از این مسایل طهارت و مسایل احکام وضوء و غسل است.

اما موضوع وضوء قبل از غسل:

به روایاتی متعددی به اثبات رسیده است که پیامبر صلی الله علیه وسلم ابتدا وضوء میگرفت و بعد از آن غسل نموده است . وضوء گرفتن قبل از غسل پیامبر صلی الله علیه وسلم ، بدون شک اختراع و ابتکار شخص پیامبر صلی الله علیه وسلم نمی باشد ، بلکه آنرا بوسیله وحی از شارع یادگرفته اند پس مورد تایید عالم حکیم یعنی باری تعالی است.

دوما حکمت آن برای ما مهم نیست، زیرا وظیفه ما مسلمانان تبعیت از پیامبر صلی الله علیه وسلم است نه پیدا کردن حکمت آن . سوماً پیامبر صلی الله علیه وسلم ابتدا شروع به وضوء گرفتن می نمود ولی وضوءیش را کامل نمی گرفت، بلکه در ادامه غسل کامل می کرد و بعد وضوءیش را ادامه می داد، یعنی وضوءی پیامبر صلی الله علیه وسلم زمانی کامل می شد که غسل ایشان کامل شده بود، زیرا ایشان هنگامی که وضوء می گرفتند، شستن پاهایشان را موکول می کردند به بعد از انجام غسل و بعد پاهای مبارکشان را می شستند و بدین ترتیب وضوء کامل می شد.

خواننده محترم!

انجام غسل امر بی نهایت ساده و آسان است ، ضرورت نیست این موضوع از موضعات پیچیده ای وبه اختلافات کشانیده شود : خلاصه مطلب همین است طوریکه در فوق هم تذکر دادم : که اگر کسی میخواهد غسل کند او در برابر خویش دو طریقه غسل کردن را دارد:

یا آنکه در غسل کردن خود میخواهد فقط ارکان و واجبات غسل را مرعات نموده وبه انجام غسل اقدام نماید ویا اینکه میخواهد در عمل غسل در جنب رعایت ارکان و واجبات میخواهد سنت ها غسل را نیز رعایت کند .

اگر قرار باشد که در غسل صرف ارکان و واجبات را مورد رعایت قرار میدهد ، بناً طریقه اش همان است طوریکه گفتیم : که در قلب خویش نیت غسل را بعمل آورده وزیر دوش رفته ، در صورتیکه آب به تمام بدنش برسد وتر شود غسل آن تکمیل و بجاء آمده است .

ولی اگر قرار باشد که در ضمن رعایت ارکان و واجبات غسل سنت های غسل نیز رعایت گردد همین است که غسل به طریقه پیامبر صلی الله علیه وسلم صورت بپذیرد ، تا در جنب رعایت ارکان و واجبات غسل ، سنتهای آنرا نیز انجام دهد : تا از فضیلت و ثواب این پیروی کردن بیشتر بهره مند شود . بناً در عملی کردن طریقه غسل پیامبر صلی الله علیه وسلم دو طریقه ذیل در احادیث روایت گردیده است:

طریقه اول:

در حدیثی از حضرت بی بی عایشه (رضی الله عنها) روایت است :
«كان رسول الله صلى الله عليه وسلم إذا اغتسل من الجنابة يبدأ فيغسل يديه، ثم يفرغ بيمينه على شماله فيغسل فرجه، ثم يتوضأ

وضوءه للصلاة ثم يأخذ الماء فيدخل صابعه في أصول الشعر، حتى إذا رأى أن قد استبرأ حفن على رأسه ثلاث حففات، ثم أفاض على سائر جسده، ثم غسل رجليه». «پیامبر صلی الله علیه وسلم بهنگام غسل جنابت ابتدا دستهایش را می‌شست، سپس با دست راستش بر طرف چپش آب می‌ریخت و شرمگاهش را می‌شست. آنگاه وضوئی همچون وضوئی نماز می‌گرفت و آب برمی‌داشت و با انگشتانش بین موهایش را خلال می‌کرد تا مطمئن شود که آب به پوست رسیده است سپس سه مشت آب بر سرش می‌ریخت و بدنبال آن بر سایر بدنش آب می‌ریخت، و در اخیر پاهایش را می‌شست».

طریقه دوم :

طریقه دوم را شخص پیامبر صلی الله علیه وسلم در سوال یک نفر سائل در مورد غسل جنابت بشرح ذیل توضیح داشته است : «آب را بردارد و با آن به خوبی وضوء بگیرد سپس آب را بر سرش بریزد و آن را مالش دهد تا آب به تمام نقاط سرش (زیرموها) برسد، سپس آب را بر سایر بدنش بریزد». مسلم (332)
مطابق این فهم این دو حدیث، متوجه می‌شویم که پیامبر صلی الله علیه وسلم وضوءی خود را با شستن پاهایشان در انتهای شستن بدن کامل می‌نمود، و ابتدا چند مشت آب بر سرشان می‌ریختند بعد بدن مبارکشان را نیز آب می‌ریختند تا کاملاً شسته یا وتر شود.

خلاصه مطالب :

اگر شخصی نیت و قصد داشته باشد تا غسل خویش به طریقه سنت پیامبر صلی الله علیه وسلم انجام دهد در به اجرا آوردن غسل نکات ذیل مراعات نماید :

- 1- شستن هر دو دست سه بار،
 - 2- سپس شستن شرمگاه،
 - 3- بدنبال آن به همانگونه که برای نماز وضوء می‌گیرد، وضوءی کاملی بگیرد، یا می‌تواند شستن پاها را بعد از اتمام غسل انجام دهد. این در صورتی است که در طشت و امثال آن خود را بشوید.
 - 4- بدنبال وضوء، سه بار آب بر سر خود بریزد و لابلاى موها را خلال کند تا آب به بیخ موها برسد .
 - 5- بعد از آن آب را بر بقیه‌ی بدنش بریزد از طرف راست شروع کند و بعد طرف چپ و همراه آن زیر بغلها و داخل گوشها و ناف و مابین انگشتان پا را بشوید و بر اندامها دست کشد. فراموش نباید که ما در اجرای احکام شرع در حد توانایی انسانی خویش مکلف می‌باشیم «فَاتَّقُوا اللَّهَ مَا اسْتَطَعْتُمْ» (سوره تغابن آیه : 14) یعنی: «پس تا (جائیکه) توانایی دارید از خدا پروا بدارید» یعنی: تا آنجا که طاقت و توان دارید، سعی و کوشش خویش را بخرچ دهید، تقوا و ترس از الله را در تطبیق احکام فراموش نه فرماید، طوریکه حضرت ابوهریره رضی الله عنه در حدیثی میفرماید :
- «إذا أمرتكم بأمر فأتوا منه ما استطعتم، وما نهيتكم عنه

فاجتنبوه: چون شما را به امری فرمان دادم پس تا آنجا که می‌توانید آنرا انجام دهید و از آنچه که شما را از آن نهی می‌کنم، بپرهیزید.»
(بخاری).

بنابراین هر حکمی که در شرع اسلام ثابت شده باشد و قرآن عظیم الشان و سنت نبوی بر آن تاکید کرده باشند، مکلف به اجرای آن حکم و فعل هستیم و آن جزو شرع مقدس ما است .
همچنان نباید فراموش کرد که : ما مسلمانان هرآنچه که آموخته ایم از رسول الله صلی الله علیه وسلم آموخته ایم و پیامبر صلی الله علیه وسلم معلم انسانها برای دین و شریعت الله تعالی است، و معتقد باشیم که آنحضرت هیچ عملی را بدون تایید باری تعالی انجام نمی دهد.

غسلهای سنت و مستحب:

در موارد زیر غسل سنت است:

اول: غسل روز جمعه:

غسل روز جمعه از سنت های پیامبر صلی الله علیه وسلم بوده و با تمام صراحت فرموده است :
« مَنْ تَوَضَّأَ يَوْمَ الْجُمُعَةِ فِيهَا وَنِعَمْتُ، وَمَنِ اغْتَسَلَ فَالْغُسْلُ أَفْضَلُ »
(رواه الترمذی). (هرکس در روز جمعه وضوء گیرد و به جمعه برود به سنت عمل نموده و کار خوبی انجام می دهد و هرکس غسل کند خیلی بهتر است).

ناگفته نباید گذاشت که برخی علماء حتی بر واجب بودن غسل روز جمعه مطابق حکم پیامبر صلی الله علیه وسلم حکم نموده اند : « مَنْ أَتَى الْجُمُعَةَ فَلْيَغْتَسِلْ ». (رواه مسلم) (هرکس بخواهد به جمعه برود باید غسل کند).

استدلال این عده علماء بر این است که : چون ظاهراً امر برای وجوب است و حدیث: « غُسْلُ الْجُمُعَةِ وَاجِبٌ عَلَى كُلِّ مُحْتَلِمٍ ». (رواه الشیخان). « غسل جمعه بر هرکس که محتلم شده و بحد بلوغ رسیده باشد واجب است ».

یادداشت فقهی در مورد وقت غسل جمعه:

وقت سنت بودن غسل جمعه از طلوع فجر صادق روز جمعه شروع میشود تا نزدیک رفتن به نماز جمعه و نزدیک به رفتن نماز جمعه آنرا انجام دهد بهتر است، چون مقصود آنست که وقت ازدحام و انبوه مردم بوی عرق و بوی بد قطع گردد.
ولی در صورتیکه مساله زود رفتن به نماز جمعه و غسل با هم تعارض داشته باشند مراعات غسل بهتر از زود رفتن است، چون در وجوب غسل اختلاف است.

یادداشت جمع بین غسل جمعه و غسل جنابت :

شیخ ابن عثیمین در این مورد میفرماید : « ممانعتی وجود ندارد ، یعنی اگر هروخت کسی جنب باشد و غسل کند و نیتش از آن رفع جنابت و غسل جمعه باشد، در این مورد مشکلی وجود ندارد ،طوریکه اگر کسی داخل مسجد شود و دو رکعت نماز را به نیت سنت راتبه و تحية المسجد بخواند مشکلی وجود ندارد .

شیخ ابن عثیمین می افزاید : و این مسئله از سه حالت خارج نیست :

حالت اول : تنها نیت رفع جنابت می آورد.

حالت دوم : نیت غسل جنابت و و جمعه می آورد.

حالت سوم : تنها نیت غسل جمعه می آورد.

و حالت دیگری باقی می ماند و آن : نیت هیچکدام از آن دو را

نیآورد، که البته این امر ممکن نیست وارد شود.

پس هرگاه نیت غسل جنابت داشته باشد؛ چنانچه بعد از طلوع

آفتاب باشد بجای غسل جمعه نیز کفایت کند، و اگر هر دو نیت

را با هم داشته باشد هر دو اجر را کسب خواهد کرد، ولی اگر

تنها نیت غسل جمعه داشته باشد از غسل جنابت بی نیاز نخواهد

شد؛ زیرا غسل جمعه به سببی غیر از سبب غسل جنابت است، و غسل

جنابت به دلیل رفع حدث (بی وضوئی) است و لازمست نیت رفع حدث

بر آن برده شود. و بعضی علماء گفتند : دوبار غسل کند، ولی

این رأی بدون دلیل است». (تفصیل موضع را میتوان در مجموع

فتاوی ابن عثیمین (137/16) مطالعه فرماید .)

دوم : غسل کردن برای عید فطر و عید قربان :

محدثین مینویسند که پیامبر صلی الله علیه وسلم در طول زندگی

خویش بطور متدوم برای عید فطر و عید قربان غسل میگرد . (

روای حدیث ابن عباس) .

همچنان سیرت نویسان می افزاینده عادت مبارک حضرت ابوبکر

صدیق ، امیر المومنین حضرت عمر ، حضرت عثمان و حضرت علی نیز

چنین بود که در ایام عید غسل میگرفتند .

غسل برای نماز عیدین مراسم دینی است که : تعداد کثیری از

جمعیت مسلمانان در آن سهم میگیرند ، علماء بدین نظر اند که

: غسل عیدین بعد از صبح صادق و پیش از آن جایز است، و در

آن خلافی نیست بنا بقول ارجح و مقصود از پیش از فجر نیمه دوم

شب است.

سوم : غسل برای نماز استسقاء (طلب باران) و نماز

کسوف و خسوف :

به علت اینکه تعدادی کثیری از مسلمانان در ادای نماز استسقا

ء سهم میگیرند ، علماء بدین نظر اند که مانند غسل روزجمعه

غسل در این مواقع نیز سنت است.

چهارم : غسل برای کسی که مرده را شسته است :

در حدیثی پیامبر صلی الله علیه وسلم آمده است : «مَنْ غَسَلَ مَيِّتًا

فَلْيَغْتَسِلْ وَمَنْ حَمَلَهُ فَلْيَتَوَضَّأْ». هرکس میتی را شست باید غسل کند،

و هرکس جنازه را حمل کرد وضوء بگیرد).

امر در این احادیث دال بر استحباب می باشد چون در حدیث

دیگری آمده است : «إِنَّ مَيِّتَكُمْ يَمُوتُ طَاهِرًا فَحَسْبُكُمْ أَنْ تَغْسِلُوا

أَيْدِيَكُمْ» (رواه البیهقی) (مرده شما پاک است چون به وی دست

زدید کفایت می کند شما را که دستتان را بشویید). (رواه

الترمذی .)

پنجم : غسل کافر وقتی که اسلام بیاورد :

محدثین مینویسند زمانیکه قیس بن عاصم و ثمامه ابن اثال خواستند تا به دین مقدس اسلام مشرف شوند ، برایشان دستور داد شد که غسل کنند. در حدیثی از قیس بن عاصم روایت است : «
أنه أسلم فأمره النبي صلى الله عليه وسلم أن يغتسل بماء و سدر»
(نسایی.) (قیس بن عاصم مسلمان شد، پیامبر صلی الله علیه وسلم به او امر کرد تا با آب و سدر غسل کند).
ولی ناگفته نباید گذاشت که پیامبر صلی الله علیه وسلم غسل کردن را بر آنان واجب نکرد. چون قبل از اینها جماعتی هم اسلام آوردند و به آنان امر نکرد که حتماً غسل کنند و چون اسلام آوردن توبه و پیشمانی از معصیت است و قابل توجه است که برای توبه از معصیت غسل واجب نمی باشد مانند دیگر معصیتها. و این برای کافری است که در حال کفر جنب نشده باشد، اگر احیاناً کافر در حال کفر جنب بوده باشد بعد از اسلام آوردن ، غسل بر او لازم و واجب است زیرا نیت غسل او در حال کفر صحیح نبوده است.

ششم: غسل دیوانه هنگامی که بهبود یابد و غسل بیهوش شده :

چون بیهوش آید برای اینکه احتمال دارد انزالی صورت گرفته باشد.

هفتم: غسل به وقت احرام بستن:

در مورد غسل به وقت احرام بستن در حدیثی روایت شده از زید بن ثابت آمده است که : پیامبر صلی الله علیه وسلم لباس خود را برای احرام بیرون آورد و غسل کرد. (راوی حدیثی ترمذی).
ناگفته نباید گذاشت در انجام غسل به وقت احرام بستن فرقی بین مرد و زن و کودک وجود نداشته و بر همه آنها غسل احرام سنت است.

اگرچه زن قاعدگی یا حالت بعد از زایمان داشته باشد بالای اش غسل احرام سنت است، چون اسماء دختر عمیس همسر ابوبکر صدیق در ذی الحلیفه حالت بعد از زایمان پیش آمد و پیامبر صلی الله علیه وسلم به وی امر کرد که غسل احرام کند. (مسلم آن را روایت کرده است).

عقل و دیوانه و کودک صاحب تمییز و بی تمییز هیچکدام در این مورد با هم فرقی ندارند. اگر احرام گیرنده آب نیافت تیمم کند، و اگر آب داشت و برای غسل او کفایت نمی کرد بدان مقدار آب که دارد وضوء بگیرد چون آنچه که مقدور و ممکن است با آنچه که مقدور و ممکن نیست ساقط نمی شود.

هشتم: غسل برای دخول در مکه مکرمه :

مطابق روایت محدثین زمانیکه ابن عمر رضی الله عنهما میخواست به مکه وارد شود شب در «ذی طوی» می ماند تا اینکه صبح می شد در وقت صبح غسل می کرد و در روز به مکه مکرمه داخل می شد و می گفت: پیامبر صلی الله علیه وسلم چنین می کرد. شیخین چنین روایت کردند. در این که غسل برای ورود به مکه مستحب است فرق نمی کند که شخص احرام به حج یا احرام به عمره بسته یا اصلاً

احرام نبسته باشد.
امام شافعی در «أم» گفته است: کسی که احرام نبسته است سنت است که غسل کند، چون پیامبر صلی الله علیه وسلم در سال فتح مکه احرام نبسته بود و مواد خوشبو استعمال می کرد، ولی برای ورود به مکه غسل کرد.

نهم: غسل برای وقوف در عرفه:

چون ابن عمر ابن عمر رضی الله عنهما چنین می کرد، (مالک آن را روایت کرده). و چون عرفه محل تجمع مردم است پس برای آن هم مانند جمعه غسل سنت است.

دهم: غسل برای رمی جمرات:

و سنگ ریزه انداختن به جمره ها غیر جمره عقبه که به وقوف در عرفه نزدیک است. (و تازه برای وقوف در عرفه غسل کرده است) ولی وقت رمی جمرات دیگر از وقت دور است و چون وقت رمی جمرات دیگر بعد از زوال آفتاب از خط استوا صورت می گیرد که وقت شدت گرما است و مردم فراوان تجمع می کنند.

یازدهم: غسل برای طواف خانه کعبه:

که شامل هر سه طواف، طواف القدوم و طواف الإفاضه و طواف الوداع (طواف به وقت ورود و طواف برای پراکنده شدن و طواف به وقت خداحافظی) می شود، چون هر سه وقت تجمع مردم است. (برای تفصیل موضوع مراجعه شود به فقه اسان تألیف: احمد عیسی عاشور).

ترتیب غسل:

برای کسیکه غسل می کند، سنت است افعالی را مراعات کند که پیغمبر صلی الله علیه و سلم در انجام غسل خود آنرا رعایت فرموده است:

- 1- شستن هر دو دست سه بار
 - 2- سپس شستن شرمگاه
 - 3- بدنبال آن به همانگونه که برای نماز وضوء می گیرد، وضوء کاملی بگیرد، در ضمن می تواند شستن پاها را بعد از اتمام غسل انجام دهد. این در صورتی است که در طشت و امثال آن خود را بشوید.
 - 4- بدنبال وضوء، سه بار آب بر سر خود بریزد و لابلاى موها را خلال کند تا آب بیخ موها برسد.
 - 5- بعد از آن آب را بر بقیه ی بدنش بریزد، البته از طرف راست بدن خویش شروع کند و بعد طرف چپ و همراه آن زیر بغلها و داخل گوشها و ناف و لای انگشتان پا را بشوید و بر اندامها دست کشد.
- علت اینکه مستحب است قبل از غسل وضوء گرفت، سنت نبوی صلی الله علیه وسلم است چنانکه در حدیثی از حضرت بی بی عایشه رضی الله عنها روایت است که: «کان رسول الله صلی الله علیه وسلم إذا اغتسل من الجنابة یبدأ فیغسل یدیه، ثم یفرغ بيمينه علی شماله فیغسل فرجه، ثم یتوضا وضوءه للصلاة ثم یأخذ الماء

فیدخل صابعه فی أصول الشعر، حتی إذا رأى أن قد استبرأ حفن على رأسه ثلاث حففات، ثم أفاض على سائر جسده، ثم غسل رجلیه» (پیامبر صلی الله علیه وسلم بهنگام غسل جنابت ابتدا دستهایش را می‌شست، سپس با دست راستش بر طرف چپش آب می‌ریخت و شرمگاهش را می‌شست. آنگاه وضوءیی همچون وضوءی نماز می‌گرفت و آب برمی‌داشت و با انگشتانش بین موهایش را خلال می‌کرد تا مطمئن شود که آب به پوست رسیده است سپس سه مشت آب بر سرش می‌ریخت و بدنبال آن بر سایر بدنش آب می‌ریخت سپس پاهایش را می‌شست). متفق علیه. هكذا در حدیثی دیگری از بی بی عایشه (رضی الله عنها) روایت است که روزی اسماء رضی الله عنها از پیامبر صلی الله علیه وسلم درباره غسل حیض سؤال کرد.

پیامبر صلی الله علیه وسلم فرمود: «تأخذ إحدان ماءها و سدرتها، فتطهر، فتحسن الطهور ثم تصب على رأسها فتدلكه دلکا شدیداً، حتی تبلغ شئون رأسها ثم تصب عليها الماء، ثم تأخذ فرصة ممسكة فتطهر بها فقالت أسماء: كيف أتطهر بها؟ فقال: سبحان الله تطهري بها، فقالت عائشة كأنها تخفى ذلك: تتبعين بها أثر الدم.

وسألته عن غسل الجنابة، تأخذ ماء فتطهر فتحسن الطهور أو تبلغ الطهور ثم تصب على رأسها فتدلكه حتى تبلغ شئون رأسها، ثم تفيض عليها الماء» (مسلم)

(هر کدام از شما مقداری آب و سدر را بردارد و با آن به خوبی طهار بگیرد سپس آب را سرش بریزد و خوب آن را مالش دهد تا آب به تمام نقاط سرش (زیرموها) برسد. سپس آب را بر خودش بریزد و تکه پنبه‌ای آغشته به مسک را برداشته و با آن خود را پاک کند، اسماء گفت: چگونه با آن خود را پاک کند؟ فرمود: سبحان الله! خودش را با آن پاک کند، عایشه در حالی که گویا می‌خواست آن را (از دیگران) پنهان کند، گفت: با آن تکه پنبه آغشته به مسک، اثر خون را پاک کند).

همچنین از پیامبر صلی الله علیه وسلم درباره غسل جنابت سؤال کرد، فرمود: «آب را بردارد و با آن به خوبی وضوء بگیرد سپس آب را بر سرش بریزد و آن را مالش دهد تا آب به تمام نقاط سرش (زیرموها) برسد، سپس آب را بر سایر بدنش بریزد». اما اگر کسی غسل واجب داشت (غسل جنابت و حیض و نفاس) و غسل کرد، لازم نیست وضوء بگیرد، یعنی هرگاه کسی غسل واجب کرد و وضوء نگرفته بود، آن غسل بجای وضوء نیز کافی است (احتیاجی به وضوء گرفتن مستقل نیست). زیرا در حدیثی حضرت بی بی عایشه رضی الله عنها بیان گردید که: «پیامبر صلی الله علیه وسلم بعد از غسل وضوء نمی‌گرفت».

در حدیثی دیگری از ابن عمر روایت شده که: «مردی پیش او گفت: من بعد از غسل وضوء می‌گیرم. در جواب او گفت: «لقد تخمقت» (پشت خود را بدرد مبتلا کردی) (کار بیهوده‌ای کرده‌ای) و خود را خسته کردی).

عالم شهیر جهان اسلام محمد بن عبد الله بن محمد المعافری، مشهور به القاضی أبو بکر بن العربی می‌فرماید: علماء در آن

اختلاف ندارند که غسل وضوء را نیز در بر می‌گیرد و نیت طهات از جنابت «نیت» وضوء را تکمیل می‌کند و آنرا از بین می‌برد. زیرا موانع جنابت از موانع نداشتن وضوء بیشترند. پس نیت طهارت از موانع بیشتر، طهارت از موانع کمتر را نیز، شامل می‌شود و بجای آن کافی است.

اقسام طهارت

طهارت شامل دو قسمت است:

1- طهارت از حدث اصغر که بدان وضوء گرفتن می‌گویند.

2- طهارت از حدث اکبر که به آن غسل کردن می‌گویند.

منظور از حدث اصغر، بی وضوءیی است:

وضوء عبارت است از طهارت و پاکیزگی صورت و دست و سر و پا با آب، که تفصیل آن در فصل وضوء بیان گردید.

با رفع بی وضوءیی و داشتن وضوء ما می‌توانیم نماز بخوانیم و

در حقیقت نماز بدون وضوء نزد الله تعالی قبول نیست. زیرا الله

تعالی در قرآن عظیم الشان میفرماید: « يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِذَا قُمْتُمْ إِلَى الصَّلَاةِ فَاغْسِلُوا وُجُوهَكُمْ وَأَيْدِيَكُمْ إِلَى الْمَرَافِقِ وَامْسَحُوا بِرُءُوسِكُمْ وَأَرْجُلَكُمْ إِلَى الْكَعْبَيْنِ » (سوره مائده آیه 6).

(ای کسانی که ایمان آورده اید، هرگاه خواستید که برای ادای نماز

پا خیزید و وضوء نداشتید، صورتتان را و دستهایتان را تا

آرنج بشوید و سرتان را مسح کنید و پاهایتان را تا بچلک نیز

بشوئید). و همچنین رسول الله صلی الله علیه وسلم می‌فرماید: « لا

يقبل الله صلاة أحدكم إذا أحدث حتى يتوضأ » (وقتیکه وضوء

نداشتید، خداوند نماز شما را نمی‌پذیرد مگر

اینکه وضوء بگیرید و آنوقت نماز بخوانید). شیخین و ابوداود و

ترمذی آنرا روایت کرده اند.

اما حدث اکبر یا واجب شدن غسل:

پاکی از حدث اکبر بر وضوء نیز مقدم تر است. یعنی اگر کسی

وضوءیی کامل هم بگیرد مادامیکه بر او غسل واجب شده باشد،

نمی‌تواند نماز بخواند. غسل نیز برای بعضی از عبادات واجب می

شود.

آنچه غسل را واجب می‌کند:

اول: خروج منی در حالت بیداری یا خواب:

به دلیل فرموده پیامبر صلی الله علیه وسلم: « إنما الماء من

الماء » مسلم. (غسل با) آب به سبب خروج آب (منی) است.

در حدیثی از ام سلمه روایت است که ام سلیم گفت: « یا رسول

الله إن الله لا يستحي من الحق، فهل على المرأة غسل إذا احتلمت؟ قال

نعم إذا رأت الماء » (بخاری و مسلم) (ای رسول خدا! الله از

بیان حق شرم نمی‌کند، آیا بر زن واجب است وقتی احتلام شد، غسل

کند؟ فرمود: بله، هرگاه آب (منی) را دید).

البته هنگام بیداری، خروج منی به شرطی موجب غسل می‌شود که باشهوت همراه باشد ولی در خواب این شرط لازم نمی‌باشد به دلیل فرموده پیامبر صلی الله علیه وسلم: «إِذَا حَذَفْتَ الْمَاءَ الْغَلِيلَ مِنَ الْجَنَابَةِ، فَإِذَا لَمْ تَكُنْ حَازِفًا تَغْتَسِلُ» (ارواء الغلیل البانی.) (وقتی آبراه به حالت جهیدن بیرون نشد غسل نکن). اگر کسی در خواب محتلم شود ولی آب منی نبیند، غسل بر او واجب نمی‌شود ولی اگر آب منی را ببیند و احتلامی را در خواب به یاد نداشته باشد، غسل بر او واجب می‌شود، از عایشه روایت است:

«سئل رسول الله صلى الله عليه وسلم عن الرجل يجد الببل و لا يذكر احتلاما؟ فقال: يغتسل، و عن الرجل يرى أنه قد احتلم و لا يجد الببل؟ فقال: لا غسل عليه» (ترمذی.) (از پیامبر صلی الله علیه وسلم درباره کسی که تری را می‌بیند ولی احتلامی به یاد نمی‌آورد سؤال شد، فرمود: غسل کند و همچنین درباره کسی که گمان می‌کند محتلم شده، بدون اینکه رطوبتی را ببیند، سؤال شد. پیامبر صلی الله علیه وسلم در جواب فرمود: غسل بر او واجب نیست).

دوم: جماع، اگرچه منی خارج نشود:

در حدیثی از ابوهریره روایت است که پیامبر صلی الله علیه وسلم فرمود: «إِذَا جَلَسَ بَيْنَ شَعْبَيْهَا الْأَرْبَعِ ثُمَّ جَهَّدَهَا فَقَدْ وَجِبَ الْغَسْلُ وَ إِنْ لَمْ يَنْزَلْ» (مسلم.) (هرگاه بین رانهای زن بنشیند و شروع به آمیزش کند، غسل بر او واجب می‌گردد؛ اگرچه منی هم خارج نشود).

حکمت و فلسفه غسل جنابت:

چرا در دین مقدس اسلام در وقت جنابت حکم بر غسل جسم بعمل آمده است؟

قبل از همه باید گفت که: هدف از غسل جنابت، پاکسازی نوعی آلودگی روحی است. که روش پاکی آنرا شرعیت دین مقدس اسلام و سایر ادیان ابرهیمی با تفصیل بیان داشته است. در احکام الهی با تمام صراحت بیان گردیده است که هدف گرفتن غسل، وضو و یا هم تیمم این است که مؤمن مسلمان باید طاهر و پاک شود «ولکن یرید لیطهرکم» (ولیکن الله می‌خواهد شما را پاک کند) (سوره مائده آیه 6) این بدین معنی است تا زمانیکه انسان طاهر و پاک نشود به پروردگار که طیب و پاک است نمی‌رسد، و طاهرات محبوب ذات پروردگار میباشد «والله یحب المطهرین» (و خدا کسانی را که خواهان پاکی اند دوست دارد) (سوره توبه آیه 108)

خواننده محترم!

از جانب دیگر اطباء حکمت و فلسفه غسل را در وقت جنابت از فهم طبی مورد بررسی قرار داده می‌فرمایند: خارج شدن منی از انسان یک عمل موضعی نیست (مانند بول و سایر زواید) که بطور

نورمال از بدن خارج میشوند ، اثرات خروج منی در تمام بدن اشکار میگردد، طوریکه تمام سلولهای بدن بعد از خروج منی در یک حالت فوق العاده وسستی مخصوص قرار میگرد ، این حالت سستی در بدن بدین معنی است که خروج منی بر تمام اجزای بدن تاثیرات معینی و خاصی خویش را بخشیده است .

اطباء می افزایند : در بدن انسان دو سلسله اعصاب نباتی وجود دارد که تمام فعالیت های بدن را تحت کنترل خویش دارد ، (اعصاب سمپاتیک) و (اعصاب پاراسمپاتیک) این دو رشته اعصاب در سراسر بدن انسان و در اطراف تمام دستگاه ها و جهازات داخلی و خارجی گسترده اند.

وظیفه اعصاب سمپاتیک (تند کردن) و به فعالیت واداشتن دستگاه های مختلف بدن است و وظیفه اعصاب (پاراسمپاتیک) (کند کردن) فعالیت آنهاست و از تعادل فعالیت این دو دسته اعصاب نباتی دستگاه های بدن به طور متعادل کار می کند .

گاهی جریان هایی در بدن رخ می دهد که این تعادل را به هم می زند، از جمله این جریانه ها مسأله (ارگاسم = اوج لذت جنسی) است که معمولاً مقارن خروج منی صورت می گیرد.

در این موقع سلسله اعصاب پاراسمپاتیک بر اعصاب سمپاتیک غلبه حاصل میکند و تعادل به شکل منفی به هم می خورد.

این موضوع نیز ثابت شده است که از جمله اموری که می تواند اعصاب سمپاتیک را بکار وادارد و تعادل از دست رفته را تأمین کند تماس آب با بدن است و از آن جا که تأثیر (ارگاسم) روی تمام اعضای بدن به طور محسوس دیده می شود و تعادل این دو دسته اعصاب در سراسر بدن به هم می خورد دستور داده شده است که پس از آمیزش جنسی یا خروج منی تمام بدن با آب شسته شود و در پرتو اثر حیات بخش آن تعادل کامل در میان آن دو دسته اعصاب در سراسر بدن برقرار گردد.

ناگفته نباید گذاشت که اجرای غسل صرف برای تحقق امور صیحی نبوده بلکه ، غسل بعد از جنابت از جمله عبادت در شرع اسلامی بشمار میرود، و به همین دلیل است که اگر احياناً غسل جنابت بدون نیت صورت گیرد ، در جمله غسل جنابت محسوب نمیشود .

از جانب دیگر باید گفت که : در وقت خروج منی یا آمیزش جنسی هم روح انسان متأثر می شود و هم جسم . روح انسان به سوی شهوات مادی کشیده می شود و جسم انسان به سوی سستی و رکود . غسل جنابت که هم شستشوی جسم است و هم به علت اینکه به قصد قربت انجام می یابد شستشوی جان است، اثر دوگانه ای بر روی جسم و روح می گذارد ، روح را به سوی الله و معنویت سوق میدهد و جسم را به سوی پاکی و نشاط و فعالیت.

خواننده محترم !

از همه این حکمت ها صیحی که بگذریم ، وجوب غسل جنابت یک حکم اسلامی برای پاک نگه داشتن بدن و رعایت حفظ الصحه در طول زندگی است زیرا بسیاری از کسانی هستند که از نظافت خود غافل می شوند ولی این حکم اسلامی آنها را وادار می کند که در فواصل مختلفی خود را شستشو دهند و بدن خویش را پاک نگاهدارند .

سوم: کافری که مسلمان می‌شود:

تفصیل آن در فوق بیان گردید.

چهارم: قطع شدن خون حیض و نفاس:

حکم این مساله در حدیثی حضرت بی بی عایشه (رضی الله عنها) چنین بیان گردیده است:

پیامبر صلی الله علیه وسلم به فاطمه بنت ابی حبیش فرمود: «إِذَا أَقْبَلْتَ الْحَيْضَةَ فَدَعِي الصَّلَاةَ، وَإِذَا أَدْبَرْتَ فَاغْتَسَلِي وَصَلِي» (بخاری و مسلم). (هرگاه مدت حیض فرا رسید نماز را ترک و وقتی که پایان یافت غسل کن و نماز بخوان). بنابر به اجماع، نفاس هم مانند حیض است.

در موارد فوق، غسل گرفتن واجب است ولی موارد دیگری نیز وجود دارند که غسل کردن در آنها مستحب است ولی واجب نیست مانند:

غسلهای مستحب:

- 1- غسل پس از هر جماع :
- 2- غسل مستحاضه (دائم الحیض) :
- 3- غسل بعد از بیهوشی :
- 4- غسل عید فطر و قربان و روز عرفه :
- 5- غسل بعد از شستن مرده :
- 6- غسل احرام برای حج یا عمره :
- 7- روز جمعه .

ارکان غسل عبارتند از دو مورد:

- 1- نیت، به دلیل حدیث (إنما الأعمال بالنیات) (راوی حدیث: بخاری و مسلم) یعنی: «قبول و صحت اعمال به نیت بستگی دارد».
- 2- رساندن ویا هم وصول آب به تمام بدن .

یادداشت:

ولی نباید فراموش کرد که: بر زن واجب نیست که برای غسل جنابت موهای بافته شده اش را باز کند ولی برای غسل حیض باید آنها را باز کند:

در این مورد توجه شما را به حدیثی روایت شده از ام سلمه (رضی الله عنها) جلب مینمایم: «گفتم: ای رسول الله! من زنی هستم که موهایم را می‌بافم آیا برای غسل جنابت باید آنها را باز کنم؟ پیامبر صلی الله علیه وسلم در جواب فرمود: خیر، بلکه کافی است که سه مشت آب را بر سرت بریزی، سپس آب را بر تمام بدنت جاری کنی تا پاک شوی» (نسایی)

همچنان در حدیثی دیگری از عایشه (رضی الله عنها) روایت است که اسماء از پیامبر صلی الله علیه وسلم درباره غسل حیض سؤال کرد. پیامبر صلی الله علیه وسلم فرمود: «هر کدام از شما مقداری آب و سدر را بردارد و با آن به خوبی طهار بگیرد سپس آب را بر سرش بریزد و خوب آن را مالش دهد تا آب به تمام نقاط سرش (زیرموها) برسد. سپس آب را بر خودش بریزد و تکه پنبه ای

آغشته به مسک را برداشته و با آن خود را پاک کند، اسماء گفت : چگونه با آن خود را پاک کند؟ فرمود : سبحان الله! خودش را با آن پاک کند، عایشه در حالی که گویا می‌خواست آن را (از دیگران) پنهان کند، گفت : با آن تکه پنبه آغشته به مسک، اثر خون را پاک کند» (مسلم)

همچنین در این بابت حدیثی دیگری داریم که روزی یکی از صحابه از پیامبر صلی الله علیه وسلم درباره غسل جنابت سؤال کرد، فرمود : «آب را بردارد و با آن به خوبی وضوء بگیرد سپس آب را بر سرش بریزد و آن را مالش دهد تا آب به تمام نقاط سرش (زیرموها) برسد، سپس آب را بر سایر بدنش بریزد».

خواننده محترم !

از فحوای احادیثی متذکره میتوان فرق بین طریقه غسل حیض و طریقه غسل جنابت را بصورت واضح دریابیم ، طوریکه در طریقه غسل زن حیض آمده است که : زن حیض باید در مالیدن سرش مبالغه کند و آن را پاک نماید ولی در طریقه غسل جنابت چنین تأکیدی بعمل نیامده .

همچنین در حدیثی ام سلمه در یافتیم که در غسل جنابت واجب نیست که بصورت حتمی موی بافته شده باز گردد . در اصل موهای بافته شده را باید باز کرد تا یقین حاصل شود که آب به بیخ آنها رسیده است. ولی در یافتیم که در غسل جنابت بخاطر تکرار و مشقت زیاد در این کار (باز کردن موها)، مورد عفو شرع قرار گرفته است، برخلاف غسل حیض که در ماه تنها یکبار صورت می‌گیرد.

خواننده محترم !

در برپا کردن نماز بصورت درست و واقعی آن در جنب اینکه بر طهارت بدن از بی وضوءیی یا حدث اکبر، و طاهر بودن لباس تأکید بعمل آمده است، بر پاکی و طهارت محل و مکان ادای نماز که باید از نجاسات پاک باشد نیز تأکید جدی بعمل آمده است .

فصل ششم

بحث خون در طهارت:

خون چیست؟

علماء در تعریف خون مینویسند: خون عبارت از یک مایع سرخ رنگی است که در تمام رگهای بدن انسان جریان دارد، و توسط همین خون است که جسم تغذیه میگردد. طعم خون متمایل به شوری است ، و دارای بوی مخصوص میباشد. خون از کرویوات سفید و سرخ

و پلاسما ترکیب یافته است.
خون نقش حیاتی را در جسم انسان دارا میباشد. طب امروزی
برای تشخیص درد و پیدا کردن عامل اصلی امراض (دیابگنوز)،
اکثراً به معاینات ویا هم معاینات لابراتواری خون صورت
میگیرد.

حکم خون در اسلام:

کلمه « خون » که درعربی آنرا « دم » گویند در قرآن عظیم
الشان (10) بار ذکر شده است .

پروردگار با عظمت ما در چهار سوره ی قرآن عظیم الشان با
الفاظ مختلف به خون و پرهیز از خوردن آن اشاره کرده است. در
سه آیه با الفاظ شبیه به هم آمده « إِنَّمَا حَرَّمَ عَلَيْكُمُ الْمَيْتَةَ
وَالدَّمَ... » ولی در سوره (انعام آیه 145) این گونه آمده
است: « بگو ای پیامبر در احکامی که به من وحی شده، من چیزی
را که برای خورندگان طعام حرام باشد نمی‌یابم جز آنکه مردار
حیوان باشد. یا خون ریخته یا گوشت خوک باشد که آن پلید
است.»

موضوع خوردن خون در میان اقوام و ملل جهان سابقه ای طولانی
داشته و در دوران جاهلیت یعنی قبل از اسلام نیز مردم خون را
می‌خوردند آنها گوسفند را سر نمی‌بریدند که مبادا خونس بریزد
و از بین برود. بلکه با گرفتن خون از طریق رگ زدن، از خون
شان استفاده می نمودند.

بعد از ظهور اسلام و نزول آیات الهی از قرآن عظیم الشان درین
مورد ، مبارزه شدیدی با خوردن خون آغاز گردید و خوردن خون در
قرآن عظیم الشان بصورت مطلق ممنوع شد.

قرآن کریم میفرماید: « بگو ای پیامبر! در احکامی که به من
وحی شده چیزی که برای خورندگان طعام حرام باشد نمی‌یابم جز
آنکه مردار باشد یا خون ریخته ».

خداوند متعال در سوره (مائده آیه 3) تأکید میکند که
حیوانات حلال گوشت را ذبح نمایید. ذبح شرعی با بریده شدن
وقطع رگ ها و شریان‌های بزرگ (چهار رگ اصلی) باعث خروج تمام
خون بدن حیوان می‌شود و دست و پا زدن حیوان ذبح شده نیز به
این امر کمک میکند.

بسیاری از مفسرین و فقها، خرید و فروش و هر نوع استفاده ای
از خون را حرام اعلام داشتند. علت اساسی این در این نهفته
بود که : اعراب بجز از خوردن خون د فکر استفاده دیگری از خون
نبودند ، بناً دین مقدس در نص صریحی قرآنی آنرا حرام اعلام
داشت ، و خون را یکسره در ردیف محرمات ونجاسات قرار دادند.

ولی در باره خون انسان، نه از حلیت سخنی گفتند و نه از حرمت
آن زیرا، فایده و منفعت عقلانی و مفید و کارساز، برای خون
انسان متصور نبوده است که فقها آن را به بحث بگذارند که آیا
چنان استفاده ای از خون رواست، یا ناروا.

از آن جا که امروز، منافع کثیری برای خون وبخصوص برای خون
انسان کشف شده، این بحث مطرح می شود که مفاد ادله حرمت
استفاده چیست؟

آیا مطلق بهره برداری و خرید و فروش حرام آن است، یا فقط آشامیدن آن و خرید و فروش در راستای منافع حرام؟ آیا ادله ای که فقها اقامه کرده اند بر حرمت خون، خون انسان را که در طب امروزی مقام مهمی را دارا میباشد، و در معاینات مریضان از آن استفاده وسیع می‌برند، در برمی‌گیرد؟ یا خیر منظور آنان فقط خون حیوان بوده و آن هم (اکل) و یا خرید و فروش آن .
طوری‌که ملاحظه می‌گردد، حرمت خون درنصوص شرعی که در فوق تذکر یافت با توجه به قرائن موجود، به اعتبار (خوردن) است، نه هر نوع استفاده و بهره برداری دیگر از خون.

هر حرام نجس نیست ولی هر نجس حرام است!

نجاست و طهارت اشیاء احکام وضعی و تکلیفی اند که در دین اسلام و سایر شرایع، چنین احکامی وجود دارند. در دین مقدس اسلام اصل بر طاهر و پاک بودن اشیاء است مگر آنکه دلیلی بر نجاست آن در شریعت وارد شده باشد.
نجاست اشیا به دلایل متعدد است، یا به جهت خبیث و زشت بودن ظاهر آن‌ها و تنفر طبیعت انسانی از آن‌ها نجس شده‌اند، مانند بول و غایط یا به جهت خبث و زشتی باطنی آن‌ها مانند کافر و یا به جهت ضرروزیانی که می‌تواند داشته باشد مانند سگ، یا به دلایل دیگر که برخی از آن‌ها در شریعت اسلام بیان شده و برخی بیان نشده‌اند. در مورد علت نجاست خون، در روایات به موردی دست نیافتیم که علت و فلسفه آن را بیان کرده باشد. شاید علت و سبب آن وجود بعضی از امراض و انتقال برخی از مریضی به واسطه خون است و یا به نوعی طبع انسان از آن دوری می‌کند.

نه در زمانی که در بدن است، حتی در بعضی از موارد، برخی از خون‌ها حکم نجس را ندارند، مثلاً خون حیوان حلال گوشت که پس از ذبح شرعی، اگر مقداری از خون که در گوشت باقی بماند، در حکم خون طهار بشمار میرود، و فقها بر پاکی آن حکم صادر نموده است.

نکته آخر این که علت اصلی و واقعی و به تعبیر دیگر « علت تامه» احکام و از جمله نجاست و طهارت اشیا برای ما مشخص نیست و آنچه در روایات آمده و علت بعضی از احکام را بیان کرده است، تنها حکمت‌ها و علت ناقصه را بیان کرده‌اند. علت واقعی و حقیقی این احکام و مصلحت و مفسده‌های واقعی که در آن‌ها وجود دارند، برای ما کاملاً مشخص نشده‌اند.

طوری‌که قبلاً اشاره شد، حکمت و فلسفه حلال و حرام برای ما انسانها دقیقاً معلوم نیست که، اگرچه حکمت و فلسفه آن نزد پروردگار مصلحت واقعی و حقیقی دارد که ما از آن‌ها خبر نداریم و به همین خاطر باید تعبداً آن‌ها را قبول کرد.
این را باید قبول نمایم که، نجاست و حرمت خون از این امر مستثنا نبوده و نجاست و حرمت مبتنی بر مفسد و پیامدهای منفی است که در خوردن خون وجود دارد. به نظر میرسد بین نجاست خون و حرمت خوردن آن رابطه وجود دارد، یعنی به دلیل زیان‌هایی که در خوردن وجود داشته، اسلام اول به نجاست آن حکم

صادر کرده است. وبعد از آن به خوردن آن تا مسلمانان از آن پرهیز نمایند.

یکی از مفسرین در تفسیر آیه (173 سوره بقره) میفرماید :
دومین چیزی که در آیه تحریم شده «خون» است. خونخواری هم زیان جسمی دارد و هم اثر سوء اخلاقی، چرا که خون از یک سو ماده کاملاً آماده‌ای است برای پرورش انواع میکروب‌ها. تمام میکروب‌هایی که وارد بدن انسان میشوند، به خون حمله میکنند. و آن را مرکز فعالیت خویش قرار میدهند، به همین دلیل گرویات سفید که محافظین و سربازان جسم اند ، همواره در منطقه خون پاسداری میکنند تا میکروب‌ها به این سنگر حساس که به تمام مناطق بدن ارتباط نزدیک دارد، راه پیدا نکنند. مخصوصاً هنگامی که خون از جریان میافتد و به اصطلاح میمیرد، و گرویات سفید از بین میرود، زمانی که گرویات سفید از بین روند و یا در وجود تقلیل یابند ، امکان نفوذ میکروب‌ها در بدن گسترش می‌یابد. اگر توجه به فرماید زمانیکه در وجود انسان لخته و یا بمیرد از جمله ، آلوده‌ترین اجزای بدن انسان و حیوان مبدل میگردد.

در روایت اسلامی آمده است که : «آنها که خون میخورند، آن چنان سنگدل میشوند که حتی ممکن است دست به قتل پدر و مادر و فرزند خود بزنند.»

به خاطر همین زیان‌های اخلاقی، روانی و جسمی خون بوده است که اسلام هم به نجاست آن حکم نموده و هم به تحریم آن: « اِنَّمَا حَرَّمَ عَلَيْكُمُ الْمَيْتَةَ الدَّمُ وَ لَحْمَ الْخَنزِيرِ...» (خداوند تنها مردار و خون و گوشت خوک و آنچه را با نام غیر خدا سر بریده‌اند، بر شما تحریم کرده است)

در اسلام از خوردن خون نهی و به نجاست آن حکم صادر شد ، اما استفاده‌های معقول مانند تزریق خون برای نجات جان مجروحان و مریضان و مانند آن، اشکال در شرع اسلام کدام مشکلی ندارد، حتی دلیلی بر تحریم خرید و فروش خون برای این موارد در دست نیست، چرا که استفاده‌های عقلایی و مشروع مورد ضرورت عمومی است و این بدان جهت است که آثار منفی خون در نجاست و حرمت خوردن نقش دارند.

آیا خون شکننده و ضوع است؟

اکثریت علماء و فقها بدین باور اند که، خروج خون از بدن (به جزء از سبیلین) (طریق مقعد و آلت) کم باشد و یا هم زیاد، از طریق زخم یا حجامت باشد، موجب باطل شدن وضوء نمی‌گردد. و این نظریه مورد تائید مذهب امام مالک و امام شافعی میباشد .

ولی امام صاحب ابوحنیفه (رح) در مخالفت صریح این نظریه بوده و میفرماید که : خروج خون از بدن بصورت مطلق وضوء را باطل می‌سازد.

امام ابوحنیفه رحمة الله علیه میفرماید :
حدیثی را که امام شافعی و امام مالک بدان استدلال مینمایند و حکم بر بطلان عضو در حال خروج خون از بدن صادر کرده اند ، حدیثی متذکره صحیح نبوده و منسوخ میباشد لذا به هیچوجه

نمیتوان به آن عمل نمود.

امام صاحب ابو حنیفه میفرماید: «از بدن اگر خون یا ریم خارج شود و باز ظاهر شود به تجاوز نمودن در آن محلّیکه که در غسل یا وضو حکم پاک کردن آن شده است. یعنی علاوه از سبیلین از دیگری جای در خروج صرف اشکار شدن پلیدی کافی نیست بلکه سیلان نمودن شرط است پس اگر خون بر سر زخم قرار داشت لیکن جریان ننموده باشد پس به این وضو نمی شکنند.»

هكذا امام صاحب ابو حنیفه میفرماید که در ضمن نواقص وضو به «دهن پر استفراق کردن میباشد، و به دهن پر قی کردن آنست که آنرا بدون تکلیف و مشقت بند نموده میتواند.» امام صاحب ابو حنیفه برای تائید رای خویش به حدیثی ذیل استناد مینماید:

«عن نافع؛ أن عبد الله بن عمر كان إذا رعى، انصرف فتوضأ، ثم رجع فبني ولم يتكلم» (موطا امام مالک 67). (از نافع روایت شده است که چون از بیینی حضرت عبد الله بن عمر رضی الله عنهما در نماز خون می آمد، از نماز بیرون شده و وضو می گرفت سپس برگشته و بر نمازش بنا می نمود و در این مدت با کسی سخن نمی گفت.)

همچنان به حدیثی که ابن ماجه روایت نموده است استدلال نموده طوریکه در این حدیث آمده است: «عن عائشة قالت: قال رسول الله صلی الله علیه وسلم: من أصابه قيء، أو رعاف، أو قلس، أو مذي فليتنصرف فليتوضأ، ثم ليبن على صلاته وهو في ذلك لا يتكلم» از حضرت بی بی عایشه رضی الله عنها روایت شده که رسول اله صلی الله علیه وسلم فرمود: کسیکه (در نماز) استفراغ نماید یا بیینی اش خون آید یا استفراغ غلبه نموده و در دهان آید یا مزی بیرون آید، آن شخص از نماز بیرون رفته و وضو گیرد سپس بر نمازش بنا کند بشرطیکه سخن نگفته باشد، یعنی با قیمانده نمازش را بخواند. قابل تذکر است که علماء علم حدیث از جمله شیخ الألبانی حدیثی متذکره که علمای حنفی بدان استدلال نموده اند از جمله احادیثی ضعیف می شمارند.

رای امام صاحب حنبل رحمة الله علیه:

امام صاحب حنابل موضوع خون را که ایبا شکننده وضو است و یا خیر از دید دیگری مورد بررسی و بحث قرار داده است.

امام صاحب حنبل میفرماید: زمانیکه خون از بدن خارج میشود، باید دیده شود که اگر مقدار خون زیاد باشد، وضوء باطل می گردد، و اگر مقدار خون کمتر باشد وضو باطل نمیگردد.

استدلال امام صاحب شافعی و امام صاحب مالک:

نظریات و استدلال امام صاحب شافعی و امام صاحب مالک در مورد اینکه خونیکه غیر از (سبیلین) از بدن خارج میگردد، بصورت مطلق شکننده وضو میباشد:

- امام صاحب مالک و امام صاحب شافعی میفرماید: تمامی احادیثی که در مورد واجب شدن وضوء بر اثر خروج خون به نزد ائیمه مذاهب تذکر رفته است، اسناد هیچ کدام از احادیثی که بدان استناد نموده اند، صحیح نمی باشد و احادیثی متذکره ضعیف اند.

امام صاحب مالک و امام صاحب شافعی می افزاید :
- اصل بر بقای وضوء است مگر آنکه نص یا اجماع بر نقض آن دلالت داشته باشد.

- در روایت اسلامی آمده است که : پیامبر صلی الله علیه وسلم حجامت کرد و نمازش را خواند و وضوء نگرفت، و تنها جای حجامت و خون گرفتگی را شست. (سنن الکبری (1-221) رقم (666))
- همچنان در حدیثی آمده است که : روزی حضرت عمر (رض) حجامت کرد ، صرف محل حجامت را شست و به نماز خویش ادامه داد .
(مراجعه شود بیهقی 1-140)

- امام بخاری در حدیثی روایت کرده میفرماید که : « ابن عمر رضی الله عنهما، دانه روی خوی را فشار داد و از آن خون بیرون پرید و بعد از بدون اینکه اقدام به وضوء نماید ، آغاز به نماز خواندن کرد . این حدیث را میتوان در : (ابن ابی شیبه (1-92) و امام بخاری (1-29) تعلیقاً آنرا ذکر نموده است ملاحظه نماید .مراجعه شود (التلخیص الحبیر) 1-114 المحلي (1-260)

- هکذا در حدیثی دیگری آمده است که در دهن عبد الله بن ابی اوفی خون آمد ، خون را از دهن خود بیرون انداخت ، در حالیکه دهنش خون پور بود به نماز ایستاد ، و مصروف نماز خواندن شد .
(مراجعه شود به مصنف عبد الرزاق (1-148) .

- همچنان در حدیثی دیگری آمده است که دو تن از صحابه کرام که مسؤلیت محافظت پیامبر صلی الله علیه وسلم را در غزوه «ذات الرقاع» بدوش داشتند ، یکی از آنان زمانیکه به نماز ایستاد ، توسط دشمن مورد اصابت تیری قرار گرفت ، صحابی در حالیکه تیر را از وجود خود بیرون کشید ، و به نماز خویش ادامه داد ، زمانیکه صحابی دوم از موضوع اطلاع حاصل کرد برایش گفت : چرا مرا با خبر نساختی ، صحابی مجروح گفت من مصروف خواندن سوره شیرینی از قرآن عظیم الشان در نماز بودم ، بخود اجازه ندادم تا آنرا ناتکمیل گذاشته و ختم نماز کنم .
بعد آ پیامبر صلی الله علیه وسلم از حادثه اطلاع حاصل کرد ، ولی برای صحابی نگفت که به اعاده نماز بپردازد .

عالم دانشمند عینی در شرح هدیه (1-122) مینویسد « فبلغ ذلک النبی ص فدعا لهما » از این داستان پیامبر صلی الله علیه وسلم اطلاع حاصل کرد ، پیامبر صلی الله علیه وسلم برای این دو صحابی دعاء کرد . (مراجعه شود : مرعاه 2-46 للمبارکفوری)

« حدثنا أبو توبه الربیع بن نافع حدثنا ابن المبارک عن محمد حدثني صدقة بن یسار عن عقیل بن جابر عن جابر قال خرجنا مع رسول الله صلی الله علیه وسلم یعنی فی غزوة ذات الرقاع فأصاب رجل امرأة رجل من المشرکین فحلف أن لا أنتهی حتی أهریق دما فی أصحاب محمد فخرج یتبع أثر النبی صلی الله علیه وسلم فنزل النبی صلی الله علیه وسلم منزلاً فقال من رجل یکلؤنا فان تدب رجل من المهاجرین ورجل منا لأنصار فقال کونا بقم الشعب قال فلما خرج الرجلان إلى قم الشعب اضطجع المهاجری وقام الأنصاری یصلي وأتی

الرجل فلما رأى شخصه عرف أنه ربينة للقوم فرماه بسهم فوضعه فيه فنزعه حتى رماه بثلاثة أسهم ثم ركع وسجد ثم انتبه صاحبه فلما عرف أنهم قد نذروا به هرب ولما رأى المهاجري ما بالأنصاري من الدم قال سبحان الله ألا أنبهتني أول ما رمى قال كنت في سورة أقرؤها فلم أحب أن أقطعها».

(ابن حبان (212-2) و ابخارى تعليقا (29-1) و ابن خزيمة (24-1) ، ابن الجارود (141-1) و المستدرک (156-1) و فى سيرة ابن هشام (208-2) و الحافظ فى التلخيص (114-1) و الدار قطنى فى سننه (231-1) رقم (858) و ابن القيم فى زاد المعاد (227-3) مطالعه فرمايد .

- در حدیثی که روای آن حضرت ابو هريرة میباشد و امام بخاری (1-20) و امام مسلم آنرا روایت فرموده و هكذا این حدیث در مشکوة (40-1) هم تذکر رفته است که :
پیامبر صلی الله علیه وسلم فرموده است : « لا وضوء الا من حدث اوریح » (وضوء نیست مگر بی وضوءى او خروج هوا) .
خواننده محترم !

در حدیث فوق ملاحظه فرمودید که با صراحت تام الفاظ حصر اماده است که بجز چیزی که از سبیلین یعنی از دو مجرای پیش و پس بیرون نه آید ، در غیر آن وضوء باطل نمی شود .
بنآ حکم اسلامی و شرعی همین است که :

خروج خون از بینی هنگام نماز، نماز را باطل نمیکند زیرا اولاً قول راجح اینست که خون بنی آدم نجس نیست، زیرا اصحاب پیامبر صلی الله علیه و سلم در جنگ زخمی بوده اند ولی در همان حالت خون آلود نماز را میخوانده اند، ولی فراموش نباید کرد که خون حیض و یا خونی که از سبیلین (شرمگاه و مقعد) خارج شود نجس هستند.

و ثانياً خروج خون از بدن وضوء و نماز را باطل نمیکند، زیرا دلیلی در شرع برای بطلان وضوء و نماز هنگام خروج خون از بدن وارد نشده است.

خون نجس در اسلام :

اول : خون در حال حیات :

اگر خون در حال زندگی از حیوان جاری گردد ، قرآن عظیم الشان آنرا بحیث خون نجس اعلام داشته و آیه (۱۴۵ سوره انعام) این حکم را به این صراحت بیان فرموده است :

«قُلْ لَأَجِدُ فِي مَا أُوحِيَ إِلَيَّ مُحَرَّمًا عَلَى طَاعِمٍ يَطْعَمُهُ إِلَّا أَنْ يَكُونَ مَيْتَةً أَوْ دَمًا مَسْفُوحًا» (بگو: در آنچه بر من وحی شده، هیچ غذای حرامی نمی‌یابم؛ بجز اینکه مردار باشد، یا خونی که (از بدن حیوان) بیرون ریخته باشد.

ولی خونیکه بعد از ذبح در گوشت حیوان باقی میماند ، آن خون را شرع حلال دانسته است .

از ابومجلز درباره‌ی خونی که در محل ذبح حیوان باقی میماند

و خونی که روی دیگ می ماند، سوال کردند؟ گفت: اشکال ندارد، فقط از خون جهنده و جاری نهی شده است. عبد بن حمید و ابوالشیخ این مطلب را از او نقل کرده اند. هکذا در حدیثی که حضرت از عایشه رضی الله عنها روایت شده آمده است: «كنا نأكل اللحم والدم خطوط علی القدر» (ما گوشت می خوردیم در حالیکه خطوط خون، بر روی دیگ نمایان بود). (فقه السنه).

دوم: خون حیض:

خون حیض به دلیل حدیث حضرت عایشه و اسماء، نجس است: از اسماء دختر ابوبکر رضی الله عنه روایت است: «جاءت امرأة إلی النبی صلی الله علیه وسلم فقالت: إحدنا یصیب ثوبها من دم الحیض کیف تصنع؟ فقال: تحته ثم تقرصه بالماء ثم تنضحه، ثم تصلی فیه» «زنی نزد پیامبر صلی الله علیه وسلم آمد و گفت: اگر لباس یکی از ما به خون حیض آلوده شد، چکار بایدبکند؟ پیامبر صلی الله علیه وسلم فرمود: آن را از لباسش بزداید و سپس با نوک انگشتان و آب آن را بشوید و سپس بر روی آن، آب بریزد و در آن نماز بخواند». (متفق علیه)

سوم: طوریکه در فوق اشاره نمودیم:

خروج خون از بدن (بجز از دو سبیل پشت و جلو) موجب باطل شدن وضوء نمی شود.

هیئت دائمی افتا در این باره می گویند: «دلیل شرعی در دست نداریم که خروج خون از بدن (غیر از راه های عقب و جلو) ناقض وضوء باشد. اصل این است که خون ناقض وضوء نیست و مبنای عبادات توقیفی است.

بنابراین هیچ کس اجازه ندارد که بگوید این عبادات مشروع است؛ مگر آن که دلیلش را ارائه بدهد. البته برخی از علماء خروج خون را از نواقض وضوء شمرده اند.

بنابراین اگر کسی در اثر خروج خون (ولو اینکه از غیر شرمگاه خارج شود) وضوء بگیرد کارش خوب و پسندیده است و راه احتیاط در پیش گرفته و خودش را از اختلاف خلاص نموده است.

پیامبر اسلام فرموده است: «دَعَّ مَا يَرِيْبُكَ إِلَى مَا لَا يَرِيْبُكَ» «نسائی، ترمذی، حاکم...» (آنچه که تو را به شک می اندازد ترک کن و به سوی چیزی برو که تو را به شک نمی اندازد) (تفصیل موضوع را میتوان در فتاوی انجمن دایمی مباحث علمی و افتا (۲۶۱/۵). مطالعه فرماید)

چهارم: خون ماهی:

علماء میگویند که خون ماهی پاک است. زیرا ماهی مرده پاک است و این دلیلی است بر اینکه خون آن هم پاک است؛ زیرا فلسفه ی تحریم مردار، بقای خون در وجود آن است. پیامبر اکرم صلی الله علیه وسلم می فرماید: «مَا أَنْهَرَ الدَّمَ

وَذَكَرَ اسْمُ اللَّهِ عَلَيْهِ فَكُلُّ» بخاری (۲۴۸۸) و مسلم (۱۹۶۸). (هر) وسیله ای که موجب جاری شدن خون از حیوان است و (به هنگام ذبح) نام الله بر آن ذکر شده باشد از گوشت آن بخورید).

پنجم: خون مگس، پشه:

خون مگس، پشه و امثال اینها در شرع اسلامی پاک بوده، زیرا این حشرات اگر بمیرند باز هم پاکاند، کما اینکه حدیث «امر به فرو بردن مگس در نوشیدنی‌ها» دلالت بر همین مطلب دارد. (تفصیل آن را در بخاری (۳۳۲۰-۵۷۸۲). میتوانید مطالعه فرمایید.

خون انسان و خون حیوان حلال گوشت:

در مورد اینکه خون انسان و خون (حیوان حلال گوشت) در صورتیکه بر لباس ریخته شود، نجس است یا خیر علماء بدو دسته تقسیم گردیده اند:

دسته اول: خون انسان و خون حیوان حلال گوشت نجس است: تعداد از علماء از جمله امامان اربعه (امام ابوحنیفه، امام مالک، امام شافعی و امام احمد) همگی در این امر متفق القول اند که:

خون انسان (و خون حیوان حلال گوشت) در صورتیکه این خون بر لباس و یا بدن ریخته شود نجس است، و نماز با لباس خون الود و یا بدن خون الود و یا آلوده به (خون انسان و حیوان حلال گوشت) صحیح نمی باشد، زیرا شرط صحت نماز پاکی بدن از نجاسات است و خون انسان نجس است.

اگر ثابت شود که بر نجاست خون انسان اجماع وجود دارد، در آنصورت به دلایل موافقین بر طاهر بودن خون التفتات نمی شود، زیرا اجماع حجت قاطعی است که عدول از آن جایز نیست. امام ابن قیم رحمه الله در (إغاثة اللفهان ۱/۲۴۰) چنین میفرماید:

«از امام احمد سوال شد: آیا خون و چرک زرد (زخم بدون خون) نزد شما یکی است؟ فرمود: خیر، خون انسان مردم در (نجاست آن) اختلاف ندارند.»

علماء این قول امام احمد را دلیل بر اجماع امت بر نجس بودن خون دانسته اند و لذا اکثر قریب به اتفاق علماء حکم به نجاست خون داده اند و بر اساس این حکم نمازی که با لباس خونی انسان آغشته شده باشد، صحیح نیست.

امام ابن حزم رحمه الله در «مراتب الاجماع» گفته: علماء بر نجاست خون اتفاق دارند. همچنین حافظ ابن حجر در فتح الباری (صفحه 420 جلد اول) این اتفاق علماء را نقل کرده است.

و امام ابن عبدالبر در «التمهید» (۲۳۰/۲۲) می گوید: «حکم تمامی (انواع) خون بمانند خون حیض است مگر آنکه قلیل و اندک باشد که از آن گذشت شده است. و این اجماع مسلمین است که خون مسفوح (جاری) رجس و نجس است.

و امام ابن عربی در «احکام القرآن» (۷۹/۱) مینویسد: «

علماء اتفاق کرده اند که خون حرام و نجس است و خورده نمی شود و انتفاع از آن صورت نمی گیرد.»
و امام نووی در «المجموع» (۵۷۶/۲) می نویسد: «دلائل وارده بر نجاست خون ظاهر و واضح هستند، و نمی دانم که در این مورد احدی از مسلمین خلافی گفته باشند بجز آنچه که صاحب کتاب الحاوی از بعضی از متکلمین حکایت کرده: خون طاهر است، اما گفته و نظر متکلمین در اجماع محسوب نیست.»
دستۀ دوم: خون انسان و خون حیوان حلال گوشت نجس نیست: تعداد از علماء منکر وجود اجماع شده اند و با استناد به برخی از نصوص حکم به پاک بودن خون انسان صادر نموده اند. این تعداد از علماء حکم صادر نموده اند: نماز کسی که لباسش به خون انسان آلوده شده باشد، لباسش نجس نه و نمازش صحیح است.

این علماء معتقد اند که:

1- اصل در اشیاء پاکی یعنی طهارت بودن آنها تا زمانی که حکم نجاست بر آن صادر نشده باشد طوریکه از روایات اسلامی معلوم میگردد که پیامبر صلی الله علیه وسلم امر به شستن بدون (خون حیض) امر نموده اند ولی اگر خونی از اثر جراحت و حجامت و سایر موارد از بدن انسان جاری میشود اگر در جمله خون نجس شامل میگردید پیامبر صلی الله علیه وسلم حتماً عامل نجاست آنرا بیان میداشت.

در حدیث متبرکه آمده است: از اسماء (رضی الله عنها) روایت است که گفت: زنی نزد پیامبر صلی الله علیه وسلم آمده و گفت: اگر کسی از ما بالای لباسش حیض شود، چه باید بکند؟ فرمودند: ﴿آن را بخرشد، بعد از آن آنرا در آب بهم مالد، و آب را بر آن بپاشد (یعنی آنرا آب کشد) و در آن نماز بخواند.

2- نباید فراموش کرد که در تاریخ اسلام تعداد زیادی از حوادثی به وقوع پیوسته است که صحابه کرام مجروح گردیده اند دیده نشده که پیامبر صلی الله علیه وسلم امر به شستن آن کرده باشد و یا فرموده باشد که این خون نجس است.

زمانیکه امیر المومنین توسط ابو لولو مجوسی در مسجد در نماز صبح شدیداً زخمی گردید، حضرت عمر به نماز جماعت خویش تا استطاعت بدنی خویش ادامه داد، اگر خون نجس میبود، و به حیث شکننده وضو بحساب می آمد، امیر المومنین حضرت عمر (رض) نماز خویش در همان اولین لحظه بعد از وقوع حادثه و جاری شدن خون قطع میگرد.

عالم شهیر جهان اسلام شیخ حسن بصری (متولد سال ۲۱ هجری در مدینه و متوفی به سال ۱۱۰ هجری قمری در بصره) میفرماید: «ما زال المسلمون يصلون فی جراحاتهم» همواره مسلمانان با زخمهای خونین نماز میخواندند. بخاری این مطلب را ذکر کرده است. و این دلالت بر پاک بودن خون است و گرنه اصحاب رضی الله عنهم با بدن خونی نماز نمی خواندند.

الحافظ ابن حجر العسقلانی در فتح الباری اشاره به موضوع ترور امیر المومنین حضرت عمر نموده میفرماید: «عمر رضی الله

نماز خواند، در حالیکه خون از زخمش جاری بود» .
هكذا حضرت ابوهریره رضی الله عنه گفته است : در یک قطره و دو خون
برای نماز خواندن فرقی ندارد.

شیخ ابن تیمیه میفرماید : « شایسته است لباسی را که با
چرک و تراوش زخم آلوده شده باشد ، بشویند ولی دلیلی بر نجاست
و پلیدی آن اقامه نشد است .» . بهتر آنست که بقدر امکان ، انسان
از آن پر هیز کند .

شیخ ابن عثیمین می گوید :

«از ظاهر نصوص چنین برداشت می شود که تطهیر خون خارج از بدن
واجب است، این سخن را بدان خاطر گفتیم که در روایات داریم
که زخم پیامبر صلی الله علیه و سلم شسته شد .

ولی این سخن ها ممکن است با مطلب ذیل در تعارض باشد : اگر
اجزای جدا شده از بدن انسان پاک است، پس خونی که از بدنش
بیرون می آید باید به طریق اولی پاک باشد . لیکن به دلیل ظاهر
نصوص و پرهیز از شبهات، احتیاط در شستن خون است.» (مجموعه
فتاوا و رسایل (266/11))

خواندن نماز با دهن خون پُر :

اگر دهن یک نماز گزار قبل و یا در حین ادای نماز خون پُر
گردد، حکم اسلامی همین است که ضرورت به جبران یا قضای نماز
نیست؛ کفایت قبل از نماز خواندن دندان و دهان خود را از
خون پاک کنید و سپس نماز خویش ادامه دهد ، و اگر احیاناً
مشکل خون در دهن ، در اثنای نماز به وقوع بپیوندد و یا هم خون
در دهن جمع شود ، نماز گزار میتواند خون دهن خویش را در اثنا
نماز در درون یک دستمال تف کرده سپس آنرا دور بیاندازد و
به نماز خویش ادامه دهد .

ولی امام صاحب ابوحنیفه در مورد آمدن خون از دهن رای خود
را دارد و آنر با قی و استفراغ دهن پور مقایسه نموده میفرماید
: اگر یکنفر نماز گزار در اثنای نماز خون قی نماید، پس این
قی کردن را باید از دو دید مورد بررسی قرار داد :

اول : اگر قی مملو از خون لخته باشد ، در این حالات پور و مملو
بودن دهن معتبر است ، زیرا این خون «سودا» سوخته شده است
، و این بدین معنی است که این خون از معده خارج شده است ،
و خود را به دهن رسانیده است ، پس چیزیکه از معده خارج گردد
، و خود را به دهن برساند ، ناقض وضو بوده ولی شرط همان مملو
بودن دهن است .

دوم : اگر قی مملو دهن از خون تازه و یا به اصطلاح قی از خون
سیلان باشد امام صاحب محمد میفرماید : اگر دهن مملو و پور باشد
، این پور بودن قی با خون ، ناقض وضو بوده ، در غیر آن اگر
دهن مملو و پور نباشد ، ناقض وضو نمی باشد .

امام صاحب محمد میفرماید :

که قی خون را به سایر قی ها و استفراغ ها قیاس نموده
و میفرماید : قی بر چهار قسم است :

1- قی از غذا

2- قی از آب

3- قی از صفراء

4- قی از سودا

در این نوع قی ها واستفراغ ها زمانی وضو باطل میگردد که دهن نماز گزار مملو از قی باشد یعنی شرط مملو بودن دهن مهم است ، ولی اگر دهن مملو نباشد ، قی کم در نزد امام محمد هم ناقض وضو نیست ، همینطور در قی خون عین قاعده را درپیش گرفته ومیفرماید اگر قی با دهن پور باشد ، شکننده وضو است .

در خون تازه حکم کلی امام صاحب ابوحنیفه وامام صاحب محمد همین است که خون تازه وجاری شکننده وضو بوده ، فرق نمیکند که دهن مملو و پور باشد ویا هم دهن مملو وپور نباشد ، مقدار خون کم باشد ویا هم زیاد باشد در هر دو صورت ، ناقض وضو است .

دلیل شان اینست که : معده محل خون نیست . این خون به اثر زخم شکم خارج گردیده است وآنرا به خون که از زخم اشکار بیرون میشود قیاس نموده ومیفرماید در خون اشکار سیلان خون از محل خون معتبر بود ، پس در قی که باخون تازه باشد ناقض وضو است ، طوریکه در فوق یاد اور شدیم فرق نمیکند که این خون با دهن پر باشد ویا هم دهن پر نباشد .

ولی در نزد سایر فقها ، قی (استفراغ) وخون ناقض وضو نبوده چون در این مورد نص صریح شرعی وجود ندارد . (تفصیل موضوع را میتوان در صفحه 156 احسن الهدیه مولانا جمیل احمد سکروودی مدرس دارالعلوم دیوبند ، مطالعه فرماید .)
هكذا حکم خون بینی ویا خونیکه از سر به نرمی بینی برسد بنزد امام صاحب ابوحنیفه ناقض وضو بوده ، زیراخون به محلی رسیده است که به ان حکم پاک کردن لاحق است یعنی در غسل پس سیلان متحقق شد.

خواننده محترم !

استفراغ یا قی که آیا شکننده وضو میباشد ویاخیر ، از موضوعات اختلافی در بین علماء میباشد . تعداد کثیری از علماء بدین نظر اند که قیء (استفراغ) نجس هست، وشکننده وضو است . ولی در مقابل تعدادی دیگر از علماء میفرمایند که : قیء (استفراغ) نجس وناقض وضو نمی باشد .
زیرا اصل اشیاء پاک و طاهر هستند مگر اینکه دلیلی از شریعت بر نجاستش وارد شده باشد، و در نجس بودن استفراغ هیچ دلیل صحیح و صریحی شرعی وجود ندارد ، پس حکم شرعی همین است که نجس نیست.

پروردگار با عظمت ما هر مسلمان را به اندازه استطاعت وتوانمندی اش مکلف گردانیده است که در برابر خویش تقوا را پیشه خود سازد : «فَاتَّقُوا اللَّهَ مَا اسْتَطَعْتُمْ» (سوره تغابن آیه : 16). یعنی: پس تا (جائیکه) می‌توانید تقوای الهی را پیشه خود سازید .

خواننده محترم !

خروج مقدار اندکی خون از دانه ویا هم جوانی دانه ها بجز

به رای امام صاحب ابوحنیفه ، نزد سایر پیروان مذاهب وضوء را باطل نمی کند، فقط کافیست خون را از روی دست و یا هم عضو دیگر جسم پاک نمود و بعداً به نماز خواندن خویش ادامه دهید .

فصل هفتم تیمم

تیمم کلمه عربی است که به معنای قصد و اراده می باشد . ولی در اصطلاح شرع، قصد کردن به خاک پاک را میگویند که بجای وضوء و در نبودن آب میباشد.

قرآن عظیم الشان بما دستور داده میفرماید : ای کسانی که ایمان آورده اید ! در حالی که مست هستید به نماز نزدیک نشوید تا آن گاه که (مستی بر طرف شده و) بدانید که چه می گوئید ، و (نیز) در حالی که جنب هستید تا آن گاه که غسل بکنید ، مگر این که مسافر باشید . و اگر مریض یا مسافر بودید و یا این که از قضا حاجت و توالی بیرون آمدید ، و یا این که با زنان نزدیکی کردید و (در همه این احوال) آبی نیافتید ، پس با خاک پاک تیمم کنید و (برای این منظور ، با خاک) چهره و دستهایتان را مسح کنید . قطعاً الله بسیار عفوکننده و بی نهایت آمرزنده است .

«يَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَقْرَبُوا الصَّلَاةَ وَأَنْتُمْ سُكَارَى حَتَّى تَعْلَمُوا مَا تَقُولُونَ وَلَا جُنُبًا إِلَّا عَابِرِي سَبِيلٍ حَتَّى تَغْتَسِلُوا وَإِنْ كُنْتُمْ مَرْضَى أَوْ عَلَى سَفَرٍ أَوْ جَاءَ أَحَدٌ مِنْكُمْ مِنَ الْغَائِطِ أَوْ لَامَسْتُمُ النِّسَاءَ فَلَمْ تَجِدُوا مَاءً فَتَيَمَّمُوا صَعِيدًا طَيِّبًا فَامْسَحُوا بِوُجُوهِكُمْ وَأَيْدِيكُمْ إِنَّ اللَّهَ كَانَ عَفُوًّا غَفُورًا » (43) (سوره نساء)

همچنان در (آیه 6 سوره مائده) میفرماید : « يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِذَا قُمْتُمْ إِلَى الصَّلَاةِ فَاغْسِلُوا وُجُوهَكُمْ وَأَيْدِيَكُمْ إِلَى الْمَرَافِقِ وَامْسَحُوا بِرُءُوسِكُمْ وَأَرْجُلَكُمْ إِلَى الْكَعْبَيْنِ وَإِنْ كُنْتُمْ جُنُبًا فَاطَّهَّرُوا وَإِنْ كُنْتُمْ مَرْضَى أَوْ عَلَى سَفَرٍ أَوْ جَاءَ أَحَدٌ مِنْكُمْ مِنَ الْغَائِطِ أَوْ لَامَسْتُمُ النِّسَاءَ فَلَمْ تَجِدُوا مَاءً فَتَيَمَّمُوا صَعِيدًا طَيِّبًا فَامْسَحُوا بِوُجُوهِكُمْ وَأَيْدِيكُمْ مِنْهُ مَا يُرِيدُ اللَّهُ لِيَجْعَلَ عَلَيْكُمْ مِنْ حَرَجٍ وَلَكِنْ يُرِيدُ لِيُطَهِّرَكُمْ وَلِيُتِمَّ نِعْمَتَهُ عَلَيْكُمْ لَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ » . (ای کسانی که ایمان آورده اید ! هرگاه که برای نماز بپاخواستید (وضوء نداشتید) ، صورتها و دستهای خود را همراه با آرنجها بشوئید ، و برسرهای خود مسحی بکشید ، و پاهای خود را همراه

با بجلک آنها بشوئید . و اگر جنب بودید (و خواستید نماز بخوانید ، همه بدن) خود را بشوئید . و اگر مریض یا این که مسافر بودید و یا این که یکی از شما از توایت و قضای حاجت برگشت ، یا با زنان همبستر شده جماع نمودید ، و آب نیافتید ، پس با خاک پاک تیمم کنید ، (بدین شکل که بعد از زدن کف دستان بر زمین) از آن (خاکی که بر دستان است) بر صورتها و دستهای خود (تا به مچ) بکشید . الله نمی خواهد بر شما مشقت و سختی بیندازد ، و بلکه می خواهد شما را پاکیزه گرداند و نعمت خود را بر شما تمام نماید ، شاید که شکر او را به جای آوری).

نکات ضروری در باره روش تیمم :

- 1 - در بحث تیمم تذکر چند نکته را ضروری و حتمی میدانم .
1 - حکم تیمم از قرآن عظیم الشان و احادیث صحیح ثابت شده است .
- 2 - صحیح ترین روش تیمم همین است .
- 3- با دل خود نیت و اراده پاکی نمایم .
- 4- هر دو کف دست را یکبار بر زمین پاکی بزنیم
- 5- دستان را از زمین بلند نموده پف نماید و به هم زده تکان دهد تا خاکهای اضافی بریزد .
- 6- دو دست را یکبار بر چهره کشیده و با آنها کاملاً چهره خویش را مسح کنیم .
- 7 - کف دست راست را بر پشت دست چپ کشیده و مسح نماید و سپس کف دست چپ را بر پشت دست راست کشیده مسح نماید بدین منوال دستانش را تا به مچ مسح نموده و تیمم به پایان میرسد .
- 8 - تیمم به هر آنچه از جنس وبر سطح زمین باشد از قبیل خاک ، ریگ و غیره جایز است .
- 9 - هنگام نبود آب و یا هر عذر شرعی (همانند : مریضی ، ترس و غیره) که شخص قادر به استفاده از آب نباشد تیمم جایز است .
- 10 - تیمم یکی از احکام خاص به امت اسلامی و دین سلام است .
- 11 - تیمم جانشین غسل و وضوء است لذا هر عملی که با غسل و وضوء فرد می توانست انجام دهد با تیمم نیز می تواند انجام دهد .
- 12 - تمام شکنندهای غسل و وضوء شکننده تیمم نیز می باشند علاوه از آنها یافتن آب و قادر به استفاده از آن نیز باعث از بین رفتن تیمم می گردد .
- 13- دستان را بر دیوار زده تیمم زدن ایرادی ندارد و از پیامبر اسلام ثابت است .

فرائض تیمم :

- 1 - در تیمم فرائض ذیل وجود دارد .
1 - نیت یعنی با دل اراده پاکی نمودن .

- 2 - یکباردستان را بر زمین زدن.
 - 3 - چهره را مسح نمودن .
 - 4 - دستان را تا به مچ مسح نمودن.
- علاوه از این چهار عمل دیگر اعمالی که در تیمم صورت می‌گیرد و در احادیث صحیح آمده سنت می‌باشند.

طریقه صحیح تیمم :

طریقه درست و صحیح تیمم طبق روایت صحیحی که از حدیث عمار بن یاسر در صحیح بخاری و مسلم نقل شده است که چنین بیان گردیده است: «جنب شده بودم و آبی پیدا نکردم پس خود را به خاک مالیدم و سپس نماز خواندم، سپس آنرا برای پیامبر صلی الله علیه و سلم قصه کردم پس او فرمودند: برای تو کافی بود که اینطور انجام میدادی، و سپس پیامبر اسلام دو کف دستانش را به زمین زد و سپس آنها را پف کرد و سپس صورتش و دو دستش را مسح کرد. (متفق علیه).

خلاصه بحث تیمم :

- 1- نیت تیمم (در قلبش، همانطور که برای وضوء و نماز و غیره در قلبش نیت میکند)
 - 2- گفتن «بسم الله» در ابتدا.
 - 3- ضربه زدن با دو کف دست به زمین.
 - 4- اگر گرد و غباری روی دو کف دستش بماند آنها را پف میکند.
 - 5- دو کف دستش را ابتدا به صورتش و سپس به دستانش تا مچ دست میمالد.
 - 6- از آنجاییکه تیمم حکم وضوء را در بر میگیرد، میتوان این ذکر را پس از تیمم بیان کرد:
أشهد أن لا إله إلا الله وحده لا شريك له وأشهد أن محمداً عبده ورسوله، اللهم اجعلني من التوابين واجعلني من المتطهرين. در ضمن احادیثی که میگویند دو کف دست را تا آرنج مسح کند ضعیف میباشد.
- ولی اگر کسی بعلمی نتواند یکی از این اعمال و یا ارکان عبادات را انجام دهد پس تا آنجاییکه میتواند آنرا انجام میدهد، مثلاً اگر نتواند نماز را ایستاده بخواند، نشسته میخواند، زیر حکم قرآن است:
- « فاتقوا الله ما استطعتم » یعنی: «(در اوامر دین) تا آنجایی که در حد توان شما باشد انجام دهید».

معلومات توضیحی در مورد تیمم :

- سوال: تیمم به چه چیزی گفته می‌شود؟
جواب: تیمم یعنی دور کردن نجاست حکمیه از بدن به وسیله خاک پاک یا آنچه در حکم خاک است.
- سوال: تیمم در چه زمانی جایز است؟
جواب:

- 1- در وقت میسر نشدن آب
2- در صورت وجود خطر و اندیشه بروز بیماری یا ازدیاد آن، بر اثر استفاده از آب.

سوال: حالت‌های عدم دسترسی به آب را توضیح دهید؟
جواب:

- 1- هنگامی که آب به اندازه يك ميل شرعی دور باشد.
2- عدم دسترسی بر آب به واسطه وجود دشمن. مثلاً خارج از منزل آب وجود دارد، ولی خطر حمله دشمن یا درنده یا چیزی دیگر، او را تهدید می‌کند.
3- آب در حد کمی وجود دارد، ولی این خطر هست که اگر از آن مقدار آب برای وضوء استفاده شود، ممکن است از تشنگی از بین رفته و تلف شود.
4- آب داخل چاه موجود است، ولی دلو و ریسمان برای کشیدن آن، میسر نیست.

- 5- آب وجود دارد، ولی بنا بر دلایل مختلفی به آن دسترسی ندارد و کسی دیگر هم نیست که از وی استمداد کند.
تمام این موارد در حکم عدم وجود آب است و می‌تواند تیمم کند.
سوال: اندیشه مریض شدن در چه زمانی معتبر است؟
جواب: در صورتی که با تجربه خویش از استفاده آب، به مریض شدن یقین داشته باشد و طبیب ماهر چنین نظری بدهد آنگاه می‌تواند تیمم کند.

سوال: غرض از این که به اندازه يك ميل شرعی از آب فاصله داشته باشد چیست؟

- جواب: وقتی انسان در محلی هست که آنجا آب وجود ندارد، ولی به گمان خویش یا بر اثر اطلاع کسی، متوجه شد که در فاصله کمتر از يك ميل (حدود 1700 متر) آب وجود است در چنین حالی تیمم جایز نیست بلکه باید به سراغ آب برود.
اما در صورتی که اطلاع دهنده‌ای هم نباشد و به هیچ وجه نتواند خبری از وجود آب در آن حوالی بدست آورد و یا اینکه آب به فاصله يك مايل (حدود 1700 متر) یا بیش از آن موجود است، در چنین صورتی تیمم برایش جایز می‌شود.

سوال: در تیمم چند چیز فرض است؟

جواب: در تیمم سه چیز فرض است:

- 1- نیت کردن.
2- هر دو دست را بر خاک زدن و بر صورت مالیدن.
3- هر دو دست را بر خاک زدن و دستها را تا آرنج مالیدن.
سوال: روش کامل تیمم چگونه است؟
جواب: اولاً باید نیت کند که به قصد و اراده دور کردن پلیدی و پاک شدن، برای خواندن نماز و یا انجام عبادتی دیگر تیمم می‌کند. سپس هر دو دست را بر خاک زده آنها را بیفشاند و به نحوی بر چهره بمالد که هیچ جایی از آن باقی نماند. (اگر به اندازه يك سر مو جایی باقی بماند، که دست روی آن مالیده نشده است، تیمم صحیح نخواهد شد).
بار دوم، دستها را بر خاک زده آنها را بیفشاند و چهار

انگشت دست چپ را در زیر انگشتان دست راست قرار داده قسمت زیرین دست را تا آرنج مسح کند و با کف دست چپ قسمت بالایی دست راست را تا سر انگشتان خلال کند.
اگر ساعت و انگشتر در دست داشته باشد، آنها را قبل از شروع تیمم بیرون آورد. خلال کردن ریش در تیمم سنت است.

سوال: روی چه چیزهایی تیمم جایز است؟
جواب: تیمم روی خاک، ریگ، سنگ، گچ، آهک، سیمان، آجر، خشت، دیوار (در صورتی که رنگ خورده نباشد) جایز است به شرطی که پاک باشند.

سوال: تیمم روی چه چیزهایی جایز نیست؟
جواب: تیمم روی چوب، انواع فلز، شیشه، گندم، جو، پارچه و خلاصه هر چیزی که در آتش عموماً ذوب و یا سوخته و خاکستر می‌شود و گرد و غبار بر آن نباشد، جایز نیست.

سوال: اگر روی سنگ، آهک موزائیک و دیوار، گرد و غبار نباشد، تیمم بر آنها جایز است یا خیر؟ جواب: چیزهایی که بر آنها تیمم جایز است وجود گرد و غبار بر آنها الزامی نیست. بدون وجود غبار هم تیمم جایز است.

سوال: چیزهایی که روی آنها تیمم جایز نیست اگر غبار داشته باشند تیمم جایز است یا خیر؟
جواب: بلی! در صورتی که غبار به حدی داشته باشند که از دست زدن، غبارها منتشر شود و یا اثر دست، روی آنها بماند جایز است.

سوال: اگر کسی به قصد تلاوت قرآن یا دست زدن به آن یا به قصد دخول در مسجد، تیمم کرد، با همان تیمم می‌تواند نماز بخواند؟
جواب: بلی! با یک تیمم اداء و انجام چندین نوع عبادت جایز است.

سوال: اگر کسی برای نماز جنازه یا سجده تلاوت تیمم کرد، با آن تیمم می‌تواند نماز بخواند؟
جواب: بلی، جایز است.

سوال: اگر بخاطر میسر نشدن آب، تیمم کرد و نماز خواند و پس از نماز خواندن، آب برایش میسر شد بر گرداندن نماز ضروری است یا خیر؟

جواب: خیر، برگرداندن نماز ضروری نیست.

سوال: تیمم از چه چیزهایی باطل می‌شود؟
جواب: از همان چیزهایی که وضوء باطل می‌شود تیمم هم باطل می‌شود. و اگر بر اثر عدم دسترسی به آب تیمم کرده بود، سپس آب برایش میسر شد و توانست که از آن استفاده کند، تیممش باطل می‌شود. و اگر بر اثر عذری تیمم کرده بود، از دور شدن آن عذر هم تیممش باطل می‌شود.

سوال: اگر برای نماز ظهر تیمم کرده بود، نماز عصر را هم با آن تیمم می‌تواند، بخواند یا خیر؟

جواب: بلی! با تیمم واحد خواندن نمازهای متعدد در اوقات متعدد جایز است. و تا زمانی که تیممش باطل نشده می‌تواند هر نوع نمازی را بخواند و هر نوع عبادتی را انجام دهد. مثلاً اگر برای نماز فرض ظهر تیمم کرده بود با همان تیمم نوافل،

فرايض، تلاوت قرآن، نماز جنازه، سجده تلاوت و هر نوع عبادتی را می‌تواند انجام دهد.

سوال: تیمم تا چه مدتی جایز است؟

جواب: تا زمانی که آب برایش میسر نشود و یا عذر باقی باشد. و اگر چند سال به همین منوال گذشت و تیمم کرد، اشکالی ندارد.

فصل هشتم

مسح برموزه و جوراب

مسح بر خفین و جوراب یکی از موضوعات قابل بحث بین فقهای اسلام بشمار میرود و دارای احکام خاصی در دین مقدس اسلام میباشد، بهترین حکم این مساله را که بطور علمی مورد تدقیق و بررسی قرار گرفته در جانب سایر احکام و فتاوی که از جانب علماء بیان گردیده، حکم و فتوای عالم شهیر جهان اسلام شیخ محمد بن صالح العثیمین رحمه الله در این بابت میباشد، که توانسته موضوع را از دید جوانب مختلفه مورد بررسی دقیق و همه جانبه قرار دهد که در ذیل نظریات دانشمند محترم را با شما شریک می‌سازم:

شیخ محمد بن صالح العثیمین رحمه الله در مورد مسح به خفین و جوراب مینویسد:

منظور از خُف، آنچه که از جنس پوست و چرم و مانند آنست و بر روی پاها پوشیده می‌شود (جوراب چرمی یا پوستی)، و منظور از جوراب؛ آنچه که از جنس پارچه یا نخ و مانند آنست و بر روی پا پوشیده می‌شود، و به شُرَاب (جوراب ساقه بلند) نیز شناخته می‌شود.

شیخ محمد بن صالح العثیمین رحمه الله در مورد حکم فقهی مسح بر خُف و جوراب میفرماید؟

مسح بر آنها سنتی است که از پیامبر صلی الله علیه وسلم وارد است بنابراین مسح بر خُف و جوراب از درآوردن آنها بقصد شستن پاها افضلتر است.

و دلیل آن:

حدیث مغیره بن شعبه رضی الله عنه آمده است: که در باره وضو پیامبر صلی الله علیه وسلم چنین روایت نموده است:

مغیره میفرماید: «كنت مع النبي صلى الله عليه وسلم ذات ليلة في مسير، فأفرغت عليه من الإداوة فغسل وجهه و ذراعيه و مسح برأسه، ثم أهويت لإنزع خفيه فقال: دعهما فأني أدخلتهما طاهرتين. فمسح عليهما» (متفق عليه)

« شبی در راه با پیامبر صلی الله علیه وسلم بودم، از آبی که در

ظرف بود بر دست‌هایش ریختم، روی و دست‌هایش همراه با ساعدهایش را شست و سرش را مسح کرد»، سپس خواستم تا خفهایش را در بیاورم فرمود: «دعهما فإني أدخلتهما طاهرتين» یعنی: آنها را در نیاور چون در حالت طهارت آنها را پوشیده‌ام (وضوء داشتم) سپس بر آنها مسح کرد». (این حدیث در بخاری، کتاب الوضوء (206) و مسلم، کتاب الطهارة (274) ذکر گردیده است .

ناگفته نباید گذاشت که: مشروعیت مسح بر خُفها در قرآن عظیم الشان و سنت رسول صلی الله علیه وسلم نیز بوضاحت ثابت گردیده است:

قرآن عظیم الشان حکم میفرماید: «يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِذَا قُمْتُمْ إِلَى الصَّلَاةِ فَاغْسِلُوا وُجُوهَكُمْ وَأَيْدِيَكُمْ إِلَى الْمَرَافِقِ وَامْسَحُوا بِرُءُوسِكُمْ وَأَرْجُلَكُمْ إِلَى الْكَعْبَيْنِ» (سوره المائدة: آیه 6) یعنی: (ای کسانی که ایمان آورده‌اید، هنگامی که به نماز می‌ایستید، روی و دستها را تانراتا آرنج بشویید و سر را مسح نمایید و پاها را تا کعبین (بجلك ها) بشویید. حال در این فرموده «وَأَرْجُلَكُمْ» دو قرائت در قرائتهای هفتگانه از رسول الله صلی الله علیه وسلم وجود دارد:

قرائت اول:

«وَأَرْجُلَكُمْ» با نصب لام که در اینصورت بر (وَجُوهَكُمْ) عطف خواهد شد و لذا پاها در این حالت شسته می‌شوند. (یعنی با این قرائت، حمل بر مکشوف بودن پاها می‌شود پس باید شسته شوند)

قرائت دوم:

«وَأَرْجُلَكُمْ» با لام مجرور که در اینصورت بر «بِرُءُوسِكُمْ» عطف خواهد شد لذا در این حالت پاها مسح خواهند شد. (یعنی با این قرائت، حمل بر پوشیده بودن پاها با خُف یا جوراب می‌شود پس باید مسح شوند) و آنچه که بیان می‌دارد که پاها یا مسح می‌شوند یا شسته، سنت نبوی است. چنانکه هرگاه پاها مبارک رسول صلی الله علیه وسلم مکشوف بود آنها را می‌شست و هرگاه پاها خود را با خُف پوشیده می‌ساخت بر روی آنها مسح می‌نمود. اما دلیل آن از سنت، این امر از سنت پیامبر صلی الله علیه وسلم به تواتر رسیده است، امام احمد رحمه الله می‌فرماید: در قلب من هیچ شکی در مورد جواز مسح وجود ندارد. و چهل حدیث از رسول الله صلی الله علیه وسلم و اصحاب بزرگوارش رضی الله عنهم در این مورد وارد است.

شروط ثابت و صحیح مسح بر خُفها:

شیخ العثیمین رحمه الله برای مسح بر خُفها چهار شرط را لازم میدانند:

شرط اول:

موزه وجوراب باید زمانی پوشیده شوند که بدن طهارت داشته باشد، و دلیل آن طوریکه در فوق بدان اشاره نمودیم: حدیثی مغیره بن شعبه است: «دعهما فإني أدخلتهما طاهرتين» یعنی: آنها را در نیاور چون در حالت طهارت آنها را پوشیده‌ام

(وضوء داشتم). بخاری، کتاب الوضوء (206) و مسلم، کتاب الطهارة (274) .

شرط دوم :

باید خُف ها و جوراب پاک باشند، در صورتیکه خُف ها و جوراب نجس باشند، در آنصورت مسح بر آنها جایز نیست، و دلیل آن اینست که رسول الله صلی الله علیه وسلم روزی با اصحاب خود نماز می خواندند بعد ایشان در اثناء نماز بوت های شان را درآوردند، زیرا جبرئیل علیه السلام به وی خبر داده بود که نجاستی بر قف بوت های شان چسپیده است. (أبو داود ، کتاب الصلاة (650) . و این دلیل است بر اینکه جایز نیست که با چیزی نماز خوانده شود که نجاستی داشته باشد، و از طرفی اگر با آب بر روی نجاست مسح صورت گیرد، فرد مسح کننده به نجاست آلوده می شود و در آن صورت صحیح نیست که او را پاک و طاهر نامید.

شرط سوم :

مسح بر روی آنها فقط در وضوء صورت گیرد نه در حالت غسل جنابت یا هر امری که باعث غسل واجب گردد، و دلیل آن حدیث صفوان بن عسال رضی الله عنه است که گفت: پیامبر صلی الله علیه وسلم به ما امر نمود که هرگاه در سفر بودیم تا سه شب و روز خُف هایمان را درنیاوریم مگر در جنابت (در این صورت باید خفها را در آوریم چون مسح باطل می شود) اما بر اثر مدفوع، ادرار و خواب (که همگی موجب باطل شدن وضوء هستند)، درآوردن آنها لازم نیست. ترمذی ، کتاب الطهارة (96) ، و نسائی ، کتاب الطهارة (127) ، و ابن ماجه کتاب الطهارة (478) . بنابراین طبق این حدیث، مسح باید در بی وضوءیی باشد و در هنگام غسل واجب مسح جایز نیست.

(بلکه باید خفین را از پا درآورد و سپس غسل انجام داد، بعد دوباره می توان خفها را پوشید و اینبار هنگام بی وضوءیی بر روی آنها مسح کرد)

شرط چهارم :

مسح باید در مدت زمانی صورت گیرد که شرع آنرا مشخص کرده است، که یک شبانه روز برای شخص مقیم و سه شبانه روز برای مسافر است، چنانکه علی ابن ابیطالب رضی الله عنه روایت کرده : «جعل رسول الله صلی الله علیه وسلم ثلاثة أيام ولياليهن للمسافر و يوما و ليلة للمقيم» «پیامبر صلی الله علیه وسلم (مدت مسح را) سه شبانه روز برای مسافر و یک شبانه روز برای مقیم تعیین کرد». روایت مسلم کتاب الطهارة (276) .

و این مدت از اولین مسح شروع می شود و بعد از بیست و چهار ساعت (برای مقیم) و هفتاد دو ساعت برای مسافر بعد از اولین مسح پایان می رسد.

مثلا اگر فرض کنیم شخصی جهت ادای نماز صبح سه شبانه وضوء می گیرد و وضوءی او تا ادای نماز عشاء باقی بماند، سپس بخوابد (که این خواب باعث ابطال وضوءیش می شود) و بعد جهت ادای نماز صبح روز چهارشنبه برخیزد و مثلا در ساعت پنج صبح خف پوشیده و بر آن مسح کند، حال اگر ابتدای مدت از ساعت پنج

صبح روز چهارشنبه تا ساعت پنج صبح روز پنجشنبه باشد، چنانکه او در روز پنجشنبه و قبل از اتمام ساعت پنج (که هنوز مدت بیست و چهار ساعت تمام نشده) مسح کند او می تواند نماز صبح روز پنجشنبه را با این مسح ادا کند و علاوه بر آن تا زمانی که طهارتش باقیست هر نماز دیگری بخواند، زیرا بر طبق قول راجح علماء وضوء او با پایان مدت (مسح خفین) نقض نمی شود و این بدان خاطر است که رسول الله صلی الله علیه وسلم برای طهارت مدت زمانی تعیین نکرده بلکه برای مسح مدت گذاشته است، بنابراین اگر مدت (یک شبانه روز برای مقیم) پایان رسید او فقط نمی تواند که بر خفین مسح کند ولی با این وجود وضوءیش (چنانکه قبلاً باطل نشده باشد) هنوز باقیست زیرا این وضوء بنا بر دلیل شرعی ثابت می ماند و هرآنچه که با دلیل شرعی ثابت است جز با دلیل شرعی نقض نخواهد شد و از طرفی هیچ دلیلی وجود ندارد که با پایان یافتن مدت مسح خفین وضوء نیز باطل می شود و اصل بر بقا است مگر اینکه زوال آن بیان گردد. و این موارد شروط لازم جهت مسح بر خفین بودند و البته بعضی از علماء شروط دیگری را ذکر کرده اند که برخی از این شروط محل نظر هستند.

پوشاندن کل پای با جوراب ها :

برخی از فقها شرط گذاشته اند که خف و جوراب باید تمامی محل فرض (یعنی قسمتی از پا که باید شسته شود) را بپوشانند؟ در جواب این تعداد از فقها باید گفت که : این شرط صحیح نیست زیرا دلیلی بر آن وجود ندارد، و مادامیکه اسم خف و جوراب باقیست (و هنوز می توان بدنها خف یا جوراب گفت) مسح بر آنها نیز جایز است، زیرا سنت در مسئله مسح خف بر وجه مطلق آمده و چنانکه شارع مسئله ای را بصورت مطلق بیان کرده باشد برای احدی جایز نیست که آنرا مقید نماید مگر اینکه برای ادعای خود نصی از شارع و یا قاعده ای شرعی داشته باشد که آنرا مقید سازد، و بر این اساس جایز است که حتی بر خف سوراخ نیز مسح کرد، همچنین مسح بر خف نازک نیز جایز است زیرا هدف از پوشیدن خف، پوشاندن پوست نیست بلکه هدف از آن ایجاد گرما برای شخص است و نفعی به وی برساند، و من مسح بر خف را جایز می دانم چرا که بیرون آوردن آن موجب سختی است و در آن فرقی بین جوراب ضخیم یا نازک با جوراب سوراخ یا سالم وجود ندارد بلکه مهم آنست که تا زمانی که اسم خف باقیست (یعنی هنوز می توان بر آن اسم خف گذاشت) پس مسح بر آن نیز جایز است.

نظر فقه حنفی در مورد مسح بر موزه و یا هم جوراب :

علماء پیروی فقه حنفی میفرمایند : آنعده از موزه های باریکی که آب از آن نفوذ می کند، و یا بدون بستن نمی توان با آن راه رفت و یا این که مسیر یک میل یا دو میل را پی در پی با آن طی کرد، مسح بر همچو موزه ها اصلاً جایز نمی باشد .

همچنان در باره جوراب های تار میفرمایند که : اگر جوراب ها تار و یا هم دارایی بافت پشمی باشد ؛ شرط مسح بر آن اینست که ساق پا ها را محکم گرفته وبدون چپلی وکفش وغیره سه میل منزل پیاده در آن شده بتواند یا اینکه جوراب های (مجلد) ومنعل) باشد .

منعل آنست که زیر آن چرم باشد ومجلد آنست که برتمام جوراب چرم د وخته شده باشد .

در (د رالمختار) آمده : « علی ظاهر خفیه او موقیه الخ او جوربیه ولو من غزل اوشعر الثخینین بحیث یمشی فرسخا ویثبت علی الساق بنفسه ولایری ما تحته ولا یشف الخ والمنعلین والمجلدین الخ درالمختار جلد اول صفحہ 246 فتاوی دارالعلوم دیوبند جلد اول صفحہ 202-203

« ولا يجوز المسح على الجورب الرقيق من غزل أو شعر بلا خلاف ولو كان ثخيناً يمشى معه فرسخاً فصاعداً فعلى الخلاف » (البحر الرائق: ١/١٩٢) (فإن كانا رقيقين يشفان الماء لا يجوز المسح عليهما بالإجماع (بدائع: ١/٨٣) البتة اگر کپڑا اتنا موٹا ہو جس میں مذکورہ اوصاف ہوں تو اس کے موزوں پر مسح جائز ہوگا۔ لاشک أن المسح على الخف على خلاف القياس فلا يصح إلحاق غيره به إلا إذا كان بطريق الدلالة وهو أن يكون في معناه ومعناه الساتر لمحل الفرض الذي هو بعدد متابعة المشى فيه في السفر وغيره (فتح القدير: ١/١٠٩)

وأما المسح على الجوربين فإن كانا مجلدين أو منعلين يجرى بلا خلاف عند أصحابنا وإن لم يكونا مجلدين ولا منعلين فإن كانا رقيقين يشفان الماء لا يجوز المسح عليهما بالإجماع وإن كانا ثخينين لا يجوز عند أبي حنيفة وعند أبي يوسف و محمد يجوز وروى عن أبي حنيفة أنه رجع إلى قولهما في آخر عمره (بدائع: ١/٨٣)

علماء فقہ حنفی می افزایند :

برجوراب تار و پشمی وجوراب های مروجه امروزی شرایط مسح به این قسم جورابها موجود نیست ومسح برآن جایز نیست؛ اگر امامی بر موزه باریکی که آب از آن نفوذ می کند، و یا موزه که بدون بستن نمی توان با آن یک میل یا دو میل پی در پی راه رفت ، و یا هم برجوراب های تار و پشمی امروزه ، مسح کند نه نماز خودش قبول می شود نه نماز اشخاصیکه در پشت آن امام نماز خوانده اند هم قبول نمیشود .

علماء فقہ حنفی می افزایند اگر این تعداد اشخاص از عمل مسح امام بر همچو موزه ها وهمچوجوراب ها اطلاع حاصل نمایند ، باید به اعاده نماز خویش نیز اقدام ورزند .

ارای مخالف درمسح بر جوارب ها :

علامه ابن رشد در بدایتہ المجتهد جلد اول صفحہ 19 مینویسد : در باره مسح بر جوربین يك تعداد از علماء بر عدم جواز اند ؛ امام صاحب ابوحنیفه (رح) امام صاحب مالك (رح) و امام صاحب

شافعي (رح) قایل بر عدم جواز اند.

وتعدادی دیگری از علماء قایل بر جواز مسح بر جوراب اند که از آنجمله میتوان از امام صاحب ابو یوسف ؛ امام صاحب محمد ؛ وسفیان ثوری نام برد ، این تعداد از علماء میفرمایند که :
مسح مسح بر جوراب ها جایز است بشرط که ثخین باشد ؛ امام خطابی در معالم السنن جلد اول صفحه 121 مینویسد : که : مسلك امام احمد ؛ واسحاق بن راهویه همین است.

امام ترمذی در جلد 1 صفحه 29 عین قول سفیان ثوری ؛ ابن المبارک شافعی ؛ احمد و اسحاق را بیان کرده است ؛ مبارک فوری در تحفته الاحوذی جلد اول صفحه 103 مینویسد :
اصل سخن اینست که جمهور گفته است که مسح بر جوراب بین جایز نیست وقتیکه ثخین نباشد چرا که وظیفه های غسل است که به نص قرآنی ثابت است عدول از آن الی المسح ذریعه احادیث صحیحه ممکن است و آن فقط در باره مسح بر خفین است نه که در باره مسح بر جوربین چرا که این احادیث صحیح نیستند (جورب) موزه تاری یا پشمی را گویند جراب اگر به دوطرف آن چرم پیوسته شود آنرا (مجلد) گویند ؛ و اگر صرف به حصه پایین آن چرم باشد و یا پیوسته شود آنرا (منعل) گویند ؛ و اگر تمام موزه از چرم باشد آنرا (خفین) گویند ؛ باشد به خفین جوربین مجلدین ؛

و جوربین منعلین ؛ به اتفاق مسح جایز است و اگر جوربین ؛ مجلد یا منعل نباشد ؛ ورقیق بوده یعنی شرايط ثخین در آن موجود نباشد به اتفاق مسح بر آن جایز نیست ؛ البته در مسح بر جوربین غیر مجلدین و غیر منعلین ثخین اختلاف است ؛ مطلب ثخین این است که در آن سه شرایط موجود باشد.

1- شفاف نباشد ؛ یعنی اگر آب به آن بریزد به پای ها نرسد و دیده هم نشود

2- مستمسك بغير استمسك باشد ؛ یعنی بدون بستن به چیزی خود جراب محکم باشد .

3- در آن تتابع مشی ممکن باشد ؛ یعنی رفتن پی در پی در رین

نوع موزه و یا جراب در جواز مسح

بر آن اندک اختلاف است ؛ مسلك جمهور یعنی ؛ ائمه ثلاثه

وصاحبین اینست که مسح بر آن جایز است ؛ اصل مذهب امام

ابوحنیفه رحمه الله عدم جواز مسح بر آن است لکن صاحب هدایه

وصاحب بدائع نقل نمودند که امام صاحب رحمه الله در اخیر به

مسلك جمهور رجوع نموده است ،

در مجمع الانهر ؛ نگاشته اند که این رجوع نه 9- روز و یا سه

3- روز قبل از وفات وی رحمه الله بوده است و در ريك نسخه دیگر

قلمی ؛ جامع الترمذی از علامه عابد سند هی رحمه الله يك

عبارت دیگر موجود است ؛ (قال ابو عیسی سمعت صالح بن محمد

الترمذی قال سمعت ابا مقاتل السمرقندی يقول دخلت علی ابي

حنیفه رحمه الله فی مرضه الذي مات فيه فدعا بماء فتوضا وعليه

جوربان فمسح عليهما ثم قال فعلت اليوم شيئا لم اكن

افعله مسحت علي الجوربين وهما غير منعلين)؛ كذافي طبعته الحلبي للترمذي تصيح الشيخ احمد شاکر المحدث ؛بهر حال ازین هم معلوم میشود که امام صاحب رحمه الله د رآخر عمر ؛ به قول جمهور رجوع نموده بود ؛پس حالا به این مسئله اتفاق بوده که مسح بر جوربین ثخین جائیز است؛ اما قابل تذکر است ؛که جواز مسح بر جوربین د حقیقت به علت تنقیح المناط بوده است ؛ یعنی د رکدام جوارب که سه 3 - شرائط

متذکره ملاحظه گردد آنها د ر خفین داخل اند و حکم جواز مسح بر آن می گردد ورنه د رکدام روایاتی که ذکر مسح بر جوربین است همه ضعیف اند؛ یا اقلاً خبر واحد است که به سبب آن زیادت بر کتاب الله جائیز نیست ؛ بلکه جواز آن از احادیث مسح بر خفین بطور علت؛ غایت است

عدم دست یابی به آب:

بطور مثال شخصی (بدلیل نیافتن آب ناچاراً) تیمم می کند و سپس خفین به پا می کند، آیا برای او جایز است که هرگاه به آب دست یافت باز بر خفین مسح کند ؟ در جواب باید گفت : اگر این شخص بجای آب با خاک تیمم گرفته باشد، در آن صورت برایش جایز نیست که بر خفین مسح نماید ، زیرا در حدیث پیامبر صلی الله علیه وسلم به صراحت فرموده است: «فإني أدخلتهما طاهرتين» در حالت طهارت (پاها) آنها را پوشیده ام (وضوء داشتم). بخاری (206) و مسلم (274) . در حالیکه طهارت کردن با تیمم شامل پاها نمی شود بلکه در تیمم فقط صورت و دو کف دست شامل طهارت می شوند و بر این اساس اگر شخصی آب جهت طهارت نداشت یا اینکه مریض بود و توانایی استفاده از آب را جهت وضوء گرفتن نداشت، او می تواند خفین بپوشد هرچند که طهارت نداشته باشد و مدت استفاده از آن نیز نامحدود است بلکه تا زمانیست که به آب دست می یابد یا اینکه اگر مریض است تا وقتی که شفا می یابد (که در آن صورت برای نماز باید خفین را درآورده و با آب وضوء بگیرد) زیرا پاها در تیمم گرفتن طهارت نمی شوند.

نیت در مسح بر خفین و جوراب ها :

در مسح بر موزه و یا هم جوراب ها اصلاً برای نیت ضرورتی نیست ، زیرا حکم عمل (مسح کردن) به مجرد وجود آن (وجود جوراب) ثابت می گردد و لذا ضرورتی به نیت نیست، همانگونه که اگر کسی لباس پوشید، شرط نیست که او نیت داشته باشد که با آن لباس عورت خویش را در نمازش بپوشاند، بنابراین در پوشیدن خفین نیز شرط نیست که نیت داشته باشد که آنها را مسح خواهد کرد. همچنین برای مدت مجاز آن نیز نیت لازم نیست . و طوری که در فوق یاد آور شدیم اگر شخص مسافر باشد ، میتواند تا سه شبانه روز و هرگاه مقیم بود برای یک شبانه روز آنها را مسح کند حال چه نیت آنرا داشته بود و چه نیت نکرده بود.

مدت و وقت مسافرت:

سفری که جایز است در آن نماز قصر شود همان سفری است که در آن می توان به مدت سه شبانه روز بر خفین مسح کرد، زیرا حدیث صفوان بن عسال که قبلاً ذکر کردیم می گوید «هرگاه ما در سفر بودیم»، پس مادامیکه انسان مسافری است که در آن می تواند نماز را قصر کند در آن صورت می تواند سه شبانه روز نیز بر خفین مسح نماید.

توجه:

حدیث صفوان بن عسال رضی الله عنه: پیامبر صلی الله علیه وسلم به ما امر نمود که هرگاه در سفر بودیم تا سه شب و روز خُف هایمان را درنیاوریم مگر در جنابت (در این صورت باید خفها را در آوریم چون مسح باطل می شود) اما بر اثر مدفوع، ادرار و خواب (که همگی موجب باطل شدن وضوء هستند)، درآوردن آنها لازم نیست. ترمذی، کتاب الطهارة (96)، و نسائی، کتاب الطهارة (127)، و ابن ماجه کتاب الطهارة (478).

تغییر حالات مقیم به مسافر، و مسافر به مقیم در

مسح:

هرگاه شخص مقیم که در حال اقامت از مسح بر خفین استفاده می برد، قبل از اینکه مدت مجاز مسح بر خفین اش به اتمام رسد آغاز به سفر نمود، در این صورت حکم بر طبق رای راجح، شرعی همین است که این شخص میتواند تا مدت زمان مجاز مسح خف برای شخص مسافر از خف استفاده کرده و بر آن مسح نماید. همچنین اگر شخص مسافر بود و سپس مقیم گشت بر طبق قول راجح حکم شرع همین است که: او باید مدت مجاز مسح خفین برای مقیم را مراعات کند، البته برخی از اهل علم گفته اند که اگر شخص در حالت مقیم مسح کرد سپس به سفر رفت، او فقط در همان مدت مجاز برای فرد مقیم می تواند بر خفین مسح نماید ولی قول راجح همانست که گفتیم زیرا آن شخص مقیم زمانی اقدام به سفر می کند که هنوز مدت زمان مجاز مسح برای آن شخص باقی مانده بنابراین هرگاه به سفر رفت چون او در این حالت جزو مسافرین خواهد بود لذا مدت زمان جایز برای مسافر که همان سه شبانه روز است به او صدقه داده می شود.

شک در مورد زمان آغاز مسح:

اگر حالتی برای شخص پیش آید که در مورد شروع مسح بر خفین و زمان آغاز آن در شک افتاده حال او باید چکار کند؟ در این حالت او باید بنا بر یقین عمل نماید، مثلاً هرگاه به شک افتاد که آیا در هنگام نماز ظهر (خفین را پوشید و بر آن) مسح کرد یا در هنگام نماز عصر، او باید برای زدودن شک از خود ابتدای مسح را از نماز عصر حساب کند، زیرا اصل بر عدم مسح است. و اما دلیل این قاعده یعنی (اصل بر بقای شیء است بدانگونه که در ابتدا بوده است) و اصل نیز در ابتدا عدم مسح است:

مردی از رسول علیه الصلاة والسلام در مورد کسی سوال کرد که احساس کرده در هنگام نماز چیزی از وی خارج شده، پیامبر صلی الله علیه وسلم فرمود: «لا ینصرف حتی یسمع صوتاً أو یجد ریحاً» «تا صدایی نشنود یا بویی را احساس نکند (از نماز) منصرف نشود». بخاری، کتاب الوضوء (137) و مسلم، کتاب الحیض (361). (در اینجا فردی که در نماز بوده لزوماً باید طهارت داشته باشد، لذا طبق قاعده ی فوق اصل بر طهارت اوست مگر اینکه یقین بیابد که در اثنای نماز وضوءیش باطل شده، اما کسی که از خف استفاده می کند چون در ابتدای کار از آن استفاده نمی کرد لذا اصل بر عدم پوشش خفین گذاشته می شود پس برای اینکه به یقین برسیم بنا به این قاعده چنین فرض می کنیم که در نماز ظهر خف استفاده نمی شده بلکه در نماز عصر از آن استفاده شده است و بدین ترتیب شک را از خود دور می کنیم، یعنی برای زدودن شک همیشه به اصل رجوع می کنیم و اصل در استفاده از خفین آنست که در ابتدا از خفین استفاده نمی شده، ولی اصل در نماز آنست که در ابتدا فرد طهارت داشته و بعد شروع به نماز خواندن کرده لذا در ابتدا طهارت وجود داشته و اصل در نماز وجود طهارت است).

اتمام زمان مسح:

حکم شرعی در مورد اتمام زمان مسح (بر خفین وجوراب ها) همین است بعد از اینکه مدت تعیین شده (برای مقیم ومسافر) به پایان میرسد باید وضو جدید گیرد. ولی اگر شخص بعد از انقضای مدت مسح (برای مقیم ویامسافر) بدون وضو به تجدید مسح بر خفین ویا جوراب بپردازد نماز اش باطل است. بنا برنماز گزار واجب است که بعد انقضای مدت تعیین شده اقدام به وضو جدید وکامل نموده وپا هایش را بشوید.

مسح مجدد بر خف وجوراب ها :

هرگاه شخصی در حالی که وضوء داشته خف یا جوراب را درآورد سپس قبل از اینکه وضوءیش باطل گردد دوباره آنها را بپوشد، آیا جایز است بر آنها مسح کند؟ هرگاه کسی جورابهایش را درآورد سپس دوباره بپوشد در حالیکه هنوز وضوءیش باقیست، چنانکه وضوءی اولش بوده باشد یعنی هنوز وضوءی اولش باطل نشده، در آنصورت ایرادی ندارد که (بعد از اینکه آنها را درآورد) دوباره آنها را بپوشد و بر آن مسح نماید، اما چنانکه آن وضوء، وضوءیی باشد که با مسح بر جوراب گرفته شده باشد (یعنی وضوءی اولش باطل شده بعد دوباره وضوء گرفته ولی اینبار در این وضوء بر خفین مسح نموده) در اینصورت اگر جورابها بیرون آورده شوند دیگر جایز نیست که اگر دوباره پوشیده شدند بر آنها مسح نمود، زیرا پوشیدن دوباره آنها زمانی بوده که با آب وضوء گرفته نشده (پاهای شسته نشده اند) و این طهارت در حقیقت وضوءی مسح است (نه وضوءی آب)، و این از کلام اهل علم فهمیده می شود. اما اگر

کسی بگوید که چنانکه شخصی جورابها را بعد از اینکه درآورد دوباره بپوشد هرچند که در حالت وضوء مسح پوشیده باشد او می تواند تا زمانیکه هنوز مدت مسح باقیست بر آن مسح کند.

موضوع در آوردن خفین در مسح:

بنابراین نباید بگوییم که درآوردن خفین جزو مبطلات مسح است؟ اگر کسی خفین خود را درآورد، وضوءیش باطل نمی شود ولی مسح آن باطل می گردد، و چنانکه آنها را دوباره پوشید درحالیکه وضوءیش باطل شده بود، لازمست که خفین درآورد و پاهایش را بشوید، و مهم آنست که بنا به کلام اهل علم بدانیم که او باید خف را هنگام گرفتن وضوءی آب که پاها نیز شسته می شوند بپوشد.

کیفیت مسح و محل آن:

کیفیت مسح بدینگونه است که؛ فقط کافیست تا دستان (تر شده ی خود را از انگشتان پا تا ساق خود بکشاند، یعنی آنچه که مسح می شود فقط ظاهر بالایی خف است، پس فقط دستهای خود را از انگشتان پا تا ساق بکشاند، و نیز می تواند که با هر دو دست خود همزمان هر دو پا را مسح نماید یعنی با دست راست بر پای راست و با دست چپ بر روی پای چپ مسح نماید در یک لحظه ی همزمان همانگونه که در یک لحظه دو گوش مسح می شوند، و این از ظاهر سنت نبوی برداشت می شود به دلیل قول مغیره ابن شعبه که گفت: (پیامبر صلی الله علیه وسلم) « بر آندو مسح نمود» و نگفت: «مسح را از خف پای راست شروع کرد» بلکه گفت که پیامبر صلی الله علیه وسلم بر آندو (خف) مسح نمود.

پس ظاهر سنت نبوی چنین است، ولی اگر فرض کنیم که او با یکی از دستهایش فعالیت انجام نمی دهد (عمل نمی کند) پس می تواند ابتدا بر خف پای راست مسح کند سپس بر طرف چپ. ولی بیشتر مردم با هر دو دست، پای راستشان را مسح می کنند و سپس با هر دو دست پای چپ خود را مسح می نمایند. و تا جاییکه خبر دارم این نوع مسح کردن اصلی در شرع ندارد، و علماء می گویند: با دست راست خف پای راست و با دست چپ خف پای چپ مسح می شود.

موضوع مسح بر ظاهر و قسمت های پایین خفین:

در موضوع مسح برخی از اشخاصی را می بینیم که هم بر ظاهر و هم بر قسمت پایین خفین مسح می کنند. این عمل افراد درست بوده و نماز آنها صحیح است و همچنین وضوءیشان نیز (با این روش مسح) درست است، اما باید توجه داشته باشند که مسح قسمت پایین خف (زیر پا) جزو سنت نیست، در سنن از حدیث علی ابن ابیطالب رضی الله عنه آمده که گفت: «اگر دین با رای و نظر مردم می بود پس می بایست مسح زیرین خف اولتر از مسح بالای آن باشد، و من پیامبر صلی الله

علیه وسلم را دیدم که ظاهر خف هایش را مسح می کرد». (أبو داود ، کتاب الطهارة (162) ، (164) . و بر این دلالت دارد که فقط مسح قسمت بالایی خف یا جوراب مشروع است.)

یادداشت :

برخی از فقها در بین مسح بر موزه ها و جوراب زنان و مردان فرق قایل اند در توضیح این مسأله باید گفت که : هیچ فرقی در مسح بر خفین بین مردان و زنان وجود ندارد، و لازمست که اینجا قاعده ای را یاد گرفت که؛ اصل آنست که هرآنچه که برای مردان ثابت است در حق زنان نیز ثابت خواهد بود و بلعکس هرآنچه که در حق زنان ثابت است در حق مردان نیز ثابت خواهد شد مگر اینکه دلیلی وجود داشته باشد که آنها را جدا نماید.

حکم در آوردن جوراب:

حکم در آوردن جوراب یا قسمتی از آن جهت خاراندن پاها یا بیرون انداختن چیزی که وارد پایش شده مانند سنگریزه و همانند آن چیست؟

اگر دستش را از زیر جوراب داخل کند ایرادی وجود ندارد، اما اگر جوراب را بیرون کشد در آنصورت اگر قسمت کمی از جوراب را از پا بیرون زده بود ضرری وارد نمی سازد، ولی اگر قسمت زیادی را بیرون کشیده بود بگونه ای که بیشتر پایش نمایان شود پس در این حالت مسح بر خفین باطل میشود.

موضوع مسح برای پنج نماز:

در نزد برخی از عوام الناس طوری معروف است که مسح بر خفین صرف برای پنج نماز جواز دارد ، سپس بعد از آن بار دیگر از اول تکرار می کنند.

در جواب باید گفتن داشتن همچو نظریه درست نمی باشد ، وقول صحیح آنطوریکه در فوق یاد آور شدیم همین است که : مدت مسح برای شخصی مقیم ، یک شبانه روز بوده ، ، و این شخص میتواند به مدت یک شبانه روز که بر خفین مسح میکند ، فرق نمیکند پنج نماز بخواند و یا بیشتر از آن ولی ابتدای مدت آن از لحظه اولین مسح آغاز می یابد ، و میتواند تا ده نماز و یا بیشتر و از آن بخواند ، مثلا اگر شخصی در نماز صبح روز دوشنبه خف پوشید (ولی آنرا مسح نکرد) و وضویش باقی بماند تا اینکه شب می خوابد (که در اینصورت وضویش باطل می شود) ، بعد در صبح روز سه شنبه هنگام وضوء گرفتن برای نماز صبح برای بار اول بر خفین مسح کند، پس در اینجا او می تواند تا نماز صبح روز چهارشنبه (همچنان و هرگاه خواست وضوء بگیرد) بر خفین مسح نماید، پس در این وضعیت او در روز دوشنبه با خفین نماز صبح و ظهر و عصر و مغرب و عشاء را خوانده و تمامی این مدت، بعنوان زمان جواز استفاده از خف برایش محسوب نمی شود زیرا او هنوز بر خفین مسح نکرده و این مدت زمان قبل از مسح خفین بوده است، بعد از آن صبح روز سه شنبه بر خفین مسح کرده و

نماز می خواند و بعد در ظهر دوباره مسح می کند و عصر نیز مسح می کند و مغرب باز مسح می کند و عشاء نیز دوباره مسح می کند و همچنین می تواند چنانکه مدت زمان جواز مسح بپایان نرسیده باشد برای (نماز صبح) روز چهارشنبه نیز آنرا مسح کند (و تا پایان آنروز چنانکه وضوءیش باقی بماند سایر نمازهای دیگر را نیز بخواند).

مثلاً فرض کنیم او در روز سه شنبه ساعت پنج صبح بر خفین مسح کند (پس شروع مدت مسح از این لحظه است) تا اینکه نماز عشاء روز چهارشنبه را نیز بخواند، حال در حقیقت او با این وضوء (علاوه بر نمازهای روز سه شنبه) نماز صبح چهارشنبه و نیز نماز ظهر و عصر و مغرب و عشا را نیز خوانده، پس از لحظه ای که خفین را پوشیده پانزده نماز را خوانده است (نماز روز دوشنبه نیز محسوب شده است)، زیرا او خفین را در نماز صبح روز سه شنبه و در ساعت پنج پوشیده و بعد در روز چهارشنبه ساعت چهار و چهل و پنج دقیقه ی صبح (4:45 دقیقه) بر آنها مسح کرده و وضوءیش تا زمانی که نماز عشاء آنروز را می خواند باقی مانده، بنابراین او پانزده نماز را از لحظه ی پوشیدن خفین خواند.

کشیدن خفین بعد از مسح:

هرگاه شخصی وضوء بگیرد و بر خفین مسح کند، و در اثنای مدت زمان جواز مسح خفین خود را در بیاورد، مثلاً قبل از نماز عصر، آیا او نماز بخواند و اصلاً نمازش صحیح است یا اینکه وضوءیش با بیرون آوردن خفین باطل شده است؟ قول راجح بین اقوال اهل علم و آنچه که شیخ الاسلام ابن تیمیه و جماعتی از اهل علم برگزیده اند اینست که وضوء با در آوردن خفین از پا باطل نمی شود، پس اگر کسی وضوء داشته باشد ولی بعد خفین خود را در آورد، با این عمل وضوءیش باطل نخواهد شد، زیرا وقتی که شخصی هنگام وضوء گرفتن از خفین استفاده می کند و بر آن مسح می نماید در حقیقت وضوءیش بمقتضی دلیل شرعی کامل است، پس چنانکه آنها را بیرون آورد باز وضوءیش بنا به مقتضی دلیل شرعی ثابت می ماند و جز با وجود دلیل شرعی امکان نقض وضوء وجود ندارد، از طرفی هیچ دلیلی وجود ندارد که در آوردن خفین یا جوراب باعث ابطال وضوء شود و بر این اساس وضوءی چنین کسی باقیست، اما اگر او بعد از اینکه خفین را در آورد دوباره آنها را پوشید و خواست مانند سابق بر آنها مسح کند در اینصورت بنا بر آنچه که از کلام اهل علم در این مورد می دانم این عمل وی جایز نیست (مگر اینکه هنوز اولین وضوءیش که در آن پاهایش را شسته بود باقی مانده باشد).

نوع جوراب ها در مسح :

نوع جوراب ها طوریکه در فوق هم یاد اور شدیم یکی از موضعات اختلافی در بین علماء بوده و تعدادی از فقها بدین باور اند که جوراب که بدان مسح صورت میگیرد، حتماً باید جرمی باشد.

حتی برخی از اهل علم از جمله (علمای مذهب امام صاحب شافعی و پیروان امام صاحب مالک) بدین باور اند که : مسح بر غیر خفین (که از جنس چرم و پوست است) جایز نیست. این تعداد علماء بدین عقیده اند که : جوراب در حکم خف نیست، و می افزایند که : هیچ حدیثی در جواز مسح بر جوراب ثابت نشده است.

در مورد ثبوت مسح بر خفین و جوراب ها همان حدیثی امام ترمذی که در سنن خود از مغیره بن شعبه رضی الله عنه روایت نموده است ، میتوان استدلال نمود: «تَوَضَّأَ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وَمَسَحَ عَلَى الْجُورَبَيْنِ وَالنَّعْلَيْنِ» ترمذی (99) و ابن ماجه (559). یعنی : «پیامبر صلی الله علیه وسلم وضو گرفت و بر جورابها و نعلین اش مسح کرد».

مولف « القاموس » مینویسد که : الجوراب: لفافة الرجل (جامه پا، یعنی پارچه ای که بر پا پیچند). و ابوبکر بن العربی گفته : « والجورب هو غشاء للقدم من الصوف يتخذ للتدفئة ». یعنی : جوراب، پوششی برای پا از جنس پشم است که برای گرم نگهداشتن آن بکار می رود». و از یحیی البکاء روایت است که گفت : شنیدم که ابن عمر می گفت : « المسح على الجوربين كالمسح على الخفين ». یعنی : «مسح بر جورابها مانند مسح بر خفین است». « المصنف » لابن ابي شيبة (1 / 173) .

و امام ابن حزم گفته : «مسح بر هر چیزی که بر پا پوشند سنت، چیزی که پوشیدن آن مباح باشد و تا مافوق کعبین را دربرگیرد، و فرقی ندارد که خفین از پوست باشد یا پنبه یا عود یا حلفاء (گیاهی که از آن حصیر سازند) یا جوراب کتانی و یا پشمی یا پنبه یا مو» " المحلی " (1 / 321) .

مسح بر جبیره (باند و پانسمان زخم) :

جبیره (پانسمان) به آن چیزی گفته میشود که شکستگی استخوان را اصلاح و توانا می سازد (چوبهایی که بر شکسته بندند) و منظور از آن نزد فقها، هرآنچه که در عضو طهارت به سبب نیاز قرار داده می شود، مانند گچی که بر روی شکستگی است یا مرهمی (نوار چسب دست (طبی) یا زخم) که بر روی زخم قرار می گیرد و نیز آنچه که مشابه آنست، که مسح بر آن بجای شستن کافیهست. چنانچه تشخیص دهیم که لازمست تا بر زخم ساق یا بازو (یا هر عضو وضوء دیگری) فلستری چسبی باشد و بدان احتیاج دارد در اینصورت می توان بجای شستن بر آن مسح نمود، و وضوء گرفتن با چنین حالتی کامل است بدین معنا که اگر فرض شود این شخص حتی این پانسمان یا چسپ را باز کند، باز طهارت وی باقیست و با بازکردن آنها وضوء باطل نمی شود زیرا آن وضوء بر وجه شرعی و بصورت کامل انجام شده است، و بازکردن مرهم یا پانسمان دلیلی بر باطل شدن وضوء یا طهارت نیست، و نیز دلیلی در جبیره که معارض با این قول باشد وجود ندارد. البته برخی از احادیث ضعیف وجود دارند که برخی از اهل علم بدانها استناد کرده اند

و گفته اند: مجموع این احادیث ضعیف باعث می شود که بعنوان حجتی به حساب بیایند و برخی از اهل علم نیز گفته اند که بدلیل ضعف آن احادیث نمی توان بدانها استناد و اعتماد نمود، و لذا علماء اختلاف کرده اند و برخی چنین رای داده اند که: طهارت عضوی که بر آن باند یا پانسمان است لازم نیست زیرا او از طهارت آن عاجز و ناتوان است، و برخی چنین رای داده اند که: باید ابتدا بجای آن عضو باندپیچی شده یکبار تیمم بگیرد ولی ضرورتی نیست که بر آن مسح کند. اما جدای از حجت یا حجت نبودن آن احادیث می توان گفت که نزدیکترین اقوال به قواعد شرعی آنست که عضو باند پیچی شده مسح می گردد و این مسح آنرا از گرفتن تیمم بی نیاز می گرداند.

و هنگامیکه می گوئیم: هرگاه شخصی زخمی را در اعضای طهارت یافت، چند حالت برای آن وجود دارد:

حالت اول: زخم مکشوف است (باند پیچی نشده) و شستن آن نیز ضرری وارد نمی سازد، در این حالت شستن آن واجب است. حالت دوم:

زخم مکشوف است و شستن بدان ضرر می رساند ولی مسح آن بدون ضرر است، در این حالت شستن واجب نیست ولی مسح آن واجب می شود.

حالت سوم:

زخم مکشوف است ولی هم شستن و هم مسح بدان ضرر می رساند، در این حالت باید بجای آن عضو، تیمم بگیرد.

حالت چهارم:

زخم بوسیله ی باند و پانسمان بسته شده است زیرا بدان نیاز بود، در این حالت بر روی باند یا پانسمان یا مشابه آنها مسح می شود و لازم به شستن نیست.

شرط مسح بر جبیره:

در شرط مسح بر جبیره باید گفت که: بر جبیره مسح نمی شود مگر هنگامی که ضرورت و نیازی باشد، که در آنصورت به اندازه توانایی و به اندازه آن مسح بر آن واجب می شود، و البته در اینجا منظور از نیاز و ضرورت فقط وجود زخم یا شکستگی نیست، بلکه هرآنچه که بستن باند یا پانسمان یا چسپ برای آن ضرورت داشته باشد، پس آن مورد نیز جزو ضرورت و نیاز خواهد بود.

مسح گاز پانسمان زخم:

مسح بالای گاز و پانسمان زخم در حکم مسح بالای جبیره میباشد با یک تفاوت که مانند مسح بر خفین نیست که مدت زمان معینی برای آن در نظر گرفته شود، بلکه تا زمانیکه بدان نیاز باشد می توان بر آن مسح نمود، و همچنین بر خلاف خفین می توان بر جبیره چه در وضوء و چه در غسل بر آن مسح کرد، پس هرگاه غسل واجب گردد باید بمانند وضوء بر جبیره مسح شود.

کیفیت مسح بر جبیره :

در کیفیت مسح بر جبیره علماء بدین عقیده اند که : مسح کل آن لازمست، زیرا طبق اصل بدل حکم مبدل را دارد (یعنی مسح حکم شستن را دارد) و در سنت نبوی خلاف این امر وارد نشده است، و در اینجا مسح جایگزین شستن می شود (مسح بدل شستن است) و همانطور که شستن، کل عضو را دربر می گیرد پس مسح نیز لازم است کل جبیره را دربر بگیرد، ولی مسح بر خفین در حقیقت رخصتی از جانب شرع است از طرفی جواز اکتفا به مسح قسمتی از خفین یا جوراب در سنت وارد شده است. (یعنی برای این مورد دلیل شرعی وجود دارد ولی برای جبیره خیر)

چرا مسح مستقیماً بالای پا صورت نگیرد :

طوریکه در فوق یاد آور شدیم کسیکه در حال طهارت باشد یعنی وضوء داشته باشد و سپس جوراب بپوشد، میتواند تا مدت یک شبانه روز هنگام وضوء روی پاها خویش را مسح کند، و اگر مسافر باشد میتواند تا مدت سه شبانه روز روی پاهایش مسح کند، و دلیل مسح کردن روی پاها همان روایت مغیره بن شعبه رضی الله عنه است که گفت: «كنت مع النبي صلى الله عليه و سلم ذات ليلة في مسير، فأفرغت عليه من الإداوة فغسل وجهه و ذراعيه و مسح برأسه، ثم أهويت لإنزع خفيه فقال : دعهما فأني أدخلتهما طاهرتين. فمسح عليهما» (متفق علیه) (شبی در راه با پیامبر صلی الله علیه و سلم بودم، از آبی که در ظرف بود بر دستهایش ریختم، صورت و دستهایش همراه با ساعدهایش را شست و سرش را مسح کرد، سپس خواستم تا خفهایش را در بیاورم فرمود : آنها را در نیاور چون در حالت طهارت آنها را پوشیده ام (وضوء داشتم) سپس بر آنها مسح کرد).

بنابراین سنت آن است که روی پاها مسح شود، و امام نووی رحمه الله در شرح مسلم (3/164) میگوید : « همه ی کسانی که به اجتماعشان اعتماد می شود، بر جایز بودن مسح خفین (موزه ها) در سفر و حضر اجتماع کرده اند، خواه برای ضرورت باشد یا غیرضرورت، حتی برای زنی که همیشه در خانه است یا ازپا افتاده ای که توانایی حرکت ندارد نیز جایز است، و حسن بصری رحمه الله گوید هفتاد نفر از اصحاب پیامبر صلی الله علیه و سلم برای من روایت کرده اند که پیامبر صلی الله علیه و سلم خفین را مسح می کرد.»

و دلیل مدت زمان مسح روایتی است که از علی ابن ابی طالب رضی الله عنه آمده است که گفت:

« جعل رسول الله صلى الله عليه و سلم ثلاثة أيام ولياليهن للمسافر و يوماً و ليلة للمقيم » (صحيح مسلم) (پیامبر صلی الله علیه و سلم (مدت مسح را) سه شبانه روز برای مسافر و یک شبانه روز برای مقیم تعیین کرد).

و اینکه حضرت علی رضی الله عنه فرمود: « لو كان الدين بالرأى لكان أسفل الخف أولى بالمسح من أعلاه، لقد رأيت رسول الله صلى الله عليه و سلم يمسح على ظاهر خفيه » (صحيح - ابوداود / 162 / 278

(اگر دین بر اساس رأی - اشخاص - می‌بود مسح قسمت زیرین خف بر مسح بالای آن برتری داشت، ولی پیامبر صلی الله علیه و سلم را دیدم که بالایخف را مسح می‌کرد.)
 منظور اینست که کسی که فقط بمجرد رأی و نظر سریع و سطحی به مسائل شرعی بنگرد، فکر میکند که ربطی به عقل ندارد، مانند مسئله مسح خفین که ظاهراً باید زیر پاها مسح شوند نه بالای آنها، از آنجاییکه کف پاها محل تماس با زمین هستند و کثیف میشوند، ولی اگر به دقت بدین مسئله و همچنین سایر مسائل شرعی بنگریم می‌بینیم که هیچ مسئله شرعی مخالف عقل نیست، و در مسئله مسح پاها نیز همینطور، و با کمی دقت خواهیم دانست که در مسح بالای پاها بجای زیر آنها نیز حکمتی وجود دارد و آن اینست که اگر زیر پاها مسح شوند از آنجاییکه فقط کمی آب به سطح کف پاها میرسد سبب آلودگی و کثافت بیشتر پاها و همچنین زمین میشود و جای نماز کثیفتر خواهد کرد، لذا بالای پاها بجای زیر پاها مسح میشوند.

سوال و جواب توضیحی در مورد مسح: احکام مسح بر موزه‌ها:

سوال: بر کدام نوع از موزه‌ها مسح کردن جایز است؟
 جواب: مسح بر سه نوع موزه جایز است:

1 - موزه‌ای که از چرم باشد و تا بچلک پاها در آن پنهان شوند.

2- جوراب .

سوال: در چه صورتی مسح بر موزه‌ها جایز است؟

جواب: هنگامی که موزه‌ها پس از وضوء کامل پوشیده شوند، آنگاه اگر بی‌وضوء شد، از همان لحظه که وضوء می‌گیرد، بر موزه‌ها مسح کند.

سوال: تا چند روز پی‌پی می‌توان بر موزه‌ها مسح کرد؟

جواب: برای شخص مقیم تا یک شبانه روز، و برای مسافر تا سه شبانه روز، مسح جایز است.

ترتیب مسح بر موزه:

ترتیب مسح طوری است که : قسمت پشت پا بدین صورت مسح شود که با انگشتان دست از سر انگشتان پا به سوی قسمت بالای پا، مسح کند.

سوال: آیا در وضوء و غسل در هر دو حال مسح بر موزه‌ها جایز است؟

جواب: خیر! فقط در حال وضوء مسح جایز است و در صورت غسل، مسح جایز نیست.

سوال: مسح بر موزه‌هایی که پاره هستند جایز است یا خیر؟

جواب: اگر موزه آنقدر پاره شده باشد که در وقت راه رفتن، سه انگشت پا ظاهر می‌شود، مسح بالای جایز نیست و اگر کمتر از آن باشد جایز است.

حکم مسح بر گی‌بس (فلستر زخمی پای و دست شکستگی)

سوال: گیبس به چه چیزی گفته می‌شود؟

جواب: جبیره در واقع آن چوبی است که بعد از شکسته شدن استخوان برای بهبودی روی زخم بسته می‌شود. ولی هدف از گیبس عام است، به چوب یا باند یا چسب یا گچ و غیره که روی زخم بسته می‌شود، گیبس هم گفته می‌شود.

سوال: آیا مسح بر باند یا گچ و غیره جایز است یا خیر؟

جواب: بلی! جایز است در صورتی که باز کردن آن برای زخم ضرر داشته باشد و اگر به اسانی باز شود و شستن زخم ضرری نداشته باشد، شستن آن لازم است.

سوال: آیا فقط بالای زخم و برابر آن مسح شود یا مسح کل گیبس الزامی است؟

جواب: باید تمام گیبس مسح شود، زخم خواه در زیر قسمتی از گیبس باشد یا تمام آن.

سوال: مدت مسح از چه زمانی آغاز می‌شود؟

جواب: از وقتی که بی وضوء شده است برای مقیم يك شبانه روز، و برای مسافر سه شبانه روز مسح جایز است. مثلاً اگر کسی برای نماز فجر جمعه وضوء گرفت و موزه پوشید و تا وقت عصر با وضوء بود، آنگاه بی وضوء شد از همان وقت به مدت يك یا سه شبانه روز بر موزه‌ها مسح کند.

سوال: مسح از چه چیزی باطل می‌شود؟

جواب: هر آنچه وضوء را باطل می‌کند، مسح را نیز، باطل می‌کند. علاوه بر آن، مسح از این موارد هم باطل می‌شود:

1- موزه‌ها را از پا بیرون کشید.

2- به اندازه سه انگشت پا، موزه پاره شده باشد.

سوال: اگر در حال وضوء موزه را از پا بیرون کشید یا مدت مسح به پایان رسید چه کار بکند؟

جواب: در هر دو صورت فقط پاهایش را شسته موزه‌ها را بپوشد. برگرداندن تمام وضوء مستحب است، لازم نیست.

سوال: اگر مسافری پس از اینکه مدت يك شبانه روز بر موزه‌ها مسح کرده بود، به خانه بازگشت و مقیم شد حکمش چیست؟

جواب: موزه‌ها را از پا بیرون بکشد و مجدداً بر آنها مسح کند.

سوال: اگر مقیمی مسح را شروع کرد و سپس مسافر شد، حکمش چیست؟

جواب: اگر پیش از تمام شدن يك شبانه روز مسافر شد، تا سه شبانه روز بر موزه‌ها مسح کند و اگر بعد از تمام شدن يك شبانه روز سفر کرد، موزه‌ها را از پا بیرون کشیده، مجدداً، مسح کند.

سوال: اگر موزه از جاهای مختلف پاره شده بود، مسح بر آن جایز است یا خیر؟

جواب: اگر يك موزه از جاهای مختلف پاره شده بود و مجموع پارگیهای آن، به اندازه سه انگشت پا می‌شد، مسح جایز نیست، ولی اگر جاهای پاره شده هر دو موزه، برابر با سه انگشت پا باشد، در چنین حالی مسح جایز است.

فصل نهم

مسواک:

در میان نعمت‌های الهی ، دهان و دندان از اهمیت خاصی برخوردار است و به طور مستقیم و غیر مستقیم با تمام اعضای بدن ارتباط دارد ، صحت و سلامتی دندانها تاثیر مستقیمی به صحت و سلامتی سایر اعضای بدن داشته اهتمام و توجه به دندانها بمثابة اهتمام و توجه به صحت و سلامتی کل جسم بحساب می آید . انسان از بدو خلقت به حفظ و صیانت دندان توجه داشته و انسان‌های اولیه ، همیشه داکتر دندان خود بودند . هدایات دینی نیز با توجه به این نعمت بزرگ، پیروان خود را به حفظ و مراقبت از آن تشویق کرده اند. پیامبر اسلام صلی‌الله‌علیه وسلم درباره حفظ سلامت این نعمت بزرگ هدایات بیشماری را برای پیروان خویش صادر فرموده است.

کلمه‌ی « سواک » بر آن چوبی که بدان عمل مسواک کردن انجام می‌دهند و بر خود عمل سواک کردن، اطلاق می‌شود.

مسواک زدن عبارت است از پاک کردن و مالیدن دندانها با آن چوب مخصوص یا هر چیز خشنی که بدرد آن کار بخورد و دهان و دندانها را پاک کند .

بهترین چیز برای مسواک کردن چوب « اراک » است، که حجاز کشور سعودی یافت میشود ، میگویند « اراک » دارایی خواصی است که بیره را قوی ساخته و از امراض خاص در دهن و بیره جلوگیری میکند .

به گفته علماء مسوك مساعد كنند در عمليه هاضمه و تسهيلات لازمی را در ادرار بوجود میآورد .

در حدیثی که از : حضرت بی بی عایشه رضی الله عنها روایت شده است آمده است : « السواك مطهرة للفم ، مرضاة للرب » (سواك زدن پاکیزگی دهان و مایه خوشنودی پروردگار است) . احمد و نسائی و ترمذی آنرا روایت کرده اند .

همچنان در حدیثی دیگری از ابوهریره رضی الله عنه روایت شده است که پیامبر صلی الله علیه و سلم فرموده است : « لولا أن أشق علی أمتی لأمرتهم بالسواك عند كل وضوء » (اگر خوف مشقت در تنگنا قرار دادن امت نبود ، دستور می‌دادم که همیشه در وقت وضوء گرفتن ، مسواك بزنند) .

(مالك و شافعی و بیهقی و حاکم آن را روایت کرده اند .) مسواك کردن در همه ی اوقات مستحب است ، لیکن در پنج وقت بیشتر مستحب است :

1- بوقت وضوء

2- بوقت نماز

3- بوقت خواندن قرآن

4- بوقت بیدار شدن از خواب

5- بوقتی که دهان بو می‌گیرد .

مستحب بودن مسواك کردن برای روزه دار و غیر او در اول و آخر روز یکسان است ، زیرا عامر بن ربیع رضی الله عنه گفته است : « رأیت رسول الله صلی الله علیه وسلم ما لا أحصي ، یتسوك وهو صائم » (بکرات بیشمار پیامبر صلی الله علیه و سلم را دیده‌ام که در حال روزه داری ، سواك می‌کرد) . احمد و ابوداود و ترمذی آنرا روایت کرده اند . سنت است که بعد از سواك زدن ، سواك را بشویند تا پاکیزه بماند .

زیرا عایشه رضی الله عنها گفته است : « كان النبي صلی الله علیه وسلم یستاك فیعطیني السواك ، لاغسله فأبدأ به فأستاك ثم أغسله وأدفعه إلیه » (پیامبر صلی الله علیه و سلم سواك می‌زد آنگاه سواك را به من می‌داد که آنرا بشویم ، من اول خود با آن سواك می‌کردم ، سپس آن را می‌شستم و به سوی او برمی‌گرداندم) . ابوداود و بیهقی آنرا روایت کرده اند .

برای کسی که دندانهایش افتاده است ، سنت است که با انگشت خود این عمل را انجام دهد . زیرا عایشه رضی الله عنها می‌فرماید که از رسول الله صلی الله علیه و سلم سوال کردم که : ای رسول خدا ، آیا مردی که دندانهایش بیفتد ، سواك بکند؟ فرمود : « بلی » گفتم چگونه؟ فرمود : (یدخل إصبعة فی فیه) (با انگشتش این کار را بکند) . راوی حدیثی طبرانی می‌باشد .

فضیلت مسواك در احادیث نبوی :

پیامبر صلی الله علیه و سلم در احادیثی متعددی در مورد فضیلت مسواك هدیات فرموده اند که در اینجا ب برخی آن اشاره مینمایم :

- عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ : « لَوْلَا أَنْ أَشَقُّ عَلَى أُمَّتِي أَوْ عَلَى النَّاسِ لِأَمْرَتُهُمْ بِالسَّوَاكِ مَعَ كُلِّ

صلاة « متفقٌ عليه .

از ابو هريره رضی الله عنه روایت است که: رسول الله صلی الله علیه وسلم فرمود: اگر بر امتم یا فرمود بر مردم سخت تمام نمی شد، آنان را به مسواک کردن در وقت هر نماز امر می کردم .

- وَعَنْ حُذَيْفَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ، قَالَ: كَانَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ إِذَا قَامَ مِنَ النَّوْمِ يَشُومُ فَاَهُ بِالسِّوَاكِ. متفقٌ عليه .
از حذیفه رضی الله عنه روایت است که گفت: چون رسول الله صلی الله علیه وسلم از خواب بیدار می شد، دهانش را مسواک می نمود .

- وَعَنْ عَائِشَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهَا قَالَتْ: كُنَّا نَعِدُّ لِرَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ سِوَاكُهُ وَطَهْرَهُ فَيَبْعَثُهُ اللَّهُ مَا شَاءَ أَنْ يَبْعَثَهُ مِنَ اللَّيْلِ، فَيَتَسَوَّكُ، وَيَتَوَضَّأُ وَيُصَلِّي « رواه مسلم .

از عائشه رضی الله عنها روایت شده که گفت: برای رسول الله صلی الله علیه وسلم مسواک و وسائل وضوی شان را آماده می کردیم و خداوند در هر لحظه شب که می خواست، وی را بر می انگیخت و آنحضرت صلی الله علیه وسلم مسواک نموده وضوء می ساخت و نماز می گزارد .

- وَعَنْ أَنَسِ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ، قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: « أَكْثَرْتُ عَلَيْكُمْ فِي السِّوَاكِ » رواه البخاري . از انس رضی الله عنه روایت است که: رسول الله صلی الله علیه وسلم فرمود: من به شما در مورد مسواک کردن زیاد صحبت نمودم .

- وَعَنْ شَرِيحِ بْنِ هَانِيٍّ قَالَ: قُلْتُ لِعَائِشَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهَا: بِأَيِّ شَيْءٍ كَانَ يَبْدَأُ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ إِذَا دَخَلَ بَيْتَهُ، قَالَتْ: بِالسِّوَاكِ، رواه مسلم . از شریح بن هانی روایت شده که گفت: برای عائشه رضی الله عنها گفتم: چون پیامبر صلی الله علیه وسلم به خانه وارد می شدند به چه کاری شروع می کردند؟ گفت: به مسواک .

- وَعَنْ أَبِي مُوسَى الْأَشْعَرِيِّ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ، قَالَ: دَخَلْتُ عَلَى النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وَطَرَفُ السِّوَاكِ عَلَى لِسَانِهِ. مُتَّفَقٌ عَلَيْهِ، وَهَذَا لَفْظُ مُسْلِمٍ. از ابو موسی اشعری رضی الله عنه روایت شده که گفت: بر پیامبر صلی الله علیه وسلم وارد شدم در حالیکه گوشهء مسواک بر زبان شان گذاشته بود .

- وَعَنْ عَائِشَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهَا، أَنَّ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: «السِّوَاكُ مَطَهْرَةٌ لِلْفَمِ مَرْضَاةٌ لِلرَّبِّ» رواه النسائي، وابنُ خزيمة في صحيحه بأسانيد صحيحة .

از عائشه رضی الله عنها روایت است که: پیامبر صلی الله علیه وسلم فرمود: مسواک وسیلهء پاکی دهان و بدست آوردن رضای پروردگار است .

- وَعَنْ عَائِشَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهَا قَالَتْ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «عَشْرٌ مِنَ الْفِطْرَةِ: قَصُّ الشَّارِبِ، وَإِعْقَاءُ اللَّحْيَةِ، وَالسِّوَاكِ، وَاسْتِنشَاقُ الْمَاءِ، وَقَصُّ الْأَظْفَارِ، وَغَسْلُ الْبَرَاجِمِ، وَنَتْفُ الْإِبْطِ، وَحَلْقُ الْعَانَةِ، وَانْتِقَاصُ الْمَاءِ» قَالَ الرَّاوي: وَنَسِيْتُ الْعَاشِرَةَ إِلَّا أَنْ تَكُونَ الْمَضْمُضَةَ، قَالَ وَكَيْفُ وَهُوَ أَحَدُ رَوَاتِهِ : انْتِقَاصُ الْمَاءِ ، يَعْنِي: الاسْتِنْجَاءُ . رواه مسلم .

از عائشه رضی الله عنها روایت است که: رسول الله صلی الله علیه وسلم فرمود: ده خصلت است که از زمرهء فطرت بشمار می رود: کوتاه نمودن سبیل و بلند کردن ریش و مسواک کردن و آب در بینی کردن

و کوتاه کردن ناخنها و شستن بندها و کندن موی زیر بغل و تراشیدن موی زیر ناف و استنجا کردن و دهم را فراموش کردم، مگر آنکه آب در دهان گرداندن باشد.

فواید مسواک:

علماء طبی تحقیقات را که در مورد مسواک فواید آن بعمل آورده میگویند که در مسواک فواید متعددی وجود دارد که ان جمله: «مسواک، نور چشم را زیاد می‌کند، بلغم دهن را از بین می‌برد و حافظه را قوی می‌سازد.»

«اطباء میگویند: انسانیکه مسواک می‌زند، از درد و کندن دندان در امان می‌باشد.» مسواک زدن و خلال کردن دندان‌ها، از دین ابراهیم علیه‌السلام برای ما مسلمانان به میراث مانده است.

باب ششم

حجاب و ستر عورت در نماز

خواننده محترم!

قبل از همه باید گفت که الحمد لله که تشریح نماز از جانب پروردگار با عظمت ما است در غیر آن اگر ما انسانها سالها و بلکه قرن‌ها می‌نشستیم و فکر می‌کردیم، نمی‌توانستیم به حکم نماز خواندن به این صورتی که الان در اختیار ماست پی ببریم. خداوند متعال با وحی به پیامبر اکرم صلی الله علیه وسلم این حکم را به انسانها ابلاغ نموده و کیفیت، اجزا و شرایط آن را هم خود خداوند متعال مشخص کرده اند، که یکی از آن شرایط است که نمازگزار (اعم از زن‌ها و مرد) در هنگام نماز حجاب کاملی را رعایت نمایند.

پوشش و حجاب عقیفانه زن در نماز دارایی فلسفه و راز حکیمانه و حیاتی و سرنوشت‌ساز است، که با اندکی تامل روشن می‌شود. همانگونه که هر عبادتی از جمله نماز، تعلیم و تمرین است برای انسان که در همه حال به یاد خداوند سبحان و بازگشت به سوی او در آخرت و تزکیه و تربیت خود برای یک زندگی ابدی باشد، حجاب زن در نماز نیز آموزش، تمرین و تذکر پوشش عقیفانه اوست که در غیرنماز هم باید همان پوشش در حال نماز باشد، یعنی همان پوشش مناسب و مقدار حجاب او در نماز، باید در غیرنماز در برابر نامحرم هم رعایت شود، زیرا نماز مدرسه مهم‌ترین معارف و نیازهای حیاتی انسان و پرورشگاه ایمان و تقوا و اخلاق انسانی و الهی از جمله عفاف و حجاب است، لذا نماز مظهر حقیقت و سیمای ملکوتی دین مقدس اسلام می‌باشد.

پروردگار با عظمت ما تمام معارف و قوانین مهم و ریشه‌ای و مسائلی که حیات معنوی و اخلاقی و سعادت دنیوی و اخروی انسان و جامعه را تامین می‌کند، به طور اجمال و کلی در نماز مقرر و بیان فرموده است.

بنابراین حکمت و سر این که لباس نازک و بدن‌نما یا پوشیده نبودن بعضی از اندام زن حتی یک تارموی او در نماز، در صورتی که آگاهانه و عمدی باشد، حرام و باطل‌کننده نماز است، این است که بی‌بندوباری و بدحجابی و نپوشاندن بعضی از اندام یا مو از سوی زن در اجتماع و مجالس نامحرمان همچون زمان جاهلیت، حرام می‌باشد که به تدریج مهر باطل به زن می‌زند و اساساً از آن جا که نماز شناسنامه دین و مظهر اسلام است، لذا همان‌گونه که نمازی که حجاب صحیح و کامل در آن رعایت نشود، مورد قبول الله متعال نخواهد بود، زنانی که حجاب صحیح اسلامی را در جامعه رعایت نمی‌کنند، نیز دینشان مورد قبول و رضایت الهی نخواهند بود.

نتیجه این که لزوم پوشش و حجاب کامل زن در نماز بیانگر حقانیت حجاب عقیفانه و وجوب رعایت آن در برابر نامحرمان می‌باشد.

بنابراین واقعیت حجاب عقیفانه زن شعار حق‌طلبی و حقیقت‌خواهی است همچنان که فریادی است علیه جاهلیت و خودآرایی و خودنمایی جاهلی.

لذا زن مسلمانی که حجاب اسلامی را رعایت نمی‌کنند، یا باید قائل شوند که حجاب در نماز واجب نیست و بدون آن نماز بخوانند و یا خداوند سبحان را نامحرم و مردان را محرم خود بدانند! جواب آنان در این مورد بستگی به میزان معرفت و دیانت و حقیقت‌جویی آنها دارد، اگر واقعاً طالب حقیقت باشند، با روشن شدن حقانیت حجاب، باید توبه نصوح کرده و گوهر خود را در صدف ارزشمند حجاب و عفاف حفظ نمایند، در غیراینصورت نمازشان مقبول درگاه خداوند نخواهد بود، چون نشانه قبولی نماز در فرهنگ وحی آن است که انسان را از گناهان و رذیلت‌ها باز دارد.

حجاب :

در قاموس معجم لغة فقها در باره حجاب آمده است که: حجاب عبارت است: «الحجاب ما تلبسه المرأة من الثياب لستر العورة عن الأجانب» (حجاب لباسی است که زن برای حفظ عورت از اجانب می‌پوشد.) (معجم لغة الفقهاء، 1408 ق: ذیل حجاب). در تعریف متذکره سه نقطه اساسی و قابل تأمل جدی وجود دارند:

اول:

لفظ «مرأة» است که نشان می‌دهد حجاب مترادف «پوشش زن» است و تعبیر حجاب مردان، تعبیر نادرستی است.

دوم:

مسأله «عورت» است که طبق این تعریف، حجاب برای پوشاندن آن به کار می‌رود و مصداق آن در مورد زن، همه بدن به جز وجه (روی) و کفین (قدم‌ها) .

مؤلفه ای دیگری که با توجه به این تعریف در مفهوم حجاب، مأخوذ است، پوشش از نامحرم (عن الأجنب) است. تحقیق و تفحص در کتب فقهی مسلمان ما را به این حقیقت هدایت و رهنمایی میکند که: حجاب به عنوان یک وظیفه شرعی و حکم الهی مقام و منزلت خاص و بخصوصی در شرع مقدس اسلام دارا میباشد، طوری که اصل این حکم از ضروریات دین مقدس بشمار میرود.

خواننده محترم!

پروردگاری عظمت ما در (سوره اعراف آیه: 31) با زیبای می فرماید: «يَا بَنِي آدَمَ خُذُوا زِينَتَكُمْ عِنْدَ كُلِّ مَسْجِدٍ وَكُلُوا وَاشْرَبُوا وَلَا تُسْرِفُوا إِنَّهُ لَا يُحِبُّ الْمُسْرِفِينَ» (ای فرزندان آدم، زینت خود را در هر مسجدی (نماز) برگزید و بخورید و بیاشامید ولی اسراف نکنید هرآینه الله اسرافکاران را دوست ندارد).

هدف از زینت در آیه متبرکه چیست؟

اکثریت علماء بدین باور که در فهم «زینتکم» در آیه متبرکه هم زینت های جسمانی نمازگزار و هم زینت معنوی نمازگزار شامل میگردد.

در زینت جسمانی باید لباس نمازگزار باید پاک و مطهر باشد، یعنی در وقت نماز باید لباس مطهر و پاگیزه باید بتن کند، موها خویش را منظم و شانه زند، در صورت ممکن عطر و خوشبوی لازم استعمال نماید، وسایر کار های برای زینت یک شخص مسلمان است باید قبل از ایستاده شدن به نماز آنرا رعایت و عملی سازد و با یک زیبای خاصی در پیشگاه پروردگار با عظمت غرض انجام ملاقات ایستاده شود.

و در «زینت های معنوی» یعنی صفات انسانی و ملکات اخلاقی و پاکی نیت و اخلاص و مانند آن شامل میگردد.

از جانب دیگر حکم این آیه متبرکه شامل همه مسلمانان در هر زمان و مکان میگردد ولی بالخص حکم این آیه متبرکه شامل اعراب دوران جاهلیت میشد که، در زمان جاهلیت به هنگام آمدن به مسجد الحرام و طواف خانه خدا، کاملاً عریان و برهنه می بودند، میشود.

شانزول (آیه 31 سوره اعراف):

ابن عباس رضی الله عنه مفسر شهیر جهان اسلام در مورد شانزول آیه متبرکه مینویسد:

عمل مشرکانی را که در خانه کعبه برهنه طواف می کردند، مردود اعلام می کند. به دلیل همین آیه و احادیثی که در معنی آن روایت شده است، سنت است که شخص نمازگزار در حال نماز به بهترین شکل و شمایل خویش حاضر شود زیرا نماز، مناجات با پروردگار متعال است بنابراین، به کار گرفتن زینت و استعمال خوشبویی در هنگام ادای نماز مستحب می باشد و چنانکه در احادیث پیامبر صلی الله علیه و سلم آمده است، لباس سفید از بهترین لباسهاست. جمهور فقها برآنند که پوشیدن عورت، فرضی از فرایض نماز است.

لازم به تذکر است که مشرکان در دوران جاهلیت، اعم از زن و مرد، لخت و عریان به دور کعبه طواف میکردند، زیرا معتقد بودند که با لباسهایی که در آن گناه انجام داده اند نباید با همان لباس طواف کرد، لذا لوچ و عریان طواف میکردند و هنگام طواف به کف زدن ها می اغازیدند ، صوت ها و صدای های مخصوصی میکشیدند و میگفتند: « الیوم یبدوا کله او بعضه فما بدا منه فلا احله». بدین معنا که: امروز پاره ای از بدن من و یا تمام بدن من نمایان میشود، و آنچه که نمایان شود را برای دیگران حلال نمیدانم! بنابراین خداوند متعال در این آیه امر فرموده است که هنگام نماز زینت خود را مراعات کنند و عورت خود را بپوشانند.

خواننده محترم!

نباید فراموش کرد که: حفظ حجاب وبخصوص حفظ ستر عورت شرط اساسی قبولی نماز است، وحکم همه علماء همین است که اگر عورت نمازگزار در نماز دیده شود ، نمازش قبول نمیگردد. همه علماء وفقها در این مورد متفق القول اند که اگر عورت زن و مرد در هنگام نماز نمایان باشد، نمازش باطل و مردود است و باید از سر نماز بخواند وگرنه بریء الذمه نخواهد شد، زیرا یکی از شروط صحت نماز، پوشش عورت در وقت ادای نماز است، ولی اگر نمازگزار ستر عورت خویش را مرعات نموده باشد وبه اصطلاح در ستر عورت خویش سهل انگاری نکرده باشد ولی در هنگام نماز، ناخودآگاه و بصورت ناگهانی عورتش کشف شود ولی سریعاً آنرا بپوشاند نمازش صحیح است، بنابراین قبل از خواندن نماز، نمازگزار خود را در تنظیم لباس خویش آماده سازد ، باید لباسی بپوشد که عورتش نمایان نشود ولی اگر پس از آن بصورت ناگهانی (مثلاً هنگام سجود) عورتش کشف شود ولی سپس آنرا بپوشاند نمازش صحیح است.

طوریکه قبلاً متذکر شدیم حکم پروردگار همین است که « ای فرزندان آدم در هنگام هر نمازی عورتهای خود را بپوشانید». (سوره اعراف: آیه 31)

وطوریکه در فوق متذکر شدیم ، این در حالی بود که مردم قبل از اسلام به حالت عریان ولوچ خانه کعبه را طواف میکردند. و به دلیل فرموده پیامبر صلی الله علیه وسلم: «لایقبل الله صلاة حائض إلا بخمار» «خداوند نماز هیچ زن بالغی را بدون چادر قبول نمیکند»، (حدیث ابوداود (627). باید عمل نماید .

علل وفلسفه حجاب:

حکمت ، فلسفه وعلل حجاب در نماز را علماء بشرح ذیل فورمولبندی نموده اند:

1- حجاب نوعی از تمرین است که شخص مسلمان آنرا باید بحیث عادت دایمی خود مبدل نماید .

2- رعایت حجاب شرعی در نماز ، توجه و حضور قلب انسان را بیشتر میکند و از التفات ذهن به تجملات و چیزهای رنگارنگ میکاهد و ارزش نماز را صدچندان می سازد .

داشتن پوشش کامل در پیشگاه پروردگار، نوعی ادب و احترام به الله است. از این رو برخی از علماء را عقیده بر آنست که: برای مرد ها نیز مستحب که در وقت نماز سر خود را بپوشاند و حتی تعدادی از علماء میفرمایند که پوشیدن عبا برای نماز گزار مستحب بوده و این تعداد از علماء بر این عقیده اند که: این عمل به خضوع و خشوع در نماز می افزاید. همچنان برخی علماء بر این عقیده اند که: همین ادب حضور در پیشگاه الهی زمینه ساز حضور معنوی و بار یافتن به محضر حق می شود.

یادداشت:

افزون بر آن، حکم پوشش در نماز، با حفظ حجاب در برابر نامحرم تفاوت‌هایی معینی دارد و با آن قابل مقایسه نیست؛ مثلاً پوشاندن روی پا در برابر نامحرم واجب است؛ ولی در نماز، بدون حضور نامحرم، واجب نیست.

در مورد رعایت و حفظ حجاب در نماز باید گفت که مساله تنها و تنها مخصوص زنان نمی گردد، بلکه حفظ حجاب در محدوده معین بر مردان و زنان هر دو لازم است، مثلاً پوشانیدن عورت و بعضی قسمت‌های بدن از دید انسان‌های دیگر بر مردان و زنان واجب است.

همچنین نماز خواندن با بدن برهنه ولوچ در مردان و زنان هر دو موجب بطلان نماز است.

بنابراین، رعایت حجاب برای انسان‌ها گاهی به خاطر وجود انسان‌های نامحرم است و گاهی به خاطر صحت عبادت است که در بعضی موارد هر دو علت با هم جمع می‌شوند، مثل نماز خواندن در حضور اشخاص نامحرم و گاهی فقط به خاطر صحت عبادت است، مثل نماز خواندن در اتاق در بسته و تنها. اختلاف بعضی شرائط این دو حالت، بهترین گواه بر مطلب است؛ مثلاً طهارت و مباح بودن لباس در نماز شرط است، اما در حفظ حجاب از نامحرم شرط نیست. اهداف، حکمت‌ها و فوایدی که از رهگذر انجام دستورات الهی به انسان می‌رسد، متناسب با ساختار وجودی اوست که مرکب از بعد مادی و معنوی، یعنی جسم و روح است و دستورات الهی زمینه را برای سعادت دنیایی و اخروی آماده می‌کند.

پس اگر در موردی به منافع مادی یک عمل پی‌نبردیم، دلیل بر بی‌هدفی و ناقص بودن آن عمل نیست و از آنجا که عقل و فهم آدمی مانند اصل وجودش محدود است، پس به فواید و حکمت‌هایی که خالق نامحدود وضع کرده، به طور کامل پی نخواهد برد.

عورت مرد در نماز:

طوریکه در فوق یاد آور شدیم، اگر عورت زن و مرد در هنگام نماز نمایان باشد، نمازش باطل و مردود است و باید نماز خویش را از سر اعاده نمایند در غیر آن بریء الذمه نخواهد شد، وگفتیم یکی از شروط صحت نماز، پوشش عورت در وقت ادای نماز است.

طوریکه معروف است عورت مرد از ناف تا زانوهایش است همچنانکه

در این باره حدیثی مرفوع از عمرو بن شعیب از پدرش ازجدهش آمده که : « مابین السرة والركبة عورة » «عورت (مرد) بین ناف وزانوهایش است». (إرواء الخلیل فی تخریج احادیث منار السبیل 271) ، دارقطنی أحمد و أبوداود آن را روایت کرده اند. وحدیثی دیگری در این باب همانا حدیثی جرهد اسلمی است ، که میفرماید : روزی پیامبر اسلام

از کنار من عبور کرد درحالیکه لباس بر تن داشتم ولی رانم از آن نمایان بود . پیامبر صلی الله علیه وسلم فرمود : « غط فخذک فإن الفخذ عورة » (رانت را بپوشان چون ران عورت است). (الإرواء 269). بناً حکم شرعیت اسلامی در نزد اکثریت علماء همین است که ران هم در نماز برای مرد ها از جمله عورت میباشد .

بنابراین کسی که این شرط « پوشش عورت » را در نماز رعایت نکند، پس نمازش هم صحیح نیست و باید از نو و با پوشش کامل عورت نمازش را بخواند . هکذا وظیفه تمام مسلمانان است تا اگر کسانی را که میبینند که عورت خویش را در نماز مراعات نمی کنند ، بخصوص زنان ، این حکم اسلامی را به آنها از طریق موعظه حسنه برسانند.

دلیل شرعی بر عورت مرد از ناف تا زانو:

احادیث متعددی بر این امر دلالت می کنند که عورت مرد مابین ناف تا زانو است، وحتى امام شافعی و امام حنبل فرموده اند که : خود ناف و خود زانو هم جزو عورت نیستند، ولی امام صاحب ابوحنفیه فرموده است که : ناف جزو عورت نیست اما زانو عورت است. (تفصیل موضوع را میتوان در : (المجموع 173/3) ، و « المغنی » (286/2) ، و « بدائع الصنائع » (6 / 2961) . به تفصیل مطالعه فرماید) .

همچنان سایر احادیثی که بیانگر این حکم هستند عبارتند از :
1- در حدیثی از حضرت علی رضی الله عنه روایت است که : رسول الله صلی الله علیه وسلم فرمود : « لا تُبْرَزُ فَخْدُكَ ، وَلَا تَنْظُرَنَّ إِلَى فَخْدِ حَيٍّ وَلَا مَيِّتٍ » أبو داود (3140) وابن ماجه (1460) . یعنی : « ران خود را نمایان مکن، و به ران هیچ انسان زنده یا مرده ای نگاه مکن».

2- در حدیثی از محمد بن جحش رضی الله عنه روایت است : « مَرَّ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وَأَنَا مَعَهُ عَلَى مَعْمَرٍ ، وَفَخْدَاهُ مَكْشُوفَتَانِ ، فَقَالَ : يَا مَعْمَرُ ، غَطِّ فَخْدَيْكَ فَإِنَّ الْفَخْدَيْنِ عَوْرَةٌ » مسند أحمد (21989) . یعنی : « بهمراه پیامبر صلی الله علیه وسلم از کنار معمر عبور کردیم که او رانهایش ظاهر شده بود، پیامبر صلی الله علیه وسلم به او فرمود : ای معمر! رانت را بپوشان چرا که رانها جزو عورت اند».

همچنان احادیثی که در فوق از : از جرهد اسلمی روایت نمودیم « أَمَا عَلِمْتَ أَنَّ الْفَخْدَ عَوْرَةٌ ؟ » مگر نمی دانی که ران عورت است؟ . أحمد (15502) و أبو داود (4014) و ترمذی (2798) .

وحدیثی که از حضرات ابن عباس رضی الله عنه روایت گردیده : «

الْفَخْدُ عَوْرَةٌ» ترمذی (2798). یعنی : «ران جزو عورت است».

هكذا شيخ البانی در کتاب «الإرواء» (297/1) درباره این احادیث چنین گفته است : «اسناد این احادیث هرچند خالی از ضعف نیستند . اما همدیگر را تقویت می کنند، زیرا در سند هیچکدام راوی متهم شده ای وجود ندارد، بلکه علت (ضعفشان) بین اضطراب و جهالت و ضعف محتمل دور می زند، مثل اینگونه موارد موجب اطمینان قلب از صحت حدیث روایت شده هستند، خصوصا که بعضی از آن احادیث را حاکم صحیح دانسته و ذهبی نیز آنرا تایید نموده، و ترمذی نیز بعضی را حسن دانسته، و بخاری در صحیحش بصورت معلق آورده است . . . محققى که به علم مصطلح آشناست شک نمی کند که این احادیث بتنهایی معلل هستند . . اما مجموع اسناد آنها به حدیث قوت می بخشد، و لذا آنرا به مرتبه صحت می رساند، خصوصا که در این باب شواهد دیگری وارد است» .

و در فتاوی هیئت دائمی افتاء آمده : «هرچند اسناد این احادیث به دلیل عدم اتصال آنها یا به سبب ضعف بعضی از راویان خالی از کلام نیست، اما همدیگر را تقویت می کنند، و لذا در مجموع مناسب برای احتجاج هستند» (فتاوی اللجنة الدائمة) (165/6) .

جمهور علماء به مقتضای این احادیث عمل کردند و گفتند : عورت مرد مابین ناف تا زانو است. (تفصیل موضوع را میتوان در:) المغنی (284/2) . مطالعه فرماید .

حد عورت زن در نماز:

در مورد اینکه عورت زن در نماز چه قسمتهایی از بدن آن را دربر میگیرد ، موضوع است قابل بحث و اختلاف در بین علماء دین ، برخی از علماء وفقهای اسلامی را عقیده بر این است که : برای زن فقط ظاهر کردن روی در هنگام نمازجائز میباشد ، ولی برخی دیگری از علماء نپوشیدن دستها و صورت را جائز میدانند، و این رأی جمهور علماء میباشد، ولی برخی دیگری از علماء فقط ظاهر کردن روی ، دستها و پاها را هنگام نماز جائز میدانند، و این رأی امام صاحب ابوحنیفه است، و مذهب ابن تیمیه، و همچنین مذهب علامه ابن عثیمین رحمه الله از علمای معاصر نیز در این مورد بر این اساس است و فکر میکنم این رأی قریب به ثواب باشد .

ولی بهرحال برای خروج از خلاف، بهتر و اولی تر است که یک زن هنگام نماز فقط دستها و روی خویش را نمایان و ظاهر کند و پاهایش را با جورابی که نازک و شفاف نباشد و یا با لباس بلندش بپوشاند، ولی اگر پاهایش را نپوشاند نمازش صحیح میباشد، البته در اینصورت نباید پاهایش تا بیشتر از کعبین نمایان شود.

اما در مورد لباس و پوشش زن در برابر محرم، ضوابطی وجود دارد که باید بصورت دقیق رعایت و مورد نظر گرفته شوند:

1- تمام زن در برابر محارمش مانند پدر، برادر، فرزندان برادر و غیره عورت است مگر اندامهایی که بعلت کار در خانه معمولا نمایان میشوند مانند نمایان شدن دستها تا آرنج، و

پاها و اندازه کمی از ساق پا، سر و صورت و گردن. در این مورد دستور پروردگار با عظمت در (آیه : 31 سوره نور) چنین فورمولبندی گردیده است : « وَلَا يُبْدِيَنَّ زِينَتَهُنَّ إِلَّا لِبُعُولَتِهِنَّ أَوْ آبَائِهِنَّ أَوْ آبَاءِ بُعُولَتِهِنَّ أَوْ أَبْنَائِهِنَّ أَوْ أَبْنَاءِ بُعُولَتِهِنَّ أَوْ إِخْوَانِهِنَّ أَوْ بَنِي إِخْوَانِهِنَّ أَوْ نِسَائِهِنَّ » (و زینت خود را آشکار نسازند جز برای شوهران یا پدرانشان یا پدران شوهران یا پسرانشان یا پسران شوهران یا برادرانشان یا پسران برادران یا پسران خواهرانشان یا زنان همکیشان) زیرا معمولاً در برابر محارم نمایان شدن این اعضاء فتنه انگیز نمیباشد، ولی در اینحالت نیز بایست نزدیکی و دوری این محارم را در نظر گرفت، مثلاً نمایان شدن این اندامها در برابر پدر فرق میکند تا در برابر پسر شوهر (از مادری دیگر)، هر چند هر دوی آنها محرم میباشند، نباید فراموش کرد : که اگر روزگار زندگی طور پیش آید که : در برابر محارم نیزترس از وضوع فتنه باشد پس در اینصورت زن باید خود را از محرم نیزپوشاند تا جلو فتنه و افتادن در مصیبت نیز گرفته شود .

2- قابل تذکر است که بهیچ وجه جائز نیست که یک زن لباس و یا تنبان و یا هم پتلون تنگ، لباس نازک و شفاف، لباس کوتاه و از این قبیل ملابسه فتنه انگیز در برابر هیچکس (چه محرم باشد و چه نامحرم و چه در برابر زن و یا فرزندان) که قابل تمییز باشند) ، البته بجز شوهر - بپوشد، زیرا این نوع لباسها در واقع عورت زن را نمایان میکند و لذا سبب فتنه میشود و از لباس حشمت یک زن مسلمان بحساب نمیآید، بلکه تشبیه به زنان کافر و فاقد حیا و حشمت میباشد، پیامبر صلی الله علیه و سلم فرموده است: « من تشبه بقوم فهو منهم » (روایت ابو داوود ، حدیث صحیح) یعنی: (هر کسی که خود را شبیه قوم دیگری سازد از جزو آنان بشمار میرود).

و همچنین فرموده است: « دو گروه از اهل دوزخ را ندیده ام ، گروهی که شلاقهایی مانند دم گاو بهمراه دارند و مردم را با آن شلاق میزنند، و زنانی که لباس بر تن دارند ولی عریان هستند، چپ و راست و بصورت مائل راه میروند، سرهایشان مانند کوهان شتر میباشد، وارد بهشت نمیشوند و بوی بهشت هم نمیشنوند، در حالی که بوی از راههای خیلی دور (برای کسی که اهلش باشد) به مشام میرسد. » (روایت مسلم)
 پس پیامبر صلی الله علیه و سلم بر حذر داشته است زنانی که خود را شبیه کسانی کنند که لباسهای تنگ، نازک، شفاف، و یا کوتاه میپوشند بگونه ای که برجستگی اندامهایشان نمایان شود و یا انگار لباس بر تن ندارند و لخت هستند، پس یک زن مسلمان نباید خود را شبیه این زنان لخت و عریان سازد.

3- نمایان کردن سینه و شکم و ما بین ناف و زانو، فقط برای شوهر جائز میباشد، و یا برای طبیب مختص، آنهم فقط هنگام ضرورت و برای مداوا.

4- اما در مورد عورت زن نسبت به زنان دیگر، اگر طرف دیگر مسلمان نباشد، بعضی از علماء آن را مانند مردان نامحرم دانسته اند، لذا از نظر این علماء باید تمامی بدن خود را

(بغیر از سر و صورت) بپوشاند، ولی علمای دیگر نظرشان بر اینست که عورت زن چه در برابر زن کافر و چه زن مسلمان یکسان میباشد، یعنی نمایان شدن اندامهای زن در برابر این زنان، بغیر از ما بین ناف و زانو، مجاز است، و اشکالی ندارد، ولی این به این معنی نیست که زن با سینه لوچ و عریان در پیش این زنان بگردد، زیرا بدین روش نمایان شدن از اخلاق زنان فاسق و خلافکار هست، پس هر چند نمایان شدن بالای ناف و زیر زانو در برابر زنان مجاز میباشد ولی باز هم بایست لباسهایی بپوشد که نشانگر خلق و خو و حیاء و حشمت یک زن باشد.
خواننده محترم!

اگر از جزئیات مساله بگذریم: بصورت کل گفته میتوانیم که بریک زن نمازگزار واجب است که در حین ادای نماز تمام بدن خویش را بپوشاند بجز روی و دستها؛ چون همه بدن زن عورت است. اگر در حالی نماز خواندن چیزی از عورت او مانند ساق یا پا و سر و یا بخشی از آن لوچ باشد، نمازش صحیح نمیگردد، چراکه حکم پیامبر صلی الله علیه و سلم صراحت تام دارد که میفرماید: «لَا يَقْبَلُ اللَّهُ صَلَاةَ حَائِضٍ إِلَّا بِخِمَارٍ» (خداوند نماز زن بالغه را نمی پذیرد؛ مگر آن که روسری داشته باشد) (ابو داود (641)، و الترمذی (377) و می فرماید: «الْمَرْأَةُ عَوْرَةٌ» «زن عورت است» (ترمذی (1173))

ابو داود از ام سلمه رضی الله عنها روایت می کند که از پیامبر صلی الله علیه و سلم پرسید: «أَتُصَلِّي الْمَرْأَةُ فِي دِرْعٍ وَخِمَارٍ لَيْسَ عَلَيْهَا إِزَارٌ؟ فَقَالَ: إِذَا كَانَ الدِّرْعُ سَابِعًا يَعْطَى ظُهُورَ قَدَمَيْهَا» (آیا زن می تواند در چادر و روسری نماز بخواند، در حالی که ازار (لباسی دیگر) نداشته باشد؟ پیامبر صلی الله علیه و سلم فرمود: اگر پیراهنی بزرگ و گشاد بر تن داشته باشد طوریکه پشت پاهایش را بپوشاند، بلی) (ابو داود (640)).

ابن حجر در «بلوغ المرام» مینویسد: ائمه، این حدیث را موقوف دانسته اند. اگر مردی بیگانه آن جا باشد زن باید در نماز چهره و دست هایش را نیز بپوشاند. «بلوغ المرام» بتعلیق المبارکفوری، (صفحه 63). و فتاوی مهمه تتعلق بالصلاة، صفحه (15، 16) شیخ ابن باز (

در حدیث شریفی آمده است که: ام سلمه رضی الله عنها گفت: ای پیامبر! آیا زن می تواند در يك پیراهن نماز بخواند؟ رسول الله صلی الله علیه و سلم فرمود: «نَعَمْ! إِذَا كَانَ سَابِعًا يَعْطَى ظُهُورَ قَدَمَيْهَا» «بلی، می تواند به شرط آن که پیراهنش دراز باشد و پشت پاهایش را پوشش بدهد».

توجه بفرماید در حدیث پیامبر اسلام پوشش پاهای زن در نماز مورد شرط قرار گرفته است. (ابوداود (915)، حاکم (250/1) (915)). حاکم حدیث مذکور را تصحیح کرده و ذهبی با او موافق است.

برخی ترجیح داده اند که این حدیث موقوف بر ام سلمه است. ابن

حجر گفته موقوف بودن آن صحیح است. «مؤطا مالک» 1/141 (324)، «سنن دارقطنی» 2/62، «تلخیص الحیبر» 1/280 (443) ناگفته نباید گذاشت از حدیث دیگر پیامبر صلی الله علیه وسلم نیز بصراحت معلوم میشود که زن در حین نماز باید هردو کف دست، سر و موی های زن مستور و محجوب باشد. طوریکه حکم صریح حدیثی است که پیامبر صلی الله علیه وسلم فرموده است: « لا یَقْبَلُ اللهُ صَلَاةَ حَائِضٍ إِلَّا بِخِمَارٍ » «الله نماز هیچ زن بالغه ای را قبول نمی کند مگر با روسری». (احمد (150/6)، 218، 259)، ابوداود (641)، ترمذی (377)، ابن ماجه 655، (ابن حبان (1711)، حاکم 251/1 (917، 918) ترمذی گفته است «حسن صحیح»

یادداشت توضیحی:

منظور از حایضه در این حدیث زنی است که به سن حیض رسیده باشد، یعنی زنی که به سن تکلیف رسیده است. خُمَار چیزی است که موی سر، گردن و سینه را می پوشاند.

یادداشت فقهی:

قابل تذکر است که مطابق فورمل علمی قرآن کریم که میفرماید: «فَمَنْ اضْطُرَّ غَيْرَ بَاغٍ وَلَا عَادٍ فَلَا إِثْمَ عَلَيْهِ إِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَحِيمٌ» (کسانی که مجبور شوند در صورتی که از حد تجاوز و تعدی ننمایند پروردگار آنها را مجازات نخواهد کرد) چرا که الله غفور و رحیم است.

بنابراین طوریکه در فوق هم یاد آور شدیم: اگر برای نماز گزار در زندگی اش به حالاتی اضطراری مواجهه و روبرو گردد که: لباس ساتر عورتش نباشد و وقت نماز فرا رسد و نتواند لباس دیگری را برای ستر عورتش تهیه بدارد، در اینصورت بر او فرض است که نمازش را قبل از قضا شدن بخواند هرچند اگر لباسی برای ستر عورتش بدسترس قرار نگیرد.

وحتی علماء بدین باور اند که اگر کسی عریان باشد و وقت نماز فرا رسد و نتواند لباسی برای ستر عورتش پیدا کند، در اینصورت نیز بر او فرض است که قبل از قضاء شدن نمازش را بخواند حتی اگر لباسی برای ستر عورتش پیدا نشود.

نمایان شدن عورت در وقت نماز:

حکم قاطع در نزد جمهور علماء همین است که: پوشش عورت در هنگام ادای نماز جزو شروط صحت نماز است، یعنی اگر کسی عورتش را در وقت نماز نپوشاند، نماز وی بصورت کل باطل هست و باید آنرا از سر تکرار کند.

اگر زمانی نماز گزار نماز خویش را با رعایت کامل حجاب آغاز نموده باشد، ولی در هنگام ادای نماز یک لحظه قسمتی از عورتش ظاهر گردد و او پس از اطلاع از کشف عورت بلافاصله آنرا بپوشاند، اگرچه بعضی از علماء بر بطلان نماز حکم نموده اند، ولی قول صحیح آنست که: نمازش صحیح است و حکم به بطلان نماز وی داده نمی شود.

شیخ ابن عثیمین رحمه الله در این بابت می گوید: «هرگاه قسمتی

از عورت ظاهر گردد و نمازگزار در زمان اندکی آنرا بپوشاند، نمازش باطل نمی شود، و چنین حالتی زمانی متصور است که مثلاً کسی در حالت رکوع است و بادی درحال وزیدن باشد که باعث گردد لباسش (بحرکت درآید و عورتش) ظاهر شود، ولی همان لحظه لباس را برمی گرداند، . . . رای صحیح آنست که نماز باطل نمی شود، زیرا وی بلافاصله عورتش را می پوشاند و عمدی در ظاهر کردن عورت درکار نبوده، و الله متعال می فرماید: « فَاتَّقُوا اللَّهَ مَا اسْتَطَعْتُمْ » (سوره تغابن 16) یعنی: به اندازه ای که می توانید تقوای الهی پیشه کنید. « الشرح الممتع » (75/2) . (تفصیل موضوع را میتوان در : « کشاف القناع » (269/1) . مطالعه فرماید .

حکم پوشیدن لباس های نازک در نماز؟

بسیاری از نمازگزاران بدون رعایت حکم شرعیت ، با لباس نازک نماز می خوانند، طوریکه زایاتر از اوقات پوست بدنشان از زیر این لباس نمایان میشود ، و برخی دیگری از نماز گزاران در زیر لباس نازک تنبان کوتاه که تنها نصف ران آنها را تحت پوشش قرار می دهد و نصف دیگر آن از پشت لباسشان قابل مشاهده است نماز می خوانند.

حکم و فیصله شرع اسلام در مورد این تعداد از نماز گزاران اینست ، که خواندن نماز شان به کسانی میماند که بدون لباس نماز می خوانند.

چرا از یک طرف تنبان کوتاه و پوشیدن لباس به شخصی میماند : که طبق شرعی اسلامی ستر را مراعات ننموده ، بنابر قول اکثریت از علمای اسلام ، لباس اینگونه از نماز گزاران از تعریف لباس ستر شرعی خارج بوده و نماز این عده از افراد صحیح نبوده ، و مطابق فتوای امام حنبل (رح) این عده تعریف ستر خلاف عمل نموده ، چرا که مردان باید بین ناف و زانوی خویش را بپوشانند. این کمترین چیزی است که با آن اطاعت از قول الله تعالی حاصل می شود که فرموده است: « يَا بَنِي آدَمَ خُذُوا زِينَتَكُمْ عِنْدَ كُلِّ مَسْجِدٍ » (سوره اعراف آیه : 31) . « ای فرزندان آدم بگیریید زینت خود را نزدیک هر نماز ».

بر این افراد یکی از دو امر ذیل واجب است:

1- یا در زیر لباسشان شورت دراز بپوشند که از ناف تا زانو را تحت پوشش قرار بدهد.

2- یا بالای آن شورت کوتاه، لباس دبل بپوشند که پوست بدنشان معلوم نشود.

(غرض مزید معلومات مراجعه شود به فتاوی معاصر صفحه (16-17) شیخ ابن عثیمین)

استعمال لباس تنگ برای زنان در نماز:

خواننده محترم !

با گذشت زمان همه چیز در حال تغییر و تحول است ، انسانها ی این زمانه میخواهند همه چیز را بدون اینکه به عواقب و اضرار

آن توجه و اهتمام نمایند می‌خواهند آنرا به مد روز تغیر وبه اصطلاح در آن نوآوری بعمل آرند ، در این هیچ شک نیست که تغیر وتحول که جنبه مثبت داشته باشد ، مورد تأیید شرع بوده زیر تکامل بدون تغیر بعمل نمی ، ولی با تأسف دیده میشود که در زیاتر از اوقات همین نواری وتغیرات موجب درد سر های برای انسان میگردد از جمله تغیرات که در این اواخر در لباس بشری بعمل آمده است .

از جمله نوآوری در پوشیدن لباس بخصوص ، پوشیدن لباس تنگ ، نازک وچسپیده میباشد ، انسان بدون اینکه به اضرار لباس نازک وچسپیده واینکه لباس تنگ وچسپیده ،چی عواقب وپرابلم های صحیحی را ببار می آورد ولی بخاطر مراعت مدوفیشان به آن پناه میبرد .

یکی از این مشکلات صحیحی که در پوشیدن لباس تنگ وجود دارد ، اینست که عرق پوست را تحت تاثیر خویش قرار داده و درزیاتر از موارد همین لباس تنگ مانع گردش صحیح خون در بدن میگردد ، به خصوص اگر تنگی لباس در ناحیه لگن خاسره ، زانو، سینه و حلقه آستین ها باشد. لباس تنگ برای انسان احساس تنگی ، گرفتگی وخستگی ببار آورده ، ودر بسیاری از اوقات همین تنگی لباس موجب کبودی در پوست میگردد .

لباس تنگ در زیاتر از اوقات موجب عفونت مثانه در خانم ها گردیده ، وموجب نفخ وباد درمعه ودر زیاتر اوقات موجب درد شکم میگردد .

اطباء میفرمایند که لباس تنگ نوعی از فشاری که بنام کهیر فشاری یاد میگردد در بدن انسان ایجاد مینماید این نوع کهیر در اثر فشار موضعی بر بدن ایجاد می شود. معمولا 4 تا 6 ساعت پس از پوشیدن لباس تنگ، یک تورم عمیقی همراه باخارش سوزش و درد در بدن ایجاد میشود که پس از 8 تا 72 ساعت از بین می‌رود. گاهی تب و لرز، ضعف، خستگی وسردردی هم در کنار این عارضه وجود دارد.

هدف ازاستعمال لباس تنگ در نماز برای زنها اینست که از لابلاي لباس برجستگی های زن نمایان گردد ، بنا حکم شرعی همین است که اگر زن در لباس تنگ که ،برجستگی های بدن زن رادر نماز نمایان نماید ، این لباس اش در جمله حجاب شرعی به شمار نرفته وخواندن نماز در این لباس صحیح نمی باشد ، ولو اینکه خواندن این نماز نزد محارم شان هم صورت گرفته باشد. لباس حجاب زن باید فراخ و گشاد باشد، تنگ نباشد، زیرا هدف از حجاب، جلوگیری از نمایان شدن زینت زن است و لباس تنگ، حجم و اندازه همه بدن یا بعضی از بدن را نشان می‌دهد و اعضای بدن را به تصویر می‌کشد.

در روایتی اسامه بن زید رضی الله عنهما آمده است که :

پیامبر صلی الله علیه وسلم جامه ستبر و ضخیمی را که از کتان سفید درست شده بود و دهیة کلبی به او اهداء کرده بود، به من بخشید. من آن را به همسرم بخشیدم .

آن حضرت صلی الله علیه وسلم فرمودند: «چرا آن لباس را

نمی‌پوشی؟» گفتم: آن را به همسرم بخشیدم. پیامبر صلی الله علیه

وسلم فرمود: «به همسرت دستور بده تا زیرپوش نیزاستفاده نماید. می‌ترسم این جامه، حجم استخوانهایش را نشان دهد». بنابراین برزن واجب است چه در وقت خواندن نماز باشد، و چه در وقت بیرون از منزل باشد لازم و ضروری است حجاب صحیح و شرعی را رعایت نماید.

اما در مورد صحیح بودن نماز زن با لباس تنگی که برخی از اعضای بدنش را برجسته می‌کند، شیخ صالح فوزان طی فتوای چنین حکم نموده است: «نماز زن با این وضعیت صحیح است ولی با این وجود زن (بدلیل پوشیدن لباس تنگ و رعایت نکردن حجاب شرعی) مرتکب گناه شده است.»

شیخ صالح فوزان می‌افزاید: «برای زن جایز نیست که: لباس تنگی که اعضای بدن زن را نمایان و توصیف می‌کند، و برآمدگی‌های جسمش را برجسته می‌سازد پوشیده شود، وبصورت کل پوشیدن لباس تنگ چه برای زنان باشد و چه برای مردان باشد، جایز نمی‌باشد، ولی شدت ممنوعیت پوشش این نوع شدیدتر است. اما با این وجود، نماز در ذات خود صحیح است (یعنی نماز باطل نیست)؛ هرگاه انسان نماز بخواند و عورت وی با این لباس (تنگ) پوشیده شود نمازش در ذات خود صحیح است، زیرا عورت پوشیده شده است، اما بدلیل پوشیدن آن لباس تنگ مرتکب گناه شده است، زیرا یکی از شرائع نماز به سبب لباس تنگ حاصل نشده است، این از یک سو، و از سوی دیگر: (پوشیدن لباس تنگ) موجب شیفتگی و توجه دیدگان به او می‌شود، اللخصوص برای زنان، و لذا بر زن واجب است که خود را با لباسی گشاده و فراخ بپوشاند، بگونه‌ایکه او را کاملاً بپوشاند و هیچ یک از اعضای جسم بدن او را وصف و نمایان نسازد و باعث جلب توجه به سوی او نشود، و همچنین لباس نباید نازک و شفاف باشد، بلکه باید لباس (ضخیم و گشادی) باشد که بدن زن را بصورت کامل بپوشاند. «المنتقی من فتاوی‌الشیخ صالح الفوزان» (3/454).

استعمال لباس خواب در نماز:

طوریکه قبلاً یاد آور شدیم یکی از شروط صحت نماز پوشاندن عورت بوسیله لباس یا پارچه است بدینصورت که مرد از زانو تا ناف و زن تمامی اعضای بدن بغیر از صورت و دو کف دست عورت خود را بپوشاند.

همچنین یکی دیگر از شروط صحت نماز طاهر بودن بدن و پاک بودن لباس و محل نماز خواندن از نجاسات است.

حال اگر برای شخص حالتی پیش که لباس خواب و یا هم لباس کار بتن داشته باشد و وقت نماز فرا رسد، و لباس متذکره تمام شرایط در آن رعایت شده باشد، از جمله لباس طاهره باشد، و به اصطلاح عورت را مخفی سازند (شفاف هم نباشد که پوست بدن را نمایان سازد) در اینصورت حکم شرع همین است که: نماز خواندن در لباس خواب و یا هم لباس کار بدون کدام ممانعت میباشد.

ولی بهر حال، شایسته نیست یک فرد مسلمان در برابر پروردگارش با لباس خواب یا کثیف در نماز بایستد، در حالیکه اگر به ملاقت یک حاکم دنیوی برود بدون شك از بهترین لباسهایش

استفاده خواهد کرد، ولی در نماز که در برابر پروردگارش میایستد به لباسش اهمیتی نمیدهد و این شایسته نیست هر چند اگر عورت ستر شود و لباسش نجس نباشد از مبطلات نماز نیست. دلیل پاکی لباس فرموده خداوند متعال است که می‌فرماید: «وَتِيَابِكَ فَطَهَّرَ» (سوره مدثر: 4) «و لباس خویش را پاکیزه دار». و فرموده پیامبر صلی الله علیه وسلم: «إِذَا جَاءَ أَحَدُكُمُ الْمَسْجِدَ فَلْيَقْلِبْ نَعْلَيْهِ وَ لِيَنْظُرْ فِيهِمَا فَإِنْ رَأَى خَبْثًا فَلْيَمْسَحْهُ بِالْأَرْضِ ثُمَّ لِيَصِلْ فِيهِمَا» «هرگاه یکی از شما به مسجد آمد، بوت‌ها را برگرداند و به زیر آنها نگاه کند، اگر نجاستی بر آن دید آن را به زمین بمالد و سپس در آن نماز بخواند». ابوداود (636) دلیل شرطی پاکی بدن، فرموده پیامبر صلی الله علیه وسلم به علی است آنگاه که علی درباره مذي سؤال کرد، فرمود: «توضا و اغسل ذکرک» «آلت تناسلی خود را بشوی و وضوء بگیر». بیهقی (115) و به زن مستحاضه فرمود: «اغسلی عنک الدم وصلی» «خونت را بشوی و نماز بخوان». متفق علیه

دلیل شرط پاک بودن مکان، فرموده پیامبر صلی الله علیه وسلم به اصحابش هنگام ادرار کردن بادیه‌نشین در مسجد است که فرمود: «أریقوا علی بوله سجلا من ماء» «بر ادرارش سطلی آب بریزید». متفق علیه.

خواننده محترم!

اگر شخصی مصروف نماز خواندن شد، ولی متوجه نجاستی که بر لباسش بود، نشد، بعد از ختم نماز یکبار به نجاست لباس متوجه شد، در این حالت حکم شرع همین است که: نماز نمازگزار صحیح بوده ضرورت به اعاده نماز نمی‌باشد. اگر نمازگزار در اثنای نماز متوجه نجاست لباس گردد در این مورد رهنمود شرعی عبارت است:

- اگر امکان برطرف کردن نجاست از لباس باشد مانند اینکه نجاست روی بوت‌ها یا لباسی اضافی غیر از آنچه که عورت را پوشانده باشد، باید آن نجاست را برداشته و به نماز خویش ادامه داده و نماز خویش را کامل کند.

- ولی اگر برداشتن نجاست (در اثنای نماز) برایش امکان‌پذیر نباشد باز هم باید به نمازش ادامه داده و نیازی به اعاده دوباره نماز نیست. دلیل شرعی در این مورد حدیث ابوسعید است که می‌فرماید: پیامبر صلی الله علیه وسلم نماز می‌خواند (در اثنای نماز) هردو بوت‌هایش را درآورد، سایر نمازگزاران هم (به دنبال او) بوت‌هایش را درآوردند، وقتی که از نماز فارغ شد فرمود: چرا بوت‌های تان را درآوردید؟ گفتند تو را دیدیم بوت‌های را درآوردی ما هم آنها را درآوردیم، پیامبر صلی الله علیه وسلم فرمود:

«إِنْ جَبْرَيْلُ أَتَانِي فَأَخْبِرْنِي أَنْ بَهْمَا خَبْثًا فَإِذَا جَاءَ أَحَدُكُمُ الْمَسْجِدَ فَلْيَقْلِبْ نَعْلَيْهِ وَ لِيَنْظُرْ فِيهِمَا، فَإِنْ رَأَى خَبْثًا فَلْيَمْسَحْهُ بِالْأَرْضِ ثُمَّ لِيَصِلْ فِيهِمَا» (جبرئیل پیش من آمد و به من خبر داد که بر بوت‌های من نجاست است، پس هرگاه کسی از شما به مسجد آمد، بوت‌های را وارونه کرده و به زیر آنها نگاه کند اگر

نجاستی دید آن را به زمین بمالد و سپس با آن نماز بخواند). (ابوداود (636)).

- اگر احیاناً شخصی در لباس نجسی نماز خواند و فراموش کرده که لباس اش نجس است، در اینحالت باز هم اعاده دوباره نماز بر او لازم نیست، زیرا در فوق ملاحظه نمودیم که : پیامبر صلی الله علیه وسلم در حالیکه مصروف نماز خواندن بود که : جبرئیل علیه السلام به وی خبر داد که در قف بوتش نجاستی هست، ایشان هم کفشش را (در همان حالت نماز) بیرون آورد و به نماز خویش ادامه داد. (این روایت را امام احمد از ابوسعید خدری رضی الله عنه در مسند خویش ذکر نموده) و این حدیث برای این دلالت دارد که :

اگر نمازگزار نسبت به نجاستی بی اطلاع بود، و یا فراموش کرد، به تکرار نمازش ضرورت دیده نمیشود. (تفصیل موضوع را میتوان در : إعلام المسافرین ببعض آداب وأحكام السفر وما یخص الملاحین الجویین شیخ محمد بن صالح العثیمین صفحه 12. ملاحظه فرماید).

نماز خواندن در لباس آلوده به منی:

طوریکه قبلاً یادآور شدیم یکی از شروط صحت نماز، پاک بودن بدن، لباس و مکان اقامه نماز از نجاست است و چنانکه یکی از این سه مورد به نجاست آلوده باشند نماز باطل است. اما در مورد اینکه لباس با منی آلوده باشد، در آن لباس میتوان نماز خواند و یاخیر؟ در مورد باید گفت که منی، در مذهب امام صاحب ابو حنیفه و امام مالک از جمله نجاست شمرده میشود بناً بر اساس رای آنها اگر جسم انسان و یا لباس و یا هم مکان با منی آغشته شده باشد، نماز آن شخص باطل میگردد. ولی بر طبق رای امام شافعی و امام احمد منی طاهر است و باعث باطل شدن نماز نیست.

اما رای راجح آنست که منی نجس نیست و لذا آلوده بودن این سه مورد به منی باعث باطل شدن نماز نخواهد شد. و اگر احیاناً شخصی با لباس آغشته به منی نماز خواند ضرری به نمازش وارد نمی سازد.

ولی بهتر است که هرگاه بدن یا لباس به منی آغشته شد، محل آلودگی را با آب شست یا اگر منی خشک شده بود آنرا بطریقی جدا کرد.

حضرت عایشه رضی الله عنها گفته است: «كنت أفرك المنی من ثوب رسول الله صلی الله علیه وسلم إذا كان یابسا وأغسله إذا كان رطباً» (هرگاه منی روی لباس پیامبر خشک می شد آنرا با دست می مالیدم و پاکش می کردم و هرگاه تر و نمناک می بود، آنرا می شستم). (دارقطنی و ابوعوانه و بزار آنرا روایت کرده اند.)

ولی نباید فراموش کرد که :خارج شدن منی از بدن اگر همراه با لذت باشد باعث واجب شدن غسل خواهد شد و تا زمانیکه غسل صورت نگیرد هیچ نمازی صحیح نیست.

استعمال لباس عکس در نماز:

همه علماء بدین عقیده اند که اگر لباس نماز گزار دارای عکس واضح و مشخص باشد نماز در آن ناجایز است. مومن مسلمان حد اعظمی کوشش بعمل آورد تا از استعمال کردن لباس عکس در نماز ، بخصوص لباس که در آن حواس نماز گزار را به خلل مواجه می سازد ، جلوگیری نماید.

در حدیث شریف با تمام وضاحت ذکر گردیده است : « لا یجوز لبس ما فیه صورة حیوان أو إنسان » (در لباس که عکس حیوان و انسان باشد ، خواندن نماز در آن جواز ندارد) (امام بخاری شماره حدیث (3226) و مسلم (2106) .

همچنان در احادیث نبوی آمده است که اگر در پرده ای خانه که تصاویر ذی روح وجود داشته باشد بهتر است غرض جلوگیری و دفع وسواس شیطانی در این محل نماز خوانده نشود . طوریکه این موضوع در حدیثی که از حضرت انس (رضی الله عنه) روایت گردیده است با زیبای خاصی چنین بیان گردیده است :
میگویند : حضرت بی بی عائشه (رضی الله عنها) پرده ای مُلونی داشت ، که به آن یک طرف خانه اش را پرده میکرد ، پیامبر صلی الله علیه وسلم (برایش) گفتند : «أَمِطِي عَنْ قِرَامِكِ هَذَا، فَإِنَّهُ لَا تَزَالُ تَصَاوِيرُهُ تَعْرِضُ فِي صَلَاتِي» «این پرده ات را از جلوی چشم ما دور کن، زیرا تصاویرش مرا در نماز مشغول می کند» . (بخاری (374))

عالم شهیر جهان اسلام ، ابن جبرین در رساله خویش بنام اللؤلؤ المکین، صفحه (۱۱۴) مینویسد :
بر مسلمان واجب است ، در صورتیکه بر لباس اش عکس (ذی الارواح) باشد ، آن را شسته و پاک نماید و در صورتیکه غیر ممکن باشد باید چهره ی عکس را به وسیله ی مواد زایل واز بین ببرد. مسلمان نباید در نماز از لباس استفاده نماید که : حواس انسان را به خود مشغول می کند.

طوریکه در حدیثی بی بی عائشه (رضی الله عنها) روایت شده است ، که پیامبر (صلی الله علیه وسلم) در لباسی که دارای نقش و نگار بود، نماز خواند و نظرش به نقشهای آن افتاد، پس از اتمام نماز، فرمود: «اذْهَبُوا بِحَمِيصَتِي هَذِهِ إِلَى أَبِي جَهْمٍ، وَأَثُونِي بِأَنْبِجَانِيَةِ أَبِي جَهْمٍ، فَإِنَّهَا أَلْهَتْنِي آتِفًا عَنْ صَلَاتِي» «این لباس را برای ابی جهم ببرید و لباس زبر و بی نقش و نگار او را برایم بیاورید؛ چون لحظه ای پیش این نقش و نگارها، توجه مرا از نماز، بسوی خود جلب کرد» . (امام بخاری (۳۷۳) .

کلا و لنگوته در نماز

در این هیچ جای شک نیست که پوشاندن سر درحین نماز بنزد تعدادی از علماء برای ایجاد تواضع و فروتنی و برای خشوع و خضوع مفید و موثر میباشد.

اما برخی از مسلمانان بخصوص در افغانستان حکم میفرمایند که امام مسجد حتماً باید در وقت نماز ، کلا ویا لنگوته بسر داشته باشند . اگر احیاناً کدام ملا بی کلا و لنگوته در مسجد بحیث

امام مصروف نماز گردد ، چانس ادامه امامت را هم ازدست میدهد . حتی در یک تعداد مساجد کلا اضافی برای مصلین گذاشته شده است تا در وقت نماز آنرا بپوشند و به زعم خویش فکر میکنند که در سر لوچ نماز صحیح نمی باشد . مطابق روایات تاریخی و در حدیث صحیح وارد شده است که پیامبر صلی الله علیه و سلم عمامه میپوشیده است که برخی از اوقات لنکوته سفید، و در برخی از اوقات از لنکوته ویا عمامه سیاه استفاده نموده است . ولی هیچگونه روایت در احادیث متبرکه به چشم نمی خورد که به مسلمانان در نماز یا خارج از نماز امری به بر سر کردن لنکوته (عمامه) از جانب پیامبر صلی الله علیه و سلم بعمل آمده باشد . همچنان در روایات اسلامی ذکر گردیده است که پیامبر اسلام محمد مصطفی صلی الله علیه و سلم زیادتراً اوقات بدون لنکوته هم نماز خوانده است . ولی نباید فراموش کرد همانطوریکه قبلاً یادآور شدم پوشاندن سر در نماز از جمله آداب نماز است و انسان را در امر خشوع کمک میکند . بناً اگر کسی عمامه بر سر کند، بهتر است ، اما سنت نیست ، و بدون لنکوته حتی سر لوچ نماز هم انشا الله درست میگردد .

در مورد عبادت در اسلام وبخصوص نماز باید گفت که : عبادات دارای سه جز است :

۱- ارکان

2- احکام

3- آداب است

۱/۱ / ارکان ایجاد یا عدم ایجاد عمل را مشخص می کند .

۲/۲ احکام شکل و چگونگی آنرا معلوم می کند .

۳/۳ و آداب موجب آرایش و تزیین عمل می شود .

بنآ اگر در لباس ملل کلاه یا عمامه شامل باشد ، بهتر است هنگام نماز از آن استفاده شود زیرا الله تعالی می فرماید: «یا بَنی آدَمَ خُذُوا زینَتَکُمُ عِنْدَ کُلِّ مَسْجِدٍ» (اعراف 31) یعنی: ای فرزندان آدم! زینت خود را به هنگام رفتن به مسجد، با خود بردارید .

اما مللی که کلاه ویا عمامه یعنی لنکوته جزء لباس آنها نیست ضرورتی ندارد که حتماً هنگام نماز کلاه یا لنکوته به سر کنند زیرا کلاه ولکنوته جزء لباس و زینت آنها نیست برخلاف حالتی که ممکن است کلاه جزئی از آراستن خود با آن باشد . که نباید مسلمان آنر به پوشد زیرا پیامبر صلی الله علیه و سلم از لباس « شهرة » منع فرموده است و لباس شهرة لباسی است که عادت يك منطقه نباشد ولی کسی آنرا ببوشد . ولی اگر یک نفر آنرا نپوشید کسی حق ندارد او را وادار به پوشیدن کند زیرا از سنت عادت است نه سنت عبادت، و در سنت عادت انجام دادن و یا ندادن یکسان است و ثوابی ندارد .

پوشاندن شانه و سر در وقت نماز

اول : پوشاندن شانه در نماز:

علماء در این مورد متفق القول اند که برای مرد لازم است ، تا در وقت نماز شانه های خویش را بپوشاند طوریکه رسول الله صلی الله علیه وسلم در حدیثی میفرماید : « لا یصلین آحدکم فی الثوب الواحد لیس عاتقه شیء » (در میان شما کسی در لباسی نماز نخواند که یک حصه ای از لباس بر شانه شان نه افتاده باشد .)

همچنان در حدیثی دیگری که از ابو هریره (رض) روایت گردیده آمده است: « قال سمعت رسول الله ص یقول من صلی فی ثوب واحد فلیخالف بین طرفیه » (رواه البخاری : 1-52) (کسیکه در در توته لباسی واحد نماز میخواند، باید دوطرف لباس را بر شانه های خویش به اندازد) .

خواننده محترم!

برای یک مسلمان لازم است، زمانیکه به نماز مشغول میگردد ، باید زیبای خاصی را در پوشاندن لباس خویش بعمل آرد . طوریکه پروردگار با عظمت ما میفرماید : « خذوا زینتکم عند کل مسجد » (برای هر مسجد « نماز » زینت اختیار نماید) . در حدیثی آمده است : « اذا صلی آحدکم فلیلبس ثوبیه فان الله آحق من تزين له » (الحدیث ، اخرجہ البیهقی : 2-235 والطبرانی عن ابن عمر) (زمانیکه یکی از شما مشغول نماز میگردید ، دولباس برتن کند ، زیرا الله تعالی نسبت به هر کس لایق و سزاوار زینت است که برایش بعمل آید) زیرا پروردگار با عظمت زیبا است و زیبای را دوست دارد . « إن الله جمیل یحب الجمال » بنا بر نماز گزاران است تا در وقت نماز شانه خویش را که موجب خضوع و خوشی بیشتر میگردد ، بپوشاند .

دوم : پوشاندن سر در نماز:

طوریکه در فوق یاد آور شدیم ، مساله پوشاندن سر در نماز (البته برای مردان) شرط صحت نماز نیست ، طوریکه در وقت خطبه پوشانیدن سر از صحت خطبه نمیباشد .

پوشاندن سر سنت است و برهنه بودن سر در منطقه که مردم عادت داشته باشند که در نماز و خطبه سر خود را بپوشانند مکروه می باشد و طوریکه قبلاً متذکر شدیم ، این سنت از جمله سنت های است که عادات و رواج مردم را در بر میگیرد و در مناطقیکه همه برهنه سر نماز می خوانند برهنه بودن سر از جمله مکروهات نیست .

امام الشاطبی در (الموافقات) این موضوع را با دلایل قوی و مستند ، مورد بحث قرار داده است ، و ثابت ساخته است که : پوشانیدن سر و نپوشیدن آن مربوط رسم و رواج مردم میگردد، و شریعت در حکم آن عرف مردم را در نظر میگیرد و انسان نباید به شکل و مظهري ظاهر شود که مردم به آن کراهیت دارند . (برای معلومات مزید مراجعه فرماید به فتوای شیخ مصطفی الزرقا و رساله الموافقات شیخ امام الشاطبی) .

امام الشاطبی کیست :

علامه شیخ ابو اسحاق ابراهیم بن موسی بن محمد اللخمی غرناطی مشهور به شاطبی که از جمله یکی از علماء جلیل القدر، مجتهد، فقیهی ومحدث، مشهوری در عالم اسلام میباشد. و مقام بزرگی در فقه، اصول، تفسیر، حدیث، علوم عربی و غیر آن دارا میباشد. از تالیفات مشهوراش (التعریف بأسرار التکلیف، مشهور به الموافقات، در موضوع اصول فقه که در چهار جلد به چاپ رسیده است، کتاب المجالس شرح کتاب بیوع؛ صحیح بخاری است. کتاب الافادات و الانشادات وغیره... کتب ذی قیمت و پر ارزش را تالیف نموده است.

علامه شاطبی در ماه شعبان سال 790 هجری دار فانی را وداع گفت. پروردگار با عظمت او را غرق رحمت بی انتهای خود سازد، وجنت فردوس نصیب اش گردد. حکم و فتاوی اش در عرصه های مختلف زندگی مسلمانان از مقام ومنزلی خاصی برخوردار میباشد.

حکم لباس سدل در نماز

سدل عبارت از لباسی است که نماز گزار با لباسش خود را بپیچاند و دستهایش را داخل آن قرار دهد و به همین حالت به رکوع و سجده برود. پوشیدن این نوع لباس ها در کشور های عربی معمول بوده و در کشور های غیر عربی کمتر کسی این نوع از لباس ها را میپوشند.

در حدیثی ابوداود از عسل بن سفیان از عطاء بن اَبی رباح از ابوهریره رضی الله عنه روایت کرده است: «أن رسول الله صلى الله عليه وسلم نهى عن السدل فى الصلاة و أن یغطى الرجل فاه» «پیامبر صلی الله علیه وسلم از فروهستن لباس و پوشاندن دهان در نماز نهی فرمود». ابوداود (629)، ترمذی (376)، ترمذی تنها جمله اول را روایت کرده است. ابن ماجه (966)، ابن ماجه تنها جمله دوم را روایت کرده است.

و ابن مسعود رضی الله عنه و نَخَعی و ثَوْری و ابن مبارک و مجاهد و امام شافعی و عطاء همگی سدل ثوب را در نماز مکروه دانسته اند.

اما مراد از سدل ثوب در نماز چیست؟

علماء در تفسیر پوشیدن لباس «سدل ثوب» معانی مختلفی را ارائه داشته اند:

امام شافعی میفرماید:

هدف لباس «سدل ثوب» همان لباس است که اگر دراز و رها کرد شود، درازی آن به زمین میرسد. (المجموع: 177/3) ومعالم السنن (179/1).

شمس الحق در عون المعبود (2/347) گفته که: شیخ خطابی میفرماید: «سدل» یعنی فروهستن لباس بر تن به طوری که به زمین برسد. که با این تفسیر سدل ثوب در معنای اسبال داخل خواهد بود.

امام نووی در المجموع می آورد: بر طبق مذهب شافعی سدل (دراز کردن و رها کردن) لباس چه در نماز و چه غیر آن یک حکم را دارد، اگر شخصی جهت کبر و غرور این عمل را انجام دهد پس سدل ثوب حرام است ولی اگر بدون غرور باشد مکروه است ولی حرام نیست.

امام بیهقی می گوید که: شافعی در البویطی فرموده است: سدل ثوب در نماز و خارج از نماز اگر به نشانه ی غرور باشد جایز نیست، اما اگر بدون غرور باشد در اینصورت حکم سدل ثوب در نماز خفیف تر از خارج نماز است. بدلیل فرموده ی پیامبر صلی الله علیه وسلم به ابوبکر رضی الله عنه: «إن إزاری یسقط من أحد شقی، فقال له: لست منهم» یعنی: (ابوبکر به پیامبر صلی الله علیه وسلم گفت: ای رسول الله تنبان از شتالنگ (بچلک) پایین تر می افتد؛ آنگاه پیامبر صلی الله علیه وسلم فرمود: «تو از کسانی نیستی که به قصد تکبر شلوارشان را از بچلک پا پایین تر می گذارند» (بخاری 5784).

... خطابی میفرماید: بعضی از علماء سدل ثوب را در نماز جایز می دانند و این رأی از عطاء و مکحول و زهری و حسن بصری و ابن سیرین و مالک نقل شده است و گفته اند که سدل ثوب در داخل نماز رخصت دارد زیرا شخص نماز گذار در نمازش راه نمی رود در حالیکه در خارج نماز فرد با آن راه می رود. و ابن منذر گفته که عبدالله بن عمر رضی الله عنه و جابر رضی الله عنه سدل ثوب را در نماز جایز دانسته اند و بعد می گوید: نمی دانم که در نهی از سدل حدیثی ثابت شده باشد بنابراین سدل بدون دلیل نهی نخواهد شد. «المجموع شرح المذهب، کتاب الصلاة، باب ستر العورة، السدل فی الصلاة»

صاحب «نهایه» گوید: سدل یعنی اینکه کسی با لباسش خود را بپیچاند و دستهایش را داخل آن قرار دهد و به همین حالت به رکوع و سجده برود.

(صاحب نهایه) گوید: و این شامل پیراهن و سایر لباسها می شود. در ادامه می افزاید: گفته شده که «سدل» حالتی است که شخص وسط ازارش (لباسش) را روی سرش قرار دهد و بدون آنکه دو طرف آن را روی شانه هایش قرار دهد آن را رها کند. و هدف در نهی این عمل، ترس از نمایان شدن شانه های شخص است. و این رأی آخر، نظر امام احمد است. (مسائل ابراهیم بن هانیء أحمد بن حنبل: رقم (288)). و (شوکانی) در «نیل الاوطار» گفته است که: أبوعبیده در (غریب الحدیث) میفرماید:

سدل این است که مرد بدون آنکه دو طرف لباسش را از جلو به خود بپیچد آن را رها کند، اگر آن را به خود بپیچد سدل محسوب نمی شود. (مثلا کسی که عبا بپوشد ولی دو طرف جلویی آنرا به هم نچسپاند، مشمول نهی وارده مبنی بر کراهت سدل ثوب می شود.)

نتیجه گیری نهایی: بادر نظرداشت نظریات علماء در مورد لباس سدل میتوان نتیجه ذیل را بدست آورد:

- نمازگزارانی که ژاکت یا کت یا پالتوی خود را بر روی شانه هایشان قرار می دهند بدون آنکه دستشان را داخل آستین کنند، مشمول نهی وارده در حدیث مذکور می شوند.

- همچنین کسانی که قباء و عباء می پوشند هر چند که دستهایشان را داخل آستین نمی کنند و دو طرف عباء را به هم می چسبانند، مشمول نهی وارده در حدیث نمی شنند.
- علامه سفارینی می گوید:

«از شیخ الاسلام ابن تیمیه سوال شد در باره ی قرارگرفتن قباء بر روی شانه ها بدون آنکه دستها داخل آستین شوند، آیا این عمل مکروه است یا خیر؟ جواب فرمودند:

این عمل به اتفاق علماء ممانعتی ندارد، و مشمول سدل مکروه نمی شود، زیرا این نوع جامه، جزو لباسهای یهود نیست.»

اما بنظر می رسد که تمامی معانی فوق، داخل در معنای سدل ثوب شوند چنانکه جوهری گوید: (سدل ثوبه، یسدله، سدلا) یعنی

لباسش را فروهشته کرد. می توان این حدیث را بر تمامی این معانی حمل کرد، چون سدل در بین همه این حالات مشترک است و

حمل (کلمه ای) مشترک بر تمامی معانی آن مذهبی قوی است.

- و امام شوکانی در نیل الوطار بعد از آنکه اقوال مختلف را درباره ی مراد از «سدل ثوب» می آورد میفرماید: مانعی

وجود ندارد که حدیث را بر تمامی معانی وارده حمل نماییم، زیرا سدل در بین آنها مشترک است، و (قسمت) مشترک بر تمامی

معانی آن حمل می شود و این مذهب قوی و درست است. نیل الاوطار (2/67-68).

اما لازم به ذکر است که برخی از علماء حدیث سدل ثوب را ضعیف و غیر قابل استناد می دانند، و علت ضعف حدیث را وجود شخصی

بنام «عسل بن سفیان» در سلسله رجال سند حدیث مذکور می

دانند. امام احمد حدیث مذکور را به سبب وجود این شخص ضعیف دانسته و گفته که عسل بن سفیان محکم الحدیث نیست.

همچنین یحیی بن معین و أبو حاتم و بخاری نیز این شخص را ضعیف دانسته اند و ابن حبان گفته: او دچار خطا می شود.

اما حاکم حدیث را بر شرط صحیحین صحیح دانسته و همچنین شیخ البانی حدیث را در «صحیح الجامع» حسن می داند.

خواننده محترم!

با تأسف باید گفت امروز تعداد از مسلمانان نماز میخوانند ولی به حجاب و نوع ستر عورت که یکی از شرایط اساسی در نماز

میباشد، کمتر توجه بعمل میاورند.

همچنان در مورد عورت زن باید گفت که: در مورد عورت زن سه حالت وجود دارد:

اول: حالت تبرج:

در «القاموس المحيط» در مورد تعریف تبرج مینویسند: تبرج عبارت از خود نمایی و ظاهر نمودن زینت درمقابل مردان

میباشد «تبرجت: اظهرت زینتها للرجال» (لسان العرب، جلد 6، صفحه 130) (تَبَرَّجَتْ: یعنی زن زینت خود را برای مردان ظاهر

کرد).

«مقایس اللغه» ریشه تبرج را برج می داند و می گوید: «معنای تبرج نشان دادن زیبائیهاست» (معجم مقایس اللغه جلد 1 / صفحه 238).

بنآ در مجموع گفته میتوانیم که «تبرج» در لغت به معنای ظاهر کردن زینت ها و زیبایی های زن بر غیر محارم است. قرآن عظیم الشان زنان را از تبرج برحذر و منع داشته است، آن جا که می فرماید: «به سان جاهلیت نخستین، در میان مردم ظاهر نشوید.» نکته جالب آن که این منع، در آیه پس از یادآوری منافات دنیا خواهی با آخرت طلبی و خداپرستی ذکر شده است، یعنی تنها آنعده از زنانی در دام تبرج و خودنمایی می افتد که رابطه خود را با خدا گسسته باشد.

در قرآن کریم در این باره آمده است «... و لاتبرجن تبرج الجاهلیه الاولی...» منظور از تبرج زنان در جاهلیت اولی، جلوه گری زنان در قبل از اسلام بوده است که در تمامی این دوران به دلیل عدم رعایت دستورات پیامبران زنان دچار چنین معضلی شده که سبب به وجود آمدن پیامدهای بد بسیاری برای جامعه نیز شده است.

تبرج از دید علماء اسلام به اتفاق اراء حرام (چه در داخل نماز و خارج از نماز) باشد.

حالت دوم : حالت حجاب است که :

در مساله پوشاندن تمام وجود زن از دید شخص نا محرم مطرح گردیده است، حجاب یکی وجایب اسلامی که مرد وزن مکلف به اجرای آن میباشند.

حالت سوم همان حالت صفور است:

صفور اصلاً (کلمه عربی است و بمعنی گنجشک خانگی میباشد) تفصیل آن در فهم فقهی بمعنی غیر مستور بودن کفهای دست، قدم ها و روی. یعنی عمل که در زمان پیامبر صلی الله علیه وسلم و صحابه و کرام نیز بخاطر اشتراک زنان مسلمان در اجتماع و مسایل اجتماعی و زندگی روزمره اجتماعی مورد بحث بود. در مورد حالت صفور و حکم آن در اسلام علماء با هم اختلاف دارند، عده ای از علماء آنرا مشروع و جایز میدانند و عده ای از علمای اسلامی آنرا مجاز نمی دانند.

میخواهم اضافه کنیم به نتیجه گیری ما از احکام اسلامی و تجربه و مسلمانان صدر اسلام و حیات پیامبر اسلام دال براین است که این حالت سوم مجاز بوده و دراین مورد سخت گیری های که سبب انزوای غیر شرعی زن از اجتماع شود فهم درست از احکام اسلامی نه خواهد بود. با وجود آن هم اگر در جامعه شرایط حاکم باشد که مراجع عدلی و قضایی و امنیت جامعه چنان باشد که این حالت صفور هم سبب فتنه و فساد شود این حالت هم تا ایجاد جامعه و شرایط معتدل و قابل تطبیق احکام قانون درمورد متخلف و متجاوز به حق دیگر و حق زن این جواز حالت صفور نیز مورد سوال قرار میگیرد.

تشمیر ، یابالا زدن لباس در وقت نماز :

تشمیر، جمع ویا بالازدن لباس از جمله بالا زدن آستین ویا بالا زدن اضافه از حد تنبان بالاتر از بجلک پا ها در نماز ، را میگویند که این عمل در نزد عامه اهل علم مکروه میباشد . در حدیثی امام بخاری و مسلم از ابن عباس رضی الله عنه روایت است: که پیامبر اسلام فرمود است: «أَمِرْتُ أَنْ أَسْجُدَ عَلَى سَبْعَةِ أَعْظُمٍ، وَلَا أَكْفُ ثَوْبًا وَلَا شَعْرًا» بخاری (812) و مسلم (490) . «به من دستور داده شده است که با هفت استخوان بدن (هفت عضو) سجده نمایم و موهای سر و لباس خود را جمع نکنیم.» در روایت بخاری این هفت عضو ذکر شدند : پیشانی، بینی، دو دست، دو زانو و سر انگشتان پا.

« أَكْفُ: از کفّ به معنی جمع کردن است.»

و مسلم در صحیح خود درباره ابن عباس رضی الله عنه روایت کرده : «أَنَّه رَأَى عَبْدَ اللَّهِ بْنَ الْحَارِثِ، يُصَلِّي وَرَأْسَهُ مَعْقُومٌ مِنْ وَرَائِهِ فَقَامَ فَجَعَلَ يَحُلُّهُ، فَلَمَّا انْصَرَفَ أَقْبَلَ إِلَى ابْنِ عَبَّاسٍ، فَقَالَ: مَا لَكَ وَرَأْسِي؟ فَقَالَ: إِنِّي سَمِعْتُ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَقُولُ: «إِنَّمَا مَثَلُ هَذَا، مَثَلُ الَّذِي يُصَلِّي وَهُوَ مَكْتُوفٌ» مسلم (492) . یعنی : «او (یعنی ابن عباس) عبدالله بن حارث را دید که نماز می خواند درحالیکه موی سرش را از پشت جمع کرده بود، ابن عباس آنرا باز کرد! وقتی عبدالله بن حارث نمازش تمام شد رو به ابن عباس کرد و گفت : چکار با سر من داشتی؟ گفت : از رسول خدا صلی الله علیه وسلم شنیدم که می فرمود : مثال اینکار مانند کسی است که نماز بخواند و دستهایش به پشت بسته شده باشد.» امام نووی در « شرح صحیح مسلم » گفته : «علماء اتفاق نظر دارند که نماز خواندن درحالی که شخص لباس یا آستینش را جمع کرده باشد (بالا زده باشد) و یا موی سرش را از پشت جمع کند و .. و مانند اینها، به اتفاق علماء مورد نهي است و کراهیت تنزیهی دارد، اگر با آنحال نماز بخواند مرتکب عمل بدی شده ولی نمازش صحیح است» « شرح مسلم » (209) .

و باز گفته : « قول اصحّ امام شافعی این است: سجده بر این هفت عضو واجب است کسی که سجده بر یکی از این اعضای هفتگانه را ترک کند نمازش باطل است.

همچنین علمای اسلام اتفاق نظر دارند، نمازگزار نباید به هنگام ادای نماز موهای سرش را در وسط آن جمع نماید، و نباید آستینها و دامن لباسش را بالا بکشد و آنها را در یک جا جمع کند. عدّه بدین باور اند که : این اعمال نماز را باطل می کند، اما قول صحیح این است که این اعمال نماز را باطل نمی سازد ولی از ثواب آن می کاهد و کسی که دست به چنین اعمالی بزند مرتکب امر خلاف می شود» شرح نووی بر مسلم ، جلد 4، صفحه 209. نقل به معنا بود.

و در کتاب « فتح القدير » (418/1) که یکی از جمله مشهورترین کتب در مذهب حنفی میباشد آمده است : «نماز خواندن در حالتی که آستین از ساعد بالا زده شده باشد مکروه است.»

و در کتاب « تحفة المحتاج » (162-162/2) که یکی از جمله کتاب های مشهور در مذهب امام شافعی میباشد آمده است: «بالا زدن آستین یا لباس مکروه است. هرچند که به دلیل شغلی اینکار را انجام دهد، و یا بر جنازه نماز بخواند، به دلیل حدیث متفق علیه: .. و حکمت از آن: برای منع نمازگزار از سجده کردن با آنحال است، علاوه بر اینکه این هیئت با خشوع و تواضع منافات دارد».

شیخ البانی در کتاب « صفة الصلاة » مینویسد: « ابن اثیر گوید: معنی حدیث این است که هر گاه موهای نمازگزار پخش باشد در سجده بر زمین می افتد و به نمازگزار ثواب سجده با آن می رسد (چون موهایش نیز به سجده می روند). اما اگر بافته باشد تشبیه شده است به کسی که نماز را با دستهای بسته می گزارد و بدین معنی است که موها به سجده نرفته است. می گویم (یعنی البانی): معلوم است که این حکم خاص مردان است نه زنان چنانکه شوکانی از ابن عربی نقل کرده است».

و از پیامبر صلی الله علیه وسلم روایت است که فرمود: «إِذَا سَجَدَ الْعَبْدُ سَجَدَ مَعَهُ سَبْعَةٌ آرَابٍ: وَجْهُهُ وَكَفَّاهُ وَرُكْبَتَاهُ وَقَدَمَاهُ» مسلم (491). یعنی: «هرگاه عبدی به سجده رفت، هفت عضو بدن به سجده می افتند: پیشانی، دو کف دست، زانوها و قدمها». اینجاست که گفته می شود: وقتی موها جمع نشوند، پس آن نیز به سجده می رود، و اگر در پشت سر جمع شوند از آن محروم می ماند، و این را از حکمت نهی از جمع کردن مو از پشت سر در وقت نماز بیان کردند و خدا بهتر می داند. پیروان امام مالک میفرمایند: زمانی آستین بالا زدن مکروه است که شخص برای نمازش چنین کند، ولی اگر قبل از داخل شدن به نماز بر آنحال بوده باشد، و یا به دلیل شغلش چنین کرده باشد، در اینحالت مکروه نیست، برخلاف جمهور که آن عمل را مکروه دانسته اند.

در کتاب « شرح مختصر خلیل » (250/1) آمده است: «برای نمازگزار مکره است که آستین خود را بالا زند یا جمع کند، زیرا اینکار نمونه ای از ترک خشوع است .. و البته این زمانی است که برای نماز باشد، اما اگر لباس او (بر همین هیئت) باشد و یا به دلیل شغلش چنین کرده باشد و بعد که نماز فرا رسید با همانحال نماز خواند، کراهیتی ندارد، این را ابن یونس گفته، زیرا پیامبر صلی الله علیه وسلم فرمود: « به من دستور داده شده است که با هفت استخوان بدن (هفت عضو) سجده نمایم و موهای سر و لباس خود را جمع نکنیم » اینگونه خبر دادند که نهی از آن زمانی است که شخص با اینکار قصد خواندن نماز را هم داشته باشد».

ابن عثیمین در مورد حکم بالا زدن آستین در نماز میفرماید: «اگر بخاطر نماز چنین کند، پس عمل او داخل در فرموده پیامبر صلی الله علیه وسلم می شود: «أَمِرْتُ أَنْ أَسْجُدَ عَلَى سَبْعَةِ أَعْظُمٍ، وَلَا أَكْفُ ثَوْبًا وَلَا شَعْرًا». یعنی: «به من دستور داده شده است که با هفت استخوان بدن (هفت عضو) سجده نمایم و موهای سر و لباس خود را جمع نکنیم» و اگر از قبل بخاطر انجام کاری و قبل

از آنکه نماز بخواند، و یا به دلیل عرق زیاد و امثال این چنین کرده باشد، در اینحالت مکروه نیست.
و اگر به این دلیل که آستینش دراز است آنرا جمع کرده است، باید آنرا کوتاه کند تا داخل در کبر نشود» «مجموع فتاوی» (308/13). (همچنان غرض معلومات به: مرعاء المفاتیح للمبارک کفوری: 3-206، ردالمختار: 1-640، البحر الرائق: 2-24، فتاوی هندیه: 1-150، فتاوی دیوبند: 4-100، تفهیم المسایل 4-331 للشیخ گوهررحمن المتقط للسمرقندی: 1-52)

سوال وجواب در مورد پوشیدن عورت در نماز:

سوال: عورت چیست و چگونه پوشیده شود؟

جواب: عورت کلمه عربی است و در زبان عربی به هر چیز آسیبپذیر که مورد نگرانی است اطلاق می‌شود. امام در فرهنگ اسلامی، عورت به نقاطی از بدن انسان اطلاق می‌گردد که پوشش آن در برابر نامحرم ضروری می‌باشد.

حدود عورت برای مرد از ناف تا زانو پوشیدن این مقدار از بدن فرض است و بستگی به نماز ندارد، چه در حال نماز و چه در سایر اوقات بر تمام مردها فرض است که این قسمت از بدن خویش را بپوشانند. و برای زن علاوه بر هر دو دست تا مچ دست و هر دو پا و روی، پوشاندن سایر بدن در هر حال فرض است. گرچه برای زن در حال نماز، پوشیدن چهره فرض نیست، ولی در مقابل مردان غیر محرم در چنین حالی قرار گرفتن جایز نیست.

سوال: اگر مقداری از عورت بدون قصد، ظاهر و نمایان شود، حکمش چیست؟

جواب: اگر يك چهارم عضو ظاهر شود و تا مدتی ظاهر باشد که سه بار سبحان ربی‌العظیم گفتن ممکن باشد، در این صورت نماز فاسد می‌شود. اگر به محض اینکه ظاهر شد، آن را پوشید نماز صحیح می‌شود.

سوال: اگر کسی در تاریکی برهنه نماز بخواند نمازش صحیح است یا خیر؟

جواب: با بودن لباس چه در تاریکی و چه در روشنائی برهنه نماز خواندن جایز نیست.

سوال: اگر کسی در نماز عمداً يك چهارم عورت خویش را برهنه کرد، حکمش چیست؟

جواب: نمازش باطل می‌شود.

سوال: اگر کسی اصلاً لباسی نداشت، چگونه نماز بخواند؟

جواب: با برگ درخت یا به هر نحوی که ممکن باشد عورت خویش را پوشانده، نماز بخواند و اگر احیاناً هیچ چیزی برایش میسر نشود، بنشیند و برهنه نماز بخواند ولی برای رکوع و سجده اشاره کند.

باب هفتم جای نماز در نماز

جای نماز یا سجاده عبارت از قالینچه و یا فرش کوچکی است که مسلمانان آنرا در وقت نماز در پیشروی خویش می اندازند و بر روری آن نماز میخوانند . در صدر اسلام استعمال جای نماز برای نماز در بین مسلمانان معمول و مروج نبود، ولی بعد ها در بین مسلمانان استفاده از جای نماز معمول گردید.

قابل تذکر است که در کشور عزیز ما افغانستان استفاده از جای نماز در وقت نماز در بین تعدادی از مسلمانان ، تقریباً ضروری و مهم گردیده است و در این اواخر تحفه گرانبهای که حجاج برای زایرن خویش بعد از برگشت فریضه حج و یا عمره هدیه میدارند ، جای نماز و آنهم با تصویر مکه معظمه و یا هم مسجد نبوی و یا هم مرقد رسول الله صلی الله علیه وسلم میباشد .

جلوگیری از نماز خواندن شیطان بر جای نماز :
همچنان در کشور ما طوری معمول است که بعد از ختم نماز گوشه جای نماز را لوله میکنند به دلیل اینکه ، «اگر جای نماز (مصلی) پیچیده و یا جمع نشود شیطان بروی آن نماز می خواند» و به اصطلاح آنان بدین عمل خویش میخواهند از نماز خواندن شیطان بالای جای نماز خویش جلوگیری بعمل آرند . ولی خبر ندارند که آنان در این کاری خویش اشتباه میکنند .
اول اینکه :

وظیفه شیطان ایجاد وسواس در دل نماز گزاران است تا دیگران را از عبادت باز گرداند نه اینکه خودش مصروف عبادت گردد ، کار شیطان عبادت نیست ، عبادت یعنی ، بجای آوردن دستورات خداوند متعال پس وقتی که شیطان بزرگترین بغاوت گننده فرمان الهی است لذا گمان کردن به اینکه شیطان عبادت می کند کاملاً اشتباه است.
قابل تذکر است که اگر قرار باشد که جای نماز در ختم نماز جمع و لوله گردد ، بدین منطبق خواهد بود ، تا از کثیف شدن آن جلوگیری بعمل آید ، ولی اینکه از خواندان نماز شیطان بر آن جلوگیری بعمل آید ، استدلال منطقی نمی باشد .

اما حکم خواندن نماز بر جای نماز :
طوریکه در فوق هم یاد آور شدیم ، خواندن نماز بر جای نماز در اصل شرعی کدام ممانعتی ندارد و در اصول

جایز و روا میباشد ، زیرا در حدیثی که :
از میمونه رضی الله عنها روایت گردیده ، آمده است :
«كَانَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يُصَلِّي عَلَى الْخُمْرَةِ» (بخاری (379) و مسلم (513) . یعنی : «رسول الله صلی الله علیه وسلم بر روی خُمرة (جای نماز که از برگ خرما ساخته شده بود) نماز میخواند» .

شیخ امام شوکانی (محمد بن علی بن محمد بن عبد الله حسن شوکانی، متولد ذی القعدة سال 1173ق در یمن صاحب تفسیر فتح القدير در مورد این حدیث میفرماید : «حدیث متذکره دلالت بر این میکند خواندن نماز بر جای نماز مانعی ندارد ، فرق نمیکند پارچه از تکه باشد و یا هم پارچه باشد از برگ درخت خرما یا غیر آن، چه کوچک باشد یا بزرگ مانند حصیر و فرش، چنانچه ثابت شده پیامبر صلی الله علیه وسلم بر حصیر و فرش و گلیم نماز خوانده اند» .

اما با وجود جواز نماز بر سجاده ، گاه اسبابی ایجاد می شوند که در نهایت موجب نهی نماز بر سجاده یا فرش می شوند، از جمله این اسباب:

اول : - هرگاه جای نماز دارای تصاویر و یا هم عکس انسان یا حیوان باشد، که در آن صورت لازمست تصویر آن محو شود، زیرا داشتن عکس و تصویر در شرع مورد نهی قرار گرفته است .

دوم :- هرگاه جای نماز دارای نقش و نگارهایی باشد که حواس نمازگزار را به خود جلب کند، و مانع خشوع و تمرکز نمازش شود، در آنحالت نماز بر روی چنین سجاده ای مکروه است.

علمای در الافتای کشور سعودی در این بابت طی فتوای میفرمایند : «مساجد خانه های خدای متعال هستند، که برای اقامه نماز و تسبیح خشیت او تعالی بنا شده اند. و رسم و نقش و نگار فرش یا دیوارهای مساجد موجب مشغول ساختن قلب و عدم خشوع نمازگزاران می شود، و لذا بسیاری از سلف آنرا ناپسند دانسته اند؛ لذا بر مسلمانان لازم است که مساجد خود را از این امور بپرهیزند، تا عبادات آنها کمال بیشتری یابد؛ و اجر و ثواب بیشتری بدست آورند، با این وجود نماز (بر روی چنین فرشهایی) صحیح است» . « فتاوی اللجنة الدائمة » (6 / 181 ، 182) .

سوم : - اگر به قصد تکبر یا برتر دانستن نسبت به زمین، بر سجاده نماز بخواند .

امام بخاری از ابوسعید خدری رضی الله عنه روایت کرده که گفت: «اعْتَكَفْنَا مَعَ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ الْعَشْرَ الْأَوْسَطَ مِنْ رَمَضَانَ فَخَرَجَ صَبِيحَةَ عِشْرِينَ فَخَطَبَنَا وَقَالَ: «إِنِّي أَرَيْتُ لَيْلَةَ الْقَدْرِ ثُمَّ أَنْسَيْتُهَا أَوْ نُسَيْتُهَا فَالْتَمِسُوهَا فِي الْعَشْرِ الْأَوَّخِرِ فِي الْوَتْرِ، وَإِنِّي رَأَيْتُ أَنِّي أَسْجُدُ فِي مَاءٍ وَطِينٍ فَمَنْ كَانَ اعْتَكَفَ مَعَ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فَلْيَرْجِعْ». فَارْجَعْنَا وَمَا نَرَى فِي السَّمَاءِ قَزَعَةً فَجَاءَتْ سَحَابَةٌ فَمَطَرَتْ حَتَّى سَالَ سَقْفُ الْمَسْجِدِ وَكَانَ مِنْ جَرِيدِ النَّخْلِ وَأَقِيمَتِ الصَّلَاةُ فَرَأَيْتُ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَسْجُدُ فِي الْمَاءِ وَالطِّينِ حَتَّى رَأَيْتُ أَثَرَ الطِّينِ فِي جَبْهَتِهِ». (بخاری: 2016)

یعنی: در دهه دوم رمضان با رسول الله صلی الله علیه وسلم به اعتکاف نشستیم. ایشان صبح روز بیستم، بیرون آمد و به ایراد سخن پرداخت و فرمود:

«شب قدر، در خواب برایم مشخص شد. ولی من آنرا فراموش کردم و یا آنرا از یادم بردند. پس آنرا در شبهای فرد دهه آخر، جستجو نمایید. و همچنین، در خواب دیدم که میان آب و گل، سجده میکنم. هرکس با من معتکف بوده است، به خانه اش برگردد».

راوی میگوید: وقتی به خانه برگشتیم، هیچ پاره ابری در آسمان ندیدیم. اما دیری نگذشت که ابری آمد و باران تندی باریدن گرفت و آب از سقف مسجد که از شاخه نخل ساخته شده بود، سرازیر شد. وقتی که نماز اقامه شد، دیدم که رسول الله صلی الله علیه وسلم میان آب و گل، سجده می کند و اثر گل را بر پیشانی (مبارکش) مشاهده نمودم.

این حدیث تواضع پیامبر صلی الله علیه وسلم را بازگو می کند که ایشان بر آب و گل سجده بردند، و کسی را به مشقت نیانداخت که برایش چیزی بیاورند تا بر آن سجده برد.

چهارم :- اگر به قصد تکبر یا برتر دانستن نسبت به فرشی که عامه مردم بر آن نماز می خوانند، برای خود سجاده پهن کند.

پنجم :- اگر گمان کند که برای نماز لازمست حتما سجاده ای باشد تا بر آن نماز بخواند، چه در خانه باشد یا در مسجد و یا هم بیرون مسجد، و لذا نمازش را جز بر سجاده نمی خواند، حتی بسیاری از مردم بر فرش خانه خود نماز نمی خوانند تا آنکه سجاده ای پهن کنند. ششم :- اینکه امام مسجد، بدون وجود ضرورت برای خود سجاده ای تخصیص دهد درحالیکه سایر نمازگزاران بر فرش

نماز بگذارند، این کار شایسته ای برای امام نیست، زیرا ممکن است احساس خودبزرگ بینی و ترفیع در قلبش ایجاد کند.

حکم جای نمازهای مزین با عکس کعبه و یا مسجد نبوی :

طوریکه در فوق تذکر دادیم اساساً خواندن نماز بدون جای نماز بهتر است در صورتیکه محل نماز طاهر باشد، ولی خواندن نماز بر جانماز در شرع اسلامی کدام ممانعتی ندارد .

ولی آنعه از جا نماز که در آن تصاویر کعبه یا مسجدالنبی و یا هم تصاویر امکان دیگر مقدسه نقاشی شده باشد ، تا زمانیکه حواس نمازگزار را مختل نسازد و خشوع و خضوع نماز گزار را از بین نبرد ، نماز خواندن بر همچو جای نماز ها از دید شرع جواز دارد . اگرچه عده ای از علماء خواندن نماز برآن را مکروه میدانند و استدلال مینمایند که موجودیت نقوش و تصاویر بر روی سجاده موجب کاهش خشوع و توجه نمازگزار میگردد و حواس وی را پرت می کند.

ولی در این مورد همه ای علماء متفق القول اند که نمازگزار باید سعی کند تا نمازش را در محیطی آرام و پاک و بدون اسبابی باشد که مانع خشوع و تمرکز حواس وی می شوند.

برخی از مسلمانان بخاطر احتیاط و احترام بخاطر اینکه خانه کعبه زیر پا نشود نماز خواندن بر همچو جای نماز را مکروه میشمارند .

در جواب باید گفت که نشستن وزیر پا کردن تصویر کعبه و آنهم تصاویر منقوش شده در سجاده کدام ممانعتی شرعی نداشته ، حتی بالا شدن به سطح کعبه در شرع اسلام جواز دارد ، چه رسد به تصور منقوش شده آن در جا نماز. خواننده محترم !

حضرت بلال بعد از فتح کعبه به امر و هدایت پیامبر صلی الله علیه وسلم بالای بام کعبه بالاشده و آذان داد

. (الرحیق المختوم صفحه 405 و اخبار مکه : 1-274 للازرقی

و اخبار مکه فی قدیم الدهر و حدیث للفاکهی : 5-221)

هكذا در حدیثی دیگری آمده است که عبد الله بن زبیر

زمانیکه کار ساختمانی کعبه را کنترل میگردد بر سر

پام کعبه به معیتی تعداد از مسلمانان ایستاده بود .

اخبار مکه للازرقی 1-205)

همچنان همین حالا همه ساله در وقت ایام حج موظفین حج و اوقاف کشور عربستان سعودی بر سر پام کعبه بالا میروند و در نو ساختن و تبدیلی پوش کعبه اقدام مینمایند .

یادداشت :

خُمره تقریباً یک شکل از جای نماز کوچک است که از برگ خرما بافته و ساخته میشود و نمازگزار بر روی آن سجده می گذارد، و با قرار دادن آن، روی خود را از گرما و سرمای زمین دور نگه می دارد. در کشور ما بشکل جای نماز بوریایی معمول میباشد ، که اکثراً در مناطق شرقی کشور بخصوص (ولایات : ننگرهار جلال آباد ، لغمان ، کنر و مناطق شینوار) به کثرت یافت میشود .

باب هشتم

وضعیت چشم در نماز

نماز یعنی اینکه بنی ادم در برابر خالق می ایستد ، و اظهار بندگی خویش را اعلام میدارد ، و دست نیاز رابه سوی او دراز مینماید . شخصیکه به نماز می ایستد باید محضر الله را درك کند و بداند در برابر چه مقامی ایستاده است و در نتیجه ، وظیفه بندگی را با نهایت خضوع و خشوع به جای آورد.

ولی به تاسف باید گفت ، وقتی ما به نماز ایستاده میشویم ، کمتر به نماز و مفهوم و حکمت واقعی آن توجه داریم ، حتی در نماز توجه و فکر مان به سایر مسائل دنیوی معطوف می گردد، در بسیاری از اوقات دیده شده که در وقت نماز داستان های ده سال قبل زندگی مان در ذهن ما خطور میکند ، زایاتر اوقات طوری هم واقع گردیده است ، که نماز ما به پایان هم رسیده ، نو متوجه میشویم که ما مصروف خواندان نماز هستیم . تاسف باید گرد ما در برابر خالق خویش بنام نماز ایستاده میشویم ولی فکرو هوش ما مصروف در امور دنیوی ، زن و فرزند و مسایل فامیلی ، سیاسی و تجاری میباشد .

در حالیکه در قرآن عظیم الشان واحادیث نبوی در تعریف نماز کامل و حقیقی ارشاد است که : نماز حقیقی و واقعی عبارت از نمازی است که : با حضور کامل قلب و خلوص نیت و همراه با یقین انجام گیرد .

اکثریت علماء اتفاق نظر دارند که نماز خواندن با چشم باز و نگاه کردن به محل سجده از جمله سنت عملی پیامبر صلی الله علیه وسلم است. از جانب دیگر تعدادی از علماء بدین عقیده اند که خواندن نماز به چشم بسته مکروه، که البته ترک آن بهتر است، زیرا از یک طرف مخالف سنت پیامبر رسول الله است، و از جانب دیگر خواندن نماز به چشم بسته، درزیاتر از اوقات سبب آن میگردد که نماز گزار را در بین نماز خواب هم ببرد و احتمال آن میرود که حضور قلبی اش در نماز قطع گردد. بر نماز گزار است، که حد اعظمی کوشش بعمل آرد تا در نماز چشمانش نه تنها باز باشد، بلکه توجه و نگاهش را به موضع (بکسر ضاد) سجده هم قایم باشد.

ناگفته نماند آنچه از نماز گزاران که عادت دارند که با بستن چشمان خود در نماز، تمرکز بیشتری پیدا می نمایند و حضور قلبشان در نماز، افزایش می یابد، میتوانند نماز خویش را با چشم بسته بخوانند و انشا الله در شرع اسلامی کدام ممانعتی در آن دیده نمیشود.

چشم در حال قیام :

همانطوریکه قبلاً بدان اشاره نمودیم وضعیت چشم نماز گزار در حال قیام باید به محل سجده باشد، ولی این وضع برای نماز گزاران که در بیت الله شریف اند میتوانند توجه خویش به سجد گاه و یا به خانه کعبه هم قایم نمایند.

وضعیت چشم در حال رکوع:

در هنگام رکوع وضعیت چشم نزد اکثر علماء همین است که نماز گزار نگاه خویش بین دو پایش به اندازد.

وضعیت چشم در حال سجده:

در حال سجده وضعیت چشم همین است که نگاه نماز گزار به نوک بینی متمرکز یابد.

وضعیت چشم در حال تشهد:

نماز گزار درحالا تشهد نگاهش را به انگشت سیابه و یا اشاره دست راستش میاندازد. و برخی علماء میگویند که در جنب آن نماز گزار میتواند به سر بینی خویش هم نظر به اندازد.

یادداشت:

ولی تعدادی از علماء میگویند که اگر احیاناً فتنه ای هنگام نماز جلو چشم نماز گزار باشد که حضور قلبی نماز گزار و خشوع آنرا مختل میسازد، بهتر است که چشمان خوش را ببندد، و طوریکه قبلاً متذکر شدیم که اگر چشم بستنش سبب خشوع بیشتر در نماز میشود، نماز گزار میتواند چشمانی خویش را ببندد. شیخ علامه ابن قیم جوزی میفرماید :

«اگر با چشم باز خشوعش بیشتر میشود پس بهتر است، و اگر با چشم بستن خشوعش بیشتر شود بعلت وجود اشیائی که خشوع نمازگزار را از بین میبرد، در اینحالت اصلاً مکروه نیست بلکه مستحب بودن چشم بستن به مقاصد و اصول شریعت نزدیکتر است تا مکروه بودن آن (برای معلومات بیشتر مراجعه شود: زاد المعاد (۲۸۳/۱) .

امام نووی میفرماید: « و قول بهتر آنست که (چشم بستن در نماز) اگر ضرری نباشد مکروه نیست، زیرا سبب خشوع و حضور قلب میشود و مانع چشم اندوختن به این طرف و آن طرف میشود». لذا اگر چشم بستن برای شما سبب خشوع بیشتر میشود پس ممانعتی در آن نیست که چشمانتان را در نماز ببندید.

یادداشت:

به تصور شخصی ام اگر مسلمان برای حضور بیشتر قلب نماز خویش به چشم بسته بخواند احساس نزدیکی بیشتری با الله تعالی مینماید و از ادای نماز لذت بیشتری می برد .

فلسفه این همه دستورات در چیست؟

علماء بدین باوراند که از جمله اعضای بدن حس بصری (چشم) از جمله اعضای است ، که بیشترین فشار را به مغز وارد می کند . بیشترین فعالیت های روزانه مغز مربوط به دستگاه بینایی است که دائماً در حال گزارش کردن دیدنی ها و حجم و رنگ و دیگر جزئیات آن به مغز است. از همین روست که می بینیم افراد نابینا مغز و حافظه بهتر و قوی تری نسبت به بینایان دارند. این که نمازگزار مأمور گردیده است که ، در قیام به سجدهگاه خویش نظر داشته باشد ، ولی اگر در نماز حس بینایی در یک نقطه تمرکز نیابد از تمرکز فکری ما وحتى توجه و خشوع بهتر و بیشتری ما در نماز گاسته میشود . بنا بر همین است که علماء میگویند : نماز گزار باید توجه اساسی خویش را به سجده متمرکز ساخته تا بدین طریقه نوعی تواضع و فروتنی در نمازش ایجاد گردد.

ولی ناگفته نباید گذاشت همان طوریکه قبلاً بدان اشاره نمودیم : در اماکن مزدحم و یا محلاتیکه بازبودن چشم خشوع و خضوع را در نماز از بین میبرد و یا مانع آن میگردد، بهتر است نماز به چشم بسته خوانده شود .

همچنین برای نماز گزار حالتی هم پیش آمده که بطرف سجدهگاه نظر نداشته بلکه بطرف امام نظر خویش را قایم نموده است . در حدیثی آمده است « شخصی از خَبَاب (رضی الله عنه) پرسید : آیا پیغمبر صلی الله علیه وسلم در نماز پیشین و عصر قرائت می خواندند ؟ گفت: بلی! پرسید : قرائت خواندن ایشان را چگونه می دانستید ؟ گفت : از تکان خوردن لحيه شان . » (رواء البخاری 746) این بدین معنی است که صحابی نه به سجدهگاه بلکه توجه خویش به ریش مبارک پیامبر صلی الله علیه وسلم دوخته بود .

منع نگاه کردن در نماز به آسمان:

شرع اسلامی به اساس حدیث پیامبر صلی الله علیه وسلم ، نمازگزار را از نگاه کردن به آسمان در وقت نماز منع فرموده ، طوریکه در حدیثی از انس بن مالک (رضی الله عنه) روایت است که میگفت پیامبر صلی الله علیه وسلم فرمودند: (چرا بعضی از مردم در وقت نماز خواندن بطرف آسمان نگاه میکنند) لهجه شان درین مورد تا جائی شدید شد که فرمودند : « یا ازین کار ، خودداری نمایند ، و یا آنکه بینائی شان ربوده خواهد شد » (رواء البخاری ۷۵۰).

بنآ نماز گزار حد اعظمی کوشش بعمل ارد که در وقت نماز با چشم باز در حالیکه نماز گزار متوجه سجده گاه باشد به ادای نماز و خشوع و خضوع کامل بپردازد.

خواندن نماز به چشم بسته :

برخی از علماء و فقها بدین امر معتقدند که نماز خواندن تنها غذای روح انسان نیست، که تا روح انسان را تقویت نماید ، بلکه خواندن نماز جسم انسان را هم تقویت مینماید و انسان را در مبارزه با مشکلات روزمره کمک و یاری میرساند . وقتی چشم ها در حالت نماز ثابت می ماند، جریان فکر هم خودبه خود آرام شده و در نتیجه تمرکز فکر افزایش می یابد. ثابت ماندن چشم، باعث بهبود ضعف و نواقصی مانند نزدیک بینی می شود و به لحاظ روانی این حالت باعث افزایش مقاومت عصبی در انسان میگردد، که زیاتر این حالت در انسان حالت بی خوابی و افکار ناآرام را از انسان دور می سازد. مگر نباید فراموش کرد که در زیاتر از اوقات خواندن نماز با چشم بسته حضور قلب را در انسان بیشتر ساخته و نمازگزار احساس نزدیکی بیشتر با الله تعالی مینماید و حتی از ادای نماز لذت بیشتر هم میبرد. ولی اکثریت علماء بدین باور اند که خواندن نماز با چشم باز که توجه نمازگزار با سجده گاه متمرکز میسازد بهتر خواهد است .

برخی دیگری از علماء بدین باور اند که نباید چشم در حال نماز کاملاً باز و یا هم کاملاً بسته باشد بلکه بهتر است ، چشم انسان نمازگزار در حالات نماز ، نیمه باز باشد . به همه حال مستحب است ، که توجه انسان در حال قیام ، به محل سجده گاه اش باشد. در حال رکوع نگاهش به مابین پاها، در حال سجده نگاهش به نوک بینی، و در حال تشهد نگاهش به انگشت شهادت باشد.

باب نهم

ایستاده شدن بسوی قبله

قبله، از جمله نشانه توحید در ادیان ابرهیمی بشمار رفته، و قبله نوعی از امتیازی است که سایر ادیان غیر ابرهیمی از آن محروم میباشند. به عبارۀ ساده باید گفت که قبله به عبادت

انسانها رنگ خدایی و افتخار بزرگ برای امت اسلام است که دارای دو قبله بودند.

خداوند متعال برای هر امتی از امتهای پیشین، قبله مخصوصی را تعیین کرده است تا به هنگام نیاز و نیایش، به سوی او متوجه شوند و از توجهات انحرافی در امان بمانند.

اولین قبله در تاریخ بشریت و بخصوص در ادیان ابراهیمی بیت المقدس بوده. بیت المقدس، یکی از مقدسترین مکانهایی بعد از مسجد کعبه و مسجد نبوی میباشد.

مسجد الاقصی بحیث اولین قبله و سومین محل مقدس برای مسلمانان بشمار میرود.

مطابق روایات تاریخی مسجد الاقصی دومین مسجد ساخته شده بر روی زمین پس از بیت الله الحرام محسوب می شود.

مؤرخین مینویسند، که تهاداب مسجد الاقصی را حضرت آدم (ع) گذاشته است.

«قبله» به معنی «جهت» است و به این نام نامیده می شود، زیرا نمازگزار در مقابل آن ایستاده میشود.

در حدیثی از حضرت براء روایت شده است: «با پیامبر صلی الله علیه و سلم شانزده ماه یا هفده ماه به سوی بیت المقدس نماز گزاردیم سپس رو سوی کعبه گردانیدیم.» (مسلم)

ناگفته نباید گذاشت که: رسول اکرم صلی الله علیه و سلم، در ابتدا با در نظر داشت اینکه به سوی بیت المقدس نماز میخواند ولی (به علت تعلق خاطرش به کعبه) طوری میایستاد که کعبه نیز پیش روی ایشان قرار میگرفت تا اینکه آیه 144 سوره بقره نازل

گردید: «قَدْ نَرَى ثَقْلَبَ وَجْهَكَ فِي السَّمَاءِ فَلْتُوَلِّيَنَّكَ قِبْلَةً تَرْضَاهَا فَوَلِّ وَجْهَكَ شَطْرَ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ» (سوره بقره / 144).

«ما رو گرداندن تو را گاه گاهی به سوی آسمان میبینیم (و آرزوی قلبی تو را برای نزول وحی جهت تغییر قبله، دریافت میداریم) پس تو را به سوی قبلههای متوجه میسازیم که از آن خشنود خواهی شد و لذا رو به سوی مسجد الحرام کن- (سوره بقره / 144)».

پس از نزول این آیه، رسول اکرم صلی الله علیه و سلم رو به کعبه نمود. چنانکه گروهی از مسلمانان (بیخبر از تغییر قبله) در مسجد قباء در حال ادای نماز فجر بودند ناگهان مردی بر آنان وارد شد و اطلاع داد که دیشب، بر پیامبر صلی الله علیه و سلم، وحی شده است که رو به سوی کعبه کند، آنها (بدون اینکه نماز خود را از سر بگیرند) در همان حال، از بیت المقدس روی برگشتانند و به اتفاق امام خویش، رو به کعبه نمودند (متفق علیه).

بعد از آن که قبله تغییر یافت و مسلمانان مأمور شدند که به سوی کعبه نماز بگذارند.

روی گردانیدن بسوی قبله در نماز واجب، و در صورتیکه ساقط گردد، نماز از لحاظ شرع اسلامی درست نبوده و فاقد اعتبار شرعی میباشد.

علماء میگویند: انسان، دارای جنبه مادی و ظاهری، و هم

دارای جنبه معنوی و باطنی است بناً زمانیکه انسان میخواهد روبروی قبله ایستاده شود ، باید توجه به قبله در وجود نمازگزار هم در بعد ظاهری و مادی (توجه به جهت قبله) ، و هم در بعد باطنی و معنوی (توجه به وجه) ، هر دو باید تحقق پیدا کند. بناً نمازگزار در توجه به قبله ، هم باید متوجه قبله ظاهر، و هم متوجه قبله باطن شود ، وبا تمام توجه واهتمام ادای نماز خویش را بجا آورد.

دانشمند شهیر جهان ویلیام مولتن می گوید:
بهترین راهی که توجه و التفات را در انسان زیاد می سازد واورا از لحاظ جسمی وروحي بسوی سلامتی می برد این است که فکر و جسم هر دو باهم کار کنند. و می بینیم که نماز در اسلام چنان عبادتی که از عمل فکر و جسم با هم یکجا میشود، بخاطر آنکه زمانی که نماز گزار در حالی که تمام افکار و توجهش به خداست به رکوع و سجود و قیام و قعود می پردازد. پروردگار با عظمت ما به مسلمان هدایت نموده میفرماید:
« فَوَلِّ وَجْهَكَ شَطْرَ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ وَ حَيْثُمَا كُنْتُمْ فَوَلُّوا وُجُوهَكُمْ شَطْرَهُ » (سوره بقره : 150) (واز هر جا که بیرون رفتی) رو به سوی مسجدالحرام کن و (ای مؤمنان چه در سفر و چه در حضر در همه اقطار زمین به هنگام نماز) هر جا که بودید روبه سوی آن کنید.

همچنان پیامبر صلی الله علیه وسلم به مردی که نمازش را خوب نمی خواند (مسی الصلاة) فرمود : « إذا قمت إلى الصلاة فأصبغ الوضوء ثم استقبل القبلة . . . الحديث » (هرگاه خواستی نماز بخوانی به خوبی وضوء بگیر سپس رو به قبله کن. . .) (متفق علیه : بخاری (6251) ، مسلم (397) .

هم آیه قرآنی و هم حدیث پیامبراسلام دلالت بر این امر دارد، یعنی روی کردن به سوی قبله در هنگام نماز واجب است، بنابراین کسی که این واجب را بجا نیآورد نمازش باطل است مگر اینکه همانطور که گفته شد شخص در بیابان یا صحرائی باشد که توانایی یافتن سمت واقعی قبله را نداشته باشد و اگر کسی برای پیدا کردن قبله تلاش کرد و نمازش را به جهتی که به گمانش قبله بود خواند و بعداً برایش روشن شد که (در پیدا کردن قبله) دچار اشتباه شده است، تکرار نماز بر او لازم نیست.

علل ممکنه درتغییر قبله :

قبل از همه باید روشن ساخت که دلیل وجوب این ویا آن امر عبادتی درشرع غرای محمدی همان احکام و نصوص الهی است که در قرآن کریم و سنت رسول الله صلی الله علیه و سلم آمده ، علما و فقهای مجتهد آنرا ازین متن استنباط و د فتوی خویش ذکر نموده اند و ما برای تمسک به این آیات قرآنی و سنت رسول الله صلی الله علیه وسلم ازآن استفاده برده و مطابق احکام شریعت غرای محمدی (ص) خود را عیار میسازیم. برای این امر و اجرا این اوامر ما به دلیل منطقی ضرورت نداریم بلکه همان نص و هدایت اسلامی برای ما اساس است.

اما بخش از علماء به جوانب منطقی و عقلی این مسایل نیز

پرداخته که به هیچ صورت در اصل هدایت و حکم منافات ندارد و در تقابل نمی باشد. به این ترتیب بخش از علماء در مورد علل ممکنه قبله مسلمانان را به بیت المقدس و تغییر دوباره آن را به کعبه ذیلاً بر شمرده اند:

- خانه کعبه در آن زمان بحیث محل به اصطلاح بُتخانه مشرکان مبدل گردیده بود، بناً برای پیامبر صلی الله علیه وسلم دستور داده شد تا به سوی بیت المقدس نماز خویش را بجاء آرند، و به این ترتیب صفوف خویش را از مشرکان جدا کنند. مؤرخین مینویسند که پیامبر صلی الله علیه وسلم در مدت سیزده سال در مکه به سوی بیت المقدس نماز خواند، و زمانبکه به شهر مدینه هجرت کردند، باز هم دستور پروردگار با عظمت همین بود که نماز های خویش کما فی سابق بطرف بیت المقدس اداء نماید. بیت المقدس قبله ای بود که یهودان نیز بسوی آن نماز می گزارند.

نباید فراموش کرد که پیروان دین مقدس اسلام اولین پیروان از ادیان ابراهیمی بودند که دارای دو قبله بودند و بسوی دو قبله نماز بجاء آورده اند.

موجودیت قبله مشترک بین یهودان و مسلمانان، مشکلات و سرخوردگی های زیادی را برای مسلمانان به همراه داشت. یهودیان این تبعیت از خود را بر مسلمانان طعنه می زدند و این امر موجب حزن و پریشانی مسلمانان می شد.

نباید فراموش کرد که قبله در هر دینی امری بسیار حیاتی و مهم به حساب می آمد و مسلمانان نیز از این قاعده مجزا نبودند. وجود یک قبله مستقل برای مسلمانان و شخصی پیامبر صلی الله علیه وسلم اهمیت فراوانی داشت. اما امر و هدایت الهی همان بود که پیامبر و مسلمانان انرا رعایت نموده و مطابق به آن عمل میکردند تا اینکه به این خواست قلب پیامبر اسلام محمد صلی الله علیه وسلم و مسلمان پروردگار با عظمت امر و هدایت تغییر قبله را صادر کرد. «ما رو گردانند تو را گاه گاهی به سوی آسمان میبینیم (و آرزوی قلبی تو را برای نزول وحی جهت تغییر قبله، دریافت میداریم) پس تو را به سوی قبله های متوجه میسازیم که از آن خشنود خواهی شد و لذا رو به سوی مسجد الحرام کن- (سوره بقره / 144)».

وقتی امروز میلیون ها انسان مسلمان رو به یک قبله مشترک نماز می گزارند، از اهمیت حکم تغییر قبله و تعیین کعبه به عنوان قبله مسلمانان پرده برمی دارد.

خواننده محترم!

طوری که در فوق یاد آور شدیم ، بعد از اینکه جمعیت مسلمانان در مدینه منوره رو به افزایش گرفت، سیستم و زندگی مسلمانان در مدینه آهسته آهسته رونق خاصی بخود گرفت، این پیشرفت و ایجاد نظم خاص در بین زندگی مسلمانان ، تحت زعامت پیامبر صلی الله علیه وسلم ، موجب تشویش جامعه یهودان مسکن گزین در شهر مدینه میشود، و انتظار نداشتند که پیامبر صلی الله علیه وسلم به این سادگی و آنهم در دیار مسافرت و هجرت، این نظم عالی را ایجاد و بدست آرند. بناً از راه ها و طرق مختلفی

دست به کار شدند تا زندگی صلح آمیز مسلمانان را تحت بهانه های مختلفی مختل سازند. جامعه یهودی با در پیش گرفتن پلان های شیطانی دست بکار شدند، و شعار های تبلیغاتی علیه اعمال عبادی مسلمانان وبخصوص موضوع قبله را در دستور روز خویش قرار دادند.

یهودان فعالیت های اساسی تبلیغاتی خویش رامتوجه آنعده از مسلمانان که جدیدآ به دین اسلام گرویده بودند، متوجه ساختند. مبلغین یهودی به مسلمانان تازه وارد در دین میگفتند: شما زمانیکه نماز میخوانید چرا روی خویش را به بیت المقدس قبله یهودان میکنید، در حالیکه این قبله مربوط به دیانت یهودی میباشد.

یهودان طعنه زنان به مسلمانان میگفتند:

محمد که مدعی نبوت، ومیخواهد برای شما دین مستقلی را به ارمغان آورد، و در موعظه های خود میگوید که: دین من دین مستقل است وشرعیت اش ناسخ ادیان وشرايع گذشته میباشد، چطور حاضر میشود که بطرف قبله یهودان سجده ببرد، او تا هنوز قادر نشده است تا برای عبادت شما قبله مستقلی را انتخاب نماید.

شنیدن این نوع تبلیغات برای پیامبر صلی الله علیه وسلم بسیار سخت و در عین وخت ناراحت کننده تمام میشود، شب ها از خانه بیرون می آمد و در انتظار نزول وحی بود که بالاخره وحی آسمانی نازل گردید.

صبر وحوصله پیامبر اسلام محمد صلی الله علیه وسلم ونظم خاصی که پیامبر اسلام در تشکیل نظام خاصی حکومتی در مدینه در بین مسلمانان ایجاد کرد، خواست و حکم پروردگار برای این شد که قبله مسلمانها از بیت المقدس به سوی کعبه که قدیمی ترین مرکز توحید و پرسابقه ترین کانون انبیاء الهی علیهم الصلوات بشمار میرفت، تغییر یابد.

مؤرخین مینویسند که: پانزدهم ماه رجب در تاریخ اسلام سالروز تغییر قبله مسلمانان از بیت المقدس به خانه کعبه یعنی بیت الله، بشمار میرود.

یک تعداد از اشخاص بدین نظر اند که: « الله در همه جا هست و به هر طرف که رو کنی روی انسان بسوی الله میباشد » وبدین طریق خواسته و قبل از همه نا خواسته میخواهند استدلال نمایند که قبله وتعین سمت معین بنام قبله برای عبادت وبخصوص برای نماز حتمی وضرری نمی باشد. در جواب این تعداد از افراد باید گفت: ما هم میگویم که الله تعالی در همه جا است ولی در همه جا بودن خداوند پاک چیزی است، ورو گردانیدن در وقت عبادت نمازبسوی قبله چیزی دیگری است. برعلاوه این حکم پروردگار ودستور شرع همین است که ما باید در وقت نماز روی خویش را بطرف قبله بگردانیم، و قبله مسلمانان کعبه شریفه میباشد.

مسلمانان نه تنها در وقت نماز بلکه در وقت خواب ووفات روی متوفی خویش را بسوی قبله مینمایند.

بنابراین در هنگام خواب سنت است که رو به سمت قبله خوابید. علماء میفرمایند دراز کردن پا به سوی قبله در خواب یا

بیداری بدون اشکال است و هیچ نصی برای منع این عمل وارد نشده است.

پیامبر صلی الله علیه وسلم تعلیمات خاصی برای اصحاب خویش در مورد خواب هدایت فرموده اند که محتوی کلی این تعلیمات در حدیثی براء بن عازب چنین فورمولبندی گردیده است: «إِذَا أَتَيْتَ مَضَجَكَ فَتَوَضَّأْ وَضُوءَكَ لِلصَّلَاةِ ثُمَّ اضْطَجِعْ عَلَى شِقِّكَ الْأَيْمَنِ وَإِذَا أَوَيْتَ عَلَى فَرَاشِكَ وَأَنْتَ طَاهِرٌ فَتَوَسَّدْ يَمِينِكَ» «هر گاه به رختخواب خود رفتی و با وضوء هستی بخواب و دست راست را بالشت خود قرار بده».

همچنان در حدیثی دیگری از براء بن عازب آمده است که پیامبر صلی الله علیه وسلم فرمود: «وقتی خواستی به رختخواب بروی مانند وضوی نماز وضو بگیر، و بر طرف راست بدن خود بخواب». (بخاری 6320)، (7393) و مسلم (2714).

و سنت است پهلوی راست رو به سمت قبله باشد و سر و پا به سمت مغرب یا مشرق (با توجه به موقعیت فرد نسبت به قبله) باشند. و همانطور که اشاره شد بعداً که فرد خواب رفت اگر جهت او تغییر هم کند ممانعتی ندارد.

بنابراین در هنگام خواب سنت است که رو به سمت قبله خوابید البته منظور این نیست که پاها رو به قبله باشند، بلکه باید شخص بر روی پهلوی راست و رو به سمت قبله بخوابد و این امر هم سنت است نه واجب. چه در مسجد الحرام و چه در هر مکان دیگری باشد.

ولی در فقه حنفی، دراز کردن پاها به سمت قبله مکروه میباشد، چه در حالت خواب و چه در حالت بیداری و چه در حالت آمیزش با همسر.

خواننده محترم!

- برخی از علماء در حکمت قرار دادن بیت المقدس بحیث اولین قبله برای مسلمانها و سپس تغییر این قبله بسوی کعبه مینویسند:

رو آوردن بسوی بیت المقدس من حیث قبله عبادی اول و بعداً تغییر این قبله بسوی کعبه یک امتحان و آزمایش بزرگ الهی برای مسلمانان بشمار بود: «وَمَا جَعَلْنَا الْقِبْلَةَ الَّتِي كُنْتَ عَلَيْهَا إِلَّا لِنَعْلَمَ مَنْ يَتَّبِعُ الرَّسُولَ مِمَّنْ يَنْقَلِبُ عَلَى عَقْبَيْهِ» (سوره بقره : 143) (و ما آن قبله ای را که قبلاً بر آن بودی ، تنها برای این قرار دادیم که افرادی که از پیامبر پیروی می کنند ، از آنان که به جاهلیت باز می گردند ، مشخص شوند).

علماء می افزایند: مسلمانها واقعاً در یک آزمایش بزرگی قرار گرفتند، در حالیکه بسوی بیت المقدس نماز میخواندند ، ولی در عین حالاً دل شان به خانه کعبه دوخته بودند و کعبه را سرمایه معنوی خود می دانستند ، همچنان قابل تذکر است که تغییر دوباره قبله به سوی کعبه باز هم برای مسلمانان کاری اسانی نبود، چرا که مدتی به سوی بیت المقدس من حیث اولین قبله نماز خواندند و به این قبله تقریباً عادت هم کرده بودند .

ولی مسلمانان توانستند در هردو آزمایش بخوبی بیرون آیند ، مسلمانان به این عمل طاعتی خویش ، بروج تعصب غلبه یافتند ،

و روح اطاعت و فرمانبرداری در آنان تحکیم و تقویه گردید .
محدثین مینویسند که: بعد از گذشت شانزده ماه یا هم به
راویته هفده ماه از مهاجرت پیامبر صلی الله علیه وسلم ، قبله
مسلمانان تغییر یافت.

مستند ترین و اصح ترین قول همین است که تغییر قبله در
نماز ظهر در حال بوقوع پیوست که پیامبر صلی الله علیه وسلم
دورکعت نماز ظهر با جماعت خوانده بود ، که یکباره وحی بر
تغییر قبله بر پیامبر صلی الله علیه وسلم نازل .
پیامبر صلی الله علیه وسلم بعد از وصول وحی در حالیکه مصروف
نماز جماعت با مسلمانان بود 180 درجه در صف نماز تغییر قبله
داد و روی خویش را از بیت المقدس به سوی کعبه گردانید .
از آن جا که بیت المقدس در جهت شمال شهر مدینه بود و مکه در
جهت جنوب شهر مدینه موقعیت داشت ، این چرخش معجزه اساء 180
درجه چنین دقیقی بدون کمترین اشتباه بسوی کعبه صورت گرفت ،
که تخنیک امروزی هم نمیتواند به این نظم ودقت تغییر جهت دهد
، وطوریکه یاد اور شدیم این تغییر از جهت شمال به جهت جنوب
بود .

حکم تغییر جهت قبله در آیه 144 سوره بقره با زیبای خاصی
بیان شد و در آیات 149 و 150 سوره بقره نیز جهت تأکید
دوباره این مساله تکرار یافت ، تا مسلمانان در امر تغییر
قبله دقت بعمل آرند ، و کعبه را مورد توجه و استقبال خاص
خویش منحیث دومین قبله قرار دهند .

پروردگار با عظمت ما میفرماید : «و من حیث خرجت فول وجهک
شطر المسجد الحرام وانه للحق من ربک و ما لله بغافل عما تعملون »
(و از هر کجا بیرون شدی به طرف کعبه روی آور چون این دستور
قبله بر وجه ثواب و به امر خداست و خداوند از کار شما غافل
نیست .) (سوره بقره / 149) . و باز میفرماید : «و من حیث خرجت فول
وجهک شطر المسجد الحرام و حیث ما کنتم فولوا و جوهکم شطره لئلا
یکون للناس علیکم حجة الا الذین ظلموا منهم فلا تخشوه و اخشونی
و لاتم نعمتی علیکم و لعلکم تهتدون » . (و ای رسول از هر جا و
به هر دیار بیرون شدی روی به جانب کعبه کن و شما به هر کجا
بودید روی بدان جانب کنید تا مردم به حجت و مجادله بر شما
زبان نگشایند جز گروه ستمکار که از جدل و گفتگوی آنان هم
اصلا نیندیشید و از نافرمانی من بترسید و به فرمان من باشید
تا نعمت و رحمتم را برای شما به حد کمال رسانم و باشد که به
طریق حق و ثواب راه یابید) (سوره بقره آیه 150) .

کعبه :

کعبه در بین مسلمانان بنام های : بیت الله ، بیت الله الحرام ، بیت
العتیق و بیت الحرام شهرت دارد ، علماء میفرمایند که : دلیل
نام گذاری کعبه به بیت الحرام این است که خداوند ورود مشرکان
را به این مکان مقدس حرام و ممنوع نموده است .

بیت الله الحرام در شهر مکه قرار دارد و در طول تاریخ ، مورد
احترام همه ادیان ابراهیمی بشمار میرفت ، بنابر آیاتی قرآنی
و احادیثی نبوی ، خانه کعبه اولین و مقدس ترین بنا و اولین

مسجدي است که بر روی زمین ساخته شده است. کلمه «مسجد الحرام» در قرآن قرآن عظیم الشان تذکر رفته ، وپروردگار با عظمت ما چندین بار این کلمه را در قرآن ذکر نموده است . « جَعَلَ اللَّهُ الْكَعْبَةَ الْبَيْتَ الْحَرَامَ قِيَاماً لِلنَّاسِ » . (خداوند مکه را بیت الحرام و مایه قوام مردم قرار داده است) .

برخی از مفسرین مینویسند که ذکر « مسجد الحرام » در قرآن بمنظور است که : ورود مشرکان به این مسجد حرام می باشد . برخی دیگری از مفسرین میفرمایند که : این مسجد مکانی است که باید مسلمانان در فضای امن و آسودگی خاطر، بدون هراس و ترس در آن رفت و آمد کنند لذا آن را مسجد الحرام نامیده اند یعنی مسجدي که در آن آزار رساندن، ترساندن و .. مسلمانان حرام است .

تعداد دیگری از مفسرین : در علت این نام گذاری مینویسند : « در آنجا پاره ای از اعمال که در دیگر مکان ها جایز است، حرام می باشد مانند: صید و شکار حیوانات و قطع درختانش.» برخی دیگری از مفسرین در نام گذاری کعبه به « مسجد الحرام » در قرآن عظیمی شان مینویسند که : «حرام از ماده «حرم» و به معنای «مورد احترام» می باشد .

لذا معنای کلمه «مسجد الحرام» این می شود که : خداوند متعال کعبه را مورد توجه قرار داده و احترام کرده است و به همین منظور بعضی از ماهها را هم حرام کرده و بوسیله حکم به وجوب حج در آن ماهها، بین ماههای حرام و بیت الحرام ارتباط برقرار کرد .

و غرض از همه اینها این است که کعبه را پایه حیات اجتماعی سعیدی برای مردم قرار دهد، و آن را قبله گاه مردم کند، تا در نماز، دل و روی خود را متوجه آن کنند و در هر حال احترامش نمایند و در نتیجه جمعیت واحده ای را تشکیل داده و جمعشان جمع و دینشان زنده و پایدار بماند .

ساحه و مساحت « مسجد الحرام » در بدو بسیار کوچک بود . برای اولین بار امیر المومنین حضرت عمر بن خطاب دستور فرمود تا خانه هایی همجوار کعبه را خریداری ، و بر مساحت مسجد بیافزایند .

در زمان حضرت عمر مسجد کعبه دیواری احاطوی نداشت، بنا خلیفه اسلام دستور فرمود تا دور مسجد را چهار دیوار کنند . بعد در زمان خلافت حضرت عثمان برای مسجد کعبه رواق ساختند و بدین ترتیب قسمت های از مسجد سر پوشیده شد بعد از آن در زمان زعامت ولید (رض) مسجد کعبه با زیبای های خاصی بازسازی شد و ناودان کعبه را با طلا ساخت . از آن زمان تاکنون بارها مسجد الحرام گسترش، ترمیم و مرمت یافته است که همین حالا هم کار ترمیم و توسعه آن با شدت جریان دارد .

رو کردن بسوی قبله :

رو کردن به سمت قبله شرط صحت نماز است، فقط استثنایی که هست برای زمانی است که کسی بصورت سواره نماز نفل بخواند، که در اینحالت ابتدا رو به سمت قبله نماز می خواند و اگر احیاناً

در حین نماز مرکب وی تغییر جهت داد ایرادی بر آن نیست، اما کسی که سواربه موتر، یا هم ریل ویا هر مرکب دیگری نیست و مثلاً در منزل یا مسجد نماز نافله می خواند، بر وی واجب است که بصورت حتمی روی خویش را بطرف قبله نماید، در غیر آن نماز اش صحیح نمیگردد.

استاد سید سابق رحمه الله در کتاب « فقه السنة » مینویسد: « باتفاق علماء واجب است که نمازگزار بهنگام نماز رو به سوی مسجدالحرام داشته باشد، زیرا خداوند متعالی میفرماید: «فَوَلِّ وَجْهَكَ شَطْرَ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ وَحَيْثُ مَا كُنْتُمْ فَوَلُّوا وُجُوهَكُمْ شَطْرَهُ» (البقرة: 144). «روی خود را (در نماز) به سوی مسجدالحرام بگردان، و هر جا بودید (در نماز) روی خود را به سوی مسجدالحرام بگردانید».

از حضرت براء روایت شده است: «با پیامبر صلی الله علیه وسلم شانزده ماه یا هفده ماه به سوی بیت المقدس نماز گزاردیم سپس رو سوی کعبه گردانیدیم». مسلم آن را روایت کرده است. طوریکه قبلاً یاد اور شدیم رو گردانیدن در وقت نماز بسوی قبله فرض بوده ، ومواردی در شرع وجود دارد که حکم فرضیت آن ساقط میگردد.

بطور مثال: خواندن نماز «نفل» و سنت، برای کسی که سواره سواره بر وسایل ترانسپورتی باشد ، از جمله : (مرکب ، موتر ، کشتی ، طیاره ویا سایر وسایل ترانسپورتی) . علماء میفرمایند که حتی حکم رکوع وسجده سوار بر وسایل ترانسپورتی تغییر یافته ، نماز گزار میتواند رکوع و سجود را با ایما (سر به جلو خم نمودن) انجام دهد ، که البته برای سجده سرش را کمی بیشتر خم می نماید.

در حدیثی از: عامر ابن ربیع روایت است که میفرماید : «پیامبر صلی الله علیه وسلم را دیدم که بر پشت مرکب خود (نماز می گزارد) به هر جهت که می رفت و با سر ایما می فرمود» مسلم و بخاری آن را روایت کرده اند، ولی در نمازهای فرض این عمل را انجام نمی دادند».

فضیلت روی آوردن به قبله :

در مورد فضیلت روی آوردن به سوی قبله در حدیثی که از حضرت انس بن مالک (رضی الله عنه) روایت شده آمده است که : پیغمبر صلی الله علیه وسلم فرمودند: « کسیکه مانند ما نماز خوانده ، وبه قبله ما روی آورده ، و ذبح دست ما را بخورد ، مسلمانی است که در عهد و امان الله ورسول او است، پس عهد و امان خدا را درباره اش نشکنید. (رواء البخاری 391) .

طوریکه در فوق یاد اور شدیم ، در نماز روبرو قبله (بیت الله شریف) استاد شدن فرض است اگر کسی در وقت نماز خواندن روی خود را به دیگر طرف بگرداند به حکم شرع نمازش باطل است ، و اگر در دشت، صحرا، جنگل ویا در بین کوهها باشید و جهت قبله برایش معلوم نباشد ، و کسی دیگری هم نباشد که برایش رهنمائی نماید درینصورت به هر طرفیکه قلب انسان گواهی د هد باید همان طرف نماز بخواند.

چرا باید بسوی قبله روی گردانیم؟

در بدو باید گفت که ما چرا در نماز روی خویش را بسوی قبله بگردانیم؟ در جواب این سوال با سادگی میتوان گفت که این امر پروردگار است و باید در انجام عبادی مطابق نصوص شرعی باید عمل صورت کرد.

پروردگار با عظمت ما در باره روی نمودن به سوی قبله فرموده است: «فَوَلِّ وَجْهَكَ شَطْرَ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ وَ...» (سوره بقره: آیه 144) «وَحَيْثُ مَا كُنْتُمْ فَوَلُّوا وُجُوهَكُمْ شَطْرَهُ...» (سوره بقره آیه 150)

همچنان پیامبر صلی الله علیه و سلم هدایت فرموده اند که: «اذا قمت الى الصلاة فاسبغ الوضوء ثم استقبل القبلة، فكبر...» (بخاری: ۲۳۰۷/۵، شماره (۵۸۹۷) و مسلم: ۱۰۵/۴، شماره (۳۹۷) و ابوداود: ۱۹۷/۱) (هر گاه برای نماز به پا خاستی، پس وضو را کامل بگیر، سپس رو به قبله بایست، و نیت کن و تکبیر تحریم بگو...)

وباز میفرماید: «صلوا كما رأيتموني أصلي» (بخاری: ۲۲۶/۱، دارمی: ۲۸۶/۱ و احمد: ۵۳/۵).

(نماز بگذارید همچنان که می بینید من نماز می گزارم.) پیامبر صلی الله علیه وسلم رو به قبله می ایستاد و نماز می گذارد. پس مسلمانان ملزم هستند به طریقه که پیامبر نماز گزارده، نماز بگذارند.

دین اسلام نظم را به پیروانش می آموزد و از ایجاد تفرقه و اختلاف به آنان رادر حذر داشته است. مشخص شدن قبله و تعیین کعبه به عنوان قبله، یک نوع ایجاد نظم و هماهنگی در میان مسلمانان است، که همگی متحد به یک سمت و سو می ایستند و مهم ترین عبادت ها را که نماز است، به آن سمت می گزارند. تصور کنید اگر قبله ی واحدی وجود نداشت، نماز جماعت با آن همه تأکید بر برپایی آن چگونه برگزار می شد؟ هر فرد به جهتی نماز می گزارد و آن نظم و انسجام زایل می شد!

با تعیین قبله واحد نماز گزار از هر کنج دنیا که زندگی میکند در وقت نماز با تمام بدنش بسوی قبله متوجه می گردد.

شیخ البانی در کتاب (صفات نماز پیامبر صلی الله علیه وسلم) در مورد توجه نماز گزار بسوی قبله مینویسد:

ای مسلمان! هر گاه برای نماز برخاستی، در هر جا که هستی، در نمازهای فرض و سنت بسوی کعبه روی آور، و رو کردن بسوی قبله رکنی از ارکان نماز است که بدون بجای آوردن این رکن نماز درست نخواهد بود.

ولی در میدان جنگ و ترس، رو به قبله نمودن ساقط می گردد. شیخ البانی می افزاید:

و همچنین (رو کردن به قبله) از کسی که توانایی آنرا نداشته باشد مثل: مریض، و کسی که سوار بر کشتی، موتر و یا طیاره است و بیم آن می‌رود که وقت نمازش فوت گردد، ساقط می‌شود. و کسی که سوار یا مسافر در موتر و یا طیاره بود و نماز نفل یا وتر می‌خواند رو به قبله ایستادن از وی ساقط می‌گردد. ولی هنگام تکبیر اول رو به قبله نماید مستحب است، سپس به هر سمتی که مسیرش هست، برود بلا مانع است. و هر کسی که کعبه (بیت الله) را می‌بیند بر وی واجب است که بسوی آن رخ نماید و اما اگر کعبه را نمی‌بیند رو کردن به جهت آن کافی است.

حکم اشتباه در نماز خواندن بطرف غیر قبله:

اگر کسی به علت ابری بودن هوا و یا هم به علت دیگری بعد از تلاش و جستجو به سمت غیر قبله نماز خواند، نمازش درست است، و بر وی اعاده لازم نیست. و اگر کسی در حال نماز خواندن اشتباه کرده بود و شخصی که به وی اعتماد دارد، آمد و او را از جهت قبله آگاه ساخت در این صورت بر وی لازم است که بی‌تردید به سمت قبله روی نماید، و نمازش درست است.

اختلاف در تعیین قبله:

طوری‌که که گفتیم استقبال قبله، یعنی رو به سمت قبله، از شروط صحت نماز است، و بر هر نمازگزاری واجب در جهت قبله نماز بگذارد، لذا باید جهت را بیابد؛ چه از طریق نشانه‌ها و علایم باشد و یا هم ابزارهای مرتبط با آن، و یا از اهل آن محل بپرسد، کسانی که اهل ثقه و نماز هستند. حال اگر کسی نماز بخواند، سپس برایش معلوم شود که در جهت قبله نماز نخوانده است؛ در آنصورت دو حالت ممکن است پیش آید:

حالت اول:

اگر انحراف وی از جهت قبله اندک باشد (حداکثر 45 درجه) این انحراف ضرری به نمازش نمی‌رساند و نماز او باطل نیست، زیرا برکسی که در مسافت دور از کعبه است تنها واجب است که در جهت آن بایستد و مشروط نشده که دقیقاً رو به کعبه باشد، زیرا رسول الله صلی الله علیه وسلم در حق اهالی مدینه فرمود: «ما بَیْنَ المشرق والمغرب قِبْلَةٌ» ترمذی (342) وابن ماجه (1011). یعنی: «فاصله ی بین مغرب و مشرق قبله است».

امام صنعانی در «سبل السلام» (260/1) می‌گوید: «حدیث بر آن دلالت دارد که استقبال جهت قبله واجب است، نه عین کعبه، البته در حق کسی که عین کعبه بر وی ناپیدا باشد». و ترمذی (344) از ابن عمر رضی الله عنه نقل کرده که گفت: «إذا جعلت المغرب عن یمینک والمشرق عن یسارک فما بینهما قبله إذا»

استقبلت القبلة». یعنی: «اگر مغرب در سمت راست و مشرق در سمت چپ تو باشد، ما بین آن دو قبله است؛ هرگاه رو به قبله ایستادی».

شیخ ابن عثیمین می گوید: «و به این ترتیب خواهیم دانست که امر واسع است، پس اگر شخصی را مشاهده کردیم که با اندکی انحراف نسبت به راستای کعبه نماز می گذارد، این امر ضرری ندارد، زیرا او در جهت قبله است». «الشرح الممتع» (273/2)

دوم:

اگر انحراف وی از جهت قبله زیاد باشد، طوریکه در جهت مخالف کعبه نماز خوانده باشد، مثلاً قبله در پشت سر یا سمت راست یا چپش واقع شده باشد، در آنصورت حکم شرع چنین است:

1- اگر آن شخص برای یافتن جهت قبله تلاش کرده باشد، در آنصورت بر وی لازم نیست که نمازش را تکرار کند، زیرا آنچه بر وی بوده را اداء کرده، و الله متعال می فرماید: «فَاتَّقُوا اللَّهَ مَا اسْتَطَعْتُمْ» (سوره تغابن آیه: 16). یعنی: «پس به اندازه ای که می توانید تقوای الهی را پیشه کنید».

و در «فتاوی اللجنة الدائمة» (314/6) آمده: «اگر نمازگزار در یافتن جهت قبله اجتهاد کند و سپس نمازش را بخواند، بعداً برایش روشن شود که اجتهادش اشتباه بوده، نمازش صحیح است».

2- اما اگر برای یافتن جهت قبله اجتهاد و تلاش نکند، در آنصورت بایستی نمازش را تکرار کند.

شیخ ابن عثیمین در «الشرح الممتع» (287/2) چنین حکم نموده است: «اگر نمازش را بدون اجتهاد یا تقلید بخواند، اگر (جهت قبله) خطا باشد باید نمازش را تکرار کند، و اگر هم صحیح بود نیاز به تکرار نیست».

و منظور از تقلید: یعنی درباره جهت و سمت قبله از شخص معتمدی بپرسد و به مقتضای قول او عمل نماید.

یادداشت فقهی:

اگر وضع طوری پیش آید که نماز گزاران در تعیین قبله اختلاف داشته باشند و هرکس به هر جهتی نماز بخواند، حکم آن در شرع چیست؟

حکم این مساله با دقت زیبای در حدیثی از جابررضی الله عنه طوری بیان گردیده است: میگویند، روزی ما با رسول الله صلی الله علیه وسلم همسفر بودیم، هوا سخت غبارآلود بود، در تعیین جهت قبله، با یکدیگر اختلاف نظر پیدا کردیم. هر یک از ما به جهتی نماز گزارد و در همان جهت نیز خطی بر روی زمین کشید، بعد از اینکه هوا روشن شد. متوجه شدیم که خلاف جهت قبله نماز خوانده ایم. از رسول الله صلی الله علیه وسلم کسب تکلیف کردیم. ایشان به هیچ یک از ما دستور نداد که نماز را اعاده کنیم بلکه فرمود: نماز همه شما درست است (روایت دارقطنی و بیهقی و حاکم).

ترک روی آوردن به قبله:

حالت‌هایی که نماز خواندن بدون رو کردن به سوی قبله جایز و صحیح می‌باشد عبارتند از: سه حالت است که ذیلاً بدان اشاره مینمایم:

حالت اول:

اگر نمازگزار عاجز و ناتوان باشد، مانند مریضی که رو به غیر قبله است و نمی‌تواند روی خویش را طرف قبله بگرداند، در اینحالت به اتفاق همه ای علماء وجوب استقبال قبله از دوش وی ساقط خواهد شد، به دلیل فرموده الله متعال: «فَاتَّقُوا اللَّهَ مَا اسْتَطَعْتُمْ» (تغابن 16). یعنی: «به اندازه ای که می‌توانید تقوای الهی پیشه کنید».

و همچنان در حدیثی پیامبر صلی الله علیه وسلم فرمودند: «فَإِذَا نَهَيْتُكُمْ عَنْ شَيْءٍ فَاجْتَنِبُوهُ، وَإِذَا أَمَرْتُكُمْ بِأَمْرٍ فَأَتُوا مِنْهُ مَا اسْتَطَعْتُمْ». بخاری (7288) و مسلم (1337). یعنی: «هر وقت شما را از چیزی منع کردم از آن دوری کنید، و هر وقت به شما دستور دادم کاری را انجام دهید، آنرا به اندازه توانایی انجام بدهید».

حالت دوم:

اگر در شدت خوف و ترس باشد، مانند کسی که از دشمن یا حیوان درنده ای فرار می‌کند، و یا از جریان سیل می‌گریزد تا مبادا غرق شود، در اینحالت در هر جهتی که باشد می‌تواند نمازش را بخواند، به دلیل این حکم قرآنی: «فَإِنْ خِفْتُمْ فَرِجَالًا أَوْ رُكْبَانًا فَإِذَا أَمِنْتُمْ فَأَذْكُرُوا اللَّهَ كَمَا عَلَّمَكُمْ مَا لَمْ تَكُونُوا تَعْلَمُونَ» (سوره بقره آیه 239). «و اگر (به خاطر جنگ، یا خطر دیگری) بترسید، (نماز را) در حال پیاده یا سواره انجام دهید! اما هنگامی که امنیت خود را بازیافتید، الله را یاد کنید! (نماز را به صورت معمولی بخوانید) همان‌گونه که خداوند، چیزهایی را که نمی‌دانستید، به شما تعلیم داد». آنجا که می‌فرماید: «فَإِنْ خِفْتُمْ: و اگر بترسید» عام است و شامل هر ترسی می‌شود.

و آنجا که می‌فرماید: «فَإِذَا أَمِنْتُمْ فَأَذْكُرُوا اللَّهَ»: هنگامی که امنیت خود را بازیافتید، خدا را یاد کنید دلالت دارد که هر ذکری که انسان بخاطر ترس ترک کرده، ایرادی ندارد، و از جمله: استقبال قبله.

علاوه بر این (آیه: 16 سوره تغابن) و حدیث فوق نیز که برای حالت اول ذکر شد، برای اینجا هم صدق می‌کند.

حالت سوم:

نماز نوافل (سنت) در مسافرت؛ چه با طیاره باشد یا موتر و یا سوار بر شتر یا هم اسب، می‌تواند نماز سنت را در هر سمتی که قرار دارد بخواند، و منظور از نوافل یعنی: نماز وتر یا ضحی یا رواتب و غیره..

و خواندن تمامی نوافل برای انسان مسافر مستحب است، بجز نماز راتبه ظهر و مغرب و عشاء که ترک آنها اولتر است. هرگاه در

حال سواره بود و خواست نماز سنت را بخواند، می تواند روی خویش را به هر جهتی که نشسته نمازش را بخواند، و این امر از رسول الله صلی الله علیه وسلم در بخاری و مسلم ثابت شده است.

تلاش برای دست یابی به قبله:

قبل از همه باید گفت که تلاش غرض یافتن قبله بر نماز گزار واجب می باشد، اما بادر نظر داشت تلاشی که بعمل آورد، و نماز خواند. ولی بعد از نماز خواندن متوجه شد که در تعیین قبله اشتباه کرده، تکرار نماز بر او لازم نمی باشد.

ولی نمی گوئیم استقبال قبله بر او واجب نیست، بلکه بر او واجب است برای یافتن جهت قبله به قدر توانش اجتهاد و تلاش خویش را باید بخرچ دهد، و اگر در اینحالت بعد از نمازش متوجه شد اشتباه تشخیص داده لازم نیست نمازش را تکرار کند، زیرا (در داستان تغییر کعبه) آن دسته از صحابه که به آن آگاه نشده بودند، و مصروف نماز خواندن در مسجد قباء بودند، مردی نزد آنها آمد و گفت: «إِنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَدْ أَنْزَلَ عَلَيْهِ اللَّيْلَةَ قُرْآنًا، وَقَدْ أَمَرَ أَنْ يَسْتَقْبِلَ الْكَعْبَةَ، فَاسْتَقْبِلُوهَا وَكَانَتْ وُجُوهُهُمْ إِلَى الشَّامِ، فَاسْتَدَارُوا إِلَى

الْكَعْبَةِ». بخاری (403) و مسلم (526). یعنی: «امشب قرآن بر پیغمبر صلی الله علیه وسلم نازل شده و خداوند دستور داده است که رو به کعبه نماز بخواند، فوراً مردم به سوی کعبه روی آوردند، و در حالی که رو به شام (بیت المقدس) ایستاده بودند، به طرف کعبه تغییر جهت دادند.»

و این در زمان حیات رسول الله صلی الله علیه وسلم روی داده و انکاری از جانب ایشان نشده، لذا این امر مشروع است، یعنی هرگاه کسی به دلیل نا آگاهی جهت قبله را اشتباه تشخیص دهد، تکرار نماز بر او لازم نیست، ولی هرگاه جهت آن برایش مشخص شد باید رو به آنجا بایستد حتی اگر در اثنای نمازش باشد. «مجموع فتاوی ابن عثیمین» (433/12 - 435).

منبر در مسجد:

اکثریت مطلق از زبان شناسان زبان عربی، اصطلاح منبر را از ریشه عربی «نَبَرَ» به معنای عالی و بلند معرفی داشته اند. ابن منظور می گوید: «محل ایراد خطبه توسط خطیب را به دلیل بلندی آن، منبر می گویند.»

منبر محل است که خطبه یا خطابه از آن ایراد می شود.

خطابه نیز عبارت از سخنی است که در برابر جمع برای اقناع و برانگیختن آنان ایراد می شود.

پیامبر صلی الله علیه وسلم بعد از اینکه اولین مسجد را در شهر مدینه بدست های مبارک خویش بنا نهاد بر مکان های بلند می ایستاد و مردم را مخاطب قرار می داد و احکام و هدایت الهی را برای مسلمانان میرساند.

این وضع آهسته آهسته با ساخت مسجد، منبر به عنوان ابزاری ساده برای برقراری این ارتباط و ابلاغ پیام جدید، در کنار محراب مساجد بنا شد.

اهمیت منبر در دوره اسلامی با جایگاه مسجد در فرهنگ اسلامی پیوند دارد. مسجد که در مقایسه با کلیسا سادگی بیشتری دارد، در عین حال نقش اجتماعی آن پررنگتر به نظر می‌رسد. در منبر و بخصوص ایام جمعه موعظین مسلمانان و نمازگزاران را با وعظ‌های دینی خویش در مسجد امور جاری و مهم مطلع می‌سازند و به راه انداختن مباحث و دروس علمی مباحثات فکری و عقیدتی در ارتقا سطح فکری نقش اساسی دارد. در منبر نه تنها دروس اسلامی، عقیدوی، سیاسی و اجتماعی و فرهنگی پیش برده می‌شود، بلکه سازماندهی امور نظامی و سیاسی مورد بررسی قرار می‌گرفت.

طوری‌که گفتیم منبر در دوره اسلامی دو کارکرد اساسی اطلاع‌رسانی و آموزش عمومی را به عهده داشت که به عنوان رسانه‌ای با نفوذ، نقش بارزی ایفا می‌کرد. منبر مسجد بعد ها به محل مراسم بیعت خلفاء تبدیل شد، طوری‌که خلیفه به منبر می‌نشست و حلف وفاداری و سوگند یاد می‌گرد و اولین خطبه و یا به اصطلاح امروری خط مشی دولتی و امارت اسلامی خویش را از منبر مسجد اعلام می‌داشت. علماء که در این عرصه به تحقیق پرداختند، بدین نتیجه رسیده‌اند، که منبری بشکل امروری اصلاً در زمان پیامبر صلی الله علیه و سلم و قرن اول هجری وجود نداشته، بلکه شکل منبر امروری از قرن دوم هجری به بعد در مساجد توسط مسلمانها مروج گردید. منبر در ذات خود نشانه‌ای است برای تعیین قبله بخصوص برای آن‌عده از نمازگزاران که جدیداً وارد مسجد می‌گردند.

انجمن دائمی علماء سعودی در جواب سوالی که در مورد محراب مسجد از ایشان بعمل آمده طی فتوای نوشته‌اند: «المحراب فی المسجد، هل كان على عهد رسول الله صلى الله عليه وسلم؟» (آیا در زمان پیامبر صلی الله علیه و سلم محراب در مسجد، وجود داشت؟) در جواب گفتند: «لم يزل المسلمون يعملون المحارِبَ في المساجد في القرون المفضلة وما بعدها؛ لما في ذلك من المصلحة العامة للمسلمين، ومن ذلك بيان القبلة، وإيضاح أن المكان مسجد» انتهى. (فتاوی اللجنة الدائمة للبحوث العلمية والإفتاء 6 / 252، 253).

«هنوز مسلمانها در قرون فاضله و بعد از آن در مساجدشان محراب می‌ساختند، از آنجاییکه برای مسلمانان مصلحت عمومی داشت، من جمله مشخص نمودن قبله، و نشان دادن اینکه آنجا مسجد هست».

تعدادی از مسلمانان طی سوالی در مورد محراب از شیخ بن عثمان پرسیده‌اند: «عدَّ بعض أهل العلم المحارِبَ في المساجد من البدع ومن التشبه بالكافرين، فهل هذا القول صحيح؟» (بعضی از اهل علم محراب مساجد را بدعت میدانند و آنرا از تشابهت به کفار میدانند، آیا این صحیح است؟) شیخ بن عثمان در جواب فرمودند: «هذا القول، فيما أرى، غير صحيح؛ وذلك لأن الذين يتخذونه إنما يتخذونه علامة على القبلة، ودليلاً على جهتها وما ورد عن

النبي صلى الله عليه وسلم عن اتخاذ مذابح كمذابح النصارى : فإن المراد به أن نتخذ محاريب كمحاريب النصارى ، فإذا تميزت عنها زال الشبه « انتهى . (مجموع فتاوى الشيخ ابن عثيمين (12 / السؤال رقم 327) .

(این قول از نظر من صحیح نیست، زیرا آنهایی که آنرا میسازند مقصودشان علامت و جهت قبله است، و روایتی که از پیامبر صلی الله علیه و سلم در مورد نهی از ساختن محراب مانند محرابهای نصاری وارد شده است، منظور اینست که نهی از ساختن محراب مانند محرابهای نصاری است، ولی اگر طور دیگری ساخته شود شباهت از بین میرود».

ولی ناگفته نماند که برخی از علماء اسلام از جمله عالم شهیر جهان اسلام شیخ البانی و غیره ساختن محراب در مساجد را بدعت میدانند، بدلیل روایتی که آنرا صحیح میدانند و میگویند پیامبر صلی الله علیه و سلم فرمود: « اتقوا هذه المذابح» (روایت طبرانی و بیهقی - صحیح الجامع 120)، و میگویند که هدف کلمه «مذابح» در این حدیث یعنی «محراب» است .

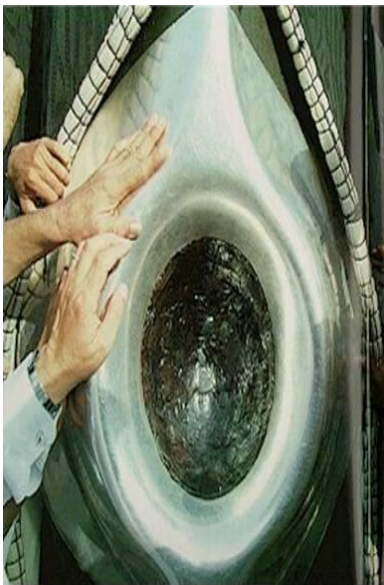
ولی به جواب این تعداد علماء باید با تمام صراحت گفت که : معنای « مذابح» «محراب مسجد» نیست، بلکه منظور نشستن در « صدر مجالس» هست زیرا ممکن است یک شخص را به ریاء و یا عجب و غرور بکشاند. هیثمی در « مجمع الزوائد» گفت: محاریب یعنی « صدور مجالس»، و ابن الاثیر در « النهاية» گفت:

« محراب یعنی جای بلند، و همچنین صدر مجلس، و از آنجا محراب مسجد نیز نامیده شده، زیرا در صدر مسجد قرار دارد».

بنابراین از لحاظ شرعی کدام ممانعتی وجود ندارد که در مساجد محراب ساخته شوند و این عمل از جمله بدعت نمی باشد.

زاویه کشور های جهان بسوی قبله شریف:

هیچ مکانی در دنیا، مانند کعبه، این چنین مورد توجه، علاقه،

احترام و
تکریم عالم
بشریت قرار
نگرفته است.
مسلمانان
در سراسر
جهان، روزی
پنج بار رو
به کعبه، این
مکان مقدس
نموده و نماز
می گزارند،
سر تعظیم خم
کرده، پیشانی

بر خاک می نهند و تمام آرزویشان

زندگی اش این است که روزی برسد تا به زیارت بیت الله و مراسم حج و عمره، به دیدار کعبه بروند و خدا را عبادت کنند و چمش اش به دیدار بیت الله مشرف گردد.

خوانندگان محترم!

کعبه دارای 4 رکن میباشد که بترتیب عبارتند از:

- رکن الاسود (رکن سیاه):

این رکن به علت به این نام مسمی گردیده که سنگ حجر الاسود در همین رکن قرار دارد ، این نزدیکترین قسمت کعبه است که به دروازه کعبه قرار دارد .

حجاج آغاز طواف خویش را از همین رکن آغاز مینمایند . ناگفته نباید گذاشت این رکن را بنام رکن « شرقی » نیز مسمی مینمایند - رکن عراقی:

علت نامگذاری این رکن کعبه به رکن عراقی به دلیل است که این رکن به سمت عراق موقعیت دارد . و ناگفته نباید گذاشت که در وازه کعبه بین رکن عراقی و رکن حجر الاسود قرار گرفته است ، قابل تذکر است که : رکن عراقی بنام رکن « شمالی » نیز یاد میشود چرا که این به سمت شمال قرار گرفته است . - رکن شامی:

این رکن به علت بدین نام مسمی شده است که : به سمت شام و مغرب قرار گرفته است ، و بین این رکن و رکن عراقی « حجر اسماعیل » قرار گرفته شده ، و به آن رکن « غربی » نیز میگویند .

- رکن یمانی:

به علت بدین نام مسمی شده است ، به علتی که به طرف یمین قرار گرفته شده .

خواننده محترم!

در تصویر هذا قبله کشور های جهان در زوایای مختلف خانه کعبه ترسیم گردیده است ، ولی ما در اینجا صرف از کشورهای نام میبریم که قبله شان در زاویه خط مستقیم حجر الاسود خانه کعبه قرار دارد .

این کشور ها عبارتند از :

قطر

امارت

بحرین

پاکستان

افغانستان

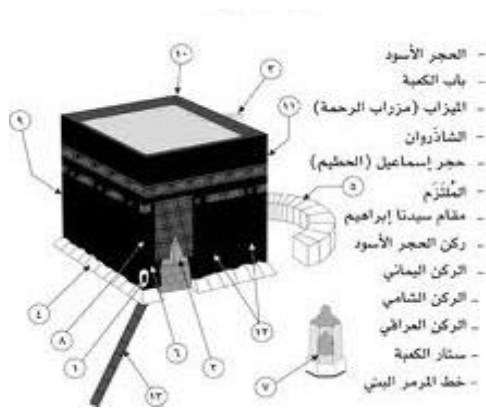
تاجکستان

چین منگولیا

وکشور کوریا

خواهر و برادر مسلمان!

این فضل و مرحمت که پروردگار با عظمت بر کشور ما نموده که قبله کشور ما دقیق در زاویه حجر الاسود خانه کعبه قرار گرفته خداوند به توفیق نصیب نماید که : طاعت و عبادت خویش را با تمام اخلاص و با نیت پاک بسوی کعبه و حجر الاسود این سنگ

آسمانی و جنتی بعمل آریم . پروردگار با عظمت طاعت و عبادت ما را به دربار خویش قبول فرماید. امین یا رب العالمین.

قبله ملایکه :

در شریعت اسلامی آمده است که : ملایکه مانند انسانهای روی زمین مکانی مشابه به کعبه را در آسمان دارا میباشند که به دور آن مصروف طواف هستند ، و قرآن عظیم الشان این مکان را به «بیت المعمور» مسمی نموده و محل آنرا در آسمان هفتم معرفی داشته است.

قرآن عظیم الشان میفرماید : در آسمان هفتم فرشتگان کعبه ای دارند که در آنجا مراسم حج خود را بجا می آورند. این کعبه بیت المعمور نام دارد و در سوره ی « طور » و پروردگار با عظمت ما به آن چنین سوگند یاد کرده است : « وَالْبَيْتِ الْمَعْمُورِ » (سوره طور: آیه 4)

امام ابن کثیر در تفسیر این آیه مینویسد :
«...ثُمَّ رُفِعَ لِي الْبَيْتُ الْمَعْمُورُ فَقُلْتُ يَا جِبْرِيْلُ مَا هَذَا قَالَ هَذَا الْبَيْتُ الْمَعْمُورُ يَدْخُلُهُ كُلُّ يَوْمٍ سَبْعُونَ أَلْفَ مَلَكٍ إِذَا خَرَجُوا مِنْهُ لَمْ يَعُودُوا فِيهِ آخِرُ مَا عَلَيْهِمْ » «سپس بیت المعمور را به من نشان دادند گفتم: ای جبریل این چیست؟ گفت: این بیت المعمور است. هر روز هفتاد هزار ملائکه داخل آن می شوند و هنگامی که از آن خارج می شوند دیگر برای بار دیگر در آن باز نمی گردند».
(بخاری (3207) ، و مسلم (164) .

یعنی این فرشتگان در بیت المعمور عبادت می کنند و مانند اهل زمین که کعبه ی خود را طواف می کنند؛ بیت المعمور کعبه ی ساکنان آسمان هفتم است.

از این رو رسول الله صلی الله علیه وسلم ابراهیم خلیل علیه السلام را آنجا دید که به دیوار آن کعبه تکیه زده و نشسته بود. زیرا او بنیانگذار کعبه ی زمین است، و پاداش از نوع و جنس عمل است».

امام ابن کثیر در باره ی نقطه ی وقوع بیت المعمور می فرماید: «بیت المعمور در مقابل و به موازات کعبه قرار دارد، و اگر بیفتد روی کعبه ی مکه می افتد، و یادآور شده که در هر آسمانی خانه ای وجود دارد که ساکنان آسمان در آن عبادت می کنند، و خانه ای که در آسمان دنیا است (بیت العزّة) نام دارد.

روایت ابن کثیر مبنی بر اینکه بیت المعمور در موازات کعبه قرار دارد، در واقع از حضرت علی رضی الله عنه روایت شده است. ابن جریر (رض) از طریق خالد بن عرعره نقل کرده و می گوید: شخصی از حضرت علی رضی الله عنه سؤال کرد: بیت المعمور چیست؟ حضرت علی در جواب فرمود: «بیت فی السماء یقال له الضراح بحیال الکعبة من فوقها، حرمة فی السماء کحرمة هذا فی الأرض یصلی فیہ کلّ یوم سبعون الف ملک و لا یعودون الیه أبداً» .
(ابن حجر: فتح الباری: 308/2)

یعنی: خانه‌ای است که در آسمان هفتم در موازات‌خانه‌ی کعبه قرار دارد و، بیت معمور در آسمان چنان مورد احترام است که خانه‌ی کعبه در زمین مورد احترام است. هر روز هفتاد هزار مائک آن را زیارت می‌کند، و تا پایان عمر فرشتگانی که یک بار وارد آن شدند دیگر نوبت زیارت به آنها نمی‌رسد.

شیخ ناصر الدین البانی جزع‌عره سائر رجال این سند را ثقه دانسته است، و در رابطه با عرعه می‌گوید: او مستور الحال است... و آلبانی یادآور شده که روایت صحیح مرسل‌شاهد این روایت است و می‌فرماید: قتاده می‌گوید: برای ما نقل شده که روزی رسول الله صلی الله علیه وسلم از اصحاب پرسید: «آیا می‌دانید بیت المعمور چیست؟ صحابه عرض کردند: خدا و رسولش بهتر می‌دانند. فرمود: بیت المعمور مسجدی در آسمان که کعبه زیر آن قرار دارد، بگونه‌ای که اگر بیفتد روی کعبه می‌افتد...».

سپس محقق (البانی) گفت: «خلاصه‌ی سخن اینکه جمله «حیال الکعبه» با توجه به کثرت طُرُق حدیث ثابت است و صحت آن از لحاظ اصول علم حدیث مورد تایید است.»

(برای معلومات مزید مراجعه فرماید به: «سلسلة الأحادیث الصحیحة» شماره 477.)

نماز خواندن پیامبر اسلام بر منبر:

سیرت نویسان مینویسند که پیامبر صلی الله علیه وسلم غرض آموزش و تعلیم نماز برای مسلمانان در مسجد نبوی، روزی بر سر منبر رفت، و آغاز به تعلیم نماز برای مسلمانان نمود.

تفصیل این روایت در حدیثی سهل بن سعد الساعدی بشرح ذیل چنین بیان گردیده است:

«عَنْ سَهْلِ بْنِ سَعْدِ السَّاعِدِيِّ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا قَالَ : رَأَيْتُ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَامَ عَلَيْهِ فَكَبَّرَ ، وَكَبَّرَ النَّاسُ وَرَاءَهُ ، وَهُوَ عَلَى الْمِنْبَرِ ، ثُمَّ رَفَعَ فَنَزَلَ الْقَهْقَرَى ، حَتَّى سَجَدَ فِي أَصْلِ الْمِنْبَرِ ، ثُمَّ غَادَ حَتَّى فَرَغَ مِنْ آخِرِ صَلَاتِهِ ، ثُمَّ أَقْبَلَ عَلَى النَّاسِ ، فَقَالَ : أَيُّهَا النَّاسُ ، إِنَّمَا صَنَعْتُ هَذَا لِتَأْتُمُوا بِي ، وَلِتَعْلَمُوا صَلَاتِي. وَفِي لَفْظِ صَلَّى عَلَيْهَا ، ثُمَّ كَبَّرَ عَلَيْهَا ، ثُمَّ رَكَعَ وَهُوَ عَلَيْهَا ، ثُمَّ نَزَلَ الْقَهْقَرَى.»

(دیدیم که پیامبر صلی الله علیه وسلم ابتدا، روی منبر قرار گرفت و تکبیر گفت، مردم نیز تکبیر گفتند و اقتدا نمودند، سپس همان جا به رکوع رفت و بعد از اینکه سر از رکوع برداشت، (از منبر) پایین آمد و سجده نمود، آنگاه (برای رکعت دوم، به منبر) برگشت و در این رکعت نیز همان روش رکعت اول را در پیش گرفت تا اینکه نماز را به اتمام رساند سپس خطاب به مردم فرمود: «یا ایها الناس! انی صنعت هذا لتأتوا بی و لتعلموا صلاتی» (متفق علیه) (ای مردم! من چنین کردم تا شما به من اقتدا نموده و شیوه نماز مرا بیاموزید).

باب دهم نیت در نماز

مقام نیت در اسلام :

دین مقدس اسلام از یک بنده مؤمن مسلمان عمل با روح می خواهد نه عمل بی روح . بطور مثال اگر مسلمانی میخواید به تادیبه زکات اقدام کند ولی دادن این مال زکات بر و به نیت ریا صورت گیرد، زکاتش پذیرفته نمیشود .

در حدیثی پیامبر صلی الله علیه وسلم آمده است : « انما الاعمال بالنية، و انما لامرء ما نوى، فمن كانت هجرته الى الله و رسوله فهجرته الى الله و رسوله، و من كانت هجرته لدنيا يصيبها او امرأش يتزوجها فهجرته الى ما هاجر اليه» (همانا اعمال، وابسته به نیت است، برای انسان همان است که قصد کرده و هدف قرار داده است. هر کس به خاطر الله و رسول هجرت کرده است، هجرتش به سوی الله و رسول است و هر کس به خاطر زنی که با او ازدواج کند و یا به خاطر ثروتی که به چنگ آورد هجرت کرده است هجرتش به سوی همان خواهد بود).

گفتیم که : «انما الاعمال بالنيات» همانا کارها وابسته به نیت هاست»، «لكل امرء مانوى؛ برای هر کس همان است که آن را قصد کرده است»، «لا عمل الا بنية؛ هیچ عملی بدون نیت پذیرفته نیست».

نیت در واقعیت هدف و غایه، خطور ذهنی، حالت و رابطه است بین الله تعالی و بنده اش که به کنه و عمق و راست و بودن آن الله تعالی و بنده میداند.

شیخ الاسلام ابن تیمیه رحمه الله با زیبای خاصی فرموده اند : نیتی که عمل به دنبال نداشته باشد اجر میبرد، اما عملی که بدون نیت باشد اجر نخواهد برد. (الفتاوى الكبرى (صفحه :

مفهوم نیت:

«نیت» به تعریف ساده عبارت است از: هدف و غایه است که فاعل از فعل خود آن را در نظر گرفته است. مثلاً سؤال میشود: «شما در این کار چه نیت و غایه دارید؟» در جواب گفته میشود: (میخواهم امور زراعتی و تجارتي را رهبری نمایم) در این مقام گفته میتوانیم که (زراعت و تجارت) هدف ما است. و البته این غیر از این معناست که بگوئیم: (رهبری امور زراعتی) موضوع و متعلق نیت ماست. بنابراین، در این استعمال، «نیت» به معنای مصدری یعنی نیت‌کردن نیست، بلکه به معنای «منوی» است.

استعمال دوم «نیت» در معنای مصدر:

استعمال دوم نیت به معنای مصدری که از آن فعل مشتق می‌شود. «لکل امرء ما نوى».

استعمال «نیت» در استعمال سوم، به معنای توجه، التفات و خطور ذهنی به کار می‌رود و غالباً در هنگام انجام عبادات مطرح میشود.

مثلاً به هنگام انجام واداء نماز از کسی سؤال می‌کنیم: «آیا نیت کرده‌ای یا خیر؟» در اینجا، مقصود این است که آیا شخص مذکور در ابتدای انجام نماز، خصوصیات فعل و قصد نهایی از آن، یعنی قرب الهی را به ذهن خود خطور داده است یا نه؟ به عبارت دیگر، هدف و مقصد از نیت کردن در اینجا، توجه و التفات تفصیلی به فعل نماز و تعداد رکعات آن و اینکه به چه مقصودی بایستی به جا آورده شود، می‌باشد.

در اصطلاحات عربی نیز، نیت به معنای متعدد به کار می‌رود: نیت مثل «خيفة»، مصدر است که افعال ماضی و مضارع «نوی»، «ینوی» از آن مشتق می‌شود.

در کتاب المنجد آمده است: کلمه «نیت» در کلام عرب، به معنای اسمی نیز به کار رفته و می‌رود، و لذا در لسان روایات، به صورت جمع یعنی «نیات» آمده است.

اما در زبان عربی، «نیت» به معنای توجه و التفات به کار نرفته است، از این‌رو، باید گفت که استعمال این کلمه در زبان دری به معنای توجه و التفات، غلط مشهور است.

به نظر می‌رسد، منشا این توهم این است که شارع اسلام، «نیت قربت» را در امثال و قبولی احکام تعبیه شرط کرده است و در بین فقها و اصولیین، بحث‌های گسترده‌ای پیرامون این‌که منظور از «نیت» در عبادات چیست؟ صورت گرفته است.

بعضی بر این عقیده‌اند که مراد از نیت کردن «اخطار بالبال»

است. از همین جاست که گاه به غلط، کلمه «نیت» در معنای توجه و التفات به کار می‌رود.

راز و حکمت نیت:

هدف از نیت در نماز و یا هدف نیت در سایر عبادات قصد عنوان در باب عبادات نیست، بطور مثال که گفته شود: نیت کردم ادا سازم چند رکعت، نماز ظهر یا عصر را، روی اوردم بطرف قبله قبله من کعبه شریفه و یا... الله اکبر). بلکه هدف و مقصد از نیت در نماز و سایر عبادات، «قصد قربت» و نزدیکی به پروردگار با عظمت است. روی همین حکمت بود که پیامبر صلی الله علیه وسلم در وصیت به ابوذر می‌فرماید: باید برای تو در هر چیز نیتی باشد، حتی در خواب و خوراک. بنابراین نیت به معنای قصد نزدیکی به الله سبحان تعالی است، روح عمل است، عمل با آن زنده می‌شود و بدون آن می‌میرد، واضح و آشکار است که مرده هیچ اثری ندارد، عبادت با قصد تقرب، صحیح می‌گردد و بدون آن باطل است و چون نیت دارای درجاتی است صحت نیز مراتبی دارد.

تلفظ نیت در نماز:

تلفظ نیت فرق نمی‌کند که: چه به زبان عربی باشد و یا هم غیر عربی باشد، بصورت کل تلفظ آن در زبان در نماز بدعت است. محل نیت در قلب لازم می‌باشد اما تلفظ آن به زبان بدعت است.

محل نیت در نماز:

قبل از همه باید گفت که نیت کردن برای نماز فرض است، این بدین معنی است که نمازگزار به صورت حتمی در ذهن و فکر خویش باید این نیت را داشته باشد که نماز می‌خواند. چراکه رهنمود و هدایت اکید پیامبر صلی الله علیه وسلم همین است: که می‌فرماید: «انما الاعمال بالنیات» (همانا کارها وابسته به نیتهاست) (سند حدیث صحیح: المشكاة: 1-2) ولی تلفظ کردن نیت و جاری ساختن نیت در نماز بزبان و گفتن آن که: نیت کردم با اخلاص، اداء سازم چند رکعت نماز فلان وقت را، روی اوردم بطرف قبله، و یا نیت کردم پشت سر امام حاضر، همه این الفاظ و عبارات یک عمل بدعت در دین مقدس اسلام می‌باشد.

علماء استدلال می‌آورند که:

هیچ اثری در این مورد از پیامبر صلی الله علیه وسلم و یا حتی اصحاب شان وارد نشده است که آنان الفاظ نیت را به زبان

جاری ساخته باشند .

اگر واقعاً ادا کردن نیت نماز بزبان عمل مستحب میبود ، بطور یقین و بصورت حتمی پیامبر بزرگوار اسلام محمد صلی الله علیه وسلم یا صحابه کرام و یا علمای سلف این عمل مستحب را بجاء میاوردند و نیت نماز را بزبان جاری می ساختند ، و امروز این روایات در اختیار ما قرار میداشت ، و به صورت حتمی از این وسواس ما مسلمانان نجات می یافتیم ، ولی با مراجعه به اکثریت کتب فقهی و اسلامی که در باب نماز از جانب علمای شهیر جهان بزبان های مختلفی دنیا تحریر یافته ، همچو روایات در آن یافت نشد که حکم به اداء نیت نماز به بزبان کرده باشد .

در ذیل توجه شما خوانندگان محترم را به عبارت وارده در این بابت که در فتح قدیر شرح الهدایه و مرقات ملا علی قاری درج میباشد ، جلب می نمایم :

« قال بعض الحفاظ : لم یثبت عن رسول الله بطریق صحیح ولا ضعیف انه کان علیه الصلاة والسلام یقول عند الافتتاح : اصلی کذا ، ولا احد من الصحابه والتابعین ، بل المنقول انه کان علیه الصلاة والسلام واذا قام الی الصلاة کبر، وهذه بدعة»

(از پیامبر صلی الله علیه وسلم نه به سند صحیح و نه به سند ضعیف روایتی وارد نشده تا ثابت سازد که پیامبر صلی الله علیه وسلم در آغاز نماز آنرا گفته باشد و یا گفته باشد که من نماز فلان یافلان وقت را بجا میاورم همچنان از صحابه و تابعین هم چنین روایت بعمل نیامده است . ولی از پیامبر صلی الله علیه وسلم چنین روایت است ، زمانیکه پیامبر اسلام به نماز می ایستاد الله اکبر میگفت (تفصیل موضوع را میتوان در فتح قدیر 1-232 و مرقات 1-95 مطالعه فرماید) .

هكذا در سایر عبادات از جمله :

زکات ، طهارت و غیره اداء کردن نیت بزبان اصلاً وجود ندارد . ولی موضوع نیت جاری ساختن بزبان در هنگام حج که تلفظ به لبیک گفتن در شرع وارد شده است مانند : « لبیک اللهم بحج» و یا « لبیک اللهم بعمره» ، در این مورد ، باید گفت این در واقع نیت نسیت بلکه روشن کردن نوع آن عبادت هنگام تلبیه میباشد .

ولی با تاسف باید گفت که : برخی از مسلمانان بدون هیچگونه دلیل شرعی استدلال میاورند که برای حضور قلب بهتر است که نیت نماز در پهلوی اینکه در قلب بعمل می آید ، باید در زبان هم جاری ساخته شود ، تا به اصطلاح رابطه بین قلب

وزبان بطور دقیق قایم گردد ،
وحتی برخی از نمازگزاران بدون هیچگونه منطق شرعی استدلال
میاورند که ذکر وتلفظ نیت بر زبان برای حضور قلب بهتر
ومفید بوده ، زبان وسیله ای است که جوارح را به قلب متصل
ساخته ودر حضور قلب وایجاد خشوع وخضوع بی نهایت موثر میباشد

وحتی میگویند این ذکر نیت با زبان برای پیرمردان وکهنسالان
بی نهایت ضروری بوده که آنان با ذکر نیت با زبان میتوانند
تمرکزی ذهنی وفکری بیشتری را در نماز بدست آرند .

ولی خدمت این تعداد از مسلمانان باید گفت : آیا شما
دانایان هستید یا خداوند بزرگوار که این مسئله را به پیامبرش
صلی الله علیه و سلم امر نفرموده است؟
خداوند میفرماید: « قُلْ أَنْتُمْ أَعْلَمُ أَمْ اللَّهُ » (سوره البقرة :
آیه 140) ، یعنی: (بگو شما داناترید یا خداوند؟) ، و همچنین
میفرماید: « قُلْ أَتَعْلَمُونَ اللَّهَ بِدِينِكُمْ وَاللَّهُ يَعْلَمُ مَا فِي السَّمَاوَاتِ
وَمَا فِي الْأَرْضِ » (سوره الحجرات / 16) ، یعنی: « بگو (ای محمد) ،
آیا دینتان را به خداوند یاد میدهید در حالیکه خداوند از
آنچه که در آسمانها و زمین میباشد آگاه هست؟ ».

شیخ ابن القیم وتلفظ نیت بر زبان نماز:

درمورد تلفظ و بر زبان راندن « نیت » در نماز شیخ ابن
القیم در « اغاثه اللفهان » گفته است: نیت عبارت است
از قصد و آهنگ انجام چیزی، و محل آن دل نیت کننده است
و اصلا به زبان تعلق ندارد - (پس بر زبان راندن آن لازم
نیست)

- لذا از پیامبر صلی الله علیه و سلم و از اصحاب کرام ان ،
هیچ گونه لفظی. درباره « نیت » نقل نشده است، و این
عباراتی که (برای نیت) بعدها پدید آورده اند و بوقت آغاز
وضوء و نماز و یا هر عمل عبادی و غیرعبادی بر زبان
می آورند، شیطان آنها را میدان مبارزه با وسوسه گران قرار
داده ومردم را در گفتن آنها دچار شک و تردید میکند و
آزارشان میدهد و به تصحیح آنها وادارشان مینماید، که
مشاهده میشود چند بار آنها را تکرار میکنند و خود را
درتلفظ آنها، خسته میکنند، اینها هیچکدام جزء نماز
نیستند.

نظریات سایر علماء در مورد نیت در نماز بر زبان :

ملا علی قاری در مرقات (1-95) مینویسد : جناب ملا علی قاری حنفی که از علمای شهیر جهان اسلام میباشد در کتاب خویش مرقات شرح مشکوٰاة میفرماید :

« لايجوز التلفظ بالنية فانه بدعه والمتابعه كما تكون في الفعل تكون في الترك ايضاً » (نیت کردن به زبان گفتن جایز نمی باشد چرا که بدعت است ما همانطوریکه که عمل پیامبر صلی الله علیه وسلم متابعت میکنم ، باید در ترک آن هم از پیامبر صلی الله علیه وسلم متابعت کنیم)

شیخ عبد الحق دهلوی میفرماید :

علامه شیخ عبد الحق دهلوی «عبدالحق محدث دهلوی» یکی از علمای برجسته و معروف نیم قاره هند مینویسد : « والاتباع كما يكون في الفعل واجب كذا في الترك » تابعداری از رسول الله صلی الله علیه وسلم همانطوریکه در فعل واجب است، در ترک هم واجب میباشد (اللمعات 1-36 رد المختار 1-279)
همچنان شیخ دهلوی میفرماید : « و محدثان میگویند که در هیچ جا روایتی از رسول الله صلی الله علیه وسلم نیامده که نیت به زبان کند، همین قدر آمده است که چون به نماز برخاستی الله اکبر گفته، اگر چیزی دیگر خوانده بودی هر آینه روایت نمودندی پس طریقه سنت و اتباع، آن است که هم بر نیت به دل اقتصار کند، و اتباع همچنانکه در فعل واجب است، در ترک نیز می باید، پس آنکه مواظبت نماید بر فعل آنچه شارع نکرده باشد مبتدع بود کذا قال المحدثون . (اشعة اللمعات شرح فارسی مشکوٰاة 1/33 ط ملتان) .

همچنین شیخ دهلوی به نقل از محدثین می افزاید : «به زبان نیت گفتن بدعت است». (شرح سفر السعادة 47- فارسی) .
وباز هم می افزاید : « باید دانست که نیت کار دل است، بر زبان گفتن حاجت نبود، اگر به زبان گوید و دل غافل باشد اعتبار ندارد و اگر فرضاً نیت در دل حاصل گردد بر زبان نیاید یا بر زبان خلاف آن رود، زیان نکند. » (شرح سفر السعادة 36 - فارسی)

هكذا مولوی محمد احسن الصديقي النانوتوی حنفی در حاشیه کنز (1-21) مینویسد : « بل هي بدعة » (این بدعت میباشد)

همچنان برای مطالعه مزید در این بابت مراجعه فرماید :
(اغائة اللفان لام مام ابن القيم (1-136) ، (1-510)

با اختلاف الطبع ، زاد المعاد (1-94) یا (1-69) ، اعلام الموقعین (2-390) یا (2-371) فتاوی ثنائیه لمولانا ابو الوفاء ثناء الله امر تسری (1-178) ، تلبیس ابلیس صفحہ (138 ، 253) السنن والمبتدعات صفحہ (53) للشقیری ، فتح القدير شرح الهدیه (1-232) یا (1-186) مرقات شرح مشکوة (1-94 ، 96) ، الامر با لاتباع والنهی عن الاتبداع صفحہ (295) للسيوطی ، فتاوی الدين الخالص (1-495) فتاوی شيخ امين الله، عمدة الرعايه حاشيه شرح الوقايه (1-159) ، معجم البدع صفحہ (313) للشیخ رائد صبری بنابی علفه)

نیت داشتن و نیت کردن:

قابل تذکر است که «نیت داشتن» با «نیت کردن» تفاوت دارد. وقتی نیت با مصدر «داشتن» ترکیب می‌شود به معنای اسمی است و منظور همان مطلوب و غایت فعل است. اما «نیت» در ترکیب با مصدر «کردن» به معنای مصدری است. آنچه به عنوان عنصری از عناصر افعال اختیاری انسان شمرده می‌شود، نیت به معنای اسمی است و «نیت کردن» اگر به معنای «قصد کردن» باشد، ترکیب غلط اما مشهوری است.

نیت باید قرب الی الله صورت گیرد:

طوری که گفته امیدیم ، انگیزه آگاهانه نسبت به هر عمل نیت آن است و در عبادت ، این انگیزه باید خدایی باشد و نماز به خاطر رضای الهی و در جهت تاءمین خواسته او و اجرای فرمانش و به قصد نزدیک تر شدن به الله (قصد قربت) انجام گیرد.

- اگر در عبادت و نماز، چنین نیت خالصی وجود داشت ، عامل قرب می شود وگرنه جز دوری از الله چیزی دیگری را ببار نمی آورد.

- نیت ، آگاهی و توجه به عمل و هدف آن است . هدف نماز که یادالله است باید همواره در دل و ذهن نمازگزار، زنده باشد و انگیزه های مادی و غیر خدایی از جمله جلب رضایت مردم ، ریا، خودنمایی و شهرت در دل و فکر، راه پیدا نکند.

- هر کاری که رنگ الهی در آن وجود داشته باشد ، آن را ارزشمند و جاودان می سازد .

- در سایه نیت خالص ، کار کم ، زیاد می شود. عمل کوچک ، عظمت می یابد، انفاقی اندک ، پاداشی عظیم می یابد، کار دنیایی و مادی ، به عملی اخروی و معنوی تبدیل می شود.

- اگر کسی عمری در عبادت و روزه و جهاد و انفاق بگذراند، ولی نه بخاطر الله، همه اش تباه است ، و اگر درهمی انفاق ، مرتبه

ای جهاد، گامی کوچک، سجده ای کوتاه، برای الله باشد، نزدالله محفوظ است و از پاداش الهی برخوردار.

محدث عصرعالم شهیر جهان اسلام شیخ محمد ناصر الدین آلبنانی مؤلف کتابی « روش نماز پیامبر صلی الله علیه وسلم » مینویسد : بر نمازگزار لازم است آن نمازی را که برای آن برخاسته نیت نماید، و با قلبش آن نماز را معین کند.

بطور مثال : فرض ظهر یا عصر یا سنت ظهر یا سنت عصر - و نیت شرط یا رکن می‌باشد، و لی تلفظ نمودن نیت با زبان بدعت و مخالف سنت پیامبر صلی الله علیه وسلم است، وحتی هیچ یک از ائمه چهارگانه این را نگفته است. که نیت بزبان هم گفته شود . پس محل نیت قلب است، ضرورت به ادای آن برزبان نیست.

یادداشت ضروری :

خواننده محترم !

از مجموع استدلال های که در فوق ذکری از آن بعمل آوردیم : نیت کردن به زبان در هیچ یکی از عبادتی مشروع نیست زیرا پیامبر صلی الله علیه و سلم و اصحابش در هنگام عبادت نیت را با زبان تلفظ نمی‌گردد اند، واکثریت مطلق علماء تلفظ نیت را با زبان بدعت میدانند، و میفرمایند برای عبادتگرکافیست فقط حضور قلب داشته باشد که چه عبادتی را می‌خواهد انجام دهد و ذکر جملات و الفاظی خاصی در قلب ضروری نیست. ولی با آنهم اگر مسلمانی نیت را در نماز با تلفظ زبان هم انجام دهد، هر چند گفتیم مشروع نیست ولی عبادت شخص باطل نمیشود و انشا الله قابل قبول است.

مجدد الف ثانی شیخ أحمد سرهندی حنفی می فرماید :

آنچه علما در نیت نمازمستحسن دانسته اند که با وجود اراده قلب بر زبان نیز باید گفت، حال آنکه از رسول صلی الله علیه وآله وسلم ثابت نشده، نه به روایت صحیح نه به روایت ضعیف و نه از اصحاب کرام و نه از تابعین عظام که به زبان نیت کرده باشند، بلکه چون اقامت می گفتند تکبیر تحریمه می فرمودند، پس نیت به زبان بدعت باشد (مکتوبات امام ربانی مکتوب 186 حصه سوم صفحه 73 ط سعید کمپنی کراچی)

یادداشت :

مجدد به معنی تجدیدکننده، یعنی هرچه بدعت که در دین آورده شده آنها را ختم کننده ودین را جدید کننده، پس نیت به زبان بدعت است که آن را رد کردند.

عبدالحی لکهنوی می فرماید :

«أحدها الإكتفاء بنية القلب مجزى اتفاقاً و هو الطريقة المشروعة المأثورة عن رسول الله صلى الله عليه وآله وسلم و أصحابه و لم ينقل عن أحد منهم التكلم بنويت او أنوى صلاة كذا فى وقت كذا و نحو ذلك كما حققه ابن الهام فى فتح القدير و ابن القيم فى زاد المعاد و قد فصلت ذلك فى السعاية » (عمدة الرعاية حاشيه شرح وقاية 1 / 159)

مسلك يك گروه: اکتفا به نیت قلب است، این مسأله متفقہ ای است و همین طریق از رسول الله صلى الله عليه وآله وسلم و اصحابش منقول است، و از هیچ کس در نماز به لفظ نویت، یا انوى صلاة كذا فى وقت كذا، منقول نیست چنانکه ابن همام (حنفی) در کتاب فتح القدير و ابن قيم در زادالمعاد بیان کرده اند و من در کتاب السعاية به تفصیل (در این موضوع) بحث کرده ام.

باب یازدهم قیام و تکبیر تحریمه

قیام و ایستاده شدن در نماز:

قیام، یعنی ایستادن جسم و روح در برابر پروردگار با عظمت . قیام، یعنی بر پای خاستن و دوری از سکون و خاموشی است. قیام یعنی جهاد علیه هواهای نفسانی مبارزه با شیطان و آماده شدن برای توبه و استغفار در برابر خالق یکتا است. نماز گزار بعد از اینکه با قوت قلبی و اخلاص تام نیت کرد از جای برمی خیزد و با فروتنی، وقار و آرامش بی نهایت منظم ، در محضر الهی حاضر می شود. در این حالت، سر، که بالاترین و مهمترین عضو از اعضای بدن است، افتاده و افکنده می شود. پایین آمدن سر، نشانه فروتنی در مقابل خالق و دوری از تکبر و ریاء است .

قیام تجلی مساوات، برابری در بین همه است . در نماز، همه یکسان در محضر الهی قیام می کنند: دیگر در بین سیاه و سفید، فقیر و غنی، پیر و جوان، رئیس و مرئوس ، بزرگ و کوچک تفاوتی

وجود ندارد.

قاعده ای رهنمودیک دین مقدس اسلام است که ، نماز گزار در ایستاده شدن (قیام) نباید بسیار راست (شخ) ایستاده شود و نه خم گردد. بلکه کوشش بعمل آرد تا جائیکه ممکن باشد و تا جائیکه صحت وجودی وصیحی اش تقاضا میکند به حالت عادی ایستاده شود .

نماز گزار در حال قیام باید به این حقیقت برسد که این مقام ، مقام خوف و رجا است از پایین انداختن سر که بیانگر تواضع و فروتنی نمازگزار در هنگام نماز است ، الزام قلب را بر تذلل و خشوع و تواضع و دوری از ریاست طلبی و خودبزرگ بینی فهم نماید و بداند که در فردای قیامت، او را در پیشگاه ذات اقدس الهی خود ایستادنی است که چگونگی آن را این ایستادن تعیین می کند، و لذا سزاوار است که انسان آنچه در قدرت و توان دارد، در شیوه قیام نماز خود توجه و اهتمام لازم بخرچ دهد .

نمازگزار در قیام کوشش بعمل آرد تا فاصله ای بین پای خویش را مرعت کند ، برخی از فقها فاصله بین پاها را در قیام کم از کم چار انگشت معرفی داشته اند ولی احادیثی متعددی به توضیح و تشریح این حالت در نماز پرداخته است که انشا الله به توضیح آن می پردازیم .

نمازگزار ، در قیام بطرف محل سجده خویش (نگاه) می نماید ، «الله اکبر» گفته دستهایش را تا شانه ها ، و یا هم تا برابر نرمی گوشهای خویش بلند نماید .

فاصله بین پاها در قیام :

در مورد اینکه فاصله و مقدار باز شدن پاها در حال قیام در نماز به کدام انداز باشد در شرع اسلام کدام نصی که اندازه و مقدار فاصله پای ها را معین کرده باشد ، وارد نشده ، ولی فقها میفرمایند که باید میزان باز شدن پاها مقداری باشد که شانه های نمازگزاران به هم بچسپد باشد ، زیرا در حدیثی که از ابن عمر روایت گردیده است آمده است که :

پیامبر صلی الله علیه وسلم فرمود : «أقیموا الصفوف، و حاذوا بین المناكب و سدوا الخلل و لینوا بآیدی إخوانکم و لاتذروا فرجات للشیطان و من وصل صفا وصله الله، و من قطع صفا، قطعه الله»
«صفهائتان را راست کنید و شانه هایتان را کنار هم قرار دهید و فاصله های خالی را ببندید (در راست کردن صفها) به نرمی از برادرانتان اطاعت کنید و برای شیطان جاهای خالی نگذارید و کسی که صفی را وصل کند خداوند او را وصل می کند و کسی که بین صفی قطع کند خداوند او را قطع می کند.» (روایت حدیث از ابوداود)

همچنان در حدیثی از حضرت انس (رض) روایت است که

پیامبر صلی الله علیه وسلم فرمود :

« رصوا صفوفکم، و قاربوا بینها، و حاذوا بالأعناق فوالذی نفسی بیده، إنی لأری الشیطان یدخل من خلل الصف كأنها الحذف»
«صفهای تان را فشرده کنید و فاصله ها را پر کنید و

گردنهایتان را در یک راستا قرار دهید. قسم به کسی که جانم در دست اوست شیطان را می‌بینم که مانند گوسفند کوچک از جاهای خالی صف داخل می‌شود». (روایت حدیث از ابوداود).
همچنان در حدیثی دیگری از انس (رض) روایت است که پیامبر صلی الله علیه وسلم فرمود :

« أقيموا صفوفكم، فإنى أراكم من وراء ظهري » «صفهایتان را راست کنید زیرا من شما را از پشت سرم می‌بینم».
همچنان حضرت انس (رض) میفرماید : «و هر یک از ما شانه‌ها و پاهایش را به شانه‌ها و پاهای بغل دستی خویش می‌چسباند». «
وكان أحدها يلزق منكبه بمنكب صاحبه و قدمه بقدمه» (روایت از امام بخاری)
نعمان بن بشیر (رض) در حدیثی میفرماید که در حال قیام در نماز : «هریک از ما بچلک پایش را به بچلک پای فرد مجاور خود می‌چسباند». « رأيت الرجل منا يلزق كعبه بكعب صاحبه » (روایت از بخاری).

مراوحة در نماز :

علماء میفرمایند که : اگر احیاناً قرائت امام طولانی شود و قیام وی به درازا کشیده شود، مقتدی میتواند بر یک پا خویش تکیه کند و بعد برپای دیگری تا اندکی بی‌آساید، و این عمل را در زبان عربی «مراوحة» گویند، ولی نباید یک پایش را جلوتر از دیگری قرار دهد؛ بگونه‌ای که یک پایش با پای نمازگزار بغل دستش برابر باشد اما دیگر پایش جلو یا عقب قرار بگیرد، و مراوحة برای کسیکه عذر دارد جایز و برای کسیکه عذری ندارد مکروه است.

امام نووی رحمه الله فرمودند : «اگر نمازگزار بر یک پای ایستاده شود : نماز اش صحیح است ولی کراهت دارد، اما اگر معذور باشد کراهیتی ندارد». (المجموع) (3 / 230) .

همچنان ابن عثیمین رحمه الله در این بابت میفرماید : «اما یک درمیان کردن (پا) که به آن مراوحة بین پاها گویند بگونه‌ای که گاهی بر یک پا و گاهی دیگر بر پای دیگر اعتماد و تکیه شود، این کار ممانعتی ندارد، اللخصوص وقتی که ایستادن انسان (در قیام نماز) طولانی شود، اما نباید یکی از پاها جلوتر از دیگری باشد، بلکه باید هر دو پا مساوی هم قرار بگیرند». (الشرح الممتع) (3/224) .

وضعیت دست‌ها در حال تکبیر تحریمه :

در حالیکه نمازگزار در حال گفتن تکبیر تحریمه است، کف هر دو دست خویش را بطرف قبله نموده و انگشتان دستها بحالت عادی باز گذاشته شوند. بعد از گفتن تکبیر تحریمه (الله اکبر) دست راست خویش بالای دست چپ بشکل ذیل قرار دهد که : انگشت کوچک و شصت دست راست را در بند دست چپ مانند حلقه خویش بیند و سه انگشت متباقی را بحالت عادی بالای دست چپ هموار بگذارد.
شیخ البانی در کتاب صفت نماز پیامبر صلی الله علیه در مورد

بلند کردن دست های در تکبیر تحریمه در نماز مینویسد : همزمان با تکبیر، یا قبل از آن، و یا بعد از آن، دستهایش را بلند نماید، همه اینها در سنت به ثبوت رسیده است. و در حالی که انگشتان کشیده شده، دستهایش را بلند کند. و دو کف دستش را برابر شانه‌هایش قرار دهد، وگاهی هم میتواند در بلند نمودن دستها مبالغه نماید بطوریکه میتواند دست های خویش را تا نزدیک گوشهایش برساند. (و نقطه قابل دقت در این است که با انگشتان ابهام نرمة گوش را دست زدن و گرفتن، در سنت هیچ اصلی ندارد، بلکه این عمل ریشه در وسوسه دارد.)

فلسفه تکبیرة الاحرام ویا تکبیر تحریمه :

قبل از همه باید گفت که هدف و مقصد از گفتن « الله اکبر » در اول هر نماز (پس از نیت) واجب و رکن نماز بشمار میرود، و این گفتن «الله اکبر» را تکبیره الاحرام یا تکبیر افتتاح می گویند.

به این دلیل این تکبیر به تکبیره الاحرام نامیده شده ، زیرا نماز گزار به وسیله این تکبیر انجام آنچه نماز را باطل می کند و برخویش حرام می کند.

طوریکه شخصی که به ادای مراسم حج تشریف می برد ، با مجرد پوشیدن لباس احرام مُحرم می شود و وارد حرم الهی می گردد نماز گزار هم با گفتن تکبیر تحریمه « الله اکبر » وارد حرم نماز می گردد.

در مورد فلسفه تکبیر تحریمه علماء میفرمایند که پس از نیت که تصمیم بر انجام عبادت برای الله و برپایی نماز به قصد تقرب به پروردگار، وارد نماز می شویم. البته همراه با «حضور قلب» و آمادگی روحی و توجه کامل به پروردگار و بروی قبله ایستاده میشویم .

این توجه و حضور دل، همچون روح برای نماز است. الله تعالی برتر و بزرگتر از فکر و خیال ما و برتر از توصیف با قلم و بیان ماست. عظمت او، فراتر از درک و شناخت و تصور ماست. هرچه را اراده کند، در همان لحظه انجام می گیرد. گفتیم : « الله اکبر » الله بزرگ تر است . بزرگ تر از هر چه به وصف آید و در ذهن و زبان بگنجد.

بزرگ تر از آنچه می گویند و می خوانند و می شناسند.

بزرگ تر از فکر و خیال و اندیشه ما و در واقع بزرگ تر از آنکه با دیگران مقایسه شود.

گفتیم با این کلام نماز ما شروع می شود.

این شعار با عظمت ، تکبیرة الاحرام است ، یعنی الله اکبری که با آن به حریم نماز داخل می شویم و غیر الله دیگر همه چیزی را از یاد می بریم و برای جز او عظمتی نمی شناسیم و کارهای خلاف را بر خود حرام می کنیم.

- توجه قلبی به عظمت الله را با تکبیر بر زبان می آوریم تا زبان مان با دل مان همصدا شود. الله اکبر، خطبطلانی است بر همه قدرت های طاغوتی ، وسوسه های ابلیسی و شیطانی و جاذبه های مادی.

- انسان هرچه خداشناس تر شود و عظمت ها و نعمت ها و قدرت های الهی را بیشتر بشناسد، جز الله هرچه هست در نظرش کوچک می شود و خدا بزرگ تر از هر چیز، بلی... الله اکبر فرمانش مطاع است. پدیده ها و انسان را از نیستی به وجود آورده، همه را روزی داده، هدایت کرده، بازگشت همه به سوی اوست و جان و هستی همه جانداران و جمادات، در دست قدرت اوست. اوست که عزت می بخشد و او است که انسان را ذلیل می سازد، بی نیاز است و همه به او محتاجند، انسانها را در رحم مادران، تصویرگری می کند، غرائز هدایتگر را در فطرت آنها به ودیعت می گذارد، مریض ها را شفا می دهد، ناتوان را توان می بخشد، همه چیز مردنی و فانی است مگر ذات او. در قیامت، حساب و کتاب و پاداش و کیفر همه، با اوست. آن روز معلوم خواهد شد که همه کاره اوست و دیگران را کاری ساخته نیست و آنانکه به درگاه غیر او روی آورده اند، باخته و زیان کرده اند...» نماز خویش را با نام چنین خدای با عظمت، شروع می گردد. الله اکبر، شعار برتری و اعتلای مکتب و عقیده ماست. گفتیم نماز با «الله اکبر» شروع می شود و با «رحمة الله» ختم می گردد.

تکبیر تحریمه به نظر بعضی علماء شامل فرائض داخلی و به نظر بعضی شامل فرائض خارجی نماز میباشد و وقتیکه نیت نماز را نمودید باز تکبیر تحریمه الله اکبر (الله تعالی بسیار بزرگ است) گفته میشود.

تکبیر تحریمه و طریقه نماز:

گفتیم به الله اکبر گفتن که الله اکبر تکبیر اولی است نماز شروع میشود و همراه با امام یکجا بدون وقفه گفته شود زیرا ثواب زیاد دارد و متباقی همه تکبیرات به متابعت امام گفته میشود، زمانیکه تکبیر تحریمه الله اکبر (الله تعالی بسیار بزرگ است) گفته میشود، دست های خویش را تا شانه ها و یا هم تا برابر نرمی گوش میرساند و کف دستها باید طرف قبله باشد متباقی انگشتان را به حالت عادی بگیرد بعد از تکبیر دستها را بالای سینه قرار بگیرد که دست چپ در زیر دست راست را بالای بند ان بگذارد طوری که به انگشتان دست راست بند دست چپ را محکم بگیرد.

دعایی که بین اقامه و تکبیر الاحرام خوانده می شود:

سنت پیامبر صلی الله علیه وسلم است زمانیکه اقامه نماز خوانده می شود، مصلین الفاظی را که اقامه کننده می گوید باید آنرا تکرار کنند، بخاطر آنکه اقامه، حکم آذان دوم را میدهد و مانند آذان به آن جواب گفته می شود، با این تفاوت زمانیکه اقامه کننده:

«حیّ علی الصلاة و حیّ علی الفلاح» را می گوید شنونده به جای آن (لا حول و لا قوّة الا بالله) بگوید، و وقتیکه الفاظ (قد قامت

الصلاة (خوانده میشد ، عین همین الفاظ را باید در جواب آن گفته شود ، و جملهی اقامها الله را نگوید چون حدیثی که در این باره آمده ضعیف است و از حدیث صحیح ثابت است که رسول الله صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ فرموده است : « إِذَا سَمِعْتُمُ الْمُؤَذِّنَ فَقُولُوا مِثْلَ مَا يَقُولُ » (هر گاه (ندای) مؤذن را شنیدید آنچه را که می گوید شما هم بگویید حکم این حدیث، شامل آذان و اقامه هر دو می شود چون هر دو آذان نامیده می شوند هر گاه اقامه کننده (لا إله إلا الله) را به پایان می برد، شنوندگان بر پیامبر صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ درود و سلام فرستاده و دعای (اللَّهُمَّ رَبِّ هَذِهِ الدَّعْوَةُ التَّامَّةُ وَالصَّلَاةُ الْقَائِمَةُ...) را بخوانند، همان طور که پس از اتمام آذان نیز همین دعا را می خوانند. سایر دعای که توسط برخی از مسلمانان در بین اقامه و تکبیر تحریمه گفته میشود در شرع دلیلی برایش دیده نمیشود. (مواخذ : فتاوی انجمن دایمی مباحث علمی و افتا (6/89-90).

دعاء بعد از تکبيرة الاحرام و قبل از قرائت سوره فاتحه : دعای استفتاح :

اول :
« سُبْحَانَكَ اللَّهُمَّ وَبِحَمْدِكَ، وَتَبَارَكَ اسْمُكَ، وَتَعَالَى جَدُّكَ، وَلَا إِلَهَ غَيْرُكَ » (أصحاب السنن الأربعة، صحيح الترمذی ۷۷/۱، وصحيح ابن ماجه ۱۳۵/۱) . (بار الها! پاک و منزهی، و حمد از آن توست، و نامت با برکت است و قدرت و شکوه تو بسیار بالاست و هیچ معبودی بجز تو «بحق» وجود ندارد).

دوم :
« اللَّهُمَّ بَاعِدْ بَيْنِي وَبَيْنَ خَطَايَايَ كَمَا بَاعَدْتَ بَيْنَ الْمَشْرِقِ وَالْمَغْرِبِ، اللَّهُمَّ نَقِّنِي مِنْ خَطَايَايَ كَمَا يُنَقِّي الثُّوبُ الْأَبْيَضُ مِنَ الدَّنَسِ، اللَّهُمَّ اغْسِلْنِي مِنْ خَطَايَايَ بِالْثَّلْجِ وَالْمَاءِ وَالْبَرَدِ » (البخاری ۱/۱۸۱، ومسلم ۱/۴۱۹) (بار الها! بین من و خطاهای من، همانند فاصله ای که بین مشرق و مغرب انداخته ای، فاصله بیانداز، و مرا از خطاهایم پاک ساز، همانند لباس سفیدی که از آلودگی پاک می شود. بار الها! خطاهای مرا با برف و آب و تگرگ بشوی).

سوم :
« وَجْهْتُ وَجْهِيَ لِلذِّئِ فَطَرَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ حَنِيفًا وَمَا أَنَا مِنَ الْمُشْرِكِينَ، إِنَّ صَلَاتِي، وَنُسُكِي، وَمَحْيَايَ، وَمَمَاتِي، لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ، لَا شَرِيكَ لَهُ وَبِذَلِكَ أُمِرْتُ وَأَنَا مِنَ الْمُسْلِمِينَ. اللَّهُمَّ أَنْتَ الْمَلِكُ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ، أَنْتَ رَبِّي وَأَنَا عَبْدُكَ، ظَلَمْتُ نَفْسِي وَاعْتَرَفْتُ بِذُنُوبِي فَأَعْفِرْ لِي ذُنُوبِي جَمِيعًا إِنَّهُ لَا يَغْفِرُ الذُّنُوبَ إِلَّا أَنْتَ. وَاهْدِنِي لِأَحْسَنِ الْأَخْلَاقِ لَا يَهْدِي لِأَحْسَنِهَا إِلَّا أَنْتَ، وَاصْرِفْ عَنِّي سَيِّئَهَا، لَا يَصْرِفُ عَنِّي سَيِّئَهَا إِلَّا أَنْتَ، لَبَّيْكَ وَسَعْدَيْكَ، وَالْخَيْرُ كُلُّهُ بِيَدِكَ، وَالشَّرُّ لَيْسَ إِلَيْكَ، أَنَا بِكَ وَإِلَيْكَ، تَبَارَكَ وَتَعَالَيْتَ، أَسْتَغْفِرُكَ وَأَتُوبُ إِلَيْكَ » (مسلم ۱/۵۳۴) (من چهره ام را به سوی ذاتی

متوجه کرده ام که آسمان ها و زمین را آفرید، در حالی که من از باطل روی گردان شده و به سوی حق آمده ام، و از مشرکان نیستم، نماز، عبادت، زندگی و مرگم از آن پروردگار جهانیان است که شریکی ندارد، دستور یافته ام که چنین کنم، و من از فرمانبرداران می باشم. پروردگارا! توئی پادشاه، بجز تو، معبودی «بحق» وجود ندارد. تو پروردگار من هستی و من بنده ی توأم، بر خود ظلم کردم، و به گناهم اعتراف نمودم، همه ی گناهانم را ببخشای، همانا بجز تو کسی گناهانم را نمی آمرزد. الهی! مرا به نیکوترین اخلاق و خصلت ها، رهنمون فرما، همانا بجز تو کسی نیست که مرا بسوی آنها هدایت کند. الهی! خصلت های بد را از من دور بگردان، زیرا بجز تو کسی نیست که آن ها را از من دور بگرداند. من در بارگاهت حاضرم، و برای اطاعتت آماده ام، هرگونه خیر و نیکی در اختیار توست، بدی را به سوی تو راهی نیست. الهی! من به لطف تو موجودم، و به سوی تو متوجه ام، تو بسیار بابرکت و برتر هستی، از تو آمرزش می خواهم، و در بارگاهت توبه می کنم).

چهارم :

«اللَّهُمَّ رَبَّ جِبْرَائِيلَ، وَمِيكَائِيلَ، وَإِسْرَافِيلَ فَاطِرَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ، عَالِمَ الْغَيْبِ وَالشَّهَادَةِ، أَنْتَ تَحْكُمُ بَيْنَ عِبَادِكَ فَيَمَّا كَانُوا فِيهِ يَخْتَلِفُونَ، اهْدِنِي لِمَا اخْتَلَفَ فِيهِ مِنَ الْحَقِّ بِإِذْنِكَ، إِنَّكَ تَهْدِي مَنْ تَشَاءُ إِلَى صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ» (مسلم ۱/۵۳۴) (الهی! پروردگار جبرائیل و میکائیل و اسرافیل، ای مبدع آسمان ها و زمین، و آگاه از دنیای پنهان از دیدگان، و مطلع از جهان عیان، تو در بین بندگان در آن چه که در آن اختلاف می ورزند، حاکمی، مرا به آنچه که از حق در آن اختلاف شده است، با اراده ات هدایت کن، چرا که تو هرکس را که بخواهی به راه راست هدایت می کنی).

پنجم :

«اللَّهُ أَكْبَرُ كَيْبَرًا، اللَّهُ أَكْبَرُ كَيْبَرًا، اللَّهُ أَكْبَرُ كَيْبَرًا، وَالْحَمْدُ لِلَّهِ كَثِيرًا، وَالْحَمْدُ لِلَّهِ كَثِيرًا، وَسُبْحَانَ اللَّهِ بُكْرَةً وَأَصِيلًا» ثلاثاً « وَأَعُوذُ بِاللَّهِ مِنَ الشَّيْطَانِ: مِنْ نَفْخِهِ، وَنَفْثِهِ، وَهَمْزِهِ »

(ابو داود ۱/۲۰۳، وابن ماجه ۱/۲۶۵، وأحمد ۴/۸۵، و مسلم از ابن عمر م به این صورت و در ضمن قصه ای روایت شده است) (اللَّهُ، برترین و بزرگترین است، همه ی ستایش ها به کثرت مخصوص اوست، من صبح و شام او را تسبیح می گویم) (سه بار) (به الله پناه می برم از غرور، سحر و وسوسه ی شیطان).

ششم :

«اللَّهُمَّ لَكَ الْحَمْدُ أَنْتَ نُورُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَنْ فِيهِنَّ، وَلَكَ الْحَمْدُ أَنْتَ قَيِّمُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَنْ فِيهِنَّ، (وَلَكَ الْحَمْدُ أَنْتَ رَبُّ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَنْ فِيهِنَّ) (وَلَكَ الْحَمْدُ لَكَ مُلْكُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَنْ فِيهِنَّ) (وَلَكَ الْحَمْدُ أَنْتَ مُلِكُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ) (وَلَكَ الْحَمْدُ أَنْتَ الْحَقُّ وَوَعْدُكَ الْحَقُّ، وَقَوْلُكَ الْحَقُّ وَلِقَاؤُكَ الْحَقُّ، وَالْجَنَّةُ حَقٌّ وَالنَّارُ حَقٌّ، وَالنَّبِيُّونَ حَقٌّ، وَمُحَمَّدٌ حَقٌّ وَالسَّاعَةُ حَقٌّ) (اللَّهُمَّ لَكَ أَسْلَمْتُ، وَعَلَيْكَ تَوَكَّلْتُ وَبِكَ آمَنْتُ، وَإِلَيْكَ أُنَبِّئُ، وَبِكَ خَاصَمْتُ،

وَإِلَيْكَ حَاكَمْتُ، فَاعْفِرْ لِي مَا قَدَّمْتُ، وَمَا أَخَّرْتُ، وَمَا أَسْرَرْتُ، وَمَا
 أَغَلَنْتُ (أَنْتَ الْمُقَدِّمُ، وَأَنْتَ الْمُؤَخِّرُ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ) (أَنْتَ إِلَهِي
 لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ ». (البخاری مع الفتح ۳/۳ و ۱۱۶/۱۱ و ۳۷۱ / ۱۳ ،
 ۴۲۳ ، ۴۶۵ و مسلم همانند آن به صورت اختصار روایت نموده است
 (۵۳۲/۱) بار الها! حمد از آن تو است، تو نور آسمان ها و
 زمین، و آنچه که در ما بین آنهاست، هستی. حمد از آن تو است،
 تو سرپرست آسمان ها و زمینی، و آنچه که در بین آنهاست. (و
 حمد از آن تو است، تو پروردگار آسمان ها و زمین و آنچه که
 در بین آنهاست، هستی). (و حمد از آن تو است، تو پادشاه
 آسمان ها و زمین هستی). (و حمد از آن توست) (تو حقی،
 وعده، گفتار، لقاء، بهشت، آتش، پیامبران، محمدص، و روز
 قیامت حق هستند) (پروردگارا! من تسلیم توأم، و بر تو توکل
 نمودم، و به تو ایمان آوردم، و به سوی تو برگشتم، و بخاطر
 تو دشمنی ورزیدم، و حاکمیت از آن تو است، و گناهایی را که
 پیش از مرگ فرستاده ام و آنچه را که بعد از مرگ، خواهند
 آمد، و آنچه را که پنهان نموده ام، و آنچه را که آشکار
 ساخته ام، ببخشای، تقدیم و تأخیر بدست تو است، و هیچ معبودی
 بجز تو «بحق» وجود ندارد).

فضیلت تکبیر تحریمه در روایت اسلامی :

از جمله امور مستحب و سنت؛ حاضر شدن در نماز جماعت هنگام
 تکبیرة الاحرام امام است، و در مورد فضیلت دریافتن امام در
 آن وقت آثار و نصوصی وارد شده است از جمله روایتی که امام
 ترمذی از انس بن مالک رضی الله عنه آورده که گفت: رسول الله صلی الله
 علیه وسلم فرمود: «مَنْ صَلَّى لِلَّهِ أَرْبَعِينَ يَوْمًا فِي جَمَاعَةٍ يُدْرِكُ
 التَّكْبِيرَةَ الْأُولَى ، كُتِبَتْ لَهُ بَرَاءَتَانِ : بَرَاءَةٌ مِنَ النَّارِ ،
 وَبَرَاءَةٌ مِنَ النَّفَاقِ» ترمذی (241) یعنی: «هرکس چهل روز نمازش را
 در جماعت با تکبیره الاحرام بخواند، برایش دو برائت نوشته
 می‌شود: نجات از آتش جهنم و برائت از نفاق».
 این حدیث بصورت موقوف از انس بن مالک رضی الله عنه روایت شده و
 البته برخی گفته اند که این حدیث مرفوع است ولی امام ترمذی
 و دارقطنی گفته اند که موقوف بودن حدیث راجح است، و علامه
 البانی حدیث را حسن و مرفوع دانسته است. والله اعلم
 - سعید بن مسیب رحمه الله از کبار تابعین میفرماید : به مدت
 پنجاه سال تکبیرة الاحرام آغازین جماعت را از دست ندادم. «
 حلیة الأولیاء » (2 / 163).

- وکیع بن جراح میفرماید : کاکایش نزدیک به هفتاد سال
 تکبیرة الاحرام اول (نماز جماعت) را از دست نداد، و من نزدیک
 به دو سال کمتر از او بودم و ندیدم که او رکعتی را از دست
 داده باشد.

« مسند ابن الجعد » (755)

- از ابراهیم نخعی روایت است که : هرگاه کسی را دیدی که
 نسبت به دریافتن تکبیرة الاحرام آغاز جماعت سستی می کند،
 دستت را از او بشور (یعنی خیری در او نیست).

« حلیة الأولیاء » (4 / 215).

- یحیی بن معین میفرماید : شنیدم که وکیع می گفت: کسی که تکبیرة الاحرام اول را درنیابد پس انتظار خیر آنرا نداشته باشد « شعب الایمان» للبیهقی (2652).
ابن حجر رحمه الله میفرماید : « آثار منقول زیادی از سلف در مورد فضیلت دریافتن تکبیرة الاحرام وارد است». «التلخیص الحبیر» (2 / 131).
بنابراین بر نمازگزارن است تا به رسیدن تکبیرة الاحرام آغازین امام در نماز جماعت حریص بود.

ماموم چگونه میتواند فضیلت تکبیرة الاحرام را کمایی نمود :

علما در مورد اینکه ماموم چگونه میتواند فضیلت تکبیرة الاحرام را کمایی نماید اقوالی متعددی را ارائه نموده اند که در اینجا به ذکر چند قولی از اقوال علماء اکتفاء مینمایم :

اول:

ماموم با حضورش در وقت گفتن تکبیرة الاحرام امام، فضیلت آنرا دریافته است و باید تکبیر ماموم بدون تاخیر بعد از تکبیر امام باشد.

دوم:

ماموم فضیلت آنرا تا زمانی که هنوز امام شروع به فاتحه نکرده دریافته است.

سوم:

هرگاه ماموم قبل از اینکه امام قرائت فاتحه را بپایان برساند به وی برسد، او فضیلت تکبیرة الاحرام را دریافته است. و این قول وکیع است چنانکه هنگامی که از او در مورد حدود تکبیرة الاولی می پرسند او جواب می دهد: « تا زمانی که هنوز امام قرائت فاتحه را تمام نکرده است». «طبقات المحدثین» للأصبهانی (219/3).

چهارم:

هرگاه ماموم در هنگام قیام رکعت اول به امام برسد، او فضیلت تکبیرة الاحرام را دریافته است زیرا محل و وقت تکبیرة الاحرام، قیام رکعت اول است.

پنجم:

ماموم فضیلت تکبیرة الاحرام را تا رکوع رکعت اول امام مادامیکه به آن برسد دریافته است. و این مذهب امام صاحب ابوحنفیه است. (برای مزید معلومات مراجعه فرماید : به «رد المحتار» (4/131)، « الفتاوی الهندیة » (3 / 11)، « المجموع » (4 / 206).

بنظر می رسد که قول اول صحیح تر باشد و آن قول جمهور علما از جمله قول ونظریه امام شافعی و امام حنابل نیز می باشد. امام نووی میفرماید : «مستحب است که ماموم بر رسیدن به تکبیرة الاحرام آغازین امام محافظت و تداوم داشته باشد، و

چندین قول در مورد وقت دریافتن آن وارد شد است که صحیح ترین آنها آنست که ماموم شاهد و شنونده ی تکبیرة الاحرام امام در آغاز نماز باشد و او نیز بعد از وی تکبیر بگوید، چنانکه بعد از آنزمان برسد دیگر فضیلت آنرا از دست داده است...» .
«روضة الطالبین وعمدة المفتین» (1/446).

و امام ابن رجب میفرماید: «ابراهیم بن حارث از امام احمد ذکر کرده؛ کسی که در لحظه ی تکبیرة الاحرام امام همراه او نباشد پس او فضیلت آنرا دریافته است.»
و باز میفرماید: «وکیع گفته است: کسی که با امام خود آمین (بعد از فاتحه) را دریابد، پس او فضیلت تکبیرة الاحرام با امام را دریافته است. ولی امام احمد این گفته را رد کرده و می گوید: فضیلت تکبیرة الاحرام جز با رسیدن به تکبیرة الاحرام امام حاصل نمی شود.»

و ابن مفلح رحمه الله میفرماید: «جماعتی گفته اند: فضیلت تکبیرة الاحرام اول جز با حضور در لحظه ی گفتن تکبیر امام حاصل نمی شود.» «الفروع» لابن مفلح (1/521).
و حجاوی گفته: رسیدن به تکبیرة الاحرام امام فضیلت است، و این امر با حضور ماموم در هنگام تکبیر امام و گفتن تکبیر توسط او بعد از تکبیر امام حاصل می شود.»

و شیخ ابن عثیمین میفرماید: «سنت آنست که هرگاه امام تکبیر گفت تو نیز بعد از وی تکبیر بگویی تا فضیلت تکبیرة الاحرام را بدست آوری، چنانکه از پیامبر صلی الله علیه وسلم ثابت شده که فرمود: «إذا کبر فکبروا» یعنی: هرگاه امام تکبیر گفت پس شما نیز تکبیر بگویید، حرف (فاء) در «فکبروا» بر ترتیب و تعقیب دلالت دارد، یعنی از لحظه ای که امام تکبیر می گوید و صوت او با (راء) در (الله اکبر) قطع می شود، تو نیز تکبیر بگو و نباید در آن لحظه به چیز دیگری مشغول باشی؛ نه دعا و نه سخن گفتن با پهلوی خود، زیرا اشتغال به این موارد در آن لحظه باعث خواهد شد تا فضیلت تکبیرة الاحرام را از دست بدهی» «لقاء الباب المفتوح» (2/192).

و شیخ صالح فوزان می گوید: «فضیلت تکبیرة الاحرام جز با حضور ماموم در هنگام تکبیر امام حاصل نمی شود.» «الملخص الفقهي» (140/1)

حکم فراموشی تکبیرتحریمه در نماز:

گفتیم که تکبیرة الاحرام آغازین نماز از ارکان نماز است، و هرکس عمدا یا سهوا آنرا فراموش کند و یا نگوید، نمازش باطل است و بر وی لازمست که نمازش را از سر واز نواعاده نماید، و اما کسی که در نماز جماعت باشد و بعد از خواندن مقداری همراه امام بیاد آورد که تکبیرة الاحرام را نگفته، لازم نیست نمازش را قطع کند، بلکه از لحظه ای که بیادمی آورد باید تکبیرة الاحرام را بگوید گویا تازه وارد جماعت شده است و همانجا را ابتدای نمازش قرار دهد، و بعد از سلام امام نمازش را تکمیل کند.

شیخ ابن باز رحمه الله در جواب سوالی، اگر کسی تکبیرة

الاحرام را فراموش کند، آیا به نماز خویش ادامه دهد تا تمام می شود و بعداً آنرا تکرار کند، و یا نمازش را قطع کند و تکرار نماید؟

میفرماید: «اگر گفتن تکبیرة الاحرام را فراموش کند یا در گفتن آن شک کند، بر او لازمست بلافاصله که متوجه می شود تکبیر گوید، و بنا را بر آنچه بعد از تکبیر درمی یابد قرار دهد، مثلاً اگر بعد از رکعت اول امام تکبیر گفت، اینگونه حساب کند که او رکعت اول را از دست داده و لذا بعد از سلام امام (برخیزد) و آن یک رکعت را قضاء نماید، و اگر در رکعت سوم تکبیرش را گفت، اینگونه حساب کند که دو رکعت را از دست داده، لذا بعد از سلام امام دو رکعت را قضاء کند، و این هنگامی است که دچار وسوسه نشده باشد، اما اگر فرد وسواسی باشد یا دچار وسوسه شده باشد، اینگونه حساب کند در همان اول نماز تکبیر گفته، و چیزی را (بعد از سلام امام) قضاء نکند، تا مایه خواری شیطان و مقابله با وسوسه او باشد». مجموع فتاوی الشیخ ابن باز (275/11).

یادداشت در مورد سکوت در حال قیام :

محدثین در مورد سکوت و مکث در قیام نمازمینویسند که از پیامبر صلی الله علیه و سلم دو بار مکث در قیام نماز وارد شده است، یکی مستقیماً بعد از تکبیرة الاحرام، و دیگری درست قبل از رکوع. سکوت بعد از تکبیرة الاحرام بخاطر قرائت دعاء استفتاح میباشد که البته قرائت آن سنت است. ولی سکوت قبل از رکوع و بعد از قرائت قرآن، سکوتش کوتاهتر است و چیزی خوانده نمیشود، و شاید علت مکث قبل از رکوع آنست که پایان قرائت قرآن به الله اکبر رکوع وصل نشود، لذا سنت است که پس از پایان قرائت کمی مکث کرد، و سپس الله اکبر رکوع گفت و به رکوع رفت.

باب دوازدهم چگونگی وضع انگشتان و مچ دست در نماز

1- وضع انگشتان در حالت تکبیر تحریمه:

مطابق سنت فعلی پیامبر صلی الله علیه وسلم بعد از تکبیر تحریمه (تکبیر اول یعنی الله اکبر گفتن بعد از نیت) ، در حالیکه نماز گزار برای ادا نماز ایستاده میشود ، و با مراعات حالت قیام: (نماز گزار نباید در بسیار راست (شخ) و نه خم ایستاده گردد. بلکه به حالت عادی بایستد. طوریکه بین دو پایش کم از کم چار انگشت فاصله وجود داشته باشد ، در حالیکه در حالت بطرف محل سجده (نگاه) می نماید ، «الله اکبر» گفته دستهایش را طوری تا نرمی گوشها و یا تا برابر شانه های اش بلند می نماید .).

وضعیت انگشتان و ، کف هر دو دست در حالت تکبیر تحریمه در حالیکه بطرف قبله بوده انگشتان دستها بحالت عادی باز نگاه داشته شوند.

یادداشت ضروری:

تماس با انگشتان ابهام با نرمی گوش و یا دست زدن و یا گرفتن نرمی گوش ها در حال تکبیر تحریمه که برخی از علماء فقهی بدان اشاره نموده است ، در سنت پیامبر صلی الله علیه وسلم هیچگونه اصلی ندارد .

عالم جلیل القدر جهان اسلام شیخ البانی در این مورد میفرماید: این عمل که توسط برخی از نماز گزاران صورت میگیرد ناشی از وسواس میباشد . (برای تفصیل بیشتر موضوع مراجعه شود به رساله نماز رسول الله از شیخ البانی)

2- وضع انگشتان در حالت بعد از تکبیر تحریمه :

مطابق سنت فعلی پیامبر صلی الله علیه وسلم بعد از تکبیر تحریمه (تکبیر اول یعنی الله اکبر گفتن بعد از نیت) ، گذاشتن کف دست راست بر پشت دست چپ و محکم گرفتن مچ دست چپ توسط انگشتان دست راست و یا محکم گرفتن مچ دست چپ توسط دو انگشت سبابه (انگشت شهاده) و انگشت بزرگی دست و مطابقی سه انگشت بالای بند دست ، بصورت هموار قرار میدهد .

شیخ البانی در کتاب در ساله معروف خویش در مورد صفت نماز پیامبر صلی الله علیه در مورد بلند کردن دست ها در تکبیر تحریمه مینویسد :

همزمان با تکبیر، یا قبل از آن، و یا بعد از آن، دستهایش را بلند نماید، همه اینها در سنت پیامبر صلی الله علیه وسلم به ثبوت رسیده است.

نماز گزار در حالی که انگشتان شان کشیده میباشد، دستهایش

را بلند کند.
و دو کف دستش را برابر شانه‌هایش قرار دهد، و گاهی هم می‌تواند در بلند نمودن دستها مبالغه نماید بطوریکه می‌تواند دست‌های خویش را تا نزدیک گوشه‌هایش برساند.

3- وضع انگشتان دست در حالت رکوع:

وضع انگشتان مطابق به سنت عملی پیامبر صلی الله علیه وسلم ، این بود که انگشتان مبارک شان را در حال رکوع باز نموده وزانو های مبارک شان را در حال که انگشتان شان باز سر زانو های خویش را محکم می‌گرفتند .

4- وضعیت انگشتان در حالت سجده:

وضعیت انگشتان نماز گزار مطابق سنت عملی پیامبر صلی الله علیه وسلم در سجده ، این بود که در وقت سجده انگشتان مبارک شان را با هم می‌چسبانید ، در حالیکه سران انگشتان بطرف قبله بود، دست‌های خویش را یا در برابرای زیر گوش‌ها و یا هم در برابری زیر شانه‌ها قرار میداند.

دور نگهداشتن بازو ها در حالت سجده:

در حدیثی از عبدالله بن مالک بن بُحَیْنَه (رضی الله عنه) در مورد حالات دست‌ها و هر دو بازوی پیامبر صلی الله علیه وسلم آمده است: که رسول الله صلی الله علیه وسلم هنگام نماز خواندن آن چنان دستهای شان را از یکدیگر دور نگهداشتند ، که سفیدی زیر بغل شان معلوم میشد . (رواء البخاری 390)

5- وضع انگشتان و مچ دست در بالاشدن از سجده دوم به رکعت دوم:

مطابق به سنت فعلی پیامبر صلی الله علیه وسلم ، زمانی که آنحضرت از سجده دوم را به اتمام میرسانید ، و می‌خواهست به رکعت دوم برورد ، مچ دست‌های مبارکش را مشت کرده همانطور که شخص خمیر کننده مشت میکرد ، آنرا بر زمین تکیه میداد ، و برای رکعت دوم بر می‌خواست .

6- وضع و حالات دست و انگشتان در نشستن برای تشهد:

مطابق به سنت عملی پیامبر صلی الله علیه وسلم ، نماز گزار بعد از اینکه از رکعت دوم فارغ شد، و می‌خواهد برای تشهد بنشیند، باید گفت که به (حالت افتراش، بنشیند یعنی مطمئن و آرام بنشیند تا اینکه هر استخوانی در جای خودش قرار گیرد.

یعنی جایز نیست که بصورت اقعاء بنشینند. (در این حالات نمازگزار باید کف دست راستش را بر ران و زانوی راست، خویش بگذارد، و آخر آرنج راستش را بر رانش بگذارد، و از آن دور ننماید، و کف دست چپش را بر ران و زانوی چپش بگستراند، و جایز نیست بر دستش تکیه زده و بنشیند، مخصوصاً بر دست چپ.

7- وضع و حالات مج دست و انگشتان در خواندن تشهد :

نماز گزار مطابق به سنت عملی پیامبر صلی الله علیه وسلم در حین خواندن تشهد در حالیکه انگشت سبابه (انگشت سبابه یا شهادت) خویش را حرکت می دهد، و به بسوی آن نگاه کند . در احادیث آمده است که نمازگزار باید :گاهی همه انگشتان دست راستش را مشت کند، و انگشت ابهام را بر انگشت وسطی بگذارد.

و گاهی انگشت ابهام را با وسطی حلقه نماید. و با انگشت سبابه (انگشت شهادت) بسوی قبله اشاره کند. و به انگشتش نگاه کند. و از اول تشهد تا آخرش آنرا حرکت دهد و با آن دعا نماید. نماز گزار صرف به انگشت دست اشار نماید، و به انگشت دست چپش اشاره نکند.

مراعات کردن هم این حالات انگشت ها در تشهد مهم است که باید مراعات شود ، و هیچگونه تفاوت و فرق بین زن و مرد موجود نمی باشد .

یادداشت :

(این بحث را میتوانید در باب حکم حرکت دادن انگشت سبابه (انگشت شهادت) در تشهد بصورت مفصل مطالعه فرمایید .)

باب سیزدهم محل بستن دستها در نماز

مقدمه :

در احکام شرعی عبادتی مرجع و منبع که باید مانند اساس از آن پیروی و متابعت شود همان شرع محمدی است که مبتنی بر آیات و سنت رسول الله صلی الله علیه و سلم میباشد . در مسایل شرعی موارد که شرع در آن روشن است مراجع به تصور ، برداشت و فهم یک انسان خارج از اصول و نصوص شرعی امریست اضافی ، غیر ضروری و اصلاً جواز ندارد .
خواننده محترم !

در عبادات حق اعمال سلیقه نداریم و عبادات توقیفی است و هر گونه حذف و اضافه در عبادات بدعت محسوب می شود . مساله بستن دستها در نماز روش پیامبر صلی الله علیه و سلم می باشد ، مساله احترامی و عدم احترامی مطرح نیست ، و اگر احیاناً مساله احترامی مطرح بحث باشد ، در هر بخش زندگی مفهوم احترام بشکل خاص خود است . بطور مثال احترام در محیط نظامی و عسکری از جمله دست گذاشتن بر پیشانی .

احترام در هر جایی به شکل خاصی آن صورت میگیرد ، مثلاً در بخش نظامی و قوای مسلح (اردو و پولیس) که محیط خاصی است ، احترام به گونه خاصی صورت می پذیرد ، است . پس یک شخص نظامی بگوید من در نماز دستم را در مقابل پیشانی می گیرم چون ادب و احترام نظامی به این ترتیب است ! یا احترام اقوام مختلف ، مثل که آداب و رواج خاصی احترام برای خویش دارند . در مورد محل بستن دست در نماز که آیا محل بستن ، بالای سینه است ، یا بالای ناف ، و یا هم محل بستن دست زیر ناف است ، و یا هم سر ناف ، علماء و شارعین شرع هر کدام به استناد و استدلال ، فهم دینی خویش با استنباط از اصول شرعی ، فتوای شرعی صادر نموده اند ، و نظریات فقهی خویش را در مورد جمع بندی نموده اند .

بخاطر روشن شدن این مسئله در این باب ، به استناد احادیث در فهم این مسئله و اینکه کدام روایت و فهم از منابع اصلی دقیق و درست است معلومات دقیق و مستند را خدمت خوانندگان خویش تقدیم خواهیم داشت .

ناگفته نباید گذاشت که در این بخش کوشش بعمل آمده تا کما حقه و با تمام امانت داری موضوع مورد تحقیق قرار گیرد . چنانچه در بالا متذکر شدیم اساس و منبع برای ما در همه عرصه های زندگی بخصوص در بخش عبادت قرآن عظیم الشان ، و سنت پیامبر اسلام محمد مصطفی صلی الله علیه و سلم است .

قاعده اساسی این است که همه محققان و پژوهشگران واجد شرایط اسلامی و بخصوص از مسلمانان اینست تا خود نیز به کتب تفاسیر ، احادیث نبوی و اقوال امامان مذاهب و سایر علمای مشهور جهان اسلام ، مراجعه نموده و به دریافت راه و فهم درست از احکام الهی و این حکم تعمق نموده به صحت و سقم موضوع غور

و بررسی بیشتر نموده و همان رای را از جحیت بدهند، که مطابق به شرع خرای محمدی بوده و به نصوص شرعی روایات آن ثابت باشد.

خواهر و برادر مسلمان!

هدف نهایی ما از تقدیم و پینکش کردن این مبحث و تحقیق در این عرصه، اینست تا نماز ما مطابق روش نماز پیامبر صلی الله علیه وسلم بصورت دقیق تعریف، توضیح و اجراء گردد. میخوایم به توضیح و تعریف این موضوع، چگونگی بستن دست های پیامبر اسلام محمد صلی الله علیه وسلم را برای شما توضیح بدارم، همه این روایات مستند به احادیث صحیحه بوده، طوریکه گویا نماز رسول الله صلی الله علیه وسلم را در برابر چشمانت تجسم یافته و تا همان انتخاب مسلمان شود که آنحضرت صلی الله علیه وسلم اجرا و عمل میکرد.

در این باب مسأله را چنان توصیف خواهیم نمود، تا خواندن نماز پیگیری نموده و این خواندن مطابق شرع محمد صلی الله علیه وسلم بوده و سبب قبول نزد پروردگار ما گردد. و این زمانی اجرا و عملی میگردد که: فرموده ای پیامبر صلی الله علیه وسلم که میفرماید: «صَلُّوا کَمَا رَأَيْتُمُونِي أُصَلِّي» (آنگونه که مرا می بینید نماز می خوانم، نماز بخوانید) عمل نموده باشیم.

اساساً چرا باید نماز بخوانیم؟

عبودیت و پرستش یکی از نیازهای ضرورت های انسان است. تمامی انسان ها از ابتدا تا به امروز بشکل از اشکال، پرستش داشته اند. علماء بعد از تحقیقات که بمعمل آورده اند، بدین نتیجه رسیده اند که: روح انسان نیاز و ضرورت به عبادت و پرستش دارد. هیچ چیزی نمیتواند، جای آن را پر کند، والله یگانه موجودی است که لایق پرستش است.

اگر تاریخ ادیان و مذاهب مورد بررسی قرار گیرد با تمام وضاحت در خواهیم یافت که هر کدام از مکاتب و ادیان، برداشت و اشکالی برای عبادت دارند اما همه ادیان آسمانی به دنبال پرستش و عبادت اند، حتی موجودات دیگر نیز به عبادت و پرستش مشغولند.

قرآن عظیم الشان میفرماید: «كُلٌّ قَدْ عَلِمَ صَلَوَتَهُ وَ تَسْبِيحَهُ؛ - نور: آیه ۲۴» (تمامی موجودات نماز و تسبیح خدا را می دانند) و باز در جای دیگر میفرماید: «إِنْ مِنْ شَيْءٍ إِلَّا يَسْبُحُ بِحَمْدِهِ وَ لَكِنْ لَا تَفْقَهُونَ تَسْبِيحَهُمْ» (- اسراء (17) آیه هر موجودی با حمد، خدا را تسبیح میگوید، لیکن شما تسبیح آنان را نمی فهمید).

نماز، در میان همه عبادات، یکی از مهمترین عبادات الهی بشمار رفته، بنابر عظمت که نماز در جمله عبادات دارد،

حدود ۱۰۴ مورد کلمه (صلاة) با مشتقاتش در قرآن کریم ذکر شده و در پانزده مورد صریحاً به آن امر شده و در چند جا نیز رسول الله صلی الله علیه وسلم درباره آن مورد خطاب قرار گرفته است. گذشته از اینها فواید و نتایج ارزنده ای نیز برای نماز در

قرآن بیان شده است ، چنانچه می فرماید: «..أَقِمِ الصَّلَاةَ لِيَذُكَّرَ» (برای یاد من نماز بگذار.) .

در مورد مقام و منزلت تربیتی نماز قرآن با ظرافت خاص میفرماید: «أَقِمِ الصَّلَاةَ إِنَّ الصَّلَاةَ تَنْهَى عَنِ الْفَحْشَاءِ وَالْمُنْكَرِ» (سوره عنكبوت، آیه 45). (نماز بگذار که نماز انسان را از فحشا و منکر باز می دارد.) .
در دین مقدس اسلام و شریعت غرای محمدی نماز رأس اسلام ، چهره دین ، موجب تقرب اهل تقوا به خداوند، افضل اعمال بعد از معرفت الله ، ستون خیمه دین و مانند آن معرفی گردیده است .

پیامبر صلی الله علیه وسلم فرموده است:
« مَثَلُ الصَّلَاةِ مَثَلُ عَمُودِ الْفُسْطَاطِ، إِذَا ثَبَتَ الْعَمُودُ نَفَعَتِ الْأُطْنَابُ وَالْأُوتَادُ وَالْغِشَاءُ، وَإِذَا انْكَسَرَ الْعَمُودُ لَمْ يَنْفَعْ طَنْبٌ وَلَا وَتْدٌ وَلَا غِشَاءٌ» (مثل نماز همانند عمود و ستون خیمه است. هرگاه عمود ثابت باشد، طنابها، میخها و پرده نافع است ولی در صورتی که عمود شکست ، طناب ، میخ و پرده سودی نمی بخشد.)
خواننده محترم!

بسیاری از انسانها می پرسند، که عبادت برای الله و از جمله نماز برای چیست ؟ مگر الله سبحان به عبادت بندگان خود، نیازمند است که به آن امر کرده است ؟ در جواب این تعداد از اشخاص باید گفت که عبادت به خاطر رفع نیاز از بی نیاز الهی نیست. طاعت و عصیان بندگان هیچ نوع سود و زیانی برای پروردگار ندارد.

پروردگار با عظمت ما هنگام آفرینش خلق از طاعت و بندگیشان بی نیاز و از معصیت و نافرمانی آنها ایمن بود، زیرا معصیت گناهکاران او را زیان ندارد و طاعت فرمانبرداران سودی به او نمی رساند.

هدف از عبادت، رشد و تکامل انسان است، زیرا الله کمال مطلق است و انسان برای رسیدن به کمال باید خود را به او نزدیک کند و راه تقرب انسان به خدای متعال ، عبودیت و بندگی است.

بسیاری از نماز گزاران، نماز می خوانند، ولی نمی دانند، برای چه نماز می گذارند و در نتیجه از هدف اصلی آن غافلند، از این رو، سود و فایده ای بحال شان نمی رساند ، و گفته میتوانیم که این عبادت در روح آنان اثری نگذاشته و یا اثری نامحسوس و غیر قابل توجه گذاشته است؛ زیرا (همچون زاغی که منقار بر زمین می کوبد)، به نماز پرداخته و با غفلت به پایان می رسانند. چنین نمازی باز دارنده از گناهان نیست. با آنکه قرآن عظیم الشان در (آیه ۴۵ سوره عنكبوت) نماز را بازدارنده از فحشاء و منکر معرفی داشته است.

برای توجه به هدف اصلی اقامه نماز، برخی از علماء ی بزرگ اسلام ، کتابهایی پیرامون اسرار این عبادت و آداب قلبی

و معنوی آن نگاشته اند که مطالعه دقیق و به کار بستن آنها بر همه مسلمانان، بخصوص جوانان عزیز، امری ضروری و لازم است.

اما موضوع بحث این مقاله بستن دست‌ها در نماز و بخصوص محل بستن دست‌ها مختص گردیده است، که نماز مطابق به هدایت حضرت پیامبر اسلامی محمد مصطفی صلی الله علیه وسلم به کمال و جمال خویش اجرا گردد که در مورد تفصیل ذیل تقدیم می‌گردد. قابل ذکر است که بجاء آوردن نماز به طریقه که پیامبر اسلام به آن ارشاد فرموده، برای انسان چنان نیرو و قوتی عظیمی برای تحمل غم‌ها و مصائب بخشیده و همین نماز است که بسیاری از امراض روانی را در وجود انسان مداو ساخته، و نماز انسان را بر آینده امیدوار نموده و قدرت ایستادگی و مقاومت او را در برابر حوادث بزرگ که انسان هر لحظه بدان مواجه است، بالا می‌برد.

در اجرای و ادای فریضه نماز انسان مسلمان با تمام اعضای بدن و حواس خود متوجه پروردگار می‌شود و از همه مشغولیت‌ها و مشکلات دنیوی روی برمی‌گرداند و به هیچ چیز جزء پروردگار و آیات قرآن که در نماز بر زبان می‌آورد فکر نمی‌کند همین روی‌گردانی کامل از مشکلات زندگی و عدم فکر کردن به آنها، در اثنای نماز، وارکان نماز در قیام، قعود، رکوع و سجده باعث ایجاد آرامش روح و روان در انسان می‌گردد. الهی توفیق آنرا برای ما نصیب نمایی، تا نماز را مطابق سنت پیامبر صلی الله علیه وسلم: (آنگونه که مرا می‌بینید نماز می‌خوانم، نماز بخوانید) بجاء آوریم. آمین یا رب العالمین.

محل بستن دست در نماز:

در مورد بستن دستها در نماز و محل بستن آنها علماء و محدثین، روایات متعددی را از پیامبر صلی الله علیه وسلم روايت نموده اند. که برخی از این احادیث مطابق علم (علوم) حدیث صحیح و برخی دیگری از این احادیث ضعیف می‌باشد. صحابه کرام (رض) چگونگی و کیفیت بستن دستها را نقل کرده‌اند: از آن جمله: مشهورترین احادیث از راویان مشهور هریک: «وائل بن حجر و غطف بن حارث و ابن عباس و ابن مسعود و سهل ابن سعد و غیره..... میباشد. که با تماس در مورد احادیث متذکره به توضیح و تشریح مبحث خویش می‌پردازیم.

اول - حدیث سهل بن ساعد (رض)

این حدیث را امام بخاری در صحیح بخاری و امام مالک رحمه الله علیهم در مؤطا روایت کرده‌اند:
اصل حدیث:

عن سهل بن سعد ساعد قال: «كان الناس يؤمرون أن يضع الرجل اليد اليمنى على ذراعه اليسرى في الصلاة» (سهل بن سعد می‌گوید: «در زمان رسول الله صلی الله علیه به مردم دستور داده می‌شد که مردم در نماز دست راست را بر ساق دست چپ بگذارد»). (مختصر صحیح بخاری، کتاب صفة الصلاة صفحه 133 ومؤطا

امام مالک رحمۃ اللہ علیہ صفحہ 111 باب وضع الیدين إحداهما
على الاخرى فى الصلاة شماره 371 و مشکاة المصابيح جلد 1 صفحہ
249 شماره 798) .

دوم - حدیث وائل ابن حجر:

این حدیث را امام مسلم رحمۃ اللہ علیہ در صحیحش بشرح ذیل ذکر
نموده است: «عن وائل بن حجر إنه رأى النبى رفع يديه حين
دخل فى الصلاة و كبر ثم وضع يده اليمنى على اليسرى» (از وائل
بن حجر روایت شده که ایشان پیامبر را دیده است هنگامیکه
نماز را شروع می‌کرد، دستهایش را بلند کرده، تکبیر می‌گفت و
دست راست را بر دست چپ می‌نهاد). (ماخذ: مختصر صحیح مسلم باب
وضع الیدين إحداهما على الاخرى فى الصلاة) .

سوم: حدیث غطیف بن حارث:

این حدیث را حافظ بن عبدالبر در (التمهید و الإستذکار) با این
عبارت ذکر نموده است:

« قال مهما رأيت شيئاً نسيته فإنى لم انس إنى رأيت رسول الله
واضعاً يده اليمنى على اليسرى فى الصلاة» (ابن حارث روایت
می‌کند که بسی اوقات شده که چیزی ببینم و فراموش کنم همانا
فراموش نکردم که رسول الله را دیدم در نماز دست راست را بر دست
چپ می‌نهاد). (ماخذ: تحفة الاحوذى به شرح ترمذى ج 2 ص 89 چاپ
دارالفکر) .

چهارم: حدیث وائل بن حجر:

سند و متن این حدیث در مصنف ابن ابی شیبہ به این شرح است: «
حدثنا وكيع عن موسى بن عمير عن علقه بن وائل بن حجر عن أبيه
قال: « رأيت النبى وضع يمينه على شماله فى الصلاة»: (پیامبر
خدا را دیدم که در نماز دست راست را بر دست چپ گذاشت).
مصنف ابن ابی شیبہ جلد 1 صفحہ 427 با تحقیق سعید لحم چاپ
دارالفکر) .

پنجم: حدیث ابن ابی المخارق البصرى:

عن عبدالكريم بن ابى المخارق البصرى أنه قال: من كلام
النبوه: « إذا لم تستح فافعل ما شئت و وضع الیدين احدهما
على الاخرى فى الصلاة يضع اليمنى على اليسرى» (از عبدالكريم
بن ابی المخارق بصرى ، روایت است که از کلام نبوت است که
هرگاه شرم نکردی هرچه می‌خواهی بکن و نهادن يك دست بر دست
دیگر در نماز به این صورت که دست راست را بر دست چپ
بگذارد.) (مواخذ: مؤطا امام مالک صفحہ 111 باب وضع الیدين
احدهما على الاخرى فى الصلاة شماره 376) .

مبحث اول:

احادیث صحیح نبوی در مورد بستن دست ها برسینه:

در این باب کوشش بعمل خواهد آمد تا آنچه احادیث صحیحه که در مورد بستن دست ها برسینه از پیامبر صلی الله علیه وسلم روایت شده ، بیان گردد.

اول: حدیث وائل بن حجر رضی الله عنه:

« صلیت مع رسول الله علیه وسلم فوضع یده الیمنی علی یده الیسری علی صدره » (وائل بن حجر رضی الله عنه میگوید: « با پیامبر خدا نماز خواندم دست راستش را بر دست چپ و بر سینه می نهاد.) (ماخذ : صحیح ابن خزیمه شماره 479 و ابوالشیخ این حدیث را در طبقات محدثین جلد 2 صفحه 258 تخریج کرده است).

دوم: حدیث هلب طائی رضی الله عنه:

قال حدثنا يحيى بن سعيد عن سفيان، حدثنا سماك عن قبیصه بن هلب عن أبيه قال: « رأيت رسول الله ينصرف عن يمينه و عن يساره و رأيت هه علی صدره و وصفه يحيى الیمنی علی الیسری فوق المفصل » (قبیصه بن هلب طائی رضی الله عنه میگوید: « پیامبر خدا را دیدم که (با اشاره دستها) اینها را روی سینه می گذاشت یحیی (راوی) دست راست را روی مفصل دست چپ گذاشت.) (ماخذ : مسند امام احمد 226/5)

سوم: حدیث طاووس رضی الله عنه :

این حدیث را ابو داوود در مراسل اش روایت کرده است: قال حدثنا ابو توبه حدثنا الهیثم یعنی ابن حمید ثور عن سلیمان بن موسی عن طاووس قال: « كان رسول الله يضع یده الیمنی علی یده الیسری ثم یشد بهما علی صدره و هو فی الصلاه » (طاووس رضی الله عنه روایت می کند که رسول الله در نماز دست راست را بر دست چپ می نهاد و بر سینه می بست.) (ماخذ : ر. ك. ابوداوود در سنن شماره 756/ با تحقیق محمد محی الدین در مراسیل شماره 32/).

بررسی احادیث متذکره از لحاظ علوم حدیث:

یادداشت:

قبل از همه باید متذکر شد که اهل سنت و جماعت بجزء برخی از پیرون مذهب امام مالک و دیگر پیروان سایر مذاهب ، در بستن دستها در نماز اتفاق نظر دارند. اما اینکه دست ها در کجا بسته شود یعنی در مورد محل بستن دست ، نظریات مختلفی ارائه داشته اند .

در مورد حدیث وائل باید گفت که این حدیث را ابن خزیمه در صحیحش نیز روایت کرده است. همچنان این حدیث در صحیح مسلم نیز بدون لفظ (تحت السره) روایت شده است.

ابن سید الناس در شرح ترمذی میگوید:

ابن خزیمه گفته است این حدیث صحیح است و شیخ محمد قاسم

سندی حنفی در رساله ای که (فوز الکرام) نامیده می‌گوید: آنچه من معتقدم این است که این حدیث با شرایط ابن خزیمه صحیح است و از روش حافظ ابن حجر نیز در الإتحاف همین برمی‌آید، او می‌گوید: از قول ابن سید الناس چنین برمی‌آید که این حدیث صحیح است و پس از ذکر حدیث وائل در شرح جامع ترمذی می‌گوید: این حدیث را ابن خزیمه صحیح دانسته است.

ابن امیر الحاج که در تحقیق و آگاهی به درجه‌ی استادش ابن همام رسیده است در (شرح المنیه) مینویسد: قطعاً آنچه از سنت ثابت است: اینست که در نماز دست راست بر دست چپ گذاشته شود، حدیث ثابت و صحیحی - از نظر متن و سند - نیست که به موجب آن محل بستن دستها مشخص شده باشد به جز حدیث وائل بن حجر رضی الله عنه که در آن آمده، دستها بر سینه بسته شود. و مؤلف (بحر الرائق) شرح کنز الدقائق نیز به این باور است که محل بستن دستها فقط روی سینه از پیامبر ثابت است. شیخ محمد حیات سندی حنفی در (فتح الغفور) مطالب فوق را ذکر کرده است. شوکانی در نیل الاوطار پس از ذکر حدیث وائل می‌گوید: این حدیث را ابن خزیمه روایت کرده و صحیح دانسته است.

حافظ ابن حجر در فتح الباری - شرح صحیح بخاری - پس از ذکر حدیث سهل بن سعد رضی الله عنه می‌نویسد: راوی این حدیث بیان نکرده است که دستها کجا بسته شود؟! اما ابن خزیمه حدیث وائل را روایت کرده است که در آن آمده رسول الله دستهایش را در نماز بر سینه بسته است و در روایت (البزار) آمده (عند الصدر) و نیز امام احمد حدیث هلب را که همانند این دو روایت است، نقل کرده است، و امام احمد در زیادات مسند از حدیث علی روایت کرده است که پیامبر دستهایش را زیر ناف بسته است لیکن اسناد آن ضعیف است این نظر ابن حجر است در شرح بخاری 2/224. میتوانی ملاحظه فرمایید .

و از ظاهر سخن ابن حجر چنین برمی‌آید که حدیث وائل را که ابن خزیمه روایت کرده صحیح و یا حداقل حسن است، زیرا او این حدیث را در این بحث آورده تا محل بستن دستها را مشخص کند، و سه حدیث در این باره ذکر کرده که عبارتند از:

1. حدیث وائل بن حجر رضی الله عنه ، ابن خزیمه روایت کرده است.
2. حدیث هلب رضی الله عنه .
3. حدیث علی رضی الله عنه - که هر دو حدیث را امام احمد روایت کرده است.

پس از ذکر حدیث، علی رضی الله عنه که در آن آمده: سنت است دستها را زیر ناف ببندیم می‌گوید: سند این حدیث ضعیف است. و درباره‌ی حدیث وائل و هلب چیزی نگفته است، اگر حدیث وائل و هلب به نظر ابن حجر ضعیف می‌بود قطعاً بیان می‌کرد، زیرا در مقدمه‌ی فتح الباری چنین گفته است: هر بابی که می‌آورم، اول حدیث آن باب را ذکر می‌کنم و سپس مناسبت باب را با حدیث اگر پوشیده باشد توضیح می‌دهم و سپس هر چه مربوط به آن باب باشد به فرض، صحت حدیث می‌آورم اعم از: فوایدی که مربوط به متن و سند حدیث، از کامل‌کننده‌ها و افزوده‌ها حدیث باشد و یا آنچه از مطالب پوشیده و غیر واضحی که حدیث را

بیان کند و یا راوی مدلسی که در روایت آن تصریح شده که حدیث را شنیده و یا حدیث متابعی که راوی پیش از (اختلاط) از استادی شنیده، بیان می‌کنم. همه‌ی اینها را از منابع اصیل اعم از کتاب مسند یا جامع یا مستخرج یا جزءها و فواید با شرط صحیح یا حسن بودن، گرفته‌ام.

این که ابن حجر در آغاز کتابش می‌گوید: حدیث را با شرط صحیح یا حسن بودن می‌آورم بیان‌گر این است که حدیث وائل و هلب بنظر او صحیح و یا حسن بوده است. و حافظ ابن حجر در «الدراية علی تخریج احادیث الهدایه» (کتاب درسی مدارس احناف ر. ک. 101/1) به الدرايه علی تخریج احادیث هدایه - در حاشیه چاپ شده است.

(پس از ذکر حدیث وائل که ابن خزیمه روایت کرده، در بحث مربوط می‌گوید: این حدیث همان حدیثی است که امام مسلم در صحیحش بدون لفظ (علی صدره) روایت کرده است. از ظاهر سخن ابن حجر چنین بر می‌آید که متن و سند ابن خزیمه همان است که مسلم بدون ذکر محل نهادن دستها ذکر کرده است.

نتیجه اول :

درمورد محل بستن دستها :

در نتیجه حدیث وائل بن حجر که ابن خزیمه آنرا روایت کرده است صحیح، قابل استدلال و حجت است و از آن ثابت میشود که محل بستن دستها بر سینه صحیح و استدلال به آن کامل است. یکی دیگر از روایات، حدیث هلب طائی است رضی الله عنه که امام احمد در مسندش روایت کرده است که تمام راویان آن ثقه و اسناد آن صحیح است. (مواخذ : (التقريب) و یحیی بن سعید، ابو سعید قطان بصری است او حافظ و حجت در حدیث و یکی از ائمه‌ی جرح و تعدیل است، حافظ در تقریب می‌گوید: « او ثقه، حافظ، فقیه، عابد، امام و حجت در حدیث است».

سماک بن حرب بن اوس بن خالد ذهلی بکری کوفی، کنیه اش ابو مغیره و صدوق (راستگو) است و فقط روایت او از عکرمة مضطرب است و در آخر عمرش تغییر کرده است. در حالی که او این حدیث را از قبیصه روایت می‌کند و نیز با تغییر کردنش در آخر عمر، این حدیث خدشه‌دار نمی‌شود زیرا این حدیث را سفیان از او روایت کرده و سفیان از افرادی است که در اوایل از او حدیث شنیده است. و قبیصه نیز ثقه و پدرش صحابی است.

نتیجه دوم :

درمورد محل بستن دستها :

که از حدیث هلب رضی الله عنه در مورد بستن دستها «حسن» است و مؤلف آثار السنن اعتراف کرده که اسناد حدیث هلب رضی الله عنه حسن است، بنابراین استدلال از این حدیث بر نهادن، دستها در نماز بر سینه صحیح است. و یکی دیگر از روایاتی که در آن تصریح شده پیامبر صلی الله

علیه وسلم دستها را بر سینه بسته است، حدیث طاووس است که ابوداود در مراسیلش روایت کرده است و بیهقی در «المعرفه» می‌گوید: این حدیث مرسل است، زیرا طاووس تابعی است و اسناد این حدیث حسن می‌باشد، و حدیث مرسل نزد امام ابوحنیفه و مالک و احمد مطلقاً حجت است.

امام شافعی معتقد است زمانی حدیث مرسل حجت است که از طریق دیگری بصورت مسند یا مرسل روایت شده باشد و حدیث مرسل را تقویت کند، این در حالی است که این مرسل - حدیث طاووس - بوسیله حدیث وائل و هلب طائی که ذکر کردیم تقویت شده است، بنابراین استدلال به این حدیث طاووس نیز بر بستن دستها بر سینه در نماز صحیح است.

علامه شمس الحق عظیم آبادی در شرح ابوداود در مورد بستن دستها بر سینه می‌نویسد: در مورد بستن دستها بر سینه دو حدیث صحیح وجود دارد که عبارتند از:

1- حدیث هلب رضی الله عنه که امام احمد در مسند روایت کرده است به شرح زیر می‌باشد:

« قال أخبرنا يحيى بن سعيد عن سفیان حدثنا سماك عن قبيصة بن هلب عن أبيه قال: « رأيت رسول الله ينصرف على يمينه و عن يساره و رأيت هذ علي صدره و وصف يحيى اليمنى على اليسرى فوق المفصل» و رواة هذا الحديث كلهم ثقات. (خواننده محترم ! اگر خواسته باشید در مورد موضوع معلومات بیشتری بدست آرید ، مراجعه نماید ، به عون المعبود شرح ابوداود (2/326)

ترجمه: پیامبر خدا را دیدم که از سمت راست و چپ روی بر می‌گرداند و دیدم که اینها را بر سینه می‌گذاشت و یحیی نحوه گذاشتن دستها را نیز توصیف کرده که دست راست را بر دست چپ و بر مچ دست می‌نهاد. و تمام راویان این حدیث ثقه هستند.

2- حدیث وائل بن حجر رضی الله عنه به این شرح است: « صليت مع رسول الله فوضع يده اليمنى على اليسرى على صدره » ترجمه: « با رسول الله نماز خواندم دست راستش را بر دست چپ و بر سینه نهاد».

و ابن قدامة در المغنی می‌نویسد: از امام احمد روایت است که دستهایش را بالاتر از ناف و روی سینه می‌گذاشت و قول سعید بن جبیر و شافعی نیز همین است، و دلیل این حدیث وائل بن حجر است.

برسی احادیثی بستن دست ها در زیر ناف:

خواننده محترم!

در این بخش توجه واهتمام خوانندگان محترم را به آن‌عه از احادیث جلب می‌نمایم ، که تعداد از علماء و فقها آنرا به مراجعه از کتب احادیث در مورد محل بستن دست ها در نماز در زیر ناف استناد نموده اند. مهمترین این روایات عبارتند از :

اول : حدیث وائل بن حجر رضی الله عنه :

روایتی به مصنف ابن ابی شیبہ داده شده به شرح زیر می‌باشد:
قال حدثنا وكيع عن موسى بن عمير عن علمقه بن وائل بن حجر عن أبيه قال:

« رأيت النبي يضع يمينه على شماله تحت السره » (پیامبر صلی الله علیه وسلم را دیدم که دست راستش را بر دست چپ و زیر ناف نهاده بود.)

حافظ قاسم بن قطلوبغا در تخریج احادیث «الاختیار شرح المختار» می‌گوید: رجال این حدیث ثقه هستند و طحاوی در آثار السنن پس از ذکر حدیث می‌گوید: «صحيح الاسناد»

مبارکپوری در «تحفه الاحوذی» می‌گوید: اگرچه اسناد این حدیث «جید» است لیکن در ثبوت لفظ «تحت السره» یعنی: (بستن دستها در زیر ناف قویاً ایراد وارد است.)

شیخ محمد حیات سندی در رساله خویش: «فتح الغفور فی تحقیق وضع الیدین علی الصدور» مینویسد: (فتح الغفور صفحه 35-37 ر.ک الدرہ فی اظهار غش نقد السرہ) در اینکه افزوده‌ی «تحت السرہ» در حدیث باشد ایراد وارد است و حتی غلط می‌باشد و منشأ آن اشتباهی است که اتفاق افتاده، زیرا من به نسخه‌های صحیح مصنف ابن ابی شیبہ مراجعه کرده‌ام و این حدیث را با همین سند و الفاظ دیدم اما لفظ «تحت السرہ» در آن نبود و بعد از این حدیث اثر نخعی است که الفاظ آن با الفاظ این حدیث نزدیک است و در آخر اثر نخعی لفظ «تحت السرہ» وجود دارد. شاید چشم نویسنده از يك سطر به سطر دیگر کج شده و لفظ اثر نخعی در حدیث مرفوع داخل شده است.

نویسنده‌ی رساله «الدرة فی اظهار غش نقد السرة» مینویسد: و اما حدیث وائل که ابن ابی شیبہ روایت کرده و از آن بر بستن دستها زیر ناف استدلال می‌کنند، بر آن اعتراضات زیادی وارد است.

این حدیث را ابن ابی شیبہ روایت کرده است و پس از آن اثر نخعی را آورده و الفاظ این دو به یکدیگر نزدیک است و در آخر اثر نخعی لفظ «تحت السرہ» است و نسخه‌های چاپی متفاوت است و در برخی نسخه‌ها، حدیث مذکور نقل شده بدون اینکه محل گذاشتن دستها در آن تعیین باشد و اثر مذکور هم پس از آن وجود دارد ولی در برخی نسخه‌های دیگر حدیث، با افزوده‌ی «تحت السرہ» بدون نقل اثر نخعی آورده شده که منشأ این اختلاف در نسخه‌ها اینست که کاتب، اشتباه نموده و لفظ «تحت السرہ» که در اثر وجود داشته، وارد حدیث شده و از اختلاف دو نسخه چنین بر می‌آید که لفظ اثر بر حدیث مرفوع افزوده شده باشد.

خلاصه کلام :

آنچه قاسم بن قطلوبغا از مصنف ابن ابی شیبہ نقل کرده قابل اعتماد نیست و اعتبار ندارد، زیرا در مصنف خلاف مقصود اوست. مبارکپوری می‌گوید:

از آنچه سخنان این بزرگان را تأیید می‌کند اینست که: همین حدیث را امام احمد در مسندش دقیقاً با همین سند ابن ابی شیبہ

روایت کرده و در آن افزوده‌ی «تحت السره» نیست. روایتی که در مسند است به این شرح می‌باشد: «حدثنا وكيع حدثنا موسى بن عمير العنبري عن علقه بن وائل الحضرمي عن أبيه قال: «رأيت رسول الله واضعاً يمينه على شماله في الصلاة»: (رسول الله را دیدم که در نماز دست راستش را بر دست چپ نهاده بود). و نیز دارالقطنی دقیقاً با همین سند ابن ابی شیبہ این حدیث را روایت کرده است و در آن افزوده‌ی «تحت السره» وجود ندارد.

حدیث مسند در «دارالقطنی» به این شرح است:

حدثنا الحسين بن اسماعيل و عثمان بن جعفر بن محمد الأحول قال حدثنا يوسف بن موسى اخبرنا وكيع نا موسى بن عمير العنبري عن علقه بن وائل الحضرمي عن أبيه قال: «رأيت رسول الله واضعاً يمينه على شماله في الصلاة».

و از آنچه مؤید مدرج بودن لفظ «تحت السرة» در حدیث ابن ابی شیبہ است اینست که: ابن ترکمانی - استاد حافظ زیلعی حنفی مؤلف کتاب «نصب الراية» در «الجواهر النقي» به تأیید مذهبش دو حدیث ضعیف ذکر کرده است، آنجا که می‌گوید: ابن حزم گفته است: از ابوهریره رضی الله عنه روایت کردیم که «وضع الكف على الكف في الصلاة تحت السره»: (از ابوهریره رضی الله عنه: روایت است که: «در نماز نهادن کف دست بر پشت دست دیگر زیر ناف است»).

دومین روایت در این بابت :

دومین روایت که در مورد گذاشتن دستها در زیر ناف مورد استناد قرار گرفته است حدیثی حضرت انس است به این شرح: «عن انس قال: ثلاث من اخلاق النبوة تعجيل الإفطار و تأخير السحور و وضع اليد اليمنى على اليسرى في الصلاة تحت السره»: (سه چیز از اخلاق نبوت است: تعجیل در افطار و تأخیر در خوردن سحری و نهادن دست راست بر دست چپ زیر ناف).

قبل از این دو حدیث ضعیف اثر مجلز را از مصنف ابن ابی شیبہ نقل کرده آنجا که می‌گوید: «قال ابن ابی شیبہ فی مصنفه: ثنا يزيد بن هارون أخبر الحجاج بن حسان سمعت أبا مجلز أو سألته قلت: كيف أضع؟ قال: يضع باطن كف يمينه على ظاهر كف شماله يجعلهما أسفل من السره».

حجاج بن حسان می‌گوید: از ابو مجلز شنیدم، یا از او سؤال کردم، دستهایم را چگونه بگذارم؟ گفت: کف دست راست را بر پشت دست چپ و پایین‌تر از ناف بگذار. ابن ترکمانی از مصنف ابن ابی شیبہ غیر از این اثر روایت دیگری را نقل نکرده است.

بنابراین پیدا است که در حدیث وائل در مصنف افزوده‌ی «تحت السره» نبوده است، زیرا اگر این افزوده در حدیث می‌بود قطعاً ابن ترکمانی آن را نقل می‌کرد و بسیار بعید می‌رسد که ابن ترکمانی به تأیید مذهبش دو حدیث ضعیف نقل کند. و از مصنف ابن ابی شیبہ هم اثر ابو مجلز را بی‌آورد ولی حدیث مرفوعی که در آن افزوده‌ی «تحت السره» باشد و سند آن هم صحیح باشد، نقل نکند.

و دیگر آنچه که مؤید این مدعا است، گفتار شیخ محمد حیات سندی

است که در رساله‌ی فتح الغفور می‌گوید: از آنجایی که بسیاری از محدثین حدیث مصنف را روایت کرده‌اند و در آن ذکری از لفظ «تحت السره» نیست و کسی از علماء را ندید و حتی نشنیدم که این حدیث را با این افزوده روایت کند. بجز قاسم!!! لذا می‌گوییم این افزوده مدرج است و از حدیث نیست.

ابن عبدالبر که حافظ حدیث در دوران خودش بوده در «التمهید» می‌گوید: «ثوری و ابوحنیفه گفته‌اند: در نماز دستها را زیر ناف ببندید، و از علی و ابراهیم نخعی هم این‌گونه روایت شده، لیکن به اثبات نرسیده است که آن‌ها چنین گفته باشند، اگر این حدیث را با الفاظ مذکور صحیح و در مصنف ابن ابی شیبه می‌بود قطعاً ذکر می‌کرد زیرا ابن عبدالبر در این باب و دیگر ابواب به کثرت از ابن ابی شیبه حدیث نقل کرده است. و حافظ ابن حجر که در عصر خود نظیر نداشته است در فتح الباری می‌گوید: ابن خزیمه حدیث وائل را روایت کرده که در آن آمده: «پیامبر صلی الله علیه وسلم دستهای مبارک را در نماز بر سینه می‌نهاد».

و در «البزار» آمده «عندالصدر» به معنی بر کنار سینه و در حدیث هلب نیز شبیه اینها آمده و در تخریج احادیث هدایه می‌گوید: اسناد اثر علی ضعیف است و با حدیث وائل که می‌گوید: با پیامبر اکرم نماز خواندم دست راستش را بر دست چپ و بر سینه نهاد، معارض است. (موخذ: ر. ك. به فتح الباری کتاب الأذن حدیث 740 صفحه 262 دارالریان للتراث 87 وضع الیمنی علی الیسری)

همچنان در تخریج رافعی نیز به همین اشاره کرده اگر این افزوده‌ی مصنف صحیح می‌بود قطعاً ذکر می‌کرد این در حالی است که کتابهای او سرشار از روایات مصنف است و سیوطی در شرح «الفیه» می‌گوید: ابن حجر مصنف را مختصر کرده است و حافظ زیلعی که از آگاهترین علمای احناف است و برای گردآوری دلائل مذهبش آستین بالا زده و در این زمینه تلاش گسترده نموده، حدیث صحیحی در این باره پیدا نکرده اگر پیدا می‌کرد بدون تردید ذکر می‌کرد.

سیوطی که در زمان خود حافظ حدیث بوده است در «وظائف الیوم والیله» می‌گوید: پیامبر صلی الله علیه وسلم دست راست را بر دست چپ گذاشته و بر سینه می‌بست. و این در حالی است که سیوطی در «جامع الکبیر» در مسند وائل تقریباً 9 حدیث از مصنف نقل کرده است که عبارت برخی از روایات اینست که: «پیامبر صلی الله علیه وسلم را دیدم که دست راستش را بر دست چپ می‌گذاشت. اگر این افزوده‌ی «تحت السره» صحیح و در مصنف می‌بود بی‌گمان سیوطی ذکر می‌کرد.

علامه عینی در شرح بخاری می‌گوید:

«در مسئله‌ی بستن دستها امام شافعی حدیث وائل را که ابن خزیمه در صحیحش روایت کرده است حجت قرار داده‌اند و آن حدیث این است که: وائل بن حجر می‌گوید: «با پیامبر اکرم صلی الله علیه وسلم نماز خواندم دست راستش را بر دست چپ و بر سینه

نهاد».

ولی علمای احناف در مسئله‌ی بستن دستها دلایلی را مورد استناد قرار دادند که متاسفانه «موثق نیستند.» اگر این افزوده در مصنف وجود داشت بدون شك عینی ذکر می‌کرد. زیرا نوشته‌های عینی مملو از روایاتی است، که از مصنف نقل کرده است. و ابن امیر الحاج که در تحقیق، تفحّس و آگاهی به درجه‌ی استادش ابن همام رسیده است در «شرح المنیه» می‌گوید: آنچه از سنت ثابت است اینست که در نماز دست راست را بر دست چپ بگذاریم و حدیثی به ثبوت نرسیده که محل گذاشتن دستها در آن تعیین باشد، بجز حدیث وائل بن حجر رضی الله عنه که ابن خزیمه روایت کرده است؛ مؤلف بحرالرائق این‌گونه از او نقل کرده است. (ر. ک. به بحر الرائق (330/1) به نقل از پاورقی هدایه الصلوه صفحه 76).

اگر افزوده‌ی «تحت السره» در مصنف وجود می‌داشت و صحیح می‌بود قطعاً ابن امیر الحاج آنرا ذکر می‌کرد. و این در حالی است که شرح او سرشار از روایات مصنف است.

برسی راویان حدیث:

طوری‌که ملاحظه می‌شود همه‌ی استدلال‌های که در مورد حدیث وسند آن بیان گردید، نتیجه چنین است که: صحت حدیث بستن دستها زیر ناف را خدشه‌دار می‌کند و ثابت می‌شود که حدیث وائل در مصنف ابن ابی شیبه با افزوده‌ی «تحت السره» صحیح نیست. هر چند سند آن جید است لیکن در ثابت بودن افزوده‌ی «تحت السره» قویا ایراد وارد است و هرگز ثابت نیست. آیا می‌توانیم حدیثی که این همه علماء و صاحب نظران و محققان احناف آنرا ثابت و صحیح ندانسته و بدان توجه نکرده‌اند، باز هم بعنوان دلیل ذکر کنیم و ادّعا نماییم که این حدیث صحیح است؟ آیا تعجب نیست از آنانی که تك تك رجال حدیث را مورد بازنگری قرار می‌دهند و می‌خواهند چنین جلوه دهند که در علم حدیث و رجال شناسی مهارتی دارند، اما به مصنف ابن ابی شیبه رجوع نمی‌کنند تا بدانند که این حدیث آن‌گونه که می‌گویند نیست، شایسته است اهل تحقیق به مصنف ابن ابی شیبه جلد 1 صفحه 427 باب 145 رجوع کنند، تا واقعیت برایشان روشن شود.

حدیث حضرت علی در مورد بستن دستها در زیر ناف :

حدیث دیگری که توسط علماء برای اثبات بستن دستها زیر ناف به آن استدلال صورت می‌گیرد:

حدیث حضرت علی کرم الله وجهه است:

ابوداود، احمد، ابن ابی شیبه، دارقطنی و بیهقی (رحمه الله علیهم) از ابوجحیفه روایت می‌کنند که حضرت علی گفته است: بستن دستها زیر ناف سنت است.

(در هدایه‌ی حنفی جلد 1 صفحه 96 حاشیه‌ی 2 می‌گوید: این حدیث

ضعیف و بر ضعف آن اتفاق نظر وجود دارد. ر.ک الدار المنثور. سیوطی و المجموع شرح المذهب نووی).

مبارکپوری می‌گوید:

در سند این حدیث عبدالرحمن بن اسحاق واسطی است و مدار این حدیث بر عبدالرحمن بن اسحاق است که قابل حجت نیست. حافظ زیلعی در «نصب الراية» شرح هدایة پس از ذکر این حدیث می‌گوید: ابن قطان گفته است: عبدالرحمن بن اسحاق همان ابن حرب ابو شیبہی واسطی است که ابن حنبل و ابو حاتم دربارہی او گفته اند: «منکر الحدیث» است و ابن معین دربارہی اش می‌گوید: ارزشی ندارد. «لیس بشی» امام بخاری دربارہی او می‌گوید: «فیه نظر»، بیہقی در «المعرفہ» می‌گوید: اسناد این حدیث ثابت نیست و فقط عبدالرحمن بن اسحاق واسطی آن را روایت کرده و او «متروک» است.

نووی در «الخلاصہ» و «شرح مسلم» می‌گوید: این حدیثی است که بر ضعف بودن آن اتفاق نظر وجود دارد، زیرا عبدالرحمن بن اسحاق به اتفاق علمای جرح و تعدیل ضعیف است. (به نصب الراية شرح هدایة بحث مربوطہ مراجعه شود.)

و شیخ ابن ہمام حنفی در «التحریر» می‌گوید: ہرگاہ امام بخاری در مورد کسی بگوید: «فیه نظر» ہرگز حدیث آن فرد قابل احتجاج و استشہاد نیست و نمی‌توان آنرا معتبر دانست. با توجہ بہ آنچه گفته شد؛ واضح است کہ این حدیث ضعیف است و قابل حجت نیست و نمی‌توان آن را بعنوان حدیث شاہد ذکر کرد، چون حدیثی بی اعتبار است.

وانگہی این حدیث کہ از عی رضی اللہ عنہ : روایت شدہ است، با تفسیر «والنحر» کہ از علی روایت است، مخالف است. ایشان می‌گویند: «والنحر» یعنی: گذاشتن دست راست بر وسط ساق دست چپ بر سینه در نماز. این روایت را بیہقی، ابن ابی شیبہ، ابن منذر، ابن ابی حاتم، دارقطنی، ابو الشیخ، حاکم و ابن مردویہ (رحمہ اللہ علیہم) از او نقل کرده اند.

فاضل ملاح داد در حاشیہی هدایة می‌گوید:

وقتی حدیث بستن دستہا زیر ناف ضعیف است و با اثر علی کہ کلمہی «والنحر» را بر بستن دستہا بر سینه در نماز تفسیر کردہ مغایرت دارد، واجب است بہ حدیث وائل عمل شود، کہ نووی در شرح مسلم - ذکر کردہ و قابل ذکر است کہ این حدیث علی طبق نظریہی احناف منسوخ است. مؤلف «الدرہ فی اظہار غش نقد الصرہ» کہ حنفی است می‌گوید: ابوداؤد از جریر ضبی روایت می‌کند کہ: علی را دیدم مچ دستش را گرفتہ و روی ناف گذاشتہ بود و طبق اصلی کہ علمای ما احناف معتقدند: ہرگاہ صحابی بر خلاف روایتش عمل کند، عمل او بیانگر نسخ روایت اوست.

مبارکپوری می‌گوید: اسناد این اثر علی کہ ابوداؤد روایت کردہ - کہ دستہایش را روی ناف بستہ بود - صحیح است.

سومین حدیث از این دستہ احادیث، حدیث ابوہریرہ رضی اللہ عنہ است کہ ابوداؤد از ابی وائل روایت کردہ است، و بہ این شرح است:

عن ابی وائل قال: قال ابوہریرہ رضی اللہ عنہ أخذ الأکف فی

الصلاه تحت السره»: (از ابو وائلرضی الله عنه روایت است که ابوهریره می‌گفت: گرفتن کف دست در نماز زیر ناف است).

مبارکپوری می‌گوید:

در اسناد این روایت ابوهریره نیز عبدالرحمن بن اسحاق واسطی است.

نتیجه اینکه:

این روایت علاوه بر این که حدیث نیست قول صحابی است، ضعیف است، و نمی‌توان آنرا بعنوان حجت و دلیل یا شاهد یا روایتی معتبر ذکر کرد.

و چهارمین حدیث حدیث انس رضی الله عنه است که آنرا ابن حزم در محلی بصورت معلق با این الفاظ ذکر کرده است: «سه چیز از اخلاق نبوت است: تعجیل در افطار، تأخیر در خوردن سحری و نهادن دست راست بر دست چپ در نماز زیر ناف.»

مبارکپوری می‌گوید:

سند این حدیث را پیدا نکردم و علمای احناف، این حدیث را در کتابهایشان بعنوان حجت، بدون سند ذکر می‌کنند و حدیث بدون سند را نمی‌توان حجت یا شاهد قرار داده و معتبر دانست. نویسنده‌ی «الدره» می‌گوید:

در باره‌ی حدیث انس که روایت می‌کند: «من اخلاق النبوه وضع الیمین علی الشمال تحت السره» علامه عینی شارح بخاری می‌گوید: این حدیث را ابن حزم روایت کرده و سند آن مشخص نیست تا رجال آن بررسی شود و عدم ثقه و یا ثقه بودنشان محقق گردد و این حدیث را بسیاری از محدثین بدون افزوده‌ی «تحت السره» روایت کرده‌اند و افزوده‌ی بر حدیث زمانی پذیرفته می‌شود که راوی آن «ثقه» و معلوم باشد.

شیخ هاشم سندی در رساله‌اش که «دراهم السره» نام دارد می‌گوید: یکی از روایاتی که درباره‌ی بستن دستها زیر ناف نقل شده حدیثی است که زاهدی در شرح قدوری و ابن امیر الحاج در البحر الرائق از پیامبرروایت کرده‌اند که به این شرح است: «سه چیز از سنت پیامبران است، تعجیل در افطار، تأخیر در خوردن سحری و نهادن دست راست بر دست چپ در نماز زیر ناف» شیخ هاشم می‌گوید:

برای این حدیث سندی نیافتم، بجز اینکه زاهدی افزوده که حدیث را علی از رسول الله روایت کرده است. لیکن ابن امیر الحاج و ابن نجیم گفته‌اند: کسی از تخریج کنندگان این حدیث لفظ «زیر ناف» را بصورت موقوف و مرفوع ذکر نکرده‌اند. «تمام روایاتی که در مورد بستن دستها زیر ناف نقل شده و بدان استناد می‌کنند، روایات فوق است، لیکن هیچ یک از اینها صحیح نیست و قابل حجت نمی‌باشد.

نتیجه کلی بحث:

محدثین در تحقیقات خویش بدین نتیجه رسیده که حدیث صحیحی از پیامبرصلی الله علیه وسلم، روایت نشده که بتوان با استناد به آن بستن دستها زیر ناف را ثابت سازد.

شمس الحق عظیم آبادی در شرح ابو داود می‌نویسد: «از آنچه بر عدم ثبوت «تحت السرة» دلالت می‌کند اینست که امام زیلعی و عینی و ابن همام و ابن امیر الحاج و ابراهیم المجلسی و مؤلف بحر الرائق، ابن نجیم و ملا علی قاری و کسان دیگری از علمای احناف علی‌رغم شدت توجهشان به دلایل مذهب حنفی و گردآوری دلایل صحیح و سقیم، کسی از آنان این افزوده را ذکر نکرده است. اگر حدیث صحیحی با این افزوده، وجود می‌داشت قطعاً بزرگان مذکور ذکر می‌کردند. و علامه ابن همام در فتح القدير شرح هدایه به نقل از نووی در باره‌ی روایت علی می‌گوید: بر ضعیف قرار دادن این روایت اتفاق کرده‌اند چون در سند آن عبدالرحمن بن اسحاق کوفی واسطی است که بر ضعیف قرار دادن وی، اجماع شده است. (موخذ: .ر.ك. فتح القدير 1/287 و برای تحقیق بیشتر در باره‌ی عبدالرحمن بن اسحاق التهذيب 6/136 و التقريب 1/472 رجوع شود.)

و از دیگر ادله‌ای که برای بستن دستها زیر ناف مورد استدلال قرار داده‌اند به شرح زیر است:

1- قال ابوهريره: «اخذ الاكف على الاكف في الصلاة تحت السره»: (گرفتن کف دست (چپ) با کف دست (راست) در نماز و گذاشتن آن در زیر ناف است).

این روایت هر چند موقوف است و از احادیث مرفوع نیست باز هم در سند آن همان عبدالرحمن بن اسحاق کوفی واسطی است که بر ضعف آن اتفاق نظر است: یعنی: ائمه‌ی جرح و تعدیل با اتفاق او را ضعیف دانسته‌اند. (.ر.ك. نصب الرايه حافظ زیلعی حنفی 1/313 باب من السنة وضع اليمين على الشمال...).

این روایت را که ابوداود نقل کرده پس از آن می‌گوید: شنیدم احمد بن حنبل عبدالرحمن بن اسحاق را ضعیف می‌داند. (.ر.ك. به ابوداود/130 ش/758 .).

ابوداود گوید: از سعید بن جبیر روایت شده که دستها بالاتر از ناف بسته شود و ابومجلز گوید زیر ناف بسته شود و از ابوهریره نیز به همین صورت روایت است اما قوی نیست. نتیجه این که روایت ابوهریره همانند روایت علی ضعیف است و به گواهی علمای احناف مانند: حافظ زیلعی، عبدالحی لکنوی و ابن همام؛ ضعیف است و بر ضعف آن اتفاق نظر وجود دارد.

2- ابو مجلز گوید دستها را زیر ناف بگذارد. این روایت از ابو مجلز است و ابومجلز تابعی است و نظریه تابعی حجت نیست. (موخذ: مصنف ابن ابی شیبه 1/390 و آثار السنن 1/69)

3- از ابراهیم نخعی روایت است که گفت:

«در نماز دستها را زیر ناف بگذار». (ابراهیم نخعی نیز تابعی است و قولش حجت نیست. و نیز روایاتی که به ثوری و اسحق نسبت داده‌اند به فرض این که صحیح باشند باز هم بدلیل این که قول تابعی است، حجت نیست). (موخذ: .مصنف ابن ابی شیبه و آثار السنن 1/69)

پس دستها در کجا گذاشته شود؟

از بررسی نظریات محدثین که در فوق به تفصیل بیان یافت، باید به نتیجه نهایی وکلی دست یافت که دستها در وقت نماز در کجا بسته شود: آیا دستها در روی ناف بسته شود؟ یا بالاتر از ناف و یا هم دستها زیر سینه کدام یکی از این روایات صحیح است؟

شیخ مبارکپوری می‌گوید:

حدیث مرفوعی را سراغ ندارم که بر بستن دستها روی ناف یا پایین‌تر از سینه دلالت کند. فقط يك اثر از علی نقل شده است که علی دستهایش را بالاتر از ناف بسته است. این حدیث را ابو داود با سند صحیح و یا حسن روایت کرده است اما این اثر از عمل علی ثابت است و حدیث مرفوع نیست، وانگهی در این حدیث آمده که علی بالاتر از ناف دستهایش را بسته است از ظاهر این حدیث می‌توان استنباط نمود که دستهایش را بر جایی بالاتر از ناف یعنی: بر روی سینه یا کنار سینه بسته است. (ر. ک. تحفة الاحوذی 89/2)

«نظریه‌ی ابوالحسن حنفی معروف به سندی» ابوالحسن حنفی سندی در شرح ابن ماجه در «باب وضع الیمن علی شمال فی الصلاه» می‌نویسد: «قوله فیأخذ شماله بيمينه.»

در حدیث قبیصه بن هلب رضی الله عنه در مسند آورده است: « رأیت رسول الله یضع یدیه علی صدره و یأخذ شماله بيمينه»: (رسول الله را دیدم که دستهایش را بر سینه گذاشته بود در حالیکه با دست راستش، دست چپش را گرفته بود).

در صحیح ابن خزیمه از وائل بن حجر رضی الله عنه: روایت است که: «صلیت مع رسول الله صلی الله علیه وسلم فوضع یدیه الیمنی علی یدیه الیسری علی صدره»: (با رسول الله نماز خواندم دست راستش را بر دست چپ و بر سینه اش گذاشت).

و ابوداود از طاووس روایت کرده است که: «کان رسول الله یضع الید الیمنی علی یدیه الیسری ثم یشد بهما علی صدره»: (رسول الله در نماز دست راستش را بر دست چپ می‌نهاد و بر سینه می‌بست. این حدیث اگرچه مرسل است لیکن حدیث مرسل در نزد تمام (احناف) (حجت است).

خلاصه بحث بستن دستها در نماز:

در نتیجه و خلاصه بحث بستن دستها در نماز باید گفت: همانطور که بستن دستها در نماز ثابت و دست باز نماز خواندن از پیامبر صلی الله علیه وسلم ثابت نیست، همین طور ثابت است که محل گذاشتن و بستن دستها در نماز سینه است نه جایی دیگر؛ و در مورد حدیث: «إن من السنه وضع الکف فی الصلاه تحت السره» باید بگوییم که بر ضعیف بودن آن اتفاق نظر وجود دارد، ابن همام همین گونه از نووی نقل کرده و بر آن سکوت نموده است. (موخذ: ر. ک. به شرح ابن ماجه جلد 1/270-271 باب مذکور).

علامه عینی در شرح ابو داود می‌نویسد:
بخاری از سهل ابن سعد رضی الله عنه: روایت کرده است که: «در
زمان رسول خدا به مردم دستور داده می‌شد که مردم دست راست را
بر دست چپ و بر سینه بگذارد و مسلم از وائل ابن حجر روایت
کرده است که پیامبر صلی الله علیه وسلم دست راستش را بر دست چپ
گذاشته بود.»

ابن خزیمه روایت کرده است که: «پیامبر خدا دست راستش را بر
دست چپ می‌گذاشت.» در يك لفظ آمده که با دست راست دست چپ را
می‌گرفت و در لفظ دیگر آمده، دستها را بر سینه می‌گذاشت و
بیهقی از حدیث عمرو بن مالك النکری از ابوالجوزاء از ابی
عباس عبدالله بن عباس رضی الله عنه روایت می‌کند که آیهی «فصل لربك
و النحر» یعنی: «گذاشتن دست راست بر دست چپ در نماز روی
سینه است. (مؤخذ : ر. ك. به شرح ابو داوود بدر الدین عینی
جلد 3/350 مکتبه الرشد الرياض).

و قاضی عیاضی در شرح مسلم می‌نویسد:
در مورد نهادن دستها در نماز اختلاف شده است. گفته می‌شود بر
سینه گذاشته شود و این از پیامبر خدا روایت است و گفته‌اند
بر نحرگاه گذاشته شود و این به نظریه‌ی اولی نزدیک است و پس
از ذکر دیگر نظریات در این‌باره می‌نویسد: از علی روایت است
که در تفسیر آیهی «فصل لربك و النحر» گفته است: معنای آن
اینست که: «در نماز دست راست بر دست چپ و بر سینه یا نحرگاه
بگذارد.» (مؤخذ : به إكمال المعلم شرح صحیح مسلم جلد 2/291
باب وضع الیمنى علی الیسرى چ دار الوفاء).

خواننده محترم!

برای تحقیق بیشتر در مورد تفسیر «فصل لربك و النحر» می‌توانید
به تفاسیری همچون:

1- روح المعانی تألیف آلوسی حنفی جلد 30/664 چ دار احیاء
التراث العربی

2- جامع البیان عن تأویل آیه القران معروف به تفسیر طبری
جلد 30/396 تألیف محمد بن جریر طبری با تحقیق محمد شاکر چ
دار احیاء التراث العربی

3- تفسیر بغوی، تألیف ابی محمد الحسین بن مسعود الفراء
البغوی - شافعی با تحقیق عبدالرزاق المهدی جلد 5/316 چ
دار احیاء التراث العربی

4- درالمنثور، سیوطی (8/450) و تفسیر مظهری قاضی ثناء الله پانی
پتی و عموم تفاسیر رجوع کنید.

نظریه ی علامه نیموی در مورد حدیث

علقه بن وائل با افزودن « تحت السره »

نیموی در آثار السنن می‌گوید: اگرچه افزودن «تحت السره» بدلیل
اینکه در بیشتر نسخه‌های مصنف هست، صحیح است، لیکن با
روایات «ثقات» مخالف است، بنابراین همانند افزودن «علی
الصدر» در روایات ابن خزیمه غیر محفوظ است و علی‌رغم مخالفت

با ثقات در حدیث اضطراب نیز وجود دارد همانطور که گفته شد، اگرچه سند آن صحیح است لیکن متن آن ضعیف است. (مراجعه شود به آثار السنن 91/ط/مکتبه امدادیه ملتان پاکستان.)
مولانا خلیل احمد سهارنپوری در بذل المجهود شرح ابو داوود پس از ذکر حدیث وائل رضی الله عنه: که ابن ابی شیبه روایت کرده است می‌گوید: لفظ «تحت السره» در نسخه‌های موجود ابن ابی شیبه نیست. (موخذ: بذل المجهود جلد 4/477 چ دارالکتب العلمیه).
دیدگاه مولانا ظفر احمد عثمانی در خصوص حدیث وائل بن حجر با افزوده‌ی «علی الصدر» مولانا ظفر احمد عثمانی در إعلاء السنن پس از بحثی نسبتاً طولانی در خصوص بستن دستها می‌گوید: وقتی مرسل طاووس با حدیث وائل بن حجر - که در هر دو آمده رسول الله دستهایش را روی سینه اش بسته است- جمع کنیم.

در نتیجه:

حدیث وائل قوی می‌شود و از آن جایی که مرسل در نزد ما حجت است، لذا بر ما لازم است که یا جواب دهیم و یا عمل کنیم اما پس از این به ترجیح روایت علی می‌پردازد که به اتفاق ضعیف است.

(موخذ: إعلاء السنن 2/686 چاپ دار الفکر).

گفتنی است که، در پاورقی 2/686 إعلاء السنن می‌نویسد: مرسل طاووس را ابوداود در مراسیل به ش/759 با اسناد صحیح روایت کرده است این روایت هر چند مرسل است اما مرسل در نزد تمام علماء - با اختلاف مذاهبشان در خصوص مرسل- حجت است و سند این روایت بصورت مرسل صحیح است و از طرق دیگر بصورت متصل نیز روایت شده است لذا در نزد تمام علماء حجت است.
امام اسحاق بن راهویه به این سنت صحیح عمل کرده است مروزی در «المسائل» ص/222 روایت کرده است: «اسحاق بن راهویه با ما وتر می‌خواند... و دستهایش را در قنوت بلند می‌کرد و در نماز دستهایش را روی سینه می‌بست...».

یادداشت:

در این هیچ جای شکی نیست که برخی از علماء و فقهای دین در مورد بستن دست در نماز فرقی در بین زن ها و مرد بیان داشته اند مگر با دقت تام باید بعرض برسانم که در مورد بستن دستها در نماز و دیگر ارکان، واجبات و سنتها هیچ فرقی بین نماز خواندن مرد و زن نیست و حتی يك روایت صحیح هم در این مورد وجود ندارد که از آن فرقی بین نماز زن و مرد ثابت شود.

خطاب پیامبر اسلام محمد صلی الله علیه وسلم، بسیار واضح ودقت فورمولبندی شده و بصورت عام خطاب به زن و مرد فرموده است: (همانطور که دیده اید من نماز می‌خوانم، نماز بخوانید» (بخاری)

امام بخاری در تاریخ الکبیر با سند صحیح از ام درداء که یکی از زنان فقیه صحابه بوده است نقل می‌کند، که ایشان در نماز همانند مردان می‌نشست و ابراهیم نخعی که از بزرگان تابعین و از فقهای بنیان گذاران فقه حنفی بشمار می‌رود، می‌گوید: در

نماز زن همان عملی را انجام دهد که مرد انجام می‌دهد. ابن ابی شیبه (2/75/1).

یادداشت توضیحی:

ارگان نماز بدو قسم است، ارگان داخلی نماز که هیچگونه فرقی بین نماز مرد و زن وجود ندارد. ولی در ارگان خارجی نماز، برخی تفاوت‌های است که علماء آنرا نیز بیان داشته‌اند. اما اینکه برخی علماء در تحقیقات خویش حکم نموده‌اند که: زنان در سجده باید خود را بیشتر از مردها جمع نمایند، صحیح نیست! زیرا دلیلی بر این ادعا در شرع وجود ندارد. و حتی زنان نیز مانند مردها می‌توانند که در تشهد اول بصورت افتراش و در تشهد دوم بصورت تورک بنشینند و دلیلی وجود ندارد که در این موارد با مردها متفاوت باشند. شیخ عبدالعزیز ابن باز رحمه الله در مورد تفاوت نماز زنان و مردان می‌گوید: «فرقی بین نماز زنان و مردها وجود ندارد، و آنچه برخی از فقها گفته‌اند که بین نماز زن و مرد فرق وجود دارد، دلیلی بر آن ادعا موجود نیست، و حدیث پیامبر صلی الله علیه وسلم که می‌فرمایند: «صَلُّوا كَمَا رَأَيْتُمُونِي أُصَلِّي» یعنی: «نماز بخوانید چنانکه می‌بینید من نماز می‌خوانم»، برای تمامی مکلفین از زن و مرد عام است، و همچنین مابقی تشریعات و احکام اسلامی نیز برای زنان و مردان عام است (و فرقی برای زن و مرد وجود ندارد) مگر اینکه بر فرق بین آن دو دلیل صحیحی وجود داشته باشد که (آن حکم را) تخصیص کرده باشد؛ پس سنت است که زن همانند مرد در رکوع و سجود و قرائت و قرار دادن دستها بر روی سینه نماز بخواند، و همچنین هنگام رکوع دستهایش را بر روی زانوهایش بگذارد و در سجده نیز همانند مردها کف دو دست خود را روبروی دو گوش یا شانه‌هایشان بر زمین می‌گذارند، و همانند مردها از رکوع بلند شود و مانند آنها اذکار رکوع و سجود و نیز اذکار بعد از بلند شدن از رکوع و سجود را بگوید، و همه‌ی آنها همانند مردان است. امام‌موضوع آذان و اقامه با مسئله‌ی نماز متفاوت است زیرا آندو خارج از خود نماز هستند و اقامه و آذان مخصوص مردها است و این امر با دلیل وارد شده است که مردها آذان و اقامه می‌کنند اما زنان نه اقامه و نه آذان گویند، و در مسئله‌ی جهر در رکعت‌های اول و دوم نمازهای صبح و مغرب و عشاء نیز زنان بمانند مردها باید (فاتحه را) با جهر بخوانند. (شیخ عبد‌العزیز بن باز رحمه الله «فتاوی نور علی‌الدرب» (799/2). (البته منظور آنست که اگر برای دسته‌ای از زنان، زنی امامت نمود، او باید در دو رکعت اول نمازهای مذکور فاتحه را بصورت جهر بخواند و زنی از میان آنها می‌تواند اقامه کند). خلاصه اینکه؛ هیچگونه فرق و تفاوتی مابین نماز مردها با زنان وجود ندارد و کسی که چنین ادعایی داشته باشد لازمست برای ادعای خود دلیل صحیح از کتاب الله و سنت رسول الله صلی الله علیه وسلم داشته باشد وگرنه قول او هرچند که از بزرگترین

مجتهدین اسلام باشد قابل پذیرش نیست زیرا ما مور به پیروی از کتاب و سنت پیامبر هستیم نه از انسانها!

نتیجه نهایی درباره بستن دستها در نماز :

قبل از همه باید گفت که در نماز چند نوع اعمال داریم:

- 1- اعمالی که رکن هستند.
- 2- اعمالی که واجب هستند.
- 3- اعمالی که سنت یا مستحب هستند.

حال:

- اگر کسی عمدا رکن یا عمل واجبی را ترک کند، نمازش باطل است، و باید از نو نمازش را بخواند.
- اگر کسی سهوا رکنی را ترک کرد، نمازش باطل نیست، و اگر از جای نماز بلند شده باشد و رفته باشد، باید حتما بازگردد و آن عمل را انجام دهد و در انتها بعد از سلام دو سجده ی سهو ببرد و دوباره سلام دهد. اگر بازنگردد و آنرا انجام ندهد، دیگر با سجده ی سهو جبران نخواهد شد و نمازش باطل است و لذا باید از نو نمازش را بخواند، مگر آنکه هنوز مدت زیادی از تمام شدن نمازش نگذشته باشد که در اینحالت باید بازگردد و از جایی که رکن را ترک کرده نمازش را ادامه دهد و بعد از سلام دو سجده ی سهو ببرد.

- اگر کسی سهوا واجبی را ترک کرد، نمازش باطل نیست ولی چنانکه قبل از آنکه به رکن بعد از آن عمل واجب نرسیده بود، و بیاد آورد که عملی واجب را انجام نداد، در اینصورت باید زود بازگردد و آن عمل واجب را انجام دهد، ولی اگر به رکن بعد رسید، نباید بازگردد ولی در عوض قبل از سلام دو سجده ی سهو ببرد.

اگر کسی عمدا یا سهوا سنتی از نماز را ترک کند، نمازش باطل نیست ولی اگر خواست می تواند قبل از سلام دو سجده ی سهو ببرد، بعد سلام دهد.

قبل از همه باید گفت که: بستن دستها در نماز در صحت یا بطلان نماز تاثیری ندارد، یعنی حتی اگر کسی در نماز دستهایش را نبندد باز نمازش باطل نمی شود، زیرا فقط ترک ارکان یا واجبات نماز و یا اشتباه انجام دادن آنها موجب باطل شدن نماز می شود، درحالیکه بستن دست در هنگام قیام در نماز جزو ارکان و یا واجبات نماز نیست، بلکه جزو سنتها و کمالات در نماز می باشد و هرکس این سنت را انجام دهد ان شاء الله اجر بیشتری از نمازش کسب می کند، و اصولا هر کس التزام بیشتری به سنتها داشته باشد اجر بیشتری نیز برای خود کسب کرده است.

و باید بدانیم که پیامبر صلی الله علیه وسلم در نماز دستهای خود را بر روی سینه می بستند، چنانکه از وائل بن حجر رضی الله عنه روایت است که گفت: «صلیت مع رسول الله صلی الله علیه وسلم و وضع یدیه الیمنی علی یدیه الیسری علی صدره». صحیح : (الإرواء 352) «با پیامبر صلی الله علیه وسلم نماز خواندم، (دیدم) دست راستش را بر روی دست چپش، روی سینه اش قرار داد».

بنابراین هرچند که ترک این سنت (یعنی بستن دست در هنگام قیام) و یا اشتباه انجام دادن آن موجب باطل شدن نماز نمی شود، ولی ترک آن و یا انجام اشتباه آن موجب از دست رفتن اجر این سنت برای نمازگزار می شود.

سنت پیامبر صلی الله علیه وسلم در این باره چنین است که ایشان هنگام قیام دستهای خود را می بستند. در این باره بیست حدیث از طریق هیجده نفر صحابی و تابعی از پیامبر صلی الله علیه و سلم روایت شده است.

از سهل بن سعد روایت است: «كان الناس يؤمرون أن يضع الرجل اليد اليمنى على ذراعه اليسرى في الصلاة» «مردم امر می شدند به اینکه در نماز دست راستشان را روی ساعد چپشان قرار دهند» ابوحازم گفت: یقین دارم که سهل این دستور را به پیامبر صلی الله علیه وسلم نسبت می داد. بخاری (2/224/740).

از وائل بن حجر روایت است: «صليت مع رسول الله صلى الله عليه وسلم و وضع يده اليمنى على يده اليسرى على صدره» صحیح:

(إرواء الغلیل فی تخریج احادیث منار السبیل 352)

«با پیامبر صلی الله علیه وسلم نماز خواندم، (دیدم) دست راستش را بر روی دست چپش، روی سینه اش قرار داد.»

از سهل ابن اسعد روایت شده که گفته است: «به مردم دستور داده می شد که در نماز دست راست

را روی دست چپ بگذارند.» و ابوحازم می گوید: «

او این عمل را به پیامبر صلی الله علیه

وسلم نسبت می داد.» بخاری و احمد و مالک در موطا آن را روایت کرده اند.

حافظ ابن حجر می گوید: حکمت «رفع» حدیث در آن است که دستور دهنده بدین عمل پیامبر صلی الله علیه وسلم بوده باشد. و

از پیامبر صلی الله علیه وسلم روایت شده است که می فرماید: «إنا معشر الانبياء أمرنا بتعجيل فطرنا وتأخير سحورنا، ووضع أيمننا على شمائلنا في الصلاة» (به ما پیامبران امر شده که در افطار تعجیل کنیم و سحری خود را به تأخیر بیندازیم و در نماز دست راست را روی دست چپ بگذاریم.)

و از جابر روایت شده است که گفته: «پیامبر صلی الله علیه و سلم از کنار مردی می گذشت که نماز می خواند و دست چپ خود را بر

روی دست راست گذاشته بود، پیامبر صلی الله علیه و سلم دست راست او را بیرون کشید و آن را روی دست چپ گذاشت.

(احمد و دیگران آن را روایت کرده اند. و نووی گفته

است: اسناد آن صحیح است.)

ابن عبدالبر گوید:

در این باره از پیامبر صلی الله علیه وسلم خلاف آن روایت نشده

است و این عمل گفته جمهور اصحاب و تابعین است. و امام مالک

نیز آنرا در موطا خویش ذکر نموده است، و راویان مینویسند که:

امام مالک تا اینکه به لقاء الله پیوست همواره در نماز با دست راست، دست چپ را می گرفت.

کمال ابن الهمام گفته است:

حدیث صحیحی به ثبوت نرسیده است که بموجب آن دستها را پایین سینه یا زیر ناف نهاد. به نزد حنفیها معهود آنست که آنها را زیر ناف نهاد و به نزد شافعیها زیر سینه. احمد دو قول دارد و به هر دو مذهب رای داده است. حقیقت آنست که هر دو مساوی هستند. ترمذی گفته است: «رای اهل علم از اصحاب و تابعین و بعد از آنها، آنست که در نماز دست راست را، روی دست چپ گذاشت. بعضی گویند روی ناف، و بعضی گویند زیر ناف و هر دوی آنها وقوع یافته است.» ولیکن روایاتی نقل شده است که بموجب آنها، پیامبر صلی الله علیه و سلم هر دو دست خود را روی سینه می‌نهاد. از هلب طائی روایت شده که گفته است: «من پیامبر صلی الله علیه و سلم را دیده‌ام که دست راست را بالای مفصل دست چپ می‌نهاد بر سینه‌اش.» احمد آن را روایت کرده است و ترمذی آن را «حسن» دانسته است.

از وائل بن حجر روایت شده که گفته است: «با پیامبر صلی الله علیه و سلم نماز می‌خواندم که او دست راست خود را روی دست چپ و بر سینه‌اش نهاده بود.» ابن خزیمه آن را روایت کرده و صحیح دانسته است. و ابوداود و نسائی آن را بدین گونه روایت کرده‌اند: «سپس دست راست را بر پشت کف دست چپ و مچ و بازوی آن نهاد.»

خواندن نماز با دست باز:

طوریکه در فوق یادآور شدیم، امامان اربعه بستن دستها در نماز را جزو سنت قرار داده‌اند. فقط برخی از پیروان مذهب مالکی (نه خود امام مالک بلکه علمای تابع وی) به استناد به انتساب قولی به امام مالک، که ایشان گفته باشند در نماز می‌توان دستها را رها کرد. و نیز برخی روایت کرده‌اند که امام مالک بین نماز سنت و فرض فرق گذاشته بود (روایت ابن قاسم از مالک، نگاه کنید به:

(فتح الباری) (2 / 224).

و البته برخی دیگر از مالکیه بستن دست در نماز را سنت می‌دانند و به احادیث وارده در این مورد استناد کرده‌اند. شیخ الباجی یکی از علمای مشهور مالکی در کشور تونس می‌فرماید: «قول به کراهیت بستن دست در نماز از سوی امام مالک جزو اعتقاد مردم عادی است در حالیکه آن جزوی از ارکان نماز است و با ترک آن نماز باطل می‌شود.»

خلاصه اینکه آنچه که از امام مالک در رها ساختن دستها در نماز روایت کرده‌اند (اگر صحیح باشد) چیزی نیست بجز معتقد ساختن دسته‌ای از مردم در این عمل و در حقیقت این ظن و گمان افراد عامی بوده است.

در حالیکه با تحقیق ثابت شده است که امام مالک رحمه الله چنین گفته‌ای ندارند زیرا این نقل بر خلاف نصوصی است که خود امام مالک در کتابش الموطا آورده است و این امر را بسیاری از

علمای مالکیه کشف کرده اند. و اگر با آنها چنین چیزی از امام مالک رحمه الله ثابت شده باشد که نشده، برای ما بهتر است که در احکام عبادی از پیامبر صلی الله علیه وسلم مطابعت نمایم و از احادیثی که خود امام مالک رحمه الله در کتاب خود «الموطا» نقل فرموده اند مطابعت نمایم.

فلسفه دست بستن در نماز:

مهم نیست که فلسفه ی دست بستن در نماز چه هست؟! مهم آنست که پیامبر صلی الله علیه وسلم در نماز خود دستهایشان چه حالتی داشتند تا ما از ایشان پیروی کنیم، حال چه حکمت و فلسفه ی آن برایمان معلوم شود و چه معلوم نشود! ما مامور نشده ایم تا مدام در پی یافتن فلسفه ی احکام و افعال عبادی باشیم و تا فلسفه را نیابیم آنرا انجام ندهیم! ما مامور به تبعیت از رسول الله صلی الله علیه وسلم هستیم.

بالفرض فلسفه ی بستن دستها مشخص نشود و یا اصلاً فلسفه ای نداشته باشد! آیا چون اینگونه است نباید آنرا انجام دهیم؟! حتی اگر پیامبر صلی الله علیه وسلم هم انجام داده باشند؟ مسلماً می دانیم که جواب هر مسلمان معتقدی اینست که اگر رسول الله صلی الله علیه وسلم دستهایشان را در هنگام نماز بسته باشند، چه علت آنرا بدانیم و چه ندانیم از ایشان پیروی خواهیم کرد.

اما بدون شک و تردید رسول الله صلی الله علیه وسلم در هنگام نماز دستهای مبارک خود را می بستند و احادیث زیادی در این باره وارد شده اند که ذیلاً توجه شما را به چند حدیث جلب مینمایم.

- از وائل بن حجر رضی الله عنه روایت است که گفت: «صلیت مع رسول الله صلی الله علیه وسلم و وضع یده الیمنی علی یده الیسری علی صدره». (إرواء الغلیل فی تخریج احادیث منار السبیل 352) «با پیامبر صلی الله علیه وسلم نماز خواندم، (دیدم) دست راستش را بر روی دست چپش، روی سینه اش قرار داد».

- از سهل بن سعد رضی الله عنه روایت است: «کان الناس یؤمرون أن یضع الرجل الید الیمنی علی ذراع الیسری فی الصلاة» «مردم امر می شدند به اینکه در نماز دست راستشان را روی ساعد چپشان قرار دهند» ابوحازم گفت: یقین دارم که سهل این دستور را به پیامبر صلی الله علیه وسلم نسبت می داد. بخاری (2/224/740).

- و ابن عباس رضی الله عنهما از رسول خدا صلی الله علیه وسلم روایت می کنند که فرمودند: «إنا معشر الانبیاء أمرنا بتعجیل فطرنا وتأخیر سحورنا، ووضع أیماننا علی شمائلنا فی الصلاة» (به ما پیامبران امر شده که در افطار تعجیل کنیم و سحری خود را به تأخیر بپردازیم و در نماز دست راست را روی دست چپ بگذاریم). (روایت طبرانی در معجم الکبیر و حدیث صحیح است.)

سیرت نویسان مینویسند: پیامبر صلی الله علیه وسلم برای تعلیم نماز برای مسلمانان در مدینه نماز کامل را بر منبر انجام داد پیامبر اسلام در حالیکه در منبر بود، قیام کرد و به رکوع رفت؛ آن گاه فرمود: «إِنَّمَا صَنَعْتُ هَذَا لِتَأْتُمُوا وَلِتَعَلَّمُوا صَلَاتِي». «این کار را کردم تا به من اقتدا کنید و نماز را

فرا گیرید». (بخاری و مسلم.) پس ما نیز همانگونه نماز می خوانیم که رسول الله صلی الله علیه وسلم نماز خواندند. و این حالت (دست بستن) نشانگر ادب در هنگام قرار گرفتن در نماز و در حضور پروردگار با عظمت است .
امام ابن رجب حنبلی رحمه الله می گوید: از امام احمد در خصوص حکمت قرار گرفتن دست راست بر روی دست چپ سوال شد که ایشان گفتند: «این حالت نشانگر ذلت نمازگزار نزد خداوند عزیز و شکست ناپذیر است». «الذل والانکسار للعزیز الجبار، صفحه 56.

باب چهاردهم خواندن بسم الله به جهر

قبل از همه باید گفت که در حدیث پیامبر صلی الله علیه وسلم آمده است: «کل امری بال لم یبدأ بسم الله فهو ابتر» (هرکارمهی که با بسم الله آغاز نشود ، بدون نتیجه و سرانجام خواهد ماند.)

دستور شروع در تلاوت یا هر کار با «بسم الله» در زمان جاهلیت، قبل از اسلام مردم طوری عادت داشتند که همه کارها بخصوص کاری های مهم خویش را به نام بتها معبودی خویش شروع میگردند .
برای از بین بردن این شیوه ، پروردگار با عظمت ما در اولین

آیه ای که به پیامبر اکرم صلی الله علیه وسلم نازل شد، دستور شروع قرآن با ﴿بِسْمِ اللَّهِ﴾ صادر گردید. (آیه 1 سوره علق: اقْرَأْ بِاسْمِ رَبِّكَ).

جلال‌الدین سیوطی مفسر شهیر جهان اسلام فرموده است: نه تنها آغاز وحی قرآن عظیم الشان بلکه تمام کتاب‌های آسمانی که در گذشته بر پیامبر ان نازل شده‌اند، آغاز آن با «بِسْمِ اللَّهِ» شروع شده‌اند.

اگرچه برخی از علماء بدین عقیده اند که: «بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ» خصوصیات خاصی قرآن عظیم الشان و بخصوص از امتیازات امت محمد صلی الله علیه وسلم است. از تطبیق این دو گفته چنین برمی‌آید که تمام کتب آسمانی در شروع شدن به نام الله مشترک‌اند. اما جمله «بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ» از خصوصیات قرآن مجید است.

سیرت نویسان روایت کرده‌اند که آن حضرت صلی الله علیه وسلم قبل از نزول «بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ» برای شروع هر کار «بِاسْمِكَ اللَّهُمَّ» می‌گفت و دستور نوشتن آن را در مکاتبات خویش صادر کرده بود. سرانجام با نزول آیه «بِسْمِ اللَّهِ» و جایگزین شدن آن به جای الفاظ سابق، برای همیشه این سنت در بین امت اسلامی برقرار ماند. (قرطبی؛ روح المعانی)

قرآن عظیم الشان در مواضع متعدد ما را راهنمایی می‌کند به این‌که هر کاری را باید به نام الله آغاز کرد. طوریکه در فوق یاد آور شدیم حکم حدیث شریف نیز همین است که: «هر کار مهمی که بدون نام الله آغاز گردد، بی‌برکت خواهد ماند.» «کل امری بال لم یبدأ بسم الله فهو ابتر»

همچنان در حدیثی دیگر آمده است: «هنگامی که در خانه را می‌بندید یا چراغ را خاموش می‌کنید یا روی ظرف را می‌پوشانید و هنگام غذا خوردن و آب آشامیدن وضو گرفتن، سوار شدن بر مرکب و همه کارهای دیگر باید «بِسْمِ اللَّهِ» بگویید.» (قرطبی) طوریکه گفتیم دستور اسلام همین است که: هر کاری باید به نام الله آغاز گردد و مسیر تکامل زندگی انسان به سوی الله را طوری قرار داده که قدم به قدم این میثاق که وجود بشر و انجام همه کارهایش به اراده و مشیت حق تعالی بستگی داشته و بدون یاری او نمی‌تواند لحظه‌ای وجود داشته باشد، تجدید گردد. این جاست که هر نوع فعالیت انسان اعم از امور دنیوی و اقتصادی هنگامی که به نام الله آغاز گردد؛ عبادت به شمار می‌آید.

ترجمه و تفسیر ﴿بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ﴾:

شروع می‌کنیم به نام خدایی که بسیار مهربان و بی‌نهایت رحم کننده است.

﴿بِسْمِ اللَّهِ﴾ اساساً از سه لفظ ترکیب یافته است:

اول: حرف باء،

دوم: اسم،

وسوم: الله.

حرف باء در لغت عرب براي معاني گوناگون به کار مي‌رود از جمله آن معاني مي‌توان سه معني زير را مناسب دانسته، هر کدام را انتخاب کرد:

اول: مصاحبت؛ يعني متصل شدن چيزي به چيزي ديگر؛

دوم: استعانت؛ يعني مدد گرفتن از چيزي؛

سوم: تبرک؛ يعني تحصيل برکت از چيزي.

در مورد لفظ « اسم » تفصيلات لغوي و علمي بسيار وجود دارد که بررسي آن در اين مختصر ضرورتي ديده نميشود. تنها کافي است بدانيم که اين لفظ در زبان دری و اردو به « نام » ترجمه مي‌شود.

لفظ ﴿الله﴾ جامع‌ترين نام خداوند متعال است.

بعضي از علما آن را اسم اعظم نيز گفته‌اند. نمي‌توان آن را به کسي ديگر غير از الله اطلاق کرد؛ زيرا اين اسم تثنيه و جمع ندارد؛ چون ﴿الله﴾ واحد است و شريکي ندارد.

خلاصه اينکه « الله » نام آن هستي بخش لايزالي است که جامع صفات کمال و متصف به کليه صفات ربوبيت بوده و مثل و مانندي ندارد.

در نتيجه معني کلمه « بيسم الله » به ترتيب معاني سه‌گانه ي حرف باء چنين است:

«به نام خدا»، «به ياري خدا» و «به برکت نام خدا». ظاهراً در هر سه مورد مفهوم سخن کامل نيست؛ مگر زماني که آن کار مورد نظر ذکر گردد و انسان بداند که کار مورد نظري که به نام الله يا به برکت خدا يا به ياري خدا انجام مي‌شود، چيست؟ اما طبق قواعد نحوي فعل مناسب مقام آن محذوف است؛ مثلاً به نام خدا شروع مي‌کنيم يا مي‌خوانيم.

هم‌چنين مناسبت دارد که اين فعل در آخر محذوف دانسته شود تا در واقع شروع کار به نام خدا باشد. فعل محذوف نبايد قبل از نام خدا قرار گيرد، تنها حرف باء مي‌تواند قبل از نام خدا بيايد؛ زيرا با توجه به محاوره لغت عرب، آمدن حرف باء قبل از اسم الزامي است.

طبق قاعده رسم الخط، حرف باء بايد متصل با همزه نوشته شود و لفظ ﴿الله﴾ جداگانه تحرير يابد، به اين صورت: « بِاسْمِ اللَّهِ » .

اما در رسم الخط مصاحف عثمانی، با نظر اجماع صحابه همزه را حذف و باء را با سين متصل نوشتند؛ بدین گونه « بِسْمِ اللَّهِ » که ظاهراً باء جزء اسم قرار گرفته تا شروع کار به اسم الله باشد؛ در حالي که در مواضع ديگر همزه حذف نمي‌گردد؛ مانند « اِقْرَأْ بِاسْمِ رَبِّكَ » (سوره العلق آيه 1) ، که همراه با الف نوشته مي‌شود، اين خصوصيت منحصر به ﴿بِسْمِ اللَّهِ﴾ است که « باء » با « سين » متصل شده است.

﴿الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ﴾؛ اين دو کلمه هر دو صفت خدا هستند، معني «

الرَّحْمَنِ » ؛ عام الرحمة بودن و معني ﴿الرَّحِيمِ﴾؛ تام الرحمة

بودن است؛ به تعبیر ديگر: در ﴿الرَّحْمَنِ﴾ به فراگیر بودن رحمت و

در ﴿الرَّحِيمِ﴾ به کامل بودن رحمت، اشاره شده است؛ يعني الله ذاتي

است که رحمت او عام و شامل حال تمام کائنات و جهانیان و آنچه تاکنون بوده و در آینده به وجود خواهند آمد، می‌باشد و منظور از تام الرحمة بودن؛ یعنی رحمت او کامل و مکمل می‌باشد.

بدین جهت لفظ رحمان مختص ذات خداوندی است و اطلاق آن به هیچ مخلوقی جایز نیست؛ زیرا جز خدا که رحمتش همه اشیا عالم را احاطه کرده است، کسی دیگر نمی‌تواند واجد چنین شرایطی باشد. همان طور که کلمه «الله» تثنیه و جمع ندارد، کلمه «رحمان» نیز فاقد آن است؛ زیرا این صفت هم مختص ذات یگانه اوست و احتمال دو بودن و سه بودن در آن وجود ندارد (قرطبی)؛ در حالی که لفظ رحیم بین خالق و مخلوق مشترک است؛ زیرا صفتی است که وجود آن در مخلوق محال نمی‌باشد. امکان دارد فردی بتواند در مورد کسی به طور کامل رحمت کند بدین جهت کلمه رحیم بر انسان نیز اطلاق می‌گردد؛ قرآن کریم آن را در مورد پیامبر اکرم صلی الله علیه وسلم به کار برده و گفته است: «بِالْمُؤْمِنِينَ رَأَوْفٌ رَحِيمٌ» (سوره التوبة: ۱۲۸).

﴿بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ﴾ آیه‌ای از قرآن است:

همه‌ی مفسرین مسلمین در مورد متفق القول اند که: «بِسْمِ اللَّهِ» قسمتی از آیه 30 سوره نمل بوده و جزء قرآن می‌باشد و بر این باورند که «بِسْمِ اللَّهِ» در ابتدای همه سوره‌های قرآن به جز سوره‌ی توبه نوشته شده است. در این‌که «بِسْمِ اللَّهِ» جزو سوره‌ی فاتحه یا سایر سوره‌هاست، بین ائمه مجتهدین اختلاف نظر وجود دارد.

امام اعظم ابوحنیفه رحمه الله اعتقاد دارند که به جز سوره‌ی نمل، «بِسْمِ اللَّهِ» جزو هیچ سوره‌ای از قرآن نیست، بلکه آیه‌ای مستقل است که در ابتدای هر سوره قرار دارد و برای امتیاز و فصل بین دو سوره نازل گردیده است.

خواندن «بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ» در ابتدای سوره‌ها مستحب است. اگرچه برخی علماء آنرا واجب می‌دانند و آنرا جزء و آیه‌ای در ابتدای سوره‌ها محسوب می‌نمایند. لذا خواندن آنرا در ابتدای سوره‌ها واجب می‌دانند.

همه علماء (فقهاء و مفسرین) اتفاق دارند، بر اینکه بسمله جزو آیه است در سوره «نمل» و درباره بسمله در اول همه سوره‌های قرآن اختلاف است که سه مذهب و رای مشهور هستند:

اول:

بسمله آیه‌ای است از سوره فاتحه و همچنین در تمام سوره‌های قرآن.

بنابر این خواندن بسمله در سوره فاتحه و اول سوره‌ها در نماز واجب است و حکم فاتحه را دارد. چه بصورت سری (نهانی) و چه بصورت جهری (آشکار) (در نماز صبح و دو رکعت مغرب و عشاء، امام فاتحه را با صدای بلند می‌خواند

که آنها را نمازهای جهری گویند. و در بقیه نمازها فاتحه را آهسته‌تر می‌خوانند که آنها را نمازهای سری می‌گویند. امام جماعت در دو رکعت اول نمازهای جهری با صدای بلند فاتحه را می‌خواند و همچنین سوره را) قویترین دلیل این مذهب حدیثی است که از نعیم مجمر روایت شده که گفته است:

« پشت سر ابوهریره (یعنی به امامت ابوهریره) نماز می‌خواندم که نخست بسم الله الرحمن الرحیم را خواند سپس فاتحه را، تا آخر حدیث. و در آخر آن حدیث گفت: «والذی نفسی بیده أنى لاشبهکم صلاة برسول الله صلی الله علیه وسلم» (سوگند به آنکس که جانم در دست اوست، نماز من بیشتر از همه به نماز پیامبر نزدیک است و بدان شباهت دارد) (نسائی و ابن خزیمه و ابن حبان) آن را روایت کرده‌اند. حافظ در «الفتح» گفته است این صحیح‌ترین حدیث است درباره نماز جهری و بسمله. دوم:

بسمله خود آیه است، مستقل که برای تیمن و فاصله سوره‌های قرآن از یک دیگر، نازل شده است. بنابر این، قرائت آن در فاتحه و بقیه سوره‌ها جایز، بلکه مستحب است ولی بلند خواندن آن سنت نیست، زیرا حضرت انس گفته است: «پشت سر پیامبر صلی الله علیه و سلم و پشت سر ابوبکر و عمر و عثمان رضی الله عنهم، نماز خوانده‌ام که هیچیک با صدای بلند، بسم الله الرحمن الرحیم را نمی‌خواندند» (نسائی و ابن حبان و طحاوی با اسناد برابر شرایط «صحیحین» آن را روایت کرده‌اند. سوم:

بسمله نه آیه است از سوره فاتحه و نه از سوره‌های دیگر، و خواندن آن در نمازهای فرض چه جهری و چه سری، مکروه (ناپسند) است بخلاف نمازهای سنت. رای این مذهب از قوت علمی چندانی برخوردار نیست. ابن القیم بین مذهب اول و دوم تلفیق نموده و گفته است: «پیامبر صلی الله علیه و سلم (در نماز) گاهی بسم الله الرحمن الرحیم را آشکارا و گاهی نهانی (سری) می‌خواند و در بیشتر از اوقات سری می‌خواند، بدون شک هرگز در همه نمازهای پنجگانه در شبانه روز چه در سفر و چه در حضر، آن را آشکارا و با صدای بلند، نخوانده است و الا برخلاف راشدین و جمهور اصحاب نمی‌ماند».

ولی لازمست بدانیم که خواندن بسمله در ابتدای سوره‌ها مستحب یا واجب است ولی اگر امام سوره بعد از فاتحه را از وسط آن سوره بخواند، خواندن بسمله لازم نیست بلکه با استعاذه شروع به خواندن نماید. مثلا اگر کسی بعد از فاتحه سوره ی ملک را از ابتدا بخواند در

اینصورت گفتن بسمله مستحب یا واجب است ولی اگر از وسط سوره شروع کند، لازم به خواندن بسمله نیست و باید با استعاذه شروع کند. زیرا خداوند فرموده: « فَإِذَا قَرَأْتَ الْقُرْآنَ فَاسْتَعِذْ بِاللَّهِ مِنَ الشَّيْطَانِ الرَّجِيمِ » (هرگاه خواستی قرآن بخوانی از شر شیطان رانده شده از درگاه خداوند، به خدا پناه ببر) (نحل/98) سنت است که استعاذه را آهسته و سری گفت. در معنی آمده است که استعاذه بصورت سری گفته می‌شود نه بصورت آشکار، و در آن، هیچ اختلافی سراغ ندارم. امام شافعی در نمازهای جهری، آهسته و آشکارا خواندن آن را یکسان می‌داند. و بروایت ضعیفی از ابوهریره آمده است که می‌توان آن را آشکارا گفت.

حکم گفتن اعوذ بالله من الشیطان الرجیم

در ابتدای فاتحه و سوره در نماز:

گفتن استعاذه قبل از « بسم الله الرحمن الرحيم » و شروع تلاوت فاتحه یا هر سوره ی دیگری، نه تنها در نماز بلکه در خارج از نماز نیز مستحب و سنت است، خداوند متعال می‌فرماید: « فَإِذَا قَرَأْتَ الْقُرْآنَ فَاسْتَعِذْ بِاللَّهِ مِنَ الشَّيْطَانِ الرَّجِيمِ » (سوره نحل: 98) « هنگامی که خواستی قرآن بخوانی از وسوسه‌های شیطان مطرود به خدا پناه ببر ».

ابوسعید خدری از پیامبر صلی الله علیه وسلم روایت کرده که: «أنه كان إذا قام إلى الصلاة استفتح ثم يقول أعوذ بالله السميع العليم من الشيطان الرجيم من همزه و نفخه و نفثه» « هنگامی که پیامبر صلی الله علیه وسلم می‌خواست نماز بخواند دعای استفتاح را می‌خواند، سپس می‌فرمود: « أعوذ بالله السميع العليم من الشيطان الرجيم، من همزه و نفخه و نفثه، یعنی به خدای شنوا و آگاه پناه می‌برم از شیطان رانده شده، از جنون، کبر، و شعر او ». (ابوداود (760).

البته برخی عقیده دارند که فقط در رکعت اول سنت است، اما این رای صحیح نیست و با توجه به عمومیت نصوص اللخصوص آیه ی 98 سوره ی نحل، می‌توان در تمامی رکعات نماز و قبل از شروع فاتحه و سوره استعاذه خواند.

محمد ناصرالدین البانی در کتاب صفة الصلاة می‌نویسد: «سپس (بعد از دعای استفتاح) پیامبر به خداوند پناه می‌برد و می‌گفت: «أَعُوذُ بِاللَّهِ مِنَ الشَّيْطَانِ الرَّجِيمِ مِنْ هَمْزِهِ وَنَفْخِهِ وَنَفْثِهِ». «از شر و وسوسه، تکبر و شعر (نکوهیده‌ی) شیطان رجیم به خدا پناه می‌برم».

و گاهی این را اضافه می‌کرد و می‌فرمود: « أَعُوذُ بِاللَّهِ السَّمِيعِ الْعَلِيمِ مِنَ الشَّيْطَانِ الرَّجِيمِ... سپس «بسم الله الرحمن الرحيم» را بر زبان می‌راند، بی‌آنکه آن را بلند بگوید.».

البته الفاظ استعاذه را می‌توان بصورتهای زیر خواند:

1- أَعُوذُ بِاللَّهِ مِنَ الشَّيْطَانِ الرَّجِيمِ

- 2- أَعُوذُ بِاللَّهِ مِنَ الشَّيْطَانِ الرَّجِيمِ مِنْ هَمْزِهِ وَتَفْخِهِ وَتَفْثِهِ
 3- أَعُوذُ بِاللَّهِ السَّمِيعِ الْعَلِيمِ مِنَ الشَّيْطَانِ الرَّجِيمِ.

جهر بسم الله در نماز جهری با جماعت باید خفیه باشد یا جهری؟

در مورد جهر بسم الله در نماز جهری ، مسئله است اختلافی ، برخی از علماء بر این امر معتقد اند که در نماز های جهری ، باید (بسم الله الرحمن رحیم) باید به جهر تلفظ و جهرآ خوانده شود ، ولی برخی دیگری از علماء میگویند که (بسم الله) باید در نماز جهری بصورت سری خوانده شود . هر دو گروه از علماء برای تایید نظریات و استدلال خویش بر حدیث صحیحی پیامبر صلی الله علیه وسلم استناد مینمایند . ابن قیم رحمه الله می گوید « پیامبر صلی الله علیه وسلم بسم الله را ، گاهی بصورت جهری خوانده و گاهی بصورت سری . یادداشت :

«اگر در برخی از اوقات به جهت تعلیم در نماز (استعاذه وبسم الله الرحمن الرحيم) به صدای بلند خوانده شود ممانعتی ندارد . طوریکه این عمل را عمر بن خطاب رضی الله عنه کرده ومدتی دعای افتتاح را با صدای بلند می خواند، و همانطور ابن عمر و ابوهریره گاهها استعاذه را با صدای بلند می خواندند، اما مداومت بر آن بدعت است و مخالف با سنت رسول الله صلی الله علیه وسلم و خلفای راشدین است، چرا که آنها بطور دائم با صدای بلند نمی خواندند، حتی کسی از پیامبر صلی الله علیه وسلم نقل نکرده که ایشان استعاذه را با صدای بلند گفته باشند، والله اعلم». « مجموع فتاوی شیخ الإسلام ابن تیمیة » (404/22) .

چرا درسوره توبه بسم الله الرحمن الرحيم نیست ؟

در مورد اینکه چرا در سوره توبه (بسم الله الرحمن الرحيم) نیست عالم شهیر جهان اسلام صالح بن فوزان الفوزان در مورد آن میفرماید :

اول: چون سوره توبه در حقیقت مکمل سوره قبل از خود است یعنی مکمل سوره انفال است و بنابراین در ابتدای آن « بسم الله الرحمن الرحيم » نیامده است.

دوم: چون در این سوره در مورد جهاد و جنگ با کفار و ترساندن منافقان آمده است در حالیکه « بسم الله الرحمن الرحيم » یعنی آمدن رحمت الهی، و این سوره مکان جهاد و جنگ و نفاق قرار گرفته نه مکان رحمت بلکه مکان ترساندن منافقان و کفار است و بنابراین « بسم الله الرحمن الرحيم » در ابتدای آن نیامده است.

شیخ ابن باز نیز می گوید: در ابتدای جمع آوری قرآن در زمان عثمان رضی الله عنه نمی دانستند که آیا توبه سوره ای مستقل است یا ادامه سوره انفال. و سنت است که در ابتدای سوره توبه « اعوذ بالله من الشیطان الرجیم » خوانده شود و بعد ابتدای آیه اول خوانده الی آخر.

به طور خلاصه می توان گفت: سوره براءت همانطور که از محتویات آن پیدا است برای تهدید مشرکان و اعلان جنگ با پیمان شکنان نازل شده و به کسانی که با تمام قوا برای خاموش کردن نور توحید و یگانه پرستی و اصلاحات اخلاقی و اجتماعی در جزیره العرب فعالیت می کردند، هشدار و اعلام خطری بوده است که از این جهت مناسب نبود با « بسم الله» که نشانه رحمت و صلح و صفا و دوستی است، آغاز گردد.

البته اقوال دیگری نیز در این خصوص است که در تفسیر قرطبی بدانها اشاره شده است.

اما در خصوص اینکه آیه بسم الله الرحمن الرحيم در نماز خوانده شود یا خیر:

علماء در این باره اختلاف رای دارند و منشاء اختلاف نیز آنست که : آیا بسم الله الرحمن الرحيم در ابتدای سوره ها بعنوان آیه حساب می شود یا خیر.

ولی در دو مسئله توافق دارند و خلافتی بینشان نیست:

- بسم الله الرحمن الرحيم یک آیه از قرآن است (داخل سوره نمل)
- بسم الله الرحمن الرحيم در نماز خوانده می شود (و اختلاف بر سر اینست که آیا جهر شود یا سر)

بنابراین اختلاف به اینجا برمی گردد که آیا بسم الله الرحمن الرحيم در ابتدای سوره ها آیه است یا خیر اگر این مسئله حل شود بنابراین لازمست که در ابتدای تمامی سوره هایی که در نماز خوانده می شود بصورت جهریه خوانده شود طوریکه مامومها صدای امام را بشنوند.

نظریات علماء در این مورد :

مجموع نظریات علماء در این زمینه بر سه قول استوار است:
اول: بسم الله ، آیه ای از سوره فاتحه است. و این مذهب امام شافعی رحمه الله است.

دوم: جزء آیه ای از فاتحه نیست و همچنین در سایر سوره های قرآن ، و این مذهب امام مالک رحمه الله است.

سوم: آیه ای کاملی از قرآن است که برای جدا کردن بین سوره ها نازل شده است ولی جزء آیه ای از فاتحه نیست و این مذهب امام ابوحنیفه رحمه الله است.

هر کدام از علمای فوق برای ادعای خود دلایلی را آورده اند . مثلاً بنا به قول اول ، بسم الله باید بصورت جهری در نماز خوانده شود چون این قول بسم الله را جزو آیه ای مستقل می داند و دلیل جهری خواندن بسم الله را حدیث صحیحی از پیامبر صلی الله علیه وسلم ذکر کرده اند که : حدیث انس: « ان النبی صلی الله علیه وسلم و ابا بکر و عمر رضی الله عنه كانوا یفتتحون الصلاة بالحمد لله رب العالمین» (بخاری 743). یعنی: براستی که پیامبر صلی الله علیه وسلم و ابوبکر و عمر رضی الله عنهما نماز خود را با الحمد لله الرب العالمین شروع می کردند. (یعنی بسم الله را بصورت سری می خواندند).

و بنا به قول دوم می بایست بسم الله بصورت سریه در نماز خوانده شود زیرا بسم الله را جزو آیه ای مستقل نمی شمارند و دلیل خود

بر سرى خواندن بسم الله در نماز را حديث صحيحى از پيامبر صلى الله عليه وسلم ذكر کرده اند كه: حديث قتاده : « سئل انس: كيف كانت قراءة النبى صلى الله عليه وسلم؟ فقال: « كانت مدا، ثم قرا بسم الله الرحمن الرحيم و يمد بالرحمن، و يمد بالرحيم» (بخارى 5046.) يعنى: انس (از قتاده) پرسيد: قرائت پيامبر صلى الله عليه وسلم در نماز چگونه بود؟ جواب داد: قرائتش طولانى بود سپس بسم الله الرحمن الرحيم را قرائت مى كرد كه الرحمن و الرحيم را هر دو كشيده مى خواند. (يعنى بسم الله را بصورت جهر مى خواندند).

كه با بررسى دلايل آنها، ترجيح سخت است ولي ظاهرا قول اول صحيح تر است زيرا دلايل ديگرى موجود است كه آنرا قوى تر مى كند.

باب پانزدهم قرائت سورة فاتحه در نماز

خوانندگان محترم!

قبل از همه بايد گفت كه سورة فاتحه در مكه مكرمه نازل شده و داراى هفت آيه است كه در اين باره هيچ گونه اختلافى بين مفسرين وجود ندارد.

مفسرين در وجه تسميه سورة فاتحه مينويسند: با توجه به اين كه فاتحه به معنای آغاز هرچيز است، اين سورة را نيز «فاتحة الكتاب» ناميدند زيرا قرآن عظيم الشان بدین سورة افتتاح شده

است، از جانب دیگر سوره فاتحه اولین سوره از مصحف شریف میباشد.

کاتبان که قرآن عظیم الشان را مینوشتند، اولین سوره از کتاب مجید الهی را سوره فاتحه قرار دادند و آغاز تلاوت قرآن عظیم الشان را به سوره می اغازیدند. هر چند از نظر ترتیب نزول آیات، این سوره اولین آیات نازل شده قرآن نیست.

مشهور ترین نام های سوره فاتحه:

1- أم القرآن:

پیامبر صلی الله علیه وسلم فرمودند: « من صلی صلاة لم یقرأ فیها بأم القرآن، فهی خداج، خداج غیر تمام» (مسلم) (هر کس که نماز را بدون ام القرآن - فاتحه - بخواند، نمازش تمام نیست، تمام نیست، تمام نیست).

2- أم الكتاب:

بخاری (رح) می فرماید: سوره فاتحه به این دلیل ام الكتاب نامگذاری شده که قرآن با آن آغاز می شود و اولین سوره قرآن است و در نماز نیز اول چیزی است که آغاز می شود.

3- السبع المثانی:

« و لقد آتیناک سبعاً سبعاً من الثمانی و القرآن العظیم » (حجر/87) (ای محمد، حقیقتاً ما هفت آیه با ثنا و این قرآن با عظمت را بر تو فرستادیم).

4- القرآن العظیم:

همان آیه 87 سوره حجر دلیل بر این نام است و همچنین پیامبر صلی الله علیه وسلم در حدیثی هر 4 اسمی را که تا حال ذکر شده آورده اند: « الحمد لله رب العالمین، أم القرآن، أم الكتاب و السبع المثانی و القرآن العظیم ». (بخاری) (الحمد لله رب العالمین - فاتحه - ما در قرآن، ما در کتاب، هفت آیه ای که تکرار می شوند و قرآن بزرگی است).

5 - فاتحة الكتاب:

پیامبر صلی الله علیه وسلم فرمودند: « لا صلاة لمن لم یقرأ بفاتحة الكتاب » (متفق علیه) (نماز کسی که فاتحة الكتاب را در آن نمی خواند درست نیست). فاتحة الكتاب همان آغاز و شروع قرآن است و بدلیل اینکه نماز گذارد در وهله اول شروع به قرائت آن می کند به فاتحة الكتاب مشهور است.

6- الصلاة:

پیامبر صلی علیه وسلم در حدیثی قدسی می فرمایند: « قسمت الصلاة بینی و بین عبدی نصفین فإذا قال العبد: الحمد لله رب العالمین قال الله: حمدنی عبدی» (مسلم) (سوره فاتحه الصلاة - را بین خود و بندگانم به دو قسمت تقسیم کردم هرگاه بنده ام می گوید: حمد و ستایش برای پروردگار جهانیان است، خداوند بزرگ می فرماید: بنده ام مرا ستایش کرده است).

در این حدیث سوره فاتحه به اسم نماز نامگذاری شده، چون یکی از ارکان نماز است و نماز بدون آن ناقص و باطل است.

7- الحمد:

« الحمد لله رب العالمین » (فاتحه/2) (تمام حمد و ستایش برای خالق جهانیان است).

8- الرقية:

پیامبر صلی الله علیه وسلم به ابوسعید خدری فرمود: « و ما یدریک أنها رقية » (تو نمی دانی که سوره فاتحه، رقیه - پناه بردن و دعا کردن به خداوند - است).

9- اساس القرآن:

این اسم را عبدالله بن عباس (رض) روی سوره فاتحه گذاشت و می‌گفت: سوره فاتحه پایه و بنیان قرآن است.

10- الواقية:

این اسم را سفیان بن عیینه (رح) روی سوره فاتحه قرار داد، و به معنای حفاظت و محافظت کردن است و خود را به خداوند سپردن و واگذار کردن نیز معنا می‌دهد.

11- الكافية:

این اسم را یحیی بن کثیر (رح) روی سوره فاتحه گذاشت و از (کفی) به معنای، بس و کافی و کفایت کننده آمده است.

درسهای تربیتی در سوره فاتحه:

در سوره فاتحه درس های مهمی تربیتی نهفته اند که مهمترین آن عبارت است از:

1- انسان در تلاوت سوره حمد، با « بسم الله » از غیر خدا قطع امید می‌کند.

2- با « رَبِّ الْعَالَمِينَ » و « مَالِكِ يَوْمِ الدِّينِ » احساس می‌کند که مربوب و مملوک است.

3- با کلمه « رَبِّ الْعَالَمِينَ » میان خود و هستی ارتباط برقرار می‌کند.

4- با « الرَّحْمَن الرَّحِيمِ » خود را در سایه لطف گسترده او می‌بیند.

5- با « مَالِكِ يَوْمِ الدِّينِ » غفلتش از قیامت زدوده می‌شود.

6- با « اِيَّاكَ نَعْبُدُ » خودخواهی و شهرت طلبی را کنار می‌گذارد.

7- با « اِيَّاكَ نَسْتَعِينُ » از فکر یاری طلبی از غیر خدا بیرون می‌رود.

8- با « اِنْعَمْتَ عَلَيْهِمْ » می‌فهمد که تقسیم نعمتها بدست اوست و باید حسادت را کنار گذاشت، زیرا حسود در واقع از داوری و تقسیم روزی به دست خدا راضی نیست.

9- با « اِهْدِنَا الصِّرَاطَ الْمُسْتَقِيمَ » رهسپاری در راه حق را درخواست کند.

10 - با « صِرَاطَ الَّذِينَ اِنْعَمْتَ عَلَيْهِمْ » همبستگی خود را با پیروان

راه خدا اعلام می‌دارد.
11- و در نهایت با «غیرالمغضوب علیهم ولا الضالین» از باطل و اهل باطل بیزاری می‌جوید.

فضیلت سوره فاتحه:

پیامبر صلی الله علیه وسلم در مورد فضائل سوره فاتحه و رکن بودن آن در نماز میفرماید:

«لأصلاة لمن لا يقرأ (فيها) بفاتحة الكتاب (فصاعداً)» (متفق عليه) (کسی که سوره فاتحه (و اندکی بیش از آن را) در نماز، قرائت نکند نمازش درست نخواهد بود).

در حدیثی دیگری همین مطلب درجایی دیگر، با این الفاظ، آمده است: «لاتجزئ صلاة لا يقرأ الرجل فيها بفاتحة الكتاب» (روایت دارقطنی و ابن حبان) (نمازی که در آن، فاتحه خوانده نشوند کافی نخواهد بود).

و گاهی نیز چنین می‌فرمودند: «من صلى صلاة لم يقرأ فيها بفاتحة الكتاب؛ فهي خداج، هي خداج، هي خداج؛ غير تمام» (مسلم ۳۹۵، ۱/۲۹۶). (نمازی که در آن فاتحه خوانده نشود؛ ناقض و ناتمام است؛ و این جمله را سه بار تکرار کرد).

رسول الله صلی الله علیه وسلم فرمود: «ما أنزل الله لأبي التوراة و لا في الإنجيل مثل أم القرآن. و هي السبع المثاني (والقرآن العظيم الذي أوتيته)» (روایت نسائی و حاکم) (خداوند در تورات و انجیل سوره‌های به عظمت سوره فاتحه، نازل نفرموده است. این (سوره) همان «سبع مثانی و قرآن عظیم» است که به من داده شده است.

خواننده محترم!

در مورد فضیلت و در س بزرگی در سوره حمد نهفته است در حدیثی قدسی که حضرت ابوهریره -رضی الله عنه آنرا روایت نموده آمده

است که: رسول الله -صلی الله علیه وسلم- فرمود: الله سبحانه تعالی بیان میدارد: «قسمت الصلاة بيني وبين عبدی نصفين، فإذا قال: (الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ) قال الله: حمدنی عبدی، وإذا قال:

(الرَّحْمَنُ الرَّحِيمُ)، قال الله: أثنی علی عبدی، فإذا قال: (مَالِكِ يَوْمَ الدِّينِ)، قال الله: مجدنی عبدی، وقال مرة: فوض إلى عبدی، فإذا قال: (إِيَّاكَ نَعْبُدُ وَإِيَّاكَ نَسْتَعِينُ)، قال: هذا بيني وبين

عبدی، ولعبدی ما سأل، فإذا قال: (اهْدِنَا الصِّرَاطَ الْمُسْتَقِيمَ صِرَاطَ الَّذِينَ أَنْعَمْتَ عَلَيْهِمْ غَيْرِ الْمَغْضُوبِ عَلَيْهِمْ وَلَا الضَّالِّينَ)، قال الله: هذا لعبدی، ولعبدی ما سأل». (مسلم ۳۹۵، ۱/۲۹۶).

(نماز را بین خود و بنده ام به دو بخش تقسیم کرده ام، پس هرگاه او بگوید: «الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ»، خداوند می‌فرماید: بنده ام مرا حمد و ستایش کرده است، و اگر بگوید: «الرَّحْمَنُ الرَّحِيمُ»، خداوند می‌فرماید: بنده ام مرا ثنا کرده و بزرگ داشته است، و یک بار فرمود: بنده ام امورش را به من واگذار کرده است، و آنگاه که بگوید: «إِيَّاكَ نَعْبُدُ وَإِيَّاكَ نَسْتَعِينُ»

خداوند می فرماید: این) رمز و پیمانی است) بین من و بنده ام، و هر آنچه که بنده ام بخواهد برایش مهیا شده و فراهم می باشد، و آنگاه که بگوید: «أَهْدِنَا الصِّرَاطَ الْمُسْتَقِيمَ * صِرَاطَ الَّذِينَ أَنْعَمْتَ عَلَيْهِمْ غَيْرِ الْمَغْضُوبِ عَلَيْهِمْ وَلَا الضَّالِّينَ»، خداوند می فرماید: این از آن بنده ام است، و هر آنچه را که بنده ام بخواهد فراهم می گردد.

— از ابوسعید بن معلی روایت شده که گفت: «كنت أصلي في المسجد، فدعاني رسول الله -صلى الله عليه وسلم- فلم أجبه، فقلت: يا رسول الله، إنني كنت أصلي، فقال: ألم يقل الله: (استجيبوا لله وليرسول إذا دعاكم لما يحييكم)؟، ثم قال لي: لأعلمنك سورة هي أعظم السور في القرآن، قبل أن تخرج من المسجد، ثم أخذ بيدي، فلما أراد أن يخرج، قلت له: ألم تقل: لأعلمنك سورة هي أعظم سورة في القرآن؟

قال: (الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ) هي السبع المثاني والقرآن العظيم الذي أوتيته». (البخاري وأحمد).

«در مسجد نماز می خواندم که پیامبر خدا -صلى الله عليه وسلم- مرا فرا خواندند، ولی به ایشان جوابی ندادم. (بعد از تمام شدن نماز نزد ایشان رفته) وگفتم: ای رسول خدا (هنگامی که مرا فرا خواندید) در حال نماز بودم. ایشان -صلى الله عليه وسلم- فرمودند: آیا خداوند نگفته است که «آنگاه که خدا و رسول شما را فرا می خوانند تا (دلهایتان) زنده گردیده و جان یابد دعوتشان را پاسخ داده و بپذیرید؟ بعد از آن (ادامه داده) و فرمودند: پیش از آنکه از مسجد خارج شوی به تو سوره ای را که از با عظمت ترین و باشکوه ترین سوره های قرآن است آموزش خواهم داد. سپس دستم را گرفتند و همینکه خواستند (از مسجد) خارج شوند به ایشان گفتم: آیا نفرمودید: به تو سوره ای را که از با عظمت ترین و باشکوه ترین سوره های قرآن است آموزش خواهم داد؟ فرمودند: سوره «الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ» است همان سوره ای است که هفت آیه دارد (و در هر رکعت از نماز تکرار می شود) و این همان قرآن با عظمت و بزرگی است که به من داده شده است.»

— از ابوسعید خدری رضی الله عنه - روایت شده است که گفت:

«انطلق نفر من أصحاب النبي صلى الله عليه وسلم في سفرة سافروها، حتى نزلوا على حى من أحياء العرب، فاستضافوهم فأبوا أن يضيفوهم، فلُدغ سيد ذلك الحي فسعوا له بكل شيء، لا ينفعه شيء، فقال بعضهم: لو أتيتم هؤلاء الرهط الذين نزلوا، لعله أن يكون عند بعضهم شيء، فأتوهم فقالوا: يا أيها الرهط، إن سيدنا لدغ، وسعينا له بكل شيء، لا ينفعه، فهل عند أحد منكم من شيء؟ فقال بعضهم: نعم، والله إنى لأرقى، ولكن والله لقد استضافناكم فلم تضيفونا، فما أنا براق لكم حتى تجعلوا لنا جُعلاً، فصالحوهم على قطيع من الغنم، فانطلق يتفل عليه ويقرأ (الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ)، فكأثماً نُشط من عقال، فانطلق يمشى وما به قلبه، قال: فأوفوهم جعلهم الذى صالحوهم عليه، فقال بعضهم: اقساموا، فقال الذى رقى: لا تفعلوا حتى تأتي النبي -صلى الله عليه وسلم- فنذكر له الذى كان، فننظر ما يأمرنا، فقدموا على رسول الله -صلى الله عليه وسلم- فذكروا له، فقال: وما

يدريك أنّها رقيه، ثم قال: قد أصبتم، اقسموا، واضربوا لي معكم سهما، فضحك رسول الله -صلى الله عليه وسلم-». (البخارى حديث ٢٢٧٦، ٤/٤٥٣ فتح البارى).

«تعدادی از یاران پیامبر -صلى الله عليه وسلم- در سفری از سفرهایشان رهسپار شدند تا آنکه به یکی از قریه‌های عرب رسیدند، از ساکنان آن قریه خواستند تا آنان را میهمان کرده و مساعدتشان نمایند، ولی آنان از میهمان کردن شان سرباز زدند. (در همان زمان بود که) سرور و بزرگ آن قبیله گزیده شد، هر کاری برایش کردند سودی به او نبخشید، یکی از آنان گفت: اگر نزد این کاروانی که به اینجا آمده است بروید شاید چیزی نزد کسی از آنان باشد، در نتیجه به نزدشان رفته و گفتند: ای کاروانیان، سرور و بزرگ ما گزیده شده است، و هر چه برای او تلاش کردیم (و هر درمانی را که به کار بستیم) سودی نبخشید، آیا نزد کسی از شما چیزی است؟ (که برای درمان وی مفید واقع شود)؟ یکی از اصحاب گفت: بله، سوگند بخدا، بر او از دم خود خواهم دمید، اما از شما خواستیم که ما را میهمان کنید، چنین نکردید! بنابراین تا چیزی به ما ندهید برای وی دعایی نخواهیم کرد! در نتیجه در مقابل يك گله گوسفند به توافق رسیدند، در این هنگام آن شخص (صحابی) رفت و بر او سوره «الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ» را می‌خواند و می‌دمید، بدنبال آن گویا آن شخص از ریسمانها و بندها آزاد شد، و شروع به راه رفتن کرد، مثل آنکه هیچ عارضه و دردی احساس نمی‌کرد. راوی سخنش را ادامه می‌دهد: آنان نیز بر آنچه به توافق رسیده بودند عمل کردند. گروهی از اصحاب گفتند: آنها را تقسیم کنید، اما آن کسی که دم زده بود، گفت: هیچ کاری نکنید تا نزد پیامبر اکرم -صلى الله عليه وسلم- رفته و آنچه را که اتفاق افتاده است برایشان تعریف کنیم تا ببینیم به ما چه دستوری می‌دهند. زمانی که نزد رسول الله -صلى الله عليه وسلم- آمده و ماجرا را برای ایشان تعریف کردند، پیامبر صلی الله علیه وسلم فرمودند: از کجا آگاه شدید و فهمیدید که با «سوره فاتحه» می‌توان دمید، سپس فرمودند: کار درست و به جایی انجام داده اید، (بروید و گوسفندان) را تقسیم کنید، و يك سهم هم برای من کنار بگذارید، سپس رسول الله صلی الله علیه وسلم خندیدند». ابن عباس می‌فرماید: (پیامبر صلی الله علیه وسلم نزد ما بود و جبرئیل (ع) کنار او، ناگهان صدایی شدید را از بالای سرش شنید، در این لحظه جبرئیل (ع) چشمش را به طرف آسمان کرد و گفت: این دری از درهای آسمان بود که باز شد و تا حال باز نشده بود. از آن در ملائکه ای پائین و نزد پیامبر صلی الله علیه وسلم آمد و گفت: ای محمد صلی الله علیه وسلم مژده بده در مقابل دو روشنی که خداوند به تو عطا کرده است و قبل از تو این دو روشنی به کسی داده نشده است. و این دو روشنی، یکی سوره فاتحه و دیگری دو آیه آخر سوره بقره است. و قبل از تو هیچ حرفی از آنها تلفظ نشده است) (مسلم)

ناگفته نباید گذاشت که: خواندن سوره فاتحه، درک معانی آن و

تفکر در مضمون عالی این سوره از مهمترین مقاصد نماز است و بهتر است آخر هر آیه وقف کرد.

قرائت فاتحه در تمام رکعت ها :

قبل از همه باید گفت که : امامان سه گانه هریک (امام مالک و امام شافعی و احمد) اتفاق نظر دارند بر اینکه قرائت فاتحه در تمامی رکعت های نماز، فرض و رکن می باشد ، و این بدین معنا میباشد که اگر نمازگزار عمدا در یکی از رکعت های نماز خود قرائت فاتحه را ترک کند نمازش باطل می شود. اما اگر سهوا خواندن فاتحه را در یکی از رکعت ها فراموش کرد، او بایستی رکعت دیگری را بجای آن رکعت ناقص بخواند و در انتها بعد از سلام دو سجده ی سهو بجای آورد و باز سلام دهد. و در این حکم هیچ تفاوتی بین نمازهای فرض و نوافل (سنت) وجود ندارد.

و دلیل آنها بر این حکم، این فرموده پیامبر صلی الله علیه وسلم است که می فرماید: «لأصلاة لمن لم يقرأ بفاتحة الكتاب». «کسی که سوره فاتحه را (در نمازش) نخواند، نمازش قبول نیست». متفق علیه

و این حکم (حدیث) عام می باشد، یعنی شامل هر نماز فرض یا سنت و شامل تمامی رکعت های نماز می گردد، یعنی قرائت فاتحه در تمامی رکعت های نماز فرض و سنت، واجب (رکن) می باشد. اما امام صاحب ابوحنیفه گفته که قرائت فاتحه در نماز، فرض و رکن نیست، بلکه واجب است. (در نزد امام صاحب ابوحنیفه فرض و واجب دو حکم متفاوت است، طوری که اگر نمازگزار عمدا یا سهوا قرائت فاتحه را در یکی از رکعت های نمازش ترک کند، نماز وی باطل نخواهد شد.

امام ابوحنیفه (رح) می گوید: قرائت فاتحه در دو رکعت اول نمازهای فرض، واجب است ولی در دو رکعت آخر نمازهای فرض، قرائت فاتحه مستحب است نه واجب، ولی در تمامی رکعت های نماز سنت (یا نوافل) واجب است، حتی اگر نماز سنت چهار رکعتی باشد.

و منظور امام ابوحنیفه از واجب بودن قرائت فاتحه در دو رکعت اول نمازهای فرض، این نیست که اگر کسی در این دو رکعت فاتحه نخواند نمازش باطل می شود بلکه در نظر وی اگر کسی در این دو رکعت فاتحه نخواند گناهکار خواهد بود با این وجود نمازش صحیح است.

ولی در نظر ائمه ی سه گانه، قرائت فاتحه رکن است، یعنی اگر کسی عمداً فاتحه را نخواند نمازش باطل است .

در نظر امام صاحب ابوحنیفه، مطلق قرائت قرآن (هر سوره یا آیه ای که باشد) رکن است، نه اینکه حتما سوره فاتحه قرائت شود، زیرا خداوند متعال در مورد نماز شب می فرماید: «فَأَقْرُؤُوا مَا تَيَسَّرَ مِنْهُ» (سوره مزمل 20). یعنی: پس به اندازه ای که برای شما ممکن است از آن تلاوت کنید.

آنچه که در اینجا واجب شده است قرائت قرآن در نماز است و این چیزی است که نمازگزار به آن مکلف شده است، همانطور که

پیامبر صلی الله علیه وسلم می فرماید: «إِذَا قُمْتَ إِلَى الصَّلَاةِ فَاسْبِغِ الوُضوءَ ثُمَّ اسْتَقْبِلِ الْقِبْلَةَ فَكَبِّرْ ثُمَّ اقْرَأْ مَا تيسَّرَ مَعَكَ مِنَ الْقُرْآنِ» یعنی: هر گاه خواستی نماز بخوانی به نحوه احسن وضوء بگیر، سپس رو به قبله تکبیر بگو و سپس هر چه از قرآنی برایت مقدور است بخوان. روایت بخاری.

پس قرائت قرآن در نماز فرض است ولی قرائت فاتحه مفروض نشده است. اما با این وجود خواندن فاتحه در دو رکعت اول نمازهای فرض واجب است ولی فرض نیست، و در مابقی رکعات دیگر مستحب است. یعنی اگر کسی در دو رکعت اول نماز فرض بجای فاتحه سوره ی دیگری را بخواند نمازش صحیح است، ولی چون واجبی را (خواندن فاتحه) ترک کرده است چنانچه عمدی باشد بر او لازمست تا نمازش را تکرار کند هرچند که اگر چنین نکند (یعنی نمازش را تکرار نکند) باز نمازش صحیح است ولی گناهکار خواهد شد. و چنانچه سهوا خواندن فاتحه را در آن دو رکعت اول فراموش کند بر او واجب است تا در انتهای نمازش سجده ی سهو بجای آورد و اگر چنین نکند (یعنی سجده ی سهو نبرد) بر او واجب است تا نمازش را تکرار کند، و اگر نمازش را تکرار نکند باز نماز وی صحیح است.

و این حکم برای نمازهای فرض بود، اما امام ابوحنیفه در مورد حکم خواندن فاتحه در نمازهای سنت (نوافل) می گویند که: خواندن فاتحه در تمامی رکعت های نمازهای سنت (نوافل)، واجب است، حتی اگر کسی نماز سنت را چهار رکعت بخواند، مثلاً چهار رکعت نماز سنت قبل از نماز ظهر را با یک سلام بخواند، در این حالت بر او واجب است تا در هر چهار رکعت فاتحه را بخواند، زیرا هر دو رکعت از نماز سنت، خود نماز مستقلی است و اگر کسی دو نماز سنت را به هم وصل نماید و بصورت چهار رکعتی با یک سلام بخواند، در اینحالت هر دو رکعت از این نماز، خود نماز مستقلی محسوب می شود، و از آنجایی که خواندن فاتحه در دو رکعت اول هر نمازی واجب است پس او بایستی در هر چهار رکعت این نماز سنت، فاتحه را بخواند چون دو رکعت آخر آن نیز خود نماز مستقلی است که بایستی در آن نیز فاتحه خواند به مانند دو رکعت اول.

همچنین نماز وتر نیز این حکم را دارد و قرائت فاتحه در تمامی رکعات آن واجب است، زیرا نماز وتر نیز جزوی از نوافل می باشد پس حکم آن نیز به مانند حکم دیگر نوافل خواهد بود. و این نظر ابوحنفیه و دلیل آنها برای این حکم بود. اما حقیقت آنست که رأی جمهور یعنی (امام مالک و امام شافعی و امام احمد) راجح و صحیح می باشد، زیرا پیامبر صلی الله علیه وسلم فرمودند: «لَا صَلَاةَ لِمَنْ لَمْ يَقْرَأْ بِفَاتِحَةِ الْكِتَابِ» «کسی که سوره فاتحه را (در نمازش) نخواند، نمازش قبول نیست». و می فرمایند: «مَنْ صَلَّى صَلَاةً لَمْ يَقْرَأْ فِيهَا بِفَاتِحَةِ الْكِتَابِ فَهِيَ خَدَاجٌ، هِيَ خَدَاجٌ، هِيَ خَدَاجٌ غَيْرُ تَمَامٍ» یعنی: کسی که نماز بخواند و در آن سوره فاتحه را نخواند، نماز او ناقص و فاسد و باطل است. احمد و شیخین (مسلم و بخاری) آنرا روایت کرده اند. و نماز ناقص بعنوان نماز حقیقی شمرده نمی شود.

و در روایت رفاعة بن رافع در حدیث مشهور «مسیء صلاة» آمده است که پیامبر صلی الله علیه وسلم کسی که نمازش را بصورت درست نخوانده بود هدایت فرمود که سوره فاتحه را بخواند و : «ثم افعل ذلك في صلاتك كلها» «و این عمل (خواندن فاتحه) را در تمام رکعات نمازت انجام بده». متفق علیه همچنین از ابو قتاده ی انصاری رضی الله عنه روایت است که گفت: «كَانَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَقْرَأُ فِي الرَّكْعَتَيْنِ الْأُولَيَيْنِ مِنْ صَلَاةِ الظُّهْرِ بِفَاتِحَةِ الْكِتَابِ وَسُورَتَيْنِ ، يُطَوِّلُ فِي الْأُولَى ، وَيُقْصِرُ فِي الثَّانِيَةِ ، وَيُسْمِعُ الْآيَةَ أَحْيَانًا ، وَكَانَ يَقْرَأُ فِي الْعَصْرِ بِفَاتِحَةِ الْكِتَابِ وَسُورَتَيْنِ يُطَوِّلُ فِي الْأُولَى ، وَيُقْصِرُ فِي الثَّانِيَةِ ، وَفِي الرَّكْعَتَيْنِ الْأُخْرَيَيْنِ بِأَمِّ الْكِتَابِ ، وَكَانَ يُطَوِّلُ فِي الرَّكْعَةِ الْأُولَى فِي صَلَاةِ الصُّبْحِ ، وَيُقْصِرُ فِي الثَّانِيَةِ». (بخاری 776). (رسول الله صلی الله علیه وسلم در دو رکعت اول نماز ظهر و عصر سوره ی فاتحه و دو سوره ی دیگر می خواند ، به گونه ای که در رکعت اول ، نماز را طولانی و در رکعت دوم کوتاه می خواند ، و گاه گاهی بعضی از آیات را بلند می خواند تا بشنویم ، و در دو رکعت بعدی از این دو نماز فقط سوره ی فاتحه می خواند ، همچنین رکعت اول نماز صبح را طولانی و رکعت دوم را کوتاه می خواند.) .

با توجه به این احادیث در می یابیم که قرائت فاتحه در تمامی رکعات نماز رکنی از ارکان آن می باشد و این احادیث، از جمله حدیث «مسیء صلاة» آیات مورد استناد علماء حنفی را مقید می کنند، و از طرفی حفظ و خواندن فاتحه برای مسلمین میسر و ممکن می باشد.

و بعضی گفته اند که آیه ی «فَاقْرَأُوا مَا تيسَّرَ مِنْهُ» در مکه نازل شده و در مورد نماز شب بوده، ولی بعداً حکم آن نسخ شده و قرائت فاتحه فرض شده است.

قرائت فاتحه برای مقتدی در نماز جهری:

برای ماموم جایز نیست که در نماز جهریه (صبح و مغرب و عشاء) بجز فاتحه سوره دیگری را قرائت کند ، زیرا الله متعال می فرماید:

«وَإِذَا قُرِئَ الْقُرْآنُ فَاسْتَمِعُوا لَهُ وَأَنْصِتُوا لَعَلَّكُمْ تُرْحَمُونَ»

(سوره اعراف 204). یعنی : «هنگامی که قرآن خوانده می شود، گوش فرا دهید و خاموش باشید تا مشمول رحمت خدا شوید».

و در روایتی که احمد و ابوداود ترمذی و ابن حبان روایت کرده اند آمده که پیامبر صلی الله علیه وسلم خطاب به اصحابش فرمود : «لَعَلَّكُمْ تَقْرَءُونَ خَلْفَ إِمَامِكُمْ؟» «شاید شما پشت سر امامتان قرائت می خوانید؟» گفتیم: آری! فرمود : «لَا تَفْعَلُوا إِلَّا بِفَاتِحَةِ الْكِتَابِ، فَإِنَّهُ لَا صَلَاةَ لِمَنْ لَمْ يَقْرَأْ بِهَا» ابو داود (823). یعنی : «این کار را نکنید، بجز (خواندن) سوره فاتحه، چون نماز کسی که سوره فاتحه را نخواند، صحیح نیست». بنابراین برای ماموم تنها مشروع است که فاتحه را بخواند و بعد از آن سکوت کرده و به قرائت امام گوش دهد، و اگر کسی تابحال از روی جهل

سوره را هم قرائت کرده نمازش باطل نیست اما نباید دیگر چنین کند.

قرائت فاتحه پشت سر امام:

در مورد قرائت سوره فاتحه پشت سر امام، اگر نماز سرّی باشد مانند نماز ظهر و عصر، بر ماموم واجب است که سوره فاتحه را بخواند، ولی اگر نماز جهری باشد مانند نماز صبح و مغرب و عشاء، در اینصورت در رکعت سوم مغرب و همچنین دو رکعت اخیر عشاء که امام قرائت را آهسته میخواند ماموم باید فاتحه را بخواند، و در هنگام قرائت امام بصورت جهری، علماء در این مورد اختلاف نظر دارند، بعضی آنرا واجب دانسته اند، و بعضی بر این باورند که وقت قرائت امام بایست سکوت کرد ولی اگر امام پس از قرائت فاتحه کم مکث کرد مقتدی باید سوره فاتحه را بخواند، ولی قویترین اقوال در مورد قرائت فاتحه پشت سر امام اینست که خواندن قرائت فاتحه پشت سر امام فرض است، چه در نماز جهری و چه در نماز سرّی، و چه امام (بعد از قرائت فاتحه) در حال قرائت سوره ای دیگر باشد و چه در حال سکوت باشد، زیرا طبق حدیث صحیح پیامبر صلی الله علیه و سلم میفرماید: « لا صلاة لمن لا یقرا بفاتحة الكتاب » یعنی: (نماز ندارد کسی که (در نماز) فاتحه را قرائت نکند). پس برای خروج از خلاف و اطمینان خاطر، بهتر است که پس از اینکه امام فاتحه را خواند فاتحه را بخواند.

سوره فاتحه در نماز جهری:

طوریکه در فوق یاد آور شدیم ، آنچه که از نظر ما راجح است؛ اینست که خواندن فاتحه برای امام و مأمومین در نماز سرّیه و جهریه واجب است، اما اینکه ماموم چه وقت فاتحه خود را در نماز جهریه بخواند؛ در این باره بعضی از اهل علم گفتند: وقتی امام فاتحه می خواند مأمومین سکوت کرده و بعد از آنکه امام فاتحه را خواند هریک از (مقتدیان) فاتحه خود را به آرامی بخوانند، و بعضی گفتند: (مقتدی) همراه با امام به آرامی آیات سوره حمد را تکرار کند، یعنی آیه آیه بعد امام بخوانند، اما صحیح تر آنست که در هنگام قرائت فاتحه امام سکوت کند و بعدا خودش فاتحه بخواند، هرچند که امام در حال قرائت سوره بعدی باشد، و بعد از اكمال فاتحه این بار به قرائت سوره امام گوش فرا دهد.

و دلیل ما حدیث صحیحی است که ابوداود از عباده بن صامت رضی الله عنه روایت کرده که گفت: «كُنَّا خَلْفَ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فِي صَلَاةِ الْفَجْرِ، فَقَرَأَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ، فَتَقُلَّتْ عَلَيْهِ الْقِرَاءَةُ، فَلَمَّا فَرَغَ قَالَ: لَعَلَّكُمْ تَقْرَأُونَ خَلْفَ إِمَامِكُمْ! قُلْنَا: نَعَمْ، يَا رَسُولَ اللَّهِ. قَالَ: لَا تَفْعَلُوا إِلَّا بِفَاتِحَةِ الْكِتَابِ، فَإِنَّهُ لَا صَلَاةَ لِمَنْ لَمْ يَقْرَأْ بِهَا» أبو داود (823) وقد حسنه الترمذی وصححه البيهقي والخطابي وغيرهم. یعنی: «ما در نماز صبح پشت سر پیامبر صلی الله علیه وسلم نماز می خواندیم، و ایشان در حال قرائت بودند، که قرائت بر ایشان دشوار گشت، وقتی که نماز تمام شد فرمود: «گویا شما پشت سر امامتان

قرائت می کردید؟» گفتیم: آری! فرمود: «این کار را نکنید، بجز (خواندن) سوره ی فاتحه، چون نماز کسی که سوره ی فاتحه را نخواند، صحیح نیست».

علامه ابن باز رحمه الله می گوید: «بر طبق صحیح ترین گفته علماء؛ اگر امام (بعد فاتحه) سکوت نکند، بر ماموم واجب است که فاتحه بخواند هرچند که امام در حال قرائت (سوره) باشد».

«فتاوی الشیخ ابن باز» (221/11).

و شیخ ابن عثیمین رحمه الله می گوید: «اگر گفته شود: هرگاه امام سکوت نکند پس ماموم چه وقت فاتحه (خود) را بخواند؟ می گوئیم: فاتحه را بخواند وقتی که امام قرائت می کند، زیرا صحابه همراه رسول صلی الله علیه وسلم قرائت می کند و ایشان به آنها فرمود: «این کار را نکنید، بجز (خواندن) سوره ی فاتحه، چون نماز کسی که سوره ی فاتحه را نخواند، صحیح نیست».

«فتاوی أركان الإسلام» (صفحه 322).

آیا قرائت فاتحه در هر رکعت از نماز واجب است؟ بلی قرائت سوره فاتحه در هر رکعت از نماز بر نمازگزار واجب است؟ زیر رسول الله صلی الله علیه و سلم «مسیء الصلاة» را به خواندن سوره فاتحه در هر رکعت، امر نمود. چنانکه پس از دستور به خواندن آن، در رکعت اول (روایت ابوداود و احمد) فرمود: «ثم افعل ذلك من صلاتك كلها» (متفق علیه) (و فی روایة: «فی کل رکعة» (روایت احمد) (این را در تمام نماز (یا طبق روایتی در هر رکعت) انجام ده). همچنین فرموده است: «فی کل رکعة قراءة» (روایت ابن ماجه و ابن حبان) (در هر رکعت، قرائتی وجود دارد).

شخصیکه قرائت فاتحه برایش دشوار باشد:

و در مورد کسی که حفظ سوره فاتحه برایش دشوار باشد پیامبر صلی الله علیه وسلم فرمود: به جای آن، تسبیحات زیر را بخواند: «سبحان الله و الحمد لله، و لا إله الا الله، و الله اکبر و لاحول و لا قوة الا بالله» (روایت ابوداود و ابن خزیمه) چنانکه به «مسیء الصلوة» نیز فرمود: «فإن كان معك القرآن فاقراءه، و إلا فاحمد الله و کبره و هلله» (روایت ابوداود و ترمذی) (پس اگر چیزی از قرآن یاد داری بخوان و گرنه «الحمد لله و الله اکبر و لا إله الا الله» کافی خواهد بود).

قرائت سایر سوره ها در نماز بعد از سوره فاتحه:

بطور کلی قرائت سوره بعد از فاتحه چه در نمازهای فرض و چه نمازهای نافله (سنت) واجب نیست، بلکه خواندن آن مستحب است، بعبارتی اگر کسی در نماز فرض یا نافله سوره بعد از فاتحه را نخواند و بعد از قرائت فاتحه به رکوع برود، نمازش صحیح است ولی باید آگاه باشد که ترک مستحبات در نماز باعث کاسته شدن از ثواب نمازش می شود، زیرا سنت نبوی صلی الله علیه وسلم بر آن بود که ایشان در دو رکعت نخست نمازهای فرض بعد از فاتحه، سوره یا آیاتی از سوره ای را قرائت می نمودند، چنانکه از ابوقتاده رضی الله عنه روایت شده که گفت: «كَانَ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ

وَسَلَّمَ يَقْرَأُ فِي الرُّكْعَتَيْنِ الْأُولَيَيْنِ مِنْ صَلَاةِ الظُّهْرِ بِفَاتِحَةِ الْكِتَابِ
وَسُورَتَيْنِ، يُطَوِّلُ فِي الْأُولَى، وَيُقْصِرُ فِي الثَّانِيَةِ، وَيُسْمِعُ الْآيَةَ
أَحْيَاءًا، وَكَانَ يَقْرَأُ فِي الْعَصْرِ بِفَاتِحَةِ الْكِتَابِ وَسُورَتَيْنِ، وَكَانَ
يُطَوِّلُ فِي الْأُولَى وَيُقْصِرُ فِي الثَّانِيَةِ...» (بخاری: 759). یعنی:

رسول الله صلی الله علیه وسلم در دو رکعت اول نماز ظهر، سوره فاتحه و سوره ای دیگر را می خواند. و قرائت (سوره) در رکعت اول را طولانی انتخاب می کرد و در رکعت دوم قرائت سوره را کوتاه تر می کرد.

و گاهی بعضی از آیات را طوری تلاوت می کرد که ما می شنیدیم. همچنین در دو رکعت اول نماز عصر، سوره فاتحه و سوره ای دیگر را تلاوت می نمود. رکعت اول را طولانی و رکعت دوم را کوتاه می خواند...».

و همینطور در نمازهای نافله بعد از فاتحه سوره یا آیاتی از سوره ای دیگر می خواندند، و حتی از حذیفه رضی الله عنه روایت است که پیامبر صلی الله علیه وسلم در قیام نماز شب، سوره هایی مانند بقره و آل عمران و نساء را قرائت می کردند. ابوداود (873).

هرچند نماز شب بر پیامبر صلی الله علیه وسلم واجب بوده، اما در حق ما نافله است. بنابراین برای تبعیت کردن از سنت پیامبرمان و در نتیجه کسب ثواب بیشتر، خوب است که سوره بعد فاتحه را در نمازهای نافله هم بخوانیم.

آیا قرائت فاتحه در نماز کفایت میکند؟

محدثین مینویسند که حضرت معاذ رضی الله عنه معمولاً نماز عشاء را پشت سر رسول الله صلی الله علیه وسلم در جماعت میخواند. بعد از اینکه از نماز جماعت فارغ میشود، نزد قوم خویش میرفت و برای قوم خویش نماز جماعت عشاء را امامت میگرد.

محدثین مینویسند: در یکی از شبها، حضرت معاذ نماز جماعت را کمی طولانی خواند، میگویند مردی به نام سلیم که از خویشاوندان او بود، از طولانی شدن نماز، به تنگ آمد، بدین جهت نماز جماعت را ترک داد و در گوشهای از مسجد به تنهایی نماز خواند سپس بیرون رفت و جلوی شتری را گرفت و به راه افتاد، هنگامی که معاذ رضی الله عنه نماز را به پایان رساند او را از عمل آن جوان، مطلع ساختند. گفت: در او آثار نفاق میبینم لذا رسول الله صلی الله علیه وسلم را در جریان این حادثه قرار میدهم.

آن جوان نیز به نوبه خود گفته بود که من از دست معاذ، به آن حضرت صلی الله علیه وسلم شکایت خواهم کرد. روز بعد هر دو به محضر پیامبر اکرم صلی الله علیه وسلم رسیدند.

معاذ رسول الله صلی الله علیه وسلم را از کار دیشب آن جوان با خبر ساخت، آن جوان در جواب گفت: ای رسول الله صلی الله علیه وسلم! معاذ تا دیروقت نزد شما میماند، سپس نزد ما میآید و با طولانی خواندن نماز، ما را خسته و ناراحت میکند.

رسول الله صلی الله علیه وسلم خطاب به معاذ فرمود: «أفئان أنت یا معاذ» (ای معاذ! آیا میخواهی مردم را در فتنه

بیندازی؟! . سپس روی خویش به آن جوان کرد و فرمود: ای برادرزاده! تو در نماز، چه میخوانی؟ گفت: سوره فاتحه را میخوانم و از خداوند طلب جنت میکنم و از آتش دوزخ، به او پناه میبرم ولی از علت طولانی کردن نماز چیزی نمی دانم. پیامبر صلی الله علیه و سلم فرمود: من و معاذ نیز کم و بیش، همین اندازه میخوانیم.

جوان (که از نیروی ایمانی قوی، برخوردار بود) گفت: فردا که دشمن حمله کند، معاذ خواهد دانست (که چه کسی برنده خواهد شد).

راوی میگوید: چون قبلاً خبر حمله دشمن رسیده بود، جنگی بین مسلمانان و کفار درگرفت و آن جوان، به مقام رفیع شهادت نایل آمد. پس از آن حادثه، رسول اکرم صلی الله علیه و سلم به معاذ فرمود: سرانجام کار آن جوان چه شد؟ معاذ گفت: ای رسول الله صلی الله علیه و سلم! او با خدا صادق بود، شهید شد ولی من، صادق نبودم (روایت ابن خزیمه).

قرائت سوره فاتحه در نمازِ سری (نماز خفیه):

مسئله قرائت سوره فاتحه برای مقتدی در نماز جماعت بخصوص در نماز های سری موضوع قابل اختلاف و بحث در بین علماء میباشد .

بنام ما غرض روشن شدن نظریات علماء صرف در اینجا به سه قول اکتفاء مینمایم :

قول اول:

قول اول مربوط به آنعده از علمای اسلام میگردد که قایل به قرائت سوره فاتحه برای ماموم در نمازهای سریه (خفیه) اند و میگویند در نماز های جهریه لازم نیست که مقتدی قرائت کند ، بلکه مقتدی باید به قرائت امام گوش کند.

قول دوم:

قول دوم ، مربوط به آنعده از علمای اسلام میگردد که قایل اند که در نمازهای سریه هم امام و هم ماموم بایستی فاتحه بخوانند . ولی در نماز جهریه لازم نیست که ماموم فاتحه را بخواند. (از جمله در گروه علماء میتوان از شیخ الاسلام ابن تیمیه و شیخ البانی رحمهما الله نام برد).

قول سوم:

قول سوم مربوط آنعده از علمای اسلام میگردد که قایل اند که قرائت سوره فاتحه هم در نمازهای سریه (خفیه) و هم در نماز جهریه هم بر امام و هم بر ماموم واجب میدانند.

دلیل حکمی گروه های سه گانه :

هر سه گروه از علماء سه گانه برای تائید نظریات خویش دلایلی را از احادیثی نبوی پیشکش مینمایند.

علمای که خواندن سوره فاتحه را در هر رکعتی از نماز هم برای امام و هم بر ماموم فرض میدانند نظریات خویش را به احادیثی

ذیل مستند نموده اند :

حدیث اول :

- از عباده بن الصامت رضی الله عنه روایت شده است که : پیامبر صلی الله علیه و سلم فرموده : «لا صلاة لمن لم یقرأ بفاتحة الكتاب» (نمازی نیست برای کسی که در آن سوره فاتحه را نخوانده باشد ، تا سوره فاتحه را نخوانی نمازت قبول نیست .) همه محدثین اسلامی این حدیث را روایت فرموده اند .

حدیث دوم :

- در حدیثی از ابوهریره رضی الله عنه روایت است که : پیامبر صلی الله علیه و سلم فرموده : «من صلی صلاة لم یقرأ فیها بأم القرآن - وفی رواية: بفاتحة الكتاب - فهی خداج هی خداج غیر تمام»

(کسی که نماز بخواند و در آن سوره فاتحه را نخواند ، نماز او ناقص فاسد و باطل است) (احمد و شیخین (مسلم و بخاری) آن را روایت کرده اند.) .
حدیث سوم :

- باز هم در حدیثی دیگری از ابوهریره رضی الله عنه روایت است که : پیامبر صلی الله علیه و سلم فرموده است : «لا تجزئ صلاة لا یقرأ فیها بفاتحة الكتاب» (نمازی که در آن سوره فاتحه ، خوانده نشود ، کفایت نمی کند و موجب سقوط فرض نیست.) .
(ابن خزیمه با اسناد « صحیح » و ابن حبان و ابوحاتم آنرا روایت کرده اند.)
حدیثی چهارم :

- دارقطنی در حدیثی با اسناد « صحیح » روایت فرموده اند : «لا تجزئ صلاة لمن لم یقرأ بفاتحة الكتاب». (نماز کسی که فاتحه را نخوانده باشد، کفایت نمی کند و قبول نیست)
حدیثی پنجم :

- از ابوسعید رضی الله عنه روایت شده است : «أمرنا أن نقرأ بفاتحة الكتاب وما تیسر» (به ما دستور داده شده بود که (در نماز) فاتحه را و آنقدر از قرآن که میسر باشد بخوانیم) .
ابوداود آن را روایت کرده و حافظ و ابن سید الناس گفته اند که : اسناد آن « صحیح » است .
حدیثی ششم :

- در بعضی از روایتهای حدیث «المسء فی صلاته » آمده است که : «ثم اقرأ بأم القرآن» إلى أن قال له : «ثم افعَل ذلك فی كل ركعة». سپس سوره فاتحه را بخوان... و این عمل را در هر رکعت تکرار کن) .
دلیل هفتم :

مطابق روایات محدثین به اثبات رسیده است که پیامبر صلی الله علیه و سلم در هر رکعتی از نمازهای فرض و سنت (نفل) سوره فاتحه را می خوانده و خلاف آن از پیامبر صلی الله علیه و سلم به ثبوت نرسیده است.

دلایل علمای که قایل به بر واجب بودن سوره فاتحه بر مقتدین نیستند:

«من كان له إمام فقرأه الامام له قراءة» (کسی که امام جماعت دارد، قرائت امام برای او کافی است) و نیز حدیثی: «إذا كبر الامام فكبروا وإذا قرأ فأنصتوا» (هر وقت امام تکبیر گفت، شما نیز تکبیر گوئید، و هر وقت قرآن را خواند به وی گوش فرا دهید). مسلم اما مخالفان آنها می گویند که حدیث اولی ضعیف و غیرقابل استناد است (مراجعه کنید به کتاب: «مستدرک التعلیل علی ارواء الغلیل» و کتاب: «صحیح فقه السنه» ابومالک سید سالم) و اما حدیث دوم که مسلم آنرا روایت کرده است صحیح است ولی جمله آخر آن اضافه است یعنی: «وإذا قرأ فأنصتوا» و بخاری و ابوداود آن اضافه را ضعیف می دانند. (به مراجع سابق رجوع شود) در مجموع بنظر می رسد که رای صحیح آن باشد که خواندن فاتحه برای امام و ماموم در نمازهای سریه (خفیه) و جهریه واجب است.

خواندن سوره فاتحه در نماز:

خواننده محترم! عبادات در اسلام توقیفی هستند، یعنی عبادات بصورتی باید انجام شوند که شارع حکیم آنها را وضع کرده است زمانیکه نص صریح وجود داشته باشد، ضرورت به حدس و گمان ها و محاسبات عقلی و منطقی نیست.

خواندن سوره فاتحه هم از جمله عبادات توقیفی است بناً پیامبر صلی الله علیه وسلم در نمازی های (صبح و مغرب و عشاء) سوره فاتحه را جهری و در نماز های (ظهر و عصر) سوره فاتحه سری قرائت فرموده اند.

بنا بر ما مسلمانان است و به اصطلاح مکلفیت داریم تا چنین روشی را در نماز های خویش مراعات نمایم. این حکم در شرع وضع گردیده است و از سنت نبوی چنین امری به اثبات رسیده است یعنی ایشان در سه نماز فاتحه را بصورت جهری و در دو نماز بصورت سری خوانده اند و ما مکلف هستیم به تبعیت از ایشان چنین عمل کنیم.

الله تعالی در قرآن می فرمایند: «وَمَا آتَاكُمُ الرَّسُولُ فَخُذُوهُ وَمَا نَهَاكُمْ عَنْهُ فَانْتَهُوا» (حشر 7) یعنی: آنچه را که رسول الله برای شما آورده بگیرید (و اجرا کنید)، و از آنچه نهی کرده خودداری نمایید.

و نیز پیامبر صلی الله علیه وسلم می فرمایند: «صلوا كما رأيتموني أصلي» «نماز بخوانید همانطور که مرا دیدید نماز می خوانم». (بخاری).

بنابراین امام نماز جماعت باید به تبعیت از روش نماز پیامبر صلی الله علیه وسلم موظف است که در نمازهای صبح و مغرب و عشاء، سوره فاتحه را بصورت جهری بخواند و در دو نماز دیگر بصورت سری یا خفی بخواند.

به همین ترتیب در مورد خواندن سوره در دو رکعت اول هر نماز (فرق نمیکند نماز سنت باشد و یا نماز فرض) و نخواندن سوره در دو رکعت آخر هر نماز، نیز از سنت نبوی به اثبات رسیده است. طوری که ابوقتاده در حدیثی میفرماید: «کان النبی صلی الله علیه وسلم یقرأ فی الركعتین الأولیین من الظهر و العصر بفاتحة الكتاب و سورة، و یسمعنا الآیة أحياناً، و یقرأ فی الركعتین الأخریین بفاتحة الكتاب» «پیامبر صلی الله علیه وسلم در دو رکعت اول نماز ظهر و عصر فاتحه و سوره ای را میخواند و گاهی آیه را طوری تلاوت می‌کرد که آن را می‌شنیدیم، و در دو رکعت آخر فاتحه را می‌خواند». (مسلم)

پس این مسئله نیز جزو سنت پیامبر صلی الله علیه وسلم در نماز خواندن می باشد و ما نیز به تبعیت از ایشان چنین نماز می خوانیم.

نظری ابوهریره در مورد سوره فاتحه در نماز:

حضرت ابوهریره (رضی الله عنه) که یکی از راویان مشهور جهان اسلام متولد کشور یمن است در حدیثی از پیامبر صلی علیه وسلم روایت نموده میفرماید: « من صلی صلاة لم یقرأ فیها بأمر الكتاب فهی خداج، خداج، خداج، غیر تمام» (مسلم و غیر او) (مسلم) (هر شخصیکه نماز بخواند و سوره فاتحه را در آن نخواند، نمازش ناقص است، ناقص است، ناقص است، تمام نیست). صحابه کرام از حضرت ابوهریره (رضی الله عنه) پرسیدند، اگر در نماز جماعت باشیم چه کار کنیم؟ ابوهریره (رضی الله عنه) در جواب فرمود: آن را آهسته برای خودت بخوان، چون من از پیامبر صلی الله علیه وسلم شنیده‌ام که می‌فرمود: « خداوند می‌فرماید: « قسمت الصلاة بینی و بین عبدی نصفین ولعبدی ما سأل « فإذا قال العبد: « الحمد لله رب العالمین » ، قال الله تعالی: « حمْدُنِی عبدی » ، فإذا قال: « مالک يوم الدين » ، قال الله: « مجْدُنِی عبدی » ، وقال مرة: « فَوْضُ إِلَیَّ عبدی » فإذا قال: « إياک نعبد وإياک نستعین»، قال: هذا بینی و بین عبدی، ولعبدی ما سأل؛ فإذا قال: « اهدنا الصراط المستقیم صراط الذین أنعمت علیهم غیر المغضوب علیهم ولا الضالین» ، قال: هذا لعبدی ولعبدی ما سأل» (من سوره فاتحه را بین خود و بنده‌ام از وسط نصف کرده‌ام و سهم بنده‌ام آن قسمت است که در آن از من می‌خواهد، وقتی که بنده‌ام می‌گوید: (الحمد لله رب العالمین) خداوند بزرگ می‌فرماید: بنده‌ام مرا ستایش کرد، وقتی بنده می‌گوید: (الرحمن الرحیم) خداوند می‌فرماید: بنده‌ام مرا مورد تمجید و سپاس قرار داد، وقتی بنده می‌گوید: (مالک يوم الدين) خداوند بزرگ می‌فرماید: بنده‌ام مرا بزرگداشت، و وقتی که می‌گوید: «ایاک نعبد و ایاک نستعین» خداوند بزرگ می‌فرماید: این سهم من و بنده‌ام است، و بنده‌ام هر چه را بخواهد به او

می‌دهم وقتی بنده بگوید: « اهدنا الصراط المستقیم، صراط الذین انعمت علیهم غیر المغضوب و لا الضالین» خداوند بزرگ می‌فرماید این سهم بنده ام است و هر چه را بخواهد به او می‌دهم). مسلم و غیر او ابن کثیر بعد از نقل این حدیث می‌فرماید: خداوند سهم بین خود و بنده اش را در سوره فاتحه مشخص کرده است، و این هم دلیلی بر مهم بودن خواندن سوره فاتحه در نماز می‌باشد و خواندن سوره فاتحه از بزرگترین ارکان نماز است.

«آمین» یعنی: خداوند!

دعایمان را اجابت کن. در حدیث شریف به روایت حضرت بی بی عایشه رضی الله عنها آمده است که رسول خدا صلی الله علیه وسلم فرمودند: «ما حسدتکم الیهود علی شیء ما حسدتکم علی السلام والتأمین». «یهود بر هیچ چیز دیگر، به اندازه سلام گفتن و آمین گفتن بر شما حسد نورزیده اند».

باید دانست که «آمین» دعا بوده و از کلمات و آیات قرآن نیست. البته آمین گفتن بعد از خواندن سوره فاتحه سنت است، به دلیل این حدیث شریف: «هنگامی که امام آمین می‌گوید، شما نیز آمین بگویید زیرا هر کس آمین گفتنش با آمین گفتن فرشتگان همراه گردد، گناهان گذشته اش آمرزیده می‌شود».

نظر احناف و مالکی‌ها این است که:

آهسته خواندن آمین از بلند خواندن آن بهتر است. اما شافعی‌ها و حنبلی‌ها بر آنند که: آمین در نمازهای سری آهسته و در نمازهای جهری بلند خوانده شود و مقتدی نیز در گفتن آمین با امامش همراهی کند.

علمای اسلام در باره حکم خواندن سوره فاتحه در نماز، بر دو نظرند. نظر احناف این است که مطلق قرائت قرآن در نماز - چه سوره فاتحه و چه غیر آن - به مقدار سه آیه کوتاه یا یک آیه بلند فرض است بنابراین، خواندن سوره فاتحه در نماز فرض نبوده بلکه واجب می‌باشد.

رأی دوم: رأی جمهور علماء (مالکی‌ها، شافعی‌ها، حنبلی‌ها) است که خواندن سوره فاتحه را در نماز فرض می‌دانند.

حکم خواندن سوره فاتحه در هر رکعت:

بموجب حکم احادیث «صحیح» خواندن سوره فاتحه در هر رکعتی فرض است چه نماز سریه و چه جهریه و مأموم‌ها نیز باید بعد از قرائت امام فاتحه را بخوانند. مادام که احادیث صحیح بدین مطلب تصریح می‌کنند، سخن گفتن از اختلاف در آن بی‌مورد

است و مجالی برای اختلاف نظریات وجود ندارد. احادیث حکمی در این بابت در فوق به تفصیل بیان گردید.

نماز محمد (ص) و خواندن سوره فاتحه :

میخواهم در بدو متذکر شوم که سوره فاتحه قبل از فرض شدن نماز بالای پیامبر صلی الله علیه وسلم نازل گردیده است : « زیرا سوره فاتحه جزو نخستین آیاتی بود که در مکه بر پیامبر صلی الله علیه وسلم نازل گشت»، این سخن را « واحدی » در کتاب « اسباب نزول القرآن » خود ذکر کرده است. البته گفته می شود که قبل از فرض شدن نمازهای پنجگانه، پیامبر صلی الله علیه وسلم همیشه نماز شب می خواندند، « التمهید لابن عبد البر » (8/35). و در روایات آمده است که پیامبر صلی الله علیه وسلم در همین نماز شب همیشه سوره فاتحه می خواندند، واحدی در کتاب « اسباب النزول » می گوید: « ما این سخن را تایید نمی کنیم که پیامبر صلی الله علیه وسلم بیشتر از ده سال در مکه نماز را بدون فاتحه خوانده باشند، چرا که این سخن را عقلها نمی پذیرد ». و اما یکی از دلایل آنکه سوره فاتحه در مکه نازل شده، آیه زیر از سوره الحجر است که می فرماید: « وَلَقَدْ آتَيْنَاكَ سَبْعًا مِّنَ الْمَثَانِي وَالْقُرْآنَ الْعَظِيمَ » (سوره الحجر آیه 87). یعنی: « و به راستی، به تو سبع المثنای و قرآن بزرگ را عطا کردیم » واحدی در کتاب خود اظهار می دارد که در مکی بودن سوره الحجر اتفاق نظر هست.

مفسرین مینویسند که : اگر سوره الحجر مکی باشد، بصورت قطع حکم باید کرد که سوره فاتحه هم مکی است، زیرا مراد از « سَبْعًا مِّنَ الْمَثَانِي » همان فاتحه است، چنانکه ابی بن کعب رضی الله عنه می گوید: رسول الله صلی الله علیه وسلم فرمود: « وَالَّذِي نَفْسِي بِيَدِهِ مَا أَنْزَلَ اللَّهُ فِي التَّوْرَةِ وَلَا فِي الْإِنْجِيلِ مِثْلَ أَمِّ الْقُرْآنِ وَإِنَّا السَّبْعُ الْمَثَانِي وَالْقُرْآنُ الْعَظِيمُ الَّذِي أُعْطِيَتْهُ ». یعنی: « سوگند به ذاتی که جانم در دست اوست، خداوند متعال نه در تورات و نه در انجیل مانند ام القرآن (فاتحه) نازل فرموده است. این سوره سبع المثنای (دارای هفت آیه می باشد) که در هر رکعت نماز، تکرار می شود و همان قرآن بزرگی است که به من عنایت شده است ». روایت ترمذی؛ و این حدیث، صحیح می باشد چنان که در صحیح ترغیب و ترهیب آمده است.

و در صحیح بخاری از ابو سعید بن معلی رضی الله عنه روایت است که گفت: رسول الله صلی الله علیه وسلم به من فرمود: « لأَعْلَمَنَّكَ سُورَةَ هِيَ أَكْبَرُ السُّورِ فِي الْقُرْآنِ قَبْلَ أَنْ تَخْرُجَ مِنَ الْمَسْجِدِ ». ثُمَّ أَخَذَ بِيَدِي، فَلَمَّا أَرَادَ أَنْ يَخْرُجَ قُلْتُ لَهُ: أَلَمْ تَقُلْ لِأَعْلَمَنَّكَ سُورَةَ هِيَ

أَعْظَمُ سُورَةٍ فِي الْقُرْآنِ؟ قَالَ: «الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ هِيَ: السَّبْعُ الْمَثَانِي وَالْقُرْآنُ الْعَظِيمُ الَّذِي أُوتِيَتْهُ». (بخاری: 4474).
یعنی: «قبل از اینکه از مسجد خارج شوی، سوره ای را که بزرگترین سوره قرآن است، به تو می‌آموزم». سپس دستم را گرفت و هنگامی که خواست از مسجد بیرون برود، به او گفتم: مگر نفرمودی سوره ای را که بزرگترین سوره قرآن است، به تو می‌آموزم؟ فرمود:

«الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ» که سبع المثنائی است (دارای هفت آیه می‌باشد) و آن همان قرآن بزرگی است که به من عنایت شده است». امام سیوطی در کتاب «الإتقان فی علوم القرآن» مینویسد: «پیغمبر اکرم صلی الله علیه وسلم (سبع مثنائی) را به سوره‌ی الحمد تفسیر کرده اند، چنانکه در حدیث صحیح این مطلب آمده است، و این آیه در سوره‌ی الحجر است که به اتفاق مکی است. می‌بینیم که در این سوره خداوند بر پیغمبر صلی الله علیه وسلم منت نهاده که سوره‌ی الحمد را بر ایشان نازل فرموده است، پس لازم است که سوره‌ی الفاتحه قبلاً نازل شده باشد وگرنه بر چیزی که هنوز نازل نشده چه منتی می‌تواند باشد؟». (اتقان جلد 1 صفحه 53-54).

خلاصه و حکم نهایی اینکه:

از آنجائیکه سوره فاتحه جزو نخستین آیات نازل شده بر پیامبر صلی الله علیه وسلم بود، و نمازهای فرض پنجگانه در سال دوازده بعثت بر مسلمانان فرض شد، نتیجتاً به این نکته می‌رسیم که نماز پیامبر صلی الله علیه وسلم قبل از فرض شدن نمازهای پنجگانه و نماز مسلمانان در هنگام فرض شدن آن نمازها، بدون فاتحه نبوده و همواره سوره فاتحه را خواندند. امام سیوطی در کتاب اتقان مینویسد: «تردیدی نیست که وجوب نماز در مکه بوده و کسی نگفته است که زمانی در اسلام نماز بدون خواندن سوره‌ی الحمد بوده باشد، این را ابن عطیه و دیگران ذکر کردند». (اتقان جلد 1 صفحه 53-54). پس نزول سوره فاتحه قبل از تشریح نماز بوده است.

آمین گفتن در آخرسوره فاتحه!

کلمه آمین به مد الف و یا امین بر وزن فعیل، اسم فعلی است به معنای (اجابت کن) و یا نزد برخی از لغویین چنین ترجمه شده (باید همین گونه باشد) هنگامی که در زبان عربی می گویی (آمین) برای این آمین گفتن مصدری است و آن (تأمین است) امن یا امن تأمینا که باید به تشدید خوانده شود. (آمین) یعنی بار الها! دعای ما را بپذیر، و ما را به راه راست پایدار گردان.

در بخاری از حضرت عطاء بن ابی رباح (رح) منقول است که: «الامین دعا» آمین یک دعا است (بخاری جلد اول صفحه 107).

در سنت پیامبر صلی الله علیه وسلم آمین گفتن در نماز جهری، جهری و در نماز سری، سری میباشد.

فضیلت آمین:

آمین یکی از اسباب مهم نابودی گناهان و باعث جلب رحمت الهی است. حکم این موضوع در حدیثی

از حضرت ابوهریره (رض) روایت گردیده است، با تمام صراحت و زیبای خاص آن بیان گردیده است: طوریکه پیامبر صلی الله علیه وسلم فرمودند: چون امام آمین می گوید شما نیز آمین بگویید، زیرا کسی که آمینش موافق و هماهنگ با آمین ملائکه شد گناهان پیشین او آمرزیده می شوند (اللؤلؤ والمرجان 1/83)

همچنان از حضرت ابوهریره (رض) نیز روایت شده است که پیامبر صلی الله علیه وسلم فرمودند: چون امام «غَيْرِ الْمَغْضُوبِ عَلَيْهِمْ وَلَا الضَّالِّينَ» را می گوید، شما آمین بگویید. پس اگر آمین شخصی با قول فرشتگان موافق گشت گناهان پیشین او بخشیده می شوند. (صحیح مسلم، ک صلاة).

آمین گفتن بعد از سوره حمد

در نماز واجب است یا مستحب؟

طبق رأی جمهور علماء گفتن آمین توسط ما مومین و امام بعد از انتهای سوره فاتحه مستحب و سنت است نه واجب، و اگر کسی آنرا ترک کند نمازش صحیح است. اما امام ابن حزم آنرا برای مامومین واجب دانسته ولی برای امام و کسی که تنها نماز می خواند مستحب دانسته است.

در حدیثی از وائل بن حجر روایت است: «کان رسول الله صلی الله علیه وسلم إذا قرأ ولا الضالین قال آمین و رفع بها صوته» (پیامبر صلی الله علیه وسلم وقتی که ولا الضالین را می خواند، با صدای بلند می گفت: آمین) (ترمذی 248).

و از ابوهریره روایت است که پیامبر صلی الله علیه وسلم فرمود: «إذا أمن الإمام فأمنوا، فإن من وافق تأمینه تأمین الملائكة غفرله ما تقدم من ذنبه» (وقتی امام آمین گفت شما هم آمین بگویید چون کسی که آمین گفتنش همزمان با آمین گفتن ملائکه باشد گناهان (صغیره) پیشینش بخشوده می شود). (متفق علیه)

پس برای هر نمازگزاری امام یا ماموم یا منفرد باشد، سنت است که بعد از قراءت فاتحه، آمین بگوید. در نمازهای جهری (آشکارا) که همراه جماعت است آنرا با صدای بلند و در نمازهای سری آن را با صدای آهسته گفت.

یادداشت:

«آمین» با الف کوتاه یا کشیده و میم مخفف جزء فاتحه نیست، بلکه دعائی است بمعنی «خدایا از ما بپذیر». در بخاری آمده که ابن شهاب گفت: پیامبر صلی الله علیه وسلم می‌گفت: «آمین». عطاء گفته است: آمین دعا است. ابن الزبیر و کسانی که در پشت سر وی نماز می‌گزاردند، آمین گفتند تا اینکه طنین آن در مسجد بلند شد. و نافع گفته است: «ابن عمر آن را ترک نمی‌کرد، و مردم را به گفتن آن تشویق می‌نمود و از وی در این باره روایتی شنیده‌ام».

آمین بالجهر:

مسأله آمین بالجهر يك از موضوعاتی اختلافی در بین علماء است ائمه ثلاثه هر يك (امام شافعی امام مالک و امام احمد رحمهم الله) بر این رای اند که آمین بالجهر در احادیثی صحیحه از پیامبر صلی الله علیه وسلم به اثبات رسیده است، اگر خوانندگان محترم ما متوجه شده باشند و همین حالا در حرمین شریفین هم این عمل جاری است، و در نماز جماعت پنج گانه آمین بالجهر خوانده میشود.

ولی پیروان امام ابوحنیفه (رحمه الله) در این مورد با ائمه ثلاثه مختلف رای اند و استدلال می‌آورند که آمین بالجهر را در نماز قبول ندارند و در کشور ما افغانستان در برخی از اوقات دیده شده که حتی مسلمانان با حساسیت در مورد این مسأله برخورد مینمایند.

سنت صحیح همین است که در نمازهای خفیه (ظهر و عصر) امام و ماموم هر دو بعد از انتهای قرائت فاتحه، بصورت خفیه آمین گویند، و در نمازهای جهریه (صبح و مغرب و عشاء) هم امام و هم مامومین بصورت جهریه آمین گویند.

زیرا در احادیث صحیح ثابت شده که پیامبر صلی الله علیه وسلم هر گاه خواندن فاتحه را به پایان می‌برد «آمین» می‌گفت و صدایش را هم بلند می‌کرد و می‌کشید. (بخاری در «جزء القراءه» و ابوداود با سند صحیح) ترتیب داده است.

هكذا در مورد آمین بالجهر احادیثی متعددی توسط محدثین روایات گردیده است که ما در نوشته هذا مؤجزاً به برخی از این احادیث ذیلاً می‌پردازیم.

اول:

در حدیثی از : « عن وائل بن حجر رضی الله عنه قال قال رسول الله صلی الله علیه وسلم إذا قرأ

« ولا الضالین » قال آمین رفع بها صوته » (رواه ابو داوود حدیث شماره 928) (وائل بن حجر روایت می‌کند که رسول الله صلی الله علیه وسلم وقتی که « ولا الضالین » می‌گفتند با صدای بلند آمین می‌گفتند.)

ایشان اقتدا کنندگان را نیز به گفتن آمین سفارش می‌نمود و می‌فرمود: «إِذَا أَمَّنَ الْإِمَامُ فَأَمِّنُوا، فَإِنَّ الْمَلَائِكَةَ تُؤْمِنُ، فَمَنْ وَافَقَ تَأْمِينَهُ تَأْمِينَ الْمَلَائِكَةِ». بخاری (780).
یعنی: «هر گاه امام آمین گفت شما نیز آمین بگویید. کسی که آمین گفتن وی با آمین گفتن فرشتگان».

دوم:

در حدیثی از: «عن ابی هریره رضی الله عنه قال کان رسول الله صلی الله علیه وسلم إذا فرغ من قراءة ام القرآن رفع صوته و قال آمین» (سنن دار قطنی جلد اول 127).
از ابوهریره رضی الله عنه روایت است که رسول الله صلی الله علیه وسلم وقتی که از قراءه ام القرآن فارغ میشدند با صدای بلند آمین میگفتند و امام حاکم این حدیث را صحیح گفته اند.

سوم:

در حدیثی دیگری از: «عن ابی هریره رضی الله عنه قال: «إِذَا أَمَّنَ الْإِمَامُ فَأَمَّنُوا فَانَهُ مِنْ وَافَقَ تَأْمِينَهُ تَأْمِينَ الْمَلَائِكَةِ غُفِرَ لَهُ مَا تَقَدَّمَ مِنْ ذَنْبِهِ» (صحیح بخاری حدیثی شماره 781).
(ابوهریره رضی الله عنه می گوید: هنگامی که امام آمین گفت شما نیز آمین بگوئید، زیرا آمین هرکسی که با آمین فرشتگان موافق باشد، گناهان گذشته اش آمرزیده میشود. در شرح این حدیث امام قسطلانی میفرمایند:

«فإن قلت من این يؤخذ الجهر من الحديث؟ أجيب بأنه لو لم يكن التأمین مسموعاً للمأموم لم يعلم به وقد علق تأمینه بتأ مینه» (شيخ امام قسطلانی فی شرح البخاری جلد اول صفحه 64 طبع مصر).

اگر بگویی از کجای این حدیث آمین بالجهر ثابت میشود؟ در جواب میگوییم تا زمانی که آمین امام شنیده نشود دانسته نمیشود تا موافقش باشد، به همین خاطر آمین مقتدی را معلق با آمین امام کرد.

و خود امام بخاری از این حدیث چنین استنباط کرده اند به همین خاطر «باب جهر المأموم بالتأمین» باب بسته اند.
و به همین خاطر صحابه کرام در نمازهای خود آمین بالجهر میگفتند، و چنانکه امام عطا استاد امام ابوحنیفه رحمهم الله میفرماید:

«قال ادركت مأتين من اصحاب رسول الله صلى الله عليه وآله وسلم في هذا المسجد (يعنى المسجد الحرام) إذا قال الإمام و لا الضالين رفعوا اصواتهم بآمين» (مرقاة 530/1 بحواله سنن بیهقی 59/2)

امام عطاء تابعی میفرمایند:

که من در مسجد الحرام دو صد صحابی رسول الله صلی الله علیه وسلم را دیده ام که وقتی که امام می گفت: «و لا الضالين» ایشان با آواز بلند «آمین» میگفتند.

عبد الحق دهلوی محدث حنفی می فرماید:

در آخر فاتحه آمین می گفت، در نماز جهری بجهر و در نماز سری بخفیه و مقتدیان نیز موافقت آمین می گفتند، و در جهر بتأمین

در نماز جهری احادیث واقع شده. (مدارج النبوة (فارسی) 401/1)

نیز نامبرده در جای دیگر می فرمایند: « احادیث در جانب
جهر بیشتر و صحیح تر آمده » (اشعة اللمعات شرح مشکاة
(فارسی) 409/1).

عبدالحی لکهنوی می فرمایند: « والإنصاف أن الجهر قوی من
حيث الدليل » (التعليق الممجد 105) (یعنی انصافاً آمین
بالجهر از روی دلیل قوی تر است.)
و در جای دیگر می فرماید:

« قد ثبت الجهر عن رسول الله صلى الله عليه وآله وسلم بأسانيد
متعددة يقوى بعضها بعضاً، في سنن ابن ماجه و النسائي و ابى
داوود و جامع الترمذی و صحيح ابن حبان و كتاب الأم للشافعي و
غيرها و لهذا اشار بعض اصحابنا كابن الهمام في فتح القدير و
تلميذه ابن امير الحاج في حلية المحلى شرح منية المصلى إلى
قوة روايته » (عمدة الرعاية 167/1).

آمین بالجهر از رسول الله صلى الله عليه وآله وسلم با اسانيد
متعدد ثابت است که بعضشان بعض دیگر را قوی می کند، (و این
روایت) در سنن ابن ماجه و نسائی و ابو داوود و ترمذی و صحیح
ابن حبان و کتاب الأم امام شافعی و غیره آمده، به همین خاطر
بعضی از علمای احناف مانند ابن همام در فتح القدير و شاگردش
ابن اميرالحاج در حلية المحلى شرح منية المصلى بقوت روایتش
اشاره کرده اند.

نیز در جای دیگر نوشته اند: « فوجدنا بعد التأمل والإمعان
القول بالجهر بالآمين هو الأصح لكونه مطابقاً لما روى عن سيد
بنى عدنان و رواية الخفض عنه صلى الله عليه وآله وسلم ضعيفة لا
توازي روايات الجهر و لو صحت و جب أن تحمل على عدم القرع
العنيف كما اشار اليه ابن الهمام و اى ضرورة داعية إلى حمل
رواية الجهر على بعض الأحيان او الجهر للتعليم مع عدم ورود
شىء من ذلك فى رواية و القول بأنه كان فى ابتداء الأمر ضعيف
لأن الحاكم قد صححه من رواية وائل بن حجر و هو إنما أسلم فى
اواخر الأمر كما ذكره ابن حجر فى فتح البارى، و اما اثر
ابراهيم النخعي و نحوه، فلا توازي الروايات المرفوعة » ()
السعاية فى كشف ما فى شرح الوقاية 176/2).

(ما بعد از تأمل و تفکر دریافتیم که آمین بالجهر صحیح تر
است چون مطابق با آنچه از سید بنی عدنان (یعنی رسول الله صلى الله
عليه وآله وسلم) روایت شده بود، و روایت آمین بالسر از رسول
الله صلى الله عليه وآله وسلم ضعیف است، و روایات آمین بالجهر را
نمی تواند مقابله کند، و اگر (روایات خفض) صحیح باشد واجب
است که بر بسیار بلند کردن آواز حمل شود، چنانکه علامه ابن
همام اشاره کرده اند، و چه ضرورت است که روایات آمین بالجهر
را بر بعضی اوقات (گاهی) و یا بر تعلیم حمل کنیم، چون هیچ
دلیلی بر این نیست، و اینکه می گویند، این در اول امر بود
(بعد منسوخ شد) ضعیف است، چون حاکم روایت آمین بالجهر را از
وائل بن حجر صحیح گفته اند، و این صحابی در آخر عمر رسول الله
صلى الله عليه وآله وسلم ایمان آورده اند و چنانکه ابن حجر در

فتح الباری ذکر کرده اند. و آثاری که از ابراهیم نخعی و غیره (در آمین بالسر) روایت شده روایات مربوطه را مقابله نمی کنند.)

وسراج أحمد حنفی می فرماید:

« و احادیث در جانب جهر بیشتر و صحیح تر آمده است »
(مجموعه شروح اربعه جامع ترمذی
(زبان فارسی) 272/1) .

رشید أحمد گنگوهی می فرمایند:

در باب آمین از هر دو طرف حدیث صحیح موجود است، و در این مسأله دو قول است، یکی آمین بالجهر را اولی می داند، و قول دوم سری را بهتر می دانند، در اصل در سنت بودن آمین، هر دو گروه متفق اند، بعضی از مجتهدین این قول را راجح و اولی قرار داده اند

(یعنی دومی را) ، لهذا هر دو صحیح هستند و هر دو از تقریر رسول الله صلی الله علیه وآله وسلم و عمل صحابه ثابت هستند. از سخنان گنگوهی صاحب به صراحت معلوم شد که آمین بالجهر از احادیث صحیح ثابت است و فقط فریقین در اولویت تنازع دارند و عمل صحابه هم بر آمین بالجهر بود (ذلك ما كنا نبغ) مقصد ما هم ثابت کردن همین (آمین بالجهر) بود. حالا صحیح قرار دادن گنگوهی صاحب احادیث آمین بالسر را، فقط رأی شخصی خودش هست، و گرنه از طریق محدثین و ائمه جرح و تعدیل آمین بالسر حتی يك حدیث صحیح هم ندارد، و علمای محقق احناف هم این را تسلیم می کنند.

چنانکه اسماعیل شهید دهلوی رحمه الله می فرمایند:

« و کذا يظهر بعد التعمق فی الروایات والتحقیق أن الجهر بالتأمین أولى من خفضه لأن رواية جهره اکثر و اوضح من خفضه »
(تنویر العینین 42) .

بعد از تأمل و تفکر و تحقیق در روایات ثابت می شود که آمین بالجهر اولی تر است از آمین بالسر، چون روایات آمین بالجهر اکثر و واضح تر است از روایات بالسر.

پس هر مسلمان باید بر سنت رسول الله صلی الله علیه وآله وسلم عمل کند و بر عاملین بر سنت رسول الله صلی الله علیه وآله وسلم حسد و کینه نداشته باشد، بلکه آنها را عامل به سنت بداند، و از وجود آنها خوشحال باشند و گرنه کسانی که از این سنت ناراحت و اذیت می شوند و بر عاملین بالجهر حسد می ورزند به مصداق حدیث رسول الله صلی الله علیه وسلم در زمره یهودیها شامل می شوند. و آن حدیث به شرح ذیل است:

« عن عائشة رضی الله عنها قالت: قال رسول الله صلی الله علیه وآله وسلم ما حسدکم الیهود علی شیء ما حسدکم علی السلام

والتأمین » (سنن ابن ماجه برقم 856) (از عائشه رضی الله عنها روایت است که رسول الله صلی الله علیه وآله وسلم فرمودند: یهود بر هیچ عمل شما اینقدر حسد نمی کنند که بر سلام و آمین شما حسادت می ورزند.)

علامه سندهی حنفی شارح ابن ماجه درباره این حدیث می فرمایند: « هذا اسناد صحیح و رجاله ثقات احتج المسلم بجميع رواته » (حاشیه ابن ماجه در شرح حدیث رقم 856). یعنی این سند صحیح است و رجال این سند همه ثقه و معتبر هستند، و امام مسلم تمام این راویان را حجت قرار داده. این واضح است که سلام بالجهر است، پس آمین هم باید همین طور لازماً بالجهر باشد، چون حسد بدون شنیدن غیر ممکن است، پس این حدیث يك دلیل بزرگی برای آمین بالجهر است، و مسلمان باید از خصلت یهودی و تشابه به یهودیان اجتناب و دوری کند.

و در صحیح بخاری آمده:

قَالَ عَطَاءٌ: «آمِينَ دُعَاءٌ» أَمَّنْ ابْنُ الزُّبَيْرِ: وَمَنْ وَرَاءَهُ حَتَّى إِنَّ لِمَسْجِدٍ لَلْجَنَّةِ.. وَقَالَ نَافِعٌ: «كَانَ ابْنُ عُمَرَ لَا يَدْعُهُ وَيَحْضُهُمْ وَسَمِعْتُ مِنْهُ فِي ذَلِكَ خَيْرًا»

یعنی: عطاء گفته است: آمین دعا است. ابن الزبیر و کسانی که در پشت سر وی نماز می‌گزارند، آمین گفتند تا اینکه طنین آن در مسجد بلند شد.

و نافع گفته است: «ابن عمر آن را ترک نمی‌کرد، و مردم را به گفتن آن تشویق می‌نمود و از وی در این باره روایتی شنیده‌ام». از این سخن که: (حَتَّى إِنَّ لِمَسْجِدٍ لَلْجَنَّةِ : تا اینکه طنین آن در مسجد بلند شد) می‌توان فهمید که صحابه رضی الله عنهم در نمازهای خود با صدای بلند آمین می‌گفتند.

همچنین اثر دیگری از ابوهریره رضی الله عنه ثابت شده که او هنگامی که پشت سر مروان بن حکم نماز می‌خواند، آمین می‌گفت و آنرا می‌کشید.

چنانکه بیهقی از ابورافع روایت کرده که او گفت: «..فكان إذا قال مروان: « ولا الضالين » قال أبوهريرة: آمين يمد بها صوته، وقال: إذا وافق تأمين أهل الأرض تأمين أهل السماء غفر لهم». بیهقی (2 / 59) وقال الباني: إسناد صحیح.

یعنی: «.. بعد از آنکه مروان می‌گفت: « و لا الضالين» ابوهریره نیز می‌گفت: آمین و آنرا می‌کشید، و می‌گفت: هرگاه آمین گفتن اهل زمین با اهل آسمان یکی شود برای آنها دعایا مغفرت کنند».

و اینکه ابورافع می‌گوید: (ابوهریره رضی الله عنه آمین می‌گفت و آنرا می‌کشید) دلیل بر اینست که ابوهریره رضی الله عنه با صدای بلند آمین گفته، زیرا اگر بصورت خفی می‌گفت آنرا نمی‌شنید.

علامه ابن عثیمین رحمه الله نیز می‌گوید: «هرگاه فاتحه تمام شد، گفته شود: آمین، هم در نماز سریه (خفیه) و هم جهریه، اما در نماز خفیه نباید با صدای بلند آمین گفت، بلکه در نماز جهریه باید آمین را با صدای بلند گفت». « لقاءات الباب المفتوح» (488/3).

یادداشت:

بعضی از نمازگزاران قبل از اینکه امام بعد از قرائت فاتحه شروع به آمین گفتن کند، آمین می‌گویند، و صحیح اینست که

مقتدی در آمین گفتن با امام هماهنگ باشد، نباید قبل و یا بعد از آن آمین بگویند، کوشش بعمل آید تا آمین شان توأم با امام باشد.

از نعیم مجمر روایت شده است که گفته است: پشت سر ابوهریره نمازگزاردم، که گفت: «بسم الله الرحمن الرحيم» سپس سوره فاتحه را تا «و لا الضالین» خواند. سپس گفت: آمین، و مردم نیز (همراه او) گفتند آمین، سپس ابوهریره بعد از سلام دادن نماز گفت: سوگند بدان کسی که جانم در دست اوست نمازم از نماز همه به نماز پیامبر صلی الله علیه وسلم شبیه‌تر است. بخاری آن را بدون سند ذکر کرده، و نسائی و ابن خزیمه و ابن حبان و ابن السراج آن را روایت کرده‌اند.

یادداشت ضروری:

قبل از همه باید گفت سنت اینست که در نماز جماعت آمین با حالت کشیده و مد دار گفته شود.

از جانب دیگر اگر زنان در نماز جماعت شرکت کردند، یا افراد نامحرمی در کنار آنها وجود داشت، نباید نه قرائت و نه آمین گفتن و نه تکبیرات را هیچکدام با صدای بلند بخوانند، چه در نماز جهری باشد یا نمازهای سریه، ولی اگر تمام آنها زن باشند یا مردهای محرم اطراف آنها باشد، ایرادی ندارد که با صدای بلند قرائت کنند یا آمین گویند.

برطبق مذهب شافعی و حنابله:

آمین گفتن بعد از فاتحه در تمامی رکعت‌های نمازهای سریه (خفیه) باید سریه گفته شود، و در رکعت اول و دوم از نمازهای جهریه نیز باید جهریه گفته شود، چه برای امام یا ماموم..

امام ابن قدامه (حنبلی) رحمه الله می گوید:

« سنت است که امام و ماموم در قرائت جهری، آمین را جهر

گویند، و در قرائت خفی آنرا خفیه خوانند». «المغنی» (162/2).

و امام نووی (شافعی) رحمه الله می گوید:

«اگر نماز سریه باشد، هم امام و دیگران باید آمین را به نشانه همراهی با قرائت، خفیه بگویند، و اگر نماز جهریه باشد و قرائت بصورت جهریه خوانده شود، برای ماموم مستحب است که آمین را بصورت جهری (با صدای بلند) بگوید و در این مسئله اختلافی (مابین علماء) نیست». «المجموع» (371/3).

بر طبق مذهب مالکیه:

گفتن آمین تنها برای ماموم و منفرد مندوب است، ولی امام تنها در نمازهای سریه باید بصورت خفی آمین بگوید. و مامومین نیز در نمازهای جهریه بعد از پایان قرائت امام با صدای بلند آمین بگویند، اما امام نه بصورت سری و نه جهری نباید آمین گوید.

و اما بر طبق مذهب حنفی:

آمین گفتن بعد از قرائت فاتحه باید بصورت خفیه باشد چه در نمازهای سریه یا جهریه، چه برای

امام و چه برای ماموم ، دلایل مذهب امام ابوحنیفه را در ذیل به تفصیل ذکر خواهیم کرد .

امام ابو حنیفه (رح) و مسأله آمین

امام ابو حنیفه میگوید که (آمین) بعد از سوره فاتحه باید بطور خفیه خوانده شود نه به جهر و استدلال خویش را به دلایل ذیل استناد مینمایند :

استدلال اول :

امام ابو حنیفه در اولین استدلال خویش حدیثی که ابن مسعود رضی الله عنه از پیامبر صلی الله علیه و سلم روایت نموده پیشکش مینماید :

« اربع یخفیهن الامام و ذکر من جملتها التعوذ و التسمیه و آمین. »

استدلال دوم :

استدلال دوم امام صاحب ابوحنیفه اینست که : کلمه « آمین » دعاء است لذا بنا به فرموده خداوند متعال، « ادعوا ربکم تضرعا و خفیه » ، بهتر است که « آمین » به صورت خفیه گفته شود.

و اما حدیثی که امام شافعی رحمه الله تعالی بر آن استدلال میکنند، محمول بر تعلیم است. یعنی پیامبر اکرم صلی الله علیه و سلم به جهت تعلیم و آموزش آن به اصحاب، به صورت جهر و بلند قرائت کرده اند. جهت کسب اطلاعات بیشتر میتوانید به کتاب «الهدایة فی شرح البدایة جلد 1 صفحه 105» مراجعه فرمائید.

قرائت و آمین بجهردر نماز توسط زنان

در اختتام این بحث یکبار دیگر طوریکه در فوق هم یاد اور شدیم زنان اگر در حضور محارمش ادای نماز مینمایند ، و نامحرمی در آنجا حضور نداشته باشد ، برای زن جایز است که با صدای بلند و جهر آمین بگویند ، ولی در نزد نامحرم اینکار برای شان جایز نیست، زیرا ممکن است موجب فتنه در قلب شود. شیخ صالح فوزان عالم شهیر جهان اسلام در جواب سوالی که آیا زن میتواند در نماز های جهری با جهر قرائت نماید: فرمودند: «برای زن مستحب است قرائت نماز فرض یا نافله (آنهايي که جهریه هستند) را بصورت جهری تلاوت کند، بشرطیکه مردی بیگانه صدایش را نشوند که موجب فتنه در او شود، پس هرگاه در مکانی باشد که مرد بیگانه ای صدایش را نشنود، و در نماز شب باشد، می تواند با صدای بلند قرائت کند، مگر آنکه جهری خواندن موجب تشویش دیگران شود که در آنصورت بصورت سریه بخواند، اما در نماز روز قرائت را خفیه بخواند، زیرا نماز روز سریه است. جهر خواندن نماز روز مستحب نیست، چونکه مخالف با سنت است.»

باب هفدهم

قرائت در نماز

خواننده محترم !
قبل از همه باید گفت که : در شرعیت اسلامی یک اصل دقیق و کلی وجود دارد ، و آن اینکه اصل در عبادات توقیفی است یعنی اینکه عمل به آن طریق واجب است که از صاحب شریعت به ثبوت رسیده باشد ، و در آن جای برای بحث از حکم و علل وجود ندارد . بناً حکم همین است که در نماز باید سوره های قرآنی را قرائت ، در جای که رسول الله صلی الله علیه وسلم قرائت جهری نموده ، قرائت جهری و در جای که قرائت سری نموده است قرائت سری بعمل آریم ، تخلف و استدلال و جستجوی حکمت در کار نیست .
از جانب دیگر اگر با آنهم خواستار حکمت و فلسفه خواندن سوره های از قرآن عظیم الشان در نماز باشیم ، گفته میتوانیم که خواندن و قرائت سوره های قرآن عظیم الشان در نماز بدین معنا است که مسلمانان نباید از کتاب خویش یعنی قرآن عظیم الشان که برای هدایت و رهنمایی انسان ها گسیل یافته است دور بمانند ، و در نهایت امر به فراموشی سپرده شود .
بناً خواندن قرآن در نماز و بخصوص ختم کامل آن در نماز تراویح در ماه مبارک رمضان ، نوع از تمرین است که مؤمن مسلمان با این تمرین رابطه خویش را بطور دایم با قرآن عظیم الشان حفظ نمایند ، بنابر اهمیت همین امر است که پروردگار با عظمت ما قرائت قرآن عظیم الشان را برما مسلمانان در نماز واجب گردانیده است .

دعاء استفتاح در نماز

دعاء الاستفتاح عبارت از دعای است که به آن نماز آغاز میگردد ، مستحب و مندوب است که نمازگزار یکی از دعاهائی را که پیامبر صلی الله علیه و سلم ، نماز خویش را بدان آغاز و افتتاح می کرد ، بعد از تکبیر الاحرام و قبل از قرائت سوره فاتحه ، بخواند .

رسول اکرم صلی الله علیه و سلم ، پس از تکبیر ، قرائت را با دعاهای متنوع آغاز می نمود ، چنانکه به «مسیء الصلاة» فرمود : «لَاتَمَّ صَلَاةٌ لِأَحَدٍ مِّنَ النَّاسِ حَتَّىٰ يَكْبُرَ وَ يَحْمَدَ اللَّهَ جَلَّ وَ عَزَّ وَ يَثْنِي عَلَيْهِ ، وَ يَقْرَأُ بِمَا تيسَّرَ مِنَ الْقُرْآنِ . . .» (روایت ابوداود و حاکم) (نماز هیچ کس کامل نخواهد شد مگر اینکه تکبیر بگوید و خدا را سپاس و ستایش کند و آنچه از قرآن برایش میسر است ،

تلاوت نماید.)

دعاهای را که پیامبر صلی الله علیه وسلم قرائت نماز خویش را به آن می آغازید مطابق احادیثی قرار ذیل میباشد:
الف: در حدیثی که در مسلم از عمر بن الخطاب روایت گردیده است آمده است:

« سُبْحَانَكَ اللَّهُمَّ وَبِحَمْدِكَ وَتَبَرَّكَ اسْمُكَ ، وَتَعَالَى جَدُّكَ وَلَا إِلَهَ غَيْرُكَ » (ای معبودمن ذاتت) خداوندا! تو را پاک و منزّه می دانم و به ستایش مشغولم ، نامت مبارک و جلالت والاست و هیچ معبودی جز تو نیست) .

ب: در حدیثی که از ابوهریره (رض) نقل شده آمده است که:
پیامبر صلی الله علیه و سلم بعد از تکبیره الاحرام و قبل از قرائت فاتحه ، اندکی سکوت می کرد.

گفتم: ای پیامبر پدر و مادرم بفدایت باد، در این مدت کوتاه که بین تکبیره الاحرام و قرائت فاتحه ، سکوت می فرمائید چه چیز می خوانید؟ فرمود: می گویم:

«اللَّهُمَّ بَاعِدْ بَيْنِي وَبَيْنَ خَطَايَايَ كَمَا بَاعَدْتَ بَيْنَ الْمَشْرِقِ وَالْمَغْرِبِ، اللَّهُمَّ نَقِّنِي مِنْ خَطَايَايَ كَمَا يَنْقِي الثُّوبَ الْأَبْيَضُ مِنَ الدَّنَسِ، اللَّهُمَّ اغْسِلْنِي مِنْ خَطَايَايَ بِالْثَّلْجِ وَالْمَاءِ وَالْبَرَدِ.»
(خدایا مرا باندازه فاصله بین مشرق و مغرب از گناهانم و اشتباهاتم دور گردان، خدایا مرا از گناهانم پاک گردان همانگونه که جامه سفید از چرک و آلودگی تمیز و پاک گردانده می شود، خدایا مرا از گناهانم بشوی همانگونه که جامه، با برف و آب و تگرگ شسته می شود) (بخاری و مسلم و صاحبان سنن بجز ترمذی آن را روایت کرده اند.)

ج: در حدیثی که در مسلم از علی بن ابی طالب روایت گردیده آمده است که: پیامبر صلی الله علیه و سلم چون به نماز می ایستاد، تکبیر می گفت، سپس می گفت:

« وجهت وجهی للذی فطر السموات والأرض حنیفاً مسلماً وما أنا من المشرکین ، إن صلاتی ونسکی ومحیای ومماتی لله رب العالمین ، لا شریک له وبذلک أمرت وأنا أول المسلمین ، اللهم أنت الملك لا إله إلا أنت ، أنت ربی وأنا عبدک ، ظلمت نفسی واعترفت بذنبی فاغفر لی ذنوبی جميعاً ، إنه لا یغفر الذنوب إلا أنت ، واهدنی لأحسن الأخلاق لا یهدی لأحسنها إلا أنت ، واصرف عنی سیئها لا یصرف عنی سیئها إلا أنت ، لبیک وسعدیک والخیر کله بیدیک ، والشیر لیس إلیک ، أنا بک وإلیک ، تبارکت وتعالیت ، استغفرک وأتوب إلیک.» (روی خود را تنها به سوی آنکس متوجه می نمایم که

آفریننده آسمانها و زمین است، در حالیکه از باطل روی گردان و خود را به وی تسلیم می کنم، من از مشرکین برای الله نیستم (به وی شرک نمی ورزم)، بی گمان نمازم و عبادتم (قربانیم) و زندگیم و مرگم برای الله است که پروردگار عالمیان است، و هیچ شریکی ندارد، و بدین دستور داده شده ام، و من از جمله مسلمانانم، خدایا تو خداوندی و بجز تو معبودی نیست، تنها تو پروردگارم هستی و من بنده توام، من به خود ستم کرده ام و به گناه خویش اعتراف می کنم، پس همه گناهانم را بیامرز، زیرا به غیر از تو کسی نمی تواند گناهان را بیامرزد، و مرا به زیباترین اخلاق و

خویها راهنمایی کن، چه تنها تو هستی که مردم را به زیباترین آنها هدایت می‌کنی، و اخلاق ناپسند را از من دور ساز که تنها تو هستی که می‌توانی چنین کنی، خدایا من همواره به فرمان تو هستم، و همواره پیرو دین تو می‌باشم و تمام نیکی‌ها در دست تو است، و شر و بدی هرگز به تو راه ندارد و هیچ چیز نسبت به تو شر نیست و آن را برای حکمتی آفریده‌ای و من از آن توام و به سوی تو بر می‌گردم، تو مبارک و برتر از همه هستی، از تو آمرزش می‌طلبم و به سوی تو بر می‌گردم و توبه می‌کنم) (احمد و مسلم و ترمذی و ابوداود آنرا روایت کرده‌اند).

د: در حدیث که از مسلم روایت گردیده، آمده است که: عبدالرحمن بن عوف از بی بی عائشة (رض) سوال کرد که پیامبر صلی الله علیه وسلم نماز در قیام لیل به کدام دعا آغاز می‌گردد، گفت به دعا ذیل:

«اللهم رب جبرائیل ومیکائیل وإسرافیل فاطر السموات الأرض، عالم الغیب والشهادة، أنت تحكم بین عبادک فیما کانوا فیہ یختلفون، اهدنی لما اختلف فیہ من الحق بإذنک إنک تهدی من تشاء إلی صراط مستقیم». «خداوندا! ای پروردگار جبرئیل و میکائیل و اسرافیل! ای آفریننده آسمانها و زمین! ای آگاه به نهان و آشکار! تو میان بندگان در آنچه اختلاف می‌ورزیدند قضاوت می‌کنی، در آنچه مورد اختلاف هست مرا با اذن خود به حق و راستی هدایت کن. همانا هر که را بخواهی به راه راست هدایت می‌کنی». (مسلم و ابوعوانه).

ه: در حدیثی که در مسلم از ابن عمر روایت شده است آمده است که ما با پیامبر صلی الله علیه وسلم نماز می‌خواندیم یکی از نمازگزاران این دعا در استفتاح نماز خواند:

«اللهم اکبر کبیرا والحمد لله کثیرا وسبحان الله بکرة وأصیلا»

پیامبر صلی الله علیه وسلم برای این شخص گفت بسیار خوب، دروازه های آسمان برویت باز شد «فقال رسول الله صلی الله علیه وسلم: عجت لها فتحت لها أبواب السماء».

و: همچنان در حدیث در مسلم از حضرت انس روایت است که شخصی در صف نماز داخل شد این دعا را در استفتاح نماز خواند: «الحمد لله حمداً کثیراً طیباً مبارکاً فیہ» «فقال النبی صلی الله علیه وسلم: لقد رأیت اثنی عشر ملکاً یبتدرونها أیهم یرفعها». «پیامبر صلی الله علیه وسلم فرمود: «لَقَدْ رَأَيْتُ اثْنَيْ عَشَرَ مَلَكًا يَبْتَدِرُونَهَا أَيُّهُمْ يَرْفَعُهَا» «دوازده فرشته را دیدم که در رساندن آن به (عالم) بالا از هم سبقت می‌گرفتند». مسلم و ابوعوانه.

ز: در حدیث دیگری از عاصم بن حمید روایت شده که گفته است: از حضرت عایشه ام المومنین پرسیدم که: پیامبر صلی الله علیه وسلم نماز شب را با چه چیز افتتاح می‌کرد؟ او گفت: براستی تو چیزی از من پرسیدی که پیش از تو کسی آن را از من نپرسیده است، او هرگاه به نماز می‌ایستاد، بعد از تکبیره الاحرام، ده بار تکبیر (الله اکبر) و ده بار تحمید (الحمد لله) و ده بار تسبیح (سبحان الله) و ده بار تهلیل (لا اله الا الله) و ده بار استغفار (استغفر الله) می‌گفت. و بدنبال آن می‌گفت: «اللهم اغفر لی واهدنی

وارزقنی وعافنی ویتعود من ضیق المقام يوم القيامة) (خدایا مرا بیامرز و هدایت کن و به من روزی ده و مرا تندرست و صحتمند گردان و از تنگی جا در قیامت به خداوند پناه می برد). (ابوداود و نسائی و ابن ماجه) آن را روایت کرده اند.

ح: در صحیح البخاری و صحیح مسلم عن ابن عباس مرفوعا این دعا در افتتاح نماز ذکر گردیده است : « اللهم لك الحمد أنت نور السموات والأرض ومن فيهن ولك الحمد أنت ملك السموات والأرض ومن فيهن) ولك الحمد ، أنت الحق ، ووعدك حق ، وقولك حق ، ولقاؤك حق ، والجنة حق ، والنار حق ، والساعة حق ، والنبیون حق ، ومحمد حق ، اللهم لك اسلمت ، وعلیک توكلت ، وبك آمنت ، والیك أنبت ، وبك خاصمت ، والیك حاکمت (أنت ربنا والیك المصیر ، فاغفر لی ما قدمت وما آخرت ، وما أسرت وما أعلنت (وما أعلم به منی) أنت المقدم وأنت المؤخر (أنت إلهی (لا إله إلا أنت (ولا حول ولا قوة إلا بك) » (بخاری، مسلم، ابوعوانه، ابوداود، ابن نصر و دارمی). «خداوندا! ستایش تو راست. تو روشنگر آسمانها و زمین و آنچه در آنها هستی، هستی تو نگهدارنده آسمانها و زمین و آنچه در آنهاست هستی. ستایش برای توست. تو پادشاه آسمانها و زمین و آنچه در آنهاست هستی. سپاس برای تو. تو حقی، وعدهات، سخنت و دیدارت حق است، بهشت و جهنم و قیامت حق است. پیامبران حقاند. محمد حق است، خداوندا! تسلیم توام، بر تو توکل دارم، به تو ایمان آوردم، به سوی تو برمیگردم و به خاطر تو دشمنی می‌ورزم و پیش تو برای داوری می‌آیم. از گناهان گذشته و آینده‌ام درگذر؛ گناهانی که پنهان یا آشکارا مرتکب شده‌ام و گناهانی را که تو بدانها آگاهتری. تو مقدم و مؤخری، تو پروردگار منی، خدایی جز تو نیست و هیچ حول و قوه‌ای جز تو نیست». پیامبر این دعا و دعاهای زیر را در نماز شب می‌خواند. «.

- از عبدالرحمن بن عوف روایت شده که گفته است: از عایشه سوال کردم پیامبر صلی الله علیه و سلم نماز شب را با چه چیزی افتتاح می‌کرد؟ گفت: هرگاه به نماز شب می‌ایستاد، نماز خود را بدین دعا افتتاح می‌کرد: « اللهم رب جبریل ومیکائیل وإسرافیل، فاطر السموات والأرض عالم الغیب والشهادة، أنت تحكم بین عبادك فیما كانوا فیہ یختلفون، اهدنی لما اختلف فیہ من الحق بإذنك: إنك تهدي من تشاء إلى صراط مستقیم. ». (خداوندا، تو پروردگار جبرائیل و میکائیل و اسرافیل هستی، آفریننده آسمانها و زمین می‌باشی، دانای نهان و آشکاری، تنها تو در بین بندگان در آنچه با هم اختلاف دارند، قضاوت می‌کنی، مرا هدایت کن به حقی که با اجازه تو در آن اختلاف پیش آمده است، تنها تو می‌توانی هر کس را که بخواهی به راه راست هدایت کنی) (مسلم و ابوداود و ترمذی و نسائی و ابن ماجه) آن را روایت کرده اند.

- از نافع بن جبیر بن مطعم او از پدرش روایت کرده که گفته است: از پیامبر صلی الله علیه و سلم شنیده‌ام که در نماز سنت

می‌گفت: (الله اكبر) سه بار، (والحمد لله كثيرا) سه بار، و سبحان الله بكرة وأصيلا سه بار، اللهم إني أعوذ بك من الشيطان الرجيم، من همزه ونفته ونفخه و نفخه گفتم، ای پیامبر خدا، همز و نفث و نفخ شیطان چیست؟ فرمود: «أما همزة فالموتة التي تأخذ بنى آدم، أما نفخه: الكثير، ونفته: الشعر (خداوند از شر شیطان مطرود و رانده شده به تو پناه می‌برم، به تو پناه می‌برم از مبارزه و وسوسه و خودپسندی، و دمیدن شیطان که انسان را به نزاع و خودپسندی و شعر می‌کشاند. (احمد و ابوداود و ابن ماجه و ابن حبان) با اختصار، آن را روایت کرده‌اند.

- از ابن عباس روایت شده که گفته است: پیامبر صلی الله علیه و سلم هرگاه شب برای نماز برمی‌خواست و نماز تهجد (نماز شب) می‌گزارد، می‌گفت: « اللهم لك الحمد أنت قيم السموات والارض ومن فيهن، ولك الحمد أنت نور السموات والارض ومن فيهن، ولك الحمد أنت مالک السموات والارض ومن فيهن، ولك الحمد، أنت الحق ووعدك الحق، ولقاؤك حق، وقولك حق، والجنة حق، والنار حق، والنبیون حق ومحمد حق، والساعة حق. اللهم لك أسلمت، وبك آمنت، وعليك توكلت وإليك أنبت، وبك خاصمت، وإليك حاکمت فاغفر لی ما قدمت وما أخرت وما أسررت وما أعلنت، أنت المقدم وأنت المؤخر، لا إله إلا أنت، ولا إله غيرك، ولا حول ولا قوة إلا بالله » (خداوند استایش ترا سزاوار است، چه تو نگه دارنده آسمانها و زمین و آنچه در آنهاست، می‌باشی، و ستایش ترا شایسته است که نور آسمانها و زمین و آنچه در آسمانها است، از آن تو است، و تو روشنی بخش همه آنها هستی، و ستایش خاص توست چه تو خداوند آسمانها و زمین و آنچه در آنها است می‌باشی، و ترا ستایش می‌زیبد، چه تو حق و وعده‌ات نیز حق است، لقای تو حق و سخنت حق و جنت حق و دوزخت نیز حق است، پیامبرانت بر حق و رسالت محمد بر حق و رستاخیزت نیز حق است. خداوند تنها به تو تسلیم شده‌ام و بر تو توکل کرده‌ام و به سوی تو آمده‌ام و در راه تو به مخاصمه برخاسته و قضاوت را به تو آورده‌ام. پس پیامرز گناهان پیشین و پسین و پنهان و آشکارم را. تنها تو می‌توانی هر چیزی را به پیش و پس اندازی، هیچ معبود بحقی نیست جز تو، و به غیر از تو خدائی نیست، و هیچ کوشش و نیرویی ثمربخش نیست جز به کمک و نیروی الله) (بخاری و مسلم و ابوداود و ترمذی و نسائی و ابن ماجه و مالک آن را روایت کرده‌اند. و در روایت ابوداود از ابن عباس آمده است که: پیامبر صلی الله علیه و سلم در نماز تهجد بعد از الله اکبر (تکبیره الاحرام) آن دعا را می‌خواند.)

یادداشت فقهی:
نمازگزار نباید در دعاء الاستفتاح همه دعاء که در احادیث فوقاً بدان اشاره نمودیم جمع نماید .
حکم شرعی همین است که: نباید در نماز بین دو ثنا جمع بعمل آید ، همانطوریکه که قبلاً یاد آور شدیم ، بهتر آن خواهد بود ، گاهی یکی و گاهی دیگری را بخواند ، و حکم شرعی همین است که

: جمع هر دو ثنا در نماز وجود ندارد .

یادداشت ضروری درمورد دعای استفتاح در نماز های سنت :

علمای اسلام اتفاق نظر دارند که خواندن دعای استفتاح در تمامی نماز های خواه فرض باشد یا نماز های سنت ویا هم نماز های نوافل باشد وبصورت کل همه ای نماز های که : دارای رکوع و سجود باشند، صحیح است، اما صرف در نماز جنازه که دارای رکوع و سجده نیست اختلاف نظر دارند:

اول:جمهور فقها (امام صاحب مالک ، امام صاحب شافعی ، و امام صاحب حنبل) بدین عقیده اند که : خواندن دعای استفتاح در نماز جنازه سنت نیست، واستدلال مینمایند:

1- از پیامبر صلی الله علیه وسلم وارد نشده که در نماز جنازه این دعا استفتاح را خوانده باشند.

2- شریعت نماز جنازه را تخفیف داده، بنابراین ترک دعای استفتاح با این امر مناسبت دارد.

دوم: پیروان مذهب امام صاحب ابوحنفیه میفرمایند که : خواندن دعای استفتاح در نماز جنازه هم سنت است، واستدلال میاورند که : نماز جنازه نمازی مستقلی است، بنابراین دارای دعای استفتاح است، همانطور که دیگر نمازها با استفتاح شروع می شوند باید نماز جنازه نیزباید با دعای استفتاح آغاز گردد . البته بعضی از علمای فقه حنفی از جمله امام طحاوی گفتند که نماز جنازه استفتاح ندارد.(تفصیل موضوع را میتوان : « بدائع الصنائع» (1/314). ملاحظه فرماید .)

(خواننده محترم ! امام طحاوی، مؤلف کتاب عقیده طحاوی یکی از علمای بزرگوار اهل سنت و جماعت هستند، و ایشان بیشتر با کتاب ارزشمند و مشهور "عقیده طحاوی" شهرت دارند، که این کتاب یکی از بهترین کتابهای عقیدتی اهل سنت است که توسط علمای زیادی از قدیم و جدید شرح داده شده است و بهترین شرح آنهم مربوط است به شرح ابی العز حنفی رحمه الله.

امام طحاوی بنا به روایت شاگردش، ابن یونس در سال 239 هجری قمری (تقریباً پانصد سال قبل از ابن تیمیه) متولد شد. اکثر کسانی که شرح حالش را نوشته اند، چنین آورده اند، که درست همین است. همه آنان جز ابن ندیم اتفاق نظر دارند که وفاتش درسال 321 هجری قمری بوده، اما به نظر ابن ندیم، تاریخ وفاتش، سال 322 هجری قمری می باشد.)

شیخ ابن باز : در مجموع فتاوی خویش مینویسد : در خواندن دعای استفتاح در نماز جنازه ممانعتی وجود ندارد ، هکذا امام میتواند در نماز جنازه دعا افتتاح را نخواند در هر دو صورت اختیار خواندن دعای استفتاح در نماز جنازه با امام است ، ولی نخواندنش افضل و بهتر است، با استناد به فرموده پیامبر صلی الله علیه وسلم : «أسرعوا بالجنازة» (میت را هر چه زودتر کفن و دفن نمائید) بخاری و مسلم.« تفصیل موضوع را میتوان در مجموع فتاوی ابن باز» (13/141). مطالعه فرماید .

خلاصه بحث دعای استفتاح در نماز :

طوریکه در فوق متذکر شدیم که : دعاء الاستفتاح عبارت از دعای است که به آن نماز آغاز میگردد . بطور کلی خواندن دعای استفتاح در تمامی نمازهای فرض پنجگانه و نمازهای سنت مانند رواتب و نماز تراویح و نماز شب و کسوف و استسقاء و نماز دو عید و بقیه نمازها صحیح و مستحب است، اما در مورد نماز جنازه خوانده نشود بهتر است، زیرا نماز جنازه بر تخفیف است و لذا جز سوره فاتحه سوره دیگری خوانده نمی شود و هکذا دارایی رکوع و سجده نمی باشد . همچنان مطابق حدیثی پیامبر صلی الله علیه وسلم که در مورد نماز جنازه فرموده اند: «أسرعوا بالجنازة» (میت را هر چه زودتر کفن و دفن نمائید) (بخاری و مسلم) باید درخواندن نماز جنازه باید سرعت بخرج داد .

تعوذ در نماز :

« استعاذه » استعاذه مصدر باب استفعال از « ع - و - ذ » « عوذ » است. « عوذ » در معنای اسمی به معنای ملجأ و پناهگاه و در معنای مصدری به معنای پناه بردن و ملتجی شدن و دست به دامن گشتن است. (مجمع البحرین، جلد 3، صفحه 83) استعاذه یعنی طلب پناه و ملجأ نمودن است. انسان موجودی ضعیف است که از هر طرف توسط خطرها، مهلکه احاطه شده است و هر لحظه خطر تهدیدیش میکند ، و خودش قدرت و توان دفع این خطرها را ندارد و نمی تواند با تکیه بر توان و قدرت خود به آرامش و اطمینان و خیال راحت رسید . استعاذه یعنی طلب پناه کردن از خداوند شنوا، بینا، قادر، دفاع کننده از مؤمنان و مهربان به آنان. استعاذه یعنی خود را در پناه و حمایت پروردگار با عظمت و قرآن عظیم الشان قرار دادن است . قرآن، دشمن انسان را به روشنی به وی معرفی کرده، ضمن تبیین خطرات پنهان و آشکار وی برای انسان به او می آموزد که جهت مصون ماندن از این خطرات، باید به خداوند پناه برد. البته اصل پناه بردن به قدرتی برتر هنگام مواجهه با خطر، امری فطری و غریزی بوده و در سرشت انسانها ریشه دارد. از دیدگاه قرآن، تنها خداوند است که باید به او پناه برد : « وَلَنْ تَجِدَ مِنْ دُونِهِ مُلْتَحِدًا » (سوره کهف- 18،27) « ...لَنْ يَجِدُوا مِنْ دُونِهِ مَوْئِلًا » . (کهف/58،18) در برخی از آیاتی که درباره پناه بردن به خداست اسم جامع «الله» مطرح شده « مَعَاذَ اللَّهِ » (یوسف/79،12) « فَاسْتَعِذْ بِاللَّهِ » (نحل/98،16) « أَعُوذُ بِاللَّهِ » « بقره/67،2) در برخی دیگر صفت رحمانیت خدا ذکر شده است « إِنَّي أَعُوذُ بِالرَّحْمَنِ » (سوره مریم/18،19) و در برخی صفت « ملك النَّاسِ » (سوره ناس/2،114) و در جایی صفت الوهیت « إِلَهِ النَّاسِ » (ناس/3،114) و گاه صفت « رَبِّ النَّاسِ » (ناس/1،114) آمده است .

استعاذه دارایی 4 رکن میباشد :

- 1- کسی که پناه می‌برد (مستعید، پناهنده).
 - 2- کسی یا چیزی که به آن پناه برده می‌شود (مستعاذ به، پناهگاه).
 - 3- چیزی که از آن پناه برده می‌شود (مستعاذ منه).
 - 4- هدف و مقصدی که برای به دست آوردن آن پناه برده می‌شود (مستعاذ له).
- استعاذه در اصطلاح قاریان به زبان آوردن عبارتهایی مانند «
أعوذُ بالله من الشَّيْطَانِ الرَّجِيمِ» است. در آیه‌ای، به استعاذه
هنگام تلاوت قرآن امر شده است «**فَإِذَا قَرَأْتَ الْقُرْآنَ فَاسْتَعِذْ
بِاللَّهِ**» (سوره نحل/98، 16) درباره وجوب یا استحباب استعاذه و
وقت آن که پیش از تلاوت است یا بعد از تلاوت است بین مفسرین
اختلاف میباشد .

استعاذه (اعوذ بالله من الشيطان الرجيم) گفتن:

مستحب است که نمازگزار بعد از استفتاح و پیش از قرائت
فاتحه، استعاذه را بگوید، زیرا خداوند فرموده: «**فَإِذَا قَرَأْتَ
الْقُرْآنَ فَاسْتَعِذْ بِاللَّهِ مِنَ الشَّيْطَانِ الرَّجِيمِ**» (سوره نحل/98.)
هرگاه خواستی قرآن بخوانی از شر شیطان رانده شده از درگاه
خداوند، به خدا پناه ببر).
و در حدیث نافع بن جبیر که گذشت، آمده است که: پیامبر صلی الله
علیه و سلم می‌گفت: «**اللهم إني أعوذ بك من الشيطان الرجيم**»
... تا آخر حدیث. ابن المنذر گفته است که: از پیامبر صلی الله
علیه و سلم روایت شده که قبل از قرائت (فاتحه) می‌فرمود: «
أعوذ بالله من الشيطان الرجيم»

آهسته گفتن استعاذه:

سنت است که استعاذه را آهسته و سری باید گفت. در معنی آمده
است که استعاذه بصورت سری گفته می‌شود نه بصورت آشکار، و در
آن، هیچ اختلافی در بین مفسرین وجود ندارد. امام شافعی در
نمازهای جهری، آهسته و آشکارا خواندن آن را یکسان می‌داند. و
بروایت ضعیفی از ابوهریره آمده است که می‌توان «**استعاذه**»
را به آشکارا هم گفت.

خواندن استعاذه صرف در رکعت اول سنت است :

خدمت خوانندگان محترم باید بعرض برسانم که خواندن استعاذه
صرف در رکعت اول
نماز، عملی است شرعی، نه در سایر رکعت‌ها، زیرا در حدیثی
از حضرت ابوهریره (رض) روایت است که می‌فرماید: «**پیامبر
صلی الله علیه و سلم هرگاه برای رکعت دوم برمی‌خواست قرائت را به
« الحمد لله رب العالمين » افتتاح می‌کرد و توقف نمی‌کرد**» .
(راوی حدیث مسلم)

ابن قیم الجوزی واستعاذه :

عالم شهیر جهان اسلام ابن قیم الجوزی (691 - 751 هجری)

1292 / 1349) میلادی میفرماید : فقهاء اختلاف دارند در اینکه در رکعت دوم گفتن استعاذه سنت است یا خیر و حال آنکه در دعای افتتاح اتفاق دارند که تنها در رکعت اول سنت است.

امام احمد و استعاذه :

امام احمد در مورد استعاذ در نماز دارای دو روایت میباشد : برخی از یاران او گفته اند: تمام نماز رویهم یک قرائت محسوب است، پس یک استعاذه کافی است. ولی دیگری از علماء ، قرائت هر رکعت را یک قرائت مستقل به حساب آورده اند. بنابر این برای قرائت فاتحه در هر رکعت یک استعاذه سنت است. ولی در اینکه دعای افتتاح برای مجموع نماز یکبار است اختلاف ندارند.

از مفهوم حدیث صحیح چنان پیدا است که یک بار استعاذه در نماز کافی باشد. و بعد از ذکر حدیث ابوهریره گفته است: چون بین قرائتها فاصله ای واقع نشده است یک بار دعای افتتاح کافی است و تحمید و تسبیح و تهلیل و درود بر پیامبر صلی الله علیه و سلم و امثال آن اذکاری هستند که در حکم قرائت میباشند و حکم آن را دارند. (پس یکبار استعاذه نیز کافی است).

امام شوکانی و استعاذه :

امام شوکانی در مورد استعاذه میفرماید : « احتیاط آنست که تنها بدانچه در سنت آمده است بسنده نمود، و آن فقط یکبار استعاذه گفتن در نماز است.

تعوذ در نماز نزد شیخ البانی :

در « صفة الصلاة » کتاب شیخ البانی آمده است : بعد از اینکه پیامبر صلی الله علیه وسلم (از خواندن یکی از این دعاها) به خداوند پناه میبرد ، می گفت :

أَعُوذُ بِاللَّهِ مِنَ الشَّيْطَانِ الرَّجِيمِ مِنْ هَمْزِهِ وَنَفْخِهِ وَنَفْثِهِ. «از شر و وسوسه ، تکبر و شعر (نکوهیده‌ی) شیطان رجیم به خدا پناه می‌برم».

و گاهی این را اضافه می‌کرد و می‌فرمود : أَعُوذُ بِاللَّهِ السَّمِيعِ

الْعَلِيمِ مِنَ الشَّيْطَانِ الرَّجِيمِ ...

أ - أعوذ بالله من الشيطان الرجيم (للأية في النحل .)

ب- أعوذ بالله من الشيطان الرجيم من نفخه ونفثه وهمزه (صححه الألبانی ، إرواء العلیل).

ج - أعوذ بالله السميع العليم من الشيطان الرجيم من همزه ونفخه ونفثه (عند أحمد وأبو داود والترمذی وحسنه والالبانی).

خواندن بسم الله الرحمن الرحيم :

نماز گزار بعد از اینکه « اعوذ با الله » را خواند « بسم الله الرحمن الرحيم » را میخواند. با ختم بسم الله الرحمن الرحيم ، نماز گزار بلا فاصله به خواندن سوره فاتحه آغاز میکند . طوری که در حدیث که روای آن حضرت انس رضی الله عنه است : « صلیت خلف رسول الله صلی الله علیه وسلم وأبو بكر وعمر وعثمان فلم يجهروا بسم الله الرحمن الرحيم ».

(مسلم ، و همچنان به همین الفاظ در نسائی و ابن خزیمه و أحمد و حدیث شیخ الألبانی حدیث صحیح معرفی داشته است).

یادداشت فقهی:

نباید فراموش کرد که : تسمیه در نماز (خواه نماز جهری باشد و یا نماز سری) با صدای آهسته خوانده میشود .

سوره فاتحه :

نمازگزار بعد از خواندن تسمیه سوره فاتحه را میخواند : فراموش نباید کرد که : خواندن سوره فاتحه در نماز رکن از ارکان نماز است و بدون خوندن آن سوره فاتحه اصلاً نماز صحیح نمی شود .

سوره فاتحه :

(اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ (۱) الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ (۲) مَلِكِ یَوْمِ الدِّیْنِ (۳) اِیَّاكَ نَعْبُدُ وَاِیَّاكَ نَسْتَعِیْنُ (۴) اِهْدِنَا الصِّرَاطَ الْمُسْتَقِیْمَ (۵) صِرَاطَ الَّذِیْنَ اَنْعَمْتَ عَلَیْهِمْ غَیْرِ الْمَغْضُوْبِ عَلَیْهِمْ وَ لَا الضَّالِّیْنَ (۶)

(همه ثنا و صفت به الله تعالی است که رب العالمین است، که بخشاینده و رحیم (مهربان است در دنیا بالای مسلمانان و کفار و رحیم است در آخرت به مسلمانان نه به کفار) ، مالک روز جزا (قیامت) است، خاص عبادت را میکنیم و خاص از خودت کومک می خواهیم ، نشان بده برای ما راه راست (روشن) راه انهاییکه خودت نشان (بخشش) نموده اید نه راه کسانیکه غضبت برایش شده و نه راه گمراهان. (آمین) الهی قبول نما .)

آمین گفتن (بعد از خواندن فاتحه) :

برای هر نمازگزاری امام یا ماموم یا منفرد باشد، سنت است که بعد از قرائت فاتحه، آمین بگوید. در نمازهای جهری (آشکارا) آن را با صدای بلند و در نمازهای سری آن را با صدای آهسته باید گفت.

از نعیم مجمر روایت شده است که گفته است: پشت سر ابوهریره نمازگزاردم، که گفت: «بسم الله الرحمن الرحیم» سپس سوره فاتحه را تا « و لا الضالین » خواند. سپس گفت: آمین، و مردم نیز گفتند آمین، سپس ابوهریره بعد از سلام دادن نماز گفت: سوگند بدان کسی که جانم در دست اوست نمازم از نماز همه به نماز پیامبر صلی الله علیه و سلم شبیه تر است. بخاری آن را بدون سند ذکر کرده، و نسائی و ابن خزیمه و ابن حبان و ابن السراج آن را روایت کرده اند.

در بخاری شریف آمده که ابن شهاب گفت: پیامبر صلی الله علیه و سلم می گفت: « آمین » عطاء گفته است: آمین دعا است. ابن الزبیر و کسانی که در پشت سر وی نماز می گزاردند، آمین گفتند تا اینکه طنین آن در مسجد بلند شد. و نافع گفته است: « ابن عمر آن را ترك نمی کرد، و مردم را به گفتن آن تشویق می نمود و از وی در این باره روایتی شنیده ام.»

و از ابوهریره نقل است که: « پیامبر صلی الله علیه و سلم هرگاه

که. «غیر المغضوب علیهم ولا الضالین» می‌خواند، می‌گفت: « آمین» و آنرا بگونه‌ای می‌گفت که صف اول از پشت سر او آن را می‌شنیدند.»

ابوداود و ابن ماجه آن را روایت کرده‌اند، و ابن ماجه گفته است: حتی صف اول آن را می‌شنید و صدای آمین گفتن پیامبر صلی الله علیه و سلم در مسجد می‌پیچید. حاکم نیز آن را با شروط شیخین روایت کرده گفته: صحیح است. و بیهقی نیز آن را روایت کرده و گفته است حسن و صحیح است. و دارقطنی آن را با اسناد حسن روایت کرده است.

از وائل بن حجر روایت شده که گفته است:

از پیامبر صلی الله علیه و سلم شنیدم که چون « غیر المغضوب علیهم و لا الضالین » را خواند، آمین را با صدای بلند گفت . احمد و ابوداود آن را روایت کرده‌اند و ترمذی آن را حسن دانسته و گفته است: بیش از یک نفر از دانشمندان اصحاب و تابعین و افراد بعدی بدان رای داده‌اند که آمین را آنحضرت با صدای بلند و آشکارا می‌گفت.

حافظ گفته است: سند این حدیث صحیح است. و عطاء گفته است: دو صد نفر از اصحاب را در این مسجد دریافته‌ام، که هرگاه امام می‌گفت: « و لا الضالین » طنین بلند « آمین» گفتن ایشان را می‌شنیدم.

از حضرت عایشه روایت شده است که: پیامبر صلی الله علیه و سلم فرمود:

« ما حسدتکم الیهود علی شیء، ما حسدتکم علی السلام والتأمین خلف الامام » (امروز یهودیان در هیچ چیزی باندازه گفتن سلام و آمین بعد از امام، به شما حسد نمی‌ورزند). احمد و ابن ماجه آن را روایت کرده‌اند.

آمین گفتن یکجا با امام:

مستحب است که ماموم در آمین گفتن با امام هماهنگ باشد، از او جلو و عقب نیفتد. از ابوهریره روایت شده است که: پیامبر صلی الله علیه و سلم فرمود: زمانی که امام گفت: « غیر المغضوب علیهم ولا الضالین » پس شما بگوئید: آمین، چه بی‌گمان هر کس آمین گفتنش با فرشتگان هماهنگ باشد، گناهان پیشین او آمرزیده می‌شود.» بخاری آن را روایت کرده است.

باز هم از او روایت شده است که: پیامبر صلی الله علیه و سلم فرمود: هر وقت امام گفت: «غیر المغضوب علیهم و لا الضالین» بگوئید: « آمین » ، زیرا فرشتگان و امام می‌گویند: آمین، پس کسی که آمین گفتنش با آمین گفتن فرشتگان موافق و هماهنگ باشد، گناهان پیشین او آمرزیده می‌شود.» (بخاری آن را روایت کرده است.)

و از او روایت شده که: پیامبر صلی الله علیه و سلم فرموده است: « إذا أمن الامام فأمنوا فإن من وافق تأمینه تأمین الملائكة غفر له ما تقدم من ذنبه » (هرگاه امام آمین گفت، شما نیز همراه با وی آمین بگوئید، چه هر کس آمین گفتنش با آمین گفتن فرشتگان موافق و هماهنگ باشد، گناهان پیشین وی

آمرزیده می‌شود) (گروه محدثین آن را روایت کرده اند).
یادداشت:

قابل توجه است که: «آمین» با الف کوتاه یا کشیده و میم مخفف جزء فاتحه نیست، بلکه دعائی است بمعنی «خدایا از ما بپذیر».

قرائت بعد از فاتحه:

سنت است برای نمازگزار که بعد از قرائت فاتحه در دو رکعت صبح و جمعه و دو رکعت اول ظهر و عصر و مغرب و عشاء و در همه نمازهای سنت، یک سوره از قرآن را یا تعدادی از آیات قرآن را بخواند.

از ابو قتاده روایت شده است که: «پیامبر صلی الله علیه و سلم در دو رکعت اول نماز ظهر سوره فاتحه و دو سوره دیگر از قرآن را می‌خواند، و در دو رکعت بعدی فقط سوره فاتحه می‌خواند و گاهی آیه را چنان می‌خواند که ما می‌شنیدیم، و در رکعت اول بیشتر از رکعت دوم طول می‌داد و همچنین در نماز عصر و نماز صبح». (بخاری و مسلم و ابوداود آن را روایت کرده اند.)
و ابوداود افزوده که: «گفت: ما گمان کردیم مقصود پیامبر صلی الله علیه و سلم از خواندن سوره بعد از فاتحه آنست که مردم به رکعت اول جماعت برسند».

جابر ابن سمره گفته است که: اهل کوفه از دست سعد به عمر بن خطاب شکایت کردند (که خوب نماز نمی‌خواند)، که او را معزول داشت. و عمار را بر آنان گماشت. باز هم از وی شکایت کردند و گفتند: نمی‌داند بخوبی نماز بخواند، عمر پیش وی فرستاد و گفت: ای ابواسحاق اینها گمان می‌کنند که تو نماز را خوب و زیبا نمی‌خوانی، ابواسحاق (عمار) گفت: به الله سوگند همانطوریکه که پیامبر صلی الله علیه و سلم نماز می‌خواند، من بر ایشان نماز می‌گزارم و چیزی از آن نمی‌گم:

در نماز عشاء در دو رکعت اولی (بعد از فاتحه) قرائت سوره قرآن را طولانی می‌کنم و دو رکعت بعدی را سبک و سریع می‌خوانم، گفت: ای ابواسحاق از شما همین را انتظار داشتم و گمانم نیز چنین بود. مردی یا مردانی را همراه وی به کوفه فرستاد، که درباره وی از مردم کوفه و همه مسجدهای آنجا سوال کنند و همه درباره او خوب گفتند و او را ستودند، تا اینکه در مسجد قوم بنی‌عبس مردی بنام اسامه بن قتاده که عدوت به ابوسعده بود، گفت: حالا که ما را بخدا سوگند می‌دهی باید گفت: سعد، سریه گسیل نمی‌داشت و تقسیم بالسویه نمی‌نمود، و در داوری عدالت را مراعات نمی‌کرد. سعد گفت: اما من به خدای سوگند به سه چیز بر تو دعا خواهم کرد: (سریه: دسته‌ای از سپاهیان بین پنج نفر تا سیصد نفر.)

خداوندا اگر این بنده تو دروغ می‌گوید و از روی ریائی و شهرت طلبی برخاسته است عمرش را طولانی گردان، و فقر و بینوائیش را نیز طولانی گردان، و او را در معرض فتنه‌ها و آشوبها قرار ده. بعدها این مرد می‌گفت: من پیرمرد فتنه زده هستم و دعای سعد

درباره من قبول شده است.

عبدالملك گفته است: من بعداً او را دیدم که از بس پیر شده بود ابروانش بر چشمانش فرو افتاده بود و او در راه به کنیزکان برمی‌خورد و بدانان چشمک می‌زد (بخاری آن را روایت کرده است.)

و ابوهریره در هر نمازی که می‌خواند، می‌گفت: آنچه که پیامبر صلی الله علیه و سلم به ما می‌شنواید، ما نیز به شما بشنوایم، و آنچه از ما پوشیده است، ما هم از شما پوشیده می‌داریم، اگر در نماز اضافه بر فاتحه (ام الكتاب - ام القرآن) چیزی از آیات قرآن نخواندی نماز درست و کافی است و اگر اضافه بر آن سوره یا آیاتی نیز خواندی کار نیکو انجام دادی. بخاری آن را روایت کرده است.

رهنمود پیامبر اسلام در مورد قرائت بعد از فاتحه:

رهنمود پیامبر صلی الله علیه و سلم درباره قرائت در نماز بعد از فاتحه همین است:

قرائت (سوره یا آیاتی از قرآن) بعد از فاتحه به هر گونه خوانده شود جایز است.

حسین گفته است: «همراه با سیصد نفر از اصحاب پیامبر صلی الله علیه و سلم در خراسان می‌جنگیدیم، یکی از آنها در نماز برایمان امام می‌شد و (بعد از فاتحه) آیاتی از يك سوره قرآن می‌خواند و آنگاه به رکوع می‌رفت.»

از ابن عباس روایت شده است که: «او در هر رکعت فاتحه و آیه‌ای از بقره می‌خواند». دارقطنی آن را با اسناد قوی روایت کرده است.

بخاری در کتاب خود، فصلی را تحت این عنوان آورده است: «موضوع جمع بین دو سوره قرآن در يك رکعت و خواندن خواتیم سوره‌ها و سوره‌ای قبل از سوره دیگر.» و او از عبدالله بن السائب نقل می‌کند که: «پیامبر صلی الله علیه و سلم در نماز صبح سوره مومنون را خواند تا اینکه به داستان موسی و هارون رسید یا به داستان عیسی رسید که سرفه‌ای برایش عارض شد و به رکوع رفت.»

و حضرت عمر در رکعت اول یکصد و بیست آیه از سوره بقره و در رکعت دوم سوره‌ای از «مثنی» خواند.

و احنف در رکعت اول سوره کهف و در رکعت دوم یونس یا یوسف را خواند. و گفته است که با عمر در نماز صبح هر دو را خوانده است. و ابن مسعود در اولی چهل آیه از سوره انفال و در دومی يك سوره مفضل را خوانده است. و قتاده گفته است: اگر کسی سوره‌ای را در دو رکعت بخواند یا يك سوره را در هر دو رکعت تکرار کند، همه اش کتاب خداست (اشکال ندارد).

عبدالله بن ثابت از انس روایت کرده است که: «مردی از انصار در مسجد قباء برای مردم امامت می‌کرد، هرگاه سوره‌ای را آغاز می‌کرد آن را می‌خواند و آنوقت سوره «قل هو الله أحد»، را تا

آخر می‌خواند، سپس همراه آن، سوره دیگری نیز می‌خواند. در همه رکعات چنین می‌کرد. یارانش با وی سخن گفتند: شما بدین سوره افتتاح می‌کنی، سپس می‌پنداری که این کافی نیست، و سوره دیگری نیز می‌خوانی، پس یا آن را بخوان، یا آن را ترك كن، و سوره دیگر بخوان. گفت: چنین نخواهم کرد و آن سوره (قل هو الله احد) را ترك نمی‌کنم، اگر دوست دارید که من امامت شما را داشته باشم چه بهتر، و اگر دوست ندارید، من امامت شما را ترك می‌کنم. چون او را از همه فاضلتر می‌دانستند، دوست نداشتند که دیگری امام جماعتشان باشد.

وقتی که پیامبر صلی الله علیه و سلم بدانجا رفت، به وی خبر دادند، فرمود: ای فلانی چه چیز ترا وا داشته که خواهش یاران را نپذیری؟ و چه چیز ترا بر آن داشته که در هر رکعت این سوره را بخوانی؟ گفت: من آن سوره را دوست دارم. فرمود: « حَبْكُ إِيَّاهَا أَدْخَلَكَ الْجَنَّةَ » (مهر تو نسبت بدان، ترا به بهشت خواهد برد) .

از یکی از مردان قبیله جهینه روایت شده است که او: از پیامبر صلی الله علیه و سلم شنیده است که در نماز صبح « إذا زلزلت الارض » را در هر دو رکعت می‌خواند. و گفته نمی‌دانم که پیامبر صلی الله علیه و سلم فراموش کرده بود یا اینکه بعد در هر دو رکعت آن را خواند؟ ابوداود آن را روایت کرده و در اسناد این حدیث هیچگونه عیبی دیده نمیشود .

حکم قرائت بعد از فاتحه در سنت های فعلی و قولی پیامبر اسلام

در سنت فعلی و قولی پیامبر صلی علیه وسلم آمده است که نماز گزار بعد از سوره فاتحه و تلاوت از آیات قرآنی را تا هر حد ممکن که میتواند قرات قرآن را بعمل آرد ، پیامبر صلی الله علیه وسلم بعد از سوره فاتحه در نماز های پنج گانه قرائت تلاوت قرآن مطابق استناد احادیث بشکل ذیل بعمل آورده است، ما آنچه که ابن القیم درباره قرائت پیامبر صلی الله علیه و سلم بعد از فاتحه، خلاصه کرده است ذکر می‌کنیم. او گفته است: «هرگاه از قرائت فاتحه فارغ می‌شد، قرائت سوره دیگری را شروع می‌کرد، گاهی آن را طولانی می‌کرد و گاهی بعلت پیش آمد سفر یا غیر آن، آن را کوتاه می‌کرد، و غالباً حد متوسط را مراعات می‌فرمود.»

قرائت در نماز صبح:

در نماز صبح در حدود شصت الی یکصد آیه می‌خواند. در نماز صبح سوره « ق » خوانده و سوره « روم » خوانده و « إذا الشمس كورت » خوانده و « إذا زلزلت الارض » را در هر دو رکعت خوانده، و در سفر « معوذتین » خوانده سوره « مومنون » را تا داستان موسی و هارون خواند که بعداً سرفه اش گرفت و به رکوع رفت.

و در روز جمعه « الم تنزیل = السجده » و سوه « هل أتى

علی الانسان « هر دو را کامل می‌خوانده است. چیزی را که امروز مردم انجام می‌دهند که: « پاره‌ای از یک سوره و پاره‌ای از یک سوره دیگر را می‌خوانند » ، هرگز او انجام نمی‌داد.

اما آنچه که گروه کثیری از نادانان می‌پندارند که: نماز صبح روز جمعه فضلش در آنست که سوره « سجده » در آن خوانده شود. این پندار جهلی است بزرگ، لذا بعضی از پیشوایان دوست ندارند که در نماز صبح سوره « سجده » را بخوانند. و پیامبر صلی الله علیه و سلم بدینجهت این دو سوره را می‌خواند که در آنها از مبدا و معاد و آفرینش آدم و جنت و دوزخ و غیر آن که در روز جمعه روی داده و یا روی خواهد داد، سخن رفته است. او در نماز صبح آن روز از این جهت این دو سوره را می‌خواند که حوادث گذشته و آینده واقع در روز جمعه را بیاد امت بیندازند. بهمانگونه که در مجالس بزرگ و مراسم و محافل مانند عیدها و نماز جمعه سوره « ق » و « اقتربت » و « سبح اسم ربك الاعلی » و « الغاشیه » را می‌خواند .

قرائت در نماز ظهر:

در مورد قرائت پیامبر صلی الله علیه وسلم در نماز ظهر، محدثین مینویسند که: گاهی آنحضرت صلی الله علیه وسلم قرائت را طولانی می‌کرد، تا جائیکه ابوسعید گفته است: «نماز ظهر برپا می‌گردید، شخص می‌توانست به بقیع برود و قضای حاجت را بجای آورد سپس به خانه‌اش برگردد و وضوء بگیرد و رکعت اول نماز پیامبر صلی الله علیه و سلم را دریابد، زیرا قرائت را بسیار طولانی می‌کرد». این حدیث را مسلم آن را روایت کرده است. در روایات اسلامی آمده است که: پیامبر صلی الله علیه و سلم در نماز ظهر گاهی باندازه: «الم تنزیل» ، و گاهی «سبح اسم ربك الاعلی» و «واللیل إذا یغشی» و گاهی «والسماء ذات البروج» و «والسماء والطارق» را می‌خواند.

قرائت در نماز عصر:

پیامبر صلی الله علیه وسلم در نماز عصر باندازه نصف نماز ظهر قرائت را طول می‌داد، و اگر در نماز ظهر قرائت را کوتاه می‌کرد، در نماز عصر نیز باندازه آن آیات قرآن می‌خواند.

قرائت در نماز مغرب:

پیامبر صلی الله علیه و سلم در نماز مغرب برخلاف عمل روز رفتار می‌نمود، احياناً «الاعراف» را در دو رکعت اول می‌خواند، و گاهی «الطور» و گاهی «المرسلات» را می‌خواند. ابو عمر و بن عبدالبر از پیامبر صلی الله علیه و سلم روایت کرده که: پیامبر صلی الله علیه وسلم در نماز مغرب «المص» - (الاعراف) را خوانده و «صافات» را خوانده و «حم» (الدخان) را خوانده و «سبح اسم ربك الاعلی» را خوانده و

« التین و الزیتون » را خوانده و « المعوذتین » را خوانده و « المرسلات » را خوانده و سوره‌های کوتاه نسبتاً مفصل می‌خواند. و گفته است اینها همه آثار صحیحی و مشهوری می‌باشند» پایان سخن ابن عبدالبر.

اما مداومت بر قرائت سوره‌های کوتاه نسبتاً مفصل بطور همیشه عمل مروان بن الحکم است. و زید بن ثابت این عمل وی را انکار کرد و به وی گفت: تو چرا در نماز مغرب چنین می‌کنی؟ در حالیکه من پیامبر صلی الله علیه و سلم را دیده ام که بلندترین دو سوره بلند را می‌خواند.

مروان گفت: آن کدام است؟ گفت: « اعراف » این حدیث « صحیح » است. اهل سنن آن را روایت کرده‌اند. نسائی از عایشه روایت کرده که گفته است: پیامبر صلی الله علیه و سلم در نماز مغرب سوره اعراف را در هر دو رکعت اول می‌خواند. پیوسته در آن، آیه و سوره‌های کوتاه مفصل خواندن خلاف سنت است و این عمل مروان بن الحکم می‌باشد.

قرائت در نماز عشاء :

اما در نماز عشاء پیامبر صلی الله علیه و سلم « و التین و الزیتون » خوانده است. و به معاذ فرمود که در آن: « و الشمس و ضحاها » ، و « سبح اسم ربك الاعلی »، « و اللیل اذا یغشی » و امثال آن را بخواند.

شبی معاذ همراه پیامبر صلی الله علیه و سلم نماز عشاء را خواند، سپس به میان بنی عمرو بن عوف رفت و نماز عشاء را بعد از اینکه مدتی از شب گذشته بود برایشان اعاده کرد و در آن سوره بقره را خواند، پیامبر صلی الله علیه و سلم این عمل وی را نپسندید و به او گفت: « سبح اسم ربك الاعلی » (مگر تو آشوبگری که مردم را مبتلا می‌کنی؟)

« ناقدان بدون توجه بما قبل و بعد این کلمه، بدان در آویخته‌اند و توجه نکرده‌اند که در چه موقعی گفته شده است.

قرائت در نماز جمعه :

پیامبر صلی الله علیه و سلم در نماز جمعه سوره « جمعه » و « منافقین » یا « الغاشیه » را بصورت کامل و سوره « سبح » و « الغاشیه » را می‌خواند. و اما اقتضای قرائت او آخر این دو سوره از « یا ایها الذین آمنوا » تا آخر آنها هرگز پیامبر صلی الله علیه و سلم آن را انجام نداده و مخالف رهنمود اوست که پیوسته انجام می‌داد.

قرائت در نماز عیدین عید فطر، عید قربان :

پیامبر صلی الله علیه و سلم اکثراً در نمازهای عید سوره « ق » و « اقتربت » هر دو را بصورت کامل و گاهی سوره « سبح » و « الغاشیه » را می‌خواند.

و این سنت و رهنمود همیشگی پیامبر صلی الله علیه وسلم در نماز عیدین بود تا اینکه به لقاء الله پیوست، و چیزی آن را نسخ نکرده است. لذا خلفای راشدین از او پیروی کرده اند.

ابوبکر رضی الله عنه در نماز صبح سوره بقره را میخواند و تا نزدیک طلوع آفتاب طول می کشید گفتند: ای خلیفه رسول الله، نزدیک است که آفتاب طلوع کند، او گفت: اگر طلوع کند ما را غافل نمی نماید.

و عمر بن خطاب رضی الله عنه در نماز صبح سوره «یوسف» و «نحل» و «هود» و «بنی اسرائیل» و امثال آنها را میخواند. اگر خواندن سوره های بلند در نماز نسخ شده بود بر خلفای راشدین او پنهان نمی ماند و ناقدان بر آن مطلع می گشتند. و اما حدیثی که مسلم در کتاب صحیح خود آن را از جابر بن سمره روایت کرده که گفته است: «پیامبر صلی الله علیه وسلم در نماز صبح «ق و القرآن المجید» را می تلاوت میگرد و بعد از نماز صبح نمازهای دیگر را کوتاه و سبک میخواند (یعنی در نماز صبح قرائتش بلندتر بود و در دیگر نمازها قرائتش کوتاه تر بود)».

سخن ام الفضل نیز بر این مطلب دلالت دارد که او از ابن عباس شنیده که: «و المرسلات عرفا» را میخواند، گفت: «ای فرزندم با خواندن این سوره بیادم آوردی که این سوره را آخرین بار از پیامبر صلی الله علیه وسلم شنیدم که آن را در نماز مغرب میخواند، تا اینکه در پایان کار گفت: و اما قول پیامبر صلی الله علیه وسلم که گفت: «(أیکم أم بالناس فلیخفف) (هر کس از شما به امامت مردم ایستاد، آن را بر مردم سبک گیرد)».

و قول انس: «پیامبر صلی الله علیه وسلم در عین اینکه نماز را کامل میخواند از همه مردم آن را سبکتر می گرفت»، تخفیف نماز و بر مردم سبک گرفتن آن، یک امر نسبی است و به رفتار همیشگی پیامبر صلی الله علیه وسلم بستگی داشت نه به آرزوی مامومین، زیرا او هرگز مردم را به چیزی دستور نمی داد که خود خلاف آن رفتار نماید، او به تحقیق می دانست که در پشت سر او مردمان پیر و سست و نیازمند و مریض نماز میخوانند.

پس آنچه که انجام داده است و بی گمان امکان دارد که نمازش چند برابر طولانی بوده باشد و به نسبت نمازهای بلندتر و طولانی تر خفیف و کوتاه بوده باشد. و آنچه که پیوسته انجام داده است، آن حاکم است و آن مورد نزاع ما است، و دلیل این مطلب آنست که نسائی و دیگران از ابن عمر روایت کرده اند که گفته است: پیامبر صلی الله علیه وسلم به ما دستور می داد که نماز را کوتاه بخوانیم و برای ما امامت می کرد و «الصفات» میخواند، پس خواندن «صفات» از جمله تخفیفی بوده که بدان دستور می داد».

خواندن سوره مشخص و معینی:

پیامبر صلی الله علیه وسلم در نماز یک سوره معین را تعیین نمی کرد که همواره آن را بخواند مگر در نماز جمعه و عیدین. ابوداود در حدیثی عمرو بن شعیب از پدرش از جدش ذکر کرده که:

او گفته است: «هیچ سوره نسبتاً مفصل و بلندی نبوده است مگر اینکه در نماز جماعت نمازهای فرض آنها را از پیامبر صلی الله علیه و سلم شنیده‌ام که آنها را خوانده است. رهنمود او چنان بود که سوره را بطور کامل می‌خواند و چه بسا آن را در دو رکعت می‌خواند و چه بسا اول سوره را می‌خواند. و اما قرائت اواخر و اواسط سوره‌ها از او نقل نشده است. اما قرائت دو سوره در یک رکعت را در نمازهای سنت انجام می‌داده است ولی در نماز فرض از او نقل نشده که چنین کرده باشد. و اما حدیث ابن مسعود: « من سوره‌های هم‌نظیر را که پیامبر صلی الله علیه و سلم آنها را با هم در یک رکعت می‌خواند می‌شناسم: « الرحمن » و « النجم » در یک رکعت، و « اقتربت » و « الحاقه » در یک رکعت و « الطور » و « الذاریات » در یک رکعت، و « اذا وقعت » و « نون » در یک رکعت... تا آخر حدیث. »

این حدیث وی حکایت از یک عمل پیامبر صلی الله علیه و سلم دارد که محل آن را تعیین نکرده است، که آیا در نماز فرض یا در نماز سنت بوده است؟ و احتمال هر دو را دارد. و اما قرائت یک سوره در دو رکعت کمتر از او روایت شده است.»

و ابوداود گفته است که: مردی از جهینه گفت که: « از پیامبر صلی الله علیه و سلم شنیده است که در نماز صبح در هر دو رکعت « اذا زلزلت » می‌خواند، و گفته است: نمی‌دانم که پیامبر صلی الله علیه و سلم فراموش کرده بود یا بعمد چنین کرد؟

طولانی کردن رکعت اول در نماز صبح:

رسول الله صلی الله علیه و سلم عادت داشت که رکعت اول نماز صبح و هر نماز دیگری را بیش از رکعت دوم طولانی می‌کرد. گاهی آنقدر آن را طول می‌داد تا اینکه صدای پای کسی شنیده نمی‌شد (یعنی رکعت اول را آنقدر طولانی می‌کرد تا اینکه همه به نماز می‌رسیدند و کسی از نماز باز نماند)

و نماز صبح را بیش از دیگر نمازها طول می‌داد. چه در قرآن آمده است که در نماز صبح خدا و فرشتگان و یا فرشتگان مامور در شب و فرشتگان مامور در روز حاضر می‌شوند و این دو قول مبنی بر این هستند که آیا نزول رحمت الهی تا پایان نماز صبح ادامه دارد یا تا طلوع فجر؟ که هر دو قول مستمسکی دارند. بعلاوه چون تعداد رکعات آن کمتر است طول دادن آن این کاهش رکعات را جبران می‌کند و همچنین نمازگزاران چون تازه از خواب برخاسته‌اند، سر حال هستند و هنوز بدن‌بال و سایل زندگی و امور دنیوی نرفته‌اند و گوش و زبان و قلبشان با هم هماهنگ است و به چیزی مشغول نشده‌اند و نمازگزار از هر وقت دیگر بهتر قرآن را می‌فهمد و درک می‌کند و صفای حاصل از آن نماز، اساس و اول‌کار روزانه است، پس بدان اهتمام بیشتری می‌داد و آن را طولانی‌برگزار کرده است. اینها اسراری است، کسانی آنها را در می‌یابند که به اسرار شریعت و مقاصد و فلسفه آن توجه دارند.

رعایت تجوید در ثلاث قرآن در نماز:

در دین مقدس اسلام مسلمان مکلف است تا در حین تلاوت سوره های قرآن بخصوص در نماز تجوید را مراعات نماید، مسلمان سعی نماید تا آیات قرآن عظیم الشان را به ترتیل و آواز خوش، خواه در نماز باشد و یا خارج از نماز تلاوت نماید. بر مسلمان است، تا قرآن را با تجوید بیاموزد، و سهل انگاری در این مسئله جایز نمی باشد. و حداقل تجوید آنست که فرد قرآن عظیم الشان را طوری بخواند که معانی آیات آن تغییر نکنند، و لازمه ی آن اینست که حروف از مخرج صحیح خود ادا شوند.

بنابراین حداقل تجوید آنست که هر کس در یاد گرفتن مخارج حروف عربی تلاش کند. بعد از آن سایر قواعد تجویدی را بیاموزد.

و با توجه به اینکه قرائت فاتحه در نماز واجب است، لذا کسی که نماز می خواند باید فاتحه را به نحوی بخواند که معنای آن تغییر نکند و مخارج آنرا درست ادا نماید و بین حروفی که مخرج نزدیکی دارند تفاوت بگذارد، مثلا: «ت» با «ط» یا «ز» با «ظ» و «ض» و «ذ» تفاوت دارد و..

کسی که بجای «المستقیم» بگوید: «المستقین»، نماز این شخص باطل است، زیرا معنای فاتحه تغییر می یابد.

یا اگر بجای «انعمت علیهم» بگوید: «انعمت علیهم» (یعنی حرف تاء در انعمت را بجای مفتوح، مضموم بخواند) باز معنای فاتحه تغییر می کند و لذا نمازش باطل است.

مثلا ترجمه دو آیه ی زیر چنین می شود: «اهدِنَا الصِّرَاطَ الْمُسْتَقِيمَ * صِرَاطَ الَّذِينَ أَنْعَمْتَ عَلَيْهِمْ...» (فاتحه 6-7) (تاء مفتوح است) ترجمه: (خداوندا) ما را به راه راست هدایت فرما، راه کسانی که به آنان نعمت ارزانی داشته.

«اهدِنَا الصِّرَاطَ الْمُسْتَقِيمَ * صِرَاطَ الَّذِينَ أَنْعَمْتَ عَلَيْهِمْ...» (فاتحه 6-7) (تاء مضموم است) ترجمه: (خداوندا) ما را به راه راست

هدایت فرما، راه کسانی که به آنان نعمت ارزانی داشته ام.

و این دو معنای مختلف هستند که اولی صحیح و دومی اشتباه است و کسی که قرائت دومی را در نماز خود بخواند، چون معنای آیه بکلی تغییر میکند، لذا نمازش باطل است.

و چنین کسی باید تلاش کند تا نحوه ی صحیح خواندن را بیاموزد، علماء میگویند، اگر شرایط تعلیم برای یک مسلمان در تعلیم تجوید قرآن، مهیا باشد ولی او در این مورد، کوتاهی می نماید، پس این شخص گناهکار خواهد بود.

اما اگر هیچکس نباشد تا به او تعلیم دهد، در اینصورت در حد توان خود باید قرائت نماید و ان شاءالله نمازش مقبول است. البته هر نوع اشتباه خواندن در قرائت فاتحه موجب تغییر معنای آن نمی شود، و لذا نماز هم باطل نمی شواد.

ترتیب قرائت پیامبر صلی الله علیه و سلم:

در مورد ترتیب و چگونگی قرائت پیامبر صلی الله علیه و سلم محدثین مینویسند که قرائت پیامبر صلی الله علیه و سلم، بصورت کشیده بود، بر هر آیه ای توقف می‌کرد و صدایش را می‌کشید.

مزین کردن قرائت در نماز مستحب است:

اگر قرآن عظیم الشان که آیاتش سراسر زیباست با آواز خوش و زیبای تلاوت کننده، همراه گردد زیبایی آن دو چندان می‌شود و بر دلها می‌نشیند و تاثیر معجزه‌آسا خویش را بجا می‌گذارد. نیکو خواندن قرآن به اندازه‌ای ارزشمند است که پیامبر اسلام صلی الله علیه و سلم، آن را زینت قرآن نامید، برای هر چیز زیوری است و زیور قرآن صوت زیبا و صدای خوش است. همه علماء بدین امر متفق القول اند که: زیبایی و آراستگی صدا، در قرائت بصورت عموم سنت و بخصوص در نماز است: و حکم پیامبر صلی الله علیه و سلم نیز همین است طوری که می‌فرماید: « زینوا أصواتکم بالقرآن » (صدای خودتان را با ترنم قرآن مزین کنید).

و فرموده است: « لیس منا من لم یتغن بالقرآن » (کسی که قرآن را به آواز بلند نخواند بر شیوه ما نیست). و فرموده است: « إن أحسن الناس صوتا بالقرآن الذی إذا سمعتموه وحسبتموه یخشی الله » (خوش آوازترین شخص در خواندن قرآن کسی است که هرگاه آواز قرآن خواندن او را شنیدید، احساس کنید که او از خداوند می‌ترسد (نشانه‌های خشوع در صدای وی محسوس باشد).

و فرموده است: « وما أذن الله شیء ما أذن لنبی حسن الصوت یتغنی بالقرآن »

(خداوند به آواز خواندن قرآن را از پیامبری که خوش آواز باشد بیش از هر چیزی می‌شنود و بدان گوش می‌دهد و آن را بیش از هر چیز دیگری اجازه داده است).

شیخ امام نووی می‌فرماید: برای کسی که در نماز یا غیر نماز قرآن می‌خواند سنت است که چون به آیه رحمت رسد طلب فضل و بخشش خداوند کند، و چون به آیه عذاب رسید، از عذاب دوزخ به خداوند پناه ببرد یا از عذاب یا از شر یا از چیزهای ناخوشایند استعاذه کند یا بگوید: « اللهم إني أسألك العافية » (خداوند ا عافیت را از تو می‌خواهم) و امثال آن.

و چون به آیه تنزیه رسید، بگوید: « سبحانه و تعالی » یا « تبارک الله رب العالمین » یا « جلت عظمة ربنا » و امثال آن. (یعنی، پاک و منزّه و برتر است خداوند... مبارک است الله

پروردگار جهانیان... باشکوه و عظیم است پروردگار ما...).

و ما از حذیفه بن الیمان روایت کرده‌ایم که گفته است: « شبی با پیامبر صلی الله علیه و سلم نماز می‌گزاردیم، سوره بقره را آغاز کرد با خود گفتم از آیه صدم به رکوع می‌رود، سپس از آیه صد گذشت و گمان کردم که تمام آن را در یک رکعت می‌خواند، سپس آن را تمام کرد و گمان کردم که به رکوع می‌رود، سپس سوره آل

عمران را آغاز کرد و آن را تمام کرد و سوره نساء را آغاز کرد و آن را خواند، با تانی و ملایمت می‌خواند، هرگاه به آیه تسبیح می‌رسید، تسبیح می‌گفت، و هرگاه به آیه طلب می‌رسید، طلب می‌کرد و هرگاه به آیه عذاب و و عید می‌رسید، استعاذه می‌کرد «. مسلم آن را روایت کرده است.

یاران ما گفته‌اند: تسبیح و طلب و استعاذه برای کسیکه قرآن می‌خواند سنت است، خواه در نماز یا غیر آن باشد. امام یا ماموم یا منفرد باشد. چه اینکار دعاست و همچون آمین همه در گفتن آن مساوی هستند. و مستحب است که هر کس « أليس الله بأحكم الحاكمين » را خواند، بگوید: « بلى وأنا على ذلك من الشاهدين » ، و هر کس « أليس ذلك بقادر على أن يحيى الموتى » را خواند بگوید: « بلى أشهد » ، و هر کس « فبأى حديث بعده يؤمنون » را خواند، بگوید: « آمنت بالله » و چون گفت: « سبح اسم ربك الأعلى » بگوید: « سبحان ربى الأعلى » این جوابها را می‌توان در نماز و غیر آن گفت.

بحث قرائت جهری و خفی در نماز:

در مورد اینکه قرائت در نماز به اواز جهری باشد یا خفیه می‌خواهم توجه خوانندگان را به یک نقطه وقاعده ای جلب نمایم که تفاوت نیت در نماز و قرائت در نماز همین است که: محل نیت در قلب است ، و محل قرائت در زبان .

پس کسی که نیت نماز خواندن را داشته باشد و یا نیت روزه گرفتن را داشته باشد ، کافیهست که نیت آنرا در قلب خود مرور کند که فلان نماز را می‌خواند، و یا می‌خواهد روزه بگیرد ، دیگر نیازی جاری ساختن نیت بر زبان دیده نمیشود گویا: قصد خواندن فلان نماز را دارد، و الله تعالی از درون قلب وی باخبر است و می‌داند به چه نیتی وضوء گرفته و به چه نیت به مسجد رفته است، لذا پیامبر صلی الله علیه وسلم نیز هیچگاه با زبان نیت نیاورده اند.

اما در مورد قرائت حکم اسلامی همین است که: قرائت حتماً باید با زبان تلفظ شود، زیرا اولاً: تلفظ قرآن ثواب زیادی دارد، چه در نماز باشد یا در خارج از نماز، چنانکه پیامبر صلی الله علیه وسلم فرمودند: «من قرأ حرفاً من كتاب الله فله به حسنة، والحسنة بعشramثالها، لا أقول ألم حرف، ولكن ألف حرف، ولام حرف، وميم حرف» ترمذی (5/175). یعنی: هر کس یک حرف از کتاب الله بخواند به او یک نیکی می‌رسد و نیکی به ده برابر افزایش می‌یابد نمی‌گوییم «الم» یک حرف است، (بلکه) الف حرفی، لام حرفی و میم حرفی است.

دوما:

خدا و رسولش صلی الله علیه وسلم ، بر خلاف نیت ، به قرائت قرآن در نماز امر فرموده اند، چنانکه خداوند متعال در مورد نماز شب پیامبر صلی الله علیه وسلم می‌فرماید: «فَأَقْرَأُوا مَا تيسَّرَ مِنْهُ وَأَقِيمُوا الصَّلَاةَ» (سوره مزمل 20).

یعنی: «اینک هر چه میسر می‌شود از قرآن بخوانید» یا آنچه را که بر شما از قرآن آسان و مقدور باشد، در نماز شب و در غیر آن بخوانید.

همچنین پیامبر صلی الله علیه وسلم در نماز خود همیشه فاتحه را قرائت می‌کردند و می‌فرمودند: «لَا صَلَاةَ لِمَنْ لَمْ يَقْرَأْ بِأَمِّ الْقُرْآنِ». متفق علیه. یعنی: «نماز کسی که سوره فاتحه را نخواند صحیح نیست».

و از انس رضی الله عنه روایت است که: «أَنَّ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ وَأَبَا بَكْرٍ وَعُمَرَ كَانُوا يَفْتَتِحُونَ الصَّلَاةَ بِالْحَمْدِ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ» متفق علیه. یعنی: پیامبر صلی الله علیه وآله وسلم و ابوبکر و عمر نماز را با خواندن سوره فاتحه شروع می‌کردند.

و این حدیث صحیح بیانگر آن است که پیامبر صلی الله علیه وسلم همیشه فاتحه و سوره بعد آنرا قرائت می‌کردند و کاملاً بدیهی است که قرائت و شنیدن آن بدون تلفظ زبانی ممکن نیست. بنابراین بر ما واجب است که فاتحه و سوره بعد آنرا با زبان تلفظ کنیم، چرا که روش پیامبر صلی الله علیه وسلم در نماز آنگونه بوده و خود ایشان فرموده اند: «صَلُّوا كَمَا رَأَيْتُمُونِي أَصْلِي». رواه البخاری. یعنی: «نماز بخوانید، همانگونه که می‌بینید من نماز می‌خوانم».

از اینرو آنچه از نمازگزاران که سوره فاتحه یا سوره بعد آنرا در دل مرور می‌کند و با زبان تلفظ نمی‌کند، نمازش باطل است و باید از نو آنرا بخواند.

خواننده محترم!

مستحب آنست که نمازگزار در دو رکعت نماز صبح و نماز جمعه و دو رکعت اول نماز مغرب و عشاء و نماز عیدین و کسوف و استسقاء قرائتش (خواه فاتحه یا غیر آن) بصورت جهری (آشکارا و با صدای بلند بخواند) و در تمام رکعات نماز ظهر و عصر و رکعت سوم مغرب و سوم و چهارم عشاء آن را آهسته و سری بخواند و در نمازهای سنت اگر سنتهای روز باشند قرائت در همه آنها سری و آهسته است و آنها که در شب خوانده می‌شوند آشکارا خواندن و سری خواندن در آنها مساوی است و نمازگزار مخیر است. ولی افضل آنست متوسط بین جهری و سری باشد.

شبی پیامبر صلی الله علیه وسلم از کنار حضرت ابوبکر صدیق گذشت که با صدای آهسته نماز می‌خواند، و از کنار حضرت عمر گذشت که با صدای بلند نماز می‌خواند، وقتی که هر دو در حضور پیامبر صلی الله علیه وسلم جمع شدند، پیامبر صلی الله علیه وسلم فرمود: ای ابوبکر از کنار شما گذشتم که با صدای آهسته نماز می‌خواندی؟ او گفت: ای رسول الله بی‌گمان کسی که با وی مناجات می‌کردم صدایم را می‌شنید، به عمر نیز فرمود: از کنار تو گذشتم که با صدای بلند نماز می‌خواندی، او گفت: ای رسول الله، خوابیدگان را بیدار می‌کردم و شیطان را می‌راندم.

پیامبر صلی الله علیه وسلم فرمود: «یا أبا بکر ارفع من صوتك شيئاً» (ای ابوبکر تو کمی صدایت را بلند کن)، و به عمر فرمود: «اخفض من صوتك شيئاً» (کمی صدایت را پایین بیاور

(احمد و ابوداود آنرا روایت کرده اند.)

یادداشت ضروری :

اگر نمازگزار فراموش کرد، در جایی که باید سری بخواند با صدای آشکارا خواند و در جایی که باید جهری بخواند با صدای سری خواند، هیچ اشکالی ندارد، چنانچه در اثنای قرائت بیادش آمد، بنا را بر آن می‌گذارد.

تکبیرات انتقال:

سنت است که نمازگزار در هر بلند شدن و فرود آمدن و قیام و قعود در نماز تکبیر بگوید مگر در موقع برخاستن از رکوع که می‌گوید: « سمع الله لمن حمده ».

ابن مسعود گفته است: پیامبر صلی الله علیه و سلم را دیده‌ام که در هر فرود آمدن و بلند شدن و قیام و قعودی تکبیر می‌گفت. احمد و نسائی و ترمذی آن را روایت کرده‌اند و ترمذی آن را «صحیح» دانسته است.

سپس گفته است: اصحاب پیامبر صلی الله علیه و سلم از جمله ابوبکر و عمر و عثمان و علی و دیگران و تابعین چنین می‌کردند. و عمل فقهاء نیز چنین است. پایان سخن ترمذی. از ابوبکر بن عبدالرحمن بن الحارث روایت شده است که او از ابوهریره شنیده است که می‌گفت: « پیامبر صلی الله علیه و سلم هر وقت به نماز می‌ایستاد تکبیر می‌گفت (تکبیره الاحرام)، سپس که به رکوع می‌رفت تکبیر می‌گفت، سپس وقتی که پشتش را راست می‌کرد و از رکوع بلند می‌شد می‌گفت: « سمع الله لمن حمده »، چون راست می‌ایستاد قبل از اینکه به سجده برود می‌گفت: « ربنا لك الحمد. سپس چون برای سجده فرود می‌آمد نیز تکبیر می‌گفت، سپس چون سر از سجده برمی‌داشت تکبیر می‌گفت (برای رفتن به سجده دوم نیز تکبیر می‌گفت) سپس چون پس از دو سجده برمی‌خاست نیز تکبیر می‌گفت. بعد در هر رکعتی چنین می‌کرد تا نماز به پایان می‌رسید. و این بود کیفیت نماز پیامبر صلی الله علیه و سلم تا اینکه از دنیا رحلت کرد. » (احمد و بخاری و مسلم و ابوداود آن را روایت کرده‌اند.)
عکرمه (رض) گفته است:

به ابن عباس گفتم: «در بطحاء نماز ظهر را پشت سر پیرمرد احمقی بجای آوردم، او بیست و دو بار تکبیر می‌گفت، هر وقت سجده می‌رفت تکبیر می‌گفت و چون سرش را برمی‌داشت تکبیر می‌گفت، ابن عباس گفت: این کیفیت نماز پیامبر صلی الله علیه و سلم می‌باشد. » (احمد و بخاری آن را روایت کرده‌اند.) و مستحب است که ابتدای تکبیر بوقت آغاز انتقال از حالتی به حالت دیگر باشد.

یادداشت فقهی:

بعد از تلاوت سوره فاتحه، نماز گزار باید کم از کم سه آیات، از قرآن کریم ویا (یک آیه که طول آن مطابق سه آیه باشد) بعد از تلاوت سوره فاتحه خوانده شود.

البته همین آیات ها باید مسلسل باشد نه اینکه یک آیه از یک قسمت و آیه دیگر از دیگر قسمت یک سوره خوانده شود اگر آیه های دیگر را کسی را از بر نداشت ، میتواند «سوره الاخلاص» را در هر رکعات بخواند. یعنی خواندن سوره لازمی میباشد .
یادداشت حکمی:

اگر نمازگزار بعد از سوره فاتحه ، قرائت سوره را از وسط تلاوت مینمود در این حالات ، خواندن « بسم الله الرحمن الرحيم » دوباره ضرور نیست ، ولی اگر نماز گزار میخواهد ، بعد از فاتحه یک سوره کامل را بخواند ، در این خواندن « بسم الله الرحمن الرحيم » حتمی است .

سورة (سوره) اخلاص:

«قُلْ هُوَ اللَّهُ أَحَدٌ (۱) اللَّهُ الصَّمَدُ (۲) لَمْ يَلِدْ وَلَمْ يَلَدْ وَلَمْ يَكُنْ لَهُ كُفُوًا أَحَدٌ.» بگو خودت (ای محمد مصطفی صلی الله علیه وسلم) برای همین مردم که الله تعالی در ذات و صفات خود یکی است، او بی نیاز است و محتاج کسی نیست و همه عالم احتیاج اوست. نه از کسی تولد شده و نه از او کسی تولد شده (پدر و اولاد ندارد) و کسی برابر او شده نمی تواند (مثل و مانند ندارد) .
یادداشت ضروری:

شیخ البانی در کتاب معروف خویش در مورد صفات نماز رسول الله در مورد خواندن سوره (فاتحه) برای مقتدی مینویسد: در نماز جماعت بر مقتدی واجب است که در نمازهای سری پشت سر امام سوره فاتحه را مطابق فرموده پیامبر صلی الله علیه وسلم ، بخواند، و همچنین در نمازهای جهری در صورتی که قرائت امام مختل نشود ، سوره فاتحه را مقتدی باید قرات نماید . مقتدی ها در نماز جهری پشت سر امام میتواند در فاصله که امام چند لحظه سکوت میکند ، سوره فاتحه را بخواند، اگر چه این سکوت در سنت به نظر ما ثابت نیست.
یادداشت:

سنت است که بعد از خواندن سوره فاتحه در دو رکعت اولی یک سوره ، یا چند آیه بخواند، همچنین در نماز جنازه . پیامبر صلی الله علیه وسلم عادت داشت که گاهی بعد از سوره فاتحه قرائت چند آیه را طولانی میگردد، و گاهی هم بخاطر مشکلاتی چون سفر، مریضی و خستگی یا گریه کودک قرائت را کوتاه مینمود .

قرائت قرآن در نماز چند صورت دارد:
طوری که قبلاً یاد آور شدیم که : قرائت در نماز صبح طولانی تر از بقیه نمازهای پنجگانه است، و به ترتیب بعد از آن نماز ظهر، نماز عصر، عشاء، و در پایان نماز مغرب در غالب اوقات. قرائت در نماز شب از قرائت همه نمازها طولانی تر است.
در سنت معلوم است که قرائت رکعت اول طولانی تر از قرائت رکعت دوم نماید .

و قرائت در دو رکعت آخر به اندازه نصف قرائت در دو رکعت اول کوتاه تر نماید .

رکوع و دعاء در آن :

تسبیح رکوع:

تسبیح رکوع که در احادیث صحیحہ روایت شده است «سُبْحَانَ رَبِّيَ الْعَظِيمِ» (پاک و برتر است پروردگار با عظمت) میباشد . این تسبیح حد اقل سه بار خوانده میشود ، و نمازگذار میتواند از سه بار هم اضافه کند ، پنج بار ، هفت بار ، نه بار و زیاده از آن نیز آنرا بخواند ، ولی در همه حالات اگر عدد این تسبیحات طاق باشد بهتر است : (دلیل آن حدیث است که میفرماید : الله طاق است و عدد طاق را دوست دارد .)

و طوریکه گفتیم «سبحان ربی العظیم» ، منزه است پروردگار بزرگواریم مستحب است .

از عقبه بن عامر روایت شده که چون آیه: « (فسبح باسم ربك العظيم) نازل شد، پیامبر صلی الله علیه و سلم به ما گفت: «اجعلوها فی رکوعکم» (آن را در رکوعتان بگوئید) . (احمد و ابوداود و دیگران با اسناد جید آن را روایت کرده اند .) همچنان در حدیثی از حذیفه نقل است که میفرماید : با پیامبر صلی الله علیه و سلم نماز می گزاردم که در رکوع می گفت: «سبحان ربی العظیم» (مسلم و اصحاب سنن آن را روایت کرده اند) . و اما لفظ «سبحان ربی العظیم و بحمده» از چند طریق روایت شده که همه «ضعیف» هستند .

امام شوکانی میفرماید : ولی این روایتها همدیگر را نیرو میبخشند . نمازگذار میتواند تنها به تسبیح اکتفا کند یا اذکار زیر را بدان بیفزاید :

1- از علی بن ابیطالب نقل است که : پیامبر صلی الله علیه و سلم در رکوع می گفت: « أَللّٰهُمَّ لَكَ رُكُوعٌ ، وَبِكَ آمَنْتُ ، وَلَكَ أَسْلَمْتُ ، وَأَنْتَ رَبِّيْ خَشَعُ سَمْعِيْ وَبَصْرِيْ وَمَخِيْ وَعَظْمِيْ وَعَصْبِيْ وَمَا اسْتَقَلَّتْ بِهٖ قَدَمِيْ لِلّٰهِ رَبِّ الْعَالَمِيْنَ »

(خداوندا برای تو به رکوع رفتم ، به تو ایمان آوردم ، و خود را به تو تسلیم کردم ، تو پروردگار منی ، گوش و دیده و مغز و استخوان و پی و آنچه بر قدمهایم بار است ، همه و همه تسلیم الله پروردگار جهانیان است) (احمد و مسلم و ابوداود و دیگران آن را روایت کرده اند .)

2- از حضرت عایشه (رض) نقل است که : پیامبر صلی الله علیه و سلم در رکوع و سجود می گفت: «سُبُوْحٌ قَدُوْسٌ رَبِّ الْمَلَائِكَةِ وَالرُّوْحِ» (خداوندا تو از هر چیزی که شایسته جلال تو نباشد پاک و منزه هستی تو پروردگار فرشتگان و جبریل هستی) .

3- از عوف بن مالک اشجعی نقل است : شبی همراه پیامبر صلی الله علیه و سلم به نماز شب برخاستم و او سوره بقره را خواند و در رکوع می گفت: «سبحان ذی الجبروت و الملکوت و الکبریاء و العظمة» (منزه است خدائی که دارای توانائی و قدرت و سلطان و عظمت و شکوه است) (ابوداود و ترمذی و نسائی آن را روایت کرده اند .)

4- از عایشه (رض) نقل است که : پیامبر صلی الله علیه و سلم در

رکوع و سجود فراوان می‌گفت: « سبحانک اللهم ربنا وبحمدک، اللهم اغفر لی » (پروردگارا ترا تنزیه و ستایش می‌کنم، خداوندا مرا بیامرزش)، به قرآن عمل می‌کرد و از آن پیروی می‌نمود (که فرموده: « فسبح بحمد ربك واستغفره » (احمد و بخاری و مسلم و دیگران آن را روایت کرده اند.)

حکمت اذکار رکوع و سجده :

طوری‌که گفتیم مطابق هدایت و سنت عملی پیامبر صلی الله علیه وسلم نماز گزار در رکوع « سبحان ربی العظیم » و در سجده « سبحان ربی الله » را می‌خوانند راز حکمت و فلسفه آن در قدم اول اینست که حکم و هدایت پروردگار با عظمت و هدایت و سنت عملی رسول الله صلی الله علیه وسلم میباشد، انطوری‌که هدایت فرموده باید نماز همانطور بجاء آورده شود . از جانب دیگر رکوع در نماز تعظیمی در برابر پروردگار با عظمت است که نماز گزار می‌خواهد با رفتن با رکوع در نماز این تعظیم را بجاء آرد .

تعظیم در مقابل شیئی به این معنا است که ما معتقد به عظمت آن شیء هستیم و در مقابل این عظمت سر تعظیم در مقابل او خم می‌کنیم و ما در مقابل خداوند تعظیم کرده و با گفتن صفت عظیم برای خداوند به عظمت او اذعان می‌کنیم و در نماز نیز باید به معنای این الفاظ دقت داشته باشیم.

مقام سجده در مقابل الله در نماز نیز به این معنا است که در مقابل او به خاک می‌افتیم و کوچکی خود را در مقابل خداوند با عظمت اقرار می‌کنیم. حال اگر در این حالت خاضعانه و خاشعانه با ذکر صفت اعلی برای خداوند به بلند مرتبه بودن خداوند اذعان کنیم و وقتی به خاک افتاده ایم اقرار به این کنیم که خداوندا تو از همه کس بالاتر هستی، حالت بندگی بسیار بالایی به وجود می‌آید و واقعاً می‌توان این حالت را بهترین حالت انسان برای بندگی خداوند دانست.

همچنان حکمت دیگر این اذکار اینست که نماز گزار در حال رکوع با تمام اخلاص می‌گوید: «پروردگار بزرگ من از هر عیب و نقصی پاک و منزّه است و من مشغول ستایش او هستم» و زمانیکه نماز گزار سر به سجده می‌گذارد با تمام تواضع و فروتنی می‌فرماید: «پروردگار من از همه کس بالاتر می‌باشد و از هر عیب و نقصی پاک و منزّه است و من مشغول ستایش او هستم».

اما در مورد اینکه چرا در رکوع از صفت « عظیم » و در سجده از لغت « اعلی » استفاده می‌کنیم؟ جواب واضح است که رکوع: در نماز تعظیمی بر خداوند است و ما با هر رکوع تعظیمی را در مقابل خداوند انجام می‌دهیم. تعظیم در مقابل چیزی به این معنا است که ما معتقد به عظمت آن هستیم و در مقابل این عظمت سر تعظیم در مقابل او خم می‌کنیم. حال در رکوع، ما در حال تعظیم بر خداوند بوده و اذعان به عظمت خداوند می‌کنیم و این اذعان توسط بیان صفت عظیم برای خداوند شکل می‌گیرد و این تناسب بین ذکر رکوع و اصل رکوع را نشان می‌دهد.

سجده نیز به عنوان عالی‌ترین و بهترین حالت یک شخص در

عبادت خداوند، از فلسفه و حکمت بسیاری برخوردار است. ما در سجده هفت عضو حساس جسم خویش را بر روی زمین می گذاریم و در مقابل خداوند به خاک می افتیم و کوچکی خود را در برابر او اعلام می کنیم. حال اگر در این حالت خاضعانه و خاشعانه با ذکر صفت اعلی برای خداوند، به بلند مرتبه بودن او اذعان کنیم و اقرار نماییم که پروردگارا تو از همه کس بالاتری، حالت بندگی بسیار بالایی به وجود می آید، و این حالت بهترین حالت انسان برای بندگی خداوند است.

اذکارموقع برخواستن از رکوع:

برای نمازگزار خواه امام باشد، یا ماموم یا هم منفرد، مستحب است در وقت برخاستن از رکوع و در حینکه در حال اعتدال قرار میگیرید بگوئید: «سمع الله لمن حمده» ، چون راست ایستاد (در اعتدال) بگوئید: «ربنا ولك الحمد» یا «اللهم ربنا ولك الحمد» .

در حدیثی که از ابوهریره (رض) روایت است میفرماید: زمانیکه پیامبر صلی الله علیه و سلم از رکوع برمیخاست، می گفت: «سمع الله لمن حمده» ، سپس چون بحال اعتدال می ایستاد می گفت: «ربنا ولك الحمد» . احمد و شیخان آن را روایت کرده اند.

در بخاری از حدیث انس آمده است: چون (امام) گفت: «سمع الله لمن حمده» ، پس شما (مامومین) بگوئید: «اللهم ربنا ولك الحمد» .

رای بعضی از علماء بر آنست که ماموم: «سمع الله لمن حمده» ، را نمی گوید بلکه چون آن را از امام شنید می گوید: «اللهم ربنا ولك الحمد» ، توجه آنان بدین حدیث و حدیث ابوهریره است که احمد و غیر او ذکر کرده اند:

پیامبر صلی الله علیه و سلم فرموده: «إذا قال الامام سمع الله لمن حمده فقولوا اللهم ربنا ولك الحمد، فإن من وافق قوله قول الملائكة غفر له ما تقدم من ذنبه» (چون امام گفت: سمع الله لمن حمده فقولوا اللهم ربنا ولك الحمد... چه اگر سخن کسی با سخن فرشتگان هماهنگ شود) یعنی فرشتگان بدنبال قول امام: سمع... می گویند: اللهم... گناهان گذشته او آمرزیده می شود.

لیکن مقتضای حدیث: «صلوا كما رأيتموني أصلي» ، آنست که هر نمازگزاری تسبیح و تحمید هر دو را بگوید: اگر چه ماموم نیز باشد، در جواب کسانی که گفته اند: «ماموم نباید هر دو را جمع کند» ، بلکه فقط تحمید را بگوید، آنان سخن نووی را پاسخ گفته اند که گوید: یاران ما گفته اند: معنی: قولو: «ربنا لك الحمد» ، آنست: شما که «سمع الله لمن حمده» ، را می دانید، آن را نیز بگوئید.

علت اختصاص آن به ذکر بدان جهت است که آنان: «سمع الله لمن حمده» ، را آشکارا از پیامبر صلی الله علیه و سلم می شنیدند، چه سنت آشکارا گفتن آنست، ولی «ربنا لك الحمد» ، را از او نمی شنیدند، چه آن را سری و نهانی می گفت. و سخن او صلی الله علیه و سلم: «صلوا كما رأيتموني أصلي» ، می دانستند و از

قاعده تاسی مطلق به وی نیز پیروی می‌کردند بنا بر این در گفتن « سمع الله لمن حمده » با ایشان موافقت می‌کردند و نیازی به امر به گفتن آن نبود ولی « ربنا لك الحمد » را نمی‌دانستند، پس بدان امر فرمود. و این تحمید، کمترین ذکر است که در اعتدال گفته می‌شود و مستحب است که آنچه در احادیث زیر می‌آید بدان افزوده می‌شود:

1- رفاعة بن رافع گفته است: در یکی از روزها پشت سر پیامبر صلی الله علیه و سلم نماز می‌خواندم، چون پیامبر صلی الله علیه و سلم از رکوع سر برداشت و « سمع الله لمن حمده » را گفت، مردی پشت سر او گفت: « ربنا لك الحمد حمدا كثيرا طيبا مباركا فيه »، چون پیامبر صلی الله علیه و سلم سلام داد، فرمود: چه کسی بود که چنین گفت؟ آن مرد گفت: من بودم ای رسول الله، فرمود: « رأيت بضعة وثلاثين ملكا يبتدرونها، أيهم يكتبها أولا » (سی و اند فرشته را دیدم که برای نوشتن آن از هم پیشی می‌گرفتند) (احمد و بخاری و مالک و ابوداود آن را روایت کرده‌اند.)

2- از علی بن ابی‌طالب (رض) روایت است که: چون پیامبر صلی الله علیه و سلم از رکوع برمی‌خواست می‌گفت: « سمع الله لمن حمده وربنا ولك الحمد ملء السموات والأرض وما بينهما، وملء ما شئت من شيء بعد » (خداوند حمد و ستایش کسی را که او را ستود بگوش قبول شنود، پروردگارا ستایش تراست، ستایشی که اگر مجسم گردد باندازه گنجایش آسمانها و زمین و هر چه که تو بخواهی باشد) (احمد و مسلم و ابوداود و ترمذی) آن را روایت کرده‌اند.

3- از عبدالله بن ابی اوفی، از پیامبر صلی الله علیه و سلم روایت است که: پیامبر صلی الله علیه و سلم چون سر از رکوع برمی‌داشت چنین می‌گفت: « اللهم لك الحمد ملء السماء وملء الأرض وملء ما شئت من شيء بعد: اللهم طهرني بالثلج والبرد والماء البارد، اللهم طهرني من الذنوب ونقني منها كما ينقى الثوب الأبيض من الوسخ » (خداوندا ستایش تراست... خداوندا مرا پاکیزه گردان با برف و تگرگ و آب خنک، خداوندا مرا پاکیزه گردان از گناهان بهمانگونه که جامه سفید از چرک و کثافت پاکیزه گردانده می‌شود) (احمد و مسلم و ابوداود و ابن ماجه) آن را روایت کرده‌اند.

معنی این دعا: طلب طهارت کامل و پاکیزگی کامل است.

4- ابوسعید خدری گفته است: چون پیامبر صلی الله علیه و سلم می‌گفت: « سمع الله لمن حمده » بعد می‌گفت: « اللهم ربنا لك الحمد ملء السموات وملء الأرض وملء ما شئت من شيء بعد أهل الثناء والمجد أحق ما قال العبد، وكلنا لك عبد: لا مانع لما أعطيت. ولا معطي لما منعت، ولا ينفع ذا الجد منك الجد) (خداوندا، پروردگارا... پروردگارا، تو شایسته ستایش و تمحید هستی، ستایش تو شایسته‌ترین چیزی است که بنده ات می‌گوید، همه ما بنده توایم، چیزی را که تو عطا کنی کسی نمی‌تواند مانع آن شود، و چیزی را که تو منع کنی، کسی نمی‌تواند آن را عطا کند، در برابر باز خواست تو، بخت و ثروت و عظمت، بنده را بکار

نیاید، بلکه تنها عمل صالح سودمند است، خداوندا همه چیز از تو است) (بروایت مسلم و احمد و ابوداود).
 5- باز هم حدیث صحیحی است از او (ابوسعید خدری) که: او بعد «سمع الله لمن حمده»، می‌گفت: «لربی الحمد، لربی الحمد» تا اینکه اعتدالش باندازه رکوعش طول می‌کشید.
 دعاء های بنابر روایت احادیث پیامبر صلی الله علیه وسلم در روکوع خوانده میشود عبارت است از :
 - در حدیثی که در صحیح مسلم از حذیفه بن الیمان رضی الله عنه روایت گردیده آمده است که : که با پیامبر صلی الله علیه وسلم نماز خواند ، آنحضرت در رکوع « سبحان ربی العظیم » را خواند این حدیث در روایت دیگری از ابن ماجه هم روایت گردیده است ، و شیخ البانی آنرا حدیث صحیح خوانده است.

سجده و مقام آن در نماز:

چگونگی ادای سجده و بر خاستن از آن :
 در مورد اینکه ترتیب سجده باید چگونه انجام یابد ، جمهور فقهاء در این بابت میفرمایند : مستحب است که در وقت سجده زانوها را قبل از دستها بر زمین نهاد.
 ابن المنذر آن را از عمر نخعی و مسلم بن یسار و سفیان ثوری و احمد و اسحاق و اصحاب رای حکایت کرده و گفته است من نیز بدان رای می‌دهم. و ابوالطیب هم آن را از عموم فقهاء حکایت کرده است.
 ابن القیم گفته است: پیامبر صلی الله علیه و سلم اول زانوان و بعد دستها و بعد از آنها پیشانی و بینی را بر محل سجده می‌نهاد. اینست حدیث صحیحی که شریک از عاصم بن کلیب و او از پدرش روایت کرده است.
 از وائل بن حجر روایت شده است: پیامبر صلی الله علیه و سلم را دیده‌ام که هر وقت به سجده می‌رفت پیش از دستانش، زانوانش را (بر زمین) می‌نهاد و چون برمی‌خاست دستانش را پیش از زانوانش (از زمین) بلند می‌کرد و در افعال او خلاف آن را روایت نکرده‌اند.

ولی مالک و اوزاعی و ابن حزم نهادن دستها را پیش از زانوان مستحب می‌دانند. و این روایتی است از احمد.
 اوزاعی، ابو عمرو عبدالرحمان بن عمرو (۲ صفر ۸۸ - ۱۵۷ ق/ ۲۲ دسامبر ۷۰۷ - ۷۷۳ م)، فقیه و محدث شهیر دیار شام سوره امروزی میفرماید : مردم را دیدم که دستها را قبل از زانوان می‌نهادند. ابوداود گفته است: قول اصحاب حدیث چنین است. و اما کیفیت برخاستن از سجده برای قیام رکعت دوم، در آن نیز خلاف است: به رای جمهور علما مستحب آنست که دستها را پیش از زانوان بلند کند و به رای غیر جمهور فقهاء عکس آنست.

هیات سجود :

مستحب است که سجده کننده امور زیر را مراعات کند:
 1- بینی و پیشانی و دستها را بر زمین بخوبی جای دهد و دستها

را به پهلوها نچسباند.

در حدیثی که از وائل بن حجر روایت گردیده آمده است که «
لما سجد وضع جبهته بین کفیه وجافی عن إبطیه». (پیامبر
صلی الله علیه و سلم زمانیکه به سجده می‌رفت، پیشانی‌اش را بین
هر دو کف می‌نهاد. و ابطین (زیر بغلها) را باز می‌گذاشت ». ()
بروایت ابوداود.)

در حدیثی دیگری از ابوحمید روایت است که: پیامبر صلی الله علیه
و سلم: «**کان إذا سجد أمکن أنفه وجبهته من الارض، ونحی یدیه
عن جنبیه، و وضع کفیه حذو منکبیه**». (چون به سجده می‌رفت،
بخوبی بینی و پیشانی خود را بر زمین جای می‌داد و دستها را
از پهلوها، دور می‌نمود و کف دستان را در مقابل شانه‌ها می‌نهاد
(به روایت ابن خزیمه و ترمذی، و او گفته که: (حسن و
صحیح) است.

۲- کف دستان در برابر گوشها یا شانه‌ها نهاده شوند. هر دو در
اخبار آمده است.

بعضی هر دو روایت را بدینگونه جمع کرده اند:

سر انگشتان شست در مقابل گوشها و کف دستان در مقابل شانه‌ها
باشد.

۳- انگشتان دست کشیده و بهم پیوسته باشد.

در مورد اینکه انگشتان دست کشیده و بهم پیوسته باشد در حدیثی
که از: ابن حبان و حاکم روایت شده است آمده: پیامبر صلی الله
علیه و سلم «**کان إذا رکع فرج بین أصابعه وإذا سجد ضم
أصابعه**» (در رکوع انگشتان را باز و در سجده بهم پیوسته
می‌داشت) .

۴- مستحب است که انگشتان پاها رو به قبله باشند.

در حدیثی که بروایت بخاری از حدیث ابوحمید آمده است: «**أن
النبي صلی الله علیه وسلم کان إذا سجد وضع یدیه غیر مفترشهما
ولا قابضهما، واستقبل بأطراف أصابع رجليه القبلة**» (پیامبر
صلی الله علیه و سلم چون به سجده می‌رفت دستها را بگونه‌ای
می‌نهاد که نه گسترده بودند و نه بسته (نیم گسترده و نیم
بسته) و کناره‌های انگشتان پاهایش رو به قبله بود).

مدت زمان سجود و اذکار آن:

در مورد اینکه چه زمانی را در سجود باید درنگ کرد، شرع
اسلامی مدتی را که زمان سجده تعیین نموده است می‌فرماید:
مستحب است که سجده کننده در سجده بگوید: «**سبحان ربی الاعلی**»

در حدیثی که از عقبه بن عامر روایت است که: زمانیکه «
سبح اسم ربك الاعلی» نازل شد، پیامبر صلی الله علیه و سلم
فرمود: «**اجعلوها فی سجودکم**» (آنها در سجود قرار دهید)
یعنی اینکه (انرا در سجده بگوئید) (بروایت احمد و
ابوداود و ابن ماجه و حاکم و سند آن «جید» است.)
و در حدیثی که از حذیفه نقل شده آمده است که: «**پیامبر صلی الله
علیه و سلم در سجده اش می‌گفت: «سبحان ربی الاعلی»، بروایت
احمد و مسلم و اصحاب سنن، و ترمذی گفته است این حدیث: حسن**

و صحیح است.

ولی نقطه قابل دقت همین است که : شایسته است که تسبیحات در سجود از سه بار کمتر نباشد. امام ترمذی گفته : عمل اهل علم بر این بوده و مستحب می‌دانند که در رکوع و سجود از سه بار تسبیح کمتر نباشد.

ولی جمهور بر این عقیده اند که کمترین قدری که کفایت کند، اندازه يك بار تسبیح گفتن است.

و طوری که قبلاً خدمت خوانندگان محترم بعرض رسانیدیم در سجده طمانینه فرض است و مدت آن باندازه يك بار تسبیح گفتن است. و اما حد کمال تسبیحات، بعضی آن را ده بار گفته‌اند، چه سعید بن جبیر از انس روایت کرده که گفته است: « کسی را ندیده‌ام که باندازه این جوان = عمر بن عبدالعزیز نمازش به نماز پیامبر صلی الله علیه و سلم شبیه باشد و تسبیحات او را در نماز به ده بار تخمین زدیم و در سجده نیز بهمین طور». بروایت احمد و ابوداود و نسائی با اسناد (جید).

امام شوکانی میفرماید : کسانی که کمال تسبیحات را ده بار می‌دانند این روایت را برای خود حجت می‌دانند. و صحیحتر آنست که منفرد و کسی که تنها نماز می‌خواند هر اندازه دلش بخواهد می‌تواند تسبیحات خود را افزایش دهد و هر چه بیشتر بهتر. و احادیث صحیح ناطق به طولانی کردن تسبیحات بدینمطلب مربوط می‌گردند. و همچنین امام نیز اگر مامومان او از تطویل نرنجند می‌تواند آنرا افزایش دهد.

و ابن عبدالبر گفته است:

شایسته است که هر امامی در نمازش تخفیف بجای آورد، اگرچه بداند که مامومان توانا هستند و تحمل دارند. چه پیامبر صلی الله علیه و سلم بدان امر فرموده است. زیرا امام از آنچه که برای مامومان پیش می‌آید مانند پیش آمدها و عوارض و نیازها و نیاز به قضای حاجت و امثال آن، خبر ندارند (پس خوب است که نماز را طولانی نکند).

ابن المبارک گفته است: مستحب است که امام پنج بار تسبیح بگوید، تا مامومین بتوانند سه بار بگویند. و مستحب است که نماز گزار به تسبیح اکتفاء نکند بلکه هر دعائی که بخواهد بدان بیفزاید.

و در حدیث صحیح آمده است که : پیامبر صلی الله علیه و سلم فرموده است: « أقرب ما یكون أحدکم من ربه وهو ساجد، فأكثروا فیه من الدعاء»، وقال: (ألا إني نهيت أن أقرأ راکعاً أو ساجداً فأما الركوع فعظموا فیه الرب، وأما السجود فاجتهدوا فی الدعاء فقم من أن یستجاب لکم)

(شما در سجده بیش از همه احوال به پروردگارتان نزدیکید پس در آن بسیار دعا کنید) و فرمود: (هان من منع شده‌ام که در رکوع و سجود قراءت کنم، پس در رکوع خداوند را تعظیم کنید و در سجود بسیار دعا کنید که شایسته است دعایتان پذیرفته شود). (بروایت احمد و مسلم. احادیث فراوانی در این باره آمده است که در ذیل می‌آید:

۱- از علی بن ابی‌طالب روایت شده است که : پیامبر صلی الله علیه

وسلم زمانیکه به سجده میرفت می گفت: « اللهم لك سجدت، وبك آمنت، ولك أسلمت، سجد وجهي للذي خلقه فصوره فأحسن صورته، فشق سمعه وبصره: فتبارك الله أحسن الخالقين ».

(خداوندا تنها برای تو سجده کردم و بتو ایمان آوردم و خود را به تو تسلیم نمودم، چهره و صورت من برای کسی سجده می‌کند که آن را آفرید و بسیار زیبا تصویر آن را کشید و در آن گوش و چشمش را باز کرده است. پس، مبارک است الله که بهترین و شایسته‌ترین آفریننده است) (بروایت احمد و مسلم).

۲- از ابن عباس روایت شده است که در وصف نماز تهجد (شب)

پیامبر صلی الله علیه و سلم گفته است: « سپس برای نماز بیرون رفت، نمازگزار در نماز یا سجودش می‌گفت: « اللهم اجعل في قلبي نورا، وفي سمعي نورا، وفي بصري نورا، وعن يميني نورا، وعن يساري نورا، وأمالي نورا، و خلفي نورا، وفوقي نورا، وتحتي نورا، واجعلني نورا ».

(خداوندا قلب و گوش و چشم و طرف راست و پائین مرا سرشار از نور کن و مرا نور گردان یا برایم نور قرار ده) (بروایت مسلم و احمد و دیگران).

امام نووی گفته است: علماء گفته‌اند: مراد از خواستن نور در همه اندامها و جهات، بیان حق و هدایت به سوی آنست. او تقاضای نورکرد در همه اندامها و جسمش، و تصرفاتش و اوضاع دگرگونش و حالاتش و همه چیزش و جهات ششگانه اش تا اینکه هیچکدام منحرف نشوند.

۳- در حدیثی از عایشه نقل شده است که: او شبی پیامبر صلی الله علیه و سلم را در رختخوابش نیافت، با دستش او را جستجو می‌کرد که او را در سجده می‌یافت که می‌گفت: « رب أعط نفسي تقواها، وزكها، أنت خير من زكها، أنت وليها ومولاها » (پروردگارا به روح تقوا و پرهیزکاری عطا کن و آن را تزکیه نما که تو بهترین تزکیه کننده آن هستی، تو سرپرست و مولای آن می‌باشی). (بروایت احمد).

۴- از ابوهریره روایت است که: پیامبر صلی الله علیه و سلم در سجده اش می‌فرمود: « اللهم اغفر لي ذنبي كله، دقه وجله وأوله وآخره، وعلانيته وسره » (خداوندا همه گناهان کوچک و بزرگم را اولش و آخرش و آشکار و نهانش را بیامرز).

۵- از حضرت عایشه روایت است که گفت: شبی پیامبر صلی الله علیه و سلم را (در رختخواب) نیافتم با دست او را در سجده‌گاه می‌جستم، او را در سجده یافتم که قدمهایش بحالت عمودی بود و می‌گفت: « اللهم إني أعوذ برضاك من سخطك، وأعوذ بمعافاتك من عقوبتك، وأعوذ بك منك لا أحصي ثناء عليك أنت كما أثنيت على نفسك » (خداوندا از خشم تو به رضای تو پناه می‌برم، از عقوبت تو به عفو تو پناه می‌برم، از تو به تو پناه می‌برم،

آنگونه که تو شایسته ثنا و ستایش هستی و خود را ثنا گفته‌ای، از عهده من بیرون است و من نمی‌توانم آن را به پایان برم).

۶- باز هم از ایشان روایت شده که گفته است: شب پیامبر صلی الله علیه و سلم را در رختخواب نیافت و گمان برد که به پیش یکی از زنانش رفته است، به جستجوی او پرداخت، ناگاه او را در

ركوع يا سجده يافت كه گفت: « سبحانك اللهم وبحمدك، لا إله إلا أنت » ، « فقلت: بأبي أنت وأمي، إني لفي شأن وإنك لفي شأن آخر » (خداوندا تو منزه و پاك هستي و ترا می‌ستایم، هیچ الهی نیست جز تو . عایشه گفت: پدر و مادرم بفدایت، من در فکری و تو در فکری دیگر هستی...) (بروایت احمد و مسلم و نسائی.)

۷- ودر حدیث از پیامبر صلی الله علیه و سلم در حال سجده می‌گفت: « اللهم اغفر لی خطیئتی وجهلی، وإسرافی فی أمری، وما أنت أعلم به منی اللهم اغفر لی جدی وهزلی، وخطئی، وعمدی، وكل ذلك عندی اللهم اغفر لی ما قدمت وما أخرت، وما أسررت وما أعلنت أنت إلهی لا إله إلا أنت » (خداوندا گناهم و نادانیم و اسرافم و آنچه را که تو داناتر بدان هستی از من، همه را بیامرز. خداوندا جدی و شوخی و اشتباه و عمدم که همه را دارم از من صرف نظر کن. خداوندا آنچه را که قبلا انجام داده‌ام و آنچه را که بعدا انجام می‌دهم و آنچه را که نهانی و آشکارا کرده‌ام همه را ببخش فقط تو خدای من هستی بجز تو خدائی نیست.)

طریقه نشستن بین دو سجده (سجدتین):

برای نمازگزار سنت آنست که در بین دو سجده بصورت « مفترش » بنشیند یعنی، پای چپ را گسترانید و روی آن نشست و پای راست را طوری نصب کرد که سر انگشتان آن رو به قبله باشد.

از حضرت عایشه روایت است که: « پیامبر صلی الله علیه و سلم پای چپ را می‌گسترانید (فرش می‌کرد) و پای راست را نصب می‌نمود ». بروایت بخاری و مسلم.

در حدیثی از ابن عمر نقل است: « از جمله سنن نماز نصب کردن و قرار دادن پای راست بگونه‌ای است که انگشتان آن رو به قبله باشد و نشستن بر پای چپ ». (بروایت نسائی.)

نافع گفته است: « ابن عمر در نماز همه چیز را رو به قبله

می‌نهاد حتی کفشهایش را » ، بروایت اثرم.

و در حدیث ابوحمید در بیان کیفیت نماز پیامبر صلی الله علیه و سلم آمده است که: « سپس پای چپ را تا کرد و بر آن نشست، سپس به حال اعتدال ماند تا هر استخوانی بجای خود برگشت (طمانینه را در جلوس مراعات کرد)، سپس خم شد و به سجده رفت ». بروایت احمد و ابو داود و ترمذی او آن را صحیح دانست.

و در جلوس بین سجدتین مستحب بودن « اقعاء » نیز روایت شده است بدینگونه که هر دو پا را بگستراند و روی پاشنه‌های آن بنشیند.

ابوعبیده آن را سخن اهل حدیث دانسته است. از ابوالزبیر نقل شده که از طاووس شنیده که می‌گفت: ما به ابن عباس گفتیم: چه می‌گوئی در باره « اقعاء » نشستن بر قدمهای پا؟ گفت: آن سنت است. گفتیم: ما آن را ستمی بر پاها می‌دانیم. گفت: « آن سنت پیامبر صلی الله علیه و سلم می‌باشد ». بروایت مسلم.

و از ابن عمر نقل شده است که: او چون از سجده اول سر برمی‌داشت، بر سر انگشتان پا می‌نشست، و می‌گفت: « سنت است ».

از طاووس نقل شده است که: «من عبادله - عبدالله بن عباس، عبدالله بن عمر، عبدالله بن الزبیر - را دیده‌ام که بصورت «اقعاء» می‌نشستند. هر دو حدیث بروایت بیهقی است. و حافظ اسناد آن را صحیح دانسته است.

اما «اقعاء» بدینگونه که سرین را بر زمین نهاد و رانها را بالا نگه داشت باتفاق علماء مکروه است. از ابوهریره نقل شده است که: پیامبر صلی الله علیه و سلم مرا از سه چیز نهی کرد: از نوک زدن چون خوراس (سربه زمین نهادن و فوراً برداشتن در سجده) و از سرین را بر زمین نهاد و رانها را بالا نگه داشتن مانند نشستن مانند سگ (در نشستن بین سجدتین) و اینطرف و آن طرف نگرستن چون روباه. نهی نموده است (بروایت احمد و بیهقی و طبرانی و ابویعلی. و سند آن حسن است.

و مستحب است که در جلوس بین سجدتین دست راست را بر ران راست و دست چپ را بر ران چپ نهاد. بگونه‌ای که انگشتان دستها تا سر زانو کشیده و رو به قبله و اندکی از هم باز باشند.

دعای مسنونه در بین سجدتین:

یکی از این دو دعا که در زیر می‌آید، مستحب است در بین سجدتین خوانده شود و می‌توان هر دو را تکرار کرد. بروایت: نسائی و ابن ماجه.

از حذیفه آمده است که: پیامبر صلی الله علیه و سلم در بین سجدتین می‌گفت: «رب اغفر لی، رب اغفر لی» و بروایت ابوداود از ابن عباس: پیامبر صلی الله علیه و سلم در بین سجدتین می‌فرمود: «اللهم اغفر لی وارحمنی وعافنی واهدنی وارزقنی» (خداوندا مرا بیامرز و به من رحم کن و به من سلامتی ده، و مرا هدایت کن، و مرا روزی ده). در روایت ترمذی بجای «و عافنی» ، «واجبرنی» آمده است.

جلسه استراحت:

جلسه استراحت، نشستی است اندک که نمازگزار آن را بعد از اتمام سجده دوم رکعت اول و پیش از برخاستن به رکعت دوم و بعد از اتمام سجده دوم رکعت سوم و پیش از برخاستن به رکعت چهارم، انجام می‌دهد.

علماء در حکم آن اختلاف دارند، چون در احادیث مربوط بدان اختلاف است. و ما آنچه را که ابن القیم خلاصه کرده است، ذکر می‌کنیم که گفته است:

فقهاء اختلاف دارند در اینکه «جلسه استراحت» جزو سنن نماز است تا برای هر کس آن مستحب باشد یا جزو سنن نیست، بلکه تنها کسانی آن را انجام می‌دهند که بدان نیاز دارند؟ هر دو قول از احمد روایت شده است: خلال گفته است: احمد درباره جلسه استراحت به حدیث «مالک بن حویرث» برگشته، و گفته که: یوسف بن موسی به من خبر داده که: از ابو امامه درباره برخاستن (از سجده به قیام) سوال شد، گفت: بنا به حدیث رفاعه باید روی جلو قدمهای پا برخاست. و در حدیث ابن عجلان هم چیزی هست که بموجب آن، او روی جلو پاهایش برمی‌خاست، گروه فراوانی

از اصحاب و دیگران که چگونگی نماز پیامبر صلی الله علیه و سلم را بیان کرده‌اند، از جلسه استراحت سخن نگفته‌اند، بلکه در حدیث ابوحمید و مالک بن الحویرث از آن سخن رفته است. چنانچه رهنمود پیامبر صلی الله علیه و سلم انجام همیشگی آن می‌بود، تمام کسانی که کیفیت نماز پیامبر صلی الله علیه و سلم را وصف نموده‌اند، آن را نیز ذکر می‌کردند. و مجرد اینکه پیامبر صلی الله علیه و سلم آن را انجام داده باشد، دلیل بر سنت بودن آن در نماز نیست، مگر معلوم گردد که آن را بعنوان سنتی انجام داده باشد تا از او پیروی شود. اما اگر چنان تخمین زده شود که بنا به نیازی آن را انجام داده باشد، دلیل نمی‌شود که یکی از سنن نماز بشمار آید.

چگونگی نشستن در تشهد:

نمازگزار در نشستن برای خواندن تشهد بهتر است سنتهای زیر مراعات شود:

الف- دستها را بگونه‌ای بگذارد که در احادیث زیر بیان می‌شود:

۱- از ابن عمر روایت شده است که: « پیامبر صلی الله علیه و سلم هر وقت برای تشهد می‌نشست: دست چپ را بر زانوی چپ و دست راست را بر زانوی راست می‌نهاد و با انگشتان دست راست صورتی شبیه به ۵۳ (انگشتان را جمع کرده و می‌بست و انگشت شصت را بر مفصل وسطی انگشت سبابه می‌نهاد) را می‌ساخت و انگشت سبابه را بحال اشاره نگه می‌داشت.»

و در روایت دیگر «همه انگشتان را جمع می‌کرد و انگشت پهلوی شست را بحال اشاره نگه می‌داشت (مآلاً یکی است) بروایت مسلم .
۲- وائل بن حجر گفته است: « پیامبر صلی الله علیه و سلم کف دست چپ را بر ران و زانوی چپ خود و آرنج راست را بر ران راست می‌نهاد، سپس انگشتان (راست) را جمع می‌کرد و حلقه‌ای می‌ساخت.» و بروایت دیگر: « با انگشت میانه و شست حلقه‌ای می‌ساخت و با انگشت سبابه اشاره می‌کرد. سپس انگشتش را بلند نموده دعا می‌کرد.» بروایت احمد.

بیهقی گفته است: مراد اشاره کردن با آن است نه پیوسته تکان دادن آن، تا با روایت ابن الزبیر موافق باشد: « پیامبر صلی الله علیه و سلم چون دعا می‌کرد با انگشتش اشاره می‌کرد و آن را تکان نمی‌داد.» بروایت ابوداود با اسناد صحیح و نووی هم آن را ذکر کرده است.

۳- از زبیر روایت شده که گفته است: « چون پیامبر صلی الله علیه و سلم در تشهد می‌نشست دست راست را بر ران راست و دست چپ را بر ران چپ خود می‌نهاد و با انگشت سبابه اشاره می‌کرد و پیوسته بدان انگشت در حال اشاره خیره می‌شد.» بروایت احمد و مسلم و نسائی.

در این حدیث تنها به نهادن دست راست بر ران و اشاره کردن با انگشت سبابه آن اکتفا شده و از بستن انگشتان ذکر نشده است. و در آن آمده است که نمازگزار نگاه خود را به انگشت سبابه (مسبحه) قطع نکند. این سه کیفیت صحیح است و بهر کدام می‌توان

عمل نمود.

ب - سنت است که سبابه راست را با انحنای کمی و بحالت اشاره نگه دارد، تا اینکه سلام می‌دهد:

از نمیر خزاعی روایت است که: « من پیامبر صلی الله علیه و سلم را در نماز دیدم که نشسته بود و بازوی راست را بر ران راست نهاده و انگشت سبابه را با انحنای اندکی بلند کرده و دعا می‌کرد. » بروایت احمد و ابوداود و نسائی و ابن ماجه و ابن خزیمه با اسناد «جید».

انس بن مالک گفته است: « پیامبر صلی الله علیه و سلم از کنار سعد گذشت که با بلند کردن دو انگشت دعا می‌کرد، فرمود: « احد یا سعد (با يك انگشت ای سعد) (بروایت احمد و ابوداود و نسائی و حاکم.)

از ابن عباس پرسیدند درباره کسی که دعا می‌کند و انگشت خود را بلند می‌کند؟ گفت: (نشانه) اخلاص است.

انس بن مالک گفت: (نشانه) تضرع و زاری است. مجاهد گفته است: آن مرگ شیطان (و خنثی ساختن وسوسه شیطان) است.

رای امام شافعی بر آنست که یکبار بوقت گفتن: « الا الله » در تشهد آن انگشت را بحال اشاره بلند کند.

اما در مذهب امام ابوحنیفه آمده است که در وقت گفتن « لا انگشت را بلند کرده و بوقت گفتن: « الا الله » آن را پایین آورد.

امام در مذهب امام مالک انگشت را به راست و به چپ حرکت می‌دهند تا اینکه نماز تمام می‌شود.

و در مذهب امام حنبل انگشت را بوقت ذکر « الله » بعنوان اشاره به توحید بلند می‌کنند و آن را حرکت نمی‌دهند.

ج - در تشهد اول « افتراش » - (پای چپ را گستراندن و روی آن نشستن و پای راست را نصب کردن بگونه‌ای که انگشت‌های آن رو به قبله باشد) و در تشهد دوم « تورك » = (نصب کردن پای راست بحالت اول و دراز کشیدن پای چپ زیر پای راست و نهادن نشیمنگاه بر زمین) سنت است.

در حدیث ابوحمید درباره چگونگی نماز پیامبر صلی الله علیه و سلم آمده است که: « چون برای تشهد اول می‌نشست بر پای چپ می‌نشست و پای راست را نصب می‌نمود، و چون برای تشهد دوم می‌نشست، پای چپ را پیش می‌نهاد و پای راست را نصب می‌کرد و بر نشیمنگاه می‌نشست » . بروایت بخاری.

تشهد اول:

رای جمهور علماء بر آنست که تشهد اول سنت است، چون عبدالله بن بحینه گفته است: « پیامبر صلی الله علیه و سلم در نماز ظهر بجای اینکه برای تشهد اول بنشیند، برخاست، چون نمازش را تمام کرد قبل از سلام دادن دو سجده برد، و در هر سجده الله اکبر گفت، و مردم نیز با وی سجده کردند، و این سجده برای جبران تشهد اول بود که فراموش کرده بود » (بروایت گروه محدثین.) در کتاب « سبل الاسلام » آمده است که این حدیث دلیل بر آنست که سجده سهو تشهد اول را اگر فراموش شود، جبران می‌کند. و فرموده پیامبر صلی الله علیه و سلم: « صلوا کما رأیتمونی اصلی

«، بر وجوب تشهد اول دلالت دارد. و همچنین می‌رساند که اگر آن را سهوا ترک نمود با سجده سهو جبران می‌گردد، و اینها دلیل بر آنست که اگر چه واجب است ولی با سجده سهو جبران می‌شود، و نمی‌توان آن را دلیل عدم وجوب آن گرفت مگر اینکه دلیلی اقامه شود که بموجب آن هر واجبی اگر سهوا ترک شد، با سجده سهو جبران نمی‌شود و سجده سهو جای آن را نمی‌گیرد.

حافظ ابن حجر در «الفتح» بنقل از ابن بطلال می‌گوید: دلیل اینکه سجده سهو بجای واجب نمی‌نشیند آنستکه اگر تکبیره الاحرام فراموش شود با سجده سهو جبران نمی‌شود. بنا بر این اگر تشهد اول نیز واجب بود، جبران نمی‌شد. و علاوه بر آن تشهد اول ذکری است که هیچوقت بصورت جهری خوانده نمی‌شود، پس واجب نیست، مانند دعای استفتاح که چون هرگز جهری نیست سنت است و دیگران بر عدم وجوب آن استدلال کرده‌اند که: پیامبر صلی الله علیه و سلم اگر چه می‌دانست که یاران بعمد و برای پیروی از او تشهد را ترک کرده‌اند، و بعداً با او سجده سهو نموده‌اند، با این حال با این پیروی آنان مخالفت نکرد. این مسأله شایان تحقیق و نظر بیشتری است.

از جمله کسانی که آن را واجب می‌دانند: «لیث ابن سعد و اسحاق و احمد بنا بر قول مشهور او که قول شافعی است. و در روایتی بنزد امام ابوحنیفه نیز چنین است. طبری در استدلال بر وجوب آن گفته است:

ابتداءً که نماز واجب شد، دو رکعتی بود و تشهد در آن واجب بود، بعداً نماز به بیش از دو رکعت افزایش یافت وجوب آن از بین نرفت و بحال خود باقی ماند. مستحب است که تشهد اول را کوتاه خواند (تخفیف در آن سنت است)

ابن مسعود گفته است: «پیامبر صلی الله علیه و سلم چون بعد از دو رکعت برای تشهد اول می‌نشست (آنقدر آن را کوتاه می‌کرد) گوئی بر سنگهای داغ نشسته است.» بروایت احمد و اصحاب سنن. ترمذی گفته است: این حدیث «حسن» است جز اینکه عبیده (بن عبدالله بن مسعود که آن را از پدرش روایت کرده است) چیزی را از پدرش نشنیده است (تا از او روایت کند شاید مقصودش این باشد که در زمان پدرش به سن بلوغ نرسیده بود). ترمذی گفته است: بنزد اهل علم چنین عمل می‌شود که عدم اطاله نشستن در تشهد را بر می‌گزینند و چیزی بر تشهد نمی‌افزایند.

ابن القیم می‌گوید: «نقل نشده است که: پیامبر صلی الله علیه و سلم در تشهد اول بر خود و بر آل خود درود فرستاده باشد: (اللهم صلی علی محمد و علی آل محمد) و در آن از عذاب قبر و عذاب دوزخ و فتنه زندگی و مرگ و فتنه «مسیح دجال» استعاذه فرموده است (بهمانگونه که در تشهد دوم می‌آید) و کسی که آن را مستحب می‌داند آن را از کلمات عام و مطلق و احادیثی فهمیده است که ارتباط آنها به تشهد دوم به صحت و ثبوت نرسیده است.»

گفتن درود بر پیامبر صلی الله علیه و سلم: مستحب است که

نمازگزار درود بر پیامبر صلی الله علیه و سلم را در تشهد بگوید، صورت درود به یکی از صیغه‌های زیر می‌باشد:

1- ابومسعود بدری گفته است: بشیر بن سعد گفت: ای پیامبر صلی الله علیه و سلم خداوند به ما امر فرموده که بر تو درود بفرستیم، چگونه بگوئیم؟ سکوت کرد، سپس فرمود:

بگوئید: « اللهم صل علی محمد وعلی آل محمد کما صلیت علی آل ابراهیم. وبارک علی محمد وعلی آل محمد کما بارکت علی آل ابراهیم فی العالمین إنک حمید مجید »

(خداوندا درود بفرست بر محمد و آل او بهمانگونه که درود بر آل ابراهیم فرستادی، و مبارک گردان محمد و آل او را بهمانگونه که آل ابراهیم را مبارک گرداندی در جهان، بی‌گمان تو سزاوار ستایش هستی و جلال و شکوه تو در کمال مطلق است و سلام را هم که می‌دانید) (بروایت مسلم و احمد.)

2 - کعب بن عجره گفته است: گفتیم ای رسول خدا: چگونه سلام دادن بر تو را یاد گرفته‌ایم، چگونه بر تو صلاه بفرستیم؟

فرمود: « فقولوا اللهم صل علی محمد وعلی آل محمد کما صلیت علی آل ابراهیم إنک حمید مجید: اللهم بارک علی محمد وعلی آل محمد کما بارکت علی آل ابراهیم إنک حمید مجید »، بروایت جماعت محدثین.

بی‌گمان صلاه بر پیامبر صلی الله علیه و سلم مستحب است و واجب نیست. چه ترمذی بروایت صحیح و احمد و ابوداود از فضاله بن عبید روایت کرده‌اند که گفته است: پیامبر صلی الله علیه و سلم از مردی شنید که در نماز دعا می‌کرد و بر پیامبر صلی الله علیه و سلم درود نفرستاد، پیامبر صلی الله علیه و سلم فرمود: « وعجل هذا » (این مرد شتاب نمود). سپس او را خواند یا به دیگری فرمود: « إذا صلی أحدکم فلیبدأ بتحمید الله والثناء علیه ثم لیصل علی النبی صلی الله علیه وسلم، ثم لیدع بما شاء الله » (چون کسی خواست دعا کند نخست حمد و ستایش خدا را بگوید، سپس درود بر پیامبر صلی الله علیه و سلم بفرستد و بعد از آن هر دعائی که می‌خواهد بکند).

صاحب المنتقی گفته است: این حدیث دلیل است برای کسانی که « درود بر پیامبر صلی الله علیه و سلم » را واجب و فرض نمی‌دانند. زیرا پیامبر صلی الله علیه و سلم بدان مرد امر نکرد که نمازش را اعاده کند، و در حدیث ابن مسعود که آمده بود: « ثم یتخیر من المسأله ما شاء » (بعد از تشهد هر دعائی که خواست انتخاب می‌کند). نیز این قول را تایید می‌کند. شوکانی گفته است: دلایل کسانی که آن را واجب می‌دانند بنزد من به ثبوت نرسیده است.

دعای بعد از تشهد دوم و قبل از سلام دادن:

بر نمازگزار مستحب است که در تشهد دوم و قبل از سلام، هر دعائی را که دلش می‌خواهد درباره خیر و سعادت دنیا و آخرت بخواند.

طوریکه در حدیثی عبدالله بن مسعود فرموده است: « پیامبر صلی الله علیه و سلم تشهد را به ما یاد داد و در آخر آن فرمود: « ثم لتختر من المسأله ما تشاء » (سپس هر دعائی را که

بخواهیم انتخاب کنیم) (بروایت مسلم .)
فرق نمیکند که دعا ها ماثور (منقول از پیامبر صلی الله علیه و سلم) ، و یا هم دعا های غیر ماثور ، خواندان آن در در تشهد اخیر ، مستحب است. ولیکن علماء بدن نظر اند که خواندان دعای ماثور بهتر است.

برخی از دعاهای وارده در احادیث نبوی:

1- از ابوهریره روایت است که: پیامبر صلی الله علیه و سلم فرمود: چون کسی از شما تشهد آخر را بپایان رسانید ، از چهار چیز استعاذه کند (به الله پناه ببرید) ، بگوید:

«اللهم إني أعوذ بك من عذاب جهنم، و من عذاب القبر، و من فتنة المحيا و الممات، و من شر فتنة المسيح الدجال» (خداوندا من از عذاب دوزخ، و از عذاب گور، و از فتنه و بلای زندگی و مرگ و از شر و بلای آشوبگر گمراه ساز، به تو پناه می‌برم) . (بروایت مسلم .)

2- از عایشه رضی الله عنها روایت است که: پیامبر صلی الله علیه و سلم در نماز چنین دعا می‌کرد: «اللهم إني أعوذ بك من عذاب القبر، و أعوذ بك من فتنة الدجال، و أعوذ بك من فتنة المحيا و الممات: اللهم إني أعوذ بك من المأثم و المغمرم» (خداوندا من از ... و از گناه و بدکاری به تو پناه می‌برم) (این حدیث متفق علیه است.)

3- از علی بن ابی‌طالب روایت است که: چون پیامبر صلی الله علیه و سلم به نماز می‌ایستاد، آخرین چیزی که پس از تشهد و پیش از سلام ، می‌فرمود، این بود:

« اللهم اغفر لي ما قدمت و ما أخرت، و ما أسررت و ما أعلنت، و ما أسرفت و ما أنت أعلم به مني، أنت المقدم و أنت المؤخر: لا إله إلا أنت» (خداوندا آنچه را که قبلا کرده و آنچه را که به تاخیر انداخته‌ام، و آنچه را که در نهان و آشکار کرده‌ام و آنچه را که در آن اسراف کرده و آنچه را که تو بدان آگاه‌تر از من هستی، (همه را) از من بیامرز و مرا ببخشای، تنها تو می‌توانی چیزی را جلو بیاندازی یا چیزی را بتاخیر بیاندازی، و بجز تو خدائی نیست.) بروایت مسلم .

4- از عبدالله بن عمرو روایت است که: ابوبکر به پیامبر صلی الله علیه و سلم گفت: دعائی را به من بیاموز تا در نماز آن را بخوانم، حضرت فرمود: بگو: « اللهم إني ظلمت نفسي ظلما كثيرا و لا يغفر الذنوب إلا أنت فاغفر لي مغفرة من عندك و ارحمني إنك أنت الغفور الرحيم» (خداوندا من به خود فراوان ستم کرده‌ام، و بجز تو کسی گناهان را نمی‌بخشاید، پس مرا به بخشندگی خودت ببخش و به من رحم کن بی‌گمان تو بخشایشگر و بسیار مهربان هستی.) (این حدیث متفق علیه است.)

5- از حنظله بن علی روایت است که: محجن بن ادرع، برایش گفته است که: پیامبر صلی الله علیه و سلم به مسجد در آمد و مردی را دید که نمازش در شرف اتمام شدن و مشغول خواندن تشهد بود و می‌گفت: « اللهم إني أسألك يا الله الواحد الاحد الصمد الذي لم يلد و لم يولد و لم يكن له كفوا أحد، أن تغفر لي ذنوبي إنك

أنت الغفور الرحيم « (خداوندا من از تو که یگانه و تنها و بی‌نیاز هستی و کسی از تو نزاده و تو از کسی نزاده‌ای و کسی برای تو همسر و برابر نیست، مسئلت دارم که گناهانم را بیامرزی بی‌گمان تو بخشایشگر و بسیار مهربان هستی) . پیامبر صلی الله علیه و سلم سه بار فرمود: « قد غفر (بتحقیق آمرزیده شد) . (بروایت احمد و ابوداود) .

6- از شداد بن اوس روایت است: پیامبر صلی الله علیه و سلم در نمازش می‌گفت:

« اللهم إني أسألك الثبات في الأمر، والعزيمة على الرشد، وأسألك شكر نعمتك، وحسن عبادتك، وأسألك قلبا سليما. ولسانا صادقا، وأسألك من خير ما تعلم، وأعوذ بك من شر ما تعلم، وأستغفرك لما تعلم « (خداوندا از تو ثبات در کار و آهنگ و اراده آگاهانه و خردمندانه را مسئلت دارم، و از تو سپاسگزاری نعمت و حسن عبادتت و قلب سالم از اندیشه‌های بد و زبان راستگو و بهترین چیزی که می‌دانی مسئلت دارم، و از شر آنچه که می‌دانی به تو پناه می‌برم و از آنچه که (من در آن کوتاهی کرده‌ام) از تو استغفار می‌طلبم) (بروایت نسائی) .

7- از ابومجلز روایت است که: عمار یاسر برایمان نماز گزارد در آن ایجاز کرد، آن را بر وی انکار کردند، گفت: مگر رکوع و سجود را کامل انجام نداده‌ام؟ گفتند: آری انجام دادی، گفت: اما من دعائی را خواندم که پیامبر صلی الله علیه و سلم آن را می‌خواند:

« اللهم بعلمك الغيب وقدرتك على الخلق أحيني ما علمت الحياة خيرا لي، وتوفني إذا كانت الوفاة خيرا لي، أسألك خشيتك في الغيب والشهادة وكلمة الحق في الغضب والرضا، والقصد في الفقر والغنى، ولذة النظر إلى وجهك، والشوق إلى لقاءك، وأعوذ بك من ضراء مضرّة، ومن فتنة مضلة، اللهم زينا بزينة الايمان، واجعلنا هداة مهدين « (خداوندا ترا بدانش غیبت و قدرتت بر آفرینش، سوگند می‌دهم: تا آنوقت که زندگی بسود من است، مرا زنده نگه دار، و آنوقت که مرگم بسود من است، مرا بمیران. خداوندا آشکارا و نهان دلم را، از خوف خودت لبریز گردان، و در خشم و رضا سخن حق بزبانم جاری گردان، و در فقر و غنی به من میانه روی، ارزانی دار. و از لذت نگاه کردن به رویت و شوق به دیدارت، بهره‌مندم گردان و از ضررهای زیان‌آور و آشوبهای گمراه کننده، به تو پناه می‌برم، خداوندا ما را به پیرایه ایمان بیارای و ما را راهنمایان راه یافته بگردان.) (بروایت احمد و نسائی با اسناد « جید » .)

8- ابوصالح از مردی از اصحاب نقل کرده است که: پیامبر صلی الله علیه و سلم به مردی گفت: « كيف تقول في الصلاة؟ (در نماز چه می‌گوئی)؟ گفت: تشهد می‌خوانم، سپس می‌گویم: « اللهم إني أسألك الجنة وأعوذ بك من النار، أما إني لا أحسن دندنتك ولا دندنة معاذ فقال النبي صلی الله علیه وسلم: (حولها نندن) (خداوندا، بهشت را از تو مسئلت دارم، و از آتش دوزخ به تو پناه می‌برم ، « ولی من بخوبی آنچه را که تو و معاذ زمزمه می‌کنید،

نمی‌دانم، پیامبر فرمود: ما نیز درباره آن دو (جنت و دوزخ) زمزمه می‌کنیم). بروایت احمد و ابوداود.

9- از ابن مسعود روایت است که: پیامبر صلی الله علیه و سلم به وی یاد داد که این دعا را بخواند: «اللهم ألف بين قلوبنا، وأصلح ذات بيننا، واهدنا سبل السلام ونجنا من الظلمات إلى النور، وجنبنا الفواحش ما ظهر منها وما بطن، وبارك لنا في أسماعنا وأبصارنا وقلوبنا وأزواجنا وذرياتنا وتب علينا إنك أنت التواب الرحيم، واجعلنا شاكرين لنعمتك، مثنين بها وقابليها وأتمها علينا» (خداوندا بین دل‌های ما الفت ایجاد کن، و بین ما صلح برقرار کن، و ما را به راه‌های ایمن راهنمایی کن، و ما را از تاریکی‌ها نجات ده و به نور و روشنائی برسان، و ما را از زشتی‌های نهان و آشکار دور ساز، و نیروی گوشها و چشمان و دل‌هایمان و زنان و فرزندانمان را افزایش ده و مبارک گردان، و توبه ما را بپذیر، بی‌گمان تو توبه پذیر بسیار مهربان هستی، به ما نیرو ده تا نعمت ترا سپاس گوئیم و بدان ترا ثنا گوئیم و پذیرای آن باشیم و آن را بر ما تمام گردان) (بروایت احمد و ابوداود).

اذکار و دعا ها بعد از سلام

برنماز گزار مستحب است تا آن‌عهده، اذکار و دعا های که از پیامبر صلی الله علیه و سلم روایت گردیده است، بعد از سلام دادن بخواند، و ما ذیلاً برخی از این اذکار و دعا ها را خدمت شما تقدیم می‌داریم:

اول:

در حدیثی از ثوبان رضی الله عنه آمده است: «كان رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: إِذَا انْصَرَفَ مِنْ صَلَاتِهِ اسْتَغْفَرَ ثَلَاثًا، وَقَالَ: «اللَّهُمَّ أَنْتَ السَّلَامُ، وَمِنْكَ السَّلَامُ، تَبَارَكْتَ يَا ذَا الْجَلَالِ وَالْإِكْرَامِ» قِيلَ لِلْأَوْزَاعِيِّ وَهُوَ أَحَدُ رُؤَاةِ الْحَدِيثِ: كَيْفَ اسْتَغْفَرُ؟ قَالَ: تَقُولُ: «أَسْتَغْفِرُ اللَّهَ، أَسْتَغْفِرُ اللَّهَ». رواه مسلم.» زمانیکه پیامبر صلی الله علیه و سلم نمازش را بپایان می‌رسانید: «سه بار استغفار می‌کرد و می‌گفت: «اللهم أنت السلام ومنك السلام تباركت يا ذا الجلال والاکرام» (خداوندا تو سلام هستی و سلامتی از تو است، خیر و برکت تو فراوان است ای شکوهمند و بخشایشگر). بروایت گروه محدثین بجز بخاری مسلم بر آن افزوده است که: ولید گفت: از اوزاعی پرسیدم: استغفار را چگونه می‌فرمود؟ گفت: «أستغفر الله، أستغفر الله، أستغفر الله» (از الله طلب آمرزش گناهان دارم).

دوم:

در حدیثی از معاذ بن جبل روایت است که: روزی پیامبر صلی الله علیه و سلم دست او را گرفت، و گفت: «يا معاذ إني لأحبك» (ای معاذ بی‌گمان ترا دوست دارم). معاذ گفت: ای پیامبر صلی الله علیه و سلم پدرم و مادرم بفدایت، و من نیز تو را دوست دارم. فرمود: «أوصيك يا معاذ، لا تدعن في دبر كل صلاة أن تقول: اللهم أعني على ذكرك وشكرك وحسن عبادتك» (به تو وصیت می‌کنم که این دعا را بعد از نماز گزاردن، ترک نکنی: خداوندا به من کمک کن به یاد تو باشم و

ترا سپاس گویم و به بهترین وجه ترا عبادت کنم) . (بروایت احمد و ابوداود و نسائی و ابن خزیمه و ابن حبان و حاکم حاکم برابر شرایط شیخین آن را « صحیح » دانسته است.)
از ابوهریره روایت است که: پیامبر صلی الله علیه و سلم فرمود: «
أتحبون أن تجتهدوا في الدعاء؟ قولوا: أَللّهُمَّ أعنا على ذكرک
وشکرک وحسن عبادتک. بروایت احمد با سند
(جید) .

سوم :

در حدیثی از عبدالله بن زبیر روایت است که: چون پیامبر صلی الله علیه و سلم نماز را تمام می‌کرد، می‌گفت: « لا إله إلا الله وحده لا شریک له، له الملك وله الحمد، وهو على كل شئ قدير، لا حول ولا قوة إلا بالله، ولا نعبد إلا إياه، أهل النعمة والفضل والثناء الحسن، لا إله إلا الله مخلصين له الدين ولو كره الكافرون » (بجز الله هیچ الهی نیست، او یگانه و بی‌انباز است، پادشاهی و ستایش، خاص او است، و او بر هر چیزی توانا است، همه تلاشها و نیروها بدست "الله" است، و تنها او را می‌پرستیم، اوست صاحب نعمت و بخشش و ستایش و نیکوئی، بجز الله هیچ الهی نیست، خالصانه و مخلصانه خود را بدو می‌سپاریم، اگر چه کافران از آن ناخشنود باشند) .

(بروایت احمد و مسلم و ابوداود و نسائی.)

چهارم :

در حدیثی از مغیره بن شعبه روایت است که: پیامبر صلی الله علیه و سلم بعد از هر نماز فرضی می‌فرمود: « لا إله إلا الله وحده لا شریک له، له الملك وله الحمد وهو على كل شئ قدير: أَللّهُمَّ لا مانع لما أعطيت، ولا معطى لما منعت ولا ينفع ذا الجد منك الجد
» .

(بروایت احمد و بخاری و مسلم .)

پنجم :

در حدیثی از عقبه بن عامر روایت است که گفته است: پیامبر صلی الله علیه و سلم به من امر کرد که بعد از هر نمازی «معوذتین» را بخوانم. بروایت احمد و ابوداود و بخاری و مسلم .

ششم :

در حدیثی از ابوامامه روایت است که: پیامبر صلی الله علیه و سلم فرمود: « من قرأ آية الكرسي دبر كل صلاة لم يمنعه من دخول الجنة إلا أن يموت» (کسی که بعد از هر نمازی «آیه الكرسي» بخواند، همینکه مرد، داخل بهشت می‌شود) . بروایت نسائی و طبرانی .

از علی بن ابی‌طالب روایت است که پیامبر صلی الله علیه و سلم فرمود: « من قرأ آية الكرسي في دبر الصلاة المكتوبة كان في ذمة الله إلى الصلاة الاخرى » (هرکس بعد از نماز فرض «آیه الكرسي» بخواند، تا نماز بعدی در حفظ و پناه خداوند است) . (بروایت طبرانی با اسنادی « حسن»

هفتم :

در حدیثی از ابوهریره روایت است که: پیامبر صلی الله علیه و سلم

سلم فرموده « من سبح الله دبر كل صلاة ثلاثا وثلاثين، وحمد الله ثلاثا وثلاثين وكبر الله ثلاثا وثلاثين تلك تسع وتسعون ثم قال تمام المائة لا إله إلا الله وحده لا شريك له، له الملك وله الحمد وهو على كل شيء قدير، غفرت له خطاياه وإن كانت مثل زبد البحر » (هر کس بعد از هر نمازی 33 بار « سبحان الله » و 33 بار « الحمد لله » 33 بار «الله اکبر» بگوید که می‌شود 99 ، و باگفتن: « لا إله إلا الله...» عدد یکصد را تمام کند، گناهان (کوچک = صغیره) او آمرزیده می‌شود، حتی اگر باندازه کف دریا باشد).
 بروایت احمد و بخاری و مسلم و ابوداود.
 هشتم :

در حدیثی از کعب بن عجره روایت است که پیامبر صلی الله علیه و سلم فرموده است:
 « معقبات لا یخیب قائلهن أو فاعلهن دبر كل صلاة مكتوبة ثلاثا وثلاثين تسبیحة، وثلاثا وثلاثین تحمید وأربعاً وثلاثین تکبیرة » (گوینده 33 بار تسبیح و 33 بار تحمید . و 34 بار تکبیر بعد از هر نماز فرض از رحمت خدا محروم نخواهد شد) . بروایت مسلم .
 نهم :

در حدیثی بروایت سمی از ابوصالح، از ابوهریره آمده است که: فقیران مهاجرین پیش پیامبر صلی الله علیه و سلم رفتند و گفتند: ثروتمندان همه درجات عالی و نعمتهای پایا را نصیب خود کردند، او فرمود: چگونه؟ گفتند: ایشان مثل ما نماز می‌خوانند و روزه می‌گیرند و آنان صدقه می‌بخشند و بردگان را آزاد می‌سازند در حالیکه ما را توانائی آن نیست. پیامبر صلی الله علیه و سلم فرمود: «أفلا أعلمكم شیئاً تدرکون به من سبقکم، وتسبقون من بعدکم، ولا یكون أحد أفضل منکم، إلا من صنع مثل ما صنعتم؟». (آیا می‌خواهید، چیزی را به شما بیاموزم، که بوسیله آن شما نیز به ثواب و پاداش گذشتگان برسید و از آیندگان پیشی گیرید و کسی از شما برتر نباشد مگر اینکه او نیز همین عمل شما را انجام دهد؟) .

گفتند: آری، آن را به ما بیاموز فرمود: « تسبحون الله وتکبرون وتحمدون دبر كل صلاة ثلاثا وثلاثین مرة (33 بار تسبیح و تکبیر و تحمید الله را بعد از هر نماز بگوئید) . سپس مستمندان مهاجر پیش پیامبر صلی الله علیه و سلم برگشتند و گفتند: برادران ثروتمند ما نیز این عمل را بگونه ما انجام می‌دهند.

آنگاه پیامبر صلی الله علیه و سلم فرمود: « ذلك فضل الله يؤتیه من یشاء » (این فضل و بخشش خداوند است که به هر کس بخواهد آن را ارزانی می‌دارد (بدست من نیست). سمی گوید: این حدیث را برای یکی از خویشاوندانم باز گفتم. او گفت: اشتباه کرده‌ای،

بی‌گمان به تو گفته است: 33 بار تسبیح، 33 بار تحمید، و 34 بار تکبیر بگو. لذا پیش ابوصالح برگشتم و آن را برایش گفتم. او دست مرا گرفت و گفت: الله اکبر، وسبحان الله، والحمد لله، والله اکبر، (وسبحان الله، والحمد لله، تا اینکه هر یک از آنها را 33 بار می‌گوئی: این حدیث متفق علیه است.
 دهم :

در حدیثی از عبدالله بن عمرو روایت است که: پیامبر صلی الله علیه و سلم فرمود: « خصلتان من حافظ علیهما أدخلتاه الجنة وهما یسیر ومن یعمل بهما قلیل، قالوا: وما هما یا رسول الله؟ قال: (أن تحمد الله، وتكبره وتسبحه فی دبر كل صلاة مكتوبة عشرة عشرًا وإذا أتیت إلى مضجعك، تسبح الله وتكبره وتحمده مائة فتلک خمسون ومائتان باللسان، وألفان وخمسائة فی المیزان فأیكم یعمل فی الیوم واللیلة ألفین وخمسائة سیئة قالوا: کیف من یعمل بها قلیل؟ قال: یجئ أحدكم الشیطان فی صلاته فیذکره حاجة كذا وكذا فلا یقولها، ویأتيه عند منامه فینومه فلا یقولها » (دو خصلت هست هرکس آنها را پیوسته انجام دهد او را به بهشت می‌برند، آنها آسان هستند ولی کمتر کس بدانها عمل می‌کند گفتند: آنها چیستند ای رسول خدا؟ فرمود: آنست که بعد از هر نماز فرض هر یک از تحمید و تکبیر و تسبیح را ده بار بگوئی، و چون به رختخواب رفتی یکصد بار تسبیح و تکبیر و تحمید بگوئی که جمعاً (در فرایض پنجگانه و بوقت خواب) 250 بار می‌شود، ولی از نظر پاداش دو هزار و پانصد بار به حساب می‌آید (چه هر عمل نیک یک به ده است) کدامیک از شما در شبانه روز دو هزار و پانصد عمل ناشایست انجام می‌دهد؟ گفتند " چگونه عاملان بدان اندک هستند؟ فرمود: شیطان بهنگام نماز انسان را وسوسه می‌کند و نیازها را به یاد او می‌آورد، در نتیجه آن اذکار را نمی‌گویند، و بهنگام خواب نیز او را وسوسه می‌کند و خواب او را فرا می‌گیرد در نتیجه آن را نمی‌گویند.

عبدالله گویند: من پیامبر صلی الله علیه و سلم را دیدم که آن اذکار را با (انگشتان) دست خود می‌شمرد بروایت ابوداود و ترمذی. ترمذی آن را « حسن صحیح » دانسته است).

یازدهم :

در حدیثی از علی بن ابی‌طالب روایت است که او و فاطمه بدنبال خادمی می‌گشتند که بعضی از کارها را برایشان انجام دهد. پیامبر صلی الله علیه و سلم آنان را از آن کار منع فرمود و بدیشان گفت: « ألا أخبرکما بخیر مما سألتمانی؟ » (مگر نمی‌خواهید چیزی بهتر از آنچه که از من می‌خواهید به شما بگویم؟).

عرض کردند: آری دلمان می‌خواهد که آن را به ما بگوئید. او فرمود: « کلمات علمنیهن جبریل علیه السلام: تسبیحان فی دبر كل صلاة عشرا، وتحمدان عشرا، وتکبران عشرا، وإذا أویتما إلى فراشکما، فسبحا ثلاثین وثلاثین » (کلماتی است که جبریل آنها را به من یاد داده است: بعد از هر نمازی ده بار تسبیح و ده بار تحمید و ده بار تکبیر بگویم: و چون به رختخواب رفتم 33 بار تسبیح و 33 بار تحمید و 34 بار تکبیر بگویم). حضرت علی گویند: بخدای سوگند از آنوقت که پیامبر صلی الله علیه و سلم آنها را به من یاد داد آنها را ترک نکرده ام.

دوازدهم :

در حدیثی از عبدالرحمن بن غنم روایت است که پیامبر صلی الله علیه و سلم فرمود: « من قال قبل أن ینصرف ویثنی رجله من صلاة المغرب والصبح: لا إله إلا الله وحده لا شریک له، له الملك وله

الحمد بیده الخیر یحیی ویمیت وهو علی کل شیء قدیر عشر مرات کتب له بكل واحدة عشر حسنات ومحیت عنه عشر سیئات، ورفع له عشر درجات، وکانت حرزا من کل مکروه، وحرزا من الشیطان الرجیم، ولم یحل لذنب یدرکه إلا الشکر فکان من أفضل الناس عملا إلا رجلا یفضله یقول أفضل مما قال « (کسی که بعد از سلام نماز مغرب و نماز صبح و پیش از آنکه محل نماز را ترک کند ده بار بگوید: لا اله الا الله... ده نیکی به حساب او نوشته و ده بدی از حساب او پاک کرده می‌شود، و ده درجه بر قدر و ارزش او افزوده می‌گردد، و او را از هر بدی و ناخوش آیندی و از وسوسه شیطان رانده شده، مصون می‌دارد، وهیچ گناهی، مگر شرک، نمی‌تواند او را هلاک و تباه سازد، و کردار او از کردار همه مردم برتر است، مگر کسانی که بیش از او آن ذکر را بگویند، یا ذکر بهتر از آن بر زبان آورند). (بروایت احمد. ترمذی نیز چیزی شبیه بدان را روایت کرده، ولی «بیده الخیر» را ندارد.

سیزدهم :

در حدیثی مسلم بن حارث از پدرش روایت کرده که او گفته است: پیامبر صلی الله علیه و سلم به من فرمود: «إذا صلیت الصبح فقل قبل أن تکلم أحدا من الناس: اللهم أجرنی من النار، سبع مرات، فإنک إن مت من یومک کتب الله عزوجل لك جورا من النار، وإذا صلیت المغرب فقل قبل أن تکلم أحدا من الناس: اللهم إنی أسألك الجنة: اللهم أجرنی من النار، سبع مرات، فإنک إن مت من لیلتک کتب الله عزوجل لك جوارا من النار (چون نماز صبح را گزاردی، پیش از آنکه با کسی سخن بگوئی، هفت بار بگو خداوندا مرا از آتش دوزخ برهان، بی‌گمان اگر همان روز بمیری خداوند بزرگ رهائی شما را از آتش دوزخ نوشته است. و چون نماز مغرب را گزاردی، پیش از آنکه با کسی سخن بگوئی، بگو: خداوندا بهشت را از تو می‌خواهم، خداوندا، مرا از آتش دوزخ برهان. بی‌گمان اگر همان شب بمیری، خداوند بزرگ رهائی شما را از آتش دوزخ نوشته است). بروایت احمد و ابوداود.

چهاردهم :

در حدیثی از ابوحاتم روایت است که پیامبر صلی الله علیه و سلم چون نمازش را پایان می‌برد، می‌فرمود: «اللهم أصلح لی دینی الذی هو عصمة أمری، وأصلح دنیای التي جعلت فیها معاشی: اللهم إنی أعوذ برضاک من سخطک، وأعوذ بعفوک من نقمتک وأعوذ بك منك، لا مانع لما أعطیت، ولا معطى لما منعت، ولا ینفع ذا الجد، منك الجد» (خداوندا دینم را اصلاح کن که پاکی و پاکدامنی من در آن است. و دنیایم را اصلاح کن که زندگی در آن است. خداوندا از خشم تو به خرسندی و رضای تو پناه می‌برم، و از غضب تو به عفو و گذشت تو پناه می‌برم، و از تو به تو پناه می‌برم. چیزی را که تو عطا کنی، کسی نمی‌تواند مانع آن باشد و چیزی را که تو منع کنی، کسی نمی‌تواند آن را عطا کند. هیچ بخت و عظمت و ثروتی در پیشگاه تو بندگان را بکار نیاید، بلکه تنها عمل صالح و کردار شایسته برایشان سودمند واقع می‌شود).

پانزدهم :

در حدیثی از ابوحاتم روایت است که پیامبر صلی الله علیه و سلم چون نمازش را بپایان می‌برد، می‌فرمود: « اللهم أصلح لی دینی الذی هو عصمة أمری، وأصلح دنیای التی جعلت فیها معاشی: اللهم إنی أعوذ برضاک من سخطک، وأعوذ بعفوک من نقمک وأعوذ بک منک، لا مانع لما أعطیت، ولا معطى لما منعت، ولا ینفع ذا الجد، منک الجد » (خداوندا دینم را اصلاح کن که پاکى و پاکدامنى من در آن است. و دنیايم را اصلاح کن که زندگيم در آن است. خداوندا از خشم تو به خرسندی و رضای تو پناه می‌برم، و از غضب تو به عفو و گذشت تو پناه می‌برم، و از تو به تو پناه می‌برم. چیزی را که تو عطا کنی، کسی نمی‌تواند مانع آن باشد و چیزی را که تو منع کنی، کسی نمی‌تواند آن را عطا کند. هیچ بخت و عظمت و ثروتی در پیشگاه تو بندگان را بکار نیاید، بلکه تنها عمل صالح و کردار شایسته برایشان سودمند واقع می‌شود).

شانزدهم :

در حدیثی از بخاری و ترمذی روایت کرده‌اند که: سعد بن ابی و قاص، همانگونه که معلم هنر نگارش را به نو آموزان می‌آموزد، کلمات و دعاهای زیر را به فرزندانش یاد می‌داد و می‌گفت: پیامبر صلی الله علیه و سلم پس از نماز، بدان استعاذه می‌فرمود: « اللهم إنی أعوذ بک من البخل وأعوذ بک من الجبن، وأعوذ بک أن أورد الی أرذل العمر، وأعوذ بک من فتنة الدنیا، وأعوذ بک من عذاب القبر ». (خداوندا از بخل و ترسوئی و بدترین روزهای زندگی (دوران پیری و از کار افتادگی) و فتنه و آشوب دنیائی و عذاب قبر به تو پناه می‌آورم).

هفدهم :

در حدیثی از ابوداود و حاکم روایت کرده‌اند که پیامبر صلی الله علیه و سلم بعد از هر نمازی می‌گفت: « اللهم عافنی فی بدنی، اللهم عافنی فی سمعی، اللهم عافنی فی بصری اللهم إنی أعوذ بک من الکفر والفقر، اللهم إنی أعوذ بک من عذاب القبر، لا إله إلا أنت » (خداوندا به تنم و گوشم و چشمم، عافیت بخش، خداوندا از کفر و فقر و عذاب قبر، به تو پناه می‌برم چه بجز تو الهی و خدائی نیست).

هژدهم :

در حدیثی امام احمد و ابوداود و نسائی از زید بن ارقم روایت کرده‌اند و در سند آن طفاوی هست که سست است. بموجب این روایت، پیامبر صلی الله علیه و سلم بعد از هر نمازش می‌فرمود: « اللهم ربنا ورب کل شیء أنا شهید أنك الرب وحدک لا شریک لک، اللهم ربنا ورب کل شیء، أنا شهید أن محمدا عبدک رسولک: اللهم ربنا ورب کل شیء، اجعلنی مخلصا لک وأهلی فی کل ساعة من الدنیا والآخره، یا ذا الجلال والاکرام، اسمع واستجب، الله الاکبر الاکبر، نور السموات والارض، الله الاکبر الاکبر، حسبی الله ونعم الوکیل الله الاکبر الاکبر »

(خداوندا، ای پروردگار ما و پروردگار همه چیز، من گواهی

می‌دهم، که تنها تو پروردگار هستی و یگانه و بی‌انباز می‌باشی، و گواهی می‌دهم که محمد بنده و فرستاده تو است، و گواهی می‌دهم که همه بندگان تو با هم برادر هستند، خداوند من و خانواده‌ام را در هر وقت و ساعتی از دنیا و آخرت در پیشگاه خود خالص و مخلص گردان. ای خدای شکوهمند و ارجمند از من بشنو و بپذیر، خداوند بزرگترین بزرگترها، منبع و سرچشمه نور و روشنی آسمانها و زمین است، خداوند برایم بس است و او بهترین تکیه‌گاه است).

احادیث وارده در مورد اذکار بعد از نماز:

1- در روایت از ابن زبیر روایت است بعد از هر نمازی که سلام می‌داد می‌گفت:

« لا إله إلا الله وحده لا شريك له، له الملك وله الحمد وهو على كل شيء قدير لا حول ولا قوة إلا بالله لا إله إلا الله، ولا نعبد إلا إياه له النعمة وله الفضل وله الثناء الحسن، لا إله إلا الله مخلصين له الدين ولو كره الكافرون).

«هیچ معبود بر حقی غیر از خدا نیست، یکتای بدون شریک است، ملک و ستایش برای اوست و او بر هر چیزی توانا است. هیچ حرکت و قوتی نیست مگر به مشیت الله، هیچ معبود بر حقی غیر از الله نیست، تنها او را عبادت می‌کنیم، نعمت و فضل و ستایش نیکو برای اوست، هیچ معبود بر حقی غیر از الله نیست، عبادت‌مان خالصانه برای اوست گرچه کافران دوست نداشته باشند» و (ابن زبیر) گفت: پیامبر صلی الله علیه وسلم ادعیه را بعد از هر نمازی می‌خواند.

2- از وراد مولای مغیره بن شعبه روایت است: مغیره بن شعبه به معاویه نوشت که: هرگاه نماز پیامبر صلی الله تمام می‌شد و سلام می‌داد و می‌فرمود: (لا إله إلا الله وحده لا شريك له، له الملك وله الحمد وهو على كل شيء قدير اللهم لا مانع لما أعطيت ولا معطي لما منعت ولا ينفع ذا الجد منك الجد) هر چیزی توانا است خداوند آنچه تو عطا می‌کنی هیچ مانعی برای آن نیست و آنچه را تو منع می‌کنی هیچ عطاکننده‌ای برای آن نیست و مال و دارایی نفعی نمی‌رساند آنکه نفع می‌رساند تویی».

3- از کعب بن عجره روایت است که پیامبر صلی الله علیه وسلم فرمود:

(معقبات لا ىخيب قائلهن - أو فاعلهن - : ثلاث و ثلاثون تسبيحة، و ثلاث و ثلاثون تحميدة، و أربع و ثلاثون تكبيرة، فى دبر كل صلاة) «پس از هر نمازی اذکاری وجود دارند که گوینده یا انجام دهند آنها هیچ وقت ناکام نمی‌ماند، سی و سه بار سبحان الله گفتن، سی و سه بار الحمد لله گفتن و سی و چهار بار الله أكبر گفتن».

از ابوهریره روایت است: پیامبر صلی الله علیه وسلم فرمود: (من سبح الله فى دبر كل صلاة ثلاثا و ثلاثين و حمد الله ثلاثا و ثلاثين، و كبر الله ثلاثاً و ثلاثين، فتلك تسعة و تسعون، و قال تمام المائة: لا إله إلا الله وحده لا شريك له، له الملك وله الحمد، وهو على كل شيء قدير غفرت خطاياهم و إن كانت مثل زبد البحر) «کسی که بعد از هر نماز سی و سه بار سبحان الله، سی و سه بار الحمد لله و

سی و سه بار الله أكبر بگوید - این نود و نه - و صدا را با لا
إله إلا الله وحده لا شريك له له الملك و له الحمد و هو على كل
شیء قدير كامل کند گناهانش بخشوده می شود اگرچه مانند کف
دریا (زیاد) باشد».

4- از معاذ بن جبل روایت است:

روزی پیامبر صلی الله علیه وسلم دستم را گرفت و به من فرمود
: (یا معاذ والله انی لأحبک، فقلت : بأبی أنت و أمی، والله انی
لأحبک. قال : یا معاذ انی أوصیک لاتدعن أن تقول دبر كل صلاة :
اللهم أعنی على ذکرک و شکرک و حسن عبادتک) (ای معاذ به خدا
قسم من ترا دوست دارم؛ گفتم : پدرم و مادرم فدایت به خدا
قسم من هم تو را دوست دارم، فرمود : ای معاذ! به تو وصیت
میکنم که بعد از هر نمازی این دعا را ترک نکن : اللهم أعنی
على ذکرک و شکرک و حسن عبادتک، خداوندا! مرا بر ذکر و شکر
نعمتها و خوب انجام دادن عبادتت یاری فرما».

5- از ابو امامه روایت است که پیامبر صلی الله علیه وسلم فرمود
: « من قرأ آية الكرسي دبر كل صلاة مكتوبة لم يمنعه من دخول
الجنة إلا أن يموت» «هرکس بعد از هر نماز فرضی آیه الكرسي را
بخواند تنها زنده بودنش مانع رفتن او به بهشت می شود (پس از
مرگ به بهشت می رود)». و محمد بن ابراهیم در روایتش (قل هو الله
أحد) را هم اضافه کرده است.

6- از عقبه بن عامر روایت است :

« أمرني رسول الله ص أن أقرأ بالمعوذات دبر كل صلاة » «پیامبر صلی
الله علیه وسلم به من امر کرد که بعد از هر نمازی «معوذتین»
(سوره ناس و فلق) را بخوانم».

7- از ام سلمه روایت است :

پیامبر صلی الله علیه وسلم بعد از سلام دادن نماز صبح می فرمود
: « اللهم انی أسألك علماء نافعاً و رزقاً طيباً و عملاً متقبلاً »
«خدایا از تو علمی نافع و رزقی پاک و عملی قبول شده را طلب
میکنم»

سایر دعا های قرآنی:

- « ربنا تقبل منا إنك أنت السميع العليم » (البقرة الآية :
127) .

- « ربنا آتنا فی الدنيا حسنة و فی الآخرة حسنة و قنا عذاب
النار » (البقرة الآية : 201) .

- « سمعنا و أطعنا و غفرانک ربنا و إلیک المصیر » (البقرة
الآية : 285) .

- « ربنا لا تؤاخذنا إن نسينا أو أخطأنا ربنا ولا تحمل علينا
إصراً كما حملته على الذين من قبلنا ربنا ولا تحملنا ما لا
طاقة لنا به و اعف عنا و اغفر لنا و ارحمنا أنت مولانا فانصرنا
على القوم الكافرين » (البقرة الآية : 286) .

- « ربنا لا تزغ قلوبنا بعد إذ هديتنا و هب لنا من لدنک رحمة
إنک أنت الوهاب »

(آل عمران الآیة : 8).

خواننده محترم !

هكذا در این قسمت نمازگزاران میتوانند در ختم نماز دعا های ذیل را که را از سنت نبوی به اثبات رسیده نیز بخوانند .
- اللهم صل علی محمد ، وعلی آل محمد وبارک علی محمد وعلی آل محمد ، كما صلیت ، وبارکت علی ابراهیم و آل ابراهیم إنک حمید مجید .

- لا إله إلا الله العلی العظیم ، لا إله إلا الله الحکیم
الکریم ، لا إله إلا الله ، سبحان الله رب السموات السبع ،
ورب العرش العظیم ، الحمد لله رب العالمین .

چرا در نماز قرائت به زبان عربی است؟

خواندن نماز به زبان عربی و با همان الفاظ و کلماتی که پیامبر صلی الله علیه وسلم و دیگر مسلمانان صدر اسلام می خواندند دلائل مختلفی دارد که به برخی از آن ها اشاره می کنیم .
اول: تعبدی و توفیقی بودن خواندن نماز به زبان عربی، این بدین معنی است که : شریعت مقدس اسلام دستور به عربی خواندن نماز داده است .

با توجه به این که روح عبادت بر تسلیم و تعبد است طبیعا انسانی که می خواهد عبادت الله را بعمل آرد آن چیزی را انجام می دهد که پروردگارش از او خواسته است و بر طبق آیات قرآنی واحادیث نبوی و سیره پیامبر صلی الله علیه وسلم این واجب و تکلیف دینی به این شکل واجب شده . اگر چه انسان می تواند در غیر اوقات نماز با هر زبانی که می خواهد با الله خویش راز و نیاز کند .

دوم : فلسفه و حکمت دیگری که در خواندن قرائت با زبان عربی وجود دارد ، اینست ، تا وحدتی زبانی در وقت نماز در میان مسلمانان ایجاد گردد ، جهت ایجاد زبانی مشترک میان همه پیروان اسلام ، در واقع فراهم سازی وحدت و پیوند بین المللی دینی است . طوریکه برای همه هواید است که هدف اساسی دین تقرب در بین انسانها و متحد ساختن ، جامعه های بشری و برقراری تفاهم بین افراد و رفع اختلاف های ناشی از زبان و نژاد و دیگر اختلاف ها آمده است ، و اگر ادای نماز و بخصوص قرائت در نماز ، به زبان های مختلف صورت میگرفت ، به یقین کامل ، موجب جدائی مسلمانان و سبب اختلاف و پراکندگی ، تفرقه و در نهایت عامل اساسی بعضی تعصبات در بین مسلمانان و جامعه امت اسلامی میگردد .
سوم : فرضیت خواندن سوره فاتحه در هر رکعت از نماز اینست ، تا مسلمانان حکمت مناجات با الله خویش را به اموزند ، و سوره حمد طرز دقیق مناجات و سخن گفتن نماز گزار را با الله می اموزاند .

و اگر هر کس به زبان خود ترجمه سوره حمد را بخواند این غرض عالی حاصل نمی شود یعنی آن گونه که بنده باید معبودش را ستایش کند نمی تواند ستایش کند و این تعلیم الهی به فراموشی سپرده می شود .

چهارم : قرائت و اذکار دیگری که در نماز است به صورت دقیق در

هیچ زبانی ترجمه ندارد. یعنی نمی توان همان مفاهیمی که در اذکار نماز است به صورت دقیق ترجمه کرد و آن را بیان نمود. چه بسا برخی از کلمات یا جملات معانی بسیاری در خود جای داده که با یک یا چند جمله نتوان همه آن ها را بیان نمود. بطور مثال از سوره حمد نام می‌بریم که هیچ ترجمه‌ای که بتواند تمام مفاهیم آن را به زبان دیگر بیان کند، نیست. حتی تنها کلمه الله، هیچ معادلی در زبان دیگر ندارد، از جمله ترجمه نام (الله) بزبان دری به کلمه خدا، ویا پروردگار ویا خبیرتن تعالی در زبان پشتو معادل الله نمی باشد.

علماء میگویند: اگر چه با توجه به اسبابی که ذکر کردیم نماز باید به زبان عربی خوانده شود اما این بدان معنی نخواهد بود که انسان نتواند به هیچ زبان دیگری با الله سخن بگوید.

انسان می تواند با هر زبانی که خواست در غیر وقت نماز با الله خویش سخن گفته و با او راز و نیاز کند و درد ها و نیاز های خود را با او در میان گذارد.

حتی در قنوت نماز که قسمت خواستن حاجت ها است انسان می تواند به زبان پشتو ویا دری یا هر زبان دیگر با او سخن گوید. (غرض توضیح بیشتر در این مورد میتوان به « کتاب قرآن شناسی » (محمد تقی مصباح یزدی، و تفسیر نمونه مرجعه فرماید)

قرائت مقتدی پشت سر امام:

موضوع قرائت مقتدی پشت سر امام طوریکه قبلاً از آن یاد اور شدیم، یکی از موضوعات قابل بحث بین علمای اسلام است، ولی من سعی خواهم کرد، تا این موضوع را در روشنی احادیث نبوی بیان بدارم.

همه علماء بر این امر معتقد اند که قرائت در نمازهای سری به اساس فرموده و تقریر پیامبر صلی الله علیه وسلم، ثابت شده است. یعنی ایشان متوجه شده بودند که اصحاب، پشت سر ایشان قرائت میخوانند، ولی آنها را از این کار، باز نداشت.

در حدیث جابر رضی الله عنه روایت است که میگوید: ما (صحابه) پشت سر امام در دو رکعت اول نمازهای ظهر و عصر، فاتحه را با سوره های دیگر میخواندیم و در دو رکعت آخر آنها تنها سوره فاتحه را تلاوت میکردیم (روایت ابن ماجه).

اما بلند خواندن قرائت را در این نمازها نیز به گونهای که برای امام، ایجاد مزاحمت و مشکل، نماید نمی پسندید.

محدثین مینویسند که پیامبر صلی الله علیه وسلم، در یکی از روز ها، پس از ادای نماز ظهر به همراه اصحاب، خطاب به آنان پرسید: «أیکم قرأ (سبح اسم ربک الأعلى)»؟ (چه کسی از شما سوره اعلی را تلاوت میکرد؟)

یکی در پاسخ گفت: من آن را خواندم ولی سوء نیتی نداشتم.

رسول الله صلی الله علیه و سلم فرمود: «قد عرفت أن رجلاً خالجنیها» (روایت مسلم) (من متوجه شدم که کسی با من در خواندن قرائت، کشمکش دارد).

همچنین در روایتی دیگر آمده است: «كانوا يقرؤون خلف النبي (فيجهرون به) فقال: خلطتم على القرآن» (روایت بخاری و احمد) (اصحاب، پشت سر رسول الله صلی الله علیه و سلم با صدای بلند قرائت میخواندند، رسول الله صلی الله علیه و سلم خطاب به آنها فرمود: شما قرائت را بر من، درهم و برهم نمودید).
و در جایی دیگری می فرماید: «إِنَّ المصلى ينجى ربه، فلينظر بما ينجيه به و لايجهر بعضكم على بعض بالقرآن» (روایت مالک و بخاری) (نمازگزار با خدای خویش پنهانی سخن میگوید، پس باید بداند که چگونه با الله مناجات کند و نباید بعضی از شما با تلاوت قرآن، با صدای بلند، برای برخی دیگر ایجاد مزاحمت کند).

همچنین فرمودند: «من قرأ حرفاً من كتاب الله فله به حسنة و الحسنة بعشر أمثالها، لأقول «الم» حرف؛ (الف) حرف و (لام) حرف و (ميم) حرف» (روایت ترمذی و حاکم). (هر کس که یک حرف از کتاب خدا بخواند به وی در ازای آن، ده نیکی داده میشود (سپس رسول الله صلی الله علیه و سلم فرمود:) من نمیگویم «الم» یک حرف است بلکه هر یک از «الف»، «لام» و «ميم» حرف جداگانهای محسوب میشود.

یادداشت قاعدوی:

قاعده کلی همین است که: در نمازهای خفیه (ظهر و عصر) هم امام و هم مامومین هر دو بصورت خفی (آهسته) فاتحه و سوره بعد از آنرا می خوانند.
اما در نمازهای جهریه (صبح و مغرب و عشاء) فقط در رکعت اول و دوم، ابتدا امام فاتحه را با صدای بلند می خواند و مامومین باید گوش دهند و ساکت شوند، بعد همه همراه امام آمین گویند و آنگاه، وقتی که امام سوره می خواند، مامومین میتوانند هم بصورت خفی فاتحه خود را بخوانند و بعد که تمام کردند باز ساکت شوند و نباید سوره را بخوانند، نه در رکعت اول و نه در رکعت دوم و نه سوم یا چهارم، یعنی در نماز جماعت فقط خواندن فاتحه بر مامومین واجب است، ولی امام در رکعت اول و دوم، علاوه بر فاتحه، سوره هم می خواند و در دو رکعت آخر او نیز فقط فاتحه را می خواند.
و خواندن سوره بعد از فاتحه در رکعت سوم و چهارم سنت نیست، ولی خواندن آن ایرادی ندارد اما بهتر است خوانده نشود تا بر سنت پیامبر صلی الله علیه و سلم عمل شده باشد.
توجه باید کرد: در خواندن سوره فاتحه طوری صورت گیرد که به قرائت امام مزاحمت خلق نکند.

آیا اشتباه در قرائت سوره در نماز موجب سجده سهو میگردد؟

قانون کلی در نماز همین است، اگر نماز گزار در نماز خویش یکی از سنن قولی یا فعلی پیامبر صلی الله علیه و سلم را، عمداً یا سهواً فراموش نماید، در اینصورت مطابق رای اکثریت

علماء ، بر نمازگزار است تا سجده ی سهو را بدلیل ترک عمل سنت انجام دهد .

بنابراین اگر سجده ی سهو نیز بخواند هیچ خللی به نماز وارد نمی شود؛ مانند ترک بالا بردن دستها هنگام گفتن تکبیرة الاحرام در اول نماز، یا ترک قرائت سوره ی بعد از فاتحه ؛ اما اگر نمازگزار در قرائت آن دچار اشتباهی شد و سپس متوجه شد و یا توسط مقتدی به اشتباه قرائت متوجه شد و اشتباهش را اصلاح کرد، ضرورتی به سجده سهو هم دیده نمیشود .

یادداشت قاعدوی:

طوریکه در فوق بدان اشاره نمودیم : در اشتباه قرائت در نماز ضرورتی به سجده سهو دیده نمیشود . هر لحظه که متوجه اشتباه اش در قرائت گردد ، باید آنرا اصلاح نماید . ولی این مساله در قرائت سوره فاتحه فرق میکند : اگر در قرائت سوره فاتحه : اشتباه رخ دهد ، باید آنرا در همان لحظه تصحیح نماید ، زیرا قرائت سوره فاتحه از جمله ارکان نماز بشمار میرود . در صورت تصحیح نیازی به سجده سهو دیده نمیشود .

حکم تسلسل در خواندن سوره ها در نماز

خواننده محترم !

آنچه که بر یک نماز گزار واجب است، عبارت از این است که باید در هر رکعت سوره فاتحه را بخواند ، در ضمن مستحب است که : که در دو رکعت اول تمامی نمازها، بعد از فاتحه سوره ای دیگر و یا آیاتی را خواند .

در این مورد غرض روشن شدن بهتر موضوع توجه شما را به حدیثی که از ابوقتاده روایت گردیده است جلب مینمایم : «کان النبی صلی الله علیه وسلم یقرأ فی الركعتین الأولین من صلاة الظهر بفاتحة الکتاب و سورتین، یطول فی الأولى و یقصر فی الثانية، و یسمع الآیة أحياناً، و کان یقرأ فی العصر بفاتحة الکتاب و سورتین، و کان یطول فی الركعة الأولى من صلاة الصبح و یقصر فی الثانية» (مسلم)

(پیامبر صلی الله علیه وسلم در دو رکعت اول نماز ظهر فاتحه و دو سوره میخواند که رکعت اول را طولانی و دومی را کوتاهتر می کرد، و گاهی آیه را طوری میخواند که ما آن را می شنیدیم . و در نماز عصر فاتحه و دو سوره را قرائت می کرد، و رکعت اول نماز صبح را طولانی و رکعت دوم را کوتاه تر میخواند .)

همچنان در حدیثی دیگری حضرت ابوقتاده میفرماید : «کان النبی صلی الله علیه وسلم یقرأ فی الركعتین الأولین من الظهر و العصر بفاتحة الکتاب و سورة، و یسمعنا الآیة أحياناً، و یقرأ فی الركعتین الأخریین بفاتحة الکتاب» (مسلم) «پیامبر صلی الله علیه وسلم در دو رکعت اول نماز ظهر و عصر فاتحه و سوره ای را میخواند و گاهی آیه را طوری تلاوت می کرد که آن را می شنیدیم ، و در دو رکعت آخر (فقط) فاتحه را میخواند .»

قابل تذکر است که بر نماز گزار لازم نیست که : حتماً سوره ها را بصورت سلسله وار و پشت سرهم در نماز قرائت نماید . از جمله

میتواند در در رکعت اول بعد از سوره فاتحه آیاتی از سوره آل عمران را قرائت نماید و بعد در رکعت دوم آیاتی از سوره بقره یا یک سوره کامل را بخواند.

حکم خواندن قرائت به آواز بلند در نماز

انفرادی

اگر شخص به تنهایی و یا انفرادی نماز میخواند آیا بر او واجب است که در نماز های جهری از جمله در نماز های (فجر ، مغرب و یا عشاء) سوره فاتحه و سوره های دیگری را به آواز بلند بخواند؟

در جواب باید گفت که در شرع نیازی و ضرورتی دیده نمیشود ، که منفرد قرائت را با آواز بلند بخواند، زیرا مقصد این است که شخص قرائت خود را بشنود و با این کار مقصود حاصل می شود، فرق نمی کند که در روز نماز بخواند یا در شب. جهر خواندن برای امام از آن جهت مشروع شده است که مقتدیان قرائت آنرا بشنوند و از آیات قرآن استفاده ببرند، چه بسا در میان آنان افرادی بیسواد وجود دارند که با تکرار و جهر خواندن امام مفهوم کلام الهی را می فهمند و اگر برای شان مقدر باشد آن را حفظ می کنند.

شب از آن جهت برای جهر و بلند خواندن خاص شده است که وقت فراغت و بی کاری و آرامش و توجه دل است. ولی موضوع آذان بالجهر و اقامه در نمازگزار منفرد ، برای اینست که : آذان و اقامه طوری صورت گیرد که : شخص صرف صدای خودش را خودش بشنود ، زیر آذان صرف برای مساجد عمومی که امام و مؤذن معین دارند مشروع نگردیده است . بلکه آذان برای نماز گزار که در حال مسافر باشد ، یا مقیم و یا هم چوپان که در قعله های کوه گوسفند میجراند ، نیز مشروع است . ولی افراد معذور که در داخل شهر بعلت معذوریت، یا از دست دادن جماعت در خانه نماز می خوانند نیازی نیست که بصورت حتمی برای اقامه نماز آذان بدهند، چون انگیزه ای برای آن دیده نمیشود، و از جانب دیگر احتمال دارد از دادن آذان توسط افراد متعدد در جامعه فتنه ای بروز کند ، که جلوگیری از این فتنه کاری دشوار خواهد بود . اما در مورد اقامه باید گفت که حکم اسلام همین است که اقامه در همه نماز ها فرق نمیکند ، نماز با جماعت باشد و یا هم بصورت انفرادی به آواز بلند ، اجر میگردد.

در نماز میتوان از روی مصحف قرائت کرد :

در مورد خواندن سوره های قرآن در نماز از روی مصحف و بخصوص در نماز های فرض علماء و شارعین اسلام در این مسئله با هم اختلاف نظر دارند:

برخی از علماء آن را مکروه دانسته اند، ولی جمهور علماء آن را جایز دانسته و استدلال خویش را به این حدیث مستند مینمایند : **ام المؤمنین عائشه رضی الله عنها** به برده ای آزاد شده اش (ذکوان) دستور داد تا او را در قیام رمضان امامت دهد

و ذکوان در نماز از روی مصحف قرآن می‌خواند. (بخاری. کتاب الجماعة و الامامة ، باب امامة العبد و المولى.)
بنابراین برطبق رای جمهور علماء ، قرائت قرآن از روی مصحف در نماز سنت یا نوافل، نماز شب و تراویح مشکلی ندارد و حکم به جواز آن داده اند.

اما خواندن سوره از روی مصحف در نماز فرض را مکروه میدانند ، زیرا نیازی به آن وجود ندارد، ولی اگر دیده شود همچو نیازی هم در نماز های فرضی دیده شود ، این علماء بر جایز بودن آن حکم صادر نموده ، و فرموده اند که در نماز فرض هم از روی مصحف قرائت نموده میتوانند .

از جمله ابن قدامه رحمه الله در روایتی میفرماید : « امام احمد گفته است : ایرادی وجود ندارد که امام برای مردم نماز بخواند درحالیکه از روی مصحف قرائت می کند.

به وی گفته شد: در نماز فرض چطور؟ گفت: خیر، چیزی در این مورد نشنیدم. »

و قاضی عیاض در بابت قرائت از روی مصحف در نماز میفرماید : قرائت از روی مصحف در نماز فرض مکروه است ولی در نماز سنت به شرطیکه نمازگزار حافظ نباشد ایرادی بر وی نیست، ولی اگر نمازگزار حافظ قرآن باشد پس تلاوت از روی مصحف در نماز سنت نیز مکروه است.

محدثین می افزایند که : از امام احمد در مورد قرائت از روی مصحف در (تراویح) رمضان پرسیده شد؟ فرمود: اگر ضروری باشد جایز است.

و از ابن حامد حکایت شده است که قرائت از روی مصحف در نماز فرض و سنت جایز است و تفاوتی ندارند... (المغنی (1/335) .

ابن وهب و تلاوت از روی مصحف در نماز :

محدثین مینویسد : از امام مالك (رحمه الله) سؤال شد، که اگر در بین مردمان یک قریه حافظ قرآن موجود نباشد ، آیا نماز گزاران اجازه دارند که امامشان از روی مصحف تلاوت کند؟ گفتند: اشکالی ندارد.

شیخ ابن باز و تلاوت از روی مصحف در نماز:

شیخ ابن باز طی فتوای میفرماید : « در قیام رمضان خواندن قرآن از روی مصحف بدون اشکال است چون از این طریق مقتدیان تمام قرآن را می‌شنوند و دلایل شرعی کتاب الله و سنت رسول الله از مشروعیت قرائت قرآن در نماز حکایت دارند و این دلایل عام است و قرائت قرآن را در نماز چه از حفظ و چه از روی مصحف شامل می‌شود .

(تفصیل موضوع را میتوان در : (کتاب فتاوا، یادآوری ها و

نصائح. صفحه (309) مطالعه فرماید .)

همچنین از ایشان می پرسند: آیا برای امام جایز است که در نمازهای پنجگانه (فرض) از روی مصحف قرائت کند، الخصوص نماز صبح، زیرا طولانی کردن قرائت در آن مطلب است؟

جواب فرمودند: « اگر نیازی باشد، جایز است. همانطور که قرائت از روی مصحف برای نماز تراویح برای کسی که قرآن را حفظ ندارد جایز است.» (مجموع فتاوی ابن باز) (11/117).

خلاصه بحث و نتیجه گیری نهایی:

بطور خلاصه باید گفت اگر: نیازی برای این عمل باشد، مثلاً امام یا نمازگزار حافظ قرآن یا قسمتی از آن نباشد، میتواند تلاوت قرآن را در نماز از روی مصحف بجاء آورد، فرق نمیکند نماز تراویح باشد، یا نماز های نفل و سایر نماز های سنت باشد. همچنین اگر نیاز ضروری حکم نماید، برای نماز فرض نیز جایز است.

و فرق ندارد که نمازگزار امام باشد یا به تنهایی نماز می خواند. اما برای مامومین جایز نیست، زیرا آنها باید شنونده ی قرائت امام باشند و نیازی به قرائت ندارند بجز سوره ی فاتحه.

همچنین اگر امام در قرائت خود فراموش کرد که قسمتی را بخواند، مامومین می توانند با قرائت آن قسمت فراموش شده آنرا برای امام اصلاح کنند تا امام متوجه شود. ولی اگر اشتباه تجویدی مرتکب شد، بهتر است مامومین چیزی نگویند و ساکت بمانند، زیرا اشتباه تجویدی در سوره ی بعد از فاتحه ضرری به اصل نماز نمی رساند ولی تذکر مامومین به اشتباه تجویدی امام در این مواقع منجر به تشویش امام و بقیه خواهد شد.

تلاوت قرآن کریم با سرعت در نماز:

در مورد اینکه در نماز سوره های قرآنی با سرعت و یا آهسته خوانده شود، علماء سه قولی را در این باب نگاشته اند که مختصر آن عبارت است از:

1- مرتبه « تحقیق »:

کلمه « تحقیق » یعنی « تأکد کردن »، و بطور خلاصه معنی « تحقیق » اینست: قرائتی که در نماز تلاوت میگردد، باید آهسته خوانده شود با مراعات احکام تجوید بدون هیچگونه زیاده روی.

2- مرتبه « حذر »:

کلمه « حذر » یعنی « سرعت »، و بطور خلاصه « حذر » به قراءتی گفته میشود که سریع خوانده میشود ولی احکام تجوید کاملاً در آن مراعات میشود بدون هیچ کمبود.

3- مرتبه « تدویر »:

کلمه « تدویر » یعنی « حلقه و یا دایره قرار دادن »، و بطور خلاصه به قراءتی گفته میشود که ما بین قراءت « تحقیق » و قراءت « حذر » باشد، یعنی ما بین قراءت سریع و قراءت بطیء (کند) باشد. یعنی نه چندان سریع و نه چندان بطی و آهسته.

حکم خواندن سوره های قرآن با ترتیل در نماز:

اما در مورد اینکه چه قرائتی بهتر است یعنی قراءت ترتیل آهسته و یا قراءت ترتیل حذر و سریعتر، علماء اختلاف نظر دارند، بعضی از آنها نظرشان بر اینست که خواندن قرآن بیشتر با قراءت سریعتر بهتر میباشد، از آنجاییکه از عبدالله بن مسعود رضی الله عنه روایت شده است که پیامبر صلی الله علیه و سلم فرمودند: « مَنْ قَرَأَ حَرْفًا مِنْ كِتَابِ اللَّهِ فَلَهُ حَسَنَةٌ، وَالْحَسَنَةُ بِعَشْرِ أَمْثَلِهَا لَا أَقُولُ: الْم حَرْفٌ، وَلَكِنْ: أَلِفٌ حَرْفٌ، وَلَا مٌ حَرْفٌ، وَمِيمٌ حَرْفٌ » (روایت ترمذی)، یعنی: (کسیکه یک حرف از کتاب خدا را بخواند، بر او یک نیکی است و نیکی به ده چند آن، نمی گویم که الم یک حرف است، بلکه الف یک حرف است و لام یک حرف و میم یک حرف).

بنابراین هر چه سریعتر بخواند قراءت بیشتری را میکند و نتیجتاً ثواب بیشتری را کمایی میکنند. ولی اکثریت از علماء قدما (پیشین) و معاصر اینست که قراءت که با ترتیل آهسته و با تدبر خوانده شود، بهتر میباشد، حتی اگر کمتر هم بخواند. این علماء به این آیه قرآنی استدلال مینمایند: « أَفَلَا يَتَدَبَّرُونَ الْقُرْآنَ أَمْ عَلَى قُلُوبٍ أَقْفَالُهَا » (سوره محمد: آیه 24) (مگر قرآن را تدبر نمیکنند یا بر دلهایشان قفل نهاده شده است؟)

شیخ ابن قیم جوزیه در کتابش (زاد المعاد) مینویسد: «قول احسن ودرست در این مسئله اینست که پاداش قرائت ترتیل با تدبر بزرگتر و بالاتر و با ارزشمندتر است در حالیکه پاداش قرائت سریعتر بیشتر است، ولی قرائت اولی (ترتیل آهسته با تدبر) مانند کسی است که يك عدد گوهر گرانبها را صدقه داده باشد، و یا يك برده ارزشمند را آزاد کرده باشد، و قرائت دومی (سریعتر و بیشتر) مانند کسی است که مقدار زیادی پول را صدقه داده باشد و یا برده های ارزان قیمت زیادی را آزاد کرده باشد».

در نهایت باید گفت که: پاداش ترتیل با تدبر بیشتر است از قرائت سریعتر و بیشتر ولی بدون تدبر. در روایتی از شعبه چنین روایت شده است که ابو جمره به ابن عباس گفت: من کسی هستم که قرآن را سریع قرائت میکنم و گاهی قرآن را در يك شب يك و یا دوبار ختم میکنم! ابن عباس به او گفت: اگر يك سوره را بخوانم برای من پسندیده تر است تا اینکه مثل تو انجام دهم، ولی اگر ناچاراً خواستی سریعتر بخوانی پس با قرائتی بخوان که گوشه‌ای آنرا بشنود و قلبت آنرا درك کند.

لذا بعضی از علماء سلف حتی يك آیه در نماز شب تا صبح تکرار میکردند، مثلاً عمر بن عبدالعزیز در نماز شب گاهی فقط يك آیه را میخواند و تکرار میکرد و آن عبارت بود از «و قفوهم انهم مسئولون»، یعنی: (و آنها را بازدارید تا پرسان شوند)، زیرا او خلیفه بود و از حال و احوال روز قیامت که از رعیتش از او سؤال کرده میشود میترسید، لذا فقط این آیه را تلاوت

میکرد و از شب تا صبح میگریست.

خلاصه بحث:

بطور خلاصه باید به عرض برسانم که: قرائت با ترتیل هر يك از مراتب سه گانه که در فوق تذکر یافت یعنی (تحقیق، حذر، تدویر) در نماز جائز است ولی ثواب آنها مختلف هست، ولی قرائتی که بصورت زمزمه و بسرعت خوانده شوند بصورتیکه معلوم نشود که آن قارئ چه میخواند، این نوع قرائت جائز بصورت مطلق جایز نمی باشد، زیرا هدف قراءت قرآن تدبر و فهم معانی آن میباشد نه اینکه يك مسئولیتی را از گردن خود بیاندازد و آنرا رها سازد. مثلیکه در کشورما در برخی از مساجد، در ماه مبارک رمضان در نماز تروایح، ختم های قرآن عظیم الشان، صورت میگرد که نه قاری ونه مقتدیان به مفهوم آن پی میبرند ونه از فیض قرآن عظیم الشان مستفید میشوند.

خواندن نماز پشت امامی که قرائتش خوب نیست؟

در این مورد حکم شرع همین است که مسلمان کوشش کند که پشت امامی نماز بخواند که قرائت آن کامل و صحیح باشد، ولی اگر نمازگزار معلوماتی داشته باشد که قرائت فلان ملا امام خوب نیست، پس بهتر است، پشت آن امام نماز نخواند، و حکم شرعی نیز همین است که خواندن نماز پشت آن درست نیست. بطور مثال اگر نمازگزار تثبیت نمود که در قرائت سوره ی فاتحه اشتباهاتی از امام رخ میدهد که بجای (انعمت) (انعمت) میخواند و به این قرائت معنی بصورت مطلقى عوض میشود، در این صورت، اساساً خواندن نماز پشت همچو امام جایز نیست. در قدم اول سعی و کوشش بعمل آید تا اشتباه امام اصلاح گردد، در صورتیکه امام به اشتباه قرائت خویش قناعت نمود و قرائت خویش را اصلاح کرد پس چه بهتر و اگر نه، در صورت امکان کوشش بعمل آید تا امام بهتری در قرائت جاگزین این امام گردد. (غرض تفصیل موضوع مراجعه شود به: فتاوی انجمن دایمی مباحث علمی و افتاء)

حکم رفتن به مساجد که امام اش خوش آواز است

در بسیاری از اوقات دیده شده که در برخی از مناطق مسلمانان و نماز گزاران میگوشتند با طی کردن فاصله های زیاد خود را به مساجد برسانند که امام آن مسجد دارای قرائت خوش آوازی باشد، و میخواهند به رسم ثواب خود را در وقت نماز به این مساجد برسانند.

همه علماء در این مورد هم نظر اند که این سعی نماز گزاران قابل قدر بوده. و در شرع اسلام کدام ممانعتی در آن دیده نمیشود، ولی علماء بدین عقیده اند، که بهتر است، مسلمانان در مسجدهای قریه خودش نماز بخواند، زیرا فلسفه ی نماز جماعت این است که مردم در کنار خود و مسجد خودشان جمع شوند، تا مساجد از مردم خالی نشوند و از طرف دیگر مسجدی که

امام آن خوش‌آواز است زیاد مورد بیز و بار قرار نگیرد ، زیرا ازدحام در يك مسجد ممكن است ایجاد پرابلم های متعددی گردد . بنابراین از نظر علماء اسلام همین بهتر و ثوابتر است ، که هر کس در مسجد محله‌ی خودش باقی بماند ، و بدین صورت از مسجد خویش حمایت نموده و جماعت را در آنجا اقامه کند و وحدت مسلمان را در محله خویش تقویه بدارد . (تفصیل موضوع : کتاب الدعوة (2/200) شیخ ابن عثیمین) .

دلیل خفیه خواندن نماز ظهر و عصر

برای یک فرد مسلمان در بجا آوردن نماز قاعده کلی حدیثی پیامبر صلی الله علیه وسلم است که میفرماید : « صلوا کما رأیتمونی اصلی » (نماز بخوانید همانگونه که می بینید من نماز می خوانم .)

بنابراین طبق سنت نبوی نمازهای قرائت در نمازهای (ظهر و عصر) بطوری سری یعنی خفیه بجا می‌گردد و در نمازهای (صبح و مغرب و عشاء) قرائت بصورت جهریه بعمل می‌آید . این بدین معنا است که : رسول الله صلی الله علیه وسلم در دو رکعت نماز صبح و دو رکعت اول نماز مغرب و عشاء قرائت قرآن را با صدای بلند می‌خواند . و در نمازهای ظهر و عصر و رکعت سوم نماز مغرب و دو رکعت آخر نماز عشاء قرائت را آهسته می‌خواند . صحابه و نماز گزاران که با پیامبر صلی الله علیه وسلم نماز بجا می‌آوردند ، قرائت پیامبر اسلام را در نمازهای سری (آهسته) با حرکت فک مبارک ایشان و گاهی با شنیدن آیه‌ای، درک می‌کردند . (بخاری و مسلم) .

و این امر جزو مستحبات است و ما باید در خفیه یا جهریه خواندن نمازها تابع روش نماز پیامبر صلی الله علیه وسلم باشیم .

شیخ البانی در ارواء الخلیل می‌فرماید : (این مورد از جمله مواردی است که همه مسلمانان به آن اتفاق نظر دارند (الارواء ، 345) .

همچنین در نمازهای جمعه و عیدین (عید رمضان و قربان) و نماز طلب باران (بخاری و ابوداود) و آفتاب گرفتگی (بخاری و مسلم) ، پیامبر صلی الله علیه وسلم قرائت را با صدای بلند ، می‌خواند . (بخاری و مسلم) .

اما قرائت بلند و آهسته خواندن در نماز شب :

رسول الله صلی الله علیه وسلم نمازهای شب را گاهی با صدای بلند و زمانی آهسته می‌خواند . و هنگامی که در خانه نماز می‌خواند ، اهل خانه ، صدایش را می‌شنیدند . (ابوداود و ترمذی (در الشمائل) با سند حسن) . و گاهی اتفاق می‌افتاد که صدای مبارکش هنگام قرائت ، بیرون از خانه نیز شنیده می‌شد .

پیامبر صلی الله علیه وسلم به ابوبکر و عمرت نیز توصیه نمود که چنین کنند ، و این زمانی بود که در یکی از شبها گذرش به

ابوبکر افتاد، دید که نماز را با صدای آهسته می‌خواند و عمر را دید که با صدای بلند نماز می‌خواند، روز بعد که آنها به محضر رسول‌الله صلی الله علیه وسلم شرفیاب شدند، رسول اکرم صلی الله علیه وسلم فرمود: ای ابوبکر! تو را در حالی دیدم که نماز را با صدای آهسته می‌خواندی؟ ابوبکر گفت: چون می‌خواستم صدایم را فقط خدا بشنود.

به عمر نیز فرمود: تو را در حالی دیدم که صدایت را بلند بود؟ گفت: ای رسول خدا! می‌خواستم افراد خوابیده را بیدار کنم و شیطان را طرد نمایم.

رسول‌الله صلی الله علیه وسلم به آنها فرمود: ای ابوبکر! تو کمی صدایت را بلند کن و ای عمر! تو اندکی صدایت را پایین بیاور (ابوداود با تصحیح حاکم و موافقت ذهبی). و می‌فرمود: کسی که قرآن را با صدای بلند تلاوت کند، مانند کسی است که آشکارا صدقه دهد و کسی که آن را با صدای آهسته بخواند، مانند کسی است که پنهانی صدقه دهد.

و جهر خواندن نمازهای مذکور در نماز جماعت است ولی جزو رکن نیست بلکه باید به تبعیت از پیامبر صلی الله علیه وسلم بصورت جهر خوانده شوند و لذا سنت هستند.

زیرا همیشه ایشان در جماعت نمازهای مذکور را بصورت جهر خوانده اند و پیامبر صلی الله علیه وسلم برای اصحاب خویش می‌فرمود: «همان‌گونه که من نماز خواندم، نماز بخوانید».

لذا ما نیز باید جهری بخوانیم تا نمازی کامل داشته و ثواب آن بیشتر گردد. «و اگر کسی آنرا ترک کند و نمازهای جهری را بصورت سری بخواند ترک سنت نموده ولی نمازش باطل نمی‌شود. (در این مورد غرض معلومات مزید مراجعه فرماید به «فتاوی اللجنة الدائمة والبحوث 392/6»).

رعایت و ترتیب قرائت سوره ها در نماز

رعایت ترتیب سوره ها در نماز طوریکه در فوق یاد آور شدیم ، یک امری (اجتهادی) است نه (توفیقی) ؛ علمای که به رعایت ترتیب سوره ها در نماز حکم مینمایند ، بدین علت است که در زمان صحابه مصاحفی که در دست صحاب کرام قرار داشت ، ترتیب سوره‌ها در آنها متفاوت بوده و در حدیث صحیح نیز آمده است که : «پیامبر صلی الله علیه وسلم در نماز تهجد سوره ی بقره ، سپس سوره ی نساء و سپس سوره ی آل عمران را می‌خواند» (مسلم 772) .

بنا بر این قول نمی‌توان بر کسی که سوره ای را بر سوره ای مقدم می‌خواند ایراد گرفت، این تقدیم و تأخیر چه در یک رکعت انجام بگیرد و چه در دو رکعت. با این وجود مسلمانان بعد از دوران صحابه بر همگام شدن با ترتیب موجود در قرآن و ناپسند بودن عدم رعایت آن اجماع کرده اند.

ولی هستند علمای اسلام که استدلال می‌آورند که اگر کسی در نماز ترتیب سوره در قرائت خویش مراعات نکند این گناهکار میشود . چرا که این شخص با ترتیب مصاحف مسلمین و قاریان و تمام نمازگزاران ممالک اسلامی مخالفت کرده است.

ولی با آنها اگر نمازگزار این عمل را به ندرت، یا به نیت بیان جواز، یا از روی فراموشی و یا ندانستن انجام دهد و یا سوره‌ای که در رکعت اول می‌خواند از سوره‌ی بعد طولانی‌تر است) مانند خواندن سوره‌ی قدر بعد از سوره‌ی بینه) در این صورت شخص با این اجتهاد معذور به شمار می‌رود. (برای تفصیل موضوع مراجعه شود به فتوای با امضای شیخ ابن جبرین).

فتوای امام ابوحنیفه (رح) در مورد خواندن سوره فاتحه در نماز

قبل از همه باید گفت که امامان ثلاثه هر یک (امام مالک ، امام شافعی ، و امام احمد) در این مورد متفق القول اند که : قرائت فاتحه در تمامی رکعت های نماز، فرض و رکن می باشد ، و اگر نمازگزار عمدا در یکی از رکعتهای نماز خود قرائت فاتحه را ترک کند نمازش باطل می شود. اما اگر سهوا خواندن فاتحه را در یکی از رکعت ها فراموش کرد، او بایستی رکعت دیگری را بجای آن رکعت ناقص بخواند و در انتها بعد از سلام دو سجده ی سهو بجای بعمل آرد و باز سلام دهد. و در این حکم هیچ تفاوتی بین نمازهای فرض و نوافل (سنت) وجود ندارد. و دلیل آنها بر این حکم، این فرموده پیامبر صلی الله علیه وسلم است که می فرماید: «لاصلاة لمن لم یقرأ بفاتحة الكتاب». «کسی که سوره فاتحه را (در نمازش) نخواند، نمازش قبول نیست». متفق علیه و این حکم (حدیث) عام می باشد، یعنی شامل هر نماز فرض یا سنت و شامل تمامی رکعت های نماز می گردد، یعنی قرائت فاتحه در تمامی رکعت های نماز فرض و سنت، واجب (رکن) می باشد. اما امام ابوحنیفه در این مورد میفرماید: قرائت سوره فاتحه در نماز، فرض و رکن نیست، بلکه واجب است. طوریکه اگر نماز گزار قرائت سوره فاتحه را در نماز عمدا یا سهوا دریکی از رکعت های نمازش ترک کند، نماز وی باطل نمیگردد .

یادداشت:

(فرض و واجب در نزد احناف دو حکم متفاوت میباشد که در اخیر این بحث توضیح گردیده است :)
اگر بخواهیم کمی بیشتر نظر امام ابوحنیفه را در این خصوص بیان کنیم، باید گفت که:

امام صاحب ابوحنیفه در استدلال خویش می افزاید : قرائت سوره فاتحه در دو رکعت اول نمازهای فرض، واجب است ولی در دو رکعت آخر نمازهای فرض، قرائت فاتحه مستحب است نه واجب، ولی در تمامی رکعت های نماز سنت (یا نوافل) قرائت سوره فاتحه واجب میباشد ، حتی اگر نماز سنت چهار رکعتی باشد. و منظور امام ابوحنیفه از واجب بودن قرائت فاتحه در دو رکعت اول نمازهای فرض، این نیست که اگر کسی در این دو رکعت فاتحه نخواند نمازش باطل می شود بلکه در نظر وی اگر کسی در این دو رکعت فاتحه نخواند گناهکار خواهد بود با این وجود نمازش صحیح است.

ولی در نظر ائمه ی سه گانه، قرائت فاتحه رکن است، یعنی اگر کسی عمداً فاتحه را نخواند نمازش باطل است.
در نظر امام ابو حنفیه، مطلق قرائت قرآن (هر سوره یا آیه ای که باشد) رکن است، نه اینکه حتما سوره ی فاتحه قرائت شود، زیرا خداوند متعال در مورد نماز شب می فرماید:
«فَأَقْرَأُوا مَا تيسَّرَ مِنْهُ» (سوره مزمل 20). یعنی: پس به اندازه ای که برای شما ممکن است از آن تلاوت کنید.

آنچه که در اینجا واجب شده است قرائت قرآن در نماز است و این چیزی است که نمازگزار به آن مکلف شده است، همانطور که پیامبر صلی الله علیه وسلم می فرماید: «إِذَا قُمْتَ إِلَى الصَّلَاةِ فَاسْبِغِ الوُضوءَ ثُمَّ اسْتَقْبِلِ الْقِبْلَةَ فَكَبِّرْ ثُمَّ اقْرَأْ مَا تيسَّرَ مَعَكَ مِنَ الْقُرْآنِ» یعنی: هر گاه خواستی نماز بخوانی به نحوه احسن وضوء بگیر، سپس رو به قبله تکبیر بگو و سپس هر چه از قرآنی برایت مقدور است بخوان. (روایت بخاری).
پس قرائت قرآن در نماز فرض است ولی قرائت فاتحه مفروض نشده است. اما با این وجود خواندن فاتحه در دو رکعت اول نمازهای فرض واجب است ولی فرض نیست، و در مابقی رکعات دیگر مستحب است.

یعنی اگر کسی در دو رکعت اول نماز فرض بجای فاتحه سوره ی دیگری را بخواند نمازش صحیح است، ولی چون واجبی را (خواندن فاتحه) ترک کرده است چنانچه عمدی باشد بر او لازمست تا نمازش را تکرار کند هرچند که اگر چنین نکند (یعنی نمازش را تکرار نکند) باز نمازش صحیح است ولی گناهکار خواهد شد.
و چنانچه سهوا خواندن فاتحه را در آن دو رکعت اول فراموش کند بر او واجب است تا در انتهای نمازش سجده ی سهو بجای آورد و اگر چنین نکند (یعنی سجده ی سهو نبرد) بر او واجب است تا نمازش را تکرار کند، و اگر نمازش را تکرار نکند باز نماز وی صحیح است.

و این حکم برای نمازهای فرض بود، اما امام ابوحنفیه در مورد حکم خواندن فاتحه در نمازهای سنت (نوافل) می گویند که:
خواندن فاتحه در تمامی رکعت های نمازهای سنت (نوافل)، واجب است، حتی اگر کسی نماز سنت را چهار رکعت بخواند، مثلاً چهار رکعت نماز سنت قبل از نماز ظهر را بایک سلام بخواند، در این حالت بر او واجب است تا در هر چهار رکعت فاتحه را بخواند، زیرا هر دو رکعت از نماز سنت، خود نماز مستقلی است و اگر کسی دو نماز سنت را به هم وصل نماید و بصورت چهار رکعتی با یک سلام بخواند، در اینحالت هر دو رکعت از این نماز، خود نماز مستقلی محسوب می شود، و از آنجایی که خواندن فاتحه در دو رکعت اول هر نمازی واجب است پس او بایستی در هر چهار رکعت این نماز سنت، فاتحه را بخواند چون دو رکعت آخر آن نیز خود نماز مستقلی است که بایستی در آن نیز فاتحه خواند به مانند دو رکعت اول.

همچنین نماز وتر نیز این حکم را دارد و قرائت فاتحه در تمامی رکعات آن واجب است، زیرا نماز وتر نیز جزوی از نوافل می باشد پس حکم آن نیز به مانند حکم دیگر نوافل خواهد بود.

و این نظر امام ابوحنفیه و دلیل آنها برای این حکم بود. اما حقیقت آنست که رأی جمهور علماء (امام مالک و شافعی و احمد) راجح و صحیح می باشد، زیرا پیامبر صلی الله علیه وسلم فرمودند: «لَا صَلَاةَ لِمَنْ لَمْ يَقْرَأْ بِفَاتِحَةِ الْكِتَابِ» «کسی که سوره فاتحه را (در نمازش) نخواند، نمازش قبول نیست».

و می فرمایند: «من صلی صلاة لم یقرأ فیها بفاتحة الكتاب فهی خداج، هی خداج، هی خداج غیر تمام» یعنی: کسی که نماز بخواند و در آن سوره فاتحه را نخواند، نماز او ناقص

و فاسد و باطل است. احمد و شیخین (مسلم و بخاری) آنرا روایت کرده اند. و نماز ناقص بعنوان نماز حقیقی شمرده نمی شود. و در روایت رفاعه بن رافع در حدیث مشهور «مسیء صلاة» آمده است که پیامبر صلی الله علیه وسلم کسی که نمازش را بد خوانده بود دستور داد که سوره فاتحه را بخواند و فرمود: «ثم افعل ذلك فی صلاتک کلها» «و این عمل (خواندن فاتحه) را در تمام رکعات نمازت انجام بده». متفق علیه

همچنین از ابو قتاده ی انصاری رضی الله عنه روایت است که گفت: «كَانَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَقْرَأُ فِي الرَّكْعَتَيْنِ الْأُولَيَيْنِ مِنْ صَلَاةِ الظُّهْرِ بِفَاتِحَةِ الْكِتَابِ وَسُورَتَيْنِ، يُطَوِّلُ فِي الْأُولَى، وَيُقْصِرُ فِي الثَّانِيَةِ، وَيُسْمِعُ الْآيَةَ أَحْيَانًا، وَكَانَ يَقْرَأُ فِي الْعَصْرِ بِفَاتِحَةِ الْكِتَابِ وَسُورَتَيْنِ يُطَوِّلُ فِي الْأُولَى، وَيُقْصِرُ فِي الثَّانِيَةِ، وَفِي الرَّكْعَتَيْنِ الْأُخْرَيَيْنِ بِأَمِّ الْكِتَابِ، وَكَانَ يُطَوِّلُ فِي الرَّكْعَةِ الْأُولَى فِي صَلَاةِ الصُّبْحِ، وَيُقْصِرُ فِي الثَّانِيَةِ». (بخاری 776). یعنی: رسول الله صلی الله علیه وسلم در دو رکعت اول نماز ظهر و عصر سوره ی فاتحه و دو سوره دیگر می خواند، به گونه ای که در رکعت اول، نماز را طولانی و در رکعت دوم کوتاه می خواند، و گاه گاهی بعضی از آیات را بلند می خواند تا بشنویم، و در دو رکعت بعدی از این دو نماز فقط سوره فاتحه می خواند، همچنین رکعت اول نماز صبح را طولانی و رکعت دوم را کوتاه می خواند.

از طرفی پیامبر صلی الله علیه وسلم خود همواره در نماز فاتحه را خوانده و می فرماید: «صَلُّوا كَمَا رَأَيْتُمُونِي أُصَلِّي». با توجه به این احادیث در می یابیم که قرائت فاتحه در تمامی رکعات نماز رکنی از ارکان آن می باشد و این احادیث، از جمله حدیث «مسیء صلاة» آیات مورد استناد حنفیه را مقید می کنند، و از طرفی حفظ و خواندن فاتحه برای مسلمین میسر و ممکن می باشد. و بعضی گفته اند که آیه ی «فَاقْرَأُوا مَا تيسَّرَ مِنْهُ» در مکه نازل شده و در مورد نماز شب بوده، ولی بعداً حکم آن نسخ شده و قرائت فاتحه فرض شده است.

قرائت سوره فاتحه برای امام و مأموم در نماز:
البته در پایان متذکر می شویم که این مباحث مربوط به مطلق قرائت فاتحه یا عدم آن در نماز بود، اما علماء در مورد حکم قرائت نظریات کلی علماء در مورد خواندن سوره فاتحه برای مأموم در نماز های جهریه و سریه متفاوت بوده و بصورت ذیل جمع بندی و خلاصه گردیده است.

- 1- امام شافعی میفرماید : قرائت سوره فاتحه برای مأموم در هر چهار رکعت واجب است.
 - 2- امام احمد میفرماید : قرائت سوره فاتحه برای مأموم در دو رکعت نماز جهری خوانده نشود.
 - 3- امام ابوحنیفه میفرماید : قرائت سوره فاتحه برای مأموم در هر چهار رکعت واجب نیست و حتی گفته اند که مکروه نیز میباشد .
- با در نظر داشت نظریات علماء که فوق بدان اشاره شد ، مطابق احادیث وارده در این مورد نظر امام صاحب شافعی صحیح بنظر میرسد .

یادداشت فقهی:

تقسیمبندی احکام نزد امام ابوحنیفه قرار ذیل میباشد :
 قبل از همه باید گفت که در شرع احکام تکلیفی بدون نوع تقسیمبندی گردیده است که تفاوت چندان با هم ندارد .
 - تقسیمبندی حنفی .

- تقسیمبندی جمهور علماء .

احکام تکلیفی نزد علمای حنفی بصورت ذیل است:

- 1- فرض،
 - 2- واجب،
 - 3- مندوب (یا همان مستحب و یا سنت)،
 - 4- حرام ،
 - 5- کراهت تحریمی ،
 - 6- کراهت تنزیهی،
 - 7- مباح یا حلال،
- اما احکام تکلیفی نزد جمهور فقهای اسلام بصورت ذیل است:
- 1- واجب،
 - 2- مندوب (یا همان مستحب و یا سنت)،
 - 3- حرام ،
 - 4- کراهت،
 - 5- مباح یا حلال،

اما سبب اختلاف این تقسیم بندی در نحوه نگرش دو طرف به ادله احکام است:

از نظر امام ابوحنیفه (رح) هر امری که از قرآن اثبات شود آنرا فرض می نامند و هر امری که از احادیث نبوی اثبات شود آنرا واجب مسمی مینمایند.

ولی جمهور علماء هر امری را چه از قرآن و چه از احادیث ثابت شوند بدان واجب گویند و لذا فرض و واجب نزد جمهور علماء به یک معنی است و هیچ تفاوتی برای آن قائل نیستند. همچنین در مورد حرام و کراهت؛ حنفی ها هر گونه نهی را که از قرآن اثبات شود آنرا حرام گویند ولی اگر نهی از احادیث ثابت شوند آنرا کراهت تحریمی می نامند که البته هر دو نوع یعنی هم حرام و هم کراهت تحریمی نزد حنفیه مشمول عقاب و عذاب هستند.

ولی جمهور علماء مجددا در این حکم نیز تفاوتی بین قرآن و احادیث در اثبات امر یا نهی قرار نداده اند و هرگونه نهی را چه از قرآن و چه از احادیث حرام می دانند.

کراهت تنزیهی نزد امام ابو حنیفه به اموراتی گویند که شارع از مخاطب خود می خواهد که از آن عمل مکروه دست بردارد ولی با انجام آن عمل توسط فرد عقابی مشمول وی نمی شود هرچند لومه خواهد شد و بنابراین کراهت تنزیهی نزد امام ابو حنیفه همان کراهت نزد جمهور علماء ست و کراهت تحریمی نزد حنفی همان حرام نزد جمهور است.

حال با توجه به مطالب فوق:

اگر در محدوده « امر شارع به مخاطب» بحث نماییم، می توان امورات مطلوب را بصورت زیر درجه بندی کرد:

1- واجب یا فرض، که مکلفین موظف به انجام واجبات هستند و اگر انجام دهند پاداش می گیرند و اگر ترک نمایند خود را مشمول عذاب می کنند، مانند روزه ماه رمضان (البته روزه ماه رمضان نزد امام ابو حنیفه فرض است زیرا روزه رمضان امری است که در قرآن است)

2- مستحب، که شارع از مکلفین می خواهد آنرا انجام دهند چنانکه با انجام آن امر مستحب خود را مشمول پاداش نموده ولی با ترک آن عذاب داده نمی شوند. مانند روزه سنت ماه شوال، البته مستحب خود به چندین درجه تقسیم می شود:

- سنت مؤکده:

آن سنتهایی که پیامبر صلی الله علیه وسلم بر آنها تداوم داشته اند مانند نماز سنت قبل از نماز صبح.

- سنت غیر مؤکده:

آن سنتهایی که پیامبر صلی الله علیه وسلم همیشه بر آنها دوام نداشته اند مانند چهار رکعت نماز سنت قبل یا بعد از نماز ظهر (البته دو رکعت بعد یا قبل جزو سنت مؤکده هستند)

- فضیلت یا سنن زائده، مانند پیروی کردن از روش خوردن و نوشیدن پیامبر صلی الله علیه وسلم و بطور کلی برخی از

آداب مانند آداب غذا خوردن و آشامیدن و پوشیدن و غیره موارد فوق از جمله امورات مطلوب شارع از مکلف است و بعد از آنها موارد زیر مطرح هستند:

3- حرام، که شارع از مکلف می خواهد از انجام امورات حرام

دوری نماید و چنانکه آن اعمال حرام را انجام دهد خود را مشمول عقاب و عذاب قرار داده است و اگر از آن کناره گرفت ماجور خواهد بود. مانند نهی شارع از خوردن ربا.

4- مکروه، که عبارتست از اموراتی که شارع از مکلف می خواهد آنرا انجام ندهد ولی الزامی نیست و با انجام آن اعمال مکروه عذاب نمی بیند هرچند مورد سرزنش شارع است مانند خوردن و نوشیدن با دست چپ.

5- مباح یا حلال، اموراتی که شارع مکلف را بر انجام یا ترک آنها مخیر گردانیده است مانند خوردن میوه جات.

البته واجب نیز به اقسام مختلفی تقسیم می شود که از تفصیل موضوع در اینجا گذشته و بر همین مختصر اکتفا می نمایم ، غرض توضیح بیشتر خوانندگان محترم می توانند به کتابهای اصول فقه مراجعه نمایند.

قرائت در نماز بزبان مادری:

قبل از همه باید گفت که : عدم بجاء آوردن نماز بزبان مادری غیر عربی بر این مفهوم است که هدف نماز وادای آن بزبان غیر عربی فاقد اهمیت شرعی است. لفظ و محتوی قرآن کریم مقدس است و مسلمان باید نماز را به زبان عربی و یا هم نماز خویش را به همان الفاظ و کلماتی بجاء آورد آنطوریکه پیامبر اسلام بجاء آورده است. برخی از علل ودلایلی که چرا ما نمیتوانیم نماز خویش را بزبان غیرآنچه به آن قرآن کریم نازل شده، بجاء آوریم ذیلاً تذکر خواهیم داد:

اول: تعبدی و توقیفی بودن عبادت نماز:

تعبدی و توقیفی بودن عبادت نماز به زبان بدین معنا است که: شریعت اسلام هدایت اکید فرموده است که نماز را باید به بزبان عربی بجاء آوریم . از جانب دیگر باید گفت که حکمت، فلسفه و روح عبادت بر تسلیم و تعبد استوار است. انسانیکه می خواهد عبادت پروردگار را بجاء آورد باید آنرا بترتیب انجام دهد ، آنطوریکه پروردگار با عظمت ما از ما توقع دارد. اولتر همه و محتوی کلام درین بحث بسیار کهنه و تاریخی در اسلام است که آیا متن و یا هم معنای قرآن کریم مقدس است؟ آیا کسیکه قرآن کریم یا حتی بدون فهم معنای آن میخواند ثواب دارد یا معنای آنرا؟ جواب کاملاً واضح است که متن و معنای قرآن کریم هر دو مقدس است. تلاوت نصوص شرعی به شکل که نازل شده مقدس، خوندان و قرائت آن ثواب دارد.

و اما مسأله قرائت در نماز:

در مورد مسأله قرائت در نماز اصل کلی وقاعد ه ای اساسی حکم پروردگار با عظمت و پیامبر صلی الله علیه وسلم است ، که میفرماید : « صلوا کما رایتمونی اصلی » (همانگونه که می بینید من نماز می خوانم ، نماز خوانید.) . بناً مطابق حکم شرعی نماز باید همان طوری خوانده شود ، طوریکه آنرا پیامبر صلی الله علیه وسلم بجاء می آورده و یا هم به ترتیبی خوانده شود ، که از طرف شارع بالای ما واجب گردیده است . ولی در این هیچگونه شکی نیست که : یک نفر مسلمان میتواند در خارج از وقت نماز، با هر شکل و به هر زبانی که دلش میخواهد عبادت کند و با پروردگار خویش مصروف راز و نیاز گردد.

طبیعی است که عدم توجه به خواست الهی و عمل کردن هر شخص بنا بر خواست خود، با روح تعبد و تسلیم سازگار نیست.

دوم: نماز رمز ایجاد وحدت بین مسلمانان است:

خواندن نماز بزبان عربی و یا دقیق تر بگویم به همان طریق که فرض گردیده، طریقه، راه و رسم پیامبر محمد صلی الله علیه وسلم زمینه را برای، وحدت جهانی بین مسلمانان ایجاد مینماید. بجا آوردن نماز بزبان و رسم که فرض شده یعنی به زبان عربی بمثابه ایجاد زبانی مشترک میان همه پیروان اسلام و در نهایت امر وحدت و پیوند جهانی دینی بین مسلمین به شمار میرود. تلاش برای از بین بردن چنین وحدت همان چیزی است که دشمنان اسلام آنرا میخواهند و به آن دامن میزنند. از جانب دیگر، زبان عربی زبان يك قوم نیست، بلکه زبان عربی به مثابه زبان وحی بر تمام مسلمانان دارای مقام و اهمیت خاصی میباشد.

اشنای و تکلم و قرائت بزبان عربی، و بجا آوردن نماز بزبان قرآن عظیم الشان و طریقه پیامبر اسلام محمد صلی الله علیه وسلم بزبان عربی برای مسلمان امکان آنرا میدهد که با کلام الله (قرآن) هدایات پیامبر صلی الله علیه وسلم (سنت) رابطه مستقیم، بهتر و دایمی داشته باشد.

تکلم، سخن زدن و بجا آوردن نماز بزبان عربی سبب آن میشود که مسلمان نه تنها با کتاب الله و سنت پیامبر صلی الله علیه وسلم آشنایی مستقیم پیدا کند، بلکه به فهم زبان عربی میتواند با معارف دینی هر چه بیشتر دسترسی پیدا کند.

- زبان شناسان بدین معترف اند که: زبان عربی زبانی جامع، بلیغ و غنی و در نهایت امر در برگیرنده لطایف و ظرایف بیانی می باشد که کمتر زبانی مروج انسانی از این گستردگی و جامعیت برخوردار است.

یکی از لوازم زندگی مسلمانان و پیروان هر دینی گسترش زبان آن دین می باشد تا راحت تر با متون مورد علاقه خود آشنا شوند.

همچنان باید گفت که: زبان عربی را از لحاظ غنای معنوی و اصطلاحات آن، و از لحاظ مفاهیم و ساختار معنایی، بخصوص در عرصه معارف دینی، نمیتوان با دیگر زبانهای مروج دنیا در مقایسه قرار داد.

از طرف دیگر بخش مهمی از نماز به قرائت سوره هایی از قرآن اختصاص دارد. در این سوره ها اعجاز وجود دارد که بشر توانمندی آنرا ندارد که با دقت و صحت کافی کلام الهی و حیانی را به زبان دیگر ترجمه و آن کلمات را جایگزین متن اصلی و عربی نماید.

به همین علت هم است که ترجمه قرآن کریم عملاً به نحوی تفسیر صورت گرفته میتواند و اطلاق کلمه ترجمه به کتب مندرج معانی قرآن کریم و نصوص شریف افاده دقیق و درست نیست.

بهتر و بجا، است تا عوض جمله و کلمه، (ترجمه قرآن کریم و حدیث و علم تفسیر) کلیمه و جمله، (تفسیر قرآن کریم و حدیث

و علم تفسیر) بکار برده شود .
قابل به تذکر جدی میبینم که درک این مسأله اهمیت بسزای دارد
که دانست، در آنچیزیکه که شرع صراحت دارد جستجوی دلایل
عقلانی اضافی و ضیایی وقت خواهد بود .

با تمام صراحت باید گفت : لطایف قرآنی و خاصیت‌های اعجازی
قرآن نظیر جنبه‌های نحوی و بلاغی و لطایف کلام عرب هم در ترجمه
پشتو و دری قرآن گنجانده نمی‌شود .

بطور مثال پروردگار ما در در سوره قصص آیه 79 می‌فرماید
«فَخَرَجَ عَلَى قَوْمِهِ فِي زِينَتِهِ قَالَ الَّذِينَ يُرِيدُونَ الْحَيَاةَ الدُّنْيَا
يَأْتِيَتْ لَنَا مِثْلَ مَا أُوتِيَ قَارُونُ إِنَّهُ لَذُو حَظٍّ عَظِيمٍ» پس قارون با
کوکبه خود بر قومش نمایان شد، کسانی که خواستار زندگی دنیا
بودند گفتند، ای کاش مثل آنچه به قارون داده شده به ما هم
داده می‌شد، واقعا او بهره بزرگی از ثروت دارد»، معمولا «خرج»
را با «من» یا «عن» می‌آورند به معنای «از»، منتهی در این
آیه با «فی» آمده است و با تبدیل «عن» و «من» به «فی» در
این سوره می‌خواهد بگوید قارون در هاله‌ای از زیور فرو رفته
بود زمانی که ما بخواهیم ترجمه کنیم، نمی‌توانیم به زیبایی
زبان قرآن تضمین را در این آیه به کار ببریم .

- قرآن کتابی است بی همتا که زیبایی ظاهری و عظمت معنوی آن
برابر است. استحکام الفاظ و انسجام کلمات و تازگی افکار
درسبک نوظهور آن چنان متجلی است که پیش از آن که عقول تسخیر
معانی آن گردند، دلها تسلیم آن می‌شوند. در میان پیامبران
هیچ کس مانند پیامبر اسلام نتوانسته است این همه نفوذ کلام
داشته باشد .

- قرآن با سبک خاص خود، هم سرود مذهبی است و هم نیایش الهی
و هم شریعت و قوانین سیاسی و حقوقی و هم نوید بخش و هشدار
دهنده و هم پندآموز و هم راهنما و هدایت کننده به راه راست
و هم بیان کننده قصه و داستان و حکم و امثال .

- قرآن زیباترین اثر به زبان عربی است که در میان کتابهای
مذاهب جهان نظیر ندارد. مسیحیان عرب زبان معترفند که این
کتاب شریف چه تأثیر شگرفی در دل و جان شنوندگان دارد .
مارگریت مارکوس (مریم جمیله) دختر جوان یهودی الاصل امریکایی
در مورد زندگی خویش و این که چگونه به دین اسلام مشرف شد
مینویسد :

وی با شنیدن آیاتی از قرآن مجید چنان شیفته و دلباخته شد
که این مسأله او را به انس دائمی با قرآن و مطالعه و بررسی
پیرامون اسلام فراخواند و در نهایت هدایت او به این دین مبین
و نگارش ده ها کتاب و مقاله در دفاع از اسلام را سبب شد .
بنابراین قرائت آیات الهی در نماز ، بخصوص اگر همراه با
نغمه دل انگیز قرآن، و توجه و تدبر در معانی آیات آن باشد،
چنان تأثیری دارد که ترجمه را بدان راه نیست .

- قرآن عظیم الشان کلام الهی است، زبان قرآن زبان عربی
است و این زبان از تنوع لغات و اصطلاحات و رسایی آن بی نهایت
زبان غنی است.
خواننده محترم!

اگر توجه فرموده باشید که اگر انسان بخواهد به ترجمه هر زبان اقدام کند ولو دقیق و با دقت هم باشد، مقداری از زیبایی‌ها و ظرافت‌های متن اصلی آن به هدر می‌رود و این تنها مختص به ترجمه قرآن نه بلکه يك ترجمه صد درصد وفادار به متن از هیچ يك از شاهکارهای ادبی ممکن نیست، پس به این معنا هم قرآن ترجمه‌ناپذیر است. و با تمام مسولیت باید گفت که هیچ وقت بشریت توانمندی ترجمه کما حقہ قرآن را بدست نخواهد آورد. اعتراف باید کرد که با موجودیت ظرفیت‌های بسیاری عالی در زبان عربی و بخصوص در زبان وحی، مفسرین و مترجمان ما با مشکل معادلیابی زبان مواجه می‌گردند. و زیاتر از اوقات ملاحظه شده است که برای توضیح یک اصطلاح چندین چندین سطر توضیحات ارائه می‌دارند.

اگر تفاسیر بسیاری از دانشمندان و مفسرین را مطالعه نمایم در خواهیم که این مفسرین و مترجمین در بسیاری از موارد بحث ترجمه خارج شده اند و وارد تفسیر میشوند، بنابر همین استدلال و منطق است که برخی از دانشمندان دلیل می‌آورند که قرآن ترجمه پذیر نمی‌باشد.

زبان ترجمه برای بیان معارف و حقایق قرآنی قاصر است، چون نوعی دوگانگی در دو عرصه ظرف و مظلوف وجود دارد؛ یعنی يك حقیقت برتر در عالم الهی و يك ظرف محدود به نام لفظ و معنا در عالم انسانی، که نمی‌تواند حقیقت الهی قرآن را بازتاب کنند.

باید که الفاظ در قرآن بر اساس حکمت خداوند انتخاب شده اند و این الفاظ قدر معلوم حقیقت الهی است و در ترجمه با برگردان کردن این الفاظ به حقیقتی که الله در نظر دارد نمی‌رسیم. دور نه می‌رویم: صرف یک سوره از قرآن عظیم، آنهم سوره حمد را مثال می‌آوریم، تا هنوز در جهان علم، مترجم، لغت‌شناس، مفسری را سراغ نداریم که: ترجمه ای دقیق، جامع و معتبری را از سوره حمد که همه روزه مسلمانان آنرا در نمازها پنجگانه خویش تکرار می‌نمایند آورده باشد.

ترجمه: «بسم الله الرحمن الرحيم» و ترجمه آن بزبان دری:

«شروع میکنم به نام خداوند بخشنده و مهربان» مفسرین مینویسند اگر ترجمه «بسم» «بنام» شود در این مورد مشکلی نیست. اما «الله» قابل ترجمه نیست زیرا «الله» اسم علم (= خاص) است برای خدا و اسم علم را نمیتوان ترجمه کرد.

بطور مثال اگر نام کسی «شمس الدین» حق ندارید او را (آفتاب الدین) صدا کنید. با آنهم اگر دین را هم ترجمه کنید که فارسی/دری شود. مشکل ازین هم پیچیده خواهد شد.

کلمه الله اسم خاص است که مسلمانان بر ذات الله متعال اطلاق می‌کنند، همان‌گونه که یهود خدای متعال را «یهوه» و زردشتیان «اهورا مزدا» می‌گویند. بنابراین نمیتوان «الله» را ترجمه کرد، بلکه باید همان لفظ جلاله را به کار برد. بناً بهتر و دقیق تر خواهد بود که منحیث یک مسلمان و عاشق قرآن

در مکالمات روزه مره خویش از تراجم نام الله تعالی زبان های مختلف خود داری کرد، و عوض آن تا حد توان نام اصلی (الله تعالی) را بکار برد.

ترجمه کلمه «الرحمن» در بسم الله الرحمن الرحيم: ترجمه دری این کلمه چنین است: (بخشاینده) باصراحت و حکم قطعی باید گفت که این ترجمه صد در صد مفهوم (الرحمن) را نمی رساند، زیرا « رحمن » یکی از صفات الله است که شمول رحمت و بخشندگی او را می رساند و این شمول در کلمه بخشنده نیست، یعنی در حقیقت « رحمن » یعنی الله که در این دنیا هم بر مؤمن و هم بر کافر رحم می کند و همه را در مورد لطف و بخشندگی خود قرار می دهد از جمله آن که نعمت رزق و سلامت جسم و امثال آن عطا می فرماید.

ترجمه (الرحيم) در بسم الله الرحمن الرحيم بزبان دری: (الرحيم) ترجمه دری آن میشود: (مهربان) (رحيم) کلمه ای از قرآنی و نام پروردگار است نباید آن را غلط معنی کنیم. اگر (رحيم) «بخشاینده» ترجمه شود معنی تقریباً خوبی خواهد بود، زیرا « رحيم » یعنی خدایی که در آن دنیا گناهان مؤمنان را عفو می کند و صفت «بخشاینده» تا حدودی این معنی را می رساند. بنابر آنچه گفته شد معلوم شد که آنچه در ترجمه « بسم الله » آورده اید بد نیست ولی کامل نیست و از جهتی نیز در آن عدم دقت ها و به توجیه بالا اشتباهاتی هست .

قرآن يك حقیقت آسمانی و يك جریان الهی است و چون این جریان در قالب بیان نازل شده طبیعی است که ظرف نزول آن الفاظ و مفاهیم است و الفاظ و معانی توان صید حقایق الهی را ندارد. لفظ و معنا در حد ظرفیت خود، حیثیت انعکاسی و بازتابی يك حقیقت را دارند.

از سوی دیگر چون قرآن به عنوان «حبل متین» و «عروة الوثقی» معرفی شده و در روایات اسلامی آمده است که سمت از این ریسمان بدست و طرف انسان ها و طرفی از آن به دست خداوند است اقتضای این را دارد که کسانی را که از الفاظ، عبارات، معانی و مفاهیم عبور کرده اند، به حقیقت و فهم درستتری از قرآن را برساند، به عبارت دیگر لفظ و عبارات در مرحله اول قاصر است، از این که حقیقت الهی را برساند، اما وقتی انسان با این حقیقت انس بگیرد از لفظ به معنا و حقایق عبور می کند، ولی اگر کسی بخواهد در حد لفظ و معنا بماند طبیعی است که نمی تواند قدرت بازتابی قرآن را درك کند و از لفظ و معنا انتظار حقیقت را داشته باشد.

- کلمات مترادف به مفهوم اصطلاحی در آن وجود ندارد و در نتیجه الفاظی که در قرآن مترادف به نظر می رسند هر يك حامل خصوصياتی متمایز از یکدیگرند که ترداف را از آن ها سلب می کند.

انتخاب کلمات عربی در قرآن کریم با خصیصه اعجاز توأم است، به عبارت دیگر به جای لغتی که در قرآن کریم، مترادف با لغت دیگر به نظر می رسد، محال است لغت دیگری را به کار برد.

بطور مثال کلمه «خالق»، «بارئ»، «فاطر» در سوره های مختلفی از قرآن کریم بکار رفته است، نمی توان خصوصیات آن ها را با تعبیر «آفریدگار» القاء کرد. از آن جا که خداوند متعال بر همه لغات از نظر آگاهی احاطه کامل دارد بهترین آن ها را در جای مناسب آورده است که این کار از عهده و توانایی بشر بیرون است .

به همین علت هم عده از مفسرین چنانچه در بالا هم آوردیم، حین ترجمه قرآن کریم کلیمه تفسیر را استفاده را اضافه می نمایند. بخاطر اینکه آنچه تحت نام تراجم قرآن کریم تا حال پیشکش شده در واقعیت تفاسیر قرآن کریم اند نه صرف ترجمه. برخی از عالمان علم بلاغت اعتقاد دارند که راز اعجاز قرآن در بلاغت و فصاحت آن است، این نظم بدیع و بلاغت بی پایان باعث شده است که کسی نتواند برای قرآن مثل و مانندی بیاورد، نظم و اسلوب خاص تألیف قرآن، دلیلی دیگر بر اعجاز آن است، دسته ای از اندیشمندان اعتقاد دارند که سرّ معجزه بودن قرآن در این است که این کتاب آسمانی دارای معارف عالی است که عرضه این معارف عالی، در توان هیچ بشری نیست، بنابراین ترجمه قرآن نیز که به نوعی رسانیدن پیام قرآن به همه ملت ها و فرهنگ ها است نمی تواند همه معانی و مفاهیم قرآن را آن طور که حق مطلب است ادا کند.

با توجه به آنچه گذشت گفته می توانیم که: تصادفی نیست که عده از محققین به این باورند که عوض ترجمه قرآن کریم باید بخاطر دقت و احتیاط تفسیر قرآن کریم بکار برده شود. بعلمت اینکه اگر مادر دادن مطالب و مفاهیم دقیق و کامل قرآنی صرف با ترجمه نزدیک لغات عربی بپردازیم به اشکالات و عدم دقت های مواجه شده و یگانه راه همان تشریح تفسیری لغات بیشتر ما را در دقت مساعدت خواهد کرد.

همچنان مسلم این است که یک از معجزه حضرت محمد صلی الله علیه وسلم خود قرآن و اعجاز آن است که کلمات برمعانی هماهنگی و صدای هماهنگ و ترنم بخش موافق به معنا خویش را دارد که در زبان عربی به صورت احسن اجراء شده و در زبانهای دیگر به ندرت ممکن خواهد بود و دیده نه شده است. این لذت و حالت را با دخل شدن درین معانی و مفاهیم قرآنی و تفاسیر آن به صورت بهتر و خوبتر هر مسلمان دانا بر علوم قرآنی و حتی با شنیدن آیات قرآنی به صورت طبعی لمس و حس کرده می تواند.

یکی از حکمت های مهم به زبان عربی و به زبان قرآن بودن نماز این است: که با بجا آوردن نماز بزبان عربی فرهنگ قرآنی بزبان عربی و وحیانی در طول قرون و در میان نسل های پی در پی به خوبی انجام پذیرد و انتقال یابد.

مسلمانان باید در هر زمان و در هر مکان از طریق نمازهای پنجگانه ارتباط دائمی خود را با زبان دین حفظ نموده و به وسیله این اصل عناصر فرهنگ دینی را در میان خود حفظ نموده. آنرا به نسل های بعدی منتقل سازند.

از طرف دیگر بوجود آمدن فرهنگ مشترک دینی و زبان مشترک دینی، دائمی در بین مسلمانان زمینه را برای این امر

مهم وسترگ مساعد می سازد تا مسلمانان وجوامع اسلامی در حد اعلاى امامدگی دربرابر تهجمات فرهنگى بیگانه قرار داشته باشند. بدین اساس ونصوص ارایه شده گفته میتوانیم که بجاء آوردن نماز بزبان عربى در فرهنگ پذیرى و انتقال فرهنگى مسلمانان نقش به سزایى دارد و هم در پایایى و پایداری فرهنگ و هویت دینى آنان کمک ومساعدت مینماید.

باید تذکر دهم که پروردگار ما همینطور اراده فرموده است که: دین مقدس اسلام و نام پیامبرصلى الله علیه وسلم تا که بشریت زنده است، زنده بماند، این هدف عظیم وسترگ صرف و صرف از طریق نماز که بزبان عربى به صورت احسن، افضل و مطابق سنت پیامبراسلام بجاء آورده شود، امکان پذیر است وبس. علاوه بر آن که نماز به همین شکل، عبادت پروردگار است، موجب طراوت مکتب و احیای دین نیز میباشد.

شاید یکى از رموز خواندن نماز به زبان عربى و با دیگر شرایط و آداب، حفظ نماز بعد از قرن ها است، در حالیکه در ادیان دیگر، ارتباط دائمى و همیشگى که مسلمانان با خدای خویش دارند، وجود ندارد و این مسئله در افزایش ایمان بسیار موثر است.

اگر چه با توجه به دلایل که ذکر کردیم نماز باید به زبان عربى خوانده شود، اما این بدان معنی نیست که انسان نتواند به هیچ زبان دیگرى با خداوند متعال عبادت، راز ونیاز نماید

انسان مى تواند با هر زبانی که خواست در غیر نماز با پروردگار خویش مصروف مناجات، راز و نیاز و عبادت شود و دردها و نیازهای خود را با او در میان گذارد. - چنانچه گفته آمدیم تأکید میدارم که ترجمه ها معمولاً بیانگر تمام مقاصد و معانى الفاظ ترجمه شده و متونى که ترجمه شده نیستند. و معمولاً تطبیق تمام عیار بین دو زبان و بودن اصطلاحات کاملاً معادل مشکل است و اختلاف در ترجمه ها خصوصاً در متون دینى بسیار شایع و متناسب با اختلاف برداشتها از یک متن دینى است.

از سوى دیگر ترجمه حد دقیق و محدودى ندارد و همه لهجه ها و زبانها را در بر مى گیرد.

هر لغت از خود تاریخ و تذکره دارد و بسیار مشکل است ابعاد معانى تمام لغات و اصطلاحات در همه زبانها عین پروسه را پیموده باشد. مثلاً در حال حاضر حتى در بین خود یک زبان هم چنین مشکل وجود دارد. مثلاً زبان انگلیسى انگلستان، زبان انگلیسى افریقای جنوبى، زبان انگلیسى امریکا شمالى و

در موارد در املا و انشاء و مفاهیم لغات و اصطلاحات از هم فرق دارد. چه رسد به ترجمه یک زبان به زبان دیگر و آن هم بدون تفسیر بعضى مفاهیم و معانى بعضى لغات و اصطلاحات. تصور کنید خواندن نماز به زبان غیر از زبان اصلی که قرآن به آن نازل شده و مراعات باریکى ها، ملحقات و تفاسیر که ضرورت باشد، به کجا خواهد انجامید؟

- عبادات الهى برای انجام و بجاء آوردن آن برای خود

احکامی و هدایاتی دارند که نه میشود آنرا به اساس مصالح بشری و مصالح زبانی مطابق به عقل بشری خویش تعدیل و تغیر دهیم و عقل خویش را بر وحی آسمانی و راه و روش پیغمبر صلی الله علیه وسلم ملاک قرار دهیم .

در قرآن عظیم الشان و عبادت اسلامی معجزه های وجود دارند که عقل قاصر بشری تا هنوز توانمدی درک کلی آنرا نیافته است . در هر چیز و به خصوص به فرایض عبادتی الهی به عقل مراجعه کردن انسان را نه تنها به هدف نمیرساند ، بلکه موجب فساد هم میگردد .

در خاتمه بحث با صراحت تام باید گفت: اولاً ما علت اصلی احکام را نمی دانیم و ثانیاً آنکه اگر ترجمه نماز بزبان مادری و از جمله بزبان (پشتو و دری) معمول گردد به یقین کامل پراکندگی و چند دستگی نه تنها در بین مسلمانان افغانستان بلکه در مسلماتان جهان ایجاد خواهد نمود . امر محمدی صلی الله علیه وسلم که فرموده :

« صلوا کما آیتمونی اصلی » عملی نه خواهد شد و بجاء آوردن نماز بزبان های مادری موجب آن خواهد شد . که نوع از سر درگمی ، آشفتگی و در نهایت امر را به حدی خواهد رسانید که معانی اصیل و دقیق قرآنی در خطر تحریف و گم شدن قرار خواهند گرفت . همچنان وحدت رویه و عامل وحدت در جامعهء مسلمین به معرض خطر مواجه خواهد شد .

به فهم و درک من عده ای بادرک این تأثیر منفی و غیر مطلوب به صورت آگاهانه و عده ای هم نا آگاهانه مرتکب و مدافع امر نادرست و غیر شرعی میگرددند .

در ضمن تجربه زندگی نشان داده آنجا که دستها و سلیقه های انسانی در کارهای مختلف دخالت کرده است ، آن را به صورت های مختلف در آورده و اصل خویش انحراف نموده است .

این تجربه را میتوان در مورد احکام و تکالیف دینی آدیان دیگر بخوبی مشاهده نمود . که همین انسان بنام نو آوری در دین چه بلای را در شرایع آسمانی بمیان آورد ، جوهر و حقیقت آنرا مسخ نموده و بحیث یک دین بی مفهوم برای جامعه بشری پیشکش نموده است . بطور مثال میتوان از نماز روز یکشنبه مروج در بعضی از فرقه های دین مسیحی در کلیسا نام برد .

— رسول الله صلی الله علیه وسلم می فرماید: «من صلی صلاة لم یقرأ فیها بأمر القرآن فهی خداج، ثلاثاً، غیر تام» . (مسلم ۳۹۵، ۱/۲۹۶) .

هرکس نماز بخواند و در آن سورهء فاتحه را نخواند (این را بداند) که آن نماز ناقص و ناتمام می باشد، و این مطلب را سه بار تکرار فرمودند .

— در حدیثی قدسی ابوهریره رضی الله عنه روایت می کند که رسول الله صلی الله علیه وسلم فرمود: خداوند عزوجل بیان می دارد: « قسمت الصلاة بینی و بین عبدی نصفین، فإذا قال: الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ (قال الله: حمدنی عبدی، وإذا قال:) الرَّحْمَنُ الرَّحِيمِ (، قال الله: أثنی علی عبدی، فإذا قال:) مَالِكِ يَوْمِ

الدِّينِ) ، قال الله: مجدنى عبدى، وقال مرة: فوض إلى عبدى، فإذا قال: (إِيَّاكَ نَعْبُدُ وَإِيَّاكَ نَسْتَعِينُ) ، قال: هذا بينى وبين عبدى، ولعبدى ما سألت، فإذا قال: (اهْدِنَا الصِّرَاطَ الْمُسْتَقِيمَ * صِرَاطَ الَّذِينَ أَنْعَمْتَ عَلَيْهِمْ غَيْرِ الْمَغْضُوبِ عَلَيْهِمْ وَلَا الضَّالِّينَ) ، قال الله: هذا لعبدى، ولعبدى ما سألت. (مسلم ٣٩٥، ١/٢٩٦). « نماز را بین خود و بنده ام به دو بخش تقسیم کرده ام، پس هرگاه او بگوید: «الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ»، خداوند می فرماید: بنده ام مرا حمد و ستایش کرده است، و اگر بگوید: «الرَّحْمَنُ الرَّحِيمُ»، خداوند می فرماید: بنده ام مرا ثنا کرده و بزرگ داشته است، و يك بار فرمود: بنده ام امورش را به من واگذار کرده است، و آنگاه که بگوید: «إِيَّاكَ نَعْبُدُ وَإِيَّاكَ نَسْتَعِينُ» خداوند می فرماید: این (رمز و پیمانی است) بین من و بنده ام، و هر آنچه که بنده ام بخواهد برایش مهیا شده و فراهم می باشد، و آنگاه که بگوید: « اهْدِنَا الصِّرَاطَ الْمُسْتَقِيمَ * صِرَاطَ الَّذِينَ أَنْعَمْتَ عَلَيْهِمْ غَيْرِ الْمَغْضُوبِ عَلَيْهِمْ وَلَا الضَّالِّينَ»، خداوند می فرماید: این از آن بنده ام است، و هر آنچه را که بنده ام بخواهد فراهم می گردد.

بر اساس آنچه گفته شد در صحیح ترین نظریات و گفته های دانشمندان و فقها آمده است که: خواندن سوره فاتحه در نماز واجب است، حال تفاوتی ندارد که در نمازهای جهریه باشد یا سریه. البته مذهب امام شافعی - رحمه الله- و سایرین نیز بر همین حکم می باشد.

مستحب است برای کسیکه سوره فاتحه را می خواند در پایان آن (آمین) بگوید، که معنای آن چنین است: خداوندا! این دعا و درخواستی را که در سوره فاتحه خواندم بپذیر و اجابت کن. رسول الله صلی الله علیه وسلم در این باره می فرماید: «إِذَا أَمَّنَ الْإِمَامُ فَأَمَّنُوا فَإِنَّهُ مِنْ وَاقِفِ تَأْمِينِهِ تَأْمِينِ الْمَلَائِكَةِ غُفْرَ لَهُ مَا تَقَدَّمَ مِنْ ذَنْبِهِ». (متفق علیه، البخاری ٧٨٠، ٢/٢٦٢ فتح الباری، ومسلم ٤١٠، ١/٣٠٧).

«آنگاه که امام بگوید: آمین، شما نیز آمین بگوئید، زیرا چنانچه کسی آمین گفتنش با آمین فرشتگان هماهنگ و همراه گردد، هر چه گناه در گذشته انجام داده است بخشیده خواهد شد. همه دین در نماز خلاصه شده است و در حقیقت نماز تجلی واقعی دین است و به همین جهت گفته شد که هر کس اهل نماز نباشد اهل دینداری نیست و دیندار کسی است که قائم به نماز باشد. خواندن فاتحه و درک معانی آن و تفکر در مضمون آن از مهمترین مقاصد نماز است و بهتر است آخر هر آیه وقف کردن امام مسلم از ابو هریره رضی الله تعالی عنه روایت میکند که شنیدم از پیغمبر صلی علی و علیه وسلم که خدای عزوجل فرمود: قرائت فاتحه در نماز بین خودم و بنده ام را به دو قسمت تقسیم کردم و برای بنده امانچه بخواهد پس هر گاه بنده گفت الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ خداوند می فرماید: بنده من شکر و سپاس من به جا آورد و هر گاه که گفت الرَّحْمَنُ الرَّحِيمُ خداوند می فرماید: بنده ام ثنای من گفت و مرا ستود و هر گاه گفت مَالِكُ يَوْمَ

الدِّينِ خدائونند می فرماید بنده ام مرا بزرگ دانست و خود را به من سپرد و هر گاه گفت إِيَّاكَ نَعْبُدُ و إِيَّاكَ نَسْتَعِينُ خدائونند می فرماید اینست بین من و بنده ام و برای اوست هر چه بخواهد و هر گاه گفت: إِهْدِنَا الصِّرَاطَ الْمُسْتَقِيمَ . صِرَاطَ الَّذِينَ أَنْعَمْتَ عَلَيْهِمْ غَيْرِ الْمَغْضُوبِ عَلَيْهِمْ وَ لَا الضَّالِّينَ. خدا می فرماید این برای اوست آنچه می خواهد.

بنآ هدف که در بجا آوردن عبادت نماز وجود دارد بجز بزبان عربی و بجز بطریقه پیامبر بزگوار اسلام به هیچ زبان دیگری تحقق نمی یابد .

در صدر اسلام صحابه کرام که اکثرآ از کشور های مختلف بسوی اسلام رو آوردند بجزء بزبان عربی به هیچ زبان دیگری بجا نه آورده اند. یعنی آن حالت و مطلب که در عصر محمد صلی الله علیه وسلم موجود بود و در آن عصر با وجود عین حالت روش دیگر استفاده نه شده پس دلیل دینی و منطقی ندارد که آنرا به زعم و استدلال اینکه گویا آنچه را که میخوانیم باید بدانیم- تغییر داد.

بلی تعلم و فهم آیات قرآنی و نصوص شرعی و فهم مفاهیم آن هدیات دینی بوده بر ماست تا از دین خویش معرفت داشته باشیم و تعالیم دینی داشته باشیم.

بلی بهتر و درست است تا آنچه را در نماز میخوانیم به مفاهیم آن خود را آشناء ساخته و بدانیم که چه میخوانیم و عملاً با درک مفاهیم آن از ادای نماز لذت ببریم. این امر و ضرورت و حکم دین دلیل برای تغییر و نوآوری غیر شرعی در اسلام شده نمیتواند و نیست.

نخواندن سوره فاتحه در نماز:

قبل از همه باید گفت اگر شخصی بر نوشتن زبان عربی و خواندن زبان عربی بلدیت نداشته باشد، بر وی واجب است آنچه در نماز گفته می شود و انجام داده می شود، یعنی اقوال و افعال نماز و خلاصه کیفیت خواندن نماز را بصورت حتمی باید یادگیرد ، و عدم توانایی بر خواندن و نوشتن مانع آموختن کیفیت نماز نمیگردد .

زیرا الحمد لله یادگیری نماز آسان است، بیشتر صحابه رضی الله عنهم سواد نوشتن و خواندن نداشتند، با این وجود بنحو احسن هم نماز می خواندند و هم قرآن را حفظ می کردند. اما اگر کسی بگوید : ممکن است انسانی بتازگی اسلام آورده باشد، او اگر بخواهد نماز بیاموزد مانند حفظ کردن سوره فاتحه و تشهد و بقیه اذکار مانند اذکار رکوع و برخاستن از آن و اذکار سجده و غیره، نیازمند وقت است، در آنصورت در این مدت نماز خویش را چگونه بجا آرد ؟

در جواب باید گفت: این شخص نماز را بخواند، هرگاه موقع خواندن فاتحه و یا سوره رسید، بجای آن تسبیح ، تحمید ، تکبیر و تهلیل گوید، یعنی بگوید : (سبحان الله، والحمد لله، والله أكبر ولا إله إلا الله) .

دلیل آن حدیث صحیحی که از رفاعه بن رافع روایت گردیده است :

«أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ بَيْنَمَا هُوَ جَالِسٌ فِي الْمَسْجِدِ يَوْمًا قَالَ رِفَاعَةُ وَنَحْنُ مَعَهُ إِذْ جَاءَهُ رَجُلٌ كَالْبَدَوِيِّ فَصَلَّى فَأَخَفَّ صَلَاتَهُ ثُمَّ انْصَرَفَ فَسَلَّمَ عَلَى النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فَقَالَ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وَعَلَيْكَ فَارْجِعْ فَصَلِّ فَإِنَّكَ لَمْ تُصَلِّ فَارْجِعْ فَصَلِّ ثُمَّ جَاءَ فَسَلَّمَ عَلَيْهِ فَقَالَ وَعَلَيْكَ فَارْجِعْ فَصَلِّ فَإِنَّكَ لَمْ تُصَلِّ فَفَعَلَ ذَلِكَ مَرَّتَيْنِ أَوْ ثَلَاثًا كُلُّ ذَلِكَ يَأْتِي النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فَيُسَلِّمُ عَلَى النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فَيَقُولُ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وَعَلَيْكَ فَارْجِعْ فَصَلِّ فَإِنَّكَ لَمْ تُصَلِّ فَخَافَ النَّاسُ وَكَبِرَ عَلَيْهِمْ أَنْ يَكُونَ مَنْ أَخَفَّ صَلَاتَهُ لَمْ يُصَلِّ فَقَالَ الرَّجُلُ فِي آخِرِ ذَلِكَ فَأَرِنِي وَعَلِمَنِي فَإِنَّمَا أَنَا بَشَرٌ أُصِيبُ وَأُخْطِئُ فَقَالَ أَجَلٌ إِذَا قُمْتَ إِلَى الصَّلَاةِ فَتَوَضَّأْ كَمَا أَمَرَكَ اللَّهُ ثُمَّ تَشَهَّدْ وَأَقِمِ فَإِنْ كَانَ مَعَكَ قُرْآنٌ فَاقْرَأْ وَإِلَّا فَاحْمَدِ اللَّهَ وَكَبِّرْهُ وَهَلِّلْهُ ثُمَّ ارْكَعْ فَاطْمِئِنَّ رَاكِعًا ثُمَّ اعْتَدِلْ قَائِمًا ثُمَّ اسْجُدْ فَاعْتَدِلْ سَاجِدًا ثُمَّ اجْلِسْ فَاطْمِئِنَّ جَالِسًا ثُمَّ قُمْ فَإِذَا فَعَلْتَ ذَلِكَ فَقَدْ تَمَّتْ صَلَاتُكَ وَإِنْ انْتَقَصَتْ مِنْهُ شَيْئًا انْتَقَصَتْ مِنْ صَلَاتِكَ» یعنی :

« روزی رسول الله صلی الله علیه وسلم (در مسجد) نزد ما نشستہ بود، مردی بدوی (صحرايي) مانند به مسجد آمد و نماز گزارد، نمازش را کوتاه و تمام کرد، و سپس به حضور پیامبر صلی الله علیه و سلم آمد و سلام کرد، پیامبر صلی الله علیه و سلم را جواب داد و فرمود: «برگرد و نمازت را بگذار، زیرا تو نمازت را نخوانده ای». آن مرد برگشت و نمازش را دوباره خواند، و نزد پیامبر صلی الله علیه وسلم آمد و سلام کرد، پیامبر صلی الله علیه و سلم نیز جواب او را داد و دوباره فرمود: «برگرد و نمازت را بگذار، زیرا تو نمازت را نخوانده ای». دو یا سه بار چنین کرد و هربار نزد پیامبر صلی الله علیه وسلم می آمد و سلام می داد و ایشان هم به وی می فرمود: «برگرد و نمازت را بگذار، زیرا تو نمازت را نخوانده ای». این امر بر مردم گران آمد مبادا کسی که نمازش کوتاه است نماز نخوانده باشد (یعنی نماز چنین کسی درست نباشد)؟! آنوقت آن مرد گفت: من بشر هستم و خطا و صواب می کنم، می خواهم که به من یاد دهید. پیامبر صلی الله علیه و سلم فرمود: بسیار خوب؛ «هرگاه خواستی به نماز بایستی، ابتدا وضوء بگیر و در آخر شهادتین بگو (یا بعد از وضوء آذان بگو)، به نماز بایست (یا بعد از آذان اقامه بگو)، اگر از قرآن چیزی حفظ داری بخوان و گرنه الحمد لله، الله اکبر و لا اله الا الله بگو، سپس به رکوع برو تا اینکه در حال رکوع آرامش می یابی، سپس از رکوع برخیز تا اینکه بحالت اعتدال می ایستی، سپس به سجده برو و بعد از آن برخیز و بنشین و دوباره به سجده برو تا اینکه در سجده آرامش می یابی، سپس برخیز، اگر چنین کردی نمازت درست است، و اگر از آن کم کردی نمازت ناقص شده است»، رفاعه گفت: این فرموده پیامبر صلی الله علیه وسلم بر صحابه سهل تر آمد مبنی بر اینکه هرکس چیزی از نماز کم کند نمازش ناقص شده ولی کل آن از دست نرفته است (مطمئن شدند که کوتاه خواندن نماز دلیل بر نادرستی آن نیست)». ترمذی (۳۰۲).

همچنین ابوداود روایت فرموده است: «جَاءَ رَجُلٌ إِلَى النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فَقَالَ إِنِّي لَا أُسْتَطِيعُ أَنْ أَخُذَ مِنَ الْقُرْآنِ شَيْئًا

فَعَلِمْنِي مَا يُجْزئُنِي مِنْهُ قَالَ قُلْ سُبْحَانَ اللَّهِ وَالْحَمْدُ لِلَّهِ وَلَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَاللَّهُ أَكْبَرُ وَلَا حَوْلَ وَلَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللَّهِ الْعَلِيِّ الْعَظِيمِ» (صحیح ابی داود) (۷۸۵). «مردی نزد رسول الله صلی الله علیه وسلم آمد و گفت: من (فعلاً) نمی توانم چیزی از قرآن حفظ کنم؛ به من یاد دهید که بجای آن چه بخوانم؟ پیامبر صلی الله علیه وسلم فرمود (بجای آن) بگو: سُبْحَانَ اللَّهِ وَالْحَمْدُ لِلَّهِ وَلَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَاللَّهُ أَكْبَرُ وَلَا حَوْلَ وَلَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللَّهِ الْعَلِيِّ الْعَظِيمِ».

خلاصه اینکه: چنین شخصی می بایست کیفیت نماز از جمله قرائت فاتحه و تشهد و اذکار نماز را بیاموزد، و تا آنزمان می تواند بجای خواندن فاتحه (سُبْحَانَ اللَّهِ، وَالْحَمْدُ لِلَّهِ، وَلَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ، وَاللَّهُ أَكْبَرُ، وَلَا حَوْلَ وَلَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللَّهِ) بگوید. (نگاه کنید به: سبل السلام ۱/۲۵۵-۲۵۶). الهی ما را به راه راست هدایت فرما و توان آموزش و حفظ قرآن کریم را نصیب ما نما. آمین
یارب العالمین

قرائت جهری در نماز های سنت و نوافل قبل از همه باید گفت که در احکام عبادی و اجرای احکام الهی برخی از اوقات هدف تسلیم و پذیرش دستور و تمرین برای جلب رضایت خداوند متعال و اطاعت محض از پروردگار با عظمت است و متکی به نقل و نصوص شرعی و سنت پیامبر اسلام محمد صلی الله علیه وسلم میباشد. برای رسیدن به این هدف در برخی از اوقات تمرین برای متابعت از سنت و روش پیامبر صلی الله علیه وسلم از آن جمله جهر و اخفات در نماز مطالب اعمال عبادتی اند که مطابق شرع باید عمل صورت گیرد. قرائت به جهر در نماز از احادیث و روایات اسلامی بطور واضح معلوم گردیده است. در ضمن باید گفت: که احکام الهی بر اساس یک حکمت خاصی وضع گردیده است، که در برخی از اوقات به جوهر این حکمت پی می بریم و زیاده تر از اوقات فهم و درک حکمت آن از فهم قاصر حواس پنج گانه ما انسانهای به صورت صریح غیر ممکن میباشد. گاهی ما این مصالح را می دانیم و گاهی نمی دانیم و نمی توانیم بدانیم. اینکه چرا نماز صبح، دو رکعت و ظهر، چهار رکعت است؟ این و دهها چراها را میتوان مطرح کرد که قاعده و اساس همان هدایت نصوص شرعی و سنت رسول الله تشریح کننده و تفصیل دهنده عملی این عبادات و امور دینی است. عقل ما نمی تواند ملاکات و حیانی را به دست آورد؛ البته این ملاکات، ضد عقل نیستند؛ بلکه فوق عقل هستند. در نتیجه، چرا نماز را عربی می خوانیم و یا نماز ظهر و عصر را چرا آهسته و نماز های مغرب، عشاء و صبح رابه جهر می خوانیم، را ما نمی توانیم، بفهمیم؛ اما مطمئن هستیم که این سر و رازی دارد که فعلاً از ما پوشیده است و به گزاف و بیهوده این حکم صادر نشده است.

شیوه قرائت آیات قرآنی در نماز:

در مورد شیوه تلاوت آیات قرآنی، هدایت قرآنی داریم که این رهنمود قرآنی، در سوره (اسراء) با زیبای خاصی چنین بیان گردیده است: «وَلَا تَجْهَرُ بِصَلَاتِكَ وَلَا تُخَافِتُ بِهَا وَابْتَغِ بَيْنَ

ذَلِكَ سَيِّئاً» (اسراء آیه 110). یعنی: «ونماز را نه با صدای بلند بخوان و نه با صدای آهسته و میان این و آن راهی بجوی». امام بخاری از ابن عباس رضی الله عنه روایت مینماید: «نَزَلْتُ وَرَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ مُخْتَفٍ بِمَكَّةَ، كَانِ إِذَا صَلَّى بِأَصْحَابِهِ رَفَعَ صَوْتَهُ بِالْقُرْآنِ، فَإِذَا سَمِعَهُ الْمُشْرِكُونَ سَبُّوا الْقُرْآنَ، وَمَنْ أَنْزَلَهُ، وَمَنْ جَاءَ بِهِ، فَقَالَ اللَّهُ تَعَالَى لِنَبِيِّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «وَلَا تَجْهَرُ بِصَلَاتِكَ» أَي: يَقْرَأُ تَيْكَ فَيَسْمَعُ الْمُشْرِكُونَ فَيَسُبُّوا الْقُرْآنَ «وَلَا تُخَافِتُ بِهَا» عَنِ أَصْحَابِكَ فَلَا تُسْمِعُهُمْ «وَابْتَغِ بَيْنَ ذَلِكَ سَبِيلًا».

(بخاری: 4722) یعنی: آیه: «وَلَا تَجْهَرُ بِصَلَاتِكَ وَلَا تُخَافِتُ بِهَا» یعنی نمازت را نه با صدای بلند و نه با صدای آهسته، بخوان، زمانی نازل شد که رسول الله صلی الله علیه وسلم در مکه پنهان بود و هنگامی که با یارانش، نماز میخواند، قرآن را با صدای بلند، تلاوت می کرد و مشرکین با شنیدن صدایش، قرآن، نازل کننده و آورنده اش را بد و وتمسخر میگردند. پس پروردگار با عظمت ما به رسولش فرمود: «وَلَا تَجْهَرُ بِصَلَاتِكَ وَلَا تُخَافِتُ بِهَا وَابْتَغِ بَيْنَ ذَلِكَ سَبِيلًا» یعنی با صدای بلند، تلاوت مکن. زیرا مشرکین آنرا می شنوند و به قرآن بد و و آنرا مورد تمسخر قرار میدهند. همچنین آنقدر آهسته نخوان که به گوش یاران نرسد. بلکه راه میانه را در این میان انتخاب کن.

و در حدیثی بخاری از حضرت بی بی عایشه رضی الله عنها روایت کرده: «أَنْزَلَ ذَلِكَ فِي الدُّعَاءِ» یعنی: «این آیه در باره دعا نازل شده است». صحیح است، بخاری (4723)، مسلم (146).

ابن جریر طبری با سند ضعیف از ابن عباس مانند این روایت کرده، و روایت اول را که سند آن صحیحتر است ترجیح داده است. امام نووی و غیره نیز روایت اولی را ترجیح داده اند. اما حافظ ابن حجر گفته است: «احتمال دارد هر دو روایت درست باشد به این شکل که آیه در باره دعای رسول الله صلی الله علیه وسلم هنگام نماز نازل شده باشد».

باز ابن جریر طبری و حاکم در حدیثی از حضرت بی بی عایشه رضی الله عنها روایت کرده اند: «نَزَلَتْ هَذِهِ الْآيَةُ فِي التَّشْهَدِ (وَلَا تَجْهَرُ بِصَلَاتِكَ وَلَا تُخَافِتُ بِهَا)». یعنی: این آیه در مورد تشهد در نماز نازل گردیده است. طبری (22839) از عایشه به سند صحیح روایت کرده است.

امام سیوطی در «اسباب النزول» گفته: «این روایت منظور ام المؤمنین را در روایت قبلی بیان میکند». چرا که تشهد محل دعای داخل نماز است.

و ابن مردویه از حدیث ابوهریره رضی الله عنه روایت کرده است: «رسول الله هر وقت در کنار کعبه نماز میخواند با صدای بلند دعا می کرد، آنگاه این آیه نازل گردید». «اسباب النزول سیوطی».

و ابن منیع در «مسند» خود از ابن عباس رضی الله عنه روایت کرده است: «مسلمانان همواره به صدای بلند دعا می کردند: خدایا! رحمت بفرما و ما را ببخش. آنگاه این آیه نازل و به مسلمانان دستور داده شد که صدای خود را نه بسیار آهسته نمایند و نه بسیار بلند». حافظ ابن حجر در «مطالب العالیه» (3671) به

احمد بن منیع نسبت داده است، بوصیری 2 / 173 می‌گوید: اسنادش حسن است.

اما از آنجائیکه کلمه عربی «صلاة» از لحاظ لغوی به معنای دعا می‌باشد، پس معنی «وَلَا تَجْهَرُ بِصَلَاتِكَ» یعنی: «دعایت را با صدای بلند مخوان»، لذا می‌توان گفت که رأی حافظ ابن حجر رحمه الله صحیح باشد که با جمع بین روایات فرمودند: «آیه در باره دعای رسول الله صلی الله علیه وسلم هنگام نماز نازل شده باشد».

و ابن جریر طبری در مورد شانزول این آیه می‌فرماید: حکم این آیه شامل قرائت در نماز و دعا هر دو می‌شود، از آنجائیکه در ابتدای آیه آمده: «قُلْ ادْعُوا اللَّهَ أَوْ ادْعُوا الرَّحْمَنَ أَيًّا مَا تَدْعُوا فَلَهُ الْأَسْمَاءُ الْحُسْنَى» (اسراء 110). یعنی: بگو: الله را بخوانید یا «رحمان» را، هر کدام را بخوانید، (ذات پاکش یکی است؛ و) برای او بهترین نامهاست.

امام طبری می‌افزاید: نزدیکترین قول آنست که معنای آیه اینست: «ای محمد قرائت را در نماز و نیز دعای داخل نماز و مسئلت را با صدای بلند مخوان که بخاطر آن مشرکان مکه تو را اذیت کنند، و آنقدر هم صدایت را پایین نیاور که یارانت صدایت را نشنوند، پس راه میانه را انتخاب کن، که هم یارانت قرائت و دعای تو را بشنوند و هم مشرکان قصد آزار تو را نکنند». «تفسیر طبری بخش سوره اسراء».

خلاصه بحث:

در خلاصه بحث باید گفت که فرق نمیکند که رأی حافظ ابن حجر را بپسندیم یا هم رأی ابن جریر طبری را، در هر دو حالت این آیه مخالفتی با روایات وارده ندارد که بیان می‌کنند پیامبر صلی الله علیه وسلم دو رکعت نخست نمازهای صبح و مغرب و عشاء را در جماعت طوری قرائت می‌کردند که اصحابش قرائت ایشان را می‌شنیدند و گوش می‌دادند، و قطعاً رسول الله صلی الله علیه وسلم بیشتر از امتش به قرآن و مراد آن آگاه است، زیرا با وحی در ارتباط است و نحوه نماز خواندن در قرآن نیامده، تنها امر به نماز شده، و این جبرئیل علیه السلام بود که ترتیب نماز را به پیامبر صلی الله علیه وسلم آموخت، و حتی چند بار برای ایشان امامت کرد تا بیاموزد، پس اگر در دو رکعت نخست نماز صبح و مغرب و عشاء باید قرائت امام بلند باشد، بخاطر آموزش جبرئیل علیه السلام است و پیامبر صلی الله علیه وسلم آنرا به امتش بیان نمود، پس عملکرد ایشان هم ناشی از وحی الهی است، و در این بابت حکم قرآن عظیم الشان اینست که می‌فرماید: «وَمَا آتَاكُمُ الرَّسُولُ فَخُذُوهُ وَمَا نَهَاكُمْ عَنْهُ فَانْتَهُوا» (سوره حشر آیه: 7). یعنی: و آنچه را که رسول الله برای شما آورده بگیرید (و اجرا کنید)، و از آنچه نهی کرده خودداری نمایید.

خواهران و برادران متدین!

طوری‌که فوقاً بدان اشاره بعمل آمد: نمازهای جهری، عبارت از نمازهایی هستند که پیامبر صلی الله علیه وسلم آنها را بصورت جهر (بلند کردن صدا در قرائت) خوانده اند، و نمازهای سری عبارت از نمازهای هستند که پیامبر صلی الله علیه وسلم آنها

را بصورت سر (آهسته خواندن قرائت) خوانده اند. بناً مطابق سنت رسول الله صلی الله علیه وسلم نمازهای ظهر و عصر بطور خفیه و سریه خوانده میشود، و نمازهای صبح و مغرب و عشاء بطور جهر بجا آورده میشود.

یعنی در سنت عملی پیامبر صلی الله علیه وسلم آمده است که: قرائت دو رکعت نماز صبح و دو رکعت اول نماز مغرب و دو رکعت نماز عشاء با صدای بلند و جهر میخواند.

و قرائت در نمازهای ظهر و عصر و رکعت سوم نماز مغرب و در دو رکعت آخر نماز عشاء، آهسته و خفیه میخواند. و نمازگزاران، قرائت ایشان را در نمازهای سری (آهسته) با حرکت فک مبارک ایشان و گاهی با شنیدن آیه‌ای، درک می‌کردند. (بخاری و مسلم). ناگفته نباید گذاشت که این طریقه جزو مستحبات است و ما باید در خفیه یا جهریه خواندن نمازها تابع پیامبر صلی الله علیه وسلم باشیم.

چنانکه پیامبر صلی الله علیه وسلم فرمودند: «صلوا كما رأيتموني أصلي» یعنی: نماز بخوانید همانگونه که می بینید من نماز می خوانم.

شیخ البانی در ارواء الغلیل می فرماید: (این مورد از جمله مواردی است که همه مسلمانان به آن اتفاق نظر دارند (الارواء، 345).

همچنین در نمازهای جمعه و عیدین (عید فطر و قربان) و نماز باران و؟ آفتاب گرفتگی، با صدای بلند، قرائت میخواند. (بخاری و مسلم و ابوداود)

همچنین سنت است که نماز تراویح (که جزوی از نماز شب است) را به همراه وتر بعد آن بصورت جهری خواند.

بغیر از این موارد؛ بقیه نمازها بصورت سری و آهسته خوانده می شوند؛ بجز نماز شب (تهجد) که پیامبر صلی الله علیه وسلم گاهی آنرا بصورت آهسته و گاهی بصورت بلند می خواندند. (امام بخاری در «افعال العباد» و مسلم).

شیخ ناصرالدین البانی در کتاب خود «صفة الصلاة» مینویسد: «هنگامی که پیامبر صلی الله علیه وسلم در خانه نماز میخواند، اهل خانه، صدایش را میشنیدند. و گاهی اتفاق میافتاد که صدای مبارکش هنگام قرائت، بیرون از خانه نیز شنیده میشود. به ابوبکر و عمر رضی الله عنهما نیز توصیه نمود که چنین کنند، و این زمانی بود که در یکی از شبها گذرش به ابوبکر افتاد، دید که نماز را با صدای آهسته میخواند و عمر را دید که با صدای بلند نماز میخواند، روز بعد که آنها به محضر رسول الله صلی الله علیه وسلم شرفیاب شدند، رسول اکرم صلی الله علیه وسلم فرمود: ای ابوبکر! تو را در حالی دیدم که نماز را با صدای آهسته میخواندی؟ ابوبکر گفت: چون میخواستم صدایم را فقط خدا

بشنود. به عمر نیز فرمود: تو را در حالی دیدم که صدایت را بلند بود؟ گفت: ای رسول الله صلی الله علیه وسلم! میخواستم افراد خوابیده را بیدار کنم و شیطان را طرد نمایم. رسول الله صلی الله علیه وسلم به آنها فرمود: ای ابوبکر! تو کمی صدایت را بلند کن و ای عمر! تو اندکی صدایت را پایین بیاور.

و میفرمود: کسی که قرآن را با صدای بلند تلاوت کند، مانند کسی است که آشکارا صدقه دهد و کسی که آن را با صدای آهسته بخواند، مانند کسی است که پنهانی صدقه دهد.»

جهری و سری خواندن نمازها، از جمله ی سننهای نماز هستند و واجب نیستند، ولی افضل آنست که فرد نمازگزار از هدایت و سنت نبوی صلی الله علیه وسلم پیروی کند و بمانند او نمازهای جهری خود را جهری، و سری را سری بخواند.

شیخ محمد بن صالح العثیمین رحمه الله می گوید: «جهر در قرائت در نماز جهری بر سبیل وجوب نیست، بلکه بر سبیل افضلیت می باشد، پس اگر کسی نماز جهری را سری بخواند، نمازش باطل نخواهد شد؛ زیرا پیامبر صلی الله علیه وسلم فرموده: «لا صلاة لمن لم یقرأ بأم القرآن»؛ کسی که ام القرآن (فاتحه) را نخواند، نمازش صحیح نیست. (متفق علیه) و در این فرموده ی خویش جهری یا سری خواندن این قرائت را مقید نکرده است. اما افضل جهری خواندن نمازهایی است که جهر در آنها سنت است همانند نماز صبح و جمعه.

اگر امام عمدا نماز جهری خویش را بصورت جهر نخواند، باز نمازش صحیح است ولی با این حال نماز او ناقص است.

اما فرد منفرد هرگاه نماز جهری خواند، او بین جهری یا سری خواندن نمازش مخیر است، و ببیند که با کدام حالت نشاط بیشتری می یابد و به خشوع نزدیکتر است، همان حالت را انتخاب نماید.» (مجموع فتاوی ابن عثیمین) (73/13).

اما شاید در اینجا سوالی مطرح شود که: حکمت از جهری خواندن برخی نمازها و سری خواندن بعضی دیگر چیست؟

البته شایسته ی یک مسلمان اینست که قبل از هرچیز التزام کامل به شرع الله تعالی داشته باشد، حال چه حکمت آنها را بداند یا خیر، زیرا برای یک مسلمان، بزرگترین دلیل برای انجام هر عبادتی، اولاً؛ دستور و امر پروردگارش و پیامبر صلی الله علیه وسلم است، لذا بدون چون و چرا مادامیکه امر الله و رسولش را دید و شنید، آنرا اطاعت و انجام می دهد؛ چنانکه قرآن می فرماید: «إِنَّمَا كَانَ قَوْلَ الْمُؤْمِنِينَ إِذَا دُعُوا إِلَى اللَّهِ وَرَسُولِهِ لِيَحْكُمَ بَيْنَهُمْ أَنْ يَقُولُوا سَمِعْنَا وَأَطَعْنَا وَأُولَئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ» (سوره نورآیه : 51) یعنی: سخن مؤمنان، هنگامی که بسوی خدا و رسولش دعوت شوند تا میان آنان داوری کند، تنها این است که میگویند: «شنیدیم و اطاعت کردیم!» و اینها همان رستگاران واقعی هستند.

شیخ عبدالرحمن سعدی رحمه الله در تفسیر این آیه می نویسد: «هنگامی که (مؤمنان) به سوی خدا و پیامبرش فرا خوانده شوند تا میان آنان قضاوت کنند، خواه قضاوت شان با خواسته هایشان موافق باشد یا مخالف، سخنشان تنها این است، أَنْ يَقُولُوا سَمِعْنَا وَأَطَعْنَا که میگویند: شنیدیم و فرمان بردیم.»

یعنی حکم الله و پیامبرش را شنیدیم و ندای کسی که ما را به سوی آن فرا خواند اجابت نمودیم، و به طور کامل اطاعت میکنیم، و هیچ مشکل و ناراحتی نداریم.» وَأُولَئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ و تنها ایشان رستگارانند.

فلاح و رستگاری را در این گروه منحصر نمود، چون رستگاری یعنی دست یافتن به آنچه که مطلوب است، و نجات یافتن از آنچه که ناخوشایند است و جز کسی که الله و پیامبرش را داور قرار دهد و از خدا و پیامبرش اطاعت نماید هیچ کسی رستگار نخواهد شد.» ثانیاً؛ به خاطر اینکه الله تعالی به وی نعمت حیات داده است، لذا عبادت خداوند را بعنوان سپاسگذاری و شکرگزاری او بابت این نعمت می نگرد و لذا از انجام عبادات کوتاهی نمی کند و بلکه آنرا وظیفه دانسته و بابت نعمت حیات و زندگی بدینوسیله از الله تعالی تشکر و قدردانی می کند.

بنابراین چه بسا بسیاری از احکام شریعت را که شارع وضع نموده تا مکلفین آنها را به نحو شایسته ای انجام دهند، علت و حکمت آن احکام بر بندگان نامعلوم و پنهان باشد و شاید هرگز مجالی برای یافتن آن حکمتها فراهم نیاید، ولی آنچه که مهم است؛ انجام اوامر الله و رسول صلی الله علیه وسلم برطبق فرمایش آنها و بدون چون و چرا است، و مومنان و مسلمانان واقعی کسانی هستند که در برابر اوامر الله و فرستاده اش بگویند: « سَمِعْنَا وَأَطَعْنَا » یعنی: شنیدیم و اطاعت کردیم. بعبارتی، پس از آنکه دستور خدا و پیامبرش را شنیدند، بلافاصله و بدون کنجکاوی یا اعتراض یا هر مسئله ی دیگر، آن دستور را اطاعت می کنند حال چه حکمت آنرا بدانند و چه ندانند، زیرا ایمان جازم و قطعی دارند که هیچکدام از اعمال و دستورات خداوند بدون حکمت و از روی عبث نبوده است و همین ایمان راسخ آنهاست که باعث می شود همینکه دستور را شنیدند، بلافاصله اجرا کنند و از حکمت و علت و چون و چرا نمی گردند. چرا که اگر خصوصیات و ویژگیهای مسلمان اینگونه نباشد که در برابر اوامر خدا گردن کجی و انقیاد نداشته باشد، در آنصورت یا ایمان در قلبش رسوخ نکرده و یا نشانه ای از ضعف ایمان است که باید اصلاح و تقویت گردد.

خداوند تبارک و تعالی می فرماید: « فَلَا وَرَبِّكَ لَا يُؤْمِنُونَ حَتَّىٰ يُحَكِّمُوكَ فِيمَا شَجَرَ بَيْنَهُمْ ثُمَّ لَا يَجِدُوا فِي أَنفُسِهِمْ حَرَجًا مِّمَّا قَضَيْتَ وَيُسَلِّمُوا تَسْلِيمًا » (نساء 65) یعنی: به پروردگارت سوگند که آنها مؤمن نخواهند بود، مگر اینکه در اختلافات خود، تو را به قضاوت طلبند؛ و سپس از قضاوت تو، در دل خود احساس ناراحتی نکنند؛ و کاملاً تسلیم باشند.

علامه عبدالرحمن سعدی در تفسیر این آیه می نویسد: «خداوند به ذات بزرگوارش قسم یاد نمود که آنها مومن به حساب نمی آیند تا پیامبر خدا را در همه اختلافات خود قاضی و حاکم قرار ندهند. اما فقط داوروقاضی قرار دادن کافی نیست تا وقتی که ملالت و دل تنگی از قضاوت پیامبر از دلهايشان دور نشود. و نباید فقط به ظاهر و از روی چشم پوشی به قضاوت وفیصله پیامبر راضی باشند، بلکه باید قلباً از آن راضی باشند، و با اطمینان خاطر و در ظاهر و باطن تسلیم فیصله پیامبر گردند. پس داور قرار دادن در مقام اسلام، و منتفی بودن رنج و کدورت قلبی در مقام ایمان، و تسلیم شدن در مقام احسان قرار دارد. پس هرکس این مراحل را تکمیل نماید همه

مراحل دین را تکمیل کرده است، و هرکس پیامبر را به حیث قاضی خویش قرار ندهد و به حکم وی پایبند نباشد کافر است. و هرکس پیامبر را داور قرار ندهد اما به داوری او پایبند و معتقد باشد، حکم او چون دیگر گناهکاران است.»

اما اگر بخواهیم در مورد علت جهری خواندن بعضی از نمازها و سری خواندن بعضی دیگر گفته باشیم؛ باید گفت که بعضی از علماء که رحمت خدا بر آنها باد، حکمت از جهربه قرائت در نمازهای شبانه (مغرب و عشاء و فجر) و اسرار در نمازهای روزانه (ظهر و عصر) را جویا شده اند و حاصل این تلاش چنین بوده؛ برخلاف روز، شب وقت خلوت و آرامش بیشتر قلب و آسایش بدن است، پس جهربه قرائت در نمازهای شبانه تشریح شده تا عبد لذت مناجات خویش برای پروردگارش را ظاهر گرداند، و همچنین قرائت زبان با قلب و آذان هماهنگ و موافق شوند.

چنانکه در آیه ی مبارکه زیر می فرماید: «إِنَّ نَاشِئَةَ اللَّيْلِ هِيَ أَشَدُّ وَطْئًا وَأَقْوَمُ قِيلاً ، إِنَّ لَكَ فِي النَّهَارِ سَبْحًا طَوِيلًا» (سوره مزمل 6-7) (یعنی: مسلماً نماز و عبادت شبانه پابرجاتر و با

استقامتتر است! و تو در روز تلاش مستمر و طولانی خواهی داشت!) (بعبارتی بیدار شدن از خواب در شب برای خواندن نماز و به منظور به دست آوردن مقصود قرآن راهی نزدیک تر است: زبان و قلب هماهنگ می گردند و کارها در شب کم می شوند و هرچه که خواننده بگوید می فهمد و کارش درست انجام می گیرد. به خلاف روز که این مقاصد در آن به دست نمی آیند.

بنابراین فرمود: «إِنَّ لَكَ فِي النَّهَارِ سَبْحًا طَوِيلًا» در روز به دنبال نیازها و زندگی خود هستی که این باعث می شود تا دل به این چیزها مشغول گردد.

پس خواندن قرآن در شب استوارتر و تلفظ آن درستتر است از آن جهت که حضور قلب در آن فراهم، سروصداها در آن خاموش و دنیا در آن آرام و ساکت میباشد.

امام قرطبی رحمه الله در تفسیر خود می نویسد: «معنی آیه اینست که، موافقت بین قلب و دیده و گوش و زبان (در شب) شدیدتر و بیشتر (از روز) است؛ زیرا در شب صداها و حرکات تمام می شوند.» (تفسیر قرطبی (40/19)).

مولف کتاب «تحفة المحتاج» می گوید: «روز محل کسب و اشتغال و اختلاط مردم با همدیگر است، بنابراین (این وضعیت، مطالبه ی سری (خواندن نمازها) را در این اوقات می کند، زیرا صلاحیت لازم را برای فراغت جهت مناجات (با الله تعالی) ندارد، و نماز صبح (نیز بمانند عشاء و مغرب) به نمازهای شبانه ملحق می گردد، زیرا وقت آن محل کسب و اشتغال نیست، همانند روز جمعه (که تعطیل بوده و وقت اشتغال و کسب نیست). (نماز جمعه هم بصورت جهری خوانده می شود)

امام ابن قیم رحمه الله می گوید: «تفاوت نماز شب با نماز روز در جهربه یا سری خواندن آنها، در نهایت حکمت و مناسبت قرار دارد؛ چرا که شب وقت فروکش کردن اصوات و سکون حرکات و فراغ قلب هاست، ولی روز محل اشتغال زیاد با قلب و بدن است، شب محل هماهنگی و موافقت کردن قلب با زبان، و نیز هماهنگی زبان

با آذان است، و بر همین اساس طولانی کردن قرائت نماز صبح نسبت به دیگر نمازها سنت است، و رسول الله صلی الله علیه وسلم در نماز صبح شصت تا یکصد آیه قرائت می کرد، و ابوبکر صدیق در آن بقره می خواند، و عمر سوره ی نحل و هود و بنی اسرائیل و یونس و همانند آن از سوره های (طویل) را قرائت می نمود؛ زیرا قلب از مشغله فارغ می شد. اما در روز، با توجه به اینکه ضد این امر (که در شب موجود است) صورت می گیرد، پس نماز آن نیز سری است مگر آنکه عارضه ای روی دهد که در آن راجحی نهفته باشد، مانند خواندن نمازها در مساجد جامع (مصلی) در نماز دو عید (فطر و قربان) و جمعه و استسقاء (طلب باران) و کسوف (و خسوف)؛ (تنها) در این حالت است که جهر (خواندن قرائت در نماز روز) احسن و بهتر و نزدیکتر به بدست آوردن مقصود است، و برای جمع نافع تر است، و در آن نمازها، کلام الله برای نمازگزاران قرائت می شود (و آنها قرائت را شنیده و نفع می برند) و تبلیغ و رساندن کلام الله در مساجد جامع و مصلی ها از بزرگترین مقاصد رسالت (اسلام) است. «إعلام الموقعین» (91/2).

این گوشه ای از گفتار علماء پیرامون حکمت جهری و سری خواندن نمازها بود؛ اما حکمت آن هرچه باشد (که خدا بدان آگاهتر است)؛ نمازهای جهری را بصورت جهر (و یا سری) می خوانیم، چون پیامبر صلی الله علیه وسلم چنین نماز خوانده اند، و ایشان می فرمایند: «صلوا کما رأیتمونی اصلی»؛ همانگونه نماز بخوانید که می بینید من نماز می خوانم. (بخاری) پس ما نیز به تبعیت از این فرموده و سنت ایشان، نمازهای جهری و سری خود را می خوانیم اصل بر آنست که نمازهای سنت شب بصورت جهری، و نمازهای سنت روز بصورت سری خوانده شوند، مگر در حالتی که از این اصل مستثناء هستند که ذکر خواهند شد. امام نووی می گوید: «نماز عید و استسقاء (باران) و تراویح و خسوف ماه، سنت است که بصورت جهریه باشند، و خلافی در آن نیست.

و اما نوافل روز، سنت است بصورت سریه باشند، و خلافی در این هم نیست.

و اما نوافل شب بجز تراویح صاحب «التتمة» در مورد آن گفته: بصورت جهریه هستند، و قاضی حسین و صاحب «التهدیب» گفتند: وسط بین جهر و سر هستند. قابل تذکر که در مذهب امام شافعی نمازهای سنت راتبه؛ بصورت سریه خوانده می شوند، و قاضی عیاض در «شرح مسلم» از بعضی از سلف، جهری خواندن سنت صبح و از جمهور سریه خواندن را نقل کرده است. «المجموع» (357/3).

و در «کشاف القناع» از کتب حنابله آمده: «قرائت جهری در نمازهای سنت روز بجز کسوف و استسقاء مکروه است، و اما قرائت نماز سنت شب بستگی به مصلحت

دارد؛ اگر در اطراف یا نزدیکی او کسانی باشند که جهری خواندنش موجب اذیت آنها شود، بصورت سریه بخواند، و اگر هم از جهری خواندن او منتفع شوند، جهری بخواند.

و محب الکتانی میفرماید: ظاهرتر آنست که منظور از روز در اینجا از طلوع آفتاب است نه طلوع فجر، و شب از غروب آفتاب تا طلوع آن است. «کشاف القناع» (441/1) با اختصار.

و در کتاب «دائرة المعارف فقهی» آمده: «هیچ خلافی مابین فقهاء در استحباب سری خواندن نوافل مطلق روز نیست». «الموسوعة الفقهية» (189/16). و اگر نمازگزار نماز سنت روز را برای کسب خشوع بیشتر بصورت جهری بخواند، ایرادی ندارد، ولی افضل آنست سری بخواند، چون مطابق سنت است.

از شیخ عبد العزیز ابن باز سوال شد: آیا جایز است در قرائت نماز اندکی صدا را بالابد طوریکه فقط خودم آنرا بشنوم؛ زیرا اینکار باعث خشوع بیشتری نزد من می شود؟

جواب فرمودند: «اگر کسی نماز سنت شب را می خواند برای وی مشروع است که هرگونه برای قلبش بهتر است بصورت جهری یا سریه بخواند، البته مادام که جهری خواندنش کسی را اذیت نکند، اگر در اطراف او کسانی باشند مانند کسی که در خواب است و یا دیگر نمازگزاران یا تلاوت کنندگان قرآن، و جهری خواندن او آنها را اذیت کند، صدایش را پایین آورد.

و اما در نماز روز مانند نماز ضحی و رواتب و نماز فرض ظهر و عصر، سنت آنست بصورت سری خوانده شوند، و برای امام مشروع است که بعضی اوقات بعضی آیات را با صدای بلند بخواند، به دلیل روایت ابوقتاده رضی الله عنه که گفت: «کان النبی صلی الله علیه وسلم یسمعنا الآیة أحياناً» متفق علیه، یعنی: پیامبر صلی الله علیه وسلم گاهی برخی آیات را به گونه ای می خواند که ما می شنیدیم، یعنی در نماز ظهر و عصر، والله ولی التوفیق». (مجموع فتاوی الشیخ ابن باز (126/11)).

خواندان دعاء و اذکار بزبان غیرعربی در نماز: در مورد دعاء و اذکار نماز، نظر جمهور علماء بر اینست که اگر یک شخص توان صحبت کردن را به زبان را داشته باشد، بر وی جائز نیست که بغیر زبان عربی اوراد و اذکار نماز را بخواند، زیرا اساساً اذکار در نماز بزبان عربی است و سنت عملی پیامبر صلی الله علیه وسلم بر این است که، پیامبر صلی الله علیه و

سلم همیشه این دعاء ها و اذکار را بزبان عربی میخواندند ، ولی اگر کسی زبان عربی را یاد نداشته باشد ، و نتواند به زبان عربی صحبت کند، در اینصورت میتواند اذکار نماز را به زبان خودش در نماز بیان کند، هر زبانی که باشد، زیرا ذکر خداوند به هر زبانی میتواند انجام بگیرد، و کسی که زبان عربی را نمیتواند نطق کند زبان خودش بدیل آن خواهد بود، لذا باید اذکار نماز را به زبان خودش یاد بگیرد، و این مسئله منطبق میشود بر تمام اذکار نماز بجز قرائت قرآن که بغیر زبان عربی جائز نیست، زیرا خداوند در قرآن میفرماید: « إِنَّا أَنْزَلْنَاهُ قُرْآنًا عَرَبِيًّا » «ما آن را» (یعنی قرآن را) «قرآنی عربی» (یعنی به زبان عربی) «نازل کردیم»، و خدمت خواننده محترم باید بعرض برسانم که قرآن عظیم الشان هم لفظش و هم معنایش معجزه هست، و اگر این الفاظ قرآنی به زبان دیگر تغییر داده شود از نظمش خارج میشود و دیگر نمیتوان به آن قرآن خطاب کرد ، بلکه به باید تفسیر گفت، و اگر نتواند قرآن را به عربی بخواند بر او واجب هست که یاد بگیرد تا در نماز قرآن را به عربی بخواند، و اگر انسان استطاعت و قدرت آنرا داشته باشد که زبان عربی را یاد بگیرد ولی با آنهم اقدام به آموزش آن نمیکند ، در اینصورت نمازش صحیح نیست، و اگر چیزی از قرآن بلد نباشد و ترس از خروج وقت نماز داشته باشد، باید هر آیه ای که بلد باشد در نماز بخواند حتی اگر یک آیه باشد، زیرا پیامبر صلی الله علیه و سلم به کسی که چیزی از قرآن بلد نبود فرمودند: « إِذَا قُمْتَ إِلَى الصَّلَاةِ ، فَإِنْ كَانَ مَعَكَ قُرْآنٌ فَأَقْرَأْ بِهِ ، وَإِلَّا فَاحْمَدِ اللَّهَ ، وَهَلِّئْهُ ، وَكَيِّرْهُ » (روایت ابوداود)، یعنی: (اگر خواستی نماز بخوانی، چنانچه چیزی از قرآن را یاد داشته باشی آنرا بخوان، و گرنه تحمید و تهلیل و تکبیر بگو (یعنی: الحمد لله، لا اله الا الله، الله اکبر...) و آن آیه را بجای سوره فاتحه هفت بار تکرار میکند، ولی اگر هیچ آیه ای بلد نباشد و یا پاره ای از آیه باشد مانند « الحمد لله » ، دیگر نیازی به تکرار آن نیست بلکه بجای قرائت قرآن (که بلد نیست) باید تکبیر و تحمید و تهلیل بگوید، زیرا در روایت آمده است که: « جَاءَ رَجُلٌ إِلَى النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فَقَالَ: إِنِّي لَا أَسْتَطِيعُ أَنْ أَخْذَ شَيْئًا مِنَ الْقُرْآنِ، فَعَلِمَنِي مَا يُجْزئُنِي مِنْهُ . فَقَالَ: قُلْ: سُبْحَانَ اللَّهِ ، وَالْحَمْدُ لِلَّهِ ، وَلَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ ، وَاللَّهُ أَكْبَرُ ، وَلَا حَوْلَ وَلَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللَّهِ . . .) (روایت ابو داود)، یعنی: (مردی نزد پیامبر صلی الله علیه و سلم آمد و گفت: من نمیتوانم چیزی از قرآن را یاد بگیرم، پس چیز دیگری را بجای آن به من بیاموز، پیامبر صلی الله علیه و سلم فرمود: « بگو: سُبْحَانَ اللَّهِ ، وَالْحَمْدُ لِلَّهِ ، وَلَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ ، وَاللَّهُ أَكْبَرُ ، وَلَا حَوْلَ وَلَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللَّهِ . . .)

پس بطور خلاصه ، اگر نمازگذار دعاها ی عربی را خوب تلفظ کند و بفهمد برای او جائز نیست به زبان دیگری در نماز نطق کند، چه در نماز فرض و چه سنت، ولی اگر جدیداً بدین اسلام مشرف شده باشد و یا برای او نطق زبان عربی مشکلاتی داشته باشد و یا بلد نباشد، مشکلی نیست ، که به زبان خودش در نماز دعاء کند

ولی باید در عین حال سعی کند اوراد نماز را به زبان عربی هر چه زودتر یاد بگیرد تا بتواند نمازش را صحیح ادا کند، و اگر قرآن اصلاً بلد نباشد، بجای قرائت سوره فاتحه باید تحمید و تهلیل و تسبیح و تکبیر بگوید و نباید بجای قرائت قرآن به زبان دیگری آنرا بخواند و دلایل آن در فوق تذکر رفت .
عدم فهم معانی آیات قرآنی موجب بطلان نماز نمیگردد؟
خواننده محترم! نباید فراموش کرد که : نماز فقط ذکر زبانی نیست، بلکه حقیقت آن است که نماز موثرترین ذکر است که انسان را از خواب غفلت بیدار می سازد ، و در وجود او احساس محبت و شکر را تحریک می نماید، و او را آماده اطاعت از پروردگار میسازد.

نمازگزار باید فهم نماز را در حرکات ظاهری نماز نه بیند، و چنین فکر نکند که اول نماز تکبیر است و آخرش تسلیم و به اصطلاح دارای افعال واقوال و اذکار و قیام و قعود است . بلکه مفهوم واقعی نماز برای توحید و اخلاص در عبودیت است، نماز توحید عملی و توحید اعتقادی به انقطاع از ماسوی الله و وابستگی به الله تعالی است .
نمازگزار در نماز ، منتهای عبودیت را طی میکند ، به منتهای تکامل دست می یابد .

نماز وسیله ای است برای عروج بشر، نماز وسیله ای است برای تکامل بشر، که به تأسف ما انسانها از این وسیله مفید و با عظمت استفاده لازم و مؤثری نمی بریم .

همانطوریکه گفتیم ، نماز توحید، عبودیت الله تعالی و انقطاع از ماسوی الله است . اگر انسان توانمندی رسیدن به این مرحله را بدست آورد به مرحله انتهای تکامل دست یافته است . دست یافتن به رمز عالی نماز فهم معانی قرآت آیات قرآنی است که در نماز ، نمازگزار آنرا قرائت مینماید .

فهمیدن معنی آیات و اذکار داخل نماز باعث افزایش خشوع و خضوع در نماز میگردد ، و مسلماً اگر عبادت نماز به خشوع و خضوع کامل ادا گردد، چنین نمازی دارای ثواب بیشتری خواهد بود . و به هر اندازه که این امر در نماز تقلیل یابد، ثواب نماز نیز کمتر میشود . ولی با آنهم اگر نمازگزار مادامیکه ارکان نماز را درست و کامل ادا نماید ، کم فهمیدن آیات قرآنی و یا نه فهمیدن آیات که در نماز تلاوت میکند ، نماز نمازگزار باطل نمی شود .

در حدیث مبارکی از عمار بن یاسر رضی الله عنه روایت است که می گوید: من از رسول الله صلی الله علیه وسلم شنیدم که می فرمودند: « همانا فردی که نماز می خواند در حالی که نمازش برای وی چیزی ، مگر به اندازه ای یک دهم ، یک نهم ، یک هشتم ، یک هفتم ، یک ششم ، یک پنجم ، یک چهارم ، یک سوم ، و یا نصف آن نوشته نمی شود» این حدیث را ابو داود (127/1) و بیهقی (281/2) و احمد (319:321/4) از دو روایت که یکی از آنها را عراقی صحیح دانسته است . و ابن حبان در کتاب صحیح خودش چنانکه در الترغیب (184/1) روایت کرده است .

باب هژدهم تکبیرات انتقال از رکن به رکن دیگر

قبل از همه باید گفت که :
رکن در نماز چیزی است که : بوسیله آن، شی که در آن است کامل می‌شود، و عدم وجودش باعث بطلان «و عدم» چیزی می‌شود که جزء رکن آن است، مانند رکوع در نماز که رکن نماز است، و عدم رکن در نماز باعث باطل شدن نماز است.

در حدیث از ابوهریره روایت است:
« ان رسول الله صلى الله عليه وسلم إذا قام إلى الصلاة يكبر حين يقوم، ثم يكبر حين يركع، ثم يقول: سمع الله لمن حمده، حين يرفع صلبه من الركعة، ثم يقولو هوقائم: ربنا لك الحمد، ثم يكبر حين يهوى، ثم يكبر حين يرفع رأسه، ثم يكبر حين يسجد، ثم يكبر حين يرفع رأسه، ثم يفعل ذلك في الصلاة كلها حتى يقضيها، و يكبر حين يقوم من الثنتين بعد الجلوس». (متفق عليه : صحيح امام مسلم (1/293-28-392)، سنن نسایی (2/233).
«پیامبر صلی الله علیه وسلم زمانیکه میخواست نماز بخواند، هنگامی که می‌ایستاد می‌فرمود:

الله اکبر، سپس وقتی به رکوع می‌رفت، «الله اکبر» می‌گفت و هنگام بلند شدن از رکوع می‌فرمود : «سمع الله لمن حمده» و وقتی راست می‌ایستاد می‌فرمود :

«ربنا لك الحمد». سپس وقتی برای سجده فرود می‌آمد می‌فرمود «الله اکبر»، و وقتی سرش را از سجده بلند می‌کرد و می‌فرمود «الله اکبر» و وقتی به سجده می‌رفت می‌فرمود : «الله اکبر» و وقتی سرش را بلند می‌کرد و می‌فرمود «الله اکبر» سپس این کار را تا پایان نمازش انجام می‌داد و پس از تشهد اول، هنگام بلند شدن به رکعت سوم «الله اکبر» می‌گفت.

هدایت پیامبر صلی الله علیه وسلم بطور متداوم برای اصحاب اش همین بود که «نماز بخوانید همانطور که مرا دیدید نماز می‌خوانم» «صلوا كما رأيتموني أصلي» صحیح : (إرواء الغلیل فی تخریج احادیث منار السبیل 262) ، (صحيح امام بخاری (فتح الباری) . (2/111/631) .)

و به کسی که نمازش را بد خوانده بود دستور داد که در بین ارکان نماز الله اکبر بگوید و فرمود : (إنه لاتتم صلاة لأحد من الناس حتى يتوضأ فيضع الوضوء، یعنی مواضعه، ثم يكبر و يحمد الله عزوجل ويثني عليه، و يقرأ بما شاء من القرآن ثم يقول : الله اكبر، ثم يسجد حتى تطمئن مفاصله، ثم يقول : الله أكبر، و يرفع رأسه حتى يستوى قاعدا، ثم يقول : الله أكبر، ثم يسجد حتى تطمئن مفاصله .. ثم يرفع رأسه فيكبر، فإذا فعل ذلك فقد تمت صلاته).

(صحيح سنن ابو داود 763) ، (سنن ابوداود) (عون المعبود

(99/842 و 3/100) .

« نماز هیچ یک از مردم کامل نمی‌شود مگر اینکه به خوبی وضوء بگیرد (یعنی به خوبی اعضای وضوءیش را بشوید) سپس الله اکبر بگوید و حمد و ثنای خدا را به جای آورد و هر اندازه که خواست قرآن بخواند، سپس الله اکبر گفته، به رکوع رود بطوریکه مفاصلش آرام گیرند، سپس سمع الله لمن حمده بگوید بطوریکه راست بایستد، سپس الله اکبر گفته و به سجده برود بطوریکه مفاصلش آرام گیرند، سپس الله اکبر بگوید و سرش را (از سجده) بلند کند بطوریکه راست بنشیند سپس الله اکبر بگوید و (دوباره) سجده کند بطوریکه مفاصلش آرام گیرند سپس سرش را بلند کند و الله اکبر بگوید و وقتی که این کارها را انجام داد نمازش کامل شده است».

از ابن مسعود (رض) روایت است که رسول الله صلی الله علیه وسلم فرمود: «إِذَا قَعَدْتُمْ فِي كُلِّ رَكْعَتَيْنِ فَقُولُوا: «التَّحِيَّاتُ لِلَّهِ، وَ الصَّلَوَاتُ وَ الطَّيِّبَاتُ، السَّلَامُ عَلَيْكَ أَيُّهَا النَّبِيُّ وَ رَحْمَةُ اللَّهِ وَ بَرَكَاتُهُ، السَّلَامُ عَلَيْنَا وَ عَلَى عِبَادَةِ اللَّهِ الصَّالِحِينَ، أَشْهَدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ، وَ أَشْهَدُ أَنَّ مُحَمَّدًا عَبْدُهُ وَ رَسُولُهُ، ثُمَّ لِيَتَخَيَّرَ أَحَدُكُمْ مِنَ الدُّعَاءِ أَعْجَبَهُ إِلَيْهِ، فَلْيَدْعُ بِهِ رَبَّهُ عَزَّوَجَلَّ» (صحیح: (الإرواء الغلیل فی تخریج احادیث منار السبیل 336))، (سنن نسایی 2/238).

«در هر دو رکعت که نشستید بگویید: سلام، دعا و هر کلام پاکی به خداوند متعال اختصاص دارد، سلام خدا بر شما باد ای پیامبر خدا، سلام بر ما و بر بندگان صالح خدا، شهادت می‌دهم که هیچ معبود بر حقی غیر از الله نیست و شهادت می‌دهم که محمد بنده و فرستاده اوست. سپس هر دعایی را که دوست دارد انتخاب کند و با آن پروردگارش را بخواند».

و پیامبر صلی الله علیه وسلم به کسی که نمازش را به صورت ناصحیح خوانده بود دستور داد که تشهد اول را بخواند و فرمود: «فَإِذَا جَلَسْتَ فِي وَسْطِ الصَّلَاةِ فَاطْمَئِنِّ وَ افْتَرِشْ فَحْذَكَ الْيَسْرَى ثُمَّ تَشْهَدُ» (صحیح: (صحیح سنن ابوداود 766)، سنن ابو داود (عون المعبود) (3/102/845)). «وقتی که در وسط نماز نشستی آرام بگیر و پای چپت را پهن کن (و روی آن بنشین) سپس تشهد بخوان».

یادداشت:

توضیح مختصر در مورد کلمه «الله اکبر» باید متذکر شد که «الله اکبر» مرکب از دو کلمه است؛ یکی لفظ جلاله «الله» و دیگری «اکبر» است.

الله: اسم علمی است بر ذات باری تعالی، و کلمه ی اکبر: بر صیغه ی «أفعل» است و معنای تفضیل را می‌رساند، بنابراین روی هم رفته معنای «الله اکبر» چنین است: یعنی خداوند سبحان بزرگتر از هر چیزی است در این وجود، و بالاتر و عزیزتر از هر آنچه است که ما انسانها در خیال خود آنرا تصور میکنیم. یا به معنای الله سبحان بزرگتر از هر چیزی (در پادشاهی، و در خالقیتش، و استحقاقش بر عبادت، و توصیف وی به صفات کمال، در

اطاعت کردن اوامرش، در زنده گرداندن و میراندنش، رزق دادن) است. و خلاصه آنکه الله تعالی بزرگتر از هر چیزی در (ربوبیت و الوهیت و صفات کمال) است.

امام محمد غزالی در کتاب کیمیای سعادت در تفسیر این کلمه می گوید:

« معنی الله اکبر » آن است که گویی که الله بزرگتر است. و حقیقت این آن باشد که الله بزرگتر از آن است که خلق وی را به قیاس خویش بتوانند شناخت، نه معنی آن است که وی از آن بزرگتر باشد. الله اکبر یعنی که خداوند بزرگتر از آن است که به قیاس عقل، انسان وی را بتواند شناخت.»

به فهم ما زمانیکه میگویم: بزرگ ، بزرگتر ، بزرگترین سه حالت را افاده میکنیم. مثلاً کلان کلانتر و کلانترین. در حق الله تعالی بزرگترین و کلانترین مناسب است.

دوچیز که مقایسه شود یکی از دیگر بزرگتر و یا کلانتر باشد این کلمه می آید اما ذات باری تعالی الله موجود غیر قابل مقایسه با چیزی وشی است. پس مناسب است برای ذات الله تعالی همان بزرگترین بکار برده شود.

باب نهم

رفع الیدین در نماز

در دین مقدس اسلام برای قبول گردیدن اعمال درپیشگاه الله متعال دو شرط وجود دارد.

اول : اخلاص: یعنی اینکه آن عمل فقط برای الله انجام بگیرد و در آن عمل کسی شریک باری تعالی قرار داده نشود .

دوم: اتباع رسول الله صلی الله علیه وسلم : یعنی اینکه آن عمل مطابق روش عمل رسول الله انجام بگیرد ، و اگر چنانچه عملی این دو خصوصیات رانداشته باشد مورد قبول الله متعال قرار نمی گیرد و نماز به عنوان یکی از عبادات بی نهایت مهم باید این دو شرط را بصورت حتمی داشته باشد و در غیر اینصورت نماز صحیح نیست.

رفع الیدین یعنی بلند کردن دودست به نحوی که برابر دوشانه یا برابر دو گوش قرار بگیرند و کف دو دست رو به قبله وانگشتان راست و طبق عادت گشاده باشند . این عمل در آغاز نماز و هنگام رفتن به رکوع و بلند شدن از آن و هنگام بلند شدن از تشهد برای رکعت سوم انجام می گیرد.

رفع الیدین در نماز از سنت های ثابت شده رسول الله صلی الله علیه وسلم می باشد و عمل به آن موجب اجر و ثواب الهی می شود تا جائیکه برخی از علماء حتی قائل به وجوب رفع الیدین میباشند .

رفع الیدین، در نماز یکی از موضعاتی است که در بین مجتهدین فقهی اسلامی قابل بحث قرار گرفته، ما بمنظور روشن شدن بهتر و بیشتر این موضوع اراء جوانب مختلف را غرض معلومات مزید خوانندگان تقدیم میدارم.

حکم رفع الیدین:

مطابق احادیث نبوی رفع یدین در نماز یا همان بالا بردن دستها در چهار مکان در داخل نماز به ثبوت رسیده و عمل مستحب است و جزو سنت نبوی صلی الله علیه وسلم بشمار میرود ، اگرچه تعداد از علماء بر وجوب بودن آن حکم میفرمایند :

موضع رفع الیدین:

همانطوریکه یاد اور شدیم رفع الیدین در نماز در چهارموقع مستحب میباشد :

اول: رفع الیدین هنگام تکبیرة الاحرام :

همزمان با تکبیرتحریمه یعنی همزمان به اولین تکبیر نماز، یا قبل از آن، و یا بعد از آن، نماز گزار دستهایش را بلند نماید، همه این حالات در سنت پیامبر صلی الله علیه وسلم به ثبوت رسیده است.

در حدیثی که از ابن عمر رضی الله عنه روایت شده آمده است که :

« كان رسول الله صلى الله عليه وسلم إذا قام للصلاة رفع يديه حتى تكونا حذو منكبيه ثم كبر، فإذا أراد أن يركع فعل مثل ذلك، وإذا رفع من الركوع فعل مثل ذلك، ولا يفعله حين يرفع رأسه من السجود. » (روایت مسلم).

یعنی: (هنگامی که پیامبر صلی الله علیه و سلم برای نماز برمیخواست دو دستانش را تا نزدیکی دو کتفش بالا میبرد سپس تکبیر میگفت، و هنگام رکوع نیز همین کار را میکرد، و هنگام بلند شدن از رکوع نیز همینطور، و هنگامی که سرش را از سجود بلند میکرد این کار را نمیکرد).

ابن المنذر گفته است:

اهل علم اختلاف ندارند در اینکه پیامبر صلی الله علیه و سلم بوقت افتتاح نماز دستهای خود را بلند می‌کرد.

حافظ ابن حجر (أحمد بن حجر بن أحمد العسقلاني الكناني) گفته است: پنجاه نفر از اصحاب پیامبر صلی الله علیه و سلم از جمله « عشره مبشره » بلند کردن دستهای پیامبر صلی الله علیه و سلم در اول نماز را روایت کرده اند.

و بیهقی از حاکم روایت کرده که گفته است: « هیچ سنتی از سنتهای پیامبر صلی الله علیه و سلم راسراغ نداریم، که خلفای چهارگانه و « عشره مبشره » و دیگر اصحاب در شهرهای مختلف و دور دست، در روایت آن اتفاق داشته باشند، غیر از این سنت (بلند کردن دستها بوقت تکبیره الاحرام). بیهقی گفته است: استاد ما ابو عبدالله نیز چنین گفته است.

دوم: رفع الیدین هنگام رکوع رفتن:

هنگامی که نماز گزار از قرائت فارغ شود، به اندازه ای که به نفسش بر گردد، سکوت نماید. همچنانکه در تکبیره الاحرام ذکر شد دستهایش را بلند کند و به رکوع برود.

در حدیثی که آنرا بیست و دو نفر از اصحاب روایت نموده اند آمده است که « پیامبر صلی الله علیه و سلم چنین می‌کرد. از ابن عمر نقل شده است که: پیامبر صلی الله علیه و سلم هرگاه به نماز می‌ایستاد، دستها را تا محاذی شانه‌هایش بلند می‌کرد، سپس تکبیر می‌گفت، هر وقت می‌خواست به رکوع برود نیز چنین می‌کرد و هرگاه سرش را از رکوع برمی‌داشت نیز چنان می‌کرد و می‌گفت: « سمع الله لمن حمده ربنا ولك الحمد. » بخاری و مسلم و بیهقی آن را روایت کرده اند. و بخاری افزوده است که: وقتی که به سجده می‌رفت و از آن برمی‌خاست چنین نمی‌کرد. « و مسلم نیز افزوده است: « این عمل را انجام نمی‌داد وقتی که از سجده برمی‌خاست و همچنین در بین سجدتین. »

سوم: رفع الیدین هنگام برگشتن از رکوع:

در اثنای اعتدال (راست شدن) «سمع الله لمن حمده». بگوید و به کیفیت هایی که فوق بدان اشاره شد، دستهایش را در اعتدال بلند نماید.

چهارم : رفع الیدین هنگام برخواستن از تشهد

البته در نماز های چهار رکعتی:

در حدیثی از نافع و او از ابن عمر روایت کرده است که: او هر وقت برای رکعت سوم برمی‌خواست دستهای خود را بلند می‌کرد، و این عمل را به پیامبر صلی الله علیه و سلم نسبت می‌داد. بخاری و ابوداود و نسائی آن را روایت کرده‌اند. و از علی بن ابیطالب در بیان چگونگی نماز پیامبر صلی الله علیه و سلم نقل شده است که: « او هر وقت از سجده برمی‌خواست دستهای خود را تا محاذی شانه‌ها، بالا می‌برد و تکبیر می‌گفت». (این حدیث را ابوداود و احمد و ترمذی آن را روایت کرده‌اند و ترمذی آن را « صحیح » دانسته است. هدف از برخاستن از سجده، برخاستن از دو رکعت اول است. در این سنتهای بلند کردن دستها مرد، زن مساوی هستند. شوکانی گفته است:

« بدان‌که این سنت بین زنان و مردان مشترک است، و چیزی که بین آنها تفاوت قایل باشد، در اخبار نیامده است. و همچنین درباره اندازه بلند کردن دست برای مرد و زن نیز هیچ فرقی نیست.»

امام بخاری در حدیث شماره (739) خویش موضوع رفع الیدین بعد از تشهد اول را بشرح ذیل عنوان بندی نموده است: «باب رفع الیدین إذا قام من الركعتین : باب رفع یدین هرگاه از تشهد اول برخیزد».

و از ابی حمید رضی الله عنه روایت شده که او درباره چگونگی نماز پیامبر صلی الله علیه و سلم چنین توضیح می‌داد: «...ثُمَّ إِذَا قَامَ مِنَ الرَّكْعَتَيْنِ كَبَّرَ وَرَفَعَ يَدَيْهِ حَتَّى يُحَاذِيَ بِهِمَا مَنْكِبَيْهِ ، كَمَا كَبَّرَ عِنْدَ افْتِتَاحِ الصَّلَاةِ» (أبو داود (730) و ترمذی (304) و البانی در «صحیح ابی داود».

یعنی: «...سپس که از خواندن دو رکعت اول برمی‌خواست، تکبیر (الله اکبر) می‌گفت و دستش را تا برابر شانه هایش بلند می‌کرد، همانگونه که در هنگام شروع نماز تکبیر می‌گفت (و دستش را بلند می‌نمود)».

از ظاهر این احادیث چنین برمی‌آید که رفع یدین می‌بایست پس از برخواستن از تشهد اول باشد، یعنی بعد از قیام برای رکعت سوم، چنانکه در متن احادیث آمده: « إِذَا قَامَ مِنَ الرَّكْعَتَيْنِ» یعنی: «هرگاه از خواندن دو رکعت اول برمی‌خواست، (یعنی قیام می‌کرد)».

شیخ ابن عثیمین رحمه الله نیز همین را ترجیح داده، چنانکه می‌گوید: «و بر این مبنی؛ مواضع رفع یدین چنین است: در وقت تکبیرة الاحرام آغازین نماز، و در وقت رفتن به رکوع، و در وقت برخواستن از رکوع، و هرگاه از تشهد اول برخواست، و رفع یدین باید زمانی باشد که بصورت قائم ایستاده باشد؛ زیرا لفظ حدیث ابن عمر چنین است: « وَإِذَا قَامَ مِنَ الرَّكْعَتَيْنِ رَفَعَ يَدَيْهِ»، و این جز درحالتی که بصورت قائم ایستاد صدق نمی‌کند، و

بر این اساس : نباید درحالتی که نشسته و می خواهد برمی خیزد رفع یدین کند، چنانکه بعضی چنین باوری دارند، و معلوم است که کلمه (وَإِذَا قَامَ) به معنی وقت برخواستن نیست؛ و بین این دو فرق است». (الشرح الممتع) (214/3) .

این چهار مورد رفع الیدین از پیامبر صلی الله علیه و سلم در احادیث پیامبر صلی الله علیه و سلم وارد شده است و سنت است . قابل تذکر است که در این چهار موضع رفع یدین در نماز مستحب هست ولی واجب نمی باشد ، اگرچه برخی علماء بر واجب بودن آن تاکید مینمایند ، حکم شرعی در مورد رفع الیدین همین است که ، با ترک رفع یدین نماز باطل نمیشود، ولی کسی که آنرا ترک کند سنت پیامبر صلی الله علیه و سلم را ترک کرده هست.

چگونگی بلند کردن دستها :

در موردشکل بلند کردن دستها در رفع الیدین در احادیث روایت متعدد و مختلف نقل شده . آنچه که جمهور فقهاء برگزیده اند آنست که : نمازگزار دستهای خود را تا موازات شانه هایش، بلند کند، بگونه ای که سر انگشتانش موازی با بالای گوشها و شستهایش در مقابل نرمة گوشها و کف دستانش در مقابل شانه ها قرار گیرد. و مستحب است که انگشتان دست بوقت بلند کردن کشیده باشند.

در حدیثی از حضرت ابوهریره (رض) روایت شده است که : هرگاه پیامبر صلی الله علیه و سلم به نماز بر می خاست، دستهای خود را، بحالت کشیده بلند می کرد. (بجز از ابن ماجه، پنج نفر از محدثین بزرگ آن را روایت کرده اند.) .
یادداشت ضروری :

در رفع یدین نماز گزار در حالیکه انگشتان کشیده شده ، دستهایش را بلند کند و دو کف دستش را برابر شانه هایش قرار دهد، و گاهی هم نماز گزار میتواند در بلند نمودن دستهای خویش کمی مبالغه نماید ، یعنی میتواند دست های خویش را نزدیک گوش های خویش نیز برساند ، اما با انگشتان ابهام نرمة گوش را دست زدن و گرفتن و قرار دادن وصل شده انگشت ابهام به نرمی و یا هم عقب گوش در سنت پیامبر صلی الله علیه و سلم هیچ هیچ اصلی ندارد.

چه وقت باید دستها را بالا برد؟

طوریکه قبلاً یاد اور شدیم که : بالا بردن دستها باید مقارن با تکبیره الاحرام یا پیش از آن و یا بعد از آن، باشد، در این مورد در حدیثی از نافع نقل شده است که ابن عمر هر وقت به نماز می ایستاد تکبیر می گفت و دستها را بالا می برد و آن را به پیامبر صلی الله علیه و سلم نسبت می داد. (امام بخاری و نسائی و ابوداود آن را روایت نموده اند) .

همچنان در حدیثی دیگری از نافع روایت شده است که : « پیامبر صلی الله علیه و سلم بوقت تکبیر دستهای خود را تا

محاذاً شانه‌ها یا نزدیک بدانها بلند می‌کرد». (احمد و دیگران این حدیث را روایت کرده‌اند.)

احادیثی وارده در مسأله رفع الیدین:

1- عن عبدالله بن عمر رضي الله عنهما ان رسول الله صلى الله عليه وسلم « كان يرفع يديه حذو منكبيه اذا افتتح الصلوة واذا كبر للركوع واذا رفع رأسه من الركوع رفعهما كذلك » (از عبدالله بن عمر رضي الله عنه روایت است که رسول الله صلى الله عليه وسلم هنگام آغاز نماز دستهایش را برابر شانه‌هایش بلند می‌کرد و همچنین هنگامی که برای رکوع تکبیر می‌گفت و هنگامی که سر را از رکوع بلند می‌کرد دستها را برابر شانه‌ها بلند می‌کرد) امام علي بن مدینی استاد امام بخاری می‌گوید: « هذا الحديث عندي حجة علي الخلق كل من سمعه فعليه ان يعمل به لانه ليس في اسناده شي » (نزد من این حدیث بر همه مخلوقات حجت است پس هر مسلمانیکه این (حدیث) را بشنود براو لازم است که رفع الیدین بکند، زیرا سند این حدیث کاملاً صحیح می‌باشد).

2- عن ابي بكر الصديق قال: « صليت خلف رسول الله صلى الله عليه وآله وسلم فكان يرفع يديه إذا افتتح الصلاة و إذا ركع و إذا رفع رأسه من الركوع » (رواه البيهقي في سنن الكبرى 73/2 رواه ثقات).

از ابوبکر صدیق رضی الله عنه روایت است که گفت من پشت سر رسول الله صلى الله عليه وآله وسلم نماز خواندم، رسول الله صلى الله عليه وآله وسلم وقتی که نماز را شروع کرد رفع الیدین کرد و همچنین وقتی که رکوع کرد و از رکوع سر خود را بلند کرد رفع الیدین کرد.

3- « عن علي رضي الله عنه قال كان رسول الله صلى الله عليه وآله وسلم إذا قام إلى الصلاة المكتوبة كبر و رفع يديه حذو منكبيه و يصنع مثل ذلك إذا قضى قراءته و إذا أراد أن يركع، و يصنعه إذا رفع من الركوع و لا يرفع يديه في شيء من صلاته و هو جالس فإذا قام من السجدين رفع يديه كذلك و كبر » (رواه الدار قطنی 107).

(از علی رضی الله عنه روایت است که رسول الله صلى الله عليه وسلم وقتی که برای نماز فرض بلند می‌شد، الله اکبر می‌گفت، و دستها را تا برابر شانه‌ها بلند می‌کرد و وقتی که قراءت را تمام می‌کرد و می‌خواست رکوع کند رفع الیدین می‌کرد، و وقتی که سر از رکوع بلند می‌کرد هم رفع الیدین می‌کرد، و در هیچ جای دیگر نماز که نشسته بود رفع الیدین نمی‌کرد، وقتی که بعد از اتمام دو رکعت برای رکعت سوم بلند می‌شد، رفع الیدین می‌کرد و الله اکبر می‌گفت).

4- عن أبي قلابة أنه « رأي مالك بن الحويرث رضي الله عنه إذا صلى كبر و رفع يديه و إذا أراد أن يركع رفع يديه و إذا رفع رأسه من الركوع رفع يديه و حدث ان رسول الله صنع هكذا » از ابو قلابه روایت است که مالك بن حويرث رضي الله عنه را دید

هنگامی که نماز را شروع می کرد تکبیر گفته و دستهایش را بلند می کرد و همچنین هنگام رفتن به رکوع و بلند کردن سر از رکوع دستها را بلند می کرد و می فرمود رسول الله صلی الله علیه وسلم چنین نماز می خواند.

5- عن وائل بن حجر رضي الله عنه انه راى النبي صلي الله عليه وسلم رفع يديه حين دخل في الصلاة كبر ثم التحف بثوبه ثم رفعهما وكبر فرقع فلما قال سمع الله لمن حمده رفع يديه فلما سجد سجد بين كفيه. وائل بن حجر رضي الله عنه مي گوید: «او رسول الله صلي الله عليه وسلم را دیدند که هنگام آغاز نماز دو دستش را بلند کرد و الله اکبر گفت و دستهایش را در چادرش کرد و سپس دستهایش را بلند برد و تکبیر گفت و به رکوع رفت و سپس در هنگام بلند کردن سر از رکوع سمع الله لمن حمده گفته و دستها را بلند کرد و میان دو کف دستانش سجده نمود».

6- عن أبي حميد الساعدي رضي الله عنه قال: « سمعته وهو في عشرة من أصحاب النبي صلي الله عليه وسلم أحدهم ابو قتاده بن ربعي يقول انا اعلمكم بصلاة رسول الله صلي الله عليه وسلم قالوا ماكنت اقدمنا صحبة ولا اكثرنا اتيانا قال بلي قالوا فاعرض فقال كان رسول الله صلي الله عليه وسلم اذا قام الي الصلوة اعتدل قائماً ورفع يديه حتي يحاذي بهما منكبيه ثم فاذا اراد ان يركع رفع يديه حتي يحاذي بهما منكبيه ثم قال الله اكبر وركع ثم اعتدل فلم يصوب ولم يقتنع ووضع يديه علي ركبتيه ثم قال سمع الله لمن حمده ورفع يديه واعتدل صدقت هكذا كان يصلي » (از ابو حميد ساعدي رضي الله عنه روایت است که در میان ده تن از صحابه نشسته بود که یکی از آنها ابو قتاده بود ابو حميد گفت من از همه شما روش نماز رسول الله صلی الله علیه وسلم را بهتر می دانم آنها گفتند رفت و آمد وهم صحبتی تو با رسول الله بیشتر از ما نبوده است و در جواب آنها گفت آری پس آنها گفتند بیان کن ایشان فرمودند رسول الله هنگامی که برای نماز بلند می شد، راست می ایستاد و دو دستش را تا برابر شانه ها بلند می کرد و هنگامی که به رکوع می رفت دستها را تا برابر دوشانه اش بلند می کرد و الله اکبر می گفت و به رکوع می رفت و هنگام رکوع کمرش را راست می کرد طوری که سرش نه پایین و نه بالا می شد سپس سمع الله لمن حمده گفته و دستها را تا برابر شانه ها بلند می کرد و راست می ایستاد... الخ بعد از اینکه ده صحابی این را شنیدند گفتند راست گفتی رسول الله این چنین نماز می خواندند).

اثبات رفع اليدين از عمل اصحاب رسول الله
حضرت ابوبکر صديق:

عبدالله بن زبير مي فرمايد: « صليت خلف ابي بكر فكان يرفع يديه اذا افتتح الصلاة واذار كع اذا رفع راسه من الركوع وقال صليت خلف رسول الله فذكر مثله » قال البيهقي « رواه ثقات » (من پشت سر ابوبکر نماز خواندم ایشان هنگام شروع نماز و هنگام به رکوع رفتن و هنگام بلند شدن از آن رفع اليدين می کردند و فرمودند من پشت سر رسول الله این چنین نماز خواندم (و بیهقي فرمودند: « راویان این روایت ثقة اند »).

- در روایت دیگری محدثین مینویسند که : حضرت ابو بکر صدیق رضی الله عنه در وقت نماز «أنه كان يرفع يديه إذا افتتح الصلاة و إذا ركع و إذا رفع رأسه من الركوع و قال صليت خلف رسول الله صلى الله عليه وآله وسلم فكان يرفع يديه إذا افتتح الصلاة و إذا ركع و إذا رفع رأسه من الركوع » (سنن بیهقی 73/2 و التلخیص الحبیر 82).

(وقتیکه از ابوبکر صدیق رضی الله عنه نماز را شروع می کرد رفع یدین می کرد ، و همچنین وقتی که رکوع می کرد، و وقتی که سر از رکوع بلند می کرد. و گفت من پشت سر رسول الله صلی الله علیه وآله وسلم نماز خواندم، رسول الله صلی الله علیه وسلم وقتی که نماز را شروع می کردند، رفع الیدین می کردند و همچنین وقتی که رکوع می کردند و از رکوع سر را بلند می کردند رفع الیدین میکردند.)

حضرت عمر فاروق رضی الله عنه :

عن بن عمر ان عمر كان يرفع يديه في الركوع وعند الرفع منه «عبدالله بن عمر مي گوید » عمر هنگام رفتن به رکوع و بلند شدن از آن رفع الیدین می کرد »
همچنان در حدیثی که : عبدالله بن القاسم روایت نموده است آمده است « بینما الناس يصلون فی مسجد رسول الله صلی الله علیه وآله وسلم إذ خرج عليهم عمر بن الخطاب فقال اقبلوا علی بوجوهکم اصلی بکم صلاة رسول الله صلی الله علیه وآله وسلم التي یصلی و یأمر بها فقام مستقبل القبلة و رفع يديه حتى حاذی بهما منكبیه ثم کبر ثم رفع و رکع و كذلك حين رفع، فقال للقوم هكذا كان رسول الله صلی الله علیه وآله وسلم یصلی بنا ». (رواه البیهقی فی الخلافیات 2/). وقال الامام تقي الدين فی كتابه الامام: رجال اسناد هذا الحديث معروفون نصب الراية 1/ 416 و درایة 86).

(از عبدالله بن قاسم روایت است که يك مرتبه مردم در مسجد رسول الله صلی الله علیه وآله وسلم نماز می خواندند (یا آماده نماز خواندن بودند) که ناگهان عمر از در رسید و فرمود، به طرف من متوجه شوید که با شما نماز رسول الله صلی الله علیه وآله وسلم را بخوانم، آن نمازی که خود می خواند و به آن امر می فرمود، پس رو به قبله ایستاد و دستها را تا برابری شانه ها بلند کرد و الله اکبرگفت، و دوباره رفع الیدین کرد و رکوع کرد، و همچنین وقتی که از رکوع بلند شد رفع الیدین کرد، (و در آخر) گفت: رسول الله صلی الله علیه وآله وسلم همین طور با ما نماز می خواند که من برای شما خواندم)
از این حدیث معلوم شد که رسول الله صلی الله علیه وسلم برای رفع الیدین کردن دستور هم می دادند، چنانکه لفظ « و یأمر بها » بر این دلالت می کند.

همین طور بصورت کل از هر چهار خلیفه راشد روایت سنت بودن رفع الیدین و ثبوت آن را امام بیهقی و قاضی القضاة شیخ تقي الدين سبکی (متوفی 756 هـ) و حافظ زیلعی حنفی و محدث امام حاکم نقل کرده اند . (مراجعه شود به : سنن بیهقی 81/2 و

نصب الراية 416/1 و جزء رفع الیدین للسبکی 9 و تعلیق الممجد شرح موطا امام محمد 93/1 و تعلیق المغنی علی الدار قطنی 111 و جزء رفع الیدین گرجاکی).

و امام بخاری در حدیث متبرکه میفرماید : « و لم یثبت عن أحد من اصحاب النبی صلی الله علیه وآله وسلم أنه لا یرفع یدیه » (جزء رفع الیدین امام بخاری 12 ط دهلی). (از هیچ یک از اصحاب رسول الله صلی الله علیه وسلم ثابت نیست که رفع الیدین نکرده باشد.) (هدف امام بخاری از این قول این است که روایاتی که درباره عدم رفع الیدین آمده اند صحت ندارند).
عبدالله بن عباس :

عبدالله بن عباس که ملقب به ابوالعباس، میباشد و در بین امت اسلامی بنام (حبر الامة) (دانشمند امت) یا بحر (اشاره به علم زیادش از حدیث) شهرت دارد . وی یکی از بزرگترین محققان نسل اول امت اسلامی است.

عبد الله بن عباس بن عبد المطلب بن هاشم از جمله صحابی جلیل القدری در تاریخ اسلام است که بحیث پدر علم تفسیر قرآنی و یکی از مهمترین و متخصص ترین کاتبان قرآن عظیم الشان شهرت جهانی دارد .

در حدیثی که از : ابو حمزة روایت گردیده است میگوید : « رایت بن عباس یرفع یدیه حیث کبر و اذا رکع و اذا رفع راسه من الركوع » ابو حمزه می گوید : « عبدالله بن عباس را دیدم که هنگام تکبیر تحریمه و رفتن به رکوع و بلند شدن از آن رفع الیدین می کردند »

هكذا در روایت دیگری : ابن عباس ، ابن زبیر ، ابو سعید و جابر رضي الله عنهم ، « عن عطاء قال رایت ابن عباس وابن الزبیر و ابوسعید و جابر رضي الله عنهم یرفعون ایدیهم اذا افتتحوا و اذا رکعوا » (عطاء می گوید : « ابن عباس ، ابن زبیر ، ابو سعید و جابر را دیدم که هنگام آغاز نماز و هنگام به رکوع رفتن رفع الیدین می کردند »

مؤرخین مینویسند : عبدالله بن عمر هرکس را که می دید که در نماز رفع الیدین نمی کرد او را با سنگریزه می زدند . امام بخاری در کتاب خویش در بخش رفع الیدین از شانزده صحابی که رفع الیدین می کردند نام می برد و می گوید :

(1- عمر فاروق 2- علی 3- ابوقتاده 4- ابو اسید 5- محمد بن مسلمه 6- سهل بن سعد 7- عبدالله بن عمر 8- عبدالله بن عباس 9- انس بن مالک 10- ابو هریره 11- عبدالله بن عمرو 12- عبدالله بن زبیر 13- وائل بن حجر 14- مالک بن حویرث 15- ابو موسی اشعری 16- ابو حمید ساعدي 7- ام درداء انهم كانوا یرفعون ایدیهم عند الركوع وعند الرفع منه » همه اینها (اصحابی که نامشان در بالا ذکر شد) هنگام به رکوع رفتن و بلند شدن از آن رفع الیدین می کردند.

تابعینی که رفع الیدین می کردند :

همچنان امام بخاری در کتاب خویش در بخش رفع الیدین می نویسد :

(از تابعین مکه ، مدینه ، طائف ، عراق ، شام ، یمن ، بصره ، خراسان و شهرهای دیگر اسلامی رفع الیدین ثابت است که از جمله آنها افرادی هستند که در زیر نام برده می شوند. (1- سعید بن جبیر

- 2- عطاء بن ابی رباح 3- مجاهد 4- قاسم بن محمد 5- سالم بن عبدالله 6- عمر بن عبدالعزیز
7- نعمان بن ابی عباس 8- حسن بصری 9- محمد بن سیرین 10- طاوس 11- مکحول 12- عبدالله بن دینار 13- نافع مولی عبدالله 14- حسن بن مسلم 15- قیس بن سعد)

رفع الیدین زینت نماز است :

محدثین میفرمایند : از سعید بن جبیر رضی الله عنه در مورد رفع الیدین در نماز سوال بعمل آمد در جواب فرمودند: « فقال هو شیء یزین به الرجل صلاته ، کان اصحاب رسول الله صلی الله علیه وآله وسلم یرفعون ایدیهم فی الإفتاح و عند الركوع و إذا رفعوا رؤسهم » (سنن بیهقی 75/2) .

(گفت: « رفع الیدین چیزی است که مرد به وسیله آن نماز خود را مزین می کند، و اصحاب رسول الله صلی الله علیه وآله وسلم هم در شروع نماز و وقت رکوع کردن و بلند شدن از رکوع رفع الیدین می کردند. ».

از این روایات و آثار صحابه جلیل القدری که برخی آن در فوق تذکر رفت ، ثابت گردیده است که نه تنها خلفای راشدین بلکه تمام صحابه رفع الیدین می کردند.

ولی برخی از روایات را که علمای احناف در تألیفات خویش مورد ترک رفع الیدین توسط صحابه ذکر کرده اند باید گفت که : اولاً سنداً اکثر این روایات صحیح نیست، ثانیاً اکثر این استدلال در مقابل احادیث صحیح و مرفوع قابل حجت نیستند، چنانکه حافظ ابن حجر شارح بخاری در فتح الباری نوشته اند: « و أن الصحابی إذا عمل بخلاف مارواه لا یكون کافياً فی الحكم بنسخ مرویه، إن الحكم إذا ثبت لا یزیده إلا بشيء مقطوع به وأن الأصل اتباع النبی صلی الله علیه وآله وسلم فی افعاله » (فتح الباری 142/1) .

مخالف بودن عمل صحابی با روایتش در منسوخ کردن روایتش کافی نیست، چون روایت مرفوع و حکمی که با دلیل قطعی ثابت است، او را هیچ چیزی از اعتبار ساقط نمی کند مگر دلیل قطعی دیگر، و اصل اتباع کردن رسول الله صلی الله علیه وآله وسلم است، در افعالش (نه افعال صحابی).

قویترین ، بزرگترین و مشهورترین روایت را که علمای حنفی در باره ترک رفع الیدین بدان استدلال مینمایند ، روایت عبدالله بن مسعود است :

که جواب آنرا علامه زیلعی حنفی از امام ابوبکر أحمد بن اسحق متوفی 342 هـ محدث و فقیه چنین مینویسد : « إن رفع الیدین قد صح عن النبی صلی الله علیه وآله وسلم ثم عن الخلفاء

الراشدين، ثم عن الصحابة و التابعين، و ليس في نسيان ابن مسعود « رفع اليدين ما يوجب أن هولاء الصحابة رضی الله عنهم لم يروا النبي صلى الله عليه وآله وسلم رفع يديه » (سنن كبرى للبيهقي 81/2) ما يستغرب قد نسي ابن مسعود من القرآن ما لم يختلف المسلمون فيه بعد و هي المعوذتان، و نسي ما اتفق العلماء على نسخه كالتطبيق و نسي كيف قيام الإثنين خلف الإمام و نسي ما لم يختلف العلماء فيه أن النبي صلى الله عليه وآله وسلم صلى الصبح يوم النحر في وقتها و نسي كيفية جمع النبي صلى الله عليه وآله وسلم بعرفة و نسي ما لم يختلف العلماء فيه من وضع المرفق و الساعد على الأرض في السجود و نسي كيف كان يقرأ النبي صلى الله عليه وآله وسلم « و ما خلق الذكرو الأنثى » و إذا جاز على ابن مسعود أن ينسى مثل هذا في الصلاة كيف لا يجوز مثله في رفع اليدين « (نصب الراية 209/1 للزيلعي الحنفي).

(رفع اليدين از رسول الله صلى الله عليه وآله وسلم و خلفای راشدين و صحابه و تابعين ثابت است و فراموشی ابن مسعود جای تعجب نیست چون ابن مسعود از قرآن معوذتين را فراموش کرده بود که هیچ يك از مسلمين در آنها اختلاف ندارند، و فراموش کردن آنچه که علماء بر منسوخیت اش اتفاق دارند مانند تطبيق (قرار دادن دو کف دست میان زانوها در رکوع)، و فراموش کرده بود که دو مقتدی پشت سر امام چطور اقتدا کنند (وبایستند)، و فراموش کرده بود آنچه علماء در آن اختلاف ندارند، و آن اینکه رسول الله صلى الله عليه وآله وسلم نماز صبح را يوم النحر در وقتش ادا کرد و فراموش کرده بود کیفیت جمع بین الصلاتين رسول الله صلى الله عليه وآله وسلم را در عرفه، و فراموش کرده بود آنچه علماء در آن متفق اند از گذاشتن آرنج و ساق دست بر زمین در حال سجده و فراموش کرده بود که رسول الله صلى الله عليه وآله وسلم چطور آیه (وَ مَا خَلَقَ الذَّكَرَ وَالْأُنثَى) را قرائت می کرد، و وقتی که امکان دارد که ابن مسعود این همه مسائل را فراموش کند چطور امکان ندارد که امثال رفع اليدين را نیز فراموش کرده باشد.

ائمہ ومجتهدين ومساله رفع اليدين:

- 1- مكحول استاد امام ابوحنيفه عكرمه بن عمار مي فرمايد: « رایت القاسم ، مكحول وعبدالله بن دينار وسالم يرفعون ايديهم اذا استقبل احدهم الصلاة وعند الركوع والسجود » قاسم ، مكحول (استاد امام ابوحنيفه) . عبدالله بن دينار وسالم را ديدم که هنگام شروع نماز و رفتن به رکوع وسجده رفع اليدين مي کردند .
- 2- امام شافعي مي گويد : « فهذا نقول فنامر كل مصل اماماً وماموماً او منفرداً ، رجلاً او امرأة ان يرفع يديه اذا افتتح الصلاة واذا كبر للركوع واذا رفع رأسه من الركوع » (مذهب ما اين است ، ما به هر نماز گذار ، امام باشد يا مقتدي، تنها باشد (يا با جماعت) مرد باشد يا زن، در هنگام شروع نماز

وهنگام رفتن به رکوع و بلند شدن از آن، او را به انجام دادن رفع الیدین امر می کنیم.

3- امام احمد رحمه الله علیه ، مذهب ایشان مثل روز روشن و واضح است که اهل حرمین رفع الیدین می کردند.

4- امام مالك ، امام مالك هم هنگام شروع نماز وهنگام به رکوع رفتن و بلند شدن از رکوع رفع الیدین می کردند.

5- امام زهري وحسن بصري رحمهما الله می فرمایند : «اذا كبر احدكم للصلاة فليرفع يديه حين يكبر للركوع وحين يرفع راسه من الركوع ولايفعل ذلك في السجود» (هنگامی که یکی از شما برای خواندن نماز بلند شد باید دستهایش را هنگام به رکوع رفتن و بلند شدن از آن بلند کند ولی هنگام سجده این کار را نکند)
6- از علماء ي تارك رفع الیدین در نماز، زنهایی بعضی از صحابه داناترند زیرا آنها در نماز رفع الیدین می کردند.

7- شيخ عبدالقادر گیلانی می فرماید : « رفع الیدین عند الافتتاح والركوع والرفع منه » (دستها هنگام شروع نماز و به رکوع رفتن و بلند شدن از آن بلند کرده شوند).

8- مجدد الف ثانی ، شيخ احمد بن عبدالله ایشان هم در هنگام نماز رفع الیدین می کردند.

علمای احناف و مسأله رفع الیدین:

عبد الحی لکهنوی می فرمایند: و الحق أنه لاشك في ثبوت رفع الیدین عند الركوع والرفع منه عن رسول الله صلى الله عليه وسلم وكثير من أصحابه بالطرق القوية و الأخبار الصحيحة و ثبوت تركه ايضاً منهم فالأمر سهل) (السعاية في كشف ما في شرح الوقاية 2/213) حقیقت این است که در ثبوت رفع الیدین وقت رکوع و بلند شدن از رکوع از رسول الله صلى الله عليه وسلم و بسیاری از صحابه به طریق قوی و احادیث صحیح هیچ شکی نیست، و ترک هم از بعضی صحابه ثابت است، پس مسأله آسان است.

علامه ابوالحسن محمد بن عبدالهادی سندهی محدث حنفی در شرح ابن ماجه می فرماید: و اما قول من قال إن ذلك الحديث (أى أنه كان يرفع في أول الصلاة ثم لايعود) ناسخ رفع غير تكبيرة الإفتتاح فهو قول بلا دليل بل لو فرض في الباب نسخ فيكون الأمر بعكس ما قالوا اولی مما قالوا، فان مالك بن الحويرث و وائل بن حجر من رواة الرفع ممن صلى مع النبي صلى الله عليه وآله وسلم آخر عمره فروايتهما الرفع عند الركوع و الرفع منه دليل على تأخر الرفع و بطلان دعوى نسخه فإن كان هناك نسخ فينبغي أن يكون المنسوخ ترك الرفع، كيف وقد روى مالك هكذا جلسة الإستراحة فحملوها على أنها كانت في آخر عمره في السنن الكبرى فهي ليس مما فعلها النبي صلى الله عليه وآله وسلم قصدا فلا تكون سنة و هذا يقتضى أن لا يكون الرفع الذى رواه ثانيا

منسوخا لكونه آخر عمره عندهم فالقول بأنه منسوخ قريب من التناقض، وقد قال صلى الله عليه وآله وسلم لمالك و أصحابه صلوا كما رأيتموني أصلي و بالجمله فالأقرب القول باستئذان الأمرين و الرفع أقوى و اكثر) حاشيه ابن ماجه للسندی 282/1 شرح حدیث رقم 859 (

كسانی که می گویند حدیث (رفع الیدین فقط در تکبیر تحریمه) ناسخ رفع الیدین غیر از تکبیر تحریمه است، این قول بدون دلیل است، بلکه بالفرض اگر در مسأله رفع الیدین نسخی در کار باشد، آن وقت معامله برعکس آنچه احناف می گویند می شود، چون مالک بن الحویرث و وائل بن حجر از راویانی هستند که در آخر عمر رسول الله صلی الله علیه وسلم به همراه رسول الله صلی الله علیه وسلم نماز خواندند، (چون در اواخر عمر رسول الله صلی الله علیه وسلم ایمان آورده بودند) پس روایت اینها در رفع الیدین قبل از رکوع و بعد از رکوع دلیلی است بر آخر بودن رفع الیدین و بطلان ادعای منسوخ بودنش، پس اگر در این مسأله نسخی است مناسب است که ترک رفع الیدین منسوخ باشد، چون حدیث مالک بن الحویرث که در باره جلسه استراحت است، در جوابش (علمای احناف) می گویند که رسول الله صلی الله علیه وسلم در آخر عمر بخاطر پیری خود چنین می کرد و این عمل قصدی نبود و سنت نیست.

پس این تقاضا می کند که حدیث دوم که این راوی درباره رفع الیدین روایت می کند منسوخ نباشد، چون بقول و اعتراف خودشان در آخر عمرش بود، پس قول منسوخ بودنش با تناقض نزدیک تر است. و رسول الله صلی الله علیه وآله وسلم به مالک و یارانش گفت نماز بخوانید همانطور که مرا دیدید نماز می خواندم، و بالجمله اقرب ترین قول این است که هر دو امر مسنون هستند ولی رفع الیدین قوی تر و بیشتر، پس در آخر علامه سندهی رفع الیدین را ترجیح دادند.

وعبدالحي لكهنوي در ردّ قائلین به منسوخیت رفع الیدین می گویند: «و اما دعوی نسخه کما صدر عن الطحاوی مغترّاً بحسن الظن بالصحابۃ التارکین، و ابن الهمام، و العینی، و غیرهم من اصحابنا فلیست بمُبرهن علیها بما یشفی العلیل ویروی الغلیل» (التعلیق الممجد شرح موطأ امام محمد 89/1)

یعنی اما ادعای منسوخ بودن (رفع الیدین) همان طور که از طحاوی بخاطر حسن ظن به اصحابی که تارکین رفع هستند و از ابن همام و عینی و علمای دیگر احناف صادر شده است، دلیل و برهانی ندارد که سائل را قانع کند.

و استاذ الهند علامه شاه ولی الله محدث دهلوی حنفی می فرمایند: «و الذی یرفع أحب إلی ممن لا یرفع فإن أحادیث الرفع اکثر و أثبت» (حجة الله البالغه 10/2).

یعنی کسی که رفع الیدین می کند نزد من پسندیده تر است از کسی که رفع الیدین نمی کند زیرا أحادیث رفع بیشتر و ثابت تر هستند.

علامه عبدالحق دهلوی بزبان فارسی می فرمایند: شیخ کمال الدین ابن همام گفته اند: و قدر محقق بعد از ثبوت همه آن ثبوت هر یکی از این دو امر است از وی صلی الله علیه وآله وسلم رفع و عدم رفع. (شرح سفر السعادة 16).

رشید احمد گنگوهی در جواب سوالی که درباره آمین بالجهر و رفع الیدین کرده شده می گوید:
سؤال: آیا اگر در نماز کنار ما غیر مقلدی بایستد که آمین و رفع الیدین کند در نماز ما خلل و خرابی می آید یا نه؟
جواب: هیچ خلل و خرابی نمی آید، و چنین تعصب داشتن درست نیست آنها (در این مسأله) عامل بحديث هستند، و اگر بخواهش نفس هم بکنند، چون این عمل در حد ذات خود درست است (فتاوی رشیدیة 6/1).

باید دانست که گفتن ایشان « اگر به خواهش نفس هم بکنند » خالی از مصلحت نیست، چون بعضی از متعصبین کسانی را که بر احادیث رسول الله صلی الله علیه وآله وسلم عمل می کنند، به الفاظی یاد می کنند. و می گویند که اینها به خواهش نفس و هوای خود این عمل را انجام می دهند، به همین خاطر ایشان در جواب بصراحت گفت که این عمل سنت نبوی است، و اگر کسی به خواهش نفس خود انجام دهد باز هم هیچ کسی حق ندارد که او را منع کند (و یا با حقارت نگاه کند) علامه محدث محمد فیض الدین سندی شاگرد شاه ولی الله دهلوی رحمهم الله می فرماید: « فی الرفع المذكور أربع مئة خبر بین مرفوع و اثر علی ما قاله مجدالدین الفیروزآبادی فی السفر (یعنی سفر السعادة) فالحدیث متواتر معنأ رواه خمسون من الصحابة فیهم العشرة المبشرة علی ما قاله العراقي فی شرح التقریب و عده السیوطی من جملة الأحادیث المتواترة فی کتابه المسمى بالأزهار المتناثرة فی الأخبار المتواترة و نسبه الی رواية ثلاثة و عشرين من الصحابة » (دراسات اللیب 169 ط لاهور).

در اثبات رفع الیدین چهارصد حدیث (که بعضشان مرفوع و بعضشان اثر باشد) هست، چنانکه مجدالدین فیروزآبادی در کتاب سفر السعادة گفته، پس حدیث از روی معنی متواتر است، و از پنجاه صحابی مروی است که در بین آنها عشره مبشره هم موجودند، چنانکه علامه عراقی در شرح التقریب ذکر کرده اند و سیوطی در کتاب الازهار المتناثرة فی الأخبار المتواترة رفع الیدین را در زمره احادیث متواتر ذکر کرده و به بیست و سه صحابی نسبت داده.

محمد اسماعیل شهید دهلوی می فرمایند:
« اعلم أنه لما ثبت رفع الیدین فی المواضع الأربعة المذكورة بروایات صحیحه ثابتة و آثار مرضیة راجحة و مذاهب حقة صادقة عن النبی صلی الله علیه وآله وسلم و عن کبراء الصحابة و عظماء العلماء و المجتهدين بحيث لا يشوبها نسخ ولا تعارض حتى ادعی بعضهم التواتر و لا أقل من أن يكون مشهورة (إلی أن قال) فوضح بما ذكرنا أن ما قالوا ليس بصواب و لا ينبغي لأحد أن یصغى الیه و لا یصلح لإمرئ من المؤمنین أن یعملوا و یعولوا علیه » (تنویر العینین 39 تا 41).

بدان وقتی که رفع الیدین در چهار جای مذکور (تکبیر تحریمه، رفتن به رکوع، برخاستن از رکوع، بلند شدن برای رکعت سوم) بروایات صحیح و آثار رضایت بخش و مذاهب صادق و حق از رسول الله صلی الله علیه وآله وسلم و کبار صحابه و علمای بزرگ و فقهای مجتهدین ثابت است، طوری که هیچ نسخی و تعارضی هم وجود ندارد، حتی که بعضی (از محدثین) ادعای تواتر کرده اند و علی الأقل از مشهور کمتر نیست (تا اینکه گفت) پس واضح شد که قول آنها (که می گویند منسوخ است) درست نیست و برای هیچ کس مناسب نیست که به این قول متوجه شود، و برای هیچ یک از مؤمنین لائق نیست که بر این قول عمل و اعتماد کند. انور شاه کشمیری معروف به ابوحنیفه دوّم می فرماید: « و قد ثبت الرفع و الترتک تواتراً لا یمكن لأحد انکار احدهما لکن تواتر العمل لا تواتر الإسناد» (العرف الشذی حاشیة ترمذی 124).

رفع الیدین کردن و نه کردن هر دو بتواتر ثابت اند که امکان ندارد کسی این دو را انکار کند، البته تواتر، تواتر عمل است، نه تواتر اسنادی.

مؤلف می گوید، این ادعای تواتر در ترک رفع الیدین جذبه مذهبی ایشان است، و گرنه از صحابه و تابعین ترک رفع الیدین بسند صحیح ثابت نیست، بله! نزد احناف عملاً متواتر است، باز هم همین قدر غنیمت است که صدر مدرسین مدرسه دارالعلوم دیوبند تواتر عملی رفع الیدین را اعتراف می کند، و فتوی بر منسوخ بودنش نمی دهد، و با لفظ «لا یمكن لأحد انکار احدهما» احناف را (آنانی را که قائل بمنسوخیت رفع الیدین هستند) ملامت می کند تا جائیکه می گوید: «ترک السنة بقدر زائد علی ما ترکہ النبی صلی الله علیه وآله وسلم لا یخلوا عن اثم» (العرف الشذی 12).

یعنی ترک سنت زیاده تر از آن قدر که رسول الله صلی الله علیه وسلم ترک کرده خالی از گناه نیست. پس کجا هستند آنعده از احناف که رفع الیدین را اعتراف می کنند و در تمام عمر حتی یک بار هم رفع الیدین نمی کنند (آیا اینها بقول شیخ الحدیث از گناه بری می شوند، فإلی الله المشتکی).

قاضی ثناء الله پانی پتی حنفی می گویند: وقت رفتن برکوع و سربرداشتن از آن رفع الیدین نزد ابی حنیفه سنت نیست لیکن اکثر فقها و محدثین آن را اثبات می کنند (مالا بد منه فارسی 28).

در پایان این بحث فتوای یک بزرگواری که مورد احترام تمام مسلمانان است را به طور سند پایانی نقل می کنم: شیخ سید عبدالقادر گیلانی بغدادی می فرمایند: «اما الهيئة فخمس و عشرون هیئة، رفع الیدین عند الإفتتاح و ال رکوع و الرفع منه و هو أن یكون كفاه مع منكبیه و إبهامه عند شحمتی أذنیه و أطراف أصابعه مع فروع أذنیه» (الطالبین 10/1).

هیئت (وسنهای نماز) بیست و پنج هستند، ابتدای نماز رفع الیدین کردن و وقتی که رکوع می کند و وقتی که از رکوع بلند می شود، و آن به این طریق که دو کف دستش تا شانه هایش باشند و انگشتهای ابهامش نزد نرمة گوشها باشد. و ایشان در نماز رفع الیدین می کردند، چون حنبلی المذهب بودند، اگر رفع الیدین منسوخ و ممنوع می بود نه خود به این عمل می کرد نه به دیگران فتوای می داد. پس امید است که آن دوستانی که با شیخ گیلانی محبت و عقیدت دارند، بر این فتوی شیخ عمل کنند. و الله الموفق و الهادی. (منبع: کتاب خاتمه اختلاف نوشته عبدالجبار کاندیلوی مترجم: ابراهیم حسین).

مخالفین رفع الیدین نظر مذهب امام ابوحنیفه (رح) در مورد رفع الیدین:

در افغانستان به حدیث که ابن عمر از پیامبر صلی الله علیه وسلم در مورد رفع الیدین روایت فرموده است عمل نمیکنند و استدلال میاورند که ابن عمر بعد از قول خود منصرف شده. ائمه مذهب حنفی میگویند این عمل جایز نمیباشد به احادیث ذیل استناد میکنند:

1- روی الطحاوی عن عبد الله بن مسعود عن النبي صلی الله علیه و سلم انه كان يرفع يديه في اول تكبيرة ثم لا يعود و اخرج ابوداود و الترمذی عن وكيع بسنده الى عبد الله بن مسعود قال: الا اصلی بكم صلاه رسول الله صلی الله علیه و سلم؟ فصلی، و لم يرفع يده الا اول مره. و ما رواه عن البراء بن عازب قال: كان النبي صلی الله علیه و سلم اذا كبر لافتتاح الصلاه رفع يديه حتى يكون ابهاماه قريبا من شحمتی اذنيه، ثم لا يعود. و ما رواه الطحاوی ثم البيهقی من حدیث الحسن بن عیاش بسنده الى الاسود قال: رایت عمر بن الخطاب يرفع يديه في اول تكبيرة ثم لا يعود و قال و رایت ابراهیم و الشعبي یفعلان ذلك. و ما رواه ایضا عن ابی بكر النهشلی: حدثنا عاصم بن كلیب عن ابیه: ان علیا رضی الله عنه كان يرفع يده في اول تكبيرة ثم لا يرفع بعده، و هو اثر صحیح. فتركه الرفع فیما روی هؤلاء يدل علی انتساخه. و ما رواه عن مجاهد: قال: صلیت خلف ابن عمر رضی الله عنهما فلم یکن یرفع یديه الا فی تكبیره الاولى من الصلاه فتركه بعد روايه: ان النبي صلی الله علیه و سلم یفعله، لا یكون الا بعد ما ثبت عنده انتساخ ما رأى ان النبي صلی الله علیه و سلم یفعله. با احادیثی که از اصحاب شافعی و حنفی روایت شده ثابت میشود که هر دو امر از پیامبر صلی الله علیه و سلم صادر شده لیکن پس از آن اصحاب کرام در بقا و عدم بقا اختلاف یافتند. فآثرنا قول ابن مسعود رضی الله عنه و من وافقه لما قد علم انه كان فی الصلاه اقوال مباحه و افعال جایزه من جنس هذا الرفع، و قد علم نسخها. فلا بد ان یكون هو مشمولاً به، كما روی ما يدل علیه. کیف لا و قد ثبت ما یعارضه ثبوتاً لا مرد له بخلاف عدمه، فانه

لايتطرق اليه احتمال عدم الشرعيه، لانه ليس من جنس ما عهد فيه ذلك، بل من جنس السكوت الذي هو طريق ما اجمع على طلبه في الصلاه اعنى الخشوع.

امام طبرانی نیز حدیثی را از پیامبر صلی الله علیه و سلم روایت کرده و میفرماید: قال: لا ترفع الايدي الا في سبع مواطن: حين يفتتح الصلاه، و حين يدخل المسجد الحرام فينظر الى البيت، و حين يقوم الى الصفاء، و حين يقوم على المروه، و حين يقوم مع الناس عشيه عرفه، و بجمع و المقامين و حين يرمى الجمره. و نیز میتوان بر صحه اختيار ائمه حنفی به این حدیث جابر بن سمره استدلال کرد، او میفرماید: خرج علينا رسول الله صلی الله علیه و سلم فقال: ما لي اراكم رافعي ايديكم كانها اذئاب خيل شمس؟ اسكنوا في الصلاه. رواه مسلم و يفيد النسخ. جهت كسب اطلاعات بیشتر میتوانید به كتاب فتح باب العنايه جلد 1 صفحه 251 ، 248 مراجعه نمایید.

اما خود ابن عمر روایت را از پیامبر صلی الله علیه و سلم نقل می کند، بنابراین رفع یدین سنت نبوی است نه فعل ابن عمر رضی الله عنه ! و بعد از وفات پیامبر صلی الله علیه و سلم دیگر هیچ یک از احکام نماز و دین نسخ نخواهند شد که ادعا کنیم ابن عمر از انجام آن سنت منصرف شده باشد! زیرا با وفات پیامبر صلی الله علیه و سلم وحی نیز قطع می شود.

از طرفی مهم نیست که کسانی که ادعا دارند نباید رفع یدین کرد چه مدرکی یا درجه ای دارند، بلکه مهم آنست برای ادعای خود دلیل بیاورند با مدرک و سند معتبر نه با حرف و ادعا! و ما تابع اشخاص نیستیم بلکه تابع کتاب و سنت به فهم سلف صالح هستیم و بر این اساس هرکس ادعایی کرد باید دلیل محکم و صحیح با سن ارائه نماید.

و جالب اینست که بسیاری از فقها و مجتهدان عصر همچون شیخ محمد ناصرالدین البانی محدث مشهور قرن معاصر و شیخ عبدالعزیز ابن باز و شیخ ابن عثیمین از مجتهدان قرن حاضر هیچکدام نفرموده اند که نباید رفع یدین شود در حالیکه آنها استاد و متخصص هستند و ما در دنیای معاصر کسانی را بالاتر از آنها در درجه ی علمی سراغ نداریم.

حتی امام المحدثین امام بخاری رحمه الله علیه کتاب منفردی را درباره ی این مسئله با عنوان «جزء فی رفع الیدین» تصنیف نموده اند، و در آن کسانی را که مخالف رفع یدین هستند را به شدت انکار فرموده اند. و در آن از امام حسن بصری رحمه الله از تابعین بزرگوار روایت کرده است که گفت:

« كان أصحاب رسول الله صلی الله علیه و سلم يرفعون أيديهم في الصلاة إذا ركعوا وإذا رفعوا » یعنی: اصحاب رسول خدا صلی الله علیه و سلم در نماز هرگاه به رکوع می رفتند و هرگاه از آن برمی خواستند دستهایشان را بالا می بردند. سپس امام بخاری می فرماید: حسن بصری هیچیک از اصحاب رسول الله صلی الله علیه و سلم را مستثنی نکرد که در نمازشان رفع یدین نکرده باشد. (نگاه کنید به: المجموع امام نووی (3/399-406).

اما معلوم نیست که آیا احادیث رفع یدین به امام ابوحنیفه

رحمه الله رسیده اند یا خیر؟ اما آنچه که واضح است اینست که این احادیث به اتباع و علمای تابع ایشان رسیده اند ولی بدان عمل نمی کنند، زیرا آنها به احادیث دیگری استناد می کنند که با حدیث ابن عمر رضی الله عنه در تعارض است ولی این احادیث مورد استناد حنفیه که در تعارض با حدیث ابن عمر هستند همگی ضعیف بوده و لذا غیر قابل استدلال هستند و حجت نیستند: از جمله حدیثی است که ابوداود از براء بن عازب روایت کرده که رسول الله صلی الله علیه وسلم هرگاه شروع به نماز می کرد دستهایش را تا نزدیک گوشهایش بالا می برد و سپس (تا انتهای نماز) چنین نمی کردند. أبو داود (749).

و همچنین به حدیث ابن مسعود رضی الله عنه استناد کرده اند که گفت: « أَلَا أُصَلِّي بِكُمْ صَلَاةَ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ؟ فَصَلِّي فَلَمْ يَرْفَعْ يَدَيْهِ إِلَّا مَرَّةً » نصب الراية للزيلعي (1/393-407). و رواه أبو داود (748) یعنی: ابن مسعود رضی الله عنه گفت: آیا من نمازی را بمانند نماز پیامبر صلی الله علیه وسلم برایتان بخوانم؟ سپس نماز را خواند و تنها یکبار دستها را بلند کرد.

اما این احادیث همگی ضعیف هستند، چنانکه حدیث براء بن عازب را افراد زیر ضعیف دانسته اند: سفیان بن عینه و شافعی و حمیدی استاد امام بخاری و أحمد بن حنبل و یحیی بن معین و دارمی و خود امام بخاری امام محدثین.

و حدیث ابن مسعود را افراد زیر ضعیف دانسته اند:

عبد الله بن مبارك و أحمد بن حنبل و امام بخاری و بیهقی و دارقطنی و غیر آنها نیز حدیث را تضعیف کرده اند. و همچنین تمامی آثار وارده از صحابه که دلالت بر ترک رفع یدین در نماز دارند هنگی ضعیف هستند.

بنابراین چون این احادیث که دلالت بر عدم رفع یدین می کنند، همگی ضعیف هستند، پس احادیث صحیح در این زمینه خودنمایی می کنند. بنابراین نمازگزار نباید در نماز خویش ترک رفع یدین نماید بلکه باید تلاش کند بمانند رسول الله صلی الله علیه وسلم نماز بخواند چنانکه می فرمایند: (صَلُّوا كَمَا رَأَيْتُمُونِي أُصَلِّي) رواه البخاری (631) یعنی نماز بخوانید همانگونه که دیدید من نماز می خوانم.

و اهل سنت پیرو دلیل صحیح است نه احادیث ضعیف یا آرای علمای متعصب مذهبی که حاضر نیستند از رای خود بازگردند و بدون شک تعصب در مسائل فقهی جایی ندارد و علماء آنرا مورد نکوهش قرار داده اند. و هرگز امام ابوحنیفه رحمه الله نفرموده اند که اگر حدیث صحیح پیامبر صلی الله علیه وسلم در دست بود باز رای مرا یا اتباع مرا بر آن حدیث ترجیح دهید؟!

آیا تقلید از علمای متعصب درست است یا از شخص رسول الله صلی الله علیه وسلم ؟

آیا دلیلی بر جواز تقلید از علماء و فقها وجود دارد؟ بدون شک جواب منفی است.

خلاصه اینکته:

برای مسلمانان جایز نیست تا پس از اینکته این امر یعنی رفع یدین در نماز از طریق سنت نبوی اثبات شد، رای دیگری را انتخاب کند و از علماء یی تقلید کند که مذهبشان در این مورد اشتباه است.

امام شافعی رحمه الله می فرماید: «علماء اجماع دارند بر اینکته هرکس سنت پیامبر صلی الله علیه وسلم بر وی روشن شد، برای او جایز و حلال نیست که به خاطر قول دیگری آن سنت را رها کند.» مدارج السالکین (2/335).

با احادیثی که از اصحاب شافعی و حنفی روایت شده ثابت میشود که هر دو امر از پیامبر صلی الله علیه وسلم صادر شده لیکن پس از آن اصحاب کرام در بقا و عدم بقا اختلاف یافتند. فآثرنا قول ابن مسعود رضی الله عنه و من وافقه لما قد علم انه كان في الصلاة اقوال مباحه و افعال جایزه من جنس هذا الرفع، و قد علم نسخها. فلا بد ان يكون هو مشمولاً به، كما روی ما يدل عليه. كيف لا و قد ثبت ما يعارضه ثبوتاً لا مرد له بخلاف عدمه، فانه لا يتطرق اليه احتمال عدم الشرعيه، لانه ليس من جنس ما عهد فيه ذلك، بل من جنس السكوت الذي هو طريق ما اجمع على طلبه في الصلاة اعنى الخشوع.

امام طبرانی نیز حدیثی را از پیامبر صلی الله علیه وسلم روایت کرده و میفرماید: قال: لا ترفع الايدي الا في سبع مواطن: حين يفتتح الصلاة، و حين يدخل المسجد الحرام فينظر الى البيت، و حين يقوم الى الصفا، و حين يقوم على المروه، و حين يقوم مع الناس عشيه عرفه، و بجمع و المقامين و حين يرمى الجمره. و نیز میتوان بر صحه اختيار ائمه حنفی به این حدیث جابر بن سمره استدلال کرد، او میفرماید: خرج علينا رسول الله صلى الله عليه وسلم فقال: ما لي اراكم رافعي ايديكم كانها اذنا ب خيل شمس؟ اسكنوا في الصلاة. رواه مسلم و يفيد النسخ. جهت كسب اطلاعات بیشتر میتوانید به كتاب فتح باب العنايه جلد 1 صفحه 251 ، 248 مراجعه نمایید.

یادداشت:

جواب به نظریات علمای که آیه «مومنین قَدْ أَفْلَحَ الْمُؤْمِنُونَ الَّذِينَ هُمْ فِي صَلَاتِهِمْ خَاشِعُونَ» در نفی رفع الیدین من حیث سنت مورد استفاده قرار میدهند . آنعده از علمای که این آیه در نفی رفع الیدین مورد استناد قرار میدهند باید گفت که :

عبادات در دین مقدس اسلام توقیفی هستند، یعنی ما در عبادات و نحوه ی انجام عبادات می بایست تابع سنت نبوی باشیم حال آن عبادت موافق رای ما باشد یا خیر؟!!

در مساله رفع یدین در نماز نیز بمانند دیگر ارکان و مستحبات نماز لازمست که به روش پیامبر صلی الله علیه وسلم بنگریم و از ایشان تقلید نماییم.

اگر در مورد رفع یدین و درستی و نادرستی این امر به سنت نبوی بنگریم، متوجه خواهیم شد که سنت است

نمازگزار در چهار حالت دستهای خود را در نماز بلند کند. اما آیه که جهت منع رفع یدین در نماز بدان استدلال می شود، لازمست که دلیلی وجود داشته باشد که پیامبر صلی الله علیه وسلم با استدلال به این آیه مسلمانان را از رفع یدین نهی کرده باشد، ولی متوجه شدیم که نه تنها ایشان این امر را نهی نکردند بلکه رفع یدین در نماز جزو روش نماز خواندنشان بود.

اما حقیقت آنست که رفع یدین در نماز مانع خشوع نیست زیرا رفع یدین جزو واجبات یا مستحبات نماز است و اگر قرار باشد رفع یدین باعث کم شدن خشوع گردد با این حساب می بایست خود رکوع و سجود نیز از خشوع نماز کم می کرد!! چون هر دوی آنها دارای حرکاتی هستند، لذا هر حرکتی مانع خشوع در نماز نیست بلکه حرکتهای زائد و اضافی که نمازگزار هنگام اقامه انجام می دهد باعث کم شدن خشوع می گردد نه حرکاتی که جزوی از نماز هستند مانند همین رفع یدین که نه تنها حرکت زائد نیست بلکه با انجام آن ثواب نماز بیشتر خواهد شد زیرا تبعیت از سنت نبوی موجب ثواب بیشتر است.

یادداشت: مخالفین رفع الیدین استدلال مینمایند که: (1500) از صحابه در کوفه رفع یدین نکرده اند عدم رفع الیدین یک هزار و پنجم صد صحابه بدین عنوان است که ترک آنان بمعنی ترک سنت نیست و همچنان ترک رفع الیدین کدام مشکلی در نماز ایجاد نمی کند.

در جواب باید گفت آنعده از علمای که میگویند 1500 تن از صحابه رفع الیدین در کوفه رفع الیدین نه نموده، ضرورت است که در مورد این همین قول خویش سند دقیقی ارائه نمایند. ثانیاً بفرض که این ادعا صحیح و درست هم باشد، حتی اگر 1500 صحابی هم رفع یدین نکنند مادامیکه شخص رسول الله صلی الله علیه وسلم رفع الیدین کرده باشد، ضرورت نیست که اعمال دیگر صحابه را بعنوان حجت پیش کش نمایم، در نزد ما حجت فقط عمل رسول الله صلی الله علیه وسلم است که این امر یعنی رفع یدین از ایشان ثابت شده است.

امام سفیان ثوری رحمة الله علیه گفت: « إذا رأيت الرجل يعمل العمل الذي اختلف فيه، وأنت ترى غيره، فلا تنهه » (روایت ابو نعیم در الحلیة 368/6). یعنی: (اگر کسی را دیدی که به چیزی عمل میکند که در آن اختلاف باشد، و نظر تو چیز دیگری هست او را نهی نکن).

و احمد بن حنبل رحمة الله علیه گفت: « لا ینبغی للفقیه أن یحمل الناس علی مذهب ولا یشدد علیهم » (ابن مفلح در کتاب الآداب الشرعیة 186/1). یعنی: « برای يك فقیه شایسته نیست که مردم را بر يك مذهب وادارد و بر آنها سختگیری کند».

و امام نووی رحمة الله علیه گفت: « ثم إن العلماء إنما ینکرون ما أجمع علی إنکاره، أما المختلف فيه فلا إنکار فيه، لأن کل مجتهد مصیب، أو المصیب واحد ولا نعلمه، ولم یزل الخلاف بین الصحابة والتابعین فی الفروع ولا ینکر أحد علی غيره، وإنما ینکرون ما خالف نصاً أو إجماعاً أو قیاساً جلیاً » (الروضة

(تنبيه الغافلین، النحاس، صفحه 101).

یعنی: (همچنین علماء بر مسائلی انکار میکردند که بر آن متفق بودند، ولی مسائل خلافی را انکار نمیکردند، زیرا هر مجتهدی ماجور هست، یا يك مجتهد بر حق باشد ولی آنرا ندانیم، و خلاف بین صحابه و تابعین در فروع تا بحال وجود داشته ولی هیچکس بر دیگری انکار نمیکرد، بلکه انکار آنها در مسائلی بود که مخالف متن صریح و یا اجماع و یا قیاس واضح باشد).
و از شیخ السلام ابن تیمیة در مورد کسی که در مسائل اجتهادی به یکی از علماء تقلید میکند سؤال شد که: « فهل ينكر عليه أم يهجر؟ وكذلك من يعمل بأحد القولين؟ » یعنی: « آیا بر او انکار میشود و از او دوری شود؟ و همچنین کسی که به یکی از دو قول عمل میکند؟ »

در جواب گفت: « الحمد لله، مسائل الاجتهاد من عمل فيها بقول بعض العلماء لم ينكر عليه ولم يهجر، ومن عمل بأحد القولين لم ينكر عليه، وإذا كان في المسألة قولان: فإن كان الإنسان يظهر له رجحان أحد القولين عمل به وإلا قلد بعض العلماء الذين يعتمد عليهم في بيان أرجح القولين » (مجموع الفتاوى 207/20).
در مسائل اجتهادی اگر کسی به قول یکی از علماء عمل کند بر او انکار نمیشود و (بعلت آن) از او هجر (دوری) نمیشود، و هر کسی که به یکی از دو قول عمل کند انکار نمیشود، و اگر در يك مسئله دو قول باشد، چنانچه بر شخصی یکی از دو قول راجحتر و پسندیده تر ثابت شود به آن عمل میکند، و گرنه به برخی از علماء معتبر تقلید میکند در اینکه کدام قول راجحتر هست.
یادداشت فقهی:

بنابر بر دلایل فوق بوضاحت تام معلوم گردید که در چهار موضع و مکان رفع یدین در نماز وجود دارد که مستحب است ما آنرا مراعات نمایم:

بر مسلمان است که سعی کند تمامی سنتها را رعایت کند و در انجام آن سنتها از لومه و سرزنش کسی بیم نداشته باشد، و اگر انجام این اعمال مستحب برای کسی غریب بود باشد، بهتر است دلیل استحباب و سنت بودن آنرا برایش توضیح داد، و نباید به بهانه ی اختلاف، از انجام این امور صرفنظر نمود چرا که برآستی پرهیز از این امورات سنت به دلیل آنکه بقیه آنها را سنت نمی دانند یا مخالف مذهبشان است، نوعی جفا در حق خویش است.

از طرفی دیگر وظیفه ما است تا در نشر و بخش سنت پیامبر صلی الله علیه وسلم در جامعه نقش اسلامی خویش را بجاء آوریم.
اگر حیانا افرادی متعصب با آن مخالفت کردند، نباید به گفته ی آنها توجه و اهمیت داد و انجام سنت و خشنودی الله و رسول بالاتر از ناخشنودی اهل بدعت و جهال بدانند.
الله تعالی می فرماید: « قُلْ إِنْ كُنْتُمْ تُحِبُّونَ اللَّهَ فَاتَّبِعُونِي يُحْبِبْكُمُ اللَّهُ » (آل عمران 31)

یعنی: بگو (ای محمد): «اگر خدا را دوست می دارید، از من پیروی کنید! تا خدا (نیز) شما را دوست بدارد؛ پس یک مسلمان متقی انجام امورات واجب و مستحب خود را بدون توجه به نظر

مخالفین و سرزنش کنندگان انجام داده و از فضل آنها بهره مند می شود.

پس شایسته است شما نیز کسب این فضیلت را به دلیل مخالفت برخی از افراد یا ناخشنودی آنها ترک نکنید و در عوض مسئله را با حکمت و درایت و با بیان دلایل از کتاب و سنت برای آنها شرح دهید چه بسا مسئله را پذیرفتند و آنها نیز این سنت ها را انجام دادند و اگر نپذیرفتند یا شما را سرزنش کردند، شما همچنان بر انجام سنت پیامبر صلی الله علیه وسلم استقامت داشته باشید و نیازی نیست تا در این خصوص با کسی اختلاف کنید، چرا که حتی اصحاب پیامبر صلی الله علیه وسلم و ائمه اربعه که استاد و شاگرد هم بودند در مسائل فقهی اختلاف داشتند ولی هرگز آرای مختلف آنها باعث بروز اختلاف و کشمکش بین آنها نگردید بلکه به آرای صحیح هم احترام می گذاشتند.

امام سفیان ثوری رحمة الله علیه گفت: « إذا رأيت الرجل يعمل العمل الذي اختلف فيه، وأنت ترى غيره، فلاتنهه » (روایت ابو نعیم در الحلیة 368/6).

یعنی: « اگر کسی را دیدی که به چیزی عمل میکند که در آن اختلاف باشد، و نظر تو چیز دیگری هست او را نهی نکن. »
و احمد بن حنبل رحمة الله علیه گفت: « لا ينبغي للفقيه أن يحمل الناس على مذهب ولا يشدد عليهم » (ابن مفلح در کتاب الآداب الشرعية 186/1) یعنی: (برای یک فقیه شایسته نیست که مردم را بر یک مذهب وادارد و بر آنها سختگیری کند).
و امام نووی رحمة الله علیه گفت: « ثم إن العلماء إنما ينكرون ما أجمع على إنكاره، أما المختلف فيه فلا إنكار فيه، لأن كل مجتهد مصيب، أو المصيب واحد ولا نعلمه، ولم يزل الخلاف بين الصحابة والتابعين في الفروع ولا ينكر أحد على غيره، وإنما ينكرون ما خالف نصاً أو إجماعاً أو قياساً جلياً » (الروضة (تنبيه الغافلين، النحاس، صفحہ 101)

یعنی: (همچنین علماء بر مسائلی انکار میکردند که بر آن متفق بودند، ولی مسائل خلافی را انکار نمیکردند، زیرا هر مجتهدی ماجور هست، یا یک مجتهد بر حق باشد ولی آنرا ندانیم، و خلاف بین صحابه و تابعین در فروع تا بحال وجود داشته ولی هیچکس بر دیگری انکار نمیکرد، بلکه انکار آنها در مسائلی بود که مخالف متن صریح و یا اجماع و یا قیاس واضح باشد).
و از شیخ السلام ابن تیمیة رحمة الله علیه در مورد کسی که در مسائل اجتهادی به یکی از علماء تقلید میکند سؤال شد که: « فهل ينكر عليه أم يهجر؟ وكذلك من يعمل بأحد القولين؟ » یعنی: (آیا بر او انکار میشود و از او دوری شود؟ و همچنین کسی که به یکی از دو قول عمل میکند؟)

در جواب گفت: « الحمد لله، مسائل الاجتهاد من عمل فيها بقول بعض العلماء لم ينكر عليه ولم يهجر، ومن عمل بأحد القولين لم ينكر عليه، وإذا كان في المسألة قولان: فإن كان الإنسان يظهر له رجحان أحد القولين عمل به وإلا قلد بعض العلماء الذين يعتمد عليهم في بيان أرجح القولين، والله أعلم » (مجموع

الفتاوی 20/207). یعنی: « الحمد لله، در مسائل اجتهادی اگر کسی به قول یکی از علماء عمل کند بر او انکار نمیشود و (بعلت آن) از او هجر (دوری) نمیشود، و هر کسی که به یکی از دو قول عمل کند انکار نمیشود، و اگر در یک مسئله دو قول باشد، چنانچه بر شخصی یکی از دو قول راجحتر و پسندیده تر ثابت شود به آن عمل میکند، و گرنه به برخی از علماء معتبر تقلید میکند در اینکه کدام قول راجحتر هست.

اجر و ثواب رفع الیدین:

قابل تذکر است که در ترک رفع الیدین نماز درست بوده، ولی از اجر و ثواب عمل به این سنت زیبا که برخی علماء آن را زینت نماز محسوب نمودند محروم گشته است. در مورد اجر و ثواب رفع الیدین حدیثی داریم که از: عقبه بن عامر روایات گردیده است: « یکتب فی کل إشارة یشیر الرجل (بیده) فی صلاته عشر حسنات؛ کل إصبع حسنة » (عقبه بن عامر رضی الله عنه می فرمایند: رسول الله صلی الله علیه و آله وسلم فرمودند: برای هر رفع الیدینی که فرد در نمازش انجام می دهد ده نیکی نوشته می شود یعنی برای هر انگشت یک نیکی نوشته می شود.)

این حدیث از جمله احادیث صحیحه بوده و شیخ آلبنانی رحمه الله آنرا در سلسله احادیث صحیحه شماره (3286) تحقیق و بررسی نموده و سپس فرموده که سند این حدیث صحیح است. شیخ البانی رحمه الله در تفسیر این حدیث نگاشته است: « بعضی از بزرگواران در فهم این حدیث دچار اشتباه شده اند و فکر نمودند که مراد از اشاره در این حدیث اشاره و حرکت دادن انگشت سبابه در تشهد نماز است و برای هر حرکتش ده نیکی نوشته می شود، این یک وهم محض است زیرا در این حدیث آمده (بیده) یعنی بادت و نیامده (باصبعه) یعنی با انگشت، بهمین خاطر است که امام بیهقی این حدیث را در باب رفع الیدین فی الصلاة این روایت را آورده است. همچنان نکته دیگری که دلالت بر این دارد که مراد از این حدیث (رفع الیدین) در نماز است و نه اشاره با سبابه در تشهد این است که رسول الله صلی الله علیه و آله وسلم در آخر حدیث فرمودند برای هر انگشت یک نیکی، اگر مراد اشاره در تشهد می بود باید می گفتند برای هر بار اشاره یک نیکی نوشته می شود. ناگفته نماند حدیث رفع الیدین در نماز متواتر است و از خلفاء راشدین و عشره مبشره و سایر صحابه بثبوت رسیده است.

وسایر احادیث در تایید رفع الیدین:

باب رَفَعِ الْيَدَيْنِ إِذَا رَكَعَ وَإِذَا رَفَعَ رَأْسَهُ مِنَ الرُّكُوعِ - حَدَّثَنَا عَلِيُّ بْنُ مُحَمَّدٍ، وَهَشَامُ بْنُ عَمَّارٍ، وَأَبُو عَمْرٍو الضَّرِيرُ قَالُوا حَدَّثَنَا سُفْيَانُ بْنُ عُيَيْنَةَ، عَنِ الزُّهْرِيِّ، عَنِ سَالِمٍ، عَنِ ابْنِ عَمْرٍو، قَالَ رَأَيْتُ رَسُولَ اللَّهِ - صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ - إِذَا افْتَتَحَ الصَّلَاةَ

رَفَعَ يَدَيْهِ حَتَّى يَخَازِي بِهِمَا مَنْكَبَيْهِ وَإِذَا رَكَعَ وَإِذَا رَفَعَ رَأْسَهُ مِنْ
الرُّكُوعِ وَلَا يَرْفَعُ بَيْنَ السَّجْدَتَيْنِ . (حديث شماره 907)
- حَدَّثَنَا حُمَيْدُ بْنُ مَسْعَدَةَ ، حَدَّثَنَا يَزِيدُ بْنُ زُرَيْعٍ ، حَدَّثَنَا هِشَامُ ،
عَنْ قَتَادَةَ ، عَنْ نَصْرِ بْنِ عَاصِمٍ ، عَنْ مَالِكِ بْنِ الْحُوَيْرِثِ ، أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ
- صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ - كَانَ إِذَا كَبَّرَ رَفَعَ يَدَيْهِ حَتَّى يَجْعَلَهُمَا
قَرِيبًا مِنْ أذُنَيْهِ وَإِذَا رَكَعَ صَنَعَ مِثْلَ ذَلِكَ وَإِذَا رَفَعَ رَأْسَهُ مِنْ
الرُّكُوعِ صَنَعَ مِثْلَ ذَلِكَ .
(حديث شماره 908)

- حَدَّثَنَا عُثْمَانُ بْنُ أَبِي شَيْبَةَ ، وَهِشَامُ بْنُ عَمَّارٍ ، قَالَا حَدَّثَنَا
إِسْمَاعِيلُ بْنُ عِيَّاشٍ ، عَنْ صَالِحِ بْنِ كَيْسَانَ ، عَنْ عَبْدِ الرَّحْمَنِ الْأَعْرَجِ ،
عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ ، قَالَ رَأَيْتُ رَسُولَ اللَّهِ - صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ - يَرْفَعُ
يَدَيْهِ فِي الصَّلَاةِ حَذْوً مَنْكَبَيْهِ حِينَ يَفْتَتِحُ الصَّلَاةَ وَحِينَ يَرْكَعُ وَحِينَ
يَسْجُدُ . (حديث شماره 909)

- حَدَّثَنَا هِشَامُ بْنُ عَمَّارٍ ، حَدَّثَنَا رِفْدَةُ بْنُ قُضَاعَةَ الْعَسَائِي ، حَدَّثَنَا
الْأَوْزَاعِيُّ ، عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عَبْدِ بَنِ عُمَيْرٍ ، عَنْ أَبِيهِ ، عَنْ جَدِّهِ ، عُمَيْرِ
بْنِ حَبِيبٍ قَالَ كَانَ رَسُولُ اللَّهِ - صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ - يَرْفَعُ يَدَيْهِ مَعَ
كُلِّ تَكْبِيرَةٍ فِي الصَّلَاةِ الْمَكْتُوبَةِ . (حديث شماره 910)

- حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ بَشَّارٍ ، حَدَّثَنَا يَحْيَى بْنُ سَعِيدٍ ، حَدَّثَنَا عَبْدُ
الْحَمِيدِ بْنُ جَعْفَرٍ ، حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ عَمْرٍو بْنِ عَطَاءٍ ، عَنْ أَبِي حَمِيدِ
السَّاعِدِيِّ ، قَالَ سَمِعْتُهُ وَهُوَ ، فِي عَشْرَةٍ مِنْ أَصْحَابِ رَسُولِ اللَّهِ - صَلَّى اللَّهُ
عَلَيْهِ وَسَلَّمَ - أَحَدُهُمْ أَبُو قَتَادَةَ بْنُ رَبِيعٍ قَالَ أَنَا أَعْلَمُكُمْ بِصَّلَاةِ
رَسُولِ اللَّهِ - صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ - كَانَ إِذَا قَامَ فِي الصَّلَاةِ اغْتَدَلَ
قَائِمًا وَرَفَعَ يَدَيْهِ حَتَّى يَخَازِي بِهِمَا مَنْكَبَيْهِ ثُمَّ قَالَ " اللَّهُ أَكْبَرُ " .
وَإِذَا أَرَادَ أَنْ يَرْكَعُ رَفَعَ يَدَيْهِ حَتَّى يَخَازِي بِهِمَا مَنْكَبَيْهِ فَإِذَا
قَالَ " سَمِعَ اللَّهُ لِمَنْ حَمِدَهُ " . رَفَعَ يَدَيْهِ فَاعْتَدَلَ فَإِذَا قَامَ مِنْ
التَّنَتِينَ كَبَّرَ وَرَفَعَ يَدَيْهِ حَتَّى يَخَازِي بِهِمَا مَنْكَبَيْهِ كَمَا صَنَعَ حِينَ
افْتَتَحَ الصَّلَاةَ . (حديث شماره 911)

- حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ بَشَّارٍ ، حَدَّثَنَا أَبُو عَامِرٍ ، حَدَّثَنَا فُلَيْحُ بْنُ
سُلَيْمَانَ ، حَدَّثَنَا عَبَّاسُ بْنُ سَهْلٍ السَّاعِدِيُّ ، قَالَ اجْتَمَعَ أَبُو حَمِيدٍ
وَأَبُو أُسَيْدٍ السَّاعِدِيُّ وَسَهْلُ بْنُ سَعْدٍ وَمُحَمَّدُ بْنُ مَسْلَمَةَ فَذَكَرُوا صَلَاةَ
رَسُولِ اللَّهِ - صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ - فَقَالَ أَبُو حَمِيدٍ أَنَا أَعْلَمُكُمْ بِصَّلَاةِ
رَسُولِ اللَّهِ - صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ - إِنَّ رَسُولَ اللَّهِ - صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ -
قَامَ فَكَبَّرَ وَرَفَعَ يَدَيْهِ ثُمَّ رَفَعَ حِينَ كَبَّرَ لِلرُّكُوعِ ثُمَّ قَامَ فَرَفَعَ
يَدَيْهِ وَاسْتَوَى حَتَّى رَجَعَ كُلُّ عَظْمٍ إِلَى مَوْضِعِهِ . (حديث شماره 912)

- حَدَّثَنَا الْعَبَّاسُ بْنُ عَبْدِ الْعَظِيمِ الْعَنْبَرِيُّ ، حَدَّثَنَا سُلَيْمَانُ بْنُ
دَاوُدَ أَبُو أَيُّوبَ الْهَاشِمِيُّ ، حَدَّثَنَا عَبْدُ الرَّحْمَنِ بْنُ أَبِي الزِّنَادِ ، عَنْ
مُوسَى بْنِ عُقْبَةَ ، عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ الْفَضْلِ ، عَنْ عَبْدِ الرَّحْمَنِ الْأَعْرَجِ ، عَنْ
عَبِيدِ اللَّهِ بْنِ أَبِي رَافِعٍ ، عَنْ عَلِيِّ بْنِ أَبِي طَالِبٍ ، قَالَ كَانَ النَّبِيُّ -
صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ - إِذَا قَامَ إِلَى الصَّلَاةِ الْمَكْتُوبَةِ كَبَّرَ وَرَفَعَ
يَدَيْهِ حَتَّى يَكُونَا حَذْوً مَنْكَبَيْهِ وَإِذَا أَرَادَ أَنْ يَرْكَعُ فَعَلَّ مِثْلَ ذَلِكَ
وَإِذَا رَفَعَ رَأْسَهُ مِنَ الرُّكُوعِ فَعَلَّ مِثْلَ ذَلِكَ وَإِذَا قَامَ مِنَ السَّجْدَتَيْنِ
فَعَلَّ مِثْلَ ذَلِكَ . (حديث شماره 913)

- حَدَّثَنَا أَيُّوبُ بْنُ مُحَمَّدٍ الْهَاشِمِيُّ، حَدَّثَنَا عُمَرُ بْنُ رِيَّاحٍ، عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ طَاوُسٍ، عَنْ أَبِيهِ، عَنْ ابْنِ عَبَّاسٍ، أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ - صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ - كَانَ يَرْفَعُ يَدَيْهِ عِنْدَ كُلِّ تَكْبِيرَةٍ . (حديث شماره 914)

- حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ بَشَّارٍ، حَدَّثَنَا عَبْدُ الْوَهَّابِ، حَدَّثَنَا حُمَيْدٌ، عَنْ أَنَسٍ، أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ - صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ - كَانَ يَرْفَعُ يَدَيْهِ إِذَا دَخَلَ فِي الصَّلَاةِ وَإِذَا رَكَعَ . (حديث شماره 915)

- حَدَّثَنَا بَشْرُ بْنُ مُعَاذٍ الضَّرِيرُ، حَدَّثَنَا بَشْرُ بْنُ الْمُفَضَّلِ، حَدَّثَنَا عَاصِمُ بْنُ كُلَيْبٍ، عَنْ أَبِيهِ، عَنْ وَائِلِ بْنِ حُجْرٍ، قَالَ قُلْتُ لَأَنْظُرَنَّ إِلَى رَسُولِ اللَّهِ - صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ - كَيْفَ يَصَلِّي فَقَامَ فَاسْتَقْبَلَ الْقِبْلَةَ فَرَفَعَ يَدَيْهِ حَتَّى حَادَّتَا أُذُنَيْهِ فَلَمَّا رَكَعَ رَفَعَهُمَا مِثْلَ ذَلِكَ فَلَمَّا رَفَعَ رَأْسَهُ مِنَ الرُّكُوعِ رَفَعَهُمَا مِثْلَ ذَلِكَ . (حديث شماره 916)

- حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ بَحْيٍ، حَدَّثَنَا أَبُو حُدَيْفَةَ، حَدَّثَنَا إِبْرَاهِيمُ بْنُ طَهْمَانَ، عَنْ أَبِي الزَّبَيْرِ، أَنَّ جَابِرَ بْنَ عَبْدِ اللَّهِ، كَانَ إِذَا افْتَتَحَ الصَّلَاةَ رَفَعَ يَدَيْهِ وَإِذَا رَكَعَ وَإِذَا رَفَعَ رَأْسَهُ مِنَ الرُّكُوعِ فَعَلَّ مِثْلَ ذَلِكَ وَيَقُولُ رَأَيْتُ رَسُولَ اللَّهِ - صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ - فَعَلَّ مِثْلَ ذَلِكَ . وَرَفَعَ إِبْرَاهِيمُ بْنُ طَهْمَانَ يَدَيْهِ إِلَى أُذُنَيْهِ . (حديث شماره 917) .

آیا احادیثی رفع الیدين منسوخ شده اند؟

خواننده محترم !

طوریکه ملاحظه فرمودید احادیثی متعددی در مورد رفع الیدين در فوق بیان گردید ، وقابل تذکر است که این تعداد از احادیث منسوخ نگردیده اند ، از جمله حدیثی از عبدالله بن عمر رضي الله عنهما است که میفرماید : « کان یرفع یدیه حذو منکبیه اذا افتتح الصلوة و اذا کبر للركوع و اذا رفع رأسه من الركوع رفعهما كذلك » (از عبدالله بن عمر رضي الله عنه روایت است که رسول الله صلي الله وعليه وسلم هنگام آغاز نماز دستهایش را برابر شانه هایش بلند می کرد و همچنین هنگامی که برای رکوع تکبیر می گفت و هنگامی که سر را از رکوع بلند می کرد دستها را برابر شانه ها بلند می کرد)

طوریکه ملاحظه میفرماید در حدیث که جمله معتبر ترین حدیثی در باره رفع الیدين است با لفظ

« کان یرفع یدیه » شروع می شد و از این حدیث معلوم میشود که : رسول الله صلي الله وعليه وسلم تا آخر عمر در همه نمازها رفع الیدين می کردند زیرا : « کان یرفع » ماضی استمراری است و از لحاظ صرفی هرگاه کان بر سر فعل مضارع بیاید آنرا به ماضی استمراری تبدیل می کند و ماضی استمراری بر انجام دادن کاری برای همیشه در زمان گذشته دلالت دارد و آنچه قابل توجه است این موضوع می باشد که عبدالله بن عمر این روایت را بعد از وفات رسول الله روایت نمود ه است ، پس ثابت می شود که رسول الله همه عمرشان رفع الیدين می کردند .

بیهقی حدیث رفع الیدين بن عمر را روایت نمودند و در آخر روایت این الفاظ وجود دارد (فما زالت تلك صلاته حتي لقي الله

تعالی) یعنی رسول الله همیشه در نمازهایش رفع الیدین می کردند تا اینکه دنیا را وداع گفتند .

امام بخاری روایت عبدالله بن عمر را مرفوعاً روایت کرد ند « و اذا قام من الركعتین رفع یدیه ورافع ذالک بن عمر الی النبی » (عبدالله بن عمر هنگامی که دو رکعت نماز می خواند و برای رکعت سوم بلند می شد رفع الیدین می کرد و این عمل را به رسول الله نسبت می دادند)

یکی دیگری از احادیثی که در مورد رفع الیدین بیان شدند روایتی از مالک بن حویرث بیان شد در این روایت مواردی وجود دارد که نیازمند تأمل و تفکر می باشند.

عن أبي قلابة أنه « رای مالک بن الحویرث رضی الله عنه إذا صلی کبر ورفع یدیه وإذا أراد أن یرکع رفع یدیه وإذا رفع رأسه من الركوع رفع یدیه وحدث ان رسول الله صنع هكذا »

از ابو قلابه روایت است که مالک بن حویرث رضی الله عنه را دید هنگامی که نماز را شروع می کرد تکبیر گفته و دستهایش را بلند می کرد و همچنین هنگام رفتن به رکوع و بلند کردن سر از رکوع دستها را بلند می کرد و می فرمود رسول الله صلی الله علیه وسلم چنین نماز می خواند .

موضوعی قابل دقت که توجه خوانندگان را به آن جلب مینمایم تاریخ اسلام آوردن صحابی جلیل القدر « مالک بن الحویرث » است :

علامه سندی در زیر نویس نسائی و ابن ماجه می نویسد ، زمانی که رسول الله برای غزوه تبوک آماده می شدند یعنی در سال نهم هجری قمری مالک بن حویرث و همراهانش در مدینه منوره به دین اسلام مشرف شدند و در هنگام وداع با ایشان تأکید نمودند همانطوری که مرا دیدی که نماز خواندم نماز بخوان .

مالک بن حویرث می گوید: « من نبی اکرم را دیدم که در سال نهم هجری رفع الیدین می کرد »

« قال علامه سندی فی حاشیة النسائی » مالک بن الحویرث و وائل بن حجر ممن صلی مع النبی فی آخر عمره فروایتهاما الرفع عند الركوع والرفع منه دلیل علی بقاءه و بطلان دعوی نسخه »

(علامه سندی در حاشیه نسائی می گوید : « مالک بن حویرث و وائل بن حجر در آخر عمر رسول الله با وی نماز خواندند و هر دو قائل به رفع الیدین هستند و انجام رفع الیدین در هنگام به رکوع رفتن و بلند شدن از آن توسط آنها دلیل روشن و واضحی بر بطلان ادعای منسوخ شدن رفع الیدین میباشد)

وائل بن حجر می گوید : « خواستم رسول الله را ببینم که چگونه نماز می خوانند ، ایشان روی به قبله می ایستادند تکبیر گفته و دستها را برابر گوشها بلند می کردند و سپس دستهایش را بستند و هنگامیکه خواست به رکوع برود دستها را بلند کرد و بر زانوهای گذاشت و همچنین هنگام بلند کردن سر از رکوع دستها را بلند می کردند »

علامه عینی در شرح بخاری می گوید : « وائل بن حجر در سال نهم هجری مسلمان شد و وی از رسول الله حدیث رفع الیدین را

روایت می کند و در روایت نسائی آمده « ثم اتيت النبي من قابل فرأيتهم يرفعون أيديهم في برانس » (وائل بن حجر می گوید من سال بعدی (یعنی یک سال بعد) یعنی سال دهم هجری قبل از وفات رسول الله به مدینه آمدم دیدم که رسول الله و یاران ایشان در حالیکه کت پوشیدند رفع الیدین می کردند . امام طحاوی می گوید : « اینکه وائل بن حجر دوباره به مدینه آمدند و کلمه «من قابل» را به عام قابل یعنی سال آینده ترجمه کردند و می گوید شاید آمدن ایشان به مدینه برای دفعه دوم در ماه شوال سال دهم هجری باشد زیرا در آن وقت هوا خیلی سرد بود که وائل بن حجر اصحاب رسول الله را دیدند که کت پوشیدند و از زیر آنها رفع الیدین می کردند و این در ماههای آخر سال دهم هجری بوده ، پس این بیانگر این موضوع می باشد که رفع الیدین تا این زمان منسوخ نشده بود ، که صحابه نومسلمان به نام وائل بن حجر رسول الله را دیدند که رفع الیدین کردند و سال بعدی یعنی سال یازدهم هجری رسول الله وفات مینمایند و اگر رفع الیدین منسوخ شده بود لازم بود که هنگامیکه وائل بن حجر برای دفعه دوم که به مدینه آمدند انجام می گرفت . بنابر احادیثی که در مورد رفع الیدین آمدند ، آن را ثابت می کنند و منسوخ شدن رفع الیدین را برخی از علماء بدان استدلال مینمایند رد می کنند و ادعای نسخ آن یک ادعای واهی و بی اساس می باشد .

خلاصه کلام : رفع الیدین منسوخ نیست زیرا :

- 1- چون احادیث رفع الیدین توسط عشره مبشره صحابه روایت گردیدند.
- 2- پنج روایت از روایات رفع الیدین در صحیح ترین کتاب بعد از قرآن نزد اهل سنت (صحیح امام بخاری) آمدند
- 3- اصحابی که احادیث رفع الیدین را از رسول الله روایت نمودند از هیچکدام از آنها روایتی مبنی بر اینکه رسول الله بعداً رفع الیدین را ترک نمودند روایت نشده است
- 4- صحیح ترین روایت در مورد رفع الیدین توسط عبدالله بن عمر روایت گردیده که ایشان بعد از وفات رسول الله رفع الیدین می کردند .
- 5- عبدالله بن عمر کسانی را که رفع الیدین نمی کردند با سنگ ریزه می زدند .
- 6- ابو حمید ساعدی در پیشروی ده تن از صحابه کرام روش نماز رسول الله را به ایشان نشان داد و در آن رفع الیدین نمود و آن ده تن از صحابه وی را تصدیق نمودند و این واقعه بعد از وفات رسول الله اتفاق افتاد .
- 7- عبد الله بن زبیر روایت می کند که پشت سر ابوبکر صدیق نماز خواندند و می گوید : که ابوبکر هنگام به رکوع رفتن و هنگام بلند شدن از آن رفع الیدین نمودند و فرمودند رسول الله اینچنین نماز می خواندند .
- 8- وائل بن حجر در سال نهم هجری به مدینه منوره آمدند

- و دیدند که رسول الله رفع الیدین می کردند .
- 9- امام حسن بصری ، امام حمید بن هلال می گویند : « کان اصحاب النبی یرفعون » (صحابه رفع الیدین می کردند)
- 10- سعید بن جبیر رحمه الله علیه از بزرگان تابعی هستند که رفع الیدین می کردند .

استنتاج نهی در مورد رفع الیدین :

با این همه دلایل روشن و واضح معلوم می شود که رفع الیدین منسوخ نیست و بنا بر همین دلایل است که انور شاه کشمیری می گوید : « لم ینسخ حرف منه » (منسوخ شدن رفع الیدین به جای خود بلکه حرفی از آنها منسوخ نشده است) احادیث رفع الیدین خیلی زیادند و از نظر سند صحیح ترند و احادیث عدم رفع الیدین از لحاظ معنی و سند ثابت نیستند.

امام بخاری می گوید : « نزد اهل علم از هیچ يك از صحابه ثابت نیست که رفع الیدین نکرده باشد »

پس رفع الیدین سنت مستقل رسول الله صلی الله علیه وسلم است و منسوخ نیست و کسانی که رفع الیدین نمی کنند و مدعی منسوخ شدن رفع الیدین هستند، نمی توانند يك حدیث صحیح، صریح و مرفوع که مجروح وضعیف نباشد برای ثبوت مدعی خویش پیشکش نمایند.

خواهران و برادران !

بیاید به سنت صحیح رسول الله صلی الله علیه وسلم چنگ بزنیم و با اخلاص و محبت در روشنی احادیثی نبوی نماز خویش را مثل نماز رسول الله صلی الله علیه وسلم بجاء آریم . و این فرموده و هدایت پیامبر اسلام در نماز خویش تطبیق نمایم : « صلوا کما رایتمونی اصلي » نماز بخوانید همانگونه که دیدید من نماز خواندم

باب بیستم

مقام و منزلت رکوع در نماز

فلسفه رکوع در نماز:

اولین و زیباترین نشانه تواضع و فروتنی یک انسان مسلمان در برابر پروردگارش، خم شدن در برابر او (رکوع) و تعظیم کردن به او است.

علماء در تعریف، رکوع میفرمایند که: رکوع در نماز عبارت از آن است که نمازگزار پس از سوره فاتحه و قرائت یک سوره بعد از آن، به نیت تعظیم و فروتنی در برابر فرمان الهی و عظمت پروردگار با عظمت، تا حدی خم شود که دستها به زانوهای برسد، کمر صاف باشد، گردن کشیده باشد.

خم می‌شود، یعنی کبریایی تو ما را به تعظیم و اوستاداری و در برابر بزرگی و بی‌همتایی تو، سر و قامتمان می‌شکند. همان طوری که گفته آمدیم: رکوع نشانه خضوع و خشوع است و از صفات مؤمنان شمرده شده است، چنان که قرآن کریم در توصیف مؤمنان می‌فرماید:

« يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا ارْكَعُوا وَاسْجُدُوا وَاعْبُدُوا رَبَّكُمْ وَافْعَلُوا الْخَيْرَ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ » (سوره حج: ۷۷). (ای کسانی که ایمان آورده‌اید رکوع کنید و سجود بجا آورید و پروردگارتان را عبادت کنید و کار نیک انجام دهید تا رستگار شوید). نمازگزار وقت به رکوع خم می‌گردد در حقیقت با عمل خود به ذلت و خواریش و با ذکر رکوع به عظمت و کبریائی خداوند بزرگ اش اعتراف و اقرار می‌کند. طوری که گفتیم، این بهترین نوع تواضع بنده در مقابل مقام با عظمت پروردگارش است. به همین خاطر که او الله را به عظمت و بزرگی یاد کرد پروردگار با عظمت نیز او را در نزد بندگان عزت و بزرگی می‌بخشد. علماء می‌گویند که: هر چند که قرب کامل در سجده حاصل می‌شود ولی تا موقعی که ادب خضوع در رکوع کامل نگردد، قرب مطلق بدست نمی‌آید چون نقص در هر جزئی به کل سرایت می‌کند. چنانچه از پیامبر صلی الله علیه وسلم نقل شده که: «هرکس که وضوء و رکوع و خشوعش در نماز کامل نباشد نمازش ناقص است». رکوع مرحله اول است و سجود مرحله دوم، هرکس که معنی و حقیقت اولی را به جای آورد شایستگی دومی را یافته. پس باید که رکوع با خضوع و خشوع کامل باشد تا سجده به تبع آن کامل گردد.

هیئت و شکل رکوع:

در مورد هیئت و شکل رکوع به حدیثی که از ابو داوود روایت گردیده است مراجعه مینمایم: رسول الله صلی الله علیه وسلم بعد از اتمام قرائت، اندکی سکوت مینمود، آنگاه دستهایش را به همان ترتیب که در تکبیر اولی بالا می‌گردد، بالا می‌برد سپس تکبیر میگفت و به رکوع میرفت.

و به آن شخصی (مسیء الصلاة) یعنی شخصی که نماز را درست نمیخواند برایش گفت: نماز هیچ یک از شما درست نخواهد بود، مگر آن طوریکه خداوند فرموده، وضوءی کامل بگیرد، سپس تکبیر بگوید و خدا را سپاس و ستایش کند و آن قدر از قرآن که برایش میسر باشد تلاوت نماید، سپس تکبیر بگوید و به رکوع برود و دستهایش را بر روی زانوهایش بگذارد طوری که هر یک از مفاصل بدنش آرام گیرد (روایت ابوداود و نسائی).

کیفیت رکوع کردن:

محدثین در مورد کیفیت رکوع پیامبر صلی الله علیه وسلم مینویسند که: رسول الله صلی الله علیه وسلم هنگام رکوع، دو کف دست خود را بر روی زانوهایش قرار میداد (روایت بخاری).

و به اصحاب کرام خویش نیز دستور میداد که چنین کنند (متفق علیه) همانطور که شرح آن در حدیث «مسیء الصلاة» به تفصیل بیان گردیده است .

پیامبر صلی الله علیه وسلم ، دستهایش را محکم بر روی زانوها قرار میداد، طوریکه آنها را در پنجه گرفته بود (روایت بخاری) .

و درعین حال، انگشتانش را باز میگذاشت (روایت ابوداود) .
«إِذَا رَكَعْتَ فَضَعْ رَا حْتِيكَ عَلَي رَكَبَتَيْكَ، ثُمَّ فَرِّجْ بَيْنَ أَصَابِعِكَ، ثُمَّ امْكُثْ حَتَّى يَأْخُذَ كُلُّ عَضْوٍ مَأْخُذَهُ» (روایت ابن خزیمه و ابن حبان) (هر گاه رکوع نمودی، دو کف دستهایش را بر روی زانوها قرار بده، و انگشتانت را باز بگذار و به مقداری که اعضاء و مفاصل بدنت از حرکت باز ایستد، در رکوع بمان) .

پیامبر اسلام هنگام رکوع، آرنج دستهایش را از پهلوهایش دور نگاه میداشت و حتی الوسع کوشش میگرد که آرنج هایش به پهلویش نچسبند « ثُمَّ رَكَعَ فَوَضَعَ يَدَيْهِ عَلَي رَكَبَتَيْهِ كَأَنَّهُ قَابِضٌ عَلَيْهِمَا وَوَتَرَ يَدَيْهِ فَنَحَاهُمَا عَن جَنْبَيْهِ » (آنحضرت رکوع کرد پس نهاد دستهای خود را بر زانو ها گویا زانو ها را قبض کرده بود و هر دو دست را از هر دو پهلو خود دور گذاشت) (ترمذی جلد اول صفحه ۳۵ ، ابو داود جلد اول صفحه ۱۱۴ باب افتتاح الصلوه ، مشکوه صفحه ۷۶) .

حالت کمر در رکوع:

محدثین مینویسند که : رسول الله صلی الله علیه و سلم به هنگام رکوع، کمرش را پهن و هموار میساخت . « قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ لَا تَجْزِي صَلَاةَ الرَّجُلِ حَتَّى يَقِيمَ ظَهْرَهُ فِي الرُّكُوعِ » (رسول الله صلی الله علیه وسلم فرموده است : کافی نمی شود نماز شخص تا آنکه برابر نکند پشت و سر خود را در رکوع) (ابوداود جلد اول صفحه ۱۳۱ ، ترمذی جلد ۲ صفحه ۳۶ ، نسائی ، ابن ماجه ، مشکوه صفحه ۸۲) .

محدثین می افزایند : اندازه و برابری کمر رسول الله در رکوع به حدی بود ، حتی اگر در همان حال، مقداری آب، بر روی کمرش ریخته می شد، همانجا میماند و به زمین نمی ریخت (روایت طبرانی) .

طوریکه پیامبر صلی الله علیه وسلم به شخصی (مسیء الصلاة) (شخصیکه نماز را درست نمیخواند) گفته است : «... و امدد ظهرک و مکن لركوعک» (روایت احمد و ابوداود) (کمرت را هموار کن و رکوعت را محکم و استوار به جای آر) .

وضعیت سر در وقت رکوع:

محدثین در مورد وضعیت و حالت سر پیامبر صلی الله علیه وسلم در رکوع مینگارند : « پیامبر صلی الله علیه وسلم در رکوع سر خویش را نه پایین میکرد و نه بالا میگرفت » (روایت ابوداود و بخاری) بلکه بین این دو حالت قرار میداد (روایت مسلم) .

حفظ آرامش در رکوع:

در مورد شیوه حفظ آرامش در رکوع که زیبای خاصی برای مقام رکوع می بخشد ، حکم شرع مطابق به رهنمود های پیامبر صلی الله علیه وسلم همین است که آرامش خاصی باید در رکوع آورده شود. طوریکه شخص رسول الله صلی الله علیه و سلم در رکوع آرامش خاصی را بخود میگرفت .

ودر حدیث (مسیء الصلاة) پیامبر صلی الله علیه وسلم برای آن شخصیکه در رکوع آرامش را حفظ نمی کرد هدایت فرمود: « أتمو الرکوع و السجود، فوالذی نفسی بیده، إنی لأراکم من بعد ظهري إذا ما رکعتم و إذا ما سجدتم» (متفق علیه) (رکوع و سجده خود را به صورت کامل ادا کنید: سوگند به ذاتی که جانم در دست اوست، من از پشت سر، میبینم که شما چگونه رکوع و سجده میکنید).

همچنان در حدیثی دیگری آمده است:

که در یکی از روز ها رسول الله صلی الله علیه و سلم متوجه نماز مردی شد که رکوع و سجده را به طور کامل ادا نمیکرد، فرمود: اگر این شخص با این حال بمیرد، بر دین محمد نمرده است، زیرا در نماز، بسان نوک زدن زاغ در خون، نوک میزند (و افزود) کسی که رکوع نمازش را کامل نسازد و در سجده، نوک بزند، به شخص گرسنه های میماند که با خوردن یک یا دو عدد خرما میخواهد سیر شود که یقیناً سیر نمیشود (روایت حدیثی از بیهقی و طبرانی).

تکمیل نکردن رکوع بدترین دزدی است:

محدثین مینویسند که : ابوهریره میگوید مرا خلیلم (

پیامبر صلی الله علیه و سلم) از سه عمل در نماز، نهی فرمود:

1- از نوک زدن مانند خوراس

2- از نگریستن به این طرف و آن طرف مانند روباه اباورزید.

3- و از نشستن مانند شادی (میمون) جلوگیری نماید .

(راوی حدیث احمد).

همچنین فرمودند: «أسوء الناس سرقة الذی یسرق من صلاته»

(بدترین دزد آنست که از نمازش بدزدد)، صحابه عرض کردند: ای

رسول الله صلی الله علیه و سلم ! چگونه از نماز دزدی میشود؟

فرمود: «لایتم رکوعها و سجودها» (راوی حدیث طبرانی) (رکوع و

سجده آن را کامل نه کند).

محدثین مینویسند : روزی پیامبر صلی الله علیه وسلم در حال

نماز، چشمش به مردی افتاد که کمرش را در رکوع و سجده،

هموار نمیکرد، پس از سلام، فرمود: «یا معشر المسلمین لاصلاة

لمن لا یقیم صلبه فی الرکوع و السجود» (روایت ابن ماجه و

احمد) (ای مسلمانان! بدانید کسی که کمرش را در رکوع و سجده،

هموار نمیکند، نمازش درست نیست و در حدیثی دیگر فرمود:

«لاتجزیء صلاة الرجل حتی یقیم ظهره فی الرکوع و السجود»

(روایت ابوداود) (نمازش کامل نیست).

اذکار رکوع:

رسول الله صلى الله عليه و سلم اکثراً در رکوع خویش اذکار و دعاهاى زیر را، انتخاب میکرد و آنرا در رکوع میخواند:

1- « سُبْحَانَ رَبِّيَ الْعَظِيمِ » (پروردگار بزرگم پاک و منزّه است)، (سه بار) . صحیح الترمذی 83/1 .

2- « سُبْحَانَكَ اللَّهُمَّ رَبَّنَا وَبِحَمْدِكَ اللَّهُمَّ اغْفِرْ لِي » (پروردگارا! تو پاک و منزّهی، خدایا تو را ستایش می نمایم، الهی، مرا ببخشاى) . (البخاری 99/1، و مسلم 350/1)

3- « سُبُوْحٌ، قُدُوْسٌ، رَبُّ الْمَلَائِكَةِ وَالرُّوْحِ » (بسیار پاک و منزّه است پروردگار فرشتگان و جبرئیل) . (مسلم 353/1، و أبو داود 230/1)

4- « اللَّهُمَّ لَكَ رَكَعْتُ، وَبِكَ آمَنْتُ، وَلَكَ أَسْلَمْتُ خَشَعَ لَكَ سَمْعِي وَبَصَرِي، وَمُخِّي، وَعَظْمِي، وَعَصِيي، وَمَا اسْتَقَلَّ بِهِ قَدَمِي » (پروردگارا! برای تو رکوع کردم، به تو ایمان آوردم، و به تو تسلیم شدم. گوش، چشم، مخ، استخوان، پی و رگم و تمام اعضای بدنم برای تو خشوع و فروتنی نمودند) . مسلم 534/1، و أهل سنن أربعه بجز ابن ماجه روایت کرده اند .

5- « سُبْحَانَ ذِي الْجَبْرُوتِ، وَالْمَلَكُوتِ، وَالْكِبْرِيَاءِ، وَالْعَظَمَةِ » (پاک است پروردگاری که مالک قدرت، فرمانروایی، بزرگی و عظمت است) . أبو داود 230/1، والنسائی وأحمد، و سند آن حسن است .

دعای هنگام بر خاستن از رکوع:

1- « سَمِعَ اللَّهُ لِمَنْ حَمِدَهُ » (الله شنید و قبول کرد ستایش کسی را که او را ستایش نمود) . (البخاری مع الفتح 282/2) .

2- « رَبَّنَا وَلَكَ الْحَمْدُ، حَمْدًا كَثِيرًا طَيِّبًا مُبَارَكًا فِيهِ » (پروردگارا! حمد و ستایش های زیاد، خوب و مبارك از آن تو است) . (البخاری مع الفتح 284/2) .

3- « مِلءُ السَّمَوَاتِ، وَمِلءُ الْأَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا، وَمِلءُ مَا شِئْتَ مِنْ شَيْءٍ بَعْدُ، أَهْلَ الثَّنَاءِ وَالْمَجْدِ، أَحَقُّ مَا قَالَ الْعَبْدُ، وَكُلُّنَا لَكَ عَبْدٌ اللَّهُمَّ لَا مَانِعَ لِمَا أَعْطَيْتَ، وَلَا مُعْطَى لِمَا مَنَعْتَ، وَلَا يَنْفَعُ ذَا الْجَدِّ مِنْكَ الْجَدُّ »

(الهی! حمدی که آسمانها و زمین و میان آنها و هر چه تو بخواهی را پر کند، از آن تو است .

الهی! تو اهل ستایش و عظمت هستی. الهی تو شایسته ی ستایش بندگان هستی. همگی ما بندگان هستیم، آن چه تو بفرمائی هیچ کس جلوی آن را نمی گیرد، و آنچه جلوی آن را بگیری کسی قدرت ندارد آن را عطا نماید. الهی! صاحب ثروت، او را ثروتش از عذاب تو نجات نمی دهد و «تمامی شکوه» و ثروت از آن تو است) . (مسلم 346/1)

طولانی کردن رکوع:

محدثین در مورد مقدار و طول زمانی رکوع پیامبر صلى الله عليه وسلم مینویسند که : رکوع و قومه (ایستادن بعد از رکوع) ،

سجده و جلسه (نشستن میان دو سجده) رسول الله صلی الله علیه و سلم ، تقریباً یکسان بود (متفق علیه).

فراموشی اذکار در رکوع:

اگر احیاناً برای نمازگزار حالتی پیش آید ، که اذکار نماز از جمله «سبحان ربی العظیم» و یا سایر اذکار را در رکوع فراموش نماید ، و نماز گزار از رکوع به حالت قیام برگشته باشد ، ولی کاملاً تا هنوز راست ایستاده نشده باشد، بر او لازمست تا دوباره بر رکوع بازگردد (و ذکر رکوع را بخواند) ، ولی اگر (بطور کامل ایستاده شده باشد و کمرش) هم راست شده باشد ؛ در آنصورت بازگشت برای رکوع برایش جواز ندارد ، پس راساً به سجده باید رفته ، در اخیر سجده سهوه را قبل از سلام بعمل آورد، زیرا رکن را در نماز ترک کرده، و به دلیل نقص در (نماز) باید قبل از سلام سجده سهوه صورت گیرد.

تسمیع و تحمید گفتن بعد از رکوع:

زمانیکه نمازگزار رکوع خویش کامل ساخت ، سر خویش را از رکوع بلند مینماید و «سمع الله لمن حمده» را به زبان میاورد مستقیماً با سکون و آرامش ایستاده می شود در این حالت دستها را رها گذاشته و میگوید : « رَبَّنَا لَكَ الْحَمْدُ » (ای پروردگارم همه وصفها و تعریفها زیبنده شان توست) این در حالتی است که شما بحیث امام باشید . ولی اگر شما بحیث مقتدی باشید ، زمانیکه امام « سَمِعَ اللَّهُ لِمَنْ حَمِدَهُ » گفت شما صرف بگوئید « رَبَّنَا لَكَ الْحَمْدُ » . و اگر تنها بودید، هر دوی آن را (تسمیع و تحمید) « سَمِعَ اللَّهُ لِمَنْ حَمِدَهُ » و « رَبَّنَا لَكَ الْحَمْدُ » هر دوی انرا را بخواند. در حدیثی حضرت ابو هریره (رض) فرموده است: «آن رسول الله (ص) قال اذا قال الامام سمع الله لمن حمده فقولوا اللهم ربنا لك الحمد» (مسلم جلد 1 صفحه 176) (همانا رسول الله صلی الله علیه وسلم فرمود: چون امام « سمع الله لمن حمده » گوید شما « اللهم ربنا لك الحمد » كوئید . همچنان در حدیث دیگری آمده است : « واذا قال سمع الله لمن حمده فقولوا ربنا ولك الحمد » (بخاری جلد اول صفحه 111 ، مسلم جلد اول صفحه 176) (چون امام « سمع الله لمن حمده » شما گوید « ربنا ولك الحمد » گوئید .

یادداشت توضیحی :

درفقه حنفی گفته شده که نماز گزار بعد از خواندن سوره فاتحه و پس از خواندن یک سوره، با گفتن الله اکبر، به رکوع رود و نیم تنه بالا را خم کند، طوری که سر و گردن با سرین برابر گردد. البته برای خانمها اینچنین رکوع کردن لازم نبوده و کافی است که اندکی خم شوند. در همان حال، سه بار آرام و شمرده بگوید : «سُبْحَانَ رَبِّيَ الْعَظِيمِ».

یادداشت در مورد طول قیام بعد از رکوع :

طول قیام بعد از رکوع یکی از نقاط مهمی است که به تاسف ، زیاتر از نمازگزاران توجه و اهتمام لازم به آن نمی ورزند. زیاتر وقت دیده شده که نمازگزار بعد از اینکه رکوع خویش را به اتمام میرساند ، بدون قیام یکسره به سجده میروند .

پیامبر صلی الله علیه وسلم به شخصیکه نماز را درست نمیخواند (مسیء الصلاة) هدایت فرمود که آرامش خود را در رکوع حفظ نماید. به ایشان فرمود: «ثُمَّ ارفع رأسك حتى تعتدل قائماً؛ (فياخذ كل عظم مأخذ) و فی روایة : «و اذا رفعت فأقم صلبك و ارفع رأسك حتى ترجع العظام إلى مفاصلها» (متفق علیه) (سپس سر از رکوع بردار و کمرت راست کن و با اعتدال ایستاده شوتا هر یک از استخوانها سر جای خود برگردد) و نیز فرمود: کسی که چنین نکند، نمازش تمام و کامل نخواهد بود.

همچنین میفرمود: «لا ينظر الله إلى صلاة عبدٍ لا يقیم صلبه بین رکوعها و سجودها» (روایت احمد و طبرانی) (خداوند، به نماز بندهای که بین رکوع و سجده، کمرش را راست نمیکند، توجه نمی فرماید).

بنآ نماز گزار باید بعد از رکوع قبل از فتن به سجده باید کاملاً ایستاده شود.

موضوع دوم که نماز گزار باید به آن توجه نماید حالت ایستادن بعد از رکوع است : این بدین معنی است زمانیکه نماز گزار بعد از اینکه سرخویش را از رکوع بر میدارد ، برایش جایز نمی باشد ، در این هنگام به سوی آسمان نگاه کند، زیرا پیامبر صلی الله علیه و سلم از این عمل نماز گزاران را نهی فرموده است . « لينتهين أقوام عن رفعهم أبصارهم عند الدعاء في الصلاة إلى السماء أو لتخطفن أبصارهم » (روایت مسلم : 1/321/429) «آنانی که در هنگام دعا در نماز چشمانشان را به آسمان بلند می کنند، باید از این عملشان دست بکشند، وگرنه به شدت بینایی شان گرفته می شود».

قومه :

نماز گزار در حالت قومه هردو دست خویش را بحالت آزاد ، باز و پائین می گزارد ، و بر نماز گزار سنت است که : هنگام قیام در نماز به محل سجود گاه خویش نگاه کند، و هنگام رکوع بین دو پایش، و در هنگام تشهد به انگشت راستش که حرکت میدهد نگاه کند.

یادداشت قاعدوی :

اگر نماز گزار به علل مریضی نتواند در حالت رکوع آرام گیرد ، نمازش صحیح است ، ولی باید پیش از آنکه از حال رکوع خارج شود، ذکر واجب یعنی « سبحان ربی العظیم » و عین قاعده در حال سجده میباشد که : یا سه مرتبه « سبحان الله » را بگوید. هرگاه نتواند به اندازه رکوع خم شود باید به چیزی تکیه دهد و رکوع کند و اگر موقعی هم که تکیه داده نتواند به طور معمول

رکوع کند باید به هر اندازه می تواند خم شود و اگر هیچ نتواند خم شود باید موقع رکوع بنشیند و نشسته رکوع کند، و احتیاط مستحب آن است که نماز دیگری هم بخواند و برای رکوع آن باسراشاره نماید.

کسی که می تواند ایستاده نماز بخواند اگر در حال ایستاده یاننشسته نتواند رکوع کند باید ایستاده نماز بخواند و برای رکوع با سر اشاره کند، و اگر نتواند اشاره کند باید به نیت رکوع چشمها را هم بگذارد و ذکر آن را بگوید و به نیت برخاستن از رکوع چشمها را باز کند. و اگر از این هم عاجز است باید در قلب نیت رکوع کند و ذکر آن را بگوید.

کسی که نمی تواند ایستاده یا نشسته رکوع کند و برای رکوع فقط می تواند در حالی که نشسته است کمی خم شود یا در حالی که ایستاده است با سراشاره کند باید ایستاده نماز بخواند و برای رکوع با سر اشاره نماید و احتیاط مستحب آن است که نماز دیگری هم بخواند و موقع رکوع آن بنشیند و هر قدر می تواند برای رکوع خم شود.

اگر بعد از رسیدن به حد رکوع و آرام گرفتن بدن سربردارد و دومرتبه به قصد رکوع به اندازه رکوع خم شود نمازش باطل است، و نیز اگر بعد از آنکه به اندازه رکوع خم شد و بدنش آرام گرفت به قصد رکوع به قدری خم شود که از اندازه رکوع بگذرد و دوباره به رکوع برگردد بنا بر احتیاط واجب نمازش باطل است و بهتر آن است که نماز را تمام کند و از سر بخواند.

و طوری که در فوق بدان اشاره نمودیم: نماز گزار بعد از تمام شدن ذکر رکوع باید راست و مستقیم ایستاده شود و بعد از آنکه بدن اش آرام گرفت به سجده رود، و اگر عمدا پیش از ایستادن یا پیش از آرام گرفتن بدن به سجده رود نمازش باطل است. اگر رکوع را فراموش کند و پیش از آنکه به سجده برسد یادش بیاید باید بایستد بعد به رکوع رود و چنانچه به حالت خمیدگی به رکوع برگردد نمازش باطل است.

اگر بعد از آنکه پیشانی به زمین برسد یادش بیاید که رکوع نکرده، بنا بر احتیاط واجب باید بایستد و رکوع را بجا آورد، و نماز را تمام کند و دوباره بخواند.

مستحب است پیش از رفتن به رکوع در حالی که راست ایستاده تکبیر بگوید و در رکوع زانوها را به عقب دهد و پشت را صاف نگه دارد و گردن را بکشد و مساوی پشت نگه دارد و بین دو قدم رانگاه کند. و بعد از آنکه اذکار رکوع را خواند، راست ایستاد شود، و وقتیکه دوباره در جال قیام آرام گرفت بگوید: «سمع الله لمن حمده».

تعداد تسبیحات در رکوع:

علماء مینویسند که: حد اقل تسبیح در رکوع سه است و زیاد از سه بار، پنج بار، هفت بار، نه بار و زیاده از آن نیز خوانده میشود، بشرطیکه شمار تسبیح طاق باشد. (دلیل آن حدیث است که الله طاق است و عدد طاق را خوش دارد.)
نقطه قابل دقت و اهتمام اینست که: سه بار گفتن اذکار در

رکوع مستحب بوده ، و دیگر اینکه این اذکار و ادعیه ها باید حتماً باید بزبان عربی باشد ، زیرا نماز عبادت توقیفی است ، باید اذکار و ادعیه آن را مطابق روش پیامبر صلی الله علیه وسلم انجام دهیم .

در مورد اینکه : گفتن ذکر رکوع و سجده به تعداد یکبار صحیح می باشد یا حتماً باید سه بار تکرار شود ؟ باید گفت که از فحوای احادیث معلوم میشود که : مستحب آنست که اذکار و ادعیه رکوع و سجده سه بار باشند زیرا این حکم در حدیثی از عتبه بن عامر بوضحات معلوم میشود: «کان رسول الله صلی الله علیه وسلم إذا رکع قال : سبحان ربی العظیم و بحمده ، ثلاثاً ، و إذا سجد قال : سبحان ربی الأعلی و بحمده ثلاثاً» «پیامبر صلی الله علیه وسلم وقتی به رکوع می رفت سه بار می فرمود : سبحان ربی العظیم و بحمده و وقتی که به سجده می رفت سه بار می فرمود : سبحان ربی الأعلی و بحمده» . (حدیث ترمذی)

قابل تذکر است که برخی از علماء فرموده اند که اگر نماز گزار در رکوع یکبار اذکار را بزبان آورد نماز اونیز صحیح است ولی افضل آنست که در این بابت از سنت پیامبر صلی الله علیه وسلم متابعت شود و سه بار خوانده شود .

یادداشت :

زمانیکه شخص مسؤولیت عظیمی امامت را داشته باشد نباید در خواندن دعا طولات بعمل آرد ، بلکه حال مصلین (حال مریضان ، زنان ، مردان و مردان پیر و کهنسال و اطفال) ، را در نظر داشته باشد . (موضوع در باب امامت و وظایف امام به تفصیل بیان می یابد)

حکم بستن دوباره دست ها در قعده

تعداد از نمازگزاران بعد از بلند شدن از رکوع یکبار دیگر دستهای خویش را دوباره بسته مینمایند ، این عمل در سنت نبوی اساسی نداشته ، و این عمل ناشی از اجتهاد نادرست است و عملی صحیح در نماز نمی باشد . کسانی که چنین عملی را سنت می دانند ، وبه فهم خویش این عده به عمومیت حدیث که در ذیل بدان اشاره خواهیم کرد عمل مینمایند .

در حدیث از سَهْلِ بْنِ سَعْدِ رَضِيَ اللهُ عَنْهُ روایت گردیده آمده است : «كَانَ النَّاسُ يُؤْمَرُونَ أَنْ يَضَعَ الرَّجُلُ الْيَدَ الْيُمْنَى عَلَى ذِرَاعِهِ الْاَيْسَرَى فِي الصَّلَاةِ» . (بخاری: 740) (سهل بن سعد رضی الله عنه می گوید: «مردم دستور داده می شدند که در نماز، دست راست خود را روی ساعد چپشان بگذارند» .

باید در جواب این عده از افراد گفت که در این حدیث اصلاً اشاره بعمل نیامده که ، هنگام برخواستن از رکوع باید بصورت حتمی دست های خویش را بمانند حالت قیام برای فاتحه ببندد .

ولی شیخ محمد بن صالح العثیمین رحمه الله در مقابل این علماء میگوید : « رای صواب آنست که بعد از برخواستن از رکوع ، قرار

دادن دست راست بر دست چپ سنت است، و دلیل آن هم حدیثی است که از بخاری از سهل بن سعد رضی الله عنه ثابت شده که گفت: «مردم دستور داده می شدند که در نماز، دست راست خود را روی ساعد چپشان بگذارند». و وجه دلالت از این حدیث؛ استقرار و تتبع است؛ زیرا ما می گوییم: در حالت سجده دستها کجا قرار می گیرند؟

جواب آنست که باید بر زمین قرار گیرند.

حال می پرسیم در حالت رکوع دستها کجا قرار می گیرند؟ جواب آنست که باید بر روی زانوها باشند.

باز می پرسیم در حالت نشستن برای تشهد دستها یا استراحت بین دو سجده دستها کجا قرار می گیرند: جواب ایست که روی رانها قرار می گیرند.

بنابراین تنها در حالت قیام قبل و بعد از رکوع می ماند که دستها کجا قرار گیرند و آنهم داخل در معنای حدیث «مردم دستور داده می شدند که در نماز، دست راست خود را روی ساعد چپشان بگذارند» است، یعنی این حدیث دلالت دارد بر اینکه دست راست بر روی دست چپ در حالت قیام چه قبل از رکوع و چه بعد از رکوع قرار می گیرند، و این حق است که سنت پیامبر اسلام بر آن دلالت دارد. (مجموع فتاوی العثیمین المجلد الثالث عشر - صفة الركوع.) اما شیخ البانی رحمه الله این عمل را در حاشیه ای که بر کتاب «صفة الصلاة» نگاشته بدعت می داند. (صفحه

138) شیخ البانی در کتاب «صفة الصلاة» خود در مورد برخاستن از رکوع به حدیث مسیء الصلاة استدلال کرده و می گوید: (پیامبر صلی الله علیه وسلم) به کسی که نماز را درست نمی خواند (مسیء الصلاة) نیز چنین دستور داد که آرامش خود را در رکوع حفظ نماید، چنانکه به ایشان فرمود: «ثم ارفع رأسك حتى تعتدل قائماً؛ (فياخذ كل عظم مأخذ) و فی روایة: «و اذا رفعت فأقم صلبك و ارفع رأسك حتى ترجع العظام إلى مفاصلها» (سپس سر از رکوع بردار و کمرت راست کن و با اعتدال بایست تا هر یک از استخوانها سر جای خود برگردد - بخاری و مسلم.) و نیز فرمود: کسی که چنین نکند، نمازش تمام و کامل نخواهد بود. سپس در پاورقی می نویسد:

یادداشت: به وضوء معلوم است که این حدیث، به حفظ آرامش پس از رکوع، تأکید دارد، بنابراین استدلال بعضی از دوستان حجازی ما از این حدیث بر مشروعیت بستن دستها بعد از رکوع، استدلالی است بی مورد. زیرا در مجموع روایات «مسیء الصلاة» چنین مطلبی نیامده است. و اصلاً چنین برداشتی باطل است به خاطر اینکه در این حدیث از بستن دستها در قیام اصلی (قبل از رکوع) بحثی نشده تا چه رسد به قیام بعد از رکوع. و اینکه فرموده است هر یک از استخوانها سر جای خویش برگردد؛ هدف، استخوانهای کمر است چنانکه قبلاً گذشت.

من در اینکه بستن دستها پس از رکوع، بدعت تردیدی ندارم زیرا چنین مطلبی در هیچ یک از روایات نماز نیامده.

و اگر چنین چیزی وجود می داشت، لابد کسی آن را نقل می نمود یا یکی از ائمه و سلف به آن عمل می کرد. و اما آنچه شیخ تویجری

در صفحه 18-19 رساله اش به نقل از امام احمد آورده که ایشان فرموده اند: «هر کس خواست بعد از رکوع دست‌هایش را باز بگذارد یا ببندد اشکالی ندارد» حدیث مرفوعی نیست، به فرض صحت نسبت آن به امام احمد، اجتهاد ایشان محسوب می‌شود، که اجتهاد امامی نمی‌تواند بدعت بودن امر ثابتی را از بین ببرد. و برداشت من از این سخن امام احمد این است که ایشان بستن دست‌ها را بعد از رکوع سنت، نمی‌دانند، بنابراین آن را به اختیار نمازگزار گذاشته است، و اگر نه آیا به نظر شیخ تویجری، امام احمد می‌توانست در بستن دست‌ها در قیام قبل از رکوع به نمازگزار اختیار بدهند؟! بنابراین بنظر می‌رسد بستن دست‌ها بعد از برخاستن از رکوع جزو سنت نباشد و کسانی که چنین رای داده اند بنا به حدیث «سهل» چنین برداشتی داشته اند ولی اگر چنین امری سنت می‌بود حتماً از طرق دیگری یا از عمل صحابه برای ما مشخص می‌شد.

راز و حکمت مشترک رکوع و سجود:

راز مشترک رکوع و سجود تسلیم و فروتنی در برابر پروردگار با عظمت است، تفاوت رکوع و سجود در این است که سجود، چون فروتر از رکوع است، سجود نماینگر وضع است که این حالت به الله سبحان نزدیک تر است، چون بنده هر اندازه به تواضع نزدیک تر شود، احتمال رسیدنش به پروردگار بیشتر می‌شود، بنابراین اهمیت مقام سجده است که از آن در تعداد زیادی نصوص اسلامی تذکر یافته است. «اقرب ما یكون العبد من الله عز وجل و هو ساجد». علماء در مورد حکمت رکوع می‌فرمایند که بجاء آوردن رکوع: از جمله زیباترین خضوع و فروتنی بشمار میرود؛ رکوع و خم شدن در برابر آفریدگار هستی، با شکوه ترین و زیباترین حالت تواضع و خضوع انسان است. رکوع، سراسر تواضع، تذلل، فروتنی، خاکساری، سرسپاری، فرمانبرداری، شکستگی، دوری از تکبر، منیت و خود خواهی است.

وجه تمایز مسلمانان از سایر ملتها؛ در همین ادای رکوع و خم شدن در عبادت نماز نهفته است.

فواید رکوع:

علماء می‌فرمایند که نماز خواندن تنها غذای روح انسان نیست، بلکه جسم انسانها را نیز تقویت می‌کند و انسان را در مبارزه با مشکلات روزمره یاری میرساند. وقتی چشمها در حالت نماز در سجده گاه ثابت می‌ماند جریان فکر نمازگزار هم خود به خود آرام شده و در نتیجه تمرکز فکری در انسان افزایش می‌یابد.

ثابت ماندن چشم باعث بهبود ضعف و نواقصی مانند نزدیک بینی می‌شود و به لحاظ روانی این حالت باعث افزایش مقاومت عصبی نمازگزار شده و حتی بیخوابی و افکار ناآرام را از انسان، تقلیل و دور می‌کند.

فعالیت و تحرک بدنی نماز گزار در رکوع و خم شدن آن در

نماز، باعث تحرک و عدم سکون درمیگردد و نمازگزار را از خمودگی و سستی نجات میدهد .

ایستادن و قیام در حالت نماز باعث تقویت حالت تعادلی جسم شده و قسمت مرکزی مخچه که محل کنترل اعمال و حرکات ارادی است را تقویت می کند و این عمل باعث می شود که انسان با صرف کمترین نیرو و انرژی به انجام صحیح حرکات بعدی بپردازد . نماز قسمت فوقانی بدن را پرورش داده و مهره های ستون فقرات را تقویت کرده و آن را در حالت مستقیم نگاه می دارد . تقویت احشاء و ماهیچه های شکم ، حفظ سلامت دستگاه هاضمه و رفع سوء هاضمه و بی اشتهایی از دیگر خواص رکوع در نماز است .

اطباء می گویند در حالت رکوع ماهیچه های اطراف ستون مهره ها منبسط می شود که در متعادل و آرام کردن سمپاتیک موثر است .

مدت زمان خواندن ذکر رکوع نیز باعث تقویت عضلات صورت و گردن ساق پا و رانها می شود و به این ترتیب به جریان خون در قسمت های مختلف بدن سرعت می بخشد .

تنظیم متابولیسم یعنی تجزیه غذایی که می خورید و تبدیل آن به انرژی مورد نیاز بدن ، فراهم نمودن زمینه از بین رفتن اکثر از امراض جسم ، کمک به افزایش حالت استواری و استحکام مغز و بهبود ناراحتی های تناسلی و نارسایی های تخمدان از دیگر خواص رکوع بشمار میرود .

آیا مدرک رکوع مدرک رکعت است؟

بلی مدرک رکوع مدرک رکعت است، اگر احياناً حالت پیش آید که : مقتدی امام را در حال رکوع در می یابد باید تکبیر تحریمه « الله اکبر » گفته و بلافاصله به رکوع برود و در چنین حالتی تکبیر رکوع برایش سنت می شود نه واجب، لیکن افضل این است که برای رکوع نیز تکبیر بگوید و در صورت ترك آنها کدام مشکلی در نمازش پیدا نمی شود . این شخص در چنین حالتی دارای یکی از حالات ذیل می شود :

حالت اول :

یقین داشته باشد که قبل از برخاستن امام از رکوع به رکوع رسیده است، در چنین صورتی به آن رکعت رسیده و خواندن سوره فاتحه از او ساقط می گردد .

حالت دوم :

یقین داشته باشد که قبل از آن که او به رکوع برسد امام از رکوع برخاسته است . در چنین صورتی رکوع از او فوت شده و قضای (اتمام) آن بر او لازم می شود .

حالت سوم :

دچار تردید و شك باشد که آیا امام را در حال رکوع یافته است یا اینکه قبل از رفتن به رکوع امام سرش را از رکوع برداشته است؟

در چنین حالتی غالب گمانش را معیار قرار دهد، چنانچه غالب گمانش این باشد که امام را در حال رکوع درك نموده، پس رکعت مذکور برایش محسوب می‌شود، ولی اگر بیشترین گمانش این باشد که به رکوع نرسیده است، پس این رکعت از او فوت شده و قضای آن بر او لازم است.

در این حالت اگر چیزی از نماز فوت شده است سجده سهو بعد از سلام لازم است و اگر چیزی از نماز فوت نشده سجده سهو لازم نیست، به این صورت که رکعت مشکوک رکعت اول باشد و به ظن غالب، او به رکوع رسیده است، در این حالت سجده سهو از او ساقط می‌گردد؛ چون نمازش با نماز امام مرتبط است و زمانی که چیزی از نماز مقتدی فوت نشود امام ضامن سجده سهو او می‌شود. در اینجا نیز حالت دیگری نیز وجود دارد و آن حالت مساوی بود گمان بین رسیدن و نرسیدن (حالت پنجاه پنجاه) است؛ در این حالت بر جانب یقین یعنی نرسیدن بنا کند؛ زیرا اصل نرسیدن است و این رکعت از او فوت شده محسوب می‌شود و قبل از سلام سجده سهو کند.

در اینجا مسئله ای دیگری وجود دارد که دوست دارم در این مناسبت به آن بپردازم، و آن این‌که بسیاری از مردم هنگامی که به مسجد داخل می‌شوند و امام را در حال رکوع می‌بینند شروع به سرفه کردن می‌کنند و یا جملاتی مانند «ان الله مع الصابرين» زبان می‌آورند و پاهای شانرا به زمین می‌کوبند تا از این طریق امام را متوجه ساخته و امام را در حال رکوع نگه دارند، همه‌ی این کارها خلاف سنت است و ایجاد تشویش بر امام و مقتدی‌ها است. .
هكذا در بسیاری از اوقات دیده شده که : عده‌ای از مسلمانان مقتدی که امام را در حال رکوع می‌بینند شتابان خود را به رکوع می‌رسانند، حال آن که پیامبر اسلام از این عمل نهی کرده و فرموده است:

« اِذَا سَمِعْتُمُ الْإِقَامَةَ فَاْمْشُوا إِلَى الصَّلَاةِ وَعَلَيْكُمْ السَّكِينَةُ وَالْوَقَارُ، وَلَا تُسْرِعُوا، فَمَا أَدْرَكْتُمْ فَصَلُّوا، وَمَا فَاتَكُمْ فَأْتِمُوا» «هرگاه اقامه‌ی نماز را شنیدید با آرامش و متانت به سوی نماز حرکت کنید و با حالت شتاب به سوی آن نروید، هر مقدار که با امام رسیدید، آن مقدار را با امام بخوانید و بعد از سلام امام، باقی مانده‌ی نماز را تکمیل کنید». (بخاری (۹۰۸، ۶۳۶)، مسلم (۶۰۲)).
خواننده محترم !

در بین بسیاری از اقشار جامعه چنین رایج است که وقتی چیزی را در زندگی خویش گم می‌کنند به نماز می‌ایستند تا آن را دوباره بدست آرند، در واقع نماز بهترین فرصت است که انسان میتواند به تمرکز حواس بخصوص از طریق ایستادن به سوی قبله، رکوع وسجود اخلاصمندان با خشوع وخضوع، بسوی خالق، بدان دست یابد.

یکی از روانشناسان میگوید: محبت یا عشق پنج نوع است و یکی از انواع این محبت وعشق به پرودگار با عظمت میباشد. روانشناسان در تحقیقات خویش می افزایندهند که: این عشق برای زندگی انسان بی نهایت ضروری است، زیرا انسان باید همیشه در

فکر کمال خویش بوده ، و آرزوی وصول به آن را باید همیشه
درسرخویش بیرورانند تا به پیشرفت و حل مشکلات در زندگی
نایل آید.

یگانه راه وصول به این هدف نماز و اداء حرکات آن از جمله
قیام رکوع و سجود آن مطابق به سنت پیامبر صلی الله علیه وسلم
میباشد .

اگر بخواهیم برای نماز روح و جسم قایل شویم و حرکات فیزیکی
(قیام ، رکوع و سجده) را جسم نماز و حالات روحانی آن را روح
نماز نام گذاریم به فواید و آثار نماز بیشتر پی خواهیم
میبرد. از پروردگار با عظمت استدعا دارم که نماز
اخلاصمندان ما را به دربار خویش قبول فرماید .

باب بیست و یکم

مقام و منزلت سجده در نماز

مقدمه :

پروردگار با عظمت در قرآن عظیم الشان میفرماید : «و اسجد و
اقترب» (سجده کن و تقرب به سوی الله حاصل نما) .
پیامبر اکرم صلی الله علیه وسلم در مورد مقام و منزلت سجده
در نماز میفرماید : «اقرّب ما یكون العبد من الله اذا كان
ساجداً» (نزدیکترین حالت بنده به خداوند زمانی است که در سجده
باشد .)

قرآن عظیم الشان میفرماید: مؤمنین افرادی هستند که انفاق در
راه خدا می‌کنند و آن را مایه تقرب خود نزد پروردگار می‌دانند
و جالب این است که این طرز تفکر مؤمنین را تصدیق می‌کند و
میفرماید: آری این انفاق مایه تقرب به خداوند است.

مقام و حقیقت سجده :

سجده در معنای لغوی به حالتی از حالت‌های انسانی اطلاق می‌شود که در جوارح و بدن ظاهر می‌گردد.

در کتاب لغت سجده را به معنای خم شدن و کُرنش در برابر دیگری با مالیدن پیشانی به خاک تعبیر و تفسیر نموده‌اند.

اما در حقیقت این حالت کُرنش ظاهری و پیشانی بر خاک گذاشتن در برابر کسی و یا چیزی، ظاهر معنا و نمادی از حقیقت دیگری است که در باطن سجده کننده وجود دارد.

حقیقت معنای سجده را باید در فروتنی، تواضع، تذلل و خواری نسبت به مسجود له دانست. از این رو سجده را به معنای تذلل و عبودیت و پذیرش بندگی دانسته‌اند.

درفهم قرآن عظیم الشان، از آنجائیکه تنها ذات پروردگار قابل پرستش و معبود واقعی و حقیقی، است و تنها اوست که سزاوار اطاعت بی‌چون و چرا می‌باشد، سجده معنای خاصی می‌یابد. بنابراین سجده در فرهنگ قرآنی و تعریف قرآنی، عبارت از تذلل و عبادت برای الله است. (مفردات الفاظ قرآن کریم؛ راغب اصفهانی، صفحه ۳۹۶ زیر عنوان اصطلاح سجده)

فلسفه سجده :

همانطوریکه در فوق بدان اشاره نمودیم ، سجده عبارت از، نشان تذلل و خاکساری در برابر پروردگار است ، و عالی‌ترین درجه عبودیت و بهترین حالتی است. سجده حالتی است که : انسان به خدا نزدیک می‌شود.

انسان مؤمن با سجده ، خود را همرنگ با هستی میکند « و لله یسجد ما فی السموات و الارض»، (سوره نحل، آیه ۴۹).

فضیلت سجده در حدیث نبوی:

پیامبر اسلام محمد صلی الله علیه وسلم در مورد فضیلت سجده می‌فرماید: من در روز قیامت، تک تک افراد امت خود را میشناسم، گفتند: یا رسول الله! در میان آن همه مخلوق، چگونه آنها را میشناسی؟! فرمود اگر شما وارد طویل‌های شوید که پر از اسبان سیاه و خاکستری باشد و فقط یک اسب در میان آنها وجود داشته باشد که دست و پایش سفید باشد، آیا شما آن را تشخیص نخواهید داد؟ گفتند: بلی.

رسول الله صلی الله علیه وسلم فرمود: در آن روز، چهره‌های امت من در اثر سجده می‌درخشد و دست و پایشان به برکت وضوء، سفید و درخشان خواهد بود (روایت احمد).

همچنان در حدیث دیگری آمده است: زمانی که خداوند می‌خواهد شفقتی در حق بعضی از گناهکاران مسلمان که در دوزخ به سر می‌برند، بنماید، به فرشتگانش دستور میدهد، که آنها را از دوزخ بیرون بیاورید، فرشتگان از آثار سجده ، آنها را تشخیص می‌دهند، زیرا آتش دوزخ همه جسم انسان را نابود میکند جز آثار سجده را که سالم میماند (متفق علیه).

طریقه رفتن به سجده :

در مورد اینکه نمازگزار چگونه بطرف سجده رود، دو قول مشهوری بین علماء وجود دارد که عمل کردن به هر دو قول درست است : که ما مختصراً به توضیح هر دو قول می پردازیم :

نظریه اول:

نهادن زانو ها قبل از دست ها :

تعداد از علماء بدین عقیده اند، که نماز گزار در سجده بعد از «قومه» تکبیر (اللَّهُ أَكْبَرُ) گفته به سجده میرود ، مطابق سنت عملی پیامبر صلی الله علیه وسلم ، سجده را طوری ادا مینماید که :

اولاً دو زانو های خویش را بر زمین می نهد، بعد دو کف دست خود را بر زمین می گزارد ، بعد بینی و سپس پیشانی خو را بر زمین می نهد، طوری که روی میان دو کف دست قرار گیرد، و انگشت بزرگ مقابل گوش بزرگ مقابل گوش واقع شود و رُخ همه انگشتان بطرف قبله بوده ساعد و آرنج از زمین بالا می باشد، ساعد و آرنج از پهلوها و شکم دور گرفته شوند و نیز رانها از شکم جدا (دور) بوده و آنقدر میان شکم و زمین فاصله موجود باشد که چوچه بزغاله از میان آن گذشته بتواند.

انگشتان هر دو پای بر زمین چسپیده و رُخ آنها بطرف قبله می باشد. در سجده کم از کم باید سه بار با تأمل، سکون ، با تفکر و تعمق کامل « سُبْحَانَ رَبِّيَ الْأَعْلَى » (پاک و برتر است پروردگار بلند مرتبت) گفته شود.

این گروه از علماء به حدیث صحیحی از وائل بن حجر که از پدرش خویش روایت نموده مینمایند . استدلال مینمایند: « رأیت رسول الله إذا سجد وضع ركبتيه قبل يديه، وإذا نهض رفع يديه قبل ركبتيه »

« در این حدیث متبرکه آمده است که : هر وقت رسول اکرم صلی الله علیه و سلم سجده میکردند، زانوی گرامی خویش را قبل از دو کف بر زمین مینهادند. وزمانیکه بر میخواست دست های خویش را قبل از زانو های خویش بر میداشت .

وهمچنان به حدیث مرفوع که از حضرت انس (رض) در دار قطنی ، بیهقی ، ومستدرک وحاکم 336 و حدیث موقوف صحیح از حضرت عمر (رض) در مسند عبد الرزاق ، ابن المنذر ، طحاوی نیز روایت گردیده است (مراجعه شود : معارف السنن شرح ترمذی، ج ۳ صفحه ۳۳) .

امام ابوحنیفه ، امام نخعی ، مسلم بن یسار ، سفیان الثوری ، امام شافعی ، احمد و اسحاق و اهل کوفه، همگی قائل به این روش و آنرا عمل مینمایند ، یعنی زمانیکه به سجده میروند ، اول زانو های خویش را به زمین می نهند وبعد دست های خویش را . و وقتیکه از سجده بر میخیزند اول دستها خویش را قبل از زانو ها بر میدارند .

نظریه دوم: رفتن به سجده با دستها:

در حدیث متبرکه آمده است که: رسول الله صلی الله علیه و سلم به هنگام سجده، دستها را قبل از زانوها به زمین گذاشت (روایت ابن خزیمه) و به آن، امر میکرد و میفرمود: «إِذَا سَجَدَ أَحَدُكُمْ؛ فَلْيَبْرِكْ كَمَا يَبْرِكُ الْبَعِيرُ، وَ لِيَضَعْ يَدَيْهِ قَبْلَ رُكْبَتَيْهِ» (روایت ابوداود) (هرگاه یکی از شما به سجده رفت، مانند شتر، زانو نزند بلکه دستها را قبل از زانوهایش بر زمین بگذارد). (و مخالفت با شتر زمانی تحقق می یابد که دست ها را قبل از زانو به زمین بگذاریم، زیرا شتر زانو ها نخست به زمین میگذارد و زانو های شتر در دستانش قرار دارد، چنان که در «لسان العرب» و دیگر کتب لغت آمده است.)

و میفرمود: دستهایتان مانند چهرههایتان، سجده میکنند، پس همراه چهره، دستهایتان را نیز بر زمین بگذارید و هنگام برداشتن چهره، دستهایتان را نیز بردارید (روایت ابن خزیمه).

ترتیب سجده پیامبر اسلام:

محدثین مینویسند که: پیامبر صلی الله علیه و سلم با گفتن «الله اکبر» به سجده میرفت (متفق علیه) و به کسی که نماز را درست نمیخواند (مسیء الصلاة) نیز فرمود: «لَاتَمَّ صَلَاةٌ لِأَحَدٍ... حَتَّى يَقُولَ: سَمِعَ اللَّهُ لِمَنْ حَمَدَهُ، حَتَّى يَسْتَوِيَ قَائِماً ثُمَّ يَقُولَ: اللَّهُ أَكْبَرُ، ثُمَّ يَسْجُدُ حَتَّى تَطْمَئِنَّ مَفَاصِلُهُ» (روایت ابوداود). (... سپس الله اکبر بگوید و به سجده برود و آنقدر در سجده بماند که مفاصل بدنش از حرکت باز ایستد).

رسول الله صلی الله علیه و سلم در حال سجده، بر کف دستهای خود قرار میگرفت، بازوهایش را باز نگه میداشت (بروایت ابوداود) و انگشتانش را به هم میچسبانید (بروایت ابن خزیمه) و سر انگشتانش را به سوی قبله مینمود (بروایت بیهقی). کف دستهایش را در سجده، برابر با شانه ها (بروایت ابوداود و ترمذی) و احیاناً برابر گوشهایش قرار میداد (بروایت ابوداود و نسائی) بینی و پیشانی را، محکم و استوار بر زمین مینهاد (بروایت ابوداود و ترمذی). وطوریکه در فوق یاد آور شدیم، به کسی که نماز را درست نمیخواند (مسیء الصلاة) فرمود: «إِذَا سَجَدْتَ؛ فَمَكِّنْ لِسُجُودِكَ» (بروایت ابوداود و احمد) (وقتی سجده کردی، سجده ات را محکم و استوار ادا کن).

و در روایتی فرمود: در سجده، دستها و چهره ات را محکم و استوار بر زمین بگذار تا استخوانهای بدنت سر جایشان آرام بگیرند (بروایت ابن خزیمه)

و در روایتی فرموده است: «لَا صَلَاةَ لِمَنْ لَا يَصِيبُ أَنْفَهُ مِنَ الْأَرْضِ مَا يَصِيبُ الْجَبِينِ» (بروایت دارقطنی) (تا زمانی که بینی شخص، همان

طور که پیشانیاش بر زمین نهاده میشود، بر زمین گذاشته نشود، نمازش درست نخواهد بود).

رسول الله صلی الله علیه و سلم در سجده ، زانوها و نوک پاهایش را محکم و استوار بر زمین قرار میداد (روایت بیهقی) و سر انگشتان پاهایش را به سوی قبله مینمود (روایت بخاری) و پای خویش را به یکدیگر میچسباند (روایت ابن خزیمه) و پاها را نصب میکرد (روایت بیهقی).

و بدان امر مینمود (روایت ترمذی) و انگشتان پا را دولا میکرد (روایت ابوداود و ترمذی) بدین صورت، رسول الله صلی الله علیه و سلم بر هفت عضو، سجده میکرد که عبارتند از : دو کف دست، دو زانو، قدمها، پیشانی و بینی.

رسول الله صلی الله علیه و سلم پیشانی و بینی را در سجده ، یک عضو به حساب میآورد، چنانکه فرموده است: به من دستور داده شده که بر هفت عضو و استخوان، سجده کنم : بر پیشانی (و در اینجا رسول الله صلی الله علیه و سلم به بینی خود اشاره نمود)، دستها، زانوها و نوک پاها، و نیز به من دستور داده شده است که (به هنگام رکوع و سجده) لباسها و موهایمان را جمع نکنیم (متفق علیه) و میفرمود: «إذا سجد العبد؛ سجد معه سبعة آراب؛ وجهه، و كفاه ركبتاه و قدماه» (روایت مسلم) (به هنگام سجده ، هفت عضو بدن به سجده میافتند: چهره، دو کف دست، زانوها و قدمها).

و در مورد مردی که موهایش را پشت سرش بسته بود و نماز میخواند، فرمود مثال این مرد مانند کسی است که نماز دستهایش به پشت بسته شده باشد (روایت مسلم).

همچنین در این مورد فرموده است: این (بستن موها به پشت) نشستگاه شیطان است (روایت ابوداود و ترمذی) یعنی کرسی و چوکی شیطان.

رسول الله صلی الله علیه و سلم در سجده ، آرنج دستها را بر زمین نمی نهاد (روایت بخاری) بلکه آنها را بلند و دور از پهلوها نگه میداشت. طوری که سفیدش زیر بغل هایش از پشت به چشم میخورد (متفق علیه) و ممکن بود که چوچه گوسفندی یابزگاله بتواند از زیر بغل ایشان، عبور کند (روایت مسلم) و در آن (دور داشتن دستها) طوری مبالغه مینمود که بعضی از اصحاب، میگفتند: از بس که در سجده ، بازوهایش را از پهلوهایش دور نگه میداشت دلمان به حالش میسوخت (روایت ابوداود).

و دیگران را نیز به رعایت آن، دستور میداد. چنانکه فرموده است: «إذا سجدت؛ فضع كفيك و ارفع مرفقك» (روایت مسلم). (هنگام سجده ، کف دستهایت را بر زمین بگذار و آرنجها را بلند نگهدار).

همچنین فرموده است: در سجده ، اعتدال و آرامش خود را حفظ کنید و دستها را بسان سگ، پهن نکنید (متفق علیه). «اعتدلوا في السجود ولا يبسط احدكم ذراعيه انبساط الكب» (بخاری جلد اول ، صفحه ۱۱۳ ، مسلم جلد اول صفحه ۱۹۳) (در

سجده خود را راست کنید و هیچ یکی از شما دوبازوی خود را مانند سگ گسترده ننماید (و نیز فرموده است: دستها را بسان حیوانات درنده پهن نکنید، اگر چنین کردی، در واقع همه اعضای جسمت با تو سجده کرده اند (روایت ابن خزیمه).

و جوب آرامش، در سجده :

محدثین مینویسند که : رسول الله صلی الله علیه و سلم همواره به کامل کردن رکوع و سجده ، تأکید داشت و کسانی را که در این امر سهلانگاری میورزند، به گرسنگانی تشبیه میکرد که میخواهند با خوردن یک یا دو عدد خرما، سیر شوند که نمیشوند، و اینگونه افراد را، بدترین دزد لقب داد. و حتی نماز کسی را که در رکوع و سجده ، کمرش را راست نمیکرد، باطل میدانست.

وضعیت پا ها در سجده :

علماء و فقها در مورد وضعیت پا ها در سجده ، میگویند که فاصله بین دو پاها در حین سجده باید اندازه ی چهار انگشت در حالت قیام، که همان حفظ تعادل به هنگام ایستادن است. لذا در حال سجده ، باز بودن بین دو پا و یا چسبیده بودن آنها، هیچگونه مشکلی ایجاد نمیکند. ولی نقطه اساسی در حالت سجده همین است که : باید انگشتان هر دو پا به هنگام سجده ، به زمین متصل باشند.

حکمت و اسرار سجده بر هفت عضو بدن :

علماء در مورد حکمت و اسرار سجده بر هفت عضو بدن نظریاتی متعدد و مختلفی را ارائه داشته اند ، تعدادی از علماء میفرمایند که سجده کردن به هفت عضو عمده بدن ، بمعنی عبودیت و بندگی کامل انسان را در پیش خالق نشان میدهد . ولی تعدادی دیگر از علماء بدین عقیده اند که : سجده کردن به هفت عضو بدن بهترین حالت خضوع و خشوع و بهترین حالت ، تواضع و فروتنی و تسلیم و انقیاد جسم در برابر خالق است . قرار گرفتن جسم در حال سجده بمعنی نمایانگر کاملترین کرنش جسمانی انسان در برابر خداوند سبحان است و با این حالت قرار گرفتن بدن زمینه حضور قلب را در نماز بهتر فراهم می سازد . علماء می افزایند : که قرار گرفتن هفت عضو بدن در سجده کاملترین شکل تواضع انسان را در برابر قدرت مطلقه خالق و معبود را نشان میدهد و حضور قلب که روح نماز است با تواضع کامل بدن، بهتر فراهم میگردد. لذا برای تأمین کامل حضور قلب و خشوع جسم که روح عبادت را تشکیل میدهد باید سجده بر هفت عضو بدن صورت گیرد .

خواننده محترم !

طوریکه قبلاً یاد آور شدیم بر نمازگزار واجب است که سجده خویش را بر هفت عضو بدن بعمل آرد و به اصطلاح هر هفت عضو بدن نماز گزار باید بر زمین تماس و چسبیده باشد .

امام نووی در « شرح صحیح مسلم » میفرماید : در مورد چسپاندن هفت عضو بدن بر زمین در وقت سجده میفرماید : « اگر یکی از این اعضاء را بر زمین نصب نکند، نمازش صحیح نیست». شیخ ابن عثیمین میفرماید :

«برای سجده گذار جایز نیست یکی از اعضای هفتگانه را بالا ببرد، زیرا پیامبر صلی الله علیه وسلم فرمود : «أَمِرْتُ أَنْ أَسْجُدَ عَلَى سَبْعَةِ أَعْظُمٍ: عَلَى الْجَبْهَةِ وَأَشَارِ بِيَدِهِ عَلَى أَنْفِهِ وَالْيَدَيْنِ، وَالرُّكْبَتَيْنِ». بخاری (۸۱۲) و مسلم (۴۹۰). یعنی: «به من دستور داده شده است که با هفت استخوان بدن (هفت عضو) سجده نمایم: پیشانی - و با دستش به بینی خود اشاره کرد (یعنی پیشانی و بینی با هم) - دو (کف) دست، دو زانو و سر انگشتان پا».

اگر پاهایش یا یکی از آنها را بالا ببرد، و یا (کف) دستش و یا یکی از آنها را بالا ببرد، و یا پیشانی یا بینی یا هر دو را بالا ببرد (به محل سجده برخورد نکنند)، در آن صورت سجده اش باطل می شود و بحیث سجده محسوب نخواهد شد، و اگر سجده اش باطل شود، نمازش باطل خواهد شد». (لقاءات الباب المفتوح للشيخ ابن عثيمين (۲/۹۹)).

احادیثی وارده در مورد سجده به اعضای هفتگانه: از سنت عملی پیامبر صلی الله علیه بصورت واضح و آشکار معلوم میگردد که پیامبر اسلام بر تکیه بر هفت عضو بدن سجده نماز را انجام میدادند. حدیث اول:

- ابن عباس رضی الله عنهما روایت است که : پیامبر صلی الله علیه وسلم فرموده است : «أمرت أن أسجد على سبعة أعظم : على الجبهة و أشار بيده على أنفه، و اليدين، والركبتين و أطراف القدمين»

(بخاری (۸۱۲)، مسلم (۴۹۰). یعنی: «به من امر شده است تا بر هفت عضو سجده برم، بر پیشانی و با دستش به بینی اش اشاره کرد، دو دست، دو زانو و سرپنجه های پاها».

حدیث دوم:

- باز هم از حضرت ابن عباس روایت است که پیامبر صلی الله علیه وسلم فرموده است : «لاصلاة لمن لا يصب أنفه من الأرض ما يصب جبينه» این حدیث را شیخ البانی در «صفة الصلاة صفحه (123) خویش متذکر گردیده است : یعنی: «کسی که بینی اش همراه با پیشانی اش بر زمین قرار ندهد نمازش صحیح نیست».

یادداشت ضروری:

علماء میفرمایند که : چسپانیدن پیشانی برسجدگاه گاه شرط نیست، این بدن معنی است که اگر احياناً پیشانی نماگزار توسط (کلاه ، دستمال ، چادر ، ویا غیره ...) پوشیده باشد ، و پیشانی و بینی اش به سجده گاه وصل و تماس گیرد ، سجده نماز گزار صحیح و درست میباشد .

ولی در آن سجده که بینی وپیشانی نماز گزار در محل سجده نه چسپد حکم علماء همین است که سجده نمازگزار درست نمی باشد . دلیل شرعی در این مورد همان حدیث حضرت ابن عباس (رض) میباشد : « لاصلاة لمن لا یصیب أنفه من الأرض ما یصیب جبینه » «کسی که بینی اش همراه با پیشانی اش بر زمین قرار ندهد نمازش صحیح نیست» . (شیخ البانی حدیث متذکره در کتاب خویش بنام «صفه الصلاه» در صفحه (۱۲۳) آورده است.

حالت بازوها دست در سجده :

در مورد وضع و حالت بازوها نماز گزار در حال سجده به حدیثی مراجعه میکنیم که : از عبدالله بن مالک بن بُحَینه (رضی الله عنه) روایت گردیده و در آن حالت بازو ها پیامبر صلی الله علیه وسلم در نماز دقیق ترسیم وتوضیح گردیده است : عبدالله بن مالک بن بُحَینه میفرماید : « پیامبر صلی الله علیه وسلم در وقت نماز ، خواندن آن چنان دستهای شان را از یکدیگ دورنگهمیداشتند ، که سفیدی زیر بغل شان معلوم میشد . » (رواء البخاری ۳۹۰)

جلسه سکون در سجده :

در جلسه سکون با گفتن تکبیر « الله اکبر » سر خویش را از سجده بالا مینمایم ، توجه باید کرد که : اول پیشانی خویش را از زمین بلند نمایم ، بعد دو دست خود را و با اطمینان می نشینیم . طریقه نشستن در جلسه طوریت که پای راست خود را همانطور ایستاده نگهداشته که رُخ انگشتان پایش به طرف قبله باشد و پای چپ خود را بر زمین خوابانیده بر آن بنشیند و دو دست خود را طوری بر زانو هایش بنهد که انگشتان دست ها بر زانوها قرار گیرند.

حفظ آرامش در میان دو سجده :

نمازگزار باید حفظ آرامش در میان دو سجده را نباید فراموش کرد ، طوریکه که در فوق یاد اور شدیم ، رسول الله صلی الله علیه وسلم در میان دو سجده ، طوری آرام مینشست که اعضاء بدنش از حرکت باز میایستاد و هر یک از استخوانها سر جایشان برمیگشتند (روایت ابوداود و بیهقی) . و به کسیکه نماز خویش را با آرامش نمی خواند «مسیء الصلاة» نیز فرمود است : «لاتتم صلاة أحدکم حتی یفعل ذلک» (روایت ابوداود) (نماز هیچ یک از شما تا چنین نکنید، کامل نخواهد بود) .

روایان میگویند : حفظ آرامش در سجده را ، تقریباً به مقدار و اندازه سجده ، طولانی میکرد (متفق علیه) . و گاهی به قدری مکث مینمود که بیینده فکر میکرد : فراموش کرده است (که به سجده برود) (متفق علیه) .

طریقه سربلند کردن پیامبر (ص) از سجده :

طوریکه قبلاً هم یاد آور شدیم : رسول الله صلی الله علیه و سلم با گفتن «الله اکبر»، سر خویش را از سجده برمیداشت (متفق علیه) و فرموده است : «لاتتم صلاة لأحد من الناس حتى ... ثم يقول «الله اکبر» و يرفع رأسه حتى يستوى قاعداً» (روایت ابوداود) (نماز هیچ کس درست نخواهد بود مگر اینکه ... به سجده رود و در آن، آرام گیرد سپس (الله اکبر) بگوید و سر از سجده بردارد و راست بنشیند).

محدثین مینویسند که در برخی از اوقات زمانیکه پیامبر صلی الله علیه وسلم سر خویش را از سجده بالا مینمود ، دستهای خویش را بلند مینمود؛ یعنی رفع یدین هم : میگرد (روایت احمد و ابوداود).

آنگاه پای چپ خویش را پهن میکرد و راحت، روی آن مینشست (روایت مسلم).

و به کسی که نماز را درست نمیخواند (مسیء الصلاة) امر کرد و فرمود: «... فإذا رفعت فاقعد على فخذك اليسرى» (روایت احمد ز ابوداود) (وقتی سر از سجده برداشتی، بر روی نشیمنگاه چپ بنشین) همچنین رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم پای راست خود را نصب میکرد (روایت بخاری) و انگشتانش را به سوی قبله مینمود (روایت نسائی) گاهی نیز روی انگشتان و نوک پا قرار میگرفت و بر پاشنها مینشست (روایت مسلم). امام ابن قیم در اینجا دچار اشتباه گردیده، چنانکه بعد از ذکر صورت نخست، گفته است: «در این مقام از رسول الله صلی الله علیه وسلم نشستن به صورت دیگری ثابت نشده است!» در صورتی که نصب پاها و نشستن بر روی پاشنها از حدیث ابن عباس در مسلم، ابوداود، ترمذی و غیره (الصحيحة) و از حدیث ابن عمر با سند حسن در بیهقی، ثابت است. همچنین طاووس با سند صحیح آورده است که : ابن عمر و ابن عباس نیز در میان سجده به همین صورت مینشستند.

امام مالک که میفرمود: «سخن هر کس از ما، قابل پذیرفتن و رد کردن است مگر سخنان صاحب این قبر (یعنی پیامبر صلی الله علیه وسلم) از این رو ثابت شد که این نوع نشستن، سنت میباشد و گروهی از صحابه، تابعین و دیگران بر آن عمل نموده اند. ناگفته نماند که این غیر از «اقعاء» نهی شده در باب تشهد میباشد.

اندازه توقف پیامبر (ص) در سجده :

سیرت نویسان در مورد اندازه توقف پیامبر صلی الله علیه وسلم در سجده مینویسند که رسول الله صلی الله علیه وسلم سجده خویش را تقریباً به اندازه رکوع، طولانی میکرد، و گاهی هم حالاتی پیش میآمد که پیامبر صلی الله علیه وسلم در طولانی نمودن سجده مبالغه مینمود؛ بنابر برخی از روایات که توسط صحابه منقول است میگویند:

یک مرتبه رسول الله صلی الله علیه وسلم در حالی که یکی از نواسه های شان ، حسن بود یا، حسین را برشانه خویش حمل میکرد برای

نماز ظهر یا عصر تشریف می‌آورد، رسول الله صلی الله علیه و سلم در جایگاه قرار گرفت، کودک را سمت راست خود بر زمین گذاشت و به نماز ایستاد در میان سجده های نماز، یکی را خیلی بیشتر از دیگر سجده ها، طولانی کرد (راوی میگوید) سر برآوردم، دیدم که کودک، سوار بر پشت رسول الله صلی الله علیه و سلم می‌باشد.

من به سجده برگشتم بعد از اینکه نماز به پایان رسید، مردم عرض کردند: ای رسول الله صلی الله علیه و سلم! شما یکی از سجده ها را بیش از حد معمول، طولانی نمودید، گمان کردیم اتفاقی برای شما پیش آمده باشد، و یا اینکه دستور جدیدی از جانب پروردگار رسیده است؟

رسول الله صلی الله علیه و سلم فرمود: هیچ یک از اینها نبود، بلکه فرزندم بر پشتم سوار شده بود، دلم نمی‌خواست که او را پایین بیاورم (روایت نسائی).

همچنین در روایتی آمده است که: رسول الله صلی الله علیه و سلم در حال خواندن نماز بود، هنگامی که به سجده رفت حسن و حسین بر پشت ایشان پریدند، کسی خواست مانع شود، رسول الله صلی الله علیه و سلم اشاره نمود که با آنها کار نداشته باش، پس از اتمام نماز، آنها را در بغل گرفت و فرمود: هر کس مرا دوست دارد اینها را نیز دوست داشته باشد (روایت ابن خزیمه).

اذکار و اوراد در بین دو سجده :

سنت پیامبر صلی الله علیه وسلم است که نماز گذار در بین سجدتین دو بار «رب اغفر لی» را با استناد حدیث نسائی و ابن ماجه بگوید: «رب اغفر لی، رب اغفر لی» (روایت نسائی و ابن ماجه) و یا بگوید «اللهم اغفر لی، وارحمنی، واهدنی، وعافنی، وارزقنی» با استناد حدیث متبرکه (ابو داود و ابن ماجه).

علماء می‌فرمایند که این از سنت های پیامبر صلی الله علیه وسلم است که نمازگذار یکی از اذکار متذکره را در بین سجدتین بخواند.

علماء در مورد گفتن «رب اغفر لی» می‌فرمایند که واجب است که حد اقل یکبار خوانده شود، با آنها علماء می‌گویند: بهتر است بیشتر تکرار کند.

علماء در مورد ذکر «رب اغفر لی رب اغفر لی» در سجدتین برای منفرد مستحب میدانند ولی تاکید می‌دارند که: اگر نماز گزار در جمع و در متابعت از امام باشد گفتن رب اغفر لی رب اغفر لی گفتن واجب می‌باشد علت آن متابعت از امام است. محدثین مینویسند که:

پیامبر صلی الله علیه وسلم در بین دو سجده این اذکار و اوراد و دعا ها را می‌خواند:

1- «اللهم» (و طبق روایتی «رب اغفر لی، وارحمنی (واجبرنی)، (وارفعنی) و اهدنی (وعافنی) و ارزقنی» (راوی حدیث: ابوداود و ترمذی).

(بار الها! مرا ببخش و بر من رحم کن، تقصیراتم را جبران بفرما، و درجاتم را بالا ببر، هدایتم کن و عافیت و روزی، نصیبم گردان).

2- «ربّ! اغفرلی، اغفرلی» (بروایت ابن ماجه) معمولاً این را در نماز شب، میخواند.

بعد از اینکه پیامبر صلی الله علیه وسلم یکی از این دعا را میخواند:

«الله اکبر» میگفت و به سجده دوم می پرداخت. (روایت حدیث متفق علیه) است. و به کسی که نماز را درست نمیخواند «مسیء الصلاة» در این مورد فرمود: «ثمّ تقول: «الله اکبر» ثمّ تسجد حتّى تطمئن مفاصلک (ثمّ افعل ذلک فی صلاتک کلّها)» (روایت ابوداود) (سپس «الله اکبر» بگو و (برای بار دوم) سجده کن طوری که مفاصل بدنت هنگام سجده، از حرکت باز ایستند، و این عمل را تا آخر نماز انجام بده).

احیاناً با این تکبیر نیز دستها را بالا میبرد (روایت

ابوداود) و سجده دوم را با همان کیفیت سجده اول ادا مینمود، سپس با گفتن «الله اکبر» سر از سجده برمیداشت (متفق علیه) و به کسی که نماز را درست نمیخواند (مسیء الصلاة) در این مورد فرمود، سر از سجده بردار و «الله اکبر» بگو (روایت ابوداود).

و نیز فرمود: «ثمّ افعل ذلک فی کلّ رکعة و سجدة»، فإذا فعلت ذلک؛ فقد تمّت صلاتک و إن أنقصت منه شیئاً؛ أنقصت من صلاتک» (روایت احمد و ترمذی).

(همین روش را در هر رکعت و سجده، انجام بده، هر گاه چنین کردی نمازت کامل میگردد).

و با این تکبیر نیز گاهی، رفع یدین مینمود (روایت ابوداود). یادداشت توضیحی:

قبل از همه باید گفت که تلفیق یعنی خواندن همه دروذهای وارده، و همچنین تمامی صیغه های تشهد در یک نشست، ناجایز و بدعت است و روش مسنون اینست که هر بار یکی از آنها خوانده شود: (تفصیل مفید در این بابت را میتوان «مجموع الفتاوی»،

(1/253/69) شیخ الاسلام ابن تیمیه در مبحث «تکبیر عیدین» و همچنان رساله شهیر «صفت نماز پیامبر» از شیخ البانی رحمه الله در یافت نماید).

دعا در بین دو سجده در نزد احناف:

در مذهب امام ابوحنیفه، در جلسه (نشستنی که بین دو سجده واقع میشود) خواندن هیچگونه ذکر و دعاء جائز نمیشود اما در مورد آرامش و نشستن با طمانینه در بین دو سجده، تاکید مزیدی بعمل آمده است، حتی اگر کسی سرش را از سجده اول بلند کرده اما کاملاً بلند نشده و از وسط راه برگردد و اقدام به سجده دوم نماید، سجده ی دوم وی تحقق نمییابد زیرا مادامی که به سجده نزدیک باشد و کاملاً بلند نشود، ساجد محسوب

میشود. جهت کسب اطلاعات بیشتر میتوانید به کتاب «الهدایة فی شرح البدایة جلد ۱ صفحه ۱۱۰» مراجعه فرمائید.

دعای سُجده:

دعای سجده به اتفاق همه علماء و فقها عبارت است از:

۱- سه مرتبه خواندن «سُبْحَانَ رَبِّيَ الْأَعْلَى» (منزه است پروردگار بزرگ و برتر من) (صحیح الترمذی ۱/۸۳).

۲- «سُبْحَانَكَ اللَّهُمَّ رَبَّنَا وَبِحَمْدِكَ اللَّهُمَّ اغْفِرْ لِي» (بار الها! تو پاک و منزه ی و تو را ستایش می‌نمایم. الهی! از تو طلب مغفرت می‌کنم). (البخاری و مسلم و تخریج سندش با شماره ی (۳۴) ارائه شد.)

۳- «سُبُّوحٌ، قُدُّوسٌ، رَبُّ الْمَلَائِكَةِ وَالرُّوحِ» (پاک و منزه است پروردگار فرشتگان و جبرائیل). (مسلم ۱/۵۳۳ و تخریج آن در شماره ی (۳۵) ارائه شد.)

۴- «اللَّهُمَّ لَكَ سَجَدْتُ، وَبِكَ آمَنْتُ، وَلَكَ أَسْلَمْتُ، سَجَدَ وَجْهِي لِيَدِي خَلْقَهُ، وَصَوْرَهُ وَشَقَّ سَمْعَهُ وَبَصَرَهُ، تَبَارَكَ اللَّهُ أَحْسَنُ الْخَالِقِينَ» (الهی! برای تو سجده کردم، و به تو ایمان آوردم، و در مقابل فرمان تو تسلیم شدم، چهره ام برای پروردگاری که آن را خلق نمود، و صورت بخشید، و آن را زیبا آفرید، و عضو شنوایی و بینائی در آن قرار داد، سجده کرد. با برکت است پروردگاری که بهترین سازندگان است). (مسلم ۱/۵۳۴ و غیره.)

۵- «سُبْحَانَ ذِي الْجَبْرُوتِ، وَالْمَلَكُوتِ، وَالْكِبْرِيَاءِ، وَالْعَظَمَةِ» (پاک است پروردگاری که مالک قدرت، فرمانروایی، بزرگی و عظمت است). (أبوداود ۱/۲۳۰ و أحمد والنسائی وألبانی در صحیح أبي داود ۱/۱۶۶ آنرا صحیح دانسته است.)

۶- «اللَّهُمَّ اغْفِرْ لِي ذَنْبِي كُلَّهُ، دِقَّةً وَجِلَّةً، وَأَوْلَاهُ وَآخِرَهُ وَعَلَانِيَتَهُ وَسِرَّهُ» (بار الها! همه ی گناهان مرا، اعم از کوچک و بزرگ، اول و آخر، آشکار و نهان، ببخشای.)

۷- «اللَّهُمَّ إِنِّي أَعُوذُ بِرِضَاكَ مِنْ سَخَطِكَ، وَبِمُعَافَاتِكَ مِنْ عُقُوبَتِكَ وَأَعُوذُ بِكَ مِنْكَ، لَا أَحْصِي ثَنَاءً عَلَيْكَ أَنْتَ كَمَا أَثْنَيْتَ عَلَيَّ نَفْسِكَ» (بار الها! من از خشمت به خشنودی تو پناه می‌برم. الهی! از عذابت به عفو تو پناه می‌برم. الهی! از «عذاب خشم» تو، به تو پناه می‌برم. پروردگارا! آنچنان که حق ستایش تو است، نمی‌توانم آنرا بجای آورم، بدون تردید تو آنچنانی که خود فرموده ای. (مسلم ۱)

جلسه (نشست):

با گفتن تکبیر (الله اکبر) از سجده برخاسته، قسمیکه اول پیشانی خود را از زمین بلند کند.

بعد دو دست خود را و با اطمینان بنشیند، طریقه نشستن در جلسه طوریکه قبلاً یاد اور شدیم اینست که: پای راست خود را همانطور ایستاده نگهداشته که رُخ انگشتان پایش به طرف قبله باشد و پای چپ خود را بر زمین خوابانیده بر آن بنشیند و دو دست خود را طوری بر زانو هایش بنهد که انگشتان دست ها بر زانو ها قرار گیرند.

بعد از سکون در جلسه تکبیر گفته مانند سجده اول سجده دوم را ادا نماید. بعد از ادای سجده دوم تکبیر گفته برای ادای رکعت دوم ایستاده شود، آنگاه سوره فاتحه را بخواند، بعد قسمتی از قرآن را قرائت کند و با گفتن تکبیر و رکوع برود، بعد آ ادای قومه نموده (ایستاده میشود) ، سپس با گفتن تکبیر به سجده برود بعد از ادای سجده اول، جلسه و سجده دوم در قعه اول بنشیند.

قعه :

در قعه، نماز گزار مانند جلسه پای راست را در حالیکه انگشتانش بطرف قبله باشد، ایستاده نگهداشته بر پشت پای چپ را بر زمین نهاده بالای آن بنشیند و دست های خود را بر زانو طوری بنهد که انگشتانش روی زانو قرار گیرد، و چشمهایش زانوهایش را نگاه کند.

در حالت قعه با اطمینان و سکون تشهد را بخواند.
 اَلتَّحِيَّاتُ لِلّٰهِ وَالصَّلٰوٰتُ وَالطَّيِّبٰتُ السَّلَامُ عَلَيْكَ اَيُّهَا النَّبِيُّ وَرَحْمَةُ اللّٰهِ وَبَرَكَاتُهُ اَلسَّلَامُ عَلَيْنَا وَعَلَىٰ عِبَادِ اللّٰهِ الصّٰلِحِيْنَ اَشْهَدُ اَنْ لَّا اِلٰهَ اِلَّا اللّٰهُ وَ اَشْهَدُ اَنَّ مُحَمَّدًا عَبْدُهُ وَرَسُوْلُهُ.

«همه ستایش ها، همه عبادات و همه سخنان پاکیزه و نیکو فقط برای الله (جل جلاله) است. سلامتی باد بر تو بر تو ای نبی (ص) و رحمت خدا باد بر تو (ص) و برکت خدا باد بر تو (ص) و سلامتی باد بر تو و بر همه بنده های نیکو کار خداوند. من گواهی (شهادت) میدهم که نیست معبودی جز الله و گواهی میدهم که محمد (ص) بنده و فرستاده خداوند (جل جلاله) است»

در نماز چهار رکعتی با گفتن (الله اکبر) از قعه اولی برخاسته ایستاده شود سوره فاتحه را بخواند.

در رکعت های سوم و چهارم نماز های فرض بعد از خواندن سوره فاتحه قرائت نکند، بلکه بعد از خواندن سوره فاتحه تکبیر گفته به رکوع برود.

به همین ترتیب بعد از تکمیل رکعت چهارم و ادای سجده دومی آن تکبیر گفته بخاطر ادای قعه آخری مانند قعه اولی بنشیند، نخست التحیات را و بعد از آن درود شریف را بخواند.

درود شریف:

اَللّٰهُمَّ صَلِّ عَلٰى مُحَمَّدٍ وَّ عَلٰى اٰلِ مُحَمَّدٍ كَمَا صَلَّيْتَ عَلٰى اِبْرٰهِيْمَ وَّ عَلٰى اٰلِ اِبْرٰهِيْمَ اِنَّكَ حَمِيْدٌ مَّجِيْدٌ.

اَللّٰهُمَّ بَارِكْ عَلٰى مُحَمَّدٍ وَّ عَلٰى اٰلِ مُحَمَّدٍ كَمَا بَارَكْتَ عَلٰى اِبْرٰهِيْمَ وَّ عَلٰى اٰلِ اِبْرٰهِيْمَ اِنَّكَ حَمِيْدٌ مَّجِيْدٌ.

«الهی! سلام و رحمت بفرست بر محمد (ص) و بر آل محمد صلی الله

علیه وسم همانطوریکه رحمت نازل فرمودی بر ابراهیم و آل

ابراهیم بدون شک ذات ستوده شده و با عظمتی هستی»

«الهی! برکت نازل فرما بر محمد و آل محمد، همانطوریکه برکت

نازل فرمودی بر ابراهیم و آل ابراهیم بدون شک ذات ستوده شده

و با عظمتی هستی».

دعای بعد از درود:

اَللّٰهُمَّ رَبَّنَا اٰتِنَا فِي الدُّنْيَا حَسَنَةً وَّ فِي الْاٰخِرَةِ حَسَنَةً وَّ قِنَا عَذَابَ النَّارِ» الهی، ای پروردگار ما! برای ما در دینا خیر و سعادت عطا فرما و در آخرت نیز، و از عذاب دوزخ ما را نگهدار»

جلسه نشستن پیامبر اسلام بین دو سجده:

محدثین در مورد کیفیت جلسه استراحت ویا (نشستن بین دو سجده) پیامبر صلی الله علیه وسلم مینویسند: که محمد صلی الله علیه وسلم بعد از جلسه استراحت (یعنی بعد از سجده رکعت اول و یا سوم)، برپای چپ راحت مینشست تا اعضای بدنش از حرکت باز ایستد و هر یک از استخوانها سرجایش برگردد (روایت بخاری).

ترتیب بر خاستن پیامبر اسلام برای رکعت بعدی:

سیرت نویسان در روایات اسلامی مینویسند: نمازگزار زمانیکه میخواهد بعد از تکمیل سجده به رکعت دوم بر خیزد، مطابق سنت پیامبر صلی الله علیه وسلم باید به کمک دست ها، بر خیزد.

و در احادیث پیامبر صلی الله علیه وسلم بو ضاحت تام آمده است که: «پیامبر صلی الله علیه وسلم برای رکعت دوم، با تکیه بر دستها برمیخاست (روایت بخاری).

«وكان يعجن في الصلاة: يعتمد على يديه إذا قام» (روایت ابو اسحاق حربی) (دستهایش را گره میکرد و بر زمین میگذاشت و به کمک آنها بلند میشد).

و در رکعت دوم بدون اینکه ساکت بماند قرائت را با «الحمد لله...» آغاز مینمود (روایت مسلم). در این رکعت نیز همان روش رکعت اول را در پیش میگرفت، با این تفاوت که آن را اندکی از رکعت اول کوتاه تر میگرفت.

سجده کردن به زمین بدون جانماز:

اکثریت سیرت نویسان مینویسند که: رسول الله صلی الله علیه وسلم، بیشتر بر روی خاک، سجده میکرد و یارانش نیز در گرمای شدید با ایشان بر روی زمین خالی نماز میخواندند و اگر کسی نمیتوانست پیشانیاش را بر زمین، استوار نگه دارد، لباسش را پهن مینمود و بر آن، سجده میکرد (روایت مسلم).

رسول الله صلی الله علیه وسلم میفرمود: تمام زمین، برای من و امتم، جای سجده و طهارت است، پس هر جا که وقت نماز فرارسد، مسلمان، مسجد و طهارت را دم دست خویش خواهد یافت، حال آنکه قبل از من، مردم در این مورد دچار مشکل بودند، آنها فقط در کنیسه و عبادتگاههای خویش نماز میگزاردند (روایت احمد).

همچنان در سیرت پیامبر صلی الله علیه وسلم آمده که: رسول الله صلی الله علیه وسلم حتی در میان آب و گل هم سجده کرده است، چنانکه در صبح بیست و یکم رمضان چنین اتفاقی افتاد، باران

باریدن گرفت و از سقف مسجد پیامبر صلی الله علیه و سلم که از شاخه های خرما تنیده شده بود، آب به داخل مسجد سرازیر شد، رسول الله صلی الله علیه و سلم در میان آب و گل، سجده کرد. طوری که ابوسعید میگوید: من با چشمان خود اثر آب و گل را بر پیشانی رسول الله صلی الله علیه و سلم مشاهده کردم (متفق علیه) و در روایت اسلامی هم آمده که پیامبر صلی الله علیه و سلم حیائاً گاهی روی قطعه بافتنی (متفق علیه) (به اندازه سجده) و گاهی هم بر بوریه، سجده مینمود (متفق علیه). چنانکه یک مرتبه، بوریه اش به خاطر اینکه خیلی از آن استفاده کرده بود، سیاه شده بود (مسلم).

شیخ البانی و مبحث سجده :

شیخ البان در کتاب صفات نماز پیامبر صلی الله علیه و سلم نگاشته است: سجده کردن بر زمین است سپس «الله اکبر» بگوید و این واجب است، و احیاناً در سجده رفع الیدن باید کرد. شیخ البانی می افزاید: بعد از اینکه نماز گزار الله اکبر گفت به سجده پایان میرود نماز گزار برای سجده بر دستهایش به زمین رود، و دست ها را قبل از زانوهایش بر زمین بگذارد، چون رسول الله ص چنین امر نموده، و همچنین از عمل پیامبر صلی الله ثابت می باشد، و ایشان نماز گزاران را از زانو زدن مانند شتر نهی کرده است، و شتر بر دو زانوئی که در دستهایش است، زانو میزند.

شیخ البانی می افزاید، سجده رکن از ارکان نماز می باشد، نماز گزار، بر دو کف دستش تکیه نماید و آنها را باز کند. در این حالت، انگشتانش را به هم بچسباند، و آنها را به سوی قبله بگذارد. و دو کفهایش را برابر شانه هایش قرار دهد. و گاهی برابر گوشهایش بگذارد.

واجب است که ساعدش را از زمین بلند کند، و آنطور که سگ دستهایش بر زمین میگذارد بر زمین نگذارد. بینی و پیشانی را محکم روی زمین بگذارد، و این هم از ارکان نماز است. و همچنین زانوهایش را محکم روی زمین بگذارد. و همچنین سر انگشتان پاهایش را محکم بر زمین بگذارد. و پاهایش را راست و ایستاده بگیرد، همه اینها واجب است. و سر انگشتان پاهایش را به سمت قبله قرار دهد. و عقب (پاشنه) پاهایش را به هم نزدیک کند و بچسباند.

اعتدال (آرام گرفتن) در سجده :

بر نماز گزار واجب است که در سجده اش اعتدال داشته باشد، به بدین معنا است که بر تمام اعضای سجده اش بطور مساوی و یکسان تکیه کند. و اعضای سجده عبارتند از: «پیشانی و بینی، و دو کف دست، و دو زانو، و سر انگشتان دو پا.» و اگر کسی به این کیفیت در سجده اش اعتدال را رعایت نمود، همانا بطور یقین اطمینان و آرام گرفته است، و همچنین اطمینان و آرام گرفتن در سجده نیز از ارکان نماز است.

و در سجده اش سه بار یا بیشتر: «سبحان ربی الاعلی» بگوید. و مستحب است که در سجده بسیار دعا کند، زیرا که امید اجابت آن بیشتر است.

و اندازه سجده نمازگزار، باندازه رکوعش طولانی نماید. سجده بر زمین، و همچنین بر چیزهایی مانند: لباس، فرش، حصیر، و مانند اینها، که بین زمین و پیشانی، مانع باشند جایز است. در سجده خواندن قرآن جایز نیست.

افتراش و نشستن میان دو سجده :

سپس با گفتن «الله أكبر» سرش را بلند کند، و این واجب است. در بعضی اوقات دستهایش را هم بلند نماید. آنگاه مطمئن و آرام بنشیند تا اینکه هر استخوانی در جای خودش قرار گیرد، و این از ارکان نماز است. و پای چپش را بگستراند (پهن کند) سپس بر آن بنشیند، و این واجب است. و پای راستش را ایستاده نگه دارد. و انگشتانش را بسوی قبله نگه دارد. و گاهی نشستن به صورت اقعاء جایز است، و اقعاء بمعنای این است که بر پاشنه و سینه قدمهایش بنشیند.

اقعاء :

این است که دوپای خویش را بر زمین نهاده بطوری که بدن او روی کف پاهای او قرار گیرد. و در این جلسه: «اللهم اغفر لی، وارحمنی، واجبرنی، وارفعنی، وعافنی، وارزقنی». بگوید. و اگر خواست: «رب اغفر لی، رب اغفر لی» بگوید. و این جلسه را تقریباً به اندازه سجده اش طولانی نماید.

سجده دوم :

سپس «الله أكبر» بگوید، و این واجب است. و بعضی اوقات با این تکبیر دستهایش را بلند نماید. و سجده دوم را انجام دهد، و این سجده نیز از ارکان نماز است. و کارهایی را که در سجده اول انجام داد، در این سجده نیز انجام دهد.

جلسه استراحت :

سپس وقتی که سرش را از سجده دوم بلند نمود، و خواست برای رکعت دوم بلند شود، تکبیر بگوید، و این تکبیر واجب است. و گاهی دستهایش را بلند کند. و چند لحظه معتدل و آرام بر پای چپش بنشیند، تا اینکه هر استخوانی به جای خودش برگردد. (ماخذ از کتاب صفات نماز پیامبر صلی الله علیه وسلم نوشته شیخ البانی)

تورک در سجده :

تورک چیست:

تورک در نماز عبارت است از اینست که نمازگزار: یعنی پای راست خود را تا کرده، و کف انگشتان پای راست را بر زمین می گذارد، و قدم چپش را از زیر ساق پای راست گذرانیده، و نشیمنگاه خود را بر زمین می گذارد، و همانند تشهد اول دستهای خود را بر رانهایش می گذارد. و در این حالت نشستن تشهد را به صورت کامل قرائت میکند.

آنگاه بطرف راستش سلام می فرستد و می گوید: (السلام علیکم ورحمة الله)، و سپس به همین صورت به طرف چپ خود سلام می فرستد.

حالت تورک:

قابل تذکر است که اساساً تورک در بین نمازهای سه رکعتی و چهار رکعتی میباشد، و در نماز دو رکعتی اصلاً تورک وجود ندارد.

تورک بعد از اینکه نماز گزار از سجده اخیر البته در نماز (سه رکعتی و چهار رکعتی) خلاص شد، بحالت (تورک) می نشیند.

تورک:

برای مردان عمل مستحب است که در بین دو سجده تورک کند. به این صورت، روی ران چپ خود بنشینند در حالی که هر دو پا را از زیر خود بیرون آورد و پای چپ خود را روی زمین گذاشته و روی پای راست خود را بر کف پای چپ خود بگذارد و نشیمنگاه خود را بر زمین بنهد.

شیخ البانی در کتاب صفت نماز پیامبر صلی الله علیه وسلم در مورد تورک مینویسد:

نشستن به حالت تَوْرُک:

(متورک) به این معنی است که نمازگزار: طوری به دو زانو بنشیند که پشت پای چپ، روی کف پای راست قرار بگیرد. شیخ البانی می افزاید: هر دو تشهد واجب است، نماز گزار اعمالی را که در در تشهد اول انجام داد در این تشهد نیز باید انجام دهد. بجز اینکه در این تشهد بحالت تورک بنشیند، به این کیفیت که سرین چپش را بر زمین گذاشته، و هر دو قدمش را از یک سمت بیرون بیاورد، و پای چپ را زیر ساق پای راستش قرار دهد. و قدم راستش را نصب کند. و گاهی پهن کردن آن نیز جایز است. و با کف دست چپش زانویش را بگیرد و بر آن تکیه زند.

جلسه ای استراحت در مقام سجده :

نشستن بعد از برخاستن از سجده ی دوم رکعت اول و رکعت سوم و قبل از برخاستن برای رکعت دوم و چهارم از واجبات نماز و سنتهای مؤکده نیست.

علماء در این مورد اختلاف دارند که آیا جلسه استراحت در نماز سنت می‌باشد یا خیر؟ ویا اینکه این عمل را تنها کسانی انجام دهند که به علت پیری، ویا هم امراض کمر ویا ویا هم چاگی مبتلا باشند به این استراحت نیازمند باشند؟

- امام شافعی رحمه الله و جمعی از علمای اهل حدیث استراحت را در مقام سجده، سنت دانسته‌اند و یکی از فتوای امام احمد نیز همین است، به دلیل حدیثی که بخاری و اصحاب سنن از مالک بن حویرث رَضِيَ اللهُ عَنْهُ روایت کرده‌اند: «إِنَّهُ رَأَى النَّبِيَّ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ؛ فَإِذَا كَانَ فِي وَثْرٍ مِنْ صَلَاتِهِ، لَمْ يَنْهَضْ حَتَّى يَسْتَوِيَ قَاعِدًا» (پیامبر صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ را دیدم که در رکعت‌های فرد بلند نمی‌شد تا این‌که کاملاً می‌نشست) بخاری (۸۲۳)

- اما امام ابو حنیفه رحمه الله، امام مالک رحمه الله و تعداد کثیر از علماء جلسه استراحت را سنت نمی‌دانند. و می‌فرمایند که نماز گزار بعد از فارغ شدن از سجده دوم بدون توقف و نشستن، فوراً به رکعت دوم بلند شود، همچنان بعد از رکعت سوم هم، فوراً به رکعت چهارم بلند شده و توقف ننماید، همچنان در فتاوی امام رحمه الله هم با تاکید گفته شده که جلسه استراحت سنت نمی‌باشد.

این تعداد از علماء می‌فرمایند که: در حدیث مرفوع حضرت ابو حمیده آمده است:

«فسجد ثم كبر فقام ولم يتورك» (۳۵۱) ابو داود جلد اول (صفحه ۱۱۴) (آنحضرت صلی الله علیه وسلم سجده کرد، پس تکبیر گفت و ایستاد و تورك نکرد، یعنی بعد از سجده دوم نه نشست).

- «حدیث فسجد ثم كبر فل نتهض قائم» (مسند امام احمد جلد 5 صفحه ۳۴۳ و اسناد حسن) (پس سجده کرد و تکبیر گفت و راستاً ایستاد شد).

همچنان احادیثی دیگری هم در این بابت وجود دارد که پیامبر صلی الله علیه وسلم جلسه استراحت بعمل نیاورده است. همچنان این تعداد علماء استدلال می‌آورند که آن‌عه از احادیثی که درباره نماز رسول الله صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ بیان گردیده است، در آنها ذکری از جلسه استراحت و نشستن بعد از سجده دوم به میان نیامده است.

این تعداد علماء حدیث مالک بن حویرث رَضِيَ اللهُ عَنْهُ را چنین تاویل می‌کنند که احتمال دارد پیامبر صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ این عمل را در آخر حیات و زمانی که مسن گردیده بود، انجام داده است.

توافق بین هردو نظریه:

- گروه سوم از علماء و فقها با در نظر داشت: نظریه گروه اول که بر سنت بودن جلسه استراحت در نماز و نظریه گروه دوم که بر عدم سنت بودن جلسه استراحت حکم مینمایند برای توافق هردو

نظریه در مورد جلسه استراحت میفرمایند : « عمل مذکور بهنگام ضرورت مشروع و در غیر آن مشروع نیست. » ولی آنچه که از ظاهر احادیث برمی آید این است که این عمل مستحب است و ذکر نشدن آن در احادیث دلالت بر عدم استجاب آن نمی‌کند بلکه بر عدم وجوب آن دلالت دارد.

دو چیز بر مستحب بودن عمل مذکور دلالت میکند:

۱- اصل در فعل پیامبر اینست که ایشان فعلی را انجام می‌دهند تا برای امتش مشروع بشود.

۲- ثبوت این جلسه در حدیث ابوحمید ساعدی رَضِيَ اللهُ عَنْهُ بِشْرَحِ ذِيلِ آتَمَةٍ است: «أَنَّه وَصَفَ صَلَاةَ النَّبِيِّ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ فِي عَشْرَةِ مِثَالِ الصَّحَابَةِ» رَضِيَ اللهُ عَنْهُمْ (فَصَدَّقُوهُ فِي ذَلِكَ)

(ابوحمید ساعدی) صفت نماز پیامبر صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ را در میان ده صحابه رَضِيَ اللهُ عَنْهُمْ بیان کرد که همه آنها تصدیقش نمودند. مسند احمد (۴۲۴/۵) و ابوداود (۷۳۰، ۹۶۳)، ترمذی (۳۰۴، ۳۰۵). (ابن ماجه (۱۰۶۱)، ابن حبان (۱۸۶۵-۱۸۶۷-۱۸۷۴) آلبانی آنرا در صحیح ابوداود صحیح دانسته است.

دعاهای بعد از صلوات در تشهد:

« سَمِعَ رَسُولُ اللَّهِ رَجُلًا يَصَلِّيَ فَمَجَّدَ اللَّهَ وَحَمِدَهُ، وَ صَلَّى عَلَى النَّبِيِّ فَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ: أَدْعُ تُجِبْ وَ سَلْ تُعْطَى. » (نسائی 1281/صحیح) رسول الله شخصی را دید که در حال نماز خواندن بود و (در تشهد) خدا را مورد ثنا و تعریف و شکر و سپاس قرار داده و بر رسول الله درود می فرستاد سپس فرمودند: دعا کن که اجابت و قبول شده و بخواه، به تو داده می شود.

۱- أَللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ بِأَنَّ لَكَ الْحَمْدُ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ الْمَنَّانُ بَدِيعُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ يَا ذَا الْجَلَالِ وَالْإِكْرَامِ يَا حَيُّ يَا قَيُّوْمُ.

(ابوداود/صحیح/۱۴۹۵) خداوندا (خواسته هایم را) از تو می خواهم چرا که همانا سپاس برای تو است، معبودی به حق جز تو نیست، منت گزارنده بوجود آورنده آسمانها و زمین ای صاحب شکوه و ارجمندی ای زنده و برپا دارنده (روز قیامت).

۲- أَللَّهُمَّ إِنِّي أَعُوذُ بِكَ مِنْ عَذَابِ الْقَبْرِ وَ أَعُوذُ بِكَ مِنْ فِتْنَةِ الْمَسِيحِ الدَّجَالِ وَ أَعُوذُ بِكَ مِنْ فِتْنَةِ الْمَحْيَا وَ فِتْنَةِ الْمَمَاتِ أَللَّهُمَّ إِنِّي أَعُوذُ بِكَ مِنَ الْمَأْتَمِ وَالْمَغْرَمِ. (بخاری ۷۹۸) خداوندا از عذاب قبر و فتنه دجال مسیح و فتنه زندگانی و فتنه وفات و آنچه باعث گناه و قرض و دین شود به تو پناه می برم.

۳- أَللَّهُمَّ إِنِّي ظَلَمْتُ نَفْسِي ظُلْمًا كَثِيرًا وَ لَا يَغْفِرُ الذُّنُوبَ إِلَّا أَنْتَ فَاغْفِرْ لِي مَغْفِرَةً مِنْ عِنْدِكَ وَ اِرْحَمْنِي إِنَّكَ أَنْتَ الْغَفُورُ الرَّحِيمُ. (مسلم/۲۷۰۷) خداوندا من ظلم زیادی به خویش نموده ام و کسی جز تو گناهان را نمی آمرزد پس با بخششی از نزد خودت مرا ببخشای و بر من رحم بکن همانا تو بسیار بخشنده و مهربان هستی.

۴- أَللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ يَا اللَّهُ الْأَحَدُ الصَّمَدُ الَّذِي لَمْ يَلِدْ وَ لَمْ يُولَدْ وَ لَمْ يَكُنْ لَهُ، كُفُوًا أَحَدٌ أَنْ تَغْفِرَ لِي ذُنُوبِي إِنَّكَ أَنْتَ الْغَفُورُ

الرَّحِيمُ. (ابوداود/صحیح/۹۸۵) خداوندا ای خدای یکتای بی نیازی که نه می زاید و نه زاده شده و هیچ شریکی برای او نیست از تو می خواهم گناهان مرا بیامری همانا تو بسیار بخشنده و مهربان هستی.

۵- اَللّٰهُمَّ حَاسِبِنِي حِسَابًا يَسِيرًا. (حاکم/صحیح/۱۹۰) خداوندا محاسبه مرا محاسبه ای آسان بگردان.

۶- اَللّٰهُمَّ اِنِّيْ اَسْأَلُكَ الْجَنَّةَ وَ اَعُوْذُ بِكَ مِنَ النَّارِ.

(ابوداود/صحیح/۷۹۲) خداوندا همانا از تو بهشت را خواسته و به تو از آتش پناه می برم.

۷- اَللّٰهُمَّ اغْفِرْ لِيْ مَا قَدَّمْتُ وَ مَا اَخَّرْتُ وَ مَا اَعْلَنْتُ وَ مَا اَسْرَفْتُ وَ مَا اَنْتَ اَعْلَمُ بِهِ مِنِّيْ اَنْتَ الْمُقَدِّمُ وَ اَنْتَ الْمُؤَخِّرُ لَا اِلَهَ اِلَّا اَنْتَ.

آخرین دعایی که رسول الله بین تشهد و سلام دادن می خواندند این دعا بود. (مسلم/۷۷۱) خداوندا گناهان گذشته و آینده و آشکارم و اصرافم و آنچه تو به آن از من آگاهتری را ببخشای تو جلو برنده و عقب اندازنده ای معبودی جز تو وجود ندارد.

فواید صحیح سجده :

مشهور ترین متخصصان و اطباء جهان بر این باورند که حرکات های متوازن نماز و بخصوص حرکت نماز خم و راست شدن ملایم و با اصول که در حالت سجده و رکوع وجود دارد ، میتواند یکی از راه های مهم تداوی و معالجه مریضی دیسکوپاتی یا مریضی دیسک ناحیه کمر باشد.

رکوع و قیام در نماز در تقویت عضلات پشت و معده اثر بسزایی داشته و آنچه از مواد چربی و پیه که در جدار معده باقی مانده بطور کلی بر طرف می سازد... و مهمترین فایده سجود نیز این است که هم عضلات ران و ساق پا را تقویت می نماید و هم در وصول خون به اعضاء و نواحی بدن کمک کرده و نیروی جدار معده را نیز افزایش می دهد و فعالیت و حرکات امعاء نیز تقویت می گردد .

علماء در مورد فواید سجود می افزاینده که : اگر سجده در نماز بطور صحیح صورت گیرد این حرکت از بزرگ شدن شکم و ورم معده که بر اثر فشرده شدن عضلات آن بوده و یک از مریضی مهم بشمار میرود ، جلوگیری خواهد کرد.

دکتر مصطفی حفار متخصص امراض دستگاه هضم و عضو تحقیقات علمی مجلس شورای ملی لبنان و استاد وپوهنخای طب فرانسه ، راجع به

فواید ضمنی رکوع و سجود در نماز مینویسد : رکوع در تقویت عضلات دیوار شکم بسیار مفید است و به جمع شدن معده کمک می کند و آن را در کار هضم یاری می رساند. همچنین روده ها برایشان دفع فضولات هضمی به صورت طبیعی آسان می شود.

اما سجود باعث تخلیه هوا از میان معده به دهان می شود و دشواری های هضم و انعکاسات قلبی را برطرف می سازد.

اطباء ، نشستن به صورت سجده در نماز را برای درمان جمع شدن خون در پایین شکم خانم های که ناشی از پشت درد در رحم است ، توصیه می کنند.

دکتر فارس عازوری متخصص امراض اعصاب و مفصل از پوهنتون های آمریکا می‌نویسد :

نماز مسلمانان و رکوع و سجودش عضلات پشت را تقویت و حرکات ستون فقرات پشت را نرم می‌سازد و امراض عصبی و عضلانی را آرامش می‌بخشد. بخصوص اگر نماز را از سن نوجوانی بپا دارند، نیرو و استحکامی در برابر مریضی های می‌یابند که در نتیجه ضعف عضلات مجاور ستون فقرات عارض می‌شود، آنچه باعث این ضعف می‌شود، انواع مریض های عصبی است که موجب دردهای شدید و تشنج عضلانی است .

اخیراً برخی از دانشمندان برای تقویت عضلات حرکت ها و تمرین هایی معین سپورتی را برای مریضی های خویش پیشنهاد نموده اند ، که تعداد کثیر این تمرینات شبیه به حرکات نماز است. رکوع و قیام در نماز در تقویت عضلات پشت و معده اثر بسزایی داشته و آنچه از مواد چربی و پیه که در جدار معده باقی مانده بطور کلی بر طرف می‌سازد.

دکتر دیاب و دکتر قرقوز درباره فواید طبی سجود چنین می‌گویند: پایین آمدن سر به هنگام سجود منجر به احتقان خون در رگهای خونی مغز می‌شود و هنگامی که سر به صورت ناگهانی به طرف بالا می‌رود، فشار داخل رگها کاهش می‌یابد و این حرکت در هر رکعت نماز شش بار در خلال رکوع و سجود تکرار می‌شود، یعنی ۱۰۲ بار در شبانه روز و این در حالی است که انسان فقط نمازهای واجب را به جا آورد.

ولی اگر علاوه بر نمازهای واجب ، نمازهای مستحب نوافل را نیز به جا آورد، این رقم به ۲۱۶ بار در شبانه روز و ۶۴۸۰ بار در ماه بالغ می‌شود که در هر حرکتی رگهای خونی منقبض و منبسط شده و بر نرمی و قدرت جداره و عضلات آن افزوده می‌شود. البته نباید آرامش روحی و صفای ذهنی حاصل از نماز را نادیده گرفت . تکرار این حالات چند بار در روز موجب می‌شود مغز به شکل مطلوبتر و بهتری به فعالیت خود ادامه داده و به تفکر به نحو احسن صورت پذیرد.

دو کتوران نامبرده می‌افزایند: درحقیقت نماز هم عبادت است و هم ورزش بدنی و روحی ... و می‌توان ادعا کرد که قرآن در تطبیق ورزش های سبک که امروزه به ورزش های سوئدی مشهور اند ، پیشتاز بوده است آنچه ورزش نماز را از سایر ورزش ها ممتاز می‌نماید، توزیع مناسب آن در طول بیست و چهار ساعت در روز است . « ان الصلوة کانت علی المومنین کتابا موقوتا» . دانشمندان نیز ثابت کرده اند که بهترین نوع ورزش ، ورزشی است که تکرار شود و در طول روز در اوقات مختلف توزیع گردد و خسته کننده نباشد و انجام آن برای هر کس امکان پذیر باشد، که تمام این خصوصیات در حرکات نماز فراهم است...

فواید ورزشی حاصله از نماز را می‌توان به شرح زیر خلاصه نمود: در هر رکعت . با علم به اینکه ، نمازهای فرضی یومیه 17 رکعت بوده و نوافل نیز به آن اضافه می‌گردد.

نشاط بخشیدن به کار قلب و دستگاهای گردش خون.

بهبود فعالیت‌های مغزی به دلیل کمک به تغذیه بهتر آن. تقویت جداره شریان های مغزی و حفظ حالت ارتجاعی آنها که در نتیجه آن ، در مقابل پاره شدن و خونریزی مقاوم خواهند شد. آماده کردن بدن برای مقابله با پیشامد حالت های ناگهانی که ممکن است بسیاری از مردم دچار آن شوند؛ مثل سرگیجه و سیاهی رفتن چشم و بیهوشی های زود گذر. آرامش روحی و اعتماد به نفس.

سجده در فهم اطباء :

پروفسور محمد ضیاء الدین حامد از استادان علوم بیولوژیک و از مسوولان مرکز تکنولوژی قاهره با اعلام این خبر اظهار داشت: در قرن حاضر که انسان از هر جهت در معرض الکترومغناطیسها قرار دارد و همچنین نیاز انسان به تخلیه اشعه های زائد وجود دارد، دریافتیم که تخلیه این اشعه ها از طریق سجده کردن صورت می گیرد.

وی می افزاید : بر اساس تحقیقات اطباء ، هر اندازه که محور طولی انسان کاهش یابد، میزان در معرض اشعه های الکترومغناطیسی قرار گرفتن او نیز کم می شود. در زمان سجده کردن هم محور طولی انسان و هم به دنبال آن میزان تاثیرگذاری الکتریسیته ها کم می شود و سپس عمل تخلیه از طریق تماس پیشانی با زمین صورت می گیرد، البته در زمان سجده به دلیل آنکه دیگر نقاط بدن هم با زمین ارتباط می یابند، عمل تخلیه آسان تر انجام می شود و انسان از امراض روحی، جسمی و حتی سرطان در امان می ماند.

وی افزود: شیوه درست تخلیه الکتریسیته ی بدن به همان شیوه ای است که انسان در زمان نماز گزاردن دارد و به سوی مکه نماز می خواند، چرا که این حالت بهترین حالت است و شخص احساس آرامش و راحتی بیشتری خواهد داشت.

و در اخیر باید گفت : بر اساس تازه ترین تحقیقات علمی، که صورت گرفته است ، سجده کردن انسان را از امراض روحی، جسمی و هم چنین سرطان حفظ میکند.

متن کامل حدیث مسی الصلاه :

باب أمر النبی صلی الله علیه وسلم الذی لا یتم رکوعه بالإعادة حدثنا مسدد قال أخبرنی یحیی بن سعید عن عبید الله قال حدثنا سعید المقبری عن أبیه عن أبي هُرَيْرَةَ ، رَضِيَ اللهُ عَنْهُ : « أَنَّ رجلاً دخل المسجد، وَرَسُولُ اللهِ (صلى الله عليه وسلم) جالس في ناحية المسجد فصرى، ثم جاء فسلم عليه، فقال له رَسُولُ اللهِ (صلى الله عليه وسلم) : وَعَلَيْكَ السَّلَامُ، فَارْجِعْ فصل، فَإِنَّكَ لم تصل، فصلى ثمَّ جَاءَ فسلم، فَقَالَ: وَعَلَيْكَ السَّلَامُ، فَارْجِعْ فصل فَإِنَّكَ لم تصل فصلى، ثمَّ جَاءَ فسلم، فَقَالَ: وَعَلَيْكَ السَّلَامُ، فَارْجِعْ فصل فَإِنَّكَ لم تصل، فَقَالَ فِي الثَّانِيَةِ، أَوْ فِي الَّتِي تَلِيهَا: عَلِمَنِي يَا رَسُولَ اللهِ. فَقَالَ: إِذَا قُمْتَ إِلَى الصَّلَاةِ فَأَسْبِغِ الوُضُوءَ، ثُمَّ اسْتَقْبَلِ الْقِبْلَةَ، فَكَبِّرْ، ثُمَّ اقْرَأْ مَا تيسَّرَ مَعَكَ مِنَ الْقُرْآنِ، ثُمَّ ارْكَعْ حَتَّى تَطْمِئِنَّ رَأْسَكَ، ثُمَّ ارْفَعْ حَتَّى تَسْتَوِيَ قَائِمًا؛ ثُمَّ اسْجُدْ حَتَّى تَطْمِئِنَّ سَاجِدًا، ثُمَّ ارْفَعْ حَتَّى تَطْمِئِنَّ جَالِسًا، ثُمَّ افْعَلْ ذَلِكَ فِي صَلَاتِكَ كُلِّهَا " أخرجه البخارى فى

کتاب الآذان، باب: وجوب القراءة للإمام والمأموم في الصلوات (۷۵۷)، ومسلم في كتاب الصلاة، باب: وجوب قراءة الفاتحة في كل ركعة (۳۹۷).

عَنْ أَبِي قَتَادَةَ، رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ (صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ) : أَسْوَأُ النَّاسِ سَرَقَةَ الَّذِي يَسْرِقُ مِنْ صَلَاتِهِ، قَالُوا: يَا رَسُولَ اللَّهِ، كَيْفَ يَسْرِقُ مِنْ صَلَاتِهِ؟ قَالَ: لَا يَتِمُّ رُكُوعُهَا وَلَا سُجُودُهَا. أَوْ قَالَ: لَا يَقِيمُ صَلَاتَهُ فِي الرُّكُوعِ وَالسُّجُودِ (رَوَاهُ أَحْمَدُ).

وحدیثی : کہ از رفاعة بن رافع روایت شده کہ گفت : «أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ بَيْنَمَا هُوَ جَالِسٌ فِي الْمَسْجِدِ يَوْمًا قَالَ رِفَاعَةُ وَنَحْنُ مَعَهُ إِذْ جَاءَهُ رَجُلٌ كَالْبَدَوِيِّ فَصَلَّى فَأَخَفَ صَلَاتَهُ ثُمَّ انْصَرَفَ فَسَلَّمَ عَلَى النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فَقَالَ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وَعَلَيْكَ فَارْجِعْ فَصَلِّ فَإِنَّكَ لَمْ تُصَلِّ فَارْجِعْ فَصَلَّى ثُمَّ جَاءَ فَسَلَّمَ عَلَيْهِ فَقَالَ وَعَلَيْكَ فَارْجِعْ فَصَلِّ فَإِنَّكَ لَمْ تُصَلِّ فَفَعَلَ ذَلِكَ مَرَّتَيْنِ أَوْ ثَلَاثًا كُلُّ ذَلِكَ يَأْتِي النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فَيُسَلِّمُ عَلَيَّ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فَيَقُولُ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وَعَلَيْكَ فَارْجِعْ فَصَلِّ فَإِنَّكَ لَمْ تُصَلِّ فَخَافَ النَّاسُ وَكَبُرَ عَلَيْهِمْ أَنْ يَكُونَ مَنْ أَخَفَ صَلَاتَهُ لَمْ يُصَلِّ فَقَالَ الرَّجُلُ فِي آخِرِ ذَلِكَ فَأَرْنِي وَعَلِمَنِي فَإِنَّمَا أَنَا بَشَرٌ أَصِيبُ وَأُخْطِئُ فَقَالَ أَجَلٌ إِذَا قُمْتَ إِلَى الصَّلَاةِ فَتَوَضَّأَ كَمَا أَمَرَكَ اللَّهُ ثُمَّ تَشَهَّدَ وَأَقِمَّ فَإِنْ كَانَ مَعَكَ قُرْآنٌ فَاقْرَأْ وَإِلَّا فَاحْمَدُ اللَّهُ وَكَبِّرْهُ وَهَلِّلْهُ ثُمَّ ارْكَعْ فَاطْمَئِنَّ رَاكِعًا ثُمَّ اعْتَدِلْ قَائِمًا ثُمَّ اسْجُدْ فَاعْتَدِلْ سَاجِدًا ثُمَّ اجْلِسْ فَاطْمَئِنَّ جَالِسًا ثُمَّ قُمْ فَإِذَا فَعَلْتَ ذَلِكَ فَقَدْ تَمَّتْ صَلَاتُكَ وَإِنْ انْتَقَصَتْ مِنْهُ شَيْئًا انْتَقَصَتْ مِنْ صَلَاتِكَ»

(روزی رسول الله صلى الله عليه وسلم (در مسجد) نزد ما نشستہ بود، مردی بدوی مانند به مسجد آمد و نماز گزارد، نمازش را کوتاہ و تمام کرد، و سپس به حضور پیامبر صلى الله عليه وسلم آمد و سلام کرد، پیامبر صلى الله عليه وسلم ، سلام وی را جواب داد و فرمود: «برگرد و نمازت را بگذار، زیرا تو نمازت را نخوانده ای». آن مرد برگشت و نمازش را دوباره خواند، و نزد پیامبر صلى الله عليه وسلم آمد و سلام کرد، پیامبر صلى الله عليه وسلم نیز جواب او را داد و دوباره فرمود: «برگرد و نمازت را بگذار، زیرا تو نمازت را نخوانده ای».

دو یا سه بار چنین کرد و هر بار نزد پیامبر صلى الله عليه وسلم می آمد و سلام می داد و ایشان هم به وی می فرمود: «برگرد و نمازت را بگذار، زیرا تو نمازت را نخوانده ای».

این امر بر مردم گران آمد مبادا کسی که نمازش کوتاہ است نماز نخوانده باشد (یعنی نماز چنین کسی درست نباشد)؟! آنوقت آن مرد گفت: من بشر هستم و خطا و صواب می کنم، می خواهم کہ به من یاد دهید. پیامبر صلى الله عليه وسلم فرمود: بسیار خوب؛ «هرگاه خواستی به نماز بایستی، ابتدا وضوء بگیر و در آخر شهادتین بگو (یا بعد از وضوء آذان بگو)، به نماز بایست (یا بعد از آذان اقامه بگو)، اگر از قرآن چیزی حفظ داری بخوان و گرنه الحمد لله، الله اکبر و لا اله الا الله بگو، سپس به رکوع برو تا اینکه در حال رکوع آرامش می یابی، سپس از رکوع برخیز تا اینکه بحالت اعتدال می ایستی، سپس به سجده برو و بعد از آن برخیز و بنشین و دوباره به سجده برو تا اینکه

در سجده آرامش می‌یابی، سپس برخیز، اگر چنین کردی نمازت درست است، و اگر از آن کم کردی نمازت ناقص شده است»، رفاعه گفت: این فرموده پیامبر صلی الله علیه وسلم بر صحابه سهل تر آمد مبنی بر اینکه هرکس چیزی از نماز کم کند نمازش ناقص شده ولی کل آن از دست نرفته است (مطمئن شدند که کوتاه خواندن نماز دلیل بر نادرستی آن نیست)». ترمذی (۳۰۲).

خواننده محترم!

سجده در نماز بخصوص که با خشوع و خضوع کامل بجاء گردد، کمال بندگی انسان را در برابر خالق اش نشان میدهد، نمازگزار در سجده خود را نمی‌بیند ولی تمام عظمت و بزرگی را از ان الله می‌داند، لذا سجده یکی از بهترین لحظات برای نمازگزار می‌باشد، مخصوصاً که سجده اش در وقت نماز توأم با ذکر و شکرگزاری لفظی و قلبی انجام یابد. الهی ما را از بهترین ساجدین دربار خویش بگردانی. امین یا رب العالمین.

باب بیست و دوم حکم حرکت دادن انگشت سبابه (انگشت شهادت) در تشهد

تشهد به معنی گواهی و شهادت دادن بر یکتا بودن الله تعالی و رسالت پیامبری محمد صلی الله علیه وسلم است. این کار در رکعت‌های زوج و در رکعت پایانی، بعد از دو سجده انجام می‌شود. البته اشتباه نشود که تشهد در رکعت دوم تمام نمازها و رکعت سوم نماز مغرب و رکعت چهارم نماز ظهر و عصر و عشا، باید نماز گزار بعد از سجده دوم بنشیند و در حال که اعضای بدن اش آرام می‌یابد تشهد را میخواند.

تشهد در نماز:

درود بر رسول الله صلی الله علیه وسلم بعد از تشهد

1- «اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِ مُحَمَّدٍ، كَمَا صَلَّيْتَ عَلَى إِبْرَاهِيمَ وَعَلَى آلِ إِبْرَاهِيمَ، إِنَّكَ حَمِيدٌ مَجِيدٌ، اللَّهُمَّ بَارِكْ عَلَى مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِ مُحَمَّدٍ، كَمَا بَارَكْتَ عَلَى إِبْرَاهِيمَ وَعَلَى آلِ إِبْرَاهِيمَ، إِنَّكَ حَمِيدٌ مَجِيدٌ»

(البخاری مع الفتح 408/6)

(بار إلهها! بر محمد و آل محمد درود بفرست همچنان که بر ابراهیم؛ و آل ابراهیم درود فرستادی، همانا تو ستوده و باعظمت هستی. بار الهها! بر محمد و آل محمد برکت نازل فرما

همچنان که بر ابراهیم؛ و آل ابراهیم برکت نازل کردی، همانا تو ستوده و با عظمت هستی).

2- « اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَعَلَى أَزْوَاجِهِ وَذُرِّيَّتِهِ كَمَا صَلَّيْتَ عَلَى آلِ إِبْرَاهِيمَ، وَبَارِكْ عَلَى مُحَمَّدٍ وَعَلَى أَزْوَاجِهِ وَذُرِّيَّتِهِ، كَمَا بَارَكْتَ عَلَى آلِ إِبْرَاهِيمَ، إِنَّكَ حَمِيدٌ مَجِيدٌ » (البخاری مع الفتح 407/6 و مسلم 306/1 و لفظ حدیث از مسلمات.)

(بار إلهها! بر محمد صلی الله علیه وسلم و همسران و فرزندانش درود فرست همچنان که بر ابراهیم؛ درود فرستادی، و بر محمد و همسران و فرزندانش برکت نازل گردان همچنان که بر آل ابراهیم؛ برکت نازل فرمودی، همانا تو ستوده و با عظمت هستی).

حکم حرکت انگشت سبابه (انگشت شهاده) در تشهد:

مسئله اشاره با انگشت سبابه در تشهد، یکی از مسایل است که در بین فقها مورد بحث قرار گرفته است، اشاره به انگشت سبابه در تشهد در منابع فقهی بحیث، نفی و اثبات عملی اعضاء و جوارح بیان گردیده است. یعنی همچنانکه در قلوب همه مؤمنین همیشه و در همه حال نفی شریک برای پروردگار بوده و اثبات وحدانیت ذات اقدس الهی وجود دارد، و همچنانکه این اعتقاد قلبی در قرائت تشهد به صورت قولی بیان میشود، با اعضاء و جوارح نیز به منصفه ظهور میرسد.

حکمت اشار بأصبعه السبابة (حکمت اشاره با انگشت سبابه):

مفسرین میفرمایند که از حضرت ابن عباس (رض) در مورد حکمت و فلسفه بالا کردن و اشاره با انگشت سبابه در تشهد، سوالی بعمل آمد که: حکمت بلند نمودن انگشت سبابه در « تشهد » چیست؟

حضرت ابن عباس در جواب فرمودند: وقت شهادت به توحید خداوند متعال، اقرار سه چیز الزامی است: - با زبان گفتن،

- ملاً و نگاه انداختن به انگشت که همان اقرار توحید است در وقت « تشهد » بلند کردن انگشت،

- اقرار عملی به توحید او تعالی است. خواننده محترم!

قبل از همه باید گفت تقلید در شرع اسلام یا در مسایل عقیدتی است یا هم در مسائل فقهی؟

باید گفت تقلید در مسائل عقیده مطلقاً بصورت مطلق ممنوع بوده، و کسی نمی تواند از احدی در مسائل اصلی دین مانند ایمان و ارکان آن از کسی دیگری تقلید نماید.

بخش دوم تقلید در مسائل فقهی میباشد.

کسانیکه در مسایل فقهی تقلید میکنند، میتوان این عده افراد را به سه دسته تقسیم نمود.

اول : یا مجتهد هستند.

دوم: یا در حد طلبه علوم شرعی هستند یا اینکه به درجه ای اجتهاد و فتوا نرسیده اند.

سوم : یا اینکه شخصی عامی است که در مسائل دینی خود معلومات اندک و ناچیز دارند .

در فهم اسلامی تقلید کردن برای دسته ی اول و دوم جایز نمی باشد ، بلکه دسته اول باید با تلاش و درآید خویش راه صواب را بیابند و به اصطلاح اجتهاد کنند و دسته ی دوم نیز باید با کوشش در آرای علماء و سبک و سنگین کردن آنها با توجه به علمی که نزد خود دارند، آن رای فقهی که دلیل بهتری دارد را انتخاب نمایند ولی نباید عجله کنند و خود اقدام به اجتهاد نمایند و سعی کنند اگر توانایی ندارند از اهل علم سوال بپرسند، و دسته سوم نیز که عوام هستند لازم نیست که فقط از یک نفر تقلید نمایند بلکه وظیفه ی گروه سوم آنست که از اهل علم سوال کند و مجبور نیستند که فقط از یک نفر سوال کنند و تمامی احکام فقهی خود را از آن شخص اخذ و یا تقلید کنند و خود را مقلد آن عالم دینی نمایند، بلکه او می تواند در مسائل فقهی هر عالم با تقوایی که سراغ داشت سوال بپرسد و لازم نیست خود را مقلد یک نفر بداند، چنانکه روافض خود را مقلد مرجع تقلیدشان می دانند!

شیخ محمد بن صالح العثیمین رحمه الله تعالی در این خصوص میفرماید :

« مردم در این مورد به سه گروه تقسیم می شوند:

1- عالمی که خداوند علم و فهم را به او آرزانی داشته است.

2- محصل که علم و فهم دارد ولی به آن درجه از علم که قادر به اجتهاد باشد نرسیده است.

3- عامی، کسی که چیزی نمی داند.

در مورد اولی باید گفت: او حق دارد اجتهاد نماید و بر او واجب است آنچه را مقتضی دلیل شرعی است اگر چه مخالف نظر دیگران باشد، اظهار نماید و به انجام این کار مکلف است:

«لَعَلِمَةُ الَّذِينَ يَسْتَنْبِطُونَهُ مِنْهُمْ» (سوره نساء 83) «هر آینه کسانی که قادر به استنباط و درک آن مسئله بودند آن را می فهمند.» اینها اهل استنباط هستند. کسانی که به آنچه کلام خدا و رسولش بر آن دلالت می کند آگاهی دارند.

اما دسته دوم: کسانی هستند که خداوند به آنها علمی ارزانی داشته ولی به درجه گروه اول نرسیده اند آنان مکلف نیستند که به عمومات و مطلقات و به هر آنچه به او رسیده و ابلاغ شده عمل نمایند و آن دلایل را به دست گیرد ولی بر او واجب است احتیاط نماید و در مورد سؤال کردن از افراد عالمتر از خود کوتاهی نکند چون چه بسا مرتکب خطا شود و علمش به آن درجه نرسیده باشد و عامی را تخصیص و یا مطلقه را مقید گرداند و یا چیزی را که محکم است نسخ کند در حالیکه نسبت به آن بی اطلاع است.

در مورد دسته ی سوم باید گفت: او اهل علم نیست و فاقد آن می باشد بنابراین بر او واجب است که از اهل آن سؤال

کند. «فَاسْأَلُوا أَهْلَ الذِّكْرِ إِنْ كُنْتُمْ لَا تَعْلَمُونَ» (سوره انبیاء 7) «اگر نمی دانید از اهل علم بپرسید.» و در آیه دیگری می فرماید: «إِنْ كُنْتُمْ لَا تَعْلَمُونَ*يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَقُولُوا قَوْلَ الَّذِينَ سَبَقُوا بِالْحَقِّ قَوْلَ الَّذِينَ لَا يَعْلَمُونَ» (سوره نحل 43-44) «اگر عالم به بینات و زبور نیستید.» پس وظیفه آن اینست که سؤال کند ولی از چه کسی؟ در منطقه علماء بسیارند و همه ادعای اهل علم بودن را دارند و یا حداقل مردم همه آنها را عالم می دانند. پس از چه کسی باید سؤال کرد؟

به او می گوئیم: یا واجب است در مورد کسی که به صواب و درستی نزدیکتر است تحقیق کند سپس گفته اش را به دست گیرد یا می گوئیم هرکس را عالم می داند از او سؤال کند. چه بسا مفضل در علم یک مسئله معین به نسبت کسی که فاضل تر و عالمتر است موفق تر باشد. در مورد این مسئله بعضی معتقدند بر کسی که عالم نیست واجب است از کسی در منطقه خویش سؤال کند که در آنجا معروف به اهل علم و مورد اعتماد علماء است همانگونه که انسان وقتی دچار یک نوع مریضی می شود برای مداوای خویش در بین متخصصین در طب به کسی مراجعه می کند که از همه قوی تر در آن رشته علمی باشد چون علم دواى قلوب است بنابراین در این مورد نیز باید قوی ترین فرد در علم دین را جهت سؤال کردن انتخاب نمود. ولی بعضی معتقدند اینکار واجب نیست چون کسی که در بین علماء به عنوان فرد دانا و عالم شهرت یافته اینگونه نیست که در تمام مسائل به صورت معین و جزئی از همه عالم تر باشد چنانکه در دوران صحابه علی رغم وجود فضلا و دانشمندان از افرادی که به کرات دارای درجه علمی کمتر بوده سؤال شده است. نظر من در این مسئله این است که کسی که در علم و دینش به نسبت دیگران افضل است باید در مسائل دین مورد سؤال قرار گیرد اما آن را واجب نمی دانم چون کسی که افضل و عالمتر است گاه در یک مسئله معین دچار اشتباه می شود و کسی که به مراتب دارای علم کمتری است در آن مسئله رأی او درست بوده است. پس سؤال کردن از فرد عالمتر را در اولویت قرار دهیم و آنچه که راجح می باشد همین است که از کسی سؤال شود که در علم، تقوا و دینداری از دیگران برتر است.

و در پایان خود و برادران مسلمانم مخصوصاً طالبان علم را نصیحت می کنم هنگامی که یک مسئله علمی بر او عرضه شد از عجله بپرهیزد و تا زمانی که مسئله برایش ثابت و محقق نگردد چیزی را نگوید تا بدون علم چیزی را به خداوند متعال نسبت ندهد. (منبع: الخلاف بین العلماء، اسبابه و موقفنا منه - تالیف: علامه ابن عثیمین رحمه الله تعالی)

یادداشت:

خواننده محترم! در توضیحات که در فوق ارایه گردید طوری نتیجه میگیریم که: در حقیقت امر، باید همه مسلمانان پیرو قرآن عظیم الشان و سنت پیامبر صلی الله علیه وسلم باشند، زیرا حتی خود ائمه اربعه تابع قرآن و سنت رسول الله صلی الله علیه وسلم بودند، حتی آنها مردم را از تقلید به مذهبشان بر حذر

میداشتند و میگفتند که هر کجا حق روشن شود باید انرا بگیرند و دست از تقلید بکشند.

ولی بطور خلاصه خدمت خوانندگان عزیز بعرض میرسانم که : برای عموم مردم بهتر است تابع یکی از مذاهب شوند، تا در مسائل فقهی سرگردان نشوند، ولی برای آنهایی که اهل علم و اجتهاد هستند طوری که در فوق یاد آور شدیم ، میتوانند مستقیماً از قرآن و سنت نبوی احکام فقهی خویش را استنباط کنند، ولی برای عوام الناس از آنجاییکه چنین چیزی امکان پذیر نیست، بهتر است تابع یکی از مذاهب بشوند، ولی در ضمن میخواهم تذکر دهم که شرع اتباع از هیچ مذهبی واجب نمی باشد.

حرکت دادن انگشت، و نگاه بسوی آن :

گاهی همه انگشتان دست راستش را مشت کند، و انگشت ابهام را بر انگشت وسطی بگذارد.

و گاهی انگشت ابهام را با وسطی حلقه نماید.

و با انگشت سبابه (شهاده) بسوی قبله اشاره کند.

و به انگشتش نگاه کند.

و از اول تشهد تا آخرش آنرا حرکت دهید و با آن دعا نماید.

و با انگشت دست چپش اشاره نکند.

حکم تکان دادن انگشت سبابه در تشهد نزد امامان

مذاهب:

در مورد اینکه حکم شرعی و سنت فعلی و عملی پیامبر صلی الله علیه وسلم در مورد تکان دادن انگشت سبابه در تشهد بطور دقیق توضیح گردد ، در ابتدا بحث اراء علمای مذاهب چهارگانه را بیان میدارم و بعد از آن قول راجح در مورد خدمت خوانندگان پیشکش خواهیم کرد.

رای علمای مذهب حنفی :

علمای مذهب حنفی در تکان دادن انگشت سبابه در تشهد ، بدین نظر اند که اشاره بالسبابه سنت است و احادیث زیادی هم این باره وجود دارد .

علمای فقه حنفی می افزایند : که در هنگام تشهد ابتدا باید دست خود را بدون اینکه انگشت سبابه به حالت اشاره در بیاید بر روی ران خود گذاشت سپس موقعی در اخر تشهد ، که به لفظ (لا اله) رسید باید انگشت سبابه را به حالت اشاره در آورد و بعد دوباره به همان حالت قبلی - و بدون اشاره دادن انگشت سبابه- دست را بر روی ران گذاشت .

علمای حنفی در مورد حکمت آن میفرمایند که : نمازگزار به وسیله زبان، با گفتن «لا إله» نفی الوهیت از غیر خدا میکند و با اشاره به وسیله انگشت نیز نفی الوهیت از غیر خدا میکند و با گفتن «إلا الله» اثبات الوهیت برای خدا میکند. (بالا بردن، اشاره به نفی است و پایین آوردن اشاره به اثبات. هماهنگ کردن قول و فعل و اعتقاد). (صلاة المؤمن القحطانی، صفحه 224.)

امام محمد رحمه الله تعالی شاگرد امام صاحب ابوحنیفه رحمه الله تعالی و مدون مذهب حنفی در کتاب خود با نام «الموطأ» پس از

ذکر حدیثی از حضرت رسول اکرم صلی الله علیه و سلم در مورد اشاره، اینچنین میفرماید: «استادم امام اعظم ابوحنیفه نیز این کار را انجام میدادند لذا برای ما گفتار پیامبر اکرم صلی الله و عمل امام اعظم رحمه الله تعالی کفایت میکند و گفتار کسانی که قائل به کراهت اشاره در تشهد هستند برای ما هیچگونه ارزشی ندارد».

این مهمترین سند و دلیل شرعی احناف در مورد جواز اشاره با سبابه در تشهد است. و طبق قاعده «هرگاه دلیل و مدرک شرعی که دال بر جواز یک عمل از طبقه اول یافت شود، نظر و فتاوی علماء طبقات پایین بی اعتبار است».

امام محمد رحمه الله تعالی نیز از طبقه اول مجتهدین بوده و کسانی که قائل به کراهت و یا بعضاً حرمت اشاره هستند همگی از طبقات پایین تر از امام محمد رحمه الله قرار دارند.

لذا نظرات و آراء آنان در مقابل رای و نظر رئیس مذهب و مجتهد مطلق امام اعظم ابوحنیفه و سپس شاگرد ایشان امام محمد رحمه الله، بی ارزش و بی اعتبار میباشد.

علامه عبدالحی لکهنوی میفرماید:

قول صحیح اینست که رفع سبابه در نماز سنت است و حکم آن از احادیث صحیح ثابت شده است.

امام محمد رحمه الله در مؤطا میفرماید که این قول من و امام ابوحنیفه رحمه الله است. سپس می‌نویسد: ملا علی قاری رحمه الله میفرماید: «لم يعلم من الصحابة و لا من علماء السلف خلاف فی هذه المسئلة و لا فی جواز هذه الاشارة بل قال به امامنا الاعظم و صاحباه و کذا الامام مالک رحمه الله و الشافعی رحمه الله و احمد رحمه الله و سائر علماء الامصار و الاعصار أجمعین علی ما ورد به صحاح الاخبار و الآثار و قد نص علیه مشایخنا المتقدمون و المتأخرون فلا اعتداد لما علیه المخالفون و لا عبرة لما ترک هذه السنة الأكثرون من مکان ماوراء النهر و اهل خراسان و العراق و الروم و بلاد الهند. انتهى».

كما قال محمد فالقول بعدمها مخالف للرواية و الدراية و رواها فی صحیح مسلم من فعله صلی الله علیه و سلم و فی المجتبی اذا اتفقت و علم من اصحابنا جميعاً كونها سنة و کذا عن الکوفیین و المدینیین و کثرت الاخبار و الآثار کان العمل بها اولی».

(مجموعه الفتاوی: ۱/۱۹۳)

در کتاب اشعة اللمعات میفرماید: «پس آنحضرت صلی الله علیه و سلم اشارت می‌کرد باین انگشت به وحدانیت حق تعالی». (اشعة اللمعات، باب التشهد: ۱/۴۲۸)

علامه محمد تقی عثمانی حفظه الله در درس ترمذی در ذیل این حدیث: «و رفع اصبعه التي تى الابهام يدعو بها».

میفرماید:

بنابر حدیث حضرت عبدالله بن عمر رضی الله عنه، جمهور سلف و خلف اتفاق نموده اند که اشاره بالسبابه مسنون است و بر سنت بودن آن روایات متعددی وجود دارد، البته چون در ظاهر

الرواية و متون معتبرة حنفیه ذکر اشاره نه نفیاً آمده و نه اثباتاً، بنابر این بعضی از متاخرین اشاره بالسبابه را غیر مسنون قرار داده، بلکه در «خلاصه کیدانی» آن را بدعت قرار داده است و بعضی دیگر از انتهای تشدد و غلو کار گرفته و در این مسئله بحث نموده‌اند تا این حد که گفته‌اند: «ما را قول ابوحنیفه باید، و قول رسول الله کافی نیست». العیاذ بالله

در حالیکه در حقیقت در مسنون بودن اشاره بالسبابه کوچکترین شکی وجود ندارد، زیرا روایات در این مورد به حد شهرت رسیده‌اند.

بخاطر ثابت نبودن اشاره بالسبابه در کتب ظاهر الروایة حنفیه به هیچ وجه نمی‌توانیم عمل بر احادیث صحیحه را ترک کنیم زیرا فووقش می‌توان گفت که عدم ذکر اشاره بالسبابه است و عدم ذکر مستلزم عدم ثبوت نیست. نیز امام محمد رحمه الله حدیث اشاره بالسبابه را ذکر نموده و فرموده است: «قال محمد: و بصنیع رسول الله رضی الله عنه نأخذ و هو قول ابی حنیفه رحمه الله».

بعد از این تصریح هیچگونه شبهه‌ای باقی نمی‌ماند. کتاب خلاصه کیدانی از کتابهای معتبر فقهی نیست نیز مصنفش غیر معروف است، علامه شامی رحمه الله در شرح عقود رسم المفتی می‌نویسد: تنها مطالعه کردن این چنین کتابی که مولفش مشخص نباشد، درست نیست و فتوی دادن از آن جایز نیست.

در حقیقت تقویت زیادی به منکرین اشاره از فتوای حضرت مجدد الف ثانی رحمه الله حاصل شده است. ایشان در مکتوبات خویش اشاره بالسبابه را انکار نموده و بر این مفصلاً بحث کرده‌اند که خلاصه اش اینست که: احادیث اشاره بالسبابه مضطرب المتن هستند زیرا در بیان روشهای اشاره اختلاف شدیدی بچشم می‌خورد؛ و اگر بنابر اضطراب، حنفیه حدیث قلتین را می‌توانند رد کنند پس احادیث اشاره بالسبابه را نیز می‌توانیم رد کنیم.

لیکن حرف انصاف اینست که با وجود جلالت و علو شان حضرت مجدد الف ثانی رحمه الله در این مسئله موضع او تایید نمی‌شود. لان الحق، أن الحق لیس معه فی هذه المسئلة. چنانکه حضرت علامه کشمیری رحمه الله، در جواب استدلال حضرت مجدد الف ثانی رحمه الله چنین می‌فرمایند:

اختلاف روایاتی که در مورد چگونگی اشاره در تشهد است آنرا اضطراب نمی‌توان گفت، زیرا که اضطراب وقتی گفته می‌شود که حدیث یکی باشد و در میان الفاظ آن، چنان اختلاف باشد که امکان تطبیق را ندارد و در این جا چنین نیست زیرا که این اختلاف در الفاظ یک حدیث نیست بلکه اختلاف روایاتی است که از صحابه متعدد مرویست و با وجود اختلاف در این

مطلب تمام روایات مشترک‌اند که اشاره فی التشهد مسنون است و بر ثبوت آن مشهور بودن آن نیز دلالت می‌کند. علاوه از این بر سنت بودن اشاره فی التشهد اجماع است. روشهای گوناگونی که در روایات آمده باعتبار حالات و زمانهای مختلف است که گاهی آنحضرت صلی الله علیه و سلم به یک روشی اشاره می‌فرمودند و گاهی بشکل دیگری. و این اختلاف را در اصطلاح محدثین اضطراب نمی‌نامند و عمل بر تمام روشهایی که در احادیث آمده جایز است، اما راجح نزد ما این است که انگشت ابهام و وسطی را بصورت حلقه در آورده و با سبابه اشاره نماید. «فیرفعه عند النفی» «أی لا اله» و یضعه عند الاثبات «ای الا لله». (درس ترمذی ۶۴/۲)

در فتاوی دار العلوم دیوبند در صفحات ذیل در این مورد بحث شده است:

جلد ۲ / صفحه

۱۷۱/۱۷۲/۱۷۳/۱۸۰/۱۸۸/۱۸۹/۱۹۱/۱۹۲/۱۹۴/۲۰۱/۲۰۲/۲۰۴/۲۰۶

روش اشاره :

قال فی الدر : «الصحيح انه يشير بمسبحة وحدها يرفعها عند النفی و يضعها عند الاثبات». (الدر المختار، باب صفة الصلوة) و فی الرد: «(قوله: بمسبحة وحدها) فيكره ان يشير بمسبحتين كما فی الفتح و غيره». (رد المحتار، باب صفة الصلوة) و فی الرد: «قال فی المنية المصلى فان أشار يعقد الخنصر و البنصر و يحلق الوسطى بالابهام الخ...» (رد المحتار، باب صفة الصلوة) وقت اشاره.

علامه عبدالحي لكهنوی رحمه الله در مجموعه الفتاوی می‌فرماید، ملا علی قاری رحمه الله فرموده است: «قالوا يرفع المسبحة عند قوله لا اله و يضعه عند قوله الا لله لمناسبة الرفع للنفی و ملايمة الوضع للاثبات حتى يطابق القول الفعل فی التوحيد و التفريد». (مجموعه الفتاوی: ۱/۱۹۴)

حرکت دادن و حرکت ندادن انگشت سبابه در ابوداود از عبدالله بن زبیر رضی الله عنه مروی است که پیامبر اکرم صلی الله علیه و سلم سبابه را حرکت نمی‌داد و روایت‌هایی که در آن حرکت دادن سبابه وارد شده است مراد از آن بلند نمودن انگشت از جایش می‌باشد. (مجموعه الفتاوی: ۱/۱۹۴)

نمازگذار هنگام اشاره کجا نگاه کند؟

در ابوداود از عبدالله بن زبیر رضی الله عنه مروی است که: «كان النبی صلی الله علیه و سلم يشير باصبعه اذا دعا ولا يحركها و لا يجاوز بصره اشارته». (مجموعه الفتاوی: ۱/۱۹۴) قابل

یادآوری است که علامه مفتی محمود رحمه الله از شیخ الحدیث مولانا عبدالخالق که اشاره بالسبابه نمی‌کرد پرسید. چرا

اشاره نمی‌کنی؟ وی در جواب فرمود مجدد الف ثانی رحمه الله اشاره نکرده، حضرت مفتی صاحب رحمه الله فرمودند: آیا در احادیث ثابت نیست؟ وی گفت: بله!! باز حضرت مفتی صاحب رحمه الله فرمودند: در مقابل حدیث قول حضرت مجدد اعتباری دارد؟ مولانا عبدالخالق سکوت کرد). والله اعلم بالصواب (دارالافتاء حوزه علمیه دارالعلوم زاهدان ۱۴۱۹/۷/۲۰ ه.ق)

عبارات فقهاء :

صاحب الدر المختار بعد از ذکر اقوال مخالفین می‌فرماید: « لَكِنَّ الْمُعْتَمَدَ مَا صَحَّحَهُ الشُّرَاحُ وَلَا سِيَّمَا الْمُتَأَخَّرُونَ كَالْكَمَالِ وَالْحَلِيِّ وَالْبَهْنَسِيِّ وَالْبَقَانِيِّ وَشَيْخِ الْإِسْلَامِ الْجَدِّ وَغَيْرِهِمْ أَنَّهُ يُشِيرُ لِفِعْلِهِ عَلَيْهِ الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ ، وَنَسَبُوهُ لِمُحَمَّدٍ وَالْإِمَامِ ». (الدر المختار مع الرد: ۳۷۵/۱)

علامه شامی رحمه الله در رد المحتار چنین می‌فرماید:

« وَفِي الْمُحِيطِ أَنَّهَا سُنَّةٌ ، يَرْفَعُهَا عِنْدَ النَّفْيِ ، وَيَضَعُهَا عِنْدَ الْإِثْبَاتِ ، وَهُوَ قَوْلُ أَبِي حَنِيفَةَ وَمُحَمَّدٍ ، وَكَثُرَتْ بِهِ الْأَثَارُ وَالْأَخْبَارُ فَالْعَمَلُ بِهِ أَوْلَى . ا هـ . فَهُوَ صَرِيحٌ فِي أَنَّ الْمُفْتَى بِهِ هُوَ الْإِشَارَةُ بِالْمُسَيِّحَةِ الْخ... ». و بعد از چند سطر می‌فرماید: وَقَالَ فِي الشَّرْحِ الْكَبِيرِ : قَبْضُ الْأَصَابِعِ عِنْدَ الْإِشَارَةِ هُوَ الْمَرْوِيُّ عَنْ مُحَمَّدٍ فِي كَيْفِيَّةِ الْإِشَارَةِ وَكَذَا عَنْ أَبِي يُوسُفَ فِي الْأَمَالِيِّ وَهَذَا فَرْعٌ تَصْحِيحِ الْإِشَارَةِ . وَعَنْ كَثِيرٍ مِنَ الْمَشَايخِ لَا يُشِيرُ أَصْلًا ، وَهُوَ خِلَافُ الدِّرَايَةِ وَالرَّوَايَةِ ، الْخ ... وَ فِي الْعَيْنِ عَنِ التَّحْفَةِ الْاَصْحَاحِ أَنَّهَا مُسْتَحَبَّةٌ وَ فِي الْمُحِيطِ أَنَّهَا سُنَّةٌ .»

و فی آخر المبحث قال: «وَهَذَا مَا اعْتَمَدَهُ الْمُتَأَخَّرُونَ لِثُبُوتِهِ عَنِ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ بِالْأَحَادِيثِ الصَّحِيحَةِ وَلِصِحَّةِ نَقْلِهِ عَنِ أَيْمَتِنَا الثَّلَاثَةِ». (رد المحتار: ۳۷۶/۱)

رای علمای مذهب شافعی:

علمای شافعی بدین نظر اند که در موقع تشهد باید انگشت سبابه (اشاره) را به حالت اشاره در آورد و آنرا به حالت سکون نگه داشت تا زمانی که به لفظ (الا لله) رسید ، در این زمان است که باید انگشت سبابه را باید یکبار تکان داد ، و به سمت بالا و به حالت خود برگردد و تا آخر تشهد باید انگشت سبابه بی حرکت باقی بماند. (الفقه علی المذاهب الاربعه، جلد 1، «الاشارة بالإصبع السبابة فی التشهد» صفحه 265).

رای علمای مذهب مالکی:

علمای مذهب مالکی بدین نظر اند که هنگام تشهد انگشت سبابه باید به حالت اشاره باشد و مداوم تا آخر تشهد انگشت سبابه به طرف راست و چپ (نه بالا و پایین) حرکت کند.

رای علمای مذهب حنابله :

علمای حنبلی بدین نظر اند که انگشت سبابه به حالت اشاره باشد تا اینکه هر موقع در تشهد به لفظ (الله یا الهم) رسید ، باید انگشت سبابه حرکت کند- به سمت بالا و پایین حرکت کند ، در غیر الفاظ الله باید به حالت سکون در بیاید .
خواننده محترم !

در فوق نظریات و آراء علمای مذهب ائمه اربعه رحمهم الله تعالی بیان گردید ، میخوام برای توضیح بیشتر و فهم بیشتر ، این سنت پیامبر صلی الله علیه وسلم آراء و نظریات اهل حدیث و به اصطلاح علمای که تابع هیچکدام از مذاهب نیستند ، را نیز بیان بدارم و در نهایت مبحث بحیث نتیجه گیری نهایی نظر شیخ ناصرالدین البانی رحمه الله را نیز خدمت شما تقدیم نمایم .

رای تابعان اهل حدیث :

علماء یی اهل حدیث در کیفیت ونحوه گذاشتن دستها و وضعیت انگشت سبابه در تشهد به استناد احادیث ، علمای اهل حدیث چهار نظریه را در مورد ارائه داشته اند :

نظریه اول :

گروه اول عبارت از علماء یی اند که نظریات خویش را به حدیث روایت شده از امام مسلم استناد مینمایند . متن حدیث عبارت است از :

« عن ابن عمر رضی الله عنهما أن النبی صلی الله علیه وسلم کان إذا قعد للتحهد وضع یده الیسری علی رکبته الیسری ، والیمنی علی الیمنی وعقد ثلاثا وخمسین وأشار بأصبعه السبابة . وفی روایة : وقبض أصابعه کلها . وأشار بالتی تلی الابهام . رواه مسلم . » .

ابن عمر می فرماید پیامبر صلی اله علیه وسلم موقعی که برای تشهد می نشست دست چپش را بر زانوی چپش و دست راست خود را بر زانوی راستش می گذاشت و انگشتان دست راستش را به حالت 53 (انگشت سبابه به حالت اشاره و سه انگشت آخر به حالتی نا کامل خمیده می کرد و انگشت شست را بر روی استخوان وسطی انگشت وسطی قرار می داد) و انگشت سبابه اش را به حالت اشاره در می آوردند .

نظریه دوم :

نظریه دوم مربوط به علمای میشود که به حدیث روایت شده وائل بن حجر رضی الله عنه استناد مینمایند :

متن حدیث عبارت است از : « وعن وائل بن حجر أن النبی صلی الله علیه وسلم وضع کفه الیسی علی فخذہ ، ورکبته الیسری ، وجعل حد مرفقه الایمن علی فخذہ الایمن ، ثم قبض بین أصابعه فحلق حلقة . وفی روایة : حلق بالوسطی والابهام وأشار بالسبابة ، ثم رفع أصبعه فرأیته یحرکها یدعو بها ، رواه أحمد »

وائل بن حجر می فرماید پیامبر صلی الله علیه وسلم کف دست چپش را بر ران و زانوی چپش قرار می داد و آرنج دست راستش را بر ران راستش می گذاشت و سپس انگشتان دست راستش را جمع می کرد

و با آن حلقه ای می ساخت (و در روایتی دیگر به وسیله انگشت ابهام و وسطی حلقه ای می ساخت) و انگشت سبابه را به حالت اشاره در می آورد و سپس انگشتش را بلند می کرد من او را دیدم که انگشت سبابه اش را (مداوم) تکان می داد و همراه با آن دعا (الفاظی که در تشهد دعا محسوب می شوند مانند اللهم صل علی محمد ...) می کرد .

این حدیث صحیح است و علماء یی همچون شیخ البانی که به حرکت دادن انگشت سبابه موقع دعا تشهد رای داده اند به آن استناد می کنند ولی علماء یی که بعدا ذکر خواهیم کرد آنرا تاویل نموده و با حدیثی دیگر جمع داده اند و رای به بی حرکتی انگشت سبابه داده اند.

نظریه سوم :

نظریه سوم مربوط به علمای می شود که به حدیث روایت شده از حضرت زبیراستناد میفرمایند .

متن حدیث عبارت است :

« وعن الزبیر رضی الله عنه قال کان رسول الله صلی الله علیه وسلم إذا جلس فی التشهد ، وضع یدہ الیمنی علی فخذہ الیمنی ، ویدہ الیسری علی فخذہ الیسری ، وأشار بالسبابة ، ولم یجاوز بصره إشارته . رواه أحمد ومسلم والنسائی . »

زمانیکه پیامبر صلی الله علیه وسلم برای تشهد می نشستند دست راستش را بر ران راست و دست چپش را بر ران چپ می گذاشتند و انگشت سبابه به حالت اشاره در می آوردند و هرگز چشمانشان را از انگشت سبابه بر نمی داشتند. که این روایت را مسلم و نسائی و احمد نقل کرده اند .

نظریه چهارم :

نظریه چهارم مربوط به علمای می شود که به حدیث روایت شده از نمیر خزاعی رضی الله استناد کرده اند که می فرماید : متن حدیث:

« عن نمیر الخزاعی قال رأیت رسول الله صلی الله علیه وسلم وهو قاعد فی الصلاة قد وضع ذراعه الیمنی علی فخذہ الیمنی ، رافعا إصبعة السبابة ، وقد حناها شیئا وهو یدعو . رواه أحمد وأبو داود والنسائی وابن ماجه وابن خزيمة بإسناد جید » پیامبر را دیدم که نشسته بود و دست راست تا آرنجش را بر ران راستش گذاشته بود و انگشت سبابه را بلند کرده بود به حالتی کمی خمیده به آن انحنای داده بود و دعا می کردند.

جمع بندی ارای علماء در این بابت :

خواننده محترم !

در اینجا غرض توضیح ونتیجه گیری نهایی به جمع بندی ارای و نظریات علماء در مورد احادیث چهارگانه فوق و رای شیخ البانی می پردازیم :

تعدادی از علماء از جمله امام بیهقی و امام نووی حدیث وائل بن حجر (حدیث شماره دوم) که می فرماید پیامبر را دیدم انگشت سبابه را بلند کرده بود و آنرا (مداوم) تکان می داد و دعا می خواند، را تاویل نموده اند و گفته اند احتمال دارد

منظور از تکان دادن در این حدیث، همان اشاره کردن و بدون حرکت باشد و علت این رای را بخاطر جمع حدیث وائل با حدیثی دیگر که معروف است به حدیث ابن زبیر (نه حدیث زبیر که در حدیث سوم ذکر کردیم) که در سنن ابوداؤد است و چنین می باشد: «عن ابن الزبیر أن النبی صلی الله علیه وسلم کان یشیر بإصبعه إذا دعا لا یحرکها» ابن زبیر می فرماید که پیامبر را دیدم انگشت سبابه (انگشت شهاده) را به حالت اشاره در آورده بودند و دعا می خواندند در حالیکه انگشتش را تکان نمی دادند که امام نووی آنرا صحیح دانسته اند.

شیخ البانی در توضیح می آورد؛ من می گویم این روایت صحیح نیست بلکه ضعیف است و غیر قابل استناد و لذا تاویل بیهقی و نووی و جمع حدیث وائل با این روایت ضعیف، درست نیست و این رای غیر قابل قبول است و قول ارجح تکان دادن انگشت سبابه در تشهد و آنهم موقع خواندن دعا های داخل تشهد است که از السلام علینا شروع می شود تا انتهای تشهد. و هیچکدام از سه روایت (اول و سوم و چهارم) فوق با تکان دادن انگشت در حدیث وائل بن حجر تضاد ندارد چون حدیث وائل جامعتر از سه روایت دیگر آمده است و قاعده چنین است که به هنگام جمع بین احادیث، به آن حدیثی عمل می شود که جامعتر از بقیه باشد که حدیث وائل از همه جامعتر است و تکان دادن انگشت سبابه موقع خواندن دعا ی تشهد، اشاره را هم می رساند.

شیخ البانی و تکان دادن انگشت سبابه:

شیخ البانی رحمه الله در کتاب خود «صفت نماز پیامبر» در مورد تکان دادن انگشت سبابه هنگام دعا مینویسد: امام طحاوی می گوید: «یدعو بها» بیانگر این مطلب است که این کار (حرکت دادن انگشت سبابه) در آخر نماز صورت گرفته است. بنده (آلبانی) می گویم: این خود دلیل این امر است که روش مسنون اشاره، استمرار آن تا وقت سلام است، زیرا محل دعا قبل از سلام می باشد و این مذهب مالک و دیگران است. «

شیخ البانی در مورد حرکت و بلند کردن انگشت سبابه که باید از چه وقت و از کدام محل و موقع باشد می فرماید: «ابتدای آن از (السلامُ عَلَیْکَ أَيْهَا النَّبِیُّ وَرَحْمَةُ اللهِ وَبَرَکَاتُهُ، السَّلَامُ عَلَیْنَا وَعَلَى عِبَادِ اللهِ الصَّالِحِیْنَ) سپس هنگامی که برسد به «اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَی مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِ مُحَمَّدٍ، کَمَا صَلَّیْتَ عَلَی إِبْرَاهِیْمَ... تا پایان صلوات» سپس دعا های آخر تشهد به هر میزان که نمازگزار خواند باید انگشت سبابه را به آرامی حرکت دهد. (مانند دعا «اللَّهُمَّ إِنِّی أَعُوذُ بِکَ مِنْ عَذَابِ جَهَنَّمَ، وَمِنْ عَذَابِ الْقَبْرِ، وَمِنْ فِتْنَةِ الْمَخِیَا وَالْمَمَاتِ، وَمِنْ فِتْنَةِ الْمَسِیْحِ الدَّجَالِ» یا باقی دعا های دیگر...)

منظور اینست که حرکت دادن انگشت سبابه در تشهد دقیقاً هنگام خواندن دعا در تشهد است و فرد باید تشخیص دهد که آنچه می خواند دعاست یا غیر آن؟!!

رای شیخ ابن عثیمین رحمه الله نیز بر همین است (مراجعه شود به الشرح الممتع 202/3)؛

اما شیخ البانی رحمه الله می فرمایند که لفظ حدیث وائل برای دوام و استمرار است و تکان دادن باید بصورتی آرام از «

الهم صل على محمد ...» آغاز و تا آخر تشهد ادامه یا بد .
 شیخ البانی رحمه الله در کتاب خود بنام « صفت نماز پیامبر» این
 موضوع را به تفصیل نگاشته و جمع بندی آنرا چنین بیان داشته
 است: « امام طحاوی می گوید: «یدعو بها» بیانگر این مطلب است
 که این کار (حرکت دادن انگشت سبابه) در آخر نماز صورت گرفته
 است. بنده (آلبانی) می گویم:
 این خود دلیل این امر است که روش مسنون اشاره، استمرار آن
 تا وقت سلام است زیرا محل دعا قبل از سلام می باشد و این مذهب
 مالک و دیگران است.»

(و منظور شیخ البانی از اینکه در تشهد باشد، این بوده که
 حرکت دادن در تشهد است زیرا در اینکه کجای نماز باید انگشت
 سبابه را حرکت داد نیز بین علماء اختلاف است و برخی گفته
 اند که حین برخاستن از سجده اول است یعنی بین دو سجده! و
 برخی گفته اند که مکان معلوم نیست و مکان مطلق است و این
 رای ابن قدامه است! ولی بنا به رای صحیح مکان حرکت دادن
 انگشت سبابه در تشهد است و اما دقیقاً کجای تشهد را در همان
 کتاب می توانید از کلام ایشان بیابید (برای تفصیل این موضوع
 به کتاب « تمام المنة فی التعليق علی فقه السنة » نوشته ی
 شیخ البانی مراجعه کنید.)

شیخ ابن عثمین و تکان دادن انگشت سبابه :

مواضع حرکت دادن انگشت سبابه یا همان اشاره در تشهد را
 بصورت زیر مشخص کرده است:

- السلام علیک ایها النبی ورحمة الله وبرکاته .
- السلام علینا وعلی عباد الله الصالحین
- اللهم صل علی محمد وعلی آل محمد
- اللهم بارک علی محمد وعلی آل محمد
- أعوذ بالله من عذاب جهنم، ومن عذاب القبر، ومن فتنة المحيا
 والممات، ومن فتنة المسيح الدجال.
- (مجموع فتاوی و رسائل الشیخ محمد صالح العثمین المجلد
 الثالث عشر - صفة الجلوس للتعهد.)

شیخ ابن باز و تکان دادن انگشت سبابه :

شیخ ابن باز رحمه الله در مجموع الفتاوی خویش چنین می گوید: «
 سنت آنست که هنگامی که شخص برای تشهد اول یا دوم می نشیند
 انگشت اشاره خود را با مقدار کمی انحنای بالابرد به نشانه
 اشاره توحید، و یا به هنگام دعا آنرا حرکت دهد و هم این سنت
 است و هم مورد قبلی و هم در تشهد اول و هم در تشهد دوم سنت
 است، پس می توان انگشت سبابه را به نشانه (کلمه) توحید
 بالابرد و هنگام دعا آنرا حرکت داد»

ایشان در جای دیگری می فرمایند که بایستی هنگام دعا کردن
 در تشهد انگشت سبابه را حرکت داد. (برای مزید معلومات مراجعه
 شود به مجموع فتاوی و مقالات متنوعه المجلد التاسع والعشرون)
 در فوق نظریات و آراء علمای مذهب ائمه اربعه رحمهم الله
 تعالی و تعدادی از علمای شهیر جهان اسلام، بخصوص علمای

اهل حدیث وبه صلاح علمای که تابع هیچکدام از مذاهب بیان گردید.

یادداشت توضیحی:

طوریکه ملاحظه فرمودید نظریه واجتهد امام ابوحنیفه (رح) در تکان دادن انگشت سبابه در تشهد به استناد حدیث پیامبر صلی الله علیه وسلم در قعده و به هنگام قرائت تشهد، سنت میباشد.

کیفیت اشاره و تکان دادن آن را بدینگونه بیان داشته است که: هنگامیکه نمازگزار «الصالحین» را در تشهد قرائت کرد، باید انگشت ابهام و وسطی را حلقه کرده و باقی انگشتان خود را ببندد، سپس به هنگام قرائت «أَشْهَدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ» انگشت سبابه خود را بالا برده و به هنگام قرائت «إِلَّا اللَّهُ» آنرا پایین آورد. این، سنتی است که از حضرت رسول اکرم صلی الله علیه و سلم برای این امت به یادگار مانده است.

یادداشت ونتجیه گیری کلی:

طوریکه در احادیث پیامبر صلی الله علیه وسلم ونظریات واجتهد علمای کرام ملاحظه فرمودید سنت پیامبر صلی الله علیه وسلم در مورد حرکت دادن انگشت سبابه در تشهد چنین است که: در هر جای تشهد که ذکر الله شود باید توسط انگشت سبابه به آن اشاره صورت گیرد.

وهمچنان از احادیث و رای علمای شهیر اسلام چنین معلوم میشود که: سنت رسول الله صلی علیه وسلم است، که از اول تشهد انگشت شهادت به حالت دایره کوچک گردانیده می شود و وقتی به ذکر الله میرسد به حالت مستقیم نگه داشته میشود. «أشهد ان لا اله الا الله و أشهد ان محمد رسول» بادر نظر داشت اینکه ائمه مذاهب در این قضیه اختلاف نظر دارند، ولی درست ترین نظریه این است که از ابتدای تشهد تا آخر انگشت را بالا نگه داشته بدون آنکه آن را تکان بدهد. (همچنان تعدادی علماء بدین نظر اند که اگر بعضی اوقات انگشت سبابه در حالیکه بالا باشد حرکت داده شود، عمل به همه احادیث بعمل خواهد آمد) ولی باید فرموش نگردد که حرکت دادن انگشت سبابه در تشهد، سنت میباشد وبه ترک آن نماز هم باطل نمیگردد.

مصادر و منابع استفاده شده در این مبحث:

1- صحیح مسلم: کتاب المساجد، صفحه 266، باب صفة الجلوس فی الصلاة و کیفیت وضع الیدین علی الفخذین، حدیثی شماره 579 و 580.

2- تمام المنة فی تخریج احادیث الفقه السنة شیخ البانی.

3- الفقه السنة سید سابق.

4- السبل السلام شیخ الصنعانی.

5- سایت جامع فتاوی اهل سنت و جماعت.

باب بیست وسوم سلام گردانیدن وخاتمه نماز

نمازگزار بعد از تَشْهُد و دعا ، نماز خویش را با ادای سلام اختتام می بخشد . همانطوریکه در تعریف نماز آمده است:

نماز عبارت از اقوال و افعال مخصوصه است که با تکبیر آغاز می یابد و با تسلیم (سلام دادن) خاتمه می یابد (اقوال و افعال مخصوصه مفتحة بالتکبیر ومختمة بالتسلیم) .

مطابق به احادیث نبوی پیامبر اسلام محمد صلی الله علیه وسلم در ختم نماز ، با گفتن:

«السلام علیکم و رحمة الله» ، به سمت راست چهره مبارکش را برمیگرداند (طوری که سفیدی گونه راستش دیده میشود) سپس با تکرار «السلام علیکم و رحمة الله» چهره مبارک اش را به سمت چپ بر میگرداند (طوریگه سفیدی گونه چپ ایشان دیده میشود) (روایت ابوداود و نسائی).

همچنان در حدیث متبرکه آمده است: « عن عامر بن سعد عن ابيه قال كنت اري رسول الله (ص) يسلم عن يمينه وعن يساره حتى اري بياض خده » (مسلم جلد اول صفحه 216) (عامر بن سعد رضی الله عنهما از پدرش حضرت سعد (رض) روایت میکند که فرمود من دیدم رسول الله صلی الله علیه

وسلم را که بطرف راست وچپش سلام می داد ، حتی بر اثر گردانیدن چهره سفیدی رخسارش را می دیدم (گاهی در آخر سلام اول، کلمه «برکاته» را میافزود (روایت ابوداود و ابن خزیمه).
 گاهی نیز بعد از اینکه در سلام اول «السلام علیکم و رحمة الله» میگفت، در سلام دوم، به گفتن «السلام علیکم» اکتفا مینمودند (روایت نسائی و احمد).
 همچنان برخی از اوقات طوری هم اتفاق میافتاد که فقط یک بار میگفت «السلام علیکم» و اندکی به طرف راست مایل میشد (روایت ابن خزیمه و بیهقی).
 محدثین می افزایند که در بدو اسلام اصحاب به هنگام سلام، با دستها اشاره میکردند، رسول الله صلی الله علیه و سلم خطاب به آنها فرمود: «ما شأنکم تشیرون بأیدیکم كأنها أذناب خیلٍ شمس...» (شما را چه شده است که دستهایتان را بسان دم اسب وحشی، حرکت میدهید؟) و در روایتی آمده است که فرمود: کافی خواهد بود که به هنگام سلام، دستهایتان همچنان بر روی ران، نهاده باشد و به برادرستان در سمت راست و چپ خود، سلام کنید (روایت مسلم).

انواع سلام دادن از نماز:

دراحادیثی نبوی طریقه های ذیل غرض سلام دادن از نمازبیان گردیده است :

اول: سلام گفتن بطرف راست «السلام علیکم ورحمة الله» نماز گزار آنقدر صورتش را بچرخاند تا اینکه سفیدی رخسارش دیده شود .

دوم : گفتن سلام بطرف چپ «السلام علیکم ورحمة الله» تا اینکه سفیدی رخسار چپش دیده شود .کما جاء فی صحیح مسلم من حدیث عامر بن سعد عن أبیه قال : « كنت أرى رسول الله صلی الله علیه وسلم یسلم عن یمینه وعن یساره حتی أرى بیاض خده »
 یادداشت:

نقطه قابل توجه اینست که امام برای سلام دادن باید صدای خودش را بلند کند .
 برخی از علماء وفقها شکل سلام دادن در نماز را بشرح ذیل معرفی داشته اند :
 شکل اول:

سلام بطرف راست وگفتن : «السلام علیکم ورحمة الله» .
 وبازگفتن سلام بطرف چپ وگفتن : «السلام علیکم رحمة

الله»، بگوید.

طوریکه در حدیث صحیح مسلم در حدیث جابر بن سمرة رضی الله عنه آمده است :

« کنا إذا صلینا مع رسول الله صلی الله علیه وسلم قلنا : السلام علیکم ورحمة الله ، السلام علیکم ورحمة الله ، فقال رسول الله صلی الله علیه وسلم : « علام تؤمون بأیدیکم كأنها أذنب خیل شمس ، إنما یکفی أحدکم أن یضع یده علی فخذہ ثم یسلم علی أخیه ، من علی یمینہ وشمالہ » شکل دوم : سلام بطرف راست وگفتن : «السلام علیکم ورحمة الله وبرکاته».

وبازگفتن سلام بطرف چپ وگفتن : «السلام علیکم رحمة الله»، بگوید طوریکه در ابی داود به سند صحیح کما قال الحافظ ابن حجر فی بلوغ المرام من حدیث وائل بن حجر قال صلیت مع النبی صلی الله علیه وسلم فکان یسلم عن یمینہ « السلام علیکم ورحمة الله وبرکاته » وعن شمالہ « السلام علیکم ورحمة الله » شکل سوم : بطرف راستش : «السلام علیکم ورحمة الله»، وبتطرف چپ : «السلام علیکم» بگوید.

کما جاء عند النسائی وأحمد بسند صحیح قال عنه الألبانی رحمه الله مرفوعاً « أنه کان یسلم عن یمینہ السلام علیکم ورحمة الله وعن یساره یقتصر علی السلام علیکم ».

شکل چهارم : روبروی خود یک سلام می‌دهد، و در وقت سلام کمی به طرف راستش مایل می‌شود. برادران وخواهران محترم!

سلام ، خواستاری سلامتی ، امنیت ، خیر و برکت و سعادت است . نمازگزار با سلام دادن ، نشان می‌دهد که دوستدار و خیرخواه همه خوبان و نیکوکاران است و همواره آرزوی سلامتی آنان را دارد. این مسأله باعث نزدیکی قلب‌ها به هم و مستحکم تر شدن دوستی‌ها و برادری‌ها است .

سلام کلمه‌ایست زیبا که هم بر کام شیرین می‌آید و هم با معنای خوشش، رابطه‌ی میان گویند و شنونده‌اش را گرم می‌کند.

ترجمه سلام :

سلام در اصل کلمه عربی است برگرفته از زبان (نیاسامی) است و دارای معانی مختلفی است که از جمله مهمترین آنها میتوان به این معانی اشاره کرد : درود ، سلامتی ، واز جمله یکی از اسماء پروردگار و به معنی

صلح .
 گفتیم یکی از معانی سلام بمعنی تحیت است طوریکه در آیه (20 سوره ط) آمده است : « والسلام علی من اتبع الهدی » وگفتیم یکی دیگر از معانی سلام اسماء الله سلام است زیرا سالم از هرگونه نقص و عیب و فناست (المنجد لويس معلوف) و هکذا سلام به معنای درود گفتن و هنیته زبان آوردن هم می‌باشد (فرهنگ معین) قابل تذکر است که تحیت و درود از اموری نیستند که بعد از ظهور اسلام در بین مردم رواج یافته باشد ، بلکه مصادیق مختلف آن در میان اقوام و ملل پیش از اسلام نیز رواج داشت .

در آیات مختلف از قرآن عظیم الشان تعبیراتی وجود دارد که نشانگر وجود این سنت در ملل گذشته دارد، از جمله آنها: (ولقد جائت رسلنا ابراهیم بالبشری قالوا سلاما) و (السلام علی یوم ولدت و یوم اموت و یوم ابعث حیا «سوره مریم آیه 19) .

این دو آیه نشانگر این امر است که در زمان حضرت ابراهیم و حضرت عیسی(ع) تحیت و سلام وجود داشته است. در زمان عرب جاهلی نیز نوعی از تحیت رواج داشته است که حکایت ذیل بیانگر آن است: میگویند : روزی یکی از اعراب جاهلی جهت شنیدن آیات قرآن کریم به حضور پیامبر اکرم صلی الله علیه وسلم تشریف آورد و در ابتدای حضور در مجلس برای تحیت چنین گفت: « انعم صباحا » با شنیدن این سلام پیامبر صلی الله علیه وسلم در جواب فرمود: خدای من تحیت بهتر از این فرستاده و آن این است که بگوییم سلام علیکم (فرازهایی از تاریخ اسلام / جعفر سبحانی.) .

حکمت و فلسفه « سلام » در نماز:

در مورد حکمت و فلسفه «سلام» در نماز علماء میفرمایند که با گفتن « تکبیرة الا حرام تحریمه » اجازه دخول و ورود به نماز است ، سلام و درود فرستادن به پیامبر صلی الله علیه وسلم ، بندگان صالح و همه نماز گزاران است. نماز خویش را به پایان میرسانیم . بناً بصورت کل گفته میتوانیم که : « تکبیرة الاحرام » اجازه ورود به نماز و «سلام» اجازه خروج از نماز است.

برخی از علماء در مورد ادای صوت «سلام» میفرمایند که : سلام اول یعنی سلام بطرف راست باید با صدای نسبتاً

بلندی صورت گیرد ، و سلام دوم بطرف دست چپ نسبتاً به صدای آرامتری صورت پذیرد ، میخواهم با استفاده برخی از نظریات و اقوال فقهی علماء را در این مورد بیان بدارم .

تعدادی از علماء بدین باور اند که :

سلام بطرف دست راست جزو ارکان نماز است ولی سلام دوم بطرف دست چپ مستحب است ، با آنهم هر دو سلام باید با صدای بلند خوانده شوند چون هیچ دلیلی بر این نیست که سلام اول سری گفته شود .

واستدلال می آورند که : پیامبر صلی الله علیه وسلم در ختم نماز به هر دو طرف سلام می داد : طوریکه در حدیثی از ابن مسعود آمده است : « أن النبی صلی الله علیه وسلم کان یسلم عن یمینه و عن یساره السلام علیکم و رحمة الله، و السلام علیکم و رحمة الله، حتی یری بیاض خده » (صحیح - نسایی) . یعنی : « پیامبر صلی الله علیه وسلم به طرف راست و چپش سلام می داد و می فرمود : السلام علیکم و رحمة الله، السلام علیکم و رحمة الله بطوریکه سفیدی چهره مبارکش نمایان می شد » .

همچنان روایات هم وجود دارد که پیامبر صلی الله علیه وسلم در برخی از اوقات به یک سلام نیز اکتفا می کرد . در حدیثی که از حضرت بی بی عایشه روایت گردیده آمده است : « أن النبی صلی الله علیه وسلم کان یسلم فی الصلاة تسلیمة واحدة تلقاء وجهه، یمیل إلى الشق الایمن شیئاً » (صحیح - ترمذی) « پیامبر صلی الله علیه وسلم در نماز یک سلام روبرویش می داد و رویش را کمی به طرف راستش مایل می کرد » .

سلام دادن اول (از طرف راست) واجب ، و سلام دادن دوم (از طرف چپ) سنت است : رای جمهور علماء بر آنست که سلام اول فرض است ، و سلام دوم مستحب است .

ابن المنذر گفته است : باجماع علماء ، نماز کسی که به سلام دادن اولی بسنده کند ، جایز است . و ابن قدامه در « المغنی » گفته است : « نص سخن امام احمد صریح نیست در اینکه هر دو سلام واجب باشند » ، بلکه گفته است : هر دو سلام بطور صحیح از پیامبر صلی الله علیه وسلم روایت شده است و می توان گفت مراد مشروعیت هر دو سلام است نه وجوب هر دوی آنها ، همچنانکه دیگران نیز چنین گفته اند . بدلیل

اینکه در روایت دیگری فرموده است: « من دو بار سلام دادن را بیشتر دوست دارم ».

وبدلیل اینکه حضرت عایشه و سلمه ابن الاکوع و سهل بن سعد روایت کرده اند که: « پیامبر صلی الله علیه و سلم یکبار سلام می داد و مهاجرین هم یکبار سلام می دادند » .

در آنچه که ما ذکر کردیم، اخبار و اقوال اصحاب مورد توجه قرار گرفته و بموجب آنها مشروع و سنت دو بار سلام دادن است و یکبار سلام دادن واجب است. و اجماعی را که ابن المنذر ذکر کرده است بر صحت آن دلالت دارد، و نمی توان از آن عدول کرد.

مسبوق و سلام دادن آن:

مسبوق عبارت از شخصی است که تاهنوز چند رکعت از نمازش باقی مانده، ایا بلافاصله با سلام امام بلند شود یا پس از سلام دوم امام؟

جمهور علمای مذاهب از جمله امام شافعی، امام مالک بدین رای اند که:

سلام اول:

در نماز سلام اول رکن از ارکان نماز است، و سلام دوم مستحب است.

گفته اند: سلام اول بعنوان رکن نماز است و سلام دوم مستحب است، بر این مبنا افضل برای مسبوق آنست که پس از اتمام سلام دوم بلند شود، ولی اگر سلام اول را تمام کرد باز جایز است که فرد مسبوق بلند شده و نمازش را کامل کنید. (برای مزید معلومات به: «المجموع» (462/3). مراجعه شود.

اما بر طبق مذهب حنابله، و روایتی از امام احمد، هر دو سلام در نماز واجب و رکن است، و این رای امام ابن حزم و بعضی از علماء مالیکه نیز می باشد، بر مبنای این رای شخص مسبوق باید پس از سلام دوم امام، برای تکمیل کردن نمازش بلند شود، یعنی هرگاه امام برای بار دوم لفظ «السلام علیکم ورحمة الله» را بطور کامل خواند، بلند شود، اما اگر مسبوق قبل از سلام دوم امام بلند شود بایستی زود برگشته و بنشیند و پس از پایان سلام دوم امام بلند شود، اگر بازنگردد نماز او صحیح نیست و آن نماز بعنوان نماز نافله برایش محسوب خواهد شد! (توضیح بیشتر در «منار السبیل» (119/1).

و بر طبق مذهب امام ابوحنیفه (رح):
در مذهب امام ابوحنیفه (رحمه الله) هیچ یک از دو سلام
نماز فرض یا واجب نیستند بلکه اختیاری می باشند، و
هرگاه امام برای تشهد آخر نشست و آنرا تمام کرد،
نمازش پایان رسیده است. بر این مبنا هرگاه مسبوق
سلام امام را شنید همان لحظه برای او جایز است بلند
شود.

شیخ ابن باز رحمه الله رأی راجح نزد خود را چنین بیان
می دارد: «جمهور اهل علم چنین نظر دارند که یک بار
سلام کافی است، زیرا در بعضی از احادیث که در این
باره وارد شده چنین برداشت می شود، و بعضی از اهل
علم گفته اند که هر دو سلام لازم است، بخاطر احادیثی
که در این مورد از پیامبر صلی الله علیه وسلم ثابت شده
است، و چون فرمودند: «صلوا كما رأيتموني أصلي» یعنی:
«همانگونه نماز بخوانی که من نماز می خوانم». بخاری.
و این قول صواب است.

اما قول (جمهور) که یک بار سلام را کافی می داند ضعیف
است، زیرا احادیث وارده در این باره ضعف دارند، و
نیز آن احادیث بصراحت این مطلب را بیان نکرده اند
(که یک سلام کافی باشد)، و اگر (احادیث) صحیح هم
باشند باز شاذ هستند زیرا با احادیث صحیح تر از خود
مخالفت می کنند، اما هرکس چنین کند یعنی تنها یک
سلام دهد حال از روی جهل باشد و یا آن رای را بخاطر
صحت احادیث مربوطه صحیح تر بداند، نمازش صحیح است. ()
کتاب تحفة الإخوان (صفحه : 112).

استنتاج نهایی:

بهرتر آنست که جهت خروج از اختلاف علماء ؛ فرد مسبوق
پس از پایان سلام دوم امام بلند شود، اما اگر پس از
پایان سلام اول بلند شود، انشاءالله نمازش صحیح است.
اما قول امام صاحب امام ابوحنفیه در این باره صحیح
نیست، زیرا احادیث وارده بصراحت سلام دادن را جزوی از
نماز پیامبر صلی الله علیه وسلم برشمرده اند، چنانکه
پیامبر صلی الله علیه وسلم فرمودند: «مفتاح الصلاة
الطهور و تحریمها التکبیر و تحلیلها التسلیم». ابن
ماجه (275). یعنی: «کلید نماز، وضوء، تحریم آن تکبیر
و پایان آن سلام دادن است».

استغفرالله بعد از سلام :

در حدیث صحیح که از ثوبان رضی الله عنه روایت شده آمده است : «كَانَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ ، إِذَا انْصَرَفَ مِنْ صَلَاتِهِ اسْتَغْفَرَ ثَلَاثًا وَقَالَ : «اللَّهُمَّ أَنْتَ السَّلَامُ وَمِنْكَ السَّلَامُ ، تَبَارَكْتَ ذَا الْجَلَالِ وَالْإِكْرَامِ» قَالَ الْوَلِيدُ : فَقُلْتُ لِأَوْزَاعِي : كَيْفَ الْأَسْتِغْفَارُ؟ قَالَ : تَقُولُ : أَسْتَغْفِرُ اللَّهَ ، أَسْتَغْفِرُ اللَّهَ . (591) . (پیامبر صلی الله علیه وسلم وقتی سلام نماز را می داد سه بار استغفار می کرد و می فرمود : (اللهم أنت السلام و منک السلام تبارکت یا ذا الجلال و الإکرام) «خداوندا! تو سلام هستی و سلامتی از طرف توست. خیرهایت فراوانند ای صاحب شکوه و بزرگواری». ولید (راوی حدیث) گفت: به اوزاعی گفتم استغفار چگونه است؟ گفت : می گویی : استغفر الله، استغفرالله. بر طبق این حدیث مستحب است که نمازگزار بعد از سلام دادن از نمازش، سه بار (أَسْتَغْفِرُ اللَّهَ) بگوید و بعد مابقی اذکار را ادامه دهد..

اما در حدیث صحیح دیگری از ابن عباس رضی الله عنه آمده که گفت: «كُنْتُ أَعْرِفُ انْقِضَاءَ صَلَاةِ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ بِالتَّكْبِيرِ». بخاری (842) و مسلم (583). یعنی: «تمام شدن نماز پیغمبر صلی الله علیه وسلم را با تکبیر گفتنش (در آخر نماز) تشخیص می دادم». از ظاهر حدیث ابن عباس رضی الله عنه چنین برداشت می شود که بعد از سلام دادن، گفتن تکبیر (الله اکبر) توسط نمازگزار (چه امام یا ماموم) باشد، سنت است، و لذا بعضی از علماء به ظاهر حدیث اعتماد کرده و می گویند : بعد از سلام دادن از نماز مستحب است گفته شود: (الله اکبر) .

در مقابل بعضی دیگر (و بلکه اکثر) علماء فرمودند: مراد از گفتن تکبیر بعد از انتهای نماز در روایت ابن عباس؛ گفتن (الله اکبر) نیست، بلکه منظور همان اذکار بعد نماز است، یعنی راوی خواسته بگوید که پیامبر صلی الله علیه وسلم اذکار بعد نماز را با صدای بلند (جهری) می گفتند. مراجعه کنید به : « عمدة القاری » (6/126) .

آنها برای گفته خود به لفظ دیگری از حدیث ابن عباس استناد کرده اند که در آن بجای کلمه « تکبیر » ، « ذکر» آمده است، چنانکه ابن عباس رضی الله عنه گفته : « أَنْ رَفَعَ الصَّوْتِ بِالذِّكْرِ حِينَ يَنْصَرِفُ النَّاسُ مِنَ الْمَكْتُوبَةِ كَانَ عَلَى عَهْدِ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ ». یعنی: «بالا

بردن صدا هنگام خواندن اذکار وقتی که مردم نماز فرض را به پایان می رساندند چیزی بود که در زمان رسول خدا صلی الله علیه وسلم وجود داشت». بخاری و مسلم سوالی از هیئت دائمی افتاء پرسیده شد: آیا برای نمازگزار مشروع است که بعد از سلام دادن بگوید: (الله اکبر)، یعنی قبل از سه بار استغفر الله گفتن با استناد به حدیث ابن عباس ابتدا تکبیر گوید؟ اگر تکبیر گفتن بعد از سلام دادن جایز نیست پس مراد از آن در حدیث مذکور چیست؟

جواب دادند: «پیامبر صلی الله علیه وسلم بعد از سلام دادن از نماز ابتدا سه بار استغفر الله می گفتند، سپس می گفت: (اللهم أنت السلام ومنك السلام تبارکت یا ذا الجلال والإکرام) و بعد از آن بقیه اذکار وارده را می خواندند، اما منظور از تکبیر مذکور در حدیث یعنی گفتن سی و سه بار سبحان الله، و الحمد لله، و الله اکبر است، و این (برداشت بخاطر) جمع بین احادیث وارده در این باره هست». اللجنة الدائمة للبحوث العلمیة والافتاء؛ الفتوی رقم (18147).

عبد العزیز بن عبد الله بن باز، بکر أبو زید، صالح الفوزان، عبد الله بن غدیان، بنظر می رسد امر در باره واسع باشد و کسانی که بعد از سلام تکبیر نمی گویند و یا کسانی که بعد از سلام الله اکبر گویند را نباید انکار نمود، چرا که به ظاهر حدیث استناد کردند، اما آیا این تکبیر و یا اذکار نماز بصورت جهری باشد یا خفیه، بر سر این مسئله مابین علماء اختلاف رای .

خواندن اذکار بعد از سلام:

در مورد اینکه اذکار متصل بعد از سلام به جهر خوانده شود و یا خفی: فقها در مورد این مساله اختلاف دارند. برخی از فقها گفته اند که: جهری خواندن اذکار بعد از نماز جزو سنت نبوی صلی الله علیه وسلم است و بعضی دیگر آنرا مکروه می دانند و گفته اند که پیامبر صلی الله علیه وسلم بر آن (جهر به ذکر) مداومت نداشته است و بلکه آن مدت هم به جهت تعلیم صوت خود را بالا برده اند تا دیگران یاد بگیرند که بعد از نماز چه ذکرهایی باید بخوانند و بعد از یادگیری دیگر نیازی به بالا بردن صوت وجود نداشت.

اما علت اختلاف این دو گروه از فقها، روایتی است که امام بخاری و مسلم از ابن عباس رضی الله عنه روایت کرده اند که: (عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ أَنَّ رَفَعَ الصَّوْتِ

بِالذِّكْرِ حِينَ يَنْصَرِفُ النَّاسُ مِنَ الْمَكْتُوبَةِ كَانَ عَلَى عَهْدِ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ . قَالَ ابْنُ عَبَّاسٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ : كُنْتُ أَعْلَمُ إِذَا انْصَرَفُوا بِذَلِكَ إِذَا سَمِعْتُهُ .
وَفِي لَفْظٍ : (مَا كُنَّا نَعْرِفُ انْقِضَاءَ صَلَاةِ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ إِلَّا بِالتَّكْيِيرِ) . بخاری (806) و مسلم (583) .

مفهوم حدیث : عبد الله بن عباس رضی الله عنه می فرماید : بالا بردن صدا هنگام خواندن اذکار وقتی که مردم نماز فرض را به پایان می رساندند چیزی بود که در زمان رسول خدا صلی الله علیه وسلم وجود داشت . ابن عباس رضی الله عنه می فرماید : من با شنیدن خواندن اذکار با صدای بلند می دانستم که نماز به پایان رسیده است .
و در روایت دیگری می فرماید : فقط با شنیدن صدای تکبیر متوجه به پایان رسیدن نماز رسول الله صلی الله علیه وسلم می شدیم .

نظریات فقها در مورد اذکار بعد ختم نماز :

- 1- آیا پیامبر صلی الله علیه وسلم بر عمل خویش (یعنی جهری خواندن اذکار نماز) مداومت داشته اند یا خیر؟
- 2- آیا این عمل (یعنی مداومت بر جهری خواندن اذکار) در تعارض با این فرموده ی الله تعالی نیست که می فرماید: « أَذْكَرُ رَبِّكَ فِي نَفْسِكَ تَضَرُّعًا وَخِيفَةً وَدُونَ الْجَهْرِ مِنَ الْقَوْلِ بِالْغُدُوِّ وَالْآصَالِ وَلَا تَكُنْ مِنَ الْغَافِلِينَ » (سوره الأعراف/205) پروردگارت را در دل خود به تضرع و ترس ، بی آنکه صدای خود بلند کنی، هر صبح و شام یاد کن و از غافلان مباش .) .

- امام ابن جریر طبری و ابن حزم و شیخ الاسلام ابن تیمیه و چندین تن دیگری از علمای شهیر فرموده اند که جهری خواندن اذکار بعد از نمازهای فرض جایز و سنت است .

- امام شافعی و جمهور علماء میفرمایند : که این عمل پیامبر صلی الله علیه وسلم به جهت تعلیم اصحاب بوده است (و بر آن تداوم نداشته بنابراین جهری خواندن اذکار بعد از نماز مکروه است) .

امام شافعی رحمه الله می فرماید: پیامبر صلی الله علیه وسلم مدت کوتاهی برای اینکه به اصحابش چگونگی اوراد را بیاموزد با صدای بلند ذکر می کرده اند، و منظور این نیست که ایشان و اصحابش همیشه با صدای بلند ذکر می کرده اند، و پسندیده ی امام و ماموم است که با صدای پایین اوراد بخوانند، مگر امامی که بخواهد به

مامومین خود چگونگی خواندن اذکار را بیاموزد. (عمدة الأحكام من کلام خیر الأنام ، بابُ الذکرِ عَقِبَ الصَّلَاةِ).
و امام بهوتی از شیخ الاسلام ابن تیمیه نقل کرده: «شیخ (یعنی ابن تیمیه) گفته: جهری خواندن تسبیح و تحمید و تکبیر بعد از نماز مستحب است.» . «کشاف القناع» (366/1).

- نظر شیخ ابن عثیمین رحمه الله اینست که «جهر به ذکر بعد از نمازهای فرض جزو سنت است، و روایت بخاری از حدیث عبدالله ابن عباس رضی الله عنه بر آن دلالت دارد چنانکه آمده: بالا بردن صدا هنگام خواندن اذکار وقتی که مردم نماز فرض را به پایان می رسانند چیزی بود که در زمان رسول خدا صلی الله علیه وسلم وجود داشت، و گفت: من با شنیدن خواندن اذکار با صدای بلند می دانستم که نماز به پایان رسیده است. همچنین در صحیحین از حدیث مغیره بن شعبه رضی الله عنه آمده که گفت: سمعت النبی صلی الله علیه وسلم یقول إذا قضی الصلاة : (لا إله إلا الله وحده لا شریک له ..) الحدیث. یعنی: هرگاه نماز تمام می شد از پیامبر صلی الله علیه وسلم شنیدم که می گفت: (لا إله إلا الله وحده لا شریک له ..) ، در حالیکه (می دانیم) شنیدن جز با بالابردن و جهر گوینده حاصل نمی شود.

و شیخ الاسلام ابن تیمیه رحمه الله و جماعتی از علمای سلف و خلف این قول را برگزیده اند به دلیل دو حدیث ابن عباس و مغیره رضی الله عنهما. و جهری خواندن اذکار مشروع بعد از نماز به دلیل عمومیت حدیث ابن عباس عام است و شامل تهلیل (لا اله الا الله) و تسبیح یا تکبیر یا تحمید می شود.. و بدینگونه قول کسی که می گوید جهر به تکبیر و تهلیل و تسبیح وجود ندارد رد می شود. اما آنکسی که می گوید: (جهر بدین صورت بدعت است)، او مرتکب خطا شده است! چطور ممکن است چیزی در دوران پیامبر صلی الله علیه وسلم معهود باشد ولی بدعت قلمداد شود؟..

و اما احتجاج منکرین به آیه ی (واذکر ربک فی نفسک تضرعا وخیفة ودون الجهر من القول بالغدو والآصال) به او می گوییم: آنکسی که امر نموده تا پروردگارش را در نفس خود بصورت تضرع و پنهانی بخواند، همانکسی است که خود بعد از نماز اذکار را (همواره) جهری می خواند، آیا آنکسی که به این آیه (در انکار جهر به ذکر) احتجاج می کند از رسولش به مراد الله تعالی آگاهتر است؟

یا معتقد است که رسول صلی الله علیه وسلم مراد پروردگارش (از این آیه) را می دانست ولی با آن مخالفت می کرد؟! از طرفی این آیه درباره ی ذکر اول و آخر روز است نه در مورد ذکر مشروع بعد از نمازها،

...

اما کسی که می گوید: جهری خواندن اذکار بعد از نماز موجب تشویش بقیه می شود.

به او می گوییم: اگر منظورت اینست که موجب تشویش کسانی می شود که به جهر خواندن اذکار عادت ندارند، در اینصورت هرگاه مشخص شود که این امر (جهر به ذکر) جزو سنت است پس تشویش هم باقی نمی ماند، و اگر منظورت اینست که موجب تشویش نمازگزاران می شود، پس (بدان) اگر کسی از نمازگزاران مسبوق نبود تا پس از سلام امام برخیزد و ادامه ی نمازش را بخواند در اینصورت موجب تشویش کسی نخواهد شد زیرا همگی در آن (خواندن اذکار بصورت جهر) مشترک هستند، و اگر احیاناً افرادی مسبوق بودند، پس اگر نمازگزار نزدیک (شخص ذکر خوان) بود بگونه ای که جهری خواندن اذکار موجب تشویش او می شد در اینصورت جهر خود را جهر نکند (یعنی صوت خود را کمی پایینتر آورد) تا موجب تشویش نماز مسبوق نشود، و اگر نمازگزار (از شخص ذکر خوان) دور بود، پس در اینصورت تشویش با جهر حاصل نمی شود.

و بدین ترتیب مشخص شد که بالابردن صوت در هنگام خواندن اذکار بعد از نمازهای فرض جزو سنت است و این امر با نص صحیح و نظر و استدلال صحیح تعارضی ندارد. «مجموع فتاوی الشیخ ابن عثیمین» (13/247، 261).

خلاصه اینکه این مسئله از دیرباز مورد اختلاف بین فقها بوده و هست، و باید گفت که امر در این مورد واسع است و بهتر است کسی دیگری را مورد طعن و سرزنش قرار ندهد و کسی که صدای خود را بلند می کند بدون آزار و مزاحمت دیگران باشد.

اما ذکر جمعی بعد از نماز با جهری خواندن اذکار متفاوت است، خواندن اذکار بصورت جمعی و گروهی هیچ اصلی در شرع ندارد و بلکه جزو بدعت است، بر خلاف جهری خواندن اذکار که دارای اصلی در سنت نبوی می باشد.

شیخ ابن باز در جواب سوالی: حکم ذکر جمعی بعد از نماز چیست؟ و آیا جهر به ذکر سنت است یا سری خواندن آن؟ جواب فرموده است: «سنت اینست که اذکار بعد نماز های پنجگانه و نماز جمعه بعد از سلام بصورت جهر

خوانده شوند، چنانکه در صحیحین از ابن عباس رضی الله عنه ثابت است که «بلا بردن صدا هنگام خواندن اذکار وقتی که مردم نماز فرض را به پایان می رسانند چیزی بود که در زمان رسول خدا صلی الله علیه وسلم وجود داشت»، ابن عباس گفت: «من با شنیدن خواندن اذکار با صدای بلند می دانستم که نماز به پایان رسیده است». اما جمعی خواندن اذکار بگونه ای که هرکدام با دیگری از اول تا آخر اذکار را (جمعی) بخوانند، این امر اصلی ندارد و بلکه آن بدعت است، آنچه که مشروع است اینست که همگی ذکر خداوند کنند بدون آنکه صوت آنها از ابتدا و انتها تلاقی داشته باشند. «فتاویٰ الشیخ ابن باز» (191/11).

همچنین علامه ابن باز رحمه الله در این باره می گوید: «این امر (جمعی خواندن اذکار بعد از نماز) بدعت است، و از پیامبر صلی الله علیه وسلم وارد نشده است، و آنچه که وارد شده اینست که هر انسانی استغفار کند و در نفس خود ذکر نماید، اما سنت است تا این ذکر را بصورت جهری بعد از نماز بخواند.» «مجموع فتاویٰ ابن عثیمین» (262-261/13).

بنابراین سنت اینست که هرکس بعد از انتهای نماز خود اذکار مشروع و ماثور را خود بتنهایی و بدون هماهنگی با دیگران بخواند، حال یا بصورت خفی و سری بخواند و یا آنکه بصورت جهری بخواند بدون آنکه دیگران را با صوت خود آزار دهد و باعث تشویش مسبوقین شود.

باب بیست و چهارم اذکار بعد از نماز

ذکر:

قرآن عظیم الشان در (سورهء احزاب، آیهء 42) میفرماید: « یا ایها الذین آمنوا ذکروالله ذکرا کثیرا» (ای کسانی که ایمان آورده اید، الله را بسیار یاد کنید.)
همچنان قرآن عظیم الشان در (سورهء نساء، آیه 103) میفرماید: «فاذا اقضیت الصلوة فذکروا الله قیاماً و قعوداً و علی جنویکم» (و چون نماز را به جای آوردید، الله را (در همه حال) چه ایستاده و یا نشسته و یا بر پهلو آرمیده، یاد کنید.)

ذکر، یگانه عبادتی است که قیدهایی، زمانی، مکانی، حالت، کمیت (مقدار)، کیفیت و... در آن وجود ندارد.

بطور مثال بجاء نمودن فریضه حج هم مکان و هم زمان مشخص دارد. عبادت نماز هم وقت مشخصی دارد و هم مقدار آن مشخص، کیفیت (جهر و اخفاء) در سایر عبادات از جمله درزکات معلوم است.

اما عبادت ذکر از تمام این قیود تعیین شده خارج است که به این ترتیب میتوان عبادت ذکر را به هر مقدار که مسلمان خواسته باشد، به صورت آشکارا و یا پنهانی انجام دهد.

ذکر در لغت:

در کتاب العین، که یکی از جمله کهنترین فرهنگنامه ادب زبان عرب میباشد در مورد ذکر مینویسد:

« الذکر: الحفظ للشیء وتذکره وهو منی علی ذکر » (ذکرنگاه داشتن چیزی و از آن یاد کردن است، چنانچه گفته می شود من به یاد او هستم.

والذکر: جری الشیء علی لسانک تقول جری منه ذکر، ذکر عبارتست از جاری شدن چیزی بر زبان انسان چنانچه گفته می شود یادی از او به میان آمد.

لسان العرب در مورد ذکر مینویسد: «منظور از ذکر حمد خدا و پاک دانستن او و منزه کردن او از هر عیبی و یگانه دانستن او و سپاس بر او با تمام حمدهایش می باشد.»

همچنین ذکر به معنای؛ به خاطر سپردن، به خاطر آوردن و بیاد آوردن نیز می آید.

کلمه ذکر و مشتقات آن در قرآن عظیم الشان به معانی متفاوتی بکار گرفته شده است، از جمله: به یاد آوردن، یاد کردن، حفظ کردن، پند گرفتن، قرآن، نماز و...

اما ذکر در اصطلاح:

معنای جامع ذکر همان یادآوری به قلب و زبان است که گاهی در برابر غفلت و گاهی در برابر نسیان به کار می رود.

انواع ذکر:

گاهی اوقات ذکر فقط بر زبان جاری می‌گردد که به آن «ذکر زبانی» می‌گویند، این ذکر اماکان دارد آهسته یعنی خفی و امکان دارد بلند یعنی جهری صورت گیرد. در بعضی مواقع نیز ذکر علاوه بر زبان با اخلاص در نیت همراه است که به آن «ذکر قلبی» گویند، سومین مرحله از ذکر موقعی است که ذکر در رفتار و گفتار و کردار فرد تأثیر گذار باشد و او را از گناه بازدارد که این والاترین عمل از جهت ارزش و تأثیرگذاری است و بالاترین سعادت و کلید تمام امور است.

آیا نیازی برای ذکر وجود دارد!

ذکر و یاد الله پاسخگوی ندای فطرت است، چرا که فطرت انسان با عشق به خداوند سرشته شده است. انسان به دنبال علم قدرت، حیات و کمال مطلق است، اما در مصداق گاهی دچار اشتباه می‌شود و دیگری را موقتاً محبوب خویش قرار می‌دهد، لیکن همه این تلاش‌ها برای یافتن حقیقت وجود خویش و شناخت منبع هستی است تا هم شکر او را بجای آورده باشد و منعم واقعی را بشناسد و هم با ذکر و یاد او خود را در جریان فیض او قرار دهد و خویشتن را از نقایص برهاند.

انسان می‌داند که بدون ذکر و یاد خداوند حیات معنوی ندارد، همچنانکه ماهی بدون آب و انسان بدون اکسیژن حیات جسمانی ندارد. انسان بدون حیات معنوی و ذکر، همچون مرده متحرک است، لذا حیات خویش را در ارتباط با خداوند جستجو می‌کند.

خواننده محترم!

سنت پیامبر صلی الله علیه وسلم است که : بعد از نماز سه بار «استغفر الله» بگوید:

اسْتَغْفِرُاللهَ اسْتَغْفِرُاللهَ اسْتَغْفِرُاللهَ اَللّهُمَّ اَنْتَ السَّلَامُ وَمِنْكَ السَّلَامُ تَبَارَكَتَ يَا ذَا الْجَلَالِ وَالْاِكْرَامِ .

«من از خداوند (جل جلاله) آمرزش می‌طلبم، من از خداوند (جل جلاله) آموزش می‌طلبم، من از خداوند (جل جلاله) آموزش می‌طلبم.»

الهی! سراسر سلامتی و نیکویی هستی، و همه نیکویی‌ها و سلامتی‌ها از جانب تو میباشد، بسیار بابرکت هستی، ای بلند مرتبت احسان کننده و نوازش دهنده»

و علاوه بر آن می‌گوید: «اللهم أنت السلام ومنك السلام تباركت يا ذا الجلال والإكرام، لا إله إلا الله وحده لا شريك له، له الملك وله الحمد، وهو على كل شيء قدير، اللهم لا مانع لما أعطيت، ولا معطي لما منعت، ولا ينفع ذا الجد منك الجد» .

بعد از آن نماز گزار (33) سبحان الله و (33) بار الحمد لله و (33) بار الله أكبر می‌گوید که مجموعاً (99) بار می‌شود، و برای تکمیل عدد (100) می‌گوید: «لا إله إلا الله وحده لا شريك له، له الملك وله الحمد، وهو على كل شيء قدير» .

سپس آیه الکرسی: (الله لا إله إلا هو الحي القيوم لا تأخذه سنة ولا نوم...). (البقرة 185). و(قل هو الله أحد). (اخلاص). و(قل أعوذ برب الفلق). (الفلق). و(قل أعوذ برب الناس). (الناس)

را می خواند. و مستحب است که سه سوره گذشته را بعد از نمازهای صبح و مغرب سه بار تکرار کند. و همچنین: « لا إله إلا الله وحده لا شريك له، له الملك وله الحمد، وهو على كل شيء قدير» (10) مرتبه بگویند. یادداشت:

البته تمام این اذکار و أوراد سنت بوده و واجب نیست.

احادیث وارده در مورد اذکار بعد از نماز:

1- در روایت از ابن زبیر روایت است بعد از هر نمازی که سلام می داد می گفت:

« لا إله إلا الله وحده لا شريك له، له الملك وله الحمد و هو على كل شيء قدير لاحول و لا قوة إلا بالله لا إله إلا الله، ولا نعبد إلا إياه له النعمة وله الفضل وله الثناء الحسن، لا إله إلا الله مخلصين له الدين ولو كره الكافرون»

«هیچ معبود بر حقی غیر از خدا نیست، یکتای بدون شریک است، ملک و ستایش برای اوست و او بر هر چیزی توانا است. هیچ حرکت و قوتی نیست مگر به مشیت الله، هیچ معبود بر حقی غیر از الله نیست، تنها او را عبادت می کنیم، نعمت و فضل و ستایش نیکو برای اوست، هیچ معبود بر حقی غیر از الله نیست، عبادت‌مان خالصانه برای اوست گرچه کافران دوست نداشته باشند» و (ابن زبیر) گفت: پیامبر صلی الله علیه وسلم این ادعیه را بعد از هر نمازی می خواند.

2- از وراود مولای مغیره بن شعبه روایت است: مغیره بن شعبه به معاویه نوشت که: هرگاه نماز پیامبر صلی الله تمام می شد و سلام می داد و می فرمود: (لا إله إلا الله وحده لا شريك له، له الملك وله الحمد و هو على كل شيء قدير اللهم لا مانع لما أعطيت و لا معطي لما منعت و لا ينفع ذا الجند منك الجد) هر چیزی توانا است خداوند آنچه تو عطا می کنی هیچ مانعی برای آن نیست و آنچه را تو منع می کنی هیچ عطاکننده ای برای آن نیست و مال و دارایی نفعی نمی رساند آنکه نفع می رساند تویی».

3- از کعب بن عجره روایت است که پیامبر صلی الله علیه وسلم فرمود: «معقبات لا یخیب قائلهن، أو فاعلهن: ثلاث و ثلاثون تسبیحة، و ثلاث و ثلاثون تحميدة، و أربع و ثلاثون تکبیرة، فی دبر کل صلاة» «پس از هر نمازی اذکاری وجود دارند که گوینده یا انجام دهنده آنها هیچ وقت ناکام نمی ماند، سی و سه بار سبحان الله گفتن، سی و سه بار الحمد لله گفتن و سی و چهار بار الله اکبر گفتن».

از ابوهریره روایت است: پیامبر صلی الله علیه وسلم فرمود: (من سبح الله فی دبر کل صلاة ثلاثا و ثلاثین و حمد الله ثلاثا و ثلاثین، و کبر الله ثلاثاً و ثلاثین، فتلك تسعة و تسعون، و قال تمام المائة: لا إله إلا الله وحده لا شريك له، له الملك وله الحمد، و هو على كل شيء قدير غفرت خطایاه و إن کانت مثل زبد البحر) «کسی که بعد از هر نماز سی و سه بار سبحان الله، سی و سه بار الحمد لله و سی و سه بار الله اکبر بگوید - این نود و نه - و صدا را با لا

إله إلا الله وحده لا شريك له له الملك وله الحمد و هو على كل شىء قدير كامل كند گناهانش بخشوده می‌شود اگرچه مانند کف دریا (زیاد) باشد».

4- از معاذ بن جبل روایت است : روزی پیامبر صلی الله علیه وسلم دستم را گرفت و به من فرمود :
«یا معاذ والله إنى لأحبك، فقلت : بأبى أنت و أمى، والله إنى لأحبك. قال : يا معاذ إنى أوصيك لاتدعن أن تقول دبر كل صلاة : اللهم أعنى على ذكرک و شکرک و حسن عبادتک»

5- (ای معاذ به خدا قسم من ترا دوست دارم؛ گفتم : پدرم و مادرم فدایت به خدا قسم من هم تو را دوست دارم، فرمود : ای معاذ! به تو وصیت می‌کنم که بعد از هر نمازی این دعا را ترک نکن : اللهم أعنى على ذکرک و شکرک و حسن عبادتک، خداوندا! مرا بر ذکر و شکر نعمتها و خوب انجام دادن عبادتت یاری فرما».

6- از ابو امامه روایت است که پیامبر صلی الله علیه وسلم فرمود :
«من قرأ آية الكرسي دبر كل صلاة مكتوبة لم يمنعه من دخول الجنة إلا أن يموت» «هرکس بعد از هر نماز فرضی آیه الكرسي را بخواند تنها زنده بودنش مانع رفتن او به بهشت می‌شود (پس از مرگ به بهشت می‌رود)». و محمد بن ابراهیم در روایتش (قل هو الله أحد) را هم اضافه کرده است.

7- از عقبه بن عامر روایت است : «أمرنى رسول الله ص أن أقرأ بالمعوذات دبر كل صلاة» «پیامبر صلی الله علیه وسلم به من امر کرد که بعد از هر نمازی «معوذتین» (سوره ناس و فلق) را بخوانم».

8- از ام سلمه روایت است : پیامبر صلی الله علیه وسلم بعد از سلام دادن نماز صبح می‌فرمود : (اللهم إنى أسألك علماء نافعاً و رزقاً طيباً و عملاً متقبلاً) «خدایا از تو علمی نافع و رزقی پاک و عملی قبول شده را طلب می‌کنم»

شیوه شماریدن تسبیحات پیامبر صلی الله علیه وسلم :

پیامبر صلی الله علیه وسلم عادت داشت که تسبیحات را به بند های انگشتان راست خویش می‌شمارید، طوریکه تفصیل آن در حدیثی عبدالله بن عمرو ذکر گردیده است :
« رَأَيْتُ النَّبِيَّ ص يَعْقِدُ التَّسْبِيحَ بِيَمِينِهِ ». (أبو داود با لفظ همین لفظ 81/2، والترمذی 521/5، صحيح الجامع 271/4 شماره 4865.) (پیامبر صلی الله علیه وسلم را دیدم که تسبیحات خود را با دست راستش می‌شمرد).

باب بیست و پنجم سلام دادن بر نماز گزاران

دین مقدس اسلام دینی است که جهت حاکم ساختن صلح و آرامش در جامعه انسانی و نفی دشمنی ها ، کدورتها و کینه‌توزی‌ها و سالم‌سازی محیط زندگی انسان‌ها شعاری را برای پیروان خویش پیش کشیده ، که با عام ساختن این شعار می‌خواهد روحیه قوی اخوت و برادری و در مجموع روابط دوگانه و چندگانه را بین انسانها تامین نمایند.

از جمله این شعار ، یکی هم « سلام » است.

مفهوم عام و کلی که در کلمه «سلام» وجود دارد اینست که با ذکر این کلمه می‌خواهد پیام رابرای جامعه بشری تقدیم که فهم آن اینست که : شما از دست من در امان هستید .

این پیام عالی در اندیشه دینی مقدس سلام به مفهوم ارسال پیام صلح و آرامش است که افراد را به هم مطمئن می‌سازد تا به یکدیگر ضرر و زیانی از بعد جانی، مالی و زبانی و غیره نرسانند.

پیامبر صلی الله علیه وسلم در یک طرح علمی و انسانی به تعریف فرد مسلمان پرداخته و فرموده است که «المسلم من سلم الناس من یده و لسانه» (مسلمان کسی است که مردم از دست و زبان او در امان باشند).

سلام پیش از اسلام :

در مورد «سلام» و مفاهیم سلام باید بعرض برسانم که : قبل از اسلام اصطلاح پر مفهوم مانند «سلام» وجود نداشت. عربها قبل از اسلام برای احوالپرسی از : اصطلاح « تحیت » استفاده می‌بردند، طوریکه درقرآن عظیم الشان نیز به عنوان مفهوم ارتباط جمعی به آن این اصطلاح اشاره بعمل آمده است . ناگفته نباید گذاشت که جنب این اصطلاح تعدادی دیگری از اصطلاحات هم در بین مردم مروج بود که ازانجمله از عبارتی مانند : «حیاك» «اهلا و سهلا» «صباح الخیر» «مساء الخیر» «نعیمه» برای برقراری روابط روزمره در بین عرب ها مورد استفاده قرار می‌گرفت.

ولی طوریکه که گفته شد : «سلام» اصلا کلمه‌ای عربی است که ریشه آن سلم است. این کلمه زمانی مورد استفاده قرار می‌گیرد

که انسانها به یک دیگر با هم میرسند و بخاطر احترام و آشنایی با یک دیگر به هم سلام می‌کنند. گفته می‌توانیم که سلام اصلاً کلمه دعایی است، وقتی کسی به دیگری سلام می‌کند در واقع برای او سلامتی آرزو می‌کند. در دین مقدس اسلام آمده است که مستحب است کسیکه به سلام آغاز می‌کند باید بگوید: «السَّلَامُ عَلَیْكُمْ وَرَحْمَةُ اللَّهِ وَبَرَكَاتُهُ» یعنی سلام کننده باید ضمیر جمع را استعمال نماید، بادر نظر داشت اینکه بالای کسیکه بر وی سلام داده می‌شود، یکنفر باشد. در جواب سلام باید گفته شود: «وَعَلَیْكُمْ السَّلَامُ وَرَحْمَةُ اللَّهِ وَبَرَكَاتُهُ»، پس واو عطف را بیاورد در گفته اش: و علیکم.

در حدیث متبرکه آمده است: هر گاه یکی از شما داخل مسجد گردید و دیدید که مردم مصروف نماز جماعت هستند، فقط ذکر و دعا را بخوانید و ضرورت به سلام دادن برای مصلین که مصروف نماز جماعت اند نیست، زیرا ممکن است گفتن سلام شما که به آواز نسبتاً بلندی صورت می‌گیرد، نباید باعث تشویش نمازگزاران شود. ولی با آنهم که اگر سلام داد ممانعتی در آن دیده نمی‌شود.

ولی هدف مان از بحث در این بابت اینست: کسانی که مصروف نماز خواندن هستند چگونه به جواب سلام بپردازند. از احادیث پیامبر صلی الله علیه وسلم طوری معلوم می‌شود که مکلفیت مصلین که در حال نماز هستند جواب سلام را شفاهی نه بلکه: نمازگزاران می‌توانند کف دست راست خود را کمی از پشت دست چپ جدا نمایند.

در حدیثی از عبدالله بن عمر، رضی الله عنهما، روایت است: «خرج رسول الله صلی الله علیه وسلم إلى قباء یصلی فیه. فجاءته الأنصار فسلموا علیه و هو یصلی، قال: فقلت لبلال: کیف رأیت رسول الله صلی الله علیه وسلم یرد علیهم حین كانوا یسلمون علیه و هو یصلی؟ قال: یقول هكذا، وبسط کفه وبسط جعفر بن عون کفه، وجعل بطنه أسفل، و جعل ظهره إلى فوق» (رواه ابوداود) «پیامبر صلی الله علیه وسلم به قبا رفت تا در آنجا نماز بخواند، انصار نزد او آمدند و در حالی که پیامبر صلی الله علیه وسلم در نماز بود بر او سلام کردند (ابن عمر) گوید: به بلال گفتم پیامبر صلی الله علیه وسلم درحالی که در نماز بود و آنان (انصار) بر او سلام کردند چگونه جواب سلام آن را داد؟ گفت به این صورت: کف دستش را باز کرد، جعفر بن عون، راوی هم کف دستش را باز کرد و کف دستش رو به پایین و پشت دستش را رو به بالا کرد».

جمهور علماء می‌گویند: سلام دادن بر نمازگزاران که در حال نماز اند، جایز است، بشرط آنکه موجب تشویش و اخلاقی برای نمازگزاران نشود، و یا باعث عارضه ای در نماز شخص نا آگاه نشود که منجر به باطل شدن نمازش شود، زیرا ممکن است کسی معتقد باشد که جواب سلام واجب است و بخواهد در نمازش جواب سلام را بدهد و این موجب باطل شدن نمازش گردد. امام ابوحنفیه گفتند: سلام دادن بر نمازگزار مکروه است. مولف کتاب «تبیین الحقائق» از کتب مذهب حنفی بوضاحت

تام تذکر داده است که : «سلام دادن بر نمازگزار و قاری و کسی که در مجلس قضاء یا درس فقه است یا در قضای حاجت است، مکروه می باشد، و جواب سلام وی واجب نیست، زیرا در غیر محل (مطلوب) سلام داده است».

همچنان در کتاب « شرح الخرشی علی مختصر خلیل» (325/1) مذهب مالکی آمده است : «سلام دادن بر نمازگزار چه در فرض یا نافله مکروه نیست».

ولی امام نووی عالم دانشمند وشهیر جهان اسلام (متولد سال ۵۶۳۱ . در قریه « نوی » بلندی های جولان کشور امروزی سوریه) در کتاب «المجموع » (105/4) مینویسد : « سلام دادن بر نمازگزار مکروه نیست، و این چیزی است که احادیث صحیحه بر آن دلالت دارند».

شیخ ابن عثیمین می گوید: «سلام دادن بر نمازگزار جایز است، زیرا پیامبر صلی الله علیه وسلم عمل کسانی را که بر ایشان سلام می کردند انکار نکردند، مگر آنکه بترسد که موجب تشویش نمازگزار شود که در چنین حالتی بر او سلام ندهد، و یا بترسد که نمازگزار جواب سلامش را بدهد، یعنی اکثر عوام نمی دانند و ممکن است اگر شما بر آنها سلام دهید، (آنها نیز در وقت نمازشان) بگویند : وعلیک السلام ! و با این کار نمازش باطل شود.

به همه حال سلام دادن بر نماز گزار منکر نیست، زیرا پیامبر صلی الله علیه وسلم بر آن اقرار کرده اند، مگر آنکه موجب تشویش یا باطل شدن نماز سلام شونده شود که در آنصورت بر وی سلام نمی شود.

ولی نقطه قابل توجه ودقت برای یک نماز گزار ، کیفیت جواب دادن سلام در داخل نماز است ، که نباید جواب سلام بوسیله کلام صورت گیرد ، یعنی نگوید : « علیک السلام » ، بلکه نماز گزار جواب سلام را با اشاره دست انجام دهد ، یعنی دستش را (اندکی) بالا ببرد تا بداند که جواب وی را داده ، سپس اگر شخص متذکره تا هنوز در مسجد است، میتواند بعد از ختم نماز به آن شخص جواب سلام آنرا ادا نماید وبه اصطلاح با کلام جوابش را بدهد، ولی اگر شخص متذکره تا اخر نماز باقی نه مانده بود حکم همین است که : بر نمازگزار بیشتر از اشاره دست که در فوق متذکر شدیم ، چیزی بیشتر واجب نمی باشد. و از ظاهر نصوص اینگونه برمی آید که : جواب سلام واجب است، اما بوسیله کلام معذور است، چرا که کلام باطل کننده نماز است» . (تفصیل موضوع را میتوان در « لقاء الباب المفتوح» (31/24) . مطالعه فرماید.

نتیجه و حکم کلی:

سلام دادن در شرع اسلامی بر نمازگزار ممانعتی نداشته ، بشرط آنکه موجب تشویش واخلال در خشوع وخضوع نمازگزار(نماز گزاران) نشود، مثلا امام درحال قرائت باشد و کسی داخل مسجد شود و سلام دهد، این موجب تشویش است و در چنین مواقعی نباید سلام داده شود.

باب بیست و ششم حکم مصافحه بعد از نماز

یکی از آداب معاشرت در زندگی ، سلام ، مصافحه ، احوالپرسی میباشد ، تعلیمات دین مقدس اسلام مصافحه و سلام دادن را یکی از نشانه دوستی و صمیمیت می‌شمارد .

پیامبر اسلام محمد صلی الله علیه وسلم میفرماید : « ما من مسلمین يلتقیان فیتصافحان إلا غفر لهما قبل أن یفترقا » (ابوداود) یعنی: «دو مسلمان با هم روبرو نمی شوند که مصافحه نمایند، مگر قبل از اینکه از هم جدا شوند، گناه شان آمرزیده میشود .

قابل تذکر است که رسول الله صلی الله علیه وسلم زمانیکه اصحابش را می‌دید با آنها مصافحه می‌کرد و صحابه رضی الله عنهم نیز هنگامی که با هم ملاقات می‌کردند مصافحه می‌نمودند.

در حدیثی که از حضرت انس و امام شعبی روایت گردیده آمده است : « کان أصحابُ النَّبِيِّ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ إِذَا تَلَاقُوا تَصَافَحُوا، وَ إِذَا قَدِمُوا مِنْ سَفَرٍ تَعَانَقُوا » (اصحاب پیامبر صلی الله علیه وسلم وقتی که همدیگر را ملاقات می‌کردند مصافحه می‌نمودند و هرگاه از سفر برمی‌گشتند یکدیگر را به آغوش می‌گشیدند) .

طلحة بن عبیدالله رضی الله عنه که یکی از ده یار بهشتی است؛ در مسجد پیامبر صلی الله علیه وسلم از میان مجلس پیامبر صلی الله علیه وسلم بلند شد و به سوی کعب بن مالک رضی الله عنه توبه اش را پذیرفته بود شتاب و با او مصافحه کرد و قبولی توبه اش را به او تبریک گفت. این عمل در میان مسلمانان از زمان رسول الله صلی الله علیه وسلم و بعد از ایشان امری مشهور است.

پیامبر صلی الله علیه وسلم در حدیثی فرموده « ما من مسلمین

يَلْتَقِيَانِ فَيَتَصَافِحَانِ إِلَّا تَحَاثَّتْ عَنْهُمَا ذُبُونُهُمَا كَمَا يَتَحَاثُّ عَنِ الشَّجَرَةِ وَرَقَّهَا» (هر گاه دو مسلمان که یکدیگر را می‌بینند و با هم مصافحه می‌کنند، گناهانشان می‌ریزد همان گونه که برگ درختان می‌ریزد).

مصافحه به هنگام ملاقات در مسجد یا در صف نیز مستحب است. اگر دو نفر قبل از نماز با هم مصافحه نکرده باشند، بعد از آن با هم مصافحه نکنند، تا این‌که این سنت بزرگ محقق شده، دوستی‌ها تثبیت شود و دشمنی‌ها زدوده شود. خواننده محترم!

در تعدادی از کشورهای اسلامی بخصوص در برخی از مناطق افغانستان طوری معمول است که نمازگزاران محترم بعد از ختم نماز با هم‌جوار کسیکه در صف با او نماز جماعت را بجا آورده، مصافحه نموده و به اصطلاح این مصافحه را از امور اسلامی قرار میدهند.

همانطوریکه قبلاً متذکر شدم که :

اگر کسی با نمازگزار دیگر قبل از ادای جماعت مصافحه نکرده باشد در این شکی نیست که میتواند بعد از دعا و اذکار مشروع و به اصطلاح ختم نماز، با وی مصافحه تکراری نیست. طوریکه در مجلس دو بار مصافحه هیچ ثبوتی در شرع ندارد. طوریکه مصافحه نمودن بعد از ادای نمازها در شرع هیچ اصل و اساسی ندارد. در تبیین المحارم از ملقط نقل شده است که مصافحه نمودن بعد از ادای نمازها را به دو علت مکروه دانسته است.

1- چون صحابه بعد از ادای نمازها مصافحه نکرده‌اند،

2- از ابن حجر شافعی رحمه الله نقل شده است که مصافحه بعد از نمازها بدعت و مکروه است و در شرع اسلامی اصل و اساسی ندارد. و ابن الحاج مالکی رحمه الله نیز می‌فرماید: مصافحه نمودن بعد از نمازها بدعت است و موضع مصافحه در شرع هنگام ملاقات برادر مسلمان است نه بعد از ادای نمازها.

عن أيوب بن بشير عن رجل من عنزة أنه قال : قلت لأبي ذر : « هل كان رسول الله صلى الله عليه وسلم يصافحكم إذا لقيتموه ؟ قال : ما لقيته قط إلا صافحني وبعث إلى ذات يوم ولم أكن في أهلي فلما جئت أخبرته فأتيته وهو على سرير فالتزمني فكانت تلك أجود وأجود . رواه أبو داود » (مشكاة المصابيح: ۳/ ۱۳، رقم الحديث: ۴۶۸۳).

همچنان در حدیثی دیگری حضرت انس (رض) روایت است : « قال رجل : يا رسول الله الرجل منا يلقي أخاه أو صديقه أينحنى له ؟ قال : « لا » . قال : أفيلتزمه ويقبله ؟ قال : « لا » . قال : أفياخذ بيده ويصافحه ؟ قال : « نعم » . رواه الترمذی (مشكاة المصابيح : ۳/ ۱۳، رقم الحديث: ۴۶۸۰).

وفى ردالمحتار: (قوله كما أفاده النووى فى أذكاره) حيث قال اعلم أن المصافحة مستحبة عند كل لقاء ، وأما ما اعتاده الناس من المصافحة بعد صلاة الصبح والعصر ، فلا أصل له فى الشرع على هذا الوجه ولكن لا بأس به فإن أصل المصافحة سنة ...

ونقل في تبين المحارم عن الملتقط أنه تكره المصافحة بعد أداء الصلاة بكل حال ، لأن الصحابة رضي الله تعالى عنهم ما صافحوا بعد أداء الصلاة ، ولأنها من سنن الروافض ا هـ ثم نقل عن ابن حجر عن الشافعية أنها بدعة مكروهة لا أصل لها في الشرع ، وأنه ينبه فاعلها أولاً ويعزر ثانياً ثم قال : وقال ابن الحاج من المالكية في المدخل إنها من البدع ، وموضع المصافحة في الشرع ، إنما هو عند لقاء المسلم لأخيه لا في أدبار الصلوات فحيث وضعها الشرع يضعها فينهي عن ذلك ويزجر فاعله لما أتى به من خلاف السنة « (ردالمحتار على الدرالمختار: ٩/٦٢٨ - ٦٢٩ ، كتاب الحظرو الاباحه، باب الاستبراء) . وفي ردالمحتار: قد صرح بعض علمائنا وغيرهم بكرهه المصافحة المعتادة عقب الصلوات مع أن المصافحة سنة ، وما ذاك إلا لكونها لم تؤثر في خصوص هذا الموضع ، فالمواظبة عليها فيه توهم العوام بأنها سنة فيه. (رد المحتار : ٣ /). و في اعلاء السنن: وهذه الآثار تدل على مشروعية المصافحة عند اللقاء وبه قال ابوحنيفة و الجمهور. (اعلاء السنن: ١٦/٨٢١٢ ، باب المصافحه) .

وفي مرقاة المفاتيح: فإن محل المصافحة المشروعة أوّل الملاقاة. (مرقاة المفاتيح: ٨/٤٩٤ ، باب المصافحة والمعانقه) . وفي عمدة القارى: قال النووى : المصافحة سنة مجمع عليها عند التلاقي. (عمدة القارى: ٢٢/٣٩٢ ، باب المصافحه) .
خواننده محترم !

طوريكه متذكر شديد اين نوع از مصافحه واحولپرسى در دين مقدس اسلام دارايى هيچگونه اصل و اساس نبوده ، بلکه ظاهراً اين عمل مكروه است. چون دليلى برگردن آن در سنت پيامبر صلى الله عليه وسلم ديده نشده است . وبالعكس براى نمازگزار مستحب است، زمانيكه نمازاش به اتمام رسد ، با ارمش وبا تفكر وتعمق ، به خواندن اذكار شرعى مباردت ورزد، بخصوص انعه از اذكارى كه در سنت پيغمبر صلى عليه وسلم در احايث تذكر يافته وبخصوص اذكار كه رسول الله صلى الله عليه وسلم انرا بعد از نماز فريضة ميخواند.

تفصيل معلومات در : (فتاواى شيخ ابن باز در بخش نماز : (13/348) . - الطبرانى فى الأوسط (97) قال فى «مجمع» (36/8) : «رجاله رجال الصحيح» . - الطحاوى فى «شرح معانى الآثار» (281/4) . - بخارى (4418) و مسلم (2769) . - احمد (289/4 ، 303) ، ابوداود (5212 ، 5211) ، ترمذى (2727) ترمذى گفته «حسن غريب» ابن ماجه (3703) از حديث براء بن عازب: «ما من مسلمين يلتقيان فيتصافحان إلا غفر لهما قبل ان يتفرقا» . يادداشت :

امام بخارى در الادب و ابن منبه در جامع خويش از حضرت انس مرفوعاً نقل کرده اند كه اهل يمن از جمله اولين كسانى بودند كه مصافحه را اظهار نمودند (همان 9/74)

باب بیست و هفتم

خشوع روح نماز است!

« قد أفلح المؤمنون الذين هم في صلاتهم خاشعون » (سوره المؤمنون: آیه 1) (بتحقیق نجات یافتند مؤمنان ، آنانی که در نماز هایشان فروتنی کنند و به اصطلاح خاشع باشند) از فحوای این آیت کریمه به وضاحت تام برای ما مسلمانان این مفهوم را میرساند که : آن مؤمنان نماز خوان کامیاب و پیروز میگردند و از شر تمام مصائب نجات می یابند که نماز های خود را با هوش یعنی با فروتنی و گریه و زاری خاص از برای الله تعالی می خوانند .

علماء میگویند که قلب مؤمن به دلیل صفا و جلایی که دارد ، با خواندن نماز با حضور قلبی و رعایت خشوع در نماز، مانند یک آئینه صاف و شفاف می تواند انوار و تجلیات پروردگار را به سوی خود جذب کند .

علماء اسلام بدین امر معتقد اند که استعداد پذیرش انوار الهی در قلب، به حدی است که نماز گزار واقعی می تواند در اثرتابش انوار الهی به منزله و مقام دست یابد ، که در نتیجه آن به بسیاری از اسرار زندگی برایش مکشوف گردد .

« قد افلح المؤمنون » (افلح) از ماده (فلح و فلاح) در اصل به معنی شکافتن و بریدن است سپس بر هر نوع پیروزی و رسیدن به مقصد و خوشبختی اطلاق شده است .
مفسرین مینویسند :

فلاح و رستگاری معنی وسیعی دارد که هم پیروزی های مادی را دربر میگیرد و هم دست آورد های معنوی را، و در آیه متذکره هر

دو بعد پیرزوی ها برای مومنان مسلمان در نظر گرفته شده است

پیرزوی و رستگاری یک مسلمان مومن در دنیا اینست که :
نسان آزاد و سر بلند، عزیز و بی‌نیاز زندگی کند و این امور
جز در سایه ایمان امکان‌پذیر نیست و رستگاری آخرت برای یک
مومن مسلمان ، در این است که در سایه رحمت پروردگار در
میان نعمت‌های جاویدان با کمال عزت و سربلندی به زندگی
ابدی خویش ادامه دهد.

راغب در (مفردات) خویش مینویسد :
فلاح دنیوی در سه چیز خلاصه می‌شود: (بقاء و غنا و عزت) و فلاح
اخروی در چهار چیز: خلاصه می‌شود : بقاء بلا فنا، و غنا بلا فقر،
و عز بلاذل و علم بلاجهل: (بقای بدون فنا، بی‌نیازی بدون فقر،
عزت بدون ذلت، و علم خالی از جهل).

– کلمه خشوع به معنای تأثر خاصی است . خشوع حالت خاص و فوق
العاده اطاعت می‌باشد ، طوریکه برخی از افراد در برابر
پادشاه تحت یک حالت خاصی از اطاعت قرار می‌گیرند . اگر ملا
حظه فرموده باشید حتی چشمش رپ هم نمی زند و روابط ذهنی
و جسمی خویش، از هر جای دیگر قطع نموده و با تمام حواس منتظر
اوامر و هدایات پادشاه می‌گردد .

خشوع هم در نماز در برابر پروردگار به حالتی می ماند که
جسم ، روح و روان یک شخص مومن مسلمان در برابر خالق خویش
در حالت نماز با تمام قوت در حال تسلیمی کامل قرار داشته
باشد.

معنی خشوع:

علماء معنی متعددی را در مورد مفهوم « خشوع » بعمل آورده
اند که برخی از معنی آن را میتوان بشرح ذیل چنین فورمولبندی
و خلاصه نمود :

– خشوع به معنای ترس و بی‌حرکت شدن اعضاء از ترس است .
– و یا گفته اند: افتادن پلکها و خفض جناح و تواضع است .
– و یا گفته اند: سر به زیر انداختن است .
– و یا گفته اند: خشوع آن است که به این سو و آن سو ننگری .
– و یا گفته اند: خشوع آنست که مقام و منزلت طرف مقابل را
بزرگ بشماری و همه اهتمام خود را در بزرگداشت او جمع و جور
کنی .

– و یا گفته اند: خشوع عبارت از تذلل است .
– همچنان خشوع عبارت است از آرامش، طمأنینه و وقار و تواضع، و
ترس از الله و توجه به وی (تفسیر ابن کثیر ط. دارالشعب (414/6)
– خشوع، یعنی در کمال ذلت و با فروتنی تمام در مقابل خداوند
ایستادن (المدارج (502/1) .

و از مجاهد روایت شده است که گفت: « وَقُومُوا لِلَّهِ قَانِتِينَ »: قنوت
عبارت است از ایستادن، فروتنی، چشم پوشی و تواضع از ترس
خداوند» (تعظیم قدر الصلاة (188/1) .

محل خشوع :

محل خشوع ، به اتفاق همه مفسرین و همه علمای و دانشمندان اسلام قلب معرفی شده است ، و ثمرات خشوع در اعضای بدن ظاهر میگردد، و اعضای بدن تابع قلب هستند، وقتی که فروتنی قلب ، به سبب غفلت و وسوسه ، از بین رفت، فروتنی دیگر اعضای بدن هم از بین می‌رود، زیرا قلب مانند قومندان اعلی ، و اعضای بدن مانند سر بازان اوست و از وی پیروی و اطاعت می‌کنند. وقتی که فرمانده عزل یا نابود شود سربازانش هم از بین می‌روند، پس خشوع اعضای بدن متعلق به خشوع قلب است. اما تظاهر به فروتنی و خشوع مذموم است زیرا از نشانیهای اخلاص پنهان کردن خشوع و فروتنی است.

فضیل بن عیاض مشهور به الخراسانی (101 یا 105 - 187) یکی از علمای شهیر جهان اسلام و از عارفان نامدار قرن دوم هجری در مورد خشوع و حکمت خشوع مینویسد :

مکروه است که اعضای بدن بیش از قلب خاشع باشند. یعنی لازم است (این دو) مساوی و برابر باشند.

میگویند روزی امیر المومنین حضرت عمر یکی از مسلمانان را دید که درحین نماز ، گردن خویش را پیش از حد پایان انداخته است. به او گفت: خشوع و فروتنی اینجاست ، به سینه اش خویش اشاره کرد ، نه در خود خم کردن (المدارج (521/1) .

ابن قیم الجوزی در یک مبحث دینی در مورد فرق میان خشوع ایمانی و تظاهر به خشوع استدلال زیبا نموده مینویسد :

«خشوع الإیمان هو خشوع القلب لله بالتعظیم والإجلال والوقار والمهابة والحیاء، فینکسر القلب لله کسرة ملتئمة من الوجع والخجل والحب والحياء وشهود نعم الله وحنایاته هو، فیخضع القلب لا محالة فیتبعه خشوع الجوارح» .

خشوع ایمان همان خشوع و تواضع قلب همراه با تعظیم و اجلال و وقار و مهابت و حیاء، پس قلبها فروتن میشوند همراه با ترس و حب و حیاء و حضور ذهن نعمتهای بی منتهای خداوندی بر او و کوتاهی او در برآورده کردن شکر این نعمتها، پس در این هنگام است که قلب بدون اختیار خاشع و فروتن می شود.

اما تظاهر به خشوع عبارت است از این که انسان جوارح خود را به حالت تصنعی و ظاهری فروتن کند اما قلبش غافل باشد، و بعضی از اصحاب رسول الله صلی الله علیه وسلم می‌گفتند: «أعوذ بالله من خشوع النفاق» گفته شد: خشوع نفاق چیست؟ گفتند: آن است که جسم فروتن و دل غافل باشد.

بنده فروتن خدا کسی است که آتش شهوات خود را خاموش کرده و دود آن شهوات از دلش خارج شده است، پس دلش می‌تابد و صاف می‌شود و نور عظمت و بزرگی خداوند در آن می‌درخشد و به سبب ترس از خدا و خشوع در مقابل وی شهوات می‌میرند، اعضای بدن احساس آرامش می‌کنند، دل مملو از آرامش و طمأنینه می‌شود و فرمانبردار و مطیع خواهد شد و همانند زمینی که آب در آن نفوذ کند کاملاً تسلیم می‌شود. و نشانه آرامش این است که به خاطر عظمت خدا، در کمال ذلت و خواری چنان سجده ای می‌کند که سرش را

بلند نمی‌کند، تا به ملاقات خداوند نرود سر را بلند نمی‌کند. این است معنای خشوع و فروتنی.

اما تظاهر به خشوع و خود را به چشم مردم زدن حالتی است که شخص، اندام بدن خود را به ظاهر فروتن نشان می‌دهد و ریاکاری پیشه می‌کند. این‌گونه افراد ظاهری زیبا و آراسته و فروتن، اما باطن آنها ویران و زنده به شهوات است. چنین انسانی به ظاهر فروتن است اما در درون وی عقربها و مارهای سمی زندگی می‌کنند و در پی فرصت مناسب هستند (برای تفصیل موضوع مراجعه شود به کتاب الروح صفحه 314).

فروتنی در نماز وقتی حاصل می‌شود که انسان دل خود را بدان مشغول کند و آن را بر چیزهای دیگر ترجیح دهد، در چنین حالتی است که احساس راحتی و آرامش می‌کند و چشمانش روشن می‌شوند. همانطور که پیامبر بزرگوار ما محمد صلی الله علیه وسلم فرمودند: «وجلعت قرة عینی فی الصلاة» (تفسیر ابن کثیر (456/6) والحديث فی مسند احمد (128/3). «نور چشمان من در نماز است». خداوند در قرآن کریم مردان و زنان فروتن و خاشع را ستوده و فروتنی را از صفات نیکوکاران شمرده و برای آنها آمرزش و اجر بس بزرگی را مهیا دیده است (سوره احزاب آیه 35) الهی تو ما بندگان خویش را از خشوع حقیقی بر خورد دار نمایی.

راه های وصول به خشوع:

علماء اسباب خشوع و فروتنی در نماز را بر دو قسم تقسیم نموده اند:

اول: آنچه که خشوع را ایجاد و تقویت می‌کند.
دوم: از بین بردن آنچه که مانع خشوع می‌شود و آن را تضعیف می‌کند.

شیخ الاسلام، ابن تیمیه رحمه الله آن را بر آنچه که سبب تقویت خشوع می‌شود تعبیر می‌کند و می‌فرماید: آنچه انسان را بر انجام خشوع یاری می‌رساند دو چیز است:

1- قدرت متقاضی.

2- از بین بردن مشغولیت‌ها.

اما اولی یعنی تقویت نیروی متقاضی، این است که بنده ای کوشش کند هر آنچه را که می‌گوید و انجام می‌دهد بفهمد و در قرائت و ذکر و دعا تدبر نماید و با تمام وجود - آن گونه که گویی او را می‌بیند - با خدایش مناجات کند، زیرا نمازگزار با خداوند مناجات می‌کند.

و احسان هم این است که رسول‌گرامی فرمودند: «أن تعبدالله كأنک تراه، فإن لم تکن تراه فإنه یراک» «آن چنان خداوند را پرستش کن گویا او را می‌بینی و اگر تو وی را نمی‌بینی خداوند تو را می‌بیند».

هر اندازه که بنده ای حلاوت و شیرینی نماز را بچشد بیشتر به سوی آن کشیده می‌شود و این امر متناسب با قوت ایمان اوست. اسباب تقویت ایمان بسیار زیادند و به همین خاطر است که رسول‌گرامی ما محمد صلی الله علیه وسلم فرمودند: «سه چیز نزد

من محبوب است؛ زن، عطر، و نور چشم من در نماز است». و در حدیث دیگر فرمودند: «أرحنا بالصلاة» «بلال ما را به نماز خوشحال کن». یعنی آذان بگو تا نماز بخوانیم و از شر دنیا راحت شویم.

اما دومی:

از بین بردن مشغولیت‌ها، بدین صورت است که انسان کوشش کند خود را از مشغولیت‌های قلبی که افکار و خیالات پوچ و بیهوده است رها سازد و از هر آن چه که سبب دور شدن از هدف اصلی نماز است بپندیشد و آنها را از خود براندبرای تحصیل خشوع و حضور قلب در نماز و سایر عبادات، موارد ذیل مورد توصیه قرار گرفته است:

1- بدست آوردن آنچنان معرفتی که دنیا را در نظر انسان کوچک و الله را در نظر انسان بزرگ کند، تا هیچ کار دنیوی نتواند به هنگام راز و نیاز با معبود نظر او را به خود جلب و از الله تعالی منصرف سازد.

2- توجه به کارهای پراکنده و مختلف، معمولا مانع تمرکز حواس است و هر قدر انسان، توفیق پیدا کند که مشغله‌های مشوش و پراکنده را کم کند به حضور قلب در عبادات خود کمک کرده است.

3- انتخاب محل و مکان نماز و سایر عبادات نیز در این امر، اثر دارد، به همین دلیل، نماز خواندن در برابر اشیاء و چیزهائی که ذهن انسان را به خود مشغول می‌دارد مکروه است، و همچنین در برابر درهای باز و محل عبور و مرور مردم، در مقابل آئینه و عکس و مانند اینها، به همین دلیل معابد مسلمین هر قدر ساده تر و خالی از زرق و برق و تشریفات باشد بهتر است چرا که به حضور قلب کمک می‌کند.

4- پرهیز از گناه نیز عامل مؤثری است، زیرا گناه قلب را از خدا دور می‌سازد، و از حضور قلب می‌کاهد.

5- آشنائی به معنی نماز و فلسفه افعال و اذکار آن، عامل مؤثر دیگری است.

6- انجام مستحبات نماز و آداب مخصوص آن چه در مقدمات و چه در اصل نماز نیز کمک مؤثری به این امر می‌کند.

7- از همه این‌ها گذشته این کار، مانند هر کار دیگر نیاز به مراقبت و تمرین و استمرار و پیگیری دارد، بسیار می‌شود که در آغاز انسان در تمام نماز یک لحظه کوتاه قدرت تمرکز فکر پیدا می‌کند، اما با ادامه این کار و پیگیری و تداوم آنچنان قدرت نفس پیدا می‌کند که می‌تواند به هنگام نماز دریچه‌های فکر خود را بر غیر معبود مطلقا ببندد!

حضور قلبی در نماز:

از آیات قرآنی و احادیث نبوی چنان استفاده می‌شود که نماز کامل و حقیقی نمازی است که با حضور قلب و خلوص نیت و همراه با یقین باشد ادا گردد.

نماز کامل باید با طهارت کامل، وضوء کامل، و از همه مهمتر با حضور قلب و خلوص یقین و خالی بودن فکر و ذهن و قلب از

توجه و مصروفیت های دنیوی بر پا گردد. همانطوریکه خطاب به پیامبر صلی الله علیه وسلم است: « فإذا فرغت فانصب وإلی ربك فرغب» (هنگامی که فارغ شدی، به نماز بایست و به سوی پروردگارت بشتاب).

اما این بدان معنا نیست که اگر احیاناً نماز با این خصوصیت نبود آن نماز باطل است، بلکه می توان مراتب متعددی برای نماز و نمازگزار تصور کرد. مسلماً هر چه درجه و مرتبه کمال معنوی بالاتر باشد، نماز بهتر و از درجه ای بالا برخوردار خواهد بود.

قرآن عظیم الشان از برخی انسان ها چنین یاد می کند « رجال لا تلهيهم تجارة و لا بيع عن ذكر الله؛

(سوره نور آیه 37) .

(اشخاصیکه تجارت و خرید و فروش آنان را از ذکر الله باز نمی دارد) . اینان در عین حالیکه در بین مردم هستند و به کار و تلاش زندگی روزمره مشغولند، ولی همه ای این مصروفیت ها آنان را از نماز و یاد پروردگار باز نمی دارد.

برای تحصیل حضور قلب در نماز، مراعات کردن نکات ذیل مفید و موثر است :

1- نماز گزار باید بداند که در نماز با پروردگار خویش ملاقی است و با الله خود سخن می گوید و حمد و ثنای او را بجا می آورد، اگرچه به معنای الفاظ توجه هم نمی کند.

2- نماز گزار بر علاوه حضور قلب، باید، به معانی کلمات و اذکار که به زبان میاورد، باید توجه جدی داشته باشد و بداند که چه می گوید.

3- بر نماز گزار است تا، اسرار عبادت و حقیقت اذکار و تسبیح و تحمید موجود در نمازرا بفهمد. و این اسرار و حقایق باید به باطن نماز گزار نفوذ کند.

آمادگی قبلی برای نماز:

کسی که می خواهد در نماز حضور قلب قوی و بهتری داشته باشد، لازم است به مقدمات نماز توجه داشته باشد طوریکه قبلاً یاد آور شدیم وضوء را باید به صورت کامل و بهتر مطابق سنت پیامبر صلی الله علیه وسلم، انجام دهد و حتی علماء میگویند که نماز گزار قبل از ادا نماز لحظاتی را در خلوت با پروردگار خویش سپری نماید.

رعایت واجبات، و مستحبات نماز:

یکی دیگر از اسباب حضور قلب در نماز رعایت، فرایض، واجبات و مستحبات نماز و در مجموع آداب و احکام نماز است، مانند نگاه کردن به محل سجده در حال قیام، نگاه کردن بین دو پا در حال رکوع، نگاه کردن به انگشت سبابه در تشهد و غیره و غیره... و در نهایت امر ادا کردن نماز به طریقه پیامبر صلی الله علیه وسلم.

نماز گزار از هنگام وضوء و تا ختم نماز باید در راز و نیاز حقیقی با پروردگار خویش باشد نماز گزار با گفتن الله اکبر باید قلب و روح خویش را باید خط نوری ملکوتی اتصال دهد و از کعبه تا عرش و از آن جا تا حقیقت اسما و صفات و از آن فراتر تا ذات پروردگار امتداد اتصال دهد و باید با خود بگوید: « اَنْ صَلَوَتِي وَ نَسْكِ وَ مَحْيَايَ وَ مَمَاتِي لِلّٰهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ » (سوره انعام: آیه 79)

(بگو: « نماز و تمام عبادات من، و زندگی و مرگ من، همه برای پروردگار جهانیان است.)

خوانندگان نماز با خشوع :

علماء میگویند نماز حقیقی دارای دو بُعد است: بُعد ظاهری که به منزله جسم نماز بشمار میرود، و بُعد باطنی نماز که بمثابه روح و حقیقت واقعی نماز بشمار میرود.

هریک از این دو بُعد احکام و آداب بخصوصی خود را دارند، که با رعایت آن نماز، نمازگزار به کمال و هدف که به منظور آن نمازگزار، نماز بر پا داشته است، دست می یابد.

در مورد نماز باید گفت که نماز بدون رعایت احکام و شرایط ظاهری، باطل است. و نماز بدون مراعات نکردن آداب باطنی و قلبی نیز نزد الله مقبول نبوده، و هدف واقعی نماز که اتصال انسان به پروردگار رب العزت است، حاصل نمی گردد.

بدون شک از مهم ترین آداب باطنی نماز، و بلکه تنها راه رسیدن به اسرار و آثار و نتایج آن، همانا حضور قلب در نماز میباشد.

با تمام قوت گفته میتوانم که بهره هر کس از نماز، به اندازه حضور قلبی اش در اجرای دقیق نماز مطابق نماز پیامبر صلی الله علیه وسلم میباشد.

در دین مقدس اسلام، حضور قلب در همه ای عبادت و بخصوص در نماز که ستون دین در شرعیت اسلامی معرفی گردیده است، بی نهایت عمده و اساسی میباشد.

بهترین راه ایجاد حضور قلب و دفع وسوسه شیطان. ایجاد خشوع و خضوع، همانا مبارزه جدی با هجوم افکار پراکنده که فکر انسان در امور دنیوی مصروف ساخته، میباشد.

برای دفع وسوسه شیطان و مبارزه به این افکار و اوهام، راهی جزء دفع انگیزه های آنها نیست، زیرا افکار پراکنده به انسان فشار می آورد و مانع توجه قلبی شود، لذا باید علل و اسباب آن را یافت و از بین برد.

علماء سبب همه این تشنگی افکار و تهاجم اوهام را فقط در یک نقطه خلاصه و جمع بندی مینمایند که همان «حُب دُنْیَا» است.

در روایات اسلامی «حُب الدنیا رأس کل خطیئه» بلی محبت دنیا محبت با مال دنیا، محبت به مقام و منصب دنیا، سر سلسله همه خطاها و گناهان محسوب میگردد.

همچنان علماء بدین باور اند که اساس عدم خشوع در نماز علاقه، مزید دل بستن نمازگزار به دنیا و اموری دنیوی است،

وطوریکه که گفته شد تا زمانیکه ریشه محبت به دنیا (مال و مقام دنیا) از دل کنده نشود ، امکان بر پاء داشت نماز کاری دشواری خواهد بود .

نمازگزار نباید فراموش کند که :

شیطان دشمن قسم خورده مؤمن مسلمان است و هر لحاظه در کمین انسان نشسته است ، او قسم یاد نموده است که به هر وسیله که باشد انسان را گمراه بسازد ، بخصوص شخص مؤمن و مسلمان که مصروف نماز خواندن باشد . شیطان هم سعی و تلاش خویش را براه می اندازد ، که در روح و روان نمازگزار به هر وسیله ممکن نفوذ پیدا کند و قلب نمازگزار را از اتصال به الله به امور دنیوی منحرف نماید ، و بدین صورت از اجر و پاداشش که اجرای نماز با خشوع بدست آرد ، محروم میسازد . در نمازی که خشوع و حضور قلب در آن وجود نداشته باشد ، شرع اسلامی آنرا عبادت ناقص الاجر میداند ، و اجر و پاداش نماز بر اساس مقدار خشوع نمازگذار است ، و کسانی که بدون هیچ خشوع و حضور قلبی نماز را اداء کنند شاید کارشان بجایی برسد که فقط فرضیت آن نماز نزد خداوند از گردنش بیافتد ولی هیچ پاداشی دیگری نگیرد .

در حدیثی از عمار بن یاسر روایت شده است که پیامبر صلی الله علیه و سلم فرمودند: « إن الرجل لینصرف وما کتب له إلا عشر صلاته ، تسعها ، ثمنها ، سبعة ، سدسها ، خمسها ، ربعها ، ثبیرها ، نصفها » (صحیح - روایت ابو داود و نسائی) . (یک شخص از نمازش منصرف میشود در حالیکه برایش فقط یک دهم ، یک نهم ، یک هشتم ، یک هفتم ، یک ششم ، یک پنجم ، یک چهارم ، یک سوم ، و یا نصف (اجر و پاداش) برایش نوشته میشود) . یعنی هر چه خشوع و حضور قلب در نماز بیشتر باشد اجر و پاداش بیشتر و کاملتر بدست خواهد آورد .

و یکی از راه حل های مبارزه با وسواس شیطان خناس و یکی از راه های حل ، این مشکل روشی است که در روایت عثمان بن ابی العاص وارد شده است که گفت: « یا رسول الله ، إن الشیطان قد حال بیی و بین صلاتی یلبسها علی ، فقال رسول الله صلی الله تعالی علیه وسلم : « ذاک شیطان یقال له خنزب ، فإذا أحسسته فتعوذ بالله منه ، واتفل عن یسارک ثلاثا ، ففعلت ذلک ، فاذهب الله تعالی عنی » . (روایت مسلم) (ای رسول الله ، شیطان بین من و نمازم فاصله انداخته و هواسم را پرت و پریشان میکند ، پیامبر صلی الله علیه و سلم فرمودند: این شیطانی است که به او خُنْزَب میگویند ، پس اگر آنرا احساس کردی به الله بناه بَیْر (بگو: اعوذ بالله من الشیطان الرجیم) و به طرف چپ خود (در حال قیام و در نماز) سه بار تف بیانداز (البته بدون آب دهان) ، (عثمان بن ابی العاص) گفت: آنرا انجام دادم و این مشکل رفع شد . پس شما نیز میتوانید برای دفع وسواس شیطان اعوذ بالله بگوئید و سه بار از طرف چپ تف (بدون آب دهان) بیاندازی تا این وسواس رفع و دفع شود .

و سبب دیگر برای ایجاد خشوع، از بین بردن موانع و مشغولیت‌هایی دنیای دنیای است که باعث از بین رفتن خشوع یا کمتر شدن آن می‌شود.

خواهر و برادر مسلمان!

طوری‌که گفته آمدیم نمازگزار باید در حین نماز مانده یک بنده و «برده» فرمانبردار بوده، «وقوموا لله قانتین» باشد و در حضور پروردگار باید با آداب و فروتنی ایستاده شود. نمازگزار باید در حین ادای نماز چنان با عجز و فروتنی در پیشگاه پروردگار خویش ایستاده شود که از یاد عظمت و جلالی ذات باری تعالی، قلبش بلرزد، و این حالت نه تنها بر قلبش بلکه بر سایر اعضای بدنش مستولی گردد.

یکی از صفات برجسته مومنان که در سوره مومنون «قد أفلح المؤمنون الذین هم فی صلاتهم خاشعون» به آن اشاره شده خشیت در نماز است.

«خاشعون» از ماده خشوع به معنی حالت تواضع و ادب جسمی و روحی آمده است. خاشعون حالتی که در برابر شخص بزرگ یا حقیقت مهمی در انسان پیدا می‌شود و آثارش در بدن ظاهر می‌گردد.

در اینجا قرآن عظیم الشان صرف بجاء آوردن نماز را، نشانه مومنان نمی‌داند، بلکه خشوع در نماز را از ویژگی آنان می‌شمرد.

اشاره به اینکه نماز آنها الفاظ و حرکاتی بی روح و فاقد معنی نیست بلکه در حال نماز آن چنان حالت توجه به پروردگار در آنها پیدا می‌شود که از غیر او جدا می‌گردد و به او می‌پیوندند، چنان غرق حالت تفکر و حضور و راز نیاز با پروردگار خویش می‌شوند که این حالت بر تمام ذات وجودشان اثر می‌گذارد. خود را ذره ای می‌بینند در برابر وجودی بی پایان و قطره ای در برابر اقیانوسی بی‌کران. لحظات این نماز هر کدام برای او درسی است از خودسازی و تربیت انسان و وسیله ای برای تهذیب روح و جان.

قرآن عظیم الشان خشوع در نماز را یکی از نشانه های مؤمنان میدانند و می‌فرماید «الذین هم فی صلاتهم خاشعون» آنان، که در نمازشان خشوع می‌ورزند.

اگر به فهم آیه متبرکه دقت نمایم بوضاحت تام در خواهیم که: قرآن عظیم الشان «اقامه صلوٰة» (خواندن نماز) را نشانه مؤمنان نمی‌شمارد بلکه خشوع در نماز را از ویژگی های آنان می‌شمرد.

زمینه سازی برای روحیه خشوع:

قبل از اینکه در مورد ایجاد زمینه سازی برای روحیه خشوع در نماز بحث بعمل نمایم، علماء نماز را ترکیبی از جسم و روح میدانند و به اصطلاح نماز را به مانند جسم انسان تشبیه نموده و می‌فرمایند که اگر جسم انسان ضعیف باشد، روح انسان از قوت و صلابت لازمی برخوردار نمی‌باشد.

جسم نماز به فهم علمای دین، خواندن و بجاء آوردن نماز مطابق دستور پیامبر صلی الله علیه است که می‌فرماید: «صلوا کما

رایتمونی اصلی» (نماز بخوانید مثل مرا که دیدی نماز میخوانم .)

ما پیامبر صلی الله علیه را نه دیدیم ، ولی ما باید نماز خویش را طوری انجام دهیم طوری که احکام آن در احادیث نبوی در دسترس ما قرار گرفته است .

خشوع روح نماز است:

گفتیم خشوع ، روح نماز است اگر رکوع و سجود و قرائت و تسبیح را جسم نماز بدانیم ، حضور قلب و توجه درونی به حقیقت نماز و کسی که با کسی که راز و نیاز می کنیم روح نماز است.

خشوع در واقع چیزی جز حضور قلب توأم با تواضع و ادب و احترام چیزی دیگری نیست و به این ترتیب روشن می شود که مؤمنان تنها به نماز به عنوان یک کالبد بی روح نمی نگرند بلکه تمامی توجه آنها به باطن و حقیقت نماز است. بسیاری از نمازگزان هستند که : اشتیاق فراوان به حضور قلب و خشوع و خضوع در نمازها دارند اما هر چه می کوشند توفیق آن را نمی یابند.

توفیق رسیدن به خشوع:

علماء و مفسران و فقها برخی از پیشنهادات را در مورد رسیدن به خشوع حقیقی در نماز و ایجاد فضای خشوع در نماز بعد از تحقیق ، در روشنی هدایت اسلامی و احادیثی نبوی بعمل آورده اند که برخی از این راه ها عبارتند از :

معرفت و آماده گی برای نماز:

مفسرین میگویند خشوع و خضوع در برابر خداوند، مخصوصاً در حالت نماز، ریشه قوی در معرفت انسان از فهم واقعی نماز است . مؤمن مسلمان در جنب اینکه معرفتی نسبت بخود داشته باشد ، حد اعظمی کوشش بعمل آرد تا شناخت کاملی از خالق خویش را نیز حاصل نماید . و تحصیل معرفت خالق نه تنها در خواندن نماز به خشوع حاصل میگردد . بلکه مومن مسلمان این معرفت را قبل از نماز نیز حاصل نموده بوده باشد .

آمادگی برای نماز یکی از عوامل عمده در ایجاد روحیه خشوع در نماز میباشد . بنا یکی از عوامل اساسی که از لحاظ روانی بر حضور قلب ، و ایجاد خشوع در نماز ، ذی تاثیر میباشد ، نوع بینش و نگرش نمازگزار نسبت به نماز است .

هر فرد از نمازگزار تعریفی خاصی از فهم نماز در فکر خویش بعمل میآورد ، و هر شخص با دید بخصوص خویش به فهم عبادت می نگرد . این نوع دیدگاهها در حضور قلب تاثیر زیادی دارد . موضوع آمادگی برای نماز طوری که قبلاً یاد آور شدیم : بمعنی خوب و کامل وضوء گرفتن و خواندن اذکار قبل و بعد از وضوء ، اهمیت به نظافت و از جمله به استعمال مسواک ، پوشیدن لباس مطهر و پاک و زیبا ، زود و آرام و با تمکین رفتن غرض

اشتراک در نماز جماعت بسوی مسجد و منتظر اقامه نماز شدن ،
وسعی و تلاش لازم خرچ دادن در منظم و راست بودن صف نماز همه
اینها مقدمه ای برای نماز باخشوع می باشد.
و این امر با تکرار آذان همراه مؤذن و خواندن دعای ثابت شده
بعد از آذان و دعا در بین آذان و اقامه ، ادامه می یابد .
- طوریکه گفتیم نماز به وجود انسان می ماند که مرکب از
جسم و روح است . هر یک از اعضای جسم انسان که برخی در ظاهر
و برخی در درون هستند نقش خاصی و حیاتی در زندگی انسان دارد

برخی از اعضای جسم انسان مانند قلب نقش کلیدی در حیات
انسان داشته و با نبود آن نقصان جدی در تمامیت وجود انسان
ایجاد می شود و برخی دیگر مانند چشم ، بینی ، گوش ، مو و
... به کالبد انسان جلوه می دهند . اگر قرار باشد ، به نماز
از همین دید بنگریم ، حضور قلب را روح نماز خواهیم دید و
ارکان نماز را اعضای حیاتی نماز ، دیگر واجبات مثل قرائت و
تشهد و سلام را به منزله دست و پا و مستحباتی همچون قنوت را
زینت و جلوه نماز خواهیم دید.

شتافتن به سوی نماز در اولین اوقات آن:

این امر با این وسیله تحقق می یابد که قلب انسان آمادگی و قوف
(ایستادگی) در مقابل خداوند را پیدا کرده باشد. بر مسلمان
لازم است که در اول وقت به نماز روی آورد و با خشوع و تدبر
هر آنچه را که خداوند برایش میسر کند از قرآن بخواند زیرا
این امر بر خشوع نمازگزار می افزاید.

رسول الله صلی الله علیه وسلم در حدیثی که بخاری و مسلم آنرا از
ابو هریره (رح) روایت کرده اند می فرماید: «لَوْ يَعْلَمُ النَّاسُ مَا
فِي الْبَدَاةِ وَالصَّفِّ الْأَوَّلِ ثُمَّ لَمْ يَجِدُوا إِلَّا أَنْ يَسْتَهْمُوا عَلَيْهِ
لَأَسْتَهْمُوا عَلَيْهِ وَلَوْ يَعْلَمُونَ مَا فِي التَّهْجِيرِ لَأَسْتَبَقُوا إِلَيْهِ» .
اگر مردم می دانستند که در آذان گفتن و در صف اول جماعت
حضور پیدا کردن چه اجر و ثوابی نهفته است سپس برای رسیدن
به آن جز قرعه کشی راه دیگری نمی یافتند، بر آن قرعه
می گرفتند، و اگر می دانستند در تهجیر چه خیری هست برای رسیدن
به آن با هم مسابقه می کردند.

فرق است میان کسی که از مجلسی به نماز می آید که سراسر آن
لغو و بیهوده گویی و سخن از دنیا است، و کسی که درحالی برای
نماز برخاسته که قبلاً آمادگی کامل برای آن پیدا کرده است و
دلش مالا مال از شوق و شور و قوف در برابر پروردگار و راز و
نیاز با او است.

چرا که این فرد قبل از ورود به نماز از طریق قرائت قرآن
برای آن زمینه سازی کافی نموده است و حال فرد دومی با خدایش
به مراتب بهتر از حال فرد اول است.

دادن وقت کافی برای نماز:

یکی دیگر از عوامل حضور قلب در نماز و بخصوص عامل که برای
ایجاد خشوع و خضوع کمک و مساعدت بسزای میکند دادن وقت و فرصت
کافی برای نماز است .

بر مسلمان است تا برای اجرای و انجام عبادت خویش زمانی و وقت را اختصاص دهد تا نماز خویش را بدون عجله و شتاب و اضطراب انجام دهد .

البته همان گونه که در تعلیمات شرعی آمده است ، نماز را باید در وقت فضیلت ، یعنی همان اول وقت برپا نماید . این که برخی از اشخاص برای نماز وقت معینی ندارند و فرصت نماز را تلف میکنند ، دلیل آشکاری بر بی توجهی آنها نسبت به نماز است ، گویا نماز عاملی است که خارج از پروگرام زندگی او قرار دارد و چون از کارهای دیگر فارغ می شوند ، ابتدا با کراهت به سوی آن می روند و سپس شتاب زده آن را ادا می کنند . روشن است که چنین نمازی با افکار پریشان ، خاطری آشفته و بدون حضور قلب تنها در خم و راست شدن خلاصه می شود . این تجربه ها به خوبی نشان می دهد که چرا وقت نماز در تعلیمات اسلامی بسیار مهم معرفی گردیده است .

فراغت قلب برای ادای نماز:

همانطوریکه ما برای نماز وقت کافی را در نظر میگیریم ، در جنب آن باید جای و مقام مهمی را برای نماز در قلب خویش ایجاد نمایم چون که محل خشوع در قلب بوده و خشوع حقیقی در قلب حاصل میشود .

عزم و اراده و مجاهدت برای نماز:

تا اراده و عزم بر فعل و ترک عملی تعلق نگیرد حرکتی انجام نمی شود . برای حضور قلب در نماز لازم است عزم و تصمیم جدی اتخاذ شود ، سپس باید بر این خواستن ، مداومت و مراقبت اصرار ورزید .

احساس نیاز برای نماز:

قبل از همه باید گفت که : نماز ، یک نیاز انسانی است : هر وقت که انسان احساس احتیاج و نیاز به عبادت پیدا کند با کمال اشتیاق به طرف آن می رود . خداوند متعال انسان را آفرید و نیروها و تواناییهایی به او بخشید و به حکم مخلوق بودنش در کنار این نیروها ، نیازهایی برای او قرار داد تا به وسیله آن نیروها بتواند نیازهایش را برطرف کرده ، خود را پیدا کند و مسیر رشد و تعالی خویش را بپیماید . نیازها و تواناییهای انسان به دو بخش جسمی و روحی تقسیم میشوند ، که به کارگرفتن صحیح نیروها و تأمین نیازها به شیوه درست و سالم ، وی را به مسیر رشد و رسیدن به درک حقیقت خویش و احساس آرامش می‌رساند . یکی از نیروها و تواناییهایی که در درون انسان قرار دارد ، « خداگرایی » و علاقه‌ی او برای ارتباط با اصل و مبدأ و آفریدگار خویش است . بنابراین یکی از نیازهای اصلی و اساسی انسان در بخش روحی و درونی ، ارتباط داشتن با خالق یکتا است ، طوریکه در این ارتباط ، او را تسبیح و تقدیس و تمجید

گویند. یکی از راه‌کارها و روش‌هایی که شریعت الهی بر آن تأکید کرده و اصلی مهم در تعالی درونی انسانها و برقراری ارتباط با آفریدگار و پروردگار جهانیان می‌باشد، نماز است. نماز راه ارتباطی است که زمین و آسمان‌ها را درنوردیده و بنده را به خالق آسمان‌ها و زمین وصل می‌کند. «انسان به مقتضای آن‌که بر فطرت الهی آفریده شده و سرشت او با سرشت خدایی عجین شده است، دارای فطرتی کمال‌جو و خداخواه است و همواره به دنبال یافتن کمال مطلوبی برای کرنش و نیایش و ابراز نیازهای خود می‌باشد.

نماز متعالی‌ترین شکل نیایش و کامل‌ترین شیوه‌ی بیان نیاز به درگاه ایزد بی‌نیاز است». در حقیقت نماز راهی است که انسان به وسیله آن با خالق اش ارتباط برقرار نموده و نیازش به خداگرایی و ارتباط با خالق را به این شیوه پاسخ دهد. نماز نمی‌گذرد که حقیقت وجود نمازگزار به افسردگی گراید و رکود و سکون و سکوت بپذیرد. نماز نمی‌گذارد آن «فطرت خدایی» انسان، زیر روزگار زندگی دفن و خفه شود. نماز فطرت را بیدار می‌کند.

بنابراین کسی که از نماز دوری می‌کند در حقیقت نسبت به روح و روان خویش بی‌توجه بوده و از تأمین نیاز ارتباط با آفریدگار، ناتوان است و در این صورت است که استرس و اضطراب و نگرانی در زندگی او ریشه می‌دواند و آرامش واقعی را احساس نمی‌کند. نماز روح انسان‌ها را به مبدأ هستی‌بخش مرتبط و متصل می‌کند و با این ارتباط، روح و جان انسان را زنده، بانشاط و آرام می‌سازد و او را برای انجام سایر تکالیف و وظایف فردی و اجتماعی آماده می‌کند.

تلقین مهم شمردن نماز در قلب :

اگر بخواهیم در نماز حضور قلب کامل پیدا کنیم باید اهمیت عبادت را به قلب تفهیم و تلقین کنیم. فهم نماز به هر اندازه که در نظر نمازگزار مهم جلوه کند به همان تناسب توجه و حضور قلب در نماز بیشتر به وجود می‌آید، و این یکی از امور فطری است.

قابل تذکر است که برخی علماء فراغت قلب را مهمتر از فراغت وقت در آوردن خشوع بشمار می‌آورند. فراغت قلب برای ادای نماز بدین معنی است که : نماز گزار درحین عبادت ، ذهن و قلب خود را از همه مشاغلها و هم و غم های دنیایی فارغ کند و توجه کامل قلب را از امور پراکنده و پریشانی خاطر منصرف نماید و تمامیت دل را معطوف به عبادت حق تعالی و مناجات با او منعطف کند.

آرام خواندن نماز :

در احادیثی متعددی از پیامبر صلی الله علیه وسلم روایت است که پیامبر اسلام در نماز از حرکتی به حرکت دیگری منتقل نمی شدند مگر اینکه تمام استخوانهایش به جای خودش بر می گشت.

وزمانیکه نماز با این شیوه خوانده شود ، تاثیر بسزای در ایجاد خشوع و خضوع بعمل می‌آورد .

رعایت آداب نماز:

غفلت نسبت به نماز به معنی سبکشمردن و بها ندادن و درک نکردن اذکار و معانی نماز است. برای رسیدن به قرب الهی و حضور قلب در نماز طوریکه در فوق بدان اشاره نمودیم ، در درجه اول باید نماز بزرگداشته و تعظیم شود.

تعظیم نماز دارای سه مرحله است، مرحله اول آداب نماز، مرحله دوم اسرار نماز و مرحله سوم آثار نماز است. تا انسان نسبت به آداب نماز شناخت کامل پیدا نکند قادر به فهم اسرار و آثار نماز نیست.

بنابراین برای رسیدن به معنای حقیقی نماز و خشوع کامل رعایت آداب نماز لازم است . آداب نماز برخی ظاهری و برخی باطنی است . آداب ظاهری که شکل اعمال نماز را مشخص می‌کند و موجب زینت نماز می‌شود عبارتند از : «طمائینه ، صوت و لحن ، مسواک زدن ، استعمال عطر ، پوشیدن مطهر و پاکیزه و ... » آداب باطنی ، مربوط به معانی و مفاهیم و اسرار نماز است . نمازگزار باید علاوه بر رعایت آداب ظاهری به آداب باطنی نیز توجه کند که حضور قلب واقعی در اثر توجه به این آداب است . رعایت آداب ظاهری نیز مقدمه ای برای رسیدن به این مرحله است . آداب باطنی نماز عبارتند از : نشاط ، اخلاص ، گریه از خوف خدا و خشوع.

یاد مرگ در نماز:

یاد مرگ به این معنا نیست که انسان در زندگی صرفاً مرده زیاد ببیند بلکه یاد مرگ شیوه خاص خود را دارد . راه درست یاد مرگ در این است که انسان در روز چند دقیقه مرگ خود را برابر چشمان خویش مجسم کند.

نباید فراموش کرد که برای صیقل دادن قلب مرگ را یادآوری کنیم اگر بتوانیم دقایقی با خود خلوت کرده و حالات بی‌کسی و تنهایی خود بعد از مرگ را تصور کنیم قلبمان نورانی می‌شود. بیاد آوردن مرگ در نماز از جمله عوامل است که به حضور بیشتر قلب در نماز تاثیر بسزایی دارد . در حدیثی از رسول الله صلی الله علیه و سلم روایت است : « در نماز مرگ را بیاد آورید سزاوارتر است که نمازش بهتر باشد و انسان طوری نماز بخواند که بعد از این نمی‌تواند نماز دیگری را بخواند » باور کند که هر لحظه امکان وقوع مرگ ممکن و میسر و غیر ممکن نیست و شاید هم « این نماز » نماز آخر و نماز وداع شما باشد .

تدبر و تفکر در اوراد و اذکار نماز:

تدبر و تفکر ورزیدن در اذکار و اوراد نماز و فهم درست آنها یکی دیگر از اسباب ایجاد خشوع و حضور قلب در نماز است . پروردگار با عظمت ما در جمله سایر عبادت ، نماز را از

بهترین ، مقبولترین عبادت معرفی داشته است ، و باز در نماز بهترین حالت بنده خویش زمانی معرفی داشته است که بنده در حال سجده به در بار الهی قرار گیرد .
سجده با تمکین عامل بی نهایت عمده در خشوع نماز بشمار میرود .

ام المومنین حضرت بی بی عایشه رضی الله عنها می گویند پیامبر صلی الله علیه وسلم زمانی که نماز می خواندند سرشان بطور خاشعانه پایین می آوردند و به زمین نگاه می نمودند و زمانی که برای تشهد می نشستند به انگشتان که در حال حرکت دادن بود نگاه می کردند چنانچه که این مسئله از پیامبر صلی الله علیه وسلم به احادیثی متواتری به اثبات رسیده است .
امام ابن القیم در کتاب الفوائد خویش مینویسد :
«بنده را دو بار ایستادن در برابر خدا هست، یکی هنگام نماز و دیگری ایستادن در برابر او در روز قیامت برای محاسبه و بازخواست. کسی که در ایستگاه اول به خوبی ظاهر شود و موجبات رضای الله را فراهم سازد بصورت قطع در ایستگاه دوم نیز سربلند خواهد ایستاد و حساب بر وی آسان خواهد گشت.
اما آنعه اشخاصیکه در ایستگاه اول سستی ورزد و حق آنرا به خوبی ادا ننماید بی شک در ایستگاه دوم بروی سخت گرفته خواهد شد.»

خداوند متعال می فرماید: «ومن الليل فاسجد له وسبحه ليلاً طويلاً» (سوره المزل آیات 26 و 27) (در شب هنگام برای او سجده ببر و در شب طولانی او را تسبیح و ثنا گو).
بنا بر این بر نماز گزار لازم است حق این موقف به خوبی ادا شود و خضوع و فروتنی لازم از باب اجلال و تعظیم خداوند (عز وجل) از خود نشان داده شود و در هر نمازی که بنده ی خدا اقامه می کند چنین احساس کند که این آخرین نمازش خواهد بود ، که برای خدا بجا می آورد هرگاه چنین شعور و احساسی در دل مسلمان قرار گرفت قطعاً نمازی پر از خشوع و تواضع برای خدا اقامه خواهد کرد.

امام احمد از ابو ایوب انصاری روایت می کند که :
مردی نزد رسول الله صلی الله علیه وسلم آمد و عرض کرد، ای رسول خدا مرا موعظه ی کوتاه و مفید بده .
رسول صلی الله علیه وسلم فرمود: «اذا قمت في صلاتك فصل صلاة مودع ولا تكلم بكلام تعذر منه غدا واجمع اليأس مما في ایدی الناس» (هرگاه به اقامه ی نمازت برخاستی آنرا چنین اقامه کن گویی آخرین نماز است و داری برای همیشه با آن وداع می گویی و هرگز سخنی بر زبان نیاور که بعداً از آن معذرت خواهی کنی و از هر آنچه که در اختیار دیگران است ناامید و مأیوس باش.) و این تفکر بوجود نمی آید مگر با پی بردن به معانی قرآن و احیاناً باعث جاری شدن اشک می شود.

در آیه 73 سوره فرقان آمده « وَالَّذِينَ إِذَا ذُكِّرُوا بِآيَاتِ رَبِّهِمْ لَمْ يَخْرُوا عَلَيْهَا ضُمًّا وَعُمْيَانًا »
(و کسانی که هنگامی که بوسیله قرآن پند داده شدند همانند

کران و نابینایان بدان نمی‌پردازند و گوش نمی‌دهند) هنگام قرائت آیات رحمت از الله طلب رحمت کنیم و هنگام آیات عذاب به الله پناه ببریم که این خود موجب تقویت خشوع در نماز می‌شود.

همچنان علماء آمین گفتن در ختم سوره فاتحه که در آن اجر بزرگی وجود دارد عامل خشوع و حضور قلب در نماز معرفی داشته‌اند، طوریکه رسول الله صلی الله علیه و سلم می‌فرمایند: (هنگامیکه امام آمین گفت شما هم آمین بگوئید، هرکس آمین او با آمین ملائکه همراه شود گناهان قبل‌که داشته‌آم‌زیده می‌شود) بروایت امام بخاری. و همچنین بعد از سمع الله لمن حمده، در جواب امام بگوئیم: «ربنا و لك الحمد» اجر زیادی دارد. عوامل در ایجاد خشوع و حضور قلب در نماز بحساب آورده‌اند.

قرائت در نماز:

قرائت در نماز بخصوص قرائت سوره فاتحه باید به ترتیل و شمرده شمرده قرائت گردد:

پروردگار با عظمت ما در (آیه 4 سوره مزمل) می‌فرمایند: «و رتل القرآن ترتیلاً» و رسول الله صلی الله علیه و سلم می‌فرمایند: (قرآن را با صدای خود زینت دهید همانا صدای زیبا به زیبایی قرآن می‌افزاید).

خواندن سوره‌ها و بخصوص خواندن سوره فاتحه، باعث می‌شود تا معنی آیات را بهتر بفهمیم و در معنی آن تدبر و تفکر نمایم، این امر ما را در ایجاد خشوع در نماز کمک میکند و این روش، روش نماز پیامبر اسلام نیز میباشد. (بروایت حاکم) بدانیم که الله تعالی در نماز به ما جواب می‌دهد: همانطور که الله در حدیث قدسی می‌فرمایند

(نماز را بین خود و بنده ام تقسیم نموده ام و برای بنده ام است آنچه که بخواهد هرگاه گفت:

«الحمد لله رب العالمین» ، الله می‌فرماید: بنده ام مرا ستایش نمود. هرگاه گفت: «الرحمن الرحیم» ، الله می‌فرماید: بنده ام ثنای مرا گفت. و هرگاه گفت: «مالک يوم الدين» ، الله می‌فرماید: بنده ام مرا تمجید نمود.

و هرگاه گفت: «ایاک نعبد و ایاک نستعین» ، الله می‌فرماید: این بین من و بنده ام است و برای بنده ام است هر چه بخواهد. و هرگاه گفت: «اهدنا الصراط المستقیم» ، صراط الذین انعمت علیهم غیر المغضوب علیهم و الضالین» ، الله می‌فرماید: این برای بنده ام است هر چه طلب نموده.

دعا و توسل:

یکی از راههای ایجاد حضور قلب، و خشوع در نماز دعا و درخواست حضور قلب از حق تعالی است نمازگزار پیش از نماز می‌بایست از پروردگار بخواهد که به او توفیق حضور قلب در عبادت را اعطا فرماید. این دعا علاوه بر آماده کردن روح نمازگزار

برای حضور قلب سبب جبران کاستی هایی می شود که در طول شبانه روز از او سرزده است.

گذاشتن ستره در نماز:

گذاشتن ستره وبخصوص ، نزدیک خواندن نماز به ستره از جمله عاملی مفید برای ایجاد خشوع در نماز بشمار میرود .
علماء میگویند که فواید نزدیک بودن به ستره : حواس انسان به چیزهای پشت ستره جلب نمی شود سد و مانعی برای عبور شیطان از جلوی نماز است و راه برای عبور مردم آزاد می شود و رسول الله صلی الله علیه و سلم می فرمایند: (هرگاه یکی از شما در برابر ستره نماز می خواند به ستره اش نزدیک شود تا شیطان نماز او را قطع نکند) (بروایت ابو داود)
اشاره به انگشت سبابه در تشهد:

پیامبر صلی الله علیه وسلم در مورد حکمت اشاره به انگشت سبابه در تشهد فرموده اند: « این برای شیطان سنگین تر از آهن است » و به انگشت سبابه خود اشاره نمودند .
اشاره با انگشت سبابه انسان را به وحدانیت الله یادآور می شود و این بزرگترین چیزی است که شیطان از آن بدش می آید . از شر شیطان به الله پناه می بریم .

تنوع قرائت آیات و اذکار در نماز :

نمازگزار با استفاده از این روش در جنب اینکه از عادت وسنت پیامبر صلی الله علیه وسلم در نماز متابعت بعمل میاورد ، از جانب دیگر تنوع قرائت در حرکت واذکار عامل خوبی برای خشوع وحضور قلب در نماز بحساب می آید .
پروردگار با عظمت ما (در آیه 55 سوره اعراف) می فرمایند:»
ادْعُوا رَبَّكُمْ تَضَرُّعًا وَخُفْيَةً ..»

(پروردگار خود را فروتنانه و پنهانی به کمک بخوانید) و رسول الله صلی الله علیه وسلم می فرمایند : (نزدیکترین مکان بنده با پروردگارش سجده است پس در آنجا زیاد دعا کنید) (رواه مسلم .)

پایبند بودن به اذکار صحیح وارد شده از پیامبر صلی الله علیه وسلم بعد از نماز :

این اذکار باعث تثبیت اثر خشوع در قلب و بقای برکت نماز می شود و تمام موانع که باعث از بین رفتن خشوع یا کمرنگ شدن آن میگردد ، از بین میبرد .

نخواندن نماز در لباس که تصویر دارد :

مسلمان باید حد اعظمی کوشش بعمل آرد تا در لباسی که در آن رسامی و تصویر وجود داشته باشد نباید نماز خواند . در حدیثی از بی بی عائشه رضی الله عنه روایت است که پیامبر صلی الله علیه وسلم در لباسی که دارای طرح و نوشته هایی بود نماز خواندند ، نوشته ها و طرح لباس ایشان را مشغول کرد و بعد از نماز گفتند این لباسها را به نزد ابی جهم بن حذیفه ببرید و در عوض آن لباس ساده و بدون نقش بیاورید چون این لباس مرا

در نماز مشغول ساخت) . (بروایت امام مسلم) .
همچنان زمانیکه غذا آماده است و یا اشتها خوردن غذا داشته باشیم نماز را بعد از غذا در صورتیکه وقت نماز سپری نگردد به تعویق اندازیم . در حدیثی پیامبر صلی الله علیه وسلم فرموده اند : « با حاضر شدن غذا نمازی وجود ندارد » (بروایت امام مسلم رحمه الله) .

همچنان دستور دین مقدس اسلام همین است اگر انسان در حالی باشد که : ادرار یا مدفوع داشته باشد نباید نماز بخواند زیر ا پیامبر صلی الله علیه وسلم میفرمایند : « هرگاه غذا آماده باشد و یا دو چیز نجس فشار آورده باشد ، نمازی وجود ندارد . (بروایت امام مسلم رحمه الله) .

خواننده محترم !

در همه ای از حالات که در فوق تذکر رفت از جمله حالتی میباشد که خشوع نماز را از بین می برد و یا خشوع را گمرنگ می سازد .

ذکر دائم الله:

یکی از راههای حضور قلب و ایجاد فضای خشوع ، ذکر همیشگی الله است ، یعنی نمازگزار در طول روز در خارج از نماز نیز به یاد خدا باشد و این ممکن نخواهد بود مگر آنکه نمازگزار با یاد خدا ، اعمال صالح را فراروی خود قرار دهد . چطور ممکن است قلبی که در طول شبانه روز از یاد خدا غافل بوده به یکباره در هنگام نماز تغییر جهت داده و از گرایش های دنیوی خارج شود . چنین قلبی هرگز به مرحله حضور کامل نخواهد رسید و مصداق نمازگزاری می شود که با غفلت از روح نماز ، « صلوه ساهون » را بجا می آورد و از ستم ابایی نخواهد داشت .

ولی قلبی که همواره به یاد خداست ، با تمام وجود در هنگام نماز محضر خداوند را درک می کند .

- جایگاه خشوع ، قلب است و نباید انتظار داشت که خشوع در مدت یک شبانه روز در قلب به وجود آید ، بلکه پیدایش آن نیاز به تمرین و ممارست پیوسته دارد .

- در طول روز و در هر ساعت گر چه در یک دقیقه باشد ، خدای عز و جل را ذکر کنیم ، چون کسی که قلبش در طول روز از ذکر خدا غافل بوده ، مشکل است که به یک بار در نماز به خشوع بگراید . بنابر این ، ذکر خدا در طول روز ، از مقدمات پیدایش خشوع در قلب می باشد .

- برای گزاردن هر نماز وضوءی مجدد بگیریم و از خدا بخواهیم که قلبمان را پاک و پیراسته سازد ، همان طور که بدنمان را پاک ساخت و از او در خواست کنیم تا قلبی خاشع به ما عنایت فرماید .

سجده کردن در سجده تلاوت:

الله تعالی در (آیه ۱۰۹ سوره اسراء) می فرمایند « و یخرون للذقان یبکون و یزیدهم خشوعا » (و برچهره ها سجده می کنند و

می‌گیرند و بر تواضع آنان می‌افزاید) و همچنین در آیه 58 مریم می‌فرمایند «... اِذَا تَتْلَىٰ عَلَيْهِمْ آيَاتُ الرَّحْمَنِ خَرَوْا سُجَّدًا وَبُكِيًّا»، (هر زمان که آیات الله مهربان بر آنان تلاوت می‌شد سجده کنان و گریان به خاک می‌افتادند.) رسول الله صلی الله علیه وسلم می‌فرمایند: (زمانیکه ابن آدم آیه سجده بخواند و سجده نماید شیطان خود را دور می‌گیرد و گریه میکند و می‌گوید وای بر من، فرزند آدم به سجده امر شد و سجده نمود و بهشت برای اوست، من به سجده امر شدم و خودداری کردم و آتش برای من است) (بروایت امام مسلم رحمه الله) بنا رعایت سجده تلاوت در داخل نماز عامل قوی در ایجاد خشوع بشمار می‌آید

اعوذ بالله گفتن در نماز:

اعوذ بالله گفتن و از شر شیطان به الله پناه بردن عامل بهتر و موثرتری در ایجاد روحیه خشوع در نماز است.

شیطان دشمن ماست، شیطانی قسم نموده است که از دشمنی خود با ما دست برد ندارد، دشمنی شیطان زمانی به اوج خود میرسد زمانیکه انسان میخواهد که به نماز ایستاده شود. با آغاز بنده به نماز فعالیت‌های شیطان تشدید می‌یابد، و همه تلاش و سعی خود را بخرچ میدهد که روحیه، خشوع و خضوع در نماز را از ما بگیرد، شیطان به منزله راهزنی است که می‌خواهد مانع و قطع‌کننده این مسیر شود اما بنده عبادتکار با استفاده از صبر و اذکار وارد شده از پیامبر صلی الله علیه وسلم از کید و مکر شیطان در امان می‌ماند.

دفع و سواس شیطان:

طوری‌که در فوق یاد آور شدیم که شیطان دشمن قسم خورده انسان است، و همیشه میکوشد تا انسان را در تشویش، اضطراب و سواس نگاه دارد. فعالیت جد و جهد شیطان همیشه در فریب انسان بوده، ولی زمانی این کوشش‌ها به اوج خود میرسد که مومن مسلمان به دربار پروردگار به نماز ایستاده میشود. پس بر نمازگزار واجب است بنابر قوت که الله نصیب اش گردانیده، توجه اساسی خویش را به نماز و مقام با عظمتش گردانیده و تشویش و اضطراب را از خود دور نگاه داشته و با اطمینان و آرامش و بصیرت کامل نماز خویش را به خشوع کامل و حضور قلب بجا آورد.

در حدیثی آمده است زمانیکه رسول الله صلی الله علیه و آله و سلم شخصی را دید که نمازش را نادرست و بدون طمأنینه می‌خواند دستور داد تا نمازش را تکرار نماید و به او گفت: «إِذَا قُمْتَ إِلَى الصَّلَاةِ فَاسْبِغِ الوُضُوءَ، ثُمَّ اسْتَقْبِلِ الْقِبْلَةَ فَكَبِّرْ، ثُمَّ اقْرَأْ مَا تيسَّرَ مَعَكَ مِنَ الْقُرْآنِ، ثُمَّ ارْكَعْ حَتَّى تَطْمَئِنَّ رَاكِعًا، ثُمَّ ارْفَعْ حَتَّى تَعْدِلَ قَائِمًا، ثُمَّ اسْجُدْ حَتَّى تَطْمَئِنَّ سَاجِدًا، ثُمَّ ارْفَعْ حَتَّى تَطْمَئِنَّ جَالِسًا، ثُمَّ افْعَلْ ذَلِكَ فِي صَلَاتِكَ كُلِّهَا». «هر گاه به

نماز بلند شوی وضوءی کامل بگیر، سپس رو به قبله کن و تکبیر بگو، سپس آنچه از قرآن که برایت ممکن باشد بخوان، آنگاه به رکوع برو تا اینکه در حالت رکوع بدنت بیحرکت و آرام گردد، سپس از رکوع بلند شو تا اینکه در حالت ایستادن راست و بیحرکت شوی، آنگاه سجده را به جا آور تا اینکه در حالت سجده آرام و بیحرکت شوی، سپس سرت را از سجده بردار تا اینکه به حالت نشسته آرام بگیری، سپس این عمل را در تمام رکعت‌های نمازت انجام بده».

اگر نماز گزار در نماز احساس کند که در برابر الله تعالی ایستاده و با او مشغول مناجات هست، این احساس او را به خشوع و خضوع در نماز وا می‌دارد و باعث می‌شود که شیطان از او فاصله گرفته و از وسوسه‌های او در امان بماند. هرگاه وسوسه‌های شیطانی در نماز بر نماز گزار غالب گردد، بر نماز گزار بطرف دست چپ خویش بدون لعب دهن تف کند. و سه بار از شیطان ملعون به الله پناه ببرد «سه بار اعوذ بالله من الشیطان الرجیم بگو» رسول الله صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ به برخی صحابه که زمانیکه به چنین مشکل و وسواس مواجه می‌شوند برایشان همین راهنمایی مینمودند. ناگفته نباید گذاشت دین اسلام دین اسانی است و در همه امور بخصوص در عبادات راه میانه و اعتدال را در پیش گرفته، برای پیروان خویش امر فرموده اند، که اگر باز هم نماز دچار وسواس گردد، و در نماز شک واقع شود نباید به اعاده نماز مبادرت کند بلکه اگر موجبات سجده‌ی سهو پیش بیاید لازم است که آنرا به انجام برساند.

صاف کردن سجده‌گاه از سنگ ریزه ها :

در حدیثی از امام بخاری رحمه الله از معیقب رضی الله عنه روایت نموده، آمده است که پیامبر صلی الله علیه وسلم مردی که موقع سجده نمودن خاک را صاف می‌نمود گفتند: «اگر اینکار می‌کنی یکبار کافیست» علت نهی در اینجا بخاطر محافظت بر خشوع نماز است چون زیادی حرکات موجب کم شدن خشوع می‌گردد. و بهتر است، اگر محل سجده نیاز به صاف و درست شدن دارد قبل از نماز آنرا صاف و پاک و هموار نماید.

عدم قرائت تلاوت به آواز بلند:

قرائت تلاوت قرآن عظیم الشان به آواز بلند در نماز موجب ایجاد مزاحمت و تشویش برای دیگران میشود طوری که در حدیثی پیامبر صلی الله علیه وسلم مسلمانان را از این عمل در حذر داشته است میفرماید: «همانا هر کدام از شما با پروردگارش در مناجات است، مزاحم همدیگر نشوید و در قرائت صدای خود را بر همدیگر بالا نبرید یا گفتند در نماز.» (بروایت ابوداود رحمه الله)

عدم چرخ دادن روی به اینطرف و آنطرف:

در حدیثی که ابودر رضی الله عنه روایت گردیده است آمده است: (در نماز به استمرار الله مقابل بنده است تا زمانی که بنده روی

خود را چرخ ندهد پس زمانی که روی خود را چرخ داد الله از او روی می گرداند) از رسول الله صلی الله علیه وسلم در مورد گرداندن صورت در نماز سؤال شد فرمودند : (اختلاسی است که شیطان از نماز بنده اختلاس می کند .) بروایت امام بخاری رحمه الله.

نگاه کردن به آسمان در وقت نماز:

نمازگزار در نماز حداعظمی کوشش بعمل آورد تا در نماز آرامش لازمی را داشته باشد و از حرکت های که از جنس نماز نیست جدا خود داری نماید . و از گردانیدن روی خویش در وقت نماز این طرف و آنطرف پر هیز نماید .

همچنان نماز گزار در وقت نماز وبخصوص بعد از بالاشدن از رکوع به طرف آسمان نگاه ننماید . پیامبر صلی الله علیه وسلم از این عمل شدیدآ نهی فرموده ، طوریکه میفرماید : « زمانی که در نماز هستید روی خود را به آسمان نکنید » (بروایت امام احمد رحمه الله)

تا جایی که به شدت نهی می کنند و می گویند : (از این کار دست برمی دارید یا اینکه بینایتان را از دست بدهید .) (بروایت امام بخاری رحمه الله .)

انداختن لعب دهن:

انداختن لعب دهن در وقت نماز درپیش روی با روحیه و آداب خشوع سخت در تناقض بوده و این عمل در برابر الله از ادب بدور می باشد .

پیامبر می فرمایند : « هر گاه شما نماز می خواندید در پیش روی خود لعب دهن خود نیاندازید چون در حال نماز الله در برابر شما است » (بروایت امام بخاری رحمه الله .)

همچنان پیامبر صلی الله علیه وسلم مسلمانان را در وقت نماز از کشیدن فازه منع نموده طوریکه میفرماید : « هرگاه یکی از در صورت که ممکن باشد از کشیدن فازه جلوگیری کنید چون شیطان داخل دهن تان می شود) (بروایت امام مسلم رحمه الله .) پیامبر اسلام نمازگزاران را از خواندن نماز به دهان پوشانده منع فرموده است : (ابو داود) .

همچنان پیامبر صلی الله علیه وسلم نمازگزاران را از تشبیه نمودن به حیوانات بخصوص از سه چیز منع فرموده است : « از نوک زدن مانند زاغ (سریع نماز خواندن) ، شکل خوابیدن حیوان درنده ،

(در سجده دو ساعد بر روی زمین پهن کردن) ، و عادت کردن به یک جای خاص در مسجد که فضیلتی در آن نباشد مثل شتر که برای خوابیدن ، همیشه به یک جای خاص عادت می کند و جای خود را تغییر نمی دهد .

درک وفهم فواید خشوع در نماز:

یکی از عوامل که ایجاد خشوع بی نهایت مفید وموثر درک وفهم مفهوم « خشوع » میباشد . از جمله راه درست درک کردن

فوائد خشوع در نماز میتوان به این حدیثی پیامبر صلی الله علیه وسلم اشاره نمود: «شخص مسلمانی که هنگام نمازهای واجب خوب وضوء بگیرد و در نماز خشوع و رکوع خوبی داشته باشد موجب بخشیده شدن گناهانش بجز گناهان کبیره او می گردد و در تمام عصور چنین است» (بروایت امام مسلم).

نماز در فضای بندگی:

بندگی رکن اصلی و گوهر تمامی عبادت است و هدف از خلقت انسان چنین تعیین می شود. بندگی رنگ دیگری به عبادت می بخشد و بینش انسان را نسبت به عبادت تغییر می دهد. بندگی یعنی احساس و اظهار بندگی، خدا را مالک همه چیز دانستن، راضی به رضای خدا بودن، خدا محوری، خود فراموشی و پسندیدن آنچه خدا می پسندد. قرار گرفتن در فضای بندگی موجب می شود عبادت انسان در سمت واقعی اش صورت گیرد.

تأمل و تفکر در روش گذشتگان در نماز:

تأمل و تفکر در زندگی گذشتگان نیک احوال یاران گرامی رسول الله صلی الله علیه وسلم و سلف صالح در نماز ما که در برابر نماز چه حالتی داشته اند به ماکم میکند تا ما با استفاده از روش آنان در نماز خویش حالت خشوع و خضوع را ایجاد نمایم.

در روایت آمده است:

زمانیکه حضرت علی بن ابی طالب رضی الله عنه وقت نماز فرا میرسید، می لرزیدند و رنگ رخسارشان تغییر می کرد، به ایشان گفته شد شما را چه شده است؟ گفتند: به الله قسم وقت نماز رسیده و وقت ادای امانتی است که الله تعالی به کوهها عرضه نمود اما آنها نتوانستند آن را حمل کنند
ابن تیمیه (رح) در این زمینه گوید:

«مسلم بن یسار در مسجد نماز می خواند، در همان حال گوشه ای از مسجد فرو ریخت مردم از جای خود برخاستند و فرار کردند او که در نماز بود اصلاً متوجه قضیه نشد!؟
عبد الله بن زبیر (رض) در سجده بود که منجنیقی گوشه ای از پیراهن وی را سوزاند ولی او از جای خود تکان نخورد و سر بلند نکرد.

خطاب به عامر بن قیس گفتند: آیا به هنگام نماز چیزی با نفس خود زمزمه می کنی؟ گفت آیا چیزی محبوبتر از نماز در نزد من وجود دارد تا نفس خود را بدان مشغول گردانم و آنرا با نفس خود زمزمه کنم؟ گفتند نه، لیکن بعضی اوقات تفکر در باره ی خانواده و اولاد ما را به خود مشغول می کند.

گفت: اگر سر نیزه ها را در بدنم فرو ببرند نزد من محبوبتر است از اینکه دل خود را در هنگام نماز به همچون چیزهای مشغول بدارم.

سعد بن معاذ گفت: سه خصلت دارم، اما کاش همیشه داشتم:

در نماز به چیزی نمی‌اندیشم: اگر حدیثی از پیامبر صلی الله علیه وسلم بشنوم، در درستی آن شک و شبهه‌ای به خود راه نمی‌دهم.

وقتی همراه جنازه‌ای هستم چیزی به جز آنچه که خود می‌خوانم و دعاهایی که دیگران به زبان می‌آورند، به ذهنم خطور نمی‌کند؛ یعنی کاملاً حضور قلب داشتند الفتاوی لابن تیمیه (605/22) و حاتم رحمه الله گفت: در اوقات نماز برمی‌خیزم و با خشیت به سوی نماز می‌شتابم و با نیتی پاک نماز می‌خوانم و «الله اکبر» را در کمال عظمت و بزرگی می‌گویم و با ترتیل تأمل و تفکر قرآن می‌خوانم و در کمال فروتنی به رکوع می‌روم و تشهد را با خضوع به اتمام می‌رسانم و با نیت خارج شدن از نماز سلام می‌دهم و با کمال اخلاص آن را تمام می‌کنم، و باز به خود برمی‌گردم و می‌ترسم که از من پذیرفته نشود و مقبول خداوند نباشد و تا زنده‌ام بر نماز محافظت می‌کنم و آن را پاس می‌دارم (کتاب خشوع فی صلاة 27-28).

ابوبکر الصبغی رحمه الله گفت: دو امام، یعنی ابوحاتم رازی و محمد بن نصر المروزی را دیدم و از شنیدن صدای آنها لذت بردم و هیچ‌کسی را همانند آنها ندیدم و صدایی مثل صدای آنها را نشنیده‌ام. هیچ‌کسی را ندیدم که زیباتر از محمد بن نصر نماز بخواند؛ زنبور بر پیشانی وی می‌نشست و پیشانی او را زخمی می‌کرد اما کوچکترین حرکتی نمی‌کرد. محمد بن یعقوب اصرم گفت:

هیچ نمازی از نماز محمد بن نصر زیباتر نبود، پشه‌ها بر گوش وی جمع می‌شدند ولی آنها را از خود دور نمی‌کرد و زیبایی نماز، خشوع و فروتنی او شگفت‌آور بود؛ چانه‌اش را بر سینه می‌نهاد و همانند چوبی خشک می‌ایستاد (کتاب تعظیم قدر الصلاة)

شیخ الاسلام ابن تیمیه - رحمه الله - وقتی به نماز می‌ایستاد بدنش چنان می‌لرزید که گاه به راست یا چپ متمایل می‌شد.

حکم خشوع در نماز:

در مورد اینکه خشوع در نماز (واجب است ، یا سنت است یا مستحب) نظریات مختلفی در نزد علمای اسلام وجود دارد، تعدادی از علمای بزرگوار اسلام از جمله امام نووی و حافظ ابن حجر بدین باور اند که خشوع در نماز از جمله ی مستحبات و سنت است، ولی تعداد از علماء از جمله امام غزالی در «احیاء» و ابن حامد از اصحاب امام احمد و امام ابن تیمیه گفته اند که خشوع در نماز واجب است.

دلایل علماء که قایل بروجوب خشوع در نماز اند:

علمای که قایل بروجوب خشوع در نماز اند به (آیه : 82 سوره نساء) استدلال مینمایند : «أَفَلَا يَتَذَبَّرُونَ الْقُرْآنَ» (آیا در آیات قرآن نمی‌اندیشند؟) و می‌گویند که اندیشیدن و تدبر در قرآن بدون تمرکز بر معنای آن متصور نخواهد بود.

و می فرماید: «أَقِمِ الصَّلَاةَ لِذِكْرِي» (سوره طه 14). «نماز را برای یاد و ذکر من بپادار». و غفلت و عدم خشوع با ذکر و یاد خدا در تضاد است، و لذا می فرماید: «وَلَا تَكُنْ مِنَ الْغَافِلِينَ» (سوره اعراف آیه 205). و از جمله ی غافلان مباش. یعنی: از غافلان ذکر و یاد خدای عزوجل و از غافلان قرائت در نماز نباش. از طرفی مقصود اصلی نماز تلفظ آیات و اذکار و ادعیه ی داخل آن نیست، بلکه مقصود حقیقی معانی آنها هستند، و اگر نمازگزار معانی الفاظی را که بر زبان می آورد، درک نکند و در آنها فرو نرود، مقصود اصلی نماز را ترک گفته است. و از پیامبر صلی الله علیه وسلم روایت شده که ایشان فرمودند: «إِنَّ الْعَبْدَ لِيَصِلَى الصَّلَاةَ لَا يَكْتَبُ لَهُ سِدْسُهَا وَلَا عَشْرُهَا، وَإِنَّمَا يَكْتَبُ لِلْعَبْدِ مِنْ صَلَاتِهِ مَا عَقَلَ مِنْهَا».

یعنی: هرگاه بنده نماز می خواند برای او نه یک ششم آن و نه یک دهم آن نوشته نمی شود، و بلکه برای بنده آن مقدار از نمازش نوشته می شود که به آن توجه کرده است. روایت ابوداود و نسائی و ابن حبان از حدیث عمار بن یاسر. و نیز از معاذ ابن جبل رضی الله عنه روایت است که گفت: «من عرف من علی یمینه و شماله متعمداً و هو فی الصلاة فلا صلاة له». هر کس در نماز از روی عمد بفهمد چه کسی در طرف راست و چپش قرار گرفته نماز او نماز نیست. إحياء علوم الدین: کتاب أَسْرَارِ الصَّلَاةِ وَمَهْمَاتِهَا.

و حسن بصری رحمه الله می فرماید: «كل صلاة لا يحضر فيها القلب فهي إلى العقوبة أسرع». هر نمازی که در آن حضور قلب وجود نداشته باشد، پس بزودی عقوبت خواهد دید. مرجع سابق، و در «بداية الهداية».

و عبد الواحد بن زید می گوید: «علماء اجماع کرده اند بر اینکه چیزی نصیب بنده ی نمازگزار نخواهد شد بجز آن مقدار که در آن توجه داشته است». إحياء علوم الدین (1/161). و شیخ الاسلام ابن تیمیه رحمه الله در «مجموع فتاوی» چنین می گوید: «خداوند در قرآن می فرماید: «وَاسْتَعِينُوا بِالصَّبْرِ وَالصَّلَاةِ وَإِنَّهَا لَكَبِيرَةٌ إِلَّا عَلَى الْخَاشِعِينَ» (سوره بقره آیه 45). «و از صبر و از نماز یاری جویید و برآستی که نماز جز برای خاشعان، گران و دشوار است»، و این فرمودی الله تعالی مقتضای سرزنش غیرخشوع کنندگان است، از سویی سرزنش جز به سبب ترک واجب یا انجام عمل حرامی نخواهد بود، پس از آنجاییکه غیر خاشعین مورد سرزنش واقع شده اند نتیجتاً این امر دلالت بر وجوب خشوع در عبادت است، و همچنین این فرموده ی الله تعالی دلیل بر وجوب خشوع است: «قَدْ أَفْلَحَ الْمُؤْمِنُونَ * الَّذِينَ هُمْ فِي صَلَاتِهِمْ خَاشِعُونَ - تا جاییکه می فرماید: - أُولَئِكَ هُمُ الْوَارِثُونَ * الَّذِينَ يَرْتُونَ الْفِرْدَوْسَ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ» مؤمنون: 10-11. «برآستی که مؤمنان رستگار شدند کسانی که در نمازشان خاشعند.. آنان وارثان هستند، همان کسانی که جنت را به ارث می برند و جاودانه در آن ماندگارند». خداوند متعال خبر داده که آنها (خاشعان) جنت را به ارث می برند و این مقتضای این حقیقت است که غیر آنها فردوس را به ارث نخواهند برد، و این دلالت بر وجوب این خصلت

دارد، و اگر مستحب می بود می بایست فردوس بدون آن به ارث می رسید، زیرا جنت بوسیله ی انجام عمل واجبات بدست می آید نه مستحبات، و به همین خاطر چیزی در مورد این خصلت ذکر نمی شود مگر آنکه واجب باشد..

بنابراین خشوع در نماز واجب است و این متضمن سکون، آرامش و تواضع است، و کسی که در سجده بمانند زاغ منقار می زند (یعنی کسی که به سجده می رود و بدون سکون از آن بر می گردد و باز با سرعت به سجده ی دوم می رود، بدون آنکه آرامش و سکونی در سجده و جلوس بین آنها داشته باشد) و نیز کسی که هنوز از رکوع بلند نشده به سجود می رود خاشع نیست، و در نمازش آرامش و سکون نگرفته، زیرا سکون یعنی طمأنینه و کسی که طمأنینه نداشته باشد سکون و آرامش ندارد و کسی که سکون نداشته باشد در رکوع و سجودش خشوع نخواهد داشت و کسی که خاشع نباشد گناهکار و عاصی است.. و دلیل (دیگر) بر واجب بودن خشوع در نماز اینست که پیامبر صلی الله علیه وسلم کسی را که در نماز به آسمان می کرد و از خود حرکات اضافی انجام می دهد هشدار و سرزنش کرده است، زیرا این اعمال با خشوع در نماز منافات دارند». مجموع الفتاوی (558-553/22).

دلایل علماء که قایل بر سنت بودن خشوع در نماز اند:

هر چند که پیامبر صلی الله علیه وسلم فرموده اند: «إن العبد لينصرف من الصلاة ولم يكتب له إلا نصفها، ثبورها، ربعها، حتى بلغ عشرها» «همانا بنده از نماز فارغ می شود در حالیکه برایش جز نصف، یا یک سوم، یا یک چهارم و یا تا آنکه به یک دهم برسد، نوشته نمی شود»، ولی با این وجود ایشان به کسی که در نمازش دچار سهوی می شود امر نموده تا سجده ی سهو ببرد ولی وی را به تکرار نماز امر نکرده است. و نیز از پیامبر صلی الله علیه وسلم ثابت شده است که ایشان فرمودند: «إذا أذن المؤذن بالصلاة أدبر الشيطان وله ضراط، حتى لا يسمع التأذين، فإذا قضى التأذين أقبل، فإذا ثوب بالصلاة أدبر، فإذا قضى التثويب أقبل، حتى يخطر بين المرء ونفسه، يقول: أذكر كذا.. أذكر كذا، ما لم يكن يذكر، حتى يظل لا يدرى كم صلى، فإذا وجد أحدكم ذلك فليسجد سجدتين وهو جالس». بخاری (573) و مسلم (582).

یعنی: «هرگاه برای نماز، آذان داده می شود، شیطان فرار می کند و از عقب خود، هوا خارج می کند تا صدای آذان را نشنود. و هرگاه آذان تمام شد، برمی گردد، و اگر اقامه گفته شد باز فرار می کند، و دوباره پس از اتمام آن، بر می گردد تا نمازگزاران را دچار وسوسه کند و می گوید: فلان مسئله و فلان مسئله و... را به خاطر بیاور، و همه ی آنچه را که فراموش کرده است به یادش می آورد و او را چنان سرگرم می کند که نداند چند رکعت خوانده است، پس هرگاه یکی از شما دچار چنین حالتی شد در آخر دو سجده ی سهو ببرد».

می بینیم که پیامبر صلی الله علیه وسلم در چنین نمازی که شیطان نمازگزار را در آن به غفلت می اندازد تا جاییکه نمی داند

چند رکعت خوانده است، امر می کند تا دو سجده ی سهو بجای آورد ولی وی را به تکرار نماز امر نمی کند، و اگر واقعا ، چنانکه شما می گوئید ، نماز به سبب غفلت و عدم خشوع باطل شود، پس می بایست پیامبر صلی الله علیه وسلم نمازگزار را به تکرار نمازش امر می کردند. (نگاه کنید به: مدارج السالکین 1/ 112 و 528-530.)

همچنین فقها اجماع کرده اند که خشوع جزو شروط صحت نماز نیست. و امام نووی رحمه الله نیز اجماع علماء را مبنی بر اینکه خشوع واجب نیست نقل کرده است. (فتح الباری جلد: 2 صفحه: 226.) و لذا نتیجه می گیریم که خشوع واجب نیست، بلکه سنت و فضیلت است، چنانکه امام نووی در «المجموع» آورده است: «خشوع و خضوع در نماز و تدبر و توجه در قرائت و اذکار آن و آنچه که متعلق به نماز است و نیز دوری از افکاری که متعلق به آن نیست، (همگی) مستحب هستند، و اگر در چیزی غیر از نماز به تفکر پردازد و این افکار زیاد شوند، نمازش باطل نمی شود اما مکروه است، و تفاوتی ندارد که در امورات مباح فکر کند یا حرام مانند نوشیدن شراب و .. (و قولی که می گوید:) هرگاه تفکر کردن در سخن نفس زیاد شود، نماز باطل خواهد شد، قول مردود و شاذی است، چرا که اجماع نقل شده است که این امر نماز را باطل نمی کند، اما بر کراهت آن اتفاق نظر وجود دارد.» (المجموع جلد: 4 صفحه: 114.)

خواننده محترم!

نماز ، محکمترین رشته الفت بین بندگان و پروردگار با عظمت است و وای بر آنعده اسنانهای که از پیوند با صفای الهی جدا باشد و حیات و زندگی از نور این عبادت ، بی بهره بماند. نماز ، واقعیتی است که الله مهربان عشق و محبت از انسان خواسته و نورانیترین عمل در شبستان حیات بشر است. نماز ، ریسمان اتصالی است که همه هستی و موجودیت انسان را ، به ملکوت پیوند داده و مانند این منبع فیض ، برنامه ای بهتر برای ایجاد ارتباط بین بشر و حق مطلق نمی توان یافت. نماز ، برتر از همه عبادات ، منعکس کننده تمام واقعیتها ، منبع برکات و کلید گشاینده مشکلات و شستشو دهنده خطرات از قلب و نور و روح عارفان و خالصان است.

نماز ، مایه قرب الهی است که بدون آن ، جلب فیض خاص از پیشگاه با عزت ربوبی برای هیچکس امکان ندارد. نماز ، حقیقتی است که کیمیای حیات بدون آن بی سود است ، بیخبران از نماز بیخردانند و محرومان از این مقام اسیر دست شیطانند ، ثروتمندان بی نماز ، تهیدستند و فقیران با نماز ، ثروتمندان بزم وجودند.

نماز ، راهبر است که انجام آن وسیله قرب به داور و نسبت به عبادات دیگر همچون جوهر و در دنیا و آخرت ناصر و یاور و بر تمام خوبی ها مصدر و واجب بر جمله افراد بشر است.

ای خواهر و برادر!

بیاید نماز خویش را با تمام خشوع و خضوع بجاء اریم و از

خداوند بزرگ تمنا ء نمايم که : الهی بما توفیق خواندن نماز
با خشوع ، و خضوع و حضور قلب نصیب فرما . آمین یارب
العالمین

باب بیست و هشتم آیا تارک نماز واقعاً کافر است؟

خواننده محترم !

قبل از همه مبحث خویش را به طرح این سوال که آیا کسیکه
:بطور عمدی و دانسته نماز را ترک میکند حکم اش در دین مقدس
اسلام چیست ؟ آغاز میدارم .

آیا واقعاً انسانیکه دارایی چنین عقیده و فعلی باشد از دایره
اسلام خارج میگردد و در جمله کفار محسوب میشود ؟ در این
صورت آیا با او ارتباط و صله رحمی اخوت اسلامی جواز دارد و یا
خیر؟

پروردگار با عظمت ما در سوره (الماعون) می فرماید : «
فویل للمصلین الذین هم عن صلاتهم ساهون » یعنی : (وای بر
حال آن نماز گذارانی، که در گذاریدن نمازهایشان سستی می
نمایند.)

در این آیت کریمه پروردگار با عظمت ما حتی به آنعده
اشخاصیکه، که به نماز خواندن پابند نیستند و آن را به طور
درست نمی خوانند، آنان را تهدید به عذاب دوزخ نموده اند.
همچنان در سوره المدثر از احوال دوزخیان چنین خبر می دهد :
«مأسلكم فی سقرقالوا لم نکن من المصلین» یعنی : ازدوزخیان
می پرسند: چه چیز شمارا به دوزخ درآورد ؟ آنان در جواب می
گویند : ما از جمله نماز گذاران نبودیم .

در حدیثی رسول الله صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فرموده است: «رَأْسُ الْأَمْرِ الْإِسْلَامُ، وَ عَمُودُهُ الصَّلَاةُ، وَ ذِرْوَةٌ سَنَامِهِ الْجِهَادُ» (رأس دین، اسلام است و ستون آن نماز و قله ی رفیعش جهاد است).

و در حدیثی دیگری پیامبر صلی الله علیه وسلم میفرماید: «إِنَّ بَيْنَ الرَّجُلِ وَ بَيْنَ الشَّرْكِ وَ الْكُفْرِ تَرْكُ الصَّلَاةِ» (حد فاصل بین انسان و شرک و کفر ترک نماز است).

و در حدیثی دیگری آمده است: «أَلْعَهْدُ الَّذِي بَيْنَنَا وَ بَيْنَهُمُ الصَّلَاةُ؛ فَمَنْ تَرَكَهَا فَقَدْ كَفَرَ» (مشخصه ی ما و آنها) کفار و مشرکین) نماز است. هر کس آن را ترک کند کافر می شود).

رسول اکرم صلی الله علیه وسلم می فرمایند: «بَيْنَ الْعَبْدِ وَبَيْنَ الْكُفْرِ تَرْكُ الصَّلَاةِ» (رواه مسلم)

(یعنی : در بین بنده و بین کفر امر فرق گذارنده ترک نماز

است) از این حدیث دانسته می شود : که رفتار بی نماز به رفتار کافر مانند می باشد: این نماز است که در ظاهر مسلمان را از کافر فرق و متمایز می سازد .

این معنا و مفهوم عالی را رسول اکرم صلی الله علیه وسلم در حدیث دیگری چنین بیان کرده است: «مَنْ اسْتَقْبَلَ قِبَلْتَنَا وَصَلَّى

صَلَاتِنَا وَ أَكَلَ ذَبِيحَتَنَا فَهُوَ الْمُسْلِمُ» (رواه شیخان و غیرهما.)

یعنی : هر که هنگام نماز رو به قبله ما بگرداند و مثل ما نماز بخواند و از گوشت (ذبیحه) ما بخورد پس وی مسلمان می باشد.

هكذا در حدیثی دیگری رسول الله صلی الله علیه وسلم یکی از علامت های شناختن مسلمان مثل ما را نماز معرفی داشته است.

خواهر و برادر مسلمان !

در آیات متبرکه و احادیث نبوی که در فوق ذکر از آن بعمل آمد میتوان د نتیجه ذیل را بدست آریم:

اول:

اینکه یک شخص مسلمانان با نماز خواندن شناخته می شود ، کارت شناسی و تذکره شناخت و یا به اصطلاح تذکره هویت یک شخص مسلمان در جامعه همین نماز است.

دوم:

اینکه جزای بی نماز دوزخی است. این مفهوم عالی پیامبر اسلام محمد صلی الله علیه وسلم در حدیثی چنین بیان کرده است:

« مَنْ حَافِظَ عَلَيْهَا كَانَتْ لَهُ نُورًا وَ بُرْهَانًا وَ نَجَاةٌ يَوْمَ الْقِيَامَةِ وَ

مَنْ لَمْ يَحْفَظْ عَلَيْهَا لَمْ تَكُنْ لَهُ نُورًا وَ لَا بُرْهَانًا وَ لَا نَجَاةٌ وَ كَانَ

يَوْمَ الْقِيَامَةِ مَعَ قَارُونَ وَ هَامَانَ وَ أَبِي بَنِي خَلْفٍ » (رواه أحمد

والدارمی والبيهقي والطبرانی وابن حبان وقال المنذرى إسناد أحمد جيد كما فى المرقاة.)

یعنی هر که به این پنج وقت نماز پابندی نماید برایش فردای قیامت نور و برهان و نجات خواهد بود.

و شخصیکه به نماز پابند نباشد برایش نه نور است و نه برهان و نه نجات . او همراه قارون، فرعون ، هامان و ابی پسر خلف در

دوزخ خواهد بود.

از حکم این حدیث با صراحت و وضحات بطور واضح معلوم میگردد ، که بی نماز همراه این بد بخت ترین کافران در سوخت و گداز بی

نمازی خواهد بود.

پس کسیکه ایمان به الله تعالی و به روز قیامت داشته باشد، باید هرگز نماز خویش را ترک نکند. از همین جهت امام ترمذی از عبد الله ابن شکیک روایت می کند که گفت: «کان أصحاب رسول الله صلی الله علیه وسلم لایرون شیئا من الأعمال ترکه کفر غیر الصلاة» (رواه الترمذی). (اصحاب پیامبر صلی الله علیه وسلم ترک هیچ عملی را جز ترک نماز کفر نمی دانستند).

حکم تارک نماز در اسلام:

قرآن عظیم الشان در (آیه 42 و 43 سوره مدثر) میفرماید: «ما سلکم فی سقر؟ قالو لم نکمن المصلین» (وقتی که مومنان از گناهکاران می پرسند چه چیزی باعث شد که به دوزخ داخل شوید؟ می گویند از نمازگزاران نبودیم و (یعنی تارک الصلاة بودنمان ما را به این روز سیاه کشانده) و دچار آتش دوزخ کرد) بلی واقعاً چنین است. عقیده نداشتن به نماز و ترک آن به کلی آنان را مستحق عذاب دوزخ ساخت. اما آنان که به فرض بودن نماز معتقد باشند و در عمل نماز نخوانند خداوند متعال در قرآن کریم آنان را به عذاب «غی» تهدید می کند و غی بیابانی در دوزخ می باشد. آنجا که خداوند می فرماید: «فخلف من بعدهم خلف اضاعوا الصلاة و اتبعوا الشهوات فسوف یلقون غیا» (بعد از آن مردمی که هرگاه آیات رحمن بر آنان خوانده می شد به سجود می افتادند و بر خود می گریستند بعد از آن مردم دیندار مردمی ناخلف روی کار آمدند که نماز را ضایع کردند و آنرا ترک نمودند و به دنبال شهوات و معاصی راه افتادند آنان به قعرغی انداخته خواهند شد) (مریم آیه ۵۹).

ولی آنان که به فرض بودن نماز عقیده دارند و نماز می خوانند اما در انجام آن سهل انگاری می کنند و از اینکه نمازشان به تاخیر افتد یا وقت آن بگذرد پروایی ندارند قرآن در مورد این افراد می فرماید: «فویل للمصاین الذین هم عن صلاتهم ساهون» (ویل و عذاب خدا بر نمازگزارانی که در انجام نماز خود غفلت می کنند و از تاخیر آن پروایی ندارند و نماز خود را به دست فراموشی می سپارند) (سوره ماعون آیه ۴ و ۵).

در روایتی از سعدبن ابی وقاص آمده است که: در خصوص این آیه از رسول الله صلی الله علیه وسلم پرسیدم ایشان فرمودند: «هم الذین یوخرن الصلاة عن وقتها» (آنان مردمی هستند که نماز را به تاخیر می اندازند تا از وقت آن می گذرد). همچنان طوریکه در فوق گفتیم در حدیث صحیح آمده است که رسول الله صلی الله علیه وسلم فرمود: «بین الکفر و الایمان ترک الصلاة» (حد فاصل ایمان با کفر ترک نماز است) یعنی اگر کسی نماز فرض نخواند از دایره ایمان خارج است و به کفر رسیده است.

در حدیث مسند آمده است که رسول الله صلی الله علیه وسلم فرمودند : « من حافظ علی الصلوات کانت له نورا و برهانا و نجات یوم القیامة و من لم یحافظ علیها لم یکن له نورا یوم القیامة مع القارون و فرعون و هامان و ابی بن خلف » (کسی که بر انجام نماز فرض مواظبت نماید و ارکان و شروط آن را درست بجا آوردن و با جماعت بخواند در روز قیامت نماز نور و روشنایی او خواهد بود و دلیل و برهان ایمان داری و وسیله نجات و رهایی او از عذاب الهی خواهد بود . و کسی که بر انجام نمازهای فرض مواظبت ننماید و نماز نخوانده باشد او هیچ نوری ندارد و بی نصیب از هر نور و وسیله نجاتی از همراهان قارون فرعون هامان و ابی بن خلف خواهد بود) .

ابونعیم از رسول الله صلی الله علیه وسلم روایت می کند : « من ترک الصلاة متعمدا کتب الله اسمه علی باب النار ممن یدخلها و من ترک صلاة متعمدا احبط الله عمله و برئت منه ذمه الله تعالی حتی یرجع الله توبة » (کسی که نماز فرض را بعمد ترک نماید خدای متعال نام او را بر در دوزخ می نویسد و از جمله داخل شوندگان به دوزخ است و کسی که یک نماز فرض را بعمد ترک کرد خدای متعال اعمال او را نابود می کند و از ذمه خدا یعنی در سایه حفظ و مراقبت خدا قرار ندارد مگر توبه کند و به سوی خدا باز گردد و بر انجام نمازهای فرض مواظبت و مداومت داشته باشد) .

در حدیث اسرا و معراج آمده که رسول الله صلی الله علیه وسلم بر مردمی گذشت که سرشان را می کوفتند و باز به حال اول بر می گشتند . رسول الله صلی الله علیه وسلم از جبرئیل پرسید : اینان چه کسانی هستند ؟ جبرئیل گفت : اینان مردمی هستند که از خواندن نماز فرض سرشان سنگین می شد و نماز را به وقت نمی خواندند . بناً حکم اسلامی و اجماع علماء بر این است : شخصیکه واجب بودن نمازهای پنجگانه را انکار نماید کافر و مرتد است و حتی علماء حکم میکنند که قتل شخصی متذکره واجب میباشد .

حکم تارک نماز نزد امامان اهل سنت و جماعت

علماء بر این عقیده اند که اولین وظیفه یک فرد مسلمان و در نهایت امر از هر انسان است که در زندگی خویش پابند عبادت و پرستش پروردگار با عظمت باشد ، و ترک عبادت به عنوان کوتاهی در عمل ذاتی و اساسی فرد مسلمان به شمار می آید . نماز یکی از عبادت در دین مقدس اسلام است ، و طوریکه در فوق یاد آور شدیم ، ترک عمدی آن موجب کفر میگردد ، و استدلال بر کافر بودن تارک نماز (بطور عمد) حدیثی پیامبر صلی الله علیه وسلم است که میفرماید :

« بَيْنَ الرَّجُلِ وَ بَيْنَ الْكُفْرِ تَرْكُ الصَّلَاةِ » (مسلم و ابوداود و ترمذی و ابن ماجه و احمد بن حنبل این حدیث را روایت کرده اند .) (تفاوت میان مرد با کفر، ترک نماز است) .
 و همچنان حدیثی : « أَلْعَهْدُ الَّذِي بَيْنَنَا وَ بَيْنَهُمُ الصَّلَاةُ فَمَنْ تَرَكَهَا فَقَدْ كَفَرَ » (احمد و صاحبان سنن این حدیث را روایت

کرده اند.) «عهد و پیمانی که ما را از کافران جدا می‌سازد نماز است، هر کس نماز را ترک کند، کافر شده است.».

ولی در مورد مفهوم و تعریف و تفصیل این موضوع که ترک نماز بصورت قصدی صورت گیرد و یا غیر قصدی ، آیا اینکه در جنب اینکه شخص تارک نماز از فرضیت آن هم منکر است موضوع است که در بین علماء دارایی اختلاف است .

عده ای از علماء میگویند تا زمانی که شخص وجوب نماز را انکار نکند کافر نمی‌شود و احادیث « بَيْنَ الرَّجُلِ وَ بَيْنَ الْكُفْرِ تَرْكُ الصَّلَاةِ » را به کفر اصغر تأویل و تعبیر میکنند .

ولی طبق صحیح ترین فتوا، که توسط برخی دیگری علماء صادر گردیده است ، میگویند ، ترک عمدی نماز موجب کفر (اکبر) می‌شود هر چند که وجوب آن را هم انکار نکند.

ولی هستند علماء اسلام که در اصدار حکم تارکین نماز از احتیاط استفاده نموده و تارکین نماز را بدو دسته تقسیم نموده اند.

دستۀ اول:

دستۀ اول شامل حال آنعده از : بی نمازان و فاسقانی میشود که از جهت تنبلی و سستی نماز را ترك میکنند.

پیروان امام صاحب ابو حنیفه (رح) میفرمایند : اگر شخص تا زمانی که فرضیت نماز را انکار نکند یا آنرا ناچیز نداند حکم به کفر کرده نمی‌شود و بقتل هم نمی‌رسد.

حکم امام مالک و امام شافعی در مورد تارک نماز:

امام مالک و امام شافعی در مورد تارک نماز میفرمایند : شخص متذکره فاسق و مرتد است و کافر نمی‌باشد ، تا سه روز برایش مهلت داده می‌شود. اگر در این مدت توبه کند و نماز بخواند رها گردد، و اگر توبه نکند به عنوان حدّ شرعی کشته شود.

شیخ عثیمن طی فتوای خویش در مجموع فتوای ورسائل (11/54) میفرماید:

« آنچه که برای من ثابت شده است این است که شخص بی نماز زمانی کافر می‌شود که بطور مطلق تارک نماز باشد، به این معنی که اصلاً نماز نخواند و بعنوان شخص نمازگزار شناخته نشود. ولی اگر گاهی اوقات نماز بخواند و گاهی اوقات نخواند، از نظر من نمی‌توان فتوای کفرش را صادر کنیم، چون پیامبر صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فرموده است: « بَيْنَ الرَّجُلِ وَ بَيْنَ الشَّرِكِ وَالْكَفْرِ تَرْكُ الصَّلَاةِ ». (فاصله بین انسان و شرک و کفر ترک نماز است) پس شخصی که گاهی اوقات، نماز می‌خواند نمی‌توان گفت که وی بطور کلی تارک نماز است. »

حکم شیخ عثیمین در مورد تارک نماز:

شیخ عثیمین استدلال حکم فتوای خویش را به این حدیث پیامبر صلی الله علیه وسلم چنین مستند می‌سازد : «العهد الذی بَيْنَنَا وَ بَيْنَهُمُ الصَّلَاةُ فَمَنْ تَرَكَهَا فَقَدْ كَفَرَ». (وجه تمایز ما و

آنان) کفار و مشرکین (نماز است، پس هر کسی که آن را ترک کند کافر می‌گردد).

شیخ عثیمن میفرماید: اگر در الفاظ حدیث دقت بعمل آید، ملاحظه میشود که پیامبر صلی الله علیه وسلم نه گفته است که: هر کسی یک نماز را ترک دهد کافر می‌شود، و نگفت:

حد فاصل بین انسان و شرک و کفر یک نماز است؛ بلکه فرمود: «تَرَكَ الصَّلَاةَ» یعنی ترک دادن نماز به طور مطلق. از ظاهر این احادیث چنین بر می‌آید که شخص با ترک یکی دو نماز کافر نمی‌شود مگر آن که به کلی تارک آن بشود. لیکن طوریکه قبلاً یاد آور شدیم:

کسیکه در بعضی اوقات نماز می‌خواند و گاهی اوقات آن را ترک می‌دهد فاسق می‌شود و مرتکب جرم بزرگی شده است و در واقع بر وجود خود جنایت نموده.

این شخص مادامی که وجوب نماز را انکار نکند کافر نمی‌شود. ولی به علت ترک بعضی از نمازها عاصی و نافرمان محسوب می‌شود. ولی کسی که به طور کلی تارک نماز باشد کافر و از دین اسلام خارج است ولو این که آن را از روی تنبلی و سهل انگاری ترک کند، کما این که نصوص قرآن، سنت و اقوال صحابه همین مطلب را تأیید می‌کنند، تا جایی که عبدالله بن شقیق رضی الله عنه اجماع صحابه را در مورد کافر بودن تارک الصلاة نقل کرده و اسحاق بن راهویه اجماع امت را در این مورد حکایت کرده است. (مجموع

فتوای و رسائل شیخ عثیمن) (11/54)

دستۀ دوم:

دستۀ دوم شامل حال آنعده از افرادی بی نمازان می‌گردد

: که نه تنها نماز نمی‌خوانند بلکه بر فرضیت نماز نیز اعتراف ندارند و نخواندان نماز را ضرور نمی‌دانند. حتی بر واجب بودن نماز در بین مردم استهزا و تمسخر اشکار میکنند.

احکام صادره در مورد طایفه دوم:

علماء میگویند: در مورد منکرین نماز یعنی کسانی که از فرضیت نماز نه تنها انکار میکنند، بلکه بر مقام و منزلت نماز ضرری می‌رسانند و آنرا بباد تمسخر قرار میدهند، این عده افراد به دین ضرر می‌رسانند بناً حکم امامان چهارگانه در مورد منکرین وجوب نماز و یا کسانی که آنرا را خوار و سبک بشمارد، و بدین وسیله امر پروردگار را و پیامبر صلی الله علیه وسلم را تکذیب نمایند، و در قلب او حتی به اندازه‌ی دانه‌ی خردلی ایمان وجود نداشته باشد، پس او مانند کافرانی است که خداوند متعال آنان را اینگونه توصیف می‌نماید:

«وَإِذَا نَادَيْتُمْ إِلَى الصَّلَاةِ اتَّخَذُوهَا هُزُوًا وَلَعِبًا ذَلِكُمْ بِأَنَّهُمْ قَوْمٌ لَّا يَعْقِلُونَ» (سوره مائده/58) (آنان هنگامی که (آذان می‌گویید و مردمان را) به نماز می‌خوانید، نماز را به باد استهزاء می‌گیرند و بازیچه‌اش قرار می‌دهند (و بدان می‌خندند و تمسخرش

می‌کنند).

این کارشان بدان خاطر است که ایشان کسان نفهم و بی‌شعوری هستند (و ضلالت را از هدایت باز نمی‌شناسند و هدف و حکمت نماز را درک نمی‌کنند).

بدین ترتیب، از منزلت و جایگاه کسانی آگاه می‌شویم که نماز و عبادت را از مظاهر عقبماندگی و ارتجاع می‌دانند، و برپادارندگان نماز را مسخره می‌کنند.

حکم امام ابوحنیفه در مورد تارک نماز:

پیروان امام صاحب ابوحنیفه در مورد اشخاص تارک نماز می‌فرمایند: اگر شخص از جهت تنبلی و سستی نماز را ترک می‌کند فاسق بوده چنین کسی، با ترک نماز فاسق می‌شود، و واجب است که او را تأدیب و تعزیر کرد و باید او را به حدی زد، تا خون از اندام او جاری گردد و تا هنگامی که به ادای نماز نپردازد در زندان باقی بماند، و حکم تارک روزه نیز به همین منوال است.

پیروان امام ابوحنیفه (رح) می‌افزینند: ولی اگر شخص تا زمانی که فرضیت نماز را انکار نکند یا آنرا ناچیز نداند حکم به کفر کرده نمی‌شود و بقتل هم نمی‌رسد.

حکم امام احمد در مورد تارک نماز:

امام احمد (رح)، در مشهورترین روایات خود، می‌گوید: شخص نماز نخوان کافر است، و خارج از دین و «مارق» تلقی می‌گردد، و مجازاتی جز قتل ندارد. و واجب است که از او بخواهند که توبه نماید، و با ادای نماز وی را به اسلام برگردانند، اگر پذیرفت، او را رها کنند و اگر نپذیرفت گردن او را بزنند.

حکم امام شعرانی در مورد تارک نماز:

امام شعرانی از جمله اساتید جید جهان اسلام در کتاب خود العهود الموثیق المحمدیه مینویسد که: رسول‌الله صلی الله علیه وسلم از همه ما مسلمانان تعهد عام گرفته اند که هرکسی که تارک الصلاة است از هرطبقه باشد عالم عامی و یا مقلد باشد باید برای او بیان نماییم که فضیلت نمازهای فرض چه می‌باشد و این مطلب را با تاکید کامل به او یاد آوری کنیم و به همه نزدیکان و آشنایان خود بگوییم که گناه تارک الصلاة تا چه اندازه مذموم است و مرتکب چه گناهی می‌شود و با اینکار دین خود را به باد می‌دهد.

حکم شیخ حبیب ابن عبد الله در مورد تارک نماز:

شیخ حبیب ابن عبد الله بن علوی الحداد در نصایح خود آورده است: همانگونه که محافظت و مداومت نماز بر خودت واجب است و ضائع ساختن آن بر خودت حرام است همانگونه بر تو واجب است که بر اهل و اولادت در خصوص بجا آوردن نماز سختگیری نمایی و

همانطور هر کس که زیر دست توست باید او را به اقامه نماز واداری و هیچ عذری در نماز نکردن از او نپذیری و هرکدام از آنان که سخت را نشنیدند بر تو واجب است که بر آنان خشم بگیری و آنان را تهدید نمایی و عقوبت دهی . اگر اینکار را نکردی خودت هم از جمله کسانی خواهی بود که به نماز و حقوق خداوندی و دین خدا بی اعتنائی می کند . اگر آنان را عقوبت دادی و تهدید نمودی و بر آنان خشم گرفتی سودی نداد واجب است که آنان را از خود برانی زیرا شیطانی بی خیر و برکت هستند که نه دوستی با آنان رواست و نه زندگی با آنان جایز است دشمنی با آنان بریدن از آنان و دوری گرفتن از آنان واجب است برای اینکه آنان دشمنان خدا و رسول هستند و چنانچه خدای متعال فرموده : « لا تجد قوما بالله و الیوم الآخر و یوآدون من حاد الله و رسوله و کانوا ءابائهم او ابناء هم او اخوانهم او عشیرتهم اولئک کتب فی قلوبهم الایمان و ایدهم بروح منه » (مردمانی را نخواهی یافت که به خدا و روز قیامت ایمان داشته باشند ولی کسانی را به دوستی بگیرند که به خدا و پیغمبرش دشمنی ورزیده باشند هرچند که آنان پدران یا پسران یا برادران و یا قوم و قبیله ایشان باشند . چرا که مومنان را خدا بر دلهایشان رقم ایمان زده است و با نفخه ربانی خود یاریشان داده است و تقویتشان کرده است . (سوره مجادله آیه 22) .

خوانندگان محترم !

واقعیت امر اینست که : قرآن عظیم الشان ، نماز نخواندن را از خصوصیات کفار دانسته آنجا که می فرماید : « وَإِذَا قِيلَ لَهُمْ ارْكَعُوا لَا يَرْكَعُونَ » (سوره مرسلات/48) . «چنان از باد غرور سرمست هستند که) وقتی بدانان گفته می شود : (در برابر اوامر و نواهی الهی) خضوع کنید و کرنش ببرید خضوع نمی کنند و کرنش نمی برند ! » .

و در روز قیامت آنان را اینگونه توصیف می کند : « یَوْمَ يَكْشَفُ عَنْ سَاقٍ وَيَدْعُونَ إِلَى السُّجُودِ فَلَا يَسْتَبِيعُونَ ، خَاشِعَةً أَبْصَارُهُمْ تَرْهُقُهُمْ ذِلَّةٌ وَقَدْ كَانُوا يُدْعُونَ إِلَى السُّجُودِ وَهُمْ سَالِمُونَ » .

(روزی، هول و هراس به اوج خود می رسد، و کار سخت دشوار می شود. بدین هنگام از کافران و مشرکان خواسته می شود که سجده کنند و کرنش ببرند، اما ایشان نمی توانند چنین کنند. این در حالی است که چشمانشان (از خوف و وحشت و شرمندگی و شرمساری) به زیر افتاده است، و خواری و پستی وجود ایشان را فرا گرفته است. پیش از این نیز (در دنیا) بدان گاه که سالم و تندرست بودند به سجده بردن و کرنش کردن خوانده می شدند (و ایشان با وجود توانایی، سجده و کرنش نمی کردند) . « .

از نظر قرآن زمانی انسان از مصونیت جان خویش برخوردار خواهد بود، و تحت لوای اخوت اسلامی درخواهد آمد، که از شرک توبه کند و نماز را برپای دارد و زکات را بپردازد. خداوند درباره ی مشرکان و کافران حربی می فرماید : « فَإِنْ تَابُوا وَأَقَامُوا الصَّلَاةَ وَآتَوْا الزَّكَاةَ فَخَلُّوا سَبِيلَهُمْ إِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَحِيمٌ » . «اگر توبه کردند و (از کفر برگشتند و به اسلام گرویدند و

برای نشان دادن آن) نماز خواندند و زکات دادند، (دیگر از زمره شماینند و ایشان را رها سازید و) راه را بر آنان باز گذارید. بیگمان خداوند دارای مغفرت فراوان (برای توبه‌کنندگان از گناهان،) و رحمت گسترده (برای همه بندگان) است. « .

و بعد از آن می‌فرماید: «فَإِنْ تَابُوا وَأَقَامُوا الصَّلَاةَ وَآتَوُا الزَّكَاةَ فَأِخْوَانُكُمْ فِي الدِّينِ وَنُفَصِّلُ الْآيَاتِ لِقَوْمٍ يَعْلَمُونَ» (اگر آنان (از کفر) توبه کردند و (احکام اسلام را) مراعات داشتند، و (از جمله) نماز را خواندند و زکات دادند (دست از آنان بردارید، چرا که) در این صورت برادران دینی شما هستند (و سزاوار همان چیزهایی بوده که شما سزاوارید، و همان چیزهایی که بر شما واجب است، بر آنان هم واجب است). ما آیات خود را برای اهل دانش و معرفت بیان می‌کنیم و شرح می‌دهیم). قرآن تصویری از سیمای آخرت را برای ما ترسیم می‌کند که کافران و ستمگران در دوزخ‌اند، و مؤمنان اصحاب‌الیمین از آنان می‌پرسند:

«مَا سَلَكَكُمْ فِي سَقَرٍ؟ قَالُوا لَمْ نَكُ مِنَ الْمُصَلِّينَ، وَلَمْ نَكُ نُطْعِمِ الْمِسْكِينَ، وَكُنَّا نَخُوضُ مَعَ الْخَائِضِينَ، وَكُنَّا نَكْذِبُ يَوْمَ الدِّينِ» (چه چیزی شما را در آتش دوزخ درآورد؟ گویند: از نمازگزاران نبودیم و بینوایان را غذا نمی‌دادیم، با هرزه‌درایان هرزه‌درایی می‌کردیم و روز جزا را دروغ می‌شمردیم). نخستین نمود جرم و کفر آنان این بود که از نمازگزاران نبودند. هرگاه به سنت نبوی مراجعه نماییم، احادیث صحیح نبوی را می‌یابیم که کافرشدن نماز نخوان را تأیید می‌کند. در حدیثی از معاذ بن جبل روایت شده که پیامبر صلی الله علیه وسلم خطاب به وی فرمود:

«لَا تُتْرَكُ الصَّلَاةُ فَإِنَّ مَنْ تَرَكَ الصَّلَاةَ مُتَعَمِّدًا فَقَدْ بَرِئَتْ مِنْهُ ذِمَّةُ اللَّهِ» (نماز را عمداً ترک مکن که هرکس به طور عمد نماز را ترک کند، خداوند متعال تعهدی در قبال او نخواهد داشت). طبرانی به سند خود در معجم اوسط این حدیث را روایت کرده و منذری در متابعات گفته است: قابل قبول است.

از عبدالله بن عمر روایت شده که پیامبر صلی الله علیه وسلم روزی درباره‌ی نماز فرمود: «هرکس بر نماز محافظت کند نماز برای او نور و برهان و نجات در روز قیامت خواهد شد، و هر کس بر آن محافظت ننماید هیچ نور و برهان و نجاتی برای او نیست و در روز قیامت همراه فرعون و هامان و ابی‌بن‌خلف خواهد بود.» احمد بن حنبل این حدیث را روایت کرده و هیثمی گفته است: رجال آن موثق می‌باشند.

حکم ابن قیّم (رح) در مورد تارک نماز:

شیخ ابن قیّم دمشقی از موالید (691) هجری در دمشق در مورد تارک نماز می‌فرماید: «هرکس به سبب سرگرمی به سیاست و امارت نماز را ترک کند، با فرعون محشور خواهد شد، و هرکس به سبب سرگرمی به مال و دارایی نماز را ترک کند، با قارون محشور

خواهد شد، و هرکس که پست و مقام او را از نماز باز دارد، با همان محشور خواهد شد، و هرکس به سبب سرگرمی به تجارت نماز را ترک کند با اَبی بن خلف محشور خواهد شد.»

وقتی کسانی که بر نماز محافظت می‌نمایند، با این کافران ستمگر محشور شوند، در حالی که عذاب آنان در دوزخ بسیار شدید است، پاداش کسانی که به‌طور کامل نماز را ترک کنند، و یک عمر رکوع یا سجودی به درگاه خداوند نبرده باشند، چگونه است؟ و پیامبر صلی الله علیه وسلم می‌فرماید: «مَنْ تَرَكَ صَلَاةَ الْعَصْرِ حَيْطَ عَمَلُهُ» (احمد و بخاری و نسایی از بریده روایت کرده اند. «هرکس نماز عصر را ترک کند باعث از میان رفتن و حبط اعمال او می‌گردد.»

وقتی که ترک یک نماز باعث از میان رفتن و حبط اعمال می‌گردد، کسی که همه‌ی نمازها را ترک کند مجازات او چگونه است؟ قرآن منافقان را برای ما چنین معرفی می‌کند که وقتی آنان برای نماز می‌ایستند با تنبلی و کسالت می‌ایستند. حال کسان که نه با نشاط و نه با تنبلی به نماز می‌ایستند، چگونه خواهد بود؟

همچنان هیچ یک از صحابه راجع به تکفیر کسی که نماز را عمداً ترک کند و یا خارج از دین قلمداد کردن چنین کسی مخالفت ننموده است.

ترمذی از عبدالله بن شقیق (رض) به سند صحیح روایت می‌نماید که او گفته است:

یاران رسول الله صلی الله علیه وسلم ترک هیچ عملی را به جز نماز کفر نمی‌دانستند. عبارت راوی بیانگر این است که صحابه (رض) همگی در این مسئله اتفاق نظر داشتند، به همین خاطر این نقطه نظر را به یکی از اصحاب به‌طور مشخص و معین نسبت نداده است.

همچنین، علمای دین و اصحاب حدیث نظر اصحاب کرام، تابعین و فقها را بشرح بیان داشته است:

حضرت علی (رض) فرموده است:

هر کس نماز نخواند کافر است.

ابن عباس روایت فرموده اند که:

هرکس نماز را ترک کند کافر است.

همچنان از ابن مسعود روایت شده است که هرکس نماز را ترک کند بی‌دین است.

حکم جابر بن عبد الله (رض) در مورد تارک نماز :

جابر بن عبد الله (رض) باتمام صراحت حکم نموده است که هر کس نماز نخواند کافر است.

ابودرداء می‌فرماید:

کسیکه نماز نخواند ایمان ندارد، و نیز نماز را ادا نکرده است کسی که وضوء ندارد.

از ایوب سختیانی روایت شده است که می‌گوید: در اینکه تارک نماز کافر است اختلافی نیست.

حافظ منذری پس از ایراد و بیان این روایات و شیوه‌های پیشینیان می‌گوید:

جماعتی از اصحاب از جمله عمر بن خطاب، عبدالله بن مسعود، عبدالله بن عباس، معاذ بن جبل، جابر بن عبدالله و ابودرداء - رضی الله عنهم - و از غیر اصحاب، احمد بن حنبل، اسحاق بن راهویه، عبدالله بن مبارک، نخعی، حکم بن عتیبه، ایوب سختیانی، ابوداود طیالسی، ابوبکر بن ابی‌شیبه، زهیر بن حرب و دیگران - رحمهم الله تعالی - گفته‌اند: هر کس عمداً نماز را ترک کند تا وقت آن سپری گردد، کافر است. (- الترغیب والترهیب، جلد 1، کتاب الصلاة، فصل الترہیب، (من ترک الصلاة تعمداً) .

حکم امام ابن‌تیمیه در مورد تارک نماز :

شیخ ابن تیمیه (رح) می‌فرماید : نباید بر تارک نماز سلام کرد و نباید مهمانی او را قبول کرد ... همچنین، جایز نیست که پدر، دختر خود را به همسری شخص بی‌نماز درآورد؛ زیرا شخص بی‌نماز در حقیقت مسلمان نیست و شایستگی ازدواج با دختر مسلمان را ندارد و نمی‌تواند نگهداری و سرپرستی او و فرزندان او امین باشد. و نیز جایز نیست که صاحبان مؤسسه‌ها و کارخانه‌ها، اشخاص بی‌نماز را بحیث کارمندی مقرر نمایند، زیرا چنین عملی به عنوان اعانه به معصیت تلقی می‌گردد، و کسی که حقوق پروردگاری را که خالق و رازق اوست تباه گرداند، حقوق بندگان را به مراتب بیشتر اهمال و تزییع خواهد کرد.

با این ترتیب، مسؤولیت جامعه در مقابل این فریضه‌ی الهی که به عنوان ستون و پایه‌ی دین به‌شمار می‌آید، واضح و روشن خواهد شد، نماز فریضه‌ای است که ترک آن برای هیچ کس جایز نیست مگر آنکه به چنان مریضی سختی مبتلا شود که فاقد هوش و اختیار گردد، و درک فرمان الهی برای او دشوار گردد؛ در غیر این صورت امراض دیگر حتی اگر منجر به قطع اندامهای شخص گردند یا او را زمین‌گیر یا فلج گردانند، نماز از او ساقط نخواهد شد. شریعت خطاب به مریض می‌گوید:

به هرطوریکه می‌توانی تطهیر کن و وضوء بگیر، آن اندازه که در توان داری نماز بگزار و نماز را هیچگاه ترک نکن، با آب وضوء بگیر، اگر آب نیافتی با خاک پاک تیمم کن. ایستاده نماز را ادا کن و اگر نتوانستی به‌صورت نشسته، و اگر باز نتوانستی به پهلو یا به پشت خوابیده، با اشاره‌ی سر یا ابرو، نماز را بخوان.

همچنانکه خداوند متعال می‌فرماید: «فَاتَّقُوا اللَّهَ مَا اسْتَطَعْتُمْ» (سوره تغابن/16) (تا آنجا که می‌توانید از خدا پروا بدارید) .

جامعه در برابر انجام این فریضه، مسؤولیت دارد، بخصوص حاکم مسؤولی نسبت به رعیت و زیردستان همچون پدر نسبت به فرزندان کوچک یا شوهر نسبت به همسر، مسؤولیت دارد.

پروردگار با عظمت ما در این باره می‌فرماید: «وَأْمُرْ أَهْلَكَ بِالصَّلَاةِ وَاصْطَبِرْ عَلَيْهَا لَا نَسْأَلُكَ رِزْقًا نَحْنُ نَرْزُقُكَ وَالْعَاقِبَةُ

لِلتَّقْوَى» (سوره طه / 132). (و کسان خود را به نماز فرمان ده و خود بر آن شکیبا باش، ما از تو جویای روزی نیستیم ما به تو روزی می‌دهیم و فرجام نیک برای پرهیزگاری است).

همچنان خداوند متعال میفرماید :
« يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا قُوا أَنْفُسَكُمْ وَأَهْلِيكُمْ نَارًا وَقُودُهَا النَّاسُ وَالْجِبَارَةُ » (سوره - تحریم / 6). (ای کسانی که ایمان آورده‌اید، خود و اهل تانرا از آتشی که سوخت آن مردم و سنگهاست حفظ کنید).

وقتی که شوهر اهتمام و توجه خاصی به همسر خود دارد و دوستدار اوست، همچنین پدر که نسبت به فرزندان خود عشق می‌ورزد و برای آنان دلسوزی می‌کند، باید همواره بکوشد تا آنان را از آتش دوزخ مصون نگاه دارد، و آنان را نسبت به اطاعت و عبادت پروردگار که مهمترین زمینه‌ی آن اقامه‌ی نماز است، دستور دهد.

حکم شیخ ابن باز رحمہ اللہ در مورد تارک نماز:

شیخ ابن باز طی فتوای : تارک نماز را کافر می‌داند و حتی ایشان کسی را که عمدتاً یکی از نمازهایش را به تاخیر بیاندازد را نیز کافر می‌داند. (برای معلومات مزید مراجعه شود : به «فتاوی اللجنة» (40،50/6) .

چنانکه برخی دیگر از اهل علم بر این رای هستند که چنانکه کسی مدا و بدون وجود عذر شرعی نمازی را فوت نماید بگونه‌ایکه وقت آن نماز گذشته و به نماز بعدی برسد، پس او کافر شده است. و گذشت وقت نماز یعنی اینکه نماز ظهر را تا وقت غروب، و نماز مغرب را تا بیاندازد. (و این حکم به دلیل وجود احتمال جهت جمع کردن نماز است) و از جمله علمای سلف که بر این رای هستند: محمد بن نصر المروزی و عبدالله ابن مبارک رحمهما الله هستند. لذا بر اساس این قول کسی که مثلاً فقط نماز جمعه می‌خواند یا فقط ماه رمضان نماز می‌خواند یا اینکه روزی نماز می‌خواند و روزی دیگر نماز نمی‌خواند (حتی اگر منکر وجوب نماز نیز نباشد) کافر است.

حکم شیخ محمد بن صالح العثیمین در مورد تارک نماز:

شیخ عثیمین با تائید فتوای حکمی که در فوق از آن یادآوری نمودیم در جای دیگری : تارک نماز دائمی را کافر می‌داند، بدین معنی که اگر کسی همیشه و دائم تارک نماز باشد کافر است و این بر خلاف رای فوق است، بر اساس این رای کسی کافر است که بطور مطلق تارک نماز باشد.

و این رای شیخ الاسلام ابن تیمیہ رحمہ اللہ نیز است و ایشان گفته اند که اگر کسی نمازی را می‌خواند و نمازی را ترک می‌کند، چنانکه در قلب خود چنین نیت داشته باشد که بطور کلی نماز را ترک خواهد کرد، او باطنا کافر شده است یعنی کفری که الله تعالی بدان خبر دارد و بین او بین الله تعالی است. (مجموع الفتاوی

(49/22) ، (615/7) ، و « شرح العمدة » (94/2) .

و شیخ ابن عثیمین نیز بر همین رای هستند چنانکه می گویند: « آنچه که از ادله این امر ظاهر می شود اینست که: تارک نماز کافر نیست مگر اینکه او نماز را دائمی ترک کند، بدین معنی که او نفس خود را بر ترک نماز قرار دهد، و او نماز ظهر نمی خواند و نیز نماز عصر و مغرب و عشا و صبح نمی خواند، در این وضعیت شخص کافر است. ولی اگر او در شبانه روز یکی یا دو فرض نماز را بخواند کافر نمی شود، زیرا نسبت به او گمان نمی رود که قصد ترک نماز را داشته باشد در حالیکه پیامبر صلی اله علیه وسلم می فرمایند: «بین الرجل وبين الشرك والكفر ترك الصلاة» مابین شخص مسلمان و شرک و کفر، ترک نماز است. و ایشان فرمودند (ترك صلاة) یعنی فرمودند ترک هر نمازی باعث کفر است. (« صلاة » نکره است). (انتهى من « الشرح الممتع » (26/2) .

البته بطور شفاهی از جناب شیخ ابن عثیمین در مورد حکم کسی که در هفته فقط نماز جمعه می خواند می پرسند و ایشان جواب می دهند که: ظاهر این اشخاص کافر می شود زیرا او از سی و پنج نماز که در هفته بعنوان واجب وجود دارد، فقط یک نماز خوانده و این در برابر نمازهای یک هفته قلیل و اندک است، و به کسی که فقط یک نماز در طول هفته می خواند نمازخوان گفته نمی شود بلکه او تارک نماز است.

حکم شیخ ناصرالدین البانی در مورد تارک نماز:

شیخ ناصرالدین البانی با تاید نظریات سایر علماء تارک نماز را در صورتیکه منکر وجوب نماز باشد کافر می داند و ایشان بر این رای هستند که در تمامی عبادات واجب مادامیکه شخصی منکر وجوب آنها باشد کافر می شود و فرقی نمی کند که آن عبادت واجب نماز باشد یا روزه یا زکات و یا عبادت واجب دیگری، و ایشان کسی که از روی سستی تارک نماز است ولی به گناه خود اقرار دارد را تکفیر نمی کنند. و ایشان می گویند به کسی که تارک نماز است می گوئیم: آیا از نظر تو نماز واجب است یا خیر؟ اگر گفت آری واجب است پس او را نمی توانیم تکفیر نماییم زیرا او به نماز اعتقاد و ایمان دارد هرچند تارک نماز است و به سبب آن خود را مشمول عذاب سختی کرده است ولی او کسی است که شهادتین را برزبان جاری ساخته و به شرائع اسلام ایمان دارد.

ولی اگر گفت که نماز را واجب نمی دانم قطعاً او کلمه کفری گفته و او کافر است. (حکم تارک الصلاة للشيخ البانی رحمه الله).

نتیجه کلی در مورد تارک نماز:

برخی از علماء حتی ترک یک نماز را از روی عمد باعث کفر تارک می دانند. و برخی دیگر از علماء کسی را که مطلقاً نماز نمی خواند و تارک نماز دائمی است را کافر می دانند ولی برخی دیگر از علماء کسی را که منکر وجوب نماز باشد را کافر

دانسته ولو اینکه تارک نماز باشد. و البته بنظر می رسد رای دوم (ابن عثیمین) به ثواب نزدیکتر باشد. اما از شخصیکه منکر وجوب نماز نباشد یا نماز را خوار و سبک نداند، در این صورت با ترک نماز یا کافر مرتد است همانگونه که ظاهر احادیث و ظاهر فتوای اصحاب و دیگران بیانگر آن است، یا فاسق و دور از خدا محسوب می‌گردد. بالاترین حد تخفیف درباره‌ی شخص بی‌نماز فاسق به حساب آوردن اوست به گونه‌ای که هر لحظه بیم کفر از او می‌رود و شکی نیست در اینکه بعضی از گناهان منجر به بعضی از گناهان دیگر می‌شوند، همچنانکه گناهان صغیره منجر به گناهان کبیره، و کبائر منجر به کفر می‌گردند.

بنابراین بر انسان مسلمان واجب است که به درون خود مراجعه نماید و در پیشگاه پروردگار توبه کند و به تصحیح دین خود بپردازد و بر اقامه‌ی نماز تصمیم بگیرد. همانطور که بر دینداران واجب است که با اشخاص بی‌نماز مصرّ بر ترک نماز، پس از نصیحت و امر به معروف و نهی از منکر، قطع رابطه و ترک معاشرت متداول نمایند.

یادداشت ضروری:

به هر حال بر مسئولین امر واجب است که شخص بی نماز را وادار به توبه نمایند، و با حکمت حکم پروردگار و سنت رسول الله صلی الله علیه وسلم و فواید نماز را برایش توضیح و تشریح نماید، اگر شخص متذکره توبه کرد کاری به او نداشته باشند. ولی اگر با آنهم لجاجت و بر انکار نماز تاکید بدارد مطابق حکم اسلامی توسط محکمه اسلامی آنرا بقتل برسانند. در مورد اینکه با شخصیکه تارک نماز هستند، روابط صله رحمی قائم گردد و یا آن هم قطع گردد، علماء میفرمایند که با ایشان نباید روابط صله رحمی قطع گردد، باید با روابط با ایشان ادامه داد و با استفاده از موعظه حسنه، ایشان را به ادای نماز دعوت نمود. حکم شرعی است که باید به همچو اشخاص دعوت و نصیحت صورت گیرد و ایشان از عقوبتهای اخروی ترسانیده شوند، شاید که توبه کنند و دوباره به راه مستقیم هدیت گردند.

آیا بر تارک نماز خواندن نماز جنازه جایز است؟

قبل از همه باید گفت، شخصیکه تارک نماز و تارک روزه باشد، و در همین حالت از این دنیا رحلت نماید، بحکم شرع در جمله مسلمان به حساب نمی آید، زیرا کسی که به طور عمد نماز را ترک کند کافر می‌شود، زیرا حدیثی پیامبر صلی الله علیه وسلم در این مورد صراحت دارد: «إِنَّ بَيْنَ الرَّجُلِ وَ بَيْنَ الشِّرْكِ وَالْكَفْرِ تَرْكُ الصَّلَاةِ». (حد فاصل بین انسان و بین شرک و کفر ترک نماز است).

پس شخصی که بر چنین حالتی که بدون عذر تارک نماز باشد و بدون عذر روزه نگیرد و بدون توبه بمیرد، استغفار و دعا

برای او جایز نیست و نباید نماز جنازه ، بر جنازه اش ادا گردد . چرا که او هیچ سودی از این نماز نمی برد .
 از شیخ ابن عثیمین در مورد خواندن نماز جنازه بالای میتی که گمان اغلب بر این است که گویا او تارک نماز است فرمودند :
 «این امر موجب امتناع از خواندن نماز بر او نخواهد شد، هرچند گمان غالب داشته باشد که او نماز نمی خوانده، مادام که یقین ندارد او نماز خوان نبوده (می تواند بر او نماز بخواند)، اما اگر گمان غالب او به دلیل وجود قرائن قوی شکل گرفته باشد، در آنصورت هرگاه برای وی دعا کرد، آنرا مقید کند، مثلاً بگوید : « اللهم إن كان مؤمناً اللهم فاغفر له وارحمه .. تا آخر دعاء» .

دعای شرطی در کتاب و سنت آمده است، الله متعال در آیه لعان در باره شهادت مرد بر زنش که وی را متهم به زنا می کند، فرمود :
 « فَشَهَادَةُ أَحَدِهِمْ أَرْبَعُ شَهَادَاتٍ بِاللهِ إِنَّهُ لَمِنَ الصَّادِقِينَ * وَالْخَامِسَةُ أَنْ لَعْنَةُ اللهِ عَلَيْهِ إِنْ كَانَ مِنَ الْكَاذِبِينَ * وَيَذَرَأُ عَنْهَا الْعَذَابَ أَنْ تَشْهَدَ أَرْبَعَ هَادَاتٍ بِاللهِ إِنَّهُ لَمِنَ الْكَاذِبِينَ * وَالْخَامِسَةُ أَنْ غَضِبَ اللهُ عَلَيْهَا إِنْ كَانَ مِنَ الصَّادِقِينَ» (سوره نور 6-9) . یعنی :
 «هر یک از آنها باید چهار مرتبه به نام خدا شهادت دهد که از راستگویان است؛ و در پنجمین بار بگوید که لعنت خدا بر او باد اگر از دروغگویان باشد. آن زن نیز می تواند کیفر (زنا) را از خود دور کند، به این طریق که چهار بار الله را به شهادت طلبد که آن مرد (در این نسبتی که به او می دهد) از دروغگویان است. و بار پنجم بگوید که غضب الله بر او باد اگر آن مرد از راستگویان باشد» . این دعا با شرط است...
 ولی اگر یقینی مطلق حاصل شود که او از جمله نماز خوانان نیست ، در آنصورت برای شما حلال نیست بر او نماز بخوانید، نه شما و نه دیگران؛ به دلیل فرموده الله تبارک و تعالی : « وَلَا تُصَلِّ عَلَى أَحَدٍ مِنْهُمْ مَاتَ أَبَدًا وَلَا تَقُمْ عَلَى قَبْرِهِ» (سوره توبه : آیه : 84) . « هرگز بر مرده هیچ یک از آنان، نماز نخوان! و بر کنار قبرش، (برای دعا و طلب آمرزش) نیست» .
 الله متعال نهی کردند که بر منافقینی که اظهار اسلام می کنند و کفر خود را پنهان می دارند، نماز خوانده شود» . (فتاوی نور علی الدرب) .

برخورد شوهر با زن بی نمازش:

بر شوهر واجب است تا به موعظه حسنه از زن دعوت بعمل آرد ، تا ادای نماز پابندی نماید ، در صورتیکه زنش از خواندن نماز سر باز میزند ، شوهر حق دارد از او جدا شود، بدلیل این که ترك نماز موجب کفر و خروج از دین اسلام است، پس همسر این شخص بعلت ترك نماز کافر است و زن کافر برای مرد مؤمن حلال نمی باشد . زیرا حکم پرودگار با عظمت ما در مورد با صراحت خاصی بیان یافته است . « فَإِنْ عَلِمْتُمُوهُنَّ مُؤْمِنَاتٍ فَلَا تَرْجِعُوهُنَّ إِلَى الْكُفَّارِ لَا هُنَّ حِلٌّ لَهُمْ وَلَا هُمْ يَحِلُّونَ لَهُنَّ » (سوره ممتحنه : آیه 10) (هرگاه آن (زنان) را مؤمن یافتید آنها را به سوی کفار باز مگردانید. این زنان برای آن مردان و آن مردان برای این

زنان حلال نیستند).

ولی هستند زنان که صرف روزه میگیرند و نماز نمی خوانند و به اصطلاح (تارک نماز) برای آنان میگوییم : روزهات قابل قبول نیست و حاصلی جز رنج و خستگی ندارد، برای اینکه هیچ عمل صالحی از کفار پذیرفته نمیشود.

خداوند متعال میفرماید: « وَقَدِمْنَا إِلَىٰ مَا عَمِلُوا مِنْ عَمَلٍ فَجَعَلْنَاهُ هَبَاءً مَنْثُورًا » (فرقان آیه 23) (و ما به سراغ اعمالی که انجام داده اند (و به ظاهر نیک بوده اند) میرویم و همه را همچون ذرات غبار در هوا پراکنده میسازیم) و باز در (آیه 88 سوره انعام) میفرماید: « وَلَوْ أَشْرَكُوا لَحَبِطَ عَنْهُمْ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ انعام » (اگر این شایستگان ، پیامبران چه رسد به دیگران) شرك میورزیدند، هر آنچه می کردند هدر می رفت) « وَمَا مَنَعَهُمْ أَنْ تُقَبَّلَ مِنْهُمْ إِنَّهُمْ نَفَقَاتُهُمْ إِلَّا أَنَّهُمْ كَفَرُوا بِاللَّهِ وَيُرْسُولِهِ » (توبه آیه 54) (چه چیزی مانع قبول شدن نفقات و صدقات آنان می شود جز اینکه اینها به الله و پیامبرش کفر ورزیده اند). پس وقتی که نفقات کفار که نفع آنها به دیگران می رسد قابل قبول نیست پس عبادت که نفع آنها منحصر به خود شخص است چگونه پذیرفته می شود؟

خلاصه اینکه زن نماز نخواند ، نکاح اش فسخ و باطل است؛ ولی اگر زن متوجه به اشتباه اش گردد و به سوی الله توبه کند و به دین اسلام باز گردد و اقدام به نماز خواندن کند ، میتواند در عقد ازدوج باقی بماند ، در غیر آن نکاح اش باطل است . (مزید معلومات در مجموع فتاوا و رسایل (90/12) شیخ ابن عثیمین) .

مسئولیت زن در مقابل شوهر بی نمازش:

علماء میفرمایند: اگر یکی از زوجین تارک نماز باشند، طوریکه در فوق متذکر شدیم بر جانب مقابل واجب است که او را در قدم نخست به موعظه حسنه و حکمت منطقی و مستدل به خواندن نماز دعوت کند و لی اگر با آنها از خواندن نماز ابا ورزد ، باید بستر خود را از او جدا سازد تا زمانیکه از این عمل خویش توبه کند و به نماز خواندن روی آورد. اما اگر با در نظر داشت همه سعی و کوشش ، همچنان به نماز نخواندن ادامه داد، می تواند یکطرفه نکاح خود را فسخ کند و با دیگری ازدواج کند.

اکثریت مطلق علماء در فتاوی دینی خویش حکم فرموده اند که : هرگاه زنی در نکاح مردی در آورده شود که نه با جماعت و نه در خانه هیچ وقت نماز نمی خواند نکاحشان صحیح نیست، زیرا تارک نماز همان گونه که از قرآن، سنت و اقوال صحابه ثابت است کافر و مرتد است.

عبدالله بن شقیق رَضِيَ اللهُ عَنْهُ گفته است: « كَانَ أَصْحَابُ النَّبِيِّ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ لَا يَرَوْنَ شَيْئاً مِنَ الْأَعْمَالِ تَرَكَهُ كُفْرًا غَيْرَ الصَّلَاةِ » « اصحاب رسول الله صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ هیچ گناهی جز ترک نماز را کفر نمی دانستند ».

بنابراین حلال نیست که زن مسلمان به عقد کافر درآورده شود؛ چون الله تعالی فرموده است:

« فَإِنْ عَلِمْتُمُوهُنَّ مُؤْمِنَاتٍ فَلَا تَرْجِعُوهُنَّ إِلَى الْكُفَّارِ لَا هُنَّ حِلٌّ لَّهُمْ وَلَا هُمْ يَحِلُّونَ لَهُنَّ » (سوره ممتحنه: 10)

«هر گاه (آن زنان) را مؤمن یافتید، آنها را به سوی کفار بازگردانید، این زنان برای آن مردان و آن مردان برای این زنان حلال نیستند».

اگر کسی بعد از عقد نکاح، بی‌نمازی را اختیار کند، نکاحش خود به خود فسخ می‌شود؛ مگر آن که بلافاصله توبه کرده و به اسلام برگردد.

برخی علماء گفته‌اند تا انقضای عدت به شوهر مهلت داده می‌شود، اگر پس از انقضای آن مسلمان شد (نماز را اختیار نمود) این زن برایش حلال نمی‌شود؛ مگر با عقد جدید، بر زن لازم است که از شوهر بی‌نماز جدا شده و به او تمکین ندهد، گرچه از آن شوهر فرزندی نیز داشته باشد، چون پدر در این حالت حق حضانت فرزندان را ندارد.

بنابراین نصیحت و پیشنهاد برادرانه من به شما برادران مسلمان، اینست که فرزندان خویش را اعم از دختران خود و یا دخترانی که تحت سرپرستی شما قرار داشته باشد، نباید به اشخاصیکه بی‌نماز در عقد نکاح در آورید، چون این مسئله بی‌نهایت خطرناک است. پدران و اولیاء در امر تزویج دخترانشان با بی‌نمازان نباید جنبه‌ی خویشاوندی و دوستی را در نظر بگیرند (بلکه جنبه‌ی دین را باید جدآ مراعات کنند). از پروردگار با عظمت برای همه‌ی مسلمانان هدایت را طلب می‌کنم. (تفصیل موضع در این بابت را میتوان در مجموع فتاوا و رسایل (56/11) شیخ ابن عثیمین ملاحظه فرماید).

برخورد با خانواده بی‌نماز خویش!

اگر اعضای یک فامیل هیچ وقت نماز نمی‌خوانند حکم اسلام همین است که اعضای این خانواده کافر و مرتد هستند، بنا براین این شخص جایز نیست که در برابر آنان سکوت اختیار نماید، بالعکس همه سعی و تلاش خویش را بخرج دهد تا آنان را برای خواندن نماز دعوت نمایند. شاید پروردگار با عظمت هدایتشان کند.

بر اساس حکم کتاب الله، واحادیث نبوی (سنت)، و اقوال صحابه و رأی صحیح، آنان کافر است.

دلیل از اول کتاب الله:

قرآن عظیم الشان در مورد مشرکین می‌فرماید: « فَإِنْ تَابُوا وَأَقَامُوا الصَّلَاةَ وَآتَوْا الزَّكَاةَ فَإِخْوَانُكُمْ فِي الدِّينِ وَتُفَصِّلُ الْآيَاتِ لِقَوْمٍ يَعْلَمُونَ » «اگر آنان (از کفر) توبه کردند (و احکام اسلام را مراعات کردند) و نماز را خواندند و زکات دادند (کاری با آنان نداشته باشید چون) در این صورت برادران دینی شما هستند. ما آیات خود را برای اهل دانش و معرفت بیان می‌کنیم». (سوره توبه: آیه 11)

مفهوم آیه متبرکه اینست که: اگر آنان نماز نخواندند و زکات ندادند، پس برادران دینی شما نیستند و مسلم است که اخوت دینی با معاصی و گناه منتفی نمی‌شود؛ بلکه این امر تنها با خروج از دین اسلام منتفی می‌گردد.

دلیل دوم از سنت رسول الله:

در حدیث متبرکه «إِنَّ بَيْنَ الرَّجُلِ وَ بَيْنَ الشَّرْكِ وَ الْكُفْرِ تَرْكُ الصَّلَاةِ». «بی‌گمان فرق بین انسان و بین شرک و کفر ترک نماز است».

همچنین حدیثی به روایت بریده رَضِيَ اللهُ عَنْهُ در سنن چنین آمده است: «أَلْعَهْدُ الَّذِي بَيْنَنَا وَبَيْنَهُمُ الصَّلَاةُ فَمَنْ تَرَكَهَا فَقَدْ كَفَرَ». (وجه تمایز ما و آنان در نماز است، پس هر کس که نماز را ترک کند کافر می‌گردد).

همچنان در حدیث دیگری آمده است هر شخصیکه بطور قصدی نماز را ترک کند از حفظ و مراقبت الهی محروم خواهد شد؟ رسول الله صلی الله علیه وسلم در این مورد فرموده است: «به الله شرک موزر حتی اگر شکنجه شوی و سوزانده شوی، از پدر و مادرت اطاعت کن حتی اگر تو را از اموالت و از هر آنچه از آن توست محروم سازند، و نماز را عمدا ترک مکن که هرکس نماز را عمدا ترک گوید از حفظ و مراقبت الله محروم خواهد شد» (طبرانی این حدیث را روایت فرموده و شیخ آلبانی آن را حسن لغیره دانسته است)

دلیل سوم از اقوال صحابه:

امیر المؤمنین حضرت عمر رَضِيَ اللهُ عَنْهُ گفته است: «لَا حَظَّ فِي الْإِسْلَامِ لِمَنْ تَرَكَ الصَّلَاةَ». «موطأ مالک» 39/1 (82) «تارک نماز در اسلام هیچ بهره و نصیبی ندارد».

کلمه (حظ) به معنی نصیب است که در این جا به صورت نکره در سیاق نفی آمده و در حکم عام می باشد: یعنی هیچ بهره ای در اسلام ندارد، نه کم و نه زیاد.

عبدالله بن شقیق رَضِيَ اللهُ عَنْهُ گفته است: «كَانَ أَصْحَابُ النَّبِيِّ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ لَا يَرُونَ شَيْئاً مِنَ الْأَعْمَالِ تَرَكَهُ كُفْرًا غَيْرَ الصَّلَاةِ». (ترمذی (2757).

(اصحاب رسول الله صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ هیچ گناهی جز ترک نماز را کفر نمی‌دانستند)

اما از جهت رأی و نظر صحیح: گفته می‌شود: آیا عاقلانه است مردی که در قلبش ذره ای ایمان وجود داشته باشد و عظمت نماز را شناخته و از یادآوری ها و توجه بخصوص الله تعالی نسبت به آنان آگاه باشد باز هم به ترک آن اصرار می ورزد؟ هرگز نه! شیخ عثیمین مینویسد: دلایل آن‌عه از علمای را که به تکفیر تارک نماز قایل نیستند بررسی کردم، دلایل آنها از پنج حالت خالی نیست:

1- دلایلی که نمی‌توان از آن برای عدم تکفیر تارک الصلاة استدلال نمود.

2- دلایلی که مقید به حالت و وضعیتی هستند که ترک نماز در آن حالت و وضعیت ممتنع است.

3- یا مقید به حالتی هستند که تارک نماز در آن معذور قرار می‌گیرد.

4- یا این که آن دلایل عام هستند و به وسیله ی احادیث کفر تارک الصلاة خاص شده اند.

5- یا به علت ضعف نمی توان از آنها استدلال نمود.

پس از آن که ثابت شد که تارک نماز کافر است، باید بدانیم که بر او احکام مرتدین مترتب می‌شود. در هیچ نصی از نصوص به اثبات نرسیده است که تارک نماز مؤمن است، یا به جنت می رود و یا از آتش جهنم رهایی می یابد و... از این رهگذر است که ضرور نمی بینیم که کفر تارک نماز را به کفر نعمت یا به کفر اصغر تأویل کنیم.

به دلایل دیگری از این قبیل اشاره می کنیم:

1- جایز نیست که مسلمانی دختر نمازخوان را در نکاح شخص بی‌نماز در آورد و اگر برایش عقد نکاح بسته شود، این نکاح باطل و زن برای این مرد حلال نمی‌شود، چون الله تعالی در مورد زنان مهاجرگفته است:

« فَإِنْ عَلِمْتُمُوهُنَّ مُؤْمِنَاتٍ فَلَا تَرْجِعُوهُنَّ إِلَى الْكُفَّارِ لَا هُنَّ حِلٌّ لَّهُمْ وَلَا هُمْ يَحِلُّونَ لَهُنَّ » (سوره ممتحنه: 10). «و اگر این زنان (مهاجر) را مؤمن یافتید، آنان را به سوی کافران برنگردانید، این زنان برای آن مردان و آن مردان برای این زنان حلال نیستند».

2- شخصی که بعد از عقد نکاح به کلی تارک نماز می‌شود، نکاحش فسخ شده است و بدلیل آیه‌ای که سابقاً ذکر کردیم، این زن برایش حلال نمی‌شود، برحسب تفصیلاتی که اهل علم در این مورد بیان نموده اند؛ که قبل از دخول و آمیزش تارک نماز باشد یا بعد از آن.

3- ذبیحه‌ی شخص بی‌نماز غیرقابل خوردن است. چرا؟ چون که ذبیحه‌اش حرام است، و حال آن که ذبیحه‌ی یهودی و نصرانی برای ما حلال است، پس ذبیحه‌ی شخص بی‌نماز پلیدتر از ذبیحه‌ی یهودی و نصرانی است.

4- بی‌نماز اجازه ندارد به مکه و حدود حرم داخل شود، چون که الله تعالی فرموده است: « يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِنَّمَا الْمُشْرِكُونَ نَجَسٌ فَلَا يَقْرَبُوا الْمَسْجِدَ الْحَرَامَ بَعْدَ عَامِهِمْ هَذَا وَإِنْ خِفْتُمْ عَيْلَةً فَسَوْفَ يُغْنِيكُمُ اللَّهُ مِنْ فَضْلِهِ إِنْ شَاءَ إِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ حَكِيمٌ ». «ای کسانی که ایمان آورده اید، بی‌گمان مشرکان (بسبب عقیده و کفرشان) پلیدند، لذا، نباید پس از امسال (نهم هجری) به مسجد الحرام وارد شوند. اگر (بعلت قطع روابط تجاری آنان با شما) از فقر می‌ترسید، (نترسید) الله تعالی شما را به فضل و رحمت خود بی‌نیاز می‌گرداند، زیرا الله آگاه و دارای حکمت است». (سوره توبه: آیه 28).

5- در صورت فوت یکی از اقارب (خویشاوندان)، بی‌نماز از او ارث نمی‌برد؛ بدین ترتیب اگر فرد مسلمان و اهل نماز فوت کند و

پسری بی‌نماز و پسر کاکایش (عصبه) اهل نماز برجای بگذارد چه کسی از او ارث می‌برد؟ پسر بی‌نماز یا پسر کاکای نمازگزار؟ جواب همه این پرسش‌ها همین است که: پسر بی‌نماز از او ارث نمی‌برد؛ بلکه ارث به پسر کاکایش می‌رسد.

أسامه بن زید رَضِيَ اللهُ عَنْهُمَا از رسول الله صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ روایت کرده است: «لَا يَرِثُ الْمُسْلِمُ الْكَافِرَ وَلَا الْكَافِرُ وَالْمُسْلِمَ» بخاری (6764) و مسلم (1614). «مسلمان از کافر و کافر از مسلمان ارث نمی‌برد».

همچنین می‌فرماید: «الْحَقُّوا الْفَرَائِضَ بِأَهْلِهَا، فَمَا بَقِيَ فَهُوَ لِأَوْلَى رَجُلٍ ذَكَرَ» بخاری (6732) و مسلم (1615). «سهمی‌های معین شده‌ی ارث را به صاحبان آنها بدهید و باقیمانده آن را به نزدیکترین خویشاوند مرد میت بدهید».

6- بی‌نماز وقتی که بمیرد نباید غسل و تکفین شود و نباید بر او نماز جنازه خواند و همچنین مسلمانان اجازه ندارند او را در گورستان مسلمانان دفن کنند؛ پس چه کارش کنیم؟ جسدش را به بیابان برده و در آنجا گودالی حفر نموده و با همان لباس در آنجا دفنش می‌کنیم، زیرا او در اسلام از هیچ حرمت و کرامتی برخوردار نیست.

بنابراین برای هیچ کسی جایز نیست که فردی بی‌نماز نزدش، بمیرد و او را به مسلمانان عرضه کند تا بر او نماز جنازه بخوانند.

7- بی‌نماز در روز رستاخیز با فرعون، هامان، قارون، ابی‌بن خلف و سایر پیشوایان کفر محشور می‌شود و به بهشت نمی‌رود و برای هیچ یکی از اعضای خانواده‌اش جایز نیست که برایش دعای رحمت و مغفرت بخوانند، زیرا او کافر است و مستحق دعا و استغفار نمی‌باشد- پناه بر خدا-

الله تعالی می‌فرماید: « مَا كَانَ لِئِيَّيَّ وَالَّذِينَ آمَنُوا أَنْ يَسْتَغْفِرُوا لِلْمُشْرِكِينَ وَلَوْ كَانُوا أَوْلَىٰ قُرْبَىٰ مِنْ بَعْدِ مَا تَبَيَّنَ لَهُمْ أَنَّهُمْ أَصْحَابُ الْجَحِيمِ » (سوره توبه آیه 133).

«برای پیامبر و مؤمنان مناسب نیست که برای مشرکان طلب آمرزش کنند، هر چند که خویشاوند باشند، هنگامی که برای آنان روشن شود که (با کفر و شرک از دنیا رفته‌اند و) مشرکان اهل دوزخ‌اند.» (تفصیل موضوع: را میتوان در رساله صفة- صلاة النبی صفحه (29-30) و مجموعه فتاوا و رسایل (12-50) شیخ ابن عثیمن مطالعه فرماید).

سهل انگاری در امر نماز:

موضوع سهل انگاری در امر نماز و بخصوص در نماز جماعت در دین مقدس اسلام از منکرات بزرگ و از صفات منافقین است؛ الله تعالی فرموده است: «إِنَّ الْمُنَافِقِينَ يُخَادِعُونَ اللَّهَ وَهُوَ خَادِعُهُمْ وَإِذَا قَامُوا إِلَى الصَّلَاةِ قَامُوا كُتَالَىٰ يَرَاءُونَ النَّاسَ وَلَا يَذْكُرُونَ اللَّهَ إِلَّا قَلِيلًا» (سوره نساء آیه 142) (بی‌گمان منافقان (به خیال خام خود) الله را گول می‌زنند! در حالی که الله آنها را گول می‌زند. منافقان هنگامی که برای نماز برمی‌خیزند، سست و بی‌حال به نماز می‌ایستند و با مردم ریا می‌کنند (نمازشان به خاطر

مردم است) و الله را کم یاد می کنند).
همچنان پروردگار با عظمت ما در مورد صفت منافقان میفرماید
: « وَمَا مَنَعَهُمْ أَنْ تُقْبَلَ مِنْهُمْ نَفَقَاتُهُمْ إِلَّا أَنْهُمْ كَفَرُوا بِاللَّهِ
وَيَرْسُولِهِ وَلَا يَأْتُونَ الصَّلَاةَ إِلَّا وَهُمْ كُسَالَى وَلَا يُنْفِقُونَ إِلَّا وَهُمْ
كَارَهُونَ » (سوره توبه آیه 54) (و هیچ چیز مانع قبول شدن
نفقات و صدقات آنها نشده است جز این که آنان به الله و پیامبرش
ایمان ندارند و جز با ناراحتی و بی حالی به نماز نمی ایستند
و جز از روی ناچاری بخشش نمی کنند).

پیامبر اکرم صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ در مورد منافقان گفته
است: «لَيْسَ صَلَاةٌ أَثْقَلَ عَلَى الْمُتَنَافِقِينَ مِنَ الْفَجْرِ وَالْعِشَاءِ، وَلَوْ
يَعْلَمُونَ مَا فِيهِمَا لِأَتَوْهُمَا وَلَوْ حَبَوًّا». (هیچ نمازی بر انسان های
منافق سخت تر و سنگین تر از نمازهای صبح و عشا نیست. ولی
اگر می دانستند که فضیلت و ثواب این نماز چقدر است با سینه
خیز هم که می بود خود را (به مسجد) می رساندند).

پس بر هر مسلمانی واجب است که بر نمازهای پنج گانه در اوقات
معین، مواظبت نموده و با طمأنینه و آرامش با خشوع و حضور
قلب نمازها را ادا کند؛ زیرا الله تعالی می فرماید:
« قَدْ أَفْلَحَ الْمُؤْمِنُونَ (۱) الَّذِينَ هُمْ فِي صَلَاتِهِمْ خَاشِعُونَ (۲) »
مؤمنون: 1-2) (به راستی مؤمنان رستگار شوند (1) همان کسانی که
در نمازشان فروتنند (2) و به این دلیل که رسول الله صَلَّى اللهُ
عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ شخصی را که نماز خواندن بلد نبود و اعتدال و
اطمینان را رعایت نمی کرد؛ امر نمود تا نمازش را دوباره
بخواند.

مردان موظفند نمازهایشان را همراه با مسلمانان با جماعت و در
مساجد ادا نمایند، چون رسول الله صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فرموده است:
«مَنْ سَمِعَ النَّدَاءَ فَلَمْ يَأْتِهِ فَلَا صَلَاةَ لَهُ إِلَّا مِنْ عُذْرٍ» (هر کس آذان
را بشنود و برای نماز (به مسجد) نرود، نماز او قبول نیست؛
مگر آن که عذری داشته باشد).

از ابن عباس رَضِيَ اللهُ عَنْهُمَا سؤال شد: عذری که جماعت را ساقط می
کند، چیست؟ حضرت ابن عباس در جواب فرمود: ترس یا مریضی.
در صحیح مسلم از ابوهریره رَضِيَ اللهُ عَنْهُ روایت شده است که مردی
نابینا نزد رسول الله صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ آمد و گفت: ای پیامبر!
نابینا هستم و راهنمایی ندارم، آیا اجازه دارم در خانه نماز
بخوانم، پیامبر صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ در اول به او اجازه داد و
سپس صدایش کرد و فرمود: « هَلْ تَسْمَعُ النَّدَاءَ بِالصَّلَاةِ؟ قَالَ: نَعَمْ.
قَالَ: فَأَجِبْ » (آیا آذان نماز را می شنوی) گفت: بلی! پیامبر
صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فرمود: «پس به نماز بیا».

در صحیحین از ابوهریره رَضِيَ اللهُ عَنْهُ نقل شده که ایشان از رسول
الله صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ نقل می کند: «لَقَدْ هَمَمْتُ أَنْ أَمُرَ بِالصَّلَاةِ
فَتَقَامَ، ثُمَّ أَمُرَ رَجُلًا فَيَصَلِّيَ بِالنَّاسِ، ثُمَّ أَنْطَلِقَ مَعِيَ بِرِجَالٍ مَعَهُمْ
حُزْمٌ مِنْ حَطَبٍ إِلَى قَوْمٍ لَا يَشْهَدُونَ الصَّلَاةَ فَأَحْرَقَ عَلَيْهِمْ بُيُوتَهُمْ
بِالنَّارِ». (خواستم دستور دهم برای نماز اقامه گفته شود،
آنگاه دستور دهم کسی به جای من امامت نماز را برای مردم به
عهده بگیرد و خودم با مردانی که بسته های هیزم همراهشان است

به سوی کسانی بروم که در نماز جماعت شرکت نمی کنند و آنها را با خانه هایشان به آتش بکشم).

همه این احادیث بیانگر یک امر که : نماز جماعت برای مردان از مهمترین واجبات است و کسانی که از آن باز می مانند مستحق شدیدترین عقوبت ها می باشند.

از الله تعالی مسئلت داریم که احوال و اوضاع تمام مسلمین را اصلاح کرده و آنها را به کارهایی توفیق دهد که رضا و خشنودی او در آنهاست.

طبق صحیح ترین قول از اقوال علماء ، که تفصیل آن در فوق گذشت همین است که : ترک عمدی نماز کفر اکبر است: گرچه شخص تنها در پاره ای اوقات آن را ترک دهد و یا منکر وجوب آن هم نشود (باز هم کفر اکبر است)، ترک کننده چه مرد باشد و چه زن، به دلیل سخن رسول الله صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: « إِنَّ بَيْنَ الرَّجُلِ وَ بَيْنَ الشِّرْكِ وَالْكَفْرِ تَرْكُ الصَّلَاةِ ». (حد فاصل بین انسان و شرک و کفر ترک نماز است) «العهد الَّذِي بَيْنَنَا وَ بَيْنَهُمُ الصَّلَاةُ فَمَنْ تَرَكَهَا فَقَدْ كَفَرَ». (وجه تمایز ما و آنها (کفر و مشرکین) نماز است، پس هر کس که آن را ترک کند کافر می شود).

خواننده محترم!

آنچه که بر همه مسلمانان واجب است این است که همدیگر را نصیحت نموده و به حق سفارش نموده و به کارهای نیک و تقوا یاری کنند. از جمله این امور نصیحت کردن به افرادی است که در نماز جماعت شرکت نمی کنند و یا احياناً نماز را به کلی ترک می دهند. اینها را باید از خشم و گرفت الهی ترسانید. بر پدران و مادران این افراد واجب است که اینها را به طور مداوم نصیحت کنند، باشد که الله تعالی آنها را به صراط مستقیم هدایت کند.

همچنین زنانی را که تارک نماز هستند یا در آن سهل انگاری می کنند باید نصیحت کرد و از خشم و غضب الله تعالی ترسانید و با

روشی مناسب تأدیب نمود، زیرا الله تعالی فرموده است: « وَالْمُؤْمِنُونَ وَالْمُؤْمِنَاتُ بَعْضُهُمْ أَوْلِيَاءُ بَعْضٍ يَأْمُرُونَ بِالْمَعْرُوفِ وَيَنْهَوْنَ عَنِ الْمُنْكَرِ وَيُقِيمُونَ الصَّلَاةَ وَيُؤْتُونَ الزَّكَاةَ وَيَطِيعُونَ اللَّهَ وَرَسُولَهُ أُولَئِكَ سَيَرْحَمُهُمُ اللَّهُ إِنَّ اللَّهَ عَزِيزٌ حَكِيمٌ » (سوره توبه آیه 71) (مردان و زنان مؤمن برخی دوستان برخی دیگرند. همدیگر را به کارهای نیک دعوت داده و از کارهای بد باز می دارند و نماز را برپا داشته و زکات را می پردازند و از الله و رسولش فرمان می برند. الله تعالی به زودی اینها را مشمول رحمت خود قرار می دهد. بی گمان که الله توانا و حکیم است).

به دلیل این که رسول الله صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ گفته است: «مَرُوا أَوْلَا دَكُم بِالصَّلَاةِ وَهُمْ أَبْنَاءُ سَبْعِ سِنِينَ، وَ اضْرِبُوهم عَلَيْهَا وَهُمْ أَبْنَاءُ عَشْرِ، وَقَرُّ قُلُوبِهِمْ فِي الْمَضَاجِعِ». (در سن هفت سالگی فرزندان را به نماز خواندن دستور دهید و به سن ده سالگی که رسیدند (و نماز نخواندند) آنها را بزنید و خوابگاهشان را جدا کنید).

وقتی قضیه، چنین است که پسران و دختران در سن هفت سالگی به نماز مأمور می‌شوند و در سن ده سالگی به خاطر ترک آن تنبیه بدنی می‌شوند و البته نباید از نصیحت مداوم و تمسک به حق و صبر بر آن گذشت.

پروردگار با عظمت ما می‌فرماید: « وَالْعَصْرِ (۱) إِنَّ الْإِنْسَانَ لَفِي خُسْرٍ (۲) إِلَّا الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ وَتَوَاصَوْا بِالْحَقِّ وَتَوَاصَوْا بِالصَّبْرِ » (۳) (سوره العصر آیات 1-3) .

(سوگند به زمان. انسانها همه در زیان اند. مگر کسانی که ایمان می‌آورند و همدیگر را به تمسک به حق سفارش می‌کنند و یکدیگر را به شکیبایی توصیه می‌نمایند.)

هر کسی که بعد از بلوغ، نماز را ترک کند و نصیحت کردن کارساز نشود، باید این موضوع را به محاکم شرعی ارجاع داد تا وی را به توبه وادار کنند و اگر توبه نکرد باید کشته شود. از الله تعالی می‌خواهیم که احوال مسلمین را اصلاح نموده و به آنان فقه و علم دین نصیب بفرماید و به همیاری بر نیکی و تقوا و امر به معروف و نهی از منکر توفیقشان دهد، بی‌گمان که او بخشنده و کریم است.

(غرض معلومات مزید مراجعه شود : فتاوی مهمه تتعلق بالصلاة (21-27) شیخ ابن باز) .

حکم دوستی با تارک نماز در اسلام:

خواننده محترم!

دهخدا به نقل از محققان مختلف می‌نویسد: دوست، یعنی محب، یک دل، یک رنگ، خیرخواه، یار، رفیق، مانوس، هم دل، مقابل دشمن، آن که نیک اندیشد و نیک خواهد، مقابل دشمن که بداندیشد و بد خواهد.

دوستی، یعنی یاری، رفاقت، محبت و عشق، نزدیکی، هم دلی و هم دمی بین دو نفر بدون وجود رابطه خویشاوندی سببی یا نسبی. دوستی (حالت و صفت، و عمل دوست، محبت، یگانگی، صداقت و مودت و خیرخواهی، رفاقت و یاری و مهر، خلاف خصومت و مقابل دشمنی و عداوت و بغض است.)

دوستی، رابطه ای است کامل تر و برتر از معاشرت ساده و هم زیستی معمولی. یک شخص ممکن است در محیط زندگی، محل کار، یادر مکتب و یا پوهنتون با افراد مختلف سروکار داشته باشد، بدون اینکه که بین او و آنان صمیمیت و هم دلی و همراهی وجود داشته باشد؛ چنین رابطه ای را دوستانه نخوانند. دوستی گوهری است گران سنگ و ودیعه ای است الهی، رابطه ای است از عمق دل و جان و وحدت آفرین، که انسان ها را به هم پیوند داده، دل سوز یک دیگر و هم دم و همراهی می‌سازد و در غم و شادی ها شریک و دم ساز می‌کند. یکی از نعمت های الهی که در سرشت انسان به ودیعه نهاده شده

است ، احساس نیاز به دیگر افراد جامعه و برقراری ارتباط دوستانه با برخی از آنها است . چنانچه انسان بتواند دوستان نیکویی برای خود برگزیند و از این موهبت الهی به صورت صحیح و منطقی استفاده کند زندگی فردی و اجتماعی سالمتری خواهد داشت .

از منظر اسلام ، « دوست » ارزش والایی دارد به گونه ای که حتی در سرنوشت انسان تاثیر گذار است . از این رو پیامبر صلی الله علیه وسلم دساتیر و رهنمود های مشخصی را در «انتخاب دوست» بیان فرموده اند .

بدین اساس در انتخاب دوست باید دقت و تعمق زیاد صورت گیرد ،نباید صرفاً « به سبب محبتی که در قلب خود از کسی می یابیم با او دوستی کنیم ؛ بلکه قبل از همه باید منشأ محبت را جستجو کرد و صلاحیت فرد را مورد بررسی قرار داد .

نباید فراموش کرد که :تاثیر کردار و رفتار و گفتار هیچ کسی مؤثر تر بر یک شخص از دوست نمیباشد، لذا بسیار مهم است که یک شخص چه کسی را بحیث دوست خویش انتخاب نماید ، زیرا بیشتر اوقات مسیر زندگیش دنیوی و اخروی او بر آن اساس بنا میشود . حکم اسلامی همین است که دوستی باید بر اصولی استوار باشد که : دوست بتواند انسان را در امور آخرت کمک کند و از اهل فسق و فجور و بدعت نباشد، زیرا پروردگار با عظمت ما در قرآن عظیم الشان وسنت نبوی از اختیار کردن دوست بد ما را بر حذر داشته است .

پروردگار با عظمت ما در قرآن کریم میفرماید: « وَيَوْمَ يَعَضُّ الظَّالِمُ عَلَى يَدَيْهِ يَقُولُ يَا لَيْتَنِي اتَّخَذْتُ مَعَ الرَّسُولِ سَيْبًا (27) يَا وَيْلَتَى لَيْتَنِي لَمْ أَتَّخِذْ فُلَانًا خَلِيلًا (28) لَقَدْ أَضَلَّنِي عَنِ الذِّكْرِ بَعْدَ إِذْ جَاءَنِي وَكَانَ الشَّيْطَانُ لِلْإِنْسَانِ خَذُولًا » (الفرقان : 27-29) . یعنی: (و روزی که ظالم دستهای خود را می‌گزد می‌گوید: ای کاش من هم همراه رسول خدا راهی در پیش می‌گرفتم ، وای بر من! ای کاش فلانی را دوست نگرفته بودم که مرا در دنیا به گمراهی کشاند، ای خاک هلاک بر سرم باد، به راستی او مرا از ذکر پس از آنکه به سوی من آمد به گمراهی کشاند و شیطان همواره خوارسازنده انسان است) .

الله تعالی می فرمایند: «يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ وَكُونُوا مَعَ الصَّادِقِينَ» (سوره توبه 119) یعنی: ای کسانی که ایمان آورده اید! از (مخالفت فرمان) الله بپرهیزید، و با صادقان باشید.

و پیامبر صلی الله علیه و سلم فرموده است: « مثل الجلیس الصالح والجلیس السوء کحامل المسک ونافخ الکیف فحامل المسک إما أن یحذیک، وإما أن تبتاع منه وإما أن تجد منه ریحا طیبة

ونافخ الكير إما أن يحرق ثيابك وإما أن تجد منه ريحا خبيثة»
(متفق عليه)

یعنی: (مثال همنشین نیکوکار و همنشین بد، همانند حامل عطر مسک و دمنده در کوره آهنگری میماند، پس حامل عطر مسک یا به تو میدهد و یا از او میخرد و یا از ان بویی خوش میبایی، اما دمنده در کوره، یا لباس را میسوزاند، یا اینکه بوی پلید آن مشامت را آزار می دهد).

پس فرد مسلمان و مقید به احکام دینی باید سعی و تلاش نماید تا با افراد موحد و صاق رفاقت و دوستی نماید و مطمئنا از این رفاقت هر دو بهره خواهند برد، ولی دوستی با افراد بی بند و بار و یا فاسق مضر است و ممکن است باعث سرایت به شخص شود، البته لازمست که گاهی جهت دعوت و امر به معروف با آنها همنشین بود و با اخلاق نیکو با آنها رفتار کرد و حتی این امر واجب است.

ولی نبایستی همیشه و همه جا با او همنشین و هم صحبت بود و بعبارتی بایستی گاهی با همنشین شد و او را به سوی خدا دعوت نمود.

اما اگر شخص که منکر و اجبیت حکم نماز باشد، بدون شک و به اجماع همه ای علماء کافر است و بعد از دعوت وی به سوی دین و رفع شبهاتش، چنانکه بر راه خود اصرار ورزید نباید با وی رفاقت و دوستی نمود و برای یک مؤمن مسلمان جایز نیست که با مرتدین ارتباط دوستانه و رفاقت دایمی برقرار نماید .

عار شیطان از دوستی با تارک نماز :

میگویند شیطان باشخصی همسفر شد ، در وقت نماز صبح این شخص نماز نخواند، در وقت پیشین وعصر هم نماز نخواند زمانیکه وقت نماز شام و خفتن رسید ، با زهم این شخص نماز نخواند ، خلاصه اینکه در بیست و چهار ساعت پنج وخت نماز راقصد آ ترک کرد ، وقتی شب شد ، و میخواستن به بستر خواب روند ، شیطان روی به این شخص کرده وگفت من باتو زیر یک چت خواب نمی کنم ، چون پنج وقت موقع نماز شد وتویک نماز را نخواندی و قصد آ همه نماز های امروز را ترک کردی ، این شخص گفت چرا ؟

شیطان گفت : میترسم غضبی از آسمان بر سقف این خانه نازل شود که من هم باتو شامل این غضب شوم ، شخصی بی نماز گفت : توشیطان استی ومن بندهء خدا ، چطور غضب خداوند بر من نازل میشود ؟

شیطان در جواب گفت : من فقط یکبار نافرمانی الله را کردم و سجدهء شکر که برای حضرت آدم علیه والسلام بود نکردم از بهشت رانده

شدم و تاروز قیامت مورد لعنت پروردگار با عظمت قرار گرفتم ، در حالیکه تو از صبح تا حالا باید چند سجده به خداوند میکردی ولی نکردی ، وای به حال تو ، که از من بمراتب بد بدتر میباشی.

باب بیست و نهم آذان و اقامه برای نماز

علماء در تعریف آذان میگویند : آذان از نظر لغوی به معنی «آگاهی دادن»، «آگاهانیدن» و «خبر به گوش رساندن» است. آذان در اصطلاح شرع اسلامی عبارت است از اعلان کردن رسیدن وقت نماز با الفاظ مخصوص تعریف و تفسیر گردیده است. آذان دعوت کردن مسلمانان است به حضور در نماز، نمازی که سبب نجات و رستگاری انسان در دنیا و آخرت میشود. آذان را مؤذن در جایی بلند مانند مناره مسجد میخواند. در شروع اسلام برای هر نماز، ابتدا آذان و سپس اقامه خوانده شود. مؤرخین مینویسند که در صدر اسلام، مسلمانان از آذان غرض دعوت مسلمانان به یک امر مهم نیز استفاده بعمل آورده اند، بطور مثال مسلمانان در دعوت به جنگ خیبر از آذان استفاده نمودند.

در حدیث شریف آمده است : « لا یسمع ندا ء المؤمن جن ولا إنس ولا شیء إلا شهد له یوم القیامه » (هر جن و یا هر انسانی یا هر چیز دیگری که صدای مؤذن را می شنود ، در روز قیامت برای او شهادت میدهد .).

همچنین خداوند پاک (در سوره فصلت : آیه ۳۳) میفرماید : « ومن احسن قولاً ممن دعا إلى الله وعمل صالحاً » (قول چه کسی زیباتر و بهتر از قول کسی است که مردم را به سوی پروردگار بسوی الله دعوت می کند و عمل نیک انجام میدهد) . علماء و مفسران در تفسیر این آیه میفرمایند که : این آیه در باره مؤذن نازل شده است چون مؤذن مسلمانان را برای ادای نماز و ذکر پروردگار دعوت می کند و هم نماز میخواند. « آذان » شعار توحیدی مسلمانان است. « آذان » شهادت بریگانگی خداوند و رسالت پیامبر صلی الله علیه وسلم است.

« آذان » صدا و آواز بیدار باش برای عبادت پروردگار عالمیان است.

« آذان » اعلام رسیدن وقت نماز است. آذان عبادتی است قبل از نماز و یکی از بزرگترین شعایر اسلام و مشهورترین نشانه های برجسته آن.

اگر تاریخ آدیان را مرور نمایم ، بوضاحت تام در خواهیم یافت که همه آدیان ابراهیمی ، برای دعوت پیروان خویش به عبادت از وسایل متعددی استفاده بعمل آورده اند که از جمله

پیروان دین مسیحیت بانواختن (ناقوس) و (جرس) از پیروان خویش غرض اجرای عبادت به کلیسا دعوت میکنند . ولی ناگفته نماند عظمت که در « آذان » دین مقدس اسلام نهفته است در هیچ یکی از آذان آدیان آسمانی دیده نمیشود . عظمت مفهوم ودعوت آذان اسلامی از چنان قوتی برخوردار است که حتی غیر مسلمین را هم زیر تاثیر خویش قرار میدهد .

در آذان مسلمانان ، مؤذن داعی مردم بسوی پروردگار است ، آذان دعوت به کسانی است که از روی نسیان پروردگار خویش را فراموش کرده باشند ، با صدای آذان نسیان انسان از بین رفته و روح به سوی خالق خود می کنند .

آذان دعوت زنده است . زمانیکه انسان صدای مبارک وبا عظمت آذان را میشنود در همان لحظه در فکر نماز می افتد . صدای آذان زمین و آسمان را با هم پیوند میدهد و تواضع مخلوق را با عظمت پروردگار در هم می آمیزد .

در آذان تبلیغ است ، در آذان تکبیر است ، در آذان توحید است ، در آذان شهادت و یگانگی است ، در آذان عظمت پروردگار است و شهادت بر رسالت محمد صلی الله علیه وسلم است . در آذان توصیه به نماز است . آذان دعوت مسلمانان به ر استگاری ، صداقت و پاک دلی است .

در حدیثی آمده است : « ان الشیطان اذ سمع الند هرب » هر زمانیکه شیطان صدای آذان را می شنود فرار میکند . در وقت آذان بر شیطان خو و هیبت طاری گردیده با حواس پریشان فرار می نماید ، و تا جائیکه صدای آذان شنیده شود هرگز نمی ایستد . (روای حدیث بخاری و مسلم است) .

در آذان مؤذن با صدای با عظمت « الله اکبر » خویش به همه موجودات و مخلوقات عالم با تمام صراحت اعلام میدارد که : همه شما محکوم به فنا و زوال هستید مگر الله .

تاریخچه آذان :

در تاریخ اسلام آمده است که مشروعیت آذان در سال اول هجرت آغاز شد ، زمانیکه مسلمانان وارد مدینه منوره شدند و از کار بنا و اعمار اولین مسجد (مسجد نبوی) خلاص شدند ، پیش از مشروعیت آذان ، چون وقت نماز داخل می شد ، شخصی به راه ها می گشت و مردم از داخل وقت نماز خبر کرده می گفت : « الصلوة »

ولی همه روزه بحث به منظور مطلع گردانیدن مسلمانان و اینکه مسلمان چطور اطلاع بیابند تا غرض ادای نماز به جماعت بیابند جریان داشت .

در این میان برخی از صحابه عرض داشتند که از کلمه « الصلوة جامع » استفاده بعمل می آوریم ، و برخی پیشنهادت دیگری ارائه نمودند ، بلاخره در یکی از روز ها حضرت محمد صلی الله علیه وسلم با یاران خویش نشست و مسأله آذان را مورد بحث قرار داد ، که چگونه میتوانیم وقت نماز را به مسلمانان ابلاغ بداریم . بعضی از صحابه کرام گفتند مانند نصارا

وقت نماز را باید بوسیله ناقوس اعلام بداریم، بعضی گفتند مانند یهود بوق را استعمال کنیم، و دیگران گفتند ما نند مجوسیان آتش می افروزیم، تا مردم بدانند که وقت نماز فرا رسیده است و به مسجد بیایند. هیچ کدام از این پیشنهادات طرح شده مورد قبول پیامبر اسلام حضرت محمد صلی الله علیه وسلم قرار نگرفت.

بنابر روایت (ابن اسحاق عبد الله بن زید بن شعلبه) در شب همان روز خواب دیده و جریان خواب خویش را حضور محمد صلی الله علیه وسلم عرض کرد و چنین فرمود : « من شب خواب بودم که شخص سبز پوش نزد آمد و ناقوس بدست داشت . ازوی پرسیدم : ناقوست رانمی فروشی؟ گفت : بدان چه میکنی ؟ گفتم : بوسیله آن مردم را برای نماز دعوت میکنیم . گفت: بهتر از این را برای نشان بدهم گفتم: آن چیست ؟ گفت با این ندا مردم را دعوت کنید : و کلمات آذان را برایش بیان داشت. چون رسول الله صلی الله علیه وسلم را از خواب با خبر ساخت آنحضرت صلی الله علیه وسلم فرمود : « انشالله این خواب حق است بر خیز و بلال را با خود ببر و این کلمات را برایش یاد بده که با این کلمات آذان بگوید زیرا آواز او رساتر از آواز توست.»

هنگامیکه بلال آذان داد . حضرت عمر فاروق آنرا شنید و از خانه بر آمد و نزد پیامبر اسلام آمد و گفت : «قسم بذاتیست که ترا بحق فرستاده ، من هم مانند او این کلمات را بخواب دیده ام » حضرت محمد صلی علیه وسلم گفت : « این جای شکر است » و بدین ترتیب آذان بین مسلمانان ترویج یافت.

امام عینی رحمه الله می گوید که در مسند حارث بن آبی آسامه آمده است که : اولین کسی که آذان داد ، جبرئیل علیه السلام بود که در آسمان دنیا آذان داد ، و آذانش را بلال و عمر رضی الله عنهما شنیدند ، بلال شتابان نزد پیامبر صلی الله علیه وسلم آمد و آنچه را که شنیده بود قصه کرد ، پیامبر صلی الله علیه وسلم برایش گفتند که : عمر از تو سبقت جست.

بعد از مشروعیت آذان رسول الله صلی الله علیه وسلم شب و روز، در سفر و حضر بر آن مداومت نمودند که ترك آن از آنحضرت صلی الله علیه وسلم یا اجازه تركش تا رحلت سرور کاینات شنیده نشده است. پس از آن یاران برگزیده پیامبر اسلام آنرا ادامه دادند، زیرا بخاطر امر رسول الله صلی الله علیه وسلم در چند حدیث آذان واجب گردیده بود.

صفت آذان:

آذان طوریکه در احادیث صحیحه وارد شده است، با نام الله « الله اکبر » وبا وحدانیت الله و رسالت پیغمبر صلی الله علیه وسلم ، و دعوت به رستگاری به اوج خود میرسد.

الفاظ آذان:

- الله اكبر، الله اكبر.

- الله اكبر، الله اكبر.

- أشهد أن لا اله الا الله ، أشهد أن لا اله الا الله.

- أشهد أن محمدا رسول الله ، أشهد أن محمدا رسول الله.

- حيّ على الصلاة ، حيّ على الصلاة .

- حيّ على الفلاح ، حيّ على الفلاح.

- الله اكبر ، الله اكبر.

- لا اله الا الله.

ولی در نماز صبح مؤذن بعد از گفتن « حی علی الفلاح » وقبل از « الله اكبر » اخير دو بار میگوید : «الصلاة خير من النوم ، الصلاة خير من النوم » سپس میگوید : الله اكبر ، الله اكبر ، لا اله الا الله .

ترجمه آذان:

- معبود به حق بزرگترین است، معبود به بزرگترین است.

- معبود به حق بزرگترین است، معبود به بزرگترین است.

- گواهی می دهم که بجز الله دیگر معبود به حقی نیست ،

- شهادت میدهم که بجز الله دیگر معبود به حقی نیست.

- شهادت می دهم که محمد فرستاده الله است، گواهی می دهم که محمد فرستاده الله است.

- بشتابید به سوی نماز، بشتابید به سوی نماز.

- بشتابید به سوی کامیابی، بشتابید به سوی کامیابی.

- معبود به حق بزرگترین است، معبود به بزرگترین است.

- بجز الله دیگر معبود به حقی نیست.

خواننده محترم !

طوری که گفتیم : آذان صدای مقدس است که برای سامع خویش ندای آزادی ونسیم حیات بخش استقلال وعظمت را می آموزاند

. زمانیکه شنیدن ندای آسمانی در فضا می پیچد، با قلب

خود بزرگی این نداء وعظمت آن ذات جلیل را که این ندا

بخاطر اوست احساس کن و آنچه را که خیر ورستگاری تر

بدان فرا می خواند ، به یاد بیاور و بدن هر بزرگی جز خدا

حقیر است و هر گاه تصور نمودی در جهان چیزی بزرگ است ،

پس بدان که خدا بزرگتر است ، خدا بزرگتر است .

همان طوری که گفتیم ، آذان به معنی خبر کردن ، اطلاع

دادن واعلان نمودن است ، پس هر زمانیکه انسان این

ندای با عظمت ملکوتی را میشنود باید به آن گوش فرا دهد

و آنچه را که مؤذن می گوید از طی و ژرفای قلب مؤذن را

همراهی کند.

زمانیکه مؤذن : « حی علی الصلاة » و « حی علی

الفلاح » میگوید بر سامع است تا :

« لا حول ولا قوه الا بالله ، لا حول ولا قوه الا بالله »

بگوید.

در حدیث صحیح از امام بخاری روایت است که پیامبر صلی الله علیه وسلم فرموده است:

« وقتیکه مؤذن می گوید ، الله اکبر ، الله اکبر ، پس یکی از شما هم گوید ، الله اکبر ، الله اکبر ، زمانیکه مؤذن میگوید : « أشهد أن لا اله الا الله » و کسی که می شنود گوید : « أشهد أن لا اله الا الله » چون مؤذن گوید : « أشهد أن محمد آ رسول الله » سامع هم گوید : « أشهد أن محمد آ رسول الله » سپس مؤذن گوید : « حى على الصلاة ، سامع هم گوید : « لاحول ولا قوة الا بالله » زمانیکه مؤذن میگوید « حى على الفلاح » سامع گوید « لاحول ولا قوة الا بالله » بگوید . زمانیکه مؤذن گوید : « الله اکبر ، الله اکبر ، سامع گوید : « الله اکبر ، الله اکبر » زمانیکه مؤذن گوید : « لا اله الا الله » شخص سامع گوید « لا اله الا الله » که به ادای این کلمات در قلب خود داخل شود در جنت. شنونده بعد از اینکه اجابت مؤذن را پایان داد بر پیامبر صلی الله درود بفرسته و از خداوند عفو گناهان گذشته و آینده طلب دعا نماید .
فضیلت آذان :

در مورد فضیلت آذان در حدیثی که از حضرت از معاویه (رض) روایت گردیده آمده است :
« إن المؤذنين أطول الناس أعناقاً يوم القيامة » (صحیح جامع الصغیر (6645) ، صحیح امام مسلم (1/290/387) . «همانا گردن مؤذنان در روز قیامت از همه ی مردم بلندتر است» .
عبدالرحمن بن عبدالله بن عبدالرحمن بن أبی صعصعه انصاری مازنی از پدرش نقل کرده که ابوسعید خدری به او گفت : « إنی أراک تحب الغنمو البادية ، فإذا كنت فى غنمک أو بادیتک فأذنت بالصلاة فارفع صوتک بالنداء ، فإنه لا یسمع مدی صوت المؤذن جن و لانس ولا شی إلا شهد له يوم الیقامة قال أبوسعید : سمعته من رسول الله » (می بینم که گوسفند و صحرا را دوست داری پس هر وقت با گوسفندان یا در صحرا بودی و برای نماز آذان گفתי ، صدایت را بلند کن ، زیرا که جن ، انسان و هر چیز دیگری که صدای مؤذن را می شنود ، در روز قیامت برای او گواهی می دهند ، ابوسعید گفت این سخن را از پیامبر صلی الله علیه وسلم شنیدم) . (صحیح : (صحیح سنن نسائی 625) ، صحیح امام بخاری (فتح الباری) (2/87/609) ، سنن نسائی (2/12) .

حکم آذان :

آذان اعلام فرا رسیدن وقت نماز با الفاظی مخصوص است فقه السنه (1/94) . و حکم آن واجب است .
در حدیثی از مالک بن حویرث روایت است : پیامبر صلی الله علیه وسلم فرمود : « إذا حضرت الصلاة فلیؤذن لکم أحدکم و لیؤمکم أكبرکم » (هنگامی که وقت نماز فرا رسید یکی از شما آذان بگوید و بزرگترین شما امامت کند) . پیامبر صلی اله علیه وسلم به گفتن آذان دستور داده است و امر همچنانکه معلوم است برای وجوب است . (متفق علیه : صحیح امام بخاری (فتح الباری)

(2/11/631) ،

صحیح امام مسلم (1/465/674) .

هكذا در حدیثی دیگری از انس (رض) روایت است: « أن النبی کان إذا غزا بنا قوما لم یکن یغزو بنا حتی یصبح و ینظر، فإن سمع آذانا کف عنهم، و إن لم یسمع آذانا أغار علیهم» متفق علیه : صحیح امام بخاری (فتح الباری) (2/89/610) ، این لفظ بخاری است، صحیح امام مسلم (1/288/382) مسلم «هرگاه پیامبر صلی الله علیه وسلم با ما به جنگ قومی می‌رفت تا فرا رسیدن صبح نمی‌جنگید و نگاه می‌کرد اگر آذانی می‌شنید دست نگه می‌داشت و اگر آذانی نمی‌شنید بر آنها شبیخون می‌زد» .

حکم آذان قبل از نماز چیست؟

بانگ و آذان طوریکه قبلاً یاد آور شدیم، عبارت است از اعلام و فرارسیدن وقت نماز وسیله الفاظ و کلمات مخصوص آذان هم دعوت مردم برای ادای نماز جماعت و هم یک از شعائر اسلامی است. آذان برای ساکنان یک شهر، روستا و یک قریه فرض کفایی است، یعنی لازمست که حداقل یک نفر یا یک مسجد آذان دهد. البته برخی از علماء آنرا واجب نمی‌دانند و بر این اساس خواندن آذان قبل از نماز لازم نیست.

از مالک بن حویرث روایت است: پیامبر صلی الله علیه وسلم فرمود : « إذا حضرت الصلاة فلیؤذن لکم أحدکم و لیؤمکم أكبرکم» (هنگامی که وقت نماز فرا رسید یکی از شما آذان بگوید و بزرگترین شما امامت کند). (متفق علیه) . پیامبر صلی الله علیه وسلم به گفتن آذان دستور داده است و به آن امر فرموده است ، و متابعت از این امر واجب می‌باشد . اما اگر در منطقه ای کسی آذان گفت دیگران لازم نیست که آذان گویند .

دعای بعد از آذان :

هم برای مؤذن و هم برای سامعین آذان جایز است که پس از اتمام آذان، بر پیامبر صلی الله علیه و سلم درود فرستاده و دعای « اَللّهُمَّ رَبَّ هَذِهِ الدَّعْوَةِ التَّامَّةِ وَ الصَّلَاةِ الْقَائِمَةِ، آتِ مُحَمَّدًا الْوَسِيْلَةَ وَالْفَضِيْلَةَ، وَ ابْعَثْهُ مَقَامًا مَّحْمُودًا الَّذِي وَعَدْتُهُ » را بخوانند.

معنی این دعا این است که : الهی ! تو پروردگار این دعا کامل ، و پروردگار نمازی که بر پا گردیده است می باشی ، از تو مسئلت می‌نمایم تا برای محمد منزلت عالی و فضیلت بر همگان ، و مقام محمودی را که برایش وعده داده ای عنایت فرمائی .

در حدیثی از رسول الله صلی الله علیه وسلم روایت شده است: « إِذَا سَمِعْتُمُ الْمُؤَذِّنَ فَقُولُوا مِثْلَ مَا يَقُولُ، ثُمَّ صَلُّوا عَلَيَّ فَإِنَّهُ مَنْ صَلَّى عَلَيَّ صَلَاةً وَاحِدَةً صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ بِهَا عَشْرًا، ثُمَّ سَلُوا اللَّهَ لِي الْوَسِيْلَةَ فَإِنَّهَا مَنْزِلَةٌ فِي الْجَنَّةِ لَا تَنْبَغِي إِلَّا لِعَبْدٍ مِنْ عِبَادِ اللَّهِ وَأَرْجُو أَنْ أَكُونَ أَنَا هُوَ، فَمَنْ سَأَلَ لِي الْوَسِيْلَةَ حَلَّتْ لَهُ الشَّفَاعَةُ» . (رواه مسلم .) (وقتیکه آذان را از مؤذن شنیدید ، پس بگوئید

مثل آنچه که می‌گوید ، سپس برمن درود بفرستید ، زیرا کسیکه برمن یکبار درودی می‌فرستد خداوند بوسیله آن ده بار بر او رحمت می‌کند ، سپس برای من از خداوند (وسیله) را بخواهید وسیله عالیترین مقامی است در جنت که تنها بنده ای از بندگان خدا شایسته آن مقام است ، و من آرزومندم که آن بنده من باشم و کسیکه برای من « وسیله » را بخواهد از شفاعت من بهره خواهد برد .

همچنین حدیث رسول الله صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ که فرموده است: « مَنْ قَالَ حِينَ يَسْمَعُ النَّدَاءَ : اللَّهُمَّ رَبِّ هَذِهِ الدَّعْوَةُ التَّامَّةُ وَالصَّلَاةُ الْقَائِمَةُ آتِ مُحَمَّدًا الْوَسِيلَةَ وَالْفَضِيلَةَ ، وَابْعَثْهُ مَقَاماً مَحْمُوداً الَّذِي وَعَدْتَهُ ، حَلَّتْ لَهُ شَفَاعَتِي يَوْمَ الْقِيَامَةِ » . هر کس پس از شنیدن آذان بگوید: «اللَّهُمَّ رَبِّ هَذِهِ الدَّعْوَةُ التَّامَّةُ وَالصَّلَاةُ الْقَائِمَةُ آتِ مُحَمَّدًا الْوَسِيلَةَ وَالْفَضِيلَةَ ، وَابْعَثْهُ مَقَاماً مَحْمُوداً الَّذِي وَعَدْتَهُ»

یعنی: الهی! ای پروردگار این دعوت کامل و نماز برپا شده ، به محمد وسیلت و فضیلت را عطا بفرما و در روز قیامت او را به مقام محمود و ستوده ای که به او وعده داده ای مبعوث کن ، شفاعت من در روز قیامت شامل حال او می‌گردد» .

امام بیهقی با اسناد صحیح جمله « اِنَّكَ لَا تُخَلِّفُ الْمِيعَادَ » را در آخر دعا ذکر کرده است . مؤذن و کسانی که آذان را می‌شنوند این دعا را به آواز آهسته بخوانند و نباید صدای خود را بلند بکنند چون دلیلی برای بلند خواندن آن به اثبات نرسیده است .

برخی از احکام آذان:

- 1 - آذان برای اهل هر شهر و قریه و روستا فرض کفایه است .
 - 2 - آذان برای افرادی که به تنهایی در بیا بانها و برون شهرها و قریجات نماز می خوانند سنت است .
 - 3 - آذان برای نماز است نه برای جماعت تنها؛ لذا آذان برای تنها گذار نیز سنت است .
 - 4 - صبح دو آذان دارد اولی قبل از وقت برای تهجد و دوومی بعد از دخول وقت صبح برای نماز صبح می باشد .
 - 5 - در آذان اول صبح که برای تهجد است بعد از « حیّ علی الفلاح » دوبار « الصلاة خیر من النوم » یعنی : نماز از خواب بهتر است ، گفته شود .
 - 6 - گفتن « الصلاة خیر من النوم » در آذان دوم صبح که برای نماز صبح است بدعت است .
 - 7 - ترجیح در آذان سنت است .
- ترجیح یعنی اینکه مؤذن بعد از چهار بار الله اکبر گفتن بار اول « أشهد أن لا اله الا الله ، أشهد أن لا اله الا الله . أشهد أن محمدا رسول الله ، أشهد أن محمدا رسول الله » را بطور آهسته گفته و سپس دوباره

با صدای بلند بگوید : «أشهد أن لا اله الا الله، أشهد أن لا اله الا الله. أشهد أن محمدا رسول الله ، أشهد أن محمدا رسول الله». وبعدا کلمات باقی مانده آذان را بگوید.

8 - برای نمازهای قضائی آذان داده شود.

9 - بجز نمازهای پنجگانه و نماز جمعه برای دیگر نمازها آذان داده نشود.

10 - زمان شنیدن «أشهد أن محمدا رسول الله» در آذان ؛ انگشتان سبابه (اشاره) را بوسیدن و بر چشمان مالیدن بدعت است.

11 - برای شنودگان آذان ؛ سنّت است که همانند مؤذن

کلمات آذان را تکرارکنند بجز «على الصلاة و على الفلاح» که شنودگان به جای آنها « لاحول ولا قوة الا بالله » بگویند.

12 - سنّت است که بعد از آذان بر رسول الله صلی الله علیه وسلم همان درودهای که در نماز خوانده می شود، فرستاده شود.

13 - سنّت است که بعد از آذان دعای « اللهم ربّ هذه الدعوة التامة الصلاة القائمة، آت محمدا الوسيلة و الفضيلة و ابعثه مقاما محمودا الذي وعدته » خوانده شود. معنای این دعا چنین است: بار الهی پروردگاری این درخواست کامل و این نماز برپا به محمد وسیله (مکان مخصوصی است در جنت) و فضیلت عنایت فرما و او را به جایگاه ستوده ای که به او وعده دادی بر انگیز.

14 - اضافه نمودن بردعای بالا با کلماتی از قبیل « انک لا تخلف الميعاد و...» ثابت نیست.

15 - بهتر است که مسلمان بعد از این دعا، هر نیازی که داشته باشد از الله مهربان بخواهد زیرا یکی از جاهای که دعا قبول می شود در میان آذان واقامه است.

خصوصیات مؤذن :

مستحب است مؤذن خصوصیات ذیل را رعایت کند:

- 1- آذان را تنها بمنظور کسب رضای الله بگوید و در قبال آن اجرت نگیرد، در حدیثی از عثمان بن ابی العاص روایت است: گفتم: ای رسول الله! مرا امام (جماعت) قوم قرار بده. پیامبر صلی الله علیه وسلم فرمود: «أنت إمامهم، و اقتد بأضعفهم، و اتخذ مؤذنا لا يأخذ على آذانه أجرا» صحیح : (صحیح سنن ابوداود 497)، سنن ابوداود (عون المعبود) (2/234/527)، سنن نسایی (2/23)، سنن ابن ماجه (236/714)، جمله آخر را ابن ماجه روایت کرده است. «تو امام آنان هستی و در امامت حال ضعفا را رعایت کن (نماز را بر حسب توانایی ضعفا بخوان) و مؤذنی انتخاب کن که در مقابل آذانش اجرت دریافت نکند».
- 2- از حدث اصغر و اکبر (بی‌وضوئی و جنابت) پاک باشد.
- 3- به حالت ایستاده و رو به قبله آذان گوید. ابن منذر می‌گوید: اجماع بر این است که به حالت ایستاده آذان گفتن سنت است؛ چون برای شنیدن بهتر و رساتر است.

همچنین سنت است که مؤذن رو به قبله بایستد، چرا که مؤذنان رسول الله صلی الله علیه وسلم همواره رو به قبله آذان می‌گفتند.

4- هنگام گفتن «حی علی الصلاة» سر وگردنش را به طرف راست و هنگام گفتن «حی علی الفلاح» به طرف چپ بچرخاند.

در حدیثی از ابوجحیفه روایت است: «أنه رأى بلالا يؤذن، قال: فجعلت أتتبع فاه ههنا و ههنا بالآذان» «بلال را دیدم که آذان می‌گفت، (ابوجحیفه) گوید: من دهان بلال که به سمت راست و چپ می‌چرخاند نگاه می‌کردم». (متفق علیه) صحیح امام بخاری (فتح الباری) (2/114/634)، صحیح امام مسلم (1/36/503)، سنن ابوداود (عون المعبود) (2/219/516)، سنن الترمذی (126/197)، سنن نسایی (2/12).

یادداشت ضروری :

قابل تذکر است که : چرخاندن سینه هیچ اصلی در سنت ندارد و در احادیث وارد شده درباره چرخاندن گردن هج اشاره‌ای به آن نشده است از تمام المنة (150).

5- دو انگشتش را در گوشه‌هایش قرار دهد: به دلیل گفته ابوجحیفه: (رأیت بلالا يؤذن و یدور، و یتبع فاه هاهنا و هاهنا، و أصبعاه فی أذنیه) صحیح : (صحیح سنن الترمذی 164)، سنن الترمذی (1/126/197)، ترمذی گفته است؛ این حدیث حسن و صحیح است، اهل علم به آن عمل می‌کنند و مستحب می‌دانند که مؤذن هنگام آذان دو انگشتن را در دو گوشش قرار دهد.

« بلال را دیدم که آذان می‌گفت می‌چرخید و دهانش را « به حی علی الصلاة و حی علی الفلاح» به اینجا و آنجا (راست و چپ) می‌چرخاند و دو انگشتش را در گوشه‌هایش قرار می‌داد».

6- هنگام آذان صدایش را بلند کند، به دلیل فرموده پیامبر صلی الله علیه وسلم : « فإنه لا یسمع مدی صوت المؤذن جن و لا إنس و لا شیء إلا شهد له یوم القيامة» صحیح : (صحیح سنن نسائی 625)، صحیح امام بخاری (فتح الباری) (2/87/609)، سنن نسایی (2/12). «هر جن و انسان و چیز دیگری که صدای مؤذن را می‌شنوند، در روز قیامت برای او شهادت می‌دهند».

اقامه (تکبیر)

قبل از شروع نماز فرض ، گفتن اقامه سنت است و به دو روش از احادیث صحیح ثابت است که در ذیل بیان خواهد شد:

کیفیت اقامت:

کلمات اقامت به دو طریقه روایت شده است و هر دو طریقه آن صحیح است.

روش اول اقامه :

- 1- الله اکبر، الله اکبر.
- 2 - الله اکبر، الله اکبر.
- 3 - أشهد أن لا اله الاالله، أشهد أن لا اله الاالله.
- 4 - أشهد أن محمدا رسول الله، أشهد أن محمدا رسول الله.
- 5 - حی علی الصلاة ، حی علی الصلاة .

- 6 - حَيَّ عَلَى الْفَلَاحِ ، حَيَّ عَلَى الْفَلَاحِ .
- 7 - قَد قَامَتِ الصَّلَاةُ ، قَد قَامَتِ الصَّلَاةُ .
- 8 - اللَّهُ أَكْبَرُ ، اللَّهُ أَكْبَرُ .
- 9 - لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ .

ترجمه اقامه :

- 1 - معبود به حق بزرگترین است، معبود به بزرگترین است.
- 2 - معبود به حق بزرگترین است، معبود به بزرگترین است.
- 3 - گواهی می دهم که بجز الله دیگر معبود به حقی نیست ، گواهی می دهم که بجز الله دیگر معبود به حقی نیست.
- 4 - گواهی می دهم که محمد فرستاده الله است، گواهی می دهم که محمد فرستاده الله است.
- 5 - بشتابید به سوی نماز، بشتابید به سوی نماز.
- 6 - بشتابید به سوی کامیابی، بشتابید به سوی کامیابی.
- 7 - قطعاً نماز برپا شد، قطعاً نماز برپا شد.
- 8 - معبود به حق بزرگترین است، معبود به بزرگترین است.
- 9 - بجز الله دیگر معبود به حقی نیست.

روش دوم اقامه :

- 1- الله اكبر، الله اكبر.
- 2 - أشهد أن لا اله الا الله .
- 3 - أشهد أن محمدا رسول الله.
- 4 - حَيَّ عَلَى الصَّلَاةِ .
- 5 - حَيَّ عَلَى الْفَلَاحِ .
- 6 - قَد قَامَتِ الصَّلَاةُ ، قَد قَامَتِ الصَّلَاةُ .
- 7 - اللَّهُ أَكْبَرُ ، اللَّهُ أَكْبَرُ .
- 8 - لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ .

ترجمه اقامه :

- 1 - معبود به حق بزرگترین است، معبود به بزرگترین است.
- 2 - گواهی می دهم که بجز الله دیگر معبود به حقی نیست.
- 3 - گواهی می دهم که محمد فرستاده الله است.
- 4 - بشتابید به سوی نماز.
- 5 - بشتابید به سوی کامیابی.
- 6 - قطعاً نماز برپا شد، قطعاً نماز برپا شد.
- 7 - معبود به حق بزرگترین است، معبود به بزرگترین است.
- 8 - بجز الله دیگر معبود به حقی نیست.

چند نکته در باره اقامه :

- 1 - اقامه گفتن برای نمازهای فرض ؛ خواه با جماعت خوانده شوند ویا انفرادی و خواه ادائی باشند ویا قضائی سنت است.
- 2 - زنان نیز همانند مردان اقامه بگویند.

- 3 - ضروری نیست که مؤذن اقامه بگوید کسی دیگر نیز می تواند این کار را هم انجام دهد.
- 4 - زمان « قد قامت الصلاة » در اقامه « اقامه الله وادامها » گفتن درست نیست.
- 5 - اقامه سریع و بدون مکث گفته شود بهتر است.
- 6 - به روش دوم اقامه گفتن بهتر است گرچه به روش اول اقامه گفتن نیز ثابت است.

نقاط قابل توجه و ضروری در مورد آذان:

- ترسیل در الفاظ آذان یعنی تمهل وجدائی آوردن میان هر دو کلمه و چابکی در الفاظ اقامت سنت است و بایست در خلال آن حرف نزنند.
- در وقت آذان گفتن باید مؤذن روبه قبله ایستاده شود و صدایش را بلند کند ، اگر چه هم در صحرا و تنها باشد.
- اگر بخاطر خواب یا فراموشی نمازت فوت شد ، وقتیکه آنرا تنها ادا می کردی ، باید آذان بگوئی و اگر چند نماز از تو فوت شده بود ، مستحب همین است که به نماز اول آذان و اقامت بگوئی و دیگر نمازها را با اقامت مستقل برپا داری.
- بر زنان نه آذان است و نه اقامت و اگر آذان و اقامت گفتند باکی ندارد ، از امام احمد رحمه الله علیه روایت است که گفت : اگر زنان آذان دادند باکی ندارد و اگر نکردند جایز است.
- از عایشه (رض) روایت است که او آذان میداد و اقامت میگفت و امامت می کرد و در میان زنان می ایستاد . (رواه البيهقي)
- برای آنکه اقامت را می شنود باید اقامت گوینده را اجابت کند ما نند یکه مؤذن را اجابت می کند ، پس باید آنچه را اقامت گوینده میگوید ، شنونده نیز همانطور بگوید . مگروقتیکه (حی علی الصلاة) بگوید : « لا حول ولا قوة الا بالله » و وقتیکه اقامت گوینده « قد قامت الصلاة » ، قد قامت الصلاة » بگوید ، شنونده گوید : « اقامه الله وادامها » خداوند آنرا برپا و همیشه دارد.

دو الله اکبرگفتن با یک نفس:

- مستحب است که مؤذن دو دو الله اکبرگفتن را با یک نفس بگوید . در حدیثی در این مورد از عمر بن خطاب (رض) روایت است که پیامبر صلی الله علیه وسلم فرمود:

« إذا قال المؤذن الله أكبر الله أكبر، فقال أحدكم: الله أكبر الله أكبر، ثم قال أشهد أن لا إله إلا الله، قال أشهد أن لا إله إلا الله... الحديث » صحیح : (صحیح سنن ابوداود 5274)، صحیح امام مسلم (1/289/385)، سنن ابوداود (عون

(المعبود) (2/228/523) .

«هرگاه مؤذن گفت الله أكبر الله أكبر و یکی از شما گفت الله أكبر الله أكبر (جواب او را داد) سپس (مؤذن) گفت أشهد أن لا إله إلا الله و (یکی از شما گفت: أشهد أن لا إله إلا الله...» این حدیث به طور آشکار دلالت میکند بر این که مؤذن دو تکبیر را با یک نفس بخواند و شنوده‌ی آذان هم به همان صورت پاسخ بدهد. شرح النووی لمسلم (3/79) .

مستحب بودن ترجیح:

ترجیح: عبارت است از دو بار تکرار شهادتین با صدای بلند پس از دوبار گفتن آن با صدای آهسته منبج قبل (3/81) . از ابومحذوره (رض) روایت است که پیامبر صلی الله علیه وسلم این آذان را به او یاد داد: (الله أكبر، الله أكبر، أشهد أن لا إله إلا الله، أشهد أن لا إله إلا الله، أشهد أن محمداً رسول الله، أشهد أن محمداً رسول الله سبیس دوباره بگوید: أشهد أن لا إله إلا الله، أشهد أن لا إله إلا الله، أشهد أن محمداً رسول الله، أشهد أن محمداً رسول الله، حی علی الصلاة دوبار، حی علی الفلاح دوبار، الله أكبر، الله أكبر، لا ذله إلا الله) . صحیح : (مختصر صحیح مسلم 191) ، صحیح امام مسلم (1/287/379) .

تثویب (گفتن الصلاة خیر من النوم) در اولین آذان صبح:

از ابومحذوره روایت است که پیامبر صلی الله علیه وسلم آذان رابه او آموزش داد و در آن آمده: حی علی الفلاح، حی علی الفلاح، الصلاة خیر من النوم، الصلاة خیر من النوم، (این جمله) در آذان اول صبح (گفته شود)، الله أكبر، الله أكبر، لا إله إلا الله) . صحیح : (صحیح سنن نسائی 628) ، سنن نسائی (2/7) .

امیر صنعانی در «سبل السلام» (1/120) از ابن رسلان نقل کرده است: مشروعیت تثویب فقط در آذان اول صبح است چون برای بیدار کردن کسانی است که خوابیده‌اند اما آذان برای اعلام دخول وقت و فراخواندن مردم به نماز است. مستحب است که آذان در اول وقت گفته شود و قبل از وقت آذان گفتن مخصوص نماز صبح است:

از جابرن سمره روایت است: «كان بلال يؤذن إذا زالت الشمس لا يخرم، ثم لا يقيم حتى يخرج إليه النبي، فإذا خرج أقام حين يراه» (صحیح سنن ابوداود 503) ، احمد (فتح الربانی)

(3/35/283) ، این لفظ امام احمد است، صحیح امام مسلم

(1/423/606) ، سنن ابوداود (عون المعبود) (2/241/533) .

«بلال به هنگام زوال آفتاب به طور کامل آذان می‌گفت: سپس اقامه را زمانی می‌گفت که پیامبر صلی الله علیه وسلم را می‌دید برای نماز خارج شده است» .

از ابن عمر (رض) روایت است که پیامبر صلی الله علیه وسلم فرمود: (إن بلالا يؤذن بليل، فكلوا و اشربوا حتى يؤذن ابن أم مكتوم) متفق علیه : صحيح امام بخاری (فتح الباری) (2/104/622) ، صحيح امام مسلم (1092 - 38 - 2/768) .

«همانا بلال در شب، آذان (صبح) می‌گوید، بخورید و بیاشامید تا وقتی که ابن ام مکتوم آذان گوید».

پیامبر صلی الله علیه وسلم حکمت تقدیم آذان را دخول فجر بیان کرده و فرموده است: « لا یمنعن أحدکم آذان بلال من سحوره، فإنه يؤذن، أو قال ینادی بلیل لیرجع قائمکم و لینه نائمکم» متفق علیه : صحيح امام بخاری (فتح الباری) (1/103/621) ، صحيح امام مسلم (2/768/1093) ، سنن ابوداود (عون المعبود) (6/472/2330) . «آذان بلال هیچ یک از شما را از خوردن سحری باز ندارد؛ چون او آذان می‌گوید یا گفت در شب ندا سر می‌دهد تا کسی مشغول تهجد بوده دیگر نماز نخواند و کسی که خواب است بیدار شود».

آنچه هنگام شنیدن آذان و اقامه گفته می‌شود:

مستحب است کسی که آذان و اقامه را می‌شنود آنچه را که مؤذن می‌گوید تکرار کند، از ابوسعید

روایت است که پیامبر صلی فرمود: « إذا سمعتم النداء فقولوا مثل ما يقول المؤذن» متفق علیه :

صحيح امام بخاری (فتح الباری) (2/90/611) ، صحيح امام مسلم (1/288/383) ، سنن ابوداود (عون المعبود) (2/224/518) ، سنن

الترمذی (1/134/208) ، سنن ابن ماجه (1/720/238) ، سنن نسایی (2/23) . «هرگاه آذان را شنیدید مثل آنچه که مؤذن می‌گوید،

بگویید».

از عمر بن خطاب (رض) روایت است که پیامبر صلی الله علیه وسلم فرمود: «هرگاه یکی از شما با الله أكبر الله أكبر مؤذن بگوید الله

أكبر الله أكبر و با أشهد أن لا إله إلا الله مؤذن بگوید: أشهد أن لا إله إلا الله، و با أشهد أن محمداً رسول الله مؤذن بگوید: أشهد أن لا

إله إلا الله، و با أشهد أن محمداً رسول الله مؤذن بگوید: أشهد أن محمداً رسول الله، و با حی علی الصلاة مؤذن بگوید: لاحول و لا قوة

إلا بالله، و با حی علی الفلاح مؤذن بگوید: لاحول و لا قوة إلا بالله، و با الله أكبر مؤذن بگوید الله أكبر، و با لا إله إلا الله او از

ته قلب بگوید: لا اله الا الله وارد بهشت می‌شود». تخریج در صفحه (88) .

پس کسی که آنچه را مؤذن می‌گوید تکرار کند یا هنگام گفتن حی علی الصلاة و حی علی الفلاح بگوید: لاحول و لا قوة إلا بالله، یا

حی علی الصلاة و حی علی الفلاح و لاحول و لا قوة الا بالله را با هم بگوید طبق سنت عمل کرده است.

هرگاه مؤذن از گفتن آذان یا اقامه فارغ شد (مستحب است که) شنونده بعد از تکرار گفته‌های او، آنچه که در دو حدیث زیر

می‌آید بگوید:

از عبدالله بن عمر روایت است: از پیامبر صلی الله علیه وسلم شنیدم که می‌فرمود: « إذا سمعتم المؤذن فقولوا مثل ما يقول، ثم

صلوا علی، فإنه من صلی علی صلاة صلی الله بها علیه عشرا، ثم سلوا الله لی الوسيلة، فإنها منزلة فی الجنة لا تنبغی إلا لعبد من عباد الله، و أرجو أن أكون أنا هو، فمن سأل الله لی الوسيلة حلت له الشفاعة» صحیح : (مختصر صحیح امام مسلم 198)، صحیح امام مسلم (1/288/384)، سنن ابوداود (عون المعبود) (2/225/519)، سنن الترمذی (5/247/369)، سنن نسائی (2/25). «هرگاه (ندای) مؤذن را شنیدید، آنچه را می‌گوید تکرار کنید سپس بر من صلوات بفرستید چون هر کس بر من یک صلوات بفرستد، خداوند در برابر آن ده صلوات بر او می‌فرستد سپس از خدا برایم طلب وسیله کنید که وسیله مقامی است در جنت که تنها به یکی از بندگان خدا داده می‌شود و امیدوارم که آن بنده من باشم، پس کسی که از خداوند برای من طلب وسیله کند، شفاعت شامل حالش می‌گردد». از جابر روایت است که پیامبر صلی الله علیه وسلم فرمود: «من قال حین یسمع النداء: اللهم رب هذه الدعوة التامة والصلاة القائمة آت محمدا الوسيلة و الفضيلة و ابعثه مقاما محمودا الذی وعدته حلت له شفاعتی يوم القيامة» صحیح : (الإرواء 243)، صحیح امام بخاری (فتح الباری) (2/94/614)، سنن ابوداود (عون المعبود) (2/231/525)، سنن الترمذی (1/136/211)، سنن نسائی (2/27)، سنن ابن ماجه (1/722239). «هر کس پس از شنیدن آذان بگوید: «اللهم رب هذه الدعوة التامة و الصلاة القائمة، آت محمداً الوسيلة و الفضيلة و ابعثه مقاماً محموداً الذی وعدته» یعنی: خداوند! ای پروردگار این دعوت کامل و نماز برپا شده، وسیله و فضیلت را به محمد عطا فرما و در روز قیامت او را به مقام محمود و ستوده‌ای که به او وعده داده‌ای مبعوث فرما، شفاعت من در روز قیامت شامل حال او می‌گردد».

یادداشت:

برادران و خوهران محترم نباید فراموش کرد که: مستحب است بین آذان و اقامه بسیار دعا بعمل آرید، زیرا در این هنگام دعا اجابت می‌شود: طوریکه در حدیثی از انس (رض) روایت است که پیامبر صلی الله علیه وسلم فرمود: «الدعاء لا یرد بین الآذان و الإقامة» صحیح : (صحیح سنن ابوداود 489)، سنن الترمذی (1/137/212)، سنن ابوداود (عون المعبود) (2/224/517). «دعا در بین آذان و اقامه رد نمی‌شود».

یادداشت ضروری:

در وقت آذان اگر وضعیت طوری پیش آید که ضرورت رفتن انسان غرض قضای حاجت باشد این امر در شرع اسلامی کدام ممانعتی ندارد، چراکه در شرع اسلامی، هیچ منع شرعی برای رفتن به قضای حاجت در وقت آذان وارد نشده، بنابراین می‌توان در وقت آذان به دستشویی رفت، ولی یک نقطه را نباید فراموش کرد: جایز نیست که در آن مکان کلمات مؤذن را تکرار نمود و یا دعای آخر آذان را خواند.

فاصله بین آذان و اقامه :

لازم است بین آذان و اقامه به اندازه‌ای که شخص بتواند خود را برای نماز و حضور در آن آماده کند فاصله باید ایجاد شود ، چراکه در غیر اینصورت هدف و مقصود از گفتن آذان که همان آماده شدن برای نماز است از بین می‌رود.

شیخ ابن بطال می‌فرماید : « هیچ حد و اندازه‌ی معینی برای این فاصله تعیین نشده لذا فاصله بین آذان و اقامه به اندازه‌ای باشد که نمازگزاران بتوانند به جماعت برسند. » (این روایت را حافظ ابن حجر در «فتح الباری» (2/106) ذکر نموده است .)

نهی بیرون رفتن از مسجد بعد از آذان :

از ابوشعثاء روایت است: « کنا قعودا فی المسجد مع ابي هريرة، فأذن المؤذن، فقام رجل من المسجد یمشی فأتبعه أبوهريرة بصره حتی خرج من المسجد فقال أبوهريرة، أما هذا فقد عصی أبا القاسم»

صحیح : (مختصر م 249) ، صحیح امام مسلم (1/453/655) ، سنن نسایی (2/29) ، سنن ابوداود (عون المعبود) (2/240/532) ، سنن الترمذی (1/131/204) و در روایت ابوداود و ترمذی آمده که آن وقت، وقت نماز عصر بود.

«با ابوهریره در مسجد نشسته بودیم که مؤذن آذان گفت، مردی برخاست و از مسجد بیرون رفت. ابوهریره که نگاهش تا بیرون شدن او از مسجد به سوی او بود گفت: این شخص با سنت پیامبرصلی الله علیه وسلم نافرمانی کرد.»

آذان و اقامه برای نماز قضایی :

اگر کسی به علت خواب یا هم فراموشی، نمازش را (در وقت خود) نخواند، شرعاً می‌تواند هنگام قضای آن آذان و اقامه بگوید؛ بدلیل آنچه که ابوداود در ماجرای به خواب ماندن پیامبرصلی الله علیه وسلم و اصحابش درسفر و نخواندن نماز صبح (در وقت) روایت کرده که پیامبرصلی الله علیه وسلم به بلال دستور داد تا برای (قضای) آن آذان و اقامه بگوید (صحیح سنن ابوداود 420) ، (سنن ابوداود(عون المعبود) (2/106/432) .

ولی اگر کسی چند نماز را از دست داده بود کافی است که یک آذان بگوید ولی برای هر نماز اقامه کند، به دلیل حدیث ابن مسعود که گفت: «إن المشركین شغلوا رسول الله عن أربع صلوات يوم الخندق، حتی ذهب من الليل ما شاء الله، فأمر بلالا فأذن، ثم أقام فصلى الظهر، ثم أقام فصلى العصر، ثم أقام فصلى المغرب ثم أقام فصلى العشاء» صحیح : (صحیح سنن نسائی 638) ، سنن الترمذی (1/115/179) ، سنن نسایی (1/279) .

«روز جنگ خندق، مشرکین، پیامبرصلی الله علیه وسلم را از چهار نماز مشغول داشتند تا آنچه خداخواست از شب سپری شد. آنگاه پیامبرصلی الله علیه وسلم به بلال دستور داد که آذان بگوید، بلال آذان گفت و سپس اقامه کرد، پیامبرصلی الله علیه وسلم نماز

ظهر را خواند، سپس بلال برای خواندن نمازهای عصر، مغرب و عشاء هم اقامه را تکرار کرد».

حکم جماعت بدون آذان:

مطابق صحیحترین روایت، آذان در یک قریه و یا در یک شهر و منطقه ای که مسلمانان در آنجا ساکن هستند، فرض کفایی است. یعنی کفایت تا برای هر نماز حداقل یک آذان گفته شود تا مردم از رسیدن وقت نماز مطلع شوند، ولی اگر هیچیک از مسلمانان آن قریه یا شهر آذان ندهند، همه آنها گناهکارند. اما اگر بدون آذان نماز خواندند، به شرطیکه وقت نماز فرا رسیده باشد، نمازشان باطل نخواهد شد. همچنین اگر چند مسجد در یک منطقه هستند، آذان یکی از آنها کفایت می کند ولی بهتر است هر مسجد آذان خود را بگوید تا مردم تابعه مسجد جهت اقامه جماعت به مسجد حاضر شوند.

آیا اقامه برای شروع نماز واجب است؟

اگر کسی بدون اقامه نماز بخواند آیا نمازش باطل است؟

فقهاء در مورد حکم آذان اختلاف نظر دارند، مذهب امام حنبل و ابن تیمیة و از علماء معاصر مانند شیخ بن عثیمین رحمة الله علیهم اینست که آذان فرض کفایی است، و بعضی دیگر نظرشان بر اینست که آذان سنت مؤکده میباشد.

ولی قول صحیحتر اینست که آذان فرض کفایی است و اگر بعضیها آنرا بر پا کنند حکمش از دیگران ساقط میشود بدلیل روایت « مالک بن الحُوَیْرث » که گفت: ما همراه تعدادی از جوانان هم سن و سال نزد پیامبر صلی الله علیه و سلم آمدم و نزدیک به 20 روز اقامت کردیم و پیامبر صلی الله علیه و سلم همراه ما بسیار مهربان و خوشرفتار بود، سپس پیامبر صلی الله علیه و سلم گمان کرد که دل ما برای خانواده مان تنگ شده، پس ما را از خانواده مان سراغ میگرفت و به او احوال آنها را بازگو میکردیم سپس گفت: «به خانواده تان برگردید و آنجا سکنت گزینید و آنها را تعلیم دهید و چنانچه وقت نماز آید یکی از شما آذان را سر دهد و سالمندترین شما امامت نماز را به عهده بگیرد» (روایت بخاری)

(602) و مسلم (674) . و این حدیث دلیل بر اینست که بر پا کردن آذان فرض کفایت میباشد زیرا پیامبر صلی الله علیه و سلم امر فرمود که از آن گروه فقط یکی آذان را بر پا کند و نه همه آنها.

فتوای علماء انجمن دائم سعودی بر اینست که: « آذان فرض و اقامت فرض کفایت میباشد و اگر کسی نماز را بدون آذان و اقامه شروع کند، چه از روی فراموشی و یا جهل و یا اسباب دیگر، نمازش صحیح میباشد» (فتاوی اللجنة الدائمة (54/6) .

در نتیجه اگر در يك منطقه آذان و اقامه گفته شده باشد و اهل آن منطقه صدای آنرا بشنوند، در اینصورت برای بقیه نمازگزاران گفتن آذان و اقامه واجب نیست، هر چند برای نماز منفرد اگر آذان و اقامه بگوید بهتر میباشد، ولی واجب نیست.

فاصله بین اقامت و تکبیر تحریمه :

در مورد اینکه فاصله بین اقامت و تکبیر تحریمه به چه مقداری باشد ، بهتر خواهد بود در این مورد به حدیثی که توسط ابو قتاده رضی الله عنه روایت گردیده مراجعه نمایم :

پیامبر صلی الله علیه وسلم فرموده است : « اذا اقيمت الصلاة فلا تقوموا حتی ترونی » (وقتی که اقامت گفته شود ، تا مرا نمی بینید بر نخزید) (بخاری حدیثی شماره : 637)

در فیض الباری در تفسیر این حدیث می نویسد :

چون پیامبر صلی الله علیه وسلم در برخی از اوقات به سبب انجام دادن کار ضروری بعد از اقامت گفتن در آمدن جهت امامت تا خیر می کردند ، و برای آنکه قیام مردم طولانی نشود ، فرمودند تا وقتی که مرا نبینید از جای خود بر نخیزید .

ولی اگر امام در هنگام اقامت گفتن در مسجد تشریف داشته باشد ، مصلین چه وقت برای نماز خواندن بر خیزد ؟

جمهور علماء می گویند : وقت بر خاستن برای نماز هنگام به نهایت رسیدن اقامت است .

امام مالک میگوید : وقت بر خواستن در اول اقامت گفتن است . علمای احناف میگویند : هنگامی که « حی علی الصلاة » گفته شد ، باید مصلین در صف نماز قرار داشته باشند ، ووقتی که « قد قامت الصلاة » گفته شد ، امام باید تکبیر گفته و نماز را شروع نماید ، و متصل به آن مقتدیان به وی اقتداء نمایند ، تا به محتوای الفاظ اقامت به طور حقیقی عمل شده باشد .

همچنان علمای احناف و تعدادی از دیگری از علماء بدین عقیده اند که : فاصله بین اقامت و تکبیر تحریمه روی ضرورت جواز دارد ، زیرا رسول الله صلی الله علیه وسلم در یکی از روزها با یکی روسای قبائل صحبت داشت و وی را به دین اسلام دعوت میگرد ، بخاطر دلچسپی رئیس قبیله رسول الله صلی الله علیه وسلم صحبت خویش را با وی طولانی ساخت در حالیکه اقامه برای نماز گفته شده بود .

در حدیثی از حضرت انس رضی الله عنه آمده است : (در یکی از نمازها برای نماز ، اقامت گفته شد و در این وقت پیامبر صلی الله علیه وسلم با شخصی در گوشه از مسجد ، مشغول صحبت بودند ، ووقتی برای نماز خواندن آمدند که مردم را خواب برده بودند .

(بخاری حدیث شماره 642)

بنآ این تاخیر به اساس ضرورت مهمه برای رسول الله صلی الله علیه وسلم پیش آمد . ولی اگر ضرورتی نباشد ، تاخیر تکبیر تحریمه بعد از اقامت مکروه است ، حتی بعضی از علمای احناف بدین عقیده اند : وقتی که « قد قامت الصلاة » گفته شد ، واجب است که امام تکبیر تحریمه بگوید .

ولی طوریکه در فوق یاد اور شدیم اگر ضرورتی در میان نباشد ،

سخن زدن و یا هم تاخیر بعد از اقامت گفتن عمل مناسب در دین نیست .

آذان برای نماز در مسافرت:

گفتیم نماز بدون آذان جایز نیست؛ زیرا آذان در هر شهری بر مسلمانان فرض کفایه است. همچنین بر مسافران هم لازم است که برای نماز های که بجا میاورند آذان بدهند، چنان که رسول الله صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ در سفرهایش چنین می کرد. از رسول الله صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ ثابت است که ایشان به مالک بن حویرث رَضِيَ اللهُ عَنْهُ که می خواست به همراه دوستانش به شهر خود برگردند گفت: «إِذَا حَضَرَتِ الصَّلَاةُ فَلْيُؤْذِنْ لَكُمْ أَحَدُكُمْ وَلْيُؤْمِكُمْ أَكْبَرُكُمْ» بخاری (628) و مسلم (674). «هرگاه، وقت نماز فرا رسید، یکی از شما آذان بگوید و کسی که از لحاظ سنی از دیگران، بزرگتر است امامت کند».

بنابراین اگر ساکنان شهری آذان را ترك دهند گناهکار می شوند. رسول الله صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ هر وقت می خواست بر قومی حمله کند تا صبح منتظر می ماند، اگر صدای آذان را در محل می شنید از جنگ خودداری می کرد و اگر نه بر آنان حمله می کرد.

یادداشت: قابل تذکر است که آذان شرط صحت نماز نیست و چنانچه جماعتی بدون آذان نماز بخوانند، نمازشان صحیح است (ولی گناهکارند).

آذان و اقامه برای زنان

آذان و اقامه برای زنان یکی از موضوعات قابل اختلاف بین علماء و فقهای اسلام بشمار میرود، در این مورد فقهای اسلام نظریات متعددی ارائه داشتند، که برخی از نظریات عبارتند از:

اول: نزد بیشتری علمای سلف و خلف از جمله ائمه اربعه (امام ابوحنیفه، امام مالک، امام شافعی و امام احمد) و ظاهریه، آذان و اقامه بر زنان واجب نیست، که البته بیهقی حدیثی از اسماء بصورت مرفوع روایت کرده که: «لیس للنساء أذن ولا إقامة ولا جمعة..» بیهقی (408/1). یعنی: «آذان و اقامه و نماز جمعه برای زنان لازم نیست..».

ولی حدیث مذکور ضعیف است، با این وجود هیچ نصی که دلالت بر وجوب و لزوم آذان و اقامه برای زنان داشته باشد وارد نشده است.

دوم: برخلاف امام ابوحنیفه، نزد جمهور علماء (امام مالک، امام شافعی، و امام حنبل) آذان و اقامه زنان در جمع مردان جایز نیست و اگر آذان یا اقامه بگویند جایگزین آذان و اقامه اصلی نمی شود، زیرا آذان به معنای اعلام وقت نماز است حال آنکه برای زنان مشروعیت ندارد که صدای خود را بالا ببرند، و هیچگاه در زمان پیامبر صلی الله علیه وسلم و حتی بعد از وی در عهد صحابه و تابعین صدای آذان که بیانگر فرا رسیدن نماز باشد، از زنان شنیده نشده است.

حتی پیامبر صلی الله علیه وسلم به زنان می فرمود که در نماز صدای خود را بلند نکنند و با بهم زدن کف دستهایشان اطلاع

بدهند، از ابوهریره رضی الله عنه روایت است رسول الله صلی الله علیه وسلم فرمود: «التَّسْبِيحُ لِلرِّجَالِ وَالتَّصْفِيْقُ لِلنِّسَاءِ». «مُتَّفَقٌ عَلَيْهِ زَادَ مُسْلِمٌ»: «فِي الصَّلَاةِ».

یعنی: سبحان الله گفتن (برای این که امام متوجه سهو خود شود) مخصوص مردان است، کف زدن برای زنان است. متفق علیه، و مسلم افزوده: «در نماز».

و فرمود: «مَنْ رَأَى شَيْئًا فِي صَلَاتِهِ فَلْيُسَبِّحْ، فَإِنَّهُ إِذَا سَبَّحَ التُّفَيْتَ إِلَيْهِ، وَإِنَّمَا التَّصْفِيْقُ لِلنِّسَاءِ». (بخاری: 684). یعنی: هرگاه در اثناء نماز، مشکلی پیش آمد، «سبحان الله» بگویید. آنگاه، امام متوجه می شود. کف زدن، مخصوص زنان است.

اما امام ابوحنفیه گفتند: ذکوریت شرط مؤذن و صحت آذان نیست بلکه شرط کمال است، از این رو آذان زن صحیح است، حتی آذان کافر و مجنون و انسان مست را هم صحیح، ولی مکروه، می دانند. حال آنکه نزد جمهور علماء، ذکوریت و اسلام شرط مؤذن و شرط صحت آذان است.

فقط امام ابوحنیفه گفتند: زمانی که آذان زن موجب برانگیخته شدن شهوت (قلوب مریض) گردد، وی را از آذان گفتن منع کنند.

و باز امام ابوحنفیه گفتند: اقامه زن با حضور نمازگزاران مرد صحیح اما مکروه است.

سوم: آذان و اقامه زنان در بین خودشان، یعنی هنگامی که مردان حضور نداشته باشند؛ بعضی گفتند: مکروه است، و بعضی دیگر گفتند: جایز و مباح است، و بعضی گفتند: مستحب است، و بعضی گفتند: فقط گفتن اقامه توسط یکی از آن زنان مستحب است اما گفتن آذان توسط آنان مستحب نیست.

پیروان فقه امام شافعی میگویند: آذان برای برپایی نماز جماعت زنان اگر توسط مؤذن مرد گفته شود، کراهیتی ندارد، اما اگر زنی در بین خودشان آذان دهد، باطل است، و چنانچه قصد زن از آذان گفتنش تشبه به مردان باشد عمل وی حرام و گناه است، ولی اگر چنین قصدی نداشته باشد در آن صورت (آذان وی) در حکم ذکر و یاد خداست و بشرطیکه صدایش را بالا نبرد کراهیتی ندارد.

ولی سه امام (ابوحنیفه و مالک و احمد) گفتند: آذان زن در بین خودشان مکروه است.

بنظر می رسد که رای صحیح تر آن باشد: هرگاه زنان تنها باشند و مردی حضور نداشته باشد، در اینحالت آذان و اقامه توسط خود آنها امری نیکو باشد، زیرا آذان و اقامه جزو ذکر و یاد الله متعال بشمار می آید و دلیلی بر منع آذان و اقامه (زنان در بین خودشان) وارد نشده، و لذا هنگامی که از ابن عمر رضی الله عنه سوال شد: آیا آذان بر زنان جایز است؟ عصبانی شد و گفت: «آیا آنها را از ذکر خدا نهی می کنید؟». ابن ابی شیبته (223/1).

و این رأی امام شافعی و روایتی از احمد بود، و ابن حزم نیز همین رأی را دارد، شافعی رحمه الله گفته: «زن نباید صدایش را زیاد بلند کند، بلکه در حدی آذان دهد که دوستانش بشنوند، و

همینطور اقامه را...». « بنقل از: صحیح فقه السنة».

یادداشت :

در مذهب امام شافعی و امام مالک : ذکوریت شرط صحت اقامه نیست بشرطیکه فقط زنان حضور داشته باشند، بنابراین اقامه زنان (در بین خودشان) صحیح است، اما در حضور نمازگزاران مرد صحیح نیست. اما در مذهب حنابله ذکوریت شرط صحت اقامه است حتی در بین زنان..

چهارم :

نزد بیشتر علمای سلف و خلف؛ امامت زنان برای مردان جایز و صحیح نیست، به دلیل عموم فرموده پیامبر صلی الله علیه وسلم که فرمود: «لَنْ يُفْلِحَ قَوْمٌ وَلَوْ أَمَرَهُمْ امْرَأَةٌ». (بخاری: 4425). یعنی: «قومی که زمام امورش را به دست زنی بسپارد، هرگز رستگار نخواهد شد».

علاوه بر آن ثابت نشده که در زمان نبوی و صحابه و تابعین امر امامت نماز مردان به زنی سپرده شده باشد یا چنین چیزی روی داده باشد، حتی پیامبر صلی الله علیه وسلم صف نماز زنان را در پشت صفوف مردان قرار می داد و می فرمود: « خَيْرُ صُفُوفِ النِّسَاءِ آخِرُهَا وَشَرُّهَا أَوَّلُهَا ». رَوَاهُ مُسْلِمٌ. یعنی: « بهترین صفهای زنان صف آخر و بدترین صف هایشان صف اول است».

اما برخلاف مذهب مالکی در نزد مذاهب سه گانه هریک : (مذهب ابوحنیفه ، و مذهب شافعی ، و مذهب حنبلی) امامت زن برای دیگر زنان جایز و صحیح است، به دلیل آنکه امامت بعضی از زنان صحابی (مانند ام سلمه و عایشه) برای دیگر زنان ثابت شده، چنانکه از ریطة حنفية روایت است: «أن عائشة أمتهن و قامت بينهن في صلاة المكتوبة». «عایشه برای زنان در نماز فرض امامت و اقامه کرد». عبدالرزاق (3/141) و بیهقی (3/131) و با وجود شواهدی که دارد در کل صحیح است.

مالکی ها بدین عقیده اند که : امامت زنان بطور مطلق جایز نیست، چه برای مردان یا زنان، زیرا ذکوریت را شرط صحت امامت دانسته اند.

عبارت « الصلاة خیر من النوم » در اذان :

قبل از همه باید گفت که الفاظ اذان اساساً در قرآن عظیم الشان ذکر نیافته است ، بلکه الفاظ و کلمات اذان و از جمله « الصلاة خیر من النوم » در احادیثی صحیح به تفصیل بیان گردیده است .

اگر کتب حدیث را در مورد اذان مرور نمایم بوضاحت تام در خواهیم یافت که : گفتن الفاظ « الصلاة خیر من النوم » در اذان صبح در زمان پیامبر صلی الله علیه وسلم وجود داشته است، زیرا از ابو محذوره رضی الله عنه روایت است که پیامبر صلی الله علیه وسلم اذان رابه او آموزش داد و در آن آمده : «..حی علی الفلاح، حی علی الفلاح، الصلاة خیر من النوم، الصلاة خیر من النوم، (این جمله) در اذان اول صبح (گفته شود)، الله اکبر، الله اکبر، لا إله إلا الله. (صحیح نسائی: 628).

و در روایت دیگری آمده: ابو محذوره رضی الله عنه گفت: ای رسول الله، سنت اذان را به من بیاموز، پیامبر صلی الله علیه و سلم فرمود: «فإن كان صلاة الصبح قلت: الصلاة خير من النوم، الصلاة خير من النوم، الله أكبر الله أكبر، لا إله إلا الله» احمد و ابوداود آن را روایت کرده اند. گفتن آن تنها در اذان صبح، سنت است.

بنابراین متوجه می شویم که گفتن عبارت « الصلاة خير من النوم » که به آن «تثویب» می گویند در زمان رسول الله صلی الله علیه وسلم وجود داشته است.

از اینکه برخی از مردم بر بدعت بودن عبارت « الصلاة خير من النوم » در اذان حکم میکنند با تمام صراحت باید گفت که این استدلال شان باطل و غیر منصفانه میباشد، زیرا پیامبر صلی الله علیه وسلم گفتن آنرا در حدیث صحیحی به یکی از اصحابش رضی الله عنه آموزش داده است که هرگاه اذان صبح داد آنرا بخواند، پس گفتن آن فقط در اذان صبح سنت است.

ولی گفتن این عبارت در اذان ظهر و مغرب و عشاء بدعت است، زیرا پیامبر صلی الله علیه وسلم به اصحابش فرمود که فقط در اذان صبح آنرا بخوانند نه در همه ی اذانها، بنابراین بر طبق دستور پیامبرمان صلی الله علیه وسلم ما نیز فقط در اذان صبح آنرا می خوانیم..

در ضمن سنت اینست که برای نماز صبح دو بار اذان گفت، اذان اول برای بیدار شدن مردم تا اینکه آنها خود را آماده نماز نمایند، و اذان دوم نیز برای اعلام فرا رسیدن وقت نماز صبح است. حال گفتن عبارت « الصلاة خير من النوم » فقط در نماز اول صبح سنت است نه در اذان دوم که برای اعلام وقت نماز صبح خوانده می شود.

امام صنعانی در «سبل السلام» (1/120) از ابن رسلان نقل کرده است: مشروعیت تثویب فقط در اذان اول صبح است چون برای بیدار کردن کسانی است که خوابیده اند اما اذان برای اعلام دخول وقت و فراخواندن مردم به نماز است. و مستحب است که اذان در اول وقت گفته شود و قبل از وقت اذان گفتن مخصوص نماز صبح است. ولی با تمام صراحت باید گفت که: گفتن عبارت « اشهد ان علیا ولی الله » و یا «حی علی خیر العمل» بدعت میباشد.

زیرا این دو عبارت در هیچ یک از احادیث صحیح (و حتی ضعیف) نبوی صلی الله علیه وسلم ذکر نیافته است، در هیچ جایی نمی بینیم که پیامبر صلی الله علیه وسلم خود یا به یکی از اصحابش فرموده باشد که آن دو عبارت را در اذان بخوانند.

همچنان گفتن این دو عبارت در زمان خلفای راشدین نیز وجود نداشته است، نه در زمان ابوبکر و نه در زمان عمر و نه در زمان عثمان و نه در زمان علی ابن ابطالب رضی الله عنهم اجمعین گفتن این عبارات در اذان وجود نداشته است.

گفتن این دو عبارت در داخل اذان مخالف با شریعت است و یک امر بدعت در دین میباشد.

قابل تذکر است که: این دو عبارت در اذان بعد از قرنهای از صدر اسلام، فرقه های منحرفی ظهور می کنند که در حق علی رضی الله عنه

غلو و زیادروی کردند و تا جایی رفتند که به او صفات خدایی دادند و حتی وی را از انبیای الهی بالاتر می دانند! همانها در زمان حکومت صفوی رافضی گفتن این دو عبارت را در اذان مرسوم کردند و بدین ترتیب خود را در مقام شارع قرار داده و اقدام به تشریح نمودند. بر هر مسلمان موحد و تابع سنت رسول الله صلی الله علیه وسلم واجب است از این بدعت و هر بدعت دیگری پرهیز کند زیرا هر بدعتی گمراهی در پی دارد.

حکم شرعی در مورد آذان رادیو، تلویزون و کمپیوتر

دار الافتاء علماء اسلامی در کشور عربستان سعودی در مورد آذان از طریق رادیو، تلویزون، کمپیوتر و کست طی فتوای شرعی مینویسند: «آذان فرض کفایه است، مضافاً بر اینکه وسیله ای برای اعلام فرا رسیدن وقت نماز و دعوت برای آنست، و پخش آذان از طریق (دستگاه پخش صوت) که از قبل ضبط شده برای اعلان وقت نماز کافی نیست، و بلکه بر مسلمانان لازمست که در وقت دخول نماز کسی را از بین خود که می تواند آذان را به نیکوئی اداء کند انتخاب کرده تا آذان دهد».

دار الافتاء می افزاید: ولوکه این آذان از جمله آذان های حرمین شریفین باشد، طوریکه در برخی از کشورها در وقت نماز از طریق لودسپیکر از نوار ثبت شده بنشر میرسد. آذان های ثبت شده به هیچ صورت جانشین آذان مؤذن مسجد در وقت نماز شده نمیتواند. بلکه واجب است مؤذن شخصاً برای نماز آذان دهد، به دلیل آنکه ثابت شده که پیامبر اسلام برای آذان امر فرمودند، و اصل در امر بر وجوب است». (برای معلومات مزید مراجعه شود به « فتاوی اللجنة الدائمة » (6 / 66 ، 67) .

همچنین « رابطة العالم الإسلامی » مکه بتاريخ 1406 هـ فتوای ذیل را صادر نموده اند: «اکتفاء کردن به آذان رادیو در مساجد در وقت فرارسیدن نماز و پخش آن از طریق دستگاه و مشابه آن؛ صحیح نیست، و استفاده از آن برای ادای این عبادت (آذان) جایز نیست، و آذان مشروع با آن حاصل نمی یابد، و بر مسلمانان واجب است در هر یک از اوقات نمازهای فرض مستقیماً آذان دهند، در هر مسجدی که باشد، آنگونه که مسلمانان از زمان پیامبرمان صلی الله علیه وسلم تباحث بر آن بودند».

جواب دادن و تکرار عبارت مؤذن کامپیوتری آذانی که ضبط، ثبت شده باشد و از طریق لودسپیکر از طریق کامپیوتر یا موبایل یا رادیو پخش شود، بعنوان آذان حقیقی محسوب نمی شود، زیرا مؤذن آنرا در وقت نماز سر نمی دهد، و لذا جواب دادن به آن و تکرار عبارات مؤذن مشروع نیست. از شیخ ابن عثیمین رحمه الله سوال شد: آیا آذانی که از طریق رادیو و تلویزیون پخش می شود باید اجابت شود؟ جواب فرمودند: «آذان از دو حالت خارج نیست:

حالت اول: آذان بر روی هوا باشد، یعنی مؤذن آذان را در وقت نماز سر می دهد، در اینحالت اجابت می شود به دلیل عمومیت امر پیامبر صلی الله علیه وسلم که فرمودند: «إذا سمعتم النداء

فقلوا مثل ما يقول المؤذن» «هرگاه آذان را شنیدید مثل آنچه که مؤذن می‌گوید، بگویید» (متفق علیه.) فقط علماء ، که رحمت خدا بر آنها باد فرموده اند: اگر نمازی که برای آن آذان داده می‌شود اداء شده باشد (آذان) پاسخ داده نشود.

حالت دوم: هرگاه آذان ضبط شده باشد، و آن آذان در وقت نماز نباشد، در اینحالت اجابت نمی‌شود، زیرا این آذان حقیقی نیست، یعنی کسی که آنرا می‌شنود با شنیدن آن برای ادای نماز بر نمی‌خیزد، بلکه آن آذان تنها صدای ضبط شده ای از آذان سابق است (که وقتش گذشته)». «مجموع فتاوی الشیخ ابن عثیمن» (12/ 196).

همچنین شیخ عبدالعزیز ابن باز رحمه الله در جواب به سوالی مشابه می‌فرماید: «اگر آن آذان (که از رادیو پخش می‌شود) در وقت نماز سر داده می‌شود در اینحالت اجابت آن مشروع است ، بعد از آن احادیث مربوط به اجابت مؤذن و دعای مقام محمد را ذکر می‌کنند». «مجموع فتاوی ابن باز» (10/363).

خلص حکم :

اجابت آذانی که از کامپیوتر یا موبایل و یا تلویزیون و رادیو پخش می‌شوند، چنانکه در وقت نماز سر داده شوند، و شخص با شنیدن آن برای ادای نماز برمی‌خیزد، در آنصورت اجابت کلمات آذان مشروع است، مگر آنکه نمازی که آذان برای آن داده می‌شود قبلاً اداء شده باشد. اما اگر آذان پخش شده در وقت نماز نباشد، اجابت آن مشروع نیست.

یادداشت:

آذان از آنجائی که اعلانی برای شعائر اسلامی است و در آن ابحاث عقیدتی و عملی (از قبیل توحید، رسالت و نماز) نهفته است اسلام بدان اهمیت داده و مؤذنین را از اجر و ثواب خاصی بهرمندساخته است.

چرخانیدن روی مؤذن در وقت آذان

در مورد اینکه آیا چرخاندن روی مؤذن در وقت گفتن «حی علی الصلاه و حی علی الفلاح» سنت است یا خیر باید گفت؟ طوریکه در فوق هم یاد آور شدیم: در حدیثی که در بخاری و مسلم از ابو جحیفه روایت گردیده آمده: «.. وَأَذَّنَ بِلَالٍ، قَالَ: فَجَعَلْتُ أَتَتَّبِعُ فَاَهُ هَهُنَا وَهَهُنَا، يَقُولُ يَمِينًا وَشَمَالًا: حَيَّ عَلَى الصَّلَاةِ ؛ حَيَّ عَلَى الْفَلَاحِ..» (متفق علیه) (زمانیکه .. بلال آذان گفت، و می‌دیدم که او سر خود را به این سمت و آن سمت حرکت می‌دهد تا اینکه صدای آذانش به همه طرف برسد، و در سمت راست و چپ خود می‌گفت: «حَيَّ عَلَى الصَّلَاةِ ؛ حَيَّ عَلَى الْفَلَاحِ ..».

جمهور علماء میگویند :

سنت است که شخصی مؤذن به هنگام گفتن «حی علی الصلاة» رویش را به طرف راست و به هنگام گفتن «حی علی الفلاح» رویش را به طرف چپ برگرداند.

ولی امام مالک این سنت را انکار کرده است، و امام احمد و اسحاق بن راهویه گفتند: این برای مؤذنی است که بر بالای مناره آذان می دهد و قصد دارد با این چرخش صدایش را به مردم برساند (نه کسی که در داخل مسجد با میکروفون آذان می دهد). اما شیخ البانی در این بابت میفرماید: «چرخاندن سینه برای مؤذن هیچ اصلی در سنت ندارد و در احادیث وارد شده درباره چرخاندن گردن هیچ اشاره ای به آن نشده است» (تمام المنة (150)).

سمت روی مؤذن در وقت آذان:

سنت اینست زمانیکه مؤذن در اجرای آذان باشد، روی خویش را باید به سوی قبله بگرداند و آذان بگوید، ناگفته نماند که علمای تمام مذاهب بر این مسئله اجماع دارند، روی مؤذن باید در وقت آذان باید بسوی قبله باشد.

استاد سید سابق رحمه الله در کتاب «فقه السنة» مینویسد: «ابن المنذر گفته است: اجماع بر آنست که ایستادن رو به قبله برای گفتن آذان سنت است. زیرا در آن حالت صدای مؤذن رساتر است. و مؤذنان پیامبر صلی الله علیه و سلم رو به قبله آذان می گفتند. اگر مؤذن رو به قبله آذان نگوید، مکروه است، لیکن آذانش درست است.»

آذان و وضوء:

در کشور عزیز ما افغانستان عادت مردم طوری است که گفتن آذن بدون وضوء را جواز نمی دانند بلکه وضوء را برای مؤذن واجب می شمارند، در حالیکه گفتن آذان بدون وضوء جایز است، و وضوء گرفتن برای آذان مستحب بوده نه واجب، چرا که دلیلی برای وجوب وضوء گرفتن برای آذان در شرع وارد نشده است.

اگر چه برخی از علماء حدیثی را در مورد وجوب وضوء گرفتن برای آذان روایت نموده اند، ولی سند این حدیث صحیح نیست: «لا يؤذن إلا متوضئ» یعنی: کسی نباید آذان بگوید مگر وضوء گرفته باشد.

اما دلیل استحباب وضوء برای آذان حدیث مهاجر بن قنفذ است که گفته: «أنه سلم على النبي صلى الله عليه وسلم وهو يتوضأ فلم يرد عليه حتى توضأ، فرد عليه و قال: إنه لم يمنعني أن أرد عليك إلا أني كرهت أن أذكر الله إلا على طهارة» (گوید: در حالی که پیامبر صلی الله علیه وسلم وضوء می گرفت بر او سلام کردم، پیامبر صلی الله علیه وسلم جواب نداد تا اینکه وضوءیش تمام شد، سپس جواب سلامم را داد و فرمود: به این دلیل جواب سلامت را ندادم که دوست نداشتم بدون وضوء ذکر خدا را بر زبان آورم). (احمد و ابوداود (17) و نسائی و ابن ماجه (350)، آن را روایت کرده اند، ابن خزیمه روایت این حدیث را، «صحیح» دانسته است. و آذان هم نوعی از ذکر باری تعالی است لذا شایسته است که برای آن بدن طاهر باشد.

یادداشت:

امام شافعی گفتن آذان را بدون طهارت مکروه می‌دانند، ولی امام احمد و امام صاحب ابو حنیفه و سایر علماء آنرا مکروه نمی‌دانند.

کسی که بی وضوء باشد (حدث اصغر) بر طبق رأی تمامی فقها آذان گفتن او درست است، اما کسی که جنب باشد (حدث اکبر) بعضی از فقها مانند امام احمد و اسحاق آذان گفتن وی را منع کرده اند، اما به دلیل نداشتن دلیل بر منع آن صحیح آنست که آذان گفتن شخص جنب هم صحیح باشد.

و در مورد اقامه هم باید گفت که حکم آن هم شبیه آذان است، اما باید در نظر داشت که معمولاً بعد از اقامه بلافاصله نماز خوانده می‌شود، و لازمه این آنست که شخصی که اقامه می‌گوید حتماً باید وضوء داشته باشد تا به نماز برسد!

بلال مؤذن رسول الله:

بلال بن رباح، یکی از اصحاب پیامبر صلی الله علیه وسلم و از سابقین در پذیرفتن اسلام است. اصل او حبشی (اتیوپی امروز) است. (در بین سال‌های 578 تا 582 میلادی در مکه متولد شد. او برده امیه پسر خلف بود) و بعد از این که اسلام آورد امیه او را مورد آزار، اذیت و شکنجه قرار داد؛ تا سرانجام، حضرت ابوبکر رضی الله عنه او را خرید و آزاد کرد.

او مؤذن پیامبر صلی الله علیه وسلم در سفر و حضر بود. در بیشترین جنگ‌های پیامبر صلی الله علیه وسلم شرکت ورزیده است. و در جنگ بدر، هنگامی که چشم بلال به «امیه بن خلف» همان کافری که به دست او بارها در مکه شکنجه شده بود افتاد، با فریاد، توجه مسلمانان را به او جلب نمود و او را به قتل رساندند.

بلال بعد از رحلت پیامبر حاضر نشد دیگر آذان بگوید، و میگفت به هرجایی که مینگرم پیامبر صلی الله علیه وسلم را بیاد می‌آورم که برایش بسیار سخت می‌گذشت، لذا بعد از وفات رسول الله صلی الله علیه وسلم، رخت سفر بست، شهر مدینه که شهر پر خاطره برای حضرت بلال بود رها و به سرزمین شام (دمشق پایتخت امروزی کشور سوریه) مهاجر شد و در سن شصت و سه سالگی در اثر مریضی و با، در سال بیستم هجری در گذشت. (تهذیب الکمال، جلد 4، صفحه 290).

مدفن او، در قبرستان «باب الصغیر» در شهر دمشق کشور سوریه موقعیت دارد.

مؤرخین می‌نویسند زمانی که لحظات مرگ حضرت بلال حبشی فرا رسید،

زنش فریاد زد در حالی که اشک از چشمش می‌ریخت به فریاد صدا می‌داد و می‌گفت: وای بر من وای بر من، این چی بلا شد که بر سر من آمد.

در همین لحظه حضرت بلال گفت: اوه چه خوشحالی و چه روز خوشی است، خوشحال در این هستم که فردا صبح به دیدار عزیزانم: محمد و سایر یارانم وصلت می‌کنم.

مؤرخین مینویسند :

حضرت بلال فقط دو بار پس از وفات پیامبر صلی علیه و سلم آذان گفته است، آنهم پس از اینکه از سفرش به مدینه بازگشت و آذان گفت، و آذانش سبب شد مردم دوران پیامبر صلی الله علیه و سلم را بیاد بیاورند و گریان کنان به خارج از خانه شان و کوچه ها سرازیر شدند !

حضرت بلال مرد بهشتی است:

از جمله اشخاصیکه در دنیا مژده جنت را دریافت کردند یکی هم حضرت بلال بن ابی رباح میباشد . طبرانی و ابن عدی با سند صحیح از ابی امامه روایت می‌کنند که پیامبر صلی الله علیه و سلم فرمود: «دخلت الجنة فسمعت خشفة بين يدي، قلت: ما هذه الخشفة؟ ف قيل: هذا بلال يمشي امامك».

(وارد بهشت شدم، پیشاپیش صدای راه رفتن پاهای کسی را شنیدم. گفتم: این صدا چیست؟ به من گفته شد: این بلال است که در پیشروی شما راه می‌رود). (صحیح الجامع الصغیر: (3364). از ابن عباس روایت شده که رسول الله صلی الله علیه و سلم فرمودند: «دخلت الجنة ليلة اسرى بي فسمعت من جانبها وجساً. فقلت: يا جبريل ما هذا؟ قال: بلال المؤذن».) (شبی که به بیت المقدس برده شدم وارد بهشت شدم، از طرف بیت المقدس آوازی شنیدم. گفتم: ای جبرئیل! این چیست؟ گفت: او بلال مؤذن است).

یادداشت:

مؤرخین مینویسند: برای پیامبر صلی الله علیه و سلم سه مؤذن بود ، یکی حضرت بلال ، دیگری ابو محذوره وسومی عمرو ابن ام مکتوم رضی الله عنهم جميعاً.

عبدالله بن قیس العامری معروف به ابن ام مکتوم، «عبدالله بن قیس قرشی عامری» نام دارد. همچنین نام عمرو نیز برای وی گفته شده است. وی از جمله اولین کسانی بود که به دین اسلام مشرف شد ، وبعد از مصعب بن عمیر (رضی الله عنه) و پیش از رسول الله صلی الله علیه و سلم به مدینه هجرت کرد . وی در مدینه به تعلیم قرآن عظیم الشان به مردم مشغول شد .

ابن ام مکتوم شخصی نابینا بود و به همراه بلال و سعد و القرظ و ابومحذوره (که مؤذن مکه بود) به دستور رسول الله صلی الله علیه و سلم - آذان می‌گفت.

مؤرخین مینویسند : زمانیکه رسول الله صلی الله علیه و سلم ، به غزوات میرفت ویا در حالتیکه شخصاً از شهر مدینه بیرون میرفت ، وی را به جانشینی خود انتخاب می‌کرد تا برای مردمی که در مدینه بودند امامت کند. گفته شده است پیامبر صلی الله علیه و سلم وی را سیزده بار به جای خود امیر مدینه قرار داده است.

عروة می‌گوید: روزی رسول الله صلی الله علیه و سلم با تعدادی از مردان قریش نشسته بود که در میانشان عتبه بن ربیعہ نیز وجود داشت پس ابن ام مکتوم آمد در حالی که سواالی داشت. در همین اثنا رسول الله صلی الله علیه و سلم - (به دلیل مشغول بودن به سران قریش) توجه اش به آن نشد ، در همین این آیه نازل گردید: «عيس وتولى . أن جاءه الأعمى» . (چهره درهم کشید و روی گرداند

آنگاه نابینا به نزد وی آمد)

از براء رضی الله عنه روایت است که گفت: وقتی آیه‌ی (مومنان خانه‌نشین با مجاهدانی که با مال و جان خود در راه خدا جهاد می‌کنند یکسان نمی‌باشند) نازل گردید، رسول الله صلی الله علیه وسلم زید را صدا زد و او را دستور داد که آن را بنویسد. زید استخوان کتف شتری را آورد و آن را نوشت. پس در این هنگام ابن ام مکتوم آمد و از نابیایی خود شکایت برد پس این بخش از آیه نازل شد: «غیر أولی الضرر» (آنانی که زیان‌دیده نیستند). از ابو لیلی روایت است که ابن ام مکتوم گفت: ای پروردگارم! عذر من را نازل کن. پس این آیه نازل شد که: «غیر أولی الضرر» اما وی بعدها نیز به جهاد می‌رفت و می‌گفت: بیرق را بدست من بدهید که من کورم و نمی‌توانم فرار کنم! و مرا میان دو صف قرار دهید.

وی در زمان خلافت حضرت عمر بن خطاب به همراه سعد بن ابی وقاص در جنگ قادسیه شرکت داشت و گفته شده است در همان جنگ به شهادت رسیده است و برخی مؤرخین گفته اند که: پس از بازگشت از جنگ قادسیه در مدینه وفات یافته است.

صدای اذان از روی کره زمین قطع نمیشود :

صدای اذان در کره زمین در طول 24 ساعت هیچ وخت ختم و قطع نمیشود، هر زمانیکه صدای اذان در یک منطقه جهان به پایان برسد بلافاصله در جای دیگری آغاز می‌شود.

اگر توجه فرموده باشید، بصورت عموم گفتن اذان مجموعاً 4 دقیقه را در بر می‌گیرد، و زمین دارای 360 خط فرضی از قطب شمال به قطب جنوب است که معادل 360 درجه می‌باشد؛ هنگامی که برای مثال ظهر شرعی در خط 1 شروع می‌شود، 4 دقیقه طول میکشد تا ظهر شرعی در خط 2 شروع شود، و این مدت معادل زمانیست که در خط یک اذان گفته می‌شود.

به این ترتیب 360 ضرب در 4 میشود 1440 دقیقه که معادل 24 ساعت است....

الله اکبر والله الحمد... اینجاست که خدای متعال خطاب به پیامبرش صلی الله علیه وسلم می‌فرماید:

« و رفعنا لک ذکرک » یعنی ذکر و یاد تو را بلند کردیم... یعنی حداقل در هر اذان که یادی از پیامبر میشود و اسم مبارکش ذکر میگردد. پس هیچ دقیقه ای روی کره زمین نیست مگر آنکه اسم رسول خدا آورده شود.

تعجب اور نیست که ویلیام اوارت گلدستون « William Ewart Gladstone » صدراعظم انگلستان در بیانیه خویش در برابر پارلمان انگلستان گفت: « تا هنگامی که نام محمد در مآذنه ها بلند است و کعبه پا برجاست و قرآن راهنما و پیشوای مسلمان است، امکان ندارد پایه های سیاست ما در سرزمین های اسلامی استوار و برقرار گردد»

باب سی و م امام و نقش آن در جامعه

تعریف امام :

امام کلمه عربی و به معنای پیشوا و رهبر آمده است . پیشوا به معنای پیشرو میباشد . امام میتواند شخصی عادل باشد و هکذا میتواند شخصی غیر عادل و گمراه باشد . طوریکه قرآن عظیم الشان هر دو مفهوم را در آیات متبرکه بیان نموده است:

قرآن عظیم الشان میفرماید : « و جعلنا هم ائمة یهدون بامرنا » (سوره : انبیاء آیه : 73) (ما آنها را پیشوایان هادی به امر خودمان قرار دادیم)

همچنان در جای دیگر میفرماید : « ائمة یدعون الی النار » (سوره قصص آیه 41)

(پیشوایانی که مردم را به سوی آتش می خوانند)

سعدالدین تفتازانی و میر سید شریف جرجانی و سیف الدین آمدی گفته اند : « الامامة رئاسة عامة لشخص من الاشخاص — امامت ریاست عمومی است برای شخصی از اشخاص » (شرح المقاصد ، جلد 5 ، صفحه 234 — شرح مواقف ، جلد 8 ، صفحه 345 — ابکارالافکار ، جلد 3 ، صفحه 416) .

قاضی عضدالدین ایجی گفته است:

«الامامة خلافة الرسول فی اقامة الدین بحیث یجب اتباعه علی كافة الامّة» (امامت خلافت (جانشینی) رسول است در اقامه ی دین ، به گونه ای که واجب است تبعیت از او برای همه ی امت » (شرح مواقف ، جلد 8 ، صفحه 345)

سیف الدین آمدی در تعریف دیگری گفته است:

«انّ الامامة عبارة عن خلافة شخص من الاشخاص للرسول فی اقامة الشرع و حفظ حوزة الملة علی وجه یجب اتباعه علی كافة الامّة — همانا امامت عبارت است از خلافت شخصی از اشخاص برای رسول در اقامه شرع و حفظ حوزة ملة (دین) به نحوی که تبعیت از او واجب می شود بر همه ی امت.» (ابکارالافکار ، جلد 3 ، صفحه 416)

ابن خلدون در تعریف امام میفرماید:

«الامامة خلافة عن صاحب الشرع فی حراسة الدین و سياسة الدنیا.» امامت خلافت (جانشینی) صاحب شریعت است در حراست از دین و سیاست و مدیریت دنیا.» (مقدمه ابن خلدون)

در بدو اسلام بعد از اینکه اساس حکومت اسلامی بنیاد یافت کسیکه بحیث امام مسلمین تعیین میگردد همین شخص هم بحیث امیر محسوب میشود وهم بحیث امام نماز (ملا امام و خطیب مسجد) وهم مسؤل امور قضایی و به اصطلاح قاضی که امور قضایی را در زیاتری از موارد پیش می برد .

اما به مرور زمان وتدریج با وسعت گرفتن امور اسلامی و جامعه اسلامی این وظایف ، از هم جدا میشود و برای هر یک ازین بخش

ها شخص مستقل تعین وتو وظیف می‌گردد .

اصطلاح امام اکبر برکسی اطلاق میشود که همان مفهوم اولی مسأله را دربر می‌گیرد. درین میان بحث قاضی نیز مطرح است. درقرآن عظیم الشان سه نفر با عنوان امام یاد شده است که آن سه نفر عبارتند از (حضرت ابراهیم ، حضرت اسحاق و حضرت یعقوب) ﴿وَإِذِ ابْتَلَىٰ إِبْرَاهِيمَ رَبُّهُ بِكَلِمَاتٍ فَأَتَمَّهُنَّ ۗ قَالَ إِنِّي جَاعِلُكَ لِلنَّاسِ إِمَامًا ۗ قَالَ وَمِنْ ذُرِّيَّتِي ۗ قَالَ لَا يَنَالُ عَهْدِي الظَّالِمِينَ﴾ (سوره بقره - آیه ۱۲۴)

﴿وَجَعَلْنَاهُمْ أُمَّةً يَهْتَدُونَ بِأَمْرِنَا وَأَوْحَيْنَا إِلَيْهِمْ فِعْلَ الْخَيْرَاتِ وَإِقَامَ الصَّلَاةِ وَإِيتَاءَ الزَّكَاةِ ۗ وَكَانُوا لَنَا عَابِدِينَ﴾ (سوره انبیاء - آیه ۷۳)

ولی بصورت کل کلمه «امام» دوازده بار در قرآن عظیم الشان مورد استفاده قرار گرفته است که مفسرین مینویسند که هفت بار آن به صورت مفرد آمده و پنج بار به شکل جمع آمده است که از جمله بشرح ذیل است :

- «وَكُلُّ شَيْءٍ أَحْصَيْنَاهُ فِي إِمَامٍ مُّبِينٍ» (و هر چیزی را در کارنامه‌ای روشن برشمردیم.) (سوره یس : 12)
- «وَإِنَّهُمَا لَبِإِمَامٍ مُّبِينٍ» (و آن دو (شهر، اکنون) بر سر راهی آشکار است.) (سوره حجر 79)

- «وَ مِنْ قَبْلِهِ كِتَابُ مُوسَىٰ إِمَامًا وَ رَحْمَةً» (پیش از وی (نیز) کتاب موسی راهبر و مایه رحمت بوده است.) (سوره احقاف : 12)
(سوره هود 17)

- «قَالَ إِنِّي جَاعِلُكَ لِلنَّاسِ إِمَامًا» (فرمود: من تو را پیشوای مردم قرار دادم.) (سوره بقره 124)

- «وَ جَعَلْنَاهُمْ أُمَّةً يَهْتَدُونَ بِأَمْرِنَا» (و آنان را پیشوایانی قرار دادیم که به فرمان ما هدایت می‌کردند.) (سوره انبیاء : 73 ، سوره فرقان : 74 ، سوره قصص : 50 و سوره سجده 24)
- «فَقَاتِلُوا أُمَّةَ الْكُفْرِ» (پس با پیشوایان کفر بجنگید.) (سوره توبه 12 و سوره قصص : 41)

- «يَوْمَ نَدْعُوا كُلَّ أُنَاسٍ بِإِمَامِهِمْ» (یاد کن روزی را که هر گروهی را با پیشوایان فرا میخوانیم)
(سوره اسراء : 71)

خواننده محترم !

بحث ما درین تحقیق و تتبع مسایل مربوط به امامت نماز است که کوشش خواهیم کرد که بحث اساسی خویش را به این مفاهیم متمرکز سازیم .

انتخاب امام :

امامت بصورت عموم وبخصوص انتخاب امام امامت در نماز در دین مقدس اسلام ومجتمع اسلامی یکی از مقام بس بزرگی وپر مسؤولیت وسترگی بشمار میرود ، وبه اصطلاح امام جانشین وقایمقام پیامبر صلی الله علیه وسلم میباشد .
امامت مسجد وامامت نماز به شخصی باید تفویض گردد که از

هر نگاه نسبت به همهء نماز گزاران شخص برتر ، بهتر ، عالم ، با تقوا ، ایثار گر ، فداکار و محبوبتر بوده بینش ، حکمت و بصیرت اش در مسایل دینی و شرعی نسبت به سایر نماز گزارانی که در آن مسجد نماز میخوانند بیشتر باشد. اگر چند نفر با هم بودند و مسجد از آنها دور بود، باید با هم نماز خود را بصورت جماعت بخوانند، از ابوالدرداء روایت است که گفت: از پیامبر صلی الله علیه و سلم شنیدم که میفرمود: « ما من ثلاثة فی قرية ولا بدو لا تقام فیهم الصلاة إلا قد استحوذ علیهم الشیطان فعلیکم بالجماعة فإنما یأکل الذئب من الغنم القاصیة» (هرگاه در یک قریه و یا هم دسفر ، صحرا و بیابان، گروهی (مذکر) به سه نفر رسیدند و نماز جماعت را، برقرار نکردند بیگمان شیطان بر آنها، چیره می شود. پس نماز جماعت را بپای دارید و بر ادای آن مواظبت کنید و به جماعت بپیونددید و تک روی نکنید، چه بیگمان گرگ آن گوسفندی را می خورد که از گله جدا و دور مانده باشد). (ابوداود با اسناد «حسن» آن را روایت کرده است.

بنابراین بر طبق امروهدایت پیامبر صلی الله علیه وسلم اگر حداقل سه نفر با هم یکجا جمع بودند، لازمست نماز خود را بصورت جماعت اداء نمایند نه آنکه هرکس خود به تنهایی نمازش را بخواند و برود ، تا شیطان بر آنها چیره نشود و مشمول این حدیث نگردند.

اوصاف لازمه امام :

در مورد اینکه امام داری چه اوصافی باشد ، بهتر حدیثی که از ابومسعود انصاری روایت گردیده است استناد نمایم : « یوم القوم أقرهم لکتاب الله، فإن كانوا فی القراءة سواء فأعلمهم بالسنة، فإن كانوا فی السنة سواء فأقدمهم هجرة، فإن كانوا فی الهجرة سواء فأقدمهم سلما و لایؤمن الرجل الرجل فی سلطانه، و لایقعد فی بیته علی تکرمته إلا بإذنه» (مردم را قاری ترینشان به کتاب الله امامت کند، اگر در قرائت مساوی بودند آگاهترین آنها به سنت، اگر در سنت مساوی بودند کسی که در هجرت مقدم است، و هیچ کس به جای صاحب خانه (یا امام زودتر اسلام آورده است، و هیچ کس به جای صاحب خانه (یا امام مسجد) امامت نکند و در جای مخصوص او ننشینند مگر به اجازه او). (مسلم (673)

در روایت دیگری آمده : «اگر در هجرت با هم مساوی بودند مسن ترین آنها امامت کند». و این روایت مسلم است. از فحوای این حدیث بوضحات تام معلوم میگردد که : صاحب خانه و امام دائم و مانند اینها از دیگران به امامت شایسته تراند، مگر اینکه خودشان (صاحب خانه و امام دائم) اجازه دهند به دلیل فرموده پیامبر صلی الله علیه وسلم : (ولایؤمن الرجل الرجل فی سلطانه...).

بنابراین یک نفر امام داری اوصاف و فضیلت های ذیل باشد :

- 1- هرکس که قرائتش از بقیه بهتر بود و بخصوص توانایی بهتری در قرائت فاتحه داشت، او امامت کند.
 - 2- اگر دو یا چند نفر بودند که قرائتشان خوب بود، پس در بین آنها کسی امامت کند که علم شرعی بیشتری داشته باشد .
 - 3- اگر دو یا چند نفر وجود داشتند که هم قرائتشان و هم آگاهی و فهم دینیشان مساوی بود، کسی برای امامت پیش کشیده شود که اهل تقوا بیشتر است، و لازمست بقیه به او پیشنهاد امامت دهند زیرا کسی که اهل تقوا باشد، ادعای تقوا نمی کند.
 - 4- اگر همه افراد این خصوصیات فوق الذکر را داشتند، کسی که از همه مسن تر است امامت نماید.
- و اگر افرادی در منزل کسی مهمان بودند، طوری که فوقاً در حدیث بیان گردید ، اولویت در امامت به صاحب خانه یا میزبان داده شود ، مگر آنکه او به بقیه اجازه ی امامت دهد.
- اگر هیچکدام از افراد قرائت خوبی نداشتند، پس به ترتیب بقیه موارد دیگر اولویت را تعیین می کند، مثلاً کسی که آگاهی شرعی بیشتری دارد او امام شود.
- اگر هیچکس از بین آنها نه قرائت خوب و نه علم شرعی داشت، پس آنکسی که اهل تقواست امامت نماید.
- اگر هیچکدام نه قرائت خوب و نه علم شرعی و نه تقوای زیادی نداشتند، پس مسن ترین آنها امامت نماید.
- مهم اینست که نماز جماعت نباید به هیچ عنوان وبه هیچ بهانه ای ترک گردد ، ونباید در اقامه نماز جماعت استدلال اضافی را بوجود آورد .
- خواننده محترم !

طوری که می فهمید : برای امامت کدام تدبیر و اجراءات فوق العاده و اضافی بکار نیست ، و ترتیب نماز جماعت ، بمانند بجا آوردن نماز عادی است، منتها شخصیکه مسؤلیت امامت را بدوش میگیرد در قلب نیت امامت را بعمل می آورد و تکبیرات انتقال را با صدای بلند می خواند و اگر نماز جهری بود، فاتحه و سوره ی بعد آنرا در دو رکعت اول با صدای بلند و جهر می خواند تا بقیه بشنوند و هنگامی که از رکوع برخواست « سمع الله لمن حمده » را با صدای بلند می خواند، و مقتدیان (ربنا لک الحمد ، را خفیه میگویند) و برای امامت همین قدر کافیت تا امامت او مفید واقع شود.

شرایط امامت:

فقهاء در مورد شرایط امامت جماعت مینویسند:

امام باید مسلمان باشد این بدین معنی است اگر امام جماعت مسلمان نباشد ، نمازش باطل بوده و بالای مقتدی است تا نماز اش را اعاده کند.

امام باید عاقل و بالغ باشد:

امام باید عاقل باشد این بدین معنی است امامت دیوانه درست نیست.

مرد (برای اقامت مرد ها) و هکذا امام از هرگونه عذر شرعی سالم و مبرا باشد. همچنین بدن وی از نجاسات پاک بوده و زبان

وی نیز از هرگونه عیوبی سالم باشد. همچنان امام از اعدا مثل سلسل البول، خون بینی، اسهال دائمی و امثال آن سالم باشد.

تبصره حکمی:

طوریکه که قبلاً تذکر دادیم که امامت در شرع اسلامی، مقامی بس سترگ و عظیمی است، بناً در احادیثی متعددی وظایف امام توضیح و تشریح گردیده است که از جمله میتوان به حدیثی ذیل اشاره نمود.

« شخصی میتواند وظایف امام را عهده دار گردد که نسبت به سایرین به کتاب الله قاری تر باشد، اگر در قرائت مساوی بودند اگاهترین و عالم ترین آنها در احکام شرعی و به سنت پیامبر صلی الله علیه وسلم باشد، اگر در سنت مساوی بودند کسی که در هجرت مقدم است، اگر در هجرت مساوی بودند کسی که زودتر اسلام آورده است، و هیچ کس به جای صاحب خانه (امام مسجد) امامت نکند و در جای مخصوص او ننشیند مگر به اجازه ی او.

از فحوی این حدیث معلوم میشود که صاحب خانه در امامت شایسته تر است، مگر اینکه خود صاحب خانه و یا امام دائم برای کسی دیگری. به دلیل فرموده پیامبر صلی الله علیه وسلم « ولا یؤمن الرجل الرجل فی سلطانه ... » اجازه دهند. (مختصر صحیح مسلم ۳۱۶)، (صحیح مسلم ۶۷۳ / ۴۶۵ / ۱)، (سنن ابو داود) عون المعبود ۵۷۸ / ۲۸۹ / ۲، (سنن نسائی ۲۳۵ / ۱۴۰ / ۱)

امامت کودک:

در مورد اینکه امامت شخصی کودک برای مأموم و مقتدی های بالغ درست و صحیح است و یا خیر موضوع است که قابل اختلاف در بین علماء بوده که نظریات آن مختصراً قرار ذیل تذکر می یابد. امام صاحب شافعی میفرماید:

امامت کودک را که حتی در سنین شش و هفت هم قرار داشته باشد، و توانمندی و شرایط و فهم وظایف امامت را داشته باشد، میتواند مسؤلیت امامت نماز مسلمین را بدوش گیرد، و استدلال خویش را به حدیثی روایت شده از عمرو بن سلمه بشرح ذیل مورد استناد قرار داده است:

عمرو بن سلمه می افزاید: « وقتی که واقعه فتح مکه روی داد هر قومی در مسلمان شدن عجله می کردند، پدرم قبل از قومش اسلام آورد، وقتی برگشت گفت: به خدا قسم از نزد کسی آمده ام که حقیقتاً پیامبر است و گفته است: فلان نماز را در فلان وقت و فلان نماز را در فلان وقت بخوانید و هر گاه وقت نماز فرا رسید یکی از شما آذان بگوید و کسی که بیشتر قرآن را می داند برای شما امامت کند، نگاه کردن کسی غیر از من نیافتند که بیشتر قرآن بداند، چون قرآن را از کاروانیان یاد گرفته بودم، پس مرا امام خودشان قرار دادند در حالیکه در آن هنگام سن من شش ساله یا هفت ساله بود. » (صحیح سنن نسائی ۷۶۱)، (فتح الباری ۴۳۰۲ / ۲۲ / ۸)، (سنن ابو داود ۵۸۱ / ۲۹۳ / ۲).

«عَنْ عَمْرِو بْنِ سَلَمَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: كُنَّا بِيَمَاءِ مَمَرِ النَّاسِ، وَكَانَ يَمُرُّ بِنَا الرُّكْبَانُ فَنَسَأَلُهُمْ: مَا لِلنَّاسِ مَا لِلنَّاسِ؟ مَا هَذَا الرَّجُلُ؟ فَيَقُولُونَ... وَبَدَرَ أَبِي قَوْمِي بِإِسْلَامِهِمْ، فَلَمَّا قَدِمَ، قَالَ: جِئْتُكُمْ وَاللَّهِ مِنْ عِنْدِ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ حَقًّا، فَقَالَ: صَلُّوا صَلَاةَ كَذَا فِي حِينَ كَذَا، وَصَلُّوا صَلَاةَ كَذَا فِي حِينَ كَذَا، فَإِذَا حَضَرَتِ الصَّلَاةُ فَلْيُؤَذِّنْ أَحَدُكُمْ، وَلْيُؤَمِّمْكُمْ أَكْثَرَكُمْ قُرْآنًا، فَانظُرُوا فَلَمْ يَكُنْ أَحَدٌ أَكْثَرَ قُرْآنًا مِنِّي، لِمَا كُنْتُ أَتَلَّقِي مِنَ الرُّكْبَانِ، فَقَدَّمُونِي بَيْنَ أَيْدِيهِمْ وَأَنَا ابْنُ سِتِّ أَوْ سَبْعِ سِنِينَ،... الخ.» (بخاری: 4302)

ولی امام صاحب ابو حنیفه ، امام صاحب مالک و امام صاحب حنبل امامت کودک نابالغ را برای ماموم های بالغ صحیح میدانند و استدلال میاورند که نماز برای کودک اصلاً واجب نبوده و نماز (فرض) برایش حکم نماز نافله (سنتها) دارد درحالیکه بر ماموم فرض است و استدلال خویش را به حدیثی زیر مستند نموده و میفرمایند :

«رفع القلم عن ثلاثة: عن الصبي حتى يبلغ...» الحدیث... یعنی: (بر سه دسته تکلیف نیست: بر کودکی تا بالغ می شود و... تا انتهای حدیث.)

امامت کودک در نماز های نفلی :

همچنان علماء در مورد اینکه کودک میتواند در نماز های نفلی ، امامت ماموم بالغ را بدوش بگیرد نیز با هم اختلاف دارند : امام احمد و امام شافعی و امام مالک امامت کودک را در نماز های نفلی صحیح می دانند . ولی امام صاحب ابو حنیفه به نظریه قبلی خویش ایستاد شده و امامت کودک را حتی در نماز های نفلی نیز برای ماموم های بالغ جایز نمی دانند .

شیخ ابن عثیمین رحمه الله : شیخ ابن عثیمین رحمه الله در مجموع الفتاوی خود (سوال 1008 کتاب الصلاة) با استناد به حدیث عمرو بن سلمة امامت کودک را در فرائض و نوافل صحیح می دانند و گفته که این عمل عمرو در زمان حیات پیامبر صلی الله علیه وسلم به وقوع پیوسته و ممکن نیست که در زمان وحی امری مقرر شود که آن جایز نباشد .

امامت زن :

امام صاحب ابو حنیفه (رحمة) میفرماید: امامت زن که نماز میدهد و نماز زنان مقتدی صحیح میشود اما اینکار مکروه تحریمی میباشد .

امام مالک رحمة: زن در نماز ها چه فرضی باشد و یا هم نفلی نمیتواند برای مردن یا زنان امامت کند . از اختلاف نظر علماء واضح میشود که امامت زن برای زنان جایز بوده اما امامت زن برای مردان جایز نمی باشد .

تبصره :

آیا امامت مرد تنها برای زنان بدون از موجودت مرد دیگر جواز دارد یا خیر؟ در جواب باید گفت: بشرط آنکه امن از فتنه در میان نباشد جایز بوده، ولی طوریکه در فوق بدان اشاره نمودیم بهتر است که امام از محارم زنان باشد. مثلاً اگر مردی زنان خانواده و اهل خانواده خود را نماز دهد جایز بوده و در آن هیچگونه ممانعت شرعی دیده نمیشود.

در حدیثی آمده است که: روزی اُبی بن کعب (رض) نزد پیامبر صلی الله علیه وسلم آمد گفت: «عملت الیله عملاً، قال: ما هو؟ قال: نسوة معی فی الدار فلن إنک تقرأ ولا نقرأ فصل بنا فصلیت ثمانیآ والوتر، فسکت

النی (علیه السلام) فرأینا سکوته رضا». یا رسول الله من امشب عملی را انجام داده ام، آنحضرت صلی الله علیه وسلم فرمود:

چیست؟ گفتم امشب زنان در خانه بمن گفتند که من برایشان قرأت و نماز جماعت را بجا آورم، پس من برایشان نماز جماعت هشت رکعتی و وتر را انجام دادم. بعد از شنیدن این داستان پیامبر اسلام سکوت کرد، و این سکوت را طواری وانمود ساخت که از کار من راضی بود (ابو یعلی و طبرانی در وسط به سند حسن).

جماعت مستقل زنانه:

طوریکه قبلاً به تفصیل بیان داشتیم که: در شرع اسلامی بر پای جماعت مستقل زنان، که امام و مقتدی ها همه زن باشند، ممانعت نداشته آنرا جایز دانسه و مکروه نمی باشد (علم الفقه جلد دوم صفحه ۹۲).

در روایتی از حضرت ام ورقه بن نوفل آمده است: روزی پیامبر صلی الله علیه وسلم بخاطر عیادت «ام ورقه» به منزل وی تشریف آورده بود، پیامبر صلی الله علیه وسلم برایش مؤذنی را مقرر فرمود تا در اوقات نماز برایش آذان بگوید. و ام ورقه برای اعضای خانواده خود امامت می نمود.

امامت مرد برای نماز جماعت زنان جایز است، مشروط بر اینکه در جماعت یک مرد دیگر نیز حضور داشته باشد، و یا هم در میان زنانی که نماز میخوانند، یکتا آنها محرمش باشد، مثلاً مادرش، خواهرش، یا خانمش در میان آنها موجود باشد.

امادر صورتیکه مرد دیگری و یا یکی از محرماتش موجود نباشد، در آنصورت برای مرد، امامت برای جماعت زنان مکروه تحریمی است.

اگر مقتدی یکنفر زن باشد، خواه بالغ باشد یا نابالغ، باید در عقب امام بایستد در کنار راست امام مانند مرد ایستاده نشود.

در مورد امامت زن در اسلام، همه مفسرین، فقها و شارعین شرع دین مقدس اسلام بدین باور و عقیده اند که امامت زن برای

مردان بصورت مطلق جایز نمی باشد.
 ولی امامت زن برای زنان درست بوده و در آن هیچگون
 ممانعت نمی بینند. طوریکه بی بی عائشه (رض) و بی بی
 ام سلمه (رض) برای زنان امامت میکردند و همراه ایشان
 در صف می ایستادند.
 همچنان پیامبر صلی الله علیه وسلم برای ام ورقه مؤذنی تعیین
 نموده و امر کرده بود که برای اهل خانه خود در نماز
 های فرض مشروط بر اینکه زنی که امامت می کند از آنها
 جلو نه ایستاد بلکه در صف با ایشان بایستد ، امامت
 کند.

وظایف امام :

امام جماعت از آن رو که در برپایی نماز جماعت و ایجاد
 روحیه وحدت، در بین مصلین نقش اساسی را ایفا می کند، به
 یقین از ثواب بهره می برد، و چه بسا بیشتر از مأمومین دارای
 پاداش و ثواب باشد .

یکی از وظایف و مکلفیت که امام قبل از ادای نماز جماعت انجام
 دهد ، اینست که از منظم و راست بودن صفوف مصلین اطمینان
 حاصل و غرض منظم بودن صفوف نمازگزار ها را دعوت فرمایند .
 سنت است که امام بعد از اینکه اقامه نماز توسط یکی از
 نماز گزاران به پایان رسید به طرف راست و چپ صفوف نماز
 گزاران نگاه کند و صف مأمومین را ترتیب و به برابری صفوف
 مصلین مطابق به حدیث که نعمان بن بشیر روایت نموده است ،
 اقدام نمایند:

«کان رسول الله صلی الله علیه وسلم یسوی صفوفنا إذا قمنا إلی
 الصلاة، فإذا استوینا کبر» (روایت ابو داود) (پیامبر صلی الله
 علیه و سلم صفهای ما را هنگام برخاستن برای ادای نماز
 (جماعت) آراسته میکرد، و هنگامی که آراسته میشدیم تکبیره
 الاحرام میگفت).

و همچنین در حدیث آمده است که پیامبر صلی الله علیه و سلم بعد
 از اقامه نماز میفرمود: «سوا صفوفکم، فإن تسویة الصف من
 تمام الصلاة» (روایت بخاری و مسلم و غیره) (صفهایتان را
 آراسته کنید، زیرا آراسته و برابر کردن صفها از کامل کردن
 نماز است)

منظم نمودن و برابر کردن صفوف نماز گزاران سنت است؛ حتی
 برخی از علماء آن را واجب دانسته اند؛ زیرا در حدیث آمده
 است که روزی رسول الله صلی الله علیه و آله و سلم هنگام برپایی
 نماز، شخصی را دید که سینه اش از صف بیرون آمده بود، فرمود:
 « لَتَسَوْنَ صُفُوفَكُمْ أَوْ لِيَخَالِفَنَّ اللَّهُ بَيْنَ وُجُوهِكُمْ» (بخاری 717 مسلم
 436) (صفهای نمازتان را راست و برابر کنید و اگر نه، ممکن
 است الله چهره هایتان را دگرگون سازد)

در این حدیث وعید سختی برای کسانی که صفهای نماز را برابر
 نمیکنند آمده است حال آن که وعید از طرف شرع جز بر کار حرام
 و ترك واجب نمی آید.

قول و فتوای برابر کردن صفها، قولی قوی می‌باشد امام بخاری رحمه الله علیه در صحیح بخاری در این موضوع بابی تحت عنوان (باب إثم من لم يتم الصفوف) آورده است. بخاری (در آذان باب 75، قبل از شماره 724).

طریقه سنت در راست کردن صفوف: چسپاندن بجلک پا ها و راست کردن صفوف:

علماء کرام در این مورد متفق القول اند که مصلین باید در صف نماز جوخت، جوخت ایستاده شوند و شانه های شان یکجا با بجلک پاها شان یک با دیگر چسپیده باشد.

در سنت نبوی بر این امر تاکید بعمل آمده است که: نمازگزاران باید طوری در صف کنار هم قرارگیرند که شانه هایشان با هم و بجلک پاهایشان به هم بچسبد و نباید فاصله ای بین پاهای دو نفر بغل هم باشد. و البته هر شخص باید سعی کند پاهای خود را به اندازه عرض شانه هایش باز کند.

در حدیثی از «عَنْ جَابِرِ بْنِ سَمُرَةَ، رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا، قَالَ: خَرَجَ عَلَيْنَا رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فَقَالَ: «أَلَا تَصْفُونَ كَمَا تُصَفُّ الْمَلَائِكَةُ عِنْدَ رَبِّهَا؟» فَقُلْنَا: يَا رَسُولَ اللَّهِ وَكَيْفَ تُصَفُّ الْمَلَائِكَةُ عِنْدَ رَبِّهَا؟ قَالَ: «يَتِمُّونَ الصُّفُوفَ الْأُولَى، وَيَتَرَاوُونَ فِي الصَّفِّ» (رواه مسلم.) (از جابر رضی الله عنه روایت شده که: رسول الله صلی الله علیه وسلم بر ما برآمد و فرمود: چرا مثلیکه فرشتگان در برابر الله شان صف می بندند، صف نمی بندید؟

گفتیم: یا رسول الله صلی الله علیه وسلم! فرشتگان در برابر پروردگار شان چگونه صف می بندند؟ فرمود: صفهای اول را کامل نموده و با نظم در صف ایستاده می شوند. (یعنی جای خالی در میان شان باقی نمی ماند).

همچنان در حدیثی از «وَعَنْ أَبِي مَسْعُودٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ، قَالَ: كَانَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَمْسُحُ مَنَاكِبَنَا فِي الصَّلَاةِ، وَيَقُولُ: «اسْتَوْوُوا وَلَا تَخْتَلِفُوا فَتَخْتَلِفَ قُلُوبُكُمْ، لِيَلِينِي مِنْكُمْ أَوْلُوا الْأَحْلَامَ وَالنُّهَى، ثُمَّ الَّذِينَ يَلُونَهُمْ، ثُمَّ الَّذِينَ يَلُونَهُمْ» (رواه مسلم.) (از ابو مسعود رضی الله عنه روایت است که: رسول الله صلی الله علیه وسلم شانه های ما را در نماز دست کشیده و می فرمود: برابر ایستاده شده و اختلاف نکنید (که شانه های بعضی جلوتر از شانه های گروه دیگر باشد) تا دلهای شما با هم اختلاف نکند و باید کسانی که عاقل و بالغ اند، نزدیک ایستاده شوند و باز کسانی که به آنها نزدیک اند «مانند اطفال» و باز کسانی که به آنها نزدیک اند. (مثل مخنث ها یا زنان).

«فتختلف قلوبكم» یعنی آرزوها و اراده آن مختلف شود، در اینجاست که فتنه ها برانگیخته شده وحدت کلمه بهم خورده شوکت اسلام و مسلمین ضربه دیده دشمن چیره شده و عبادت کم و کارهای زشت و فساد ترویج می یابد.

خوانندگان محترم!

در باره تسویه و برابر ساختن صفوف باید گفت: با توجه به اخطارها و اناظر های شدیدی که درین مورد آمده لازم است، ائمه

مساجد در عملی ساختن آن قبل از شروع در نماز اهتمام ورزند تا رحمت حق شامل حال همه شده و نماز شان کامل شود. در حدیثی از : از انس رضی الله عنه روایت است که گفت: « وَعَنْهُ قَالَ: أَقِيْمَتِ الصَّلَاةِ، فَأَقْبَلْ عَلَيْنَا رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ بِوَجْهِهِ فَقَالَ: «أَقِيْمُوا صُفُوفَكُمْ وَتَرَاصُّوا، فَإِنِّي أُرَاكُمْ مِنْ وَرَاءِ ظَهْرِي» رَوَاهُ الْبُخَارِيُّ بِلَفْظِهِ، وَمُسَلِّمٌ بِمَعْنَاهُ. وَفِي رِوَايَةٍ لِلْبُخَارِيِّ: وَكَانَ أَحَدُنَا يَلْزِقُ مَنْكِبَهُ بِمَنْكِبِ صَاحِبِهِ وَقَدَمِهِ بِقَدَمِهِ »

نماز اقامه شد (پس از اقامت نماز) و رسول الله صلی الله علیه وسلم بطرف ما روی آورده و فرمود: صفهای خود را برابر نموده و بهم پیوسته بایستید، زیرا من شما را از پشت سرم می بینم. و در روایتی از بخاری آمده که: و یکی از ما شانهء خد را به شانهء رفیقش و پایش را به پای رفیقش می چسباند. در حدیثی از النُّعْمَانِ بْنِ بَشِيرٍ، رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا، رِوَايَتٌ اسْتَكْبَرَتْ فِيهَا رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فَرَمَدَ رَأْسَهُ وَرَأَى رِجْلًا بَادِيًا صَدْرَهُ مِنْ الصَّفِّ فَقَالَ: «عِبَادَ اللَّهِ، لَتَسُوْنَنَّ صُفُوفَكُمْ، أَوْ لِيَخَالِفَنَّ اللَّهُ بَيْنَ وَجُوهِكُمْ» .

از نعمان بن بشیر رضی الله عنهما روایت شده که گفت: از رسول الله صلی الله علیه وسلم شنیدم که می فرمود: هر آئینه یا شما صفهای خود را برابر خواهید کرد، یا اینکه خداوند در میان شما حتماً اختلاف خواهد انداخت.

و در روایتی از مسلم آمده که: رسول الله صلی الله علیه وسلم صفهای ما را برابر می نمود، حتی که گویی بوسیلهء آن قداح (چوبهای تیر) را برابر می کند، تا اینکه دید که مقصودش را فهمیده ایم. سپس روزی بر آمد و استاد تا اینکه نزدیک بود تکبیر گوید و مردی را دید که سینه اش از صف آشکار بود. پس فرمود: ای بنده ای خدا! یا حتماً صفهای خود را برابر خواهید کرد و یا اینکه خداوند حتماً در بین شما اختلاف خواهد انداخت.

وعن البراء بن عازب، رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا، قَالَ: كَانَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ، يَتَخَلَّلُ الصَّفَّ مِنْ تَاحِيَةِ إِلَى تَاحِيَةِ، يَمْسُخُ صُدُورَنَا، وَمَنَاكِبَنَا، وَيَقُولُ: لَا تَخْتَلِفُوا فَتَخْتَلِفَ قُلُوبُكُمْ « وَكَانَ يَقُولُ: إِنَّ اللَّهَ وَمَلَائِكَتَهُ يَصَلُّونَ عَلَى الصُّفُوفِ الْأُولَى » رَوَاهُ أَبُو دَاوُدَ بِإِسْنَادٍ حَسَنٍ.

از براء بن عازب رضی الله عنه روایت شده که گفت: رسول الله صلی الله علیه وسلم به صف از یک گوشه تا گوشهء دیگر داخل شده سینه ها و شانه های مان را دست کشیده و می فرمود: اختلاف نکنید (در صف) تا دلهای شما با هم اختلاف نکند و می فرمود که: همانا خداوند جل جلاله و فرشتگانش بر صفهای اول درود می فرستد.

وَعَنْ ابْنِ عُمَرَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا، أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: «أَقِيْمُوا الصُّفُوفَ وَحَادُّوا بَيْنَ الْمَنَاكِبِ، وَسُدُّوا الْخَلَلَ، وَلِيْنُوا

بِأَيْدِي إِخْوَانِكُمْ، وَلَا تَذَرُوا فَرْجَاتٍ لِلشَّيْطَانِ، وَمَنْ وَصَلَ صَفًّا وَصَلَهُ اللهُ، وَمَنْ قَطَعَ صَفًّا قَطَعَهُ اللهُ» رواه أبو داود بإسناد صحيح.
 از ابن عمر رضی الله عنهما روایت شده که: رسول الله صلی الله علیه وسلم فرمود: صفها را درست نموده و شانه ها را بهم برابر کرده و خالیگاه ها را ببندید و برادرهای خود را با دست خود راست کنید و گشادگی هایی برای شیطان مگذارید و کسیکه صفی را پیوسته و وصل نماید خداوند او را پیوسته می دارد (یعنی رحمتش را بر او نازل می کند) و کسیکه صفی را قطع کند، خداوند او را قطع می کند (یعنی از رحمتش او را دور می کند).
 وَعَنْ أَنَسٍ رَضِيَ اللهُ عَنْهُ أَنَّ رَسُولَ اللهِ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: «رُضُوا صُفُوفَكُمْ، وَقَارِبُوا بَيْنَهَا، وَحَادُّوا بِالْأَعْنَاقِ، فَوَالَّذِي نَفْسِي بِيَدِهِ إِنِّي لَأَرَى الشَّيْطَانَ يَدْخُلُ مِنْ خَلْلِ الصَّفِّ، كَأَنَّهَا الْحَدْفُ» حديث صحيح رواه أبو داود بإسناد على شرط مسلم.

از انس رضی الله عنه روایت است که: رسول الله صلی الله علیه وسلم فرمود: صفهای خود را محکم کنید و آنها را بهم نزدیک بگیرید (بین هر دو صف 3 گز باشد) و گردنهای خود را بهم برابر نمائید، زیرا سوگند به ذاتی که جانم در دست اوست که هر آئینه من شیطان را می بینم که از خالیگاههای صفها مانند حدف (گوسفند سیاه کوچکی که در یمن است) داخل می گردد.
 وَعَنْهُ أَنَّ رَسُولَ اللهِ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: «أَتَمُّوا الصَّفَّ الْمَقْدَمَ، ثُمَّ الَّذِي يَلِيهِ، فَمَا كَانَ مِنْ نَقْصٍ فَلْيَكُنْ فِي الصَّفِّ الْمُوَخَّرِ» رواه أبو داود بإسناد حسن.

از انس رضی الله عنه روایت است که: رسول الله صلی الله علیه وسلم فرمود: تمام کنید صف پیش را، بعد صفی را که نزدیک آن است و آنچه نقص است، باید در صف آخر باشد.

وَعَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللهُ عَنْهُ، قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللهِ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «وَسِطُوا الْإِمَامَ، وَسُدُّوا الْخَلْلَ» رواه أبو داود. (از ابو هریره رضی الله عنه روایت است که: «رسول الله صلی الله علیه وسلم فرمود: امام را در وسط قرار داده و فاصله ها را بند کنید.

یادداشت فقهی :

در مورد اینکه تنظیم و راست کردن صف های نماز جماعت واجب است یا سنت علماء در مورد مختلف الری اند . تعدادی از علماء میفرمایند که تنظیم و راست نمودن صف در نماز جماعت سنت است . ولی تعدادی از علماء حتی برواجب بودن راست کردن و تنظیم صفوف نماز جماعت حکم صادر نموده اند ، و من فکر میکنم که واجب در تنظیم و راست بودن صفوف مصلین ، حکم دقیق ، درست و نزدیک به ثواب میباشد .

تفصیل موضوع را میتوان در المحلی (1-379) ، مصنف عبد

الرزاق (2-57) ، عون المعبود (1-250) ، سلسله الاحادیث

الصحیحه (1-38 رقم 32) ، فتح الباری (2-167) ، التحقیقات فی

رد الهفوات صفحه (294) فتاوی الدین الخالص (5-249)

المجموع شرح المذهب (4-225،226) ، الدر المختار (1-382)

مطالعه فرماید .

علم شهیر جهان اسلام علامه ابن حجر مکی در کتاب خویش الزواجر

(146-1) نگاهی است : عدم برابری صفوف و عدم راست کردن صفوف از جمله گناهان کبیره میباشد . زیر وعید های متعددی در شرع اسلامی در این مورد بیان گردیده است . بنا بر تمام مسلمانان است که در تنظیم و راست کردن صفوف در جماعت سعی ، و کوشش و از حوصلیه و بردباری خاصی کار گیرد .

فضیلت صفوف اول و صفوف سمت راست:

قبل از همه باید بعرض برسانم که : اگر نماز جماعت دونفری باشد ، مقتدی ، باید در سمت راست امام و شانه به شانه امام ایستاده شود .

در حدیث که از ابن عباس (رضی الله عنه) روایت شده ، آمده است : « بت فی بیت خالتي میمونه فصلی رسول الله صلی الله علیه وسلم العشاء ، ثم جاء فصلی أربع رکعات ، ثم نام ، ثم قام فجئت فقامت عن يساره فعلني عن يمینه » (شبی در خانه خاله ام میمونه ماندم ، پیامبر صلی الله علیه وسلم بعد از خواندن نماز عشاء (به خانه) آمد و چهار رکعت نماز خواند؛ و خوابید سپس نیمه شب بلند شد و به نماز ایستاد، من آمدم و سمت چپش ایستادم ، پیامبر مرا در سمت راست خود قرار داد) (بخاری (697) .

اما در مورد سمت راست صفوف نص مرفوعی از پیامبر صلی الله علیه وسلم به اثبات نرسیده است از براء بن عازب روایت است : وقتی که پشت سر پیامبر صلی الله علیه وسلم نماز میخواندیم ، دوست داشتیم در سمت راست او بایستیم؛ چون بعد از سلام رو به ما می کرد، (براء) گوید : از او شنیدم که می فرمود : « رب قنی عذابک یوم تبعث عبادک » (پروردگارا ، روزی که بندگان را زنده می کنی مرا از عذابت محفوظ بفرما) (مسلم (709) و فقها گفته اند که سمت راست امام افضلتر از سمت چپ اوست . البته اگر سمت راست دورتر از امام باشد در آن صورت سمت چپ اگر به امام نزدیکتر باشد افضلتر است .

به عباره دیگر نزدیک ایستاده شدن به امام در نماز جماعت افضل است چه در قرار گرفتن در صفوف اول باشد و چه در سمت راست یا چپ .

شیخ ابن عثیمین می گوید : « اگر مامومین بیشتر از یک نفر بودند ، در آن صورت سمت راست صف از سمت چپ افضلتر است و این زمانیست که (سمت راست و چپ) متقارن باشند در غیر این صورت اگر سمت راست دور تر از امام نسبت به ماموم شود پس سمت چپ که به امام نزدیکتر است افضلتر خواهد بود . . .

خلاصه سمت راست افضل است به شرطیکه آندو متساوی یا متقارن باشند وگرنه اگر سمت راست دور باشد پس افضل چپ خواهد بود ، زیرا در این حالت سمت چپ به امام نزدیکتر است . (تفصیل مجموع فتاوی الشیخ ابن عثیمین (12/184) .

همچنان در احادیث آمده است که صف اول در نماز جماعت نسبت به صف آخر افضلتر است ، زیرا در حدیثی از براء بن عازب روایت است که پیامبر صلی الله علیه وسلم فرمود : « إن الله و ملائکته یصلون علی الصفوف الأول » «خدا و ملائکه ی او بر صفهای او نماز ، صلوات می فرستند» . (ابوداود (650) .

هدف اساسی در همه احادیثی پیامبر صلی الله علیه وسلم همین است که ، نمازگزا در صورتیکه ممکن باشد کوشش کند که به امام نزدیک باشد و کسی که هم در صف اول و هم در سمت راستی که نزدیک امام است، فضل بیشتری کسب می کند.

یادداشت:

فقها و علماء مشرعین در مورد اشتراک زنان در نماز جماعت میگویند که : برای زنان عکس مردان است؛ یعنی صفوف آخر در نماز جماعت بهتر و افضلتر است نسبت به صفوف اول .

در حدیث که از ابوهریره روایت شده است ، آمده است که پیامبر صلی الله علیه وسلم فرمود : « خیر صفوف الرجال أولها ، و شرها آخرها و خیر صفوف النساء آخرها و شرها أولها » (بهترین (با فضیلتترین) صفوف مردان صف اول و بدترین (کم فضیلتترین) صفوف آنها صف آخر است، و بهترین صفوف زنان صف آخر و بدترین صفوف آنها صف اول است). (مسلم (440) .

پشت سر امام باید چه کس ایستاد شود :

قبل از همه باید گفت ، که صف اول مصلین در نماز جماعت باید از پشت سر امام آغاز و تشکیل گردید و صفوف باید به طرف راست و چپ امتداد یابد .

در مورد اینکه چه کسی پشت سر امام باید ایستاد ، رهنمود آن در حدیثی از ابو مسعود انصاری بشرح ذیل با حکمت و زیبای خاص آن بیان گردیده است :

پیامبر صلی الله علیه وسلم میفرماید : « کسانی از شما پشت سر من بایستند ، که دارای عقل و علم بیشتری هستند » (صحیح امام مسلم 432 - 323 - 1) (عون المعبود 660 - 371 - 2) (سنن ابن ماجه 976 - 312 - 1)

امام نباید ، امامت جماعتی کسانی را بدوش گیرد که او را دوست ندارند. اگر در بین جماعت ، اختلاف وجود داشته باشد (بدین معنی که عده ای او را دوست داشته باشند و عده ای

دیگر از او ناراضی باشند) ملاک ، نظر اکثریت است. هر گاه شخصی میان انجام امامت نماز و گفتن آذان مخیر گردید بهتر است امامت را انتخاب کند.

بر امام لازم است که اوقات نماز را رعایت کند ، نماز ها را در اول وقت آنها برگزار نماید ، و حق ندارد به بهانه جمع شدن افراد بیشتر نماز جماعت را به تأخیر بیاندازد.

امام باید محض بخاطر رضای خداوند عزوجل ، امامت را انجام دهد و امانت خداوند متعال را در طهارت و تمام شروط به جای آورد.

امام نباید قبل از تنظیم و راست نمودن صفوف جماعت ، تکبیر احرام بگوید. امام وظیفه دارد و بر وی لازم است که به طرف راست و چپ صفوف نگاه کند، و صفوف مصلین را منظم کند . حکم این در حدیثی از پیامبر صلی الله علیه وسلم چنین فورمولبندی گردیده است : « سوا صفوفکم فإن تسویه

الصف من تمام الصلاة « (صف هایتان را راست کنید ؛ چون راست کردن صفوف از کمال نماز است) (صحیح امام مسلم ۴۳۳ / ۳۲۴ / ۱) صحیح امام بخاری ۷۲۳ / ۲۰۹ / ۲) .
 از ابو مسعود روایت است که پیامبر صلی الله علیه وسلم قبل از نماز به شانه نمازگزاران دست می کشید و می فرمود : « استووا ولا تختلفوا فتختلف قلوبکم ... » (صف هایتان را راست کنید و اختلاف نکنید که) با اختلاف (قلب هایتان از هم دور می شود) .
 (صحیح مسلم ۴۳۶ - ۱۲۸ / ۳۲۴ / ۱) ، (سنن ابو داود ۶۴۹ / ۳۶۳ / ۲) .

از نعمان بن بشیر روایت است : که پیامبر صلی الله علیه وسلم چنان صف های ما را راست می کرد که گویا (تیر قدح) را راست می کند .

امام بعد از اینکه شانه نماز گزاران در برابر هم قرار گرفت و پا های آنان به هم متصل شد و مؤذن از گفتن اقامه فارغ شود ، تکبیر احرام را بجا آورد .
 همچنان مؤذن یا مصلی دیگر اقامه را به فاصله ای که مردم خود را برای نماز آماده می کنند به تأخیر می اندازد .

امام باید تکبیر احرام و سایر تکبیر های دیگر را با صدای بلند بگوید . امام به تخفیف نماز امر شده است از ابو هریره روایت است که پیامبر صلی الله علیه وسلم فرمود : « إذا صلی أحدکم للناس فلیخف فإن فیهم الضعیف والسقیم والكبیر فإذا صلی لنفسه فلیطول ما شاء » (هر گاه یکی از شما برای مردم امامت کرد نمازش را سبک بخواند چون در میان آنها ضعیف ، مریض و مسن وجود دارد و اگر خودش به تنهایی نماز خواند هر اندازه که دل اش خواست نماز خویش را طولانی سازد) .

(صحیح امام بخاری ، فتح الباری ۷۰۳ / ۱۹۹ / ۲) ، (صحیح امام مسلم ۴۶۷ / ۳۴۱ / ۱) ،
 (سنن الترمذی ۱ / ۱۵۰ / ۲۳۶) ، (سنن نسائی ۹۴ / ۲) .

صفوف مردان و زنان در نماز جماعت:

اسلام جای زن را در مسجد هنگام ادای نماز جماعت به اساس هدیت پیامبر صلی الله علیه وسلم معین و مشخص نموده است ، و برای زن هدایت فرموده است که : نباید از مردان در نماز مقدمتر و جلوتر ایستاده شود و یا هم در نزدیکی ایشان نماز بخواند .

سخن ما متوجه آنعده از مساجد است که محل مستقلى و جداگانى برای زنان نداشته باشد .

فلسفه و حکمت اینکه چرا جای و محل زنان در نماز جماعت در عقب مردان است باید گفت که : وضع احکام شرعی در دین مقدس اسلام بر اساس مصالح و مفاسد است؛ و هر حکمی دارای فلسفه ، حکمت و

علتی است؛ ولی بیان و کشف علت تمام جزئیات احکام، کار بسیار مشکلی برای عقل قاصر ما انسانها است .

ولی با این اختصار اکتفا نموده و میگوییم که : روح و کمال تمام عبادات در دین مقدس اسلام به حضور قلب و توجه آن، به درگاه ذات حق تعالی می باشد، طوریکه هیچ عبادتی، بدون توجه قلبی، نه تنها مورد قبول و رحمت ذات حق تعالی واقع نمی شود بلکه از اعتبار هم ساقط است.

بر همین اساس، دستور و هدایت پیامبر صلی الله علیه وسلم غرض محافظت توجه قلبی و ایجاد واقعی خضوع و خشوع در نماز، محل و جای زنان در نماز جماعت در عقب مرد ها تعیین گردیده است . از جانب دیگر نزدیک بودن زن و مرد در یک مکان، در حال نماز، با توجه به جذابیت زن برای مرد (حداقل بعض موارد)، مخّل و مضر به توجه قلبی در نماز می باشد.

در مورد صفوف مردان و زنان در نماز جماعت در حدیثی از ابو هریره (رض) روایت است که پیامبر صلی الله علیه وسلم فرموده است : « خیر صفوف الرجال او لها ، وشرها آخرها وخیر صفوف النساء آخرها وشرها اولها » (بهترین با فضیلت ترین (صفوف مردان صف اول و بدترین) کم فضیلت ترین (صفوف صف آخر است ، و بهترین صفوف زنان صف آخر و بدترین صفوف آنها صف اول است » .

(صحیح امام مسلم ۶۶۰ - ۲۶۹ - ۴۵۸ / ۱) ، (سنن ابو داود ۵۹۵ / ۳۱۸ / ۲) ، (سنن ابن ماجه ۹۷۵ / ۳۱۲ / ۱)

این هدایت و فرموده پیامبر اسلام : که بهترین صفوف مردان صف اول آنست » تصریح به افضل بودن صف اول برای مردان میباشد .

بدترین صف های مردان آخر آنهاست « زیرا در آن ترك فضیلتی میباشد که صف اول دارد » آخرین صفوف زنان بهترین آنهاست « زیرا از خلط شدن با مردان دور است بر خلاف صف اول زنان که گمان خلط شدن با مردان بوده و همچنان قلب به سبب دیدن و شنیدن سخنان آنها به ایشان تعلق پیدا می کند لذا صف اول زنان بدترین صفوف آنها میباشد.

از این حدیث مبارك طوری معلوم میشود که نماز زنان بصورت صف جایز است خواه در نماز جماعت با مردان بوده یا تنها جماعت زنان باشد.

اگر مقتدی يك نفر باشد باید بطرف راست امام وشانه به شانه او ایستاده شود: اگر تعداد مقتدی ها بیشتر بودند به صف اول مردان ، سپس بچه ها در اخیر زن ها ایستاده شوند .

ولی اگر مقتدی يك زن باشد ، باید در پشت سر امام ایستاده شود .

در این مورد هدایت پیامبر صلی الله علیه وسلم را در حدیثی که : از انس بن مالك روایت شده بشکل ذیل میخوانیم : « آن رسول الله صلی الله علیه وسلم به ویا مه أوخالته ، قال : فاقامنی عن یمینه ، وأقام المرأة خلفنا » (پیامبر صلی الله علیه

وسلم برای او و مادر یا خاله اش امامت کرد ، او را در سمت راست خود وزن را پشت سر ما قرار داد . (صحیح امام بخاری ۷۰۰ / ۱۹۲ / ۲) ، (صحیح امام مسلم ۴۶۵ / ۳۳۹ / ۱) ، (سنن ابو داود ۷۷۶ / ۴ / ۳) .

وظایف امام مربوط قرائت:

خواندن قرائت قرآن عظیم الشان ، بخش مهمی در وظایف امامت است : امام باید دعای افتتاح و تعوذ (اعوذ بالله ...) را مانند نماز انفرادی به حالت آهسته (خفیه) بخواند ولی قرائت سوره فاتحه و سوره بعد از آنرا را دو رکعت نماز صبح و در دو رکعت اول نماز مغرب و دو رکعت اول نماز عشاء با صدای بلند قرائت کند .

امام در حالیکه برای ادای نماز به پا ایستاده باید در سه مورد سکوت را رعایت کند .

الف : بعد از آنکه تکبیر تحریمه را اعلام کرد ، طوریکه قبلاً یاد آور شدیم ، باید دعای افتتاح را به آهستگی بخواند و سپس به اندازه قرائت فاتحه سکوت کند. تا مقتدیان فرصت به گوش دادن قرائت امام را از دست ندهد. امام زمانیکه از قرائت فاتحه به صورت جهری فارغ می شود لحظه مختصری مختصری سکوت کند.

همچنان امام بعد از قرائت سوره قبل از رفتن به رکوع سکوت کوتاه و بی نهایت مختصری بعمل آرد.

امام کوشش کند نظمی را در ادای نماز جماعت رعایت و ایجاد کند که نماز پنجگانه را بوقت معینه اش ادا نماید. بخصوص وجیبه امام است تا نماز صبح را در اول وقت که هوا هنوز تاریک است بجای آورد و قرائت را آن کمی طویل انجام دهند.

مکث در قیام نماز:

از پیامبر صلی الله علیه و سلم دو بار مکث در قیام نماز وارد شده است، یکی مستقیماً بعد از تکبیرة الاحرام، و دیگری درست قبل از رکوع.

سکوت بعد از تکبیرة الاحرام بخاطر قرائت دعاء استفتاح میباشد که البته سنت است.

ولی سکوت قبل از رکوع و بعد از قرائت قرآن، طوریکه که گفتیم ، سکوتش کوتاهتر است و چیزی خوانده نمیشود، و شاید علت مکث قبل از رکوع آنست که پایان قرائت قرآن به الله اکبر رکوع وصل نشود، لذا سنت است که پس از پایان قرائت کمی مکث کرد، و سپس الله اکبر رکوع گفت و به رکوع رفت .

دعا های وارد شده در مقام استفتاح:

- 1- « الحمد لله حمداً كثيراً طيباً مباركاً فيه » (روایت مسلم)
- 2- « الله أكبر كبيراً، والحمد لله كثيراً، وسُبْحان الله بكرة وأصيلاً » (روایت مسلم)

3- « اللهم باعد بيني وبين خطاياي كما باعدت بين المشرق والمغرب، اللهم نقني من خطاياي كما يُنقى الثوبُ الأبيض من الدنس، اللهم اغسلني بالثلج والماء والبرد » (روایت بخاری و مسلم)

4- « وجهت وجهي للذي فطر السموات والأرض حنيئاً وما أنا من المشركين، إن صلاتي ونسكي ومحياي ومماتي لله رب العالمين لا شريك له وبذلك أمرت وأنا من المسلمين » (روایت مسلم)

5- « اللهم رب جبرائيل وميكائيل وإسرافيل، فاطر السموات والأرض، عالم الغيب والشهادة، أنت تحكم بين عبادك فيما كانوا فيه يختلفون. اهدني لما اختلف فيه من الحق بإذنك إنك تهدي من تشاء إلى صراط مستقيم » (روایت مسلم) - این دعاء را پیامبر صلی الله علیه و سلم در نماز قیام اللیل میخواندند. **یادداشت:**

و اگر کسی پشت سر امام نماز بخواند، چنانچه امام مکث کند و دعاء استفتاح بخواند، ماموم نیز میتواند دعاء استفتاح را بخواند، و اگر بلد نباشد باید سکوت کند تا امام قرائت را شروع کند.

وظایف امام بعد ختم نماز:

امام باید بعد از سلام موقعیت نشستن خود را تغیر دهد، چراکه پیامبر صلی الله علیه وسلم، حضرت ابوبکر صدیق و حضرت عمر (رضی الله عنهما) این کار را انجام می دادند. باید نماز سنت را در صورت امکان با تغیر محل در غیر جای فرض بخواند.

امام وقتیکه از قبله بر می گردد باید روی خویش را به سوی مقتدیان بعمل آورد. بر مقتدیان مکروه است قبل از اینکه امام به سوی آنان روی آورد از جای خود بر خیزند.

امام در هر حالتی که بود باید مقتدی به او اقتدا کند: در حدیث متبرکه که از امیر المومنین حضرت علی بن ابی طالب و معاذ بن جبل روایت است که گفتند: « هرگاه یکی از شما برای نماز به مسجد آمدید، امام را در هر حالتی دیدید، به او اقتدا کنید » « الصلاة والامام علی حال فلیصنع كما یصنع الإمام ». (صحیح سنن الترمذی ۱۸۴)، (صحیح سنن ابن ماجه ۲۶۱)، (سنن الترمذی ۵۸۸ / ۵۱ / ۲).

یادداشت:

امام حد اعظمی کوشش کند که امامت کسانی را بدوش گیرد، که مردم او را دوست داشته باشند، ولی اگر در بین جماعت، اختلاف وجود داشته باشد (عده ای او را دوست داشته باشند وعده ای دیگر از او ناراضی باشند) ملاک، نظر اکثریت است.

هرگاه شخصی میان انجام امامت نماز وگفتن آذان مخیر گردید بهتر است امامت را انتخاب کند.

بر امام لازم است که اوقات نماز را رعایت کند ، نماز ها را در اول وقت آنها برگزار نماید ، وحق ندارد به خاطر جمع شدن افراد بیشتر نماز را به تأخیر بیاورد.

امام باید محض بخاطر رضای خداوند عزوجل ، امامت را انجام دهد و امانت خداوند متعال را در طهارت و تمام شروط به جای آورد.

و طوریکه در فوق بدان اشاره نمودیم ، امام نباید قبل از تنظیم و راست نمودن صفوف جماعت ، تکبیر احرام بگوید.

در حدیثی که از ابو مسعود روایت است که : پیامبر صلی الله علیه وسلم قبل از نماز به شانه نمازگزاران دست می کشید و می فرمود : « استووا ولا تختلفوا فتختلف قلوبکم ... » (صف ها یتان را راست کنید و اختلاف نکنید که (با اختلاف) قلب هایتان از هم دور می شود » (صحیح مسلم ۴۳۶ - ۱۲۸ / ۳۲۴ / ۱) ، (سنن ابو داود ۶۴۹ / ۳۶۳ / ۲) .

از نعمان بن بشیر روایت است : که پیامبر صلی الله علیه وسلم چنان صف های ما را راست می کرد که گویا تیر (قدح) را راست می کند.

امام بعد از اینکه شانه نمازگزاران در برابر هم قرار گرفت و پا های آنان به هم متصل شد و مؤذن از گفتن اقامه فارغ شود ، تکبیر احرام را بجا آورد. همچنان مؤذن (یا مصلی دیگر) اقامه را به فاصله ای که مردم خود را برای نماز آماده می کنند به تأخیر می اندازد.

امام باید تکبیر احرام و سایر تکبیر های دیگر را با صدای بلند بگوید . امام به تخفیف نماز امر شده است از ابو هریره روایت است که پیامبر صلی الله علیه وسلم فرمود : « إذا صلی أحدکم للناس فلیخفف فإن فیهم الضعیف والسقیم والكبیر فإذا صلی لنفسه فلیطول ما شاء » (هر گاه یکی از شما برای مردم امامت کرد نمازش را سبک بخواند چون در میان آنها ضعیف ، مریض و مسن وجود دارد و اگر خودش به تنهایی نماز خواند هر اندازه که می خواند نمازش را طولانی کند) . (صحیح امام بخاری ، فتح الباری ۷۰۳ / ۱۹۹ / ۲) ، (صحیح امام مسلم ۴۶۷ / ۳۴۱ / ۱) ، (سنن الترمذی ۱ / ۱۵۰ / ۲۳۶) ، (سنن نسائی ۹۴ / ۲) .

حکم قرائت در عقب امام :

برای مقتدی ایکه در عقب امام برای ادای نماز ایستاده است ، قرائت صحیح نبوده و برخی از علماء ، قرائت به آواز بلند در عقب امام را مکروه تحریمی دانسته اند ، زیرا اگر مقتدیان به آواز بلند قرائت کنند ، در قرائت امام خلل وارد میشود ، و حضرت پیامبر اکرم صلی اله

علیه وسلم از قرائت در عقب امام منع فرموده است. محدثین در روایت اسلامی خویش مینویسند: روزی پیامبر صلی الله علیه وسلم بعد از اینکه از نماز صبح فارغ شد و نماز را به اتمام رسانید، روی بطرف صحابه کرام نموده پرسید: «آیا کسی از شما در عقب من قرائت می نمود؟» صحابی بی جواب داد: «بلی! من قرائت می نمودم.» پیامبر صلی الله علیه وسلم فرمود: «من میپرسم: آیا شما در خواندن قرآن با من مناقشه می نمائید؟»

حکم سبقت گرفتن از امام در نماز جماعت؟

علماء و فقها بدین نظر اند که در نماز جماعت مقتدی: بعد از امام تکبیر بگویید، و بعد از امام به رکوع و سجده برود، و بعد از امام سر از رکوع و سجده بردارد. بناً مامؤمن نباید از امام خود سبقت گیرند و حتی نباید هماهنگ و همزمان با او انتقال یابند، در این مورد حدیثی از حضرت ابوهریره رضی الله عنه بهترین رهنمود ما میباشد: «أما یخشی أحدکم إذا رفع رأسه قبل الإمام أن یجعل الله رأسه رأس حمار، أو یجعل الله صورته صورة حمار» «آیا وقتی یکی از شما سرش را قبل از امام بلند می کند (از او پیشی می گیرد) نمی ترسد از اینکه خداوند سرش را مانند سر خر یا صورتش را مانند صورت خر بگرداند.» (متفق علیه و این لفظ بخاری است.) خواننده محترم!

متابعت و پیروی از امام واجب است و پیشی گرفتن از وی در نماز جماعت حرام میباشد، در این مورد حضرت ابوهریره رضی الله عنه در حدیثی فرموده است: «إنما جعل الإمام لیؤتم به، فلا تختلفوا علیه، فإذا کبر فکبروا، وإذا رکع فاركعوا، وإذا قال سمع الله لمن حمده فقولوا: اللهم ربنا لك الحمد، وإذا سجد فاسجدوا، وإذا صلی قاعدا فصلوا قعودا أجمعون.»

یعنی: امام را بدین علت امام قرار داده اند، تا از وی پیروی شود و به وی اقتدا گردد، پس از وی تخلف نکنید، هر وقت تکبیر گفت، تکبیر گوئید، هر وقت به رکوع رفت، به رکوع بروید، و چون گفت: سمع الله شما بگوئید: اللهم. . و هر وقت به سجده رفت شما نیز به سجده بروید و چون نشسته نماز خواند، شما نیز همگی نشسته نماز بخوانید. . به روایت شیخین. و در روایت احمد و ابوداود متن حدیث چنین است: «إنما الإمام لیؤتم به فإذا کبر فکبروا، ولا تکبروا حتی یکبر، وإذا رکع فاركعوا، ولا ترکعوا حتی یرکع، وإذا سجد فاسجدوا، ولا تسجدوا حتی یسجد.»

و در حدیثی از حضرت انس روایت است که پیامبر صلی الله علیه وسلم فرمود: «أیها الناس، إنی إمامکم فلا تسبقونی بالركوع ولا بالسجود ولا بالقیام ولا بالقعود ولا بالانصراف.»

یعنی: ای مردم بی گمان من امام جماعت و پیشوای شما هستم، بنابراین در رکوع و سجود و ایستادن و برخاستن و نشستن و سلام دادن از من پیشی مگیرید. به روایت احمد و مسلم.

از براء بن عازب روایت است که: ما با پیامبر صلی الله علیه و سلم نماز می‌خواندیم، چون می‌گفت: «سمع الله لمن حمده» هیچ کس از ما خم نمی‌شد (که به سجده برود) تا اینکه پیامبر صلی الله علیه و سلم پیشانیش را بر زمین می‌نهاد (آنوقت ما به سجده می‌رفتیم). به روایت جماعت محدثین.

همه ای علماء در این مورد متفق القول اند که اگر: مامؤم در تکبیره الاحرام و سلام دادن، از امام پیشی گیرد نمازش باطل است. و در غیر انها اختلاف است امام احمد گفته است: کسی که از امام پیشی گیرد، نمازش باطل است. مساوات و همزمان بودن با امام نیز مکروه است.

حکم نماز پشت امامی که قرائتش خوب نیست:

قبل از همه باید گفت که نمازگزار سعی و تلاش خویش را بخرچ دهد تا پشت امامی نماز بخواند که قرائت آن کامل و صحیح باشد، ولی اگر انسان معلوماتی داشته باشد که قرائت فلان ملا امام خوب نیست، پس بهتر است، پشت ان امام اصلاً نماز نخواند، و حکم شرعی نیز همین اینست که خواندن نماز پشت آن درست نمیباشد.

بطوری مثال در قرائت سوره ی فاتحه چنان اشتباهاتی از آن رخ میدهد که بجای (انعمت) (انعمت) میخواند که معنی بصورت مطلق تغییر می یابد، طوریکه که گفته شد، اساساً خواندن نماز پشت سر او جایز نیست. در صورت ملاحظه همچو وضع، در ابتدا کوشش بعمل آید که با حکمت وبدون اینکه که به شخصیت امامتی اش صدمه برسد، او را به اشتباهش آگاه ساخت، اگر قناعت کرد، و قرائتش را اصلاح کرد پس چه بهتر و اگر نه، پس لازم است برای امامی بهتر اقتدانمای، تا جایگزین این امام شود.

دیدگاه شیخ ابن عثیمین در این بابت :

شیخ ابن عثیمین در مجموع فتاوی ورسایل (15/159) طی فتوای میفرماید: «اگر اشتباه خواندن امام موجب تغییر معنی نشود، نماز خواندن پشت سر او جایز است، ولی باید روش صحیح خواندن را به او آموزش داد. چنانچه اشتباهش باعث ایجاد تغییر در معنی می‌شود نماز خواندن پشت سر او جایز نیست و نباید به عنوان امام مسجد مقرر شود.»

دیدگاه شیخ ابن جبرین در این بابت :

شیخ ابن جبرین در این مورد طی فتوای شرعی میفرماید: نصیحت من برای نمازگزاران اینست:

کسانی که پشت سر امام قرار دارند باید آرامش، وقار و حضور قلب خویش را در نماز حفظ کنند و برامام در این گونه موارد سخت گیری نکنند؛ مثلاً در جایی کلمه ای از زبان امام ساقط می‌شود یا چیزی را اشتباه می‌خواند که در معنی اخلال به وجود نمی‌آید. در صورتی که کار را عمداً انجام نمی‌دهد، نباید بر او سخت گیری کنند، چون در این صورت تمرکز امام از بین می‌رود و چه بسا سرگردان می‌شود و از ادامه ی قرائت باز می‌ماند و بر

مقتدی‌هاست که سکوت و گوش دادن را بر خود لازم بگیرند و از قرائت امام استفاده نمایند و در اشتباهات ناچیز، امام را معذور بدانند، زیرا چنین اشتباهاتی طبیعی است و امام نیز تا می‌تواند در جهت تقویت قرائت و تصحیح حروف قرآن تلاش و کوشش کند. (از گفتار و املاى شیخ ابن جبرین)

خواندن نماز پشت امامیکه معنی آیات را تغییر دهد:

اگر امام مسجد طوری قرائت مینماید که معنی آیات را تغییر دهد (مثلاً بجای تلفظ آنرا شبیه ت بخواند) یا اینکه گاهی اوقات فتحه را با کسره اشتباهی بخواند، در اینصورت نمازخواندن پشت سر چنین امامی جایز نیست.

همچنین اگر کسی به شرک قبور و استغاثه از اموات اعتقاد داشته باشد نیز صحیح نیست که پشت سر وی نماز خوانده شود. حالا بنا بر این شرایط چنانکه امام مسجدی دارای چنین وضعیتی بود باید در مسجد دیگری نماز بخوانید یا اینکه اگر این امکان وجود دارد امام مسجد را تغییر دهید و فرد دیگری را که تابع کتاب و سنت است و مرتکب شرک نمی‌شود را بعنوان امام تعیین نمایید، در غیر اینصورت بهتر است به مسجد دیگری رجوع فرمایید، ولی طوریکه در فوق یاد آور شدیم: اگر مسجد دیگر از محل سکونت و شهر شما بسیار دور است که رفتن بدانجا برای تمامی نمازها خیلی سخت باشد می‌توانید در خانه با اعضای خانواده خود بصورت جماعت نماز بخوانید.

مراعت کردن حال مقتدیان در نماز جماعت:

مراعت کردن حال مقتدیان در نماز جماعت از موضوعاتی است که امام جماعت باید جداً به آن توجه و اهتمام فرماید. امام باید بادر نظر داشت وضع مقتدیان خویش (پیران، مریضان، اطفال و زنان) کوشش کند که عجله بخرچ نهد و با طمأنینه و آرامش خاص نماز را انجام دهد، که رکوع و سجود را طولانی نسازد، امام اندکی درنگ بکند تا مقتدیان به رکوع یا سجود و یا تشهد برسند.

حضرت از انس (رض) در حدیثی می‌فرماید: «هیچ نمازی را مانند نماز رسول صلی الله علیه وسلم کوتاه و در عین حال کامل ندیده‌ام.»

ولی به همه حال بر امام و همچنین بر تمام کسانی که برامانت بزرگ امامت گمارده می‌شوند واجب است که جنبه‌ی سنت را در آن مراعات کنند و پیرامون آن تسلیم کسی نشوند. البته هرگاه ضرورت و نیاز ایجاد کند اشکالی ندارد که امام نمازش را مختصر کند، آن گونه که پیامبر صلی الله علیه وسلم هم این کار را می‌کرد ولی در احوال عمومی التزام به سنت مقتضی امامت است.

بنابراین بر انجام سنت متعهد باش و به مردم بگو، اگر بر این عمل صبرکنند ثواب صابران را احراز خواهند نمود. ولی چنانچه

امام تخفیف و تطویل را به سلايق افراد واگذار کند قطعاً امت اسلامی به فرقه‌ها و گروه‌های مختلف تقسیم می‌شود و نباید نادیده گرفت که حتی حدود وسط نیز نزد بعضی‌ها تطویل محسوب می‌شود. پس روش سنت را بر خود لازم بگیر و آن روش معروف و شناخته شده است.

شیخ ابن عثیمین مینویسد که: بنابراین به تمام کسانی که امامت مسلمین را در مساجد به عهده دارند نصیحت می‌کنم که به خواندن آنچه که علماء در مورد روش نماز پیامبر اسلام نوشته‌اند حریص باشند؛ از جمله کتاب (الصلاة) و کتاب (زاد المعاد فی هدی خیر العباد) از ابن قیم، که از کتابی مشهوری اند مطالعه فرمایند. (شیخ ابن عثیمین - کتاب الدعوة (2/90) (5)، (91)).

متابعت از امام:

طوری‌که قبلاً یاد آور شدیم بر مقتدیان است که: نباید قبل از امام سر خویش را از سجده بالا نماید طوری‌که در حدیثی از حضرت ابی هریره - رضی الله عنه خواندیم: «إنما جعل الإمام ليؤتم به. فلا تختلفوا عليه. فإذا كبر فكبروا، وإذا ركع فاركعوا. وإذا قال: سمع الله لمن حمده، فقولوا: ربنا ولك الحمد.»

وإذا سجد فاسجدوا. وإذا صلى جالسا فصلوا جلوسا أجمعون»
هكذا حضرت بی بی عائشة رضی الله عنها در حدیثی فرمود: «صلى رسول الله - صلى الله عليه وسلم فى بيته وهو شاك، صلى جالسا، وقال إنما جعل الإمام ليؤتم به، فإذا ركع فاركعوا، وإذا رفع فارفعوا، وإذا قال: سمع الله لمن حمده فقولوا: ربنا لك الحمد، وإذا صلى جالسا فصلوا جلوسا أجمعون».

همچنان در حدیثی از عبد الله بن يزيد الخطمی الأنصارى رضی الله عنه روایت شده که فرمود:

«قال: حدثني البراء، وهو غير كذوب - قال: كان رسول الله - صلى الله عليه وسلم - إذا قال: سمع الله لمن حمده: لم يحن أحد منا ظهره حتى يقع رسول الله - صلى الله عليه وسلم - ساجدا، ثم نقع سجودا بعده».

عن أبى هريرة، رضی الله عنه، أن رسول الله - صلى الله عليه وسلم - قال: «إذا أمن الإمام فأمنوا، فإنه من وافق تأمينه تأمين الملائكة: غفر له ما تقدم من ذنبه».

عن أبى هريرة رضی الله عنه: أن رسول الله - صلى الله عليه وسلم - قال: «إذا صلى أحدكم للناس فليخفف فإن فيهم الضعيف والسقيم وذا الحاجة، وإذا صلى أحدكم لنفسه فليطول ما شاء».

اشکال متابعت از امام در نماز:

متابعت از امام در نماز اساساً بردو شکل باید صورت بپذیرد.

1- متابعت در افعال

2- متابعت در گفتار

در شرع اسلامی تاکید بعمل آمده که مقتدی نباید در افعال نماز از امام پیشی گیرد. طوریکه موضوع در روشنی احادیث بتفصیل بیان گردید ، مقتدی نباید قبل از امام به رکوع رود ، نباید قبل از امام به سجده رود و یا قبل از امام سلام بگردان بهتر و احسن آنست که این اعمال بعد از امام صورت گیرد . ولی مقتدی در شرع اسلامی مکلف نیست که در امور و یا بخش گفتار از امام متابعت کند بطور مثال در خواندن سوره فاتحه ، تزید در اذکار رکوع و تزید در اذکار سجده و دعای های تشهد .

اقتدا به امام نشسته:

اگر امام (به دلیل ناتوانی یا مریضی) در حال نشسته نماز خواند بر مقتدی ها است که : باید پشت آن اقتدا کند و با او بنشیند و نماز را نشسته بجاء آورد .

در حدیثی از حضرت انس (رض) آمده است که : پیامبر صلی الله علیه وسلم از اسب افتاد و طرف راست بدنش زخمی شده ، برای عیادت او به خانه اش رفتیم که وقت نماز فرا رسید . پیامبر صلی الله علیه وسلم در حال نشسته برای ما امامت کرد ، ما هم نشسته پشت سر او نماز خواندیم ، وقتی نماز تمام شد فرمود : « إنما جعل الإمام ليؤتم به ، فاذا كبر ، فكبروا ، وإذا سجد فاسجدوا ، وإذا رفع ، فارفعوا وإذا قال سمع الله لمن حمده فقولوا ربنا و لك الحمد وإذا صلى قاعدًا فصلوا قعودًا أجمعون » (امام برای این است که به او اقتداء شود ، پس هر وقت الله اکبر گفت ، الله اکبر بگویید ، و هر وقت به سجده رفت سجده کنید ، و اگر بلند شد ، بلند شوید ، و وقتی گفت سمع الله لمن حمده ، بگوید ربنا و لك الحمد و اگر نشسته نماز خواند ، شما همگی نشسته نماز بخوانید) (صحیح امام مسلم ، ۴۱۱ / ۳۰۸ / ۱) ، (صحیح امام بخاری فتح الباری ۶۸۹ / ۱۷۳ / ۲) ، (سنن ابو داود ۵۸۷ / ۳۱۰ / ۲) .

یادداشت قاعدوی :

قاعدہ ای کلی در امر نماز جماعت همین است که اگر :
- مقتدی يك نفر باشد باید بطرف راست امام و شانه به شانه او ایستاده شود .

- اگر تعدادی مقتدی ها بیشتر بودند در صف اول مردان ، سپس بچه ها در اخیر زن ها ایستاده شوند .

- ولی اگر مقتدی يك زن باشد ، پشت سر امام ایستاده شود . در حدیثی از حضرت انس بن مالك آمده است : « أن رسول الله صلى الله عليه وسلم به وبأمه وأخالته ، قال : فاقامني عن يمينه ، وأقام المرأة خلفنا » (پیامبر صلی الله علیه وسلم برای او و مادر یاخاله اش امامت کرد ، او را در سمت راست خود وزن را پشت سرما قرار داد) (صحیح امام بخاری ۷۰۰ / ۱۹۲ / ۲) ، (صحیح امام مسلم ۴۶۵ / ۳۳۹ / ۱) ، (سنن ابو داود ۷۷۶ / ۴ / ۳) .

اقتدای مقیم به مسافر و برعکس:

امام مسافر در نماز های چهار رکعتی دو رکعت نماز تقصیر خویش را خوانده و سلام دهد و بگوید که من مسافر هستم ، سایرین نماز خویش را به تنهای ادامه و تکمیل نمایند .
در حدیثی از ابن عمر (رض) روایت است که : « صلی عمر بأهل مکه الظهر فسلم فی رکعتین ثم قال : أتموا صلاتکم یا أهل مکه فإنما قوم سفر » (عمر برای اهل مکه نماز ظهر را امامت کرد بعد از دو رکعت سلام داد و گفت : ای اهل مکه نمازتان را تمام کنید ، ما مسافریم)
(صحیح ، الارناؤط فی تحقیق جامع الاصول ۵ / ۷۰۸ ، مصنف عبد الرزاق ۴۳۶۹)

اقتدای مسافر به مقیم:

هرگاه مسافر به مقیم اقتدا کند ، نمازش را باید کامل بخواند : در حدیث شریف از ابو مجلز روایت است که گفت :
به ابن عمر گفتم : « المسافر یدرک رکعتین من صلاة القوم یعنی المقیمین أتجزیه الركعتان أو یصلی بصلاتهم ؟ فضحك وقال : یصلی بصلاتهم » . (مسافر به دو رکعت نماز مقیم می رسد آیا این دو رکعت برایش کافی است ، یا همانند آنان کامل بخواند ؟) ابن عمر (خندید وگفت : همانند آنان کامل بخواند » . (الإرواء ۲۲ ، بیهقی ۱۵۷ / ۳) .

رهنمود برای قرائت امام در نماز:

قرائت توسط امام در نماز جماعت یکی از موضعات اساسی است که باید توسط امام مراعات گردد : رهنمود شرعی برای قرائت امام در نماز جماعت قـرار ذیل میباشد :

1- قرائت قرآن مجید در نماز به شکل صحیح واجب میباشد ، وهدف از قرائت صحیح اینست که میان همزه وعین ، ح و ه ، ذ و ض ، ظ و غیره فرق موجود باشد ولی ناگفته نباید گذاشت اگر انسان در ادای آن حرف ها مشکل داشته باشد سعی و تلاش نمائید تا خود را به دقت بودن و اداء دقیق آن خود را وارد سازد .

2- در دو رکعت اول نماز های فرض ، بعد از خواندن سوره فاتحه ، خواندن يك سوره ، سه آیه کوتاه یا يك آیه دراز واجب میباشد . اما در نماز های وتر ، سنت و نوافل خواندن يك سوره ، سه آیه کوتاه یا يك آیه دراز بعد از فاتحه در همه رکعت ها واجب است . اما در نماز های فرض در دو رکعت اخیر یا رکعت سوم باید تنها سوره فاتحه یا رکعت سوم باید تنها سوره فاتحه خوانده شود و بس . و بعد از ختم سوره فاتحه متصلآ رکوع اداء شود .

3- خواندن سوره فاتحه بر علاوه رکعت های سوم و چهارم نماز های فرض ، در تمام رکعت های همه نماز ها واجب میباشد ، خواه نماز فرض باشد یا واجب ، نماز سنت باشد

یا نفل .

4- در نماز اولاً خواندن سوره ء فاتحه و بعداً خواندن يك سوره سه آیه کوتاه یا يك آیه دراز واجب است . اگر شخصی اولاً سوره یی را بخواند و بعداً سوره ء فاتحه را ، واجب اداء نمیگردد .

5- چون نماز های فجر ، شام ، خفتن جمعه و عیدین نماز های جهری می باشند، یعنی در نماز های شام و خفتن در دو رکعت اولی آن و در بقیه ء نماز های متذکره در هر رکعت آن به آواز بلند قرائت کردن واجب است ، و در ماه رمضان در نماز های تراویح و وتر نیز قرائت به آواز بلند واجب میباشد ، اگر گاهی درین نمازها سهواً قرائت به آواز بلند را امام فراموش کرد لازم است در اخیر نماز سجده سهو را بجا آورد ولی اگر در نماز های یادشده قصداً به آواز بلند قرائت نکرد ، باید نمازش را اعاده نماید .

6- چون نماز های ظهر و عصر نماز های سری میباشند ، ازینرو بر تنها گزار و امام واجب است که آهسته و خفیه قرائت نمایند ، در نماز های وتر نیز بر تنها گزار واجب است که سری و خفیه قرائت نماید .

7- اگر شخصی نماز قضائی (صبح ، شام و خفتن) را بجا می آورد ، بهتر است تا به آواز بلند قرائت کند .

8- سوره یی را که در رکعت اول بعد از سوره ء فاتحه میخوانیم ، در رکعت دوم خواندن آن جایز بوده اما بهتر نمیباشد .

9- در نماز های سری (خفیه) نیز به صدای آهسته (خفیه) (به زبان) قرائت را خواندن ضروری و لازمی میباشد . (قابل تذکر است که : صرفاً خواندن قرائت در دل و یا هم حافظه کافی نبوده ، و به آن نماز اداء نمیگردد .)

10- قبل از اتمام قرائت، به رکوع رفتن و در رکوع قرائت را تکمیل کردن ، مکروه تحریمی میباشد .

11- در نماز های فرض ، حین قرائت بعد از فاتحه ، قصداً قرآن را بی ترتیب خواندن مکروه تحریمی است . مثلاً در یکی از نماز ها در رکعت اول خواندن سوره ء « الکافرون » و در رکعت دوم خواندن سوره « الفیل » مکروه تحریمی میباشد .

اما اگر سهواً چنین شد ، مکروه تحریمی نیست . ولی در نوافل اگر قصداً نیز غیر مرتب قرائت گردد ، مکروه تحریمی نمیباشد .

12- اگر در رکعت اول قسمتی از سوره یی خوانده شود ، آنگاه کمتر از دو آیه آنرا بجا گذاشته آیه بعدی آنرا در رکعت دوم خواندن مکروه می باشد .

همچنان خواندن يك سوره در ركعت اول وبعداً سوره كوتاهى را كه به اندازه ۳ سه آيه مى باشد گذاشته ، در ركعت دوم سوره ۳ مابعدش را خواندن نيز مكروه است. مثلاً در ركعت اول خواندن سوره ۳ « لهب » ودر ركعت دوم سوره ۳ « اخلاص » را در جایش گذاشته ۳ خواندن « سوره الفلق » مكروه مىباشد. بايد دانست كه مراعات ترتيب در قرائت صرفاً مربوط نماز هاى فرض مىباشد، در نماز هاى نفل كراهيتى در عدم ترتيب در قرائت نيست.

13- خواندن دو سوره در يك ركعت به ترتيبى كه اوليك سوره را خوانده بعد به اندازه يك سوره يا بيشتر از آنرا در ميان گذاشته و سوره ۳ ديگرى را بخواند، نيز در نماز هاى فرض مكروه مىباشد ، نه در نوافل .

14- اگر شخصى به اندازه يك آيه قرآن كريم را نيز ياد نداشته باشد ، مثلاً تازه به دين اسلام مشرف گرديده باشد ياجديداً نماز را مى آموزد ، اولاً بايد سعى نمايد تا قرآن را بياموزد ، ودر اين ميان تا زمان ياد گرفتن سوره يى، لازم است در هنگام نماز بعوض قرائت « الحمد لله » و « سبحان الله » و امثالهم را تكرر نمايد.

امام دائيم و امام صاحب خانه در امامت نماز پيشقدم اند:

اگر احياناً حالتى پيش كه در يك محل تعدادى از علماء ودانشمندانى كثيرى حضور داشته باشد ، حق امامت را بايد امام دائيم ويا صاحب خانه بدوش گيرد . امام مسلم در حديثى صحيح از پيامبر اكرم صلى الله عليه وسلم مينويسد ، كه پيامبر صلى الله عليه وسلم فرموده است : « لا يؤمن الرجل الرجل في سلطانِه ... إلا بإذنه » (هيچ كس حق ندارد در جاى مخصوص ديگرى جز با اجازه ي او امامت كند). (مسلم (673)

و در حديث ديگرى ابوداود نيز فرموده است : « مَنْ زَارَ قَوْمًا فَلَا يُؤْمَهُمْ وَلِيُؤْمَهُمْ رَجُلٌ مِنْهُمْ » (هر كس به زيارت و ملاقات قومى مى رود نبايد در نماز، آنها را امامت بدهد، بلكه فردى از خود آنها مسوليت امامت را بدوش گيرد). (مسند احمد (436/3) ، (53/5) ، ابوداود (596) ، ترمذى (356) ، ترمذى گفته است: « اين حديث حسن صحيح است).

سوال در اين جا است كه آيا حكم اين مسئله به طور مطلق است ؟ ويا اينكه در صورت موجود بودن شخصى كه قرائتش از قرائت صاحب خانه خوبتر است ويا نسبت به صاحب خانه عالمتر است ، آيا باز هم صاحب خانه مسوليت امامت را بدوش گيرد ؟ يا اينكه بر او لازم است كه امامت را به فرد قارى تر و عالمتر بسپارد ؟

در جواب بايد گفت كه منظور از (سلطان) جاى مخصوص فرد است؛ مانند امام دائيم و صاحب خانه . پس اينها حق دارتر هستند كه در مسجد و خانه ي خود امامت كنند؛ ليكن اگر خودشان به مهمان اجازه ي امامت دهند جايز است و اگر نه؛ نبايد كسى ديگر

در جای او امامت بدهد، ولی اگر شخصی که قرائتش از قرائت او بهتر است موجود باشد بهتر است که او را امام کند، به دلیل عام بودن حدیث پیامبر صلی الله علیه و سلم که می‌فرماید: «يَوْمُ الْقَوْمِ أَقْرَاهُمْ لِكِتَابِ اللَّهِ» (برای مردم کسی امامت کند که قرائت قرآن وی از همه بهتر است). (مسلم (673) .

خواندن نماز عقب امام تلویزیون و رادیو قبل از همه باید متذکر شد که تعداد کثیری از علماء اسلامی اقامه ی نماز فرض را در مسجد بصورت جماعت فرض عین می دانند ، بنا آدای نماز باید در مسجد و آنهم باید بصورت جماعت برگزار گردد.

در حدیثی از اَبی هریره رضی الله عنه روایت است که رسول الله صلی الله علیه وسلم فرموده اند :
«والذی نفسی بیده لقد هممت أن آمر بحطب یحتطب ثم آمر بالصلاة فیؤذّن لها ثم آمر رجلاً فیؤمّ الناس ثم أخالف إلی رجال فأحرق علیهم بیوتهم» متفق علیه .

بخدائیکه جان من در دست اوست تصمیم گرفتم هیزم جمع کرده ، سپس دستور دهم تا اینکه آذان بگویند، سپس مردی را به امامت واگذارم و بطرف مردانی روم که به جماعت حاضر نشده اند، و خانه هایشان را بر آنان آتش زنم .

همچنان در حدیثی از اَبی هریره (رضی الله عنه) روایت است :
«أتی النبی صلی الله علیه وسلم رجل أعمی فقال: یا رسول الله لیس لی قائد یقودنی إلی المسجد، فسأل رسول الله صلی الله علیه وسلم أن یرخص له فی بیته، فرخص له، فلما ولی دعاه فقال له: هل تسمع النداء؟ قال: نعم، قال: فأجب» متفق علیه .

میگویند روزی مرد نابینائی نزد رسول الله صلی الله علیه وسلم آمد و گفت: کسی ندارم که مرا به مسجد برساند و از آنحضرت اجازه خواست تا در خانه اش نماز بخواند، آنحضرت به او اجازه داد و وقتی آن مرد از آنجا دور شد و رفت او را صدا کرد و فرمود: آیا آذان را می شنوی؟ جواب داد بلی، فرمود: پس جواب آذان را بده، یعنی نماز را با جماعت ادا کن .

از ابن عباس روایت است که پیامبر صلی الله علیه وسلم فرمود : «من سمع النداء فلم یأته، فلاصلاة له، إلا من عذر» «کسی که آذان را بشنود و به سوی آن (یعنی به مسجد) نرود، نمازش صحیح نیست مگر اینکه عذری داشته باشد» (حکم)

بنآ ملاحظه مینمایم که رسول الله صلی الله علیه وسلم چقدر به حضور مسلمانان در ادای نماز با جماعت تاکید و اهتمام ورزیده است .
إمام شافعی رحمة الله علیه میفرماید : «فلا أرخص لمن قدر علی صلاة الجماعة فی ترک إتیانها إلا من عذر» . (کتاب الأم للشافعی 1/154) (کسیکه می تواند به نماز جماعت حاضر شود اجازه تخلف از نماز جماعت به او نمی دهم، مگر اینکه عذر داشته باشد .)

إمام خطابی رحمة الله میفرماید : «حضور نماز جماعت در مساجد واجب است، زیرا اگر سنت بود عبدالله بن أم مکتوم که نابینا بود

اولی تر بود که از آن تخلف کند، و همچنین برای کسانی که ضعیف و نابینا هستند مانند او واجب است» .

پس بر اساس این رای بر تمامی مسلمانان بالغ مذکر واجب است که نماز های خویش را در مسجد و بصورت جماعت بخوانند مگر اینکه عذری موجه داشته باشند .

حال چگونه وبا کدم حکم و منطق رای داد شود ، که یک فرد مسلمان بالغ بدون عذر شرعی در خانه خویش بنشیند و از طریق کانال های تلویزیون و رادیو نماز جماعت را در خانه خویش بر پا دارد ، اصدار جواز فتوای در این مساله بجز فتنه و جهل چیزی دیگری شده نمیتواند .

از جانب دیگر یکی از فضایل رفتن به مسجد و نماز خواندن در آنجا اینست که شخص اگر وضوء داشته باشد با هر قدمی که به سوی مسجد بر میدارد ، گناهان صغیره ی او پاک می گردد، در حالیکه در منزل این فضیلت وجود ندارد و در حقیقت مانند در منزل جز جفا در حق خود چیز دیگری شده نمیتواند . طوریکه در حدیثی از ابوهریره روایت است که پیامبر صلی الله علیه

وسلم فرمود : « صلاة الرجل في الجماعة تضعف على صلته في بيته و في سوقه خمسا و عشرين ضعفا، و ذلك أنه إذا توضأ فأحسن الوضوء، ثم خرج إلى المسجد لا يخرج إلا الصلاة، لم يخط خطوة إلا رفعت له بها درجة، و حط عنه بها خطيئة، فإذا صلى لم تزل الملائكة تصلي عليه مادام في مصلاه، اللهم صل عليه، اللهم

ارحمه، و لا يزال أحدكم في صلاة ما انتظر الصلاة» (متفق علیه .) «نماز جماعت بیست و پنج برابر نمازی که در خانه و بازار خوانده می شود، ثواب دارد، بدان جهت که وقتی شخص به خوبی وضوء می گیرد و تنها برای خواندن نماز به مسجد رود، با هر قدمی که برمی دارد، درجه ای بالا می برود و گناهی از او بخشوده می شود، پس هنگامی که نماز خواند تا زمانی که در محل نمازش است، ملائکه بر او درود می فرستند (و می گویند) خداوندا! بر او صلوات بفرست، خداوندا! به او رحم کن، و تا زمانی که هر کدام از شما در انتظار نماز باشد گویا در نماز است» .

در حدیثی دیگری که حضرت ابوهریره (رض) روایت شده آمده است : «من غدا إلى المسجد وراح أعد الله له نزله من الجنة كلما غدا أو راح» (هر کس به مسجد رفت و آمد کند، در هر رفت و آمدی، الله (وسایل) پذیرایی ای برایش در بهشت آماده می کند) . (متفق علیه)

همچنان مسلم از ابوموسی روایت نموده است که : پیامبر صلی الله علیه و سلم فرمود است : «إن أعظم الناس في الصلاة أجرا أبعدهم إليها ممشى» . (هر اندازه برای نماز خواندن دورتر بر وی پاداش و ثواب آن بیشتر است) .

محدثین در حدیثی از امام مسلم که از جابر روایت گردیده میگویند : فضای پیرامون مسجد (النبی) خالی شده بود، بنو سلمه خواستند منازل خود را به نزدیک مسجد انتقال دهند، پیامبر صلی الله علیه و سلم از این موضوع مطلع شد و فرمود : «إنه بلغني أنكم تريدون أن تنتقلوا قرب المسجد» (به من اطلاع

رسیده که می خواهید منازلتان را به نزدیک مسجد انتقال دهید؟). گفتند: بلی یا رسول الله، می خواهیم چنان کنیم. پیامبر صلی الله علیه و سلم فرموده: «یا بنی سلمة دیارکم تکتب آثارکم» (ای بنی سلمه در سرزمین خود بمانید، پاداش راهی که می پیمائید برایتان نوشته می شود).

از جانب دیگری از حکمت های را که دین مقدس اسلام، به حضور مسلمانان در نماز های پنجگانه در مسجد بدان تاکید میورزد اینست که: روحیه تضامن، و پیوستگی، و تآلف، و محبت، و ترابط، و اخوت و برادری، در بین مسلمانان تقویه گردد. بنابر همین است که پروردگار با عظمت ما، برای زنده کردن چنین روحیه عبادت نماز را در یک شبانه روز پنج بار بالای مسلمانان فرض گردانید، و مطابق شرع اسلامی خواستار اقامه آن با جماعت در مساجد میباشد.

مسلمانان در نماز جماعت در برابر الله با خشوع و خضوع کامل ایستاده و با او مناجات می کنند، و در حکمت نماز جماعت دیده میشود که: هیچ فرقی بین فقیر و ثروتمند، امیر و مأمور، سیاه و سفید، دیده نمیشود و همگی در یک صف ایستاده میشوند. اشتراک در نماز جماعت در مسجد، طوریکه یاد اور شدیم، باعث آن میشود که برادران مسلمان با هم ألفت و مودت بگیرند و از حال مادی و معنوی همدیگر با خبر شوند، و باعث رفع بسیاری از مشکلات میگردد، و این اجتماع است که باعث سربلندی و عزت اسلام در جامعه بشری خواهد بود.

همچنین اجتماع مسلمانان در مسجد برای نماز جماعت باعث می شود خداوند برکات و رحمت خود را بر آنان نازل فرماید. و بدون شک نمازی که در منزل اقامه شود ولو اینکه بصورت جماعت باشد این ثمرات را در پی نخواهد داشت.

ما عدا از حکمت های نماز جماعت در مساجد که مختصراً در فوق بدان اشاره شد، باید گفت که یکی از شرایط درستی جماعت اینست که ماموم خارج از صف نمازگزاران قرار نداشته نباشد یعنی با صف نمازگزاران «اتصال» داشته باشد (مجموع الفتاوی 407/23)، در غیر اینصورت اقتدای او به نمازگزاران بیهوده است و نماز او باطل خواهد بود و لذا اگر در مسجد نماز جماعت برگزار شود و شخص در منزل خویش بدانها اقتدا نماید، بدلیل گسستگی که بین او و جماعت نمازگزاران وجود دارد نمازش بعنوان جماعت و حتی نماز فرادی هم حساب نمی گردد و نمازش باطل است. شیخ الاسلام ابن تیمیه رحمه الله در مجموع الفتاوی خویش مینویسد:

« نماز مامومی که خارج از مسجد به امام اقتدا کرده یا اینکه در مسجد است ولی بین او و امام حائلی وجود دارد بشرطی درست است که با صفوف نمازگزاران اتصال داشته باشد و این امر به اتفاق ائمه ی اربعه جایز است ولی اگر بین صفی با صف دیگر دریا، یا جاده ای وجود داشت در اینصورت (چون بین صفوف فاصله ای اندک افتاده) علماء در این مورد اختلاف دارند:

- امام صاحب ابو حنیفه و در یک روایتی از امام احمد آنرا جایز و صحیح نمی داند.
- امام شافعی و امام مالک آنرا صحیح می دانند.

و لذا کسی که در منزل خویش به جماعت نمازگزاران از طریق تلویزیون اقتدا می کند (!!) بدلیل نبود اتصال با صفوف نمازگزاران، جماعت و نمازش باطل است و اصلا عملی عبث و بیهوده انجام داده است!

پس برخی از علماء در مورد جدا شدن صفوف نمازگزاران به سبب وجود مانعی از جمله دریا ویا هم سرک ویا هم محل عبور و مرور، حکم نموده اند که : نماز کسانی که در آنطرف دریا ویا جاده بجاء آورده اند از اینکه (امام و مامومین با هم دورند) صحیح نمی باشد، و این فتوا و حکم امام صاحب ابوحنیفه و یکی از روایتهای نقل شده از امام احمد رحمهما میباشد، ولی فتوا و حکم امام شافعی و امام مالک بر این است که نماز شان درست است. (مجموع الفتاوی 407/23 و المغنی ابن قدامه رحمه الله)

هكذا امام حسن بصری رحمه الله نیز طی فتوای گفته است که اگر بین صفی با صف دیگر نهی جاری بود ایرادی بر نمازگزاران نیست. (ابن ابی شیبه 149/2)

و البته علماء فرموده اند که این احکام (یعنی جواز گسستگی صفوف بدلیل وجود دریا و جاده و سرک) برای حالتی است که ممکن است باعث مشقت شود وگرنه اصل آنست که تمامی صفوف به هم نزدیک باشند و مابین آنها مانعی مانند نهر یا رهگذر عبور و مرور مردم نباشد. (صحیح الفقه السنة ابو مالک بن السید سالم)

خواننده محترم !

حال این حکم علماء در مورد وجود مانعی همانند دریا یا جاده ای که موجب گسستگی صفوف می شود، بود و لذا چون اقتدای به نماز جماعت از طریق تلویزیون قطع اتصال با صفوف نمازگزاران را در پی خواهد داشت، پس این نماز باطل است. بنابراین اقتدا به جماعت در منزل به صفوف نمازگزارانی که از طریق تلویزیون یا رادیو صورت می گیرد صحیح نیست هرچند که صدای امام را هم بشنود یا اینکه او و نمازگزاران را ببیند زیرا شرط اتصال به صفوف را رعایت نکرده است و این باعث باطل شدن نماز او می گردد.

شیخ ابن عثیمین رحمه الله میفرماید : برای مصلین که در خارج از مسجد به جماعت اقتدا می کند، باید با صفوف نمازگزاران اتصال داشته باشد، و اگر این اتصال وجود نداشته باشد در اینصورت نماز صحیح نیست...

و ی در ادامه می افزاید : نماز در این حالت صحیح نیست زیرا اتصال وجود ندارد و این همان قول صحیح است، و لذا فتوای بعضی از معاصرین که اقتدا به جماعت را از طریق «رادیو» جایز دانسته اند (و رسالاتی برای اثبات ادعای خود نوشته اند) رد می شود، زیرا لازمه ی این فتوا آنست که ما در مساجد خویش نماز و جمعه نخوانیم! بلکه در منزل یا هر جای دیگری از طریق «رادیو» به امام مسجد الحرام اقتدا نماییم، زیرا جماعت مسجد الحرام افضلتر از هر مسجد دیگری است، با وجود اینکه در نماز پشت رادیو نه امام دیده می شود و نه مامومین، حال (

اگر این فتوا را برای) تلویزیون ها (صادر می کردند که) وارد زندگی مردم شده اند و نماز جماعت مساجد را مستقیماً پخش می کنند دلیل بهتری بود! اما این ادعا (نیز) باطل است و باعث باطل شدن نماز جماعت و یا جمعه می شود، چرا که در آن اتصال صفوف وجود ندارد و این امر مخالف هدف شارع برای انجام نماز جمعه و جماعت است. (یعنی دیدار نمازگزاران و ایجاد تعاون و الفت بین همدیگر) و در ضمن کسی که از طریق رادیو (یا تلویزیون) به امام و جماعت اقتدا می کند، در حقیقت بین او و جماعت فاصله ی بسیار زیادی وجود دارد، و اصلاً این امر باعث باز شدن درهای شر خواهد شد، زیرا با این حساب کسانی که برای نماز جماعت تنبلی می کنند ادعا می کنند: « مادامیکه نماز از طریق رادیو یا تلویزیون صحیح است پس من نماز خود را در خانه ی خود با فرزندان و یا خواهران و برادران خود می خوانم یا از این نوع بهانه ها»

بنابراین راجح آنست که اقتدای به امام و جماعت در خارج از مسجد صحیح نیست مگر اینکه دو شرط زیر را داشته باشد:

- نماز گزار باید صدای تکبیر امام را بشنود.
- صفهای جماعت باید با هم اتصال داشته باشند.

اما در مورد شرط دیدن امام یا مامومین:

این شرط محل نظر است؛ اگر نمازگزار صدای تکبیر را بشنود و صفوف به هم متصل باشند، در اینصورت اگر دیدن امام یا

مامومین (داخل مسجد) برایش میسر نبود نمازش صحیح است. بطور مثال اگر تعداد مصلین نسبت به گنجایش مسجد زیاد گردد

و جای برای ادای نماز برای همه مصلین در داخل مسجد باقی نماند، مصلین میتوانند در این صورت در خارج از مسجد در

کوچه و خیابان متصل به امام اقتدا کنند، البته باید صفوف اتصال یابد و صدای تکبیر باید شنیده شود که در این صورت

هیچگونه ایرادی برای نماز مصلین که خارج از مسجد نماز میخوانند، نمی باشد. (الشرح الممتع) (4 / 297 - 300) .

ولی حکم علماء در مورد خواندن نماز عقب امام تلویزیون و رادیو همین است که خواندن نماز پشت امام رادیو و تلویزیون

نادرست و باطل میباشد. (صحیح الفقه السنة ابو مالک بن السید سالم - جلد اول - صفحه 533)

علاوه بر اینکه این امر از نظر فقهی و شرعی صحیح نیست، باید توجه داشت که مسلمانان نباید نسبت به انجام نماز جماعت در

مساجد از خود تنبلی نشان دهد، و اگر عملاً دست به همچو عادت بزند مطمئناً در حق خود جفای بزرگی را مرتکب شده است .

از جانب دیگر اگر قرار باشد، این امر جایز گردد، بدون شک فتنه ای بزرگی در جامعه اسلامی بوقوع می پیوندد و آن اینکه

به مرور زمان مساجد مقام و منزلت خویش را اهسته اهسته از دست خواهد داد و مانند کلیسا های مسیحیان خالی از عبادتگاران خواهد شد .

از جانب دیگر اگر قرار باشد که خواندن نماز عقب امام رادیو و تلویزیون جایز گردد، افراد تنبل و سست بهانه خوبی را

برای خود بدست خواهد آورده و از رفتن به مسجد و ادای نماز در

نهایت سر باز خواهد زد ، و شر بزرگی در جامعه بر پا خواهد شد .
بنآ حکم کلی علما همین است که خواندن نماز عقب امام راديو
وتلويزيون شرعاً جواز نداشته ، و اين عمل مخالف عقل سليم
وشرعيت غراى محمدى مىباشد .

حکم امامت ماشینی :

امامت ماشینی طوری است که صدای امام را در آله یی مانند ،
تيلفون موبایل ، ضبط صوت ویا هم تپ ریکارتر وگرامافون
وامثالهم ضبط وثبت مینمایند وبعداً بدنبال همان صدا
بخاطر ادای نماز جماعت اقتداء صورت میگیرد ، این امامت را
فقها بنام امامت ماشینی مسمی نموده وخواندن نماز را برپشت
آن جواز نمیدانند .
علما میفرمایند :باشنیدن آواز امامی از طریق امواج راديو،
تلويزيون، تيلفون وامثال آن از فاصله دور ودرازى
وبدنبال آن اقتداء بخاطری ادای نماز جماعت جایز نیست.

حکم متابعت از امام در ساختمانی منفصل

اگر مسجد ظرفیت مصلین را در نماز جماعت نداشته باشد ،
مصلین میتوانند در بیرون مسجد وبطرف راست وچپ مسجد در اطاق
های مجاور پشت سر امام نماز بخوانند ، بشرطیکه مصلین در
سمت جلوی امام قرار نگیرند بلکه در جانب راست یا چپ یا پشت
سر او بایستند، اگر چه قادر به دیدن امام نباشند؛ بنابراین
عدم مشاهده ی امام به علت وجود موانعی چون دیوار مسجد، ویا
هم پرده ، ویا هم تقسیم مسجد در چند طبقه ویا هم وسایر
موانع که در ساختمان مسجد وجود داشته باشد ، می تواند مانع
صحت نماز آنها بشود به شرط آن که صدایش را (اگر چه با
بلندگو) بشنود.

حکم مخالفت با امام در رفع اشتباه :

موضوع رفع اشتباه امام درحین نماز یکی از موضوعات است که
باید در آن دقت وتوجه خاصی بعمل آید ، اگر امام احیاناً
مرتکب اشتباهی در نماز شود در آنصورت ماموین ومصلین باید با
گفتن «سبحان الله» بگونه ای که امام آنرا بشنود وی را متوجه
سازند. و زنان باید دست بزنند.
اگر باز احیاناً امام متوجه اشتباه خود نشد، در آنصورت اگر
مثلاً در رکعت سوم بود و برای رکعت چهارم برنخواست، شما بعد
از اینکه وی را متوجه می کنید منتظر خواهید بود تا شاید
امام پس از تشهد برای رکعت چهارم برخیزد اگر او برنخواست و
سلام داد ، در این صورت باید مقتدی ها سلام ندهند و بلکه از
امام جدا شوند و خود برای رکعت چهارم برخیزند و نماز خود را
کامل نمایند، و همینطور اگر امام در رکعت چهارم بود ولی
برای رکعت اضافی برخواست مقتدی ها بعد از اینکه وی را با
گفتن سبحان الله متوجه می کند چنانکه برنگشت و برای رکعت پنجم

برخواست مقتدی نباید با وی برخیزد بلکه از امام جدا می شو
د و خود تشهد می خواند و سلام می دهید.

زنان و اشتراک آنان در نماز جماعت:

افضل و سنت برای زنان آنست که نمازهای پنجگانه خویش را در منزل شان بتنهایی بخوانند، یعنی فضیلت نماز آنها در منزل از نماز خواندنشان در مسجد بیشتر و بهتر است .

از ام حمید ساعدیه روایت است که او نزد پیامبر صلی الله علیه وسلم آمد و گفت : ای رسول الله من نماز پشت سر تو را دوست دارم پیامبر صلی الله علیه وسلم فرمود: «قد علمت أنك تحبین الصلاة معی و صلاتک فی بیتک خیر لک من صلاتک فی حجرته، و صلاتک فی حجرته خیر لک من صلاتک فی دارک. و صلاتک فی دارک خیر لک من صلاتک فی مسجده قومک، و صلاتک فی مسجد قومک خیر لک من صلاتک فی مسجده». ابن خزیمه (1689).

یعنی: «می دانستم که تو دوست داری با من نماز بخوانی، اما نمازت در اتاقت بهتر از نمازت در حجره ات است و نمازت در حجره ات بهتر از نمازت در خانه ات است و نمازت در خانه ات بهتر از نمازت در مسجد قومت است و نمازت در مسجد قومت بهتر از نمازت در مسجد من است».

ولی با آنها برای زنان جایز است که به مساجد بروند و در نماز جماعت اشتراک ورزند به شرطی که از چیزهایی که شهوت بر انگیز است و موجب فتنه می شود از جمله آرایش و بوی خوش ، بپرهیزند . (فقه السنه ۱۹۳ / ۱) .

از ابن عمر روایت است که پیامبر صلی الله علیه وسلم فرمود : « لا تمنعوا نساءکم المسجد و بیوتهن خیر لهن » (زنانتان را از رفتن به مساجد منع نکنید ولی خانه هایشان برای آنان بهتر است) (صحیح سنن ابو داود ۵۳۰) ، (سنن ابو داود (عون المعبود ۵۶۳ / ۲۷۴ / ۲) ، (أحمد فتح الربانی ۱۳۳۳ / ۱۹۵ / ۵) .

همچنان در حدیثی از ابو هریره روایت است که پیامبر صلی الله علیه وسلم فرمود :

« لا تمنعوا إماء الله مساجد الله ، لكن وليخرجن وهن تفلات » (زنان را از رفتن به مساجد منع نکنید لیکن آنان ، بدون استعمال خوش بوی میتوانند بیرون شوند) . (صحیح سنن ابو داود ۵۲۹) ، (عون المعون ۵۶۱ / ۲۷۳ / ۲) ، (أحمد فتح الربانی ۴۱۳۲۸ / ۱۹۳ / ۵) ولی خانه هایشان برای آنان بهتر است.

جماعت مستقل زنان

جماعت مستقل زنان ، که امام و مقتدی ها همه زن باشند ، جایز بوده مکروه نمی باشد

(علم الفقه جلد دوم صفحه ۹۲) حضرت ام ورقه بن نوفل بیان میدارد ، که پیامبر صلی الله علیه وسلم بخاطر عیادت « ام ورقه » به منزل وی تشریف آورده بود ، پیامبر صلی الله

علیه وسلم برایش مؤذنی را مقرر فرمود تا در اوقات نماز برایش آذان بگوید .

وام ورقه برای اعضای خانواده خود امامت می نمود. امامت مرد برای نماز جماعت زنان جایز است ، مشروط بدانکه در جماعت يك مرد دیگر نیز موجود باشد ، و یا هم در میان زنانی که نماز میخوانند ، یکتا آنها محرمش باشد ، مثلاً مادرش ، خواهرش ، یا خانمش در میان آنها موجود باشد .

امادر صورتیکه مرد دیگری و یا یکی از محرماتش موجود نباشد ، در آنصورت برای مرد ، امامت برای جماعت زنان مکروه تحریمی است. اگر مقتدی یکنفر زن باشد ، خواه بالغ باشد یا نابالغ ، باید در عقب امام بایستد در کنار راست امام مانند مرد ایستاده نشود. جای زنان در نماز جماعت حکمت در چه است که مرد ها نسبت به زنان در نماز جماعت در صف اول قرار می گیرند ؟ به استناد به روایات اسلامی و آداب نماز ، دو نقطه در نماز بی نهایت عمده توجه انسان را بخود جلب میکند .

1- اجتناب از هر نوع اعمالیکه توجه انسان را به غیر الله جلب نماید .

2- رعایت حیا و وقار خاص در نماز .

زن جنس لطیفی است اگر بخواهیم و یا نه خواهیم ، لطافت زن چشم انسان را بخود جلب میکند ، بدین اساس شارعین دین برخی از سنت ها و مستحبات را در نماز وضع نموده اند ، از جمله قرار دادن پاها هنگام قیام و رفتن به سجده ، ابتدا گذاشتن زانو بر زمین ، گذاشتن آرنج ها و شکم بر زمین ، چسباندن اعضای بدن به یگدیگر در هنگام سجده و... همه این دستاویز مانع از در معرض دید قرار گرفتن بر جستگی های بدن زن ، به خصوص در نماز است که با نشستن ، بر خاستن ، قیام و قعود ، رکوع و سجده همراه است و تصور این امر ، بخصوص در زنانی که به طور کامل پوشیده نیستند به اسانی قابل احساس است .

همچنان این ادب ، از نوع حرکت و برخورد حضرت موسی علیه السلام و دختر حضرت شعیب علیه السلام به خوبی واضح میگردد .

میگویند : زمانیکه دختر حضرت شعیب علیه السلام به خواهش پدرش از حضرت موسی علیه السلام او را به خانه خویش دعوت کرد ، بر اساس برخی از روایات دختر برای رهنمائی ، در پیشا پیش موسی علیه السلام در حرکت بود . زمانیکه باد بر لباس دختر می وزید ، حضرت موسی علیه السلام به دختر گفت : من پیش رو میروم و شما در عقب من در حرکت باشید ، صرف در سر دوراهی ها مرا رهنمائی کنید . از جانب دیگر نقطه ذوقیمت و پیر مفهوم که در نماز باید بدان اهتمام صورت گیرد ، آن توجه انسان در نماز به ذات پروردگار است ، و هر حرکت که موجب جلب حواس انسان در نماز

بغیر الله گردد ، مفهومی واقعی نماز را متزلزل می سازد . بدین اساس پیامبر صلی الله علیه وسلم در مورد اهمیت صفوف در نماز جماعت فرموده اند :

« خیر صفوف الرجال او لها ، وشرها آخرها وخیر صفوف النساء آخرها وشرها اولها » (بهترین) با فضیلت ترین (صفوف مردان صف اول و بدترین) کم فضیلت ترین (صفوف صف آخر است ، و بهترین صفوف زنان صف آخر و بدترین صفوف آنها صف اول است » . (صحیح امام مسلم ۶۶۰ - ۲۶۹ - ۴۵۸ / ۱) ، (سنن ابو داود ۵۹۵ / ۳۱۸ / ۲) ، (سنن ابن ماجه ۹۷۵ / ۳۱۲ / ۱) .

صفوف زنان در نماز جماعت:

قبل از همه باید گفت : اگر زنان به مساوات و هم ردیف با مردها نماز بخوانند، و ما بین آنها حائلی همانند دیوار یا شکافی وجود داشته باشد، در اینحالت همه ی مذاهب - از جمله در مذهب امام ابوحنفیه- اتفاق نظر دارند که نماز آنها صحیح است.

اما آنچه که مابین مذاهب مورد اختلاف واقع شده است، اینست که زنان بدون وجود حائل در کنار و پهلو ی مردان نماز بخوانند: امام ابوحنیفه میگوید : در حالت بنا به شروطی - نماز سه مرد باطل می شود:

اولی: مردی که در طرف راست زن قرار گرفته باشد.
دوم : مردی که در طرف چپ زن قرار گرفته باشد.
سوم : مردی که در پشت سر زن قرار گرفته باشد.
بجز از این سه نفر، نماز بقیه مردها باطل نمی شود، زیرا این سه نفر در حکم حائلی برای بقیه مردها هستند.

در فقه حنفی شروط ابطال نماز این سه نفر عبارت است از :

1- زن بالغ باشد، یعنی به سن بلوغ رسیده و سن بلوغ نیز هفت سالگی است و یا آنکه توانایی ازدواج کردن را داشته باشد.
(در مورد سن بلوغ بین علماء خلاف هست، ولی به هر حال مهم آنست که زن بالغ شده باشد).

2- نماز باید دارای رکوع و سجود باشد. (یعنی نماز جنازه نباشد).

3- نماز جماعت آنها مشترک باشد. (یعنی هر دو مرد و زن در نمازی واحد داخل شده باشند، مثلا هر دو در نماز ظهر و با امامت یک امام واحد داخل شده باشند).
بر این اساس اگر زن و مرد بدون حائلی در کنار هم باشند، ولی جماعت آنها مشترک نباشد - یعنی هرکدام در نماز جماعت جدایی باشند- نماز هیچیک از زن و مرد باطل نمی شود.

4- امام نیت امامت زنان را بصورت عام کرده باشد. (این شرط هم به شرط سوم مربوط می شود، زیرا اگر امام نیت امامت زنان را کرده باشد، چنانکه مردی به نماز آنها ملحق شود نمازش باطل است، زیرا او در اینحالت با جماعت آنها مشارکت جسته است). برای تفصیلات بیشتر به کتابهای «المبسوط» (1/183) ، «

بدائع الصنائع» (1/239)، «تبيين الحقائق» (1/136-139) مراجعه کنید.

امام شافعی امام مالک و جمهور علماء گفته اند که: اگر مردی نماز بخواند و در کنارش زنی بایستد، نماز هیچکدام از زن و مرد باطل نمی شود. المجموع (3/331).

امام نووی رحمه الله خلاصه ی اختلاف مذاهب را در این خصوص چنین ذکر کرده است: «اگر مردی نماز بخواند و در کنارش زنی نماز بخواند، نماز مرد و زن باطل نمی شود، حال تفاوتی ندارد آن مرد خود امام باشد یا مأموم، و این مذهب شافعی است و امام مالک و بیشتر علماء بر این رای هستند.

و امام ابوحنیفه می گوید: اگر زن در نماز نباشد، و یا اگر در نمازی باشد که در آن با مرد مشارکت نداشته باشد، در این (دو) حالت نماز مرد و زن صحیح است. اما اگر زن در نمازی باشد که مرد با وی در آن نماز مشارکت داشته باشد - مشارکت

در نزد ابوحنیفه زمانی بوجود می آید که امام نیت امامت زنان را کرده باشد - چنانچه زن در کنار مرد (بدون حائل) بایستد، در اینحالت نماز مردی که در دو طرف زن قرار گرفته اند باطل است ولی نماز زن و نماز مردی که بعد از آن مرد (یعنی مردی که نزد زن است) قرار گرفته باطل نمی شود، زیرا بین این مرد و بین زن حائلی وجود دارد (یعنی مرد پهلوی زن، حائلی بین زن و مرد پهلوی خود خواهد بود). و اگر زن در صفی باشد که جلوی مرد قرار بگیرد، در اینحالت نماز مردی که همردیف با زن ولی پشت سر وی قرار گرفته باطل است، ولی نماز مردی که پشت سر آن مرد قرار گرفته باطل نمی شود، زیرا بین این مرد و زن حائلی وجود دارد (و حائل در اینجا همان مردی است که همردیف با زن و پشت سرش قرار گرفته)، پس اگر صف زنان پشت امام باشد و پشت صف زنان نیز صف مردها تشکیل شده باشد، در اینحالت نماز تمامی مردهایی که (در آن صف) پشت سر صف زنان قرار گرفته اند باطل است، و با قیاس (بر حالت سابق) نماز مردهایی که پشت سر صف اول مردها قرار گرفته اند باطل نمی شود، زیرا صف اول بمانند حائلی بین آنها با صف زنان عمل می کند. ولی من (نووی) می گویم: از باب استحسان می بایست نماز تمامی (صفوف) مردهایی که پشت سر صف زنان تشکیل شده اند باطل شود، حتی اگر صف هم باشند، و اگر زن در پهلوی امام بایستد، نماز امام باطل خواهد شد، زیرا زن (بدون حائل) در کنار امام قرار گرفته و بر اساس مذهب ابوحنیفه اگر نماز امام باطل شود، نماز تمامی مأمومین نیز باطل خواهد شد، و با این حساب نماز خود زنان هم باطل می شود، زیرا زنان هم جزوی از مأمومین هستند.

ولی حجت این مذهب ضعیف است، و اصل بر اینست که نماز صحیح است مگر آنکه دلیل شرعی بر بطلان آن وارد شود، و آنها (احناف) چنین دلیلی ندارند و اصحاب ما (شافعیه) این مسئله (یعنی ایستادن مرد پهلوی زن) را به نماز جنازه قیاس کرده اند که در آن نماز هیچیک از زن و مرد باطل نمی شود، و خداوند متعال به صواب آگاهتر است وله الحمد والنعمة والمنة

و به التوفيق والهداية والعصمة» انتهى من المجموع (3/331) باختصار يسير.

خلاصه اینکه در مذهب حنفيه: اگر مرد و زن بالغ در نمازی اشتراک داشته باشند؛ یعنی آن نماز در یک وقت واحد و یک امام واحد داشته باشد و امام نیت امامت زن را کرده باشد، در اینحالت اگر زن بدون وجود حائل یا شکافی همردیف با مرد یا جلوتر از وی باشد، نماز مرد فاسد (باطل) است. (المبسوط لمحمد بن الحسن الشيباني (جلد 1 صفحه 452)). در ضمن در تمامی منابعی که ما بررسی کردیم، همگی به این مسئله اشاره کرده بودند که نماز مرد باطل می شود نه نماز زن. ولی رای راجح، همان رای جمهور علماء ست که بر طبق نظر آنها نماز مرد و زنی که در پهلوی هم و یا زن مقدم بر مرد باشد باطل نمی شود، ولی اگر مرد عمدا در پشت زن یا پهلوی وی بایستد عمل او مکروه، تنزیهی- خواهد بود، و احناف برای گفته ی خود هیچ دلیل شرعی از کتاب و سنت ندارند، و تا زمانی که دلیل شرعی موجود نباشد نمی توان حکم بر باطل شدن نماز کسی داد.

جدای از این قضیه، آنچه که مسلم است اینست که افضل و بهتر آنست که صفوف زنان در پشت صف مردها تشکیل شود، چنانکه در زمان پیامبر صلی الله علیه وسلم نیز چنین بوده است. امام بخاری و مسلم از انس بن مالک رضی الله عنه روایت کرده اند که «أَنَّ جَدَّتَهُ مُلَيِّكَةَ دَعَتْ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ لِيَطْعَمَ صَنَعْتُهُ لَهَا، فَأَكَلَ مِنْهُ، ثُمَّ قَالَ: «قُومُوا فَلَأَصْلِي لَكُمْ» قَالَ أَنَسٌ: فَقَمْتُ إِلَى حَصِيرِ لَنَا، قَدْ اسْوَدَّ مِنْ طُولِ مَا لَيْسَ، فَنَضَحْتُهُ بِمَاءٍ، فَقَامَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وَصَفَفْتُ وَالْيَتِيمَ وَرَاءَهُ، وَالْعَجُوزَ مِنْ وَرَائِنَا، فَصَلَّى لَنَا رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ رَكَعَتَيْنِ، ثُمَّ انْصَرَفَ». (380) و مسلم (658).

انس بن مالک رضی الله عنه میگوید: مادر بزرگم؛ ملیکه؛ رسول الله صلی الله علیه وسلم را به صرف غذایی که برای ایشان صلی الله علیه وسلم تهیه کرده بود، دعوت نمود. رسول الله صلی الله علیه وسلم پس از صرف غذا، فرمود: «بلند شوید تا برای شما نماز بخوانم». انس رضی الله عنه میگوید: بلند شدم و بسوی یکی از حصیرهایمان که از کثرت استعمال، سیاه شده بود، رفتم و مقداری آب روی آن، پاشیدم. رسول الله صلی الله علیه وسلم روی آن ایستاد. من و کودکی یتیم، پشت سر ایشان صف بستیم. و پیر زن، پشت سر ما ایستاد. رسول اکرم صلی الله علیه وسلم دو رکعت نماز، برای ما خواند و تشریف برد.

حافظ ابن حجر رحمه الله در مورد این حدیث می گوید: « این حدیث نکات زیادی دارد... و تشکیل صف زنان پشت صف مردها، و نیز ایستادن زن به تنهایی (پشت سر مردها) اگر زن دیگری همراه وی نباشد».

و از ابوهریره روایت است که پیامبر صلی الله علیه وسلم فرمود: « خیر صفوف الرجال أولها، و شرها آخرها و خیر صفوف النساء آخرها و شرها أولها» «بهترین (با فضیلتترین) صفوف مردان صف

أول و بدترین (کم فضیلتترین) صفوف آنها صف آخر است، و بهترین صفوف زنان صف آخر و بدترین صفوف آنها صف اول است». (مسلم)

خواندن نماز زن به مطابعت از صدای امام:

زنی که خانه اش نزدیک مسجد است و توسط لودسپیکر صدای امام مسجد را در وقت نماز می‌شنود میتواند در پشت امام اقتدا نماید یا خیر؟

در شرع اسلامی آمده است که: اگر زن تنها صدای امام را در خانه خویش از طریق لودسپیگر می‌شنود، خواندن نماز برایش صحیح نیست، زیرا صدای لودسپیگرتا مسافت‌های دور می‌پیچد و چه بسا خانه اگر از مسجد دور باشد، و در بین خانه و مسجد کوچه ها و سرگ ها حایل باشد، در چنین حالتی برای زن جایز نیست که به امام مسجد اقتدا کند بلکه خودش به صورت انفرادی نماز بخواند، و این برایش بهتر است.

ناگفته نباید گذاشت که اگر خانه نزدیک و متصل مسجد باشد و صدای امام را می‌شنود، میتواند وجایز است که زن در داخل خانه به امام مسجد اقتدا کند؟

ولی اگر خانه بیرون از مسجد است و زن، امام و مقتدی‌ها را نبیند نمی‌تواند ببیند، نمیتواند به پشت امام اقتدا کند. نماز خواندن پشت امام در بیرون از مسجد تنها در وقت ضرورت جایز است؛ مانند تنگ بودن مسجد و عدم گنجایش آن در روز جمعه که در این صورت اگر مردم صدای امام را بشنوند می‌توانند در پارک و یا سرک به او اقتدا کنند. (مراجعه شود به: (مجموع فتاوا 1/346)، (347).

ایستاد شدن مأموم قبل از امام:

«صحیح آنست که تقدم (جلوتر بودن) امام (در نماز جماعت) واجب است، و برای مأموم جایز نیست جلوتر از امامش بایستد، زیرا معنی کلمه «امام» یعنی جلو باشد، و مکان او باید جلوتر از مأمومین و پیشگام آنها باشد، پس جایز نیست که مأموم جلوتر از امامش نماز بخواند، و پیامبر صلی الله علیه وسلم در جلوتر از صحابه رضی الله عنه نماز می خواند، و بر این مبنا آنکسانی که جلوتر از امام (در صف می ایستند) و نماز می گزارند، نمازشان صحیح نیست، و باید آنها تکرار کنند، ولی برخی از اهل علم فرموده اند، چنانچه ضرورتی پیش آید - استثناء قائل شدند، مثلا مسجد تنگ باشد و مردم مجبور شوند از راست و چپ و جلو و عقب نماز بخوانند». (مجموع فتاوی ابن عثیمین (13/44).

اما شیخ الاسلام ابن تیمیه در «الفتاوی الکبری» خود در مورد حکم نماز مأمومی که جلوتر امام قرار گرفته، سه قول از علماء نقل قول نموده است:

اول: مطلقا صحیح است، هرچند گفته شده مکروه است، و این رأی مشهور در مذهب امام مالک، و قول قدیم شافعی است.

دوم: مطلقاً صحیح نیست، که مذهب امام ابوحنیفه و امام شافعی و مشهور در مذهب احمد است.

سوم: اگر عذری در کار باشد صحیح است وگرنه صحیح نیست، مثلاً کثرت مصلین باشد و امکان نماز جمعه یا جنازه نباشد جز اینکه (ماموم) جلوتر از امام قرارگیرد، نماز او در اینحالت بهتر از است از اینکه نمازش را ترک کند.

و (این قول سوم) رای گروهی از علماء و در مذهب احمد و غیره است، و متعادلترین اقوال و راجح بین آنهاست، زیرا جلو قرار نگرفتن از امام نهایتاً واجبی از واجبات نماز جماعت است، و همه واجبات با وجود عذر ساقط می شوند هرچند واجبی در اصل نماز باشد، پس واجب جماعت (با وجود عذر) اولتر است به ساقط شدن، و برای همین اگر نمازگزار از قیام و قرائت و پوشش و طهارت و غیره عاجز بماند، وجوب آن از دوش وی ساقط می شود. و همچنین در نماز خوف که استقبال قبله واجب نیست.

منظور اینست که: جماعت بر حسب امکان انجام می شود، اگر برای ماموم ممکن نباشد جز اینکه جلوتر از امام قرار گیرد، نهایت آن اینست که به دلیل جماعت ناچار شده موقف (صحیح خود نسبت به امام) را ترک کند، و این بهتر از ترک (جماعت) است، و شبیه این حالت، در مورد نهی از تنها قرار گرفتن در پشت صف (یا امام) است، که در آنصورت اگر کسی نباشد که با او صف تشکیل دهد یا کسی را به سمت خود جذب نکند که با او تشکیل صف دهد، خودش تنهایی پشت صف بایستد و نماز بخواند و جماعت را ترک نکند، همانطور اگر زن، زن دیگری را نیابد که با او صف تشکیل دهد، خودش تنهایی پشت صف بایستد، و این به اتفاق ائمه جایز است، و او تنها به این امر شده که در صورت امکان در صف بایستد نه در وقت عجز و ناتوانی از قرار گرفتن در صف» (الفتاوی الکبری) (2 / 331 - 333).

محل ایستاده شدن اطفال در نماز جماعت :

عالم شهیر جهان اسلام شیخ عبد العزیز ابن باز در مورد اشتراک اطفال در نماز جماعت و ایستاده شدن آنها در صفوف جماعت میفرماید: «لازمست اطفال را بر ادای نماز تشویق کرد نه اینکه وی را از نماز متنفر ساخت، پس هرگاه در صف اول یا دوم جا گرفتند، شایسته نیست (بیرونشان کرد) و یا هم در مکان واحدی جمعشان نمود، زیرا اولاً این کار موجب تنفر آنها از آمدن به نماز می شود، و ثانیاً موجب بازی کردن و مشغول کردن سایر نمازگزاران به خودشان می شود، لذا برای اهل مسجد شایسته نیست چنین کاری کنند؛ بلکه شایسته است آنها را در صفهای جداگانه قرار دهند تا از یکدیگر دور باشند تا مبادا بازی کنند و نمازگزاران را اذیت کنند، و اگر یکی از آنها (زودتر از بقیه) وارد صف اول شد نباید وی را بیرون کرد، زیرا او از دیگران سبقت جسته و لذا به آن شایسته تر است، والله

المستعان». (تفصیل موضوع را میتوان در :فتاوی نور علی
الدرّب » (921/2) . مطالعه فرماید) .

نماز جماعت واجب است یا سنت :

در مورد اینکه نماز جماعت واجب است یا سنت بین علمای اسلام
در این مورد اختلاف نظر دارند:

1- بعضی از علماء گفته اند که نماز جماعت بر مردها فرض عین
است و هرکس صدای آذان را بشنود ، بشرطیکه فاصله مسجد خیلی
دور نباشد ، بر او فرض و واجب است حتماً به جماعت برود وگرنه
بشدت گناهکار خواهد شد. و این رأی ابن مسعود و ابوموسی
اشعری رضی الله عنهما و نیز نظر عطاء و اوزاعی و ابو ثور و احمد
و ابن حزم و شیخ الاسلام رحمهم الله نیز است.

2- اما بعضی دیگر علماء گفته اند که نماز جماعت فرض کفایی
است، یعنی اگر گروهی از مسلمانان جماعت برگزار نمایند،
فرضیت جماعت از دوش دیگر مسلمانان ساقط می شود، و این رأی
امام صاحب شافعی رحمه الله است.

3- و بعضی دیگر از علماء از جمله (امام صاحب ابوحنیفه
و امام مالک) نیز فرموده اند که نماز جماعت سنت مؤکده است،
یعنی از سنتهایی است که پیامبر اسلام صلی الله علیه وسلم تاکید
زیادی بر انجام آن داشتند و هرگز آنرا ترک نکردند، تاجائیکه
می فرمودند: «وَالَّذِي نَفْسِي بِيَدِهِ لَقَدْ هَمَمْتُ أَنْ أَمُرَ بِحَطْبِ
فِيْحَتَّطَب، ثُمَّ أَمُرَ بِالصَّلَاةِ فَيُؤَدَّنَ لَهَا، ثُمَّ أَمُرَ رَجُلًا فَيُؤَمُّ النَّاسَ ثُمَّ
أَخَالِفُ إِلَى رِجَالٍ فَأَحْرَقُ عَلَيْهِمْ بَيْوتَهُمْ» (متفق علیه) یعنی: سوگند
به ذاتی که جانم در دست اوست، قصد کردم که امر کنم هیزم جمع
نمایند و سپس به برپا شدن نماز دستور دهم که برای آن آذان
گفته شود و بعد کسی را مأمور سازم که به مردم امامت دهد و
سپس از آنها تخلف ورزم و به خانه کسانی روم که به نماز
بیرون نشده اند و خانه های شان را بر سرشان بسوزانم .
اما چه نماز جماعت فرض عین باشد یا فرض کفایی یا سنت مؤکده ،
یک مرد مسلمان باید برای انجام جماعت ترغیب باشد، به چند
دلیل:

اول اینکه :

اجر زیاد و بزرگی دارد، و کسی که این اجر را از دست بدهد
او در خسران و زیان است، پیامبر صلی الله علیه وسلم فرمودند:
«صلاة الرجل في الجماعة تضعف على صلاته في بيته و في سوقه
خمسا و عشرين ضعفا، و ذلك أنه إذا توضأ فأحسن الوضوء، ثم
خرج إلى المسجد لا يخرج إلا الصلاة، لم يخط خطوة إلا رفعت له
بها درجة، و حط عنه بها خطيئة، فإذا صلى لم تنزل الملائكة تصلي
عليه مادام في مصلاه، اللهم صل عليه، اللهم ارحمه، و لا يزال
أحدكم في صلاة ما انتظر الصلاة». متفق علیه

یعنی: «نماز جماعت بیست و پنج برابر نمازی که در خانه و
بازار خوانده می شود، ثواب دارد؛ بدان جهت که وقتی شخص به
خوبی وضوء می گیرد و تنها برای خواندن نماز به مسجد رود، با
هر قدمی که برمی دارد، درجه ای بالا می برود و گناهی از او

بخشوده می‌شود، پس هنگامی که نماز خواند تا زمانی که در محل نمازش است، ملائکه بر او درود می‌فرستند (و می‌گویند) خداوندا! بر او صلوات بفرست، خداوندا! به او رحم کن، و تا زمانی که هر کدام از شما در انتظار نماز باشد گویا در نماز است».

دوم اینکه:

سنت پیامبرمان صلی الله علیه وسلم این بوده که همیشه نماز جماعت خوانده، پس کسی که بر سنت پیامبر صلی الله علیه وسلم حریص باشد، خدای متعال وی را دوست داشته و نور ایمان و هدایت در قلبش می‌اندازد، و پیامبر صلی الله علیه وسلم فرمودند: «سَبَعَةٌ يُظِلُّهُمْ اللَّهُ فِي ظِلِّهِ يَوْمَ لَا ظِلَّ إِلَّا ظِلُّهُ.. وَرَجُلٌ قَلْبُهُ مَعْلَقٌ بِالْمَسَاجِدِ..» متفق علیه.

یعنی: «هفت نفر هستند که خداوند در روزی که جز سایه‌ی او سایه‌ای نیست، ایشان را در سایه‌ی خود پناه می‌دهد. که یکی از آن هفت مورد - مردی است که دلش به مسجد وابسته است.».

و از ابن مسعود رضی الله عنه روایت است که گفت: «إِنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ عَلَّمَنَا سُنْنَ الْهُدَى؛ وَإِنَّ مِنْ سُنَنِ الْهُدَى الصَّلَاةَ فِي الْمَسْجِدِ الَّذِي يُؤَدَّنُ فِيهِ» مسلم.

یعنی: پیامبر صلی الله علیه وسلم راه‌های هدایت را به ما تعلیم فرمود و از جمله راه‌های هدایت، نماز جماعت در مسجدی است که در آن آذان گفته شود.

سوم اینکه:

یکی از اهداف برگزاری جماعت این است تا مسلمانان با همدیگر جمع شده و روحیه برادری و اتحاد در بین آنها تقویت شود، تا همیاری و نوع دوستی در بینشان رشد کند و مشکلات جامعه کم و کمتر شود، پس اگر قرار باشد هرکس در منزل بتنهایی نماز بخواند، یکی از شعائر دین اسلام تعطیل خواهد شد.

از ابودرداء رضی الله عنه روایت شده است که فرمود: «سَمِعْتُ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَقُولُ: «مَا مِنْ ثَلَاثَةٍ فِي قَرْيَةٍ وَلَا بَدْوٍ لَا تُقَامُ فِيهِمُ الصَّلَاةُ إِلَّا قَدِ اسْتَحْوَذَ عَلَيْهِمُ الشَّيْطَانُ. فَعَلَيْكُمْ بِالْجَمَاعَةِ، فَإِنَّمَا يَأْكُلُ الذَّنْبُ مِنَ الْعَنَمِ الْقَاصِيَةَ» رواه أبو داود بإسناد حسن.

یعنی: از پیامبر صلی الله علیه وسلم شنیدم که می‌فرمودند: «هر سه نفری که در روستا یا بیابانی (بادیه) باشند و در میان آنان نماز جماعت اقامه نشود، حتماً شیطان بر آنها غلبه و قدرت پیدا خواهد کرد، پس بر شماست که جماعت را رعایت کنید! زیرا گرگ، تنها گوسفند دور از گله را می‌خورد».

یادداشت:

افضل و سنت برای زنان آنست که نمازهای فرض را در منزل بتنهایی بخوانند، یعنی فضیلت نماز آنها در منزل از نماز خواندنشان در مسجد بیشتر است.

از ام حمید ساعدیه روایت است که او نزد پیامبر صلی الله علیه وسلم آمد و گفت: ای رسول خدا من نماز پشت سر تو را دوست دارم پیامبر صلی الله علیه وسلم فرمود: «قد علمت أنك تحبين الصلاة معي و صلاتك في بيتك خير لك من صلاتك في حجرتك، و صلاتك في حجرتك خير لك من صلاتك في دارك. و صلاتك في دارك خير لك من

صلا تک فی مسجد قومک، و صلا تک فی مسجد قومک خیر لک من صلا تک فی مسجدی». ابن خزیمه (1689).

یعنی: «می‌دانستم که تو دوست داری با من نماز بخوانی، اما نماز در اتاقت بهتر از نماز در حجره‌ات است و نماز در حجره‌ات بهتر از نماز در مسجد قومت است و نماز در مسجد قومت بهتر از نماز در مسجد من است».

نکته: نماز جمعه بر تک تک مردهای بالغ فرض عین است، و اختلافی ما بین علمای مذاهب در فرض بودن آن بر مردها وجود ندارد، پس هرکس تخلف ورزد به اجماع امت او گناهکار است.

فواید و مصالح نماز جماعت

- آشنایی اهل مسجد و مسلمانان با همدیگر.
- تعاون و همیاری با یکدیگر.
- سفارش نمودن همدیگر به حق و صبر نمودن بر آن.
- تشویق افراد متخلف از جماعت به شرکت در نماز.
- آموزش کسانی که نماز خواندن بلد نیستند.
- خشمگین ساختن منافقان (تا نفاق خود را بروز دهند) و مسلمانان از مسیر آنان دوری جویند.
- اظهار شعایر دین الله در میان بندگان.
- دعوت به سوی دین الله با گفتار و عمل و...

فضیلت نماز جماعت در خانه یا مسجد؟

در اینکه آیا جماعت کردن در خانه مانند جماعت کردن در مسجد است، بین علماء اختلاف است، و قول صحیحتر آن است که گرچه جماعت در خانه مانند جماعت در مسجد، جماعت گفته می‌شود، ولی اشتراک نمودن به جماعت مسجد فضائل بیشتری دارد. چون به طور عموم جماعت در مسجد بزرگتر است، لذا ثوابش نیز از جماعتی که در غیر مسجد خوانده می‌شود بیشتر است.

شرکت و خواندن نماز در جماعت با سایر مسلمانان با دلایل متعددی افضلتر و بهتر است، زیرا:

اولاً: بسیاری از علماء گفته‌اند که بر مرد مسلمان واجب است که در مسجد همراه با امام نماز بخواند، ترک این واجب حرام است و او مرتکب گناه می‌شود.

دوماً: نماز جماعت برای زنان واجب و حتی مستحب هم نیست.

سوماً: امامت کردن برای زنان یا حتی مردان فضیلت خاصی ندارد.

چهارم: قدم برداشتن به سوی مسجد به قصد ادای نماز جماعت، موجب کفاره گناهان صغیره است، چنانکه در حدیثی از ابوهریره روایت است که پیامبر صلی الله علیه وسلم فرمود: «... إذا توضأ فأحسن الوضوء، ثم خرج إلى المسجد لا يخرج إلا الصلاة، لم يخط خطوة إلا رفعت له بها درجة، وحط عنه بها خطيئة، فإذا صلى لم تزل الملائكة تصلي عليه مادام في مصلاه، اللهم صل عليه، اللهم ارحمه، و لا يزال أحدكم في صلاة ما انتظر الصلاة». یعنی: «... وقتی شخص به خوبی وضوء می‌گیرد و تنها برای خواندن نماز به مسجد رود، با هر قدمی که برمی‌دارد، درجه‌ای بالا می‌برود و

گاهی از او بخشوده می‌شود، پس هنگامی که نماز خواند تا زمانی که در محل نمازش است، ملائکه بر او درود می‌فرستند (و می‌گویند) خداوندا! بر او صلوات بفرست، خداوندا! به او رحم کن، و تا زمانی که هر کدام از شما در انتظار نماز باشد گویا در نماز است».

واضح و معلومدار است بادر نظر داشت شرایط موجود و مساعد در اقامه نماز جماعت در مسجد باز هم می‌خواهد نماز جماعت را در خانه برپا نماید بطور یقین از این فضیلت‌ها محروم می‌گردد. بنابراین بهتر است که هرگاه مومن صدای آذان را بشنود و شرایط برایش مساعد باشد، و عذر در میان نباشد، باید خود را به مسجد برساند، و همراه ای سایر مامومین نماز جماعت را اداء نماید ولی زنان میتوانند نماز خویش را در منزل بجاء آرند.

حکم اقامه در نماز جماعت:

خواننده محترم!

مستحب است بعد از اینکه آذان به اتمام رسید، و قبل از وارد شدن به نمازهای فرض، اقامه خوانده شود و اقامه بصورت زیر است: «الله أكبر الله أكبر، أشهد أن لا إله إلا الله، أشهد أن محمدا رسول الله، حي على الصلاة حي على الفلاح، قد قامت الصلاة قد قامت الصلاة، الله أكبر الله أكبر، لا إله إلا الله» و مستحب است کسی که اقامه را می‌شنود آنچه را که مؤذن می‌گوید تکرار کند. البته در هنگام شنیدن «حي على الصلاة» و «حي على الفلاح» باید گفت: «لا حول ولا قوة إلا بالله» و باتفاق علماء (فقهاء) اقامه را میتواند در قدم نخست مؤذن و یا شخصی دیگری بخواند ولی بهتر نزد اکثر اهل علم همین است که: مؤذن، خود اقامه را بگوید. ولی حکم همین است که اقامه همانند آذان، برای ادای نماز جماعت فرض کفایه است، یعنی از میان جماعت نمازگزار باید یک نفر قبل از شروع نماز اقامه بخواند، اما برای نماز تنهایی، خواندن اقامه واجب نیست بلکه مستحب است که اقامه شود پس اگر احیانا انجام نشد، ایرادی بر نماز فرد وجود نخواهد داشت.

علماء می‌فرمایند: «آذان و اقامه در یک منطقه فرض کفایه است، اما اگر کسی از روی فراموشی یا جهل (نسبت به حکم آنها) یا هر دلیل دیگری داخل نماز شد، نمازش صحیح است.» فتاوی الجنة الدائمة (54/6).

شیخ ابن عثیمین می‌گوید: «دلیل بر فرض بودن آنها (آذان و اقامه): امر پیامبر صلی الله علیه وسلم به آذان و اقامه در چندین حدیث است، و ایشان در حضر و سفر آنرا ترک نکردند، و از طرفی علم به وقت نماز غالباً جز از طریق آنها حاصل نخواهد شد، و آنها جزئی از شعائر ظاهری اسلام هستند. (الشرح الممتع (2 / 38)).»

بنابراین هرچند که اقامه برای نماز جماعت در منطقه ای فرض کفایه باشد، اگر به هر دلیلی ترک شود، خود نماز صحیح است زیرا اقامه برای صحت نماز شرط نیست، ولی چون ترک فرض شده

است همگی گناهکار خواهند شد. اما در نماز تنهایی اگر عمداً هم ترک شود، مانعی ندارد زیرا اقامه و آذان برای کسی که تنها نماز می خواند سنت است نه واجب.

یادداشت :

اگر کسی به علت خواب یا فراموشی، نمازش را (در وقت خود) نخواند، شرعاً می تواند هنگام قضای آن آذان و اقامه بگوید؛ بدلیل آنچه که ابوداود در ماجرای به خواب ماندن پیامبر صلی الله علیه وسلم و اصحابش در سفر و نخواندن نماز صبح (در وقت) روایت کرده که پیامبر صلی الله علیه وسلم به بلال دستور داد تا برای (قضای) آن آذان و اقامه بگوید». ابوداود (2/106/432).

و اگر چند نماز را از دست داده بود کافی است که یک آذان بگوید ولی برای هر نماز اقامه کند؛ به دلیل حدیث ابن مسعود که گفت: «إِنَّ الْمَشْرُكِينَ شَغَلُوا رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ عَنْ أَرْبَعِ صَلَوَاتٍ يَوْمَ الْخَنْدَقِ، حَتَّى ذَهَبَ مِنَ اللَّيْلِ مَا شَاءَ اللَّهُ، فَأَمَرَ بِلَالًا فَأَذَّنَ، ثُمَّ أَقَامَ فَصَلَّى الظُّهْرَ، ثُمَّ أَقَامَ فَصَلَّى الْعَصْرَ، ثُمَّ أَقَامَ فَصَلَّى الْمَغْرِبَ ثُمَّ أَقَامَ فَصَلَّى الْعِشَاءَ» «روز جنگ خندق، مشرکین، پیامبر صلی الله علیه وسلم را از چهار نماز مشغول داشتند تا آنچه خداخواست از شب سپری شد. آنگاه پیامبر صلی الله علیه وسلم به بلال دستور داد که آذان بگوید، بلال آذان گفت و سپس اقامه کرد، پیامبر صلی الله علیه وسلم نماز ظهر را خواند، سپس بلال برای خواندن نمازهای عصر، مغرب و عشاء هم اقامه را تکرار کرد». ترمذی (1/115/179)

دیر رسیدن به نماز جماعت:

هرگاه شخصی دیر به نماز جماعت برسد، حکم شرع همین است که باید در هر حالتی که نمازگزاران قرار داشتند، او نیز قرار بگیرد. مثلاً اگر در سجده بودند او نیز پس از اینکه نیت نماز جماعت مینماید بدون تاخیر به سجده برود یا اگر نمازگزاران در رکوع یا تشهد بودند او نیز به رکوع یا تشهد رفته و خود را به نماز جماعت شریک سازد. زیرا دستور پیامبر صلی الله علیه وسلم همین میباشد.

در حدیثی از حضرت علی بن ابی طالب و معاذبن جبل روایت است که گفتند: پیامبر صلی الله علیه وسلم فرمود: «إِذَا أَتَى أَحَدُكُمْ الصَّلَاةَ وَالْإِمَامَ عَلِيَّ حَالٍ فليصنع كما يصنع الإمام» (ترمذی)

«هرگاه یکی از شما برای نماز (به مسجد) آمد، امام را در هر حالتی دید، به او اقتدا کند».

بعد به هر تعداد رکعت که باقی مانده بود، با جماعت نماز خوانده و آن مقدار رکعت نیز برای وی محسوب می شود و پس از آنکه امام سلام داد و نماز را تمام کرد، او نباید سلام دهد بلکه بایستی بلند شود و تعداد رکعات باقی مانده را خود به تنهایی ادامه و ادا کند.

اگر هنگامیکه به جماعت رسید و دید که بقیه در رکوع هستند، و او نیز موفق شد که در رکوع با جماعت همگام شود (یعنی رکوع را

نیز با جماعت ادا کند) در اینصورت آن رکعت برای وی محسوب شده هر چند که فاتحه را نخوانده است. ولی اگر در سجده به نمازگزاران برسد (یا در حالت قیام بعد از رکوع) رکعتی برایش محسوب نمی شود و باید پس از سلام دادن امام آن رکعت را نیز بخواند.

زیر در حدیثی حضرت ابوهریره آمده است: «إِذَا جِئْتُمْ إِلَى الصَّلَاةِ وَنَحْنُ سَجُودٌ فَاسْجُدُوا وَلَا تَعْدُوهَا شَيْئًا وَمَنْ أَدْرَكَ الرُّكْعَةَ فَقَدْ أَدْرَكَ الصَّلَاةَ» (هرگاه به نماز آمدید و ما را در سجده یافتید، سجده کنید و آن را یک رکعت بحساب نیاورید و کسی که امام را در رکوع دریابد و به رکوع برود، برایش یک رکعت بحساب می آید).

مثلا فرض نمایید شخصی زمانی وارد مسجد می شود که نمازگزاران یک رکعت نماز (ظهر) را خوانده اند و حال در رکعت دوم به حالت رکوع می روند، اگر آن شخص موفق شود پس از نیت قلبی در رکوع (رکعت دوم) به نمازگزاران بپیوندد و رکوع با آنها باشد، در اینصورت آن رکعت (یعنی رکعت دوم نمازگزاران) برای وی بعنوان رکعت اول است. بعد امام به سجده رفته و تشهد اول نماز را می خواند، شخص نیز باید تشهد را بخواند (هر چند او در رکعت اول است) بعد امام بلند شده و رکعت سوم و چهارم را خوانده و سلام می دهد، او نباید سلام دهد و باید برخیزد و رکعتی دیگر بخواند زیرا تا الان او فقط سه رکعت نماز خوانده و لازمست رکعت چهارم را خود به تنهایی ادا نماید، بعد که برای رکعت چهارم خود بلند شد و به سجده رفت، تشهد می خواند و او نیز سلام داده تا نمازش تمام می شود. ولی اگر او زمانی به نمازگزاران می رسد که موفق نمی شد به فاتحه (مثلا رکعت دوم) یا رکوع نمی رسید بلکه هنگام سجده بدانها ملحق شده، در اینصورت او می بایست پس از سلام امام در پایان نماز جماعت، برخیزد و دو رکعت نماز بخواند.

یادداشت حکمی :

اگر نمازگزاری در نماز چهار رکعتی در رکعت دوم به جماعت ملحق میشود و اشتباها با امام سلام میدهد، آیا شخص باید نمازش را بطور کامل از نو بخواند یا اینکه بلند شود و باقیمانده نمازش را تکمیل کند؟ اگر شخصی به رکعت اول و یا دوم و یا سوم نماز جماعت نرسد و اشتباها با امام سلام دهد، اگر چه حتی صحبت نیز کرده باشد، باید بلند شود و بقیه نمازها را بخواند، و سپس بعد از اینکه نمازش را تمام کرد و سلام داد باید دو سجده سهو را ادا کند، بدلیل روایت ابوهریره رضی الله عنه که گفت:

«أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ انصرفت من اثنتين، فقال له ذواليدین : أقصرت الصلاة أم نسيت يا رسول الله؟ قال رسول الله صلى الله عليه وسلم : أصدق ذواليدین؟ فقال الناس : نعم فقام رسول الله صلى الله عليه وسلم فصلی اثنتين أخريين ثم سلم، ثم كبر فسجد مثل سجوده أو أطول، ثم رفع» (متفق عليه)، «پیامبر صلی الله علیه و سلم بعد از خواندن دو رکعت سلام داد. ذوالیدین به

اوگفت : ای رسول الله آیا نماز را کوتاه کردی یا فراموش کردی؟ پیامبر صلی الله علیه وسلم فرمود : آیا ذوالیدین راست می‌گویید؟ مردم گفتند : بله، پیامبر صلی الله علیه وسلم بلند شد و دو رکعت دیگر نماز خواند و سلام داد، سپس الله اکبر گفت و مانند سجده‌های دیگرش یا طولانی‌تر از آنها سجده برد سپس سرش را بلند کرد».

ترتیب جماعت دونفری:

در این شک نیست که حد اقل جماعت دونفر است، که یکی امام و دیگری مقتدی باشد، که در این صورت گفته می‌توانیم که آنها نماز خود را به جماعت خوانده اند، گرچه کلمه جمع به کمتر از (سه) اطلاق نمی‌شود.

طوری‌که که گفتیم اگر دو نفر مرد بودند باید یکی از آنها امام شود و دیگری بعنوان ماموم در سمت راست وی و برابر وی بایستد و اگر زن ماموم بود باید پشت سر مرد بایستد و اگر یک نفر دیگر به آنها اضافه شد باید آن دو نفر به عقب بروند ولی اگر یک نفر زن به دونفر مرد اضافه شدند، مرد در سمت راست امام و زن در پشت سر آنها باید قرار گیرد.

در فقه السنه سید سابق آمده است: «اگر یکنفر همراه امام باشد جماعت تشکیل می‌شود، اگر چه آن یکنفر طفل جوان یا زن باشد».

در حدیثی از ابن عباس روایت است که: «شبی در منزل خاله ام» می‌مونه «ماندم، شب پیامبر صلی الله علیه وسلم برخاست که نماز شب را بخواند، من نیز برخاستم که با وی نماز بخوانم و در طرف چپ ایشان ایستادم، که سر مرا گرفت و مرا در طرف راست خود قرار داد» (به روایت جماعت محدثین).

همچنان در حدیثی ابوسعید و ابوهریره گفته‌اند که، پیامبر صلی الله علیه وسلم فرمود: «من استیقظ من اللیل فأیقظ أهله فصلیا رکعتین جمیعا کتبا من الذاکرین الله کثیرا والذاکرات» (هر کس در شب بیدار شد و زنش را نیز بیدار کرد و به جماعت دو رکعت نماز خواندند، از جمله مردان و زنانی که بیاد خدا هستند و در آن آیه از آنها سخن رفته است، به حساب می‌آیند) (به روایت ابوداود).

از ابوسعید روایت است که: «مردی به مسجد آمد، چون پیامبر صلی الله علیه وسلم با یاران خود نماز خوانده بود، فرمود: «من یتصدق علی ذا فیصلی معه؟» (کیست که بر این مرد صدقه کند و با وی نماز جماعت بخواند؟)، یکی برخاست و با وی نماز خواند». به روایت احمد و ابوداود و ترمذی که آن را «حسن» دانسته است. و ابن ابی شیبه گفته است که: ابوبکر صدیق بود که با وی نماز خواند. ترمذی بدین حدیث استدلال کرده بر اینکه اگر در مسجدی، قبلا نماز جماعت خوانده شده

بود، گروهی دیگری نیز جماعت اول را نرسیده اند، می‌توانند در آن مسجد نماز جماعت برپا دارند. او گفته است که رای احمد و اسحاق نیز چنین است. و گروهی دیگر از اهل علم از جمله سفیان و مالک و ابن المبارک و شافعی می‌گویند: بعد از اقامه نماز جماعت در مسجدی، گروهی دیگر نمی‌توانند نماز جماعت را بپای آورند، بلکه بطور انفرادی نماز خود را بخوانند. - (اما تعدد جماعت، در زمان واحد و مکان واحد بدون اختلاف حرام است و با فلسفه نماز جماعت منافات دارد) «

و نیز آورده است: «مستحب است که ماموم اگر یکنفر باشد در طرف راست امام و اگر دو نفر یا بیشتر باشند پشت سر او بایستند. چون از جابر روایت است که: «پیامبر صلی الله علیه و سلم برخاست که نماز بخواند و من در طرف چپ ایشان ایستادم و او دست مرا گرفت و مرا چرخاند تا اینکه در طرف راست خود قرار داد، سپس جابر بن صخر آمد و او در طرف چپ ایشان ایستاد، آنگاه پیامبر صلی الله علیه و سلم دست هر دوی ما را گرفت و ما را به عقب کشاند تا اینکه پشت سر خود جای داد». به روایت مسلم و ابوداود.

اگر زنی به نماز جماعت آمد، باید او تنها پشت سر مردان بایستد و در صف مردان قرار نگیرد، اگر آن زن آمد در صف مردان جای گرفت به رای جمهور علماء نمازش صحیح است. در حدیثی دیگر از انس ابن مالک روایت شده است که مادر بزرگش «ملیكة» پیامبر صلی الله علیه و سلم را به خوراکی که آماده کرده بود دعوت کرد و از آن خورد و سپس گفت: بلند شوید تا نماز را برپا داریم. انس گفت: من حصیر خود را که بعلت کهنگی سیاه شده بود آب بر آن پاشیدم و سپس پیامبر صلی الله علیه و سلم روی آن (برای نماز) ایستاد و من و یتیم (ضمیر بن سعد الحمیری) پشت سر پیامبر صلی الله علیه و سلم ایستادیم و پیرزن (مادر سلیم) پشت سر ما ایستاد، و سپس پیامبر صلی الله علیه و سلم دو رکعت نماز خواند و رفت.

یادداشت :

در روایات اسلامی آمده است: عروس و داماد هنگام شب عروسی خویش می‌توانند دو رکعت نماز با جماعت را برپا دارند، ولی عروس باید پشت سر داماد ایستاده شود نه هم‌ردیف با او.

تفاوت زنان و مردان در نماز جماعت چیست؟

امام نووی رحمه الله در کتاب (المجموع 3/455) گفته است: تفاوت زنان و مردان در نماز جماعت در موارد زیر است:

اول: آن گونه که نماز جماعت برای مردان تأکید شده است برای زنان تأکید نشده است.

دوم: امام جماعت زنان برای زنان در وسط صف می‌ایستد. در حدیثی آمده است: «عَنْ رَيْطَةَ الْحَنْفِيَّةِ قَالَتْ أُمَّتْنَا عَائِشَةُ

فَقَامَتْ بَيْنَهُنَّ فِي الصَّلَاةِ الْمَكْتُوبَةِ» (سنن الدارقطني ، باب صَلَاةِ النِّسَاءِ جَمَاعَةً وَمَوْقِفِ إِمَامِهِنَّ). از ریطة حنفیة روایت است که عائشة رضی الله عنها ما را در نمازفرض امامت کرد و در میان زنان ایستاد . (امام نووی در الخلاصة فرموده: اسناد این حدیث صحیح است ، إعلاء السنن ، جلد ۴ ، ۲۴۴) و حدیث قبلی که آنحضرت فرمود: « ولا تقدمهن امرأة ولكن تقوم في وسطهن» و هنگام نماز جماعت هیچ زنی جلوی زنان دیگر نه ایستد بلکه وسط آنها در میان صف بایستد .

سوم : هرگاه يك زن خواست پشت سر مردان نماز جماعت بخواند، پشت سر مردان می‌ایستد، به خلاف مرد که باید در کنار مردان بایستد .

چهارم : هرگاه در نماز جماعت با مردان شرکت کردند، بهترین صف‌های آنان، صف‌های آخر است.

دلایل که در فوق بدان اشاره شده از آن بوضاحت تام حرام بودن اختلاط مردان و زنان کاملاً دانسته می‌شود .

خواندن نماز وتر با جماعت :

در ماه مبارک رمضان خواندن نماز شب با جماعت سنت است، چه نماز تراویح باشد که مستقیماً بعد از نماز عشاء خوانده میشود و چه نمازی که در آخر شب در ده شب اخیر رمضان خوانده میشود، زیرا پیامبر صلی الله علیه و سلم هنگامی که نماز شب را در مسجد میخواند، بصورت فرادی بود، ولی کم کم اصحاب به او اقتدا کردند تا اینکه جماعت بزرگی تشکیل شد، ولی سپس پیامبر صلی الله علیه و سلم از ترس اینکه نماز قیام اللیل بر امتش فرض شود آنرا بصورت جماعت ترک کرد و دوباره خودش آن نماز را بتنهایی میخواند، بنابراین عمر رضی الله عنه این اصل را هنگام خلافتش برگرداند و احیاء کرد، و مردم را که میدید متفرقه و یا گروه گروه نمازهای شبشان را برپا میدارند به تشکیل یک جماعت فراخواند، و تشکیل این نماز جماعت در قیام اللیل در شب رمضان بود، که همان نماز تراویح باشد، بنابراین خواندن نماز تراویح در شبهای رمضان با جماعت سنت است و پیامبر صلی الله علیه و سلم به نماز شب جماعتی در رمضان تشویق کرده است بصورتیکه میفرماید: « من قام مع امامه حتی ینصرف کتب له قیام لیلۃ» (روایت ائمة ستة)، یعنی: کسی که همراه امامش نماز (جماعت قیام اللیل) را برپا کند تا اینکه امام از نماز فارغ شود، پاداش خواندن نماز تمامی شب را خواهد داشت. ولی در غیر رمضان خواندن نماز شب صورت جماعت سنت نیست، ولی اگر گاهی بصورت جماعت بخواند ممانعتی ندارد، مثلاً کسی در خانه مهمانی داشته باشد و با او نماز شب را بصورت جماعت بخواند، زیرا از پیامبر صلی الله علیه و سلم وارد نشده است که بصورت مستمر نماز شب را با جماعت بخواند، لذا برخی از علماء از قبیل ابن تیمیة رحمة الله علیه نماز شب را با جماعت بصورت مستمر بدعت میدانند و میگویند: « نماز سنت بصورت جماعت دو نوع هستند: یکی از آنها که نماز جماعتش سنت است از قبیل نماز کسوف و استسقاء (طلب باران) و قیام اللیل رمضان، و این نمازها بهتر است بصورت جماعت خوانده شوند، همانطور که در

سنت پیامبر صلی الله علیه و سلم وارد شده است، و دوم، نمازهایی هستند که بصورت جماعت خواندن سنت نیست مانند نماز شب و سنتهای رواتب و نماز ضحی و تحیه مسجد و مانند اینها، و این نمازها را اگر بعضی اوقات با جماعت بخواند جائز است، ولی اگر بصورت مستمر با جماعت خوانده شوند مشروع نیست و بدعت ناپسندی است، زیرا پیامبر صلی الله علیه و سلم و صحابه و تابعین برای نمازهای رواتب با یکدیگر بصورت جماعت نمیخوانده اند، و پیامبر صلی الله علیه و سلم در برخی اوقات این نمازهای سنت را با گروه اندکی از صحابه بصورت جماعت میخواند و نماز شب را به تنهایی میخواند، ولی هنگامی که ابن عباس شب هنگام نزد پیامبر صلی الله علیه و سلم بود با ایشان نماز شب را با جماعت خواند، و یک شب با حذیفه نماز جماعت خواند، و شب دیگری با ابن مسعود نماز جماعت خواند، و همچنین شبی با عتب بن مالک انصاری نماز را بصورت جماعت خواند و همچنین با انس و مادرش و یک یتیم نماز جماعت خواندند، و عموم نمازهای سنتش بصورت فرادی میخواند (الفتاوی الکبری) بنابراین اگر گاهی نماز شب را در غیر رمضان با دوستان و یا اشخاص دیگر مانند همسرش و یا دیگران بصورت جماعت بخواند اشکالی ندارد، ولی بصورت مستمر چنین کاری را انجام ندهد زیرا استمرار در خواندن نماز سنت بصورت جماعت از سنت پیامبر صلی الله علیه و سلم نیست و صحابه و تابعین نیز چنین کاری را انجام نمیدادند.

فضیلت تکبیر الاحرام امام :

یکی از موضوعاتی مهمی که در اخیر این باب میخوام خدمت خوانندگان محترم تقدیم بدارم ، فضیلت تکبیر الاحرام امام میباشد .

از جمله امور مستحب و سنت، همین است که شخص مسلمان برای ادای نماز جماعت بایدخود را به هنگام تکبیر الاحرام امام برساند . طوریکه در شرع اسلامی در فضیلت این موضوع روایت متعددی از علماء اسلامی وارد گردیده است که از جمله امام ترمذی از انس بن مالک رضی الله عنه در این مورد چنین روایت فرموده است :

رسول الله صلی الله علیه وسلم فرمود: «مَنْ صَلَّى لِلَّهِ أَرْبَعِينَ يَوْمًا فِي جَمَاعَةٍ يُدْرِكُ التَّكْبِيرَةَ الْأُولَى ، كُتِبَتْ لَهُ بِرَاءَتَانِ : بَرَاءَةٌ مِنْ النَّارِ ، وَبَرَاءَةٌ مِنَ الْفِئَاقِ» ترمذی (241) یعنی: «هرشخصیکه چهل روز نمازش را در جماعت با تکبیره الاحرام بخواند، برایش دو برائت نوشته میشود: نجات از آتش جهنم و برائت از نفاق». این حدیث بصورت موقوف از حضرت انس بن مالک رضی الله عنه روایت شده و برخی از علماء این حدیث را مرفوع دانسته اند ، ولی امام ترمذی و دارقطنی گفته اند که موقوف بودن حدیث راجح است، و شیخ البانی حدیث را حسن و مرفوع دانسته است.

خواننده محترم !

برخی از فضایل که از طرف سلف صالح در مورد تکبیره الاحرام امام در نماز جماعت روایت گردیده است بشرح ذیل میباشد.

1- مجاهد گفته است: شنیدم مردی از اصحاب پیامبر صلی الله علیه وسلم ، و او کسی بود که در غزوه ی بدر اشتراک داشت، به پسرش می گفت: آیا به نماز جماعت ما رسیدی؟
فرزندش گفت: بلی.

مرد گفت: به تکبیرة الاحرام آغازین هم رسیدی؟
پسر گفت: خیر.

پدرش گفت: اگر آنرا از دست نمی دادی، برآستی که از صد شتر سیاه چشم برایت بهتر بود. (مصنف عبد الرزاق (2021).

2- سعید بن مسیب رحمه الله که از کبار تابعین بشمار میرود میفرماید: به مدت پنجاه سال تکبیرة الاحرام آغازین جماعت را از دست ندادم. (حلیة الأولیاء (2/ 163).

3- وکیع استاد امام شافعی میفرماید: کاکاش نزدیک به هفتاد سال تکبیرة الاحرام اول (نماز جماعت) را از دست نداده، و من نزدیک به دو سال کمتر از او بودم و ندیدم که او رکعتی را از دست داده باشد. (مسند ابن الجعد (755).

4- و از ابراهیم نخعی روایت است که گفت: هرگاه کسی را دیدی که نسبت به دریافتن تکبیرة الاحرام آغاز جماعت سستی می کند، دستت را از او بشور (یعنی خیری در او نیست). (حلیة الأولیاء (4/ 215).

5- یحیی بن معین گفت: شنیدم که وکیع می گفت: کسی که تکبیرة الاحرام اول را درنیابد پس انتظار خیر آنرا نداشته باشد (شعب الإیمان للبيهقي (2652).

ابن حجر رحمه الله گوید:
« آثار منقول زیادی از سلف در مورد فضیلت دریافتن تکبیرة الاحرام وارد است». (التلخیص الحبیر (2/ 131). بنابراین باید نسبت به رسیدن تکبیرة الاحرام آغازین امام در نماز جماعت حریص بود.

طریقه در یافت فضیلت تکبیر الاحرام امام :

در مورد اینکه ماموم چگونه میتواند فضیلت تکبیرة الاحرام را بدست آرد علماء در مورد میفرمایند :
اول: ماموم با حضورش در وقت گفتن تکبیرة الاحرام امام، فضیلت آنرا دریافته است و باید تکبیر ماموم بدون تاخیر بعد از تکبیر امام باشد.

دوم: ماموم فضیلت آنرا تا زمانی که هنوز امام شروع به فاتحه نکرده دریافته است.

سوم: هرگاه ماموم قبل از اینکه امام قرائت فاتحه را بپایان برساند به وی برسد، او فضیلت تکبیرة الاحرام را دریافته است. و این قول وکیع است چنانکه هنگامی که از او در مورد حدود تکبیرة الاولي می پرسند او جواب می دهد: «تا زمانی که هنوز امام قرائت فاتحه را تمام نکرده است». «طبقات المحدثین» (3/ 219).

چهارم: هرگاه ماموم در هنگام قیام رکعت اول به امام برسد،

او فضیلت تکبیرة الاحرام را دریافته است زیرا محل و وقت تکبیرة الاحرام، قیام رکعت اول است. پنجم: امام صاحب ابو حنیفه (رح) میفرماید که: ماموم فضیلت تکبیرة الاحرام را تا زمانیکه امام به رکوع رکعت اول میرسد، بدست آورده میتواند. (رد المختار (131/4)، الفتاوی الهندیة (3/11)، المجموع (4/206).

از مجموع نظریات پنجگانه فوق، بنظر می رسد که قول صحیح در این مورد قول اول است، که: (ماموم با حضورش در وقت گفتن تکبیرة الاحرام امام، فضیلت آنرا دریافته است و باید تکبیر ماموم بدون تاخیر بعد از تکبیر امام باشد.) و این قول جمهور علما از جمله امام صاحب شافعی، امام صاحب حنبل نیز می باشد.

امام نووی میفرماید:

«مستحب آنست که ماموم بر رسیدن به تکبیرة الاحرام آغازین امام محافظت و تداوم داشته باشد، و چندین قول در مورد وقت دریافتن آن وارد شد است که صحیح ترین آنها آنست که ماموم شاهد و شنونده ی تکبیرة الاحرام امام در آغاز نماز باشد و او نیز بعد از وی تکبیر بگوید، چنانکه بعد از آنزمان برسد دیگر فضیلت آنرا از دست داده است...» (روضه الطالبین وعمدة المفتین (1/446).

و امام ابن رجب گوید:

«ابراهیم بن حارث از امام احمد ذکر کرده؛ کسیکه در لحظه ی تکبیرة الاحرام امام همراه او نباشد پس او فضیلت آنرا دریافته است».

ومی افزاید: «وکیع گفته است: کسی که با امام خود آمین (بعد از فاتحه) را دریابد، پس او فضیلت تکبیرة الاحرام با امام را دریافته است. ولی امام احمد این گفته را رد کرده و می گوید: فضیلت تکبیرة الاحرام جز با رسیدن به تکبیرة الاحرام امام حاصل نمی شود».

و ابن مفلح رحمه الله می گوید:

«جماعتی گفته اند: فضیلت تکبیرة الاحرام اول جز با حضور در لحظه گفتن تکبیر امام حاصل نمی شود...» (الفروع لابن مفلح (1/521).

و حجاوی گفته: «رسیدن به تکبیرة الاحرام امام فضیلت است، و این امر با حضور ماموم در هنگام تکبیر امام و گفتن تکبیر توسط او بعد از تکبیر امام حاصل می شود.»
شیخ صالح فوزان می گوید:

«فضیلت تکبیرة الاحرام جز با حضور ماموم در هنگام تکبیر امام حاصل نمی شود.» (الملخص الفقهي (1/140)

و شیخ ابن عثیمین میفرماید:

«سنت آنست که هرگاه امام تکبیر گفت تو نیز بعد از وی تکبیر بگویی تا فضیلت تکبیرة الاحرام را بدست آوری، چنانکه از پیامبر صلی الله علیه وسلم ثابت شده که فرمود: «إذا کبر فکبروا» یعنی: هرگاه امام تکبیر گفت پس شما نیز تکبیر بگویید، حرف

(فاء) در «فکبروا» بر ترتیب و تعقیب دلالت دارد، یعنی از لحظه ای که امام تکبیر می گوید و صوت او با (راء) در (الله اکبر) قطع می شود، تو نیز تکبیر بگو و نباید در آن لحظه به چیز دیگری مشغول باشی، نه دعا و نه سخن گفتن با پهلوئی خود، زیرا اشتغال به این موارد در آن لحظه باعث خواهد شد تا فضیلت تکبیره الاحرام را از دست بدهی». (لقاء الباب المفتوح (192/2)).

باب سی و یکم حرکت های زائده در نماز

حرکات اضافی یا زاید در نماز عبارت از حرکاتی اند که از جمله اعمال نماز و یا به اصطلاح از جنس نماز نباشند، در این مورد علمای تمام مذاهب متفق القول اند که: هر حرکت و عملی که از جنس نماز نباشد، چنانکه زیاد و پی در پی صورت گیرد، موجب باطل شدن نماز خواهد شد، زیرا عمل کثیر و زیاد، نظم و جوهر واقعی نماز را بهم می زند. همچنان عمل اندک اگر غرض مصلحت باشد، سبب فساد و یا کراهت نماز نمی گردد، از این جهت علماء گفته اند که: اگر کسی به مسجد آمد و در صف جایی برایش پیدا نشد، صف دیگری را تشکیل داده و یکی از مصلین را که در پیش رویش در صف جلوتر قرار دارند، به عقب کشیده و در پهلوئی خود ایستاده کند، زیرا پیامبر صلی الله علیه وسلم از تنها ایستادن در صف منع کرده اند.

خواننده محترم!

ابن قیم رحمه الله در شرح وصیت حضرت یحیی بن زکریا علیهما السلام توضیحاتی می فرماید که پس از ذکر وصیت، مینویسد:

«و آمرکم بالصلاة، فإذا صلیتم فلا تلتفتوا فإن الله ينصب وجهه لوجه عبده فی صلاته ما لم يلتفت» (رواه البخاری) (و شما را به نماز امر می کنم پس هر گاه که به نماز ایستادید به این سو و آن سو توجه نکنید، چرا که خدای متعال در نماز رو به سوی بنده اش می کند مادامیکه توجهش از خدا برنگردد).

توجه نهی شده در نماز دو گونه است:

1- توجه قلب نمازگزار از خدا به غیر خدا؛

2- نظر انداختن به این سو و آن سو.

از هر دوی این توجهات نهی شده است و همانطور که حضرت یحیی فرموده خداوند در نماز همواره به بنده اش توجه می کند

مادامیکه وی قلب یا نگاهش را از او برنگرداند. از رسول اکرم صلی الله علیه وسلم در مورد اینگونه توجه قلب یا نگاه سؤال شد. ایشان در پاسخ فرمود: «إِخْتِلَاسُ يَخْتَلِسُهُ الشَّيْطَانُ مِنْ صَلَاةِ الْعَبْدِ» (رواه البخاری)؛ (این توجه) سرقتی است که شیطان از نماز بنده می‌کند.

در آثار گذشتگان از قول خداوند (به هنگام توجه بنده به غیر او در نماز) چنین آمده است: «إِلَى خَيْرٍ مِنْهُ؟ إِلَى خَيْرٍ مِنْهُ؟»؛ یعنی آیا به سوی بهتر از من رو می‌کنی؟! این جملات باید برای بنده‌ی مؤمن بسیار سنگین و گران باشد زیرا خالق آسمانها و زمین به او این طور خطاب کرده است. بناً برای نماز گزار لازم که در حین برپا داشتن نماز در پهلوی اینکه حضور ذهنی و فکری کاملی در نماز داشته باشد، در جنب آن برای اقامه نماز هم باید محل و مکان نماز گزار آرام باشد

(وضعیت اضطراری را باید در این مورد مستثنی ساخت) ، وهم خود نماز گزار باید بدنش، آرام و ساکن باشد ، برخی از حرکتهای جزئی سر و دست که عرفاً این آرامش را بر هم نمی‌زند، ممانعتی ندارد. البته باید توجه داشت که اگر حرکت عمدی یا سهوی سر، موجب روی برگرداندن (چرخش به سمت راست و یا هم بطرف چپ) از سمت قبله شود نماز را باطل می‌کند. از جانب دیگر باید گفت که : اساساً نماز از دو بخش اساسی ترکیب یافته است، بخش جسم و بخش روح، که با فقدان یکی از آنها موجب می‌گردد که نماز مفهوم کلی خود را از دست دهد، و نماز، نماز گزار به کمال واقعی نرسد.

سنت است که مؤمن در نماز توجه کامل خویش را به نماز مشغول کند و غرض بدست آوردن هدف و به ثمر رساندن نماز باید ، در آن خشوع قلبی و بدنی کامل بوجود آید. درین تمزکز، خضوع و خشوع قلبی و بدنی فرقی نمی‌کند که نماز فرضی باشد و یا نماز نفلی، چون حکم پروردگار با عظمت است که راستگاری مؤمن مسلمان مدیون خاشع بودن متناسب و داخل شرع در نمازش می‌باشد. « قَدْ أَفْلَحَ الْمُؤْمِنُونَ (۱) الَّذِينَ هُمْ فِي صَلَاتِهِمْ خَاشِعُونَ » (سوره مؤمنون آیات: 1-2) (بی‌گمان راستگاران مؤمنان، آنان که در نمازشان خاشع هستند)

همچنین بر نماز گزار لازم است که با طمأنینه و آرامش کامل نمازش را ادا کند و این از مهمترین ارکان نماز است؛ پیامبر اسلام به مسی الصلاة به شخصیکه نمازش را نادرست و بدون آرامش خواند گفت: « إِرْجِعْ فَصَلِّ فَإِنَّكَ لَمْ تُصَلِّ ». (برگرد نمازت را بخوان چون تو نماز نخواندی.)

محدثین مینویسند : این شخص بعد از اینکه حتی تا سه بار نماز خویش را تکرار کرد و پس از آن گفت : (ای پیامبر صلی الله علیه وَسَلَّمَ ! قسم به کسی که شما را به حق فرستاده است بهتر از این یاد ندارم (نمی فهمم) ، نماز را به من بیاموز!) .

پیامبر صلی الله علیه وَسَلَّمَ فرمود : « إِذَا قُمْتَ إِلَى الصَّلَاةِ فَاسْخِغِ الْوُضُوءَ ، ثُمَّ اسْتَقِيلِ الْقِبْلَةَ فَكَيِّرْ ، ثُمَّ اقْرَأْ مَا تيسَّرَ مَعَكَ

مِنَ الْقُرْآنِ، ثُمَّ ارْكَعْ حَتَّى تَطْمَئِنَّ رَاكِعًا، ثُمَّ ارْفَعْ حَتَّى تَعْدِلَ قَائِمًا، ثُمَّ اسْجُدْ حَتَّى تَطْمَئِنَّ سَاجِدًا، ثُمَّ ارْفَعْ حَتَّى تَطْمَئِنَّ جَالِسًا، ثُمَّ افْعَلْ ذَلِكَ فِي صَلَاتِكَ كُلِّهَا». (هرگاه برای نماز بلند شدی به طور کامل وضوء بگیر، سپس رو به قبله کن و تکبیر بگو، سپس حصه ای از قرآن که برایت ممکن است بخوان، آنگاه رکوع را بجای آور تا اینکه در هنگام رکوع بدنت بی حرکت و آرام گردد، سپس از رکوع بلند شو تا اینکه در حالت ایستایی راست و بی حرکت شوی، آنگاه به سجده برو تا اینکه در حالت سجده آرام و بی حرکت شوی، سپس سرت را از سجده بردار تا اینکه به حالت نشسته آرام بگیری، سپس این اعمال را در تمام رکعت های نماز انجام بده.)

در روایت ابوداود آمده است : « ثُمَّ اقْرَأْ بِأَمِّ الْقُرْآنِ وَ بِمَا شَاءَ اللَّهُ » (سپس سوره ی فاتحه و آنچه از قرآن که الله بخواهد و توفیق دهد بخوان.)

خواننده محترم!

حکم حدیث صحیح فوق برای ما بوضاحت می آموزاند که :
طمأنینه و آرامش در نماز رکن و فرض است، طوریکه نماز بدون آن صحیح نمی شود. پس کسی که در نمازش مانند پرنده فقط نوک بزند نمازش صحیح نیست.

گفتیم خشوع اصل نماز و روح آن است، بنابراین مؤمن باید به آن اهتمام بورزد و بر رعایت آن حریص باشد.
مؤمن مسلمان وظیفه دارد تا به حکم پیامبر صلی الله علیه وسلم تمام موانعی را که خشوع و خضوع نمازگزار را مختل می سازد آنرا از بین ببرد ، از جمله اگر شخصی با عبور و مرور نمازش مزاحمت خلق میکند باید مانع آن گردد. و یا در صورت موجودیت مار و سایر حشرات مضره که حریم نماز گزار را مختل سازد ، حتی به گشتن آن اقدام نماید از جمله پیامبر صلی الله علیه وسلم به نمازگزار امر نموده تا مواجه شدن به خطر به کشتن مار و کژدم نیز در نماز اقدام نماید.

طوریکه پیامبر صلی الله علیه وسلم با دست مبارک شان در نماز ، عبدالله بن عباس را از طرف چپ به طرف راست منتقل کرد و او را چرخانید، و در سجده نماز پای بی بی عایشه رضی الله عنها را از محل سجده دور کرد و تکان داد، و به جابر رضی الله عنه نیز در نماز اشاره کرد، و همه این افعال در احادیث صحیحه به تفصیل بیان گردیده است .

ولی شرط اساسی این حرکت ها که موجب عدم بطلان نماز نمیگردد اینست که این حرکت باید زیاد نباشد ، و اگر فراوان باشد مانند یک جهش بزرگ و بلند، نماز را باطل می کند چون با نظم نماز منافات دارد .

باید دانست که حرکات اندک و خفیف مانند حرکت دادن انگشتان برای خاراندن محلی اگرچه زیاد و متوالی هم باشد برای نماز زیانی ندارد، چون اخلال به هیأت و شکل و بزرگداشت نماز نمی رساند و مانع خشوع و حضور قلب نیست، اما اگر سه بار کف دست خود را بر بدن بمالد و آن را خارش دهد نمازش باطل می شود،

مگر اینکه مریضی مخصوص وامثال آن داشته باشد که نتواند از آن خودداری کند که در آن صورت معذور است.» ولی نباید فراموش کرد که در برخی از کتب فقهی تعداد از فقها با استدلال فقهی خویش مینویسند ، و تعداد حرکت ها را به عدد سه منحصر می سازند ، و میگویند که اگر نماز گزار در نماز سه حرکت پی در پی بعمل آرد ، این عملش منافی با خشوع و آرامش در نماز بحساب می آید ، ولی میخوایم خدمت تمام خوانندگان بعرض برسانم که حرکت های اضافی را در نماز منحصر کردن به عدد سه با حدیث پیامبر صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ ثابت نشده ؛ بلکه نظریات برخی از فقها است و اجتهاد این تعداد از علماء بشمار رفته که هر کدام قابل قدر است ولی از دید شرعی ، قابل اعتماد نمی باشد.

لیکن حرکت های بیهوده در نماز مانند بازی کردن بی ضرورت با بینی، ریش ، گوش ، موی و روی ، لباس وغیره ... مکروه است؛ و باید دقت بعمل آورد که اگر احیاناً این حرکات زیاد و متوالی باشد نماز باطل می گردد.

اگر مطابق عرف اندک باشد و یا زیاد باشد؛ ولی به صورت پی در پی نباشد موجب بطلان نماز نمی شود، لیکن با همه ی اینها مؤمن باید در نماز خشوع و خضوع را رعایت کند و کارهای بیهوده چه کم باشد و چه زیاد آنرا ترك نماید و نمازش را با تمام و کمال ادا کند، و مجال ندهد تا رابطه روحانی اش با پروردگار با عظمتش مختل گردد.

ولی بصورت کل باید گفت که برخی از حرکت های خورد ویا هم حرکت های زیاد وغیر متولی که موجب فساد نماز نبوده ودر این مورد میتوان مفاد حکم حدیث ذیل را مورد استناد قرار داد. محدیثین مینویسند که : « در یکی از روزهای که پیامبر اسلام مصروف نماز خواندن بود ، و دروازه ای را به روی بی بی عائشه رَضِيَ اللهُ عَنْهَا باز کرد.)

همچنین از حدیث ابوقتاده ثابت شده است : «أَنَّهُ صَلَّى ذَاتَ يَوْمٍ بِالنَّاسِ وَهُوَ حَامِلٌ أَمَامَةَ بِنْتِ ابْنَتِهِ زَيْنَبَ رَضِيَ اللهُ عَنْهَا فَكَانَ إِذَا سَجَدَ وَضَعَهَا وَإِذَا قَامَ حَمَلَهَا» . (پیامبر صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ روزی نماز را برای مردم امامت کرد، در حالی که امامه فرزند دخترش (زینب) را حمل می کرد، و هرگاه به سجده می رفت او را به زمین می گذاشت و هرگاه برمی خاست او را بر می داشت) (تفصیل این موضوع را میتوان در کتاب الدعوة جلد اول صفحه (86-87) شیخ ابن باز) مطالعه فرمود .

خواننده محترم !

در این بخش غرض توضیح بیشتر موضوع در مورد اینکه عمل اندک و عمل فراوان در نماز چیست نظریات علماء نه استاد بزرگوار شیخ سید سابق رحمه الله را که در کتاب خویش « فقه السنة » بیان داشته اند خدمت شما تقدیم بدارم :

شیخ سابق رحمه الله میفرماید : « علماء در بیان ضابطه قلت و کثرت و اینکه چه عملی اندک و چه عملی فراوان محسوب می گردد ، اختلاف کرده اند. بعضی گفته اند: عمل کثیر آنست که اگر کسی او را از دور در حال انجام آن عمل دید، یقین حاصل کند که او در

نماز نیست، و غیر از آن عمل اندک محسوب می‌شود. و برخی گفته‌اند: عمل کثیر آنست که بیننده، گمان کند انجام دهنده آن در نماز نیست.

امام نووی در این مورد می‌فرماید :
کاری که از جنس اعمال نماز نیست اگر فراوان باشد بدون خلاف موجب بطلان نماز است و اگر اندک باشد بدون خلاف نماز را باطل نمی‌کند و اینست ضابطه.

سپس در بیان ضابطه قلیل و کثیر اختلاف کرده‌اند و چهار نظر اظهار شده که او نظر گروه چهارم را انتخاب کرده و گفته است: صحیح مشهور آنست و مصنف و جمهور فقهاء نیز آن را قبول کرده‌اند که ضابطه عرف و عادت مردم است.

بنابراین اعمال اندک مانند جواب دادن سلام با اشاره ، برداشتن عمامه و نهادن آن و پوشیدن لباس سبک و در آوردن آن و برداشتن اطفال کوچک و نهادن آن، و از خود راندن کسی که از جلو تو عبور می‌کند و پاک کردن آب دهن و بینی با جامه و امثال آن، ممانعتی ندارد.

و اما آنچه که مردم آن را کثیر و فراوان بحساب می‌آورند، مانند گامهای پشت سر هم و کارهای پی در پی، نماز را باطل می‌کند.

سپس امام نووی ادامه داده و گفته است: اصحاب اتفاق نظر دارند، بر اینکه اعمال کثیر هم وقتی موجب ابطال نماز است که متوالی و پشت سر هم باشند. ولی اگر متوالی نباشد بدون خلاف برای نماز زیانی ندارند.

مانند کسی که ابتدا یک گام برمی‌دارد، سپس مدتی سکوت می‌کند، سپس گام دیگر برمی‌دارد، یا اول دو گام برمی‌دارد، سپس مدتی توقف می‌کند آنگاه دو گام دیگر برمی‌دارد، چون گفتیم که دو گام زیان ندارد، اگر این عمل چند بار پیش آید، زیان ندارد، حتی اگر به یکصد بار یا بیشتر هم برسد، بدون خلاف زیان ندارد و گفته است: حرکات خفیف مانند حرکت انگشتان در تسبیح یا خاراندن اندام یا بستن گرهی، یا باز کردن آن، بنا بقول صحیح مشهور موجب بطلان نماز نمی‌گردند، حتی اگر هم متوالی باشند، ولی این عمل مکروه است.

امام شافعی فرموده است « اگر نمازگزار آیات را با بند انگشتانش بشمارد نمازش باطل نمی‌شود ولی ترک آن بهتر است. «همانگونه که در این متن به نقل از امام نووی رحمه الله ذکر شد، نمی‌توان عدد مشخصی را برای حرکات زیاد مشخص نمود، زیرا در این باره چیزی در سنت نبوی وارد نشده است، بلکه می‌توان چنین گفت: ضابطه عرف و عادت مردم است؛ یعنی اگر مثلاً کسی نمازگزاری را در حال نماز ببیند که از نظروی که گویا در نماز نیست، آنگاه میتواند گفت که حرکات وی موجب باطل شدن نمازش شده است شیخ ابن عثیمین رحمه الله مطلب مفیدی درباره انواع حرکات در نماز نگاشته است: که بطور اختصار و بعنوان رای راجح، خدمت خوانندگان محترم بشرح ذیل بیان میدارم :

ایشان می‌گویند: «اصل آنست که هر نوع حرکتی (اضافه بر اعمال نماز) مکروه است مگر آنکه نیازی و ضرورتی برای آن باشد، با

این وجود حرکت در نماز به پنج قسم تقسیم می شود:

قسم اول: حرکتی که واجب است.

قسم دوم: حرکتی که حرام است.

قسم سوم: حرکتی که مکروه است.

قسم چهارم: حرکتی که مستحب است.

قسم پنجم: حرکتی که مباح و جایز است (یعنی حرمت و کراهت ندارد).

و اما حرکت واجب عبارتست از:

حرکاتی که صحت نماز به انجام آن موقوف است، مثل کسی که در اثنای نمازش نجاستی بر عمامه اش می بیند و سپس آنرا می زداید، که بر وی واجب است حرکت کند تا آن نجاست را بزدايد و عمامه اش را از سر بیرون آورد. زیرا در حدیث آمده که پیامبر صلی الله علیه وسلم با مردم نماز می خواند که جبرئیل علیه السلام به او خبر می دهد نجاستی زیر کفشش است و ایشان کفش خود را در هنگام نماز درآوردند و نمازشان را ادامه دادند. (أبو داود 650).

و یا مثلاً (در مکانی غریب نماز بخواند) و شخصی در اثنای نمازش به او خبر دهد که برخلاف سمت قبله ایستاده، در اینحالت بر او واجب است به سمت قبله تغیر جهت دهد.

و اما حرکت حرام عبارتست از:

حرکت زیاد پی در پی و متوالی بدون آنکه ضرورتی باشد، زیرا این نوع حرکات نماز را باطل می کند، و هرآنچه موجب باطل شدن نماز باشد انجامش حرام است.

و اما حرکت مستحب عبارتست از:

حرکت برای انجام فعلی مستحب در نماز، مثلاً اگر (در حین نماز) حرکت کنی تا صف نماز راست شود، و یا به صف جلویی قدم بگذاری تا فاصله ای که در صف هست، آنرا پر کنی. و یا مشابه این حرکات که توسط آن فعل مستحبی در نماز حاصل می شود، زیرا این کار باعث اکمال نماز است، برای همین هنگامی که ابن عباس رضی الله عنهما همراه پیامبر صلی الله علیه وسلم نماز می خواند که او در سمت چپ ایشان ایستاده بود، رسول الله صلی الله علیه وسلم با دست اش را گرفت و وی را به سمت راست خود هدایت نمود. (متفق علیه).

و اما حرکت مباح و جایز عبارتست از:

حرکت اندکی بخاطر نیاز، و یا حرکت زیاد بخاطر ضرورتی که هست.

حرکت اندک بخاطر نیاز، مثلاً زمانی پیامبر صلی الله علیه وسلم در نماز بود و امامة دختر زینب دختر رسول خدا صلی الله علیه وسلم را با خود حمل کرده بود که هرگاه بلند می شد وی را بر دوش

می گرفت و هنگامیکه به سجده میرفت، او را بر زمین گذاشت. (حدیث شماره : 516 بخاری)

وحرکت زیاد به دلیل ضرورت:

در این مورد نماز در هنگام جنگ، را میتوان بطور مثال ذکر کرد :

پروردگار با عظمت ما میفرماید: «خَافِظُوا عَلَي الصَّلَوَاتِ وَالصَّلَاةِ الْوُسْطَى وَقُومُوا لِلَّهِ قَانِتِينَ* فَإِنْ خِفْتُمْ فَرَجَالًا أَوْ رُكْبَانًا فَإِذَا أَمِنْتُمْ فَأَذْكُرُوا اللَّهَ كَمَا عَلَّمَكُمْ مَا لَمْ تَكُونُوا تَعْلَمُونَ» (سوره بقره 238-239). یعنی: در انجام همه نمازها، (به خصوص) نماز وسطی (نماز عصر) کوشا باشید! و از روی خضوع و اطاعت، برای خدا بپاخیزید! و اگر (به خاطر جنگ، یا خطر دیگری) بترسید، (نماز را) در حال پیاده یا سواره انجام دهید! اما هنگامی که امنیت خود را بازیافتید، الله را یاد کنید! (نماز را به صورت معمولی بخوانید!) همانگونه که خداوند، چیزهایی را که نمی دانستید، به شما تعلیم داد.

پس کسی که در حال پیاده رفتن نماز بخواند قطعاً حرکاتش زیاد است، اما چون بخاطر ضرورت است آن حرکات برایش مباح است و نماز باطل نمی شود.

وحرکت مکروه عبارتست از:

هرآنچه که غیر از این حرکات باشد که مکروه است و این اصل در حرکت در نماز است، و بر این اساس به کسی که در نماز حرکت می کند می گوئیم: عمل شما مکروه است، و اجر نمازتان را می کاهد، و این مسئله مشمول تمامی اشخاصی میگردد که با ساعت خود نگاه میکند، و یا به بینش و یا ریشش و یا هم بالباس خویش بازی می کند، و تمام این موارد جزو حرکات مکروه بحساب می آیند مگر آنکه زیاد و متوالی گردند که در آنصورت حرام و باطل کننده نماز خواهند بود.

ابن عثیمین در توضیح این مساله می افزایند: حرکتی که موجب باطل شدن نماز می شود عدد معینی ندارد، بلکه حرکتی است که با نماز منافات داشته باشد، بگونه ای که اگر شخص نمازگزار دیده شود که (بخاطر حرکات زیادش) گویا در نماز نایستاده، اینجاست که نمازش باطل است، و لذا علماء تعداد آنرا با عرف (منطقه) مشخص کرده اند، و گفته اند: «هرگاه حرکات زیاد و متوالی باشند، نماز باطل است» بدون آنکه عدد مشخصی را ذکر کرده باشند، بادر نظر داشت اینکه برخی از علماء آنرا با سه حرکت بیان کرده اند، ولی (سخن آنها) نیاز به دلیل دارد (که ندارند)، زیرا هرکس چیزی را با عدد یا کیفیت مشخصی معین کند بر او دلیل لازم است، وگرنه بعنوان شریعت گذار در شریعت الهی تبدیل می شود». (برکسب معلومات بیشتر مراجعه شود: به مجموع فتاوی الشیخ 309/13-311).

همچنین شیخ ابن باز رحمه الله می گویند: «خشوع اصل نماز و روح آن است، بنابراین مؤمن باید به آن اهتمام بورزد و بر رعایت

آن حریص باشد. اما محدود کردن حرکات منافی با خشوع و آرامش به عدد سه با حدیث پیامبر صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ ثابت نشده ، بلکه از استدلال برخی از علماء این عدد بدست آمده که به هیچ دلیل قابل اعتمادی نمی باشد . (مراجعه شود کتاب الدعوة جلد اول صفحه (86-87) شیخ ابن باز.)

موضوع باز کردن دروازه در وقت نماز:

طوری که در فوق تذکر یافت : آن‌عه از علمای که بر عدم بطلان نماز در اثر حرکات کم و حرکات زیاد و غیر متوالی استدلال مینمایند ، حدیثی است که : در یکی از روز های که پیامبر صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ مصروف نماز خواندن بود ، و دروازه ای را برای حضرت بی بی عائشه رَضِيَ اللهُ عَنْهَا باز کرد. در این مورد علماء میگویند که : اگر نماز گزار در نماز باشد و دروازه خانه زنگ زده شود و در خانه کسی نباشد ، در صورتیکه اگر نماز گزار در ادای ، نماز نفل باشد ، گنجایش آن وجود دارد ، که در خانه را باز کند و نماز نفل خویش را قطع نماید . ولی اگر نماز گزار در حالی ادای نماز فرض باشد ، نباید عجله کند ، بهتر است نماز خویش را تمام نموده و بعد از آن به باز کردن دروازه اقدام نماید .

ولی اگر باز هم احساس کند که حادثه ای مهمی به وقوع پیوسته نماز گزار (مرد) میتواند شخص متذکره را با گفتن « سبحان الله » و یا (زن) « یا کف زدن » شخص را متوجه و یا با خبر سازد که مصروف نماز خواندن است ، و نمیتواند به باز کردن دروازه اقدام کند .

طوری که : « رسول الله صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فرمودند : «أَنْمَا التَّصْفِيقُ لِلنِّسَاءِ؛ مَنْ نَابَهُ شَيْءٌ فِي صَلَاتِهِ فَلْيَقُلْ: سُبْحَانَ اللَّهِ» (دست زدن) در نماز (مخصوص زنان است؛ و اگر کسی از مردان در نماز چیزی برایش پیش بیاید، باید « سبحان الله » بگوید . (بخاری (1218) و مسلم (421))

ولی با آنهم اگر مساله با تسبیح یا دست زدن بعلت دوری و عدم شنیدن کارساز گار و موثر واقع نگردد ، و ضرورت به جواب دادن و یا عمل باشد ، شرع در این مورد طوری که قبلاً به عمل پیامبر صلی الله علیه وسلم اشاره نمودیم کدام ممانعت نمی بیند . نماز گزار میتواند نماز خویش را قطع بخصوص اگر نماز گزار در حال نماز نفل باشد ، و اگر در حال خواندن نماز فرضی است و ملاحظه فرمود که به سبحان الله و دست زدن فایده ای بدست نیاید ، نماز فرض را خویش هم میتواند قطع نماید . و باز نماز فرض خویش را از سر بخواند . (کتاب فتاوی شیخ ابن باز، فتاوی المرأة . صفحه (59-60)

حکم عبور کردن از جلو نماز گزار:

در بسیاری از اوقات دیده شده است که شخصی مصروف نماز است ، و اشخاص دیگری از بیشروی آن بدون اینکه رعایت احترام نماز گزار را بنمایند ، از بیشروی نماز گزار میگذرد ، قبل از همه

باید گفت که برای یک مسلمان جایز نیست که از جلوی او (تا نزدیکتر از سه ذراع) عبور کند و البته اگر شخص نمازگزار برای خود ستره ای قرار داده بود در اینصورت عبور از جلوی ستره او جایز است اما اگر شخص نمازگزار جلوی خود ستره ای نگذاشته بود در اینصورت تا سه ذراع جلوی نمازگزار جایز نیست که عبور و مرور کرد ولی بعد از آن جایز است.

به تاسف باید گفت که زیاتر وقت دیده شده است که برخی از نمازگزاران بعد از سلام گشتانیدن از جلو نماز گذاران دیگر عبور میکنند و حتی با شانه های نماز گذاران پاهایشان تماس میکنند. طوری که گفته شد این عمل در شرع اسلام جایز نمی باشد.

همچنان در روز های جمعه بخصوص هنگام خطبه جمعه زیاتر او قات نماز گزاران از میان صفوف عبور میکنند طوری که از سر شانه های مصلین عبور میکنند ، که این عمل شان جایز نمی باشد .

امام ترمذی از اهل علم حکایت کرده است که شکافتن صفوف و گردن مردم را پس زدن، در روز جمعه مکروه است. و در این باره بسیار سخت گرفته اند. از عبدالله بن بسر روایت است که: یک بار در هنگامی که پیامبر صلی الله علیه و سلم مشغول ایراد خطبه نماز جمعه بود؛ مردی آمد و صفوف را بهم میزد و با دست گردن مردم را کنار میزد، پیامبر صلی الله علیه و سلم فرمود: « اجلس فقد آذیت و آذیت» (بنشین بیگمان مردم را آزردی و تاخیر نمودی و سستی کردی). (ابوداود و نسائی).

برای امام و کسی که جای خالی سراغ دارد و بدون پس زدن گردن مردم، بدانجا نمی رسد، یا برای کسی که می خواهد بجای خود برگردد و بدون این عمل برایش مقدور نیست، پس زدن گردن مردم و شکافتن صفوف آنان مکروه نیست، مشروط بر آنکه از مزاحمت مردم پرهیز کند.

از عقبه ابن حارث روایت است که: من پشت سر رسول الله صلی الله علیه و سلم در مدینه نماز عصر می خواندم، سپس پیامبر صلی الله علیه و سلم بسرعت از جایش برخاست و گردنهای مردم را پس زد و از میان صفوف گذشت و به حجره یکی از زنانش رفت. مردم از سرعت رفتن او احساس نگرانی کردند، پیامبر صلی الله علیه و سلم که متوجه تعجب مردم شد، فرمود: « ذکر ت شینا من تبر کان عندنا فکرهت أن یحبسنی فأمرت بقسمته» (بیادم آمد که مقدار طلای شمش پیش من می باشد، دوست نداشتم که مرا بخود مشغول دارد لذا دستور دادم آن را تقسیم کنند) بخاری و نسائی آن را روایت کرده اند. (

مسئولیت نماز گزار در برابر اطفال:

قبل از همه باید گفت که واجب شرعی است که نماز گزار در وقت ادای نماز در پیشروی سجدگاه خویش ستره را قرار دهد ، تا مانع عبور و مرور دیگران در پیشروی نماز گزار گردد . با آنهم اگر احیانا برای نماز گزار حالتی پیش آید که طفلی از پیشروی نماز گزار بگذارد ، باید از آن ممانعت و جلوگیری کند .

در حدیثی از سهل بن ابی حثمه روایت گردیده است: «إِذَا صَلَّى أَحَدُكُمْ فَلْيَصِلْ إِلَى سِتْرَةٍ، وَلْيَدْنِ مِنْهَا، لَا يَقْطَعِ الشَّيْطَانُ عَلَيْهِ صَلَاتَهُ» (هرگاه یکی از شما خواست نماز بخواند، رو به ستره نماز بخواند و به آن نزدیک شود تا شیطان نمازش را قطع نکند). بناً با موجودیت ستره برای مسلمانان جایز نیست، که در فاصله ای که درمابین پاه و ستره نمازگزار وجود دارد، رفت و آمد میگردند. ولو که اولاد کوچک هم باشند. در شرع اسلامی برای نماز گزار اجازه است، با دست خویش مانع رفت و آمد افرادی گردد که در مابین فاصله پای ها نمازگزار و ستره، در حال رفت و آمد باشند.

پیامبر اسلام به هیچ وجه اجازه نمیداد (کسی یا) چیزی از میان او و سترهاش عبور کند.

محدثین مینویسند: در یکی از روز ها، که پیامبر صلی الله علیه وسلم مصروف خواندن نماز بود، گوسفندی خواست از مقابل ایشان عبور کند، رسول الله صلی الله علیه وسلم (در حال نماز) خودش را آنقدر به دیوار نزدیک کرد که شکم مبارکش به دیوار چسبید و گوسفند از پشت سر ایشان عبور کرد (روایت ابن خزیمه و طبرانی و حاکم).

همچنین رسول الله صلی الله علیه وسلم در این مورد فرموده است: هر گاه یکی از شما برای ادای نماز، ستره ای بگذارد تا مردم نتوانند از مقابل او عبور کنند، با وجود این اگر کسی خواست از میان او و ستره اش عبور کند، با زدن دست بر سینه اش، او را باز دارد. (و در روایتی چنین آمده است: که تا دو بار او را از این کار منع کند) اگر باز نایستاد، این بار به شدت او را از مقابل خود دور کند زیرا او شیطانی بیش نیست. (بخاری و مسلم) اما اگر نمازگزار برای خود ستره قرار نداده بود، در آنصورت تا فاصله سه ذراع بین پاهای او و محل سجده رفت و آمد از جلوی او جایز نیست و نمازگزار میتواند مانع رفت و آمد افراد از جلوی خویش شود، ولی بیشتر از سه ذراع (یک و نیم متر) اگر کسی از جلوی نمازگزار رد شد مانعی ندارد.

شیخ ابن باز رحمه الله در (مجموع فتاوی 327/29) می فرماید که جلوگیری از رد شدن افراد جلوی نماز گزار واجب است. و نصوص وارده در ممناعت از عبور افراد از جلوی نماز گزار عام بوده و مخصوص بزرگسالان نیست بلکه کودکان را نیز شامل می شود. اما اگر شخص نمازگزار ماموم بود، یعنی در نماز جماعت پشت سر امام نماز می خواند، در آنصورت عبور از جلوی نماز گزاران (مامومین) جایز است، زیرا ستره ی امام حکم ستره ی ماموم را نیز دارد.

از ابن عباس رضی الله عنه روایت شده است که: «أَقْبَلْتُ رَاكِبًا عَلَى حِمَارٍ أَتَانِ، وَأَنَا يَوْمَئِذٍ قَدْ نَاهَزْتُ الْإِحْتِلَامَ، وَرَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَصِلُ بِيَمِينِي إِلَى غَيْرِ جِدَارٍ، فَمَرَرْتُ بَيْنَ يَدَيْ بَعْضِ الصَّفِّ، وَأَرْسَلْتُ الْأَتَانَ تَرْتَعُ، فَدَخَلْتُ فِي الصَّفِّ، فَلَمْ يَنْكُرْ ذَلِكَ عَلَيَّ.»

(بخاری 76). (روزی، در دوران نوجوانی، سوار بر ماده الاغی بودم و بسوی سرزمین «منا» می رفتم. رسول الله صلی الله علیه وسلم

در «منا» بدون اینکه ستره‌ای گذاشته باشد، مشغول نماز بود. الاغم را برای چرا رها کرده، از جلوی بعضی از نماز گزاران عبور کردم و خود را به صف نمازسازانم. کسی مرا بر این کار، سرزنش نکرد.

باب سی و دوم سجده سهو و حکم آن

مقدمه :

سجده سهو یکی از موضوعات عمده، مهم و اساسی در بخش نماز بحساب می‌آید که به تأسف باید گفت که تعداد زیادی از مسلمانان و مصلیان در مورد وقت بجا آوردن سجده سهو، دچار اشتباه میشوند، اول اینکه سجده سهو در کدام حالت صورت گیرد، سجده سهو قبل از سلام در کدام وقت بعمل می‌آید و سجده سهو بعد از سلام در کدام وقت باید صورت گیرد. سجده سهو باعث خواری و خشم شیطان و نوعی از مخالفت و دشمنی با شیطان است. طوریکه سجده در نماز از جمله نزدیک‌ترین و بهترین حالت تواضع بنده به ذات پروردگار بوده، و زمانی که بنده بسوی خالق خویش به سجده می‌رود این حالت را شیطان تحمل کرده نمیتواند، و حالت بی‌نهایت سخت و دشوار برای شیطان تمام میشود، و شیطان خوش ندارد که انسان را در حال سجده برای پروردگار خویش در یابد.

تعریف سجده سهو :

سجده ای سهو عبارتست از دو سجده است که نماز گزار جهت جبران خلی که در نمازش وارد شده و بدلیل سهو رخ داده شده در نماز، آنرا بجای می‌آورد.

اسباب سجده سهو :

علماء کرام اسباب سجده ای سهو را در سه مورد خلاصه نموده اند (زیادت، نقصان، و شک).

پیامبر اسلام و سجده سهو:

قبل از همه باید گفت که مطابق روایت محدثین برای پیامبر اسلام محمد صلی الله علیه و سلم نیز در نماز سهو و اشتباه رخ داده، طوریکه شخص پیامبر صلی الله علیه و سلم در مورد میفرماید:

«إنما أنا بشر أنسى كما تنسون، فإذا نسيت فذكروني» (بی‌گمان منم چون شما بشر هستم، همانگونه که شما چیزی را فراموش

میکنید، من نیز فراموش می‌کنم، پس هرگاه چیزی را فراموش کردم، بیادم بیاورید) .

بدینوسیله پیامبر صلی الله علیه و سلم احکام سجده سهوه را برای امتش بیان فرموده است که در این نوشته کوشش بعمل آمده تا در مورد سجده معلوماتی لازم و ضروری خدمت خوانندگان محترم تقدیم گردد .

کیفیت و چگونگی سجده سهو :

طوریکه یادآور شدیم ، سجده سهو دو تا است که نمازگزار، پیش از سلام دادن، یا بعد از سلام ، آنها را انجام میدهد. هر دو صورت سجده سهوه از طریق روایات صحیح از پیامبر صلی الله علیه و سلم روایت گردیده است. در حدیث صحیح از ابوسعید خدری آمده است که پیامبر صلی الله علیه و سلم فرمود:

« إذا شك أحدكم في صلاته فلم يدر كم صلى، ثلاثا أم أربعاً، فليطرح الشك وليبن على ما استيقن ثم يسجد سجدتين قبل أن يسلم » (هرگاه یکی از شما در نمازش به شك افتاد و ندانست چند رکعت خوانده است، آیا سه رکعت یا چهار رکعت خوانده است؟ او باید مورد شك را دور اندازد و بنای کار را بر یقین بگذارد (در رکعت سوم یقین دارد و در رکعت چهارم مورد شك است بنابر این فرض می‌کند که سه رکعت خوانده است) سپس پیش از اینکه سلام بدهد، به نیت سجده سهو دو سجده را ادا مینماید). در صحیحین آنجا که از داستان « ذوالیدین » سخن می‌گویند، آمده است که: پیامبر صلی الله علیه و سلم بعد از سلام سجده سهو را انجام داده است.

حکم سجده سهو :

در مورد حکم سجده سهو در نماز دو نظریه بین علماء وجود دارد ، یک تعداد از علماء بر واجب بودن سجده سهوه حکم میکنند و برخی دیگری از علماء بر سنت بودن سجده سهوه حکم نموده اند که در ذیل غرض روشن شدن موضوع دلایل هر دو دسته از علماء را بیان خواهیم داشت :

اول: سجده ی سهو واجب است:

امام صاحب ابو حنیفه (رح) بر واجب بودن سجده سهوه حکم مینمایند ، و در این حکم تعدادی از علماء مالکیه و حنابله و ظاهریه نیز مؤید حکم امام صاحب ابو حنیفه میباشند . این تعداد علماء حکم خویش را با دلایل ذیل مستند می سازند .

- 1- از احادیثی متعددی معلوم میشود که : پیامبر صلی الله علیه وسلم به ادای سجده سهوه حکم نموده است .
- 2- مداومت پیامبر صلی الله علیه وسلم بر سجده ی سهو و عدم ترک.

دوم: سجده ی سهو مستحب است:

علمای که به مستحب بودن سجده ی سهو حکم میکنند، علمای مذهب مالیکه، علمای شافعی و روایتی از علمای حنابلہ میباشند. این تعداد علماء حکم خویش را با دلایل ذیل مستند می سازند از جمله:

حدیث ابوسعید خدری رضی الله عنه که از پیامبر صلی الله علیه وسلم روایت فرموده: «اذا شك احدکم فی صلاته فلیلق الشک و لیبن علی الیقین، فاذا استیقن التمام سجد سجدتین، فان کانت صلاته تامة کانت الركعة نافلة والسجدتان، و ان کانت ناقصة کانت الركعة تماما لصلاته، و کانت السجدتان مرغمتی الشیطان» (ابوداود

(1024) (هرگاه یکی از شما در نمازش دچار شک شد، شک را از خود دور کند و بر یقین بنا کند، و از آنجا بقیه نمازش را بخواند سپس دو سجده ببرد، اگر نمازش را کامل خوانده باشد آن رکعت و دو سجده برایش نافله خواهد بود، و اگر نمازش ناقص بوده آن رکعت نمازش را کامل می کند و آن دو سجده باعث خواری شیطان می شود.)

ناگفته نباید گذاشت که: این تعداد از علماء بر سنت بودن سجده سهو حکم نمودند نه بر واجب بودن آن.

استنباط ونظریه استدلال شیخ الاسلام از حدیث:

« (اولا) لفظ (کانت الركعة والسجدتان نافلة) در حدیث مذکور در صحیح وارد نشده است بلکه لفظ صحیح اینگونه است: «فلیطرح الشک و لیبن علی ما استیقن ثم یسجد سجدتین قبل أن یسلم. فإن کان صلی خمسا شفعن له صلاته، و إن کان صلی إتماما لأربع کانتا ترغیما للشیطان». (مسلم (571) یعنی: (هرگاه یکی از شما در نمازش دچار شک شد و ندانست چند رکعت - سه یا چهار رکعت خوانده است) باید شک را از خود دور کند و بر یقین بنا کند، و از آنجا بقیه نمازش را بخواند سپس قبل از آنکه سلام بدهد دو سجده ببرد، پس اگر پنج رکعت خوانده باشد با انجام این دو سجده نمازش زوج می شود و اگر نمازش را چهار رکعت تمام خوانده باشد این دو سجده سبب خواری و زبونی شیطان است.

و در ادامه می افزاید: به فرض محال که پیامبر صلی الله علیه وسلم چنین فرموده باشد، معنی آن این است که نمازگزار در هنگام شک مأمور به انجام سجده ی سهو است، و اگر فرض کنیم نمازش کامل بوده باشد چیزی را از دست نداده و اگر زیادتى انجام داده باشد آن عمل اضافی مانند نماز نافله برای او اجر و صواب دارد.» (صحیح فقه السنة ابو مالک انس بن السید سالم) بر این اساس می توان گفت که سجده ی سهو واجب است.

اما اگر سهو رخ داده شده در نماز مربوط به یکی از اقوال یا افعال مستحب و سنت باشد، در آن صورت سجده ی سهو نیز مستحب خواهد بود.

شیخ ابن عثیمین رحمه الله می گوید: «اگر نمازگزار در رکعت اول فاتحه را قرائت نمود ولی فراموش کرد که بعد از فاتحه سوره ای دیگر بخواند و به رکوع رفت، لازم نیست بازگردد و

سوره را بخواند و سجده ی سهوه نیز بر او واجب نیست، ولی در این حالت سجده ی سهوه بر او مستحب خواهد بود، زیرا سجده ی سهو برای واجبات نماز واجب است و برای سنت های آن مستحب است. (هم در نماز فرض هم در نماز سنت) . «فقه السنة للنساء : صفحه 201).

کیفیت و چگونگی سجده سهو :

در مورد کیفیت و چگونگی سجده سهوه علماء اسلام نظریات مختلفی را ارائه داشته اند ، ولی در میان این نظریات فتوای دانشمند شهیر جهان اسلام شیخ عثمین را در مورد سجده سهوه نسبتاً مشرحتر و مفصلتر یافتیم که در ذیل مطالعه آنرا با شما شریک می سازم .

شیخ عثمین در بدو در تعریف سجده سهوه مینویسد : « سجده سهوه عبارتست از دو سجده که نماز گزار جهت جبران خلی که در نمازش وارد شده و بدلیل سهو رخ داده شده در نماز، آنرا بجای می آورد. و اسباب آن سه مورد هستند:»

- زیادت

- نقصان

- وشک.

اول : زیادت:

زیادت (زیاده) بدین معنی است که : هرگاه نمازگزار در نماز خویش رکعت یا رکوع یا سجده ای را عمداً اضافه کند، نمازش باطل است.

اما اگر این زیادت از روی عمدی و قصدی نباشد ، بلکه از روی فراموشی بود و تا پس از فارغ شدن از آن به انجام عمل اضافی آگاه نشد، در آنصورت کافیتست تا دو سجده ی سهو بجای آورده و نمازش صحیح خواهد بود، اما اگر در اثناء انجام عمل متوجه شد که آنرا اضافی انجام می دهد ، بر وی لازم است تا از انجام آن عمل منصرف و بدان ادامه ندهد و در پایان نماز (بعد از سلام) دو سجده ی سهو بعمل آرد و نمازش صحیح است.

مثلاً شخصی را در نظر بگیرید که نماز ظهر را پنج رکعت میخواند و او به این رکعت اضافی آگاه نیست تا اینکه در تشهد میرسد و میفهمد که یک رکعت را اضافه خوانده است ، در اینصورت نمازگزار باید تشهد خود را بطورکامل بخواند و بعد از کامل خواندن تشهد سلام دهد و سپس دو سجده ی سهو بجای آورد و باز سلام دهد، اما اگر تا بعد از سلام دادن و خارج شدن از نماز متوجه رکعت اضافی نشد، باز هم کافیتست تا دو سجده سهو برده و بعد سلام دهد.

ولی چنانچه در حین انجام رکعت پنجم متوجه این رکعت اضافی شد، باید همان لحظه که بیادش آمد بنشیند و تشهد خویش تکمیل نموده و سلام دهد و سپس به دلیل این سهوی که انجام داده دو سجده انجام داده و باز سلام دهد.

دلیل آن حدیث عبدالله بن مسعود رضی الله عنه است که: «أن رسول الله صلى الله عليه وسلم صلى الظهر خمساً، فقليل له: أزيد في الصلاة؟ فقال: وما ذاك؟ قال: صليت خمساً، فسجد سجدتين بعد ما سلم». پیامبر صلی الله علیه وسلم نماز ظهر را پنج رکعت خواند سپس به ایشان گفتند:

آیا به نماز اضافه شده؟ پیامبر صلی الله علیه وسلم فرمود: مگر چه اتفاقی روی داد؟ گفتند: شما پنج رکعت نماز خواندید، پیامبر صلی الله علیه وسلم نیز (هنگامی متوجه سهو در نماز خود گشت با وجود اینکه قبلاً سلام داده بودند) دو سجده بجای آوردند و باز سلام دادند.

و در روایتی دیگر آمده که ایشان رو به قبله کردند بعد دو سجده بردند بعد سلام دادند. (جماعت محدثین حدیث را روایت کرده اند) (متفق علیه: بخاری (1226)، مسلم (572)، ابوداود (1006)، ترمذی (390)، ابن ماجه (1205)، نسائی (1/31)).

سلام دادن قبل از اتمام نماز:

سلام دادن قبل از پایان نماز جزو زیاده در نماز می باشد، هرگاه نمازگزار قبل از اینکه نمازش پایان برسد عمداً سلام داد نماز او باطل می شود. و اگر از روی فراموشی بود؛ چنانچه تا بعد از مدت طولانی بدان آگاه نگشت، باید از نو نمازش را تکرار کند، اما اگر بعد از مدت زمان کمی متوجه اشتباه خویش شد مثلاً دو یا سه دقیقه بعد، باید بازگردد و نمازش را کامل نماید (بقیه نماز خود را بخواند) و سلام دهد بعد دو سجده ی سهو ببرد و سلام دهد.

دلیل آن حدیث ابوهریره رضی الله عنه است که گفت: «أن النبي صلى الله عليه وسلم صلى بهم الظهر أو العصر فسلم من ركعتين فخرج السرعان من أبواب المسجد يقولون: قصرت الصلاة، وقام النبي صلى الله عليه وسلم إلى خشبة المسجد فاتكأ عليها كأنه غضبان، فقام رجل فقال: يا رسول الله! أنسيت أم قصرت الصلاة؟ فقال النبي صلى الله عليه وسلم: «لم أنس ولم تقصر»، فقال رجل: بلى، قد نسيت. فقال النبي صلى الله عليه وسلم للصحابة: «أحق ما يقول؟» قالوا: نعم، فتقدم النبي صلى الله عليه وسلم فصلى ما بقى من صلاته ثم سلم ثم سجد سجدتين ثم سلم». متفق علیه.

محدثین مینویسند در یکی از روزها: پیامبر صلی الله علیه وسلم نماز ظهر یا عصر را با ما خواند سپس بعد از دو رکعت سلام دادند، بعد با سرعت از در مسجد خارج شد، صحابه رضی الله عنهم گفتند: نماز کوتاه شد، پیامبر صلی الله علیه وسلم (بیرون از مسجد) به کنده ی مسجد تکیه زد گویی که خشمگین است، مردی برخواست و گفت ای رسول الله! آیا فراموش کردی یا نماز کوتاه شده؟ پیامبر صلی الله علیه وسلم فرمودند: نه فراموش کردم و نه نماز کوتاه شده، آن مرد گفت: بلی پس فراموش کرده ای، پیامبر صلی الله علیه وسلم به اصحابش فرمود: آیا آنچه که می گوید درست است؟ جواب دادند: بلی یا رسول الله، پس مامومین که دیر به جماعت رسیده بودند و جهت ادامه نماز خود بلند شده بودند، مختار هستند یا تنهایی نماز باقی مانده ی خود را ادامه دهند که البته بایستی بعد از سلام سجده ی سهو ببرند، یا آنکه

دوباره به امام اقتدا کنند و با او بقیه نماز خود را ادامه دهند و هرگاه امام سلام داد بلند شوند و مابقی نماز خود را بخوانند و بعد از سلام دادن دو سجده ببرند و سلام دهند که این حالت برای آنها بهتر است.

دوم : نقصان :

خواننده محترم در حدیثی که از ابوهریره رضی الله عنه روایت گردیده در یافتیم که : پیامبر صلی الله علیه وسلم بازگشتند و مابقی نمازش را خواند بعد سلام داد سپس دو سجده بردند و بعد سلام دادند . «أن النبی صلی الله علیه وسلم صلی بهم الظهر أو العصر فسلم من رکعتین فخرج السرعان من أبواب المسجد یقولون: قصرت الصلاة، وقام النبی صلی الله علیه وسلم إلى خشبة المسجد فاتکأ علیها كأنه غضبان، فقام رجل فقال: یا رسول الله! أنسیت أم قصرت الصلاة؟ فقال النبی صلی الله علیه وسلم: «لم أنس ولم تقصر»، فقال رجل: بلی، قد نسیت. فقال النبی صلی الله علیه وسلم للصحابة: «أحق ما یقول؟» قالوا: نعم ، فتقدم النبی صلی الله علیه وسلم فصلی ما بقی من صلاته ثم سلم ثم سجد سجدتین ثم سلم». متفق علیه .

در فقه السنة سید سابق در باره حکم این حدیث مینویسد که : از این حدیث معلوم میشود که باید بقیه نماز را از همانجا که ترک شده است از سر گرفت، خواه از دو رکعت سلام داده باشد یا از بیشتر یا کمتر. (فقه السنة سید سابق). ولی هرگاه امام قبل از پایان نمازش سلام داد، و در همان حال برخی از مامومین که دیر به جماعت رسیده بودند و قسمتی از نمازشان باقی مانده، (با سلام امام) بلند می شوند تا بقیه نماز خود را بخوانند، بعد امام متوجه می شود که مرتکب سهوی در نمازش شده لذا بلند می شود تا نماز خود را کامل کند . (البته دیگر مامومین نیز که در ابتدای نماز با امام بودند نیز باید با امام برخیزند و نماز خود را کامل نمایند.) .

نقص در ارکان نماز :

هرگاه نمازگزار رکنی از نمازش را ترک کرد، اگر آن رکن ترک شده تکبیره الاحرام (نگفتن الله اکبر آغازین نماز.) باشد، طوری که در فوق متذکر شدیم ، نمازش باطل است حال چه از روی عمد باشد یا سهوا روی داده باشد، زیرا نماز وی با ترک تکبیره الاحرام منعقد نمی شود. اما اگر رکن ترک شده غیر از تکبیره الاحرام بود؛ حال چنانکه ترک آن عمدی بوده باشد نمازش باطل است. اما اگر ترک آن سهوی باشد در اینصورت؛ اگر این نقص را بیاد نیاورد تا به مکان همان رکن ترک شده در رکعت بعدی رسید، باید آن رکعتی را که رکن در آن ترک شده بود حساب نکند بلکه رکعت اخیر را بعنوان جایگزین رکعت ناقص محسوب نماید. ولی اگر هنوز به مکان رکن ترک شده در رکعت بعدی نرسیده بود و بیاد آورد که رکنی را ترک کرده، در اینصورت بر او واجب

است که (بلافاصله) به مکان رکن ترک شده بازگردد و آن رکن را بجای آورد و بعد (از همانجا) به نماز خود ادامه دهد. و در هر دو حالت فوق باید (واجب است) به سبب سهوی که در نمازش مرتکب شده بعد از سلام سجده‌ی سهو ببرد.

مثلا فرض کنید شخصی در رکعت اول است و سجده‌ی دوم را فراموش می‌کند بعد در رکعت دوم هنگامی که بین دو سجده نشسته بیاد می‌آورد که در رکعت اول یک سجده برده است، حال او باید رکعت اول خود را حساب نکند بلکه رکعت دوم را بجای آن محسوب نماید، بعبارتی رکعت دوم را بعنوان رکعت اول نمازش حساب کند (زیرا رکعت اول به سبب ترک سجده‌ی دوم باطل است) بعد به نماز خود ادامه می‌دهد و سپس سلام داده بعد دو سجده می‌برد و باز سلام می‌دهد.

مثالی دیگر:

فرض کنید شخصی در رکعت اول، جلوس بین دو سجده و نیز سجده‌ی دوم را فراموش می‌کند، بعد در رکعت دوم در هنگام رکوع آنرا بیاد می‌آورد، در این حالت بایستی به مکان رکن ترک شده بازگردد یعنی بنشینند و سجده ای ببرد بعد از همانجا به نماز خود ادامه دهد تا اینکه به انتها رسیده و سلام می‌دهد بعد به سبب سهوی که مرتکب شده دو سجده می‌برد و باز سلام می‌دهد. (برای این باید بنشینند چون در رکعت قبلی جلوس بین دو سجده را ترک گفته بود، و یک سجده هم برای ترک سجده‌ی دوم رکعت اول است، در ضمن آن مقدار اضافی که در رکعت دوم انجام)

نقص در واجبات نماز:

هرگاه نمازگزار یکی از واجبات نماز را عمدا انجام نداد نمازش باطل می‌شود.

اما اگر عمدی نبوده بلکه از روی فراموشی بود، و قبل از اینکه محل آن واجب را در نمازش ترک کند بیاد آورد، باید بلافاصله آن عمل واجب را انجام دهد و در این حالت دیگر چیزی بر وی نیست و نیازی به سجده‌ی سهو در پایان نمازش ندارد، ولی چنانچه بعد از ترک محل واجب و قبل از رسیدن به رکن ما بعد آن بیادش آمد، بایستی بازگردد و واجب را انجام دهد ولی بعد از اینکه نمازش را کامل کرد و سلام داد باید دو سجده بابت این سهو انجام داده و سلام دهد.

و اگر پس از رسیدن به رکن بعد از آن بیادش آمد، لازم نیست که به محل عمل واجبی که ترک کرده بازگردد بلکه نمازش را ادامه دهد و در عوض قبل از آنکه سلام دهد دو سجده‌ی دیگر بعنوان سجده‌ی سهو ببرد و بعد سلام دهد. (بعبارت دیگر در صورت ترک واجبات در نماز اگر سهوا روی دهد، با سجده‌ی سهو که قبل از سلام نماز صورت می‌گیرد جبران می‌شود.)

مثلا شخصی را در نظر بگیرید که در رکعت دوم است و از سجده‌ی دوم بر می‌خیزد ولی فراموش می‌کند که تشهد بخواند و به رکعت سوم می‌رود، حال در هنگامی که قصد برخاستن داشت (و هنوز بلند نشده) بیاد می‌آورد، در اینصورت او باید زود حالت نشسته به خود بگیرد و تشهد خود را بخواند و بعد به نمازش

ادامه دهد اما او لازم نیست که در پایان نمازش سجده‌ی سهو ببرد.

اما چنانچه بعد از اینکه برخواست ولی هنوز تماما کمر خود را راست نکرده بود و به اصطلاح حالت ایستاده کامل به خود نگرفته بود، باید بازگردد و بنشیند و تشهد خود را بخواند و سپس نمازش را ادامه دهد و بعد از آنکه سلام داد دو سجده دیگر بابت سهوی که مرتکب شد انجام دهد و بعد سلام دهد.

ولی در صورتیکه نماز گزار برخواست و به حالت ایستاده درآمد، بیادش آمد دیگر لازم نیست بنشیند و تشهد بخواند بلکه تشهد از او ساقط می شود در عوض قبل از سلام دادن باید دو سجده‌ی سهو برده بعد سلام دهد.

دلیل آن روایتی است که امام بخاری و غیر او نیز از عبد الله بن بحینه رضی الله عنه آورده اند که پیامبر صلی الله علیه وسلم نماز ظهر را با آنها خواند و در دو رکعت اول برخواست بدون اینکه تشهد بخواند، صحابه نیز با وی برخواستند تا اینکه به آخر نماز رسیدند و آنها منتظر شدند تا پیامبر صلی الله علیه وسلم سلام دهد، ولی پیامبر صلی الله علیه وسلم اکبر گفت و قبل از اینکه سلام دهند دو سجده بردند و بعد سلام دادند. (بخاری) 1224 ، مسلم 570 نسایی (3/19) ابو داود 1021 ترمذی 389 ابن ماجه 1206 .

نقص در سنتهای نماز:

اگر نماز گزار یکی از سنن قولی یا فعلی نماز را که معمولا در نماز خویش انجام می داد، عمدا یا سهوا فراموش کرد، در اینصورت علماء فرموده اند که انجام سجده‌ی سهو بدلیل ترک عمل سنت مستحب است ولی واجب نیست. بنابراین اگر سجده‌ی سهو نیز برده نشود هیچ خللی به نماز وارد نمی شود. (مانند ترک بالا بردن دستها هنگام گفتن تکبیرة الاحرام آغازین نماز، یا ترک قرائت سوره‌ی بعد از فاتحه).

سوم : شک:

شک به معنای تردید بین دو امر است که کدامیک روی داده است. در عبادات در سه حالت توجه و اعتنایی به شک نمی شود:

اول:

چنانچه شک فقط در حد وهم باشد و حقیقت نداشته باشد مانند وسواس.

دوم:

هرگاه بیشتر اوقات شخص در شک بسر می برد بگونه ای که هیچ عبادتی را انجام نمی دهد مگر اینکه در آن شک می کند.

سوم:

هرگاه شک بعد از فارغ شدن از عبادات حاصل شود که در اینصورت به آن اعتنایی نمی شود البته به شرطیکه بر آن شک یقین وجود نداشت، که در آنصورت به مقتضای یقین عمل می شود.

مثلا شخصی نماز ظهر می‌خواند و بعد از اینکه از آن فارغ گشت در شک می‌افتند که آیا سه رکعت خوانده یا چهار رکعت، در این حالت اعتنایی به این شک داده نمی‌شود مگر اینکه مطمئن باشد که سه رکعت نماز خوانده در اینصورت چنانچه زمان زیادی از پایان نماز نگذشته بود باید بازگردد و نمازش را کامل گرداند (یک رکعت باقی مانده را بخواند) بعد سلام دهد و سپس به سبب این سهو دو سجده ببرد و بعد سلام دهد، اما چنانچه تا بعد از مدت زمان طولانی بیادش نیامد در این حالت بایستی نمازش را از نو تکرار کند.

اما شک در غیر سه حالت فوق الذکر معتبر است.

شک در نماز خارج از دو حالت نیست:

حالت اول :

شخص نمازگزار بین دو امری که در آن دچار تردید شده است یکی را ترجیح می‌دهد، در اینصورت به مقتضای امری که ترجیح داده عمل می‌کند و نمازش را بر اساس آن کامل نموده و سلام می‌دهد، بعد (به سبب این شک) دو سجده می‌برد و سلام می‌دهد.

مثلا شخصی نماز ظهر می‌خواند و بعد در شک می‌افتد که آیا در رکعت دوم است یا سوم، اما راجح نزد وی اینست که در رکعت سوم قرار دارد بنابراین او آن رکعت را بعنوان رکعت سوم خود در نظر می‌گیرد و بعد از آن رکعت دیگری خوانده و سلام می‌دهد بعد به سبب شکی که بر او وارد شده دو سجده می‌برد و باز سلام می‌دهد.

دلیل آن حدیثی است که در صحیحین و غیر آن دو از عبدالله بن مسعود رضی الله عنه ثابت شده است که پیامبر صلی الله علیه وسلم فرمود: «إِذَا شَكَّ أَحَدُكُمْ فِي صَلَاتِهِ فَلْيَتَحَرَّ الصَّوَابَ فَلْيَتَمَّ عَلَيْهِ ثُمَّ لِيَسْلَمْ ثُمَّ يَسْجُدْ سَجْدَتَيْنِ» لفظ متعلق به بخاری است. یعنی: هرگاه یکی از شما در نماز خویش در شک افتاد (و ندانست چند رکعت خوانده است)، سعی کند که صحیح‌ترین آن را بیاد آورد و نمازش را بر اساس آن کامل کرده، بعد سلام گوید سپس دو سجده سهو، بجای آورد (بخاری 401).

حالت دوم :

اینکه نمازگزار نمی‌تواند یکی از دو امر مورد تردید را ترجیح دهد و لذا به یقین عمل می‌کند و یقین در اینجا در نظر گرفتن کمترین است و بر اساس آن نماز خویش را به اتمام می‌رساند و قبل از آنکه سلام دهد دو سجده سهو بجای آورده و بعد سلام می‌دهد.

مثلا شخصی نماز عصر می‌خواند و بعد در رکعتی به شک می‌افتد که آیا رکعت دوم است یا سوم، و نمی‌تواند یکی را ترجیح دهد در این حالت او به یقین عمل کرده یعنی آن رکعت را بعنوان رکعت دوم خود محسوب می‌نماید و لذا تشهد اول را در آن رکعت می‌خواند و بعد از آن دو رکعت دیگر خوانده و قبل از آنکه سلام دهد به سجده سهو رفته بعد سلام می‌دهد.

دلیل آن حدیثی است که مسلم از ابو سعید خدری رضی الله عنه روایت کرده که پیامبر صلی الله علیه وسلم فرمود: «إِذَا شَكَ أَحَدُكُمْ فِي صَلَاتِهِ فَلَمْ يَدْرِ كَمْ صَلَّى ثَلَاثًا أَمْ أَرْبَعًا؟ فليطرح الشك وليبن على ما استيقن ثم يسجد سجدتين قبل أن يسلم فإن كان صلى خمسا شفعن له صلاته وإن كان صلى إتماما لأربع كانتا ترغيما للشيطان». (مسلم (571)، ابوداود (1011)). یعنی: هرگاه یکی از شما در نمازش دچار شک شد و ندانست چند رکعت خوانده آيا سه رکعت يا چهار رکعت خوانده است؟ باید شک را از خود دور کند و بناي کار را بر يقين بگذارد، و از آنجا بقيه نمازش را بخواند سپس قبل از آنکه سلام بدهد دو سجده ببرد، حال اگر پنج رکعت خوانده باشد با انجام این دو سجده نمازش زوج می‌شود و اگر نمازش را چهار رکعت تمام خوانده باشد این دو سجده باعث خواری شیطان است. (در رکعت سوم يقين دارد اما رکعت چهارم مورد شک است بنا بر این بنا را بر يقين می‌گذارد و فرض می‌کند که سه رکعت خوانده است بدین ترتیب شک را از خود دور می‌کند.)

فورمل شک در نماز :

اگر کسی که در اثناء نماز خویش از جمله در تعداد رکعتهای آن شک کند، و این شک برای بار اول برایش پیش آمده باشد، پس نماز اش باطل شده است، او باید نماز خویش را دوباره اعاده نماید.

کسی که در تعداد رکعتهای نماز بعد از سلام دادن شک کرد، نماز وی باطل نمی‌شود.

کسی که بعد از سلام دادن يقين حاصل کرد که بعضی از رکعتهای نماز را ترک کرده است، پس اگر عملی منافی با نماز را انجام نداده بود، آنچه را که ترک کرده است بخواند و اگر عملی را انجام که منافی با نماز بود، مانند اینکه سخن گفت، مثلا پس نمازش را اعاده نماید.

اما کسیکه بروی در غالب اوقات شک پیش می‌آید، و شک؛ عادتی برای وی گردیده است، پس به آن چیزی عمل نماید که برگمانش غالب است؛ و اگر چیزی بر گمان وی غالب نگردد جانب اقل را بگیرد، و بعد از هر رکعتی که آن را آخر نماز خویش گمان می‌کند بنشیند و برای سهو سجده کند.

محل انجام سجده سهو :

علماء در مورد اینکه محل سجده ی سهو قبل از سلام در نماز باشد و یا بعد از سلام باشد با هم اختلاف نظر دارند، و اختلاف آنها ناشی از احادیث مختلفی است که از پیامبر صلی الله علیه وسلم در مورد محل سجده وارد گردیده است.

1- بعضی از علماء گفته اند که محل آن همیشه قبل از سلام است.

2- بعضی دیگر از علماء گفته اند که محل آن همیشه بعد از سلام است.

3- و بعضی دیگری از علماء محل سجده ی سهو را در سه مکان می دانند:

الف: اگر بدلیل زیادتی در نماز بود، محل سجده ی سهو بعد از سلام است.

ب: اگر بدلیل نقصی در نماز بود، محل آن قبل از سلام است. طوریکه تفصیل آن در حدیثی فوق گذشت که: که در آن پیامبر صلی الله علیه وسلم هنگامی که تشهد اول را فراموش کرد در پایان نماز و قبل از سلام دو سجده ی سهو بعمل آوردند. که لفظ حدیث در فوق گذشت.

ج: اگر بدلیل ایجاد شک در نماز بود؛ دو حالت دارد:

1- اگر نمازگزار یکی از دو امر مورد شک را ترجیح داد، محل سجده ی سهو بعد از سلام است.

2- اگر نمازگزار نتوانست یکی را ترجیح دهد و مبنا را بر یقین (یعنی کمترین حالت) قرار داد، محل سجده قبل از سلام است. طوریکه در حدیثی آمده است که: پیامبر صلی الله علیه وسلم هنگامی که تشهد اول را فراموش کرد در پایان نماز و قبل از سلام دو سجده ی سهو بردند. که در سابق لفظ حدیث ذکر شد. و در میان اقوال سه گانه ی فوق، قول اخیر ترجیح داده می شود.

ولی واضحترین اقوال بیانگر این است که محل سجده ی سهو بر حسب اینکه علت آن اضافه کردن چیزی در نماز یا وجود نقصی در آن، و یا شک و تلاش برای حصول اطمینان یا شک و مبنا قرار دادن یقین باشد، فرق می کند:

- اگر نقصی در نماز روی دهد مانند ترک تشهد اول، نقص آن باید جبران شود، و آن بوسیله دو سجده سهو قبل از سلام جبران می شود، چون سلام، پایان نماز است، و اگر چیزی به نماز مانند یک رکعت اضافه شد، سجده سهو باید بعد از سلام ادا شود؛ چراکه در یک نماز دو افزوده (رکعت اضافی و سجده سهو) با هم جمع نمی شوند، و چون سجده سهو برای خوار کردن شیطان است، و بمنزله نمازی مستقل است که نقض نماز را جبران می کند، و پیامبر اکرم صلی الله علیه وسلم دو سجده سهو را بمنزله یک رکعت به حساب آورده است.

- همچنین اگر در نماز شک کرد و برای رسیدن به صواب تلاش کرد، در اینصورت نمازش را کامل کرده است و دو سجده برای خوار کردن شیطان است، لذا باید بعد از سلام باشد و اگر سلام داد در حالی که قسمتی از نمازش را نخوانده بود سپس آنرا کامل کرد نمازش کامل و سلام اول اضافی به حساب می آید و در این حالت سجده سهو باید بعد از سلام باشد؛ چراکه سجده در این صورت تنها برای خوار کردن شیطان است.

- اما هرگاه شک کرد ولی نتوانست صواب را تشخیص دهد، دو حالت پیش می آید، یا چهار رکعت خوانده یا پنج رکعت، اگر پنج رکعت خوانده باشد دو سجده نمازش را زوج می کند تا مانند حالتی باشد که شش رکعت خوانده نه پنج رکعت و در این حالت سجده سهو

قبل از سلام است.

ولی باید توجه کرد که سجده جزو ارکان نماز است و نماز بدون دو سجده در هر رکعت باطل است لذا اگر کسی شک کرد که آیا دو سجده برده یا یک سجده، بهتر است برای زدودن شک سجده دیگری نیز ببرد، و در آخر نماز و بعد از سلام دادن سجده سهو نماید.

یادداشت:

مطابق تحقیق که علماء در انجام سجده سهو بعمل آورده اند به این نتیجه رسیده اند که بهتر آنست که در مورد محل سجده با احادیث وارده مراجعه کرد. بنابر این آنجا که از سجده سهو پیش از سلام دادن، ذکری بعمل آمده باشد سجده سهو باید پیش از سلام ادا گردد و در آنجا که از سجده سهو بعد از سلام دادن سخن بعمل آمده است، باید سجده سهو بعد از سلام صورت گیرد، و در غیر آن نمازگزار خود مخیر است.

امام شوکانی (رح) میفرماید: نیکوترین سخن در این باره، آنست که باید به مقتضای اقوال و افعال پیامبر صلی الله علیه و سلم درباره سجده پیش از یا بعد از سلام، عمل نمود. آنجا که سبب سجده مقید به پیش از سلام دادن است باید پیش از سلام برای آن سجده برد و آنجا که سبب مقید به بعد از سلام دادن است، باید بعد از سلام سجده برد.

و آنجا که سبب مقید به هیچکدام نیست نمازگزار خود مخیر است به اینکه پیش از سلام یا بعد از سلام سجده کند. بدون اینکه فرقی باشد بین اینکه چیزی را اضافه کرده یا چیزی را کاهش داده باشد. زیرا مسلم در صحیح خود از ابن مسعود تخرج نموده که: پیامبر صلی الله علیه و سلم فرمود: «إِذَا زَادَ الرَّجُلُ أَوْ نَقَصَ فَلْيَسْجُدْ سَجْدَتَيْنِ» (هرگاه کسی در نماز چیزی را بر آن افزود و یا از آن کاست، برای جبران آن دو سجده ببرد).

سجده ی سهو بعد از سلام :

قابل تذکر است که سجده ی سهو بعد از سلام در دو حالت لازم می شود:

اول: اگر زیادتی در نماز صورت گیرد:

این بدین معنی است که: اگر احیاناً زیادتی در نماز صورت گیرد، باید بعد از سلام دو سجده بعمل آرد به دلیل حدیث عبدالله بن مسعود رضی الله عنه که در آن پیامبر صلی الله علیه و سلم نماز ظهر را پنج رکعت خواند و بعد از آنکه بیادش آوردند ایشان بعد از سلام دو سجده ی سهو بردند و بعد سلام دادند و (چون) بیان نکرده که سجده ی سهو ایشان بعد از سلام بدلیل آن بود که تا بعد از پایان نماز به آن زیاده در نماز خود مطلع نشد، بنابراین حدیث بر عموم حکم دلالت می کند؛ یعنی (بر اساس این حدیث) هرگاه زیادتی در نماز صورت گرفت سجده ی سهو باید بعد از سلام باشد، حال چه بعد از پایان نماز بیادش آمد و چه در اثناء نماز و قبل از سلام، و همچنین کسی که از روی فراموشی قبل از پایان نماز سلام داد بعد بیادش آمد و ادامه ی نمازش را خواند، چون او سلامی را در اثناء نمازش اضافه کرده پس بعد

از سلام دو سجده ی سهو می برد؛ بدلیل حدیث ابوهریره رضی الله عنه که در آن پیامبر صلی الله علیه وسلم در رکعت دوم نماز ظهر یا عصر سلام دادند بعد بیادش آوردند و ایشان نمازش را ادامه داده و تمام نمودند و بعد از سلام دو سجده ی سهو بردند و سلام داد چنانکه سابقا در لفظ حدیث ذکر شد.

دوم: هرگاه نماز گزار بین دو امر در شک افتاد ولی یکی را ترجیح داد، بدلیل حدیث ابن مسعود رضی الله عنه که پیامبر صلی الله علیه وسلم در شک افتاد بعد امر صواب را تشخیص داد و نماز خود را بر اساس آن تمام نمود بعد سلام می دهد و دو سجده ی سهو می برند که سابقا با لفظ حدیث ذکر شد.

و هرگاه نماز گزار در نماز خویش دو بار دچار سهو شد و لازم شود تا برای یکی قبل از سلام و برای دیگری بعد از سلام سجده ی سهو برد، در این حالت علماء فرموده اند که قبل از سلام بر بعد از سلام غلبه می کند و لذا بایستی فقط سجده ی سهو قبل از سلام را بجای آورد.

مثلا شخصی نماز ظهر می خواند و در رکعت دوم فراموش می کند که تشهد بخواند و برای رکعت سوم بلند می شود و بعد در رکعت سوم به گمان اینکه در رکعت دوم است نشسته و تشهد می خواند، بعد بیاد می آورد که او در رکعت سوم است نه دوم، لذا بلند شده و یک رکعت دیگر خوانده و قبل از سلام دو سجده ی سهو می برد و سپس سلام می دهد.

این شخص تشهد اول را ترک کرد لذا سجده ی سهو آن قبل از سلام است و همچنین نشستن اضافی در رکعت سوم داشته که سجده ی سهو آن بعد از سلام است اما قبل از سلام غالب شد.

اذکار سجده ی سهو و جلوس بین آنها چیست؟

در مورد شکل جلوس سجده ی سهو باید گفت که سجده سهو ماننده سجده ی نماز صورت می گیرد و هیچ فرقی با آن ندارند و لذا بایستی بر هفت عضو بدن تکیه داده شود.

دلیل آن حدیث ابن عباس رضی الله عنهما است که گفت پیامبر صلی الله علیه وسلم فرمود: «أمرت أن أسجد على سبعة أعظم: على الجبهة و أشار بيده على أنفه، و الیدين، و الركبتين و أطراف

القدمین» بخاری (812)، مسلم (490) یعنی: «به من امر شده است تا بر هفت عضو سجده برم، بر پیشانی و با دستش به بینی اش اشاره کرد، دو دست، دو زانو و سرپنجه های پاها».

و نیز از ابن عباس روایت است که پیامبر صلی الله علیه وسلم فرمود: «لاصلاة لمن لا یصیب أنفه من الأرض ما یصیب جبینه» البانی در «صفة الصلاة» ص (123) آورده است. یعنی: «کسی که بینی اش همراه با پیشانی اش بر زمین قرار ندهد نمازش صحیح نیست».

و اذکار سجده نیز بمانند ذکر سجده در نماز است، یعنی ذکر (سبحان ربی الأعلى) و در بین دو سجده (رب اغفر لی رب اغفر لی)، بنابراین همانطور که اهل علم گفته اند ذکر خاصی برای سجده ی سهو در سنت نبوی وارد نشده است.

امام نووی رحمه الله می گوید: «سجده ی سهو دو بار است که بین آنها نشستن وجود دارد، و اذکار و اعضای سجده در آن بمانند سجده ی نماز است.» (المجموع (72/4))

البته برخی از علما گفته اند که مستحب است در سجده ی سهو گفته شود: «سُبْحَانَ مَنْ لَا يَنَامُ وَلَا يَسْهُو». اما هیچ دلیلی برای اثبات این ذکر وجود ندارد چنانکه حافظ ابن حجر رحمه الله می گوید:

« اصلی برای آن نیافتم». (التلخیص (12/2)

امام نووی ومبحث سجده سهو :

«سجده ی سهو دو بار است که بین آنها نشستنی وجود دارد، و اذکار و اعضای سجده در آن بمانند سجده ی نماز است.» (

المجموع (72/4)

البته برخی از علماء گفته اند که مستحب است در سجده ی سهو گفته شود: «سُبْحَانَ مَنْ لَا يَنَامُ وَلَا يَسْهُو». اما هیچ دلیلی برای اثبات این ذکر وجود ندارد چنانکه حافظ ابن حجر رحمه الله می

گوید: « اصلی برای آن نیافتم». (التلخیص (12/2)

جمع بندی کلی نظریات شیخ عثیمین درمبحث سجده

سهو :

و در اخیر این بحث غرض روشن شدن بهتر موضوع سجده سهوه در نماز موجز نظر شیخ محمد بن صالح العثیمین که در «رسالة فوائده عن سجود السهو»؛ مجموع فتاوی و رسائل علامه محمد بن صالح العثیمین، جلد چهاردهم، باب سجود السهو. ذکر گردیده است خدمت خوانندگان تقدیم میدارم :

1- هرگاه نمازگزار قبل از اتمام نماز سلام داد، چنانکه تا مدت زمان طولانی به یاد نیارد (که نمازش را کامل نخوانده) باید از نو نماز بخواند، ولی چنانچه بعد از زمان کوتاهی مثلا پنج دقیقه به یاد آورد؛ بازگردد و نمازش را (از جایی که مانده ادامه داده) و کامل کند و سلام دهد، و بعد از سلام به دلیل سهو دو سجده ببرد (و دوباره) سلام می دهد.

2- هرگاه نمازگزار در نماز خود قیام، یا نشستن، یا رکوع، یا سجده ای (را سهوا) اضافه کرد، چنانچه بعد از فارغ شدن (از آن عمل اضافه) به یاد آورد؛ لازم به چیزی جز دو سجده سهو (بعد از سلام) نیست، اما اگر در اثنای انجام آن عمل اضافی، به یاد آورد (که عملی اضافه انجام می دهد) بر او واجب است تا از انجام آن عمل بازگردد، و بعد از سلام (پایانی نماز) دو سجده سهو برده و دوباره سلام می دهد.

3- اگر رکنی از ارکان نماز، به جز تکبیرة الاحرام، را به دلیل فراموشی انجام نداد و آن را ترک کرد؛ چنانچه به مکان آن رکن در رکعت بعدی رسید، پس رکعت قبل را (که در آن رکن را ترک نموده بود) حساب نکند و رکعت بعد از آن را جایگزین آن نماید، اما اگر هنوز به مکان آن عمل (ترک شده) در رکعت بعدی نرسیده بود، بر او واجب است تا به محل رکن ترک شده بازگردد و آن را به نحو صحیح انجام دهد و نمازش را از آنجا ادامه دهد، و در هر دو حالت بر او واجب است تا بعد از سلام سجده سهو ببرد. (اگر تکبیرة الاحرام را فراموش کرد، در هر حالتی لازمست تا نمازش را قطع کند و از نو بخواند.)

4- هرگاه در تعداد رکعتهای (انجام داده خود) شک کرد که مثلا

آیا دو رکعت نماز خوانده یا سه رکعت؟ خارج از دو حالت زیر نیست:

حالت اول: او یکی از دو امر (دو یا سه رکعت) را ترجیح می دهد و سپس بر اساس آن نمازش را تمام کرده و سلام می دهد. حالت دوم: نمی تواند یکی از دو امر را ترجیح دهد، در این حالت بنا را بر یقین می گذارد که (یقین در اینجا یعنی در نظر گرفتن) کمترین (رکعت)، سپس نمازش را بر اساس آن تمام می کند.

در حالت اول بعد از سلام سجده سهو می برد (و باز سلام می دهد).

در حالت دوم قبل از سلام سجده سهو می برد.

5-هرگاه از روی فراموشی تشهد اول را ترک نمود - حکم مابقی واجبات نماز به مانند حکم تشهد اول است :

1- اگر تا بعد از بلند شدن کامل (قائم ایستادن) به یاد نیاورد، در این حالت نمازش را ادامه می دهد و لازم به بازگشتن برای خواندن تشهد نیست، ولی بعد از اتمام نمازش و قبل از سلام دو سجده سهو می برد.

2- اگر بعد از برخاستن و قبل از آنکه به طور کامل راست بایستد، (یعنی هنوز کمر وی راست نشده و در حالت خمیده است.) به یاد آورد، در این حالت بایستی بازگردد و تشهد خود را بخواند و سپس نمازش را ادامه داده و کامل می کند و سلام می دهد سپس سجده سهو می برد و باز سلام می دهد.

3- اگر قبل از آنکه برخیزد و رانش از ساق پایش جدا شود، (بلافاصله) به یاد آورد، در این حالت باید (زود) بنشیند سپس نمازش را ادامه و کامل کند ولی نیازی به سجده سهو نیست، زیرا او مرتکب اضافه یا نقصی در نمازش نشده است.

(همانطور که شیخ عثیمین اشاره کردند؛ حکم بقیه واجبات در نماز نیز بدین گونه است؛ یعنی هرگاه یکی از واجبات نماز را فراموش کرد؛ اگر قبل از آنکه وارد رکن بعد از عمل واجب شود، بیاد آورد، بایستی بازگردد و آن عمل واجب را انجام داده و در آخر سر هم بعد از سلام دو سجده سهو می برد، زیرا او در این حالت عملی اضافه در نمازش انجام داده است، ولی اگر وارد رکن بعد از آن عمل واجب شد و بعد به یاد آورد، در این حالت نیازی به بازگشت به محل عمل واجب نیست، ولی در عوض در

انتهای نمازش و قبل از آنکه سلام دهد ابتدا دو سجده سهو می برد بعد سلام پایانی نمازش را می دهد، زیرا در این حالت نقصی در نمازش رخ داده است و اگر بلافاصله بیاد آورد پس در این حالت آن عمل را در جای خود انجام داده و نیازی هم به سجده سهو نیست، زیرا مرتکب اضافه یا نقصی در نمازش نشده است.)

6- اگر نمازگزار قبل از آنکه نمازش را تمام کند، عمداً سلام داد، پس نمازش باطل است.

7-هرگاه نمازگزار در نماز خود قیام یا نشستن یا رکوع یا سجده ای را عمداً اضافه انجام داد، نمازش باطل است.

8-هرگاه رکنی از ارکان نماز را ترک کرد: اگر (آن رکن ترک

شده) تکبیرة الاحرام بود؛ پس نمازی برای او محسوب نمی شود، حال چه عمدی بوده باشد و چه سهواً فراموش کرده باشد، زیرا نمازش (با ترک تکبیرة الحرام) منعقد نمی شود، و اگر رکن ترک شده غیر از تکبیرة الحرام باشد؛ اگر از روی عمد بوده باشد نمازش باطل است

9- هرگاه یکی از واجبات نماز (مانند تشهد اول) را عمدا ترک نمود، نمازش باطل است.

10- اگر سجده سهو بعد از سلام پایانی نماز بود، لازمست تا بعد از انجام دو سجده سهو دوباره سلام دهد. (بعد از انجام دو سجده سهو نیازی به خواندن تشهد نیست، بلکه بلافاصله سلام دهد، و اذکار سجده سهو بمانند اذکار سجده معمولی داخل نماز است.

احکام سجده سهو از دید امام ابوحنیفه :

اگر کسی همه واجبات نماز یا یکی را سهوا ترک نمود سجده سهو بر او واجب میگردد و بوسیله این سجده نماز کامل میشود و اگر سجده سهو بجا نیامد باید نماز را مجددا بخواند.

اگر به فراموشی فرضی از فرائض نماز ترک شد نماز جائز نیست و باید دوباره نماز خویش را تجدید نماید.

طریقه سجده سهو از دید امام ابوحنیفه :

طریقه سجده سهو به ایت ترتیب است : زمانیکه برای آخرین رکعت نشستی، تشهد (التحیات) را تا (عبدو ورسوله) بخواند و به طرف راست سلام دهد، بعد سلام دادن بطرف راست متصلا دو سجده بعمل آورده، باز التحیات، درود شریف و سایر دعاها را خوانده بعد از آن به دو طرف سلام گردانیده و نماز خویش را ختم نماید.

- همچنان در مذهب امام صاحب ابوحنیفه آمده است که : اگر نماز گزار خواندن الحمد را در نماز فراموش کرد یا سوره را پیش از حمد خواند سجده سهو واجب میشود.

- اگر الحمد را خوانده فکر کرد که کدام سوره را بخواند و فکر آن اینقدر طولانی شد که از آن مدت گنجایش سه مرتبه سبحان الله گفتن را داشت سجده سهو واجب میشود.

- اگر در رکعت آخر بعد از التحیات مشتبه شد که سه رکعت خوانده است یا چهار رکعت و در همین فکر به اندازه سه مرتبه سبحان الله گفتن فراموش نشد بعد یادش اومد که چهار رکعت خوانده در این صورت نیز سجده سهو لازم است.

- در نمازهای سه رکعتی یا چهار رکعتی اگر در قعده اول دو مرتبه التحیات یا درود شریف را بعد از التحیات تا علی محمد به فراموشی خواند آن وقت یادش آمد که باید برخیزد و برخاست باید در آخر سجده سهو بجا آورد.

- در نمازهای نفل یا سنت اگر در قعده اول با التحیات درودها را خواند سجده سهو واجب نمیشود البته تکرار التحیات موجب سجده سهو است.

- اگر بجای التحیات به فراموشی در قعده دعای دیگر یا حمد خواند سجده سهو لازم میشود.

- اگر بجای سبحانک اللهم دعای قنوت را خواند یا در دو رکعت

آخر بجای الحمد دعای قنوت را خواند سجده سهو واجب نمیشود .

- اگر در نماز چهار رکعتی در قعده اول نشست و بسوی قیام حرکت کرد بعد یادش آمد اگر به نشستن نزدیکتر است بنشیند و سجده سهو هم لازم نمیشود و اگر بطرف قیام نزدیکتر بود ننشیند بلکه ادامه دهد و بعد سجده بجا آورد .

- شخص نماز خواننده قعد اخیر یا اخری را فراموش کرد و بسوی قیام حرکت کرد تا موقعی که برای برای رکعت پنجم سجده نکرده هرگاه یادش آمد، برگشته بشیند و سجده سهو بجا آورد، اگر برای رکعت پنجم سجده کرد یادش آمد یک رکعت دیگر بخواند و سجده سهو بجا آورد، هر شش رکعت نفل حساب میشود فرض را دوباره بخواند، و اگر در قعده آخر نشسته به خیال اینکه قعده اول است بلند شود تا مادامی که برای رکعت پنجم سجده نکرده هرگاه یادش آمد، بشیند و سجده سهو بجا آورد. و اگر برای رکعت پنجم سجده کرد و یادش آمد، یک رکعت دیگر بخواند و در آخر سجده سهو بجا آورد چهار رکعت فرض و دو رکعت نفل محسوب میشود .

در نماز نفل اگر قعده اول را فراموش کرد تا مادامی که برای رکعت سوم سجده نکرده برگردد «نماز نفل دو رکعتی است» و اگر سجده کرد برای رکعت سوم رکعت چهارم را بخواند و در هر دو صورت سجده سهو واجب است .

اگر در نماز چند سهو کرد که هر یک از آنها موجب سهو بود یک سجده برای همه کافی است .

اگر بعد از سجده سهو عملی کرد که بواسطه آن سجده سهو لازم میشد همان سجده اولی کافی است .

اگر سجده سهو را فراموش کرد و به هر دو طرف سلام داد لکن هنوز همانجا نشسته است و سینه اش را از طرف قبله نگردانیده و با کسی هم صحبت ننموده حالیه سجده سهو را بجا آورد اگر چه ذکر یا درود را خوانده است .

اگر کسی در نماز سه یا چهار رکعتی به فراموشی در قعده اولی به یک طرف سلام داد بعد معلوم کرد که قعده اولی است برخیزد نماز را تمام کند و سجده سهو بجا آورد .

اگر کسی در رکعت اول یا دوم نماز وتر واجب دعای قنوت را خواند این خواندن معتبر نیست و در رکعت سوم دعای قنوت را بخواند و سجده سهو در آخر بجا آورد .

اگر «در نماز چهار رکعتی یا سه رکعتی فرض» در بعد از دو رکعت اول فرض بعد از حمد سوره خواند سجده سهو واجب است .

اگر در دو رکعت آخر فرض سوره حمد را نخواند ولی به اندازه ان بایستد سجده سهو واجب نمیشود .

هر چیزی که به فراموشی کردنش سجده سهو واجب میشود اگر قصدا ترک شود سجده سهو واجب نمیشود بلکه نماز را ناقص میکند و دو مرتبه خواندنش لازم است .

مبحث سجده سهو در نماز های سنت و نوافل:

در مورد اینکه سجده سهو تنها در نماز فرض لازم است و یا اینکه اگر برای نمازگزار در نماز های سنت و نوافل اشتباه

وخطا ء واقع گردد هم سجده سهو ضروری میباشد ویاخیر علماء
دراین بابت بین خود اختلاف نظر دارند :

جمهور علمای قدیم و جدید بر آن هستند، که در صورت اشتباه
باید در نماز سنت ونوافل نیز باید سجده سهو بعمل آید و دلیل
شان عمومیت فرموده ی پیامبر صلی الله علیه وسلم است که فرمود:
«إذا نسي أحدكم فليسجد سجدتين» هرگاه یکی از شما فراموش کرد

پس دو سجده ی سهو ببرد. مسلم (402)

وهمچنین برای آنکه نماز جبران شود و شیطان خوار گردد بدان
نیاز است همانطور که در نماز فرض به آن نیاز است.

اما جماعتی از علماء از جمله ابن سیرین و قتاده و عطاء و
برخی از علمای شافعی بر آن هستند که در صورتیکه در نماز های
سنت ونوافل اشتباه واقع گردد، ضرورت به سجده سهو دیده
نمیشود .

اما قول راجح، رای جمهور علماء است.

چنانکه امام بخاری رحمه الله در صحیح خود بابی را با عنوان
«سهو در نماز فرض و سنت» آورده است. و ابن عباس رضی الله عنهما
بعد از نماز وتر خود دو سجده ی سهو بردند.

حافظ ابن حجر رحمه الله در فتح الباری در مورد این اثر ابن
عباس می گوید: ابن ابی شیبہ آنرا با اسناد صحیح روایت کرده
است.

و می دانیم که نماز وتر واجب نبوده و اینکه ابن عباس در وتر
خود سجده ی سهو برده دلیلی است بر اینکه سجده ی سهو هم در
فرائض است و هم در نوافل.

و شیخ ابن عثیمین می گوید: «سجده ی سهو دو سجده است که
هم در نماز فرض و هم در سنت مادامیکه سهوی صورت گیرد مشروع
است.» (مجموع فتاوی ابن عثیمین (68/14)

البته سجده ی سهو در نمازی مشروع است که دارای رکوع و سجود
باشد، بر این اساس نماز جنازه سجده ی سهو ندارد زیرا نمازی
است که ذاتا دارای رکوع و سجده نیست. (شرح الممتع (338/3))
تفصیل موضوع را میتواند در کتاب: «سجود السهو فی ضوء
الکتاب والسنة المطهرة» تألیف: شیخ عبد الله الطیار، مطالعه
فرماید .

خواننده محترم !

در اخیر این بحث لازم میدانم تا ارکان ، واجبات و سنتهای
نماز را به صورت مشخص بیان بدارم تا با شناخت دقیق آن به
این نتیجه برسیم که درچه وقت سجدهء سهوه لازم و مطرح
میگردد.

ارکان نماز:

ارکان نماز عبارتند از؛ اقوال و افعالی که حقیقت و ماهیت
نماز بر آنها استوار است، و چنانچه از یکی از ارکان تخلف
شود نماز محقق نخواهد شد و شرعا نماز محسوب نمی شود و فرد
بریء الذمه نخواهد شد و نماز اش با سجده ی سهو نیز جبران
نمی شود.

هر کس رکنی از نماز خود را ترک کند، خالی از دو حالت زیر نیست:

الف: یا رکن را عمداً ترک کرده که به اتفاق همه علماء نماز اش باطل است.

ب: یا رکن را سهواً و یا از روی جهل ترک گفته؛ که در اینصورت اگر ممکن بود که رکن ترک شده را جبران نماید پس به اتفاق سجده سهو بر وی واجب می شود، و اگر جبران آن ممکن نبود در آنصورت بر اساس مذهب امام ابوحنفیه نمازش فاسد می شود، ولی بر طبق رای جمهور که راجح نیز است فقط رکعتی که در آن رکن ترک شده ملغی می شود، مگر اینکه آن رکن ترک شده گفتن تکبیرة الاحرام آغازین نماز باشد زیرا ترک آن چه سهواً و چه عمداً باعث ابطال نماز است و باید از نو نمازش را بخواند.

واجبات نماز:

واجبات نماز عبارتند از؛ آنچه که انجام یا گفتن آن در نماز واجب باشد. و اگر سهواً ترک شود با سجده ی سهو جبران می شود اما اگر عمدی ترک شود، نماز باطل می گردد. و این تعریف نزد حنفیه و حنابله است بجز اینکه حنفیه معتقد نیستند که ترک عمدی واجبات باعث باطل شدن نماز باشد بلکه ترک عمدی آنها موجب عقاب و فسق نمازگزار می شود. اما نزد مالکیه و شافعیه چیزی بنام واجبات نماز تعریف نشده است بلکه آنها معتقد به وجود ارکان و سنن نماز هستند.

اما فرق بین رکن و واجب:

همانطور که در فوق متذکر شدیم؛ رکن نباید عمداً و نه سهواً ترک شود در غیر اینصورت نماز باطل است و با سجده ی سهو هم جبران نمی شوند؛ اما ترک واجبات از روی فراموشی باعث ابطال نماز نیست و با سجده ی سهو جبران می شود.

سنت های نماز:

سنت های نماز عبارتند از؛ اقوال و افعالی که بجا آوردن آنها در نماز مستحب است و انجام دهنده ی آنها پاداش می گیرد و با ترک آنها نماز باطل نمی شوند چه عمدی باشد و چه سهواً ترک شوند. و برخی گفته اند که مراد از سنت های نماز عبارتند از هر آنچه که جزو ارکان یا واجبات نماز نباشند.

سنت های نماز بسیارند؛ برخی از آنها قولی و برخی دیگر فعلی هستند، برخی از فقها سنت های قولی را نزدیک به هفده سنت و سنت های فعلی را تا پنجاه و پنج سنت شمرده اند. و اگر کسی یکی از این سنتها را ترک کند نمازش باطل نخواهد شد هرچند که عمدی باشد بر خلاف ارکان و واجبات نماز که اگر عمداً ترک شوند نماز باطل می شود.

در اینجا به معرفی ارکان و واجبات و برخی از سنت های نماز می پردازیم:

اول: ارکان نماز که چهارده رکن هستند:

1- قیام برای نمازهای فرض برای کسی که بر انجام آن توانا باشد.

- 2- تکبیرة الإحرام، یعنی: گفتن الله أكبر در آغاز نماز.
 - 3- قرآئت فاتحه.
 - 4- رکوع، که حداقل آن انحنای پشت به اندازه ای است که شخص بتواند با کف دستهایش زانوی خود را بگیرد، و اكمال آن حالتیست که کمر تماما کشیده شده و سرش را در راستای پشتش قرار دهد.
 - 5- برخواستن از رکوع.
 - 6- ایستاده در آمدن بعد از رکوع.
 - 7- سجده، که کاملترین حالت آن قرار دادن کامل اعضای وضوء یعنی؛
پیشانی،
بینی،
دو کف دست،
زانوهایش،
و انگشتان پا در محل سجده است، و حداقل آن قرار گرفتن جزئی اعضای وضوء بر محل سجده است.
 - 8- بر خواستن از سجده .
 - 9- نشستن بین دو سجده، و سنت آنست که به حالت افتراش در بین دو سجده بنشینند.
 - 10- آرامش و سکون در تمامی ارکان فعلی نماز.
 - 11- تشهد آخر .
 - 12- نشستن برای تشهد و سلام دادن.
 - 13- دو بار سلام دادن و گفتن: « السلام علیکم ورحمة الله» که در نماز سنت و جنازه گفتن یکبار آن کافیهست.
 - 14- ترتیب ارکان به صورت فوق، یعنی اگر کسی عمدا قبل از رکوع سجده ببرد نمازش باطل است و اگر سهوا باشد باید به محل رکوع بازگردد و رکوع نماید و از آنجا نمازش را ادامه دهد.
- دوم: واجبات نماز که هشت مورد هستند:**
- 1- تمامی تکبیر گفتن ها در منتقل شدن بین ارکان.
 - 2- گفتن: « سمع الله لمن حمده» برای امام و منفرد.
 - 3- گفتن: ربنا ولك الحمد .
 - 4- گفتن: « سبحان ربی العظیم» حداقل یکبار در رکوع .
 - 5- گفتن: « سبحان ربی الأعلى» حداقل یکبار در سجده .
 - 6- گفتن دعای: « رب اغفر لی» بین دو سجده .
 - 7- تشهد اول .
 - 8- نشستن برای خواندن تشهد اول.
- سوم: سنتهای قوی نماز که یازده مورد هستند:**
- 1- دعای استفتاح.
 - 2- استعاذه، یعنی: « أعوذ بالله السميع العليم من الشيطان الرجيم» قبل قرائت فاتحه و سوره در تمامی رکعتها.

- 3- بسمله .
- 4- گفتن آمین بعد از انتهای قرائت فاتحه .
- 5- خواندن سوره ی بعد از فاتحه در رکعت اول و دوم .
- 6- جهری خواندن قرائت فاتحه و سوره در دو رکعت اول نماز های صبح و مغرب و عشاء توسط امام .
- 7- گفتن «ملء السماوات، وملء الأرض، وملء ما شئت من شیء بعد» بعد از (ربنا و لك الحمد) .
- 8- سه بار خواندن تسبیح در رکوع .
- 9- سه بار خواندن تسبیح در سجده .
- 10- اضافه خواندن بر «رب اغفر لی» در جلوس بین دو سجده .
- 11- صلوات در تشهد آخر بر آل بیت پیامبر صلی الله علیه وسلم و دعای بعد از آن .

چهارم : سنتهای فعلی یا هیئات نماز :

- 1- بالا بردن دستها در هنگام تکبیرة الاحرام آغازین نماز .
 - 2- بالا بردن دستها در هنگام رفتن به رکوع .
 - 3- بالا بردن دستها در هنگام برخاستن از رکوع .
 - 4- قرار دادن دست راست بر روی دست چپ .
 - 5- نگاه کردن به محل سجده .
 - 6- فاصله انداختن بین دو پا هنگام قیام .
 - 7- گرفتن زانوها با کف دستها هنگام رکوع .
 - 8- تمکین اعضای سجود بر زمین .
 - 9- فاصله انداختن بازوها از پهلو، و شکم از رانها، و رانها از ساق پا، و نوک انگشتان دست و پا رو به قبله، و چسپاندن پاشنه پاها به هم و بلند کردن آرنجها از زمین، و قرار دادن سر بین دو کف دست .
 - 10- افتراش در جلوس بین دو سجده ، و در تشهد اول ، و تورک در تشهد دوم .
 - 11- گذاشتن دستها بر روی رانها در جلوس بین دو سجده، و در تشهد علاوه بر آن باید تمام انگشتان دست راست را ببندد فقط انگشت اشاره را باز می کند .
 - 12- رو کردن به طرف راست و چپ هنگام سلام دادن .
- البته در برخی از موارد ذکر شده ی فوق مابین علماء اختلاف وجود دارد، چنانکه فعلی نزد برخی واجب ولی نزد دیگری سنت است و بلعکس، که این فرق ها در کتابهای فقهی بطور مفصلی بیان گریده که ما در اینجا از ذکر آن غرض طولات کلام خوداری میکنم .

ضمیمه توضیحی درباره سجده سهو :

قاعده کلی برای سجده سهو :

سجده سهو عبارت از دو سجده بوده ، و در مورد محل سجده قاعده اساسی همین است : که محل سجده سهو هم قبل از سلام وهم بعد از سلام بجاء می آید .

این بدین معنی است که : اگر در یک نماز واجبی ترک شده باشد سجده سهو را باید قبل از سلام انجام داد، و در صورتیکه در نماز از روی اشتباه چیزی به آن اضافه شده باشد، باید سجده سهو را بعد از سلام نماز انجام داد .
موارد که ضرورت به انجام سجده سهو می‌گردد :

زیادت در رکعت ها :

قبل از همه باید گفت که اگر نمازگزار در نماز خود قیام یا نشستن یا رکوع یا سجده ای را عمداً اضافه انجام داد، نمازش باطل است.

- اگر پنج رکعت بخواند، بدلیل روایت عبدالله ابن مسعود رضی الله عنه که گفت: «أن رسول الله صلى الله عليه و سلم صلى الظهر خمسا، فقل له : أزيد في الصلاة؟ فقال : و ما ذاك؟ قال : صليت خمسا، فسجد سجدتين بعد ما سلم» (متفق علیه)، یعنی: «پیامبر صلی الله علیه و سلم نماز ظهر را پنج رکعت خواند، به او گفته شد آیا به نماز اضافه شده است؟ فرمود : چی شده؟ گفتند پنج رکعت خواندی؛ سپس پیامبر صلی الله علیه و سلم بعد از آنکه سلام داده بود دو سجده برد».

نقص در رکعت ها :

- هرگاه تعداد رکعات نمازی را کمتر خواند و سلام داد، بدلیل روایت ابوهریره رضی الله عنه که گفت: « أن رسول الله صلى الله عليه و سلم انصرف من اثنتين، فقال له ذواليدین : أقصرت الصلاة أم نسيت يا رسول الله؟ قال رسول الله صلى الله عليه و سلم : أصدق ذواليدین؟ فقال الناس : نعم فقام رسول الله صلى الله عليه و سلم فصلی اثنتين أخريين ثم سلم، ثم كبر فسجد مثل سجوده أو أطول، ثم رفع» (متفق علیه)، یعنی: «پیامبر صلی الله علیه و سلم بعد از خواندن دو رکعت سلام داد. ذوالیدین به او گفت : ای رسول خدا آیا نماز را کوتاه کردی یا فراموش کردی؟ پیامبر صلی الله علیه و سلم فرمود : آیا ذوالیدین راست می‌گویند؟ مردم گفتند : بله، پیامبر صلی الله علیه و سلم بلند شد و دو رکعت دیگر نماز خواند و سلام داد، سپس الله اکبر گفت و مانند سجده‌های دیگرش یا طولانی‌تر از آنها سجده برد سپس سرش را بلند کرد».

شک در تعداد رکعت ها :

هرگاه نماز گزار نداند که چند رکعت نماز خوانده است، کم خوانده و یا هم زیاد ، حکم این مساله را میتوان در حدیثی روایت شده ای از ابراهیم از علقمه از عبدالله در یافت نمود :
« پیامبر صلی الله علیه و سلم نماز خواند. (ابراهیم گوید : اضافه یا کم خواند) وقتی سلام داد به او گفتند ای رسول خدا آیا در نماز چیزی تازه اضافه شده است؟ فرمود : چه شده؟ گفتند : نماز را چنین و چنان خواندی، (عبدالله) گفت : پیامبر صلی الله علیه و سلم دو زانو و رو به قبله نشست و دو

سجده برد، سپس سلام داد، و رو به ما کرد و فرمود: «إنه لوحدث في الصلاة شيء أنباتكم به ولكن إنما أنا بشر أنسى كما تنسون، فإذا نسيت فذكروني و إذا شك أحدكم في صلاته فليتحرك الصواب، فليتم على ثم ليسجد سجدتين» (متفق عليه)،
 یعنی: «اگر در نماز امری پیش می‌آمد، به شما خبر می‌دادم. ولی من هم بشرم، و مانند شما فراموش می‌کنم پس اگر چیزی را فراموش کردم، به یادم بیاورید. و اگر کسی از شما در نمازش شک کرد برای از بین بردن شک تلاش کند، سپس نمازش را براساس آن تمام کند؛ بعد از آن دو سجده ببرد».

شیوه تلاش برای اطمینان :

شیوه تلاش برای اطمینان به ترتیب ذیل است : فکر کند که در نماز چه سوره‌هایی را خوانده است؛ اگر به یادش آمد که دوسوره خوانده است می‌داند که دو رکعت خوانده نه یک رکعت، و گاهی به یاد می‌آورد که تشهد اول را خوانده پس می‌داند که دو رکعت خوانده نه یک رکعت و سه رکعت خوانده نه دو رکعت، گاهی هم به یاد می‌آورد که تنها فاتحه را در یک رکعت و بعد در یک رکعت دیگر خوانده بنابراین می‌داند که چهار رکعت خوانده نه سه رکعت و در موارد دیگر نیز به همین گونه است، پس وقتی که برای رسیدن به آنچه نزدیکتر به صواب است، تلاش کرد شک برطرف می‌شود و در این مورد هیچ فرقی بین امام و منفرد نیست»
 (مجموعه فتاوی احمد عبدالحلیم الحرانی 23/13)

خواننده محترم ! اگر شخص سعی و تلاش خویش را بخرچ داد ولی نتوانست به یقین برسد ، یکی از طرف ها (زیادت ، یا نقصان) را ترجیح دهد در این صورت برر نماز گزار است که : همانا حداقل نماز را معیار قرار خویش قرار دهد :
 در این مورد به فحوای حکم حدیثی روایت شده ای از ابوسعید خدری عمل نمایم : پیامبر صلی الله علیه و سلم می فرماید :
 «إذا شك أحدكم في صلاته فلم يدر كم صلى؟ ثلاثا أم أربعا؟ فليطرح الشك و ليبن على ما استيقن ثم يجسد سجدتين قبل أن يسلم. فإن كان صلى خمسا شفعن له صلاته، و إن كان صلى إتماما لأربع كانتا ترغيما للشيطان» (مسلم : 1/400/571)، یعنی:
 «هرگاه یکی از شما در نمازش دچار شک شد و ندانست چند رکعت : سه یا چهار رکعت - خوانده است باید شک را از خود دور کند و بر یقین بنا کند، و از آنجا بقیه نمازش را بخواند سپس قبل از آنکه سلام بدهد دو سجده ببرد، پس اگر پنج رکعت خوانده باشد با انجام این دو سجده نمازش زوج می‌شود و اگر نمازش را چهار رکعت تمام خوانده باشد این دو سجده سب خواری و زبونی شیطان است».

یادداشت توضیحی :

اگر احیاناً در نماز اشتباه رخ دهد ، باید دیده شود که این اشتباه اگر در ارکان نماز باشد (مانند ترک کردن رکوع و یا فراموش کردن سوره فاتحه)، حکم شرعی همین است که این رکعت بحساب نیم اید بنا نماز گزار رکعت دیگری را بجای رکعتی که

در رکنش خلل ایجاد شده انجام داد و سپس قبل از سلام و یا پس از آن دو بار سجده سهو خواند، ولی اگر خلل در سنت نماز (مانند دست بالا بردن پس از رکعت دوم) باشد اشکالی ندارد و نماز صحیح میباشد و نیازی به سجده سهو هم دیده نمیشود .

عدم قرائت فاتحه در نماز سری توسط امام

خواننده محترم !

طوریکه میدانید که فاتحه رکن از نماز بوده و شخصیکه در نماز سوره فاتحه را در تمام رکعات های نخواند ، به حکم شرع نماز آن درست نیست ، بطور مثال اگر امام (مثلا در نماز سوره) در رکعت اول خواندن فاتحه را فراموش نماید، و تا آغاز رکعت دوم متوجه این سهو خود نشود ، در این صورت رکعت دوم بعنوان رکعت اول او محسوب می شود، و بر این مبنا لازمست تا (در آخر نماز) ، رکعت دیگری را نیز بجای رکعت ناقص که در آن فاتحه را ترک کرده بود بخواند.

و مأموم در این حالت نباید (در رکعتی که امام در انتهای نماز بعنوان جایگزین رکعت ناقص می خواند) از او پیروی کند (و با او برخیزد) بلکه در همان حالت تشهد بنشیند و انتظار امام را بکشد ، و در اخیر یکجا با امام سلام دهد .

عدم قرائت فاتحه توسط مقتدی :

اگر مأموم (مقتدی) خواندن فاتحه را در رکعتی ترک کرد، چنانکه معتقد است که قرائت فاتحه بر مأموم واجب نیست، پس امر واضح است و چیزی بر او نیست. اما اگر معتقد باشد که قرائت فاتحه رکنی در حق اوست، پس او بمانند امام هرگاه خواندن فاتحه را ترک کرد بعد از سلام امامش بلند شود و رکعتی بخواند، مگر آنکه او زمانی به جماعت ملحق شود که امام در حالت رکوع باشد و یا آنکه امام (هنوز به رکوع نرفته) و در قیام است ولی قبل از آنکه (مأموم) فاتحه را تمام کند امام به رکوع برود، در این حالت (خواندن فاتحه یا ادامه ی فاتحه) در رکعت اول از او ساقط می شود.

اشتباه در قرائت قرآن بعد از سوره فاتحه :

قبل از همه باید گفت که :خطا و اشتباه در قرائت نماز موجب باطل شدن نماز نمیشود ،مگر آنکه این اشتباه در قرائت سوره فاتحه رخ دهد ، و این اشتباه هم طوری باشد که معنای آنرا تغییر دهد؛ زیرا قرائت سوره (بعد از فاتحه) یا قرائت اضافی بر فاتحه (در نماز) سنت است (نه واجب) ، حتی اگر کسی اضافه بر فاتحه سوره ی دیگری را نخواند باز نمازش صحیح است، پس خطاء (در قرائت) سوره ی بعد از فاتحه تاثیری (بر صحت نماز) ندارد، اما بدون تردید خطاء در قرائت اگر سهوی باشد ضرری ندارد، و امید است که ثواب قرائت وی کاهش نیابد، و اگر (این اشتباه) بخاطر کوتاهی (از سوی نمازگزار باشد) در اینحالت قسمتی از اجر قرائت را از دست می دهد، لذا بر مسلمان لازمست

که در حفظ قرآن تلاش کند خصوصا حفظ سوره هایی که در قرائتش در نماز به آن نیازمند است، از جمله سوره های مفصل و کوتاه مفصل، چرا که (خواندن آن در نماز) موجب کمال آن خواهد شد، والله اعلم». (فتوای علامه عبدالرحمن بن ناصر البراک؛ شماره فتوی از سایت ایشان (10835)).

یادداشت: باید توجه داشت که هر اشتباه و خطایی موجب تغییر معنای سوره فاتحه نخواهد شد، یعنی بعضی از خطاها تنها موجب کاهش اجر و ثواب قرائت فاتحه هستند، چون هرچه قرائت صحیح تر و زیباتر باشد، اجر آن بیشتر است. و بعضی از خطاهای قرائتی موجب تغییر معنای سوره خواهند شد، مانند کسی که ضمائر را تغییر دهد، مثلا بجای «أنعمت علیهم» بگوید: «أنعمت علیهم» که در اینجا فاعل عوض شده.. و یا بجای خواندن «إهدنا الصراط المستقیم» بگوید: «إهدنا الصراط المستقیم». اما اگر اشتباه وی موجب تغییر معنا نشود، نمازش باطل نمی شود. مثلا «ض» یا «ط» را درست تلفظ نکند.

اضافه کردن در نماز :

- هرگاه نمازگزار در نماز خود قیام، یا نشستن، یا رکوع، یا سجده ای (را سهوا) اضافه کرد، چنانچه که بعد از فارغ شدن از (آن عمل) اضافه آگاه شد، لازم به چیزی جز دو سجده ی سهو (بعد از سلام) نیست، اما اگر در اثنای انجام آن عمل اضافی پی برد (که عملی اضافه انجام می دهد) بر او واجب است تا از انجام آن عمل خود داری نماید، و بعد از سلام (پایانی نماز) دو سجده ی سهو برده و دوباره سلام می دهد.

تنقیض در نماز :

- اگر نمازگزار، رکنی از ارکان نماز بجز تکبیرة الاحرام را بدلیل فراموشی انجام نداد و آنرا ترک کرد؛ چنانچه به مکان آن رکن در رکعت بعدی رسید، پس رکعت قبل را که در آن رکن را ترک نموده بود حساب نکند و بلکه رکعت بعد از آنرا جایگزین آن نماید، اما اگر هنوز به مکان آن عمل (ترک شده) در رکعت بعدی نرسیده بود، بر او واجب است تا به محل رکن ترک شده بازگردد و آنرا بنحو صحیح انجام دهد و نمازش را از آنجا ادامه دهد، و در هر دو حالت بر او واجب است تا بعد از سلام سجده ی سهو ببرد. (اگر تکبیرة الاحرام را فراموش کرد، در هر حالتی لازمست تا نمازش را قطع کند و از نو بخواند.)

فراموشی خواندن تشهد :

- هرگاه نماز گزار در نماز هائیکه دارای دو تشهد اند، تشهد اول را فراموش نماید و به اصطلاح در تشهد (التحیات) نه نشیند، در این صورت به فحوای احادیثی ذیل عمل نماید :

- در حدیثی که از : عبدالله بن بحینه رضی الله عنه روایت آمده است : «صلی لنا رسول الله صلی الله علیه و سلم رکعتین من بعض الصلوات، ثم قام فلم یجلس، فقام الناس معه. فلما قضی صلاته و

نظرنا تسلیمه کبر قبل التسلیم فسجد سجدتین و هو جالس، ثم سلم» (متفق علیه)، (پیامبر صلی الله علیه و سلم در یکی از نمازها (نماز ظهر) دو رکعت نماز خواند و برای تشهد اول نشست و بلند شد، مردم هم با او بلند شدند، وقتی که نمازش را تمام کرد و منتظر سلامش بودیم، قبل از آنکه سلام دهد، الله اکبر گفت و نشسته دو سجده برد، سپس سلام داد).

- همچنان در حدیثی دیگر که از : مغیره بن شعبه رضی الله عنه روایت است آمده که : پیامبر صلی الله علیه و سلم فرمود: « إذا قام أحدکم من الركعتین فلم یستقم قائما فلیجلس، فإذا استتم قائما فلیجلس و یسجد سجدتی السهو» (ابو داوود 3/350/1023)، یعنی: (هرگاه یکی از شما تشهد اول را ترک کرد و بلند شد، اگر به طور کامل بلند نشده بود، باید بنشیند و اگر کاملاً بلند شده بود، ننشیند و دو سجده سهو را بجای بیاورد).

- همچنان علماء میفرمایند که اگر نماز گزار از روی فراموشی تشهد اول را ترک نمود : باید حالات ذیل را در نظر گرفت :
1- اگر تا بعد از بلند شدن کامل (قائم ایستادن) بیاد نیاورد، در این حالت نمازش را ادامه می دهد و لازم به بازگشتن برای خواندن تشهد نیست، ولی بعد از اتمام نمازش و قبل از سلام دو سجده ی سهو می برد.

2- اگر بعد از برخاستن و قبل از آنکه بطور کامل راست بایستد، (یعنی هنوز کمر وی راست نشده و در حالت خمیده است. بیاد آورد، در این حالت بایستی بازگردد و تشهد خود را بخواند و سپس نمازش را ادامه داده و کامل می کند و سلام می دهد سپس سجده ی سهو می برد و باز سلام می دهد.

3- اگر قبل از آنکه برخیزد و رانش از ساق پایش جدا شود، (بلافاصله) بیاد آورد، در این حالت باید (زود) بنشیند سپس نمازش را ادامه و کامل کند ولی نیازی به سجده ی سهو نیست، زیرا او مرتکب اضافه یا نقصی در نمازش نشده است.

(همانطور که مؤلف گرامی اشاره کردند: حکم بقیه ی واجبات در نماز نیز بدینگونه است؛ یعنی هرگاه یکی از واجبات نماز را فراموش کرد؛ اگر قبل از آنکه وارد رکن بعد از عمل واجب شود، بیاد آورد، بایستی بازگردد و آن عمل واجب را انجام داده و در آخر سر هم بعد از سلام دو سجده ی سهو می برد، زیرا او در این حالت عملی اضافه در نمازش انجام داده است، ولی اگر وارد رکن بعد از آن عمل واجب شد و بعد بیاد آورد، در اینحالت نیازی به بازگشت به محل عمل واجب نیست، ولی در عوض در انتهای نمازش و قبل از آنکه سلام دهد ابتدا دو سجده ی سهو می برد بعد سلام پایانی نمازش را می دهد، زیرا در اینحالت نقصی در نمازش رخ داده است. و اگر بلافاصله بیاد آورد پس در اینحالت آن عمل را در جای خود انجام داده و نیازی هم به سجده ی سهو نیست، زیرا مرتکب اضافه یا نقصی در نمازش نشده است.)

سجده سهو قبل از سلام است و یا بعد از سلام :

در مورد اینکه سجده ی سهو قبل از سلام است و یا هم بعد از سلام بستگی دارد ، به نوع سهو نمازگزار این بدین معنی است که مواردی

سهوی است که سجده سهو باید قبل از سلام صورت گیرد ، هکذا است موارد سهوی ، که سجده سهو باید بعد از سلام صورت پذیرد .

سجده ی سهو قبل از سلام در دو حالت ذیل میباشد :

اول: اگر در نماز نقصی صورت گیرد، یعنی زمانی که کمبودی و نقصی در نماز بمیان آید ، سجده سهو باید قبل از سلام صورت گیرد :

بدلیل حدیث عبدالله بن بحینه رضی الله عنه که در آن پیامبر صلی الله علیه وسلم هنگامی که تشهد اول را فراموش کرد در پایان نماز و قبل از سلام دو سجده ی سهو بعمل آوردند. که متن وحکم حدیث در فوق تذکر یافته است .

دوم: هرگاه نمازگزار در بین دو امر دچار شک و تردید قرار گیرد ، و نتواند هیچکدام آنرا ترجیح دهد، بدلیل حدیث ابو سعید خدری رضی الله عنه در مورد کسی که در نمازش دچار شک شد و ندانست چند رکعت ، سه یا چهار رکعت ، خوانده است، که پیامبر صلی الله علیه وسلم برایش امر نمود تا قبل از آنکه سلام دهد دو سجده بجای آورد که لفظ این حدیث هم در فوق تذکر یافته است .

سجده ی سهو بعد از سلام در دو حالت لازم می شود :

همچنان سجده سهو بعد از سلام هم دارای دو حالت میباشد .

اول: اگر زیادتى در نماز صورت گیرد

دوم: هرگاه نماز گزار بین دو امر در شک افتاد ولی یکی را ترجیح داد (دلایل و تفصیل آن در فوق گذشت)

نیت کردن جدید برای تکمیل رکعت فراموش شده :

بطور مثال شخصی قصد خواندن نماز چهار رکعتی را داشت ، ولی بعد از رکعت سوم از روی سهو سلام داده است بعد از خارج شدن از نماز متوجه شده است که سه رکعت خوانده است زمانی که

دوباره برمیگردد تا این که نمازش را ادامه بدهد تا چهار

رکعت را کامل کند باید از اول نیت بیاورد و یا اینکه فقط الله اکبر باید بگویید؟ و به نماز خویش ادامه دهد :

در جواب باید گفت : فقط الله اکبر بگویید و رکعت باقی مانده اش را کامل بخواند. و ضرورتی به نیت دوباره نیست، زیرا خداوند متعال از نیت او باخبر است که چرا بازگشته و چه قصدی دارد.

ولی یک نقطه را میخواهم خدمت دوستان تذکر دهم که : هرگاه نمازگزار قبل از آنکه نمازش پایان برسد عمداً سلام دهد نماز

او باطل می شود. و اگر از روی فراموشی و سهو بود؛ در اینصورت:

- اگر تا بعد از مدت زمان طولانی بدان اشتباهش آگاه نگشت، باید بازگردد و از نو نمازش را تکرار کند.
 - اما اگر بعد از مدت زمان کمی متوجه اشتباه خویش شد (مثلاً دو یا سه یا پنج دقیقه بعد) باید بازگردد و نمازش را ازجایی که مانده کامل نماید (بقیه نماز خود را بخواند) و سلام دهد بعد دو سجده ی سهو ببرد و باز سلام دهد.
- دلیل آن حدیث ابوهریره رضی الله عنه است که گفت: «أَنَّ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ صَلَّى بِهِمُ الظُّهْرَ أَوْ العَصْرَ فَسَلَّمَ مِنْ رَكَعَتَيْنِ فَخَرَجَ السَّرْعَانَ مِنْ أَبْوَابِ المَسْجِدِ يَقُولُونَ: قَصُرَتِ الصَّلَاةُ، وَقَامَ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ إِلَى خَشْبَةِ المَسْجِدِ فَاتَكَأَ عَلَيْهَا كَأَنَّهُ غَضِبَانٌ، فَقَامَ رَجُلٌ فَقَالَ يَا رَسُولَ اللَّهِ: أُنْسِيَتْ أَمْ قَصُرَتِ الصَّلَاةُ؟ فَقَالَ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «لَمْ أُنْسَ وَلَمْ تَقْصُرْ»، فَقَالَ رَجُلٌ: بَلَى قَدْ نَسِيَتْ، فَقَالَ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ لِلصَّحَابَةِ: «أَحَقُّ مَا يَقُولُ؟» قَالُوا: نَعَمْ، فَتَقَدَّمَ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فَصَلَّى مَا بَقِيَ مِنْ صَلَاتِهِ ثُمَّ سَلَّمَ ثُمَّ سَجَدَ سَجْدَتَيْنِ ثُمَّ سَلَّمَ». متفق عليه.
- یعنی: «پیامبر صلی الله علیه وسلم نماز ظهر یا عصر را با ما خواند سپس بعد از دو رکعت سلام دادند، بعد با سرعت از در مسجد خارج شد، صحابه رضی الله عنهم گفتند: نماز کوتاه شده؟! پیامبر صلی الله علیه وسلم (بیرون از مسجد) به کُنده ی مسجد تکیه زد گویی که خشمگین است، مردی برخواست و گفت ای رسول خدا! آیا فراموش کردی یا نماز کوتاه شده؟ پیامبر صلی الله علیه وسلم فرمودند: نه فراموش کردم و نه نماز کوتاه شده، آن مرد گفت: آری! پس فراموش کرده اید، پیامبر صلی الله علیه وسلم به اصحابش فرمود: آیا آنچه که می گوید درست است؟ جواب دادند: آری، پیامبر صلی الله علیه وسلم نیز بازگشتند و مابقی نمازش را خواند بعد سلام داد سپس دو سجده بردند و بعد سلام دادند». از این حدیث برمی آید که باید بقیه نماز را از همانجا که ترک شده است از سر گرفت، خواه از دو رکعت سلام داده باشد یا از دو رکعت بیشتر و یا کمتر..

زیادت و نقصان در سجده :

- اگر نماز گزار در یک رکعت به عوض دو سجده اشتباهها یک سجده یا سه سجده بعمل آرد بالای شخص متذکره سجده سهو است واجب میگردد. رعایت نقاط ذیل مهم است :
- اگر نماز گزار تزید سجده سوم را عمدآ انجام داده باشد ، حکم شرع همین است که : نمازش باطل است باید نماز خویش را از سر تکرار نماید ، در غیر آن بریء الذمه نخواهد شد.
 - اگر نماز گزار اشتباهها یک سجده بیشتر انجام دهد ، لازم به چیزی نیست فقط باید بعد از اتمام نماز و سلام دادن، دو سجده سهو برده و بعد دوباره سلام دهید، و نیازی به اعاده نماز نیست.

- اگر انجام یک سجده فراموش شود، باید حتما هرگاه بیاد آوردید زود به محل سجده برگردید و بنشینید و سجده ی دوم را نیز بجا آورید و از همانجا نمازخویش را ادامه دهید و باید در انتهای نماز بعد از تشهد و قبل از سلام دادن ابتدا دو سجده سهو ببرید و بعد سلام دهید، و اعاده نماز بر او لازم نیست.

- اگر شک نماز گزار در شک افتاد که آیا یک سجده انجام داده و یا دو سجده ، در این مورد باید گفت : اگر شک وکمان نماز گزار کم باشد ، نباید به آن اهمیت دهد و لازم به چیزی نیست، اما اگر شک وکمان نماز گزار زیاد باشد ، بهتر است مبنا را بر یقین (کمترین تعداد سجده) قرار دهید و یک سجده دیگر انجام دهید تا مطمئن شوید، و در انتهای نماز بعد از سلام دادن دو سجده سهو برده و باز سلام دهد و ضرورت به اعاده نماز نمی باشد .

- اگر نماز گزار از نماز فارغ شد و بعد از مدت زمانی (مثلا 5 دقیقه و بیشتر) بیاد آوردید که یک سجده انجام نداده است ، باید از نو نماز را اعاده کند، اما اگر مدت زمان کوتاهی از سلام دادن گذشته بود ، میتواند از رکعتی که سجده ناقص انجام داده اید شروع کرده و یک سجده دیگر بجای آورده و از همانجا نماز را ادامه دهد تا نماز اش کامل شود و در انتها بعد از سلام دو سجده سهو ببرید.

متابعت از امام در رکعت اضافی :

مثلاً اگر امام در تشهد آخر باشد و سپس بعد از خواندن کامل تشهد بجای آنکه سلام دهد، اشتباهها بلند شد به گمان اینکه تشهد اول را خوانده، در اینحالت باید مامومین وی را با گفتن (سبحان الله) آگاه کنند و امام نیز پس از آنکه متوجه اشتباهش شد باید فوراً بنشیند و سلام دهد، ولی نیازی به خواندن دوباره تشهد نیست بلکه پس از نشستن بلافاصله سلام دهد، و چون مرتکب یک عمل اضافه در نمازش شده است باید بعد از سلام نماز دو سجده سهو ببرد و مامومین هم با او به سجده سهو بروند - مگر کسی که مسبوق باشد که باید با سلام امام بلند شود و نمازش را ادامه دهد - و بعد دوباره سلام دهد و مامومین نیز سلام دهند.

اما حال که این امام سجده ی سهو را انجام نداده نمازش باطل است یا خیر؟

جواب: نخست باید بدانیم که آیا انجام سجده سهو واجب است یا مستحب؟ اگر سجده سهو واجب باشد و نمازگزار عمداً سجده سهو را انجام ندهد نمازش باطل است، و اگر فراموش کند باید بازگردد و سجده سهو را بجای آورد مگر آنکه مدت زمان زیادی از پایان

نماز گذشته باشد که در اینحالت چیزی بر وی نیست و نماز صحیح است.

اما اگر سجده سهو مستحب باشد، در اینصورت ترک عمدی یا غیر عمدی آن نماز را باطل نمی کند.

بر طبق قول راجح، و بنا به اینکه تشهد جزو اعمال واجب در نماز است (و حتی تشهد آخر رکن نماز است) لذا اگر کسی مرتکب سهوی در آن شد باید سجده سهو بجای آورد و اگر عمداً سجده سهو را ترک کند نمازش باطل خواهد شد، اما اگر به این حکم جهل داشته باشد ان شاء الله نمازش صحیح است.

ولی اگر امام نسبت به حکم سجده سهو مطلع نبوده و یا چنین پنداشته که سجده سهو مستحب است، در اینصورت نماز او باطل نیست.

و اگر امام سجده ی سهو خویش را فراموش کرد، در آنصورت مأموم نبایستی خود تنهایی به سجده ی سهو برود، بلکه با سلام امام او نیز سلام می دهد و سپس به امام تذکر می دهد و امام به سجده ی سهو رفته و او نیز همراه وی سجده می برد.

زیادت در رکعت های نماز :

اگر نماز گزاری در نماز دورکعتی ، بعد از ختم رکعت دوم و بعد از تشهد اخیرش برای ادای رکعت سوم بلند شد ، بعد از بلند شدن به رکعت سوم متوجه شد که دارد رکعت اضافی میخواند ، حکم شرعی همین است ، همینکه متوجه اشتباه که دارد رکعت اضافی است باید فوراً و بلا فاصله بنشیند و سلام دهد ولی اگر شخص نه نشیند و به رکعت اضافی ادامه دهد ، نماز اش باطل است زیرا عمداً و قصداً یک رکعت به نماز اضافه نموده است . ولی اگر نماز گزار متوجه نشود در این صورت دو حالت دارد :

1- طوریکه در فوق متذکر شدیم که اگر نمازگزار بعد از برخاستن از رکعت دوم متوجه اشتباه خود نشود تا آنکه رکعت را کاملاً خواند و به تشهد رسید و در این حالت بیاد آورد ، بنأ نماز اش باطل نمیگردد ، و کفایت بعد از سلام دادن دو سجده سهو بجا آورده و باز سلام دهید.

2- ولی اگر بعد از برخاستن بلافاصله بیاد آوردید و یا در قیام یا رکوع یا سجده اول و دوم رکعت اضافه بیاد آوردید، لازمست بلافاصله نشسته و - اگر در رکعت دوم تشهد نخوانده بودید، تشهد بخوانید و سلام دهید و بعد از سلام با دو سجده سهو بجا آورده و باز سلام دهید.

بطور کلی کسی که عمداً رکعتی یا قیامی یا رکوعی یا سجده ای را به نمازش بیافزاید، نماز او باطل است و با سجده سهو هم جبران نمی شود و بایستی نمازش را از نو تکرار کند. همچنین کسی که در ابتدا بر اثر اشتباه چیزی را اضافه انجام دهد ولی بعد از متوجه شدن آنرا ترک و رها نکند، مانند آنست که عمداً چیزی را به نماز افزوده باشد و لذا نمازش باطل است و باید از نو نمازش را تکرار کند.

و اگر کسی سهواً قسمتی را به نمازش اضافه کند، و تا پایان نمازش متوجه آن اضافه نشد، نمازش باطل نیست و نیازی به

تکرار ندارد، و همچنین هرگاه در اثنای نمازش بیاد آورد که قسمتی اضافه می خواند ولی زود آنرا رها کرد در آنصورت چیزی بر وی نیست جز اینکه بعد از سلام دادن دو سجده سهو برده و باز سلام دهد.

شک در تعداد رکعت ها :

اگر نماز گزار در تعداد رکعت های انجام داده خود در شک افتاد مثلا : آیا دو رکعت نماز خوانده یا سه رکعت؟ و یا هم در نماز (چهار رکعتی) که آیا سه رکعت نماز خوانده است و یا چهار رکعت؟ ولی نماز گزار در ذهن خویش ترجیح میدهد که (در نماز دو رکعتی، دو رکعت را خوانده و یا هم در نماز چهار رکعتی، چهار رکعت را خوانده) حکم شرعی همین است، که نماز گزار به کمان غالب خویش فیصله نموده و به آن ترجیح دهد، ولی اگر کمان غالب نداشت به تکمیل رکعت با قیمانده خویش اقدام نماید. ولی با در نظر داشت کمان غالب باز هم به رکعت اضافی ادامه دهید، نماز باطل است، زیرا او زیادتی را عمدا انجام می دهد.

در هر دو حالت سجده سهو را بعمل آرد (در صورت کمبود و نقضان قبل از سلام و در صورت زیادت بعد از سلام) و دلیل آن حدیث ابن مسعود رضی الله عنه است که در آن پیامبر صلی الله علیه وسلم به کسیکه شک کرده بود که آیا سه رکعت خوانده یا چهار رکعت؟ فرمود: «فلیتحر الصواب ثم لیتم علیه یبنی علی التحری ثم لیسلم، ثم لیسجد سجدتین بعد أن یسلم». یعنی: هرگاه یکی از شما در نماز خویش در شک افتاد (و ندانست چند رکعت خوانده است)، سعی کند که صحیح ترین آن را بیاد آورد و نمازش را بر اساس آن کامل کرده، بعد سلام گوید سپس دو سجده سهو، بجای آورد. بخاری (401).

زیادت در رکعت های نماز توسط شخصی مسافر :

نماز گزار مسافری که مصروف خواندن قصر میباشد، اما بعد از اینکه دو رکعت را خواند فراموش می کند که مصروف خواندن نماز قصری است و برای رکعت سوم بلند می شود، بعد از بلند شدن به رکعت متوجه میشود که مسافر است.

شیخ ابن عثیمین در فتاوی شرعی خویش مینویسد: «افضل آنست که بازگردد، زیرا او قصد دارد تا دو رکعت نماز بخواند، پس باید دو رکعت خوانده و بر آن نیفزاید، و پس از آنکه بازگشت و سلام داد دو سجده سهو ببرد، اما اگر احیانا بازنگشت و خواست تا نماز خود را کامل (چهار رکعت) بخواند اشکالی ندارد.» (مجموع فتاوی الشیخ ابن عثیمین (32/14))

فراموشی اذکار در رکوع و سجود :

قبل از همه باید گفت که رأی صحیح اینست که خواندن حداقل یکبار اذکار در رکوع و سجود در نماز جزو واجبات نماز است، و ترک عمل واجب اگر بطور عمدی باشد نماز باطل خواهد شد و با

سجده سهو هم جبران نمی شود.
ولی اگر بطور سهوی باشد با سجده سهو (قبل از سلام اصلی نماز) جبران می شود.

ولی در فقه امام شافعی ذکر رکوع «سُبْحَانَ رَبِّيَ الْعَظِيمِ وَبِحَمْدِهِ» و همچنین ذکر سجده «سُبْحَانَ رَبِّيَ الْأَعْلَى وَبِحَمْدِهِ» جزو هیئات نماز است، یعنی جزو امورات مستحب است که اگر نمازگزار بطور عمدی یا سهواً آنرا ترک کند و نخواند نمازش باطل نخواهد شد و بلکه نماز او صحیح است و نیازی هم به سجده سهو نیست.

سجده سهو شخص مسبوق :

اگر شخصی زمانی به نماز جماعت ملحق شد که امام یک یا چند رکعت نماز را خوانده بود، و امام در نماز خویش مرتکب سهوی گشت که مجبور شود بخاطر آن در انتهای نماز دو سجده سهو بجای آورد، در اینحالت:

- اگر امام قبل از سلام نماز به سجده ی سهو برود، در اینصورت همگی مأمومین (و حتی مسبوق) باید همراه امام به سجده ی سهو بروند، اما بعد از سجده ی سهو که امام سلام می دهد، فرد مسبوق (یعنی کسی که از رکعت دوم یا سوم یا آخر) به امام ملحق شده باید پس از سلام امام بلند شود و ادامه ی نمازش را بخواند. بعد از آنکه مسبوق نمازش را تکمیل کرد: چنانچه مسبوق در سهو امام همراه او بوده، او نیز باید (دوباره) قبل از سلام ابتدا سجده سهو ببرد بعد سلام دهد، در غیر اینصورت نیازی نیست.

- اگر امام بعد از سلام نماز به سجده ی سهو برود، در اینحالت تمامی مأمومین، بجز مسبوق، باید همراه امام سلام دهند و بعداً با او به سجده ی سهو بروند و باز سلام دهند، اما فرد مسبوق با سلام امام باید بلند شود و نمازش را ادامه دهد، و نباید همراه امام به سجده سهو برود زیرا سجده ی سهو در اینحالت بعد از سلام نماز است و بعد از سلام نماز فرد مسبوق موظف است بلند شود و به نمازش ادامه دهد. ولی بعد از آنکه نمازش را تکمیل کرد: چنانچه مسبوق در سهو امام همراه او بوده، او نیز باید بعد از سلام نمازش ابتدا سجده سهو ببرد بعد دوباره سلام دهد، در غیر اینصورت نیازی نیست.

شیخ ابن عثیمین رحمه الله می گوید: « مسبوقین نباید در سجده ی سهو بعد از سلام (نماز) از امام پیروی کنند، چونکه پیروی کردن (در اینحالت) مقدور نیست، زیرا پیروی کردن از امام (در این حالت) بایستی با سلام باشد که همراه آن، سلام اول قبل از سجده ی سهو خواهد بود، و این به نسبت کسی که هنوز قسمتی از نمازش باقی مانده مقدور نیست (که با امام سلام دهد)، بر این اساس بایستی بلند شوند بدون آنکه از امام پیروی کنند، سپس که برخواستند و نمازشان را کامل کردند؛ چنانچه سهو امام در قسمتی از نماز باشد که مسبوقین در آن قسمت همراه وی بودند؛ بایستی بعد از سلام نماز خود سجده ی سهو ببرند، و اگر سهو امام در قسمتی از نماز بوده باشد که آنها در آن قسمت همراه

امام نبودند؛ در این حالت بر آنها لازم نیست تا - در پایان نمازشان- سجده ی سهو بجای آورند، و این رأی، قول راجح نزد من است، زیرا پیروی کردن از امام و سجده ی سهو بعد از سلام در این حالت امری غیر مقدور (برای مسبوق) است». مجموع فتاوی ابن عثیمین؛ جلد چهاردهم، شماره سؤال: 741.

آیا قرائت قرآن در رکوع ، سجده سهو دارد :

اولاً قرائت قرآن در سجده نامشروع است، و بلکه از آن نهی شده است، و همینطور در رکوع؛ به دلیل این فرموده ی پیامبر صلی الله علیه وسلم: «ألا وإنی نهیت أن أقرأ القرآن راکعاً أو ساجداً، أما الركوع فعظموا فيه الرب، وأما السجود فأكثروا فيه من الدعاء فقمن ان يستجاب لكم». یعنی: هان بدانید! که من از قرائت قرآن در حالت رکوع و سجود نهی شده ام، پس در رکوع عظمت خداوند را بگوئید، و در سجود بسیار دعا کنید؛ چرا که امید است که برای شما اجابت شود. روایت مسلم 207 (479). و البته بر اساس قول راجح نماز او صحیح است.

دوماً: اگر کسی (در نماز) سخن مشروعی را در غیر محل خود بگوید ولی همراه آن، ذکر مشروعی را که می بایست در آنجا خوانده شود، بخواند؛ مثلاً در محل سجده (قرآن) قرائت کند و علاوه بر آن، ذکر «سبحان ربی الأعلی» را نیز بخواند؛ در این حالت سجده ی سهو بر او واجب نیست ولی برایش جایز است، اما اگر سخن مشروعی را در غیر محل خود بگوید ولی ذکر مشروعی را که معمولاً در آن محل خوانده می شود، نخواند، مثلاً در محل سجده قرائت کند ولی ذکر «سبحان ربی الأعلی» را در آن نخواند، در این حالت سجده ی سهو بر او واجب می شود، زیرا ترک واجبی (از واجبات نماز) کرده است و محل سجده ی سهو نیز قبل از سلام (پایانی) نماز است.

اشتباه مقتدی :

اگر مأمون (مقتدی) مصروف نماز با امام می باشد (از آغاز نماز تا انجام نماز) ، مقتدی در یکی از سجد ها ذکر «سبحان ربی الأعلی» را سهواً فراموش کند ، در این صورت سجده سهو بعمل آرد و یا خیر ! جواب شرع همین است که بر مقتدی در این حالت سجده سهو لازم نمی باشد ، زیرا در همچو موارد سجده سهو قبل از سلام بعمل آید ، و واضح است که اگر (مأموم) قبل از سلام سجده ی سهو ببرد با امام مخالفت کرده (و از متابعت امام خارج می شود) ، درحالیکه قاعده چنین است که عمل واجب با پیروی کردن مأموم از امام ، از وی (مأموم) ساقط می شود، و سجده ی سهو (نیز در این حالت) واجب است، پس (این عمل واجب) به دلیل متابعت مأموم از امام ساقط می شود (نیازی به سجده ی سهو نیست).

تکرار چندین اشتباه در یک نماز :

اگر شخصی نماز گزار در داخل نماز مکرراً مرتکب سهو شود، مثلاً ذکر «سبحان ربی العظیم» را در رکوع ترک کند، و خواندن تشهد

اول را ترک کند، و نیز ذکر «سبحان ربی الأعلی» را در سجده فراموش، او باید چند بار سجده ی سهو انجام دهد؟ در جواب باید گفت: هرگاه شخصی چند بار سهوی مرتکب شد، به او می گوئیم که انجام دو سجده سهو برایش کافیست، زیرا (اعمال) واجب از یک جنس هستند و بعضی در دیگری داخل می شوند، همانطور که کسی به دلیل ادرار یا قضای حاجت یا خارج شدن ریح و خوردن گوشت شتر بی وضو می شود و یک وضو برای او کافیست، و بر او لازم نیست تا برای هر یک از (آن) اسباب وضویی جداگانه بگیرد.

شک در قرائت سوره فاتحه :

اگر نمازگزار درمورد خواندن سوره فاتحه به شک افتاد، که آیا سوره فاتحه را قرائت کرده است و یا خیر! و ترجیح هم داده نمیتواند که آیا سوره فاتحه را خوانده است و یا خیر؟ در این مورد حکم شرعی همین است: تا زمانیکه او شک دارد (و نتواند ترجیح دهد که سوره فاتحه را خوانده یا خیر) بر او واجب است تا سوره فاتحه را بخواند، اما به بشرطیکه: انسان شکاک (و وسواسی) نباشد، زیرا اگر زیاد شکاک بود و یا شک او فقط وهمی بیش نبود، در اینحالت به این شک توجهی نمی شود و اعتباری ندارد، زیرا بعضی از مردم هر وقت نماز می خوانند در زیادت یا نقصی و یا در نیت و یا در تکبیر و همانند آنها شک می کنند، پس چنانکه شخص چنین حالتی را در تمامی نمازهایش داشت او نباید به این شک توجهی کند، زیرا این شک از وسواس است، و چه بسا گاهی وسواس اگر مداوم همراه انسان باشد موجب فاسد شدن عبادتش می شود.

اشتباه امام در ادای سجده سهو:

بطور مثال: اگر امام مصروف نماز مغرب باشد، و امام در تشهد اول دچار سهو گشت (فراموش کرد که تشهد را بخواند و بلند شد اما قبل از آنکه راست ایستاده شود، و وارد قیام شود بیاد آورد و زود نشست و تشهد را خواند) ولی امام در انتهای نماز فقط یک سجده ی سهو را انجام داد! حال چه چیزی بر مقتدی لازم میگردد؟ در جواب باید گفت: اولاً: بر امام واجب است تا دو سجده ی سهو بجای آورد نه یک سجده، زیرا پیامبر صلی الله علیه وسلم می فرمایند: «إِذَا شَكَّ أَحَدُكُمْ فِي صَلَاتِهِ فَلْيَتَحَرَّ الصُّوَابَ فَلْيَتِمَّ عَلَيْهِ ثُمَّ لِيُسَلِّمْ ثُمَّ يَسْجُدْ سَجْدَتَيْنِ». یعنی: هرگاه یکی از شما در نماز خویش در شک افتاد، سعی کند که صحیح ترین آن را بیاد آورد و نمازش را بر اساس آن کامل کرده، بعد سلام گوید سپس دو سجده ی سهو بجای آورد. (بخاری (401) و مسلم (572)). بر طبق این فرموده درمی یابیم که سجده ی سهو دو سجده است نه یک سجده.

دوماً: اگر نمازگزار از روی جهل و نا آگاهی یک سجده ی سهو ببرد چیزی بر وی نیست، و نماز او و نماز کسانی که به وی اقتدا کرده اند صحیح است، و حکم او بمانند حکم آنکسی است که

اصلاً انجام سجده ی سهو را فراموش می کند (که موجب باطل شدن نماز نیست). چنانکه علمای هیئت دائمی افتاء می گویند: «اگر ترک سجده ی سهو عمدی باشد نمازش باطل است و باید نمازش را تکرار کند، و اگر ترک آن به سبب فراموشی یا عدم آگاهی و جهل باشد، پس نمازش صحیح است و لازم نیست تا نمازش را تکرار کند». (اللجنة الدائمة للإفتاء (10/6). پس لازمست تا در این مواقع بعد از نماز، امام را متوجه خطایش کرد تا بار دیگر آن خطا را انجام ندهد.

سوماً: در این مواقع بر مأمومین لازم است تا سجده ی دوم (سهو) را خود انجام دهند، هر چند که امام آنها سجده ی دوم را انجام نداده؛ زیرا به دلیل سهو در تشهد اول نقصی بر نمازشان وارد شده است. امام نووی رحمه الله در «المجموع» می گوید: «و اگر امام جز یکبار سجده ی سهو انجام نداد، مأموم (خود) سجده ی دوم را انجام دهد و آن (یعنی ترک سجده ی دوم توسط امام) را حمل بر این بگذارد که وی آنرا فراموش کرده است، و اگر امام عمداً یا سهواً سجده ی سهو را ترک کرد و انجام نداد پس مأموم خود سجده ی سهو را انجام دهد و این همان قول صحیح منصوص است، زیرا هنگامی که امام سهوی مرتکب شود بر نماز مأموم نیز بدلیل آن سهو نقص وارد می شود، و اگر امام (سهو) نمازش را جبران نکرد مأموم (خود) نمازش را جبران نماید». «المجموع» (65/4) با اختصار و تصریف اندک. و باز می گوید: «اگر امام سهوی انجام داد ولی سجده ی سهو نبرد، پس همانطور که ذکر کردیم رأی صحیح در مذهب ما اینست که مأموم خود سجده می کند، و این رأی امام مالک و اوزاعی و لیث و ابو ثور، و روایتی از امام احمد نیز است و ابن منذر نیز آنرا از ابن سیرین نقل کرده، و عطاء و حسن (بصری) و نخعی و قاسم و حماد بن ابی سلیمان و ثوری و ابوحنیفه و مزنی و روایت دیگری از امام احمد گفته اند که: سجده نبرد». «المجموع» (66/4). البته باید توجه کرد که این امر (سجده بردن توسط مأموم) برای زمانی است که امام مرتکب سهوی شود و او یعنی امام سجده ی سهو را بجای نیاورد و یا بصورت ناقص انجام دهد، اما اگر امام سهوی انجام نداد و بلکه خود مأموم دچار سهو شد، نیازی نیست تا در انتها سجده ی سهو بجای آورد، زیرا امام سهو وی را متحمل شده و برایش جبران می کند. مگر آنکه سهوی که مأموم انجام داده؛ ترک رکنی در نماز باشد که در اینحالت باید بعد از سلام امام بلند شده و آن رکن را جبران کند و بعد از سلام دو سجده ی سهو بجای آورد.

حکم خواندن دوباره تشهد بعد از انجام سجده سهو :

بعد از انجام سجده ی سهو دوباره تشهد خوانده نمی شود، زیرا رسول الله صلی الله علیه وسلم چنین نکرده اند چنانکه احادیث صحیح بر این امر دلالت می کنند، و اگر انجام می دادند، حتماً آنرا به اصحابش رضی الله عنه بیان می کردند، درحالیکه می

فرمایند: «صَلُّوا كَمَا رَأَيْتُمُونِي أُصَلِّي». «همانگونه که می بینید من نماز می خوانم، شما نیز نماز بخوانید». بخاری و مسلم.

با ب سی وسوم سجده شکر ویا نماز شکرانه

درکشور عزیز ما افغانستان تعدادی از مسلمانان زمانیکه به یک خوشحالی ویا نعمتی الهی دست می یابند به فهم دینی خودشان غرض ادای شکر به اصطلاح میخواهند دو رکعت نماز نفلی را بنام نماز شکرانه بجا میاورند. قبل از همه باید گفت که در شرع اسلامی نماز بنام نماز شکرانه وجود ندارد. و اساساً دین مقدس اسلام چنین نماز را وضع نه نموده است. ولی آنچه در شرع اسلامی مشروع است سجده شکر میباشد، و سجده شکر را یک مسلمان زمانی انجام می دهد که از جانب الله تعالی برای شخصی نعمتی یا دفع ضرری وارد شود. مستحب است که انسان هنگام برخورداری از نعمت یا دفع بلا و مصیبت و یا دریافت خبری مسرت بخش به تبعیت از پیامبر اکرم صلی الله علیه وسلم به سجده افتد.

از ابوبکره روایت است: «أَنَّ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ كَانَ إِذَا أَتَاهُ أَمْرٌ يَسْرُهُ أَوْ يَسِرُّهُ خَرَّ سَاجِدًا شَاكِرًا لِلَّهِ تَبَارَكَ وَتَعَالَى» (ابوداود (2774)).

«هرگاه امری خوشایند برای پیامبر صلی الله علیه وسلم روی می داد به شکرگزاری خدای تبارک و تعالی سجده می برد». (این سجده، حکمش همان حکم سجده تلاوت است.)

بیهقی با اسناد و بشرط بخاری روایت کرده است که:

«عَلِيُّ بْنُ أَبِي طَالِبٍ إِذَا شَرَّكَ فِي حَرْبٍ مَعَ قَوْمٍ مِنْ قَبِيلِهِ» همدان

را، برای پیامبر صلی الله علیه وسلم نوشت، چون پیامبر صلی الله

علیه وسلم آن را شنید، فوراً به سجده افتاد، سپس سر از سجده برداشت و گفت: السلام علی همدان، السلام علی همدان.

از عبدالرحمن بن عوف روایت است که: پیامبر صلی الله علیه وسلم بیرون رفت، من او را دنبال کردم تا اینکه داخل نخلستانی شد

و به سجده افتاد و آنقدر سجده او طول کشید، که من نگران شدم، مبادا که وفات کرده باشد، لذا پیش رفتم و نگاه می کردم، که

سر از سجده برداشت و فرمود: مَا لَكَ يَا عَبْدَ الرَّحْمَنِ؟ (چیت شده

ای عبدالرحمن؟)، من نگرانی خود را به وی عرض کردم، او

فرمود: «إِنَّ جَبْرِيلَ عَلَيْهِ السَّلَامُ قَالَ لِي: أَلَا أَبْشُرُكَ؟ إِنَّ اللَّهَ عَزَّوَجَلَّ

يَقُولُ لَكَ: مَنْ صَلَّى عَلَيْكَ صَلَّيْتُ عَلَيْهِ، وَمَنْ سَلَّمَ عَلَيْكَ سَلَّمْتُ عَلَيْهِ،

فسجدت لله عز وجل شكرا (جبریل درود خدا بر وی باد به من گفت: به تو مژده ندهم؟ همانا خدای بزرگ به تو می‌گوید: هر کس بر تو درود و سلام بفرستد، من بروی درود و سلام می‌فرستم لذا برای خدای بزرگ سجده شکر گزاردم). به روایت احمد و حاکم که او آن را بشرط شیخین « صحیح » دانسته و گفته است درباره سجده شکر حدیثی صحیحتر از این حدیث را سراغ ندارم. بخاری روایت کرده که کعب بن مالک چون خبر پذیرفتن توبه‌اش را از جانب خداوند، به وی دادند، سجده شکر برد. و احمد گفته است که: علی بن ابی‌طالب چون جسد « ذوالثدیة » را در میان کشتگان خوارج یافت سجده شکر برد، و سعید بن منصور گفته است: چون ابوبکر خبر قتل مسیلمه کذاب را شنید سجده شکر برد.

سجده شکر مستلزم سجده نماز است یعنی در ضمن نماز قصد سجده شکر می‌شود و بعضی گفته‌اند نیازی به سجده نماز نیست چه سجده شکر نماز نیست، پس سجده نماز شرط آن نیست. در « فتح العلام » گفته است: این سخن قریب به ثواب است. شوکانی گفته است: از احادیث مربوط به سجده شکر، بر نمی‌آید که برای آن وضوء و پاکی جامه و پاکی محل سجده، شرط باشد. امام یحیی (بن زید) و ابوطالب نیز چنین رای دارند و همچنین در آن احادیث اشاره به تکبیر هم نشده است. و در « البحر » آمده است که تکبیر لازم است.

امام یحیی گفته است: باتفاق آراء در نماز سجده شکر صورت نمی‌گیرد، چه سجده شکر، از توابع نماز نیست یعنی سجده شکر بدون نماز گزارده می‌شود. (برای مزید معلومات مراجعه شود به: فقه السنه، تألیف سید سابق، مترجم محمود ابراهیمی، تهران، ناشر مردم‌سالاری، دوم 1387). .

خواننده محترم!

برای انجام سجده شکر نیازی به طهارت و رو به قبله ایستاد شدن شرط نیست، زیرا، نماز نیست و حتی در اوقاتی که نماز خواندن در آن مکروه است نیز می‌توان سجده شکر را بجاء آورد. امام شوکانی می‌فرماید: از احادیث مربوط به سجده شکر، بر نمی‌آید که برای آن وضوء و پاکی جامه و پاکی محل سجده، شرط باشد. امام یحیی (بن زید) و ابوطالب نیز چنین رای دارند. اما باید توجه داشت که جایز نیست که در داخل نماز سجده شکر بجاء آورده، زیرا محل سجده شکر در خارج از نماز است و هرگاه شخص خواست می‌تواند بلافاصله و بدون مقدمه بعد از خدمت نماز به سجده برود. و اگر کسی در نماز سجده شکر ببرد، نمازش باطل می‌شود مگر اینکه به حکم آن جاهل بوده باشد. (این حکم را شافعیه و حنابله آورده اند)

و در « البحر » آمده است که تکبیر لازم است. امام یحیی گفته است: باتفاق آراء در نماز سجده شکر صورت نمی‌گیرد، چه سجده شکر، از توابع نماز نیست یعنی سجده شکر بدون نماز گزارده می‌شود.

در حدیثی از سعد بن ابی وقاص (رض) روایت است : «عَنْ سَعْدِ بْنِ أَبِي وَقَّاصٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: خَرَجْنَا مَعَ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ مِنْ مَكَّةَ نُرِيدُ الْمَدِينَةَ، فَلَمَّا كُنَّا قَرِيبًا مِنْ عَزْوَرَاءَ نَزَلَ ثُمَّ رَفَعَ يَدَيْهِ، فَدَعَا اللَّهَ سَاعَةً، ثُمَّ خَرَّ سَاجِدًا، فَمَكَثَ طَوِيلًا، ثُمَّ قَامَ فَرَفَعَ يَدَيْهِ، سَاعَةً رَدًّا، ثُمَّ خَرَّ سَاجِدًا فَعَلَّهُ ثَلَاثًا وَقَالَ: إِنِّي سَأَلْتُ رَبِّي، وَشَفَعْتُ لِأُمَّتِي، فَأَعْطَانِي ثَلَاثَ أُمَّتِي، فَخَرَرْتُ سَاجِدًا لِرَبِّي شُكْرًا، ثُمَّ رَفَعْتُ رَأْسِي، فَسَأَلْتُ رَبِّي لِأُمَّتِي، فَأَعْطَانِي ثَلَاثَ أُمَّتِي، فَخَرَرْتُ سَاجِدًا لِرَبِّي شُكْرًا، ثُمَّ رَفَعْتُ رَأْسِي فَسَأَلْتُ رَبِّي لِأُمَّتِي، فَأَعْطَانِي الثَّلَاثَ الْآخَرَ، فَخَرَرْتُ سَاجِدًا لِرَبِّي» رواه أبو داود. ».

(از سعد بن ابی وقاص رضی الله عنه روایت شده که گفت: از مکه با رسول الله صلی الله علیه وسلم بیرون آمدیم در حالیکه قصد مدینه را داشتیم و چون به عزوراء رسیدیم، آنحضرت صلی الله علیه وسلم فرود آمده دستهایش را بلند کرده و ساعتی دعا نموده و بعد به سجده افتاد و مدتی دراز درنگ کرد و بعد برخاسته و دستهای خود را برای ساعتی بلند نموده و باز به سجده افتاد و سه بار این کار را نموده و فرمود: من از پروردگارم درخواست شفاعت امتم را کردم، او تعالی یک سوم امتم را به من داد و برای شکر پروردگارم به سجده افتادم، و باز سرم را برداشته از پروردگارم برای امتم درخواست عفو نمودم و به من یک سوم دیگر را داد و برای پروردگارم به سجده افتادم، و باز سرم را بلند نموده و از پروردگارم شفاعت امتم را طلب کردم که یک سوم دیگر را هم به من داد و من برای شکر پروردگارم به سجده افتادم)

یادداشت:

ناگفته نباید گذاشت که گرفتن وضوء در این سجود شرط نمی باشد .

تعریف شکر:

شکر عبارت است از «ثناگویی و سپاسگزاری بر زبان آوردن الفاظ نیست که بر سبیل تکرار و به منظور ساقط شدن بار تکلیف ادا گردد.

بلکه شکر گویی و شکرگزاری مرحله ای بالاتر و رتبه ای ژرف تر دارد. انسان شاکر در فیض هستی و سرچشمه رحمت و نعمت الهی تفکر می کند و از رهگذر این اندیشه به باوری می رسد که رشته هستی او را به طور عملی و عینی به بارگاه پروردگار ربط می دهد چنین تفکر و باوری موجب می شود که انسان حتی لحظه ای از عمر خود را تباه نسازد و اوقات گرانبهای خویش را به عبث نگزارند و از تلاش در جهت تزکیه و سبقت در تحصیل خیرات و کمالات دست بردارند و برای نیل به مکارم و فضایل اهتمام ورزد.

شکر به هنگام برخورداری از نعمت ها و یادآوری عظمت و ارزش آنها اعم از مادی و معنوی موجبات تقرب به درگاه الهی و قرار گرفتن در بستر پرستش حق است که نهایت هدف جهان خلقت می باشد.

شکر گذاری در قرآن کریم:

از مسایلی که فرهنگ اسلامی بر آن تأکید کرده و در قرآن و روایات اسلامی به عنوان خصلتی ارزنده و نیک برای انسانها بیان شده شکرگزاری و سپاس از بابت نعمتهای الهی است.

اسلام می خواهد افراد به درجه ای از یقین برسند که در هر حالی اعم از آرامش و یا روی آوردن مصائب شکر خدا را بجای آورند.

بنظر می رسد که انسانها پس از دریافت نعمت، شکر بجای آورند اما عارفان و اهل معرفت معتقدند که حتی بلایی که انسان بدان گرفتار می شود جای سپاس دارد و شخصی که به ناراحتی مبتلا شده خداوند را حمد گوید که از میان بلاهای گوناگون به یکی از آنها گرفتار آمده است. علماء درجه شکر را از صبر برتر دانسته و گفته اند شکر از رضا برخیزد و ریشه صبر در ناپسندی نهفته است.

همانطوریکه در فوق اشاره نمودیم شکر عبارت از ثناگویی در برابر نعمت و بخشش را شکر گویند. چنانچه قرآن درباره حضرت ابراهیم می فرماید: «شاکراً لانعمه و هداه الی صراط مستقیم؛ چون حضرت ابراهیم نسبت به نعمت های الهی شکرگزار بود و در این راه ایستادگی کرد و از مشرکان اعراض نمود، خداوند وی را به عنوان رسول خویش برگزید و به راه راست هدایت کرد.»

هم چنین وقتی که حضرت ابراهیم هاجر و اسماعیل را در سرزمین بی آب و علف مکه قرار داد با خداوند راز و نیاز کرد که ای پروردگار ما:

برخی از فرزندانم را به وادی بی آب و علف نزدیک خانه گرامی تو جای دادم تا نماز بگذارند پس ای خداوند متعال دلهای مردمان را چنان کن که بسوی آنها میل کنند و از هر ثمره ای روزیشان ده باشند که سپاس گذارند. در این آیه که ترجمه آن در فوق گذشت حضرت ابراهیم در دعای خویش بر شکر و سپاسگزاری بر نعمتهای الهی تأکید می ورزد. همانگونه که یادآوری نعمت و اظهار آن را شکر گویند. فراموش نمودن نعمت و غفلت از آن و تفکر نکردن درخصوص منعم، خود کتمان حقیقتی است که معادل کفر محسوب می شود.

شکر مراتب و درجاتی دارد، تشکر به قلب و اعماق روح و روان و تذکر به آنچه اعطاء شده است، جاری ساختن بر زبان و ثناگویی منعم، بروز شکر بر جوارح و اعضاء به نحوی که انسان در حد توان بتواند از قوای خود در جهت مصالح و اموری که رضایت الهی در آن نهفته است اقدام نماید.

ثمرات شکرگزاری:

خداوند در قرآن عظیم الشان آورده است «لئن شکرتم لازیدنکم ولئن کفرتم انّ عذابی لشدید» از اثرات قابل توجه شکر فزونی نعمت است و از اثرات کفر نعمت، عذاب پروردگار می باشد. با توجه با آیات که در فوق تذکر یافت بوضحات در یافتیم که پروردگار با عظمت ما در برابر نعمت هایش نیازی به شکر ما ندارد گرچه دستور به شکرگزاری داده و اینکار موجب نعمت

دیگری بر ما می شود، مهم این است که ببینیم حقیقت شکر چیست و بخشنده نعمت کیست؟ که این توجه و آگاهی قدم اول شکر و ثنا با زبان مرحله بعدی و از هر دو بالاتر اقدام و شکر عملی است. افزایش نعمتهای خداوند که به شکرگزاران وعده داده شده تنها و تنها به نعمتهای مادی منحصر نمی باشد. بلکه نفس شکرگزاری توأم با توجه خاص به خداوند و عشق به ساحت مقدس ربوبی است خود نعمتی بزرگ می باشد که موجب تربیت نفس و هدایت به مسیر حق می گردد. الهی ما را از شکر گزاران واقعی بگرداند.

با ب سی و چهارم تفاوت نماز زنان با مردان !

مقدمه :

اکثریت مطلق علماء ، فقهای ، ومفسران بدین عقیده اند که : اصل در این است که احکام نماز در شرع برای زن و مرد یکسان وضع گردیده است ، و در اساس ومبدأ هیچگونه تفاوت و فرقی بین نماز زن و مرد وجود ندارد مگر اینکه دلیلی بر تفاوت آن در شرع وجود داشته باشد.

بنابراین چون هیچ دلیلی در شرع دین مقدس اسلام ، دیده نمیشود که در بین نماز مرد و زن تفاوت گذاشته باشد. لذا تمامی احکام ، ارکان ، واجبات و سنن نماز بطور کل در شرع اسلامی برای زنان مسلمان و مردان مسلمان یکسان وضع گردیده است .

در سنت صحیح نبوی، هیچگونه استثنایی در این مورد برای زنان دیده نمیشود، بلکه این فرموده ودستور العمل پیامبر صلی الله علیه و سلم شامل زنان ومردان هر دو میباشد ، که میفرماید : «صلوا كما رأیتونی أصلی» (نماز بخوانید همانطور که دیدید من نماز خواندم) شامل حال زنان نیز میباشد.

إبراهیم بن مالک أشتر نخعی، ابوالنعمان (مق 72/ق/691م) استاذ استاذ امام ابوحنیفه میفرماید :

« تقعد المرأة فی الصلاة كما یقعد الرجل » (زن ، همان عملی را در نماز انجام دهد که مرد انجام میدهد.) « ابن ابی شیبہ ، (2/75/1) .

حدیثی که در آن، به زن دستور داده شده که در سجده، خود را جمع کند و بچسباند و اینکه نماز زن با نماز مرد تفاوت دارد، مرسل و غیر قابل استدلال میباشد، چنانکه ابوداود در «

المراسیل»، (78/117) از یزیدبن ابی حبیب آن را روایت نموده است.

همچنین روایتی که امام احمد در «مسائل ابنه...» از ابن عمر رضی الله عنه نقل کرده که ایشان به زنان امر مینمود که در نماز، چهار زانو بنشینند، اسنادش صحیح نیست زیرا در آن راوی بنام «عبدالله بن العمری» وجود دارد که ضعیف میباشد.

بخاری در «التاریخ الکبیر» (95) با سند صحیح از «ام الدرداء» که یکی از زنان فقهی مشهور در زمان پیامبر صلی الله علیه وسلم بود، نقل کرده که ایشان در نماز، مانند مردان مینشست.

« عن مكحول قال : وكانت ام الدرداء تجلس في صلاتها جلسه الرجل وكانت فقيهه »

– همچنان پیامبر صلی الله علیه وسلم امت خویش را (اعم از زن و مرد) از سه شکل تشبیه نمودن با حیوانات در وقت نماز خواندن نهی فرموده اند : وهدایت داده است که در نماز از تشبیه نمودن به حیوانات خوداری نماید :
از جمله از نوک زدن مانند زاغ « نقره الغراب » (این بدین معنی است که نماز گزار از سریع خواندن نماز منع و هدایت داده شده است که سجده در نماز باید با تمکین و وقاری خاصی بجاء آورده شود) .

بنابراین نماز گزار است زمانیکه به سجده میروید (دو بازوی دست های خویش را بر روی زمین پهن نه نماید) مانند که حیوانات درنده می خوابند از جمله : سگ وسایر حیوانات وحشی .
و عادت کردن به یک جای خاص در مسجد که فضیلتی در آن نباشد مثل شتر که برای خوابیدن ، همیشه به یک جای خاص عادت می کند و جای خود را تغییر نمی دهد.

در احادیثی نبوی دلایل متعددی در این مورد وجود دارد که در بین نماز زن با مرد در شرع اسلامی هیچگونه تفاوتی وجود ندارد.

قبل از آغاز بحث در مورد تفاوت نماز زنان با مردان بطور مقدمه باید بعرض برسانیم که فرق وتفاوت ها در بین نماز زن ونماز مرد بدون نوع است:

1- فرق های داخلی نماز .

2- فرق های بیرونی نماز.

در مورد فرق های بیرونی نماز همه علماء وفقها بین خود متفق القول اند که بلی تفاوت های معینی در بین نماز زن ومرد وجود دارد .

اما در مورد فرق های داخلی نماز زن ومرد علماء در بین خود بنابرفهم واستنباط که از احادیثی نبوی صلی الله علیه وسلم دارند با هم اختلاف اراء دارند .

فرق های بیرونی:

در مورد فرق های بیرونی نماز زن ومرد میتوان به نکات عمده ذیل اشاره نمود:

اول : آذان و اقامه :

در کتاب « فقه علی المذاهب ا لاربعه » در مورد شروط مؤذن آمده است : مؤذن باید مسلمان باشد، پس آذن غیر مسلمان صحیح نیست.

مؤذن باید عاقل باشد پس آذان دیوانه ، مست ، مدهوش و طفل غیر ممیز در ست نیست .

مؤذن باید مرد باشد پس آذان زن و مخنث صحیح نیست. در ضمن باید به یک نقطه اشاره نمود که : آذان و اقامه با مسئله نماز متفاوت است زیرا آن دو خارج از خود نماز هستند. مردان برای نماز جماعت اذان می دهند و اقامه نیز می کنند اما ، زنان نه اذان می دهند و نه اقامه می کنند، این بدین معنی است که : نماز زن آذان و اقامه ندارد زیر برای آذان باید صدا را بلند کرد در صورتی که برای زن جایز نیست صدایش را بلند کند.

توضیح و دستور این حکم در حدیثی بشکل ذیل فورمولبندی گردیده است : «عن أسماء قالت قال رسول الله صلى الله عليه وسلم ليس على النساء آذان ولا اقامة ولا جمعة ولا اغتسال جمعة ولا تقدمهن امرأة ولكن تقوم في وسطهن.» (السنن الكبرى للبيهقي ، باب ليس على النساء آذان ولا اقامة) (از أسماء رضی الله عنها روایت است که رسول الله صلی الله علیه و سلم فرمود: بر زنان آذان ، اقامة ، جمعه و غسل برای روز جمعه لازم نیست و در وقت نماز جماعت هیچ زنی در پیشروی زنان دیگر ایستاده نمیشود بلکه وسط آنها در میان صف باید ایستاد شود .) بنابر حکم این حدیث ، آذان و اقامه برای زن مشروعیت ندارد. در جلد دو صفحه 68 کتاب «المغنی» در این مورد گفته شده است که : در این مورد هیچ اختلافی بین علماء سراغ نداریم.

یادداشت:

(البته منظور آنست که اگر برای دسته ای از زنان، زنی امامت نمود، او باید در دو رکعت اول نمازهای مذکور فاتحه را بصورت جهر بخواند و زنی از میان آنها می تواند اقامه کند) ولی نباید فراموش کرد که مسئله جهر در رکعتهای اول و دوم نمازهای صبح و مغرب و عشاء حکم طوری است که زنانها میتواند بمانند مردها (فاتحه را) با جهر بخوانند. در این مورد تفاوت بین زنان و مردان دیده نمیشود .

دوم : عورت:

همه اعضای بدن زن جز روی در نماز عورت است ولی در مورد دو کف دست و دو قدم پا علماء با هم اختلاف است. البته اینها هنگامی است که مرد نامحرمی وی را نبیند. اما اگر مرد نامحرمی او را نگاه کند بر وی واجب است که کف دستها و پاهایش را هم بپوشاند، همانگونه که در خارج از نماز بر وی واجب است در حضور مردان نامحرم خود را بپوشاند. بدون شك زن باید در هنگام نماز سر، گردن و سایر اعضای بدن حتی پشت قدمهای پایش را کاملاً بپوشاند. چنانچه رسول الله صلی الله علیه وسلم فرمودند: «لا يقبل الله صلاة حائض - یعنی: من بلغت الحيض ، إلا بخمار». «خداوند نماز زنی

را به سن حیض رسیده است قبول نمی‌کند جز با چادر». رواه الخمسه.

یادداشت:

خمار عبارت از پارچه تکه است که سر و گردن را می‌پوشاند. (در اصطلاح دری خمار همان مقنعه می‌باشد که خواهران محجبه دارند).

از ام سلمه رضی الله عنها روایت است که: از رسول الله صلی الله علیه وسلم پرسیدم: آیا زن می‌تواند با پیراهن و مقنعه بدون چادر نماز بخواند؟ آن حضرت صلی الله علیه وسلم فرمودند: «إِذَا كَانَ الدَّرْعُ سَابِغًا يَغْطِي ظَهْرَ قَدَمَيْهَا». (ابو داود) (اگر پیراهن به اندازه‌ای دراز باشد که پشت پاها را بپوشاند (مشکلی وجود ندارد)).

از فحوی دو حدیث فوق بوضحات تام معلوم گردید که زنان باید در وقت نماز سر و گردنش خویش را بپوشاند. طوریکه فحوی حدیث حضرت بی بی عایشه رضی الله عنها همین مطلب را می‌رساند. همچنین جمله «پوشاندن بقیه بدنش و پشت پاهایش» در حدیث ام سلمه همین موضوع را نشان می‌دهد. بنا به اجماع علماء لوچ کردن روی برای زن در جایی که نامحرم نیست، مباح بوده و اشکالی ندارد.

شیخ الاسلام ابن تیمیه در مجموع الفتاوی (22/ 113، 114) می‌فرماید: هرگاه زن به تنهایی و در خلوت به نماز ایستاد میشود وظیفه دارد چادر بسر کند. در خارج از نماز برای وی جایز است در منزلش سرش باز باشد. بنابراین آراستن ظاهری در سر نماز حق خداوند بر بنده اش است. همانگونه که جایز نیست طواف خانه خدا را لوچ و عریان انجام دهد، گرچه هم در شب باشد، و همچنین هیچ فردی حق ندارد لوچ و عریان نماز بگذراند ولو این که شخص تنها در یک اطاق باشد.

شیخ الاسلام ابن تیمیه در ادامه مطلب می‌افزاید: مسئله ستر عورت در نماز ربطی به نگاه کردن و یا نگاه نکردن ندارد. در کتاب (المغنی 2/ 328) آمده است: سایر اعضای بدن زن آزاده در نماز واجب است پوشیده باشد. اگر قسمتی از بدنش در سر نماز باز باشد، نمازش صحیح نیست، جز این که قسمت اندکی باشد، عین این سخن را امام مالک و امام اوزاعی و امام شافعی نیز طی فتوای جداگانی گفته‌اند.

سوم: رکوع و سجده:

در مورد چگونگی رکوع و سجده در (جلد دوم صفحه 258 کتاب المغنی) آمده است:

زن در هنگام رکوع و سجود اعضای بدنش را به هم نزدیک می‌کند و خودش را جمع می‌کند (بر خلاف مرد که باید آرنج دست و شکمش از رانش دور باشد). چهار زانو می‌نشیند یا دو پایش را در سمت راست بدنش قرار می‌دهد، به جای این که همانند مردها به صورت تورك و یا افتراش (گذاشتن کف دو پا روی هم زیر باسن و یا نهادن پای راست همانند حالت سجده و گذاشتن پای چپ به صورت

فرش کرده زیر باسن) بنشینند؛ زیرا این گونه نشستن برای پوشش وی بهتر است.

امام نووی در (در صفحه 455 جلد سوم کتاب المجموع) مینویسد که : امام شافعی در کتاب «المختصر» فرموده است : «چندان تفاوتی در کار نماز میان زنان و مردان وجود ندارد جز این که برای زن مستحب است بدنش را جمع کند و برای این کار باید حجاب و پوشش بهتری داشته باشد، شایسته است هنگام سجده کردن شکم خود را به رانهایش بچسباند. همچنین من دوست دارم که زن در تمام نماز و در رکوع شکمش را به رانهایش نزدیک کند.» (البته این مسئله بین علماء اختلاف است و برخی علماء گفته اند چون دلیلی بر آن نیست مگر حدیث ضعیفی، لذا سجده زنان با مردان هیچ تفاوتی ندارد (تفصیل معلومات را در این مورد میتوانید در فقه السنه سید السالم مورد مطالعه قرار دهید).

چهارم : امامت زنان :

– در مورد نماز زنان به صورت جماعت با امامت یکی از آنها، در میان علماء اختلاف است، تعدادی آن را منع کرده اند و تعدادی هم اجازه داده اند. ولی اکثراً بر این رای اند که نماز جماعت زنان با امامت زن کدام مانعی ندارد ، زیرا رسول الله صلی الله علیه وسلم به ام ورقه دستور داد که در خانه اش برای اهل خانه امامت کند. (ابوداود و صححه ابن خزیمه). بعضی هم این مستحب را نمی دانند، و بلکه تعدادی هم قائل به کراهت هستند. برخی از علماء امامت زن برای زنان را در نمازهای نافله و مستحبی جایز، و در نمازهای فرض روا نمی دارند. به احتمال زیاد قول راجح همان قول استحباب است. جهت استفاده بیشتر در این مورد به کتاب (المغنی جلد دو صفحه 202/ و کتاب (المجموع نووی جلد 4 صفحات 84 و 85) مراجعه شود.

پنجم : اشتراک در نماز جماعت در مساجد :

– در این هیچ جای شکی نیست که : بیرون رفتن از منزل برای زنان جهت شرکت در نماز جماعت مساجد به همراه مردان جایز است. ولی فهم شرعیت همین است که نماز زنها در منزلهایشان بهتر است.

امام مسلم در صحیح خود از رسول الله صلی الله علیه وسلم روایت کرده است که فرمودند:

«لا تمنعوا إماء الله مساجد الله». «کنیزهای خدا (زنان) را از رفتن به مساجد الهی باز ندارید».

و همچنین آن حضرت صلی الله علیه وسلم فرمودند:

«لا تمنعوا النساء أن یخرجن إلى المساجد و بیوتهن خیر لهن». «زنان را از رفتن به مساجد باز ندارید و حال آنکه نمازشان

در منزل برایشان بهتر است». (تفصیل موضوع را میتوان

در کتاب تنبیهاات علی أحكام تختص بالمؤمنات، شیخ دکتر صالح بن فوزان مطالعه فرماید .) (احمد و ابو داود)

ششم : فتحه و یا رفع اشتباه امام :

زمانیکه در نماز جماعت امام بکدام اشتباه مواجه شود مردان با گفتن سبحان الله امام خود را متوجه اشتباهش می سازد اما ، زنان با زدن کف دست راست بر پشت دست چپ این عملیه را انجام میدهد ، علل آن عورت بودن صدای زن که نباید در میان مردان صدا بلند کند «عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ عَنِ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ التَّسْبِيحُ لِلرِّجَالِ وَالتَّصْفِيحُ لِلنِّسَاءِ» (ابوهریره رضی الله عنه از پیغمبر صلی الله علیه و سلم روایت است که فرمود: سبحان الله گفتن برای مردان است و دست را بر دست دیگر زدن برای زنان است. (در ابتدای اسلام زنان برای نماز به مسجد می رفتند و پشت صفهای مردان می ایستادند ، چون نیاز به تعلیم بود ، اما بعدا حکم شدند که در خانه نماز بخوانند) . (صحیح البخاری، بَاب التَّصْفِيحِ لِلنِّسَاءِ - صحیح مسلم ، بَاب تَسْبِيحِ الرَّجُلِ وَتَصْفِيحِ الْمَرْأَةِ إِذَا تَابَهُمَا شَيْءٌ فِي الصَّلَاةِ) .

فرق های داخلی:

برخی از علماء و فقها در شش مورد ذیل در فرق های داخلی نماز قایل اند : این شش مورد عمده عبارت است از:

1- زن در همه فصل های سال (فرق نمیکند موسم گرمی باشد و یا سردی) دست هایی خویش را زیر چادر داشته باشد. و دست خویش را در تکبیر تحریمه فقط تا شانه های خویش بلند کند.

2- بستن دستها :

زنان صرف دست راست شانرا بر پشت کف دست چپ شان روی سینه بگذارند . یعنی مانند مردان انگشت کوچک دست راست را با شصت حلقه نبندند. و نیز دستها را مانند مردان زیر سینه و روی ناف نگذارند.

3- رکوع:

در رکوع نیز برای زنان همینقدر کافی است که دستهای شان به زانو های شان برسد. اما مانند مردها با انگشتهای گشاده زانو ها را محکم نگیرند.

4- سجده :

مرد در « سجده » شکمش را از دو ران خود و دو بازویش را از دو پهلویش دور نگه می دارد.

ولی وضعیت زن را برخی از علماء طوری دیگری تشریح میکنند ، این عده از علماء میفرمایند که زن باید در سجده :

- ۱- شکم شان با پا ها شان چسپیده باشد.
- ۲- بازو ها شان در دو بغل شان چسپیده باشد ،
- ۳- ساعد و آرنج شان روی زمین گذارده شود .

یعنی خود را جمع می کند و شکم را با رانها می چسباند و مانند مردان سجده نمی کند . «عن يزيد بن ابي حبيب ان رسول الله صلى الله عليه وسلم مر على امرأتين تصليان فقال إذا سجدتما فضا بعض اللحم إلى الارض فان المرأه ليست في ذلك كالرجل (السنن الكبرى للبيهقي ، باب ما يستحب للمرأه من ترك التجافى فى

الركوع والسجود) وأخرجه أيضًا : أبو داود في المراسيل (١/١١٧ ، رقم ٨٧) .

(جمع الجوامع أو الجامع الكبير للسيوطي) . يزيد بن ابي حبيب روایت می کند که رسول الله صلی الله علیه و سلم از کنار دو زن که نماز می خواندند رد شد ، آنگاه فرمود: هرگاه سجده کردید بعضی از گوشت بدن خود را به زمین بچسبانید ، زیرا که زن در سجده کردن مانند مرد نیست .

نشستن در سجده :

نشستن مرد در سجده طوری است ، زمانیکه به سجده میرود و به اصطلاح مرد در سجده مرد می نشیند ، پای چپ خویش را پهن نموده و روی آن می نشیند و قدم پای راست را ، راست نگه می دارد اما ، زن یک پا را روی پای دیگر قرار داده و رانهایش را نزدیک هم قرار می دهد .

یعنی - پاهای شان مانند مردها ایستاده نبوده باید هر دو پای شان خوابیده باشد .

«عن عبد الله بن عمر قال قال رسول الله صلى الله عليه وسلم إذا جلست المرأة في الصلوة وضعت فخذها على فخذها الاخرى وإذا سجدت الصقت بطنها في فخذها كاستر ما يكون لها وان الله تعالى ينظر إليها ويقول يا ملائكتي اشهدكم اني قد غفرت لها» (السنن الكبرى للبيهقي ، باب ما يستحب للمرأة من ترك التجافي في الركوع والسجود» . (از عبد الله بن عمر روایت است که رسول الله صلی الله علیه و سلم فرمودند: هرگاه زن در نماز بنشیند پایش را روی پای دیگر قرار دهد . و هرگاه سجده کند شکمش را بر پاهایش بچسباند به حالتی که برایش به ستر و پوشش نزدیکتر باشد و یقینا خداوند به سویش می نگرد و می فرماید: ای فرشتگان من ، شما را گواه می گیرم که من این زن را بخشیدم

5- جلسه وقعه ه :

در جلسه وقعه ، زنان باید هر دو پای شان را بطرف راست بخوابانند و در نشستن باید ران راست شان را بالای ران چپ و ساق راست خویش را بالای ساق چپ بگذارند یعنی تورک نمایند .

6- قرائت :

زنان باید در همه ء نمازها (در نمازهای جهری) آهسته (خفیه) قرائت کنند . زیرا در هیچ نماز برای زنان اجازه ء قرائت به آواز بلند یعنی جهر داده نشده است .

جواب علماء به فرق های داخلی در نماز :

تعداد کثیری از علماء بدین عقیده که در داخل نماز هیچگونه تفاوتی بین نماز زن و مرد وجود ندارد ، از جمله شیخ عبد العزیز ابن باز رحمه الله عالم شهیر جهان اسلام در این مورد میفرماید :

در بخش سجده :

اینکه برخی از علماء میفرمایند که : زنان در سجده بایستی خود را بیشتر از مردها جمع نمایند، صحیح نیست! زیرا دلیلی بر این ادعا در شرع وارد نشده است و حتی زنان نیز مانند مردها می توانند که در تشهد اول بصورت افتراش و در تشهد دوم بصورت تورک بنشینند و دلیلی وجود ندارد که در این موارد با مردها متفاوت باشند.

شیخ عبدالعزیز می افزاید : « فرقی بین نماز زنان و مردها وجود ندارد، و آنچه برخی از فقها گفته اند که بین نماز زن و مرد فرق وجود دارد، دلیلی بر آن ادعا موجود نیست، و حدیث پیامبر صلی الله علیه وسلم که می فرمایند: «صَلُّوا كَمَا رَأَيْتُمُونِي أُصَلِّي» یعنی: « نماز بخوانید چنانکه می بینید من نماز می خوانم» ، برای تمامی مکلفین از زن و مرد عام است، و همچنین مابقی تشریعات و احکام اسلامی نیز برای زنان و مردان عام است (و فرقی برای زن و مرد وجود ندارد) مگر اینکه بر فرق بین آندو دلیل صحیحی وجود داشته باشد که (آن حکم را) تخصیص کرده باشد؛ پس سنت است که زن همانند مرد در رکوع و سجود و قرائت و قرار دادن دستها بر روی سینه نماز بخواند، و همچنین هنگام رکوع دستهایش را بر روی زانوهایش بگذارد و در سجده نیز همانند مردها کف دو دست خود را روبروی دو گوش یا شانه هایشان بر زمین می گذارند ، و همانند مردها از رکوع بلند شود و مانند آنها اذکار رکوع و سجود و نیز اذکار بعد از بلند شدن از رکوع و سجود را بگوید، و همه ی آنها همانند مردان است .

خلاصه بحث:

خواننده محترم !

دلایل که در فوق تذکر رفت همه آن مبین این واقعیت که در داخل نماز ، هیچگونه تفاوتی در بین نماز زن و مرد ، وجود ندارد . برای تائید این حکم توجه شما را به حدیثی که از مالک بن الحویرث روایت گردیده است ، جلب میدارم .

«عن مالك بن الحويرث (رضي الله تعالى عنه) أنه قال: « أتيت النبي صلى الله عليه وسلم ، ونحن شبيرة متقاربون ، فأقمنا عنده عشرين ليلة ، وكان رسول الله صلى الله عليه وسلم رحيمًا رفيقًا ، فلما ظن أننا قد اشتهينا أهلنا ، أو قد اشتقنا ، سألنا عن تركنا بعدنا فأخبرنا ، فقال ارجعوا إلى أهليكم فأقيموا فيهم وعلموهم ومروهم ، وذكر أشياء أحفظها أو لا أحفظها ، وصلوا كما رأيتموني أصلي ، فإذا حضرت الصلاة فليؤذن لكم أحدكم وليؤمكم أكبركم » (أخرجه البخاري) .

از مالک بن حویرث روایت است که پیامبر صلی الله علیه وسلم فرموده است : که ما نزد پیامبر صلی الله علیه وسلم امیدیم ، همه ما تقریباً جوانان هم سن و سالی بودیم ، تقریباً در حدود بیست روز نزد انحضرت باقی ماندیم . رسول الله صلی الله علیه وسلم انسان مهربان و نرم دلی بود ، زمانیکه آنحضرت احساس کرد که ما مشتاق فامیل های خویش میباشیم ، و میخواهیم به خانه های خویش برگردیم ، از نزد ما در

مورد خلق های که از خود بجا ء گذاشتیم سوال نمود ، (ما آنرا خدمت رسول الله صلی الله علیه وسلم) بیان داشتیم . رسول الله صلی الله علیه وسلم برای ما فرمود : به فامیل های خویش برگردید و در میان اهل خود زندگی نماید و برای آنان به تعلیم و آموزش دین بپردازید و آنان را به دین امر نماید .

راوی میگوید : رسول الله صلی الله علیه وسلم موضوعات متعددی برای ما بیان داشت که برخی از آن را به یاد دارم و برخی از آن از نزد فراموش شده است ولی رسول الله صلی الله علیه وسلم برای ما گفت : « نماز بخوانید چنانکه می بینید من نماز می خوانم » ، بنا در می یابیم که مطابق به احادیث و سیرت پیامبر صلی الله علیه وسلم ، هیچگونه فرق و تفاوتی بین نماز مردها با زنان وجود ندارد و هر آن کسیکه چنین ادعایی داشته باشد که گویا در بین نماز زن و مرد فرقی وجود ، برآنان لازمست برای تثبیت ادعای خویش دلیل صحیح و قانع کننده از کتاب الله و سنت رسول الله پیش نماید ، در غیر آن هرچند شخصی متذکره که از بزرگترین مجتهدین اسلام باشد حکم و فیصله آن قابل پذیرش نیست زیرا ما مأمور به تبعیت از کتاب الله و سنت رسول الله صلی الله علیه وسلم میباشیم ، و نه روایت فلان فلان فقهی و فلان عالم !

ولی هر آن فرق های خارجی که در بین نماز زنان و مردان وجود دارد ، این فرق ها از احادیثی صحیح به اثبات رسیده است و قابل عملی بودن میباشد . ولی در فرق های دخیلی هیچگونه سند صحیح وجود ندارد که بیان طریقه نماز زنانه با مردانه شده باشد . که زن دست های خود را در تکبیر تحریمه تا کجا بلند کند و مرد ها تا کجا و یا هم در آن حالت رکوع و نشستن در سجده مرد با زن چگونه افتراش کند ، توضیح و بیان گردیده باشد .

یادداشت تکمیلی :

برای تکمیل و رفع سؤ تفاهم ذکر نقاط آتی را برای خوانندگان عزیز لازم و ضروری میدانم .

- زنان در هنگام حیض و نفاس نماز نمی خوانند و نیازی هم به قضا ء هم ندارند .

- حدود پوشش عورت زنان با مردان در نماز تفاوت دارد این بدین معنی است که : زنان در نماز ، تمامی اعضای بدن خویش را به استثناء از صورت و دو کف دست ، را باید بپوشانند (البته برخی از علماء فرموده اند که زن هنگام نماز نزد نامحرم باید صورت و دو کف دست خود را نیز بپوشاند)

و در این مورد به حدیثی از ام سلمه روایت گردیده است استناد میفرمایند : از پیامبر صلی الله علیه و سلم پرسیدم : « أتصلی المرأة فی درع و خمار بغیر إزار؟ قال: (إذا كان الدرع سابغاً یغطی ظهور قدمیها» (رواه أبو داود و صحح الائمة وقفه) (آیا زن می تواند در پیراهن بلند و سرپوش بدون داشتن زیرپوش نماز بجای آورد؟ فرمود: اگر پیراهنش بلند باشد و پشت پاهایش را بپوشاند اشکال ندارد.) . (روای حدیث : ابوداود) .

اما حد عورت مردها از ناف تا زانوهایش است همچنانکه در این باره حدیثی مرفوع از عمرو بن شعیب از پدرش از جدش آمده که

« مابین السرة والركبة عورة » « عورت (مرد) بین ناف و زانوهایش است. » (الإرواء 271) از جرهد أسلمی روایت است : پیامبر صلی الله علیه وسلم از کنار من عبور کرد در حالی که جامه ای بر تن داشتم که رانم ظاهر شده بود. پیامبر صلی الله علیه وسلم فرمود : (غط فخذک فإن الفخذ عورة) « رانت را بپوشان چون ران عورت است. » (الإرواء 269)

حضور زن در نماز جماعت

قبل از همه باید گفت که : برای زنان جایز است که به مساجد بروند و در نماز جماعت اشتراک ورزند در این مورد هیچگونه ممانعتی در شرع اسلامی وجود ندارد ، به شرطی آنکه زنان از چیز هایی که شهوت بر انگیز است و موجب فتنه می شود از جمله آرایش و بوی خوش ، بپر هیزند .

در حدیثی از ابن عمر روایت است که پیامبر صلی الله علیه وسلم فرمود : « لا تمنعوا نساءکم المسجد و بیوتهن خیر لهن » (زنان را از رفتن به مساجد منع نکنید ولی خانه هایشان برای آنان بهتر است) . (صحیح سنن ابو داود ۵۳۰) ، (سنن ابو داود : عون المعبود ۵۶۳ / ۲۷۴ / ۲) ، (أحمد فتح الربانی ۱۳۳۳ / ۱۹۵ / ۵) .

همچنان در حدیثی دیگری از ابو هریره روایت است که پیامبر صلی الله علیه وسلم فرموده است :

« لا تمنعوا إماء الله مساجد الله ، لکن ولیخرجن و هن تفلات » (زنان را از رفتن به مساجد منع نکنید لیکن آنان ، بدون استعمال خوش بوی میتوانند بیرون شوند) . (صحیح سنن ابو داود ۵۲۹) ، (عون المعون ۵۶۱ / ۲۷۳ / ۲) ، (أحمد فتح الربانی ۴۱۳۲۸ / ۱۹۳ / ۵) .

(خانه هایشان برای آنان بهتر است : اگر چه به زن اجازه رفتن به مسجد داده شده است ولی اگر نمازش را در خانه بخواند بهتر است .

در حدیثی از ام حمیده سا عدیة روایت است که او نزد پیامبر صلی الله علیه وسلم آمد و گفت : ای رسول خدا من نماز پشت سر تو را دوست دارم پیامبر صلی الله علیه وسلم فرمود :

« قد علمت أنك تحبين الصلاة معی و صلاتك فی بیتك خیر لك من صلاتك فی حجرتك ، و صلاتك فی حجرتك خیر لك من صلاتك فی دارك . و صلاتك فی دارك خیر لك من صلاتك فی مسجد قومك ، و صلاتك فی مسجد قومك خیر لك من صلاتك فی مسجدی. » (می دانستم که تو دوست داری با من نماز بخوانی ، اما نماز در حجره ات بهتر از نماز در حجره ات است و نماز در حجره ات بهتر از نماز در خانه ات است و نماز در مسجد قومت بهتر از نماز در مسجد قومت است و نماز در مسجد قومت بهتر از نماز در مسجد من است) .

(صحیح ابن خزیمه ۱۶۸۹ / ۹۵ / ۳) ، (أحمد فتح الربانی

بنّا برای مردها مستحب و بنا به رای برخی از علماء واجب است تا نمازهای فرض خود را در مسجد و جماعت برگزار نمایند ولی برای زنان افضل آنست که در منازل خویش نماز خود را بجا آرند .

نظریات فقها در نماز جماعت زنان در مسجد :

نظریات فقهاء در نماز جماعت زنان در مساجد در کتاب (الفقه علی مذاهب الا ربعة) چنین فورمولبندی و بیان گردیده است :

امام ابو حنیفه (رحمة) میفرماید :
نماز جماعت برای زنان مشروع نیست و اگر زنی ایشان را نماز دهد مکروه تحریمی میباشد هر چند امامت او و نماز سائرین صحیح میشود .

اما اگر مردی در مسجد به ایشان نماز دهد کراهیت ندارد هر چند رفتن ایشان به مسجد از خوف فتنه مکروه میباشد . در خانه نماز زنان عقب مرد در صورتیکه مرد مذکور شوهر و محرم نبوده و غیر از او مرد دیگری در منزل نباشد مکروه است .

امام صاحب ابوحنفیه می افزاید : رفتن زن به مسجد در حالیکه نماز زن در خانه نسبت به نماز اش در مسجد افضل است ، ممانعت ندارد . و نباید مردان زنان خود را از رفتن به مساجد در صورتیکه خوف از فتنه نباشد ممانعت نمایند .

امام مالک (رحمة) میفرماید :
نماز زنان در خانه بهتر از نماز ایشان در مسجد بوده و جماعت برای آنها مستحب است مشروط بر اینکه امام ایشان مرد باشد .

امام حنبل (رحمة) میفرماید :
نماز جماعت برای زنان در صورت که از مردان دور باشد سنت است و تفاوت نمی کند که امام ایشان مرد باشد یا زن و برای زن زیبا که با مردان باشد نماز جماعت مکروه و برای زنی که زیبا نیست مباح میباشد .

امام شافعی (رحمة) میفرماید :
نماز جماعت برای زنان ، سنت مؤکد است اما جماعت زنان در خانه بهتر از جماعت در مسجد میباشد .

یادداشت توضیحی در مورد مکروه و اقسام آن :
اصطلاح مکروه : از کراهیت گرفته شده است و به معنای امر ناپسند ، و غیرمقبول میباشد که ترک آن بهتر است و انجام دادن آن مواخذه شرعی دارد و بر دو قسم است :

1- مکروه تحریمی ،

2- مکروه تنزیهی ،

مکروه تحریمی عبارت از مکروه است که از انجام امر ناپسندی

که نزدیک به حرام می‌رسد، و امرناپسندی که نزدیک به حلال و جایز است را مکروه تنزیهی می‌گویند.

صدای زن عورت نیست:

در این هیچ جای شک نیست که: صدای زن برای مردان جذابیت و زیبایی خاصی دارد؛ و می‌تواند همین صدا موجب بروز فتنه‌های متعددی گردد، بنابر همین حکمت است که پروردگار با عظمت ما با زیبای خاصی می‌فرماید: «فَلَا تَخْضَعْنَ بِالْقَوْلِ فَيَطْمَعَ الَّذِي فِي قَلْبِهِ مَرَضٌ» (یعنی خضوع در قول نداشته باشید زیرا کسی که در قلبش مریضی است؛ بر شما طمع خواهد کرد.)

البته این آیه در قدم نخست زنان پیامبر صلی الله علیه و سلم را مورد خطاب قرار می‌دهد؛ که پاکیزه‌ترین زنان امت اسلام بوده و اسوه طهارت و عفاف و کمال برای همه زنان جهان هستند؛ بنابراین در این آیه به زنان پیامبر دستور داده شده است که در هنگامی که با برگزیدگان امت و صحابه پیامبر سخن می‌گویند؛ از نرمی در کلام بپرهیزند.

در معارف القرآن در ترجمه این قول پروردگار با عظمت آمده است که: «فلا تخضعن بالقول» هنگام گفت و گو با مرد نامحرم وقتی که به آن نیاز باشد نرمی اختیار نکنید. هدف اینست که قصداً و آگاهانه نرمی به خرج ندهید که خرابی آن بدیهی است. ثانیاً در آیه متبرکه مخاطب، یعنی: ازواج مطهرات آن محتمل هم نیست، بلکه منظور این است که به میزان صحبت معمولی زنان که کلامشان متضمن نرمی و نزاکت طبیعی می‌باشد نیز نرمی به خرج ندهید که از آن در ذهن فاسد چنین شخصی که در قلبش خرابی و بدی است خیالی پدید می‌آید، بلکه در چنین مواردی با تکلف و اهتمام آن اندازه را تبدیل کرده سخن بگویید و طبق قانون عفت صحبت کنید، یعنی با چنین روشی که در آن تندی و خشونت باشد که حافظ عفت است، و فکر نکنید که در پیش گرفتن همچو روش بد اخلاقی و یا هم خلاف نزاکت باشد، خلاف نزاکت و بداخلاقی آنست که از آن اذیتی برای انسان برسد و در جلوگیری از طمع فاسد آزار لازم نمی‌آید. (ترجمه معارف القرآن: ۶۲/۱۱). «فلا تخضعن بالقول» عند مخاطبة الناس ای فلا تجبن بقولكن خاضعاً لينا مثل قول المطاعم... فالمرأة مندوبة الى الغلظة في المقالة اذا خاطبت الأجنب لقطع الإطماع. (روح البیان: ۱۶۹،/۷)

در کتاب «فقه علی المذاهب ا لاربعة» در مورد صدای زن آمده است: «آواز زن عورت نیست، زیرا زنان پیامبر صلی الله علیه و سلم با صحابه سخن گفته و صحابه احکام دین را از ایشان می‌شنیدند، ولی ناگفته نباید گذاشت، اگر خوف و فتنه‌ای در میان باشد آواز زن هم حرام است هر چند که تلاوت قرآن عظیم الشان هم باشد.

محدثین در روایت اسلامی مینویسند که: روزی امیر المؤمنین عمر بن الخطاب (رض) در جماعت مسلمین زمانیکه میخواست حد مهر را تعیین کند، زنی به جواب او پرداخت و این آیت قرآنی را تلاوت نمود: «وإن أردتم استبدال زوج مكان زوج وآتیتم احداهن قنطاراً فلا تاخذوا منه شیاً

« (واگر خواهید بدل کردن زن بجای زنی را و داده باشید یکی از ایشان را قنطار » مال فروان (پس باز مگیرید از آن مال چیزی را) (سوره نساء آیت ۲۰) حضرت عمر (رض) فرمود : زن صحیح گفت و عمر خطا کرد، حالا اگر آواز زن عورت میبود حضرت عمر (رض) اعتراض میکرد. ولی حضرت عمر (رض) چنین اعتراضی را بعمل نیاورد و حتی حکم او را درمورد حکم خود نیز قبول داشت. پس آواز زن عورت نیست مگر آنکه در نر می و ملایمت آن کوشیده و بخواهد مردم را مفتون سازد ، خداوند متعال در (سوره احزاب آیت ۳۲) میفرماید :

« فلا تخضعن با لقول فیطمع الذی فی قلبه مرض » (پس ملایمت مکنید در سخن گفتن پس طمع کند کسی که در دل او مریضی است) .

صفوف مردان و زنان در نماز جماعت:

اسلام جای زن را در مسجد هنگام ادای نماز جماعت به اساس هدیت پیامبر صلی الله علیه وسلم معین و مشخص نموده است ، و برای زن هدایت فرموده است که : نباید از مردان در نماز مقدمتر و جلوتر ایستاده شود و یا هم در نزدیکی ایشان نماز بخواند .

سخن ما متوجه آنعده از مساجد است که محل مستقلى و جداگانى برای زنان نداشته باشد .

فلسفه و حکمت اینکه چرا جای و محل زنان در نماز جماعت در عقب مردان است باید گفت که : وضع احکام شرعی در دین مقدس اسلام بر اساس مصالح و مفاسد است؛ و هر حکمی دارای فلسفه ، حکمت و علتی است؛ ولی بیان و کشف علت تمام جزئیات احکام ، کار بسیار مشکلی برای عقل قاصر ما انسانها است .

ولی با این اختصار اکتفا نموده و میگوییم که : روح و کمال تمام عبادات در دین مقدس اسلام به حضور قلب و توجه آن، به درگاه ذات حق تعالی می باشد، طوریکه هیچ عبادتی، بدون توجه قلبی، نه تنها مورد قبول و رحمت ذات حق تعالی واقع نمی شود بلکه از اعتبار هم ساقط است.

بر همین اساس، دستور و هدایت پیامبر صلی الله علیه وسلم غرض محافظت توجه قلبی و ایجاد واقعی خضوع و خشوع در نماز ، محل و جای زنان در نماز جماعت در عقب مرد ها تعیین گردیده است . از جانب دیگر نزدیک بودن زن و مرد در یک مکان، در حال نماز، با توجه به جذابیت زن برای مرد (حداقل بعض موارد)، مخل و مضر به توجه قلبی در نماز می باشد.

در مورد صفوف مردان و زنان در نماز جماعت در حدیثی از ابو هریره (رض) روایت است که پیامبر صلی الله علیه وسلم فرموده است : « خیر صفوف الرجال او لها ، و شرها آخرها و خیر صفوف النساء آخرها و شرها اولها » (بهترین با فضیلت ترین (صفوف مردان صف اول و بدترین) کم فضیلت ترین (صفوف صف آخر است ، و بهترین صفوف زنان صف آخر و بدترین صفوف آنها صف اول است) . (صحیح امام مسلم ۶۶۰ - ۲۶۹ -

۴۵۸ / ۱) ، (سنن ابو داود ۵۹۵ / ۳۱۸ / ۲) ، (سنن ابن ماجه ۹۷۵ / ۳۱۲ / ۱)

این هدایت وفرموده پیامبر اسلام : که بهترین صفوف مردان صف اول آنست « تصریح به افضل بودن صف اول برای مردان میباشد . »

بدترین صف های مردان آخر آنهاست « زیرا در آن ترك فضیلتی میباشد که صف اول دارد » آخرین صفوف زنان بهترین آنهاست « زیرا از خلط شدن با مردان دور است بر خلاف صف اول زنان که گمان خلط شدن با مردان بوده وهمچنان قلب به سبب دیدن وشنیدن سخنان آنها به ایشان تعلق پیدا می کند لذا صف اول زنان بدترین صفوف آنها میباشد.

از این حدیث مبارك طوری معلوم میشود که نماز زنان بصورت صف جایز است خواه در نماز جماعت با مردان بوده یا تنها جماعت زنان باشد.

اگر مقتدی يك نفر باشد باید بطرف راست امام وشانه به شانه او ایستاده شود: اگر تعداد مقتدی ها بیشتر بودند به صف اول مردان ، سپس بچه ها در اخیر زن ها ایستاده شوند .

ولی اگر مقتدی يك زن باشد ، باید در پشت سر امام ایستاده شود .

در این مورد هدایت پیامبر صلی الله علیه وسلم را در حدیثی که : از انس بن مالك روایت بشکل ذیل میخوانیم : « أن رسول الله صلی الله علیه وسلم به وبإمه أُوخالته ، قال : فاقامنی عن یمینه ، وأقام المرأة خلفنا » (پیامبر صلی الله علیه وسلم برای او ومادر یا خاله اش امامت کرد ، او را در سمت راست خود وزن را پشت سر ما قرار داد) . (صحیح امام بخاری ۷۰۰ / ۱۹۲ / ۲) ، (صحیح امام مسلم ۴۶۵ / ۳۳۹ / ۱) ، (سنن ابو داود ۷۷۶ / ۴ / ۳) .

جماعت مستقل زنان:

طوریکه قبلاً به تفصیل بیان داشتیم که : در شرع اسلامی بر پای جماعت مستقل زنان ، که امام ومقتدی ها همه زن باشند ، ممانعت نداشته آنرا جایز دانسه و مکروه نمی باشد (علم الفقه جلد دوم صفحه ۹۲) .

در روایتی از حضرت ام ورقه بن نوفل آمده است: روزی پیامبر صلی الله علیه وسلم بخاطر عیادت « ام ورقه » به منزل وی تشریف آورده بود ، پیامبر صلی الله علیه وسلم برایش مؤذنی را مقرر فرمود تا در اوقات نماز برایش آذان بگوید . وام ورقه برای اعضای خانواده خود امامت می نمود .

امامت مرد برای نماز جماعت زنان جایز است ، مشروط بر اینکه در جماعت يك مرد دیگر نیز حضور داشته باشد ، ویا هم در میان زنانی که نماز میخوانند ، یکتا آنها محرمش باشد ، مثلاً مادرش ، خواهرش ، یا خانمش در میان آنها موجود باشد .

امادر صورتیکه مرد دیگری ویا یکی از محرماتش موجود نباشد ، در آنصورت برای مرد ، امامت برای جماعت زنان مکروه تحریمی است.

اگر مقتدی یکنفر زن باشد ، خواه بالغ باشد یا نابالغ ، باید در عقب امام بایستد در کنار راست امام مانند مرد ایستاده نشود.

درمورد امامت زن در اسلام ، همه مفسرین ، فقها و شارعین شرع دین مقدس اسلام بدین باور و عقیده اند که امامت زن برای مردان بصورت مطلق جایز نمی باشد.

ولی امامت زن برای زنان درست بوده ودر آن هیچگون ممانعت نمی بینند. طوریکه بی بی عائشه (رض) و بی بی ام سلمه (رض) برای زنان امامت میکردند و همراه ایشان در صف می ایستادند.

همچنان پیامبر صلی الله علیه وسلم برای ام ورقه مؤذنی تعیین نموده و امر کرده بود که برای اهل خانه خود در نماز های فرض مشروط بر اینکه زنی که امامت می کند از آنها جلو نه ایستاد بلکه در صف با ایشان بایستد ، امامت کند.

آرای و نظریات فقها در مورد امامت زن:

امام ابو حنیفه (رحمة) میفرماید:
امامت زن که نماز میدهد و نماز زنان مقتدی صحیح میشود
اما اینکار مکروه تحریمی میباشد.
امام مالک رحمة:

زن در نمازها چه فرضی باشد ویا هم نفلی نمیتواند برای مردن یا زنان امامت کند.

از اختلاف نظر علماء واضح میشود که امامت زن برای زنان جایز بوده اما امامت زن برای مردان جایز نمی باشد.

تبصره:

آیا امامت مرد تنها برای زنان بدون از موجودت مرد دیگر جواز دارد یا خیر؟ در جواب باید گفت: بشرط آنکه امن از فتنه در میان نباشد جایز بوده ، ولی طوریکه در فوق بدان اشاره نمودیم بهتر است که امام از محارم زنان باشد. مثلاً اگر مردی زنان خانواده و اهل خانواده خود را نماز دهد جایز بوده ودر آن هیچگونه ممانعت شرعی دیده نمیشود.

در حدیث مبارکه آمده است که: روزی اُبی بن کعب (رض) نزد پیامبر صلی الله علیه وسلم آمد گفت: « عملت الیله عملاً ، قال : ما هو ؟ قال : نسوة معی فی الدار فلن إنک تقرآ ولا تقرآ فصل بنا فصلیت ثمانیآ والوتر ، فسکت النی (علیه السلام)

فرأینا سکوته رضا .»

یا رسول الله من امشب عملی را انجام داده ام ، آنحضرت صلی الله علیه وسلم فرمود:

چیست؟ گفتم امشب زنان در خانه بمن گفتند که من برایشان قرأت و نماز جماعت را بجاء آورم، پس من برایشان نماز جماعت هشت رکعتی و وتر را انجام دادم. بعد از شنیدن این داستان پیامبر اسلام سکوت کرد، و این سکوت را طواری وانمود ساخت که از کار من راضی بود (ابو یعلی و طبرانی در وسط به سند حسن).

تفاوت زنان و مردان در نماز جماعت چیست؟

امام نووی رحمه الله در کتاب (المجموع 3/455) گفته است: تفاوت زنان و مردان در نماز جماعت در موارد زیر است:
 اول: آن گونه که نماز جماعت برای مردان تأکید شده است برای زنان تأکید نشده است.
 دوم: امام جماعت زنان برای زنان در وسط صف می ایستد. در حدیثی آمده است: «عَنْ زَيْطَةَ الْحَنْفِيَّةِ قَالَتْ أُمَّتْنَا عَائِشَةُ فَقَامَتْ بَيْنَهُنَّ فِي الصَّلَاةِ الْمَكْتُوبَةِ» (سنن الدارقطنی، باب صَلَاةِ النِّسَاءِ جَمَاعَةً وَمَوْقِفِ إِمَامِهِنَّ). از ریطة حنفیة روایت است که عائشة رضی الله عنها ما را در نماز فرض امامت کرد و در میان زنان ایستاد. (امام نووی در الخلاصة فرموده: اسناد این حدیث صحیح است، إعلاء السنن، جلد ۴، ۲۴۴) و حدیث قبلی که آنحضرت فرمود: «ولا تقدمهن امرأة ولكن تقوم في وسطهن» و هنگام نماز جماعت هیچ زنی جلوی زنان دیگر نه ایستد بلکه وسط آنها در میان صف بایستد.
 سوم: هرگاه يك زن خواست پشت سر مردان نماز جماعت بخواند، پشت سر مردان می ایستد، به خلاف مرد که باید در کنار مردان بایستد.

چهارم: هرگاه در نماز جماعت با مردان شرکت کردند، بهترین صفهای آنان، صفهای آخر است.

دلایل که در فوق بدان اشاره شده از آن بوضاحت تام حرام بودن اختلاط مردان و زنان کاملاً دانسته می شود.

اشتراک زنان در نماز جمعه:

نماز جمعه بر هر مسلمان با جماعت واجب است اما، بر برده مملوک، زن، کودک و مریض واجب نیست. «عن طارق بن شهاب، عن أبي موسى، عن النبي صلى الله عليه وسلم، قال: «الجمعه حق واجب على كل مسلم في جماعه إلا أربعه: عبد مملوك، أو امرأة، أو صبي، أو مريض» «هذا حدیث صحیح علی شرط الشيخین فقد اتفقا جميعا علی الاحتجاج بهریم بن سفيان ولم يخرجاه» ورواه ابن عيينه، عن إبراهيم بن محمد بن المنتشر «ولم يذكر أبا موسى في إسناده، وطارق بن شهاب ممن يعد في الصحابة» (المستدرک علی الصحيحین للحاکم، تعليق الحافظ الذهبي في التلخيص: صحیح) از طارق بن شهاب از ابی موسی از پیغمبر صلی الله علیه وسلم روایت است که فرمود: جمعه بر هر مسلمان حق و واجب است که آنرا با جماعت ادا کند مگر بر چهار گروه:

1- برده مملوک

2- زن

3- کودک

4- مریض . (حافظ ذهبی این حدیث را صحیح قرار داده است) .

خواننده محترم !

همانطوریکه در شرع اسلامی برای مردان حکم واجبی است که در نماز جماعت و نماز جمعه اشتراک نمایند ، هکذا برای زنان جایز است که به مساجد بروند و در نماز جماعت و جمعه شرکت کنند به شرطی که از چیزهایی که شهوت برانگیز است و موجب فتنه می‌شود از جمله آرایش و بوی خوش، پرهیزند.

از ابن عمر روایت است که پیامبر صلی الله علیه وسلم فرمود : « لا تمنعوا نساءکم المسجد و بیوتهن خیر لهن » «زنانتان را از رفتن به مساجد منع نکنید ولی خانه‌هایشان برای آنان بهتر است». ابوداود

از ابوهریره روایت است که پیامبر صلی الله علیه وسلم فرمود : « ایما امرأة أصابت بخورا فلا تشهدن معنا العشاء الآخرة » «هرزنی که خوشبویی استعمال کند، نباید با ما در نماز (جماعت) عشا حاضر شود». مسلم

از ابوهریره روایت است که پیامبر صلی الله علیه وسلم فرمود : «لا تمنعوا إماء الله مساجد الله، لکن و لیخرجن و هن تفلات» «زنان را از رفتن به مساجد منع نکنید لیکن آنان، بدون استعمال بوی خوش بیرون شوند». ابوداود

اما با این وجود خانه‌هایشان برای آنان بهتر است و این باعث فضیلت بیشتر است: اگرچه به زن اجازه رفتن به مسجد داده شده است ولی اگر نمازش را در خانه بخواند بهتر است، طوریکه فوقاً در حدیثی از ام حمید ساعدیة موضوع به تفصیل بیان شد که پیامبر صلی الله علیه وسلم برایش گفت : «میدانستم که تو دوست داری با من نماز بخوانی، اما نمازت در اتاقت بهتر از نمازت در حجره‌ات است و نمازت در حجره‌ات بهتر از نمازت در خانه‌ات است و نمازت در خانه‌ات بهتر از نمازت در مسجد قومت است و نمازت در مسجد قومت بهتر از نمازت در مسجد من است) . (ابن خزیمه) .

یادداشت:

برخی علماء استدلال می‌آورند که زنان باید بخاطر خطبه و موعظه های علمی خطباء باید در نماز روز جمعه اشتراک نماید . در مورد باید گفت : اگر زنان در روز جمعه به قصد شنیدن موعظه به مسجد که جایگاه مخصوصی در آن برای زنان در نظر گرفته شود بطوری که راه رفتن و آمدن آنان کلا از راه مردان جداگانه باشد و زنان حجاب کامل را رعایت نمایند ، در چنین صورتی با توجه به فوائد بی شمار تعلیمی و تربیتی رفتن زنان به مساجد در روز جمعه جایز بوده و در شرع اسلامی کدام ممانعتی در مورد نمی‌بیند . ولی بسیاری از علماء تاکید بر افضلیت نماز زنان در خانه دارند .

در تفسیر روح المعانی تحت آیه «وقرن فی بیوتکن» چنین می‌نویسد: « فعلم ان المراد بالاستقرار الذی یحصل به وقارهن و

امیتازهن علی سائر الانساء بان یلازمن البیوت فی اغلب اوقاتهن و لا یکن خراجات و لاجات طوافات فی الطرق و الاسواق و بیوت الناس و هذا لا ینا فی خروجهن للحج او لما فیہ مصلحة دینیة مع التستر و عدم الابتذال» (تفسیر روح المعانی 11/9) علامه ابن کثیر در تفسیر معروفش می فرماید: «الزمن بیوتکن فلا تخرجن لغير حاجة و من الحوائج الشرعیة الصلوة فی المسجد بشرطه كما قال رسول الله (ص) لا تمنعوا اماء الله مساجد الله و لیخرجن و هن تفلات» (جلد سوم صفحہ 464).

اشتراک زنان در نماز عید

در مورد اینکه زنان میتوانند در نماز عید اشتراک نمایند یا خیر؟ بهتر در این مورد به نظریه شیخ ابن تیمیه که در (مجموع الفتاوی 6/ 458 و 459) تذکر رفته است مراجعه نمایم: شیخ ابن تیمیه میفرماید: این خبر به زنان مؤمن رسیده است که نمازشان در منازلشان بهتر است از شرکت کردن در نماز جمعه و جماعت جز نماز عید زیرا در مورد نماز عید به آنان دستور شرکت داده شده است. خداوند داناتر است شاید علت شرکت موارد زیر باشد:

اول:

از آنجایی که عید در یک سال فقط دو تا است؛ برخلاف جمعه و جماعت که همیشه است، مورد قبول قرار گرفته است.

دوم:

برخلاف جمعه و جماعت، حضور در عید و نماز عید هیچ عوضی ندارد در صورتی که نماز زن در منزلش جایگزین نماز جمعه و جماعت است.

سوم:

مراسم عید در واقع رفتن به صحرا برای ذکر الله است. این مراسم تا حدی شبیه به مراسم حج است. به همین خاطر مراسم عید اکبر در موسم حج برابر با رفتن حجاج است. فقهای شافعیه بیرون رفتن زنان را برای شرکت در مراسم عید مقید به کسانی کرده اند که به زر و زیور و شکل و هیأت خاصی بیرون نیامده باشند مانند زنان امرا و تاجران. امام نووی در کتاب (المجموع 13/5) گفته است: امام شافعی و دیگر اصحاب وی رحمه الله گفته اند: حضور در نماز عید برای آن زنانی مستحب است که از زنان امراء و تاجران نیستند که دارای شکل و هیأت فریبنده باشند، شرکت برای چنین دختران و زنان کراهت دارد. در ادامه مطلب گفته است: هرگاه چنین زنان و دخترانی خواستند در مراسم شرکت نمایند، بهتر است با لباسهای معمولی و بدون زر و زیور باشند و از پوشیدن لباسهای پر زرق و برق دوری کنند؛ همچنین مستحب است خودشان را با آب پاک نمایند، استعمال عطر برایشان کراهت دارد، این دستورات همه برای آن زنانی است که مسن بوده و کسی به سوی آنان توجه و طمع ندارد. ولی آن دختران جوانی که زیبا هستند و توجه دیگران بدانها جلب می شود، چون خوف فتنه در شرکت آنها وجود

دارد پس شرکت آنها در مراسم عید کراهت دارد. اگر گفته شد که این سخن مخالف با حدیث مذکور ام عطیه است. ما در جواب می‌گوییم: در صحیح بخاری و مسلم از عایشه رضی الله عنها روایت شده است که: «اگر رسول الله صلی الله علیه وسلم آنچه را که زنان این دوره انجام می‌دهند، می‌دید به طور حتمی آنان را منع می‌نمود همانگونه که زنان بنی‌اسرائیل منع شدند». بدون شک در این عصر برخلاف عصر اول فتنه‌ها و اسباب شر بسیار یاد شده است.

بنده می‌گوییم: در عصر و زمانه ما از همه بیشتر شده است. امام ابن الجوزی در کتاب (احکام النساء) صفحه 38 گفته است: ما گفتیم که بیرون رفتن زنان (برای شرکت در عید) جایز است ولی اگر ترس از فتنه و فساد باشد عدم خروج آنان از بیرون رفتنشان بهتر است. زیرا زنان عصر اول اسلامی خیلی خیلی بهتر از زنان این عصر و زمانه تربیت یافته بودند و همچنین مردان آن عصر از مردان این عصر به مراتب بهتر بودند. یعنی آنان با ورع و تقوا بودند.

از این مطالب مشخص شد، ای خواهر مسلمان بیرون رفتن شما برای حضور در مراسم عید به شرط ملتزم بودن و به قصد شرکت در جمع مسلمانان و به نیت تقرب به خدا و اجابت دعوت مسلمانان و اظهار شعار اسلام جایز است و هدف از شرکت در این مراسم خود نشان دادن و فتنه بازی و فساد انگیزی نیست، بنابراین به این امر واقف باش.

نماز تراویح و اشتراک زنان در آن؟

در این هیچ جای شک نیست که: در شرع اسلامی خواندن نماز تراویح در ماه مبارک رمضان برای زن و مرد، یکسان است بدین معنا هر دو می‌توانند نماز تراویح را، هم در منزل بخوانند و هم در مسجد با جماعت بجا آرند. در حدیث متبرکه آمده است: «مَنْ قَامَ رَمَضَانَ اِيْمَانًا وَ اِحْتِسَابًا عَقَرَ اللّٰهُ لَهٗ مَا تَقَدَّمَ مِنْ ذَنْبِهٖ» (کسی که شبهای ماه رمضان را از روی ایمان و اخلاص به نماز بگذارند، گناهان گذشته اش همه آمرزیده می‌شود).

کسی که نماز تراویح را با خشوع و آرامش، و از روی ایمان و اخلاص بخواند، و نماز صبح را نیز در وقت خودش ادا نماید، انگار شبهای ماه رمضان را به نماز و عبادت گذرانیده است، و اجر و ثواب قائمین (شب زنده داران) را دارا می‌باشد. این حکم شامل تمامی مردان و زنان می‌شود؛ جز اینکه نماز خواندن زنان در منزل بهتر از نماز خواندن آنان در مسجد است. مگر اینکه رفتن آنان به مسجد علاوه بر ادای نماز، فواید دیگری از جمله شنیدن موعظه، یا یادگیری علم و دانش و دین یا شنیدن قرآن از قاری خاشع و با اخلاص، و... داشته باشد، که در این صورت، رفتن آنان به مسجد بهتر و سزاوارتر است. بخصوص در این عصر حاضر که بیشتر مردان به زنان مسائل دینی را آموزش نمی‌دهند، و اگر در بعضی موارد بخواهند آنان را آموزش دهند، توانایی لازم را برای تفهیم مسائل دینی و موعظه

آنان را در خود سراغ ندارند ، و چون برای وعظ نصایح دینی جز مسجد مکان دیگری باقی نمانده بنابر این ، شایسته است ، اجازه داده شود که از این فرصت استفاده نمایند ، و میان آنان و خانه خدا حائل و مانعی ایجاد نشود ؛ بخصوص بسیاری از زنان مسلمان هر گاه در خانه هایشان بمانند ، شوق و رغبتی برای خواندن نماز تراویح ، بصورت تنهایی ، نشان نمی دهند برخلاف زمانی که حاضر به جماعت و در مسجد باشند . البته ، خارج شدن زن از خانه ، حتی اگر به سوی مسجد هم باشد باید با اجازه شوهرش باشد ؛ زیرا که مرد سرپرست خانه و مسئول خانواده می باشد ، و تا زمانی که دستور به ترک واجبی یا ارتکاب معصیتی نداده باشد ، فرمان برداری از او واجب است ، در غیر این صورت دستورات او نه شنیدنی است و نه شایسته فرمان برداری .

زنی که به رفتن مسجد رغبت و تمایل داشته باشد ، شوهرش نمی تواند مانع او بشود مگر به خاطر یک مانع و عذر معتبر شرعی . مسلم روایت می کند که پیامبر صلی الله علیه و سلم می فرماید : « لا تَمْنَعُوا إِمَاءَ اللَّهِ مَسَاجِدَ اللَّهِ »

(زنان را از رفتن به مساجد خدا منع نکنید .) مانع معتبر شرعی عبارت است از این که ، به عنوان مثال شوهر مریض باشد و نیاز به مراقبت و پرستاری داشته باشد یا اینکه زن دارای کودکانی خرد سال باشد که تنها گذاشتن آنان در خانه مشکلات و خطراتی برای آنان به وجود آورد ، و کسی نباشد که از آنان مراقبت نماید ، و مانند این از موانع و عذر های معقول و قابل قبول دیگری . از سوی دیگر ، اگر کودکان در مسجد داد و فریاد کنند ، و موجب اختلال و مزاحمت برای نماز گزاران می شوند در آن صورت باید زنان از آوردن کودکان به مسجد اجتناب ورزند زیرا ، اگر این کار در نمازهای واجب روزانه به خاطر کوتاهی مدت زمان آنها جایز و روا باشد ، در نماز تراویح به دلیل طولانی بودن زمان ادای آنها و بی صبری کودکان در طول نماز که گاه ساعتها طول می کشد از این کار ممانعت به عمل آمده است .

اما مسئله سخن گفتن زنان در مسجد همانند سخن گفتن مردان است . و جایز نیست در مسجد در مواقع غیر ضروری صدا خویش را بخصوص در باره امور دنیوی بلند گردد ؛ زیرا ، مساجد برای این کار بنا نشده اند ، بلکه برای عبادت یا تعلیم و تعلم بنا شده اند .

بنابر این ، لازم است که زنان مسلمان و متدین در خانه خدا سکوت را رعایت کنند ، مبادا باعث مزاحمت برای نماز گزاران یا بهم خوردن نظم درس و بحث علمی گردد . و هر گاه زنی ناچار به سخن گفتن شد ، باید با صدای آهسته و آرام به اندازه ضرورت سخن بگوید ، در سخن گفتن و لباس پوشیدن و راه رفتن ، نباید هیچ گاه وقار و متانت خود را از دست بدهد . زنان در عصر پیامبر صلی الله علیه و سلم و یاران شان با بسیار تمکین و آرامش به مساجد میرفتند .

یادداشت:

طوری که قبلاً یاد آور شدیم اگر در ماه مبارک رمضان، زنان بتوانند از دروس و موعظه‌های دینی و اخلاقی علماء در مساجد بهرمنند گردند؛ بهتر است که به مسجد بروند؛ در غیر آن نظر تعداد کثیری از علماء است که، نماز خواندنشان در منزل بهتر است، ولی اگر زن مشتاق و علاقمند بود که در نماز جماعت در مسجد به همراه شوهر و یا محرم خویش اشتراک نماید، نباید شوهرش مانع او گردد.

البته رفتن زن به مساجد مشروط است به در لباس پوشیدن، راه رفتن و رعایت حجاب و آداب و احکام اسلامی را کاملاً مراعات نماید، و با آرایش جذاب و با ناز و کرشمه بیرون نرود، به طوری که انگار خود را به نمایش گذاشته است؛ بلکه باید رفت و آمد زن به مساجد، بی پیرایه و خالصانه و قربة الی الله باشد، و خود نمایی و تکبر و فخر فروشی در او مشاهده نگردد؛ و اینها مواردی است که شایسته است یک زن مسلمان نسبت به رعایت آنها اهتمام ورزد.

خواندن نماز زن در حضور نامحرم:

در قدم اول زن مسلمان باید تمام سعی و تلاش خویش را بخرچ دهد، تا نماز خویش را در محل که دور از چشم نامحرم باشد ادا نماید، ولی بادر نظر داشت همه این تلاش‌ها نتوانست چنین مکانی را برای اجرای نماز برایش میسر گردد، او می‌تواند برای آنکه نمازش فوت نشود، با رعایت کامل حجاب نمازش را بخواند. که در اینگونه مواقع علماء فرموده اند بر زن لازمست که دست و صورتش را نیز بپوشاند و گفته اند که در غیاب نامحرم تمام بدنش را بپوشاند بجز صورت و دستها؛ چون همه بدن زن عورت است. با رعایت این موارد نمازش ان شاء الله صحیح است.

بحث اختتامیه در مورد حضور زنان در مسجد:

در این هیچ جای شک نیست که دین مقدس اسلام بر حضور زنان در مسجد و استفاده از مقام مسجد ممانعت نداشته، ولی با تمام توان کوشش میکند تا اختلاط زن و مرد و حفظ حجاب و عفت زنان مورد مخاطره قرار نگیرد.

نباید فراموش کرد که رسالت پیامبر صلی الله علیه وسلم برای همه بشریت شامل مرد و زن است: طوری که میفرماید: «انی بعثت لاتمم مکارم الاخلاق».

حضور زنان در معابد در ادیان ابراهیمی ممنوع نبوده بلکه در ادیان قبل از اسلام حضور زنان در معابد امری مشروع و عادی بشمار میرفت. طوری که داستان حضور همسر عمران در سوره (آل عمران، آیه: 37-41) بتفصیل بیان گردیده است.

«اذْ قَالَتْ امْرَأَاتُ عِمْرَانَ رَبِّ اِنِّی نَدَرْتُ لَكَ مَا فِی بَطْنِی مُحَرَّرًا فَتَقَبَّلْ مِنِّی اِنَّکَ اَنْتَ السَّمِیْعُ الْعَلِیْمُ (35) فَلَمَّا وَضَعَتْهَا قَالَتْ رَبِّ اِنِّی وَضَعْتُهَا اُنْثٰی وَ اللّٰهُ اَعْلَمُ بِمَا وَضَعْتَ وَ لَیْسَ الذَّکَرُ کَالْاُنْثٰیوَ اِنِّی سَمَّیْتُهَا مَرْیَمَ وَ اِنِّی اَعِیْذُهَا بِکَ وَ ذَرِیَّتَهَا مِنَ الشَّیْطٰنِ الرَّجِیْمِ (36) فَتَقَبَّلَهَا رَبُّهَا بِقَبُولٍ حَسَنٍ وَ اَنْبَتَهَا نَبَاتًا حَسَنًا وَ کَفَّلَهَا

زَكَرِيَّا كَلَّمَا دَخَلَ عَلَيْهَا زَكَرِيَّا الْمِحْرَابَ وَجَدَ عِنْدَهَا رِزْقًا قَالَ يَمْرُؤُ
 أَنَّى لَكَ هَذَا قَالَتْ هُوَ مِنْ عِنْدِ اللَّهِ إِنَّ رِزْقَ مَنْ يَشَاءُ بغير
 حِسَابٍ (37) هُنَالِكَ دَعَا زَكَرِيَّا رَبَّهُ قَالَ رَبِّ هَبْ لِي مِنْ لَدُنْكَ ذُرِّيَّةً
 طَيِّبَةً إِنَّكَ سَمِيعُ الدُّعَاءِ (38) فَتَدَاثُهُ الْمَلَكَةُ وَهُوَ قَائِمٌ يَصِلِي فِي
 الْمِحْرَابِ أَنَّ اللَّهَ يَبْشُرُ بِبَيْحِي مُصَدِّقًا بِكَلِمَةٍ مِنَ اللَّهِ وَ سِيداً وَ
 حَصِوْراً وَ نَبِيّاً مِنَ الصّٰلِحِيْنَ (39) قَالَ رَبِّ أَنَّى يَكُونُ لِي غُلْمٌ وَقَدْ
 بَلَغَنِي الْكِبَرُ وَ أَمْرَاتِي عَاقِرٌ قَالَ كَذَلِكَ اللَّهُ يَفْعَلُ مَا يَشَاءُ (40) قَالَ
 رَبِّ اجْعَلْ لِي آيَةً قَالَ آيَةُكَ إِلَّا تُكَلِّمُ النَّاسَ ثَلَاثَةَ أَيَّامٍ إِلَّا رَمْزاً وَ

اذْكَرُ رَبُّكَ كَثِيراً وَ سَيِّخُ بِالْعَشَى وَ الْاِبْكَرِ (41) « (بیاد آر زمانی
 را که همسر عمران گفت پروردگارا من نذر کرده ام که آنچه در
 رحم دارم محرر یعنی خالص خدمتکار تو باشد از من قبول کن که
 تو ، بلی تنها توئی که شنوای دانائی (35) همین که وضع حمل
 کرد گفت پروردگارا من او را دختر زاییدم (و خدا از خود او
 بهتر می دانست که چه زاییده) و معلوم است که برای خدمتگذاری
 معبد تو پسر چون دختر نیست و من او را مریم نام نهادم و من
 او و نسل او را از شیطان رجیم به تو پناه دادم (36) .

پروردگارش دختر را قبول کرد آنهم به بهترین قبول و او را
 پرورش داد آنهم بهترین پرورش و زکریا را کفیل او کرد که هر
 وقت در محراب او بر او وارد می شد رزقی مخصوص نزد او می دید
 می پرسید : ای مریم این رزق کذائی از ناحیه چه کسی برایت
 آورده اند ؟ می گفت این رزق از ناحیه خدا است آری خدا به هر
 کس که بخواهد بی حساب رزق می دهد (37) .

اینجا بود که طمع زکریا وادارش کرد و دست به دعا برداشته
 پروردگار خود گفت پروردگارا مرا از ناحیه خود فرزندی و
 نسلی پاک ببخش که تو شنوای دعائی (38) .
 ملائکه (که گوئی از راهی دور سخن می گفتند) خطابش کردند و
 در حالی که او در محراب نماز می خواند گفتند خدای تعالی تو
 را به یحیی مژده می دهد فرزندی که تصدیق کننده کلمه ای از خدا
 است (یعنی عیسی) و سیدی است که زن نمی گیرد ، و پیامبری
 است از صالحان (39) .

زکریا گفت چگونه مرا فرزندی خواهد شد با اینکه عمرم به
 نهایت رسیده و همچنین عمر همسرم علاوه بر اینکه او در جوانی
 هم نازا بود فرمود : این چنین خدا هر چه بخواهد می کند (40)

عرضه داشت پروردگارا برایم علامتی قرار ده فرمود علامت
 فرزنددار شدن این است که سه روز
 با مردم سخن نتوانی گفت مگر باشاره پروردگارت را بسیار
 یادآور و صبح و شام به تسبیح پرداز

(41) . « رب انی نذرت لك ما فی بطنی محررا » (مادر حضرت مریم
 نذر کرده بود تا فرزند خود را خادم معبد کند .

او بعد از اینکه طفلش به دنیا آمد به پیشگاه الله عرض داشت
 « رب انی وضعتها انثی » خداوند به او فرمود : « ان الله اصطفاك و
 طهرک و اصطفاك علی نساء العالمین »

در روایت آمده است محرابی اختصاصی برای حضرت مریم در معبد

ساخته شد « بنی لها محرابا فی المسجد » خداوند به حضرت مریم دستور داد همراه مردان به عبادت پروردگار بپردازد: « یا مریم اقنتی لربک واسجدی وارکعی مع الراكعین » حضرت مریم در محراب به عبادت خداوند می‌پرداخت: « كلما دخل علیها زکریا المحراب وجد عندها رزقا » حضرت مریم هنگام وضع حمل از معبد خارج شد: « فأجاءها المخاض الی جزع النخله ».

حضور زنان در معابد بعد از ظهور اسلام:

پس از ظهور اسلام، زنان جایگاه ممتازی در جامعه پیدا کردند. اسلام بسیاری از آداب، رسوم و باورهای غلط درباره‌ی زنان را رد و ابطال نمود.

- پیامبر اسلام صلی الله علیه وسلم در مسجد با زنان بیعت می‌گرفت. آن حضرت نماز صبح را زودتر می‌خواندند، تا زنان در تاریکی به خانه های خویش برگردند.

- نباید فراموش کرد که زنان هنگام تغییر قبله در مسجد ذوقبلتین حضور داشتند.

- در زمان پیامبر اسلام صلی الله علیه وسلم یکی از دروازه های مسجدالنبی مخصوص رفت و آمد زنان اختصاص یافت (باب النساء) این امر بیانگر آنست که تعداد کثیری از زنان رغبت داشتند تا با پیامبر صلی الله علیه وسلم مشترک در مسجد نبوی نماز بخوانند.

- مؤرخین مینویسند که زنان شبها با آوردن سنگ، در اعمار اولین مسجد در شهر مدینه (مسجد النبوی) سهم گرفتند.

- آیه شریفه « و لا تبشروهن و انتم عاکفون فی المساجد » (سوره بقره آیه 187) دلیل جواز اعتکاف زنان در مسجد است.

- پیامبر اسلام صلی الله علیه وسلم پس از اطلاع از به خاک سپرده شدن زن خادم مسجد نبوی، کنار قبر وی رفتند و در آنجا نماز خواندند.

- زنان برای حل مشکلات خود، در داخل مسجد بحضور پیامبر اسلام تشریف می‌بردند، و مشکلات خویش را با پیامبر خویش در میان می‌گذاشتند.

- رسول الله صلی الله علیه وسلم پس از شنیدن صدای گریه اطفال، نماز جماعت را به سرعت پایان بخشید.

- در غزوات که در صدر اسلام بوقوع پیوست، مجروحان جنگی در مسجد توسط زنی بنام رفیده مداوا می‌شدند. (انه کانت توجد

بالمسجد خیمه لامرئیه یقال لها رفیده و کانت توادی الجرچی) (البدایه و النهایه، جلد 4، صفحه 121).

- هنگامی که زنان برای ملاقات با پیامبر صلی الله علیه وسلم وقت خصوصی خواستند، آنحضرت صلی الله علیه وسلم با درخواست

آنان موافقت کرد. « لقد غلبنا علیک الرجال فاجعل لنا یوماً و قد فعل رسول الله ذلك » (فتح الباری، جلد 1، صفحه 195).

این وده ها مثالی در این بابت وجود دارد که دین مقدس اسلام بحضور زنان در مساجد ممانعت وضع نه نموده است، بلکه هدف دین مقدس اسلام حفظ عفت و مصون بودن آنان میباشد.

باب سی و پنجم مقام و منزلت نماز جمعه

جمعه :

جمعه (با ضم جیم و ضم میم یا با ضم جیم و سکون میم) نام روز هفتم از ایام هفته در جنتی مسلمانان بشمار میرود .

جمعه در لغت:

به هفته و جمع شدن راگویند.
و در اصطلاح شرعی : به اجتماع مردم در روز جمعه برای انجام نماز جمعه و خود نماز نیز جمعه گویند .
قبل از آمدن دین مقدس اسلام به روز جمعه روز عروبه یعنی روز رحمت می گفتند.

جمع جُمَعَات و جُمَعَات و جُمَعَات و جُمَع : أسبوع « قضینا جمعة كاملة فی القرية ، معنا سپری کردیم جمعه کامل را در قریه » .
الجُمُعَة :

1- آخر أيام الأسبوع ، یأتی بعد الخمیس ، ویلیه السبت ، وهو یوم یجمع المسلمین فی الجوامع

« خَيْرُ يَوْمٍ طَلَعَتْ عَلَيْهِ الشَّمْسُ يَوْمُ الْجُمُعَةِ » (حدیث) ، « إِذَا نُودِيَ لِلصَّلَاةِ مِنْ يَوْمِ الْجُمُعَةِ فَاسْعَوْا إِلَى ذِكْرِ اللَّهِ » .

الجمعه که درین جا با پیشوند الف ولا تعریفه (ال) که در انگلیسی مساوی به کلمه ء (The) است در واقعیت نام روز مشخص و معین است در هفته که بعد از روز پنج شنبه یعنی (خمیس) و به تعقیب آن روز شنبه یعنی (سبت) است .

و پروردگار با عظمت و توانا ما برای ما مسلمانان امری میکند که وقتی به نماز جمعه خوانده شدید به ذکر الله تعالی سعی کند و امور دنیوی ، خرید و فروش را کنار بگذارد .

نام های روز های هفته در نزد اعراب :

اعراب اصلی روز های هفته را به نام های ذیل یاد میگردند:
روز شنبه که سبت باشد ، (شبار) ، روز یکشنبه که (الاحد)
باشد ، (اول) ، روز دو شنبه راکه « الاثینین » باشد ،
(آهون) ، روز سه شنبه راکه (الثلاثاء) باشد (جبار) ، روز
چهار شنبه را که (الأربعاء) باشد ، (دبار) ، روز پنج
شنبه را که (الخميس) باشد ، (مونس) ، وروز جمعه که (الجمعة)
باشد (عروبه)

(جُمُعَه) اگر به سکون میم باشد ، به معنی مفعول است ،
ومعنايش که : روز جمع شده در آن ، واگر (جُمُعَه) به فتح میم
باشد ، به معنی فاعل ومعنايش : روز جمع کننده مردمان .

نماز (صلاة) الْجُمُعَة :

الصَّلَاة التي يؤدِّيها المسلمون بدل الظَّهر جماعة يوم الجمعة
نماز یکه مسلمان آنرا در بدل نماز جماعت ظهر بجاء می آورند

2- اسم سورة من سور القرآن الكريم ، وهي السُّورة رقم 62 في
ترتيب المصحف ، مدنية ، عدد آياتها إحدى عشرة آية. نام سوره
شماره 62 از سور های قرآن کریم است که یازده آیه دارد .
درروایتی تاریخی آمده است که این روز در نزد اعراب، اصلاً بنام
(يوم العروبه) شهرت داشت واین روز در بین شان از اهمیت و
اعتبار خاصی برخوردار بود .

میگویند سران ورهبران اعراب در این روز در محلی بنام
دارالندوة، گرد هم جمع میشدند. ودر مورد مسایل مهم حیاتی
قوم ، مسایل اجتماعی، فرهنگی وسیاسی به بحث ، مناقشه
وتبادل نظر می پرداختند.

مؤرخین مینویسند که دارالندوه، محل مجلس شورای اهل مکه بود
، این شورای اساً توسط جد چهارم پیامبر صلی الله علیه وسلم
، قصی بن کلاب بنا نهاده شده بود، میگویند وی در زمان مرگ
خویش ، هدایت داد تا اولاده عبدالدار امور رهبریت این شورا
را بدوش گیرند . مورخین مینویسند که : در این مجلس تقریباً
بتعداد چهل نفر از بزرگان قوم که اکثریت شان دارایی چهل
سال عمر داشتند ، عضو این شورای بودند .

جوانترین عضو این شورا تنها عتبة بن ربیعہ که کمتر از 40
سال عمر داشت. مشهور ترین افراد این شورا عبارت بودند : (
امیه بن خلف، ابوجهل بن هشام، نضر بن حارث، شیبة بن ربیعہ،
عتبة بن ربیعہ و ابوسفیان حرب).

مؤرخ شهیرجهان اسلام بنام (جوهری) در توضیح کلمه « دار
الندوه » مینویسد خانه که اجتماعات دار الندوه در آن
تدویر می یافت بعد ها جزو تعمیر مسجد الحرام ساخته شد

مؤرخین می افزایند : بعد از اینکه تعداد نسبتاً قابل
ملاحظه اصحاب پیامبر صلی الله علیه وسلم رهسپار هجرت به یثرب (
مدینه منوره) گردیدند، قریشیان احساس خطر کردند و برای
جلوگیری از این عمل به هر طرف وهر وسیله دست می زدند.

بنای غرض اتخاذ سیاست واحد و جلوگیری از این خطر در آخر ماه صفر سال چهاردهم بعثت در دارالندوه سران اقوام گـرد هم آمدند و به مشورت پرداختند.

به گمان اغلب و قریب به اتفاق ، تعیین روز جمعه ، بحیث روز مهم و مقدس برای مسلمانان از همین فهم گرفته شده باشد.

مؤرخین مینویسند: بعد از اینکه مسلمانان به مدینه منوره آغاز به هجرت کردند و آهسته آهسته در شهر مدینه تقرر حاصل نمودند ، در یکی از روز ها در مدینه ، دور هم جمع شدند ،

وطی اجتماع در این مورد به بحث و مشورت پرداختند که :

پیروان هر دینی، روزی را به عنوان عبادت هفتگی و اجتماع انتخاب کرده اند. پس چون ما مسلمین هم یک امت هستیم و باید

روز خاصی را در هفته برای اجتماع، عبادت، رسیدگی به حال یکدیگر و تبادل نظر تعیین کنیم.

از اینکه ، یهود روز شنبه (سبت - یوم السبت) را بحیث

روز عبادت و نیایش و مسیحیان روز یک شنبه (احد - یوم الاحد)

را به بحیث روز میعاد با مسیح برگزیده بودند، مسلمانان

مدینه که تعداد شان در آن زمان تقریباً بیش از چهل فامیل

میرسید، روز عروبه را به عنوان روز جمعه، یعنی روز اجتماع، برگزیدند و در آن روز دور هم جمع می شدند و نماز ظهر را به

جماعت برپا می داشتند.

پیامبر صلی الله علیه وسلم در روزهای اول هجرت و با اقامه نماز

جماعت، این اقدام ایشان را تثبیت کرد و یوم العروبه را به

یوم الجمعة تغییر نام داد.

آداب روز جمعه:

روزه جمعه در تعلیمات اسلامی دارای ادابی میباشد که ما در

اینجا مختصراً ب برخی از این آداب اشاره مینومایم :

در حدیثی از سلمان فارسی روایت است که پیامبر صلی الله علیه و

سلم فرمود : « لا یغتسل رجل یوم الجمعة ویتطهر ما استطاع من

الطهر، و یدهن من دهنه، أو یمس من طیب بینه، ثم یخرج فلا یفرق

بین اثنین، ثم یصلی ما کتب له، ثم ینصت إذا تکلم الإمام، إلا

غفرله ما بینه و بین الجمعة الأخری» (هر کس در روز جمعه غسل

و در حد توان نظافت و از روغن و بوی خوش خانه اش استفاده

کند؛ سپس به مسجد برود و بین هیچ دونفری فاصله نیاندازد و

آنچه برای او مقدر شده نماز بخواند، سپس وقتی امام شروع به

خطبه کرد ساکت شود، گناهان (صغیره) اواز این جمعه تا جمعه

بعدی بخشیده میشود»

هكذا در حدیثی از ابوسعید روایت است : « من اغتسل یوم

الجمعة، و لبس من أحسن ثیابه، و مس من طیب إن کان عنده ثم

أتی الجمعة فلم یتخط أعناق الناس، ثم صلی ما کتب الله له، ثم

أنصت إذا خرج إمامه حتی یفرغ من صلاته کانت كفارة لما بینها

و بین الجمعة التي قبله» (هرکس در روز جمعه غسل کند و از

بهترین لباسهایش بپوشد و اگر بوی خوش نزد او بود، استفاده

کند، سپس به نماز جمعه برود و از روی گردن مردم قدم

برندارد، سپس آنچه خداوند برای او مقدر کرده نماز بخواند؛

سپس از هنگامی که امام برای خطبه خارج می‌شود تا موقع تمام شدن نماز ساکت شود، (جمعه او) کفاره گناہانی می‌شود که بین این جمعه و جمعه قبل انجام داده است».

از ابوهریره رضی الله عنه روایت است که پیامبر صلی الله علیه و سلم فرمود :

« إذا كان يوم الجمعة كان على كل باب من أبواب المسجد ملائكة يكتبون الناس على قدر منازلهم الأول فالأول، فإذا جلس الإمام طواوا الصحف و جاءوا يستمعون الذكر، و مثل المهجر كمثل الذي يهدى بدنة ثم كالذي يهدى بقرة، ثم كالذي يهدى الكباش، ثم كالذي يهدى الدجاجة ثم كالذي يهدى البيضة»

(وقتی که روز جمعه فرا می‌رسد؛ در کنار هر یک از درهای مسجد فرشته‌ای قرار می‌گیرد و درجات مردم را به ترتیب بر حسب وارد شدنشان، یکی پس از دیگری می‌نویسند، و وقتی که امام شروع به خواندن خطبه کند دفترهایشان را درهم می‌پیچند و به خطبه گوش می‌دهند. و ثواب کسی که زود به مسجد می‌آید، مانند کسی است شتری را قربانی کرده، و سپس مانند کسی که گاوی را قربانی کرده، و سپس مانند کسی که قوچی را قربانی کرده، سپس مانند کسی که مرغی را قربانی کرده است).

1- غسل برای همه‌ی کسانی که در نماز جمعه شرکت می‌کنند، واجب است، زیرا پیامبر صلی الله علیه وسلم فرمود: «غُسْلُ الْجُمُعَةِ وَاجِبٌ عَلَى كُلِّ مُحْتَلِمٍ» (متفق علیه). (غسل روز جمعه بر هر مرد بالغ و عاقلی واجب است).

2- پوشیدن لباس پاک و استفاده از عطر و هر آنچه دارای بوی خوش می‌باشد، زیرا پیامبر صلی الله علیه وسلم فرمود: «على كل مسلم الغسل يوم الجمعة، ويلبس من صالح ثيابه، وإن كان له طيب مس منه». (رواه أحمد وأبو داود وأصله في الصحيحين). (بر هر مسلمانی واجب است که در روز جمعه غسل نماید و بهترین لباس‌هایش را بپوشد و اگر عطر داشته باشد باید خود را خوشبو کند).

3- قبل از این‌که وقت جمعه فرا رسد باید خود را به مصلی برساند، زیرا پیامبر صلی الله علیه وسلم فرمود: «من اغتسل يوم الجمعة غُسل الجَنَابَةِ، ثم راح في الساعة الأولى، فكأنما قرب بدنة، ومن راح في الساعة الثانية، فكأنما قرب بقرة، ومن راح في الساعة الثالثة فكأنما قرب كبشاً أقرن، ومن راح في الساعة الرابعة فكأنما قرب دجاجة، ومن راح في الساعة الخامسة فكأنما قرب بيضة، فإذا خرج الإمام حضرت الملائكة يستمعون الذكر» (مالک و بخاری آن را روایت کرده‌اند)

(کسی که در روز جمعه غسلی مانند غسل جنابت و با همان صفات و شرایط انجام دهد، سپس به سوی مسجد برود مثل این است که یک شتر را در راه خدا قربانی کرده باشد، کسی که در ساعت دوم به مسجد برود، مثل این است که یک گاو را صدقه کرده باشد، کسی که در ساعت سوم به مسجد برود ثوابش مثل این است که یک قوچ شاخدار را قربانی نموده باشد و کسی که در ساعت چهارم به مسجد برود ثوابش مثل این است که یک مرغ را صدقه داده باشد،

کسی که در ساعت پنجم برود مانند این است که یک تخم مرغ را صدقه داده باشد، همین‌که امام در مسجد ظاهر گردید، فرشتگان حاضر می‌شوند و به ذکر و دعا و مطالب خطبه گوش فرا می‌دهند). در مورد اینکه وقت غسل جمعه چه وقت است، نظریاتی مختلفی بین در بین علماء وجود دارد، برخی از علماء بدین نظر اند که وقت غسل روز جمعه در وقت طلوع فجر است.

امام شافعی رحمه الله می‌گوید که وقت غسل روز جمعه بعد از فجر است. و امام وردی رحمه الله وقت غسل را بعد از طلوع فجر می‌داند، وعده دیگری علماء وقت غسل را وقتی معرفی نموده است که مسلمانان آمادگی خویش را برای رفتن به نماز جمعه می‌گیرد، فکر می‌کنم همین قول راجح‌تر و نزدیک به ثواب باشد، طوریکه می‌توان این چیز را از فحوی لفظ حدیث نبوی شریف که گوید: کسی که روز جمعه مانند غسل جنابت غسل نماید، و بعد از آن به طرف مسجد برود... نیز دانست زیرا غسل کردن و رفتن به طرف مسجد پی هم ذکر گردیده است. والله تعالی أعلم.

شیخ شرقاوی رحمه الله در تفسیر این حدیثی می‌گوید:

این حدیثی نبوی شریف اشاره به جماع کردن در روز جمعه را دارد، که باید این روز از جنابت غسل نماید، تا این کار، سبب چشم پوشی اش از حرام، و آرامش نفسی برایش گردد. اگر در تفسیر شیخ شرقاوی که در مورد این تفسیر این حدیث بعمل آورده است دقت نمایم در می‌یابیم که: ثوابی که در این حدیث نبوی شریف بدان اشاره شده شامل حال آن‌عده از مسلمانانی می‌گردد که: همسران خویش شب جمعه و یا بعد از نماز فجر روز جمعه جماع کرده باشند، و از جنابت غسل و به طرف مسجد رفته باشند.

ولی فکر می‌کنیم هدف اساسی این حدیث اینطور نباشد، زیرا در این صورت ثوابی که در این حدیث نبوی شریف مدنظر گرفته شده است شامل بسیاری از اشخاص دیگری را که به نماز جمعه می‌روند نمی‌شود، مانند کسانی که همسر ندارند، و یا هم همسر دارند، و به سببی از اسباب با همسر خود جماع نکرده‌اند، و همچنین پیرمردان که از جماع کردن عاجز می‌باشند، و نیز کسانی که از خانه و همسران خود دور هستند و با لآخره اشخاص دیگری همانند اینها. والله تعالی أعلم.

4- بعد از این‌که وارد مسجد می‌شود، هر اندازه که در توان داشته باشد نماز سنت را می‌خواند، زیرا پیامبر صلی الله علیه وسلم فرمود: «لا یغتسل رجل یوم الجمعة، ویتطهر بما استطاع من طهر، ویدهن من دهنه أو یمس من طیب بینه، ثم یروح إلی المسجد لا یفرق بین اثنین، ثم یصلی ما کتب له، ثم ینصت للإمام إذا تکلم إلا غیر له من الجمعة إلی الجمعة الأخری ما لم یغش الكبائر» (بخاری آن را روایت کرده است.) (هر کس در روز جمعه غسل نماید و در حد توان نظافت را رعایت کند و موهایش را روغن زند و خود را معطر نماید، سپس به مسجد برود و در هر نقطه که خالی باشد نمازش را بخواند، سپس ساکت نشسته و به سخنان امام گوش فرا بدهد، حتما خداوند از تمامی گناهان او

در طول این هفته تا هفته‌ی دیگر درمی‌گذرد، اما به شرط این‌که مرتکب گناه کبیره نشده باشد).

5- رعایت سکوت به هنگام آمدن امام و پرهیز از این‌که خود را به چیزی مشغول نماید، زیرا پیامبرصلی الله علیه وسلم فرمود: «إِذَا قَلْتَ لِمَا يَوْمَ الْجُمُعَةِ وَالْإِمَامُ يَخْطُبُ: أَنْصِتْ فَقَدْ لَغَوْتَ» (وقتی که امام در روز جمعه خطبه‌ی نماز را می‌خواند شما اگر به رفیقت بگویید ساکت باش، شما هم کار عبث و لغوی انجام داده‌اید و از ثواب جمعه‌ات کم می‌شود). (مسلم آن را روایت کرده است.)

و در روایت دیگری آمده که پیامبرصلی الله علیه وسلم فرمود: «مَنْ مَسَّ الْحَصَى فَقَدْ لَغَى، وَمَنْ لَغَى فَلَا جُمُعَةَ لَهُ». (هر کس خود را به چیزی مشغول نماید، پس کار عبث و لغوی را انجام داده است و هر کس کار لغوی را انجام دهد، از پاداش جمعه بی‌بهره می‌شود). ابو داود آن را روایت کرده است.

6- اگر در هنگامی وارد مسجد شد که امام خطبه می‌خواند، دو رکعت نماز تحیة المسجد را به طور خلاصه می‌خواند، زیرا پیامبرصلی الله علیه وسلم فرمود: «إِذَا دَخَلَ أَحَدُكُمْ يَوْمَ الْجُمُعَةِ وَالْإِمَامُ يَخْطُبُ فَلْيَرْكَعْ رَكَعَتَيْنِ وَلِيَتَجَوَّزَ فِيهِمَا». (وقتی وارد مسجد شدید و امام خطبه را می‌خواند باید دو رکعت نماز را به طور خلاصه بخوانید). (مسلم آن را روایت کرده است.)

7- گام برداشتن بر نماز گزاران و از هم جدا کردن آنان کراهت دارد، زیرا پیامبرصلی الله علیه وسلم وقتی فردی را مشاهده نمود که بر نماز گزاران قدم برمی‌دارد، خطاب به وی فرمود: «اجلس فقد آذيت». (بنشین، برآستی که مایه‌ی اذیت و آزار دیگران شدیدی). (ابو داود آن را روایت کرده است.) و در روایت دیگری آمده که فرمود: «و لا يفرق بين اثنين». (انسان مؤمن هرگز میان دو شخص فاصله ایجاد نمی‌کند و آنان را از هم جدا نمی‌سازد).

8- خرید و فروش بعد از آذان دوم حرام و غیر مشروع می‌باشد، زیرا خداوند متعال می‌فرماید: «ای مؤمنان! هنگامی که روز آدینه برای نماز جمعه آذان گفته شد، به سوی ذکر و عبادت خدا بشتابید و داد و ستد را رها سازید. این (چیزی که بدان دستور داده می‌شوید) برای شما بهتر و سودمندتر است اگر متوجه باشید).

9- خواندن سوره کهف در شب و روز جمعه مستحب می‌باشد، با توجه به این‌که از پیامبرصلی الله علیه وسلم روایت شده که فرمود: «من قرأ سورة الكهف في يوم الجمعة أضاء له من النور ما بين الجمعتين» (هر کس در روز آدینه سوره‌ی کهف را بخواند، خداوند به فاصله‌ی دو جمعه روشنایی را برای او مهیا می‌گرداند). و سلف صالح نیز در شبانه روز جمعه این سوره را می‌خواندند. (حاکم آن را گزارش داده و بیان داشته که صحیح می‌باشد.)

10- صلوات فرستادن بر پیامبرصلی الله علیه وسلم، زیرا می‌فرماید: «أكثرُوا علي من الصلاة يوم الجمعة وليلة الجمعة، فمن فعل ذلك كُنْتُ له شهيداً وشفيعاً يوم القيامة» (در شب و روز

جمعه صلوات زیادی را بر من بفرستید؛ هر کس این کار را انجام دهد، در روز قیامت مرا به عنوان شاهد و شفیع خود می‌یابد. (بیهقی آن را با سندی حسن نقل کرده است).

11- دعای فراوان در روز جمعه؛ زیرا روز جمعه حاوی ساعت و زمانی است که خداوند متعال در آن ساعت دعاها را می‌پذیرد و خواسته‌ی بندگانش را استجابت می‌نماید، پیامبر صلی الله علیه وسلم در این خصوص می‌فرماید: «إِنَّ فِي الْجُمُعَةِ سَاعَةً، لَا يُوَافِقُهَا عَبْدٌ مُسْلِمٌ، يَسْأَلُ اللَّهَ فِيهَا خَيْرًا، إِلَّا أُعْطَاهُ إِيَّاهُ» (یک زمان و ساعتی در روز جمعه وجود دارد، هر بنده‌ی مسلمانی در آن ساعت هر چیز خیری را از خدا بخواهد، خداوند خواسته‌اش را استجابت می‌نماید).

راجع به آن ساعت و زمان گفته‌اند که فاصله‌ی آمدن امام به مسجد تا برگشتن ایشان است و برخی گفته‌اند بعد از نماز عصر است. (امام احمد آن را روایت کرده و عراقی نیز آن را به عنوان حدیث صحیح قلمداد نموده است).

برخی از فضائل روز جمعه در احادیث نبوی:

در حدیثی از اوس بن اوس ثقفی روایت میکند که از رسول الله صلی الله علیه وسلم شنیدم: «مَنْ غَسَلَ يَوْمَ الْجُمُعَةِ وَاغْتَسَلَ، ثُمَّ بَكَرَ وَابْتَكَرَ، وَ مَشَى وَلَمْ يَرْكَبْ، وَدَنَا مِنَ الْإِمَامِ، فَاسْتَمَعَ وَلَمْ يَلْغُ، كَانَ لَهُ بِكُلِّ خُطْوَةٍ عَمَلٌ سَنَةٍ أَجْرٌ صِيَامِهَا وَقِيَامِهَا».

(کسی که روز جمعه سرش را شسته و غسل نماید سپس زود به مسجد خود را برساند و به اول خطبه حاضر گردد، و پیاده رفته و از وسایل نقلیه استفاده نکند و به امام نزدیک شده و به خطبه گوش داده و کارهای بیهوده انجام ندهد. برای هر قدمی که برمی‌دارد ثواب یک سال روزه و نماز به او داده می‌شود. (ابو داود فی السنن رقم ۳۴۵ قال النووی فی المجموع هذا الحدیث حسن و قال الهیثمی فی مجمع الزوائد رجاله رجال الصحیح، صحیح الترغیب و الترہیب رقم ۶۹۰)

در حدیثی از ابی مالک الأشعری رضی الله عنه روایت است که پیامبر صلی الله علیه وسلم فرموده است: «الْجُمُعَةُ كَفَّارَةٌ لِمَا بَيْنَهَا وَبَيْنَ الْجُمُعَةِ الَّتِي تَلِيهَا وَزِيَادَةٌ ثَلَاثَةِ أَيَّامٍ وَذَلِكَ بِأَنَّ اللَّهَ عَزَّ وَجَلَّ يَقُولُ مَنْ جَاءَ بِالْحَسَنَةِ فَلَهُ عَشْرُ أَمْثَالِهَا». (طبرانی فی الکبیر، صحیح الترغیب و الترہیب رقم ۶۸۵)

(روایت است که رسول الله صلی الله علیه وسلم فرمودند: جمعه، کفاره گناهان همان جمعه تا جمعه بعدی به همراه سه روز دیگر است. زیرا خداوند متعال می‌فرماید: کسی که یک نیکی انجام دهد ده برابر آن برای او به حساب می‌آورد. از ابو مالک اشعری رضی الله عنه).

روز اول هفته جمعه است نه شنبه:

عن ابوهیرره ، عَنْ مُحَمَّدٍ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ ، قَالَ : « نَحْنُ الْآخِرُونَ السَّابِقُونَ يَوْمَ الْقِيَامَةِ ، بِيَدِ أُنْهُمُ أَوْثُوا الْكِتَابَ مِنْ قَبْلِنَا فَاخْتَلَفُوا فِيهِ ، وَأَوْتَيْنَاهُ مِنْ بَعْدِهِمْ ، فَهَذَا يَوْمُهُمُ الَّذِي فُرِضَ عَلَيْهِمْ فَاخْتَلَفُوا فِيهِ ، فَهَذَا اللَّهُ لَهُ ، فَهُمْ لَنَا فِيهِ تَبَعٌ

فَالْيَهُودُ غَدًا وَالنَّصَارَى بَعْدَ غَدٍ» . (رواه البخاری 876) .

از حضرت ابو هريره رضی الله عنه روایت است که از پیامبر صلی الله علیه وسلم شنیده است که می فرمودند : « ما (مسلمانان) در آخر آمده ایم ، و در روز قیامت از همه بیشتر هستیم ، با آنکه برای آنها (یعنی برای اهل کتاب) پیش از ما کتابی داده شده بود ، و تعظیم این روز (یعنی روز جمعه) بر آنها فرض گردیده بود ، ولی آنها در (تعظیم این روز اختلاف نمودند » و خداوند ما را در (اختیار و تعظیم) این روز موفق نمود ، مردمان دیگر (در تعظیم) این روز تابع ما هستند ، یهود ، فردای روز جمعه (یعنی : روز شنبه) را ، و نصاری پس فردا آن (یعنی : روز یکشنبه را برای تعظیم و عبادت اختیار نمودند .)

محدثین در تفسیر و توضیح این حدیث می فرماید : بعد از اینکه حضرت موسی علیه السلام به امر پروردگار ش قوم یهود را به تعظیم روز جمعه امر نمود ، آنها با موسی علیه السلام به مجادله و جر و بحث برخاسته و گفتند : روز شنبه به تعظیم مناسب تر است ، زیرا این روز است که خداوند از آفرینش عالم فارغ شده است ، موسی علیه السلام هر چه گفت ، قومش قبول نکرد ، تا اینکه برایش وحی آمد که مناقشه با این قوم لجوج ثواب و فایده ندارد ، و همان بود که تعظیم روز شنبه برای آنها فرض گردید ، و به این طریق از عبادت و ثواب روز جمعه محروم ماندند .

یهودان به این امر معتقد اند که پروردگار در این روز از خلقت جهان فارغ گردیده است ، پس بهتر است که ما نیز در این روز کار را کنار بگذاریم و به راحت و عبادت مشغول شویم . اما نصار بدین سبب روز یکشنبه را عظیم و رزو عبادت خویش خویش اختیار نمودند که : پروردگار در این روز شروع به خلقت خلق نمود ، پس این روز برای عبادت سزاور تر است ، زیرا خود خداوند متعال به حکمت بالغه خویش ، این روز را برای تعظیم و عبادت تعیین نموده بود .

ناگفته نباید گذاشت این کمان زنی ها و رای آنها است که با عقل خود اوامر الله را ترک کردند ، و تابع هوی و هوس و عقل ناقص خود شدند .

عالم شهیر جهان اسلام ابن حجر عسقلانی رحمه الله در توضیح و تشریح ، این حدیث برداشت و استنباط حکمی خویش را بشرح ذیل جمع بندی نموده است :

وی می فرماید : روز (جمعه) از نظر شرعی روز اول هفته است ، در این باره به گفتار ابن حجر رحمه الله توجه فرماید که ایشان می فرمایند : « وَأَنَّ الْجُمُعَةَ أَوَّلُ الْأُسْبُوعِ شَرْعًا ، وَيَدُلُّ عَلَى ذَلِكَ تَسْمِيَةَ الْأُسْبُوعِ كُلِّهِ جُمُعَةً . » یعنی : (مسأله دیگری که از این حدیث استنباط می شود این است) که روز جمعه از نظر شرعی روز اول هفته است، و دلیل دیگر این مطلب این است که (صحابه رضی الله عنهم) به کل هفته (نیز) جمعه می گفتند.

آغاز شب جمعه :

شب جمعه اصطلاحی است که در بین مسلمانان برای روز پیش از جمعه (پنجشنبه) اطلاق میشود . این اصطلاح بیشتر یک اصطلاح

دینی میباشد چرا که روز جمعه از جمله یکی از روز های مقدس ، مهم و با فضیلتی در بین مسلمانان بشمار میرود .
 گفتیم روزه « جمعه » روز پایانی هفته ، و مورد احترام مسلمانان و یکی از عید های مهم است.
 سوال در اینجا است که شب جمعه از کدم لحظه آغاز می یابد ، و در چه زمانی به پایان خود میرسد؟
 باید توجه داشت که ابتدا شب بر روز مقدم می شود، یعنی هر یک از ایام هفته ابتدا با شب شروع می شوند و سپس روز بر شب آن حاکم می شود، پس مثلا در جمعه ابتدا شب می آید سپس روز آن بدنبال شب فرا می رسد، و باز باید توجه نمود که شب از زمان غروب آفتاب است تا زمان طلوع فجر صادق که با آن صبح می رسد، با این حساب از زمان غروب آفتاب در روز پنجشنبه تا غروب آفتاب در روز جمعه، بعنوان روز جمعه تلقی می شود، و آنچه که معمولا بین مردم رایج است که می گویند (پنج شنبه شب که فردایش جمعه است) این اشتباه است! زیرا شب جمعه را شب پنج شنبه می خوانند، بلکه باید گفت که: (شب جمعه که فردایش صبح جمعه است..)
 عبارتی آغاز جمعه از غروب آفتاب در روز پنج شنبه شروع می شود، و با غروب آفتاب در روز جمعه پایان می یابد، و شب شنبه فرا می رسد.

خصوصیات روز جمعه:

روز جمعه مزایای زیادی دارد چنان که امام سیوطی (عبدالرحمن بن الکمال ابی بکر بن محمد سابق الدین الخضیری الأسیوطی (۸۴۹ در قاهره - ۹۱۱ ه.ق) مشهور به جلال الدین سیوطی از دانشمندان شهیر سرزمین مصر) در کتابی خویش به نام «خصوصیات یوم الجمعة» درباره روز جمعه صد مزیت را بیان داشته است :
 از آنجمله تجمع ارواح در روز جمعه، زیارت قبور در آن، امنیت مرده از عذاب قبر و کسی که در شب و روز جمعه بمیرد در آن شب و روز عذاب داده نخواهد شد و در روز جمعه اهل جنت به ملاقات پروردگار با عظمت می روند و غیره

فضیلت روز جمعه:

روز جمعه روزی بزرگ است و از بزرگترین روزهای دنیا و ارزشمندترین روزهای هفته محسوب می گردد، پس با توجه به این که خداوند آن را بزرگ شمرده ، لازم است که به عنوان روزی بزرگ از آن استقبال بعمل آید ، و کارهای نیک و صالح را در آن انجام داد و از تمامی گناهان پرهیز نمود و صلوات فراوانی بر پیامبر صلی الله علیه وسلم در این روز فرستاد .
 در مقام و منزلت روز جمعه در حدیثی آمده است : «خیر یوم طلعت علیه الشمس، یوم الجمعة، فیه خُلِق آدم، وفیه أُدخِل الجنة، وفیه أُخْرِج منها، ولا تقوم الساعة إلا فی یوم الجمعة» (مسلم ، احمد و ترمذی آن را روایت کرده اند.) (بهترین روزی که آفتاب در آن طلوع کرده روز جمعه است، در روز جمعه آدم علیه السلام خلق شده، و در روز جمعه وارد جنت شد ، و در روز جمعه بود

ازکه از جنت بیرون شد، و در روز جمعه قیامت برپا می‌شود).
 و ابولبابه بدری (رض) روایت کرده که پیامبر صلی الله علیه
 وسلم فرمود: «سید الأيام يوم الجمعة، وأعظمها عند الله تعالى،
 من يوم الفطر، ويوم الأضحى...» (روز جمعه نزد خداوند از
 بزرگترین روزها محسوب می‌گردد و از روز عید فطر و قربان نیز
 بزرگتر است). احمد و ابن ماجه آن را روایت کرده‌اند، و عراقی
 در خصوص آن گفته که سندش حسن است.
 و در حدیثی از ابوهریر (رض) روایت شده که پیامبر صلی الله علیه
 وسلم فرمود:

«من اغتسل يوم الجمعة غُسل الجنابة، ثم راح في الساعة الأولى،
 فكأنما قرب بدنة، ومن راح في الساعة الثانية، فكأنما قرب
 بقرة، ومن راح في الساعة الثالثة فكأنما قرب كبشاً أقرن، ومن
 راح في الساعة الرابعة فكأنما قرب دجاجة، ومن راح في الساعة
 الخامسة فكأنما قرب بيضة، فإذا خرج الإمام حضرت الملائكة
 يستمعون الذكر».

(کسی که در روز جمعه غسلی مانند غسل جنابت و با همان صفات و
 شرایط انجام دهد، سپس به سوی مسجد برود مثل این است که یک
 شتر را در راه خدا قربانی کرده باشد، کسی که در ساعت دوم به
 مسجد برود، مثل این است که یک گاو را صدقه کرده باشد، کسی
 که در ساعت سوم به مسجد برود ثوابش مثل این است که یک قوچ
 شاخدار را قربانی نموده باشد و کسی که در ساعت چهارم به
 مسجد برود ثوابش مثل این است که یک مرغ را صدقه داده باشد،
 کسی که در ساعت پنجم برود مانند این است که یک تخم مرغ را
 صدقه داده باشد، همین‌که امام در مسجد ظاهر گردید، فرشتگان
 حاضر می‌شوند و به ذکر و دعا و مطالب خطبه گوش فرا می‌دهند).
 (مالک و بخاری آن را روایت کرده‌اند.)

کثرت صلوات در روز جمعه:

در حدیثی از ابی امامة رضی الله عنه روایت است که پیامبر صلی
 الله علیه وسلم فرموده: «أَكثِرُوا عَلَيَّ مِنَ الصَّلَاةِ فِي كُلِّ يَوْمٍ الْجُمُعَةِ
 فَإِنَّ صَلَاةَ أُمَّتِي تُعْرَضُ عَلَيَّ فِي كُلِّ يَوْمٍ جُمُعَةٍ فَمَنْ كَانَ أَكْثَرَهُمْ عَلَيَّ
 صَلَاةً كَانَ أَقْرَبَهُمْ مِنِّي مَنزِلَةً» (بیهقی باسناد حسن، صحیح الترغیب
 و الترهیب رقم ۱۶۷۳)

(از ابو امامه رضی الله عنه روایت است که رسول الله صلی الله علیه
 وسلم فرمودند: در روز جمعه صلوات بیشتری بر من بفرستید زیرا
 دروهای امت من، هر جمعه بر من عرضه می‌شود پس کسی که صلوات
 او بر من بیشتر باشد منزلت و جایگاه او به من در روز قیامت
 نزدیکتر خواهد بود.)

حکمت و فلسفه فرض شدن نماز جمعه:

نمازهای پنجگانه ای که امروزه ما مسلمین هر روز باید آنرا
 سر وقت بخوانیم و هفده رکعت می‌باشند، در شب اسراء و معراج
 پیامبر صلی الله علیه وسلم بر مؤمنین فرض شد که هنوز پیامبر
 صلی الله علیه وسلم و یارانش در مکه زندگی می‌کردند.
 زهری می‌گوید: «اسراء یک سال قبل از هجرت رسول خدا صلی الله

علیه وسلم در ماه ربیع الاول روی داد، اما روایت وارده در این باره که اسراء در شب بیست و هفتم رجب روی داده، سند صحیحی ندارد». (انوارالقرآن).

در صحیح بخاری و مسلم از حدیث انس بن مالک آمده است که رسول الله صلی الله علیه وسلم فرمود: «فَفَرَضَ اللَّهُ عَزَّ وَجَلَّ عَلَيَّ أُمَّتِي خَمْسِينَ صَلَاةً، فَرَجَعْتُ بِذَلِكَ، حَتَّى مَرَرْتُ عَلَى مُوسَى، فَقَالَ: مَا فَرَضَ اللَّهُ لَكَ عَلَيَّ أُمَّتِكَ؟ قُلْتُ: فَرَضَ خَمْسِينَ صَلَاةً، قَالَ: فَارْجِعْ إِلَيَّ رَبِّكَ فَإِنَّ أُمَّتَكَ لَا تُطِيقُ ذَلِكَ، فَارْجَعْتُ، فَوَضَعَ شَطْرَهَا، فَارْجَعْتُ إِلَى مُوسَى، قُلْتُ: وَضَعَ شَطْرَهَا، فَقَالَ: رَاجِعْ رَبَّكَ فَإِنَّ أُمَّتَكَ لَا تُطِيقُ فَارْجَعْتُ فَوَضَعَ شَطْرَهَا فَارْجَعْتُ إِلَيْهِ، فَقَالَ: ارْجِعْ إِلَيَّ رَبِّكَ فَإِنَّ أُمَّتَكَ لَا تُطِيقُ ذَلِكَ، فَارْجَعْتُهُ، فَقَالَ: هِيَ خَمْسٌ، وَهِيَ خَمْسُونَ، لَا يُبَدَّلُ الْقَوْلُ لَدَيَّ، فَارْجَعْتُ إِلَى مُوسَى، فَقَالَ: رَاجِعْ رَبَّكَ، قُلْتُ: اسْتَخِيْتُ مِنْ رَبِّي، ثُمَّ انْطَلَقْتُ بِي حَتَّى انْتَهَيْتُ بِي إِلَى سِدْرَةِ الْمُنْتَهَى، وَعَشِيهَا أَلْوَانٌ لَا أُدْرِي مَا هِيَ، ثُمَّ أُدْخِلْتُ الْجَنَّةَ، فَإِذَا فِيهَا حَبَائِلُ اللَّوْلُؤِ، وَإِذَا تُرَابُهَا الْمِسْكُ». (بخاری: 349) یعنی: «خداوند در سفر معراج، روزانه

پنججاه نماز بر امتم فرض گردانید. با آن پنججاه نماز، برگشتم تا اینکه به موسی علیه السلام رسیدم. ایشان پرسید: خداوند بر امتت چه چیزی فرض کرد؟ گفتم: روزانه پنججاه نماز. موسی علیه السلام فرمود: دوباره نزد پروردگارت برو. زیرا امتت توانایی انجام این کار را ندارد. نزد خداوند متعال برگشتم. حق تعالی بخشی از آن پنججاه نماز را کم کرد. وقتی نزد موسی علیه السلام آمدم، گفتم: بخشی از نمازها را معاف نمود. موسی علیه السلام گفت: باز هم بسوی خدا برگرد زیرا امتت توانایی این را هم نخواهد داشت. من بار دیگر نزد پروردگار رفتم. خداوند متعال این بار نیز بخشی از نمازها را کم کرد. باز چون نزد موسی رفتم و گفتم که خداوند بخشی دیگر از نمازها را بخشیده است، موسی علیه السلام باز همان سخن قبلی خود را تکرار کرد. برای آخرین بار، نزد حق تعالی رفتم، خداوند فرمود: روزانه پنج بار نماز بخوانید و ثواب پنججاه نماز را دریافت کنید و من هیچگاه خلاف وعده عمل نمی کنم. من بسوی موسی بازگشتم. گفت: بار دیگر به خداوند مراجعه کن. (این بار نپذیرفتم) گفتم: از خداوند شرم می کنم. آنگاه، جبرئیل مرا با خود برد تا اینکه به سدره المنتهی رسیدیم. در آنجا، چیزهای گوناگونی دیدم که از آنها سر در نیاوردم. سپس وارد بهشت شدم. و در آنجا با زنجیرهای ساخته شده از مروارید و خاک بهشت که از مشک و عنبر بود، روبرو شدم».

البته بعضی از اهل علم گفته اند که قبل از آنکه این پنج نماز روزانه فرض شود، مسلمانان هر روز صبح و شب دو رکعت نماز می خواندند.

قتاده رحمه الله می گوید: «كان بدءُ الصيام أمروا بثلاثة أيام من كل شهر، ورکعتين غدوة، ورکعتين عشية». «تفسیر الطبری» (3 / 501). یعنی: در اوایل امر شده بود تا در هر ماه سه روز روزه گرفته شود، و نیز دو رکعت صبح و دو رکعت شب نماز خوانده شود.

و امام ابن کثیر رحمه الله در تفسیر آیه « وَسَيَخُ بِحَمْدِ رَبِّكَ قَبْلَ طُلُوعِ الشَّمْسِ وَقَبْلَ الْغُرُوبِ » (سوره ق آیه : 39). (و پیش از طلوع آفتاب و پیش از غروب، پروردگارت را همراه با ستایش تسبیح گوی) می گوید: «و این امر قبل از فرض شدن نمازهای پنجگانه در شب اسراء بود، زیرا این آیه مکی است». (تفسیر ابن کثیر (جلد 3 / 538) ، و نگاه کنید به : (البحر الرائق)، ابن نجیم (1 / 257) .

البته بعضی از علماء این اقوال قتاده و ابن کثیر را قبول ندارند. و گروهی از اهل علم گفته اند که پیامبر صلی الله علیه وسلم قبل از فرض شدن نماز در شب اسراء نمازی بجز نماز شب نمی خواندند بدون آنکه وقت آن یا تعداد رکعاتش مشخص باشد. نگاه کنید به: (التمهید لابن عبد البر) (8/35) . مطابق روایات تاریخی نماز جمعه در مکه مکرمه، و در شب معراج با بقیه نمازها فرض شده است. اگر چه روایتی هم هست که در مدینه منوره فرض شده است. اما صحیح ترین روایت این است که نماز جمعه، در مکه مکرمه فرض شده است.

پیامبر اسلام چرا در مکه نماز جمعه را اداء نکردند؟

دلیلش واضح و دقیقی که پیامبر صلی الله علیه وسلم چرا نماز جمعه را در مکه مکرمه بجاء نیاورد اینست که :

- چون اوایل دعوت به اسلام بود و در آن زمان تعداد مسلمانان در مکه مکرمه کم بود .
- دومین دلیل عدم اقامه نماز در مکه مکرمه را میتوان در ترس مسلمانان خلاصه نمود ، طوریکه فوقاً بدان اشاره نمودیم ، تعداد مسلمانان بسیار کم بود و عملاً ترس از آزار و اذیت مشرکین وجود داشت و در بسیاری حالت مسلمانان بطور مخفیانه زندگی می کردند.

عمدتاً این دو عامل باعث شده بود که پیامبر اسلام نماز جمعه را در مکه مکرمه اقامه نکردند.

ولی ناگفته نباید گذاشت که : پیامبر صلی الله علیه وسلم ، برای تنظیم امور مسلمین در شهر مدینه ، صحابی جلیل القدر مصعب بن عمیر را به بحیث معلم به مدینه منوره فرستادند . مصعب بن عمیر حامل پیام پیامبر صلی الله علیه وسلم بود که در آن خطاب به مسلمانان در ضمن سایر دستاویز هدایت گردیده بود که مسلمانان باید در شهر مدینه نماز جمعه را اقامه کنند. اسعد بن زراره (رض) بعد از وصول هیات ، مسلمانان را جمع کرد و مصعب بن عمیر فرستاده رسول الله صلی الله علیه وسلم را به عنوان اولین خطیب، نماز جمعه را در مدینه منوره اداء کرد. این اولین نماز جمعه بود که توسط مصعب بن عمیر و اسعد بن زراره در مدینه برگزار شد.

پیامبر اسلام هم پس از ورودشان به مدینه منوره بعد از چهار روز اقامت در قبا ، هنگامی که عازم مدینه شدند، چون در آن زمان قبا از مدینه فاصله داشت در قبیله بنی سالم بن عوف

وقتی که ظهر فرا رسید در آن جا توقف کردند و اعلام کردند. مردم جمع شدند و نماز جمعه را در آنجا اقامه کردند. پیامبر اکرم صلی الله علیه وسلم هم بخاطر اهمیت نماز جمعه، در لحظات ورودشان نماز جمعه را در قبا اقامه کردند و اجماع امت هم همین طور است که نماز جمعه فرض عین است.

اولین بار نماز جمعه چه وقت فرض شد

در مورد اینکه اولین نماز جمعه چه وقت فرض شد طوریکه در فوق نیز اشاره کردیم مطابق روایات اسلامی: مسلمانان «مدینه»، پیش از آن که پیامبر صلی الله علیه وسلم هجرت کند، با یکدیگر به مباحثه پرداختند و گفتند که: قوم «یهود» در طول هفته روزی خاصی برای اجتماع دینی خویش دارند که مصادف می‌گردد به (روز شنبه)، همچنان «نصاری» نیز روزی معینی برای برگزاری مراسم دینی دارند که مصادف می‌شود به روز (یکشنبه)، بنا بهتر خواهد بود که مسلمانان هم روزی داشته باشند که با دور هم جمع شوند و در آن روز در جنبی اینکه به بحث مسایل دینی و اجتماعی می‌پردازند، مصروف عبادت دستجمعی نیز خواهند شد، آنها روز قبل از شنبه را که در آن زمان «یوم العروبه» نامیده می‌شد، برای این هدف عالی خویش برگزیدند، بنا نزد «اسعد بن زراره» که یکی از بزرگان اهل مدینه بود، رفتند، و او نماز را به صورت جماعت با آنها به جا آورد و به آنها اندرز داد، و آن روز، «روز جمعه» نامیده شد، زیرا روز اجتماع مسلمین بود.

اسعد بن زراره به مردم دستور داد از اینکه مسلمانان به اتفاق نیکی دست یافتند، گوسفندی را ذبح نمایند، مسلمانان گوسفند را حلال و همه مسلمانان در نان چاشت و شب از گوشت این گوسفند غذا خوردند. ناگفته نماند تعداد مسلمانان در آن زمان در شهر مدینه بسیار کم بود. و این نخستین نماز جمعه ای بود که در تاریخ امت اسلام تشکیل شد.

اما، اولین نماز جمعه ای که رسول الله صلی علیه وسلم با اصحابش بجاء آوردند، هنگامی بود که به «مدینه» هجرت کرد، مطابق روایت تاریخی آن حضرت روز دوشنبه دوازدهم ربیع الاول هنگام ظهر وارد «مدینه» شد، چهار روز در «قبا» ماندند و مسجد «قبا» را بنیان نهادند، سپس روز «جمعه» به سوی «مدینه» حرکت کرد، (فاصله میان «قبا» و «مدینه» بسیار کم است، و امروز «قبا» یکی از محله‌های داخل «مدینه» است)، به هنگام نماز جمعه، به محله «بنی سالم» رسید، و مراسم نماز جمعه را در آنجا برپا داشت، و این اولین نماز جمعه ای بود که رسول الله

صلی الله علیه وسلم در اسلام به جا آورد، خطبه ای هم در این نماز جمعه خواند که، اولین خطبه محمد صلی الله علیه وسلم در «مدینه» بود.

یکی از محدثان از «عبد الرحمن بن کعب» نقل کرده: پدرم هر وقت صدای آذان جمعه را می شنید، بر «اسعد بن زرارة» رحمت می فرستاد، هنگامی که دلیل این مطلب را جویا شدم، گفت: به خاطر آن است که او اولین کسی است که نماز جمعه را با ما به جا آورد.

گفتم: آن روز چند نفر بودید؟ گفت: فقط چهل نفر!

کمترین عدد برای اقامت نماز جمعه:

در مورد اینکه کمترین عدد مصلین برای اقامت نماز جمعه چند نفر باشند علماء در مورد با هم اختلاف نظر پرداختند: مشهورترین اقوال در نزد علماء آنست که میگویند برای انعقاد نماز جمعه نیاز به 40 نفر مرد میباشد، و این نظر امام مالک، امام شافعی، امام احمد بن حنبل و تعدادی دیگری از علماء میباشد و دلیلشان بر اینست طوری که در فوق بیان شد که اولین نماز جمعه ای که در مدینه منعقد شد 40 نفر بودند. رأی دیگری از علماء اینست که: کمترین عدد باید 12 نفر باشند و این نظر ربیعة بن عبدالرحمن استاذ امام مالک میباشد.

تعدادی دیگری از علماء کمترین عدد را برای انعقاد نماز جمعه 4 نفر میدانند، و این نظر امام صاحب ابوحنیفه نیز میباشد.

همچنان تعدادی از علماء کمترین عدد را برای انعقاد نماز روزجمعه 3 نفر میدانند و این نظر امام اوزاعی و شیخ الاسلام ابن تیمیة میباشد.

ولی بهترین قول آنست که میگوید کمترین عدد برای انعقاد نماز جماعت در شهر و یا روستا 3 نفر میباشد زیرا کمترین عددی که به آن جماعت گفته میشود 3 نفر میباشد و برای اعداد بالاتر از آن دلیل واضحی نیست و اگر تعداد معینی برای انعقاد نماز جمعه شرط میبود، پیامبر صلی الله علیه وسلم حتماً آنرا برای امتش بیان میداشت.

حکمت و فلسفه نماز جمعه چیست؟

همان طور که در آیات قرآن و احادیث نبوی آمده است، تاکید فراوان شرع اسلام در وضع عبادات به اتحاد مسلمانان و انسجام اسلامی شده است.

در حدیثی پیامبر صلی الله علیه وسلم جامعه اسلامی را به یک جسم تشبیه کرده اند. که همه اعضای یک جسم به هم پیوسته هستند. لذا برای استحکام اتحاد و انسجام خداوند متعال هفته ای یک روز را قرار داده تا مسلمانان از جاهای دور و نزدیک در مصلا و در میعادگاه نماز جمعه حاضر شوند و در کنار یکدیگر وحدتشان را به نمایش بگذارند.

دومین حکمت نماز جمعه:

ایجاد الفت و محبت بین مسلمانان است. وقتی مسلمانان در یک جا جمع می شوند و در کنار یکدیگر نماز جمعه را اقامت می کنند. خود به خود الفت و محبت در دلهای آنها جا می گیرد و یکدیگر را بهتر می شناسند و در مواقع مشکلات و مصیبتی که برای فردی از افراد جامعه اتفاق می افتد می توانند به او کمک کنند.

همچنین فلسفه دیگر نماز جمعه تعلیم و تعلم است. بر هر مرد و زن مسلمان فرض است که دین و مسایل شرعی اش را یاد بگیرد. لذا در روز جمعه که از سخنان از کتاب الله و سنت پیامبر صلی الله علیه وسلم بیان می شود. مسلمانان در میعاد گاه جمعه حاضر می شوند و مسائل دین شان را یاد می گیرند. در واقع نماز جمعه مدرسه هفتگی است برای آموختن دین و پند و اندرزهای اسلامی. و لازم است که هر فرد مسلمان در این مکتب اشتراک نمایند.

نماز جمعه در واقع یکی از بزرگترین شعاعر اسلام است که عظمت دین اسلام را به نمایش می گذارد.

حکم نماز جمعه:

تعداد کثیری از علمای اسلام بر واجب بودن نماز جمعه حکم مینمایند و استدلال به فرموده پروردگار با عظمت مینمایند: «یا ایها الذین آمنوا إذا نُودِیَ لِلصَّلَاةِ مِنْ یَوْمِ الْجُمُعَةِ فَاسْعَوْا إِلَى ذِکْرِ اللَّهِ وَ ذَرُوا الْبَیْعَ ذَلِکُمْ خَیْرٌ لَکُمْ إِنْ کُنْتُمْ تَعْلَمُونَ» (سوره جمعه: آیه 9)

(ای مؤمنان هنگامیکه روز جمعه برای نماز ندا داده شد به سوی ذکر و عبادت خدا بشتابید و خرید و فروش را رها سازید این برای شما بهتر و سودمندتر است اگر بدانید). از طارق بن شهاب روایت است که پیامبر صلی الله علیه وسلم فرمود: (الجمعة حق واجب علی کل مسلم فی جماعة إلا أربعة، عبد مملوک أو امرأة أو صبی أو مریض) (صحیح ابو داوود 942) «خواندن نماز جمعه همراه با جماعت بر هر فرد مسلمانی واجب است، مگر بر چهار گروه؛ برده ای که در مالکیت سیدش است، زن، کودک، و انسان مریض».

از ابن عمر و ابوهریره روایت است که آنان از رسول الله صلی الله علیه وسلم شنیدند که روی منبرش می فرمود: «لینتهین أقوام عن ودعهم الجمعات أو لیختمن الله علی قلوبهم ثم لیکونن من الغافلین» (صحیح ابن ماجه: 5480) «افرادی که جمعه را ترک می کنند باید از این عملشان دست بکشند وگرنه خداوند بر

قلبهای آنها مهر (غفلت) می‌زند، سپس در زمره غافلان قرار می‌گیرند».

از عبدالله روایت است که پیامبر صلی الله علیه و سلم به گروهی که نماز جمعه را ترک می‌کردند فرمود: «لقد هممت أن أمر رجلا يصلي بالناس، ثم أحرق علي رجال يتخلفون عن الجمعة بيوتهم» (صحیح ابن ماجه : 5142)، «تصمیم داشتم که شخصی را مأمور کنم تا برای مردم نماز بخواند سپس بروم و خانه‌های مردانی را که به نماز جمعه نمی‌آیند بر سرشان آتش بزنم».

از ابوجعد ضمری روایت است که پیامبر صلی الله علیه و سلم فرمود: (من ترک ثلاث جمع تهاونا بها طبع الله علی قلبه) (ابو داوود 3/377/1039) «کسی که سه جمعه را از روی بی‌توجهی، ترک کند

خداوند بر قلبش مهر می‌زند».

از اسامه بن زید روایت است که پیامبر صلی الله علیه و سلم فرمود: «من ترک ثلاث جمعات من غیر عذر کتب من

المنافقین» (صحیح ابن ماجه : 6144)، «کسی که سه جمعه را بدون عذر ترک کند، از منافقین به حساب می‌آید».

پس طبق احادیث صحیح فوق الذکر، کسی که به فرضیت نماز جمعه اعتقاد داشته باشد ولی سستی کند و بدون عذر نماز جمعه را با

جماعت نخواند و نماز جمعه عمدا ترک کند پس از ترك 3 نماز

جمعه خداوند قلبش را مهر غفلت و گمراهی میزند و از جمله

منافقین نوشته خواهد شد، پس چه برسد به کسی که نه تنها نماز جمعه را نمیخواند بلکه فرضیت نماز جمعه را هم انکار میکند؟

این اشخاص نزد خداوند چه وضعیتی خواهند داشت؟

1- حضرت ابوهریره (رض) روایت می‌کند که پیامبر صلی الله علیه وسلم فرمودند: «خیر یوم طلعت فیه الشمس یوم الجمعة فیه خلق

آدم و فیه دخل الجنة و فیه اخرج منها، و لا تقوم الساعة الا فی یوم الجمعة» (ترمذی: حسن صحیح) (بهترین روزی که آفتاب در

آن طلوع می‌کند روز جمعه است زیرا در روز جمعه حضرت آدم علیه السلام خلق شدند از آن بیرون شدند و قیامت بر پا خواهد شد

مگر در روز جمعه.)

2- در روایات بطور مرفوع آمده است که خداوند در هر روز جمعه ششصد هزار نفر را مورد عفو قرار می‌دهد و کسی که در روز

جمعه بمیرد در آن روز از عذاب قبر محفوظ می‌ماند.

حکمت نماز جمعه و فضیلت رفتن به آن:

حکمت تشریح جمعه برای جای دادن به فکر جمعی و تجمع مسلمانان و شناخت پیدا کردن آنها با همدیگر و محبت و اُلفت پیدا کردن

بین آنها و یادآوری نسبت به دستورات اسلام در رابطه با احکام و اخلاق و اداب و امر به معروف و نهی از منکر و مسائل عمومی

اعم از خارجی و داخلی می‌باشد.

فضیلت رفتن به جمعه بدست آوردن ثواب، بطوری که در روایت آمده است هر قدمی که نماز گزار برای رفتن به ادای نماز جمعه

، از آن ثواب کمایی میکند، و سبب عفو گناهی می‌شود و در

حدیثی که ابوهریره (رض) نقل می‌کند آمده که حضرت محمد صلی الله

علیه وسلم فرمودند:

« من اغتسل يوم الجمعة غسل الجنابه ثم راح فكانما قرب بدنه و من راح في الساعه الثانيه، فكانما قرب بقره و من راح في الساعه الثابيره فكانما قرب كبشاً و من راح في الساعه الرابعه فكانما قرب دجاجة و من راح في الساعه الخامسه فكانما قرب بيضه فإذا خرج الإمام حضرت الملائكه يستمعون الذكر.» (متفق عليه) (كسی در روز جمعه غسل کند سپس بسوی محل جمعه حرکت کند ثوابش به اندازه قربانی کردن یک شترمی باشد و کسی که در ساعت دوم حرکت کند به اندازه قربانی کردن یک گاو و کسی که در ساعت سوم حرکت کند به اندازه قربانی کردن یک قوچ و کسی در ساعت چهارم حرکت کند به اندازه قربانی کردن یک مرغ و کسی که در ساعت پنجم حرکت کند به اندازه کردن یک تخم مرغ به ثواب می رسد و وقتی امام جمعه بسوی مسجد حرکت کردند ملائکه برای گوش دادن به میان جمعیت حاضر می شوند.

فضایل رفتن به مسجد:

در حدیثی از ابوهریره - رضی الله عنه - روایت شده است که پیامبر - صلی الله علیه وسلم - فرمود: آیا می‌خواهید شما را به چیزی که خداوند با آن گناهان را محو می‌کند و درجات را نزد خود بالا می‌برد راهنمایی کنم؟ صحابه گفتند: بلی یا رسول الله آنحضرت صلی الله علیه وسلم فرمود: وضوء کامل و صحیح گرفتن با تحمل سختی و زحمت (در سرما و غیره)، زیاد گام برداشتن به سوی مساجد، و بعد از يك نماز به انتظار نماز دیگر نشستن، اینها رباط است. (به مداومت در راه خدا و پاسداری از حدود و مرزهای اسلامی رباط می‌گویند).

از ابوسعید خدری رضی الله عنه روایت شده است که آنحضرت فرمود: هرگاه دیدید مردی به (رفتن سوی) مساجد، انس و عادت دارد، به مؤمن بودن او گواهی دهید؛ زیرا خداوند متعال می‌فرماید: «إِنَّمَا يَعْمُرُ مَسَاجِدَ اللَّهِ مِنْ آمَنَ بِاللَّهِ وَ الْيَوْمِ الْآخِرِ وَ أَقَامَ الصَّلَاةَ وَ آتَى الزَّكَاةَ وَ لَمْ يَخْشَ إِلَّا اللَّهَ» (سوره توبه: آیه 18) (فقط کسانی مساجد خدا را (از جهت معنوی و مادی) آباد می‌کنند که به خدا و روز قیامت ایمان دارند و نماز را برپا می‌دارند و زکات می‌پردازند و جز الله از کسی نمی‌ترسند). در حدیثی از اوس بن اوس ثقفی روایت میکند که از رسول الله صلی الله علیه وسلم شنیدم:

«مَنْ غَسَلَ يَوْمَ الْجُمُعَةِ وَ اغْتَسَلَ، ثُمَّ بَكَرَ وَ ابْتَكَرَ، وَ مَشَى وَ لَمْ يَرْكَبْ، وَ دَنَا مِنَ الْإِمَامِ، فَاسْتَمَعَ وَ لَمْ يَلْغُ، كَانَ لَهُ بِكُلِّ خُطْوَةٍ عَمَلٌ سَنَةٍ أَجْرُ صِيَامِهَا وَ قِيَامِهَا.» (كسی که روز جمعه سرش را شسته و غسل نماید سپس زود به مسجد خود را برساند و به اول خطبه حاضر گردد، و پیاده رفته و از وسایل نقلیه استفاده نکند و به امام نزدیک شده و به خطبه گوش داده و کارهای بیهوده انجام ندهد. برای هر قدمی که برمی‌دارد ثواب یک سال روزه و نماز به او داده می‌شود. (أبو داود في السنن رقم ۳۴۵ قال النووي في المجموع هذا الحديث حسن و قال الهيثمي في مجمع الزوائد رجاله رجال الصحيح، صحيح الترغيب و الترهيب رقم ۶۹۰).

زنان و نماز جمعه :

در شرع اسلامی رفتن زنان به مسجد برای نماز جمعه واجب نمیباشد، اما هنگامی که خوف فتنه وجود نداشته باشد، حاضر شدن زنان در نماز جمعه جایز است و به خاطر آن پاداش هم داده میشوند زیرا که واجب نبودن نماز جمعه برای زنان به جهت تخفیف بر آنان بوده است.

فضیلت دعا در نماز جمعه :

قبل از همه باید گفت که دعا کردن مغز عبادت است، و خود نماز . محتوی آیات قرآنی و نصوص متبرکه تلاوت شده عمدتاً در واقعیت دعاها آند و دعا کردن بعد از انتهای نماز مستحب است. از پیامبر صلی الله علیه وسلم سوال کردند که کدام دعا مستجاب است؟ ایشان جواب دادند: «جوف الیل و دبر الصلوات المكتوبات» یعنی: دعا در دل شب و بعد از نمازهای فرض. (ترمذی 3499) و البانی آنرا صحیح دانسته است. و قابل ذکر است که دعا بعد از سلام دادن نماز از نزد پیامبر صلی الله علیه وسلم ثابت شده است از جمله: «اللهم أعنی علی ذکرک و شکرک و حسن عبادتک» (نسایی) یعنی: خداوندا! مرا بر ذکر و شکر نعمتها و خوب انجام دادن عبادتت یاری فرما.

«اللهم إنی أسألك علماء نافعاً و رزقاً طیباً و عملاً متقبلاً» (ابن ماجه) یعنی: «خداایا از تو علمی نافع و رزقی پاک و عملی قبول شده را طلب می‌کنم».

«اللهم إنی أعوذ بك من البخل و أعوذ بك من الجبن، و أعوذ بك أن أورد الی أرذل العمر، و أعوذ بك من فتنة الدنيا، و أعوذ بك من عذاب القبر» (بخاری) یعنی: (خداوندا از بخل و ترسوئی بدترین روزهای زندگی (دوران پیری و از کار افتادگی) و فتنه و آشوب دنیائی و عذاب قبر به تو پناه می‌آورم). «اللهم أصلح لی دینی الذی هو عصمة أمری، و أصلح دنیای الی جعلت فیها معاشی: اللهم إنی أعوذ برضاک من سخطک، و أعوذ بعفوک من نقمتک و أعوذ بك منك، لا مانع لما أعطیت، ولا معطى لما منعت، ولا ینفع ذا الجد، منك الجد»

(خداوندا دینم را اصلاح کن که پاکی و پاکدامنی من در آن است . و دنیایم را اصلاح کن که زندگیم در آن است.

خداوندا از خشم تو به خرسندی و رضای تو پناه می‌برم، و از خداوند از خشم تو غضب تو به عفو و گذشت تو پناه می‌برم، و از تو به تو پناه می‌برم. چیزی را که تو عطا کنی، کسی نمی‌تواند مانع آن باشد و چیزی را که تو منع کنی، کسی نمی‌تواند مانع آن کند. هیچ بخت و عظمت و ثروتی در پیشگاه توبندگان را بکار نیاید، بلکه تنها عمل صالح و کردار شایسته برایشان سودمند واقع می‌شود).

و دعاهای دیگری که در کتب فقه وارد شده اند. و همانطور که گفته شد این دعاها مستحب هستند و ترک آنها موجب عقاب نیست

هر چند شایسته است به تبعیت از پیامبر صلی الله علیه وسلم انجام شوند و اگر بکلی در زندگی ترک شوند جایز نیست و موجب لوم و عتاب تارک دعا کننده خواهد بود.

اما این فضیلت دعا مخصوص بعد از نماز جمعه نیز می باشد، ولی آنچه که دعا را در روز جمعه متمایز کرده است ساعت قبول دعا است: مطابق احادیثی نبوی در شب و روز جمعه ساعتی است که در آن ساعت دعا مستجاب می شود چنانکه ابوهریره (رض) در حدیثی میفرماید: «فیه ساعه لایوافقها عبد مسلم و هو قائم یصلی یسال الله شیئا الا اعطاه إیاه» (متفق علیه) (در روز جمعه ساعتی وجود دارد که هرکس در حال انتظار نماز و ملازمت آن، در آن لحظه از خدا هر چیزی بخواهد خداوند آنرا به عطا می کند) و در مورد آن ساعت علماء اختلاف نظر دارند ولی از ابی برده در صحیح مسلم ثابت است که آن ساعت، ساعتی است که امام بر منبر قرار می گیرد تا وقتی که نماز را اداء می نماید.

همچنان در حدیثی از ابی بُرْدَةَ بْنِ أَبِي مُوسَى الْأَشْعَرِيِّ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ، روایت است: «ابنُ عُمَرَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا: أَسْمِعْتَ أَبَاكَ يُحَدِّثُ عَنِ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فِي شَأْنِ سَاعَةِ الْجُمُعَةِ؟ قَالَ: قُلْتُ: نَعَمْ، سَمِعْتُهُ يَقُولُ: سَمِعْتُ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَقُولُ: «هِيَ مَا بَيْنَ أَنْ يَجْلِسَ الْإِمَامُ إِلَى أَنْ تُقْضَى الصَّلَاةُ» (رواه مسلم.) یعنی: از ابو برده بن ابی موسی اشعری رضی الله عنه روایت شده که گفت: ابن عمر رضی الله عنهما گفت: آیا شنیدی که پدرت در مورد ساعت جمعه از رسول الله صلی الله علیه وسلم چیزی را صحبت کند؟ گفت: گفتم: آری، از وی شنیدم که می گفت: از رسول الله صلی الله علیه وسلم شنیدم که می فرمود: آن میان نشستن امام است تا آنکه نماز ادا شود. لذا برخی از علماء گفته اند: این ساعت مابین دو خطبه نماز جمعه هنگام جلوس امام است.

جمعه كفارة گناهان:

در حدیثی از ابی مَالِكِ الْأَشْعَرِيِّ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ آمده است: «الْجُمُعَةُ كَفَّارَةٌ لِمَا بَيْنَهَا وَبَيْنَ الْجُمُعَةِ الَّتِي تَلِيهَا وَزِيَادَةٌ ثَلَاثَةَ أَيَّامٍ وَذَلِكَ بِأَنَّ اللَّهَ عَزَّ وَجَلَّ يَقُولُ مَنْ جَاءَ بِالْحَسَنَةِ فَلَهُ عَشْرُ أَمْثَالِهَا». (طبرانی فی الکبیر، صحیح الترغیب و الترهیب رقم ۶۸۵) روایت است که رسول الله صلی الله علیه وسلم فرمودند: جمعه، كفارة گناهان همان جمعه تا جمعه بعدی به همراه سه روز دیگر است. زیرا خداوند متعال میفرماید: کسی که یک نیکی انجام دهد ده برابر آن برای او به حساب می‌آورد.

وقت نماز جمعه:

وقت نماز جمعه همان وقت نماز ظهر است و قبل از آن نیز جایز است: در این مورد مراجعه مینمایم به حدیثی از انس بن مالک رضی الله عنه که میفرماید: «أن النبي صلى الله عليه وسلم كان يصلي الجمعة حين تميل الشمس» (پیامبر صلی الله علیه وسلم نماز جمعه را هنگام زوال آفتاب میخواند).

از جابر بن عبدالله روایت است که : از او سؤال شد چه وقتی پیامبر صلی الله علیه و سلم نماز جمعه را می‌خواند؟ گفت : «کان یصلی ثم نذهب إلی جمالنا فنریحها حین تزول الشمس» (نماز جمعه را می‌خواند سپس نزد شترانمان می‌رفتیم و هنگام زوال آفتاب آنها را باز می‌گرداندیم).

نماز جمعه بر کی فرض است؟

- 1- اسلام
 - 2- بلوغ
 - 3- عقل
 - 4- آزادی
 - 5- مرد بودن
 - 6- سلامتی بدن
 - 7- در محل برگذاری جمعه مقیم بودن
- نماز جمعه بر غیر مسلمان و کودکان و دیوانه و کسی که اختیار خود را ندارد اعم از برده و اسیر و کسی که مسافر است واجب نیست. (به استثنای مسافری که روز جمعه بعد از آذان صبح به سفر رفته باشد.
- در حدیثی از طارق بن شهاب روایت است که پیامبر صلی الله علیه و سلم فرمود : « الجمعة حق واجب علی کل مسلم فی جماعة إلا أربة، عبد مملوک أو امرأة أو صبی أو مریض» «خواندن نماز جمعه همراه با جماعت بر هر فرد مسلمانی واجب است، مگر بر چهار گروه؛ برده‌ای که در مالکیت سیدش است، زن، کودک، و شخص مریض».
- از ابن عمر روایت است که پیامبر صلی الله علیه و سلم فرمود : «لیس علی المسافر جمعة» (جمعه بر مسافر واجب نیست).

تشویق بر خواندن نماز جمعه :

نماز جمعه که بحیث عید و مراسم اجتماعی هفتگی مسلمانان بشمار میرود از مقام و منزلت خاصی در اسلام برخوردار می‌باشد ، بخاطر اینکه «نماز جمعه» نه تنها یک عبادت، بلکه مظهر وحدت مسلمین و شکوه و عظمت اسلام است ، و مسلمان به حضور در نماز جمعه تشویق گردیده است .

در حدیثی از ابوهریره رضی الله عنه روایت است که پیامبر صلی الله علیه و سلم فرمود :

« من اغتسل ثم أتى الجمعة فصلى ما قدر له ، ثم أنصت حتى یفرغ من خطبته ، ثم یصلی معه غفرله ما بینه و بین الجمعة الأخری و فضل ثلاثة أيام» (هرکس در روز جمعه غسل کند و به نماز جمعه برود و آنچه برای او مقدر شده نماز بخواند؛ سپس تا فراغت (امام) از خطبه سکوت کند، سپس با او نماز بخواند، گناهان (صغیره) بین این جمعه و جمعه دیگرش و سه روز اضافه بر آن بخشوده می‌شود).

همچنین در حدیثی دیگری حضرت ابوهریره روایت نموده که : پیامبر صلی الله علیه و سلم فرمود است : « الصلوات الخمس، و الجمعة إلى الجمعة، و رمضان إلى رمضان مكفرات ما بينهن إذا اجتنبت الكبائر» «نمازهای پنج‌گانه و جمعه تا جمعه و رمضان تا رمضان، گناهان بین خود را از بین می‌برند به شرطی که از گناهان کبیره دوری شود».

خواندن نماز جمعه در مسجد جامع :

در حدیثی از حضرت بی بی عایشه روایت است : « كان الناس ينتابون يوم الجمعة من منازلهم و العوالی و ...» «مردم گاه گاهی از منازلشان که در قریجات اطراف و حوالی (که در فاصله چهار مایلی و بیشتر از مدینه بودند) برای جمعه (به مدینه) می‌آمدند».

از زهری روایت است که : (أن أهل ذی الحلیفة كانوا یجتمعون مع النبی صلی الله علیه و سلم و ذلک علی مسیرة ستة أمیال من المدینة) «اهل ذوالحلیفه با پیامبر صلی الله علیه و سلم جمعه می‌کردند و ذوالحلیفه در فاصله شش مایلی مدینه قرار داشت».

از عطاء بن ابی رباح روایت است : « كان أهل منی یحضرون الجمعة بمكة » «اهل منی برای نماز جمعه به مکه می‌آمدند».

حافظ ابن حجر در تلخیص (2/55) گوید : «نقل نشده که پیامبر صلی الله علیه و سلم به کسی اجازه داده باشد تا در یکی از مساجد مدینه یا روستایی از روستاهای نزدیک آن نماز جمعه برگزار کند».

دعا و اذکار مستحب در روز جمعه :

آنچه که دعا را در روز جمعه متمایز کرده است حدیث صحیحی از پیامبر صلی الله علیه و سلم است که : « أَنْ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ ذَكَرَ يَوْمَ الْجُمُعَةِ، فَقَالَ: « فِيهَا سَاعَةٌ لَا يُوَافِقُهَا عَبْدٌ مُسْلِمٍ، وَهُوَ قَائِمٌ يُصَلِّي يَسْأَلُ اللَّهَ شَيْئًا، إِلَّا أَعْطَاهُ إِيَّاهُ » وَأَشَارَ بِيَدِهِ يُقَلِّلُهَا، » (متفق عليه). از ابوهریره رضی الله عنه روایت است که : رسول الله صلی الله علیه و سلم روز جمعه را یاد کرده و فرمود : در آن ساعتی که هیچ بندهء مسلمانی که ایستاده نماز می‌گزارد، با آن برابر نمی‌شود در حالیکه از خداوند چیزی را می‌طلبد، مگر اینکه آن را بوی می‌دهد و به دستش اشاره نمود که آن را کم می‌شمرد.

همچنان در حدیثی از ابی بردة بن ابی موسی الأشعری رضی الله عنه، روایت است :

« أَسْمِعْتُ أَبَاكَ يُحَدِّثُ عَنِ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فِي شَأْنِ سَاعَةِ الْجُمُعَةِ؟ قَالَ: قُلْتُ: نَعَمْ، سَمِعْتُهُ يَقُولُ: سَمِعْتُ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَقُولُ: « هِيَ مَا بَيْنَ أَنْ يَجْلِسَ الْإِمَامُ إِلَى أَنْ تُقْضَى الصَّلَاةُ » (رواه مسلم.) یعنی: از ابو بردة بن ابی موسی اشعری رضی الله عنه روایت شده که گفت: ابن عمر رضی الله عنهما گفت: آیا شنیدی که پدرت در مورد ساعت جمعه از رسول الله صلی الله علیه و سلم چیزی را صحبت کند؟ گفت: گفتم: آری، از وی شنیدم که می‌گفت: از رسول الله صلی الله علیه و سلم شنیدم که می‌فرمود:

آن میان نشستن امام است تا آنکه نماز ادا شود.
لذا برخی از علماء گفته اند؛ این ساعت مابین دو خطبه نماز
جمعه هنگام جلوس امام است.

1- صلوات و سلام بسیار بر پیامبر صلی الله علیه و سلم فرستادن:
از اوس بن اوس روایت است که پیامبر صلی الله علیه و سلم فرمود
: « إن من أفضل أيامكم يوم الجمعة، فيه خلق آدم، و فيه قبض،
و فيه النفخة، و فيه الصعقة، فأكثرُوا على من الصلاة فيه فإن
صلواتكم معروضة علي، قالوا: يا رسول الله، و كيف تعرض عليك
صلواتنا و قد أُرمت؟ فقال: إن الله عزوجل حرم على الأرض أن تأكل
أجساد الأنبياء» «به راستی از بهترین روزهای شما روز جمعه
است، که در آن آدم خلق شده، و در آن فوت کرده، و دو صور (که
با یکی می‌میرند و دیگری زنده می‌شوند) در آن دمیده می‌شود؛ پس
در روز جمعه بسیار صلوات بر من بفرستید که صلوات شما بر من
عرضه می‌شود، گفتند: ای رسول خدا! چگونه صلوات ما بر تو
عرضه می‌شود در حالی که جسد تو پوسیده است؟ فرمود: خداوند بر
زمین حرام کرده که اجساد پیامبران را بخورد (از بین ببرد)».
2- خواندن سوره کهف:

از ابوسعید خدری روایت است که پیامبر صلی الله علیه و سلم
فرمود: « من قرأ سورة الكهف في يوم الجمعة أضاء له من
النور ما بين الجمعتين» «کسی که در روز جمعه سوره کهف را
بخواند در فاصله بین دو جمعه نوری برایش روشن می‌شود».

3- دعای زیاد به امید مصادف شدن با ساعت اجابت دعا:
در حدیثی از جابر رضی الله عنه روایت است که پیامبر -صلی الله
علیه وسلم- فرمود:
« يوم الجمعة اثنتا عشرة ساعة، لا يوجد فيها عبد مسلم يسأل الله
عزوجل شيئاً إلا آتاه، فالتمسوها آخر ساعة بعد صلاة العصر»
(روز جمعه دوازده ساعت است (در این میان ساعتی هست که) هر
بنده مسلمانی در آن ساعت از خداوند چیزی بخواهد حتماً به او
می‌دهد، آن را در آخرین ساعت روز جمعه بعد از نماز عصر جستجو
کنید».

آذان درروزه جمعه:

در روز جمعه دو آذان گفته میشود. آذان اول آن اعلام وقت
نماز جمعه و آذان دوم آن وقتی که امام جمعه بر روی منبر
قرار میگیرد گفته میشود. به هنگام ایراد خطبه از سوی امام
جمعه، خواندن هر نوع نماز و صحبت کردن حرام میباشد.
در حدیثی از سائب بن یزید رضی الله عنه روایت است: «كَانَ النَّبِيُّ
يَوْمَ الْجُمُعَةِ أَوَّلُهُ إِذَا جَلَسَ الْإِمَامُ عَلَى الْمِنْبَرِ عَلَى عَهْدِ
النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وَأَبَى بَكْرٍ وَعُمَرَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا، فَلَمَّا كَانَ
عُثْمَانُ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ وَكَثُرَ النَّاسُ زَادَ النَّبِيُّ عَلَى
الرُّؤْيَاءِ». (بخاری: 912) (در زمان رسول الله صلی الله علیه وسلم،
ابوبکر رضی الله عنه و عمر رضی الله عنه آذان جمعه همان آذان اول بود
که در پیشروی منبر گفته می‌شد آنهم وقتی که امام برای
ایراد خطبه، بالای منبر می‌رفت.

اما در زمان خلافت عثمان رضی الله عنه وقتی جمعیت زیاد شد، آذان سوم بالای زوراء گفته شد و اضافه گردید.

اصل در نماز جمعه و آذان آن، آذانی است که در مقابل امام گفته شده و باصطلاح، آذان دوم جمعه است. زیرا آذان دوم، تنها آذانی است که در عهد رسول الله صلی الله علیه و سلم گفته شده و بیع و شراء را و سایر چیزهایی که مانع از سعی به نماز جمعه هستند، حرام میگرداند. همچنین در عهد خلافت حضرت ابوبکر و عمر رضی الله عنهما نیز فقط یک آذان گفته شده و آن نیز آذانی است که در مقابل امام جمعه گفته میشود.

اما در زمان خلافت حضرت عثمان رضی الله عنه به علت کثرت مسلمین و اجتماع عظیم آنان برای اداء نماز جمعه، آذان اول که در مئذنه (مناره) گفته میشود، مشروع گردیده است. آذان اول برای فرا خوانی عمومی مردم برای شرکت در نماز جمعه گفته میشود.

این عمل حضرت عثمان رضی الله عنه اگرچه در عهد رسول الله صلی الله علیه و سلم و در زمان شیخین رضی الله عنهما موجود نبوده است، اما هیچ یک از آحاد امت منکر آن نشده و آن عمل را رد ننموده اند. لذا به آن اجماع کرده و یکی از سنتهای ماندگار برای این امت به یادگار مانده است.

و ما مسلمین تابع سنت پیامبر صلی الله علیه و سلم و خلفای راشدین هستیم، چرا که پیامبر صلی الله علیه و سلم می فرماید: «...فعلیکم بسنتی و سنة الخلفاء الراشدين المهديين، تمسکوا بها وعضوا علیها بالنواجذ...» (ابو داوود - امام احمد - ترمذی - ابن ماجه - صحیح).

یعنی: ...پس بر شما باد به پیروی از سنت من، و سنت خلفای راشدین که آنها هدایت کنندگان اند، بر آن با دندانهای کرسی خویش گزیده و آنرا محکم گیرید.

سنت های روز جمعه:

سنت را که یک فرد مسلمان آنرا باید رعایت کند عبارت است از:

- 1- غسل کردن
- 2- عطر زدن
- 3- پوشیدن تازه ترین لباس و در صورت امکان لباس سفید
- 4- در صورت ممکن رفتن به مسجد غرض ادای نماز جمعه بصورت پیاده و آرام
- 5- جای گرفتن، نزدیک امام
- 6- در طول راه به قرائت قرآن و ذکر مشغول بودن
- 7- نظافت کلی بدن
- 8- ناخن گرفتن
- 9- کوتاه کردن سبیل
- 10- خوانده سوره کهف
- 11- دعا کردن

12- صلوات فرستادن

13- هفت بار خواندن سوره اخلاص و معوذتین بعد از سلام دادن امام

مکروهات جمعه:

- 1- خواندن نماز ظهر به جماعت
- 2- شرکت در هر مجلسی در وقت جمعه
- 3- حرف زدن در وقت خطبه ها
- 4- بلندکردن کسی و نشستن در جای او
- 5- قدم برداشتن بر روی مردم برای رسیدن به صف های اولی نماز جمعه .

قضای نماز جمعه:

طبق رای و نظر همه علماء با رسیدن وقت نماز عصر فرصت ادای جمعه تمام شده و تنها فرضی است که قضا نمی شود و قابل جبران نمی باشد و در صورت برگزار نشدن نماز جمعه در وقت آن باید نیت نماز ظهر را آورده و چهار رکعت بخواند.

ادای نماز ظهر در روز جمعه:

کسانی که نماز جمعه بر آنها واجب است ولی شرکت نمی کنند طبق قول اصح تا بعد از ادای مراسم جمعه حق ادای نماز ظهر را ندارند و اگر کسی در وقت ادای جمعه نماز ظهر خواند بعداً باید آن را اعاده کند ولی کسانی که گفته شد جمعه بر آنها واجب نیست می توانند در وقت جمعه نماز ظهر را ادا نمایند ولی برای آنها نیز مستحب است تا بعد از ادای جمعه صبر کرده آنگاه نماز ظهر را ادا نمایند. (فقه اسلامی جلد 2 صفحه 1333).

بدعت های شب و روز جمعه:

- 1- گفتن الفاتحه بعد از آذان در طول شب و روز جمعه
- 2- خواندن حدیث عن ابی هریره (رض) قال: قال رسول الله (ص) الجمعة... قبل از آذان دوم
- 3- گفتن (صلوسنه الجمعة) توسط مؤذن بعد از آذان اول.

مقام و منزلت خطبه جمعه

خُطْبَه:

قبل از همه باید گفت که خطبه در روز جمعه واجب است؛ چون از یک طرف پیامبر صلی الله علیه و سلم در تمام جمعه ها آنرا می خواند و هیچوقت آنرا ترک نمی کرد .
مطابق روایت محدثین روش پیامبر صلی الله علیه و سلم در خطبه این بود که : «إن طول صلاة الرجل و قصر خطبته مئنة من فقهه فأطيلوا الصلاة و أقصروا الخطبة و إن من البيان لسحرا »
(طولانی بودن نماز خطیب و کوتاه بودن خطبه اش نشانه ای از

فقیه بودن او است؛ پس نماز را طولانی و خطبه را کوتاه کنید و به راستی که برخی سخنان سحرآمیزند).

در حدیثی از جابر بن سمره روایت است: «كنت أصلي مع النبي صلى الله عليه وسلم الصلوات، فكانت صلاته قصداً، و خطبته قصداً» (نمازها را با پیامبر صلی الله علیه و سلم می‌خواندم، در نماز و خطبه اش حد وسط را رعایت می‌کرد).

همچنان در حدیثی از جابر بن عبدالله روایت است: «كان رسول الله صلى الله عليه وسلم إذا خطب أحمرت عيناه وعلا صوته واشتد غضبه كأنه منذر جيش يقول صباحكم و مساكم» «پیامبر صلی الله علیه و سلم وقتی خطبه می‌خواند چشمانش سرخ و صدایش بلند می‌شد و عصبانیتش شدت پیدا می‌کرد انگار از آمدن لشکری هشدار می‌دهد و می‌گوید: دشمن صبح و شام به شما حمله می‌کند».

خطبه نماز جمعه:

علماء می‌گویند که در ایراد خطبه نماز جمعه، لازم نیست که امام از جملات خاصی برای ایراد خطبه استفاده بعمل آرد، بلکه کفایت خطبه ی خود را با «خطبة الحاجه» شروع نماید که بصورت زیر است:

خطبه حاجت:

پیامبر صلی الله علیه و سلم خطبه‌ها و موعظه‌ها و درس‌هایش را با این خطبه که به خطبه حاجت معروف است شروع می‌کرد:

«إن الحمد لله، نحمده، و نستعينه، و نستغفره، و نعوذ بالله من شرور أنفسنا و سيئات أعمالنا، من يهده الله فلا مضل له، و من يضل فلا هادي له، و أشهد أن لا إله إلا الله وحده لا شريك له و أشهد أن محمدا عبده و رسوله».

«يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ حَقَّ تَقَاتِهِ وَ لَا تَمُوتُنَّ إِلَّا وَ أَنْتُمْ مُسْلِمُونَ» (آل عمران: 102)

«يَا أَيُّهَا النَّاسُ، اتَّقُوا رَبَّكُمُ الَّذِي خَلَقَكُمْ مِنْ نَفْسٍ وَاحِدَةٍ وَ خَلَقَ مِنْهَا زَوْجَهَا وَبَثَّ مِنْهُمَا رِجَالًا كَثِيرًا وَ نِسَاءً وَ اتَّقُوا اللَّهَ الَّذِي تَسَاءَلُونَ بِهِ وَ الْأَرْحَامَ إِنَّ اللَّهَ كَانَ عَلَيْكُمْ رَقِيبًا» (سوره نساء: 1)

«يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ وَ قُولُوا قَوْلًا سَدِيدًا يُصْلِحْ لَكُمْ أَعْمَالَكُمْ وَ يُغْفِرْ لَكُمْ ذُنُوبَكُمْ وَ مَنْ يَطِعِ اللَّهَ وَ رَسُولَهُ فَقَدْ فَازَ فَوْزًا عَظِيمًا» (سوره احزاب: 70 و 71)

أَمَّا بَعْدُ: «فإن أصدق الحديث كتاب الله، و خير الهدى، هدى محمد صلى الله عليه وسلم و شر الأمور محدثاتها، و كل محدثة بدعة، و كل بدعة ضلالة و كل ضلالة في النار»

ترجمه: «سپاس و ستایش تنها لایق خداست، او را شکر می‌گوییم و از او یاری می‌جوئیم و از او طلب آمرزش می‌کنیم، و پناه می‌بریم به خدا از شرارت نفس‌هایمان و از بدیهای اعمالمان، هر کسی که خدا او را هدایت کند گمراه کننده‌ای برایش نیست، و کسی را که گمراه کند، هدایت کننده‌ای برایش نیست».

«و شهادت می‌دهم که هیچ معبود بر حقی غیر از الله نیست، یکتا است، شریکی ندارد و شهادت می‌دهم که محمد بنده و فرستاده او است.»

«ای کسانی که ایمان آورده‌اید آنچنانکه باید از الله بترسید و نمیرید مگر آنکه مسلمان باشید.»

«ای مردمان از (خشم) پروردگارتان بپرهیزید، پروردگاری که شما را از یک انسان بیافرید و (سپس) همسرش را از نوع او آفرید و از آن دو نفر مردان و زنان فراوانی منتشر ساخت، و از (خشم) خدایی بپرهیزید که همدیگر را بدو سوگند می‌دهید و بپرهیزید از اینکه پیوند خویشاوندی را گسیخته دارید، (وصله رحم را نادیده گیرید) زیرا بیگمان خداوند مراقب شما است.»

«ای مؤمنان از خدا بترسید و سخن حق و درست بگویید، در نتیجه خدا (توفیق خیرتان می‌دهد و) اعمالتان را اصلاح می‌کند و گناهانتان را می‌بخشاید هر کس که از الله و پیامبرش فرمانبرداری کند قطعاً به پیروزی و کامیابی بزرگی دست می‌یابد.»

«اما بعد راستترین سخن، کتاب خدا است و بهترین روش و سنت، روش و سنت محمد صلی الله علیه و سلم است و بدترین امور چیزهای ساختگی است و هر ساخته شده‌ای (در دین) بدعت و هر بدعتی گمراهی و هر گمراهی در آتش است.»

زبان خطبه :

پس از خواندن خطبه حاجت امام هر دو خطبه را با زبان محلی خود ادامه دهند بدون اینکه مقید به الفاظ و عبارات خاصی باشد .

اما برخی از علماء و اهل علم خطبه به زبان غیر عربی را منع کرده اند. به خاطر، میل و رغبتشان به بقای زبان عربی و محافظت آن، و بدلیل حرکت بر مسیر رسول الله صلی الله علیه و سلم و اصحابش که خطابه هایشان را در سرزمین های غیرعربی، با زبان عربی ارائه می دادند و همچنین ترغیب نمودن مردم برای یادگیری زبان عربی و اهمیت به آن.

ولی برخی از اهل علم ایراد خطبه جمعه به زبان غیر عربی را در بین کسانی که اکثراً زبان عربی بلد نیستند، جایز شمرده اند. تا به مردم آنچه که خداوند از احکام برای آنها تشریح کرده و نیز گناه و معصیت هایی که خداوند از ارتکاب آنها منعشان کرده تفهیم نمایند و آنها را به اخلاق و صفات پسندیده راهنمایی کرده و از اخلاق و صفات خلاف آن باز دارند.

شکی نیست که مراعات معانی الفاظ و رسوم، مخصوصاً درجایی که مخاطبان یا اکثر آنها به زبان عربی مسلط نیستند و خطبه عربی (به دلیل آنکه آن را نمی فهمند) در آنها هیچ اثری نمی کند،

دارای اولویت بوده و از تعلیم عربی و اشتیاق به کارگیری و محافظت بر آن مقدم و واجبتر است. چرا که (اگر در آن شرایط خطبه به عربی خوانده شود) هدف، که آموزش مردم است، محقق نشده. و همچنین هدف از بقا بر زبان عربی نیز محقق نمی شود. و بنابراین بر کسی که تامل کند، معلوم می شود که؛ رای مبنی بر جواز ترجمه و ارائه خطبه به زبان های غیرعربی که بین

مخاطبین آن رایج است و به وسیله آن تفکر کرده و مراد و مفهوم خداوند را می فهمند، مستحق تر به تبعیت است .
خصوصاً هنگامی که عدم ترجمه موجب نزاع و خصومت شود. پس شکی نیست که در چنین حالتی برای دست یابی به مصلحت و از بین رفتن مفساد؛ ترجمه لازم و اجباری می شود و اگر میان مخاطبان کسی باشد که زبان عربی را بدانند برای خطیب مشروع است که با دوزبان خطبه بخواند یعنی با عربی خطبه بخواند و بعداً آن را به زبان دیگری که سایرین می فهمند نیز ایراد کند و بدین وسیله بین دو مصلحت جمع می شود و تمام مضرات از بین رفته و نزاع بین مخاطبین نیز پایان می یابد. و بر این دیدگاه ما، دلایل زیادی از شرع وجود دارند.

یادداشت:

کسی که در خطبه های پیامبر صلی الله علیه وسلم و اصحاب او دقت کند در می یابد که خطبه های آنها دربرگیرنده مطالبی است از قبیل بیان هدایت، توحید، ذکر صفات پروردگار، اصول کلی ایمان، دعوت به سوی خدا، ذکر نعمتهای الهی؛ نعمت هایی که باعث محبت الله تعالی در قلب بندگان می شود، و روزهایی که آنها را از عذابش می ترساند.

همچنین در می یابد که پیامبر صلی الله علیه وسلم و اصحاب در خطبه های خود مردم را به ذکر و شکر امر کرده اند، ذکر و شکر که موجب پیدایش محبت خداوند در قلب آنها می شد، و طوری عظمت و اسماء و صفات خدا را ذکر می کردند و مردم را به طاعت و شکر و ذکر دعوت می نمودند که قلب آنها مملو از محبت به خدا می شد به طوری که شنوندگان جلسه را ترک می کردند در حالی که خدا را دوست داشتند و خدا هم آنها را دوست داشت.

پیامبر صلی الله علیه وسلم در خطبه هایش بسیار قرآن می خواند خصوصاً سوره «ق» را (زاد المعاد (1/116))، ام هشام بنت حرث بن نعمان گوید: «ما حفظت ق إلا من فی رسول الله صلی الله علیه وسلم مما یخطب بها علی المنبر» «سوره ق را حفظ نکردم مگر از زبان پیامبر صلی الله علیه وسلم که هنگام خطبه بسیار آنرا بر منبر تکرار می کرد». متفق علیه.

ایجاد فضای آرامش در حین خطبه:

جمهور علماء برای مامومین ساکت شدن بهنگام ایراد خطبه را واجب و سخن گفتن را در آن هنگام حتی حرام می دانند اگر چه سخن گفتن درباره امر به معروف و نهی از منکر باشد، خواه خطبه را بشنود یا نشنود. از ابن عباس روایت است که پیامبر صلی الله علیه وسلم فرمود: «من تکلم یوم الجمعة والامام یخطب فهو کالحمار یحمل أسفارا، والذی یقول له أنصت لا جمعة له» (هر کس روز جمعه در حالی که امام مشغول ایراد خطبه است، سخن گوید، او همچون خری است که یکبار کتاب بر وی حمل کرده باشند، و آنکس که به وی می گوید، ساکت باش، نماز جمعه اش کامل نیست) (احمد و پسر ابوشیبه

و بزاز و طبرانی آن را روایت کرده اند.) (حافظ در «بلوغ المرام» گفته است: در اسناد آن اشکالی نیست. از عبدالله پسر عمرو روایت است که پیامبر صلی الله علیه و سلم فرمود:

«يُحْضَرُ لْجُمُعَةِ ثَلَاثَةِ نَفَرٍ: فَرَجْلٌ حَضَرَهَا يَلْغُو فَهُوَ حَظُهُ مِنْهَا، وَرَجُلٌ حَضَرَهَا يَدْعُو، فَهُوَ رَجُلٌ لِّلَّهِ دَعَا إِنْ شَاءَ أَعْطَاهُ وَإِنْ شَاءَ مَنَعَهُ، وَرَجُلٌ حَضَرَهَا بِإِنصَاتٍ وَسُكُوتٍ وَلَمْ يَتَخَطَّ رِقْبَةَ مُسْلِمٍ وَلَمْ يُوْذَ أَحَدًا فَهِيَ كِفَارَةٌ إِلَى الْجُمُعَةِ التَّالِيَةِ وَزِيَادَةٌ ثَلَاثَةَ أَيَّامٍ» و در آیه زیر می فرماید: «من جاء بالحسنة فله عشر أمثالها» احمد و ابوداود با اسناد جيد آن را روایت کرده اند. یعنی، (کسانی که در نماز جمعه حاضر می شوند، سه دسته هستند: گروهی سخن می گویند و سهم شان از جمعه همان سخن گفتن پوچ است. گروهی حاضر به نماز جمعه می شوند و دعا می کنند و الله را می خوانند بستگی به مشیت خداوند دارد، که دعایشان را اجابت کند یا نکند، و گروهی به نماز جمعه می آیند، که ساکت و آرام می نشینند و گوش می دهند وصف مردم را، بهم نمی زنند و مزاحم مردم نمی شوند، نماز جمعه این گروه، کفاره و تاوان گناهان این هفته تا هفته بعدی بعلاوه سه روز دیگرشان می باشد). چه در قرآن آمده است: «هرکس یک عمل خوب انجام دهد پاداش آن ده برابر است».

ابوهریره می گوید، پیامبر صلی الله علیه و سلم فرمود: «إذا قلت لصاحبك يوم الجمعة والامام يخطب أنصت فقد لغوت» (هرگاه روز جمعه بهنگام خطبه امام، به دوستت گفתי: گوش بده و ساکت باش، تو نیز سخن لغو و پوچ گفته ای). به روایت گروه محدثین جز ابن ماجه.

از ابوالدرداء روایت است که گفته: پیامبر صلی الله علیه و سلم بر منبر نشست و در ضمن خطبه آیه ای را قرائت کرد، در کنار من ابی پسر کعب بود و به وی گفتم:

ای ابی کی این آیه نازل شده است؟ او امتناع ورزید که با من سخن گوید، سپس دوباره از او سوال نمودم او به من جواب نداد، تا اینکه پیامبر صلی الله علیه و سلم از منبر پایین آمد، آنوقت ابی به من گفت: سهم تو از این جمعه، فقط همین حرف زدن شما بود. چون پیامبر صلی الله علیه و سلم برگشت، پیش او رفتم و این مسئله را با وی در میان گذاشتم، فرمود: «صدق أبي، إذا سمعت إمامك يتكلم فانصت حتى يفرغ» (ابی راست گفته است، هرگاه شنیدی که امام سخن می گوید، به وی گوش فرا ده تا اینکه سخنش پایان می پذیرد). به روایت احمد و طبرانی.

دعاء در بین دو خطبه:

در شرع اسلام در بین دو خطبه نماز جمعه دعای خاصی وجود ندارد، ولی نظر برخی از علماء بر اینست که در این موقع دعاء

مستجاب است، لذا میتواند هر دعایی که بخواهد بین این دو خطبه بخواند.

ثابت شده است که پیامبر صلی الله علیه وسلم در نماز جمعه دو خطبه می خواندند که مابین آن دو خطبه مدت زمان کمی بر روی منبر می نشستند.

از عبدالله ابن عمر رضی الله عنهما روایت است که گفت: «كَانَ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَخْطُبُ خُطْبَتَيْنِ يَقْعُدُ بَيْنَهُمَا» رواه البخاری (928). یعنی: پیامبر صلی الله علیه وسلم دو خطبه می خواند که بین آن دو می نشستند.

اما باید متوجه بود که هیچ اثری از پیامبر صلی الله علیه وسلم و یا اصحاب کرام رضی الله عنهم وارد نشده است که بیانگر آن باشد که آنها در این فاصله ی کم، ذکر یا دعای خاصی کرده باشند.

و این علماء رحمهم الله هستند که فرموده اند دعا خواندن در آن فاصله مستحب است. و دلیل آنها هم بر استحباب آن، ورود دعای خاصی از پیامبر صلی الله علیه وسلم یا توصیه ی رسول الله صلی الله علیه وسلم برای دعا کردن در آن وقت مشخص نبوده است، بلکه آنها با استناد به وجود (ساعت اجابت) در روز جمعه فرموده اند که دعا خواندن در آن وقت مستحب است چه بسا آن ساعتی که پیامبر صلی الله علیه وسلم فرموده که دعا در آن مستجاب است، همان لحظه باشد.

در حدیثی از جابر رضی الله عنه روایت است که پیامبر صلی الله علیه وسلم، فرمود: «يوم الجمعة اثنتا عشرة ساعة، لا يوجد فيها عبد مسلم يسأل الله عزوجل شيئا إلا آتاه، فالتمسوها آخر ساعة بعد صلاة العصر» ابوداود (1048) و نسائی (1389). «روز جمعه دوازده ساعت است (در این میان ساعتی هست که) هر بنده مسلمانی در آن ساعت از خداوند چیزی بخواهد حتما به او می دهد، آن را در آخرین ساعت روز جمعه بعد از نماز عصر جستجو کنید». ابوداود و نسائی و حاکم آن را روایت کرده اند و لفظ حدیث روایت نسائی است.

اما برخی از علماء با استناد به حدیثی دیگر، گفته اند که آن ساعت اجابت بعد از نماز عصر نیست، بلکه احتمالا در فاصله ی بین دو خطبه باشد و لذا حکم به استحباب دعا کردن در آن لحظه کرده اند. دلیل آنها حدیث زیر است:

ابوموسی اشعری رضی الله عنه گفت: «سمعت رسول الله صلی الله علیه وسلم يقول - یعنی فی ساعة الجمعة - : «هِيَ مَا بَيْنَ أَنْ يَجْلِسَ الْإِمَامُ إِلَى أَنْ تُقْضَى الصَّلَاةُ» (یعنی: از رسول خدا صلی الله علیه وسلم شنیدم که (درباره ی ساعت اجابت روز جمعه) می فرمود: آن ساعت مابین لحظه ایست که امام می نشیند تا آنکه نماز پایان می رسد. (یعنی از لحظه ای که امام بین دو خطبه می نشیند بعد خطبه ی دوم را شروع کرده و بعد نماز را اقامه می کنند.) و کسانی که این رای اخیر را ترجیح داده اند می توان به: حافظ ابن حجر، بیهقی وابن العربی، و قرطبی و نووی اشاره نمود.

اما کسانی که گفته اند آن ساعت اجابت از بعد از نماز عصر است، می توان به: أبو هريرة رضی الله عنه ، و عبد الله بن سلام رضی الله عنهما، امام احمد، ابن عبدالبر، و اسحاق، و طرطوشی (از علمای مالکی) و ابن زملکانی (از شافعی) و نصی از شافعی هم در این مورد وجود دارد.

و از ابوسلمه بن عبدالرحمن روایت است که: گروهی از یاران پیامبر صلی الله علیه و سلم فراهم آمده بودند و درباره آن لحظه مبارک روز جمعه سخن می گفتند و از هم پراکنده شدند در حالی که با هم اختلاف نداشتند در اینکه آن لحظه در آخرین ساعت روز جمعه است.

سعید بن منصور آن را در سنن خود با سند صحیح روایت کرده است. پس قائلین این رای بیشتر هستند. (رجوع کنید به: « فتح الباری » (2 / 421) .

بعبارتی دیگر ما بین علماء در تعیین آن ساعت اجابت اختلاف نظر است و هرکدام دلایل خاص خود را دارند: برخی از علماء فرموده اند که آن ساعت در فاصله ی بین آذان جمعه تا پایان نماز است، و برخی دیگر فرموده اند که از وقت نماز عصر تا غروب آفتاب می باشد.

و حتی قول دیگری از علماء منقول است که آن لحظه ی اجابت، آخرین ساعت روز جمعه است. در آخرین ساعات روز جمعه در دعا کردن بسیار کوشش نمودن نیکو است. از عبدالله بن سلام روایت است که: در مجلسی که پیامبر صلی الله علیه و سلم نشسته بود، من گفتم: در کتاب خداوند است که در روز جمعه ساعتی است، اگر بنده مومن در آن ساعت نماز بگذارد و در آن ساعت از خداوند چیزی را بخواهد، خداوند نیاز وی را برآورده می کند.

عبدالله گفت: پیامبر صلی الله علیه و سلم به من اشاره کرد و فرمود: ساعتی یا بعضی از ساعت. من گفتم: راست می فرمایی یا بعضی از ساعت گفتم: ای پیامبر صلی الله علیه و سلم کدام ساعت است؟ فرمود:

« آخر ساعة من ساعات النهار » آخرین ساعت از ساعات روز گفتم: در آنوقت نمی توان نماز خواند (نماز در آن ساعت مکروه است).

فرمود: « إن العبد المؤمن إذا صلى ثم جلس لا يجلسه إلا الصلاة فهو في صلاة » (بی گمان بنده مومن، هرگاه نماز گزارد و بعد از آن نماز نشست، و این نشستن او بانتظار نماز باشد، نماز بحساب می آید. چون او نشسته و دعا می کند). (به روایت ابن ماجه).

و امید که همه ی آن اوقات لحظه ی اجابت دعا باشد و لذا برخی از علماء چنین فتوا داده اند که شخص مسلمان باید در کل روز جمعه اللخصوص آن دو لحظه برای دعا کردن حریص باشد. شیخ ابن باز بر این رای هستند و شیخ ابن عثیمین هم می گوید: « امیدوارم که ساعات اجابت در وقت نماز باشند. ». (فتاوی

الشيخ ابن باز (12 / 401 ، 402) و (دروس و فتاوی الحرم
المدنی لشيخ عثيمين عام 1416 هـ)

اما جدا از تعیین زمان اجابت دعا در روز جمعه، گفتیم که
برخی از علماء فرموده اند که دعا کردن در لحظه ی ما بین دو
خطبه ی امام، یعنی آن زمانی که امام می نشیند، مستحب است.
اما با این وجود هیچ حدیثی از پیامبر صلی الله علیه وسلم وارد
نشده که دعای ماثوری از ایشان را ثابت کند.
بنابراین نباید آن لحظه را بعنوان سنتی مؤکده جهت خواندن دعا
تعیین کرد. و چه بسا کسانی از نمازگزاران دعا نخوانند و عمل
آنها جایز است و حتی سخن گفتن در این لحظه در صورت نیاز جایز
است.

شيخ عثيمين رحمه الله در مورد اینکه در لحظه (بین دو خطبه)
دعای معینی از سنت پیامبر صلی الله علیه وسلم وجود دارد ؟
فرمودند : در آن لحظه ذکر یا دعای مخصوصی وجود ندارد، اما
انسان می تواند هر آنچه که خواست دعا کند، و این به خاطر
آنست که آن وقت (جزو وقتهای) اجابت است.
و باز می گوید: « دعا در آن لحظه نیک و مستحب است، زیرا آن
وقت، لحظه ی ای است که امید اجابت دعا می رود، زیرا پیامبر
صلی الله علیه وسلم خبر داده اند که در روز جمعه لحظه است که
هر بنده مسلمانی، در آن لحظه چیز نیکویی از خداوند، طلب
کند، خدا آن را به وی می دهد.»

نماز جمعه ونه فهمیدن خطبه امام :

یکی از حکمت های بی نهایت عالی که در نماز جمعه وجود ،
تدریس درسی امام و ایراد خطبه نماز جمعه است .
خطبه نماز روز جمعه نزد اکثریت مطلقى از علماء اسلام واجب
میباشد .

ولی ما افغانها ی که در کشور های غربی و اروپای مهاجرو
زندگی مینمایم ، زیاتر ما در مناطق مسکن گزین شده ایم که از
داشتن مسجد خاصی افغانی محروم میباشیم . بناً غرض ادای
نماز جمعه اکثرآً به مساجد ترک ها، عرب ها ویا پاکستانی
ها می رویم .

در این مساجد خطبه روزه جمعه به زبان امام مسجد صورت
میگیرد و ما چیزی از آن نمی فهمیم .
سوال در اینجا است که وظیفه ما مسلمانان طوریکه در فوق
تذکر رفت ، صرف استماع خطبه است که بر ما واجب است که
معنی خطبه را هم نمی فهمیم فقط مطابق حکم سنت پیامبر
صلی الله علیه وسلم باید به آن گوش دهیم ؟ ویا اینکه
میشود در حین خطبه امام ما مصروف تلاوت قرآن ویا مصروف ذکر
شویم ، بخاطر آنکه ما چیزی از خطبه چون لسان ما نیست ، نمی
فهمیم ، وجیبه ما مسلمانان در مورد از لحاظ شرعی چیست و اسلام
برای ما چه حکم میکند ؟

در جواب علماء اسلام میفرمایند : اگر گوش فرا دهید حتی اگر
چیزی هم نفهمی ان شاء الله بر خیر هست، البته بعضی از اهل علم
برای کسی که زبان خطبه را نمی فهمد رخصت می دانند که به ذکر

یا قرائت مشغول شود به این شرط که بر کسانی که به خطبه امام گوش می دهند تشویش و مزاحمتی ایجاد نکند، ولی احسن و افضل عمل برای یک مسلمان گوش فرا دادن به خطبه امام است، تا اداب خطبه و اهل مسجد رعایت گردد.

سنت قبلیه و بعدیه در نماز جمعه

نماز جمعه، سنت قبلیه ندارد زیرا از پیامبر صلی الله علیه وسلم ثابت نشده است که ایشان قبل از نماز جمعه، نماز سنت خوانده باشند. بلکه برای نماز گزار، مستحب است که شخص هنگام ورود به مسجد جهت نماز جمعه قبل از نشستن دو رکعت نماز تحیت المسجد بجاء بیاورد و سپس بنشیند و به خطبه نماز جمعه گوش فرا دهد، طوریکه در فوق یاد آور شدیم، بدون آنکه تا پایان خطبه سخنی بر زبان بیاورد. اما اگر احیانا نماز گزار زود به مسجد آمد، مستحب است که تا جائیکه توانایی و طاقت دارد بصورت دو رکعت دو رکعت نماز بخواند.

از حضرت ابوهریره روایت است که پیامبر صلی الله علیه وسلم فرمود: «من اغتسل يوم الجمعة ثم أتى المسجد فصلى ما قدر له، ثم أنصت حتى يفرغ من خطبته، ثم يصلى معه، غفر له ما بينه وبين الجمعة الأخرى و فضل ثلاثة أيام» «کسی که روز جمعه غسل کند سپس به نماز جمعه برود و آنچه برای او مقدر شده نماز بخواند سپس تا فارغ شدن (امام) از خطبه ساکت شود؛ سپس با او نماز بخواند، گناهان (صغیره) بین این جمعه و جمعه دیگرش و سه روز اضافه بخشوده می شود». مسلم (857)

پس هر کس قبل از نماز جمعه به مسجد بیاید، تا زمانی که امام به مسجد می آید، هر آنچه را که می خواند بدون محدودیت نماز بخواند. و نیت این نمازها نباید، بعنوان نماز راتبه باشد زیرا همانطور که گفته شد، قبل از نماز جمعه، نماز سنت رواتب وجود ندارد و آنچه امروزه به نام سنت قبل از جمعه معروف و مشهور است اصلی در سنت صحیح ندارد و معلوم است که: «پیامبر صلی الله علیه وسلم بعد از آنکه بلال آذان را می گفت شروع به خطبه می کرد و بطور قطع هیچ کسی بلند نمی شد تا دو رکعت نماز سنت بخواند و آذان جمعه بیش از یکی نبوده، پس چه وقتی آنها سنت جمعه را خواندند؟».

اما بعد از نماز جمعه تا چهار رکعت نماز سنت راتبه وجود دارد که بصورت دو رکعتی خوانده می شوند که دو رکعت آن سنت مؤکده است.

از ابوهریره روایت است که پیامبر صلی الله علیه وسلم فرمود: «إذا صلى أحدكم الجمعة فليصل بعدها أربعا» «هرگاه یکی از شما نماز جمعه را خواند، بعد از آن چهار رکعت بخواند». مسلم (882)

از ابن عمر روایت است که: «أن النبي صلى الله عليه وسلم كان لا يصلى بعد الجمعة حتى ينصرف فيصل ركعتين في بيته»

«پیامبر صلی الله علیه وسلم بعد از جمعه نماز نمی‌خواند تا بیرون می‌رفت سپس دو رکعت را در خانه می‌خواند». متفق علیه خواننده محترم!

اما آنچه امروزه به نام سنت قبل از نماز جمعه مشهور است اصلی در سنت صحیح ندارد و طوریکه در فوق متذکر شدیم که پیامبر صلی الله علیه و سلم بعد از آنکه حضرت بلال آذان را می‌گفت شروع به خطبه می‌کرد و بطور قطع هیچ کسی بلند نمی‌شد تا دو رکعت نماز سنت را بخواند.

ولی بعد از نماز جمعه مسلمانان می‌توانند چهار رکعت یا دو رکعت نماز سنت را مطابق حکم حدیثی ذیل بجا آرند.

در حدیثی از ابوهریره (رض) روایت است که پیامبر صلی الله علیه و سلم فرمود: «إِذَا صَلَّى أَحَدُكُمْ الْجُمُعَةَ فَلْيَصِلْ بَعْدَهَا أَرْبَعًا» «هرگاه یکی از شما نماز جمعه را خواند، بعد از آن چهار رکعت بخواند».

همچنان در حدیثی از ابن عمر روایت است که: «أَنَّ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ كَانَ لَا يَصَلِّي بَعْدَ الْجُمُعَةِ حَتَّى يَنْصَرِفَ فَيَصَلِّي رَكْعَتَيْنِ فِي بَيْتِهِ» «پیامبر صلی الله علیه و سلم بعد از جمعه نماز نمی‌خواند تا بیرون می‌رفت سپس دو رکعت را در خانه می‌خواند». چون نماز جمعه، نماز سنت قبلیه ندارد لذا کسی نباید هنگام ورود به مسجد نماز سنت قبلیه بخواند زیرا این نماز قبل از جمعه وجود ندارد، اما در عوض هنگام ورود می‌تواند دو رکعت نماز تحیة المسجد بخواند بعد بنشیند و به خطبه ی امام گوش فرا دهد.

از جابر روایت است که گفته است: روزی در حین اینکه پیامبر صلی الله علیه و سلم مشغول ایراد خطبه جمعه بود، مردی داخل مسجد شد، پیامبر صلی الله علیه و سلم به وی فرمود: «صلیت؟» «آیا نماز گزاردی؟» (گفت: خیر، پیامبر صلی الله علیه و سلم فرمود: «فصل رکعتین» (دو رکعت نماز بگزار) . به روایت جماعت محدثین.

و در روایت دیگر آمده است: «إِذَا جَاء أَحَدُكُمْ يَوْمَ الْجُمُعَةِ وَالْإِمَامُ يَخْطُبُ فَلْيَرْكَعْ رَكْعَتَيْنِ وَلْيَتَجَوَّزْ فِيهِمَا» (هرگاه یکی از شما در روز جمعه به هنگام ایراد خطبه امام به مسجد آمد دو رکعت کوتاه بخواند) . به روایت مسلم و احمد و ابوداود.

و در روایت دیگری چنین آمده است: «إِذَا جَاء أَحَدُكُمْ يَوْمَ الْجُمُعَةِ وَقَدْ خَرَجَ الْإِمَامُ فَلْيَصِلْ رَكْعَتَيْنِ» (هرگاه یکی از شما برای نماز جمعه آمد و حال آنکه امام حاضر شده بود، دو رکعت نماز سنت بخواند). این حدیث متفق علیه می‌باشد.

اما بعد از نماز جمعه می‌تواند چهار رکعت یا دو رکعت نماز سنت بخواند (به دلیل احادیث زیر) : از ابوهریره روایت است که پیامبر صلی الله علیه و سلم فرمود: (إِذَا صَلَّى أَحَدُكُمْ الْجُمُعَةَ فَلْيَصِلْ بَعْدَهَا أَرْبَعًا) «هرگاه یکی از شما نماز جمعه را خواند، بعد از آن چهار رکعت بخواند». (الإرواء 625)

از ابن عمر روایت است که : «أَنَّ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ كَانَ لَايُصَلِّي بَعْدَ الْجُمُعَةِ حَتَّى يَنْصَرِفَ فَيُصَلِّي رَكَعَتَيْنِ فِي بَيْتِهِ» (پیامبر صلی الله علیه وسلم بعد از جمعه نماز نمی‌خواند تا بیرون می‌رفت سپس دو رکعت را در خانه می‌خواند). متفق علیه.

تعداد رکعت های نماز جمعه:

در احادیث روایات متعددی در مورد تعداد رکعت های نماز سنت وارد شده است که برخی از این روایات ذیلاً بیان می‌یابد.

حدیث اول: دو رکعت:

از عبدالله بن عمر رضی الله عنه روایت است که : « أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ كَانَ لَا يُصَلِّي بَعْدَ الْجُمُعَةِ حَتَّى يَنْصَرِفَ، فَيُصَلِّي رَكَعَتَيْنِ » بخاری (937)، و مسلم (882).

یعنی: رسول الله صلی الله علیه وسلم بعد از نماز جمعه، نمازی نمی‌خواند مگر زمانی که به خانه اش برمی‌گشت، آنگاه، در منزل دو رکعت نماز می‌گزارد.

حدیث دوم: چهار رکعت:

از ابوهریره رضی الله عنه روایت است که پیامبر صلی الله علیه وسلم فرمودند : « إِذَا صَلَّى أَحَدُكُمْ الْجُمُعَةَ فَلْيُصَلِّ بَعْدَهَا أَرْبَعًا » مسلم (881). یعنی: «هرگاه یکی از شما نماز جمعه خواند، بعد از آن چهار رکعت (سنت) بخواند».

و به علت اختلاف در روایات، علماء نیز درباره تعداد رکعات نماز سنت بعد از نماز جمعه اقوال مختلفی را ارائه نموده اند.

قول اول:

سنت است که دو رکعت خوانده شود، و ابن عمر رضی الله عنه چنین کرده است.

قول دوم:

اکثر فقهاء گفتند: مستحب است چهار رکعت بعد از جمعه خوانده شود، که از عبدالله بن مسعود رضی الله عنه و شاگردانش این قول روایت شده است، چنانکه در «مصنف ابن ابی شیبة» (40-41/2) آمده، و رأی احناف نیز همین است چنانکه در «رد المحتار» (12-13/2) ذکر شده، امام شافعی نیز بر همین قول است و گفته : «ولی ما می‌گئیم: چهار رکعت خوانده شود» «الأم» (176/7).

قول سوم:

تخیر بین دو یا چهار رکعت. امام احمد گفته: «بعد از جمعه اگر خواست دو رکعت بخواند وگرنه چهار رکعت بخواند» «المغنی» (109/2).

قول چهارم:

هرکس سنت بعدیه جمعه را در مسجد خواند چهار رکعت بخواند، و اگر در منزل خواند دو رکعت بخواند.

امام ابن قیم می‌گوید: «استاد ما أبو العباس ابن تیمیة گفته: اگر در مسجد نماز خواند چهار بخواند و اگر در خانه اش خواند دو رکعت بخواند».

می گویم : احادیث هم بر همین قول دلالت دارند، و ابوداود از ابن عمر ذکر کرده که او هرگاه در مسجد نماز می خواند چهار رکعت می خواند و اگر در خانه اش می خواند دو رکعت می خواند» « زاد المعاد » (417/1) . علمای هیئت دائمی افتاء نیز همین قول را برگزیدند. « فتاوی اللجنة الدائمة » (131/6) .
قول پنجم :

مستحب است شش رکعت خوانده شود، و این قول از علی بن ابی طالب رضی الله عنه و از جماعتی از سلف روایت شده است، نگاه کنید به : (مصنف ابن ابی شیبة) (40-41/2) . و این قول برگزیده ابویوسف (شاگرد امام ابوحنیفه) و طحاوی از احناف نیز هست : "شرح معانی الآثار" (337/1) ، و حافظ ابن رجب در « القواعد » (صفحه 15/) این قول را غریب دانسته است. از شیخ ابن عثیمین درباره چگونگی جمع بین احادیث وارده سوال شد، ایشان پاسخ دادند :

«اهل علم به دلیل این اختلاف (روایت) آرای متفاوتی دارند : بعضی از آنها گفتند : شش رکعت خوانده می شود، دو رکعت بوسیله سنت فعلیه ثابت است و چهار رکعت هم با سنت قولیه، این یک قول،
قول دوم :

معتبر (سنت قولیه) است، یعنی چهار رکعت نماز خوانده شود، پس سنت جمعه تنها چهار رکعت است.
قول سوم :

تفصیل: اگر در مسجد نماز خواند چهار رکعت بخواند، و اگر در خانه اش خواند دو رکعت بخواند. که این رأی برگزیده شیخ الاسلام ابن تیمیه نیز هست.
و الحمد لله امر واسع است، یعنی : اگر به خانه رفت و چهار رکعت را با دو سلام خواند (دوتا دو رکعتی خواند) نیک است و ضرری ندارد ان شاء الله». « لقاءات الباب المفتوح » (لقاء رقم/214، سؤال رقم/8) .
خلاصه اینکه :

خواننده محترم ! طوریکه در فوق ذکر شد امر واسع است؛ نمازگزار بین دو رکعت و چهار رکعت یکی را انتخاب کند، و یا هم اگر خواست در خانه چهار بخواند و در مسجد دو رکعت.

نماز جمعه در مسافرت:

قبل از همه باید گفت که : یکی از شروط صحت نماز جمعه؛ استیطان است، یعنی باید اهل آن شهری باشد که در آنجا نماز جمعه برپا می شود و لذا بر شخص مسافر نماز جمعه واجب نیست، زیرا پیامبر صلی الله علیه وسلم در سفرهای خود نماز جمعه اقامه نکردند، چنانکه در حجة الوداع در روز عرفه که مصادف بود با روز جمعه، پیامبر صلی الله علیه وسلم نماز جمعه نخواندند و بجای آن نماز ظهر را به جماعت اداء کردند. اما برای آنکه حکم نماز جمعه را برای شخص مسافر روشن تر بیان کنیم، توجه شما را به مقدم ای ذیل جلب مینمایم :

یک انسان ممکن است یکی از سه احوال زیر را داشته باشد:

1- مستوطن باشد. (یعنی در شهر یا قریه وطن خود باشد و به جایی سفر نکرده باشد، و یا به شهری برود و در آنجا قصد اقامت دائم را داشته باشد).

2- مسافر باشد. (یعنی وطن خود را به مقصد شهر یا روستایی ترک گفته باشد و سفرش را برای مدتی قطع نکند، که علماء در مورد آن مدت اختلاف نظر دارند، ولی بر طبق رأی جمهور فقهای مذاهب (امام مالک، امام شافعی و امام حنبل) حداکثر چهار روز است).

3- مقیم باشد. (منظور از مقیم یعنی کسی که مسافر است ولی قصد اقامت موقت را در آن شهر دارد، مانند کسی که برای تحصیلات به شهری دیگر رفته و پس از مدتی به وطنش باز می‌گردد). در ضمن بر طبق رأی جمهور علماء از جمله مذهب مالکیه و شافعیه و حنابله، هرکس به مکانی مسافرت کند و تصمیم اقامت بیش از چهار روز را داشته باشد، او در حکم شخص مقیم است نه مسافر، و بر طبق مذهب امام صاحب ابوحنفیه، هر کس قصد اقامت بیشتر از 15 روز را داشته باشد، او بعنوان مقیم تلقی شده پس منظور از فرد مقیم در اینجا؛ یعنی مسافری که بیش از حد مجاز در مقصد بماند.

حال با توجه به این مقدمه:

الف: نماز جمعه بر مستوطن فرض عین است، یعنی بر ساکنان (مردهای بالغ) یک شهر و قریه که عذر شرعی نداشته باشد، واجب است که در نماز جمعه اشتراک نمایند. البته برای زنان نماز جمعه واجب نیست ولی میتوانند به نماز جمعه بروند، و زنانی که به نماز جمعه نمی‌روند باید در منزل نماز ظهر بخوانند.

ب: نماز جمعه بر مسافر (که قصد اقامت موقت، بیش از چهار روز را ندارد) واجب نیست.

عالم شهیر جهان اسلام الوزیر ابن هبیره (متولد سال 499 هـ متوفی 560 هـ) مینویسد: «علماء اتفاق نظر دارند بر اینکه نماز جمعه بر کودک و برده و مسافر و زن واجب نیست، بجز اینکه روایتی از امام احمد نقل شده که وی نماز جمعه را برای حالتی خاص برای برده واجب دانسته است». (اختلاف العلماء 152/1).

اما ابن المنذر نیشاپوری (حافظ أبو بکر محمد بن إبراهيم بن المنذر بن الجارود النیشاپوری 241-318) مینویسد: «از جمله دلایلی که بر واجب نبودن نماز جمعه بر مسافر به آن استناد می‌شود؛ اینست که پیامبر صلی الله علیه وسلم قطعا در سفرهای خود روز جمعه وجود داشته، اما به ما نرسیده که ایشان مسافر بوده باشند و نماز جمعه خوانده باشند، بلکه ثابت شده که ایشان در روز عرفه که مصادف بوده با جمعه نماز ظهر خواندند، و این فعل ایشان دلالت دارد بر اینکه نماز جمعه بر مسافر لازم نیست، زیرا پیامبر صلی الله علیه وسلم مبین و روشن کننده کتاب الله است،

پس با استدلال به فعل پیامبر صلی الله علیه وسلم نتیجه می گیریم نماز جمعه بر شخص مسافر ساقط می شود». (الأوسط 20/4).

خواننده محترم!

اگر چند نفر مسافر در روز جمعه تصمیم بر اقامه نماز جمعه بگیرند آیا خواندن نماز جمعه برایشان جواز دارد یا خیر؟ از فحوی نظریات اکثر علماء اسلامی طوری استنباط میشود که نماز جمعه آنها صحیح نیست، بالعکس آنها باید نماز ظهر را بجاء آرند، زیرا خواندن نماز جمعه توسط مسافر بدعت است و اگر مشروع می بود، پیامبر صلی الله علیه وسلم در سفرهای خود نماز جمعه می خواندند، درحالیکه ایشان فقط نماز ظهر را خوانده اند.

شیخ محمد بن صالح العثیمین رحمه الله میفرماید: «.. اگر جماعتی از مسلمانان به یک کشور کافر مسافرت کنند، و مثلاً یکصد نفر باشند که جهت تحصیل و برای مدت پنج یا شش یا ده سال در آنجا ماندگار باشند، در این حالت نماز جمعه بر آنها واجب نیست و حتی صحیح نیست که خودشان نماز جمعه برگزار کنند، زیرا برای نماز جمعه استیطان لازمست است اما آنها مستوطن (اهل آنجا) نیستند پس نماز جمعه در حق آنها صحیح نیست، و بر آنها واجب نمی باشد..». «الشرح الممتع علی زاد المستقنع - المجلد الخامس؛ باب صلاة الجمعة».

یادداشت:

این حکم برای مسافرینی بود که قصد اقامت، ولو کوتاه مدت، را در شهر مقصد نداشتند، و علاوه بر این در آن شهر نیز نماز جمعه برگزار نمی شد، اما اگر مسافر به شهری برسد و در آن شهر آذان جمعه را بشنود، آیا حضور در نماز جمعه برای وی لازم است یاخیر؟

در جواب باید گفت: بیشتر اهل علم از پیروان مذاهب اربعه بر این رأی هستند که نماز جمعه بر او واجب نیست هرچند که صدای آذان را بشنود و در آن شهر جمعه برگزار شود.

(مراجعة شود: (البحر الرائق 151/2، المجموع 485/4).

اما بعضی از علماء گفته اند: اگر مسافری به شهری برسد و قصد استراحت داشته باشد و بخواهد بعد از ظهر آنجا را ترک کند یا کمتر از چهار روز دیگر برود، چنانکه در آن شهر نماز جمعه برگزار می شود او نیز باید در نماز جمعه شرکت کند. و علمای ظاهریه گفته اند: بر کسی که صدای آذان را می شنود واجب است در نماز جمعه حاضر شود هرچند که مسافر باشد، و این رأی از امام اوزاعی و زهری نیز نقل شده است. نگاه کنید به: (المحلی 252/3).

و شیخ محمد بن صالح العثیمین رحمه الله می گوید: «اما مسافر در شهری باشد که در آنجا نماز جمعه برگزار می شود، مثلاً شخصی در طی سفرش از شهری عبور کند، و داخل آن شهر شود تا استراحت کند و بعد از ظهر سفرش را ادامه دهد، در اینحالت بر او نماز جمعه لازم است؛ به دلیل عمومیت فرموده الله تعالی: «يَا أَيُّهَا

الَّذِينَ آمَنُوا إِذَا نُودِيَ لِلصَّلَاةِ مِنْ يَوْمِ الْجُمُعَةِ فَاسْعَوْا إِلَىٰ ذِكْرِ اللَّهِ وَذَرُوا الْبَيْعَ» (سوره جمعه 9).

یعنی: ای کسانی که ایمان آورده‌اید! هنگامی که برای نماز روز جمعه آذان گفته شود، به سوی ذکر خدا بشتابید و خرید و فروش را رها کنید. و این آیه عام است...». (الشرح الممتع علی زاد المستقنع - المجلد الخامس؛ باب صلاة الجمعة). و گفته اند: این آیه عام است، یعنی همه را مورد خطاب قرار می دهد، پس کسی که مسافر باشد و وارد شهر یا قریه گردد که ساکنین آنجا نماز جمعه برپا می کنند، چنانکه مسافر بخواهد مدتی ولو کوتاه مدت در آنجا بماند، باید در نماز جمعه شرکت کند.

در مورد حکم نماز جمعه بر فرد مقیم؛ یعنی مسافری که قصد اقامت بیش از چهار روز (بر طبق مذهب جمهور) و بیش از 15 روز (بر طبق رای احناف) را داشته باشد همین است کسیکه: وارد شهر یا قریه ای شده ولی قصد اقامت دائم را ندارد، بلکه قصد دارد پس از مدتی به وطن خود بازگردد، مانند کسی که جهت سیاحت به شهری رفته و مدتی را در آنجا ماندگار است و یا محصلی که به قصد تحصیل به شهر یا کشوری رفته اند و قصد دارند پس از اتمام کارشان بازگردند، این افراد نه مسافر هستند و نه مستوطن، بلکه مقیم نامیده می شوند.

اما آیا نماز جمعه بر اینگونه افراد واجب است یاخیر؟
جواب در این مورد: بستگی دارد:

- اگر در آن شهر نماز جمعه برگزار نمی گردد، در آنصورت خلافی بین علماء

نیست که نماز جمعه بر این افراد واجب نمی باشد.

- اگر خود ساکنین آن شهر یا قریه نماز جمعه برگزار می کنند، در این شرایط بعضی از اهل علم گفته اند: نماز جمعه بر مقیم واجب نیست ولی افضل آنست شرکت کند، اما رأی مورد اعتماد در بین مذاهب اربعه آنست که نماز جمعه بر فرد مقیم واجب است، چنانکه:

پیروان مذهب امام ابوحنفیه گفته اند: بر وی (یعنی فرد مقیم) نماز جمعه واجب است، و خود فرد مقیم می تواند عدد لازم برای صحت تشکیل جمعه را کامل کند.

(برای تفصیل موضوع مراجعه شود به: (البحر الرائق 151/2-164، الدر المختار 162/2).

اما پیروان امام مالک، امام شافعی و پیروان مذهب حنبلی میگویند: نماز جمعه، بخاطر برپایی آن توسط مستوطنین بر وی نیز واجب است، پس اگر تعداد مسلمانان بالغ مذکر که برای برگزاری نماز جمعه در آن شهر یا قریه لازم است (که چهل نفر می باشد) وجود داشته باشد، در آنصورت نماز جمعه بر مقیم نیز واجب می گردد. اما اگر تعداد مستوطنین به حد نصاب نرسد ولی با وجود فرد مقیم به نصاب برسد، باز نماز جمعه بر مقیم واجب نیست، بلکه باید خود مستوطنین به نصاب لازم برسند آنگاه بر مقیم واجب می گردد که همراه آنها در نماز جمعه شرکت کند. (

برای تفصیل موضوع مراجعه شود به: (شرح الخرشی 81/2، المجموع 503/4، کشاف القناع 23/2).

از جمله دلایل آنها برای واجب بودن نماز جمعه بر فرد مقیم، آیه 9 از سوره جمعه است که ذکر شد، و گفته اند: این آیه عام است و کل مؤمنان را خطاب قرار می دهد، پس بر تمام مؤمنان واجب است به این آیه عمل کنند مگر کسانی را که شارع مستثنی کرده باشد، و پیامبر صلی الله علیه وسلم تنها پنج نفر را از رفتن به نماز جمعه مستثنی کرده، این پنج شخص در حدیثی که از جابر رضی الله عنه روایت گردیده بشرح ذیل بیان یافته است: «مَنْ كَانَ يُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ، فَعَلِيهِ الْجُمُعَةُ يَوْمَ الْجُمُعَةِ، إِلَّا مَرِيضٌ أَوْ مُسَافِرٌ أَوْ امْرَأَةٌ أَوْ صَبِيٌّ أَوْ مَمْلُوكٌ». (سنن دارقطنی (2 / 305) و بیهقی (3 / 261) و الارواء (57/30) و حدیث حسن است. یعنی: «کسی که به الله و روز آخرت ایمان دارد باید در روز جمعه به نماز جمعه برود، مگر کسی که مریض یا مسافر یا زن یا کودک یا برده باشد».

طوریکه ملاحظه میفرماید در این حدیث تنها پنج گروه را از رفتن به نماز جمعه مستثنی گردیده است ولی فرد مقیم در بین آن پنج نفر نیست، لذا امام ابن قدامه رحمه الله می گوید: «اگر شخص مسافر مقیم شود دیگر نمی تواند نمازش را قصر کند، و اگر قصد اقامت دائم را نداشته باشد؛ مانند طالب علم یا مجاهد یا تاجری که اقامت گزیده تا کالایش را بخرد، در (مورد حکم وجوب نماز جمعه بر وی) دو قول وجود دارد:

اول: نماز جمعه بر وی لازم است؛ دلیل آن بخاطر عمومیت آیه (9 سوره جمعه) و نیز دلالت اخباری است که آنرا روایت کردیم؛ چرا که پیامبر صلی الله علیه وسلم نماز جمعه را واجب کرده جز برای پنج نفر که آنها را مستثنی کرد، و فرد مقیم جزو آن پنج نفر نیست.

دوم: نماز جمعه بر وی واجب نیست، زیرا او مستوطن نمی باشد، درحالیکه استیطان شرط وجوب است، علاوه بر آن او نیت اقامت مداوم را در آن شهر ندارد، پس مشابه کوچی هستند که در تابستان در محلی ساکن هستند و زمستان کوچ می کنند...». (المغنی 2/252).

قول راجح در این مسئله همان رأی جمهور اهل علم از جمله بیشتر پیروان مذاهب اربعه است که می گویند: اگر در شهری که اقامت دارد نماز جمعه توسط مستوطنین آنجا اقامه می شود، پس نماز جمعه بر فرد مقیم نیز واجب است، و مقیم در مذهب (مالکیه و شافعیه و حنابله) یعنی کسی که قصد اقامت بیش از چهار روز را داشته باشد و در مذهب احناف کسی است که قصد اقامت بیش از پانزده روز را دارد. شیخ محمد بن صالح العثیمین رحمه الله می گوید: «...مردم سه دسته هستند:

1- مستوطن (جزو اهالی آن شهر یا روستا).

2- مسافر.

3- مقیمی که نه مسافر است و نه مستوطن.

بطور مثال: مردی به یک شهر می رسد و قصد دارد که بیشتر از چهار روز در آنجا بماند، او مستوطن نیست زیرا آن شهر وطن او

نیست، همچنین مسافر هم نیست، زیرا وی قصد اقامت موقت را دارد و سفرش را قطع کرده و مقیم گشته، حال اگر در آن شهر مردمان آنجا نماز جمعه برگزار کنند، بر وی لازمست که در نماز جمعه شرکت کند، اما اگر نماز جمعه برگزار نمی شود، نماز جمعه بر وی نیز لازم نیست. بر این مبنا؛ اگر جماعتی از مسلمانان به یک کشور کافر مسافرت کنند، و مثلاً یکصد نفر باشند که جهت تحصیل و برای مدت پنج یا شش یا ده سال در آنجا ماندگار باشند، در این حالت نماز جمعه بر آنها واجب نیست و حتی صحیح نیست که خودشان نماز جمعه برگزار کنند، زیرا برای نماز جمعه استیطان لازمست است اما آنها مستوطن (اهل آنجا) نیستند پس نماز جمعه در حق آنها صحیح نیست، و بر آنها واجب نمی باشد، اما اگر در آن شهر چهل نفر ساکن مستوطن یافت شوند آنگاه نماز جمعه بر آن چهل نفر واجب است و بر آن مسافرین نیز لازم می شود...». «الشرح الممتع علی زاد المستقنع - المجلد الخامس؛ باب صلاة الجمعة».

با توجه به این توضیحات: کسی که برای تحصیلات به یک شهر دیگر می رود و در آنجا موقتاً ماندگار می شود، او در حکم مقیم است (نه مسافر یا مستوطن) و همانطور که گفته شد: اگر در آن شهر توسط ساکنین آنجا نماز جمعه برگزار نمی شود، پس نماز جمعه بر وی نیز واجب نیست، و در این حکم اختلافی مابین علماء نیست، اما اگر در آن شهر آذان نماز جمعه شنیده می شود و نماز جمعه توسط ساکنین آن شهر برگزار می شود؛ در اینحال بعضی از علماء فرموده اند: چون مستوطن نیست پس نماز جمعه بر او واجب نیست. اما بر طبق رأی راجح که رأی بیشتر اهل علم نیز می باشد؛ نماز جمعه بر وی لازم است، به دلیل عمومیت فرموده الله تعالی: «يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِذَا نُودِيَ لِلصَّلَاةِ مِنْ يَوْمِ الْجُمُعَةِ فَاسْعَوْا إِلَىٰ ذِكْرِ اللَّهِ وَذَرُوا الْبَيْعَ» (سوره جمعه 9). یعنی: ای کسانی که ایمان آورده اید! هنگامی که برای نماز روز جمعه آذان گفته شود، به سوی ذکر خدا بشتابید و خرید و فروش را رها کنید.

در هر حال حتی برای خروج از اختلاف بین علماء نیز باشد، بهتر است کسانی که موقتاً مقیم شهر دیگری هستند، چنانکه در آنجا نماز جمعه اهل سنت برگزار می شود، به نماز جمعه رفته و در آن شرکت نمایند.

امامت مسافر در نماز جمعه:

در مورد اینکه مسافر می تواند امامت نماز جمعه مستوطنین شهری را بر عهده بگیرد یا خیر؟
 پیروان امام ابوحنیفه و امام شافعی میگویند: امامت مسافر صحیح است. (رد المختار 155/2، المجموع 250/4).
 اما پیروان مالکی و حنابله بدین باور اند که: امامت مسافر برای مستوطن صحیح نیست.
 (حاشیه الدسوقی 377/1، المغنی 253/2).

امامت مقیم برای ماسفر در نماز جمعه :

در مورد اینکه اینکے آيا مقیم می تواند امامت نماز جمعه مستوطنین شهری را بر عهده بگیرد؟
جمهور اهل علم بدین باور اندکے بلی : مقیم می تواند امامت مستوطن شهری را بر عهده بگیرد. (رد المحتار 2/155, حاشیة الدسوقی 1/377, المجموع 4/250).
حنابله میگویند : چون مقیم جزو مستوطنین نیست، پس نمیتواند ، امامت مستوطن را بر عهده بگیرد. (کشاف القناع 2/23, المغنی 2/253).

جمع بندی نظریات فوق (بر طبق رای ارجح) :

- 1- بر همه ساکنان یک شهر واجب است که در نماز جمعه شرکت کنند مگر پنج گروه از مردم :
(مریضان ، زنان، کودکان، مسافران، برده گان.)
- 2- نماز جمعه بر مسافر واجب نیست، (و مسافر کسی است که - بر طبق نظر جمهور علماء - قصد اقامت کمتر از چهار روز را دارد، یا بر طبق رای احناف قصد اقامت کمتر از پانزده روز را دارد) برای چنین شخصی نماز جمعه واجب نیست حتی اگر صدای آذان را هم بشنود و در آنجا نماز جمعه توسط مستوطنین اقامه گردد، ولی افضل آنست که مسافر نیز در جمعه حاضر شود.
- 3- کسانی که در شهر غریبی مقیم هستند (یعنی کسانی که بر طبق رأی جمهور قصد اقامت بیش از چهار روز را در آن شهر دارند و یا بر طبق رأی احناف قصد اقامت بیش از پانزده روز را دارند) بر چنین کسانی واجب نیست که با هم جمع شوند و خودشان نماز جمعه برگزار کنند، اما اگر در آن شهر توسط اهالی آنجا نماز جمعه برگزار می گردد واجب است که آنها نیز در نماز جمعه همراه اهالی شهر شرکت کنند.

نماز جمعه در زندان :

زندان جای است که در این محل اشخاص از نظر فیزیکی، محدود و توقیف و معمولاً از آزادیهای شخصی و در برخی از اوقات از عبادت دینی و مذهبی نیز محروم می شوند.
فرهنگ دهخدا در مورد زندان مینویسد : زندان جایی است که متهمان و محکومان را در آن نگاهدارند. کلمه زندان در فرهنگ افغانی بنام زندان ، بندی خانه ویا هم محبس شهرت دارد ، کسانی که در زندان هستند ، بنام زندانی ویا بندی ویا محبوس یاد میگردد .
در مورد اینکه مسولیت ووجیبه زندانیان در مورد نماز جمعه چیست ؟ شیخ عبد العزیز ابن باز طی فتوای مینویسد : « اگر در داخل زندان مسجدی باشد، وامکان حضور برای زندانیان در آن میسر باشد ، زندانیان میتوانند نماز جمعه را با جماعت همراهی سایر زندانیان ادا نمایند، در غیر آن نماز جمعه بالای

زندانیان ساقط است ولی میتوانند نماز ظهر را بجاء آورند .
و اگر امکان جمع شدن آنها در مسجد یا مکان واحدی نباشد، پس
هر مجموعه خودشان نمازهای پنجگانه خویش را داخل سلولهای
خود بصورت جماعت بخوانند». (برای تفصیل موضوع مراجعه شود به
فتاوی شیخ عبد العزیز بن عبد الله بن باز جلد/12 صفحه /345)

خواندان نماز جمعه به صدای لودسپیگر در زندان:

اگر زندانیان اجازه اقامه نماز جماعت را در محل واحدی برای
نماز جمعه نداشته باشند، طوریکه در فوق یاد اور شدیم : حکم
شرع همین است که نماز جمعه از نزد شان ساقط میگردد : «مجلس
هیئت کبار علماء درباره اقتدای زندانیان بواسطه بلندگو به
امام در نماز جمعه و جماعت درحالیکه داخل سلولهای خود
هستند، رأی به عدم موافقت با آن داده است، زیرا در شرایطی
که آنها قرار دارند نماز جمعه بر آنان واجب نیست، چرا که
امکان رفتن به سوی جمعه را ندارند، وهکذا سایر دلایل در این
زمینه».

حکم تصادف واقع شدن نماز جمعه وعید در یک روز:

اگر روز عید به روز جمعه در یک روز تصادف کند ، خواندن نماز
عید برایشان کفایت میکند ونمی خواهند غرض انجام نماز جمعه
دوباره به عید گاه تشریف آورند ، در صورت تصادف شدن نماز
عید وجمعه ، مردم تنها نماز عید را بجا آورند ومسلمانان
تنها نماز پیشین را در خانه خویش بخوانند ، ومیتوانند برای
نماز جمعه نیایند ولی از آنجائی که شاید برخی متمایل باشند
که در این روز نماز جمعه هم بخوانند بر امام جمعه واجب است
که نماز جمعه را برگذار کند تا علاقه مندان به نماز جمعه در
این روز هم بتوانند نماز جمعه شان را برگذار و اداء نمایند
در این باره به روایت زیر که صحیح است و در سنن ابی داود
آمده است توجه فرمایید:

«عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ عَنْ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ أَنَّهُ قَالَ قَدْ
اجْتَمَعَ فِي يَوْمِكُمْ هَذَا عِيدَانِ فَمَنْ شَاءَ أَجْزَأَهُ مِنْ الْجُمُعَةِ وَإِنَّا
مُجَمِّعُونَ.» از ابوهریره رضی الله عنه روایت است که رسول الله صلی الله
علیه وسلم فرمودند: همانا در این روزتان دو عید جمع شده
است (یعنی عید و جمعه) هر کس می خواهد (حضور او در نماز عید
) بجای جمعه اش کافی است (دیگر نماز جمعه امروز بر او واجب
نیست) ولی ما نماز جمعه را برگذار می کنیم (لذا اگر کسی دلش
خواست می تواند در آن شرکت کند).

ترتیب خواندن نماز جمعه نزد احناف :

1- خواندن دو رکعت نماز تحية المسجد. این نماز در اول
زمانیکه نماز گزار به مسجد داخل میگردد
خوانده میشود ، و هیچگونه تفاوتی با سایر نمازهای نافله ی دو
رکعتی ندارد. این نماز را میتوان با نیت تحية المسجد شروع
کرده و یا با نیت نماز نافله ی دو رکعتی اداء نمود. این

نماز هیچگونه اختصاصی به نماز جمعه و روز جمعه نداشته بلکه برای هر دفعه ورود به مسجد، خواندن این نماز سنت میباشد.

2- چهار رکعت نماز همانند چهار رکعت سنت نماز ظهر بوده و هیچگونه تفاوتی با آن ندارد. فقط با نیت «چهار رکعت سنت قبله جمعه» خوانده میشود.

3- آذان و خطبه. بعد از اینکه آذان توسط مؤذن گفته شد، سپس امام، بر بالای منبر میرود و خطبه روز جمعه را ایراد میکند. هنگامی که امام بالای منبر میرود خواندن هیچ نمازی صحیح نبوده و سخن گفتن نیز جائز نمیشود و فقط لازم است به خطبه ی امام گوش فرا داده شود.

4 - بعد از خطبه دو رکعت نماز فرض روز جمعه خوانده میشود. امام پیش روی جماعت ایستاده و شروع به اداء نماز فرض جمعه میکند. در این هنگام لازم است نمازگزار وارد صف شده و به امام اقتداء نماید. خواندن قرائت بر عهده امام بوده و لازم است مقتدی با سکوت تمام به آن گوش فرا دهد.

5- چهار رکعت نماز سنت بعدیه جمعه بعد از ختم نماز جمعه. این نماز نیز همانند چهار رکعت سنت قبله بوده و هیچگونه تفاوتی با آن ندارد. فقط به هنگام نیت آن باید «چهار رکعت سنت بعدیه» گفته شود.

6 - چهار رکعت نماز احتیاط الظهر. سپس چهار رکعت نماز احتیاط الظهر خوانده میشود. این نماز برای افراد مقیم چهار رکعت بوده و برای افراد مسافر دو رکعت میباشد. نیت این نماز اینچنین است: «نیت کردم خواندن چهار رکعت فرضی که وقت آنرا درک کرده و نخوانده ام خالصاً لله تعالی الله اکبر».

7- دو رکعت سنت هذا الوقت. این نماز نیز همانند دو رکعت سنت نماز ظهر بوده و هیچگونه تفاوتی با آن ندارد. فقط لازم است در آغاز آن با نیت «دو رکعت سنت هذا الوقت» آنرا شروع نمود. پس از اتمام این نمازها، امام به اتفاق جماعت، تسبیحات پس از نماز را گفته و سپس برای شادی ارواح گذشتگان، از کلام الله مجید، آیاتی چند قرائت میشود. بدین ترتیب خواندن نماز جمعه به پایان میرسد.

فقهاء احناف برای صحت اداء نماز جمعه هفت شرط را ذکر کرده اند که به شرح ذیل است:

1- مصریعی شهر بودن

2- حضور سلطان یا نائب سلطان و حاکم دست اول مسلمانان

3- وقت ظهر یعنی وقت نماز ظهر

4 - خطبه

5- خطبه باید قبل از نماز جمعه گفته شود

6 - جماعت

7- اذن عام.

خوانندگان نماز جمعه در مساجد غیر جامع :

علماء در خصوص نماز جمعه فرموده اند که نماز جمعه بر تمامی ساکنان یک شهر یا قریه منطقه مسکونی که حداقل سه نفر بالغ مذکر در آن وجود دارد واجب است حتی اگر شخصی صدای آذان را نیز نشنود بر او واجب است که به نماز جمعه برود. در ابتدا مسلمانان می بایست در مصلاهی شهر یا قریه خود جمع شوند و در آنجا نماز جمعه برپا نمایند، اما اگر در شهر یا قریه خود بنا به علت‌هایی در چندین مسجد جمعه برگزار شد، در آنصورت چنانکه در مسجد جامع شهر یا قریه امکان شرکت در نماز سخت بود، شخص می‌تواند در سایر مساجد شهر که در آنها نماز جمعه برگزار می‌شود شرکت نماید.

اگر در شهر فقط در یک مکان جمعه برگزار می‌شد بنابراین تمامی مسلمانان بالغ مذکر موظفند به آن مسجد بروند ولو اینکه برای تمامی نمازگزاران جا و مکان نباشد، زیرا آنها می‌توانند در محوطه مسجد نماز بخوانند و نماز جمعه فرض عین است لذا کسی به بهانه نبود مکان یا غیره حق تخلف از نماز جمعه را ندارد مگر اینکه بخواهد در مسجد دیگری که در آنجا هم نماز جمعه برگزار می‌شود شرکت نماید.

طوری‌که در فوق متذکر شدیم : شرط برگزاری نماز جمعه اینست که در منطقه ای حداقل سه نفر مذکر و بالغ موجود باشند، در اینصورت آنها می‌توانند نماز جمعه را خود برگزار کنند. (به شرطیکه در محل سکونت آنها مکانی برای برگزاری نماز جمعه نباشد و در صورت وجود خود نمی‌توانند نماز جمعه برگزار کنند).

البته در این شرایط می‌توانند به مساجد قریجات نزدیک شهر یا قریه خود نیز بروند (البته در صورتی که امکان نماز خواندن در مسجد جامع محل خود برایشان سخت باشد). اگر کسی در جایی بسر می‌برد که نماز جمعه برگزار نمی‌شود، در اینصورت علماء برای شرکت وی در مساجد شهر یا قریجات نزدیک وی دارای چند قول هستند:

برخی از فقهای شافعیه و حنفیه گفته اند که در این شرایط اگر شخص صدای آذان را نشنود، او می‌تواند به جمعه نرود. و برخی دیگر گفته اند که اگر فاصله محل سکونت او با نزدیکترین مسجدی که در آنجا جمعه برگزار می‌شود بیشتر از سه مایل بود، نماز جمعه بر او واجب نیست و این رای مالیکه و حنابله است.

و برخی دیگر از فقها می‌گویند: اگر او به جمعه رود بگونه ای که قبل از شب نزد خانواده خود بازگردد، در اینصورت نماز جمعه بر او واجب است. (منظور قبل از شب؛ قبل از آذان مغرب است) و این رای را ابن منذر از ابن عمر و انس و ابوهریره و معاویه و حسن بصری و نافع و عکرمه و عطا و اوزاعی و ابو‌ثور روایت کرده است.

البته برخی از احادیث مخالف برخی از آرای فوق هستند: از عایشه رضی الله عنها روایت است : « کان الناس ینتابون یوم الجمعة من منازلهم و العوالی و ... » (مردم گاه گاهی از

منازلشان که در قریجات اطراف و حوالی (که در فاصله چهار مایلی و بیشتر از مدینه بودند) برای جمعه (به مدینه) می‌آمدند. (متفق علیه).

در حدیثی از زهری روایت است که: « أن أهل ذی الحلیفة كانوا یجتمعون مع النبی صلی الله علیه وسلم و ذلک علی مسیرة ستة أمیال من المدینة » (اهل ذوالحلیفه با پیامبر صلی الله علیه وسلم جمعه می‌کردند و ذوالحلیفه در فاصله شش مایلی مدینه قرار داشت). (بیهقی)

از عطاء بن ابی رباح روایت است: « کان أهل منی یحضرون الجمعة بمكة » (اهل منی برای نماز جمعه به مکه می‌آمدند). (بیهقی)

شیخ ابن جبرین رحمه الله در جواب سوال کسی که در خارج از منزل و در مزرعه خود کار می‌کند، در خصوص نماز جمعه برای او چنین می‌گوید: « اگر از محل کار ایشان تا مکانی که نماز جمعه اقامه می‌شود با پای پیاده بیشتر از یک ساعت راه است، شرکت در نماز جمعه برایشان لازم نیست، مگر این که وسیله ای باشد که ایشان را برساند، در این صورت برایشان شرکت در نماز جمعه الزامی است، در غیر این صورت در محل کارشان نماز ظهر را بخوانند. » شیخ ابن جبرین الدر الثمین فی فتاوی الکفلاء والعاملین صفحه (32) و توجه داشته باشید این فتوا برای کسی است که تنها در مزرعه کار می‌کند و او در خارج از مناطق مسکونی است.

شرط مصر برای نماز جمعه:

در مورد تعریف مصر که بحیث شرط توسط علمای احناف برای اقامه نماز جمعه معرفی گردیده است، فقهاء احناف در بین خود اختلاف نظر پیدا کرده اند.

نظر حضرت امام اعظم ابوحنیفه اینچنین است: «كُلُّ مَوْضِعٍ لَهُ مُفْتٍ وَ أَمِيرٍ وَ قَاضٍ يُنْفِذُ الْأَحْكَامَ وَ يُقِيمُ الْحُدُودَ وَ بَلَغَتْ أَبْنِيَّتُهُ أَبْنِيَّةَ مَنِيَّ» (حاشیه الطحطاوی جلد 2 صفحه 126). یعنی هر شهر یا قریه که در آن مفتی، امیر و قاضی بوده و احکام شرعی و حدود اسلامی در آن به اجراء در آمده و تعداد سکان آن به تعداد سکنه ی منی رسیده باشد. در اینگونه شرایط، این شهر یا قریه مصر محسوب شده و اقامه ی نماز جمعه در آن صحیح خواهد بود.

اما برخی دیگر از فقهاء احناف از جمله علامه ابن عابدین، مصر را اینگونه تعریف نموده اند:

«مَا لَا يَسَعُ أَكْبَرُ مَسَاجِدِهِ أَهْلُهُ الْمُكَلَّفِينَ بِهَا» ردالمختار علی الدر المختار جلد 2 صفحه 137. یعنی هر شهر یا قریه که بزرگترین مسجد آنجا، تمامی مکلفین آن شهر یا روستا را جا ندهد. عبارتی دیگر همه ی مکلفین آن شهر یا قریه در بزرگترین مسجد آنجا جا نگیرد و مسجد گنجایش همه ی آنها را نداشته باشد. در چنین شرایطی، آن شهر یا قریه مصر محسوب شده و خواندن نماز جمعه در آن صحیح خواهد بود.

اگر چه تعریف اول از حضرت امام اعظم ابوحنیفه رحمه الله علیه روایت شده و ظاهر مذهب میباشد، اما اکثر فقهاء و بسیاری از اصحاب متون و شرح از جمله ولوالجیه، وقایه، متن مختار و شرح آن، متن درر، تعریف دوم را اختیار کرده و آنرا ترجیح داده اند و علت آنرا «ظهور سستی و توانی در امور شرعیه» ذکر کرده اند.

حالا با توجه به تعریف اول مصر، در تمامی قریجات و در اکثر شهرهای ما بعلت فقدان مصریت، نمیتوان نماز جمعه را اداء کرد و همه ی نمازهایی که به عنوان نماز جمعه اداء شده است، همگی نافله محسوب خواهند شد.

اما با توجه به تعریف دوم مصر، نه تنها در همه ی شهرهای افغانستان، بلکه در اکثر قریجات افغانستان شرائط برگزاری نماز جمعه مهیا بوده و همه نمازهایی که بعنوان نماز جمعه اداء شده اند، همگی از نماز جمعه ی آنان محسوب خواهند شد. از آنجا که حقیقت امر برای ما مشخص نبوده و صحیح بودن هر یک از این دو تعریف برای ما مجهول است، فقهاء احناف دستور داده اند در جاهایی که وجوب نماز جمعه در آن مورد تردید است، پس از اداء دو رکعت فرض جمعه و چهار رکعت سنت بعدیه، چهار رکعت نماز را بعنوان فرض نماز ظهر همان روز، اداء شود تا هرگاه نماز جمعه در آن محل واجب نشده و شرائط اداء نماز جمعه در آن مهیا نبوده باشد، فرض نماز ظهر همان روز را اداء کرده باشند. اما هرگاه نماز جمعه بر آن محل واجب شده و شرائط اداء نماز جمعه را داشته باشند، دو رکعت فرض جمعه به عنوان نماز جمعه محسوب شده و چهار رکعت فرض ظهر همان روز نیز، نافله محسوب شود.

این چهار رکعت نماز که اصطلاحاً «احتیاط ظهر» نام دارد فقط بخاطر وجود شک و تردید در وجوب نماز جمعه بر آن محل (که بنا به تعریف اولی واجب نبوده و بنا به تعریف دومی واجب است) خوانده میشود. همچنین در صورت تعدد نماز جمعه در یک شهر یا قریه نیز خواندن نماز احتیاط الظهر واجب میگردد. این نیز بخاطر خروج از اختلاف فقهاء است که هر نمازگزاری باید پس از اداء نماز جمعه، چهار رکعت احتیاط الظهر را بخواند. زیرا در روایتی از حضرت امام اعظم ابوحنیفه رحمه الله علیه آمده است که ایشان تعدد نماز جمعه را در یک شهر یا قریه جائز نمیدانسته اند.

امام طحاوی، تمرتاشی و صاحب مختار و عتابی این نظریه را اختیار کرده و حضرت امام شافعی و روایت مشهور از امام مالک و یکی از دو روایت از حضرت امام احمد بن حنبل نیز بر این نظریه صحه گذاشته اند.

اما اکثر فقهاء احناف نیز تعدد نماز جمعه را در یک شهر یا قریه جائز دانسته و بر صحت آن فتوا داده اند. حالا در چنین وضعیتی که حقیقت برای ما روشن نیست، فقهاء برای خروج از خلاف مجتهدین، دستور داده اند تا چهار رکعت احتیاط ظهر (فرض نماز ظهر همان روز) خوانده شود تا در صورت صحیح نبودن نماز جمعه آنان، نماز ظهر همان روز آن عده فوت نگردد و در صورتی هم که

نماز جمعه ی آنان صحیح بوده باشد، چهار رکعت احتیاط الظهر آنان تبدیل به نافله میگردد.

خلاصه کلام اینکه، احتیاط الظهر در دو صورت خوانده شده و اداء آن نیز واجب میگردد که عبارتند از:

- 1- در صورت وجود شک و تردید در مصر بودن آن محل .
- 2- در صورت تعدد نماز جمعه و اداء آن در بیش از یک محل در یک شهر یا قریه این فتوایی است که فقهاء احناف صادر کرده و مشروعیت آنرا تبیین نموده اند و کسانی هم که اهل تحقیق و همچنین اهل بصیرت هستند قطعاً میدانند و مطالعه کرده اند که ابن عابدین رحمة الله علیه در کتاب خود میفرماید: «كُلُّ مَوْضِعٍ وَقَعَ الشُّكُّ فِي كَوْنِهِ مِصْرًا يَنْبَغِي لَهُمْ أَنْ يُصَلُّوا بَعْدَ الْجُمُعَةِ أَرْبَعًا بِنِيَّةِ الظُّهْرِ إِحْتِيَاظًا حَتَّىٰ أَنَّهُ لَوْ لَمْ تَقَعِ الْجُمُعَةُ مَوْقِعَهَا يَخْرُجُونَ عَنْ عُهْدَةِ فَرَضِ الْوَقْتِ بِإِدَاءِ الظُّهْرِ وَ فِي الْقَنْيَةِ لَمَّا أُبْتُلِيَ أَهْلُ مَرَوْ بِإِقَامَةِ الْجُمُعَتَيْنِ فِيهَا مَعَ إِخْتِلَافِ الْعُلَمَاءِ فِي جَوَازِهِمَا أَمَرَ أَيْمُنُهُمْ بِالْأَرْبَعِ بَعْدَهَا حَتْمًا إِحْتِيَاظًا.» (حاشیه ابن عابدین علی الدر المختار جلد 2 صفحه 146.) .

خواندن نماز جمعه در همه مساجد شهر:

نظر اکثر علماء بر این است اگر شهر کوچک بود و برگزاری جمعه برای مردم مشکلاتی از قبیل کمبود جا و دوری راه به همراه نداشت باید در یک محل مراسم جمعه برگزار شود و در صورتی که شهر بزرگ باشد و به علت ضیق مکانی و دوری راه تجمع مردم امکان پذیر نبود بر حسب نیاز فتوا به تعدد جمعه داده اند.

نه خواندن نماز جمعه به بهانه نبودن حکومت اسلامی:

تعداد از مسلمانان در کشور های که اقلیت مذهبی زندگی میکنند به بهانه اینکه در آن مناطق شروط کافی برای اقامه جمعه به دلیل نبود خلیفه فراهم نیست. از خواندن نماز جمعه امتناع میورزند!

به این عده از مسلمانان باید گفت: «این افراد به دلیل ترک جمعه و خواندن نماز ظهر بجای آن، مرتکب کاری بد (و گناه) شده اند، زیرا در نزد اهل سنت و جماعت؛ وجود خلیفه یا اجازه وی، از شروط واجب شدن نماز جمعه یا شرط صحت آن نیست.» (برای مزید معلومات مراجعه شود به فتاوی اللجنة الدائمة والإفتاء (187/8) .

ترک وسهل انکاری در نماز جمعه:

بر اساس حکم قرآنی و سنت پیامبر صلی الله علیه وسلم و اجماع بر تک تک مسلمانان بالغ و مذکر و توانا فرض عین است که نماز جماعت را بر پا دارند، مگر بر کسی که مریض یا در سفر باشد و یا برای زنان و کودکان که بالای آنان واجب نیست. از ابن عمر و ابوهریره روایت است که آنان از رسول الله صلی الله

علیه و سلم شنیدند که روی منبرش می‌فرمود : « لینتهین أقوام عن ودعهم الجمعات أو لیختمن الله علی قلوبهم ثم لیكونن من الغافلین » « افرادی که جمعه را ترک می‌کنند باید از این عملشان دست بکشند وگرنه خداوند بر قلبهای آنها مهر (غفلت) می‌زند، سپس در زمره غافلان قرار می‌گیرند».

از عبدالله روایت است که پیامبر صلی الله علیه و سلم به گروهی که نماز جمعه را ترک می‌کردند فرمود : « لقد هممت أن آمر رجلا یصلی بالناس، ثم أحرق علی رجال یتخلفون عن الجمعة بیوتهم » «تصمیم داشتم که شخصی را مأمور کنم تا برای مردم نماز بخواند سپس بروم و خانه‌های مردانی را که به نماز جمعه نمی‌آیند بر سرشان آتش بزنم».

از ابوجعد ضمری روایت است که پیامبر صلی الله علیه و سلم فرمود : « من ترک ثلاث جمع تهاونا بها طبع الله علی قلبه » «کسی که سه جمعه را از روی بی‌توجهی، ترک کند خداوند بر قلبش مهر می‌زند».

از اسامه بن زید روایت است که پیامبر صلی الله علیه و سلم فرمود : « من ترک ثلاث جمعات من غیر عذر کتب من المنافقین » «کسی که سه جمعه را بدون عذر ترک کند، از منافقین به حساب می‌آید».

پیامبر صلی الله علیه و سلم می‌فرمایند : « من ترک ثلاث جمع تهاونا بها، طبع علی قلبه » (ابوداود 1052) (یعنی: هرکس که از روی تنبلی سه جمعه را ترک کند بر قلب او مهر زده می‌شود.)

وهمچنان می‌فرمایند : « الجمعة حق واجب علی کل محتلم الا الاربعة : عبد مملوک او امرأة او صبی او مریض » (ابوداود 1067). (نماز جمعه حقی واجب است که بر هر بالغی واجب است مگر بر چهار دسته : بر برده و یا زن و یا کودک و یا مریض.) و در حدیثی دیگر می‌فرمایند : « من کان یومن بالله والیوم الآخر فعليه الجمعة یوم الجمعة، الا مریض او مسافر او امرأة او صبی او مملوک » دارقطنی 3/2. یعنی: هر کس که به خدا و روز قیامت ایمان دارد پس نماز جمعه روز جمعه بر وی واجب است الا بر مریض یا مسافر یا زن یا کودک یا برده.

سهل انگاری و تخلف از شرکت در نماز جمعه:

در مورد سهل انگاری و تخلف از شرکت در نماز جمعه در حدیثی از عبدالله بن مسعود روایت است که : رسول الله صلی الله علیه و سلم ، در باره گروهی که در اقامه نماز جمعه سهل انگاری میکنند فرموده است : « می‌خواهم مردی را برای نماز جلو کنم آنگاه خودم نزد کسانی بروم که از شرکت در نماز جمعه تخلف می‌ورزند و آنها را در خانه هایشان بسوزانم. (مسلم)

همچنین عبدالله بن عمرو و ابوهریره میگویند : رسول خدا از روی منبر فرمود : « باید دست بردارند کسانی که نماز جمعه را ترک می‌کنند از این کار وگرنه بیم آن می‌رود که خداوند بر قلبهایشان مهر بزند سپس جزو غافلان بشمار روند » . (مسلم) همچنین ابوجعد ضمری میگوید : رسول الله صلی الله علیه و سلم فرموده

است: « هر کس سه جمعه را از روی سهل انگاری ترک نماید، خداوند مهری بر قلب او خواهد زد. (ابوداود و ترمذی) و در روایتی آمده است که بر قلب او مهر منافقت زده می شود. بناً آنچه بیان گردید بر مسلمانان بخصوص بر طبقه جوان است که با اهمیت و شوق و ذوق بیشتری برای شرکت در نماز جمعه؛ اشتراک نمایند.

نتیجه‌ی ترک نماز جمعه بدون عذر:

در حدیثی از محمد بن عبد الرحمن بن زرارة رضی الله عنه روایت که پیامبر صلی الله علیه وسلم فرموده است: «من سمع النداء يوم الجمعة فلم یأتها ثم سمعه فلم یأتها ثم سمعه ولم یأتها طبع الله علی قلبه وجعل قلبه قلب منافق).» (اخرجه البيهقي - صحيح الترغيب و الترهيب رقم ۷۳۵)

(کسی که آذان روز جمعه را بشنود و به نماز نیاید و دوباره شنیده و نیاید و باز شنیده و نیاید خداوند بر قلب او مهر می‌زند و قلب او را به قلب منافق تبدیل می‌کند).

علماء می‌فرمایند بر کسیکه نماز جمعه بر او واجب باشد ولی عمداً، آنرا ترک کند مستحق عقاب می باشد زیرا در آیه 9 سوره جمعه پروردگار با عظمت امر فرموده است «اگر در روز جمعه به نماز نداء داده شد به سوی ذکر خدا بروید و معاملات را ترک کنید)

پس کسیکه خلاف امر خداوند عمل کند مستحق عذاب خواهد بود و در حدیث ابن ماجه از جا برآمده که حضرت محمد صلی الله علیه وسلم می‌فرماید:

« من ترک ثلاث جمع تهاوناً، طبع الله علی قلبه » (1179 نیل الاوطار) (کسی که سه جمعه را عمداً پشت سرهم ترک کند خداوند بر قلبش مهر می‌نهد)

ابن مسعود روایت کرده که پیامبر صلی الله علیه وسلم به کسانی که از نماز جمعه تخلف می‌کنند فرمود: «لقد هممت ان آمر رجلاً یصلی بالناس ثم أحرق علی رجال یتخلفون عن الجمعة بیوتهم» (احمد و مسلم حدیث صحیح) (تصمیم گرفتم کسی را انتخاب کنم که برای مردم امامت نماز کند (منظور نماز جمعه است) سپس کسانی که از انجام جمعه تخلف کنند خانه هایشان را بر آنها بسوزانم) پس نماز جمعه در شریعت اسلام جایگاه مهمی دارد و هرکس از مسلمانان از آن تخلف نماید مستحق عقاب خواهد شد.

حکم شرعی تبریک گفتن روز جمعه:

در این هیچ جای شکی نیست که روز جمعه برای مسلمانان یکی از روزی های بزرگ بوده و بمثابه روز عید مسلمانان بشمار میرود، و بسیاری از مسلمانان عادت دارند که فرا رسیدن روز جمعه را به یک دیگر تبریک عرض میدارند. عید بودن این روز در حدیثی که از ابن عباس رضی الله عنه روایت گردیده است بوضاحت معلوم میگردد: «إِنَّ هَذَا يَوْمٌ عِيدٌ جَعَلَهُ اللَّهُ لِلْمُسْلِمِينَ، فَمَنْ جَاءَ إِلَى الْجُمُعَةِ فَلْيَغْتَسِلْ، وَإِنْ كَانَ طَيِّبٌ فَلْيَمَسَّ مِنْهُ، وَعَلَيْكُمْ

بِالسَّوَاكِ» رواه ابن ماجه (1098) وحسنه الألبانی فی « صحیح ابن ماجه». (یعنی : همانا روز جمعه عیدی است که پروردگار با عظمت ما آنرا برای مسلمانان قرار داده، پس هرکس برای نماز جمعه آمد ابتدا غسل کند، و اگر عطری دارد خود را خوش بو کند، و مسواک زدن را فراوش نکنید). در این جای شکی نیست که دستور و هدایت شرع اسلامی همین میباشد تا مسلمانان به یک دیگر ایام عید از جمله (عید فطر و عید اضحی) را تبریک گویند . بادر نظر داشت اینکه روز جمعه از جمله اعیاد مسلمین میباشد ، ولی با آنهم تبریک گفتن آن از جمله بدعت در دین بشمار میرود ، زیرا صحابه رضی الله عنهم ، که نسبت به ما در تعظیم و بزرگداشت این روز حریص تر بودند هیچگونه روایت در تبریک گفتن این روز از جانب آنان وارد نشده که آنها آمدن روز جمعه را به هم دیگر تبریک گفته باشند ، و اگر این امر مشروع می بود، همانگونه که عید فطر و عید اضحی را به هم تبریک می گفتند روز جمعه را به هم تبریک می گفتند .

هکذا اگر تبریک گفتن روز جمعه به همدیگر در دین مشروع می بود، سلف صالح نیز به همه تبریک می گفتند، همانطور که عید فطر و عید قربان را به هم تبریک می گفتند. پس ما نیز تابع سلف صالح امت باشیم، صرف اعیاد فطر و قربان را به هم تبریک گفته ولی از گفتن تبریک عرض کردن بمناسبت روز جمعه احتراز نمایم .

ازجناب شیخ صالح فوزان درباره ارسال پیام از طریق موبایل به دیگران و ذکر تبریک گفتن روز جمعه سوال بعمل آمد ، شیخ صالح در جواب فرمودند : « سلف صالح روز جمعه را به همدیگر تبریک نمی گفتند، پس ما هم چیزی که آنها نکردند انجام نمی دهیم» « مجلة الدعوة الإسلامية »

باب سی و ششم مسافر و احکام نماز مسافر

احکام نماز مسافر:

دین مقدس اسلام در همه ای ساحات و حالات زندگی برای بشریت چنان شرایط عبادت و طاعت را وضع نموده که مطابق به امکانات طبیعی مسلمانان بوده و عمل و عبادت مسلمانان امکانات عملی و شرعی خویش را داشته و سبب صلاح و فلاح دارین گردد.

شارع در دین مقدس اسلام تسهیلاتی لازمی را پیروان خویش فراهم نموده که حتی حین سفر بادر نظر داشت مشقت سفر ، واجبات شرعی

هم در نظر گرفته ، و تسهیلات معین برای مسلمان داده شده که اینک به بحث روی آن می پردازیم .
سفر جمع سافر و مسافرون جمع مسافر است. سفر اسم فعل و مسافرون کسانی اند که سفر میکنند. سفر یعنی خارج شدن انسان از خانه ، کاشانه خویش به قصد مکانی آنقدر دور که از لحاظ شرعی قصر کردن و یا هم جمع صلاتین و جمع بعضی نماز های در آنجا درست باشد. (معجم لغه الفقهاء ، دکتر محمدرواس ، صفحه 219) .

دلایل از قرآن بر قصر خواندن نماز در سفر :

خداوند متعال در سوره (نساء : آیه 101) می فرماید: « وَ إِذَا ضَرَبْتُمْ فِي الْأَرْضِ فَلَيْسَ عَلَيْكُمْ جُنَاحٌ أَنْ تَقْصُرُوا مِنَ الصَّلَاةِ إِنَّكُمْ خِفْتُمْ أَنْ يَفْتِنَكُمُ الَّذِينَ كَفَرُوا » (هرگاه در زمین به مسافرت پرداختید و نماز را کوتاه خواندید گناهی بر شما نیست اگر ترسیدید که کافران بلایی به شما برسانند و به فتنه ای گرفتارتان گردانند) .

آز (یعلی بن أمیة بن أبی عبیده) روایت است : که از عمر بن خطاب درباره آیه : « إِنَّكُمْ خِفْتُمْ أَنْ يَفْتِنَكُمُ الَّذِينَ كَفَرُوا » سؤال کردم او در جوابم گفتم : با توجه به این آیه قصر نماز به وقتی اختصاص دارد که از کافران در امان نباشیم ولی الان مردم در امنیت هستند، عمر گفت : من هم مثل تو از این امر در تعجب بودم تا اینکه نزد پیامبر اسلام صلی الله علیه وسلم رفتم و در این باره سؤال کردم، پیامبر صلی الله علیه وسلم فرمود: (صدقة تصدق الله بها عليكم فاقبلوا صدقته) «صدقه ای است که خداوند به شما داده است، پس صدقه اش را قبول کنید». (صحیح جامع الصغیر 3762، صحیح امام مسلم (1/478/686)، سنن ابوداود (عون المعبود) (4/64/1187)، سنن نسائی (4/116)، سنن ابن ماجه (1/339/1065)، سنن الترمذی (4/309/5025) .

دلایل از سنت بر قصر خواندن نماز در سفر :

احادیث و روایات متعددی در تاریخ اسلام وجود دارند که : رسول الله صلی الله علیه وسلم در سفرهایش از جمله در سفر حج، عمره همچنان در جهاد و سایر سفرها ، نمازش را قصر می کرده .
در حدیثی عبدالله بن عمر رضی الله عنه می فرماید : « در تمام مدتی که با رسول الله صلی الله علیه وسلم بودم ، هیچگاه در سفر از دو رکعت نماز بیشتر نمی خواند ، و ابوبکر و عمر و عثمان رضی الله عنهم نیز چنین بودند». (متفق علیه ، بخاری (1102) ، مسلم (689) .
همچنان در حدیثی از حضرت بی بی عایشه رضی الله عنها روایت است که فرمود : (خداوند ابتدا نمازهای واجب را چه در سفر و چه در غیر سفر به صورت دو رکعتی فرض نمود سپس تعداد رکعات نمازهای واجب در غیر سفر افزایش یافتند ولی در سفر به حالت دو رکعتی باقی ماندند) .

و باز در روایتی که بخاری از ام المؤمنین عایشه روایت کرده است، آمده : (نماز در اول دو رکعت فرض شد، سپس پیامبر صلی الله

علیه وسلم به مدینه هجرت کرد، و نماز چهار رکعت فرض شد، و نماز مسافر به حالت اولیه اش باقی ماند). متفق علیه، بخاری (350-1090-3935)، مسلم (1570). امام احمد بر این روایت اضافه کرده که (به غیر از نماز مغرب، که آن نماز وتر روز است و به غیر از صبح، چون در آن قرائت به درازا می‌کشد). (مسند احمد جلد 6 صفحه 241).

از ابن عباس رضی الله عنهما روایت است که، می‌گوید: (خداوند نماز را بر زبان پیامبرتان صلی الله علیه وسلم در غیر سفر چهار رکعت و در سفر دو و در هنگام ترس یک رکعت فرض گرداند) (مسلم 687).

از عبدالله بن مسعود رضی الله عنه روایت است که: (نماز چهار رکعتی را با پیامبر صلی الله علیه وسلم در منی دو رکعتی می‌خواندم، و با ابوبکر و عمر نیز، در زمان خلافتشان، در منی نمازهای چهار رکعتی را دو رکعت می‌خواندم، چقدر دوست دارم به جای این چهار رکعت، دو رکعت قبول شده بخوانم).

و در لفظی دیگر این چنین آمده: (نماز چهار رکعتی را با پیامبر صلی الله علیه وسلم دو رکعتی می‌خواندم و با ابوبکر و عمر نیز، در زمان خلافتشان، نمازهای چهار رکعتی را دو رکعت می‌خواندم، سپس اختلاف در بین شما افتاد چقدر دوست دارم به جای این چهار رکعت، دو رکعت قبول شده بخوانم). متفق علیه، بخاری (1084)، (1656)، مسلم (695).

در حدیثی دیگری از ابن عباس روایت است: «فرض الله الصلاة علی لسان نبیکم فی الحضر أربعا و فی السفر رکعتین و فی الخوف رکعة» «خداوند از زبان پیامبر صلی الله علیه وسلم، نماز را بر شما؛ در حضر چهار رکعت، در سفر دو رکعت و هنگام ترس، یک رکعت واجب کرده است». از عمر روایت است: (سنن ابن ماجه

876)، صحیح امام مسلم (1/479/687)، سنن ابوداود (عون

المعبود) (4/124/1234)، سنن نسائی (3/118)، سنن ابن ماجه

(1/339/1068) در روایت ابن ماجه جمله آخر وجود ندارد.

(صلاة السفر رکعتان، و صلاة الجمعة رکعتان و الفطر و الأضحی

رکعتان تمام غیر قصر، علی لسان محمد صلی الله علیه وسلم)

«از زبان محمد صلی الله علیه وسلم، نماز سفر دو رکعت و نماز

جمعه دو رکعت و نماز عید فطر و قربان دو رکعت است، کاملاند،

نه قصر». (موخذ: صحیح سنن ابن ماجه 871)، سنن نسائی

(3/183)، سنن ابن ماجه (1/338/1063).

در حدیثی از بی بی عایشه روایت است: «الصلاة أول ما فرضت

رکعتین، فأقرت صلاة السفر، وأتمت صلاة الحضر» «ابتدا که نماز

فرض شد، دو رکعت، دو رکعت بود، نماز سفر به حال خود (دو

رکعتی) باقی ماند و نماز حضر کامل (چهار رکعتی) شد». (متفق

علیه: صحیح امام بخاری (2/569/1090)، صحیح امام مسلم

(1/478/685)، سنن ابوداود (عون المعبود) (4/63/1186)، سنن

نسائی (1/225).

همچنان از ابن عمر روایت است: با پیامبر صلی الله علیه وسلم،

ابوبکر، عمر و عثمان مسافرت کرده‌ام و ندیده‌ام که هیچکدام از آنها تا وقتی که فوت کردند از دو رکعت بیشتر بخوانند. و خداوند می‌فرماید «لَقَدْ كَانَ لَكُمْ فِي رَسُولِ اللَّهِ أُسْوَةٌ حَسَنَةٌ» (سوره احزاب : 21)

« به راستی رسول الله برای شما الگوی خوبی است. » (متفق علیه : صحیح مسلم (1/479/689)، سنن ابوداود (عون المعبود (4/90/1211)، صحیح امام بخاری فتح الباری (2/577/1102)، سنن نسایی (3/123) .

اجماع علماء بر قصر خواندن نماز در سفر :

اجماع علماء بر این است هر آنکسی که نیت سفر از خانه خویش خارج شود و به سفری رود که در آن مثل سفر حج، عمره، جهاد می‌تواند نماز را قصر نماید ، برای مسافر جایز است که نمازهای چهار رکعتی را دو رکعت بخواند. (مسند احمد (108/2)، شیخ البانی در ارواء الغلیل (564) آن را صحیح دانسته است.) و اجماعشان بر این است که نماز مغرب و صبح را نمی‌توان کوتاه کرد. الإجماع، ابن منذر، صفحه (46) و المغنی، ابن قدامه (105/3) .

یادداشت فقهی:

تعداد کثیری از علماء بدین عقیده اند که : کوتاه کردن و تقصیرکردن در نماز در سفر از تمام خواندن آن بهتر است و حتی بعضی از علماء قصر کردن را واجب می دانند. بخاطر روایت عبدالله بن عمر رضی الله عنه که می‌گوید، رسول الله صلی الله علیه وسلم فرمودند : « خداوند دوست دارد که به رخصت‌هایش عمل شود، همچنان که دوست ندارد به نافرمانیش عمل شود » .

و در روایتی دیگر آمده : « خداوند دوست دارد که به رخصت‌هایش عمل شود، همچنان که دوست دارد به سختی‌هایش نیز عمل شود » . (طبرانی در المعجم الکبیر (11880) و شیخ البانی در ارواء الغلیل (11/3) شماره (564)، آن را صحیح دانسته است.)

شیخ الإسلام ابن تیمیه (رحمه الله) می‌فرماید : «علاء در مورد قصر کردن نماز در سفر، و آیا قصر کردن حرام یا مکروه است؟ یا ترکش بهتر است؟ یا مستحب است؟ یا هر دو یکسان است؟ دچار اختلاف شده‌اند، و بر 5 قول تقسیم شده‌اند :

- 1- قول کسانی که می‌گویند : تمام خواندن نمازها بهتر است، مثل یکی از اقوال امام شافعی.
- 2- قول کسانی که بین قصر یا تمام خواندن را یکسان دانسته‌اند، مثل : بعضی از اصحاب امام مالک.
- 3- قول کسانی که می‌گویند : قصر خواندن نمازها بهتر است، مثل قول صحیح امام شافعی و یکی از روایاتی که از امام احمد شده است.
- 4- قول کسانی که می‌گویند : قصر خواندن نمازها واجب است، مثل قول امام ابوحنیفه، و امام مالک در یکی از روایاتی که از

او شده است.

5- قول کسانی که می‌گویند : قصر خواندن نمازها، سنت است و تمام خواندن آنها مکروه است، که این قول، صحیح‌ترین اقوال می‌باشد، و به همین خاطر نیت آوردن برای نماز قصر نزد اکثر علماء مثل، امام ابوحنیفه، امام مالک، امام احمد در یکی از اقوالش، واجب نیست (مجموع الفتاوی (جلد 24 / صفحه 9، 10، 21-22).

اگر مسافر نماز چهار رکعتیش را به صورت تمام بخواند، نمازش درست است، ولی با عمل افضل‌تر دو رکعت خواندن نماز مخالفت کرده است، زیرا ام المؤمنین عایشه رضی الله عنه بعد از فوت پیامبر صلی الله علیه وسلم در سفر نمازهایش را به صورت تمام می‌خواند و امام عثمان رضی الله عنه نیز در منی نمازهایش را به صورت تمام می‌خواند (مسلم (685)، بخاری (1084) ولی آن عملی که پیامبر صلی الله علیه وسلم در سفرهایش بر آن مداومت داشته - یعنی کوتاه کردن نمازها - بدون شک عملی بهتر و برتر است.

سفر:

در فرهنگ معین در باره سفر مینویسد : سفر، در لغت به معنای بیرون آمدن از شهر خود و به محل دیگر رفتن است، هکذا سفر به معنای قطع مسافت و راهی که از مکانی به مکان دور طی می‌کند. فرهنگ زبان عربی سفر را « کشف حجاب و کنار زدن پرده » معنا کرده‌اند، حجاب‌هایی که معمولاً از جنس اعیان و اشیای خارجی است.

راغب اصفهانی می‌نویسد: «سفر العمامة عن الرأس، و الخمار عن الوجه» یعنی عمامه را از سر، و نقاب را از صورت، کنار زد. قرآن عظیم الشان با به کارگیری اصطلاح «سیر» در شکلها و هیئت‌های مختلف و گوناگون، به انسان دستور به گردشگری و سیاحت نموده می‌فرماید : «قد خلت من قبلکم سنن فسیروا فی الارض...» (پیش از شما سنت‌هایی بوده است، پس بر روی زمین بگردید و بنگرید...)

« فسیروا فی الأرض فانظروا کیف کان عاقبة المکذبین » (پس در زمین بگردید و بنگرید که عاقبت کار آنان که پیامبر را به دروغ نسبت می‌دادند، چگونه بوده است.)
«قل سیروا فی الأرض فانظروا کیف کان عاقبة المجرمین» (بگو در زمین سیر کنید و بنگرید که پایان کار مجرمان چگونه بوده است.)

سفر یکی از ضروریات زندگی انسان است :

هدایت و سفارش قرآن عظیم الشان به سیر و سیاحت در زمین و سفر به نواحی مختلف آن حکمت‌های زیاد و متعددی مانند مطالعه زندگی گذشتگان و عبرت گرفتن از زندگی آنان، کسب تجارب درآمد، معرفت و شناخت مواهب طبیعی و نعمتها و ... را به همراه دارد.

در قرآن عظیم الشان تعدادی زیادی از آیاتی وجود دارد که به سیر و سیاحت اشارات را بعمل آورده است ولی بصورت کل در قرآن در بیش از ۶ آیه وجود دارد که انسان را مستقیماً به سیر ، سفر و سیاحت و در نهایت عبرت گرفتن از زندگی و سرنوشت گذشتگان دعوت نموده اند.

از جمله پروردگار با عظمت ما در (آیه ۴۶ سوره حج) می فرماید: «أَفَلَمْ يَسِيرُوا فِي الْأَرْضِ فَتَكُونَ لَهُمْ قُلُوبٌ يَعْقِلُونَ بِهَا أَوْ آذَانٌ يَسْمَعُونَ بِهَا» «آیا در زمین سفر نمی کنند تا صاحب دل هایی گردند که با آن بیندیشند و گوش هایی که با آن (حقیقت را) بشنوند».

از آنچه در آیات قرآن و روایات اسلامی استنباط میگردد ، میتوان دریافت که از دیدگاه اسلام سفر باید با جهت گیری و نگرش خاصی انجام شود که همان جهت گیری توحیدی و نگرش دینی است.

آیات مربوط به سفر در قرآن عظیم الشان به انسان تذکر میدهد که در صورت ممکن اقدام به سفر نمایند تا نشانه های گذشتگان را ببینید و از آن ها عبرت بگیرید و در نهایت امر حال حال و زندگی آن عده از مکذبین را که از خالق خویش انکار ورزیده اند ، از نزدیک مشا هده نماید . طوریکه میفرماید : «قل سِيرُوا فِي الْأَرْضِ ثُمَّ انظروا كيف كان عاقبة المكذبين» (سوره انعام / ۱۱) «(ای پیامبر به مردم) بگو در زمین سیر کنید و بنگرید سرانجام کار تکذیب کنندگان (حق) چگونه بوده است» علاوه بر آن قرآن عظیم الشان تاکید می کند که در سفر انسان با راز آفرینش و خلقت و شگفتی های هستی آشنا می شود ، «قل سِيرُوا فِي الْأَرْضِ فَانظروا كيف بدأ الخلق» (سوره عنكبوت آیه ۲۰) . « (ای پیامبر به مردم) بگو در زمین سیر کنید و بنگرید چگونه خداوند آفرینش را آغاز کرده است».

- «يَا عِبَادِيَ الَّذِينَ آمَنُوا إِنَّ أَرْضِي وَاسِعَةٌ فَإَيَّيَّ فَاعْبُدُونِ»

(ای بندگان من که ایمان آورده اید، زمین من وسیع است پس تنها مرا پرستید و در برابر فشارهای دشمنان تسلیم نشوید .)

- « أَفَلَمْ يَسِيرُوا فِي الْأَرْضِ فَتَكُونَ لَهُمْ قُلُوبٌ يَعْقِلُونَ بِهَا... » (آیا در زمین گردش نکرده اند تا دل هایی داشته باشند که با آن بیندیشند...) (سوره الحج ۴۶)

- « قَدْ خَلَتْ مِنْ قَبْلِكُمْ سُنَنٌ فَسِيرُوا فِي الْأَرْضِ (...آل عمران ۱۳۷) .

(پیش از شما سنت هایی بوده است، پس بر روی زمین بگردید و بنگرید...)

پیامبر اسلام صلی الله علیه وسلم نیز می فرمایند: «غافل ترین و جاهل ترین مردم کسی است که از گذشت روزگار و تاریخ عبرت نگیرد».

انواع سفر:

یکی از دساتیر شرع اسلامی برای شخص مسافر بر اساس حکم قرآن عظیم الشان، سنت و اجماع علماء مکلف ساختن مسافر به اداء نماز قصر است ، طوریکه قرآن عظیم الشان میفرماید : « وَإِذَا ضَرَبْتُمْ فِي الْأَرْضِ فَلَيْسَ عَلَيْكُمْ جُنَاحٌ أَنْ تَقْصُرُوا مِنَ الصَّلَاةِ » . (سوره

نساء / 101) «اگر در زمین سفر کردید گناهی بر شما نیست اگر نمازهایتان را کوتاه کنید.»
خواننده محترم!

قبل از اینکه در باره انواع سفر، مسافت تقصیر و نظر مذاهب اربعه را در مورد مقدار فاصله برای نماز تقصیر بیان گردد، لازم میدانم در این بخش مختصراً به انواع سفر که از دید حکم فقهی بی نهایت مهم میباشد خدمت خوانندگان محترم معلوماتی مختصری ارائه بدارم:

اول : سفر حرام :

سفری حرام از جمله سفری است که شخص برای انجام کاری که خدا یا رسولش صلی الله علیه وسلم آن را حرام کرده اند، سفر می‌کند، مثل : کسی که برای تجارت مشروب، کارهای حرام دزدی و راهزنی سفر می‌کند، یا سفر کردن زن بدون محرم با او. (المغنی، ابن قدامه مقدسی (3/115) و الشرح الممتع، ابن عثیمین (رح) (4/492)

دوم : سفر واجب :

سفر واجب از جمله سفری است که برای انجام فریضة حج یا عمره واجب یا جهاد واجب، بعمل می‌آید.

سوم : سفر مستحب :

سفر مستحب از جمله سفری های است که برای اداء عمره غیر واجب یا حج سنت یا جهاد بعمل می‌آید

چهارم : سفر مباح :

سفر مباح عبارت از سفری است که سفر برای تجارت چیزهای مباح و کلیه کارهای مباح صورت می‌گیرد.

پنجم : سفر مکروه :

سفر مکروه عبارت از سفر است که مسافر بدون همراه داشتن رفیق اقدام به سفر نماید (البته حالت نا چاری از این حکم مستثنی میباشد : (المغنی، ابن قدامه مقدسی (3/114-117) و الشرح الممتع، ابن عثیمین (رح) (4/491-492). چون پیامبر صلی الله علیه وسلم فرموده : «اگر مردم در مورد تنهایی، آنچه را من می‌دانم بدانند، هیچ سواری در شب تنها نخواهد رفت.» (صحیح بخاری (2998).

علماء می‌گویند که : بر مسلمان واجب است که نباید به سفر حرام اقدام نماید و شایسته است که از سفر مکروه نیز دست بکشند، و تمام سفرهایش را در سفر واجب، سفر مستحب و مباح خلاصه کند. امام ابوحنیفه، شیخ الإسلام ابن تیمیه و تعداد کثیری از علماء گفته اند که قصر نمازها حتی در سفر حرام نیز درست است.

شیخ الإسلام ابن تیمیه می‌فرماید : (و دلایل در این باره قول کسی را تأیید می‌کنند که می‌گوید، قصر نمازها و شکستن روزه مربوط به مطلق سفر است و اختصاص به سفری خاصی ندارد، بلکه شامل تمام حالات سفر است، و این سخن صحیح و درستی است، چون در

قرآن و سنت نیز مطلق سفر بیان شده است). (مجموع الفتاوی (109/24).

مستحب است مسافر با خانواده، نزدیکان، اهل علم، همسایه‌ها و یارانش خویش خداحافظی کند.
پیامبر صلی الله علیه وسلم می‌فرماید: (کسی که می‌خواهد به سفر رود به کسی که جانشین خودش می‌کند بگوید: «أستودعکم الله الذی لا تضيع و دأئعه» (شما را نزد الله به امانت می‌گذارم، خدایی که اماناتش را از بین نمی‌برد). (مسند احمد (403/2)
قصر کردن یعنی کوتاه نمودن، و قصر نماز یعنی اینکه نمازهای چهار رکعتی را دو رکعت خواند و قصر نمودن برای نماز صبح و مغرب جایز نیست.

مسافت قصر برای نماز:

فقها و دانشمندان اسلامی در تعیین مسافت قصر اختلاف رای دارند، شیخ الإسلام ابن تیمیه (رحمه الله) می‌گوید: (در مورد حد سفری که خداوند، شکستن روزه و قصر کردن نماز را به آن مرتبط کرده مردم دچار اختلاف شده‌اند، گفته شده

مدت زمان سه شبانه روز است، برخی دیگر علماء گفته مدت زمان دو شبانه روز است، و برخی دیگری علماء آنرا کمتر از دو روز معرفی نموده‌اند، حتی گفته شده: مدت زمان یک مایل است، و کسانی که حد سفر را با مسافت مشخص کرده‌اند، بعضی گفته‌اند: **48 مایل**، بعضی گفته‌اند: **46 مایل**، بعضی دیگر گفته‌اند: **45 مایل**، گفته شده: **40 مایل**، کسانی که می‌گویند حد سفر، مدت زمان سه روز است، به روایت مسح مسافر بر خفین به مدت سه روز و سفر نکردن زن مسافت سه روز را مگر همراه محرمی استفاده کرده‌اند.

و کسانی که گفته‌اند: حد سفر مدت زمان دو روز است، بر اقوال ابن عمر و ابن عباس اعتماد کرده‌اند). (مجموع الفتاوی (جلد 24/صفحه 38-40) و ابن تیمیه در ادامه می‌فرماید: (ابن حزم گفته: هیچ کسی را ندیدم که در کمتر از یک مایل، نمازش را قصر کند) (مجموع الفتاوی (جلد 24/41).

جمهور اهل علم بر این مسئله اتفاق نظر دارند، مسافت سفری که در آن نماز قصر می‌شود، **4 برد** است. و هر برد مسافت نصف روز و آن هم **4 فرسخ** است و هر فرسخ **3 میل** است، پس نزد جمهور علماء اگر طول سفر انسان **16 فرسخ** یا **48 میل** باشد می‌تواند نمازش را کوتاه (قصر) کند. و این برای انسان مسلمان بهتر است. تعداد از علماء می‌گویند هر بُرد عربی برابر است با (22.176) کیلومتر، در نتیجه استدلال مینمایند: مسافتی که احکام سفر به آن تعلق می‌گیرد برابر است با **4 برابر** این مقدار یعنی (88.704) کیلومتر

نتیجه نهایی:

- مسافت سفر که قصر را واجب می‌گرداند نزد جمهور ائمه اربعه (۴۸) میل شرعی است. (کذا فی امداد المفتین: صفحه 373.
احسن الفتاوی: 96/4).

اما نزد جمهور غیر از حنفیه (۴۸) میل معادل (87/704)
(هشتاد و هفت کیلومتر و هفتصد و چهارمتر) تقریباً ۸۸km
می باشد. (الفقه الاسلامی: 75/1، 321/2. فتاوی دارالعلوم دیوبند: 4 / 466]. و نزد حنفیه 77/248 می باشد. که تا حال قول
معتمد نزد احناف همین است. (القول الاظهر ضمیمه أحسن
الفتاوی: صفحه 15).

مفتی رشید احمد (که یکی از فقهای مشهور احناف بشمار میرود
(در رساله ای بنام: «ضمیمه القول الاظهر فی تحقیق مسافه
السفر» روی این مسئله تحقیق نموده ، و در آن قول مفتی به در
مسافت سفر را 77/248 (هفتاد و هفت کیلومتر و دو بیست و چهل و
هشت متر) تحریر نموده اند، لذا (۴۸) میل معادل (77/248)
می باشد. (ضمیمه القول الاظهر: صفحه 15). (با آنهم برای
معلومات مزید مراجعه شود به کتاب «الفقه الإسلامی وأدلته»
1/74-75).

تقصیر نماز به حکم عرف :

تعدادی از علماء طی تحقیقات و فتاوی شرعی خویش گفته اند که :
حداقل محدوده مسافت سفر با عرف مشخص می شود و با کیلومترهای
تقریبی امروزه معین نمی شود، آنچه از لحاظ عرف به عنوان سفر
محسوب شود به آن سفر گویند و اگر از لحاظ عرف به عنوان سفر
محسوب نشود به آن سفر نمی گویند. که این رای ارجح است
و تقریباً نزدیک به صواب هم است .

آغاز سفر در وقت نماز :

اگر نمازگزار بعد از داخل شدن وقت نماز اقدام به سفر نماید
، برایش جایز است نمازش را قصر کند، چون او قبل از خارج شدن
وقت نماز سفر کرده است.

ابن المنذر می گوید : (کلیه کسانی که از اهل علم به یاد
دارم، بر این مسئله - جمله قبلی - اتفاق نظر دارند، و این
فرموده امام مالک، اوزاعی، شافعی، اهل رأی و یک از اقوال
مذهب حنبلی می باشد،

این قول را ابن عثیمین نیز برگزیده و می گوید : (اگر وقت
نماز داخل شد و او در شهرش بود، سپس سفر کرد، او می تواند
نمازش را قصر کند، و اگر وقت نماز داخل شده و او در سفر
بود، سپس وارد شهرش شد، نمازش را به صورت تمام می خواند بر
مبنای وضع و حالتی که در آن نماز را انجام می دهد). (الشرح
الممتع (4/523).

حکم قصر برای محصلین مسافر:

اگر شخصی برای تحصیل و یا هم انجام مأموریت قصیر المدت در
خارج از ماوای خویش برای مدتی طولانی موطن شود ، مثلاً
در لیلیه یا خانه کرایبی ، و یا هم هر محل دیگری ، در این صورت
قصر نمودن نماز برایش جایز نمی باشد ، زیرا وی دیگر مقیم

آنجا شده ولی اگر هر هفته رفت و آمد کند مثلاً هفته ای چند روز جهت تحصیل به شهر محل تحصیلی خویش برود، در اینصورت می تواند نماز خویش را قصر کند.

البته علماء در این باره اختلاف کرده اند و نزدیک به 10 قول در این بابت فرموده اند، بعضی از فقها از جمله (مالکیه و شافعیه و حنابله) گفته اند تا بیشتر از 4 روز اقامت در جایی دیگر قصر جایز نیست. امام صاحب ابوحنیفه مدت مدت 15 روز را برای نماز تقصیر معین ساخته و (ابن حزم و امام شوکانی) مدت 20 روز را و شیخ ابن تیمیه (رح) حکم تقصیر را برای محصلین و مامورین، که برای ماموریت قصیر المدت میروند، به مدت طولانی حکم نموده است که باید نماز خویش را به تقصیر اداء نماید.

ولی حقیقت آنست که چون در باره ی مدت آن از کتاب و سنت بصورت مشخص نصی وارد نیست، بنابراین رای ارجح آنست که اگر شخصی مسافرت نماید و سپس در آنجا اقامت کند در اینصورت خواندن نماز قصر برایش جایز نمی باشد.

خواننده محترم !

اکثریت علماء برای تأیید نظریات خویش بر روایات ذیل استناد نموده اند:

- 1- از پیامبر صلی الله علیه و سلم به سند ضعیف روایت شده است که گفت: «یا اهل مکه لا تقصروا فی أدنی من أربعة برد من مکه إلی عسفان» (روایت طبرانی در المعجم الکبیر (11162)، و دار قطنی (387/1)، و بیهقی (3/13)، یعنی: «ای اهل مکه، از مسافت کمتر از 4 بُرد ما بین مکه و عسفان (نمازها را) قصر نکنید».
- 2- از ابن عباس رضی الله عنه سؤال شد که آیا تا رفتن به عرفه نمازها را قصر کنیم؟ گفت: نه، ولی تا عسفان و جدة و طائف (میشود نماز را قصر کرد) (التلخیص الحبیر 46/2).
- 3- ابن عمر و ابن عباس رضی الله عنهما هنگام سفر در مسافت 4 بُرد به بالا (یعنی بیشتر از (88.704) کیلومتر) نمازها را دو رکعت میخواندند و روزه را نمیگرفتند. ابن عمر هنگام رفتن به «ذات النصب» نماز را قصر کرد، و بین این مکان تا مدینه 4 بُرد مسافت بود (فتح الباری 2/566). در ضمن علماء طوریکه قبلاً یاد اورشدیم تاکید میدارند که سفر باید سفر مباح باشد تا احکام سفر بر او تعلق گیرد. در نتیجه کسی که مسافت بیشتر از (88.704) کیلومتر را طی کند احکام سفر به او تعلق میگیرد و میتواند روزه را بشکند و نمازها را قصر و جمع کند، ولی همانطور که بیان شد باید سفرش مباح باشد، ولی اگر مسافت طی شده کمتر از (88.704) کیلومتر باشد، احکام سفر به او تعلق نمیگیرد، و نمیتواند که روزه را بشکند و یا نمازها را قصر و جمع کند. و نا گفته نماند که مسئله فوق الذکر یکی از آراء علماء در مورد مسافت قصر و جمع میباشد، و نظریه های دیگری نیز در زمینه وجود که ب برخی آن در این مبحث اشاره بعمل آمد.

حکمت در تقصیر نماز در حال مسافرت:

حکمت کلی شرعیت اسلامی در تقصیر نماز در حال مسافرت ، برای آسانی مومن وضع شده است و نه برای ی مشقت و سختی ، طوریکه پروردگار با عظمت ما در مورد میرفرماید :

« يَرِيدُ اللّٰهُ بِكُمْ الْيُسْرَ وَلَا يُرِيدُ بِكُمْ الْعُسْرَ وَلِيُثْخِثُوا الْعِدَّةَ وَيُلْغِيَهُوا عَلَى اللَّهِ مَا هَدَاكُمْ وَلَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ » (پروردگار در حق شما آسانی می خواهد، و در حق شما دشواری نمی خواهد، و تا شمار (روزه) را کامل کنید، و خداوند را به پاس آنکه هدایتتان کرد، بزرگ بدارید. و باشد که سپاس بگذارید). سوره بقره آیه (185)

بلی حکمت دین مقدس اسلام و شرعیت غرای محمدی همین است که : هیچگاه کار دشواری بر عهده کسی نمی گذارد، مگر بآن اندازه استطاعت و توانائی آن، و اوامری که بداند در خور استطاعت آنان نیست واجب نمی کند. از آنجائی که در سفر احتمال مشقت و سختی برای مسافر بوجود می آید پس خداوند متعال به دو چیز اجازه داده است اول قصر در نماز ، دوم جمع بین الصلاتین :

اول : قصر در نماز:

قصر در نماز همین است که : نماز چهار رکعتی به دو رکعت تخفیف می یابد، و این یک نوع اسانی برای بنده مسلمان است ، بناً اگر شخصی در مسافرت باشد ، باید نماز ظهر و عصر و عشاء را به جای چهار رکعت دو رکعت بخوانی، ولی نماز مغرب و صبح به حالت خود باقی می مانند و در آنان قصر و تخفیفی نیست. خواننده محترم !

به مفهوم دیگر قصر در نماز اجازه و هدیه ای است از جانب پروردگار به بندگان متقی و پرهیزگارش، و خداوند دوست دارد که بنده همچنانکه فرائض او را انجام می دهد به موارد رخصت و تخفیف او نیز عمل نماید.

محل که از آنجا قصر آغاز می شود؟

جمهور علماء اتفاق نظر دارند بر اینکه شرط قصر نماز، شروع سفر و خروج از آبادی است. و تا وقتی که مسافر به اول خانه های آبادی برنگردد مدت قصر نمازش تمام نمی شود. ابن منذر گوید: از این که پیامبر در مسافرت هایش قبل از خروج از مدینه نمازش را قصر کند اطلاعی ندارم. و انس می گوید : (صليت الظهر مع النبي صلى الله عليه وسلم - بالمدينة أربعاً، وبذي الحليفة ركعتين.) « نماز ظهر را در مدینه با پیامبر چهار رکعت و نماز عصر را در ذوالحلیفه دو رکعت خواندم. » (فقه السنه (240 و 1/241) ، و قول انس : صحیح امام بخاری (فتح الباری) (2/569/1089) ، صحیح امام مسلم (1/480/690) ، سنن ابو داود (عون المعبود) (4/69/1190) ، سنن الترمذی (2/29/544) ، سنن نسایی (1/235) ، منظور از «بذی الحلیفه رکعتین» نماز عصر است همانطور که در روایات غیر بخاری به آن

تصریح شده است.)

اگر مسافر برای انجام کاری اقامت کرد و (از ابتدا) قصد اقامت نداشت تا وقتی که برمی‌گردد نمازش را قصر کند. از جابر روایت است: «أقام النبي صلى الله عليه وسلم بتبوك عشرین یوما یقصر الصلاة» «پیامبر صلی الله علیه وسلم بیست روز در تبوک اقامت کرد و نمازش را قصر می‌کرد.» (صحیح : صحیح سنن ابو داود 1094) ، سنن ابو داود عون المعبود (4/102/1223). ابن قیم گوید: پیامبر صلی الله علیه وسلم برای امت بیان فرموده است که اگر کسی بیشتر از این مدت اقامت کند، نمی‌تواند نمازش را قصر کند، اقامت پیامبر این مدت بطول انجامیده. (فقه السنه (1/241))

پس اگر قصد اقامت بیش از نوزده روز را کرد باید نمازهایش را کامل بخواند. همچنانکه ابن عباس گوید: «أقام النبي صلى الله عليه وسلم تسعة عشر یقصر، فنحن إذا سافرنا تسعة عشر قصرنا و إن زدنا أتممنا» (پیامبر اسلام نوزده روز اقامت کرد و نمازش را قصر کرد و ما هم وقتی که نوزده روز مسافرت کنیم قصر می‌کنیم و اگر از نوزده روز بیشتر بمانیم نمازمان را کامل می‌خوانیم.)

صحیح : (الإرواء الغلیل فی تخریج احادیث منار سبیل 575) ، صحیح امام بخاری (فتح الباری) (2/561/1080) ، سنن الترمذی (2/31/547) ، سنن ابن ماجه (1/341/1075) ، سنن ابو داود

(عون المعبود) (4/97/1218) ، أبوداود بجای عبارت «تسعة عشر» عبارت: «سبع عشرة» را ذکر کرده است.

یادداشت در مورد وسیله سفر:

یک تعداد از علماء وسایط نقلیه را در مساله سفر مورد بررسی قرار داده اند ، و میگویند امکاناتی عصر امروز تغییر نموده و باید در حکم شرعی خویش این فهم را هم باید در نظر بگیریم ، در جواب باید گفت که وسایط نقلیه عصری بر حکم سفر هیچگونه تاثیر نداشته و در تغییر حکم هیچ فرقی را بوجود نمی‌آورد ، فرق نمیکند که سفر توسط کدام وسیله ، به موتر باشد و یا به طیاره ، و یا هم بوسیله کشتی و یا هم ریل باشد، و یا هم با اسب و شتر و قاطر و چهار پایان، و یا با پای پیاده صورت یابد ، بر همه اینها اسم سفر اطلاق می‌شود و در هر صورت نماز قصر خوانده می‌شود.

دوم: جمع بین الصلاتین در سفر:

طوریکه در فوق یاد آور شدیم برای مسافر جایز است (رخصت میباشد) که تا بین دو نماز در يك وقت جمع کند ، ولی سنت آنست که هر نماز را در وقتش بخواند . چراکه بصراحت تامی در حدیثی ابن مسعود آمده است که پیامبر صلی الله علیه وسلم فرموده است: « در تمام اعمال پروردگار با عظمت ما کدام اعمال را دوست دارد ، فرمود ادای نماز در وقت آن.» بنا به قول اکثر اهل علم، فرق نمی‌کند که مسافر این جمع را در حال فرود آمدن بخواند یا در حال راه رفتن در

هنگام سفر.

در حدیثی از انس روایت است: «کان رسول الله إذا ارتحل قبل أن تزيغ الشمس آخر الظهر إلى وقت العصر ثم نزل فجمع بينهما فإن زاغت الشمس قبل أن يرتحل صلى الظهر ثم ركب» «پیامبر صلی الله علیه وسلم وقتی که قبل از زوال آفتاب سفر می‌کرد، نماز ظهر را تا وقت عصر به تأخیر می‌انداخت؛ سپس توقف می‌کرد و آن دو (ظهر و عصر) را با هم می‌خواند؛ و اگر قبل از شروع سفر، آفتاب زوال می‌کرد، نماز ظهر را می‌خواند و بعد از آن حرکت می‌کرد». (حدیث متفق علیه: صحیح امام بخاری

(2/583/1112)، صحیح امام مسلم (1/489/704)، سنن ابو داود (4/58/1206)، سنن نسایی (1/284).

همچنان در حدیثی از معاذ بن جبل روایت شده است که: «أن النبي كان في غزوة تبوك إذا ارتحل قبل أن تزيغ الشمس، آخر الظهر حتى يجمعها إلى العصر، يصليةما جيمعا، و إذا ارتحل بعد زيع الشمس، صلى الظهر و العصر جميعا ثم سار، و كان إذا ارتحل قبل المغرب آخر المغرب حتى يصليةا مع العشاء و إذا ارتحل بعد المغرب عجل العشاء فصلاها مع المغرب». (پیامبر صلی الله علیه و سلم در جنگ تبوک هرگاه آفتاب قبل از کوچ کردن زوال می‌کرد، نماز ظهر و عصر را در وقت نماز ظهر می‌خواند (جمع تقدیم) و هرگاه پیش از زوال آفتاب کوچ می‌کرد، نماز ظهر را به تأخیر می‌انداخت و وقتی که برای نماز عصر فرود می‌آمد، هر دو را با هم می‌خواند (جمع تأخیر). و برای نماز مغرب نیز چنین می‌کرد که: هرگاه آفتاب پیش از کوچ کردن غروب می‌نمود، بین مغرب و عشا را جمع می‌کرد (جمع تقدیم) و اگر پیش از غروب آفتاب کوچ می‌نمود نماز مغرب را به تأخیر می‌انداخت تا زمانی که برای نماز عشا فرود آمد و آنها را با هم می‌خواند (جمع تأخیر). به روایت ابوداود و ترمذی که گفته، حدیثی است «حسن».

البته بهتر است جمع در سفر اگر شرایط مناسب بود صورت نگیرد بلکه بهتر است نمازها فقط قصر شوند نه جمع. (صحیح سنن او داود 1067]، احمد فتح الربانی (5/120/1236)، سنن ابوداود (عون المعبود) (4/75/1196)، سنن الترمذی (2/33/551).

یادداشت:

البته باید بخاطر داشت که جمع بین نمازها صرفاً به نماز ظهر با عصر، و نماز مغرب با عشا اختصاص دارد، بنابر این جمع کردن بین نماز صبح و نماز ظهر، و یا بین نماز عصر و نماز مغرب جایز نیست.

احکام جمع صلاتین در حضر:

در شرع اسلامی نه تنها جمع کردن نمازها در سفر جواز دارد، بلکه در حال مقیم بودن و در حالت حضر هم، شخص میتواند در بین نمازهای خویش جمع نماید. اکثر این حالات عبارتند از: مریضی شدید، بارش و باران شدید، طوفان قوی و شدید، گرمی

وسردی بی اندازه، و یا هم هنگام مصروفیت هابه موضعاتی حیاتی
و ضروری، نام برد:

جمع بین صلاتین در هنگام ضرورت:

محدثین مطابق روایات مینویسند که در زمان حیاتی پیامبر صلی
الله علیه وسلم حالاتی پیش آمده است که مسلمانان در حالیکه
مقیم بودند، ولی در وقت ضرورت به جمع بین صلاتین پرداخته
اند.

از جمله در حدیثی از ابن عباس روایت است که: «رسول الله صلی
الله علیه وسلم الظهر و العصر جمیعا بالمدينة فی غیر خوف
ولاسفر» «پیامبر صلی الله علیه وسلم در مدینه در غیر زمان خوف و
سفر نماز ظهر و عصر را با هم جمع کرد».

ابوزبیر گفت: از سعید پرسیدم که چرا پیامبر صلی الله علیه
وسلم این کار را کرد؟ گفت: همانطور که تو از من سؤال کردی،
من هم از ابن عباس سؤال کردم گفت: «أراد أن لا یخرج أحداً من
أمته» «خواست کسی از امتش را به سختی نیاندازد». (صحیح:
(صحیح جامع صغیر 1068).

همچنین در حدیثی دیگری از (ابن عباس) روایت است که: «جمع
رسول الله صلی الله علیه وسلم بین الظهر و العصر و المغرب و
العشاء بالمدينة فی غیر خوف و لامطر قیل لابن عباس، ما أراد
إلی ذلک؟ قال: أراد أن لا یخرج أمته» «پیامبر صلی الله علیه وسلم
در مدینه در غیر ترس و باران نماز ظهر و عصر و مغرب و عشا
را با هم جمع کرد. به ابن عباس گفته شد: چرا این کار را
کرد؟ گفت: خواست امتش را سختی نیافتد». (صحیح: (صحیح
جامع الصغیر 1070)، صحیح امام مسلم (1/489/705)، سنن
نسائی (1/290)، سنن ابو داود (عون المعبود 4/7/1198)،
ابوداود در آخر این حدیث چیزی را اضافه روایت کرده است. (امام
نووی رحمه الله در شرح مسلم (5/219) میفرماید: «جماعتی
از علماء بر این عقیده هستند که جمع در حضر هنگام ضرورت
برای کسی که آنها به عادت تبدیل نکند، جایز است. و این قول
ابن سیرین و اشهب از اصحاب مالک است، همچنین این رأی را
خطابی از قفال و شاشی کبیر از اصحاب شافعی از ابواسحاق
مروزی از جماعتی از اصحاب حدیث نقل کرده اند و ابن منذر هم
آنها ترجیح داده است. ظاهر قول ابن عباس هم که گفته است: «
أراد أن لا یخرج أمته» و جواز آنها به مریض و غیره نسبت
نداد، این نظریه را تأیید می‌کند.»

جمع بین صلاتین در هنگام مریضی:

اگر حالاتی در زندگی انسان پیش آید که خدا ناخواسته انسان
به مریضی صعب العلاج مبتلا گردد، و برایش مشکل باشد که هر
نماز را در وقتش اداء کند، و یا هم خدا ناخواسته در زندگی اش
حالاتی پیش آید که در زیر عمل جراحی قرار داشته باشد، و یا
هم شخص خودش طبیب باشد که بعلت حضور در عملیات جراحی
نتواند مریض را ترک کند، و از این قبیل مشقتها، و عذر ها،
شخص میتواند، به جمع بین صلاتین مطابق فورمل شرعی، اقدام
نماید. یعنی نمازهای ظهر را با عصر، و مغرب را با عشاء جمع

کند تا وقتی که خدا سر اش رحم کند و از مریضی شفاء و از مشقت نجات یابد.

جمع بین صلاتین در هنگام باران شدید:

باران شدید یکی از مواردی است که در آن میتوان جمع بین الصلاتین را بعمل آورد، حکم این اصل در حدیثی روایت شده از نافع بشرح ذیل بیان گردیده است:

« أن عبدالله بن عمر كان إذا جمع الأمراء بين المغرب و العشاء في المطر جمع معهم » (زمانی که باران می‌بارید امرأ در بین مغرب و عشاء جمع می‌کردند، عبدالله بن عمر هم همراه آنان (دو نماز را) جمع می‌کرد).

همچنان از هشام بن عروه روایت است که: « پدرم عروه و سعید بن مسیب و ابوبکر بن عبدالرحمن بن حارث بن هشام بن مغیره مخزومی نماز مغرب و عشا را در شب بارانی هرگاه می‌خواستند جمع می‌کردند و کسی ایراد نمی‌گرفت ». (صحیح : (الإرواء 3/40) ، موطا امام مالک (102/328).

در حدیثی از موسی بن عقبه روایت است که: عمر بن عبدالعزیز هنگام باران، نماز مغرب و عشاء را با هم جمع می‌کرد و سعید بن مسیب و عروه بن زبیر و ابوبکر بن عبدالرحمن و بزرگان آن زمان با آنان نماز می‌خواندند و ایرادی بر این کار نمی‌گرفتند ». (صحیح : (الإرواء 3/40) ، بیهقی (168 و 3/169).

جمع بین صلاتین در هنگام داشتن مریضی مستحاضه:

برای آن‌عه از زنانیکه که به مرض « مستحاضه » (یعنی مرضی که عادت ماهانه اش هیچ قطع نمیشود و خون بطور مستمر خارج میشود) برای رفع مشقت میتواند نمازها را جمع کند، ولی شرط اش آن است که برای هر جمع نماز باید غسل کند، هکذا برای مردی که به مرض «سلس بول» (مرضی که بعلت از دست دادن کنترل ادرار، ادرار بند نمیشود) مبتلا شده باشد نیز بهمین منوال، و همچنین برای امراضی که از این قبیل باشد.

خواننده محترم!

برای جمع کردن نمازها در حال مقیم سببهای دیگری هم وجود دارد که بصورت کل: همان شدت مریضی، حائض بودن زن، سلس بول در مردان، بارش باران شدید، وجود کل و لای زیاد، وزیدن باد شدید (طوفان) و سردی شدید ویا هم گرمی شدید و امثالها این گونه مشکلات، که نماز گزار میتواند در حال مقیم بودن هم به جمع بین صلاتین پردازد.

بنآ بصورت کل گفته میتوانیم که در: حال مقیم بودن حالاتی وجود دارد که: قصر کردن نماز از تمام خواندن آن افضلتر است.

هکذا در سفر ترک کردن جمع بین نمازها افضلتر است مگر مواردی مثل نیاز شدید به جمع کردن یا شرکت در نماز جماعت، وجود داشته باشد. پس اگر مصلحتی در جمع کردن وجود داشت، جمع بین نمازها جایز است، و گرنه ترک آن بهتر است.

در روایتی از حضرت معاذ رضی الله عنه آمده است که: (آنها با پیامبر صلی الله علیه وسلم برای جنگ تبوک خارج شدند، و

پیامبر صلی الله علیه وسلم نماز ظهر و عصر، مغرب و عشاء را با هم جمع کرد، و روزی نماز را به تأخیر انداخت، سپس از خیمه خارج شد و نماز ظهر و عصر را، به صورت جمع التأخیر، با هم خواند، سپس داخل خیمه اش شد، سپس از خیمه اش خارج شد و نماز مغرب و عشاء را با هم خواند. نسائی (587)، ابوداود (1206)، موطأ مالک (143-144/1) و شیخ البانی در صحیح سنن ابوداود (303/1) و صحیح سنن نسائی (196/1) آن را صحیح دانسته است.

شیخ الإسلام ابن تیمیہ در باره حکم این حدیث میفرماید: (از ظاهر حدیثی روایت شده چنین معلوم میشود که: پیامبر صلی الله علیه وسلم در سفر، نماز ظهر را به تأخیر انداخته سپس خارج شده و نماز ظهر و عصر را با هم خوانده، سپس به داخل خیمه اش رفته، سپس خارج شده و نماز مغرب و عشاء را با هم خوانده. و این روایت اشاره به این دارد که پیامبر صلی الله علیه وسلم گاهی در سفر بین نمازها را جمع می‌کرد و گاهی جمع نمی‌کرده و این حالت، جمع نکردن - در اکثر سفرهایش نمایان بوده و مشخص می‌شود که جمع کردن بین نمازها در سفر، مثل قصر کردن نمازها، سنت نیست، بلکه در صورت نیاز چه در سفر یا غیر سفر بین آنها جمع می‌شود. و پیامبر صلی الله علیه وسلم گاهی در غیر سفر نیز برای اینکه امتش دچار سختی نشوند، بین نمازها را جمع می‌کرد پس شخص مسافر اگر نیاز به جمع کردن داشت، نمازهایش را جمع می‌کند، و فرقی نمی‌کند که در وقت دوم یا اول نماز در حال حرکت باشد یا توقف کردن برایش سخت باشد. یا با وجود توقفش نیازهای دیگر داشته باشد، مثل: احتیاج به خواب یا استراحت در وقت نماز ظهر یا وقت نماز عشاء، در وقت نماز ظهر در حالی که خسته، خواب آلود و گرسنه است و ضرورت به استراحت و غذا و خواب دارد، نماز ظهر را تا وقت نماز عصر به تأخیر می‌اندازد، یا چون می‌خواهد سر شب زود بخوابد تا نصفه‌های شب که هوا خنک است بیدار شود و به سفرش ادامه دهد، نماز عشاء را به جلو می‌اندازد و در وقت نماز مغرب می‌خواند. و با این اوضاع برای چنین شخصی جمع بین نمازها جایز است. (برای مزید معلومات مراجعه شود به مجموع الفتاوی، ابن تیمیہ (64-65/24)).

حکم جمع التقدیم و جمع التأخیر:

شیخ عبدالعزیز بن باز رحمه الله در مورد حکم جمع التقدیم و جمع التأخیر میفرماید:

(این مسئله اشاره به رعایت زمان رهسپاری: قبل از زوال آفتاب یا بعد از زوال آن، دارد و شیوه جمع بین نمازها بستگی به زمان آغاز سفر دارد.

اگر آغاز سفر قبل از وقت زوال آفتاب آغاز یابد، شخص مسافر به صورت جمع التأخیر نمازهایش را می‌خواند و اگر آغاز سفر بعد از وقت زوال آفتاب آغاز یابد، شخص مسافر به صورت جمع التقدیم نمازهایش را می‌خواند.

و جمع التقدیم بهتر و مناسبتر است. هر چند که هر دو نوع جمع جایزند، چون در این حالت هر دو نمازی که با هم جمع می‌شوند به عنوان یک وقت واحد محسوب می‌شوند، پس چه در اول

وقت و چه در آخر وقت نمازش را بخواند، ممانعتی ندارد، در حالت سفر یا مریضی، وقت نماز ظهر و عصر با هم به عنوان یک وقت واحد حساب می‌شوند. و وقت نماز مغرب و عشاء نیز به عنوان یک وقت واحد محسوب می‌شوند. ولی بهتر و مناسبتر آن است که نماز در اول وقتش خوانده شود (جمع التقديم). (شرح بر بلوغ المرام، حدیث (462)).

و دلیل بر درست بودن جمع التقديم روایت معاذ رضی الله عنه است که (با رسول خدا صلی الله علیه وسلم برای جنگ تبوک از مدینه خارج شدیم، و او نماز ظهر و عصر را با هم و نماز مغرب و عشاء را با هم خواند). (مسلم (106)).

رعایت ترتیب در جمع بین صلاتین :

قبل از همه باید گفت که : ترتیب بین نمازها در هنگام جمع صلاتین شرط است. زیرا شرع اوقات نماز را به ترتیب ذکر نموده است، و واجب است که هر نمازی در محل و رتبه خود خوانده شود.

مثلاً اگر نماز ظهر را به نماز عصر ببریم و جمع التاخیر بخوانیم، اول باید نماز ظهر خوانده شود و بعد از آن نماز عصر را باید بخوانیم. چنانکه در احادیث متعددی این امر بیان گردیده است و پیامبر صلی الله علیه وسلم همیشه این ترتیب را در نمازهای خویش رعایت می‌فرمودند: اسامه بن زید رضی الله عنه می‌گوید : (پیامبر صلی الله علیه وسلم زمانی که به مزدلفه آمد، از شترش پایین آمد و وضوءی کاملی گرفت، سپس نماز اقامه شد، و نماز مغرب را برای مردم خواند، سپس هر کس شترش را کنار محل اطراکش، خواباند، سپس نماز عشاء اقامه شد و پیامبر صلی الله علیه وسلم نماز عشاء را برای مردم خواندن و بین این دو نماز، هیچ نماز سنتی نخواند). (متفق علیه، بخاری (1672)، مسلم (1280)).

در روایتی از معاذ رضی الله عنه آمده است که : (آنها با پیامبر صلی الله علیه وسلم برای جنگ تبوک خارج شدند، و پیامبر صلی الله علیه وسلم نماز ظهر و عصر، مغرب و عشاء را با هم جمع کرد، و روزی نماز را به تأخیر انداخت، سپس از خیمه اش خارج شد و نماز ظهر و عصر را - به صورت جمع التاخیر - با هم خواند، سپس داخل خیمه اش شد، سپس از خیمه اش خارج شد و نماز مغرب و عشاء را با هم خواند). نسائی (587)، ابوداود (1206)، موطأ مالک (143/1-144) و شیخ البانی در صحیح سنن ابوداود (303/1) و صحیح سنن نسائی (196/1) آن را صحیح دانسته است.

حال اگر انسان این ترتیب را فراموش کند یا اینکه وقت نماز رسیده و گروهی نماز عشاء را به صورت جماعت خواندند و شخص مسافر قصد جمع تأخیر داشته باشد، آیا جایز است با آنها نماز عشاء بخواند یعنی نماز مغرب را بعد از عشاء بخواند؟ شیخ ابن عثیمین در شرح الممتع می‌گوید: فقهاء می‌گویند: خیر، برای او صحیح نیست که عشاء بخواند بلکه باید بعد از نماز مغرب، نماز عشاء را بخواند. (شرح الممتع جلد چهارم)

قصر و جمع نماز و نیت ان:

طوریکه قبلاً یاد آور شدیم ، نماز ظهر و عصر ، و نماز مغرب و عشا در هنگام سفر به صورت قصر و جمع خوانده میشود .
مثلاً ابتدا دو رکعت ظهر میخوانید بعد سلام میدهید و بلافاصله دورکعت دیگر به نیت نماز عصر میخوانید و سلام میدهید .

1- برای نیت نیازی نیست بر زبان بیاورید کافی است در دل نیت قصر و جمع نماز ظهر و عصر را داشته باشید .

2- رعایت ترتیب زمانی نمازها لازم است باید اول نماز ظهر سپس نماز عصر خواند .

3- وقتی میخواهید نماز ظهر و عصر را جمع بخوانید از بعد از آذان ظهر تا قبل از آذان مغرب وقت دارید که نمازهایتان را بخوانید

4- نماز شام ویا مغرب شکسته نمیشود و همان سه رکعت خوانده میشود اما نماز عشا را دو رکعت میخوانیم .

قضاء آوردن نماز مسافرت :

قاعده کلی در اسلام است نمازی که عمدآ ترک شود تا وقتش بگذرد، قضا ندارد، چه برای فرد مقیم و چه برای مسافر، و کسی که عمدآ نماز خود را قضا می کند بدون آنکه عذری داشته باشد، برخی از علماء فتوای کفر و ارتداد وی را داده اند و لذا گفته اند که باید بلافاصله توبه کند و دیگر نمازش را قضا نکند و منظور از عذر هم فقط دو مورد است:

1- خواب ماندن،

2- فراموش کردن .

حکم هردو موارد در حدیثی از حضرت انس رضی الله عنه بشرح ذیل بیان گردیده است : « من نسی صلاة أو نام عنها فكفارتها أن یصلیها إذا ذكرها » (هر کس نمازی را فراموش کند یا به خواب برود و نمازش را نخواند، كفاره آن این است که هرگاه به یادش آمد آن را بخواند) . مسلم (684)

اما اینکه شارع برای مسافران این رخصت را قرار داده که نمازهایشان را قصر کنند، برای آن بوده که در مشقت نیافتند ولی هرگز به مسافر اجازه نداده که نمازهایش را فوت کند و بعداً قضا کند .

بنابراین به هیچ وجه نمی توان نماز ظهر و عصر را در وقت مغرب خواند، بلکه نهایتاً جایز است که نماز خود را در سفر جمع کنید، و جمع هم فقط دو حالت دارد:

1- ظهر با عصر (در وقت یکی از آنها)

2- مغرب با عشا (در وقت یکی از آنها)

ولی کسی نمی تواند ظهر و عصر را به وقت غیر آنها (مثلاً مغرب یا صبح) ببرد . و اگر چنین نماید در حقیقت نماز خود را نخوانده و دیگر با قضا قابل جبران نیست ، زیرا نماز وقت مشخص دارد که اگر در آن وقت خوانده نشود، فرد بریء الذمه نخواهد شد؛ «إِنَّ الصَّلَاةَ كَانَتْ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ كِتَابًا مَّوْقُوتًا»

(نساء 103) (یعنی: براستی که نماز بر مؤمنان در اوقات معین مقرر شده است.)

ابن حزم رحمه الله در «المحلی» (2/235) می‌گوید: همانا خداوند متعال برای هر نماز فرضی وقت معینی را قرار داده که آغاز و پایانش مشخص است، بطوریکه در زمان مشخصی وقت آن فرا می‌رسد، و نیز در وقت معینی وقت آن به پایان می‌رسد، بنابراین کسی که نمازش را بعد از خارج شدن وقتش می‌خواند، مثل کسی که نماز را قبل از دخول وقتش خوانده باشد، چون هر دوی آنها در غیر وقت خودشان نماز خوانده‌اند.

همچنین حکم کردن به قضای نماز باید از جانب خدا بیان شده باشد، زیرا حکم کردن به چیزی یک نوع قانونگذاری به حساب می‌آید، و این کار مختص الله است که آن را توسط پیامبرش ابلاغ کرده است و اگر بر کسی که نماز را عمداً تا خروج وقت آن ترک کند قضایی واجب می‌بود، خداوند متعال و رسول او صلی الله علیه وسلم از ذکر آن غفلت نمی‌کردند و آن را هم فراموش نکرده‌اند و با ترک بیان آن عمداً ما را در سختی قرار نمی‌دادند: « وَمَا كَانَ رَبُّكَ نَسِيًّا » (سوره مریم : 64) «و پروردگار تو فراموشکار نبوده است». و هر قانونگذاری و حکمی که منشأ آن قرآن و سنت نباشد، باطل است.

پس مسافر می‌تواند در سفر نمازهای چهار رکعتی را دورکعت بخواند، و اگر شرایط ضروری و اضطراری بود، می‌تواند ظهر را با عصر، و مغرب را با عشاء جمع بخواند، ولی اگر شرایط اضطراری نبود، فقط قصر کند یعنی در وقت نماز ظهر، آنرا دو رکعت بخواند، و در وقت عصر، آنرا دو رکعت بخواند، در مغرب بصورت کامل بخواند، و نماز عشاء را در وقت خود دو رکعت بخواند.

ولی اگر شخص به منزل رسید، دیگر حق ندارد نماز خود را قصر کند، ولی اگر مجبور بود می‌تواند نماز را در منزل جمع کند، مثلاً فرض کنید فردی در داخل سرویس است و وقت نماز ظهر فرا رسیده و تا بعد از آذان عصر به مقصد نمی‌رسد، او می‌تواند نماز ظهر را فعلاً تا رسیدن به منزل نخواند و بعداً در منزل با نماز عصر جمع کند ولی نباید هیچکدام را قصر کند، یعنی هم ظهر و هم عصر را چهار رکعتی بخواند. ولی اگر احتمال می‌دهد که تا مغرب به منزل نمی‌رسد، او می‌بایست در راه نماز خود بخواند، و در این حالت می‌تواند نماز عصر را با ظهر بصورت قصر و جمع بخواند. یادداشت:

اگر شخص نمازی را در غیر سفر فراموش کرده باشد و بعداً در سفر یادش آید که آن را نخوانده است، بر اساس فتوای اجماع علماء واجب است که آن را به صورت تمام بدون قصر کردن بخواند. چون نماز چهار رکعتی در غیر سفر بر او فرض شده پس جایز نیست که در آن نقص ایجاد کند. و او در اصل قضای نماز فوت شده را می‌کند که آن نماز هم چهار رکعتی بود. اما اگر شخص نمازی را در سفر فراموش کرده و بعداً در غیر سفر یادش آید که آن را نخوانده است، امام احمد در مورد آن

می‌گوید : شرط احتیاط آن است که نمازش را به طور تمام بخواند و امامان اوزاعی، داود و شافعی در یکی از اقوالش چنین فتوا داده‌اند، و امامان مالک، امام ثوری و اهل رأی می‌گویند : آن را به صورت نماز سفر بخواند، زیرا او قضای نماز فوت شده را می‌کند و فقط دو رکعت نماز هم از او فوت شده است المغنی، ابن قدامه (141/3-142).

شیخ محمدبن صالح العثیمین در مورد کسی که نمازی را در سفر یادش رفته و سپس در غیر سفر یادش می‌آید، قول راجح را این دانسته که آن نماز را بصورت قصر بخواند، چون آن نماز در سفر بر او واجب شده و نماز سفر دو رکعت است، پس لازم نیست تمام خوانده شود، بر این اساس این مسئله دارای 4 شکل می‌باشد :

1- نماز سفر را در سفر یادش می‌آید، پس آن را به صورت قصر می‌خواند.

2- نماز غیر سفر را در غیر سفر یادش می‌آید، پس آن را به صورت تمام می‌خواند.

3- نماز سفر را در غیر سفر یادش می‌آید، پس بنابر قول صحیح آن را بصورت قصر می‌خواند.

4- نماز غیر سفر را در سفر یادش می‌آید، پس آن را به صورت تمام می‌خواند. الشرح الممتع، ابن عثیمین (517/4-519)، (542/5-543).

و اگر شخص نمازی را در سفر فراموش کرد و در همان سفر یا سفر دیگری یادش آمد، آن را به صورت قصر قضا کند، چون آن نماز در سفر بر او واجب شده و در سفر نیز آن را ادا کرده است. (المغنی ، ابن قدامه جلدی سوم 142) .

اشتباه در نماز های قصری :

اگر شخصی مسافر که مصروف خواندن نماز مسافری (قصر) باشد ، بعد از آنکه دو رکعت نماز خویش را خواند ، فراموش کرد که مسافر است ، یکسره برای اداء رکعت سوم بلند می‌شود، آیا بر او لازم است که بلافاصله بازگردد و سلام دهد یا اینکه نماز خود را کامل چهار رکعت بخواند؟

حکم شرعی در این مورد عبارت است از : « افضل آنست که بازگردد، زیرا او قصد دارد تا دو رکعت نماز بخواند، پس باید دو رکعت خوانده و بر آن نیفزاید، و پس از آنکه بازگشت و سلام داد دو سجده ی سهو ببرد، اما اگر احیانا بازنگشت و خواست تا نماز خود را کامل (چهار رکعت) بخواند اشکالی ندارد. (مجموع فتاوی الشیخ ابن عثیمین» (32/14) . الحافظ أبو بکر محمد بن إبراهیم بن المنذر بن الجارود النیشاپوری یکی از مفسران معروف و مشهور جهان اسلام است که در سده چهارم زندگی بسر برده است.

یادداشت توضیحی : در مورد نماز مسافرو تقصیر آن : اگر مسافر قبل از سفر در شهر و یا قریه خویش نماز را در یابد ، چنانچه در آنجا نماز بخواند، نباید آنرا قصر نماید، زیرا هنوز از شهر خویش خارج نشده است.

ولی اگر شخص از شهر و دیار خویش خارج شود و در مسیر راه قصد نماز کند، در آنصورت نمازش را دو رکعت (بصورت قصر) بخواند هرچند هنگامی که او در شهر بوده آذان داده باشد، یعنی ملاک؛ انجام نماز است، همچنین اگر زمانی در سفر باشید وقت نماز فرا رسد ولی قبل از آنکه نماز بخوانید به شهر خود برسید، در اینحالت چهار رکعت بخوانید.

پس قاعده کلی عبارت است :

معیار در شرع ادای نماز است، حالا اگر در سفر نماز خواندید آنرا قصر کنید، و اگر در حضر (شهر و دیار خود) نماز خواندید آنرا بطور کامل بخوانید .
(تفصیل موضوع را میتوان در لقاء الباب المفتوح شیخ عثیمین مطالعه فرماید)

حکم نوافل در مسافرت :

در بسیاری از اوقات سوالی در ذهن مسلمان خطور میکند که آیا در سفر بهتر است که نماز تهجد خوانده شود و یا بهتر است که مثل نمازهای سنت دیگر خوانده نشود؟

در اینمورد نظریات فقها اسلام متعدد و مختلف میباشد که غرض روشن شدن موضوع به برخی از این نظریات اشاره مینمایم :

1- بعضی از فقهاء گفتند: خواندن هر نماز نافله ای در سفر ممنوع است.

2- جمهور فقهاء گفتند: خواندن هر نماز نافله ای در مسافرت جایز است، چه رواتب یا غیر آن.

3- شیخ الاسلام و شاگردش ابن قیم گفتند: در سفر خواندن نماز سنت رواتب ، بجز دو رکعت راتبه صبح - جایز نیست، اما در عوض خواندن سایر نمازهای نافله جایزند.

4- بعضی دیگر از فقهاء گفتند: نمازهای سنت تنها در طول روز نباید خوانده شوند، اما نماز سنت شب (وتر و تهجد) جایز هستند.

5- امام بخاری معتقد است: بعد از خواندن نماز فریضه نباید هیچ نافله ای خوانده شود، اما قبل از نماز فریضه جایز است، عنوان را در کتاب خود تحت (ترک نماز سنت پس از نماز فرض، در سفر) آورده است، همچنین معتقد است که خواندن سنت مطلق در سفر جایز است. و حافظ ابن حجر این رای را تقویت کرده است. و علت این اختلافات بخاطر وجود روایات مختلف در این باره است، که هرکدام کوشیده بین آنها جمع حاصل کند و رای درست تر را کشف نماید.

در صحیح بخاری (1102) از ابن عمر رضی الله عنه روایت شده که گفت: «صَحِبْتُ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فَلَمْ أَرَهُ يُسَيِّخُ فِي السَّفَرِ وَقَالَ اللَّهُ جَلَّ ذِكْرُهُ (لَقَدْ كَانَ لَكُمْ فِي رَسُولِ اللَّهِ أُسْوَةٌ حَسَنَةٌ)». یعنی:

« در تمام مدتی که با پیغمبر بودم هیچگاه ندیدم که نماز رواتب را در سفر بخواند و خداوند تبارک و تعالی هم میفرماید: (اخلاق و رفتار رسول خدا برای شما بهترین نمونه و سرمشق می‌باشد). و مسلم در صحیح خود به شماره (680) از حدیث

ابوقتاده رضی الله عنه روایت کرده که پیامبر صلی الله علیه وسلم در سفر نماز راتبه صبح را خواندند. و در قسمت « کتاب صلاة المسافرين وقصرها » نزد مسلم از عایشه رضی الله عنها روایت است که گفته: « أن النبی صلی الله علیه وسلم لم یکن علی شیء من النوافل أشد معاهدة منه علی رکعتین قبل الصبح » مسلم (724) .

یعنی: «همانا پیامبر صلی الله علیه وسلم بر هیچیک از نمازهای نافله به اندازه دو رکعت سنت قبل از صبح مواظبت نکردند». همچنین در صحیحین آمده که پیامبر صلی الله علیه وسلم در روز فتح مکه هشت رکعت نماز ضحی خواندند. بخاری (357) و مسلم (336) .

و در سنن ابوداود شماره (1269) از ابوهریره رضی الله عنه آمده که گفته: «أَوْصَانِي خَلِيلِي صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ بِثَلَاثٍ لَا أَدْعُهُنَّ فِي سَفَرٍ وَلَا حَضَرَ رُكْعَتِي الضُّحَى وَصَوْمَ ثَلَاثَةِ أَيَّامٍ مِنَ الشَّهْرِ وَأَنْ لَا أُنَامَ إِلَّا عَلَى وَتْرٍ». یعنی: « رفیق و دوستم (یعنی پیامبر صلی الله علیه وسلم) مرا به سه چیز وصیت کردند که آنها را نه در سفر و نه در حضر ترک نکنم: دو رکعت نماز ضحی، و سه روز روزه (وسط) هر ماه (یعنی سیزدهم و چهاردهم و پانزدهم هر ماه قمری) و اینکه تا نماز وتر نخوانم خوابم». و باز در صحیح بخاری آمده که پیامبر صلی الله علیه وسلم در سفر نماز وتر را خوانده اند. بخاری (1000) .

و باز بخاری در صحیح خود از عامر بن ربیع رضی الله عنه روایت کرده: «أَنَّهُ رَأَى النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ صَلَّى السُّبْحَةَ بِاللَّيْلِ فِي السَّفَرِ عَلَى ظَهْرٍ رَاحِلَتِهِ حَيْثُ تَوَجَّهَتْ بِهِ». (بخاری: 1104) . یعنی: رسول الله صلی الله علیه وسلم رادیدم که شب هنگام در سفر در حالیکه سوار بر شتر بود و چهره اش به سمت مسیر شتر بود، نماز نفل می خواند.

اما با جمع بین احادیث وارده، رای راجح چنین است که: خواندن تمامی نمازهای نافله در سفر جایز و بلکه ترک نمازهای نافله کاری پسندیده نیست، یعنی خواندن آنها بهتر است، البته بجز نمازهای راتبه ظهر و مغرب و عشاء، چه راتبه قبلیه باشد یا بعدیه، که ترک آنها بهتر است، بنابراین خواندن نماز راتبه صبح یا مثلا نماز سنت وضوء یا سنت ضحی یا تحية المسجد یا نماز وتر و تهجد و یا نماز سنت مطلق (یعنی بدون سبب) در مسافرت بهتر از ترک کردنشان است.

شیخ ابن عثیمین در این باره گفته: « من در سنت نبوی درباره نمازهای نافله (در سفر) تامل نموده و برایم روشن شده که راتبه ظهر و مغرب و عشاء خوانده نمی شوند، اما دیگر نمازهای نافله مانند راتبه فجر، یا سنت وتر، و نماز شب، و نماز ضحی، و تحية المسجد و حتی نمازهای سنت مطلق خوانده می شوند». (مجموع فتاوی ابن عثیمین . (258/15) .

احکام قصر و جمع نماز در سفر:

1- قبل از همه باید گفت که نماز صبح به هیچ صورت با نماز فرض قبل و یا بعد از آن جمع نمیشود.

- 2- نماز پیشین (ظهر) و عصر با یکدیگر هنگام سفر جمع و قصر میگردند، چه جمع تقدیم و چه جمع تأخیر.
- 3- نماز مغرب (شام) و عشاء و (خفتن) با یکدیگر هنگام سفر جمع و قصر میگردند، چه جمع تقدیم و چه جمع تأخیر.
- 4- نماز مغرب به هیچ وجه قصر نمیگردد، و فقط با نماز عشاء هنگام سفر جمع میگردد.
- 5- در هنگام سفر، اگر مسافر از شهر اقامتش خارج شده باشد، نماز ظهر را با عصر، و نماز مغرب را با عشاء میتواند جمع و قصر کند، ولی اگر هنوز از شهرش خارج نشده باشد فقط میتواند نماز را جمع کند و قصر کردن قبل از سفر روا نیست.
- 6- در سفری که نیت مسافر معصیت باشد قصر و جمع برای او جائز نیست، مثلاً اگر کسی به نیت دزدی به شهری دیگر سفر کند برای او احکام سفر مانند قصر و جمع، مسح روی جوراب، و باقی احکام سفر اجرا نمیشود.
- 7- اگر کسی قصد سفر داشت و قصد جمع تأخیر نماز را داشت حتماً بایست نیت جمع تأخیر را داشته باشد، و این نیت از زمان وقت نماز اول (یعنی ظهر و یا مغرب) شروع میشود و تا اندازه کمی قبل از انتهای وقت آن نماز ادامه میابد، ولی اگر نیت نکرد آن نماز قضا میشود و تأخیر بحساب نمآید. مثلاً کسی که در وقت ظهر نیت سفر کند و بخواهد با نماز عصر جمع تأخیر بخواند حتماً باید هنگام وقت ظهر آن نیت را در قلبش داشته باشد، ولی اگر نیت نکرد و نماز ظهر را بجای نیآورد تا اینکه وقتش گذشت در اینصورت نماز ظهرش در واقع قضا شده است و گناهکار میشود. دلیل اینکه نمازها را میشود جمع تقدیم و یا تأخیر کرد اینست که، امام بخاری و مسلم از عبدالله ابن عمر روایت کرده اند که گفت: « رسول الله صلی الله علیه و سلم را دیدم که اگر در سفرش عجله داشت نماز مغرب را تأخیر میانداخت تا اینکه با نماز عشاء بصورت جمع بخواند».

نماز مسافر پشت سر امام مقیم:

در این مورد قول راجح علماء و فقها همین است، زمانیکه مسافر پشت مقیم نماز میخواند باید نماز خویش را کامل بخواند

شیخ ابن عثیمین د مجموع فتاوا و رسایل (268 / 15) درمورد نماز مسافر پشت امام مقیم مینویسد: «اگر مسافر به امامی اقتدا بکند که این امام نمازش را کامل میخواند پس باید (این مسافر) نماز اش را کامل بخواند».

بنابراین اگر مسافری به امام مقیمی اقتدا نماید بر او اتمام نماز لازم است، خواه مسبوق باشد و یا غیر مسبوق. در این مسئله هیچ فرقی بین نماز ظهر، عصر و نماز عشاء وجود ندارد. ما به دلیل عام بودن حدیث پیامبر صلی الله علیه و سلم همین فتوا را درست و حق میدانیم، در آنجا که پیامبر صلی الله علیه و سلم میفرماید: « فَمَا أَدْرَكْتُمْ فَصَلُّوا وَ مَا فَاتَكُمْ فَأْتِمُوا ».

مقداری را که با امام رسیدید بخوانید و آنچه را که نرسیدید) پس از سلام امام (کامل کنید)»
 دلیل دیگر این است که چون نماز مقتدی مرتبط با نماز امام است و مقتدی مامور به اقتدا به امامش می‌باشد. (برای معلومات مزید مراجعه شود : «الْمَغْنَى» از ابن قدامه (63/2) و بخاری (908،636،635) مسلم 602).

حکم شرعی در متابعت مسافر از امام مقیم :

طوریکه در فوق یاد آور شدیم ، اگر برای مسافر حالتی پیش آید که پشت سر امام مقیم نماز می‌خواند ، مسافر باید از امام متابعت نموده ، باید نمازش را بطورکامل بخواند، چه کل (رکعات) نماز را (همراه امام) دریابد یا یک رکعتش را، و یا کمتر از آن.. و این از ابن عمر و ابن عباس و تعدادی از تابعین روایت شده، و (امام احمد) و امام ابوحنیفه و امام شافعی نیز بر همین رأی هستند.

احادیثی حکمی در این باب:

1- پیامبر صلی الله علیه وسلم فرمود : « إِنَّمَا جُعِلَ الْإِمَامُ لِيُؤْتَمَّ بِهِ فَلَا تَخْتَلِفُوا عَلَيْهِ » بخاری (722) و مسلم (414) . یعنی : «همانا امام برای این قرار داده شده، که به او اقتدا شود؛ پس از وی تخلف نکنید». و کسی که (در وسط نماز) از امام جدا شود، از وی تخلف ورزیده، و این منافی با حکم پیامبر صلی الله علیه وسلم است.

2- امام احمد از ابن عباس روایت کرده : « أَنَّهُ قِيلَ لَهُ : مَا بَالُ الْمُسَافِرِ يُصَلِّي رَكَعَتَيْنِ فِي حَالِ الْأَنْفِرَادِ وَأَرْبَعًا إِذَا اتَّمَّ بِمُقِيمٍ؟ فَقَالَ : تِلْكَ السُّنَّةُ » « إرواء الغلیل » (571) .

یعنی : «به ابن عباس گفته شد : حال مسافری که در حالت انفرادی دو رکعت نماز می‌خواند و هرگاه به مقیم اقتداء کرد چهار رکعت می‌خواند، چیست؟ گفت : این کار سنت است». این جواب ابن عباس رضی الله عنه دلالت دارد که عمل چنین شخصی از سنت پیامبر صلی الله علیه وسلم است.

3- ابن عمر رضی الله عنهما نیز چنین کرده است، چنانکه امام مسلم از نافع روایت کرده : « فَكَانَ ابْنُ عُمَرَ إِذَا صَلَّى مَعَ الْإِمَامِ صَلَّى أَرْبَعًا ، وَإِذَا صَلَّى وَحْدَهُ صَلَّى رَكَعَتَيْنِ » مسلم (694) . یعنی : «ابن عمر هرگاه همراه امام نماز می‌خواند چهار رکعت می‌خواند، و اگر بتنهایی نماز می‌خواند دو رکعت می‌خواند». مراجعه کنید : «المغنی» (143/3) «

همچنان شیخ ابن عثیمین می‌گوید : «اگر مسافر پشت سر مقیم نماز بخواند بر او واجب است نمازش را تمام و کمال بخواند، به دلیل عموم فرموده پیامبر صلی الله علیه وسلم : « إِنَّمَا جُعِلَ الْإِمَامُ لِيُؤْتَمَّ بِهِ ». یعنی : «همانا امام برای این قرار داده شده، که به او اقتدا شود». (متفق علیه)

و برای اینکه صحابه رضی الله عنهم پشت سر امیر المومنین حضرت عثمان بن عفان در حج و در منی که چهار رکعت خواند، با او چهار رکعت خواندند.

و همینطور اگر امام در دو رکعت آخر باشد و مسافر در آن لحظه به وی اقتداء کند، باید مسافر بعد از سلام امام برخیزد و مابقی نمازش را ادامه دهد تا چهار رکعت وی تکمیل شود، به دلیل عموم فرموده پیامبر صلی الله علیه وسلم: «فَمَا أَدْرَكْتُمْ فَصَلُّوا وَمَا فَاتَكُمْ فَأَتُمُّوا». یعنی: «هر چه از نماز را دریافتید؛ بخوانید و هر چه از شما فوت شد (پس از سلام امام) آن را تمام کنید». بخاری (635) و مسلم (603).

و چونکه در اینحالت نماز ماموم به امام مرتبط است، پس باید از او پیروی کند حتی در آن رکعتی که با او همراه نبوده است». «لقاء الباب المفتوح، صفحه 40-41».

امام بیهقی به سند صحیح از ابو مجلز روایت میفرماید: «قلت لابن عمر: المسافر یدرک رکعتین من صلاة القوم، یعنی المقیمین، اتجزیه الرکعتان اویصلی بصلاتهم؟ قال: فضحک وقال: یصلی بصلاتهم» (رواه البیهقی: 3-157 کما فی الارواء: 3-22 و سنده صحیح) (ابومجلز میفرماید: من از ابن عمر پرسیدم: زمانیکه مسافر پشت سر امام مقیم دو رکعت نماز بجاء آورد آیا برایش این دو رکعت نماز کافی است؟ ویا اینکه مسافر مانند مقیم نماز خویش را بطور مکمل بجاء آورد (یعنی چهار رکعت) بخواند؟ ابن عمر خندید و فرمود: مسافر پشت سر مقیم نماز کامل را بجاء میاورد. این حدیث و سایر احادیثی که در فوق گذشت این حکم را به صراحت میرساند که: که مسافر در پست امام مقیم نماز را بصورت کامل بجاء آورد. (این قول ابن عباس و تعدادی کثیری از تابعین از جمله امام احمد، امام شافعی، امام ابوحنیفه، امام ثوری، امام اوزاعی و سایر علماء میباشد.)

احکام جمع و تقصر در نزد امام ابوحنیفه (رح):

در بدو باید گفت که: تمامی مذاهب اربعه به قصر و جمع کردن نماز در مسافرت فتوا داده اند. و حتی در مذهب امام صاحب ابوحنیفه قصر کردن نماز در سفر واجب است.

اما پیروان امام ابوحنیفه جمع کردن نماز در سفر را جایز نمی دانند بجز در روز عرفه و مزدلفه.

پیروان امام ابوحنیفه (رح) میفرمایند که: خواندن دو نماز در یک وقت طوری که یک نماز را در وقت نماز دیگر بخواند جایز نیست، بجز نماز ظهر و عصر در میدان عرفات و مغرب و عشاء در مزدلفه برای حاجیان، و رسول الله صلی الله علیه وسلم در اوقات دیگر دو نماز را با هم طوری که آنها را در یک وقت بخواند جمع نفرموده است.

آنچه در برخی روایات آمده که رسول الله صلی الله علیه وسلم دو نماز را جمع نموده است، توضیحش اینست که آنحضرت صلی الله علیه وسلم گاهی که عذری پیش می آمد، مانند سفر نماز ظهر را در آخر وقت و نماز عصر را در اول وقت می خواند، نیز نماز مغرب را در آخر وقت و نماز عشاء را در اول وقت می خواند و به این صورت جمع می فرمود، و این همان جمع صوری است که امام ابوحنیفه رحمه الله به آن قائل است، نه جمع حقیقی. یعنی به

ظاهر جمع است اما درحقیقت هر نمازی در وقت خودش خوانده می شود ، و برای اثبات حکم خویش دلایل ذیل را استناد نموده است .
 دلیل اول: خداوند متعال می فرماید: «إِنَّ الصَّلَاةَ كَانَتْ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ كِتَابًا مَوْقُوتًا» (سوره النساء : 103) (یقیناً نماز بر مؤمنان فرضی است که دارای وقت می باشد.)
 عبدالله بن مسعود رضی الله عنه می فرماید: «إِنَّ لِلصَّلَاةِ وَقْتًا كَوَقْتِ الْحَجِّ». (تفسیر ابن کثیر) همانا برای نماز وقتی است مانند وقت حج .

دلیل دوم: «حَافِظُوا عَلَى الصَّلَوَاتِ وَالصَّلَاةِ الْوُسْطَى وَقُومُوا لِلَّهِ قَانِتِينَ» (سوره البقرة : 238) ابن جریر طبری رحمه الله می نویسد: «واظبوا على الصلوات المكتوبات في أوقاتها، وتعاهدوهن والزموهن، وعلى الصلاة الوسطى منهن. یعنی بر نمازهای فرض در اوقاتشان مواظبت نمائید، و بر آنها پایبندی کنید و آنها را لازم بگیرید، بخصوص از میان آنها بر نماز وسطی محافظت کنید. (تفسیر الطبری) .

ابن کثیر رحمه الله می نویسد: «يأمر الله تعالى بالمحافظة على الصلوات في أوقاتها، وحفظ حدودها وأدائها في أوقاتها» خداوند به محافظت بر نمازها در اوقاتشان و حفظ حدود آنها و ادای نمودن آنها در اوقاتشان، دستور می دهد. (تفسیر ابن کثیر) آیا کسی می تواند قبل از رسیدن وقت حج، اعمال حج را ادا کند، مسلماً خیر، نماز نیز همینطور است. تا زمانیکه وقت نماز داخل نشده، آن نماز فرض نیست و ادا قبل از فرض شدن صحیح نیست. مانند اینکه شخصی اول کفاره ادا کند بعد خود را حانت بگرداند، (یعنی قسمش را بشکند) در اینصورت آن کفاره قبلی معتبر نیست.

دلیل سوم: «عَنْ عَمْرٍو قَالَ سَمِعْتُ أَبَا الشَّعْثَاءِ جَابِرًا قَالَ قَالَ سَمِعْتُ ابْنَ عَبَّاسٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا قَالَ صَلَّى مَعَ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ ثَمَانِيًا جَمِيعًا وَسَبْعًا جَمِيعًا قُلْتُ يَا أَبَا الشَّعْثَاءِ أَظْنُ أَنْ أُخْرَ الظُّهْرَ وَعَجَلَ العَصْرَ وَعَجَلَ العِشَاءَ وَأَخْرَ المَغْرِبَ قَالَ وَأَنَا أَظْنُهُ (صحیح البخاری ، بَاب مَنْ لَمْ يَتَطَوَّعْ بَعْدَ المَكْتُوبَةِ) عمرو می فرماید: از اباالشعثاء یعنی جابر شنیدم که فرمود: من از ابن عباس رضی الله عنهم شنیدم که فرمود: من با رسول الله صلی الله علیه و سلم هشت رکعت را به صورت جمع و هفت رکعت را به صورت جمع خواندم ، من گفتم ای ابا الشعثاء گمان می کنم که آنحضرت صلی الله علیه و سلم ظهر را به تأخیر انداخت و عصر را زود خواند و عشاء را زود خواند و مغرب را به تأخیر انداخت، ابن عباس فرمود: نظریه من هم همین است.

توضیح: این حدیث به صراحت روش جمع نمودن را که از رسول الله صلی الله علیه و سلم ثابت است بیان نموده است که جمع حقیقی نبوده بلکه جمع صوری بوده است که احناف به آن قائل هستند.
 دلیل چهارم: «عَنْ ابْنِ عَبَّاسٍ أَنَّ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ صَلَّى بِالْمَدِينَةِ سَبْعًا وَثَمَانِيًا الظُّهْرَ وَالْعَصْرَ وَالْمَغْرِبَ وَالْعِشَاءَ فَقَالَ أَيُّوبُ لَعَلَّهُ فِي لَيْلَةٍ مَطِيرَةٍ قَالَ عَسَى (صحیح البخاری ، بَاب تَأْخِيرِ الظُّهْرِ إِلَى العَصْرِ) . از ابن عباس رضی الله عنه روایت است که پیغمبر صلی الله علیه و سلم در مدینه هفت رکعت و هشت رکعت؛ یعنی

ظهر و عصر را و مغرب و عشاء را به صورت جمع خواند، ایوب به ابن عباس گفت: شاید آن در شب بارانی بوده است ابن عباس فرمود: شاید.

توضیح: امام بخاری رحمه الله از این حدیث بر تأخیر ظهر تا وقت عصر استدلال نموده است. علامه عینی رحمه الله می نویسد: از همه ی تأویلات بهترین تأویل که به قبول نمودن نیز نزدیک تر است، اینست که: نماز اول را تا آخر وقت تأخیر نموده و آخر وقت خوانده است، بعد از فارغ شدن وقت نماز دوم داخل شده و نماز دوم را خوانده است. (عمدة القاری - (13 / 78) المكتبة الشاملة. و این حدیث که در دلیل پنجم ذکر می کنیم این تأویل را تأیید می کند.

دلیل پنجم: «عَنْ عَبْدِ اللَّهِ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ مَا رَأَيْتُ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ صَلَّى صَلَاةً بغيرِ مِيقَاتِهَا إِلَّا صَلَاتَيْنِ جَمَعَ بَيْنَ الْمَغْرِبِ وَالْعِشَاءِ وَصَلَّى الْفَجْرَ قَبْلَ مِيقَاتِهَا (صحیح البخاری، باب متى يُصَلَّى الْفَجْرَ بِجَمْعٍ) عبدالله بن مسعود رضی الله عنه می فرماید: ندیدم که پیغمبر صلی الله علیه و سلم نمازی را در غیر وقتش بخواند مگر دو نماز را، مغرب و عشاء را (در مزدلفه) جمع نمود و نماز صبح را قبل از وقت (همیشگی اش) خواند.

توضیح: علامه عینی رحمه الله می نویسد: این حدیث عمل نمودن بر هر حدیثی را که در آن جواز جمع بین ظهر و عصر، مغرب و عشاء آمده باطل می کند، چه در حضر باشد یا در سفر یا وقتی دیگر. و هذا الحدیث يبطل العمل بكل حدیث فيه جواز الجمع بين الظهر والعصر والمغرب والعشاء سواء كان في حضر أو سفر أو غيرهما (عمدة القاری - (13 / 78) المكتبة الشاملة.

دلیل ششم: «عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عُمَرَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا قَالَ رَأَيْتُ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ إِذَا أَعْجَلَهُ السَّيْرُ فِي السَّفَرِ يُؤَخِّرُ صَلَاةَ الْمَغْرِبِ حَتَّى يَجْمَعَ بَيْنَهَا وَبَيْنَ الْعِشَاءِ قَالَ سَالِمٌ وَكَانَ عَبْدُ اللَّهِ بْنُ عُمَرَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا يَفْعَلُهُ إِذَا أَعْجَلَهُ السَّيْرُ وَيُقِيمُ الْمَغْرِبَ فَيُصَلِّيُهَا ثَلَاثًا ثُمَّ يُسَلِّمُ ثُمَّ قَلَّمَا يَلْبِثُ حَتَّى يُقِيمَ الْعِشَاءَ فَيُصَلِّيُهَا رَكَعَتَيْنِ ثُمَّ يُسَلِّمُ وَلَا يُسَبِّحُ بَيْنَهُمَا بِرَكَعَةٍ وَلَا بَعْدَ الْعِشَاءِ بِسَجْدَةٍ حَتَّى يَقُومَ مِنْ جَوْفِ اللَّيْلِ (صحیح البخاری، باب هل يُؤَدَّنُ أَوْ يُقِيمُ إِذَا جَمَعَ بَيْنَ الْمَغْرِبِ وَالْعِشَاءِ). از عبدالله بن عمر رضی الله عنهما روایت است که رسول الله صلی الله علیه و سلم را دیدم هرگاه رفتن او را در سفر، شتابزده می کرد نماز مغرب را به تأخیر می انداخت تا اینکه آنرا با نماز عشاء جمع می نمود، سالم می فرماید: عبدالله بن عمر رضی الله عنهما نیز وقتی که رفتار او را عجله می کرد اینچنین می کرد، مغرب را اقامه می نمود و سه رکعت می خواند سپس سلام می داد، سپس خیلی کم درنگ می کرد تا اینکه عشاء را اقامه کند و آنرا دو رکعت می خواند، سپس سلام می داد و بین این دو نماز حتی يك رکعت هم نفل نمی خواند و بعد از عشاء يك سجده هم نمی کرد تا اینکه وسط شب بر می خواست.

توضیح: این حدیث نیز صریح است در اینکه جمع صوری بوده نه جمع حقیقی، که يك نماز در وقت نماز دیگر خوانده شود. دلیل هفتم:

«عَنْ ابْنِ عَبَّاسٍ قَالَ صَلَّى رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ الظُّهْرَ وَالْعَصْرَ جَمِيعًا بِالْمَدِينَةِ فِي غَيْرِ خَوْفٍ وَلَا سَفَرٍ قَالَ أَبُو الزُّبَيْرِ فَسَأَلْتُ سَعِيدًا لِمَ فَعَلَ ذَلِكَ فَقَالَ سَأَلْتُ ابْنَ عَبَّاسٍ كَمَا سَأَلْتَنِي فَقَالَ أَرَادَ أَنْ لَا يُخْرِجَ أَحَدًا مِنْ أُمَّتِهِ» (از ابن عباس رضی الله عنهما روایت است که رسول الله صلی الله علیه وسلم نماز ظهر و عصر را در مدینه با هم می خواند، بدون اینکه ترسی یا سفری باشد، ابو زبیر می گوید: از سعید پرسیدم چرا این کار را کرده است، گفت من از ابن عباس پرسیدم، چنانکه تو از من پرسیدی، فرمود: خواست که هیچ يك از امت خویش را در تنگی نیندازد.) (صحیح مسلم ، باب الْجَمْعِ بَيْنَ الصَّلَاتَيْنِ فِي الْحَضَرِ).

توضیح مختصر: علامه نیموی می فرماید: علماء تأویلاتی برای این حدیث بیان نموده اند، لیکن همه ی آنها ضعیف اند، مگر اینکه این حدیث بر جمع صوری حمل شود. (آثار السنن، صفحه 222) یادداشت توضیحی: جمع بین الصلوتین (جمع کردن نماز) در یک وقت در نزد علماء احناف به سه صورت ذیل اداء میگردد.

اول : جمع تقدیم :

جمع تقدیم : اینکه ظهر و عصر در وقت ظهر یا مغرب وعشاء در وقت مغرب خواند شوند.

دوم : جمع تأخیر :

جمع تأخیر : جمع تاوقتی است که ظهر و عصر در وقت عصر و یا مغرب وعشاء در وقت عشاء خوانده شوند .

سوم : جمع صوری :

جمع صوری عبارت است که : هر یکی از ظهر و عصر ، مغرب وعشاء در وقت وقتش خوانده شود البته نماز اول به تأخیر انداخته و در آخر وقتش خوانده شود و نماز بعدی در اول وقتش خوانده شود ، با این حال بیننده تصور می نماید که نماز ظهر و عصر و مغرب وعشاء با هم یکجا خوانده شدند ، صورتاً جمع است اما حقیقتاً جمع نیست .

در میدان عرفات ، جمع تقدیم در ظهر و عصر و در مزدلفه جمع تأخیر در مغرب وعشاء بالاجماع واجب است (نسایی جلد اول صفحه 100) علاوه بر آن دو مقام در جا های دیگر جمع تقدیم و تأخیر جایز نیست ، البته جمع صوری در حالت فوق جایز است .

یادداشت فقهی :

ولی رای صحیح آنست که چنانچه شخص در مسافرت دچار مشقت شود علاوه بر قصر می تواند نماز خود را نیز جمع کند ولی نه همیشه و بلکه باید ضرورتی باشد هرچند برخی از علماء جمع نمازها در سفر را در هر حالی جایز دانسته اند که تفصیل آن در فوق بیان گردید .

باب سی و هفتم نماز های نفلی

اعمالیکه فضیلت آن در نصوص بیان شده دو نوع هستند؛ نوعی واجب که برمسلمان واجب است که ادای این واجبات توجه کند و در مورد آن از الله ترس داشته و آنرا ترک نه کند و بر آن مواظبت نماید. چنانچه در دروس و مباحث قبلی نیز متذکر شده ایم اعمال که انسان مطابق به شریعت اسلام اجرا میکند از لحاظ شرعی به کتگوری های ذیل تقسیم شده اند:

فرائض: نمازهای پنجگانه، روزه، حج و پرداختن زکات وسایر فرائض.

اعمال مستحب:

مانند نماز تهجد و نماز چاشت و امثال آن، مسلمان باید برای ادای آن بکوشد، و اگر بعضی از وقتها موفق به ادای آن نشوند ضرری ندارد؛ چون نفل است، اما از صفات اهل علم و برگزیدگان و فرهیختگان این است که به این امر توجه همیشگی و محافظت داشته باشند.

نماز تهجد یا قیام اللیل

از فحوای آیات قرآنی، واحادیثی نبوی به این حقیقت میرسیم که بعد از فرائض، واجبات و سنن، مهمترین نمازی که مسلمانان به ادای آن در شرعیت اسلامی مکلف گردیده اند، فضایل و فواید متعددی هم دربردارد، نماز تهجد، «قیام اللیل» است. این نماز در راستای خودسازی و قرب الهی، و در جهت اصلاح و اعتلای روح و روان و تندرستی ظاهری و باطنی انسان سازنده ترین و مؤثرترین نقشی را ایفا میدارد.

کلمه تهجد:

کلمه تهجد از ریشه (ه ج د) است (راغب اصفهانی) و طبری (اصل هُجود را به معنای «خوابیدن» دانسته اند، اما به گفته جوهری این کلمه از اضداد چون در لغت به دو معنای «در شب خفتن» و «در شب بیدار شدن» آمده است.

نام های تهجد:

علما، نماز تهجد را با نام های متعددی یاد و مسمی نموده اند که از آن جمله میتوان: صلاة اللیل (نماز شب)، قیام اللیل (شب بیداری)، صلاة التطوع باللیل (نماز نفل شبانه)، صلاة السحر (نماز سحر)، نماز پاکان، نماز انبیا و غیره و غیره نام برد.

تهجد در لغت، مصدر و از باب «تفعلل» است و از هجد یهجد هجوداً مأخوذ است. می‌گویند: هجد و أهجد، یعنی خوابید. و این کلمه در زبان عربی از اضداد است؛ یعنی دو معنای متضاد دارد، هم به معنی خوابیدن در شب است و هم به معنای از خواب بیدار شدن. (جوهری، الصحاح: ۵۵۵/۲)

تهجد در اصطلاح فقهی :

تهجد در اصطلاح فقهی همان شب زنده‌داری می‌باشد که غرض برپا کردن نماز شب، تلاوت قرآن عظیم الشان، ذکر خدواند و طلب مغفرت بعمل می‌آید، برخی از علماء در تعریف اصطلاحاً تهجد فرموده اند: «هو صلاة التطوع باللیل» نماز نفلی که در شب خوانده می‌شود.

هكذا تعدادی از علما میان نماز شب (قیام اللیل) و نماز تهجد فرق گذاشته‌اند و گفته‌اند: خواندن نوافل از مغرب آغاز و تا طلوع صبح صادق، را قیام اللیل و یا هم نماز شب می‌نامند، ولی نماز نفلی که بعد از خواب شب ادا می‌شود، آنرا بنام نماز تهجد مسمی داشته‌اند.

ولی برخی از علما هر دو را به یک معنا گرفته‌اند. البته آموزش و روش پیامبر و عمل بیشتر علما بر همین بوده است که بعد از خوابیدن پاسی از شب بیدار می‌شدند و نماز تهجد می‌خوانند.

صحابی جلیل القدر هریک علقمه بن قیس و اسودبن یزید رحمهما الله در مورد نماز تهجد می‌فرمایند: «إنما التهجد بعد نومة» نماز تهجد درحقیقت آن است که بعد از خواب ادا شود. (المروزی، قیام اللیل: ۱۹)

یادداشت ضروری :

حکم نماز تهجد در نزد بسیاری از علمای اسلامی، براساس روایتی که از حضرت عائشه رضی الله عنها نقل می‌فرمایند همین است که: در ابتدا نماز تهجد بر تمام امت فرض بود و حدود یک سال پیامبر صلی الله علیه وسلم و اصحاب، آن را به طور فرض می‌خواندند و بر آن پایبند بودند، سپس نرمی و آسانی بعمل آمد و فرضیت آن نسخ و تبدیل به نفل شد. (ابن الجوزی، زاد المسیر: ۳۵۳/۴).

«متجهد» :

متجهد به شخصی گفته می‌شود که در طول شب از خواب بیدار می‌شود و شروع به خواندن نماز نافله می‌کند، آن شخص را در اصطلاحی فقهی «متجهد» و نمازی که وی به جا می‌آورد نماز «تهجد» می‌نامند.

تعداد رکعات نماز تهجد :

مطابق احادیثی رسول الله صلی الله علیه وسلم، کمترین رکعات نماز تهجد دو رکعت بوده و حداکثری برای آن وجود ندارد. هر چقدر که بیشتر خوانده شود، نماز گزار ثواب و پاداش بیشتری کمایی مینماید.

ولی مطابق حدیثی که از حضرت بی بی عایشه روایت گردیده

آمده است : « ما كان رسول الله صلى الله عليه و سلم يزید فی رمضان و لا فی غیره علی إحدى عشرة ركعة » (متفق علیه) (پیامبر صلی الله علیه و سلم چه در رمضان و چه در غیر رمضان بیش از یازده رکعت نمی‌خواند).

ولی در روایتی دیگر وارد شده است که پیامبر صلی الله علیه و سلم فرمودند: «صلاة الليل مثنی مثنی فاذا خفت الصبح فاوتر بواحدة» (روایت بخاری) (نماز شب دو رکعت دو رکعت میباشد و اگر بیم از طلوع صبح داشته باشی پس با یک رکعت نماز وتر آنرا خاتمه بده)

بنابراین باید گفت که : نماز شب را بصورت نمازهای دو رکعتی خواند، هر چند رکعات زیادی خوانده شوند، و سپس در آخر با یک رکعت نماز وتر آنرا خاتمه داد، ولی بر طبق روایتی که از حضرت بی بی عایشه رضی الله عنها ذکر شد، سنت پیامبر صلی الله علیه و سلم اینست که یازده رکعت نماز شب خوانده شود، یعنی ابتدا چهار بار نماز دو رکعتی میخواند که مجموعاً میشود 8 رکعت، و سپس دو رکعت نماز شفع و یک رکعت نماز وتر میخواند. و طوریکه در فوق متذکر شدیم ، نماز شب از بعد از نماز عشاء (خفتن) شروع میشود و تا قبل از طلوع فجر صادق خاتمه میابد، ولی بهتر است بعد از نماز عشاء خوابیده شود و سپس در یک سوم آخر شب نماز شب خوانده شود زیرا وقت نزول الهی است و دعاء مستجاب است.

نیت نماز تهجد :

برای نیت نماز تهجد ، کافی است که در قلب نیت نماز تهجد بعمل آید ، قابل تذکر است که این نیت نباید در زبان تلفظ گردد، زیر ذکر آن به زبان بدعت بوده ، ذکر به زبان نه از پیامبر صلی الله علیه و سلم و نه از هیچ یکی از اصحابش روایت گردیده است .

بهترین وقت برای ادای نماز تهجد :

بهترین وقت برای ادای نماز تهجد مطابق احادیثی پیامبر صلی الله علیه و سلم ، بعد از نماز خفتن (عشاء) شروع شده، و تا طلوع فجر صادق ادامه دارد.

پیامبر صلی الله علیه و سلم در این مورد میفرماید : « إن الله زادكم صلاة ، وهی الوتر ، فصلوها بین صلاة العشاء إلى صلاة الفجر » (خداوند نمازی را بر شما افزوده، که نماز وتر هست، پس آنرا بین نماز عشاء و نماز صبح بخوانید)

و بهترین وقت شب ثلث اخیر (یک سوم پایان شب) میباشد که وقت نزول الهی است (نزولی که لایق به جلال و کمال خداوند هست و کیفیت آنرا نمیدانیم)، و دعاء در این وقت مستجاب هست.

در حدیثی پیامبر صلی الله علیه و سلم آمده است : « إن الله تعالی ينزل كل ليلة إلى السماء الدنيا ، حتى یبقی ثلث الليل الأخير ، فیکول : هل من تائب فأتوب علیه ؟ هل من مستغفر فأغفر له ؟ هل من سائل فیعطی سؤاله ؟ حتی یطلع الفجر »

(خداوند متعال، در هر شب به سوی آسمان دنیا فرود می‌آید تا

آنکه چون یک سوم اخیر شب باقی می‌ماند، می‌گوید: آیا توبه کاری هست تا بر وی توبه بپذیرم؟ آیا آمرزش‌خواهی هست تا بر وی پیامرزم؟ آیا درخواست‌کننده‌ای هست که خواسته وی داده شود؟ تا آن‌گاه که طلوع صبح می‌دمد.»

ولی قابل تذکر است که اگر نماز گزار خوف آنرا داشته باشد که مباد در آخر شب نتواند برخیزد و نماز وتر و تهجدش را بجاء ارد، بهتر است قبل از خوابیدن نمازش را بخواند، طوری که حکم پیامبر صلی الله علیه وسلم در این مورد بوضاحت چنین بیانگر گردیده است:

«من خاف أن لا يقوم من آخر الليل فليوتر أوله، ومن طمع أن يقوم آخره فليوتر آخر الليل، فإن صلاة آخر الليل مشهودة، وذلك أفضل» یعنی: (کسیکه از بیدار شدن در آخر شب بیدار بیم داشته باشد، پس در اول شب نماز وترش را بجاء ارد، و کسیکه بر خود اعتماد داشته باشد که میتواند در آخر شب بیدار شود پس آخر شب نمازش را بخواند، زیرا نماز آخر شب مشهود است (ملائکه آنرا مشاهده میکنند) و این بهتر است). بهترین و افضلترین طریقه همین است که: در ابتدای شب بخوابد و سپس در ثلث اخیر شب برخیزد و نماز تجمیع و یا قیام لیل خویش را بجاء ارد.

طوری که میدانید: شب از وقت اذان مغرب شروع میشود و تا اذان فجر ادامه دارد، لذا میتوان این ساعات را تقسیم بندی کند تا وقت یک سوم اخیر شب را برای نماز تهجد خویش معلوم کنید.

نماز تهجد بر پیامبر واجب است:

بلی نماز تهجد بر پیامبر صلی الله علیه وسلم واجب میباشد، زیر پروردگار با عظمت در این مورد در (آیات 1-4 سوره مزمل) خطاب به آنحضرت فرموده است: «يَا أَيُّهَا الْمُرْمِلُ * قُمْ اللَّيْلَ إِلَّا قَلِيلًا * نِصْفَهُ أَوْ انْقُصْ مِنْهُ قَلِيلًا * أَوْ زِدْ عَلَيْهِ وَرَتِّلِ الْقُرْآنَ تَرْتِيلًا» (ای جامه بر خود پیچیده، شب را زنده بدار، مگر اندکی را، نیمه ای از آن را یا اندکی از نیمه کم کن یا اندکی بر نیمه بیفزای و قرآن را شمرده و روشن بخوان.)

شیخ عبدالرحمن سعدی رحمه الله در تفسیر این آیات می‌نویسد: «در این جا خداوند او را به عبادت‌هایی فرمان داد که مخصوص او هستند. سپس او را دستور داد تا در برابر اذیت و آزار قومش شکیبا باشد، و او را دستور داد تا فرمان الهی را آشکارا اعلام نماید و به صورت علنی آن‌ها را به سوی خداوند دعوت کند.

پس پیامبر را به بهترین عبادت‌ها که نماز است و در بهترین وقت‌ها که شب است فرمان داده است و از آن جا که خداوند نسبت به پیامبر لطف و مرحمت داشته است او را به زنده نگاه داشتن تمام شب فرمان نداده است: «قُمْ اللَّيْلَ إِلَّا قَلِيلًا» شب را زنده بدار جز اندکی از آن را. سپس اندازه آن را بیان کرد و فرمود: «نِصْفَهُ أَوْ انْقُصْ مِنْهُ قَلِيلًا» نیمی از شب را زنده بدار یا از نیمه ی آن اندکی بکاه. یعنی یک سوم آن را زنده بدار.»

أَوْ زِدْ عَلَيْهِ» یا بر نصف بیفزای. یعنی حدود دو سوم شب را زنده بدار. « وَرَتَّلِ الْقُرْآنَ تَرْتِيلاً» و قرآن را چنان که باید شمرده و شیوا بخوان، چون اگر قرآن با ترتیل خوانده شود تدبر و اندیشیدن در آن حاصل خواهد شد و دل ها را تکان خواهد داد و انسان را بر عبادت خدا با آیات او و آمادگی کامل برای عبادت تحریک خواهد کرد».

تعدیل حکم واجیبت نماز تهجد به نفل :

تعدادی کثیری از علماء، حکم نماز تهجد را بنابر روایتی که از حضرت عائشه رضی الله عنها نقل شده است، براین نظرند که نماز تهجد در ابتدا بر تمام امت فرض بود و حدود یکسال پیامبر صلی الله علیه وسلم و اصحاب، آن را به طور فرض بجاء می آوردند و بر آن پایبند هم بودند، سپس نرمی و آسانی آمد و فرضیت آن نسخ و تبدیل به نفل شد. (ابن الجوزی، زاد المسیر: ۴/۳۵۳) اما در مورد اینکه آیا فرضیت نماز تهجد در حق رسول اکرم صلی الله علیه وسلم هم نسخ شد یا به قوت خود باقی ماند، علما اختلاف نظر دارند؛ امام نووی رحمه الله می فرماید: از فحوای ظاهر حدیث چنین برمی آید که فرضیت نماز تهجد بعد از آن در حق رسول اکرم نیز به نفل تبدیل شد. البته در حق امت نفل بودن آن یک مسئله اجماعی است. (نووی، شرح مسلم: ۶/۲۶-۲۷)

بنأحکم شرعی همین است که :

نماز تهجد (قیام اللیل) در میان نمازهای نافله، یکی از بهترین و با فضیلت ترین نمازها محسوب می شود. محدثین مینویسند که : از حضرت رسول اکرم صلی الله علیه و سلم پرسیدند: بعد از نمازهای فرض کدام نماز افضل است؟ آن حضرت صلی الله علیه وسلم فرمودند: نماز شب.

« وَ مِنَ اللَّيْلِ فَتَهَجَّدْ بِهِ » وخت اداء آن از نصف لیل آغاز و تا طلوع آفتاب ادامه می یابد.

نماز تهجد بر سایر مسلمانان سنت است :

از فحوای (آیه 79 سوره اسرا) به وضاحت تام معلوم میشود که رسول الله صلی الله علیه وسلم امر به تهجد شده است که هدف از آن بر پا کردن نماز شب است، بناً مطابق حکم این آیه کریمه گفته میتوانیم که : نماز شب بر پیامبر صلی الله علیه وسلم واجب است و این حکم از اختصاصات پیامبر اسلام به شمار میرود. ولی بر سایر مسلمانان نماز تهجد سنت میباشد.

پروردگار با عظمت ما در این مورد میفرماید: «إِنَّ الْمُتَّقِينَ فِي جَنَّاتٍ وَعُيُونٍ آخِذِينَ مَا آتَاهُمْ رَبُّهُمْ، إِنَّهُمْ كَانُوا قَبْلَ ذَلِكَ مُحْسِنِينَ. كَانُوا قَلِيلًا مِنَ اللَّيْلِ مَا يَهْجَعُونَ. وَ بِالْأَسْحَارِ هُمْ يَسْتَغْفِرُونَ وَ فِي أَمْوَالِهِمْ حَقٌّ لِّلسَّائِلِ وَ الْمَحْرُومِ» (سوره ذاریات : 15-19).

یعنی: «پرهیزگاران (متقین) در میان باغهای بهشت و چشمه ساران خواهند بود، دریافت می دارند چیزهایی را که پروردگارشان به ایشان مرحمت فرموده باشد؛ چراکه آنان پیش از آن (در سرای جهان) از زمره نیکوکاران بوده اند. آنان اندکی از شب می خفتند و در سحرگاهان درخواست آمرزش می کردند و در اموال و

دارایی‌هایشان حقی و سهمی برای گدایان و بینوایان تهی‌دست بود».

همچنان پیامبر صلی الله علیه وسلم در این مورد میفرماید: «إِنَّ فِي الْجَنَّةِ غُرَفًا يَرَى ظَاهِرَهَا مِنْ بَاطِنِهَا وَبَاطِنَهَا مِنْ ظَاهِرِهَا، أَعْدَهَا اللَّهُ تَعَالَى لِمَنْ أَطْعَمَ الطَّعَامَ، وَ أَلَانَ الْكَلَامَ، وَ أَدَامَ الصِّيَامَ، وَ صَلَّى بِاللَّيْلِ وَ النَّاسَ نِيَامًا». صحیح ابن ماجه (2123). یعنی: «در جنت اتاقهایی است که از درون، بیرون آنها و از بیرون درون آنها نمایان است، خداوند آنها را برای کسی آماده کرده است که (به فقرا) طعام می‌دهند، و به نرمی سخن می‌گویند، و شبانگهان در حالی که مردم در خوابند نماز می‌خوانند».

فضیلت تهجد در قرآن :

در قرآن عظیم الشان بصورت کل 112 مرتبه در 45 سوره درباره مقام و منزلت نماز و امر به اداء آن آمده است و از آنجمله در 17 آیه برای برپا داشتن آن آمده است که این نشانه ای از اهمیت فوق العاده خلوت شبانه معبود با خالق خویش است .

ولی لفظ «تهجد» صرف یکبار در قرآن عظیم الشان و آنهم در (آیه ی 79 سوره ی اسراء) بکار گرفته شده است: «وَمِنَ اللَّيْلِ فَتَهَجَّدْ بِهِ نَافِلَةً لَكَ عَسَىٰ أَنْ يَبْعَثَكَ رَبُّكَ مَقَامًا مَّحْمُودًا» (یعنی ای پیامبر خدا! پاسی از شب را زنده بدار! باشد که پروردگارت تو را به مقامی محمود و نیکو برساند.)

ولی قرآن عظیم الشان در مورد سایر نوافل که در قیام لیل و شب زنده داری بعمل می‌آید در آیات متعددی بدان اشاره نموده که از جمله: (اسرا 79، فرقان 64، سجده 16 و 17، طه 30، ص 37 و 38، زمر 9، ذاریات 17 و 18، طور 48، مزمل 2 و 3 و 4 و 6، دهر 25 و 26، فجر 3).

1- «إِنَّ نَاشِئَةَ اللَّيْلِ هِيَ أَشَدُّ وَطْئًا وَأَقْوَمُ قِيلاً»: به یقین شب‌زنده‌داری در سازگاری زبان و دل مؤثرتر و در سخن استوارتر است. (سوره مزمل: ۶)

2- «وَالَّذِينَ يَبِيتُونَ لِرَبِّهِمْ سُجَّدًا وَقِيَامًا»: و کسانی که شب را برای پروردگارشان سجده‌کنان و قیام‌کنان می‌گذرانند. (سوره فرقان: آیه ۶۴)

3- «تَتَجَافَى جُنُوبُهُمْ عَنِ الْمَضَاجِعِ يَدْعُونَ رَبَّهُمْ خَوْفًا وَطَمَعًا»: پهلوهایشان از بسترها جدا نمی‌شود. با بیم و امید پروردگارشان را می‌خوانند. (سوره سجده: ۱۶)

4- «أَمْ مَنْ هُوَ قَانِئٌ بِآثَاءِ اللَّيْلِ سَاجِدًا وَقَائِمًا يَحْذَرُ الْآخِرَةَ وَيَرْجُو رَحْمَةً رَبِّهِ»: آیا (کسی که شرحش را گفتیم، بهتر است) یا کسی که او در لحظه لحظه شب سجده‌کنان و ایستاده به عبادت می‌پردازد، درحالی‌که از آخرت می‌ترسد و به بخشایش پروردگارش امید می‌دارد؟. (سوره زمر: ۹)

5- «إِنَّ رَبَّكَ يَعْلَمُ أَنَّكَ تَقُومُ أَدْنَىٰ مِنْ ثُلُثِي اللَّيْلِ وَنِصْفَهُ وَثُلُثَهُ وَطَائِفَةٌ مِنَ الَّذِينَ مَعَكَ»: (بی‌گمان پروردگارت می‌داند که تو نزدیک به دو سوم شب و یک دوم آن و یک سوم آن را (برای

عبادت) بر می‌خیزی و (نیز) جمعی از آنان که همراه تو هستند. (سوره مزمل: ۲۰)

6- «كَانُوا قَلِيلًا مِنَ اللَّيْلِ مَا يَهْجَعُونَ وَيَا لَأَسْحَارٍ هُمْ يَسْتَغْفِرُونَ» (چنین بود) که اندکی از شب می خوابیدند و آنان به هنگام سحر آمرزش می‌خواستند. (سوره ذاریات: ۱۷-۱۸)

7- «الصَّابِرِينَ وَالصَّادِقِينَ وَالْقَانِتِينَ وَالْمُنْفِقِينَ وَالْمُسْتَغْفِرِينَ بِالْأَسْحَارِ»؛ (همان شکیبایان و راستگویان و فرمانبرداران و بخشندگان و آمرزش‌خواهان در سحرگاهان. (سوره آل عمران: ۱۷)

8- « قَالَ سَوْفَ أَسْتَغْفِرُ لَكُمْ »؛ (گفت: برای شما از پروردگام آمرزش خواهم خواست.) (سوره یوسف: ۹۸) وقتی فرزندان یعقوب گفتند: پدرجان برای گناهان ما آمرزش بخواه، ما خطاکاریم. حضرت یعقوب به آنها وعده طلب آمرزش داد.

حضرت ابن‌مسعود و ابن‌عمر رضی‌الله‌عنهما در مورد موعد وعده طلب آمرزش مینویسند که: این وعده برای وقت سحر بود؛ زیرا مناسبترین وقت برای قبولیت دعاست. (ابن‌الجوزی، زاد‌المسیر ۴۷۲/۲)

فضیلت تهجد در احادیث نبوی :

فضیلت و فواید نماز تهجد در احادیث متعددی ذکر گردیده ، پیامبر صلی‌الله‌علیه‌وسلم ، در ملاقات‌های متعددی خویش بر اهمیت نماز تهجد تاکید بعمل آورده است .

پیامبر صلی‌الله‌علیه‌وسلم صحابه کرام را به ادای نماز تهجد (قیام اللیل) توصیه فرموده ، و در مورد فواید دنیوی نماز تهجد (قیام اللیل) تاکیداتی بعمل آورده است که ذیلاً توجه شما را ببرخی از آن جلب مینمایم :

1- در حدیثی آمده است : «علیکم بقیام اللیل فإنه دأبُ

الصالحین قبلکم»؛ نماز شب را بر خود لازم بگیرید، زیرا مواظبت بر آن، شیوه و روش نیکان قبل از شما بوده است. (ترمذی: ۳۵۴۹) .

خواننده محترم !

در این حدیث نه تنها بر خواندن نماز تهجد (قیام اللیل) تاکید بعمل آمده است ، بلکه نماز تهجد (قیام اللیل) را از روش نیکان امتهای گذشته محسوب نموده و به این مطلب اشاره دارد که در ادیان گذشته پایبندی به نماز تهجد یکی از معیارهای تقوا و صلاح بوده است و این امت که خیرالامم و پیرو افضل‌الرسال است، اولی‌تر و حق‌دارتر به خواندن نماز تهجد است. کلمه «علیکم» که جمله آغازین حدیث متبرکه است ، معنی تأکید و الزام دارد، که در مورد دیگر نمازهای نفل خیلی کم آمده است.

2- طوریکه قبلاً تذکر دادیم ، نمازتهجد از بهترین و با فضیلت‌ترین نفل بعد از نمازهای فرضی است «إِنَّ أَفْضَلَ الصَّلَاةِ بَعْدَ الْمَفْرُوضَةِ، الصَّلَاةُ فِي جَوْفِ اللَّيْلِ»؛ (بعد از نماز فرض با فضیلت‌ترین نماز آن است که در دل شب « جوف اللیل » خوانده شود). (المعجم‌الکبیر: ۱۶۷۴) هدف از نمازی که در دل شب بجاء آورده میشود ، بصورت قطع همان نماز تهجد میباشد .

3- در روایتی آمده است که در یکی از روزها شخصی از پیامبر اکرم صلی الله علیه و سلم در مورد بهترین عمل پرسید، آن حضرت صلی الله علیه و سلم در جواب آن شخص فرمود:

بهترین عمل قیام طولانی در حضور پروردگار در نماز است (یعنی تلاوت کردن طولانی در حال قیام) و همین‌طور بهترین نماز بعد از فرایض، نماز تهجد است. (مسلم: ۲/۸۲۱)

مسلمانیکه شب زنده‌داری خویش را با نماز تهجد، و با دعا و نیایش و تلاوت قرآن عظم الشان، سپری مینماید، به مهتابی می‌ماند در آن خلوت و تاریکی می‌درخشد و مورد الطاف و عنایات پروردگار قرار می‌گیرد.

4- در حدیثی شماره (۱۰۹۴ بخاری) آمده است: «يَنْزِلُ رَبُّنَا كُلَّ لَيْلَةٍ إِلَى السَّمَاءِ الدُّنْيَا، حِينَ يَبْقَى ثُلُثُ اللَّيْلِ الْآخِرِ، يَقُولُ: مَنْ يَدْعُونِي فَأَسْتَجِيبَ لَهُ، مَنْ يَسْأَلُنِي فَأَعْطِيَهُ، مَنْ يَسْتَغْفِرُنِي فَأَغْفِرَ لَهُ» (پروردگار ما هر شب به آسمان دنیا با عنایت و رحمت‌های خاص متوجه می‌شود، وقتی که ثلث آخر شب به پایان رسد، می‌فرماید: کیست که مرا بخواند و من اجابتش کنم، کیست که از من سؤال کند و به او عطا کنم، کیست که از من آمرزش بخواهد و من او را ببخشم؟ (بخاری: ۱۰۹۴) و در روایات دیگری آمده است: «کیست که از من شفا بخواهد تا او را شفا بخشم، کیست که از من رزق بخواهد تا به او روزی بدهم؟»

خواندن نماز تهجد با جماعت :

خوانندگان محترم! در این هیچ جای شکی نیست که در شرعی اسلامی برای مسلمانان اجازه داده شده که نماز تهجد را بطور جماعت ادا نمایند، ولی سنت اینست که نمازهای نوافل (سنت) و از جمله نماز نافله تهجد را باید بصورت انفرادی اداء نمایند.

فضیلت نماز تهجد در این است که با اخلاص و آرامش تمام در تنهایی و در دل شب صورت می‌گیرد، ولی خواندان آن بطور جماعت بادر نظر داشت اینکه در شرع جواز دارد ولی پابندی دایمی در اداء نماز تهجد با جماعت، در این وقت شب ممکن نیست.

پیامبر صلی الله علیه و سلم فرموده است: «إِذَا أَيْقظَ الرَّجُلُ أَهْلَهُ مِنَ اللَّيْلِ فَصَلِّيا أَوْ صَلِّ رَكَعَتَيْنِ جَمِيعًا كَتَبَ فِي الذَّاكِرِينَ وَالذَّاكِرَاتِ» یعنی: چون شب مردی همسرش را بیدار کرد و نماز خواندند یا با هم دو رکعت نماز گزارند، اسمشان در ردیف ذکر گویان خداوند نواشته می‌شود. (رواه أبو داود، وصححه الألبانی)

از فحوای این حدیث طوری فهمیده میشود که زن و شوهر میتوانند نماز شب (تهجد) را بصورت جماعت برپا دارند. و علما فرموده اند که جماعت خواندن نمازهای سنت مستحب نیست مگر نمازهایی که پیامبر صلی الله علیه و سلم بصورت جماعت خوانده اند مانند نماز کسوف و استسقاء و تراویح. هرچند خواندن آنها بصورت جماعت جایز است.

امام نووی رحمه الله می‌گوید: «جماعت خواندن نوافل تشریح نشده

است بجز نماز عیدین و کسوف و خسوف و استسقاء و همینطور تراویح و وتر بعد از تراویح. اما جماعت در بقیه ی نوافل مانند نمازهای سنت رواتب و ضحی (چاشت) و نوافل مطلق تشریح نشده، یعنی مستحب نیست، اما اگر بصورت جماعت خوانده شود جایز است». (المجموع (548/3)

حتی برخی از علما فرموده اند که جایز است نماز تراویح را نیز تهجد نامید، (فتاوی الشیخ ابن باز) (11/ 317). در حالیکه نماز تراویح بصورت جماعت خوانده می شود.

و دلیل دیگری بر جایز بودن نماز سنت بصورت جماعت، حدیث عتبان بن مالک رضی الله عنه است که گفت: «فَعَدَا رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وَأَبُو بَكْرٍ حِينَ ارْتَفَعَ النَّهَارُ، فَاسْتَأْذَنَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ، فَأَذِنْتُ لَهُ، فَلَمْ يَجْلِسْ حَتَّى دَخَلَ الْبَيْتَ، ثُمَّ قَالَ: «أَيْنَ تُجِبُّ أَنْ أُصَلِّيَ مِنْ بَيْتِكَ؟» قَالَ: فَأَشْرْتُ لَهُ إِلَى نَاحِيَةِ مِنَ الْبَيْتِ، فَقَامَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فَكَبَّرَ، فَقُمْنَا فَصَفَّئْنَا، فَصَلَّى رَكَعَتَيْنِ، ثُمَّ سَلَّمَ...». (بخاری: 425)

صبح روز بعد که آفتاب کمی بالا زده بود، رسول الله صلی الله علیه وسلم همراه ابوبکر صدیق رضی الله عنه به خانه ما آمد و اجازه ورود خواست. گفتم: بفرمائید. وقتی وارد خانه شد، قبل از نشستن، فرمود: «در کجای خانه ات دوست داری نماز بخوانم؟» عتبان رضی الله عنه می گوید: به گوشه ای از خانه، اشاره کردم. رسول الله صلی الله علیه وسلم آنجا رفت و تکبیر گفت. ما نیز به ایشان اقتدا نموده، صف بستیم. رسول الله صلی الله علیه وسلم دو رکعت نماز خواند و سلام گفت. و احادیث دیگری نیز وجود دارد که ثابت می کند پیامبر صلی الله علیه وسلم با چند تن از اصحابش نماز سنت را بصورت جماعت خوانده است:

از ابن عباس (رضی الله عنه) روایت است: «بت فی بیت خالتي میمونه فصلی رسول الله صلی الله علیه وسلم العشاء، ثم جاء فصلی أربع ركعات، ثم نام، ثم قام فجئت فقامت عن يساره فعلمني عن يمينه» «شبی در خانه خاله ام میمونه ماندم، پیامبر صلی الله علیه وسلم بعد از خواندن نماز عشاء (به خانه) آمد و چهار رکعت نماز خواند؛ و خوابید سپس نیمه شب بلند شد و به نماز ایستاد، من آمدم و سمت چپش ایستادم، پیامبر مرا در سمت راست خود قرار داد». بخاری (697)

این حدیث بیانگر این مطلب است که پیامبر صلی الله علیه وسلم با ابن عباس رضی الله عنه نماز (تهجد) را جماعت خوانده اند. در حدیثی دیگری از جابر رضی الله عنه روایت است: «قام رسول الله صلی الله علیه وسلم ليصلي فجئت، فقامت عن يساره فأخذ بيدي فأدراني حتى أقامني عن يمينه، ثم جاء جبار بن صخر فقام عن يسار رسول الله صلی الله علیه وسلم فأخذ بأيدينا جميعاً فدفعنا حتى أقامنا خلفه» «پیامبر صلی الله علیه وسلم بلند شد که نماز بخواند من هم بلند شدم و در سمت چپش ایستادم. پیامبر صلی الله علیه وسلم دستم را گرفت و مرا چرخانید تا اینکه در سمت راست خود قرار داد. سپس جبار بن صخر آمد و در سمت چپ پیامبر صلی

الله علیه وسلم ایستاد. پیامبر صلی الله علیه وسلم دست هر دوی ما را گرفت و عقب راند، تا اینکه ما را پشت سر خود قرار داد.» مسلم (660 - 269 - 1/458)

این حدیث نیز بیانگر جواز جماعت خواندن نمازهای سنت است. بطور خلاصه باید عرض داشت که تعداد کثیری از احادیثی نبوی مبین این حکم است که پیامبر صلی الله علیه وسلم نماز لیل ویا تهجد را با جماعت یکجا به اصحاب کرام خویش برپا داشته است ولی طوریکه در فوق متذکر شدیم نزد کثیری از علماء احسن، افضل وحتى مستحب آنست که نمازهای سنت (بجز نماز تراویح و استسقاء و کسوف و خسوف و عیدین) را بصورت فردی خواند. تعدادی از علماء میفرمایند که: جایز نیست که همیشه نماز سنت را بصورت جماعت خواند؛ و اگر کسانی بر خواندن همیشگی نماز لیل ویا تهجد تاکید می ورزند، گفته میتوانیم که این تعداد از افراد مرتکب بدعت شده اند، پس بهتر آنست که از مرتکب شدن بدعت بپرهیزند، ولی در برخی از شب ها اتفاق طوری پیش آید که: چند نفر یکجا بودند و سپس خواستند که نماز تهجد را بصورت جماعت بخوانند از فهم شرعی مشکلی در میان نیست.

یادداشت: تعدادی از علماء میفرمایند نماز تراویح که در ماه مبارک رمضان بعد از نماز خفتن (عشاء) خوانده میشود، میتوان آنرا به قیام اللیل ویا هم نماز تهجد مسمی نمود.

تهجد از جمله صفات متقیان است:

در مورد اینکه نماز تهجد (قیام اللیل) از جمله صفات متقیان است قرآن عظیم الشان با زیبایی خاصی، میفرماید: «إِنَّ الْمُتَّقِينَ فِي جَنَّاتٍ وَعُيُونٍ * آخِذِينَ مَا آتَاهُمْ رَبُّهُمْ إِنَّهُمْ كَانُوا قَبْلَ ذَلِكَ مُحْسِنِينَ * كَانُوا قَلِيلًا مِّنَ اللَّيْلِ مَا يَهْجَعُونَ * وَبِالْأَسْحَارِ هُمْ يَسْتَغْفِرُونَ» (سوره الذاریات: 15-18)

«متقیان در باغها و چشمه ساراند، آنچه را پروردگارشان به آنان عطا کرده است میگیرند» زیرا آنها پیش از این نیکوکار بودند، به این وصف بودند که اندکی از شب را میخوابیدند، و در سحرگاه استغفار میکردند» در حدیثی روایت شده ابومالک اشعری که در مورد فضیلت نماز تهجد بیان گردیده آمده است:

«إِنَّ فِي الْجَنَّةِ غُرَفًا يَرَى ظَاهِرَهَا مِنْ بَاطِنِهَا وَبَاطِنَهَا مِنْ ظَاهِرِهَا، أَعْدَاهَا اللَّهُ تَعَالَى لِمَنْ أَطْعَمَ الطَّعَامَ، وَ أَلَانَ الْكَلَامَ، وَ أَدَامَ الصِّيَامَ، وَ صَلَّى بِاللَّيْلِ وَ النَّاسِ نِيَامَ» (صحيح ابن ماجه، 2123)،

یعنی: «در جنت اتاقهایی است که از درون، بیرون آنها و از بیرون درون آنها نمایان است، خداوند آنها را برای اشخاصی تهیه دیده است که: (به فقرا) طعام می دهند، و به نرملی و ملایمت سخن می گویند، و شبانگهان در حالی که مردم در خوابند نماز می خوانند.»

– نماز تهجد مایة نشاط و پاکیزگی میباشد :

در روایت مشهور از امام بخاری و امام مسلم آمده است که وقتی کسی از شما می‌خواهد، شیطان بر پشت سر او سه گره می‌زند و روی هر گرهی می‌نویسد: شبی طولانی در پیش داری، بخواب. حال اگر شخص بلند شود و خدا را با ذکر و دعا و غیره یاد کند، یک گره باز می‌شود، چون وضو بگیرد، گره دیگری باز می‌شود، و وقتی نماز بخواند، همه گره‌ها گشوده می‌شود.

سپس در ادامه فرمود:

«فَأُصْبِحَ نَشِيطًا طَيِّبَ النَّفْسِ وَإِلَّا أُصْبِحَ حَيِّثُ النَّفْسِ كَسَلَانَ» آن شخص بعد از ادای نماز تهجد در حال نشاط و پاکیزگی نفس صبح می‌کند و گرنه با نفسی پلید و در حال کسالات صبح می‌کند. (بخاری: ۱۱۴۲)

هر عبادت مایة نشاط روح و روان است، اما با توجه به این روایت، نماز تهجد در طراوت و شادابی روح و روان، و گره‌گشایی و تقویت انسان تأثیر به‌سزایی دارد، انسان تهجدگذار از توانمندی و برنامه‌ریزی خاصی برخوردار می‌گردد.

– تهجدگذار از جمله ذاکرین است:

در حدیثی که از حضرت ابوسعید خدری روایت گردیده آمده است: «اگر کسی در شب از خواب بیدار شود و خانم خود را نیز بیدار کند و سپس آنها دو رکعت نفل بخوانند، هر دو در لیست ذاکرین نوشته می‌شوند.» (ابوداود).

خواهر و برادر مسلمان!

نزد الله تعالی در لیست ذاکرین قرار گرفتن مقام و مرتبه بسیار بلند و مقام والایی است. ذاکرین روز قیامت شادمان و خندان به بهشت می‌روند. یکی از دروازه‌های بهشت مخصوص آنهاست.

– نماز تهجد وسیله قرب الهی، کفارة گناهان و بازدارنده از هر معصیت است:

پیامبر صلی‌الله‌علیه‌وسلم فرمود است: «علیکم بقیام اللیل فإنه

دأب الصالحین قبلکم و قربة الی ربکم و مکفرة اللسیئات و

منهاة عن الإثم» (نماز شب را لازم بگیرید که شیوة نیکان قبل

از شما و وسیلة قرب و نزدیکی به پروردگار است و کفارة بدی‌ها

و بازدارنده از گناه است). (ترمذی: ۳۵۴۹).

مؤمن واقعی همیشه از ارتکاب گناه می‌ترسد و در صد رهایی از گناهان و در تلاش فراهم کردن محیط پاک است و اگر گناهی از او سر بزند، در فکر کفاره و توبه از آن است. بناً نباید فراموش کرد که نماز تهجد خاصیت کفاره و بازدارندگی از گناهان را دارد.

– دعای رحمت پیامبر برای زن و شوهری که برای نماز تهجد آمادگی می‌گیرند.

در حدیثی آن حضرت صلی‌الله‌علیه‌وسلم فرمود است: «رحمت الله بر مردی باد که شب از خواب برمی‌خیزد و نماز تهجد می‌خواند و همسرش را نیز بیدار می‌کند تا او هم نماز بخواند و اگر سستی نشان دهد، بر چهره اش آب می‌پاشد که برای تهجد بیدار شود. رحمت خدا بر زنی باد که آخر شب برمی‌خیزد و نماز تهجد می‌گذارد و شوهرش را هم بیدار می‌کند تا نماز بخواند و اگر امتناع

ورزد، بر چهره اش مقداری آب می‌پاشد تا برای نماز تهجد بیدار شود.»
(ابوداود).

— جای خاصی در جنت برای تهجدگزاران:

محدثین مینویسند پیامبر صلی الله علیه وسلم روزی در باره زیبایی قصر های جنت ذکری بعمل آورد در همین اثنا ابومالک اشعری از پیامبر صلی الله علیه وسلم پرسید: این قصر ها برای چه کسانی است؟ آن حضرت صلی الله علیه وسلم فرمود: «لمن أطاب الكلام وأطعم الطعام وبات قائماً والناس نيام»؛ برای کسی که زیبایی گفتار دارد و به نیازمندان طعام می‌دهد و شب را درحالی که دیگر انسان ها در خواب به سر می‌برند، با نماز سپری می‌کند. (مجمع الزوائد: ۳۵۳۲)

— آخر شب و بیشترین قرب با پروردگار:

در روایتی از عمرو بن عبسه آمده است که پیامبر صلی الله علیه وسلم فرموده است: تنها وقتی که پروردگار به بنده اش نزدیکتر از هر موقع دیگر است، آن پاس آخر شب است؛ اگر توانستی در آن ساعت از ذکر کنندگان باشی پس دریغ نکن، تا آن لحظه قرب از شما فوت نگردد.

و در روایات‌هایی از همین حدیث آمده است که حضرت عمرو بن عبسه از آن حضرت در مورد با فضیلتترین اوقات یا نزدیکترین اوقات به پروردگار سؤال کرد:

آن حضرت در جوابی فرمود: «جوف الليل الآخر»؛ آخر شب. (مسند احمد: ۱۷۰۵۹) این وقت همان وقت سحر و قبل از طلوع صبح صادق است که وقت دعا و نیایش، قبولیت دعا و نزول رحمت‌های الهی است.

— نماز تهجد مایه شرف برای مؤمن است:

نماز تهجد از جمله نوافلی است که در راستای خودسازی و قرب الهی، و در جهت اصلاح و اعتلای روح و روان و تندرستی ظاهری و باطنی انسان سازنده‌ترین و مؤثرترین عمل است.

در روایت سهل بن سعد آمده است که جبرئیل علیه السلام از طرف الله نصیحت‌هایی به پیامبر رسانید، از جمله این الفاظ بود: «وَأَعْلَمْ أَنَّ شَرَفَ الْمُؤْمِنِ قِيَامُهُ بِاللَّيْلِ»؛ بدان که شرافت مؤمن در شب، بیداری او برای خداوند است. (ترغیب: ۱/ ۴۵)

ابن ابی‌الدنیا از وهب بن منبه نقل می‌کند که ایشان فرموده است که: انسان پست با عبادت شب، شرف می‌یابد و انسان ذلیل با آن عزت می‌یابد، قطعاً این شرف و عزت، در دنیا و آخرت است.

تاثیر نماز تهجد برصحت:

خوانندگان محترم!

علمای از کشور آمریکای در تحقیقتی که در سالهای 1993 م بعمل آورده‌اند، بدین نتیجه رسیدند که: برخاستن از بستر خواب در شب و انجام حرکات ساده در منزل و برخی تمرینات سبک ورزشی و شستن دست ها و پاها و برس دندان ها با آب و کشیدن تنفس عمیق برای صحت و سلامتی جسم انسان بی نهایت مفید و موثر میباشد.

اگر نتایج تحقیقات این تعداد از علماء را با دقت تام مورد مطالعه قرار دهیم با وضاحت تام در خواهیم یافت که

: همه این حرکات در وضوء و نماز شب که نماز تهجد است، تجلی می یابد.

پیامبر اسلام محمد صلی الله علیه وسلم یکهزار و چهارصد سال قبل به معجزه علمی نماز شب و یا نماز تهجد اشاره نموده و پیروان خویش را از مفهوم عالی آن باخبر ساخته اند.

اطباء عصر حاضر بدین باور اند که نماز تهجد (قیام الیل) ترشح هورمون «کورتیزول» را (که کورتیزون طبیعی بدن است) تقلیل می بخشد، بخصوص که قیام الیل (تهجد) چند ساعت قبل از بیدار شدن برای وقت سحر (یک سوم آخر شب) بر پا گردد. این امر از افزایش ناگهانی قند خون که برای مریضان مبتلا به این عارضه خطرناک است و نیز از افزایش ناگهانی فشار خون جلوگیری می کند و مانع سکتة مغزی و مریضی های مزمن قلبی در مریضان می شود که به آن دچار هستند.

همچنان علماء و اطباء بدین عقیده آند که :
نماز شب (تهجد) از خطر انجماد خون در رگ های شبکیه چشم که به سبب کندی جریان خون در خلال خواب صورت می گیرد و نیز افزایش فشار خون به سبب استفاده کم از مایعات یا کمبود شدید آن در بدن جلوگیری می کند.

علاوه بر آن نماز شب از امراض مشابه ناشی از چاقی مفرط و تنگی نفس که مانع از بازگشت خون از سر از طریق سیاهرگ می شود، می کاهد.

نماز شب برای مریضان که : که به انواع التهاب مفاصل همچون روماتیسم و غیره دچار هستند به خاطر حرکات سبک و مالش با گرفتن وضوء مفید است و مریضی آنان را بهبود می بخشد.

نماز شب مدوای خوبی برای مریضان است که از «عدم تحرک طولانی رنج می برند. زیرا جسم انسان در حین اقامه نماز شب، به حرکت واداشته می شود و تحرک ساده و ملایم آن هم به صورت منظم از روش های اصلی معالجه این مریضی به شمار می آید.
اطباء می افزایند :

نماز شب بدن را از شر تجمع گلسترویل های سه گانه (موسوم به چربی های بد) می رهاند. این نوع گلسترویل پس از صرف غذای پر چرب در وعده غذایی شبانه، انباشته می شود که در نتیجه آن خطر ابتلا به مریضی های انسداد شرایین قلب در این مریضان در مقایسه با دیگران 32 درصد بیشتر است.
نماز شب از مرگ های ناگهانی به دلایل مختلف بخصوص از سکتة قلبی و مغزی می کاهد.

نماز شب همچنین خطر مرگ ناگهانی به دلیل افزایش ضربان قلب را کاهش می دهد که تنفس هوای پاک خالی از آلودگی های روزمره بخصوص دود وسایط نقلیه و عوامل حساسیت زا را هم به همراه دارد.

از آنجا که در نماز شب تلاوت قرآن عظیم الشان و تدبر و تأمل در آن زیاد است این امر ذهن را فعال می سازد و بر توان آن در انجام فعالیت های مختلف می افزاید.

تکرار اوراد و اذکار بخصوص اذکاری که صبح و شب بر زبان

جاری می شود، از ابتلا به مریضی و ضعیف شدن ذهن در دوران پیری و ناامیدی و دیگر مریضی ها جلوگیری می کند - نماز تهجد بصورت کل باعث سلامتی و تندرستی نمازگزار گردیده و به اصطلاح مطابق مفاهیم حدیث، نماز تهجد امراض را از جسم می زداید: «و مطردة للداء عن الجسد» (سنن کبری: ۴۴۲۴) نماز حاجت در اسلام نیست:

در هنگام سحر و مخصوصا وقتی که یک سوم از شب باقیمانده باشد یعنی ثلث اخیر شب، در این هنگام نماز خواندن بسیار تاکید شده است که همان نماز تهجد است، و دعاء نیز مستجاب است، ولی در مورد نماز حاجت، همانطور که خود شما آگاه هستید چیزی بنام نماز حاجت وجود ندارد، و لازم به تذکر است که در اسلام نباید از روی احساسات و عقل مجرد خود چیزی را تشریح کرد مثلا با مقایسه به نماز استسقاء نماز حاجت را انجام داد، و در واقع مسائل بدعت نیز از اینرو در شریعت وارد میشوند. صلوٰة الضحی:

نماز ضحی بصورت دو رکعت دو رکعت خوانده می شود، هر قدر که نمازگزار توانایی داشت می تواند از هنگام بالا آمدن و طلوع آفتاب به اندازه یک نیزه تا هنگام زوال آفتاب از وسط آسمان یعنی تا قبل از آذان ظهر بصورت دو رکعت دو رکعت نماز بخواند، و حداقل آن نیز دو رکعت است.

پس می توان آنرا دو رکعت یا چهار رکعت یا شش رکعت یا هشت رکعت و .. خواند، که مستحب است (اگر کسی خواست تا بیشتر از دو رکعت بخواند) بعد از هر دو رکعت سلام دهد و بعد دو رکعت دیگر را بخواند.

و صلاة الضحی عبادتی است مستحب، هرکس خواستار پاداش نیک آنست آن را بگذارد و الا در ترک آن هیچگونه گناهی متوجه نمازگزار نمی گردد.

از ابوذر روایت است که پیامبر صلی الله علیه وسلم فرمود: «یصبح علی کل سلامی من أحدکم صدقة، فکل تسبیحة صدقة، وکل تحميدة صدقة، و کل تهلیلة صدقة، وکل تکبیرة صدقة، و أمر بالمعروف صدقة، ونهی عن المنکر صدقة، و یجزی من ذلک رکعتان یرکعهما من الضحی» «در هر روز بخاطر هر بند و مفصلی بر شما صدقه لازم است، پس هر سبحان الله، و الحمد لله، و لا إله إلا الله، و هر الله أكبر صدقه است و همچنین امر به معروف و نهی از منکر صدقه به حساب می آید و خواندن دو رکعت نماز ضحی جای همه آنها را می گیرد». صحیح مسلم (720).

نماز اشراق:

شخصی که نماز فجر را خوانده و در جای خود بنشیند و تا طلوع آفتاب به ذکر و تلاوت قرآن مشغول گردد. سپس به خواندن دو رکعت نماز نافله اقدام نماید، آن نماز، نماز اشراق نام دارد. نماز اشراق دو رکعت بوده و موقع اداء آن پس از طلوع آفتاب می باشد. برای کسانی که نماز اشراق را اداء می کنند، چنانچه در احادیث آمده است، اجر و پاداش بسیاری وجود دارد. نماز اشراق نیز همان نماز ضحی است و یا می توان گفت که نماز

اشراق جزوی از نماز ضحی است، زیرا مستحب است که این نماز (اشراق) بعد از طلوع آفتاب خوانده شود. عبارتی نماز اشراق (فقط) دو رکعت نماز است که بعد از طلوع آفتاب و ارتفاع آن خوانده می شود، برای کسی که نماز صبح را در مسجد بصورت جماعت خوانده و سپس در محل نمازش نشسته و مشغول ذکر خداوند بوده تا آنکه آفتاب طلوع کرده و دو رکعت نماز می خواند.

و در فضیلت آن حدیث از پیامبر صلی الله علیه وسلم وارد شده که ایشان فرمودند: (مَنْ صَلَّى الْعَدَاةَ فِي جَمَاعَةٍ ثُمَّ قَعَدَ يَذْكُرُ اللَّهَ حَتَّى تَطْلُعَ الشَّمْسُ ، ثُمَّ صَلَّى رَكَعَتَيْنِ ، كَانَتْ لَهُ كَأَجْرِ حَجَّةٍ ، وَعُمْرَةٍ ، تَامَّةٍ ، تَامَّةٍ ، تَامَّةٍ) روایت ترمذی (586) از حدیث أَنَسِ بْنِ مَالِكٍ رضی الله عنه .

یعنی: «هرکس نماز صبح را همراه جماعت بخواند، سپس سر جای خود بنشیند و ذکر الله تعالی نماید تا آنکه آفتاب طلوع می کند، سپس دو رکعت نماز بخواند، برای او اجری همانند اجر حج و عمره ای تمام و تمام و تمام نوشته می شود».

البته بعضی از محدثین این حدیث را ضعیف دانسته اند، ولی برخی دیگر همچون علامه البانی و ابن باز رحمهما الله حدیث را حسن می دانند و لذا آنرا قابل حجت دانسته اند. (صحیح سنن الترمذی و «فتاوی الشیخ ابن باز» (171/25) .

طوریکه قبلاً یاد آور شدیم وقت نماز اشراق همان وقت نماز ضحی است، ولی بهتر است که در ابتدای وقت (هنگام طلوع و ارتفاع آفتاب قدر یک نیزه که تقریباً یک ربع ساعت بعد از طلوع طول می کشد) خوانده شود. و تعداد رکعات آن دو رکعت است و اگر کسی ادامه دهد نماز ضحی را ادامه داده است. بنابراین نماز اشراق عبارتست از: خواندن دو رکعت نماز در ابتدای محدوده ی وقت نماز ضحی.

یادداشت:

خواندن نماز اشراق یا ضحی بصورت جماعت، جایز است. بشرطیکه این عمل همیشگی و مستمر نباشد و بلکه گهگاهی صورت گیرد.

نماز اوابین:

نماز اوابین، عبارت از نماز ضحی (یا چاشت) است، و این نماز جزو نمازهای سنت است که بعد از طلوع آفتاب تا قبل از زوال آفتاب از وسط آسمان فرصت دارد که می توان آنرا دو رکعت یا چهار رکعت یا شش رکعت یا هشت رکعت و .. خواند، که مستحب است (اگر کسی خواست تا بیشتر از دو رکعت بخواند) بعد از هر دو رکعت سلام دهد و بعد دو رکعت دیگر را بخواند.

یادداشت ضروری:

پیروان مذهب امام ابوحنیفه در مورد نماز اوابین میفرمایند: نماز اوابین، نماز نافله ای است که پس از اداء نماز مغرب خوانده می شود. حداقل آن شش رکعت و حداکثر آن بیست رکعت می باشد.

حضرت رسول اکرم صلی الله علیه و سلم فرموده اند: هر کسی پس از خواندن نماز مغرب، نماز نافله اوابین را اداء کند، خداوند

در جنت خانه ای برای آن شخص در نظر خواهد گرفت.
(حاشیه الطحطاوی علی مراقی الفلاح یک جلدی 390، توضیح
المسائل گلشاهی ص74، شرح شرعة الاسلام صفحه 131.)

یادداشت تفصیلی:

صلاة الضحی عبادتی است مستحب، هرکس خواستار پاداش نیک آنست
آن را بگذارد و الا در ترک آن هیچگونه گناهی متوجه نمازگزار
نمی‌گردد.

از ابوهریره رضی الله عنه روایت است: (أوصانی خلیلی صلی الله
علیه وسلم بثلاث: بصیام ثلاثة أيام فی کل شهر، و رکعتی
الضحی، و أن أوتر قبل أن أنام) «دوست و محبوبم پیامبر صلی الله
علیه وسلم مرا به سه چیز سفارش کرد: به روزه گرفتن سه روز
در هر ماه و دو رکعت نماز ضحی و خواندن نماز وتر قبل از
آنکه بخوابم». (صحیح مسلم (721).)

و از ابوذر روایت است که پیامبر صلی الله علیه وسلم فرمود:
(یصبح علی کل سلامی من أحدکم صدقة، فکل تسبیحة صدقة، وکل
تحمیلة صدقة، و کل تهلیلة صدقة، وکل تکبیرة صدقة، و أمر
بالمعروف صدقة، ونهی عن المنکر صدقة، و یجزی من ذلك رکعتان
یرکعهما من الضحی) «در هر روز بخاطر هر بند و مفصلی بر شما
صدقه لازم است، پس هر سبحان الله، و الحمد لله، و لا إله إلا الله، و هر
الله أكبر صدقه است و همچنین امر به معروف و نهی از منکر صدقه
به حساب می‌آید و خواندن دو رکعت نماز ضحی جای همه آنها را
می‌گیرد». (صحیح مسلم (720).)

تعداد رکعات نماز ضحی:

حداقل آن دو رکعت است، و هیچیک از علماء در این امر اختلافی
ندارند. اما علماء در مورد حداکثر تعداد رکعت‌های نماز ضحی
یا اوابین سه رای متفاوت دارند:

اول: حداکثر تعداد رکعات آن 8 رکعت است. و این مذهب مالکیه
و شافعیه و حنابله است، زیرا از أم هانی روایت است که گفت:
(أن النبی صلی الله علیه وسلم یوم فتح مکه اغتسل فی بیتها فصلی
ثمان رکعات) «پیامبر صلی الله علیه وسلم روز فتح مکه در خانه‌ی
من غسل کرد و هشت رکعت نماز خواند». متفق علیه: بخاری
(1176)، مسلم (336).

دوم: حداکثر تعداد رکعات آن 12 رکعت است، و این مذهب امام
ابوحنیفه است. و دلیل ایشان حدیث ضعیفی از انس رضی الله عنه
است که گفت: پیامبر صلی الله علیه وسلم فرمودند: «من صلی الضحی
ثنتی عشرة رکعة بنی الله له قصرأ فی الجنة» روایت ترمذی
یعنی: هرکس دوازده رکعت نماز ضحی بخواند، خداوند برای او
قصری در بهشت بنا می‌کند.
ولی این حدیث ضعیف است.

سوم: حداکثر تعداد رکعت‌های نماز ضحی مشخص نیست، و انسان هر
قدر توانایی داشت می‌تواند بصورت دو رکعت دو رکعت نماز
بخواند و هر بار سلام دهد. و این رای ابن جریر طبری است که
صحیح تر است، زیرا از معاذة روایت است که گفت: به عایشه

گفتم که آیا پیامبر صلی الله علیه وسلم نماز ضحی می خواند؟
عایشه گفت: «نعم! أربع رکعات، و یزید ما شاء الله» یعنی: آری،
چهار رکعت می خواند، سپس هر قدر که خداوند وی را یاری می
داد ادامه می داد. صحیح مسلم (719).

بهترین اوقات ادای نماز ضحی:

وقت نماز چاشت یا ضحی یا اوابین؛ از هنگام بلند شدن و بالا
آمدن آفتاب باندازه یک نیزه تا هنگام زوال آفتاب از وسط
آسمان است. لیکن مستحب است که آن را بهنگام ارتفاع آفتاب و
در هنگام بسیار گرم شدن هوا خواند.
از زید بن أرقم روایت است: پیامبر اسلام بر اهل قبا وارد شد
در حالی که (اهل قبا) نماز ضحی می خواندند، فرمود: (صلاة
الأوابین إذا رمضت الفصال من الضحی) «نماز اوابین هنگامی است
که سُم بچه شتر از شدت گرمای شن قبل از ظهر (ضحی)
می سوزد». صحیح مسلم (748).

امام نووی می گوید: (رَمَضٌ يرمض) مانند (علیم يعلم) است، و
(الرمضاء) بمعنی شنی است که بر اثر تابش آفتاب داغ شده است،
یعنی نماز ضحی وقتی است که سم بچه شترها از شدت گرمای آن
می سوزد. و (الفصال) جمع (فصیل) و بمعنی بچه شتر است. و
(الأواب) : بمعنی مطیع است، بعضیهم گفته اند بمعنی کسی است
که به طاعت خدا برمی گردد. (صحیح مسلم با شرح نووی 6/30).
نکته: خواندن نماز اشراق یا ضحی بصورت جماعت، جایز است.
بشرطیکه این عمل همیشگی و مستمر نباشد و بلکه گهگاهی صورت
گیرد.

نکته: جایز است که نماز ضحی بصورت چهار رکعت با یک سلام نیز
خوانده شود.

صلوة التسبیح:

در همه نماز های نفلی این نماز دارای ثواب درجه اول میباشد،
حضرت محمد مصطفی صلی الله علیه وسلم این نماز را برای کاکای
خود حضرت عباس رضی الله عنه به تحفه داد و برایش گفت که از برکت
این نماز همه گناهان صغیره و کبیره بخشش می گردد پس بالای
هرمسلمان لازم است که در شبانه روز یکبار (بدون اوقات
ممنوعه) یا در هفته یکبار یا در ماه یکبار یا در سال یکبار
ویا در عمر یکبار ادا نماید.

نماز تسبیح چهار رکعات به یک نیت ادا می گردد ، نمازگزار
بعد ازینکه نیت نماز صلوة تسبیح را نمود بعد از گفتن: «
سبحا نک اللهم...» پانزده دفعه تسبیح «سُبْحَانَ اللَّهِ وَ الْحَمْدُ
لِلَّهِ وَ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَاللَّهُ أَكْبَرُ» (پاکی است برای الله تعالی ثنا است
برای الله تعالی نیست هیچ معبود بر حق بدون از الله تعالی و الله تعالی
بزرگ است) گفته میشود باز بسم الله، اعوذو، الحمد لله و سورة
گفته قبل از رکوع رفتن تسبیح ذکر شده را ده دفعه، در رکوع
بعد از تسبیح رکوع ده دفعه، وبعد ازربنا ولک الحمد در حالت
استاده ده دفعه، در سجده اول بعد از تسبیح سجده ده دفعه،
بعد از الله اکبر گفتن درحالیکه نشسته باشد ده دفعه و در سجده
دوم نیز بعد از گفتن تسبیح سجده ده دفعه گفته میشود و وقتیکه

به رکعات دوم بلند شد از همه اولتر پانزده دفعه همین تسبیح را میخواند و رکعات دومی را نیز مثل اول تکمیل مینماید و بعد از تشهد دوباره بلند شده رکعات های سوم و چهارم را نیز تکمیل مینماید مقصد در هر رکعات هفتاد و پنج دفعه همین تسبیح خوانده میشود، در بعضی روایتها آمده است که همین تسبیح قبل از رکوع پانزده دفعه و وقتیکه از سجده دوم بلند شد مینشیند و ده دفعه میگوید و باز به رکعات دوم بلند میشود یعنی بعد از سبحا نک اللهم پانزده دفعه نی بلکه قبل از رکوع میخواند.

یادداشت فقهی در مورد نماز تسبیح:

برخی از علماء عقیده براین است که: نماز تسبیح مشروع نیست زیرا دلایلی که برای انجام آن وارد شده اند، به اثبات نرسیده اند. چنانکه امام نووی نیز بر آن اقرار کرده (در مورد به اثبات نرسیدن دلایل) (المجموع نووی) و حتی امام احمد آنرا مردود می دانند. (المغنی ابن قدامه)

از طرفی برخی علماء می گویند که اگر حدیث ضعیف باشد ایرادی ندارد که شخص بدان عمل کند، ولی حقیقت آنست که حدیث مادامی که ضعیف باشد چون نسبت دادن حدیث به پیامبر صلی الله علیه وسلم منتفی می شود، لذا انجام آن به بهانه وجود حدیث ضعیف (هر چند شخص بگوید که من آنرا از باب فضیلت انجام می دهم) بدعت است و به حدیث ضعیف حکمی چه مستحب و چه فرض ثابت نمی شود.

تحیة المسجد:

خواندن این نماز برای کسیکه وارد مسجد شود ، مسنون است و این نماز بعد از دخول مسجد قبل از نشستن خوانده شود.

تحیة الوضوء:

تحیه الوضوء عبارت از دو رکعت نمازی نفلی است که بعد از وضوء خوانده میشود.

نماز حاجت:

نماز حاجت اساساً در اسلام مشروع نیست.

هر چند برای آن چهار حدیث ذکر کرده اند ولی علماء دو حدیث از آن چهار حدیث را موضوع و دو حدیث دیگر را ضعیف می دانند. یکی از آن احادیث که برخی آنرا حسن دانسته اند بصورت زیر است: احمد با سندی از ابوالدرداء روایت کرده که: پیامبر صلی الله علیه و سلم فرمود: « من توضأ فأسیغ الوضوء ثم صلی رکعتین یتمههما أعطاه الله ما سأل معجلاً أو مؤخراً » (هر کس وضوءی کامل گرفت، سپس دو رکعت نماز کامل بجای آورد، خداوند آنچه را که از او درخواست کرده است، دیر یا زود به وی ارزانی می‌دارد).

ولی شیخ شیعب الأرنؤوط آنرا ضعیف دانسته است. در کل می توان گفت نماز حاجت در اسلام وجود ندارد زیرا احادیث وارده در مورد آن، یا موضوعند یا ضعیف.

و همچنین در مورد نماز تسبیح؛ که در این زمینه بین علماء اختلاف است. علت اختلاف هم در اثبات حدیث زیر است:

از عکرمه و از ابن عباس روایت است که: پیامبر صلی الله علیه

و سلم به عباس بن عبدالمطلب فرمود: «یا عَبَّاسُ یا عَمَّاهُ أَلَا أُعْطِيكَ أَلَا أَحْبُوكَ أَلَا أُجْزِيكَ، أَلَا أَفْعَلُ لَكَ عَشْرَ خِصَالٍ إِذَا أَنْتَ فَعَلْتَ ذَلِكَ غَفَرَ اللَّهُ لَكَ ذَنْبَكَ أَوَّلَهُ وَآخِرَهُ قَدِيمَهُ وَحَدِيثَهُ عَمْدَهُ وَخَطَأَهُ سِرَّهُ وَعَلَانِيَتَهُ، عَشْرُ خِصَالٍ: أَنْ تُصَلِّيَ أَرْبَعَ رَكَعَاتٍ تَبْدَأُ فَتُكَبِّرُ، ثُمَّ تَقْرَأُ بِفَاتِحَةِ الْكِتَابِ وَسُورَةً، ثُمَّ تَقُولُ عِنْدَ فِرَاغِكَ مِنَ السُّورَةِ وَأَنْتَ قَائِمٌ: سُبْحَانَ اللَّهِ وَالْحَمْدُ لِلَّهِ وَلَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَاللَّهُ أَكْبَرُ خَمْسَ عَشْرَةَ مَرَّةً، ثُمَّ تَرْكَعُ فَتَقُولُ وَأَنْتَ رَاكِعٌ عَشْرًا، ثُمَّ تَرْفَعُ فَتَقُولُ وَأَنْتَ قَائِمٌ عَشْرًا، ثُمَّ تَسْجُدُ فَتَقُولُ عَشْرًا، ثُمَّ تَرْفَعُ فَتَقُولُ عَشْرًا، ثُمَّ تَسْجُدُ فَتَقُولُ عَشْرًا، ثُمَّ تَرْفَعُ فَتَقُولُ عَشْرًا، فَذَلِكَ خَمْسٌ وَسَبْعُونَ مَرَّةً فِي كُلِّ رَكَعَةٍ، إِنْ اسْتَطَعْتَ أَنْ تُصَلِّيَ كُلَّ يَوْمٍ مَرَّةً فافْعَلْ، وَإِنْ لَمْ تَسْتَطِعْ فِي كُلِّ جُمُعَةٍ مَرَّةً، وَإِنْ لَمْ تَسْتَطِعْ فِي كُلِّ شَهْرٍ مَرَّةً، فَإِنْ لَمْ تَسْتَطِعْ فِي كُلِّ سَنَةٍ مَرَّةً، فَإِنْ لَمْ تَسْتَطِعْ فِي عُمْرِكَ مَرَّةً». معنی حدیث: (ای عباس، ای کاکای گرامی، ایای می‌خواهی ترا چیزی ببخشم و به تو چیزی عطا کنم و ترا بهره‌مند سازم؟ ایای می‌خواهی ترا ده خصلت بیاموزم که چون آن را انجام دهی، خداوند گناهان پیشین و پسین، کهنه و نو، سهوی و عمدی، کوچک و بزرگ و پنهان و آشکار ترا بیامرزد. ده خصال اینست: چهار رکعت نماز می‌خوانی که در هر رکعت سوره فاتحه و سوره دیگری از قرآن را می‌خوانی، چون قرائت فاتحه و سوره را در رکعت اول پایان بردی پیش از رکوع پانزده بار «سبحان الله، والحمد لله، ولا إله إلا الله، والله أكبر» را می‌گوئی.

سپس به رکوع می‌روی و در رکوع نیز ده بار «سبحان الله» و «را می‌گوئی، سپس که از رکوع برخاستی، در حال اعتدال نیز، ده بار «سبحان الله و...» را می‌گوئی، سپس به سجده می‌روی و در سجده نیز ده بار «سبحان الله و...» را می‌گوئی، سپس که از سجده اول برخاستی، ده بار نیز «سبحان الله و...» را می‌گوئی و دوباره به سجده می‌روی و در سجده دوم نیز ده بار «سبحان الله و...» را می‌گوئی، سپس از سجده دوم که سرت را بلند کردی در جلسه استراحت پیش از برخاستن به رکعت بعدی نیز ده بار «سبحان الله و...» را می‌گوئی، که در هر رکعت جمعا هفتاد و پنج (75) بار «سبحان الله، والحمد لله، ولا إله إلا الله، والله أكبر» می‌شود و در هر چهار رکعت این عمل را تکرار می‌کنی. اگر توانستی هر روز یکبار و الا هر جمعه یکبار و الا هر سال یکبار، و الا در تمام عمرت یکبار آن را بخوان). به روایت ابوداود و ابن خزیمه در صحیحش و ابن ماجه و طبرانی.

رای صحیح آنست که این حدیث ضعیف است. هر چند برخی از علماء آنرا حسن دانسته اند.

این حدیث در: ابوداود (1297)، ابن ماجه (1387)، حاکم

(318/1)، بیهقی (51/3) و طبرانی (161/11) و نیز ابونعیم در

«الحیة» (25/1) و حتی غیر از اینها آمده است و همگی آنها

ضعیف هستند. چنانکه حافظ ابن حجر رحمه الله در «التخلیص» (7/2) می گوید: «حق آنست که تمامی طرق این روایت ضعیف هستند، هر چند که حدیث ابن عباس نزدیک به درجه «حسن» است ولی این حدیث شاذ است بدلیل مخالفت روش این نماز با بقی نمازهای فرض و نافله (سنت) و نیز بدلیل عدم شاهی بر آن و شدت تفرد حدیث.

البته علاوه بر امام ابن حجر رحمه الله، جمعی دیگر از علمای دیگر آنرا ضعیف دانسته اند همچون: امام احمد و امام ترمذی و ابن عربی و حتی ابن الجوزی در الموضوعات آنرا ذکر کرده است (الموضات کتاب مشهور امام ابن الجوزی است که در آن احادیث موضوع و ضعیف را گردآوری کرده اند) و یخ الاسلام ابن تیمیه نیز آنرا ضعیف می داند و ابن خزیمه و امام ذهبی در مورد آن توقف کرده اند.

ولی در عوض برخی از علماء آنرا حسن می دانند و به همین علت در مشروعیت نماز تسبیح بین علماء اختلاف رای است.

نماز استخاره :

استخاره به معنی خواستار رهنمای شدن از پروردگار با عظمت است در رابطه به عمل کردن بر یکی از دو تصمیم شرعی و حلال . طوریکه میگویند «ما خاب من استخار و ما ندم من استشار» ، یعنی: «کسی که استخاره میکند زیان نمی بیند و کسی که مشورت میکند پشیمان نمیشود».

طوریکه که گفتیم نماز استخاره مربوط میشود به موضوعات مباح (مجاز) و مستحب (تشویق شده و یا پسندیده)، که انسان نمیداند که بر کدام یک از آنها خیر او بیشتر است. بطور مثال در تصمیم به ازدواج یا ادامه تحصیل خریدن خانه ، معامله تجارتي وغيره ... ، نماز استخاره جایز است. استخاره برای هر مسلمانی مقدور است. و می توان در همه امور كوچك و بزرگ استخاره نمود چه بسا مسئله ای از دید ما كوچك، ولی نتیجه آن بسیار مهم و بزرگ باشد.

امام نووی رحمه الله در کتاب اذکار می فرماید : بعد از هر سنت قبلیه و بعدیه یا تحیه المسجد یا هر سنت دیگری می توان استخاره کرد . چون هدف خواندن دو رکعت نماز می باشد.

استخاره در تمامی امور مباح صحیح است، اما در امور واجب و حرام و مستحبات و مکروهات استخاره وجود ندارد. لیکن جایز است که در واجب و مستحب مخیر و در آنچه وسعت زمانی دارد استخاره بجا بیاوریم. (فتح الباری 11 / 188).

بعد از استخاره هر عملی که احساس دلگرمی و آسودگی خاطر کند انجام دهد. و فرق نمی کند آرامش قلبی داشته باشد یا نه، زیرا در آن خیر است، و در حدیث شرط آرامش قلبی یا خواب دیدن وجود ندارد. (طبقات الشافعیه - تاج بن السبکی 357/9).

ابن حجر می گوید: ظاهر حدیث نشان می دهد که فرد حاجت خود را ذکر کند و احتمال دارد هنگام دعا نمودن قصد آن عمل در قلبش باشد.

طبق نظر اول: حاجت خویش را بعد از دعا بگوید.

طبق نظر دوم: جمله حالیه است (و در الی استخاره می‌کند که در قلبش قصد عملی را دارد.) (فتح الباری 190/11)

در مورد نماز استخاره سوء تفاهم در اذهان بعضی مسلمانان موجود است و آن اینکه بعد از نماز استخاره و دعای آن توقع دارند که در رابطه به تصمیم که پیشرو دارند خواب ببینند. این مفکوره از نگاه شرعی کدام ثباتی ندارد، بلکه در آن امکان زیان هم دیده میشود. زیرا شیطان میتواند انسان را به ذریعه خواب فریب بدهد و او را از تصمیمی که در آن خیر اوست دور کند.

نتیجه استخاره به چندین شکل ظاهر شده میتواند. بطور اساسی بعد از اجرای نماز استخاره پیگیر آن تصمیمی شوید که دل تان به آن زیادتیر گرایش پیدا کرده باشد و در آن احساس گواهی خوش و سکون داشته باشید.

بعلاوه شاید دریابید که در اوضاع تغیراتی رخ داده باشد که از آنرو شاید منفعت و یا نقصان کار واضح گردد. قابل ذکر است که بعد از نماز استخاره و خیر خواستن از الله از تصمیم گرفتن انصراف نورزید زیرا دلالت میکند به نپزیرفتن هدایت از جانب خداوند.

و دیگر اینکه قبل از نماز استخاره باید دل و حواس تان پاک باشد، یعنی پیش از استخاره تصمیم تانرا نگرفته باشید طوریکه بعد از استخاره خواهی نخواهی ملتفت پیروی آن تصمیم باشید. و اگر بعد از استخاره بازهم دل تان به یکی از آن دو عمل گواهی نداد، استخاره تانرا تکرار کنید.

نماز استخاره دو رکعت بوده و سنت است. زمان و مکان آن قیود ندارد، در هنگام روز یا شب در مسجد یا منزل میتواند خوانده شود.

بعد از سوره فاتحه هر آیاتی که میخواهد از قران پاک بخواند و بعد از ختم دو رکعت نماز خداوند را ثناء و صفت زیاد بگوید و به پیامبر صلی الله علیه وسلم درود و صلوات بفرستد و سپس دعای ذیل را بخواند.

لازم است که متن عربی آنرا یاد داشته باشیم و معنی آنرا بدانیم اما کسانی که به عربی آنرا خوانده نمیتوانند. متن دری ویا پشتو آنرا بخوانند.

آیا هر انسانی می تواند استخاره کند؟

آیا هر انسانی می تواند استخاره کند؟ و یا استخاره خاصی وجود دارد که هر انسانی حداقل برای خودش استخاره کند؟

طوریکه که گفتیم هدف از استخاره اینست که شخص در بین دو یا چند امری که پیش رویش است سردرگم است و نمی داند که کدام راه را انتخاب نماید تا به منفعت برسد (مثلا ازدواج با فردی، یا مسافرت کردن یا نکردن به فلان جا و...)، لذا در این اوقات می توان دعای استخاره کرد که این دعا بعد از دو رکعت نماز سنت است حال هر نماز سنتی که باشد، حتی فرد می تواند خود دو رکعت نماز سنت خوانده و بعد از آن دعای استخاره را بخواند:

هر کس قصد انجام کاری مهمی نمود، مستحب است در مورد آن از خداوند متعال طلب خیر (استخاره) کند همانطور: در حدیثی از جابر ابن عبد الله (رض) روایت است که :

پیامبر صلی الله علیه وسلم استخاره در تمام کارها را مانند سوره ای از قرآن به ما یاد می داد و می فرمود هرگاه کسی از شما خواست کار مهمی را انجام دهد دو رکعت نماز غیر فرض بخواند؛

سپس بگوید:

«اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْتَخِيرُكَ بِعِلْمِكَ وَأَسْتَقْدِرُكَ بِقُدْرَتِكَ وَأَسْأَلُكَ مِنْ فَضْلِكَ الْعَظِيمِ فَإِنَّكَ تَقْدِرُ وَلَا أَقْدِرُ وَتَعْلَمُ وَلَا أَعْلَمُ وَأَنْتَ عَلَّامُ الْغُيُوبِ اللَّهُمَّ إِنْ كُنْتَ تَعْلَمُ أَنَّ هَذَا الْأَمْرَ خَيْرٌ لِي فِي دِينِي وَمَعَاشِي وَعَاقِبَةِ أُمْرِي (عَاجِلِ أَمْرِي وَآجِلِهِ) فَاقْدُرْهُ لِي وَيَسِّرْهُ لِي ثُمَّ بَارِكْ لِي فِيهِ وَإِنْ كُنْتَ تَعْلَمُ أَنَّ هَذَا الْأَمْرَ شَرٌّ لِي فِي دِينِي وَمَعَاشِي وَعَاقِبَةِ أُمْرِي (عَاجِلِ أَمْرِي وَآجِلِهِ) فَاصْرِفْهُ عَنِّي وَاصْرِفْنِي عَنْهُ وَاقْدُرْ لِي الْخَيْرَ حَيْثُ كَانَ ثُمَّ أَرْضِنِي (َرْضِنِي بِهِ)» (بخاری

رقم 1166) جابر (رضی الله عنه) می گوید: پیامبر اکرم (صلی الله علیه وسلم) استخاره را به ما همانند سوره ای از قرآن یاد می دادند و می فرمودند: هر فردی که قصد کاری نماید دو رکعت نماز سنت اداء کند و بعد از آن این دعا را بخواند:

ترجمه دعا:

«بار خدایا به وسیله علمت از تو طلب خیر می کنم و بوسیله قدرتت از تو توانایی می خواهم و از تو فضل و بزرگی ات را مسئلت می نمایم. زیرا تو قادر و توانایی و من توانایی ندارم، و تو می دانی و من نمی دانم و تو به امورات غیب و پنهانی آگاه هستی.

خدایا! اگر می دانی این کار در دین و در امور زندگی و در سرانجام کارم چه در دنیا و چه در آخرت برایم نیکو است آن را برایم مقدر و آسان کرده و در آن برکت بیانداز و اگر می دانی این کار در دین و در امور زندگی و در سرانجام کارم چه در دنیا و چه در آخرت باعث شر و بدی است آن را از من دور فرما و مرا از آن دور نما و خیر و نیکویی را هر کجا باشد برایم مقدر نموده و سپس مرا راضی و خشنود بگردان.

کسی که با پروردگار استخاره کند و با بندگان مؤمن مشورت کند بشرطی که بر کارش استوار و ثابت قدم باشد پشیمان نمی شود. چرا که خداوند می فرماید: « وَ شَاوِرْهُمْ فِي الْأَمْرِ فَإِذَا عَزَمْتَ فَتَوَكَّلْ عَلَى اللَّهِ » (آل عمران/159)

و در کارها با آنها مشورت کن و هنگامی که (پس از مشورت و تبادل آراء) تصمیم به انجام کاری گرفتی (قاطعانه دست به کار شو و) بر خدا توکل کن.

در مورد روش نماز استخاره بهتر است به حدیث شریف که به روایت جابر بن عبد الله رضی الله عنه آمده است: «مراجعة نمايم: «كَانَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ يَعْلَمُنَا الْإِسْتِخَارَةَ فِي الْأُمُورِ كُلِّهَا كَمَا يَعْلَمُنَا السُّورَةَ مِنَ الْقُرْآنِ، يَقُولُ: «إِذَا هُمْ أَحَدُكُمْ بِالْأَمْرِ، فَلْيَرْكَعْ رَكَعَتَيْنِ مِنْ غَيْرِ الْقَرِيضَةِ، ثُمَّ

لِيَقْبَلَ: اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْتَخِيرُكَ بِعِلْمِكَ وَأَسْتَقْدِرُكَ بِقُدْرَتِكَ
وَأَسْأَلُكَ مِنْ فَضْلِكَ الْعَظِيمِ، فَإِنَّكَ تَقْدِرُ وَلَا أَقْدِرُ وَتَعْلَمُ وَلَا
أَعْلَمُ، وَأَنْتَ عَلَّامُ الْغُيُوبِ. اللَّهُمَّ إِنْ كُنْتَ تَعْلَمُ أَنَّ هَذَا
الْأَمْرَ خَيْرٌ لِي فِي دِينِي وَمَعَاشِي وَعَاقِبَةِ أُمْرِي، أَوْ
قَالَ: عَاجِلِ أَمْرِي وَآجِلِهِ، فَاقْدُرْهُ لِي وَيَسِّرْهُ لِي، ثُمَّ بَارِكْ
لِي فِيهِ، وَإِنْ كُنْتَ تَعْلَمُ أَنَّ هَذَا الْأَمْرَ شَرٌّ لِي فِي دِينِي
وَمَعَاشِي وَعَاقِبَةِ أُمْرِي، أَوْ قَالَ: فِي عَاجِلِ أَمْرِي وَآجِلِهِ،
فَاصْرِفْهُ عَنِّي وَاصْرِفْنِي عَنْهُ، وَاقْدُرْ لِي الْخَيْرَ حَيْثُ كَانَ، ثُمَّ
أَرْضِنِي بِهِ. «قَالَ»: وَيَسْمِي حَاجَتَهُ».

پیامبر صلی الله علیه و سلم در همه‌ی کارها، به ما استخاره
می‌آموخت همانگونه که سوره‌ای از قرآن را به ما می‌آموخت،
می‌فرمودند: «هر گاه یکی از شما بخواهد کاری را انجام دهد دو
رکعت نماز بدون آن‌که آنرا فرض بداند بخواند و سپس
بگوید: الهی! به سبب علمت از تو درخواست خیر می‌کنم و به سبب
قدرتت از تو طلب نیرو می‌کنم و از تو می‌خواهم که فضل عظیمت
را شامل حال من کنی، چون تو، توانایی و من ناتوانم و تو
می‌دانی و من نمی‌توانم و تو بسیار غیب می‌دانی. الهی! اگر
می‌دانی که این کار برای دین، دنیا و عاقبت کارم -یا فرمود
برای حال و آینده‌ام- خیر است آنرا برای من مقدور کن و اگر
می‌دانی که این کار برای دین، دنیا و انجام کارم -یا فرمود
برای حال و آینده‌ام- بد است، آنرا از من دور کن و مرا از آن
منصرف ساز و خیر را هر جا که هست برایم مقدور فرما و مرا از
آن خشنود نما» پیامبر صلی الله علیه و سلم فرمود: «سپس اسم
حاجتش را بگوید.»

پس از خواندن سوره‌ی فاتحه، سوره‌ای کامل یا پاره‌ای از یک
سوره را بخواند.

خواندن دعای استخاره بدون نماز:

آیا یک مسلمان بدون اینکه نماز استخاره را برپا کند میتواند
میتواند دعای استخاره قبل از ادای نماز استخاره بخواند؟
طوریکه یاد اور شدیم ، استخاره در واقع دعایی است که مسلمان
با آن از خدا طلب می کند تا در بین دو امری که در آن واقع
شده یکی را که برایش بهتر و مفیدتر است برگزیند و از آنچه
برایش شر است است منصرفش شود، و مشروع است ابتدا دو رکعت
نماز بخواند و بعد دعا کند، تا دعایش به اجابت نزدیکتر شود،
و حضور قلبش بیشتر گردد.

در فتح الباری (جلد 11 صفحه 186) در روایتی بنقل از ابن
ابی جمرة آمده که می گوید : «حکمت از خواندن نماز قبل از
دعای استخاره آنست چونکه مراد از استخاره رسیدن به دو خیر
دنیا و آخرت است (یعنی چیزی که هم برای دنیا و هم برای آخرت
خیر باشد)، پس نیاز به دق الباب ملک است، و برای اینکار
چیزی جز نماز پرنفع تر و موفق تر نیست، زیرا نماز
دربدارنده تعظیم و بزرگداشت و ستایش الله متعال و احساس نیاز

به سوی اوست».

اما اگر امکان نماز خواندن قبل از دعا به هر دلیلی میسر و مقدور نباشد، ایرادی ندارد که بدون نماز هم دعای استخاره را بخواند.

امام نووی در کتاب «الأذکار» (صفحه 120) مینویسد: «علماء فرموده اند: طلب خیراندیشی در کار خود با دو رکعت نماز و دعایی که یاد شد مستحب است، و این دو رکعت نماز سنت است، و ظاهر این است که این دو رکعت با دو رکعت قبلیه و بعدیه فرض و به تحیت مسجد و غیر از آنها از نمازهای سنت نوافل نیز حاصل می‌شود، و دو رکعت اولی سوره فاتحه و قل یا ایها الکافرون می‌خواند، و در رکعت دوم فاتحه و قل هو الله أحد می‌خواند، اگر نماز برایش میسر نبود به همین دعا استخاره نماید، و مستحب است آن دعا را با حمد و ستایش خدا و صلوات و سلام بر رسول الله صلی الله علیه وسلم شروع کند. پس از آن باید دانست که استخاره در همه‌ی کارها مستحب است، چنانکه نص حدیث بر آن دلالت داد، و موقعی که استخاره نمود بعد از استخاره هرکاری که دلش با آن شاد و آرام شد انجام دهد. والله أعلم».

و این گفته امام نووی: «اگر نماز برایش میسر نبود به همین دعا استخاره نماید» گروهی از علمای مذاهب نیز گفته و به آن اقرار کرده اند. (برای مزید معلومات نگاه کنید به: «حاشیه رد المحتار» (27/2)، «الفواکه الدوانی» (35/1)، «شرح مختصر خلیل للخرشی» (37/1)، «أسنی المطالب» (205/1).

قبولی و یا عدم قبولی استخاره:

در مورد قبولی و عدم قبولی و نتیجه استخاره، ممکن است چند حالت برای انسان رخ دهد:

1- اگر آن مسئله برایش خوب باشد، قلبش برای انجام آن منشرح میشود و میل پیدا میکند، پس آنرا انجام میدهد، و این نظر جمهور اهل علم میباشد.

2- اگر آن مسئله برایش بد باشد، قلبش برای انجام آن منقبض میشود و نفرت و یا کراهت پیدا میکند، پس آنرا ترک میکند، و این نظر جمهور اهل علم میباشد.

3- بعضی از علماء نظرشان بر اینست که پس از استخاره ضروری نیست که برای انجام آن مسئله قلبش منشرح و یا منقبض شود، و فقط کارش را ادامه میدهد اگر برایش خیر باشد ادامه پیدا میکند و اگر برایش شر باشد از آن منصرف کرده خواهد شد، ولی این قول چندان قوی نیست و نظر جمهور اهل علم در مورد نتیجه استخاره که ذکر شد قویتر و راجحتر میباشد.

4- از شروط قبولی استخاره این نیست که حتما باید خوابی در مورد انجام و یا ترک مسئله ای را ببیند، ولی احتمال دارد که کسی خوابی نیز پس از استخاره ببیند که تعبیرش بیانگر انجام و یا ترک آن مسئله باشد، ولی تعبیر آن خواب را باید از معبرین خواب پرسید تا مفهوم آنرا برایش بازگو کنند.

5- اگر حالت انقباض و یا انبساط قلب برایش رخ ندهد، استخاره را تکرار میکند، ولی حد اکثر سه بار استخاره را انجام دهد، زیرا بیشتر از آن حالت وسواس به او رخ میدهد، و این سه بار تکرار کردن در حدیث پیامبر صلی الله علیه و سلم وارد نشده است ولی عبدالله ابن زبیر رضی الله عنه آنرا انجام داده است، ولی بهر حال سعی کند استخاره را در اوقات استجاب دعا انجام دهد مثلاً سحرگاه، ما بین آذان و اقامه در مسجد و غیره، زیرا استخاره نوعی دعا میباشد و در این اوقات دعا بیشتر اجابت میشوند.

6- اگر باز هم برایش انجام و یا ترک آن مسئله اثری در قلبش ندید، پس آن کار را ترک میکند و یا انجام میدهد و اگر برایش خیر باشد کار برایش آسانتر میشود و ادامه پیدا میکند، و اگر خیر نباشد با موانعی روبرو میشود و از آن منصرف کرده میشود، ولی بهتر است که مسئله اش را با اهل علم و حکمت و دلسوز مشورت کند تا او را بهتر راهنمایی کنند، زیرا همانطور که میگویند: « ما خاب من استخار و ما ندم من استشار »، یعنی: (کسی که استخاره میکند زیان نمیبیند و کسی که مشورت میکند پشیمان نمیشود).

نماز توبه:

اگر از کسی گناهی صورت بگیرد وضوء نماید و دو رکعات نماز توبه که مستحب است بعداً توبه کشیده و از در بار پروردگار متعال مغفرت بخواهد. (ترمذی جلد اول صفحه 54 ابن ماجه ، صفحه 110).

نماز سفر:

هنگام رفتن به مسافرت و بر گشتن از آن دو رکعت نماز خواندن مستحب است. (مسلم جلد اول صفحه 248 طبرانی).

نماز مسافر:

در وقت سفر رفتن و از سفر آمدن دو دو رکعات نماز مستحب است، شخصیکه به رفتار عادی در سه روزیک فاصله را طی نماید مسافر گفته میشود این فاصله به حساب کیلومتر نود و شش کیلومتر میشود اگر توسط موتر، طیاره و یا هر سواری که در ظرف چند دقیقه طی هم شود باید نماز را مسافران بخواند و اگر از همین فاصله کمتر بود مسافر گفته نمیشود، پس هر شخصیکه از جای پدری خود میبراید و از پانزده روز کمتر در همانجا سفری مینماید برایش مسافر گفته میشود و بر همین شخص واجب است که نماز های چهار رکعاتی فرض (پیشین، عصر و خفتن) را دو رکعاتی بخواند و اگر چهار رکعاتی خواند گناه گار میشود، اگر سهواً خواند باید سجده سهوه نماید و نمازش ادا میگردد، نماز های وتر و سنت را باید مکمل ادا نماید و اگر مسافر عجله داشت و بالایش ناوقت میشد نماز سنت را نکند (بدون دورکعات سنت صبح) گناهگار نمیشود، مردم کوچی که در خیمه (غیژدی) زنده گی مینماید مسافر نیستند بلکه همان خیمه ها خانهایش میباشد، هرکسی که در طول راه در یک محل نیت اقامت نماید یعنی مدت زیادتر از پانزده روز در همان محل جاگزین شود ان شخص مقیم گفته میشود نه مسافر نماز های خود را مکمل ادا نماید، اگر کسی

در سفر در یک محل برای مدت نامعلوم بماند و برایش معلوم نباشد که چه وقت حرکت مینماید گرچه از مدت پانزده روز اضافتر در همان محل باشد چنین شخص مسافر میباشد، زن، اولاد و نوکر اگر همراه کسی باشد همه آنها تابع رئیس (بزرگ) خود استند و پیرو نیت همان شخص میباشد، اگر شخصی در طیاره، کشتی، یا قطار باشد و نماز را استاده نمیتوانست باید بطور نشسته نماز را ادا نماید، اگر در سفر از کسی نماز قضا شد و همان شخص مقیم گردید پس نماز قضا شده را به کسر یعنی دو رکعات ادا نماید، و اگر در سفر قضائی مقیمیت را بجا می آورد پس مکمل یعنی چهار رکعاتی ادا نماید، نماز جماعت مسافران نیز به کسر میشود و اگر امام مقیم باشد مسافر نیز نماز را مکمل بخواند و اگر امام مسافر باشد و مقتدی مقیم باشد پس وقتیکه امام سلام گردانید مقیم بدون سلام گشتانیدن نماز متباقی خود را تکمیل نماید، مسافر وقتیکه به خانه یا قریه و یا شهر خود رسید از مسافری خلاص میشود و مقیم شد.

وطن اصلی مقیم همان محلی است که اولادهايش در همانجا باشد و اگر پدر، مادرش و دیگر اقاربش در محلی دیگری باشد همان محل محلی اقامتش نمیشود و اگر شخصی زنهای زیادی داشت و در جاهای مختلف زندگی میکرد پس هر کدامش محل مقیمیتش میباشد.

نماز خسوف و کسوف:

این نماز که دورکعات میباشد در وقت افتاب گرفتگی و یا مهتاب گرفتگی به حضور الله پاک میشود این نماز بصورت تنهائی در خانه و یا به جماعت در مسجد میشود خفیه خواندن قرائت توسط امام سنت است، وقتیکه نماز ختم میشود باید تا همان وقت دعانمود که افتاب یا مهتاب پس روشن شود ازساینس و تخنیک امروزی نیز به اثبات رسیده است که درهمین وقت فاصله بین افتاب، مهتاب و زمین کم میشود و کمبودی فاصله بالای قوه جاذبه زمین تاثیر مینماید و وقتیکه قوه جاذبه تغیر مینماید باعث لغزش زمین میگردد که سبب ان زلزله میباشد و زلزله نیز سبب عواقب ناگوار میگردد.

هنگام طوفان و پریشانی: رسول الله صلی الله علیه وسلم هنگام آمدن طوفان یا مصیبت و پریشانی مشغول نماز میشد. (ابو داود جلد اول صفحه 185)

نماز استسقاء :

این نماز به خاطر باران باریدن به در بار خداوند لایزال میشود وقتیکه خشک سالی باشد و باران نباشد مردم بسیار به عجز که سر و پا برهنه باشد و لباس کهنه به تن داشته باشد به همه گناهان خود توبه کشیده و همراه باخود اطفال را نیز به سهرای میبرند و دو رکعات نماز را که سنت است ادا مینمایند، درین نماز امام قرائت را به جهر میخواند، این عمل اگر باران هم ببارد برای سه روز تکرار میشود بعد از نماز امام دو خطبه میخواند در وقت خطبه امام چادری را که پوشیده طرف بالا انرا به پائین و طرف پائین انرا به بالا مینماید و همچنین انرا سرچپه مینماید بعد از خطبه همه به اتفاق به در بار الله پاک

گریان ، عذر و دعا مینماید.

هرگاه باران نبارد و خشکسالی روی دهد، مستحب است مردم برای طلب باران به مصلى بروند و امام برای آنان دو رکعت نماز بخواند و به کثرت دعا و طلب مغفرت بپردازد و طرف راست عبایش را به طرف چپش برگرداند، همچنین می توان قبل یا بعد از نماز خطبه ای خواند.

از عباد بن تمیم از کاکایش عبدالله بن زید روایت است : « خرج النبی صلی الله علیه وسلم إلى المصلی یستسقی، و استقبل القبلة فصلی رکعتین، و قلب رداءه، قال سفیان فأخبرنی المسعودی عن أبی بکر قال : جعل الیمین علی الشمال» «پیامبر صلی الله علیه وسلم برای خواندن نماز باران به طرف مصلى خارج شد، رو به قبله کرد و دو رکعت نماز خواند؛ سپس عبایش را برگردانید. سفیان گوید : مسعودی به نقل از ابوبکر به من گفت : طرف راست (عبایش) را به طرف چپش برگرداند». متفق علیه

باز از عباد بن تمیم روایت است : (رأیت النبی صلی الله علیه وسلم لما خرج یستسقی، قال : فحول إلى الناس ظهره، و استقبل القبلة یدعو، ثم حول رداءه ثم صلی لنا رکعتین، جهر فیهما بالقراءة) «پیامبر صلی الله علیه وسلم را هنگامیکه برای نماز باران بیرون رفت دیدم، پشت به مردم و رو به قبله ایستاد و دعا کرد؛ سپس عبایش را برگرداند و دو رکعت نماز را با قرائت جهری برای ما خواند». بخاری (1025).

بنابراین اگر منطقه شما بارانی باشد و نیازی به باران نداشته باشید نیازی به این نماز استسقاء نیست، در عوض شما نباید برای این نهی از منکر منتظر فرصت باشید، بلکه باید سعی کنید با نشر کتب و منشورات و یا نوار و غیره مردم را از این بدعت آگاه سازید، ولی اگر در آینده نیاز به باران شد و نماز استسقاء را برپا کردید میتوانید این موضوع نیز به مردم تذکر دهید که آن بدعت را ترک کنند.

از سویی خود این نماز بر طبق رای جمهور علماء واجب نیست بلکه مستحب است، و لذا ضروری نیست تا حتما آن نماز خوانده شود، ولی توصیه ی ما اینست جهت زنده نگه داشتن این سنت و جایگزین کردن آن، چنانچه نیاز به باران باشد بجای آن بدعت، نماز را اقامه کنید.

ضمناً جایز است که دعای طلب باران را بدون نماز خواند و این امر در سنت نبوی ثابت شده است که در هنگام خطبه ی نماز جمعه، و یکبار در مسجد و در غیر جمعه بدون آنکه نماز باران بخوانند، دست به دعا شدند و دعای طلب باران کردند. (ابوداود 1168).

نماز استسقاء در کشور های غیر اسلامی:

در مورد حکم خواندن نماز استسقاء برای اقلیت های مسلمان که در کشور های غیر اسلامی زندگی میکنند مطابق فتوای شیخ علامه عبد الله بن عبد الرحمن الجبرین حفظه الله همین است که : مسلمانان میتوانند نماز استسقاء (طلب باران) توسط مسلمانان که در سرزمین کفار زندگی میکنند ، بجاء آرند وخواندن این نماز

برایشان جایز است، هرچند که وجود باران منافی برای کفار داشته باشد.

نماز خوف در جبهه:

قبل از همه باید گفت که: نماز خوف در اصطلاح فقه، به مانند نماز مسافر دوم رکعت است یعنی نمازهای چهار رکعتی مثل نماز ظهر و عصر، دو رکعت خوانده می شود حتی اگر انسان در وطن خود هم باشد، برای اینکه در حین جنگ و مقابل دشمن است و محال نیست، اگر چه رزمندگان به نماز بایستند وضع دفاعی به هم می خورد، پس موظف هستند در حال نماز، نیمی از رکعت را که خوانده صبر می کند با آنها یک رکعت دیگر هودشان بخوانند، در حالی که امام جماعت همین طور منتظر نشسته یا ایستاده است، رزمندگان دیگر می آیند و نماز خودشان را با رکعت دوم امام می خوانند.

در حدیثی آمده است که: شخصی به مدینه وارد شد و به پیامبر صلی الله علیه و آله خبر داد که انمار و ثعلبه جمعیت های زیادی فراهم آورده اند که با مسلمین جنگ کنند این خبر به پیغمبر صلی الله علیه و آله رسید.

شب شنبه دهم محرم با چهار صد نفر و به قولی هفتصد نفر از مدینه بیرون شد و به محل ایشان در ذات الرقاع، که نام کوهی است، رسید، لیکن جز چند زن در آنجا کسی را ندید، زنان را که از آن جمله دوشیزه ای صاحب جمال بودند بگرفتند و اعراب به کوهها بگریختند و مسلمین بیم داشتند که مبادا اعراب برگردند و بی خبر برایشان بتازند، پس پیغمبر با یاران نماز خوف اقامه کردند، و این نخستین نماز خوف بوده است در اسلام.

1- نماز خوف:

در همین غزوه (ذات الرقاع) ، نماز خوف مشروع گردید و خداوند روش خواندن نماز در حال رویارویی با دشمن را این گونه شرح داد: « وَإِذَا كُنْتَ فِيهِمْ فَأَقَمْتَ لَهُمُ الصَّلَاةَ فَلْتَقُمْ طَائِفَةٌ مِنْهُمْ مَعَكَ وَلِيَأْخُذُوا أَسْلِحَتَهُمْ فَإِذَا سَجَدُوا فَلْيَكُونُوا مِنْ وَرَائِكُمْ وَلْتَأْتِ طَائِفَةٌ أُخْرَى لَمْ يَصَلُّوا فَلْيُصَلُّوا مَعَكَ وَلِيَأْخُذُوا حِذْرَهُمْ وَأَسْلِحَتَهُمْ وَذَ الَّذِينَ كَفَرُوا لَوْ تَغْفُلُونَ عَنْ أَسْلِحَتِكُمْ وَأَمْتِعَتِكُمْ فَيَمِيلُونَ عَلَيْكُمْ مَيْلَةً وَاحِدَةً وَلَا جُنَاحَ عَلَيْكُمْ إِنْ كَانَ بِكُمْ أَذَى مِنْ مَطَرٍ أَوْ كُنْتُمْ مَرْضَى أَنْ تَضَعُوا أَسْلِحَتَكُمْ وَخُذُوا حِذْرَكُمْ إِنَّ اللَّهَ أَعَدَّ لِلْكَافِرِينَ عَذَابًا مُهِينًا » (سوره نساء، 102) «زمانی که تو در میانشان بودی و نماز(خوف) برای آنان اقامه می نمودی، دسته ای از آنها با تو به نماز بایستند و باید که اسلحه خود را با خود داشته باشند و وقتی که سجده کردند، پشت سر شما بروند و دسته دیگری که هنوز نماز نخوانده است، بیایند و با تو به نماز بایستند و احتیاط خود را کرده، سلاحهای خود را داشته باشند. کافران دوست دارند که کاش شما از سلاح و کالاهای خود غافل می شدید تا آنان یکباره بر شما تاخت می آوردند. اگر از باران ناراحت یا بیمار بودید، گناهی بر شما نخواهد بود که سلاح خود را زمین بگذارید و احتیاط خود را بدارید. بی گمان، خداوند برای کافران عذاب خوارکننده ای فراهم ساخته است.»

نماز خوف را بدین صورت خواندند که گروهی پشت سر ایشان صف بستند و گروهی در مقابل دشمن قرار گرفتند. رسول خدا صلی الله علیه و سلم بعد از خواندن يك رکعت بر جای خود ایستاد تا کسانی که پشت سر ایشان بودند، يك رکعت دیگر را تنها بخوانند و نماز خود را تمام کردند و در مقابل دشمن ایستادند و گروه دوم نزد رسول خدا صلی الله علیه و سلم آمد و پشت سر ایشان يك رکعت خوانده؛ سپس آن حضرت صلی الله علیه و سلم برای تشهد نشستند و آنها برای اتمام نماز خود برخاستند. در پایان، رسول خدا صلی الله علیه و سلم سلام دادند و نماز را به اتمام رساندند. (السيرة فی ضوء المصادر الاصلية، ص 425).

و در روایتی آمده است که رسول الله صلی الله علیه و سلم با گروه اول دو رکعت و با گروه دوم نیز دو رکعت خواندند و بدین صورت پیامبر اکرم صلی الله علیه و سلم چهار رکعت و اصحاب و یاران ایشان دو رکعت خواندند. (مسلم، جلد 2، صفحه 576، شماره 311).

دکتر بوطی با توجه به این روایتها می‌گوید: رسول خدا صلی الله علیه و سلم چندین بار نماز خوف برگزار نموده است بنابراین، ممکن است گاهی به صورت نخست و گاهی به صورت دوم خوانده باشد و این نماز در منطقه نخله که با مدینه دو روز فاصله دارد، خوانده شد. (فقه السيرة النبویه، بوطی، ص 207).

برگزار نمودن نماز بدین صورت بیانگر اهمیت فوق العاده ای است که نماز از آن برخوردار می‌باشد؛ چراکه حتی در جهاد و معرکه و شدیدترین حالات نمی‌توان آن را ترک نمود و باید خوانده شود و بدین صورت نماز و جهاد و سایر عبادات براساس تربیت نبوی درهم آمیخته می‌شود تا امتی که براساس این تربیت رشد می‌نماید، به این موضوع پی ببرد که عبادت بخشی از جهاد و جهاد بخشی از عبادت است. (التربية القيادية، جلد 3، صفحه 303-304).

2- نگهبانی:

لشکر اسلام هنگام بازگشت از غزوه، زنی از زنان مشرک را به اسارت گرفت. شوهر این زن سوگند خورده بود که باید خون یکی از سپاهیان اسلام را بریزد؛ چنانکه شبی به محل اردوی لشکر اسلام آمد. عباد بن بشر را که رسول خدا صلی الله علیه و سلم او را با عمار بن یاسر جهت نگهبانی لشکر گمارده بود، هدف تیر قرار داد.

عمار خوابیده و عباد در حال خواندن نماز بود. سه تیر یکی بعد از دیگری به عباد اصابت نمود، آنگاه او عمار را بیدار کرد.

عمار گفت: چرا قبل از این مرا بیدار نساختی؟ عباد گفت: من در حال خواندن سوره ای در نماز بودم و دوست داشتم آن را تا پایان بخوانم. و اگر رسول خدا صلی الله علیه و سلم حفاظت این سنگر را به من نمی‌گمارد، قبل از اینکه جانم را از دست بدهم، نمازم را قطع نمی‌کردم. سبحان الله (السيرة فی ضوء المصادر الاصلية؛ صفحه 427).

از این داستان میتوان درس ذیل را اموخت:

الف - توجه و عنایت رسول الله صلی الله علیه و سلم به امنیت سربازان اسلام؛ چنانکه برای این منظور دو نفر از آنها را برای نگهبانی و محافظت آن تعیین نمود.

ب - انجام وظیفه پهره و نگهبانی در دو نوبت؛ چنانکه نگهبانان، به نوبت نگهبانی می‌دادند.

ج - میزان علاقه و محبت يك مسلمان به تلاوت قرآن. تا جایی که تلاوت قرآن مانع احساس درد می‌گردید که بر اثر اصابت تیرها به آن گرفتار شده بود.

د - احساس مسئولیت؛ چنانکه عباد، نمازش را فقط به خاطر احساس وظیفه قطع نمود و این عمل بیانگر امری مهم در مفهوم عبادت و جهاد است.

ه - انتخاب مکان مناسب از نظر استراتژی برای نگهبانی؛

چنانکه رسول خدا صلی الله علیه و سلم بالاترین قسمت دره را برای این منظور انتخاب نمود.

و - مجاورت محل استراحت نگهبان با محل نگهبانی؛ چراکه در غیر این صورت عباد نمی‌توانست به عمار دسترسی داشته باشد که در نتیجه، احتمال بروز پیامدهای خطرناکی برای لشکر اسلام می‌رفت.

نماز اشراق:

اگر کسی نماز صبح را بخواند و بعد از آن در جای خود بشیند و تلاوت قرآن کریم یا عبادت‌های دیگری نماید و وقتی که افتاب برآید و زردی آن گم شود بعد از آن دو یا چهار رکعات نماز نفل خواندن اجر و ثواب زیادی دارد که همین نماز بنام نماز اشراق یاد میشود.

علماء میگویند: در حقیقت نماز اشراق همان نماز ضحی است و یا می‌توان گفت که نماز اشراق جزوی از نماز ضحی است، زیرا مستحب است که این نماز بعد از طلوع آفتاب خوانده شود. بعبارتی نماز اشراق (فقط) دو رکعت نماز بعد از طلوع آفتاب و ارتفاع آن خوانده می‌شود، برای کسی که نماز صبح را در مسجد بصورت جماعت خوانده و سپس در محل نمازش نشسته و مشغول ذکر خداوند بوده تا آنکه آفتاب طلوع کرده و دو رکعت نماز می‌خواند.

و در فضیلت آن حدیث از پیامبر صلی الله علیه وسلم وارد شده که ایشان فرمودند: (مَنْ صَلَّى الْعَدَاةَ فِي جَمَاعَةٍ ثُمَّ قَعَدَ يَذْكُرُ اللَّهَ حَتَّى تَطْلُعَ الشَّمْسُ ، ثُمَّ صَلَّى رَكَعَتَيْنِ ، كَانَتْ لَهُ كَأَجْرِ حَجَّةٍ ، وَعُمْرَةٍ ، تَامَّةٍ ، تَامَّةٍ ، تَامَّةٍ) روایت ترمذی (586) از حدیث أَنَسِ بْنِ مَالِكٍ رضی الله عنه .

یعنی: «هرکس نماز صبح را همراه جماعت بخواند، سپس سر جای خود بنشیند و ذکر الله تعالی نماید تا آنکه آفتاب طلوع می‌کند، سپس دو رکعت نماز بخواند، برای او اجری همانند اجر حج و عمره ای تمام و تمام و تمام نوشته می‌شود».

البته بعضی از محدثین این حدیث را ضعیف دانسته اند، ولی برخی دیگر همچون علامه البانی و ابن باز رحمهما الله حدیث را حسن می‌دانند و لذا آنرا قابل حجت دانسته اند. (صحیح سنن

الترمذی و «فتاوی الشیخ ابن باز» (171/25) .
وقت آن نیز همان وقت نماز ضحی است، ولی بهتر است که در
ابتدای وقت (هنگام طلوع و ارتفاع آفتاب قدر یک نیزه که
تقریباً یک ربع ساعت بعد از طلوع طول می کشد) خوانده شود. و
تعداد رکعات آن دو رکعت است و اگر کسی ادامه دهد نماز ضحی
را ادامه داده است. بنابراین نماز اشراق عبارتست از: خواندن
دو رکعت نماز در ابتدای محدوده ی وقت نماز ضحی.

یادداشت: خواندن نماز اشراق یا ضحی بصورت جماعت، جایز
است. بشرطیکه این عمل همیشگی و مستمر نباشد و بلکه گهگاهی
صورت گیرد.

نکته: جایز است که نماز ضحی بصورت چهار رکعت با یک سلام نیز
خوانده شود.

نماز توبه:

یا صلاة التوبه یا همان نماز توبه مستحب است خوانده شود. و
شخصی بدان نماز متوسل شود و از الله تعالی بخواهد که گناهایش را
بیامرزد و توبه اش را قبل نماید.
وزمان خواندن آن نیز به طور مشخص تعیین نشده است بلکه هرگاه
شخص عزم نمود که از گناه خود توبه نماید می تواند همان لحظه
وضوء بگیرد و دو رکعت نماز بخواند مانند سایر نمازهای سنت
دیگر ولی بهتر است در اوقاتی که نماز خواندن در آنها مکروه
است (یعنی: وقتی که تازه آفتاب طلوع می کند تا آن که بلند
شود، و وقتی که آفتاب در وسط آسمان قرار می گیرد تا وقتی که
مایل شود، و زمانی که آفتاب در آستانه غروب باشد تا وقتی که
غروب کند) نماز نخواند.

از ابوبکر روایت است که: از پیامبر صلی الله علیه و
سلم شنیدم که می فرمود: « ما من رجل یذنب ذنباً ثم یقوم
فیتطهر ثم یصلی ثم یتغفر الله إلا غفر له. ثم قرأ هذه الاية:
(والذین إذا فعلوا فاحشة أو ظلموا أنفسهم ذکروا الله فاستغفروا
لذنوبهم، ومن یغفر الذنوب إلا الله؟... ولم یصروا علی ما فعلوا
وهم یعلمون أولئک جزاؤهم مغفرة من ربهم وجنات تجری من تحتها
الانهار خالدین فیها » (آل عمران 135 و 136).
(هرگناهی را مرتکب شد، سپس پشیمان شد، وضوء بگیرد و دو رکعت نماز
ز بخواند، سپس از خداوند طلب آمرزش کند، خداوند
گناه او را بیامرزد.

سپس این آیه را والذین... خواند: « و کسانی که هر وقت
گناه بزرگ و کار زشت را مرتکب شدند یا به خود ستم
کنند، فوراً به یاد خداوند می افتند و برای گناهان خود طلب
آمرزش می کنند و کیست جز خدا که گناهان را ببخشد؟ و
آنان بر گناهی که کرده اند اصرار نمی ورزند در حالیکه از
گناه خود آگاه باشند. پاداش این گونه کسان آمرزش پروردگارشان
و بهشت هائی است که از زیر درختان آنها رودها جاری است،
جاودانه در آن می مانند).

به روایت ابوداود و نسائی و ابن ماجه و بیهقی و ترمذی که آن را

«حسن» دانسته است. طبرانی در کتاب الکبیر «خود با سندی «حسن» از ابوالدرداء روایت کرده است که: پیامبر صلی الله علیه و سلم فرمود: « من توضعاً فأحسن الوضوء ثم قام فصلى ركعتين أو أربعاً مكتوبة أو غير مكتوبة يحسن فيهن الركوع والسجود ثم استغفر الله غفر له »

(هر کس وضوءی نیکو گرفت، سپس برخاست و دو رکعت یا چهار رکعت نماز فرض یا غیر فرض را با رکوع و سجود نیکو بجای آورد، سپس از خداوند طلب آمرزش گناهان خود نمود، آمرزیده می‌شود).

بنابر این زمان مشخصی ندارد و بستگی به عزم تووبه کننده دارد که در چه وقتی توبه می‌کند و شایسته است هر چه زودتر از گناهان خویش توبه نماید و روش خواندن آن هم همانند نمازهای دیگر است و دو رکعت است.

حکم ادای نوافل و سنتها در حال سفر:

در شرع اسلام به مسافر اجازه داده شده است که در سفر، نمازهای چهار رکعتی را دو رکعت بخواند چون سفر عادتاً با مشقت و سختی همراه است و چه بسا انسان دهها ساعت در راه می‌باشد. بدین خاطر شریعت برای او در نمازهای چهار رکعتی تخفیف قائل شده است و همچنین به او اجازه داده که نماز ظهر و عصر و یا نماز مغرب و عشاء را در یک وقت جمع کند و نمازهایی از قبیل سنن رواتب و غیره را از او ساقط گردانیده است.

به همین خاطر عبدالله بن عمر رضی الله عنه در حین سفر هنگامی که بعضی از همسفرانش را در حال خواندن نفل و نماز ضحی دید، گفت: « لَوْ كُنْتُ مُسَيِّحًا لَأْتَمَمْتُ » اگر در سفر نفل می‌خواندم نماز فرضم را قصر نمی‌خواندم بلکه آن را کامل می‌خواندم (مسلم). پس علت قصر نماز در سفر مشقت است و همین امر علت ساقط شدن نوافل نیز می‌باشد.

ولی اگر سفر، سفر سنگینی نباشد و یا اصلاً مشقتی در کار نباشد. پس نباید مسلمان خودش را از نوافلی مانند سنن قبل از فرض و بعد از آن و همچنین از نماز تحية المسجد، قیام اللیل، نماز وتر و نماز ضحی محروم کند، چرا که نماز از بهترین اسباب تقرب به الله، بشمار میرود، پس نباید یک نفر مسلمان خود را از این عبادت محروم کند، هر چند نماز فرض را کوتاه (قصر) می‌خواند.

نظریات فقها در این بابت:

درباره خواندن نمازهای سنت و نوافل در مسافرت بین علماء اختلاف است:

- 1- بعضی از فقهاء گفتند: خواندن هر نماز نافله ای در سفر ممنوع است.
- 2- جمهور فقهاء گفتند: خواندن هر نماز نافله ای در مسافرت جایز است، چه رواتب یا غیر آن.
- 3- شیخ الاسلام و شاگردش ابن قیم گفتند: در سفر خواندن نماز سنت رواتب، بجز دو رکعت راتبه صبح - جایز نیست، اما در عوض

خواندن سایر نمازهای نافله جایزند.

4- بعضی دیگر از فقهاء گفتند: نمازهای سنت تنها در طول روز نباید خوانده شوند، اما نماز سنت شب (وتر و تهجد) جایز هستند.

5- امام بخاری معتقد است: بعد از خواندن نماز فریضه نباید هیچ نافله ای خوانده شود، اما قبل از نماز فریضه جایز است، عنوان را در کتاب خود تحت (ترک نماز سنت پس از نماز فرض، در سفر) آورده است، همچنین معتقد است که خواندن سنت مطلق در سفر جایز است. و حافظ ابن حجر این رای را تقویت کرده است. و علت این اختلافات بخاطر وجود روایات مختلف در این باره است، که هرکدام کوشیده بین آنها جمع حاصل کند و رای درست تر را کشف نماید.

در صحیح بخاری (1102) از ابن عمر رضی الله عنه روایت شده که گفت: «صَحِبْتُ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فَلَمَّ أَرَاهُ يُسَبِّحُ فِي السَّفَرِ وَقَالَ اللَّهُ جَلَّ ذِكْرُهُ (لَقَدْ كَانَ لَكُمْ فِي رَسُولِ اللَّهِ أُسْوَةٌ حَسَنَةٌ)». یعنی: «در تمام مدتی که با پیغمبر بودم هیچگاه ندیدم که نماز رواتب را در سفر بخواند و خداوند تبارک و تعالی هم می‌فرماید: (اخلاق و رفتار رسول خدا برای شما بهترین نمونه و سرمشق می‌باشد).

و مسلم در صحیح خود به شماره (680) از حدیث ابوقتاده رضی الله عنه روایت کرده که پیامبر صلی الله علیه وسلم در سفر نماز راتبه صبح را خواندند.

و در قسمت «کتاب صلاة المسافرين وقصرها» نزد مسلم از عایشه رضی الله عنها روایت است که گفته: «أَنَّ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ لَمْ يَكُنْ عَلَى شَيْءٍ مِنَ النَّوَافِلِ أَشَدَّ مَعَاهِدَةً مِنْهُ عَلَى رَكَعَتَيْنِ قَبْلَ الصُّبْحِ» مسلم (724). یعنی: «همانا پیامبر صلی الله علیه وسلم بر هیچیک از نمازهای نافله به اندازه دو رکعت سنت قبل از صبح مواظبت نکردند».

همچنین در صحیحین آمده که پیامبر صلی الله علیه وسلم در روز فتح مکه هشت رکعت نماز ضحی خواندند. (بخاری (357) و مسلم (336).

و در سنن ابوداود شماره (1269) از ابوهریره رضی الله عنه آمده که گفته: «أَوْصَانِي خَلِيلِي صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ بِثَلَاثٍ لَا أَدْعُهُنَّ فِي سَفَرٍ وَلَا حَضَرَ رَكَعَتِي الضُّحَى وَصَوْمِ ثَلَاثَةِ أَيَّامٍ مِنَ الشَّهْرِ وَأَنْ لَا أَنْامَ إِلَّا عَلَى وَتْرٍ». یعنی: «رفیق و دوستم (یعنی پیامبر صلی الله علیه وسلم) مرا به سه چیز وصیت کردند که آنها را نه در سفر و نه در حضر ترک نکنم: دو رکعت نماز ضحی، و سه روز روزه (وسط) هر ماه (یعنی سیزدهم و چهاردهم و پانزدهم هر ماه قمری) و اینکه تا نماز وتر نخوانم نخواهم». و باز در صحیح بخاری آمده که پیامبر صلی الله علیه وسلم در سفر نماز وتر را خوانده اند. بخاری (1000).

و باز بخاری در صحیح خود از عامر بن ربیع رضی الله عنه روایت کرده: «أَنَّهُ رَأَى النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ صَلَّى السُّبْحَةَ بِاللَّيْلِ فِي السَّفَرِ عَلَى ظَهْرِ رَاحِلَتِهِ حَيْثُ تَوَجَّهَتْ بِهِ». (بخاری: 1104). یعنی: رسول الله صلی الله علیه وسلم را دیدم که شب هنگام در سفر در

حالی که سوار بر شتر بود و چهره اش به سمت مسیر شتر بود، نماز نفل می خواند.

خواننده محترم!

باد رنظر داشت احادیثی متذکره در مجموع گفته میتوانیم: که خواندن تمامی نمازهای نافله در سفر جایز و بلکه ترک نمازهای نافله کاری پسندیده نیست، یعنی خواندن آنها بهتر است، البته بجز نمازهای راتبه ظهر و مغرب و عشاء، چه راتبه قبلیه باشد یا بعدیه، که ترک آنها بهتر است، بنابراین خواندن نماز راتبه صبح یا مثلاً نماز سنت وضوء یا سنت ضحی یا تحیة المسجد یا نماز وتر و تهجد و یا نماز سنت مطلق (یعنی بدون سبب) در مسافرت بهتر از ترک کردنشان است.

علامه ابن عثیمین در این باره گفته:

« من در سنت نبوی درباره نمازهای نافله (در سفر) تامل نموده و برایم روشن شده که راتبه ظهر و مغرب و عشاء خوانده نمی شوند، اما دیگر نمازهای نافله مانند راتبه فجر، یا سنت وتر، و نماز شب، و نماز ضحی، و تحیة المسجد و حتی نمازهای سنت مطلق خوانده می شوند». (مجموع فتاوی ابن عثیمین . (258/15) .

یادداشت:

برخی از فقها میفرمایند: اگر مشقتی هم باشد مستحب است که اینگونه نمازها را بر سواری بخواند، زیرا در حدیث آمده است: « كَانِ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ يَصَلِّي مِنَ اللَّيْلِ عَلَى رَاحِلَتِهِ أَيْنَمَا تَوَجَّهَتْ بِهِ، وَ يَوْمِي بِالرُّكُوعِ وَ السُّجُودِ » (بخاری . (700-702) و يَجْعَلُ السُّجُودَ أَخْفَضَ مِنَ الرُّكُوعِ » (پیامبر صلی الله علیه وسلم شب هنگام، در حالی که سوار بر شتر بود و چهره اش به سمت مسیر شتر بود، نماز نفل می خواند، و به جای رکوع و سجده اشاره میکرد و برای سجده بیشتر خم می شد). پیامبر صلی الله علیه وسلم بخاطر محبت با نماز و آزمند بودن بر زیاد خواندن آن حتی سوار بر شتر نیز نفل می خواند. (شیخ ابن جبرین- از سخنان و املاى ایشان) مسند احمد (73/3)، مصنف عبدالرزاق (4520)، مصنف ابن ابی شیبه (8505) و «اللاوسط» طبرانی (8554، 5600).

حکم ترک سنت و مستحبات:

قابل تذکر است که: سنتها در مرتبه بعد از واجبات و فرائض قرار دارند و کسی که اعمال مستحب و سنت را انجام دهد در حق خود نیکی کرده است و بار حسنات خود را سنگین می نماید. اما ترک سنتها بطور کلی مذموم است و علماء کسی که ترک سنتها بطور کلی نماید فاسق می خوانند و لذا ترک سنت بطور کلی جایز نیست و فرد نباید در حق خود بخل ورزد.

البته برخی از سنتها مؤکده هستند یعنی پیامبر بر انجام آنها مداومت داشته اند مانند نماز سنت قبل از نماز صبح و ترک این نوع سنتها فرد را مشمول سرزنش و لومه می سازد.

اما برخی از سنتها مؤکده نیستند یعنی پیامبر صلی الله علیه وسلم همیشه بر آنها مداومت نداشته اند و لذا ترک آنها مورد سرزنش فرد نخواهد شد مانند سنت قبل از عصر.

اوقات ممنوعه برای خواندان نماز:

در دین مقدس اسلام اوقاتی وجود که در آن خواندن نماز نهی و ممنوع گردیده است، شرعیت اسلام مطابق حدیث پیامبر صلی الله علیه وسلم اوقات ذیل را در نهی و اوقات مکروه نماز معرفی داشته است:

1- بعد از نماز صبح تا اندکی بعد از طلوع آفتاب (حدود ربع ساعت بعد از طلوع آفتاب)،

2- هنگام استواء آفتاب که آفتاب در وسط آسمان واقع گردد.

3- بعد نماز عصر تا غروب آفتاب.

4- بعد از طلوع فجر و قبل از نماز صبح.

5- خواندن سنت هنگام اقامه نماز فرض.

در حدیثی که از عقبه بن عامر رضی الله عنه روایت گردیده است آمده است:

« ثلاث ساعات كان رسول الله صلى الله عليه وسلم ينهاها أن صلى فيهن أو أن نقبر فيهن موتانا : حين تطلع الشمس بازغة حتى ترتفع، و حين يقوم قائم الظهيرة حتى تميل الشمس، و حين تضيف الشمس للغروب حتى تغرب» (صحيح مسلم 1/568/831) «سه وقت است که پیامبر صلی الله علیه و سلم ما را در نماز خواندن یا دفن کردن مرده هایمان در آن اوقات نهی کرده است، وقتی که تازه آفتاب طلوع می کند تا آن که بلند شود، و وقتی که آفتاب در وسط آسمان قرار می گیرد تا وقتی که مایل شود، و زمانی که آفتاب در آستانه غروب باشد تا وقتی که غروب کند».

پیامبر صلی الله علیه و سلم علت نهی از نماز در این اوقات را در خطاب به عمرو بن عبسه رضی الله عنه بیان کرده و فرموده است: « صل صلاة الصبح، ثم أقصر عن الصلاة حتى تطلع الشمس حتى ترتفع، فإنها تطلع حين تطلع بين قرني شيطان، و حينئذ يسجد لها الكفار، ثم صل فإن الصلاة مشهودة محضورة، حتى يستقل الظل بالرمح، ثم أقصر عن الصلاة، فإنه حينئذ تسجر جهنم، فإذا أقبل الفيل فصل فإن الصلاة مشهودة محضورة حتى تصلي العصر، ثم أقصر عن الصلاة حتى تغرب الشمس، فإنها تغرب بين قرني شيطان و حينئذ يسجد لها الكفار » (صحيح مسلم 1/570/832)

«نماز صبح را بخوان سپس تا وقتی که آفتاب طلوع می کند و بالا می آید نماز نخوان، چون آفتاب بین دو شاخ شیطان طلوع می کند و کفار برای آن سجده می برند؛ سپس نماز (ضحی) بخوان چون ملائکه شاهد و حاضر بر نماز هستند تا اینکه سایه نیزه به کمترین مقدار خود می رسد؛ آنوقت از خواندن نماز خودداری کن؛ چون در این وقت آتش جهنم شعله ور می شود. سپس وقتی که سایه مایل شد نماز بخوان چون ملائکه شاهد و حاضر بر نماز هستند. تا آنکه نماز عصر را می خوانی، و بعد از آن، از نماز خواندن خودداری کن تا وقتی که آفتاب غروب کند؛ چون آفتاب بین دو شاخ شیطان غروب می کند و در این زمان کفار برای آن سجده می برند».

در ضمن، نهی از خواندن نماز در اوقات ذکر شده شامل زمان و مکان زیر نمی شود:

الف: در روز جمعه، زمان استواء (هنگامی که آفتاب در وسط آسمان قرار می‌گیرد):

بدلیل حدیث پیامبر صلی الله علیه و سلم که فرمودند: «لا یغتسل رجل یوم الجمعة فیتطهر ما استطاع من طهر، ویدهن من دهن، أو یمس من طیب بیده، ثم یخر فلا یفرق بین اثنین، ثم یصلی ما کتب له، ثم ینصت إذا تکلم الإمام، إلا غفر له، ما بینه و بین الجمعة الأخری» (صحیح بخاری 2/370/883)

«هر کسی که روز جمعه غسل کند و تا می‌تواند خودش را پاک کند و سرش را با روغن چرب نماید یا از بوی خوش خانه اش، خودش را خوشبو کند، سپس برای نماز جمعه خارج شود و بین دو نفر جدایی نیاندازد (در مسجد از روی شانه‌ها و سر آنها عبور نکند) و آنچه را که برایش مقدر شده نماز بخواند و وقتی که امام شروع به خواندن خطبه کرد، سکوت کند، تمام گناهان (صغیره) او از این جمعه تا جمعه دیگر بخشیده می‌شوند».

در اینجا پیامبر صلی الله علیه و سلم نمازگزار را به خواندن آنچه برایش مقدر شده تشویق نموده و تا وقت خروج امام او را از نماز خواندن منع کرده است، و به همین علت جماعتی از سلف از جمله عمر بن خطاب رضی الله عنه و امام احمد نیز به تبعیت از او گفته‌اند: خروج امام (برای خواندن خطبه) مانع نماز است، و خطبه امام مانع صحبت کردن است، پس، خروج امام را مانع خواندن نماز دانسته اند نه قرار گرفتن آفتاب در وسط آسمان را (استواء).

ب: در مسجد الحرام، که نماز خواندن در آن در هیچ یک از اوقات مذکور مکروه نیست، چون پیامبر صلی اله علیه وسلم می‌فرماید:

«یا بنی عبدمناف، لا تمنعوا أحدا طاف بهذا البیت و صلی أیة ساعة من لیل أو نهار» (صحیح ابن ماجه 1036) «ای بنی عبد مناف کسی را که در هیچ لحظه‌ای از شبانه روز از طواف این خانه و نماز در آن منع نکنید».

ت: نمازی که خواندن آن در این اوقات نهی شده است، نماز نفلی است که سببی نداشته باشد. بنابراین در این اوقات قضای نمازهای فوت شده فرض و سنت جایز است؛ از آنجاییکه پیامبر صلی الله علیه و سلم فرمودند: «من نسی صلاة فلیصل إذا ذکرها، لا کفارة لها إلا ذلک» (متفق علیه) «هر کس نمازی را فراموش کرد، همین که یادش آمد باید آنرا بخواند، و کفاره‌ای جز این ندارد».

ث: نماز بعد از وضوء نیز در هر وقتی که باشد جایز است؛ به دلیل حدیث ابوهریره رضی الله عنه که پیامبر صلی الله علیه و سلم هنگام نماز صبح به بلال فرمود:

«یا بلال أخبرنی بأرجی عمل عملته فی الإسلام فإنی سمعت دف نعلیک فی الجنة، قال: ما عملت عملا أرجی عندی، أنى لم أتطهر طهورا فی ساعته من لیل أو نهار إلا صلیت بذلک الطهور ما کتب لی أن أصلی» (صحیح ابن ماجه 7894) «ای بلال به من بگو امیدوارکننده‌ترین عملی که در اسلام انجام داده‌ای کدام است،

زیرا من صدای کفش هایت را پیشاپیش خودم در بهشت شنیدم، بلال گفت: امیدوارکننده‌ترین کاری که من انجام داده‌ام این بوده است که وضوءئی در هیچ لحظه‌ای از شبانه‌روز نگرفتم مگر اینکه بعد از آن هر آنچه برایم مقدر شده بود، نماز خواندم».

ج: در این اوقات دو رکعت تحیه المسجد هم جایز است؛ زیرا پیامبر صلی الله علیه و سلم فرموده است: «إِذَا دَخَلَ أَحَدُكُمْ الْمَسْجِدَ فَلْيَجْلِسْ حَتَّى يَصِلَى رَكَعَتَيْنِ» (متفق علیه) «هرگاه یکی از شما وارد مسجد شد، تا دو رکعت نماز نخوانده ننشیند».

نهی از خواندن نفل بعد از طلوع فجر، قبل از نماز صبح:

یسار مولای ابن عمر رضی الله عنه گفت: «رَأَى ابْنَ عُمَرَ وَ أَنَا أَوَّلِي بَعْدَ طُلُوعِ الْفَجْرِ فَقَالَ يَا يَسَارُ، إِنَّ رَسُولَ اللَّهِ خَرَجَ عَلَيْنَا وَ نَحْنُ نَصَلِي هَذِهِ الصَّلَاةَ، فَقَالَ: لِيَبْلُغْ شَاهِدَكُمْ غَائِبَكُمْ، لَا تَصَلُّوا بَعْدَ الْفَجْرِ إِلَّا سَجْدَتَيْنِ» (صحیح ابن ماجه 5353). «ابن عمر مرا دید که بعد از طلوع فجر نماز می‌خواندم، گفت: ای یسار، پیامبر صلی الله علیه و سلم روزی بر ما وارد شد در حالی که در این وقت نماز نفل می‌خواندیم، فرمود: حاضرین در اینجا، به غایبین برسانند که بعد از طلوع فجر بجز دو رکعت، دیگر نمازی نیست (البته مراد نخواندن نفل است)».

نهی از خواندن سنت هنگام اقامه فرض:

از ابوهریره رضی الله عنه روایت است که پیامبر صلی الله علیه و سلم فرمود: «إِذَا أُقِيمَتِ الصَّلَاةُ فَلَا صَلَاةَ إِلَّا الْمَكْتُوبَةَ» (صحیح مسلم 1/493/710) «هرگاه نماز (فرض) اقامه شد خواندن هیچ نمازی جز همان فرض جایز نیست».

باب سی و هشتم نماز های فوت شده و قضای آن

خواننده محترم!

قبل از همه باید گفت که نماز یکی از زیبا ترین، مقبولترین عبادتی است که نباید از یک شخص مسلمان در هیچ وقت و در هیچ لحظه فوت گردد، و یا هم در فکر فوت شدن آن باشد، نماز از حقوق پروردگار بر انسان مسلمان میباشد که انجام درست و به موقع آن، بر یک مومن مسلمان که به سن بلوغ و تکلیف رسیده باشد فرض است.

نماز زمانی آسان و زیباتر میشود که با شرایط و باریکی های آن با خشوع و خضوع مانند جزء زندگی و سیستم روزمره انسان مسلمان

مبدل گشته و اداء گردد.

ولی در حالت فراموشی ، مستی ، بی هوشی ، میتوان این نماز فوت شده ، بطوری قضای باید بجا ء گردد ، بناً احکام نماز قضای همانند اصل نماز در زمان پیامبر صلی الله علیه وسلم تشریح شده است و یکی از دلایل وجوب آن، آیه « أَقِمِ الصَّلَاةَ لِيَذْكُرُوا » است که بیشتر مفسران گفته اند: «این آیه دلالت دارد بر این که هر گاه به یادت آمد که نمازی بر عهده داری آن را به جا بیاور چه در وقتش باشد و یا خارج از وقتش اگر در وقتش بود ادای آن را به جا بیاور ، و اگر در خارج از وقتش باشد قضایش را بجا بیاور.

بناً مسلمان در صورتیکه وقت نماز از نزدش فوت گردید ، باید در خواندن آن کوتاهی نکند، ولی واجب هم نیست که به صورت فوری اقدام به اجرای آن نماید .

نماز قضا را می توان بطور منفرد و یا هم بطور جماعت خواند . و لازم نیست نماز هر دو یکی باشد . مثلاً می توان قضای نماز صبح را ، در جماعت نماز مغرب و عشاء خواند ، یا برعکس.

نمازی که از انسان فوت شده ، از نظر تعداد رکعات ، به همان صورت باید قضای ادا گردد . مثلاً انسان می تواند در مسافرت ، قضای نماز چهار رکعتی را به صورت تمام بخواند . و اگر مثلاً در مسافرت ، نماز ظهر از انسان قضا شده ، در حالت مقیم به صورت دو رکعتی قضا کند .

نماز چه وقت قضا میشود :

نماز وقتی قضا میشود که یک شخص فراموش کند ، و یا در خواب باشد ، و یا معذور باشد ، و سپس نماز از وقتش بگذرد ، که در اینصورت بمحض اینکه این عذار (فراموشی و خواب و غیره) برطرف شد باید نماز خویش را بخواند ، و دلیل این حکم در حدیثی پیامبر صلی الله علیه وسلم با دقت و وضاحت چنین فرمولبندی گردیده است :

« من نسی صلاة فليصلها إذا ذكرها لا كفارة لها إلا ذلك » (بخاری (572) و مسلم

(684) ، یعنی: (اگر کسی نمازی را فراموش کرد پس هر وقتی که بیادش آمد باید آنرا ادا کند ، هیچ کفاره ای بجز آن ندارد) و در صحیح مسلم آمده است: « أو نام عنها » یعنی: (یا اگر خوابش برد) .

ولی اگر کسی عمدآ و یا از روی کسالت نماز را نخواند تا از وقتش بیرون رود ، در اینصورت دیگر آن نماز قضا ندارد زیرا از وقتش گذشته است ، یعنی همانطوریکه قبل از وقت نماز قابل قبول نیست ، بعد از وقتش نیز اگر عمدآ ترک شود قابل قبول نمی باشد ، مگر اینکه عذری در میان باشد . همانطوریکه عذر غرض بجا آوردن نماز قضای در حدیثی پیامبر صلی الله علیه وسلم بوضاحت بیان شد .

اگر کسی چند نماز قضا داشته باشد مثلاً صبح و مغرب یا نمازی که دیروز قضا شده بانمازی که امروز قضا شده کدام را باید اول بخواند آیا میتواند اول نماز امروز را قضا کند بعد

دیروز یا اول مغرب را وبعد صبح قضاى نماز برای کسی که از او فوت شده باشد حالات مختلفی دارد:

1- در حالت که انسان در خواب باشد و یا فراموش کند که وقت نماز است تا اینکه وقت نمازش فوت شود، در اینصورت گناهی بر گردن او نیست ولی بمحض اینکه بیدار شود و یا بیادش آید بایست قضاى نماز را بجای آورد چه بعد از نماز فرضیه بعدی باشد و یا چه قبل از آن، و چه اوقات نهی باشد (مانند قبل از طلوع و غروب افتاب) و یا نباشد.
(هر کس نمازی را فراموش کند یا به خواب برود و نمازش را نخواند، کفاره آن این است که هرگاه به یادش آمد آن را بخواند). (صحیح مسلم : 684 - 1/477/315)

2- حالت دیگر اینست که نمازش را چه بصورت عمد و چه از روی کسالت ترک کند، تا اینکه وقتش بگذرد، این عمل خودش از گناهان کبیره بشمار میرود و حتی برخی علماء چنین شخصی را کافر میدانند و اظهار داشته اند که کسی حتی اگر یک نماز را عمدی یا از روی کسالت یا به هر دلیلی (به جز فراموشی یا خواب) ترک کند کافر گشته است. زیرا پیامبر صلی الله علیه وسلم می فرماید: « إن بین الرجل وبين الشرك والكفر ترك الصلاة » (روایت مسلم)، یعنی: (بدرستیکه بین یک شخص و شرک و کفر، ترک کردن نماز هست.

اما در مورد قضاى نمازی که فوت شده است؛ چون نماز وقت مشخصی دارد بر خلاف سایر عبادات قضا ندارد و مادامیکه شخص (عمدا یا از روی کسالت یا بهانه ای دیگر بجز فراموشی یا خواب) نمازش را نخواند، لازم نیست نمازش را قضا کند زیرا هیچ سودی برایش ندارد.

نماز خواندن سر وقت فرض هست و نباید به هیچ وجه آنرا از سر وقتش گذراند زیرا از گناهان کبیره هست، حتی اگر کسی مریض باشد و نتواند حرکت کند باید تا آنجاییکه میتواند حرکات نماز را انجام دهد حتی اگر با حرکات پلکان چشمش باشد، خداوند متعال میفرماید: « إن الصلاة كانت على المؤمنین کتاباً موقوتاً » (النساء : 103)، یعنی: "همانا که نماز برای اهل ایمان حکمی واجب و لازم است".

البته برخی علماء می گویند بعد از توبه می تواند نمازهایش را قضا نماید. (و اگر کسی می خواهد جانب احتیاط را پیش گیرد ما به وی توصیه می کنیم نمازش را قضا کند مگر اینکه مدت زمان زیادی نماز نخوانده باشد و قضاى آنها بسیار سخت و ناممکن باشد مانند قضاى یک یا چند سال در عوض در این حالت باید نمازهای سنت زیادی بخواند)

بنابراین شما باید توبه صادقانه کنید، و نمازها را سر وقت بخوانید، و سعی کنید نمازهای سنت را ترک نکنید و یا نمازهای سنت بیشتری بخوانید.

خواننده محترم!

ابن حزم رحمه الله مفکر و فقیه جلیل القدر جهان اسلام در «المحلی» (2/235) مینویسد :

همانا خداوند متعال برای هر نماز فرضی وقت معینی را قرار داده که آغاز و پایانش مشخص است، بطوریکه در زمان مشخصی وقت آن فرا می‌رسد، و نیز در وقت معینی وقت آن به پایان می‌رسد، بنابراین کسی که نمازش را بعد از خارج شدن وقتش می‌خواند، مثل کسی که نماز را قبل از دخول وقتش خوانده باشد، چون هر دوی آنها در غیر وقت خودشان نماز خوانده‌اند. همچنین حکم کردن به قضای نماز باید از جانب خدا بیان شده باشد، زیرا حکم کردن به چیزی یک نوع قانونگذاری به حساب می‌آید، و این کار مختص الله تعالی است که آن را توسط پیامبرش ابلاغ کرده است و اگر بر کسی که نماز را عمداً تا خروج وقت آن ترک کند قضایی واجب می‌بود، خداوند متعال و رسول او صلی الله علیه وسلم از ذکر آن غفلت نمی‌کردند و آن را هم فراموش نکرده‌اند و با ترک بیان آن عمداً ما را در سختی قرار نمی‌دادند: « وَمَا كَانَ رَبُّكَ نَسِيًّا » (مریم : 64) «و پروردگار تو فراموش‌کار نبوده است». و اما جمع نمودن بین دو نماز زمانی جایز است که مثلاً فرد را در وقت نماز ظهر به اتاق عملیات می‌برند و او احتمال می‌دهد که به وقت نماز عصر بیرون نیاید، در اینصورت می‌تواند نماز عصر خود را با ظهر جمع کند . یا آنکه فرد در مسافرت باشد و وقت نماز برایش تنگ شود، یا عذری داشته باشد و ناچار شود که بدلیل سفر نمازش را جمع کند.

واجب بودن نماز در وقتش:

طوریکه در فوق متذکر شدیم خواندن نماز مطابق حکم پروردگار بر هر مسلمانی در وقتش واجب است.

طوریکه می‌فرماید: « إِنَّ الصَّلَاةَ كَانَتْ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ كِتَابًا

مَوْقُوتًا » (نساء : 103) «بیگمان نماز بر مؤمنان فرض و دارای اوقات معلوم و معین است».

علامه عبدالرحمن سعدی مفسر شهیر جهان اسلام در تفسیر این آیه می‌نویسد: « پس این مبین فرضیت نماز است و اینکه نماز دارای وقتی است که به جز در آن وقت صحیح نیست خوانده شود، و وقت نماز اوقاتی است که نزد مسلمین ثابت و مقرر است، و کوچک و بزرگ، و عالم و جاهل آن را می‌دانند، و آنها این اوقات را از پیامبرشان صلی الله علیه وسلم فرا گرفته‌اند که فرمود: « صَلُّوا كَمَا رَأَيْتُمُونِي أُصَلِّي » « همانگونه نماز بخوانید که مرا دیده‌اید نماز می‌خوانم.» و « عَلَى الْمُؤْمِنِينَ » بر این دلالت می‌نماید که نماز معیار و میزان ایمان است و برحسب ایمان بنده نماز وی کامل انجام می‌شود، و این دلالت می‌نماید که کافران گرچه به مانند اهل ذمه باید به احکام مسلمین ملتزم باشند، اما آنها به انجام فروع دین مانند نماز امر نمی‌شوند، و چنانچه آن را انجام دهند مادامی که کافر هستند نمازشان صحیح نیست. هرچند که در آخرت به خاطر برپا نداشتن نماز و سایر احکام مجازات شده و سزا می‌بینند.»

و برخی از علماء با استناد به احادیث صحیح فرموده‌اند که هرکس حتی یک نماز خود را عمداً ترک کند یا در سر وقت خود نخواند و آنرا عمداً به تاخیر بیاندازد، او کافر می‌شود و

اگر توبه نکند و شروع به نماز خواندن ننماید، حاکم اسلامی او را خواهد کشت.

در حدیثی از حضرت جابر رضی الله عنه روایت است که پیامبر صلی الله علیه وسلم فرمود: «إِنَّ بَيْنَ الرَّجُلِ وَبَيْنَ الشَّرْكِ وَالْكَفْرِ تَرْكُ الصَّلَاةِ» «حد فاصل میان انسان و شرک و کفر ترک نماز است». این لفظ مسلم است.

از بریده روایت است از پیامبر صلی الله علیه وسلم شنیدم که می‌فرمود: «العهد الذي بيننا وبينهم الصلاة فمن تركها فقد كفر» «مشخصه‌ی بین ما و آنها (کفار و مشرکین) نماز است، هر کس آنرا ترک کند کافر می‌شود». نسایی (231)

برمسلمان است که این خطر را جدی بگیرید و با ایمان خود بازی نه نماید و اگر در این امر بی توجه و سستی نماید ایمان شان در خطر خواهد بود و اگر فرد ایمانش را از دست دهد، مابقی اعمال صالحش هیچ سودی بحالش نخواهد داشت، چنانکه الله تعالی می‌فرماید: «وَمَنْ يَكْفُرْ بِالْإِيمَانِ فَقَدْ حَبِطَ عَمَلُهُ وَهُوَ فِي الْآخِرَةِ مِنَ الْخَاسِرِينَ» یعنی: وهرکس به ایمان کفر ورزد، اعمال او تباه می‌گردد؛ و در سرای دیگر، از زیانکاران خواهد بود. و کسانی که در این دنیا نماز نمی‌خوانند، به نص صریح قرآن در قیامت جهنمی خواهند بود، چنانکه قرآن می‌فرماید: «كُلُّ نَفْسٍ بِمَا كَسَبَتْ رَهِينَةٌ * إِلَّا أَصْحَابَ الْيَمِينِ * فِي جَنَّاتٍ يَتَسَاءَلُونَ * عَنِ الْمُجْرِمِينَ * مَا سَلَكَكُمْ فِي سَقَرٍ * قَالُوا لَمْ نَكُ مِنَ الْمُصَلِّينَ» (مدثر 38-43) یعنی: «كُلُّ نَفْسٍ بِمَا كَسَبَتْ رَهِينَةٌ» هرکس در گرو کارهای بدی است که کرده است. پس در مقابل آن گروگان گرفته می‌شود و آن کارها طوق گردنش خواهند بود و باعث گرفتار شدنش به عذاب می‌گردند. «إِلَّا أَصْحَابَ الْيَمِينِ» مگر کسانی که کارنامه اعمالشان به دست راست داده می‌شود و از سعادت‌مندان هستند.

این ها گروگان گرفته نمی‌شوند بلکه آزاد و شاد خواهند بود. «فِي جَنَّاتٍ يَتَسَاءَلُونَ؛ عَنِ الْمُجْرِمِينَ» در باغ‌هایی بهشتی خواهند بود که همه خواسته‌هایشان در آن فراهم است و در آسایش کامل

هستند. آنان رو به همدیگر می‌نمایند و از یکدیگر درباره گناهکاران می‌پرسند که حالتشان چگونه شد؛ آیا آنچه را که خدا به آن‌ها وعده داده بود یافتند؟ و برخی به برخی دیگر می‌گویند: «آیا از آن‌ها خبر دارید؟». آن‌گاه آنان را در وسط دوزخ می‌بینند که عذاب داده می‌شوند. پس به آنان می‌گویند: «مَا سَلَكَكُمْ فِي سَقَرٍ» چه چیزی شما را وارد دوزخ گردانیده است؟ و به چه گناهی شما مستحق دوزخ شده اید؟ «قَالُوا لَمْ نَكُ مِنَ الْمُصَلِّينَ» می‌گویند: ما از نمازگزاران نبودیم.

بنابراین بر طبق این آیه، کسانی که در دنیا نماز خوان نبودند در قیامت در دوزخ خواهند بود.

پس باید به فکر چاره باشید و هرچه زودتر اقدام به ادای نماز های خویش در سر وقت خود نمایید، سعی کنید از گناه دور شوید و اسباب گناه را از خود دور کنید و با افراد دیندار رفاقت نمایید و نمازهای خود را در مسجد ادا کنید، اگر شما نمازهایتان را در سر وقت خود نخوانید بلکه آنرا به وقت نماز دیگر منتقل کنید، علاوه بر اینکه مرتکب گناه بس بزرگی شده

اید ، چون نماز قضا وجود ندارد- کار را بر خود دشوار کرده اید، زیرا اگر چند نماز روی هم بیافتند، خواندن آن نمازها بر دوش آدمی سنگینی می کند و لذا مدتی بعد از خواندن منصرف می شوید و لذا بدین طریق شیطان شما را به گروه تارک نمازها ملحق می کند! پس یکی از راههای سبک شدن عبادت نماز اینست که هرگاه وقت نماز شد، بدون تاخیر بلند شوید وضوء بگیرید و نمازتان را بخوانید، مطمئن باشید با این روش - هرچند در اوایل کمی برایتان دشوار باشد- اما به مرور آنقدر برای شما آسان خواهد بود که هرگز آنرا ترک نخواهید کرد. و باز یادآوری می شود سعی کنید نمازهایتان را در مسجد بخوانید و با اهل مسجد رفاقت کنید. همه ی این راهها کار شما را آسان می کند و اگر بر طبق این روش عمل نکنید پس نمی توانیم بگوییم کار بر شما راحت می شود!

نماز قضایی و چگونگی قضاء آن :

الله متعال بنا به حکمت خویش برای عبادات وقت و زمانی را قرار داده که مختص به آن

عبادت است، ممکن است تمام این حکمتها بر ما مشخص نباشد، اما در هر حال ما بعنوان مسلمان و تسلیم شدگان درگاه الهی مامور و موظف هستیم که مطابق تعریف و خواست شرع عمل کنیم، و عدول از آن محدوده جایز نیست مگر با وجود عذری که مقبول شرع باشد.

و اما کسی که نمازش را در محدوده مقرر خود - که شرع تعیین کرده - نمی خواند تا آنکه وقت آن به اتمام می رسد، خارج از دو حالت نیست :

اول : به دلیل وجود عذر شرعی ، خواب یا فراموشی ، نمازش را نخوانده باشد تا آنکه وقت آن به پایان می رسد، در چنین حالتی او گناهکار نیست (بشرطیکه عمدا در وقت نماز و یا برای ترک آن نخواست) و بایستی نمازش را قضاء کند، یعنی هرگاه از خواب بیدار شد و یا بیاد آورد - بدون تاخیر نمازش را قضاء کند.

دلیل آن روایت انس بن مالک رضی الله عنه از پیامبر صلی الله علیه وسلم است که فرمود : «مَنْ نَسِيَ صَلَاةً فَلْيُصَلِّ إِذَا ذَكَرَهَا، لَا كَفَّارَةَ لَهَا إِلَّا ذَلِكَ». بخاری (597).

یعنی : « هر کس نمازی را فراموش کرد همان لحظه که به یاد آورد آن را بخواند، هیچ کفاره ای جز این بر او نیست». و در روایت مسلم از انس آمده که پیامبر صلی الله علیه وسلم فرمود : «إِذَا رَقَدَ أَحَدُكُمْ عَنِ الصَّلَاةِ، أَوْ غَفَلَ عَنْهَا، فَلْيُصَلِّهَا إِذَا ذَكَرَهَا، فَإِنَّ اللَّهَ يَقُولُ: أَقِمِ الصَّلَاةَ لِيَذْكُرِي» مسلم (684). یعنی : «هرگاه یکی از شما در هنگام نماز در خواب مانده بود، و یا بیادش نبود، هرگاه بیاد آورد نمازش را بخواند، چرا که الله متعال می فرماید : «و نماز را برای یاد من برپا کن» (طه 14)».

دوم : بدون عذر شرعی اقدام به ترک و نخواندن نماز کند، حال چه از روی کسالت و تنبلی باشد یا غیره، چنین شخصی به اتفاق

فقهای اسلام گناهکار است، و گناه وی جزو گناهان کبیره است، و سزای آن آتش جهنم است، چنانکه قرآن کریم دلیل رفتن به جهنم عده ای را اینگونه نقل می فرماید: «إِلَّا أَصْحَابَ الْيَمِينِ* فِي جَنَاتٍ يَتَسَاءَلُونَ* عَنِ الْمُجْرِمِينَ* مَا سَلَكَكُمْ فِي سَقَرٍ* قَالُوا لَمْ نَكُ مِنْ الْمُصَلِّينَ» (سوره مدثر 41-43).

یعنی: «اصحاب یمین در باغهای بهشتند، و از مجرمان سؤال می کنند: چه چیز شما را به دوزخ وارد ساخت؟ می گویند: ما از نمازگزاران نبودیم».

و حتی بعضی از اهل علم معتقد به کفر آن هستند، و به این حدیث نبوی صلی الله علیه وسلم استناد کرده اند که فرمود: «إِنَّ بَيْنَ الرَّجُلِ وَبَيْنَ الشِّرْكِ وَالْكَفْرِ تَرْكُ الصَّلَاةِ» مسلم (82). یعنی: «حد فاصل میان انسان و شرک و کفر، ترک نماز است».

و گفتند: باید هرچه زودتر توبه کند و نمازهایش را در وقت شرعی آنها بخواند.

و اما جدا از این مسئله - یعنی حکم ترک نماز، چنانچه کسی توبه کند و بخواهد نمازهای گذشته را (که نخوانده) جبران کند، آیا قضاء کردن برای او مشروع است؟

پاسخ: علمای اسلام در این مورد اختلاف رأی دارند:

1- برخی از علماء از جمله: امام ابوحنیفه و امام مالک و امام شافعی - با قیاس بر انسان فراموشکار و در خواب مانده، گفته اند: اگر قضا نماز بر فراموشکار واجب باشد، به طریق اولی بر دیگری که عمداً آنرا ترک کرده اند، هم واجب است، لذا نمازهای گذشته را قضاء کند.

2- در مقابل عده ای دیگر از اهل علم می گویند: این قیاس مع الفارق است، زیرا کسی که عمداً (یعنی بدون عذر شرعی) نمازش را نمی خواند گناهکار است، ولی فراموشکار و خواب مانده گناهکار نیست، پس چگونه انسان عاصی را بر غیر عاصی قیاس کردن روا باشد؟!

و قضاء کردن برای چنین کسی مشروع نیست، بلکه باید توبه کند و مصمم باشد که دیگر نمازهای فرض را هرگز ترک نخواهد کرد، و در عوض برای جبران تا می تواند اعمال صالحه انجام دهد و نمازهای سنت را از دست ندهد، تا الله متعال نقص وارده در نمازهای فرض وی را بوسیله نمازهای سنت جبران کند، چنانکه

پیامبر خدا صلی الله علیه وسلم فرمود: «إِنَّ أَوَّلَ مَا يُحَاسَبُ بِهِ الْعَبْدُ الْمُسْلِمُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ الصَّلَاةُ الْمَكْتُوبَةُ فَإِنْ أَتَمَّهَا وَإِلَّا قِيلَ انظُرُوا هَلْ لَهُ مِنْ تَطَوُّعٍ فَإِنْ كَانَ لَهُ تَطَوُّعٌ أَكْمَلَتْ الْقَرِيبَةَ مِنْ تَطَوُّعِهِ» صحیح ابی داود (810). یعنی: «اولین چیزی که بنده ی

مسلمان در روز قیامت از آن محاسبه می شود، نماز فرض است؛ اگر آن را به طور کامل انجام داده که خوب، در غیر این صورت گفته می شود: نگاه کنید آیا نماز مستحبی دارد، اگر نماز مستحبی داشته باشد نماز فرضش از آن کامل می گردد».

امام ابن حزم می گوید: «هرکس عمداً نماز نخواند تا آنکه وقت نماز به پایان می رسد، دیگر ابداً قادر به قضاء (جبران) آن نخواهد شد، پس اعمال حسنه زیاد انجام دهد و نماز سنت زیاد

بخواند، تا میزان او در قیامت سنگین شود، و باید توبه کند و از الله متعال طلب استغفار کند». (المحلی) (2 / 235).

و این رأی عمر بن خطاب، و پسرش عبدالله، و سعد بن ابی وقاص، و سلمان فارسی، و ابن مسعود، و قاسم بن محمد بن ابوبکر، و بدیل عقیلی، و محمد بن سیرین، و مطرف بن عبدالله، و عمر بن عبدالعزیز، و داود ظاهری، و ابن حزم نیز هست، همچنین رأی برگزیده شیخ الاسلام ابن تیمیه و امام شوکانی، و ترجیح علامه ابن باز و البانی و ابن عثیمین و دیگران می باشد. و علاوه بر دلایل ذکر شده به موارد زیر هم استدلال کردند:

1- الله متعال می فرماید: « إِنَّ الصَّلَاةَ كَانَتْ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ كِتَابًا مَّوْقُوتًا » (نساء 103).

یعنی: «نماز فریضه ای است که الله عزوجل آنرا بر بندگان خویش در اوقات معلوم و معینی فرض گردانیده است».

و گفتند: نماز زمان خاصی دارد و هر یک دارای وقت آغاز و پایانی است، و خروج از آن بدون دلیل شرعی جایز نیست، لذا برپاداشتن نمازها در غیر اوقات آنها مشروع نیست، مگر به خاطر وجود عذری شرعی، مانند در خواب ماندن، یا فراموش کردن..

2- پیامبر صلی الله علیه وسلم فرمودند: «مَنْ نَسِيَ صَلَاةً فَلْيُصَلِّ إِذَا ذَكَرَهَا، لَا كَفَّارَةَ لَهَا إِلَّا ذَلِكَ» بخاری (597). یعنی: «هر کس نمازی را فراموش کرد همان لحظه که به یاد آورد آنرا بخواند، هیچ کفاره ای جز این بر او نیست».

و این یعنی: اگر بعد از بیادآوردن، ادای آنرا به تاخیر انداخت، دیگر برای وی کفاره نخواهد شد، پس حال کسی که عمداً و بدون فراموشی یا خواب ماندن نمازش را نمی خواند چه خواهد بود؟! به طریق اولاً (قضای آن) برایش کفاره نخواهد بود، و نفعی برایش نخواهد داشت.

3- ابن حزم رحمه الله می گوید: «همانا خداوند متعال برای هر نماز فرضی وقت معینی را قرار داده که آغاز و پایانش مشخص است، بطوریکه در زمان مشخصی وقت آن فرا می رسد، و نیز در وقت معینی وقت آن به پایان می رسد، بنابراین کسی که نمازش را بعد از خارج شدن وقتش می خواند، مثل کسی که نماز را قبل از دخول وقتش خوانده باشد، چون هر دوی آنها در غیر وقت خودشان نماز خوانده اند». «المحلی» (2/235).

4- و باز امام ابن حزم می گوید: «همچنین حکم کردن به قضاء باید از جانب شرع باشد، و شرع جز برای الله متعال که بر زبان پیامبرش ابلاغ می کند، جایز نیست.

ما از کسی که معتقد است؛ قضای نماز بر کسی که عمداً آنرا ترک کرده واجب است، می پرسیم: درباره این نمازی که شما امر به خواندنش می کنید خبر دهید: آیا خدای متعال به آن امر کرده یا غیر آنست؟ اگر گفتند: فرقی ندارد (مثل هم هستند)، ما می گوئیم: پس با این حساب کسی که عمداً نمازش را ترک کند گناهکار نیست! زیرا او آنچه را خداوند به وی امر کرده (با قضایش) انجام داده، و هیچ سرزنشی هم متوجه کسی که نمازش را نمی خواند تا آنکه وقتش به پایان می رسد نخواهد بود!

درحالیکه کسی چنین چیزی نمی گوید (یعنی کسی تابحال نگفته کسی که عمداً نمازش را ترک کند گناهکار نیست). و اگر هم گفتند : این نماز (یعنی قضای نماز) را خداوند بدان امر نکرده، می گوئیم : راست گفتید، و همین کفایت می کند که آنها اقرار کنند چیزی را امر کرده اند که خدای متعال امر نکرده است». المحلي (2 / 236).

و باز می گوید : «حکم کردن به قضای نماز باید از جانب خدا بیان شده باشد، زیرا حکم کردن به چیزی یک نوع قانونگذاری به حساب می آید، و این کار مختص خدا است که آن را توسط پیامبرش ابلاغ کرده است و اگر بر کسی که نماز را عمداً تا خروج وقت آن ترک کند قضایی واجب می بود، خداوند متعال و رسول او صلی الله علیه وسلم از ذکر آن غفلت نمی کردند و آن را هم فراموش نکرده اند و با ترک بیان آن عمداً ما را در سختی قرار نمی دادند : «وَمَا كَانَ رَبُّكَ نَسِيًّا» (مریم : 64). یعنی : «و پروردگار تو فراموشکار نبوده است». و هر قانونگذاری و حکمی که منشأ آن قرآن و سنت نباشد، باطل است» «المحلی» (2/235).

و امام شوکانی می گوید : «ابن تیمیه گفته : قائلین به قضای نماز هیچگاه حجتی برای ارائه نداشتند، و اکثر آنها می گویند : قضاء واجب نیست مگر با امر جدید، حال آنکه امری درکار نیست، و تازه ما تنها بر سر قضای نماز با آنها نزاع نداریم، بلکه درباره قبول نماز قضاء و صحت نماز هم در غیر وقت خود با آنها نزاع می کنیم. و بحث در آن به درازا کشیده، و آنچه ذکر کردیم داود (ظاهری) و کسانی که با اویند نیز برگزیده اند، و صحیح هم همانست که ذکر شد، چرا من بعد از تحقیق زیاد در بین (کلام) قائلین به وجوب نماز قضاء بر کسی که عمداً ترک کند، دلیلی نیافتم که در میدان مناظره قابل پذیرش باشد...» (نیل الأوطار) (2 / 26).

بنابراین قول راجح ، والله اعلم ، آنست که : قضای نماز برای کسی که بدون داشتن عذر شرعی آنرا ترک گفته، مشروع نیست و فایده ای هم ندارد، بلکه بایستی توبه و استغفار کند و در عوض برای جبران اعمال صالحه و نمازهای سنت زیاد بخواند. اگر خواهان تفصیل بیشتر در این بابت هستید، می توانید به کتاب « الصلاة » ابن قیم مراجعه کنید.

یادداشت : شیخ الاسلام ابن تیمیه گفته : «کسانی از علماء که معتقد به قضاء هستند، نمی گویند که به مجرد قضاء گناه از دوش او ساقط می شود، بلکه می گویند قضاء کردن گناه وی را تخفیف می دهد، اما گناه ترک و تاخیر نماز از وقتش مانند دیگر گناهان یا نیاز به توبه دارد و یا به حسناتی که محو کننده گناهان است، و یا به سایر چیزهایی که موجب ساقط کردن عقاب اخروی اند». «منهاج السنة» (5 / 233).

نماز قضا و بهترین وقت ادای آن :

بهترین موقع ادای نماز، اول وقت آنست یعنی بعد از آذان و انجام نمازهای رواتب، باید نماز فرض را بخواند (البته بجز نماز عشاء برای کسی که موفق به ادای نماز جماعت عشا نشود)

چنانکه از رسول الله صلی الله علیه وسلم سؤال شد کدام عمل نزد الله محبوبتر است ایشان فرمودند: «الصلاة علی وقتها» یعنی نماز در وقت خود. (بخاری و مسلم)

و ابن مسعود رضی الله عنه نقل می کند که رسول الله صلی الله علیه وسلم فرمودند: «أفضل الأعمال الصلاة فی أول وقتها» یعنی: افضلترین اعمال (نزد خداوند) اقامه ی نماز در اول وقت آن است. حدیث را ترمذی و حاکم روایت کرده اند و صحیح است. و در پایین احادیثی را خدمت خوانندگان محترم ذکر خواهند نمود که نشان می دهد پیامبر صلی الله علیه وسلم نمازهای پنجگانه خود را در اول وقت می خواندند:

- نماز صبح:

در مورد خواندن نماز صبح در حدیثی از بی بی عایشه (رضی الله عنها) روایت است: «کن نساء المؤمنات یشهدن مع رسول الله صلی الله علیه وسلم صلاة الفجر متلفعات بمروطهن، ثم ینقلبن إلی بیوتهن حین یقضین الصلاة، لایعرفهن أحد من الغلس» «زنان مؤمن با پیامبر صلی الله علیه وسلم در نماز صبح حاضر می شدند در حالیکه خود را با لباسهایی (از خز یا پشم) می پوشیدند؛ و پس از آن که نمازشان را ادا می کردند به خانه هایشان باز می گشتند در حالیکه هیچ کس به خاطر تاریکی آنها را نمی شناخت». متفق علیه

- نماز ظهر:

در مورد خواندن نماز ظهر در حدیثی از جابرن سمره روایت است: «کان النبی صلی الله علیه وسلم یصلی الظهر إذا دحضت الشمس» «پیامبر اسلام نماز ظهر را هنگامی که آفتاب در حال زوال بود می خواند». (الإرواء 254).

- نماز عصر:

در مورد خواندن نماز عصر در حدیثی از انس رضی الله عنه روایت است: (أن رسول

الله صلی الله علیه وسلم کان یصلی العصر و الشمس مرتفعة حیه، فیذهب الذاهب إلی العوالی فیأتی العوالی والشمس مرتفعة) «پیامبر صلی الله علیه وسلم نماز عصر را زمانی می خواند که آفتاب بلند و پرنور بود طوریکه اگر یکی از ما می خواست به منطقه عوالی (محلّی در فاصله حدود چهار مایلی مدینه) برود، به آنجا می رسید در حالی که هنوز آفتاب بلند بود». بخاری و مسلم از ابن عمر (رضی الله عنه) روایت است که پیامبر صلی الله علیه وسلم فرمود: «الذی تفوته صلاة العصر كأنما وتر بأهله وماله» «کسی که نماز عصر را از دست بدهد مانند این است که اهل و مالش را از دست داده باشد». متفق علیه

از بریده رضی الله عنه روایت است که پیامبر صلی الله علیه وسلم فرمود: «من ترک صلاة العصر فقد حبط عمله» «کسی که نماز عصر را ترک کند عملش از بین رفته است». نسایی

گناه کسی که نماز عصر را تا وقت زرد شدن آفتاب به تأخیر بیاورد:

از انس رضی الله عنه روایت است : از پیامبر صلی الله علیه وسلم شنیدم که می‌فرمود : « تلک صلاة المنافق، یجلس و یرقب الشمس حتی إذا کانت بین قرنی الشیطان قام فنقرها أربعا لایذکر الله إلا قلیلا » « این نماز منافق است که می‌نشیند و منتظر می‌ماند تا آفتاب بین دو شاخ شیطان قرار بگیرد، آنگاه بلند می‌شود و چهار رکعت نماز را (مانند مرغی که به زمین نوک می‌زند) تندتند می‌خواند و در آن یادی از خدا نمی‌کند مگر اندک». مسلم.

گناه کسی که نماز عصر را تا وقت زرد شدن آفتاب به تأخیر بیاندازد:

از انس رضی الله عنه روایت است : از پیامبر صلی الله علیه وسلم شنیدم که می‌فرمود : « تلک صلاة المنافق، یجلس و یرقب الشمس حتی إذا کانت بین قرنی الشیطان قام فنقرها أربعا لایذکر الله إلا قلیلا » « این نماز منافق است که می‌نشیند و منتظر می‌ماند تا آفتاب بین دو شاخ شیطان قرار بگیرد، آنگاه بلند می‌شود و چهار رکعت نماز را (مانند مرغی که به زمین نوک می‌زند) تندتند می‌خواند و در آن یادی از خدا نمی‌کند مگر اندک». مسلم.

- نماز مغرب:

در مورد خواندن نماز مغرب در حدیثی از عقبه بن عامر رضی الله عنه روایت است که پیامبر صلی الله علیه وسلم فرمود : « لاتزال أمتی بخیر أو علی الفطرة ما لم یؤخروا المغرب حتی تشتبک النجوم » « امت من تا وقتی که نماز مغرب را تا موقع ظاهر شدن ستارگان به تأخیر نیانداخته‌اند، همواره بر خیر و فطرت (دینی)، یا بر دین حنیف هستند ». ابوداود از سلمه بن اکوع رضی الله عنه روایت است : « أن رسول الله صلی الله علیه وسلم کان یصلی المغرب إذا غربت الشمس و توارت بالحجاب » « پیامبر صلی الله علیه وسلم نماز مغرب را همینکه آفتاب غروب می‌کرد و پنهان می‌شد می‌خواند. متفق علیه

- نماز عشاء:

اگر قرار باشد که نماز عشاء بطور انفرادی اداء می‌گردد ، بهتر آنست تا ادای آن به تأخیر انداخته شود (حتی تا نصف شب) ولی اگر قرار شد که نماز عشاء با جماعت برگزار گردد ، بهتر است بعد از آذان عشاء ، اقامه خوانده و ادای نماز عشاء با جماعت صورت گیرد .

در مورد اینکه پیامبر صلی الله علیه وسلم نماز عشاء را در چه وقت اداء فرموده اند حدیثی داریم از حضرت بی بی عایشه (رضی الله عنها) که فرموده اند : «أعتمم النبی صلی الله علیه وسلم - ذات لیلۃ حتی ذهب عامة اللیل، و حتی نام أهل المسجد، ثم خرج فصلی، فقال : إنه لوقتها لولا أن أشق علی أمتی» (مسلم) «شبی پیامبر صلی الله علیه وسلم - نماز (عشاء) را به تأخیر انداخت تا اینکه قسمت اعظم شب گذشت و اهل مسجد خوابیدند، سپس خارج شد، نماز را خواند و فرمود : اگر اتمم به سختی نمی‌افتادند الآن وقت آن (نماز عشاء) است.

خواننده محترم !

با توجه به نصوص حدیثی که در فوق بدان اشاره نمودیم با تمام وضاحت در یافتیم که ادای نماز در اول وقت از توصیه های شارع است و کسی حق ندارد نماز خود را حداکثر تا انتهای وقت نماز مربوطه به تاخیر بیاورد، یعنی حق ندارد نماز خویش را قضا نماید مگر اینکه شخص در خواب بوده باشد یا اصلاً بیاد نداشت که وقت نماز رسیده تا اینکه مطلع می گردد وقت نماز گذشته که در این صورت هرگاه یادش آمد باید بلافاصله همان وقت نمازش را بخواند و این نماز قضا نیست: آیا کسی که عمداً نماز را تا خارج شدن وقت ترک کند، می تواند قضای آن را بجای آورد؟

ابن حزم رحمه الله در «المحلی» (2/235) می گوید: همانا خداوند متعال برای هر نماز فرضی وقت معینی را قرار داده که آغاز و پایانش مشخص است، بطوریکه در زمان مشخصی وقت آن فرا می رسد، و نیز در وقت معینی وقت آن به پایان می رسد، بنابراین کسی که نمازش را بعد از خارج شدن وقتش می خواند، مثل کسی که نماز را قبل از دخول وقتش خوانده باشد، چون هر دوی آنها در غیر وقت خودشان نماز خوانده اند.

همچنین حکم کردن به قضای نماز باید از جانب خدا بیان شده باشد، زیرا حکم کردن به چیزی یک نوع قانونگذاری به حساب می آید، و این کار مختص الله است که آن را توسط پیامبرش ابلاغ کرده است و اگر بر کسی که نماز را عمداً تا خروج وقت آن ترک کند قضایی واجب می بود، خداوند متعال و رسول او صلی الله علیه وسلم از ذکر آن غفلت نمی کردند و آن را هم فراموش نکرده اند و با ترک بیان آن عمداً ما را در سختی قرار نمی دادند: «وَمَا كَأَنَّ رَبُّكَ نَسِيًّا» (مریم: 64) (و پروردگار تو فراموشکار نبوده است). و هر قانونگذاری و حکمی که منشأ آن قرآن و سنت نباشد، باطل است.

پس قضای نماز فوت شده هیچ اصلی در دین ندارد مگر اینکه شخص در خواب مانده باشد یا اینکه فراموش کرده باشد.

قضای سنت نماز صبح:

قضای سنت نماز صبح یکی از موضعات است که فقها در مورد آن به اختلاف رای پرداخته اند، که غرض روشن شدن بیشتر این موضوع ببرخی از آن اشاره مینمایم:

مستحب است که قبل از نماز صبح دو رکعت نماز سنت نماز صبح را خواند و این دو رکعت دارای فضیلت زیادی در دین مقدس اسلام میباشد:

حضرت بی بی عایشه (رضی الله عنها) درباره اهمیت و منزلت دو رکعت سنت نماز قبل از نماز صبح در حدیثی که از پیامبر صلی الله علیه و سلم روایت نموده میفرماید: «هما أحب إلي من الدنيا جميعاً» (من آن دو رکعت را از همه دنیا بیشتر دوست دارم). بروایت احمد و مسلم و ترمذی.

از جانب دیگر سنت پیامبر صلی الله علیه وسلم و اصحابش طوری بود که: ابتدا در خانه های خویش نماز سنت فجر را بعمل می آوردند، و بعد از انجام آن برای ادای نماز جماعت صبح به

سوی مسجد براه می افتادند و سپس ، بدون خواندن تحیة المسجد ، شروع به اقامه و ادای نماز جماعت می کردند .

بنآ ما هم باید سعی و کوشش کنیم که در خانه خویش نماز سنت را ادا نمایم ، وبعد از خواندن نماز سنت غرض ادای نماز جماعت به سوی مسجد برویم .

و هرگاه به مسجد رسیدیم و دیدید که نماز جماعت برگزار شده ، باید به نماز در همان زمان به نماز جماعت ملحق شویم و احياناً اگر نماز سنت صبح را قبلاً در منزل نخوانده باشیم ، باز نباید در مسجد و با شروع اقامه نماز سنت بخوانید ، زیرا پیامبر صلی الله علیه و سلم به صراحت تام فرموده اند : « إذا أقيمت الصلاة فلا صلاة إلا المكتوبة » مسلم (710) . یعنی : « هرگاه نماز (فرض) اقامه شد خواندن هیچ نمازی جز همان فرض جایز نیست » .

در حدیثی از قیس بن عمر روایت است که او برای نماز صبح بیرون آمد و در مسجد دید که پیامبر صلی الله علیه و سلم مشغول خواندن نماز صبح است ، لذا نتوانست سنت فجر را بخواند ، فوراً با پیامبر صلی الله علیه و سلم نماز صبح را خواند . سپس چون نماز صبح تمام شد ، برخاست و سنت فجر را بجای آورد .

پیامبر صلی الله علیه و سلم از کنار او گذشت و فرمود : « ما هذه الصلاة ؟ » (این نماز چیست ؟) . او گفت : سنت فجر است ، پیامبر صلی الله علیه و سلم حرفی نزد و سکوت فرمود . (به روایت احمد و ابن خزیمه و ابن حبان و اصحاب سنن ، مگر نسائی . عراقی اسناد آن را حسن دانسته است .)

سید سابق در فقه السنه می گوید : « از ظاهر احادیث چنان برمی آید که پیش از طلوع آفتاب و بعد از آن می توان سنت صبح را قضا کرد ، خواه با عذر یا بدون عذر ، همراه با نماز صبح ، یا تنها فوت شده باشد . »

کسیکه نماز صبح را همیشه قضا میکند !

قبل از همه باید گفت که وقت نماز صبح از طلوع فجر صادق آغاز و تا طلوع آفتاب ادامه دارد . پس مادامیکه آفتاب طلوع نکرده باشد وقت نماز هنوز باقی است و می توان آنرا ادا نمود .

ولی اگر کسی در خواب بماند و هنگام بیدار شدن متوجه شود که آفتاب طلوع کرده است ، او باید بلافاصله و بدون تاخیر همان لحظه وضوء بگیرد و نماز صبح خویش را بخواند .

زیرا پیامبر صلی الله علیه و سلم فرموده است : « من نسی صلاة أو نام عنها فكفارتها أن يصلّيها إذا ذكرها » (صحیح مسلم : 684-1/477/315) (هر کس نمازی را فراموش کند یا به خواب برود و نمازش را نخواند ، کفاره آن این است که هرگاه به یادش آمد آنرا بخواند) .

اما اگر کسی عادت کند و هر روز یا بیشتر روزهای هفته را در خواب بماند و نماز صبحش را به وقت طلوع آفتاب برساند ، او

گناهکار است و گناه او بزرگ و مایه ی خشنودی شیطان است.
العیاذ بالله

پس کسی که در خواب می ماند نباید آنرا بصورت عادت در بیاورد و باید برای رفع این امر تلاش کند، مثلاً ساعت آذان را تنظیم نماید یا از روش مناسبی استفاده کند تا موقع آذان از خواب برخیزد، تا بعد از مدتی سختی بیدار شدن از دوش وی برداشته می شود.

همچنین اگر بیدار شد بسم الله بگوید، زیرا در صحیحین به روایت از ابوهریره آمده است که رسول الله صلی الله علیه وسلم فرمود: «يَعْقِدُ الشَّيْطَانُ عَلَيَّ قَافِيَةَ رَأْسِ أَحَدِكُمْ إِذَا هُوَ نَامَ ثَلَاثَ عُقَدٍ، يَضْرِبُ كُلَّ عُقْدَةٍ عَلَيْكَ لَيْلٌ طَوِيلٌ فَارْقُدْ، فَإِنِ اسْتَيْقَظَ فَذَكَرَ اللَّهَ انْحَلَّتْ عُقْدَةٌ، فَإِنِ تَوَضَّأَ انْحَلَّتْ عُقْدَةٌ، فَإِنِ صَلَّى انْحَلَّتْ عُقْدَةٌ فَأَصْبَحَ نَشِيطًا طَيِّبَ النَّفْسِ، وَإِلَّا أَصْبَحَ حَيْثُ النَّفْسِ كَسَلَانَ».

رسول الله صلی الله علیه وسلم فرمود: «وقتی که یکی از شما به خواب رفت، شیطان پشت سر او سه گره می زند و در هر گره می گوید شب درازی در پیش داری به خواب، چنانچه بیدار شد و نام خدا را یاد کرد، گرهی گشوده می شود، و چنانچه بلند شد و وضوء گرفت گره دیگری گشوده می شود و چنانچه نماز خواند گره ها همه گشوده می شود و صبح که از بستر برمی خیزد خوشدل و بانشاط برمی خیزد، و چنانچه الله را یاد نکرد و وضوء نگرفت و نماز نخواند صبح که از بستر خواب بلند می شود بددل و گرفته دل و بی نشاط و سست برمی خیزد».

به هر حال بر هر فرد مسلمانی واجب است که سستی را در نمازش کنار بگذارد، خصوصاً برای نماز صبح، و نباید خود را به غفلت بزند، چرا که خداوند متعال به قلبها آگاه است و کسی که تنبلی می کند و برای بیدار شدن تلاش نمی کند در حقیقت به خودش جفا کرده چرا که بار گناه زیادی را برای خویش گرد آورده است!

اگر به توصیه پیامبر صلی الله علیه وسلم عمل شود بزودی این مشکل رفع خواهد گردید و دیگر سختی بیدار شدن برای ادای نماز از دوش برداشته خواهد شد.

خواب بُردن و عدم خواندن نماز:

طوری که در فوق یادآور شدیم شخصیکه خوابش ببرد، یا وقت نماز را، فراموش کند، وقت نماز او هنگامی است که بیدار می گردد، یا بیادش می آید. (پس همان وقت باید نمازش را بخواند). زیرا ابوقتاده گفته است: نزد پیامبر صلی الله علیه وسلم گفتند: خوابمان برده است به نماز نرسیده ایم، فرمود: «إِنَّهُ لَيْسَ فِي النُّومِ تَفْرِيطٌ إِنَّمَا التَّفْرِيطُ فِي الْيَقَظَةِ، فَإِذَا نَسِيَ أَحَدُكُمْ صَلَاةَ أَوْ نَامَ عَنْهَا فَلْيَصِلْهَا إِذَا ذَكَرَهَا» (بیگمان در خواب سهل انگاری و کوتاهی نیست بلکه سهل انگاری و کوتاهی تنها در بیداری است، هرگاه یکی از شما نمازش را فراموش کرد یا اینکه خوابش برد و در وقت خود به نماز نرسید، وقتی نمازش را بخواند که بیادش آمد، (یا از خواب بیدار شد). (نسائی و ترمذی آن را روایت کرده و ترمذی آن را صحیح دانسته است.)

همچنان در حدیثی دیگری از : انس روایت شده که پیامبر صلی الله

علیه و سلم فرمود: « من نسی صلاة فليصلها إذا ذكرها لا كفارة لها إلا ذلك» (کسی که نمازش را فراموش می‌کند، هر وقت بیادش آمد آن را بگذارد، جز آن کفاره و تاوانی ندارد) (بخاری و مسلم آن را روایت کرده اند).

در روایت اسلامی از عمران بن حصین روایت است که گفت: « شبی همراه پیامبر صلی الله علیه و سلم راه می‌رفتیم، وقتی که آخر شب فرا رسید يك مجلس عروسی برگزار شد، فردایش بموقع از خواب بیدار نشدیم تا اینکه گرمای آفتاب بیدارمان کرد، هر يك از ما سراسیمه شده و با شتاب در صدد وضوء گرفتن برآمد، عمران گوید: پیامبر صلی الله علیه و سلم دستور داد که مردم آرام شوند، سپس کوچ کردیم و رفتیم تا اینکه آفتاب بلند گشت. آنگاه وضوء گرفت و فرمان داد که بلال آذان دهد.

آنگاه پیامبر صلی الله علیه و سلم دو رکعت نماز سنت قبل از نماز صبح را بگذارد، سپس بلال اقامه گفت، و نماز را خواندیم، گفتند ای پیامبر الله، آیا فردا آن نماز را در وقت صبح اعاده نکنیم؟ فرمود: « اینهاکم ربکم تعالی عن الربا و یقبله منکم» (آیا پروردگارتان شما را از ربا « منع می‌کند و خود « ربا » را از شما می‌پذیرد؟» (احمد و دیگران آن را روایت کرده اند).

جماعت برای ادای نماز قضا:

برپا کردن جماعت برای قضای نماز در دین مقدس مشروع می‌باشد، و دلیل آن حدیثی است که صحابی جلیل القدر ابوقتاده رضی الله عنه که گفت: «سِرْنَا مَعَ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ لَيْلَةً، فَقَالَ بَعْضُ الْقَوْمِ: لَوْ عَرَسَتْ بَيْنَا يَا رَسُولَ اللَّهِ، قَالَ: «أَخَافُ أَنْ تَنَامُوا عَنِ الصَّلَاةِ». قَالَ بِلَالٌ: أَنَا أَوْقِظُكُمْ، فَاضْطَجَعُوا وَأَسْنَدَ بِلَالٌ ظَهْرَهُ إِلَى رَاحِلَتِهِ، فَغَلَبَتْهُ عَيْنَاهُ فَتَنَامَ، فَاسْتَيْقَظَ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وَقَدْ طَلَعَ حَاجِبُ الشَّمْسِ، فَقَالَ: «يَا بِلَالُ، أَيُّنَ مَا قُلْتِ؟» قَالَ: مَا أَلْقَيْتِ عَلَيَّ نَوْمَةً مِثْلَهَا قَطُّ، قَالَ: «إِنَّ اللَّهَ قَبِضَ أَرْوَاحَكُمْ حِينَ شَاءَ، وَرَدَّهَا عَلَيْكُمْ حِينَ شَاءَ، يَا بِلَالُ، قُمْ فَأَذِّنْ بِالنَّاسِ بِالصَّلَاةِ». فَتَوَضَّأَ، فَلَمَّا ارْتَفَعَتِ الشَّمْسُ وَابْيَاضَتْ، قَامَ فَصَلَّى» (بخاری (595)

و مسلم (681) و نسائی (846). و للنسائی: « قَامَ فَصَلَّى بِهِمْ». ابوقتاده می‌فرماید « شبی، ما با رسول الله صلی الله علیه وسلم همسفر بودیم. گروهی گفتند: چه خوب بود اگر برای خواب، توقف می‌کردیم. رسول خدا صلی الله علیه وسلم فرمود: «می‌ترسم برای نماز صبح بیدار نشویم». بلال گفت: من شما را بیدار می‌کنم. مردم دراز کشیدند و بخواب رفتند.

بلال هم نشست و به شترش تکیه زد. دیری نگذشت که خواب بر او نیز غلبه کرد. رسول الله صلی الله علیه وسلم زمانی از خواب بیدار شد که آفتاب طلوع کرده بود. آنگاه، خطاب به بلال فرمود:

«کجاست آنچه وعده نمودی؟! بلال گفت: ای رسول خدا! من هرگز چنین بخواب نرفته بودم. رسول الله صلی الله علیه وسلم فرمود: «هرگاه، خداوند بخواهد، ارواح شما را قبض می‌کند و هرگاه بخواهد، بر می‌گرداند. ای بلال! اکنون، برخیز و آذان بگو». سپس پیامبر صلی الله علیه وسلم وضوء گرفت و پس از

بلند شدن آفتاب، نماز را اقامه نمود». و در روایت نسائی آمده است که : « پیامبر صلی الله علیه وسلم علیه و سلم برخواست و با اصحابش نماز خواند».

شیخ ابو محمد عبدالله بن احمد بن قدامة بن مقدم بن نصر بن عبدالله مقدسی (م 620 ق) میفرماید : «قضای نمازهای از دست رفته بصورت جماعت مستحب است، زیرا پیامبر صلی الله علیه وسلم در روز خندق چهار نماز را از دست دادند که آنها را با جماعت قضاء نمودند، و نیز در حدیث ابوقتاده و غیره، که پیامبر صلی الله علیه وسلم و اصحابش بعد از نماز صبح روز خندق بیدار شدند، که بصورت جماعت با آنها نماز خواند». (المغنی (1/356)).

شیخ ابن عثیمین می گوید : «از حدیث ابوقتاده اینگونه برداشت می شود که جماعت برای نماز قضاء اگر گروهی باشند، مشروع است، زیرا قضاء، اداء را حکایت کند، پس همانگونه که اگر در وقت خود نماز می خواندند بصورت جماعت می خواندند، اگر هم نمازشان قضاء شد باز بصورت جماعت می خوانند، در حدیث ابوهریره هم در این باره آمده که پیامبر صلی الله علیه وسلم بلال را امر کرد آذان دهد، سپس دو رکعت سنت صبح خواندند سپس با آنها نماز صبح را با جماعت خواندند» «الشرح الممتع» (140/2).

دریافتن يك رکعت از نماز قبل از اینکه وقت بگذرد :

کسیکه بتواند قبل از گذشتن وقت نماز، يك رکعت آن نماز را، بگذارد، نماز را دریافته است (نمازش ادا محسوب می شود نه قضاء، بقیه را در خارج وقت ادامه می دهد). زیرا ابوهریره از پیامبر صلی الله علیه و سلم روایت کرده که فرمود: (من أدرك ركعة من الصلاة فقد أدرك الصلاة) (هرکس توانست يك رکعت را، در وقت مقرر بخواند، بیگمان به نمازش رسیده است). گروه محدثین آن را روایت کرده اند. معنی این حدیث همه نمازهای پنجگانه را شامل می گردد. بخاری حدیث مربوط به این مطلب را چنین روایت کرده است: هرگاه یکی توانست قبل از غروب آفتاب سجده رکعت اول نماز عصر را دریابد، نماز خود را تا باآخر بگذارد و آن را تکمیل کند، و هرگاه قبل از طلوع آفتاب توانست سجده نماز صبح را دریابد نماز خود را باتمام برساند». مراد از سجده، يك رکعت است. از ظاهر این احادیث برمی آید، که اگر کسی توانست در وقت غروب آفتاب و در وقت طلوع آفتاب يك رکعت از نماز عصر و نماز صبح را دریابد، حدیث کراهت نمازگزاردن در این دو وقت شامل حال او نمی شود، اگر چه نماز خواندن در آن اوقات کراهت دارد. و همچنین با دریافتن يك رکعت نماز کامل نماز او اداء است نه

قضا آوردن نمازها بعد از نماز صبح و عصر :

جمهور علماء (فقهاء) بر این عقیده اند که : قضای نمازهای فوت شده، بعد از نماز صبح و نماز عصر جایز است. بادر نظر داشت اینکه برخی از یاران پیامبر صلی الله علیه وسلم

بجای آوردن نماز سنت، بعد از نماز صبح و عصر، را مکروه دانسته‌اند، از جمله حضرت علی و ابن مسعود و زید بن ثابت و ابوهریره و ابن عمر.

سیرت نویسان مینویسند: اگر کسی بعد از نماز عصر، دو رکعت نماز می‌گذارد، حضرت عمر بن خطاب در حضور اصحاب پیامبر صلی الله علیه و سلم، او را بخاطر اینکارش می‌زد و کسی این عمل وی را انکار نمی‌کرد.

سیرت نویسان می‌افزایند که حضرت خالد بن ولید نیز چنین رفتار حضرت عمر (رض) را عملی می‌ساخت. حتی و تعداد از تابعین قضاء آوردن نمازها بعد از نماز صبح و عصر را مکروه می‌دانستند از جمله: حسن (بصری)، سعید بن المسیب. و از پیشوایان مذاهب اربعه، امام ابوحنیفه و امام مالک:

پیروان مذهب امام ابوحنیفه:

پیروان مذهب امام صاحب ابوحنیفه بدین عقیده اند که بصورت مطلق خواندن نماز در این دو وقت (بعد از نماز صبح و عصر) اساساً درست نمی‌باشد، فرق نمی‌کند که: نماز فرض باشد، یا نماز واجب، یا سنت یا نماز «قضا» یا نماز «اداء» باشد، ولی نماز عصر و نماز میت را از این امر استثنا کرده‌اند (زیرا این دو نماز را در هر وقت که باشد می‌توان بجای آورد، بدون اینکه وقت کراهت داشته باشد). پیروان مذهب امام صاحب ابوحنیفه بدین عقیده اند که اگر در این اوقات در حین قرائت به آیه سجده برخورد کردحتی خواندن «سجده تلاوت» نیز در این دو وقت مکروه می‌باشد.

امام ابو یوسف:

امام صاحب ابویوسف یکی از شاگردان امام صاحب ابوحنیفه است، او نماز مستحب پیش از نماز جمعه را از این امر مستثنی نموده است. ولی در سایر موارد نظر استاد خویش امام ابوحنیفه را تایید نموده است.

پیروان مذهب امام شافعی:

پیروان مذهب امام شافعی می‌فرمایند بجا آوردن نمازهای سنت اگر دارای سبب مشخص باشند، مانند نماز «تحیة المسجد» و سنت وضوء گرفتن، دو رکعت طواف کعبه در این دو وقت (بعد از نماز صبح و عصر) جایز است، و استدلال می‌آورند که: پیامبر صلی الله علیه و سلم سنت نماز ظهر را بعد از نماز عصر، بجای آورده است. ولی بجای آوردن نمازهای سنتی که سبب ندارند، در این اوقات مکروه می‌دانند.

پیروان مذهب امام حنبل:

پیروان امام حنبل بدین عقیده اند که هرگونه نماز غیر فرضی، در این دو وقت حرام می‌باشد، مگر دو رکعت نماز سنت طواف، زیرا در حدیثی جبیر بن مطعم آمده است که: پیامبر صلی الله علیه و سلم فرمود: «یا بنی عبد مناف لا تمنعوا أحدا طاف بهذا البيت، و صلی آية ساعة شاء، من ليل، أو نهار»

(ای فرزندان عبدمناف، کسی را که طواف این خانه را انجام می‌دهد و در هر ساعتی از روز یا شب بخواهد نماز بجای آورد، او را منع نکنید) (. صاحبان سنن آن را روایت کرده‌اند، و ابن خزیمه و ترمذی آن را « صحیح » دانسته‌اند.

همچنان پیروان فقه حنبلی خواندن دو رکعت « تحیه المسجد » را بدون کراهت در وقت استوا و در اثنای خطبه روز جمعه جایز دانسته‌اند.

پیروان امام حنبل خواندن نماز میت در این اوقات حرام میدانند، مگر اینکه نگرانی از تغییر بوی جنازه در میان باشد آنوقت بدون کراهت جایز است.

پیروان مذهب امام مالک :

پیروان امام مالک بجای آوردن هر گونه نماز سنتی را، در این اوقات حرام می‌دانند ولی نمازهای نذری و سجده تلاوت و نماز میت را، اگر نگرانی تغییر در آن نباشد (در آن صورت واجب است) جایز می‌دانند، و نمازهای فرض عینی را چه ادا و چه قضا را، در این دو وقت مباح می‌دانند، و نماز در حین استوا را، مطلقاً چه فرض و چه سنت را، نیز مباح می‌دانند.

باجی شارح موطای امام مالک می‌گوید :

در کتاب « المبسوط » از ابن وهب آمده است: از مالک درباره نماز بهنگام نیمه روز، بهنگام استوا سوال شد، او گفت: مردم را دیده‌ام که در روز جمعه در نیمه روز بهنگام استوا نماز می‌خواندند، و در بعضی از احادیث، از آن نهی شده است. ولی من مردم را از آن نهی نمی‌کنم. زیرا مردم را دیده‌ام که چنان می‌کنند. اگرچه خود آن را دوست ندارم

امام مالک بر آنست که تنها برای کسی جایز است که، نماز سنت را در این وقت بجای آورد که بنا بعذری نتوانسته باشد نماز شب را بجای آورد، و او گفته که شنیده است: عبدالله بن عباس و قاسم بن محمد و عبدالله بن عامر بن ربیع بعد از سپیده دم سنت « وتر » بجای آورده‌اند، و عبدالله بن مسعود گفته است: برای من مهم نیست که بعد از نماز صبح سنت « وتر » بجای آورم.

از یحیی بن سعید روایت شده که گفته است: عباد بن صامت برای گروهی امامت می‌کرد، روزی برای نماز صبح حاضر شد، مؤذن برای نماز صبح « اقامه » گفت، عباد او را ساکت کرد تا اینکه سنت وتر را بجای آورد، سپس برایشان به امامت نماز صبح ایستاد .

از سعید بن جبیر روایت شده است که: ابن عباس خوابیده بود، سپس بیدار شد و به خدمتگزار خود گفت: ببین مردم چه کار کرده‌اند؟ - عبدالله در آن روزها کور شده بود - خدمتگزار رفت و برگشت و گفت مردم نماز صبح را بجای آورده و برگشته‌اند. ابن عباس برخاست اول سنت « وتر » بجای آورد، سپس نماز صبح را گزارد.

قضای نمازهای سنت :

بر طبق رای صحیح حکم شرعی همین است که : نمازهای سنت را می توان قضا کرد. و این رای عبدالله ابن عمر رضی الله عنه و اوزاعی و

شافعی و احمد و اسحاق و مزنی و غیر آنها نیز است. دلیل این رای هم حدیث صحیح ذیل میباشد .

«ام سلمه رضی الله عنها میفرماید: سَمِعْتُ النَّبِيَّ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَنْهَى عَنِ الرَّكْعَتَيْنِ بَعْدَ الْعَصْرِ، ثُمَّ رَأَيْتُهُ يُصَلِّيَهُمَا وَكَانَ عِنْدِي مِنَ الْأَنْصَارِ، فَأَرْسَلْتُ إِلَيْهِ الْجَارِيَةَ، فَقُلْتُ: قَوْمِي بِجَنِّهِ فَقَوْلِي لَهُ: تَقُولُ لَكَ أُمُّ سَلَمَةَ: يَا رَسُولَ اللهِ، سَمِعْتُكَ تَنْهَى عَنِ هَاتَيْنِ وَأَرَاكَ تُصَلِّيَهُمَا، فَإِنْ أَشَارَ بِيَدِهِ فَاسْتَأْخِرِي عَنْهُ، فَفَعَلْتِ الْجَارِيَةَ، فَأَشَارَ بِيَدِهِ، فَاسْتَأْخَرْتِ عَنْهُ، فَلَمَّا انْصَرَفَ قَالَ: «يَا بِنْتُ أَبِي أُمَيَّةَ، سَأَلْتِ عَنِ الرَّكْعَتَيْنِ بَعْدَ الْعَصْرِ، وَإِنَّهُ أَتَانِي نَاسٌ مِنْ عَبْدِ الْقَيْسِ، فَشَعَلُونِي عَنِ الرَّكْعَتَيْنِ اللَّتَيْنِ بَعْدَ الظُّهْرِ فَهُمَا هَاتَانِ» . (بخاری: 1233)

از رسول اکرم صلی الله علیه وسلم شنیدم که از خواندن دو رکعت، بعد از نماز عصر، منع می کرد. اما من دیدم که در خانه من، دو رکعت، بعد از نماز عصر خواند. آن روز، چند زن انصاری، نزد من نشسته بودند. به دختری (که تا هنوز به سن بلوغ نرسیده بود) گفتم: نزد رسول الله صلی الله علیه وسلم برو و از قول من، بگو: ای رسول الله صلی الله علیه وسلم! شما از خواندن این دو رکعت، ممانعت می کردی. ولی اکنون می بینم که آنها را می خوانی. و افزود که اگر آنحضرت صلی الله علیه وسلم با دست، اشاره فرمود، تو عقب برو. آن دختر، نزد رسول الله صلی الله علیه وسلم رفت و چنان کرد. رسول اکرم صلی الله علیه وسلم با دست، اشاره فرمود. دختر نیز خود را عقب کشید (و منتظر ماند). پس از اتمام نماز، رسول اکرم صلی الله علیه وسلم فرمود: «ای دختر ابوامیه! تو درباره ی دو رکعت بعد از عصر، پرسیدی. باید بگویم: عده ای از افراد قبیله عبد قیس نزد من آمده بودند و بخاطر سرگرم شدن با آنان، دو رکعت (سنت) بعد از ظهر من، فوت شد. اینها، همان دو رکعت بود که خواندم».

پس کسی که مثلاً نماز سنت صبح یا نماز سنت قبل از ظهر را نخوانده، می تواند بعداً آنرا قضا کند.

از قیس بن عمر روایت است که او برای نماز صبح بیرون آمد و در مسجد دید که پیامبر صلی الله علیه وسلم مشغول خواندن نماز صبح است، لذا نتوانست سنت فجر را بخواند، فوراً با پیامبر صلی الله علیه وسلم نماز صبح را خواند. سپس چون نماز صبح تمام شد، برخاست و سنت فجر را بجای آورد.

پیامبر صلی الله علیه وسلم از کنار او گذشت و فرمود: ما هذه الصلاة؟ (این نماز چیست؟). او گفت: سنت فجر است، پیامبر صلی الله علیه وسلم حرفی نزد و سکوت فرمود. به روایت احمد و ابن خزیمه و ابن حبان و اصحاب سنن، مگر نسائی. حافظ عراقی اسناد آن را حسن دانسته است. و صحیح ابن ماجه (948)

سید سابق در فقه السنه می گوید: «از ظاهر احادیث چنان برمی آید که پیش از طلوع آفتاب و بعد از آن می توان سنت

صبح را قضا کرد، خواه با عذر یا بدون عذر، همراه با نماز صبح، یا تنها فوت شده باشد.»
و شیخ ابن عثیمین می گوید: «قضای سنت راتبه اگر فوت شود، سنت است. و دلیل بر این هم اینست که پیامبر صلی الله علیه وسلم هنگامی که از نماز صبح خواب می ماند و تا بعد از طلوع آفتاب بیدار نمی شدند، ابتدا نماز سنت فجر را می خواند و بعد خود نماز صبح را می خواندند.» (لقاءات الباب المفتوح) (لقاء رقم/74، سؤال رقم/18).

بهترین وقت ادای نماز های فوت شده :

نمازهای قضا شده را میتوان در هر وقت روز بجا آورد. در شرع اسلامی وقت بخصوصی برای ادای نماز قضایی تعیین نگردیده است، ولی تاکید شرعی بر این است که در سه وقت یعنی طلوع آفتاب، استوای آفتاب و غروب آفتاب خواندن نماز قضایی جایز نیست و اگر این فرد صاحب ترتیب است نمازهای قضا شده را قبل از نماز وقتی به جا بیاورد و اگر صاحب ترتیب نیست تقدیم نماز قضایی بر نماز وقتی لازم و ضروری نیست.

یادداشت:

صاحب ترتیب به کسی می گویند که نمازهای قضا شده اش به شش نماز نرسیده باشد.

اگر شخص صاحب ترتیب باشد، یعنی تا کنون شش نماز از وی فوت نشده باشد، چنین فردی وقتی نمازی را قضا کرد قبل از آنکه نماز بعدی را بخواند، واجب است نماز قضا شده را بجا آورد، ولی چنانچه صاحب ترتیب نیست می تواند در فرصت هایی که به دست می آورد علاوه از اوقات سه گانه مکروه (طلوع، استوا و غروب آفتاب) نماز فرض و وتر را بجا آورد. البته مذاهب دیگر نماز وتر را سنت می دانند و قضای آن را واجب نمی دانند. ولی طبق مذهب امام ابوحنیفه نماز وتر واجب و در صورت قضا شدن، قضای آن نیز واجب است.

شخص هر وقت می خواهد نماز قضا بجا آورد نماز مورد نظر را نیت کند. بطورمثال می خواهد نماز فرض ظهر را بجا آورد نیت کند که اولین نماز فرض ظهر یا آخرین نماز ظهری که بر ذمه من است، می خوانم و سایر نمازها را نیز بدین ترتیب نیت کند.

خواندن نماز قضای از جانب متوفی:

قبل از همه خدمت خواندگان باید بعرض برسانم که بر طبق نصوص شرعی، ثواب نمازهای قضا شده برای مردگان نمی رسد، بناً کسی نمیتواند نماز قضای مادر و یا پدر و یا سایر خویشاوندان را که قبلاً وفات نموده اند، نماز قضای آنان را بجا آرند. و به اصطلاح ثواب شانرا را به آنان ببخشد و یا برای آنان در نظر بگیرد، این امر در شرع صحیح نیست و بدعتی در دین می باشد و تا الان چنین امری در دین و سنت پیامبر صلی الله علیه وسلم وجود نداشته است!

پیامبر صلی الله علیه وسلم می فرماید: « إذا مات الانسان انقطع عمله إلا من ثلاثة أشياء: صدقة جاریة أو علم ینتفع به أو ولد صالح یدعو له ». (هرگاه کسی مرد رابطه او با عملش قطع می گردد

و اعمال او پایان می‌پذیرد مگر سه عمل وی که پس از مرگ نیز همچنان ادامه دارد و ثوابش به وی می‌رسد: صدقه جاریه عملی که همواره سود و خیر آن جاری است، مانند مسجد و راه و چاه آب و مدرسه و موسسه خیریه و اعمالی از این قبیل که وقف می‌شود، و علم و دانشی که مردم از آن سود می‌برند که ثواب آن همیشه ادامه دارد. و فرزند شایسته و صالحی که همواره او را بیاد دارد و با دعای خیر و اعمال خیر از او یاد می‌کند). هدف از صدقه جاری مالی است که وقف می‌گردد که همواره چون اصل آن محفوظ است، ثواب و پاداش آن ادامه دارد، و بصاحبش می‌رسد. مراد از این حدیث اینست که ثواب اعمال میت قطع می‌گردد و دیگر پس از مرگ وی تجدید نمی‌شود، مگر این سه چیز که از عمل و کسب وی است و بعد از او نیز ادامه دارد و پاداش آنها به وی می‌رسد.

بروایت ابن ماجه پیامبر صلی الله علیه و سلم گفت: «إِنْ مِمَّا يَلْحَقُ الْمُؤْمِنَ مِنْ عَمَلِهِ وَحَسَنَاتِهِ بَعْدَ مَوْتِهِ: عِلْمَاءٌ نَشَرَهُ أَوْ وَلَدًا صَالِحًا تَرَكَهُ أَوْ مَصْحَفًا وَرَثَهُ أَوْ مَسْجِدًا بَنَاهُ أَوْ بَيْتًا لِابْنِ السَّبِيلِ بَنَاهُ أَوْ نَهْرًا أَجْرَاهُ أَوْ صَدَقَةً أَخْرَجَهَا مِنْ مَالِهِ فِي صِحَّتِهِ وَحَيَاتِهِ تَلْحَقُهُ مِنْ بَعْدِ مَوْتِهِ».

یعنی: از جمله اعمال خیری که پس از مرگ انسان همچنان ادامه دارد و ثوابش بوی می‌رسد و قطع نمی‌شود اعمال زیر است: دانشی که او سبب انتشارش شده است، با فرزند شایسته و صالحی که از خود بجای می‌گذارد یا قرآنی که از خود بارش می‌نهد یا مسجدی که ساخته است یا خانه‌ای و کاروان سرائی که برای راهگزاران ساخته است یا جوی آبی یا چاه آبی که اجرا کرده و احداث نموده است یا صدقه جاریه و وقفی که در حال صحت و حیات خود وقف کرده و بعد از مرگش نیز ثوابش همچنان بوی می‌رسد. و نیز الله تعالی می‌فرماید: «وَأَنْ لَيْسَ لِلْإِنْسَانِ إِلَّا مَا سَعَى» (نجم 39) یعنی: و اینکه برای انسان بهره‌ای جز سعی و کوشش او نیست، بنابراین تنها امکانی که برای اهدای ثواب به مردگان از طرف ما است، دعای خیر برای آنها و صدقه دادن به فقراء و اهدای ثواب آنها به مردگان، مثلاً ثواب نماز به مرده نمی‌رسد ولی دعای شما برای اموات مومن و موحد سودمند خواهد بود ان شاء الله در ضمن کسی نباید خود را از اجر کارهای نیکش محروم سازد و بلکه باید توشه‌ای برای روز واپسین داشته باشد. همچنین بنا بر نظریه صحیح از اقوال علماء اهدای ثواب روزه ی نفلی (یا قضای روزه ی رمضان) برای مرده جایز است، و اهدای ثواب آن به مردگان موحد جایز می‌باشد. و بر اساس ارجحترین رای علماء ثواب قرائت قرآن به اموات نمی‌رسند. و دلیل خود را آیه 39 سوره نجم آورده‌اند: (وَأَنْ لَيْسَ لِلْإِنْسَانِ إِلَّا مَا سَعَى) یعنی: برای انسان جز حاصل تلاش او نیست. و نیز آیه: «لَهَا مَا كَسَبَتْ وَلكُمْ مَا كَسَبْتُمْ» (سوره بقره 134) یعنی: دستاورد آنان برای آنان و دستاورد شما برای شماست. به طور خلاصه:

اولاً: فتوای صحیح علماء این است که انجام عمل نیک از طرف زنده برای مرده جز در مواردی که شریعت محدوده‌ی آن را بیان نموده جایز نیست: مانند دعا و طلب آمرزش، حج، عمره، صدقه، قربانی و قضای روزه‌ی واجب از طرف میت.

ثانیاً: خواندن قرآن به نیت ایصال ثواب به مرده جایز نیست، چون از رسول الله صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ در این زمینه حدیثی وارد نشده است. سابقاً گفتم که انجام هیچ عمل نیکی از طرف زنده برای مرده جز در مواردی که شریعت آن را استثنا نموده جایز نیست و خواندن قرآن برای میت از آن موارد نمی‌باشد. (فتاویٰ انجمن دایمی بحوث علمی و افتا (9/47-49).

امام قرطبی در تفسیرش فرمود: «وَأَجْمَعُوا أَنَّهُ لَا يَصْلِي أَحَدٌ عَنْ أَحَدٍ»، یعنی: «و علماء اجماع کردند که هیچ کس برای دیگری نماز نمی‌خواند»، زیرا نماز یک عبادت بدنی است که هر شخصی مکلف است خودش آنرا بجای بیاورد.

هرگاه مسلمانی فوت کرد باید بدون تاخیر وی را غسل داده و کفن نمایند و آنگاه بر وی نماز جنازه بخوانند و سپس وی را بدون تاخیر دفن نمایند، اما پول جمع کردن برای جبران نمازهای فوت شده وی نه فایده ای دارد و نه اصلی در شریعت دارد، و نمازهای فوت شده با پول جبران نمی‌شود، بلکه هر مسلمانی موظف است در زمان حیاتش تمامی نمازهای فرض را در سر وقت خود بخواند.

اما کسی که نماز فوت شده دارد باید توبه کند و دیگر هیچگاه زمینه آنرا مساعد نسازد که نمازش فوت شود، وگرنه گناهکار می‌شود و گناه فوت نماز از گناه شراب خواری نیز بیشتر است، و نمی‌توان با پول آنرا جبران نمود.

برای جبران آن نمازها باید کسی که نماز قضاء دارد، نمازهای سنت بخواند مانند نمازهای راتبه و ضحی و وتر و تحیة المسجد و... زیرا در حدیث صحیح از ابوهریره رضی الله عنه روایت است: از پیامبر خدا صلی الله علیه وسلم شنیدم که می‌فرمود: «إِنْ أُولَ مَا يَحَاسِبُ بِهِ الْعَبْدُ الْمُسْلِمَ يَوْمَ الْقِيَامَةِ الصَّلَاةَ الْمَكْتُوبَةَ، فَإِنْ أَتَمَّهَا وَ إِلا قِيلَ النَّظَرُوا هَلْ لَه مِنْ تَطَوُّعٍ، فَإِنْ كَانَ لَهُ تَطَوُّعٌ أَتَمَّتِ الْفَرِيضَةَ مِنْ تَطَوُّعِهِ، ثُمَّ يَفْعَلُ بِسَائِرِ الْأَعْمَالِ الْمَفْرُوضَةِ مِثْلَ ذَلِكَ». ابن ماجه (1425).

یعنی: «اولین چیزی که بنده‌ی مسلمان در روز قیامت از آن محاسبه می‌شود، نماز فرض است؛ اگر آن را به طور کامل انجام داده که خوب، در غیر این صورت گفته می‌شود: نگاه کنید آیا نماز مستحبی دارد؛ اگر نماز مستحبی (نماز سنت) داشته باشد نماز فرض از آن کامل می‌گردد. سپس با سایر اعمال واجب او نیز چنین عمل می‌شود».

اما کسی که فوت کند، امکان جبران نمازهای فوت شده اش دیگر با پول، واسقاط و یا اینکه کسی دیگری، بجای آن نماز بخواند، وجود ندارد. همچنان بر شخص زنده از لحاظ شرعی جایز نیست که بعنوان جبران نمازی‌های فوت شده شخصی متوفی نماز خواند. بلکه در مقابل میتواند نمازهای نفلی برای خود

بجاء ارد و برای شخصی متوفی دعای نماید ، این دعا به حق میت انشا الله استجاب مینماید.

دید امام ابوحنیفه در رسیدن ثواب برای میت:

شیخ امام حسنین محمد مخلوف در مورد رسیدن ثواب و صدقه برای میت دید شرعی را چنین بیان میدارد: در مذهب حنفی آمده که ثواب تمام عبادات مثل دعا و استغفار و صدقه و تلاوت و ذکر و نماز و روزه و طواف و حج و عمره و غیره ، برای میت می رسد و می شود که ثواب عبادات را برای زنده ها و مرده داد.

طوریکه در الفتح القدیر در روایتی از حضرت علی رضی الله عنه روایت شده که پیغمبر صلی الله علیه وسلم روزی از مقابر عبور می کرد: سوره «قل هو الله أحد» را یازده مرتبه تلاوت کرد و ثواب این تلاوت را برای مرده ها اهدا نمود.

مصطفی الزرقا در مورد رسیدن ثواب به متوفی طی فتوای مینویسد: از زنده ها برای میت ها هیچ چیزی نمی رسد به غیر از دعا و عبادات و فرستادن ثواب آنها به میت و همچنان دادن صدقه برای فقراء و اشخاص محتاج و کسانی که مستحق گرفتن زکات اند.

مسافرت دایمی و نماز قضایی

همانطوریکه قبلاً اشاره نمودیم در شرعیت اسلامی چیزی با نام نماز قضا وجود ندارد ، مگر در دو حالت زیر:

1- کسی خواب بماند و بعد که بیدار شد متوجه می شود که وقت نماز تمام شده است .

2- کسی که آنقدر مشغله ی فکری داشته که از یادش برود که وقت نماز شده تا آنکه وقت آن تمام می شود.

در غیر این دو حالت تحت هیچ شرایطی جایز نیست که نماز را قضا کرد، نه در حال مسافرت و نه در حضر و نه در حالت دیگری وگرنه بعنوان تارک نماز تلقی می شود.

دوما: انجام نوافل و رواتب واجب نیستند، ولی ترک همیشگی آنها نیز مطلوب نیست، پس یک مسلمان نباید به بهانه ی کار و شغلش برای همیشه نماز رواتب را ترک کند ولی اگر بعضی اوقات به سبب مشکلات و گرفتاری فرصت آنها نیافت ، ترک آنها ایرادی ندارد. و در سفر نیز لازم نیست نماز رواتب خوانده شوند بجز نماز راتبه صبح که آنها ضروری نیست و ترک آن گناه نمی باشد. سوماً: هرگاه کسی مسافر باشد ، می تواند نمازش را قصر کند و یا اگر در سفر بود و شرایط برایش دشوار بود علاوه بر قصر کردن نمازش را جمع کنید.

پس آنعده کسانی که مصرف مسافرت دایمی اند ، آنها می توانند فقط در مسیر سفر و یا مقصد که در آنجا مسافر تلقی می شوند، نمازشان را قصر کنند و اگر شرایط دشوار و تنگ بود می توانند نماز خود را علاوه بر قصر کردن جمع هم کنند، اما در غیر سفر موظف هستند تا نماز خود را در وقت خود بخوانند و قضای آن گناه بزرگی است.

هر مسلمانی در هر شغلی و وضعیتی باشد موظف است تا نمازهای پنجگانه را سر وقت بخواند، و اگر احیاناً مسافر بود طوریکه

که گفتیم ، نمازش را می تواند قصر کند و اگر در شرایط اضطراری افتاد نمازش را جمع کند، و اگر در سفر بود نماز سنت بر او لازم نیست.

کدام نماز های سنت (نافله) قضای ندارد :

«نماز نافله ای که مقید به سببی باشد، هرگاه سبب آن باقی نماند، دیگر قضاء نمی شود، بطور مثال : اگر آفتاب کسوف کند و کسی در خواب باشد و بعد از بیدار شدن متوجه شود که کسوف روی داده (و تمام هم شده) او دیگر نمی تواند نماز کسوف بخواند (قضاء کند) زیرا نماز کسوف سنت است و محل آنهم دیگر نمانده، و یا بطور مثال شخصی داخل مسجد شده و مدت طولانی در آنجا باشد و چون در این مدت گمان کرده وضوء ندارد (نماز تحیة المسجد نخوانده) سپس بیاد می آورد که وضوء دارد! دیگر نمی تواند نماز تحیة المسجد بخواند، زیرا این نماز مستحبی است که دیگر محل آن باقی نمانده است. و ضابطه این مسئله اینست که : هر نماز نافله ای که مقید به سببی باشد، دیگر قضاء نمی شود مانند نماز وتر، اما پیامبر صلی الله علیه وسلم نماز وتر را (در روز) بصورت وتر (یعنی فرد) قضاء نمی کردند، بلکه دوازده رکعت از ضحی می خواندند، حال آنکه بیشترین تعداد رکعت وتر پیامبر صلی الله علیه وسلم یازده رکعت بود، و ایشان این مقدار را قضاء می کردند ولی آنرا بصورت زوج می خواندن، زیرا محل آن باقی نمانده بود.» (فتاوی الشیخ محمد بن صالح العثیمین لمجلة الدعوة العدد 1756 ص 37)

یادداشت توضیحی: فرق بین «اداء و قضاء»

- «اداء» یعنی انجام عبادت در وقت مقرر آن. و «قضاء» یعنی انجام فرض یا واجب پس از گذشتن وقت مقرر آن. مثلاً نماز ظهر را در وقت تعیین شده آن خواندن، «اداء» است. و اگر خارج از وقت خوانده شود. «قضاء» می شود.

مُدْرِك، مَسْبُوق، لَاحِق:

«مُدْرِك» به چه کسی گفته می شود؟

- مدرک به کسی گفته میشود که : که از اول تا آخر با امام در نماز شریک بوده است آن را «مدرک» می گویند.

- «مَسْبُوق» به چه کسی گفته می شود؟

- «مَسْبُوق» به کسی می گویند که : از اول نماز يك یا چند رکعت را نیافته است.

- «لَاحِق» به چه کسی گفته می شود؟

- «لَاحِق» به کسی گفته می شود که : در اول نماز با امام شریک بوده و در وسط در يك یا چند رکعت شرکت نداشته مثل اینکه : یکی از اول با امام همراه باشد و در قعه خواب رود و خوابش تا حدی طولانی شود که امام یکی دو رکعت را خوانده باشد.

باب سی ونهم نماز شخص مریض

اگر به جوهر ، حکمت و فلسفه شریعت غرای محمدی نظر به اندازیم بو ضاحت تام در خواهیم یافت که شریعت اسلام اساساً برای سهولت و آسان‌گیری اساس و پایه‌گذاری شده است ، و برای آن‌عده اشخاصیکه دارای عذر می‌باشند در انجام عبادات به اندازه عذرشان تخفیف بعمل آورده است تا بدون مشقت و در مزایقه قرار گرفتن عبادات خود را انجام دهند.

پروردگار با عظمت ما می‌فرماید : « وَمَا جَعَلَ عَلَيْكُمْ فِي الدِّينِ مِنْ حَرَجٍ » (سوره الحج: آیه 78). (خداوند در دین (اسلام) کار سنگین و دشواری را بر شما نگذاشته است).

و باز در (آیه 185 سوره البقره می‌فرماید: «يُرِيدُ اللَّهُ بِكُمُ الْيُسْرَ وَلَا يُرِيدُ بِكُمُ الْعُسْرَ » (پروردگار با عظمت ، آسایش شما را می‌خواهد خواهان زحمت شما نیست).

و باز می‌فرماید: « فَاتَّقُوا اللَّهَ مَا اسْتَطَعْتُمْ » (سوره التغابن: آیه 6) (آنقدر که در توان دارید از پروردگار بپرهیزید و تقوا پیشه کنید).

همچنان شارع دین مقدس اسلام محمد صلی الله علیه وسلم می‌فرماید: «إِذَا أَمَرْتُكُمْ بِأَمْرٍ فَأْتُوا مِنْهُ مَا اسْتَطَعْتُمْ». (هرگاه شما را به انجام کاری امر نمودم هر اندازه که در توان دارید آن را انجام دهید). و می‌فرماید: «إِنَّ الدِّينَ يَسْرٌ». (دین آسان و بر سهولت پایه‌ریزی شده است).

موضوع نماز مریضی و اینکه مریض چگونه عبادت نماز را انجام دهد ، یکی از موضعات است که بین علماء قابل بحث و تحقیق و تعمق میباشد.

طوری که در فوق بدان اشاره نمودیم می‌خواهم تاکید نماید که
: در دین مقس اسلام ، قاعده ای کلی وجود دارد که توضیح و تشریح
آن با الفاظ مختصر و زیبای چنین بعمل آمده است :
« لا یكلف الله نفسا إلا وسعها » (بر هیچ شخصی بیشتر از توانش
بار نخواهد مان) .

بنآ در تعریف و تکلیف عبادات اسلامی از آنجمله نماز مریض
همین قاعده کلی است که شخص به هر اندازه که توان داشته
باشد مکلف به اجرای همان بخشی از عبادت است و نه کل عبادت .
محدثین مینویسند در یکی از روز ها که : حضرت عمران بن حصین
مریضی سخت بواسیر داشت ،
در مورد اینکه چگونه عبادت نماز خویش را انجام دهد ؟ نزد
پیامبر صلی الله علیه وسلم رفت و در مورد چگونگی ادای نماز از
آنحضرت جویایی جواب شد :

پیامبر صلی الله علیه وسلم در جوابش فرمود : « صل قائما فإن لم
تستطع فقاعداً فإن لم تستطع فعلى جنب » (بحالت ایستاده
نماز بخوان ، اگر توان ایستادن نداشتی بحالت نشسته نماز
بخوان ، و اگر توان نشستن را هم نداشتی به پهلو خوابیده
و نماز بخوان) (نسائی دار قطنی 246) .
این حکم در نسائی به الفاظ ذیل آمده است : « فإن لم یستطع
فمستلقیا لا یكلف الله نفسا إلا وسعها »

(بخاری جلد اول صفحه 150) (و نماز بخوان ، خداوند متعال بر
هیچ شخصی بیشتر از توانش بار نخواهد ماند) .
در حدیثی دیگری حضرت عبد الله بن عمر رض می فرماید که پیامبر
صلی الله علیه وسلم فرموده است « اگر مریض توان سجده را نداشت
با اشاره نماز بخواند ، البته هنگام سجده چیزی به پیشانی
خود بلند نکند. » (مراد از اشاره ، اشاره نمودن با سر
است نه با چشم و ابرو) .

خوانندگان محترم !

با در نظر داشت آیات قرآنی و احادیث نبوی که در فوق بدان اشاره
نمودیم جمع بندی نظریات فقها را در مورد ترتیب ادای نماز
مریض بشرح ذیل بیان میداریم :

1- طوری که در فوق یاد اور شدیم بر شخصی مریض واجب است که
تا حد توانایی و استطاعت جسمی اش بصورت ایستاده نماز بخواند .
2- کسی که توانایی ایستادن را نداشته باشد ، نماز خویش را
نشسته بخواند ، و (در این حالت) افضل آنست که در قیام بصورت
چهار زانو بنشیند .

3- اگر بصورت نشسته هم نمیتواند نماز بخواند ، بر پهلو
نماز بخواند طوری که رویش بطرف قبله باشد ، و مستحب آنست که
بر پهلو راست دراز بکشد .

4- اگر نتوانست بر پهلویش نماز بخواند ، پس بر پشت خوابیده
نماز بخواند .

5- اگر کسی قادر باشد که به ایستادن نماز بخواند اما نتواند
به رکوع و سجده برود ، باید به حال ایستادن نماز بخواند
البته ایستادن از او ساقط نمی شود ، باید ایستاده نماز
بخواند و برای رکوع (با سر و سینه ، یا اگر با هر دو نتوانست

فقط بوسیله یکی از اندو (اشاره کند، سپس بنشینند برای سجده نیز اشاره کند. (سر و سینه اش) را به پایین متمایل کند. خداوند می‌فرماید: « وَقُومُوا لِلَّهِ قَانِتِينَ » (البقرة: 238). (و از روی خضوع و اطاعت، برای خدا بپاخیزید!). و رسول الله صلی الله علیه وسلم می‌فرماید: «صَلِّ قَائِماً». «به حالت ایستادن نماز بخوان». و نیز بخاطر عام بودن فرموده حق تعالی که می‌فرماید: « فَأَتَقُوا اللَّهَ مَا آسَ تَطَعُ تُمْ » (التغابن: 16). (هر آن اندازه که در توان دارید از خدا بهراسید و پرهیزگاری کنید).

6- اگر شخصی مبتلا به به مریضی درد چشم باشد، و یک داکتر معتمد برایش توصیه نماید که: تو میتوانی تنها بر پشت خوابیده نماز بخوانی امکان مداوای تو هست وگرنه نمی توان مداوا نمود، پس او می تواند بر پشت دراز کشیده و نماز بخواند.

7- هرکسی توانایی رکوع و سجده را نداشت، برای هر دو می تواند با اشاره (سر و سینه یا یکی از آندو) آنرا انجام دهد، البته برای سجده اندکی بیشتر خود را کج (یا رو به پایین متمایل) کند.

8- کسی که (تنها) برای سجده بردن ناتوان بود، باید رکوع (را طبق معمول) انجام دهد و برای سجده (با سر و سینه یا فقط یکی از آندو) رو به پایین اشاره کند.

9- و کسی که نتواند پشتش را با گردنش در یک انحنا قرار دهد، و اگر پشتش انحنا و خم دارد گویا که در رکوع است؛ در اینحالت هرگاه قصد رکوع کرد کافیت اندکی بر انحنایش بیافزاید (کمی خود را خم کند)، و در سجده هم تا جائیکه برایش ممکن است پیشانی را بیشتر نزدیک زمین بگرداند.

10- اگر نمی تواند با سرش هم اشاره کند (سرش را خم کند)، پس تکبیره الاحرام کند و شروع به قرائت نماید و قیام و رکوع و برخواستن از رکوع و سجده و برخواستن از سجده و نشستن بین دو سجده و نشستن برای تشهد را در قلبش نیت کند (یعنی در قلبش نیت و تصور کند که مثلاً الان در رکوع یا سجده است و دارد رکوع و سجده می برد) و اذکار هر کدام را بخواند، اما آنچه بعضی از مریضان که با اشاره انگشت انجام می دهند، اصلی ندارد.

11- و هرگاه مریض در اثنای نمازش توانایی آنچه را که از انجامش عاجز بود، پیدا کرد؛ از قیام و نشستن و رکوع گرفته تا سجده، باید آنرا انجام دهد و نمازش را ادامه دهد.

12 - هرگاه مریض ویا هم غیر مریض در وقت نماز خوابش ببرد ویا فراموش کند ، که نماز بخواند ، پس دراین صورت ، هرگاه از خواب بیدار شد، یا به یاد آورد که نماز نخوانده ، بالای اش واجب است بلافاصله نمازش را بخواند، جائز نیست تا وقت رسیدن نماز دیگری آن را به تأخیر اندازد.

رسول الله صلی الله علیه وسلم می‌فرماید: «مَنْ نَامَ عَنِ صَلَاةٍ أَوْ نَسِيَهَا حَتَّى ذَهَبَ وَقْتُهَا وَعَلَيْهِ قَضَاؤُهَا إِذَا ذَكَرَهَا لَا كَفَّارَةَ لَهَا إِلَّا ذَلِكَ» «اگر کسی خوابید یا از یاد برد که نماز بخواند، هرگاه بیدار

شد یا به یاد آورد فوری آنرا بخواند، و بجز خواندن آن، کفارہ دیگری ندارد». رسول الله صلی الله علیه وسلم این آیه را تلاوت فرمود: « وَأَقِمِ الصَّلَاةَ لِدِكْرِي » (سوره طه: آیه 14) (نماز را برپای دار، تا همیشه به یاد من باشی). به هیچ صورت و هیچ شرایطی جائز نیست که کسی نماز را ترک نماید بلکه بر هر مکلفی واجب است که در روزهای مریضی بر انجام نمازها حریص‌تر باشد از روزهای سلامتی و صحت. جائز نیست که هیچ کس فرضی را ترک نماید تا اینکه وقت آن فوت شود، هرچند که مریض باشد، مادامی که عقلش را از دست نداده باشد. بلکه بر او واجب است هر اندازه که می‌تواند آن را انجام دهد. اگر عمداً آن را ترک نمود در حالیکه هنوز عاقل و سرحال است و می‌تواند آن را انجام دهد هرچند که به اشاره باشد، گناهکار است بلکه برخی از اهل علم معتقد هستند به این کار کافر می‌شود، زیرا رسول الله صلی الله علیه وسلم می‌فرماید: «الْعَهْدُ الَّذِي بَيْنَنَا وَبَيْنَهُمُ الصَّلَاةُ فَمَنْ تَرَكَهَا فَقَدْ كَفَرَ». «عهد و پیمانی که در میان ما و کافران فرق می‌گذارد، نماز است. هر کسی آن را ترک کند کافر می‌شود».

و نیز رسول الله صلی الله علیه وسلم می‌فرماید: «رَأْسُ الْأَمْرِ الْإِسْلَامُ وَعَمُودُهُ الصَّلَاةُ وَذُرْوَةٌ سَنَامِهِ الْجِهَادُ». «سر کارها اسلام است، و ستون آن نماز است، و بلندترین قله آن جهاد در راه خدا است». رسول الله صلی الله علیه وسلم می‌فرماید: «بَيْنَ الرَّجُلِ وَبَيْنَ الشِّرْكِ أَوْ الْكُفْرِ تَرْكُ الصَّلَاةِ». «فرق میان شخص مسلمان و شرک و کفر ترک نماز می‌باشد». (صحیح امام مسلم).

باتوجه به دلایل قرآنی و احادیثی که در مورد شأن و منزلت نماز آمده‌اند این قول (یعنی تارک نماز کافر می‌شود) اصحتر و قوی‌تر می‌باشد.

و اما اینکه برخی از مریضان به فهم خود نماز خود را تا زمان بهبودی به تاخیر می‌اندازند جایز نیست، و طوریکه در فوق ملاحظه فرمودید در شرع پاک و مطهر اصلی ندارد.

13- اگر بر مریض سخت آمد که هر نماز را در وقت خود بخواند، می‌تواند نماز ظهر را با عصر، و مغرب را با عشاء بصورت جمع تقدیم یا تاخیر بخواند، آنگونه که برایش آسانتر بود، اگر خواست عصر را جلو بیاندازد و با ظهر بخواند، و اگر خواست ظهر را در وقت نماز عصر بصورت جمع تاخیر بخواند، و یا اگر خواست عشاء را در وقت نماز مغرب بصورت جمع تقدیم بخواند و یا مغرب را همراه عشاء با جمع تاخیر بخواند. اما نماز صبح را نمی‌توان با نماز قبل یا بعد خود جمع کند، زیرا وقت آن با قبل و بعد خود منفصل است.

سوال وجواب توضیحی در مورد نماز مریض

سوال : مریض در چه حالی می‌تواند به طور نشسته نماز بخواند؟
 جواب : هنگامی که مریض قدرت و توان ایستادن رانداشته باشد ، یا ممکن است بایستد ولی شدیداً ناراحت می‌شود. یا خطر ازدیاد مریضی اش وجود داشته باشد یا خطر چرخش سر و افتادن وجود داشت، یا توان ایستادن هست، ولی توان رکوع و سجده را

ندارد، در تمام این صورتهای جایز است که بنشینند و نماز خویش را بجا آرند. حال اگر می‌تواند رکوع و سجده کند فبها! و گرنه برای رکوع و سجده اشاره کند، اشاره به صورت پایین آوردن و خم کردن سر باشد. البته برای سجده، سرش را بیشتر از رکوع خم کند.

سوال: اگر شخصی نمی‌تواند کاملاً بایستد بلکه يك لحظه می‌ایستد و يك لحظه می‌نشیند، چگونه نماز بخواند؟
جواب: تا حدی که می‌تواند بایستد ایستادن برایش لازم است.
سوال: اگر مریض نتواند به صورت نشسته هم نماز بخواند، حکمش چیست؟

جواب: به طور دراز کشیده نماز بخواند. طریقه اش بدین صورت است که: کاملاً دراز بکشد و پاها را به طرف قبله قرار دهد. البته پاها را دراز نکند بلکه زانوها را بلند نگه دارد و در زیر سرش تکیه‌ای قرار دهد تا مقداری سرش بلند قرار گیرد و برای رکوع و سجده سر را خم کرده اشاره کند این بهترین روش است برای کسی که نمی‌تواند بنشیند. البته این صورت هم جایز است که سرش را به طرف شمال قرار دهد و بر پهلوی راست بخوابد یا سرش را به طرف جنوب قرار داده بر پهلوی چپ بخوابد و با اشاره نماز بخواند. از این دو روش، روش نخست بهتر است.

باب چهارم نماز تراویح

یکی از خصوصیات ماه مبارک رمضان، بمثابه عبادت مسمی میباشد، خواندن نماز تراویح با جماعت در شبهای مبارک رمضان میباشد.

عالم شهیر جهان اسلام ابن حجر عسقلانی در معنای « تراویح » میفرماید: کلمه « تراویح » جمع « ترویحة » است، یعنی « یک راحتی »، مانند کلمه « تسلیمه » که بمعنای « یک سلام » میباشد و از کلمه سلام گرفته شده، و نمازهای جماعت شبهای رمضان را « تراویح » میگویند، زیرا اولین باری که نماز « تراویح » بصورت جماعت شروع شد نماز گزاران بین هردو سلام نماز کمی استراحت میکردند.

پیامبر صلی الله علیه و سلم در مورد مقام و منزلت نماز تراویح فرموده اند: « مَنْ قَامَ رَمَضَانَ إِيمَانًا وَاحْتِسَابًا غُفِرَ لَهُ مَا تَقَدَّمَ

مِنْ ذَنْبِهِ». (بخاری 2009) (هر کسیکه قیام رمضان را از روی ایمان و اخلاص بجای آورد، گناهان گذشته اش بخشیده میشود.)
شیخ الاسلام امام نووی رحمة الله علیه فرمودند: «منظور از قیام رمضان نماز تراویح میباشد».

مشروعیت نماز تراویح:

مستحب است که نماز تراویح در مساجد و بصورت جماعت برگزار گردد. هرچند اگر بصورت تنهای در منزل و در مسجد نیز خوانده شود، مشروع و جایز است.

در اوایل پیامبر صلی الله علیه وسلم نماز تراویح را در مسجد و بصورت جماعت با اصحاب خود رضی الله عنهم برگزار می نمود ولی بعدا اصحاب نماز را بصورت تنها و انفرادی در مسجد برگزار می کردند. زیرا پیامبر صلی الله علیه وسلم می ترسیدند که با ادامه این روند یعنی برگزار نمودن منظم جماعات تراویح، این امر برای اصحابشان پیش بیاید که نماز تراویح فرض است در حالیکه نماز تراویح فرض نیست و سنت است.
لذا پیامبر صلی الله علیه وسلم بعضی از شبها را جماعت می خواند و بعضی دیگر در منزل می خواندند و به مسجد نمی رفتند و جماعت برگزار نمی شد و هرکدام از اصحاب تنهایی نماز تراویح را می خواندند.

چنانچه حدیثی از عایشه رضی الله عنها روایت است که در آن اشاره دارد به اینکه پیامبر صلی الله علیه وسلم فقط دو شب در مسجد با اصحابشان نماز تراویح را بصورت جماعت خواندند و لی در شب سوم رسول الله صلی الله علیه وسلم به مسجد تشریف نیاوردند، صبح از ایشان در مورد غیابشان سوال می شود و ایشان صلی الله علیه وسلم می فرمایند: «رَأَيْتَ صَنِيعَكُمْ فَلَمْ يَمْنَعْنِي مِنَ الْخُرُوجِ الْيَوْمِ الْإِئْتِي خَشِيْتُ أَنْ تُفْرَضَ عَلَيْكُمْ»

یعنی: «گرد آمدن شما را دیدم ولی چیزی مانع آن نشد که ، برای نماز جماعت ، به سوی شما بیایم مگر آنکه ترسیدم که ، نماز تراویح ، بر شما فرض گردد». (بخاری 1129).

بنابراین باید گفت که : جماعت برگزار کردن برای نماز تراویح سنت است و نه واجب، بعدها که بارحلت پیامبر صلی الله علیه وسلم و در نتیجه آن پایان تشریح در دین اسلام ، ترس از اینکه نماز تراویح برای مردم واجب گردد ، باقی نماند، اصحاب تصمیم گرفتند که نماز تراویح را بصورت جماعت و در مسجد بخوانند (به اقتدا به پیامبر که اوایل تشریح نماز تراویح چنین می کردند).

چنانکه در حدیثی دیگر از ام المومنین عایشه رضی الله عنها ، بعد از اینکه حدیث فوق الذکر را روایت می کنند آمده است که :
« فتوفی رسول الله صلی الله علیه وسلم والامر علی ذلک، ثم کان فی خلافة ابی بکر و صدر من خلافة عمر، حتی جمعهم عمر بن الخطاب علی ابی بن کعب، فقام بهم فی رمضان، وکان ذلک اول اجتماع الناس علی القاری واحد فی رمضان» (بخاری - 924)

یعنی: « و پیامبر صلی الله علیه وسلم فوت کردند و روال بر همین بود، سپس در زمان خلافت ابوبکر و همینطور در اوایل خلافت عمر

نیز همان گونه بود، تا اینکه عمر مردم را برای نماز تراویح به امامت ابی بن کعب جمع نمود، و نماز تراویح را به آنها در رمضان اقامه نمود، و این اولین جماعت مردم بر یک قاری و امام واحد بود.»

کسانیکه می گویند جماعت خواندن نماز تراویح بدعتی بود که عمر ابن خطاب رضی الله عنه ایجاد نمود، به خطا رفته اند و استدلال شان از حقیقت دور است. زیرا همانطور که قبلا یادآور شدیم در زمان حیات رسول الله صلی الله علیه وسلم بعضی از شبها نماز تراویح با جماعت برگزار می شد و دلیل ترک جماعت نماز تراویح از سوی پیامبر، فقط ترس از فرض دانستن مردم بود.

تعداد رکعات نماز تراویح:

چون هیچ حدیثی از شخص رسول الله صلی الله علیه وسلم در مورد تعداد مشخص رکعات نماز تراویح روایت نشده، و آنچه که به آن استناد می شود فقط قول و عمل اصحاب رضی الله عنهم است، لذا علماء در تعداد رکعات تراویح اختلاف دارند، از جمله گفته اند که:

- نماز تراویح یازده رکعت است.

- برخی از علماء میگویند نماز تراویح بیست رکعت بدون نماز وتر است از جمله. (امام شافعی و ابن مبارک و روایتی از عمر و علی رضی الله عنهما)

- برخی از علماء میگویند نماز تراویح سی و شش رکعت تراویح و سه رکعت وتر. (از جمله امام مالک).

- برخی از علماء میگویند که نماز تراویح چهل رکعت نماز تراویح و هفت رکعت وتر.

و اقوال متعدد دیگری در زمینه وجود دارد، که هیچ کدام برای اثبات ادعای خود حدیثی از خود پیامبر صلی الله علیه وسلم ذکر نکرده اند الا قول و فعل صحابی، البته هر چند که در بین مسلمانان یازده رکعت بیشتر رواج دارد و بعضی کوشیده اند تا آنرا اثبات کنند، چنانکه عمر ابن خطاب رضی الله عنه به ابی بن کعب رضی الله عنه امر نمود که یازده رکعت برای مردم امامت کند و همینطور حدیثی از عایشه رضی الله عنها که می گوید پیامبر صلی الله علیه وسلم از یازده رکعت بیشتر نخوانده اند (در بخاری

1147) - ولی با توجه به اینکه بیشتر از این مقدار هم خوانده شده است، بستگی به طاقت شخص هر چقدر که توانست بصورت دورکعت دورکعت بخواند، و این قول امام احمد حنبل و ابن تیمیه رحمهم الله است. (کشاف القناع - 425/1 و مجموع الفتاوی ابن تیمیه - 272/22).

ابن تیمیه درکشاف القناع مینویسد: « بنا براین کسانیکه گمان می برند که نماز تراویح در شبهای رمضان مقدار مشخصی داشته که نه کم می شود و نه زیاد، دچار اشتباه شده اند». همچنین دار الافتا کشور عربستان سعودی در مورد رکعت های نماز تراویح طی فتوای مینویسد:

« باید دانست که بیشتر از یازده رکعت و سیزده رکعت خواندن هیچ ممانعتی ندارد؛ زیرا رسول الله صلی الله علیه وسلم نماز شب را محدود به رکعات مشخصی نکرده اند، بلکه برعکس زمانی که از

رسول الله صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ در مورد نماز شب پرسیده شد، فرمودند: «مَنْتَى مَنْتَى؛ فَإِذَا خَشِيَ أَحَدُكُمْ الصُّبْحَ صَلَّى رَكْعَةً وَاحِدَةً ثَوْبِرَ لَهُ مَا قَدْ صَلَّى» (متفق علیه، بخاری (990/472)، مسلم.) (نماز شب دو رکعت، دو رکعت است، پس هر گاه یکی از شما بیم آن را داشت که وقت نماز صبح فرا برسد يك رکعت نماز بخواند و با آن نمازهای قبلیش را وتر کند.)

(البته با توجه به بقیه احادیث جایز است نماز وتر، سه یا پنج یا هفت یا نه رکعت خوانده شود) با این توضیح به این نتیجه می رسیم که نماز شب، تراویح، محدود به عدد مشخص نیست، بنابراین نماز شب در رمضان و غیر رمضان محدود نیست بلکه امر، وسیع است و به هر تعداد که می توانند بخوانند. بر این اساس شما می توانید در مسجد خود یازده یا بیست رکعت بخوانید و بهتر است برای هماهنگی و عدم تفرقه همان بیست رکعت را بخوانید، زیرا به طور قطع نمی توان گفت که یازده رکعت سنت است یا بیست رکعت! (هرچند که بنظر یازده رکعت به رای صواب نزدیکتر است).

در ضمن عمل اهل مکه یا مسجد الحرام برای ما مسلمانان حجت نیست بنابراین ماباید تابع کتاب و سنت باشیم نه تابع گروه یا سرزمینی خاص، هرچند که آنها در مسجد الحرام بیست رکعت می خوانند!

استراحت در نماز تراویح:

علماء اتفاق دارند که بعد از هر دو بار دو رکعتی، یعنی چهار رکعت، می توان استراحت نمود چرا که سلف صالح نیز چنان کرده اند، آنها نماز طویلی داشته اند و بعد از هر چهار رکعت برای استراحت مقداری می نشستند.

دلیل استراحت بعد از هر چهار رکعت را میتوان در این روایت از عایشه رضی الله عنه ربط داد:

«عَنْ عَائِشَةَ رَضِيَ اللهُ عَنْهَا: أَنَّهَا سُئِلَتْ عَنْ صَلَاتِهِ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فِي رَمَضَانَ، فَقَالَتْ: مَا كَانَ رَسُولُ اللهِ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَزِيدُ فِي رَمَضَانَ وَلَا فِي غَيْرِهِ عَلَى إِحْدَى عَشْرَةَ رَكْعَةً، يَصَلِّي أَرْبَعًا، فَلَا تَسَلُّ عَنْ حُسْنِهِنَّ وَطَوْلِهِنَّ، ثُمَّ يَصَلِّي أَرْبَعًا، فَلَا تَسَلُّ عَنْ حُسْنِهِنَّ وَطَوْلِهِنَّ، ثُمَّ يَصَلِّي ثَلَاثًا...» (بخاری: 1147). (از عایشه رضی الله عنها درباره نماز شب رسول الله صلی الله علیه وسلم در رمضان، سؤال شد. فرمود: رسول الله صلی الله علیه وسلم در رمضان و غیر رمضان، بیشتر از یازده رکعت، نمی خواند. ابتدا چهار رکعت می خواند و آنها را بسیار زیبا و طولانی می نمود. سپس، چهار رکعت دیگر میخواند. و آنها را نیز بهمان زیبایی رکعات اول، ادا می کرد. و در پایان، سه رکعت دیگر میخواند. (البته فراموش نشود که ذکر این یازده رکعت یکی از استنادات علماء به تعداد رکعات تراویح است).

چنانچه ملاحظه می شود، حدیث اشاره به چهار رکعت چهار رکعت دارد و این فهم را می رساند که پس از هر چهار رکعت، که در واقع بصورت دو بار دو رکعتی است، استراحتی صورت گرفته است.

مقدار قرائت قرآن در نماز تراویح:

در مورد اینکه در رکعت های نماز تراویح به چه مقدار قرائت از قرآن کریم بعمل آید ، در شرع در این مورد هم مقدار مشخصی برای خواندن قرآن در سنت پیامبر صلی الله علیه وسلم بیان نگردیده است . آنچه که وجود دارد آنست که پیامبر صلی الله علیه وسلم نماز شب را طولانی نموده اند .

بنابراین بستگی به طاقت نمازگزاران تا هرجایی که توانایی داشتند نماز را طولانی کنند . اما برخی از علمای از جمله امام حنبل و امام ابوحنفیه ختم قرآن عظیم الشان را در نماز تراویح در طول ماه مبارک رمضان ، مستحب دانسته اند . (توضیح بیشتر را میتوان در فتح القدیر 335/1 و المغنی ابن قدامه 169/2 مطالعه فرماید) .

یادداشت:

در رکعت نماز تراویح چه بشکل انفرادی ادا گردد و یا بشکل نماز جماعت ادا گردد ، خواندن سوره فاتحه و بعد از آن چند آیه کوتاه خوانده شود کدام ممانعتی ندارد ، نباید بصورت حتمی در آن ختم قرآن عظیم الشان صورت گیرد ، ولی خواندن سوره فاتحه که رکن نماز است و یک سوره دیگر کفایت میکند . در ضمن هیچ دلیلی وجود ندارد که دعاهای شب قدر تماما مستجاب خواهند شد ولی مستحب است که در این شب به ذکر و تلاوت قرآن و دعا و نیایش پرداخت:

طوریکه در فوق یاد آور شدیم : در حدیث شریف آمده است: « من قام لیلة القدر إیماناً واحتساباً، غفر له ما تقدم من ذنبه » (هر کس از روی ایمان و به قصد قربت شب قدر را (برای نماز و نیاز) به پا خاست، آنچه که از گناهانش گذشته است بر وی آمرزیده می شود) .

و اگر هم دعای فرد معتکف در این شب اجابت نشد، باز اجر زیادی به سبب آن دعا ها می برد زیرا دعا خود عبادت است بنابراین جدای از اینکه اجابت می شود یا خیر، به سبب این عبادت دارای اجر و ثواب خواهد شد ان شاء الله .

ختم قرآن عظیم الشان در نماز تراویح:

خواننده محترم ! در دین مقدس اسلام ماه مبارک رمضان به ماه قرآن شهرت دارد، چرا که قرآن عظیم الشان در این ماه و آنهم در شب لیلة القدر نازل شده، و اجر عبادت یکجا با تلاوت و ختم قرآن عظیم الشان در این ماه چند برابر میشود، لذا یکی از بهترین اعمالی عبادی که یک شخص مسلمان در این ماه باید انجام دهد کثرت تلاوت قرآن عظیم الشان است، خواه این قرائت در نماز تراویح صورت گیرد و چه خارج از نماز تراویح . بنابراین، در نماز تراویح و یا تهجد نیز میتوان قرآن عظیم الشان را خواند تا اینکه ختم کرد، و در حدیث صحیح از ابن عباس وارد شده است که:

« کان النبی صلی الله علیه و سلم أجود الناس بالخیر، و کان أجود ما یکون فی رمضان حین یلقاه جبریل، و کان جبریل علیه السلام یلقاه کل لیلة فی رمضان حتی ینسلخ، ینزل علیه النبی

صلى الله عليه و سلم القرآن، فإذا لقيه جبريل كان أجود بالخير من الريح المرسلة» (متفق عليه)

یعنی: «پیامبر صلی الله علیه و سلم سخاوتمندترین مردم از لحاظ خیر بود و در ماه رمضان وقتی که جبرئیل او را ملاقات می‌کرد بیشتر سخاوتمند می‌شد، و جبرئیل هر شب در ماه رمضان تا پایان ماه با او ملاقات می‌کرد و پیامبر صلی الله علیه و سلم قرآن را بر او می‌خواند و وقتی که جبرئیل با او ملاقات می‌کرد، او برای بخشش خیر، از تندباد سریع‌تر می‌شد» .

و میتوان گفت که قرائت کل قرآن در نماز تراویح يك نوع از این مدارسه بشمار میرود زیرا تمامی قرآن را مرور میکند، لذا امام احمد بن حنبل دوست داشت کسی که امامت را بعهدہ بگیرد تمامی قرآن را در نماز تراویح ختم کند، لذا اگر تمامی قرآن در نماز مراجعه و ختم شود بهتر است زیرا تمامی آیات قرآن مرور میشود، ولی نباید بحجت ختم کردن قرآن به سرعت قرائت طوری افزود که معلوم نشود امام چه میخواند و خشوع را از بین ببرد، وگرنه آرام تر خواندن و کمتر خواندن قرآن از این بی خشوعی بهتر است و لو اینکه قرآن را با آن بی خشوعی ختم کند. نا گفته نماند که ائمه اربعه در ماه رمضان معمولاً دروس علمی و حدیث را تعطیل میکردند و فقط مشغول خواندن قرآن میشده اند.

تلاوت قرآن برای امام از روی

مصحف در نماز تراویح

علماء بدین عقیده اند که در قیام رمضان خواندن قرآن عظیم الشان از روی مصحف کدام ممانعت شرعی ندارد ، چون از این طریق مقتدیان تمام قرآن را می‌شنوند و دلایل شرعی کتاب الله و سنت رسول الله از مشروعیت قرائت قرآن در نماز حکایت دارند و این دلایل عام است و قرائت قرآن را در نماز چه از حفظ و چه از روی مصحف شامل می‌شود.

ثابت شده که ام المؤمنین عائشه رَضِيَ اللهُ عَنْهَا به برده‌ی آزاد شده اش (ذکوان) دستور داد تا او را در قیام رمضان امامت دهد و ذکوان در نماز از روی مصحف قرآن می‌خواند .

برای مزید معلومات : (بخاری. کتاب الجماعة و الامامة، باب امامة العبد و المولى. بعد (691) .

حضرت عمر و نماز تراویح:

در نزد تعداد از مسلمانان شایع طوری است که حضرت عمر بن خطاب، رضی الله عنه، در مورد نماز تراویح فرموده که : «نعمت البدعة هذه» این بدعت خوبی است؟ اگر واقعاً این فرموده حضرت عمر (رض) باشد پس چرا ما سایر بدعت ها را گمراهی بنامیم ؟

حتی برخی از متأخرین به این سخن حضرت عمر رضی الله عنه استدلال

کرده و آن را مخصص «کل بدعة ضلالة» یعنی هر بدعتی گمراهی است، قرار داده اند.

در جواب باید گفت: این استدلال مردود است؛ چرا که مشروعیت نماز تراویح به نص حدیث پیامبر صلی الله علیه وسلم ثابت شده است.

از جابر بن عبدالله رضی الله عنه روایت شده که «وقتی که پیامبر صلی الله علیه وسلم به همراه مردم یکی از شبهای ماه رمضان را احیا می کرد، هشت رکعت نماز (تراویح) می خواند و (بعد از آن) نماز وتر را بجای می آورد». (این حدیث صحیح است که طبرانی در «المعجم الصغیر» و ابن حبان در صحیح خود آن را روایت کرده اند و این حدیث به صراحت نشان می دهد که نماز تراویح بدون نماز وتر هشت رکعت است.)

مشروعیت به جماعت خواندن نماز تراویح هم بدین خاطر است که پیامبر صلی الله علیه وسلم سه شب آن را با اصحاب به صورت جماعت خوانده است، ولی پیامبر صلی الله علیه وسلم از ترس اینکه مبادا نماز تراویح بر مسلمانان واجب گردد از آن پس آن را به صورت جماعت نخوانده است.

دلیل این امر حدیثی است که مسلم و بخاری از حضرت بی بی عایشه رضی الله عنها روایت کرده اند که در آن آمده است: «ولکن خشیت أن تفرض علیکم فتعجزوا عنها» «ولی ترسیدم که (نماز تراویح) بر شما واجب گردد و از عهده آن بر نیایید». اما با تمام شدن وحی ترس واجب شدن نماز تراویح منتفی گردید، و در نتیجه مستحب بودن به جماعت خواندن آن به حالت خود باقی ماند؛ چرا که علت و معلول در وجود و عدم با یکدیگر مرتبط هستند.

با توجه به آنچه گفته شد در می یابیم که بدعت به اصطلاح شرعی تنها در موارد مذموم به کار می رود ولی در لغت هر چیزی که بدون نمونه قبلی به وجود بیاید، بدعت نامیده می شود؛ خواه محمود و پسندیده باشد و یا مذموم و ناپسند.

شیخ الاسلام ابن تیمه رضی الله عنه در این باره گفته است: «اما قول عمر رضی الله عنه که گفته است: نعمت البدعة هذه، اکثر کسانی که به آن استدلال کرده اند اگر بخواهیم چیزی را که هیچ مخالفتی با سنت نبوی ندارد با سخن عمر رضی الله عنه ثابت کنیم، می گویند قول صحابی حجت نیست. پس اگر قول عمر رضی الله عنه مخالف حدیث نبوی باشد به طریق اولی نباید به آن اعتقاد داشت.

ولی در هر دو صورت معارضه حدیث با قول صحابی صحیح نیست. بلی، تخصیص عموم حدیث (که به دو صورت روایت شده است) با قول صحابی که با یکی از ده روایت حدیث مخالفتی ندارد، صحیح است. و این تنها ب حسن بدعت مورد نظر صحابی دلالت می کند نه غیر آن. و تنها چیزی که در سخن عمر وجود دارد این است که به جماعت خواندن نماز تراویح را بدعت حسنه نامیده است، و این نامگذاری یک نامگذاری لغوی است نه شرعی.

و این بدین خاطر است که بدعت لغوی بر هر چیزی که بدون نمونه قبلی انجام گرفته باشد اطلاق می شود در حالی که بدعت شرعی آن است که مستند به یک دلیل شرعی نباشد.

پس اگر نصی از رسول الله صلی الله علیه وسلم وجود داشته باشد که بر مستحب بودن و یا وجوب کاری بعد از مرگ پیامبر صلی الله علیه وسلم و یا به طور مطلق دلالت کند و تنها بعد از مرگ پیامبر بدان عمل شود مانند صدقه (بردن میراث پیامبران) که ابوبکر رضی الله عنه آن را روایت کرده است ، پس اگر کسی بعد از مرگ پیامبر صلی الله علیه وسلم آن کار را انجام دهد ، می تواند کار او را در لغت بدعت نامید؛ چرا که از ابتدا و بدون نمونه ی قبلی آن را انجام داده است.

همان طور که دینی که پیامبر صلی الله علیه وسلم آورده است در لغت بدعت و محدث نامیده می شود. «شاهد این امر آیه 2 از سوره ی انبیا است که می فرماید: « مَا يَأْتِيهِمْ مِنْ ذِكْرِ مِنْ رَبِّهِمْ مُحَدَّثٍ إِلَّا اسْتَمَعُوهُ وَهُمْ يَلْعَبُونَ » هیچ بخش تازه ای از قرآن از سوی پروردگارشان بدیشان نمی رسد مگر اینکه آن را (به شوخی) می شنوند و به بازی می گیرند». در این آیه هیچ دلیلی مبنی بر مخلوق بودن قرآن وجود ندارد. کاری که مستند به کتاب و سنت باشد ، اگر چه در لغت بدعت نامیده شود ، در اصطلاح شرعی بدعت به حساب نمی آید؛ چرا که لفظ بدعت در لغت عام تر از اصطلاح شرعی آن است. و معلوم است که منظور پیامبر از «کل بدعة ضلالة» هر کاری که از ابتدا و بدون نمونه ی قبلی انجام گیرد نیست، بلکه منظور وی اعمالی است که وی آن ها را تشریح نکرده است. (تفصیل موضوع : ابن تیمیه، اقتضاء الصراط المستقیم، مخالفة أصحاب الجحیم، ص 275-277).

اذکار وارده در نماز تراویح:

در مورد اینکه در فاصله چهار رکعتی در نماز تراویح چه اذاکار و اوراد خوانده شود ، مطابق روایات اسلامی هیچ ذکر و اوراد مشخص و معینی در این استراحتها وجود ندارد و تشریح نشده است چنانکه برخی از مسلمانان بنا بر به ابتکار و زعم خویش در بین این استراحتها به خواندن بعضی از اوراد و اذکار بدعی مبادرت می ورزند.

ولی مصلین میتوانند در بین این استراحت اذاکاری مانند : استغفر الله، سبحان الله، الحمد لله، و غیره، با خود بخوانند تا اینکه امام دوباره شروع به نماز کند، ولی اگر خواندن این اذاکار با صدای بلند باشد و یا با هم بصورت جماعی باشد ، بدعت است، زیرا از پیامبر صلی الله علیه وسلم و اصحابش چنین چیزی وارد نشده است.

اما در مورد (سبحان الملك القدوس) سنت است که بعد از نماز وتر 3 مرتبه خوانده شود ولی در دفعه سوم این جمله را اضافه میکنید (رب الملائكة و الروح) و کمی با صدای بلند تر آنرا میگویید و صدایت را کمی میکشید (روایت نسائی و دار قطنی).

خوانندگان محترم!

غرض معلومات باید به عرض برسانم که در افغانستان عزیز ما معمولاً دعای ذیل توسط یکتن از نماز گزاران به آواز بلند خوانده میشود: « سبحان ذی الملك والملكوت ، سبحان ذی

العزة والعظمة والقدرة والكبرياء والجبروت، سبوح، قدوس ربنا ورب الملائكة والروح».

ويا دعای ذیل:

سبحان ذی الملک و الملکوت، سبحان ذی العزه و العظمه و القدره و الکبرياء و الجبروت، سبحان الملک الحی الذی لاینام و لایموت، سبوح قدوس ربنا و رب الملائکه و الروح، لا اله الا الله نستغفر الله نسئلك الجنة و نعوذ بک من النار، سبحان ذی الملک و الملکوت، سبحان ذی العزه و العظمه و القدره و الکبرياء و الجبروت، سبحان الملک الحی الذی لاینام و لایموت، سبوح قدوس ربنا و رب الملائکه و الروح، لا اله الا الله نستغفر الله نسئلك الجنة و نعوذ بک من النار، سبحان ذی الملک و الملکوت، سبحان ذی العزه و العظمه و القدره و الکبرياء و الجبروت، سبحان الملک الحی الذی لاینام و لایموت، سبوح قدوس ربنا و رب الملائکه و الروح، لا اله الا الله نستغفر الله نسئلك الجنة و نعوذ بک من النار، یا ارحم الراحمین یا ارحم الراحمین یا ارحم الراحمین، یا حی یا قیوم یا ذا الجلال و الاکرام.

چرانماز تراویح رابا جماعت باید خواند :

نماز تراویح به علتی در ماه مبارک رمضان به بصورت جماعت خوانده می شود، چون پیامبر صلی الله علیه وسلم سه روز در شبهای رمضان بعد از نماز عشاء، نماز تراویح (نماز شب) را در مسجد خواندند و مردم نیز به او اقتداء کردند و همراه او بصورت جماعت نماز شب (تراویح) خواندند، ولی شب چهارم که مردم منتظر بودند تا ایشان بیایند، ایشان خودداری کردند و هنگامی که علت نیامدن را از ایشان پرسیدند، فرمود: می ترسیدم اگر همچنان ادامه دهم، خدا آن نماز را بر شما فرض گرداند و شما نتوانید آنرا انجام دهید.

یعنی در آن چند شب آن قدر مردم برای نماز شب جمع شدند و رغبت نشان دادند که پیامبر صلی الله علیه وسلم نگران آن بود مردم آن را فرض تلقی کنند و بعداً از ادای آن عاجز شوند، پس پیامبر آن را در مسجد ترک کرد تا بدانند که جماعت خواندن نماز شب در ماه رمضان واجب نیست، بلکه مستحب است، سپس خود ایشان باقیمانده ماه رمضان را در خانه نماز خواندند.

و چون قاعده اینگونه است که:

با وفات پیامبر صلی الله علیه وسلم وحی قطع می گردد، و لذا تشریح تمام می شود و دیگر ترس از تشریح باقی نمی ماند، و صحابه این موضوع را می دانستند که چون مانع نمانده پس اینبار انجام مداوم آن (جماعت خواندن نماز شب در رمضان) نیز بلامانع می شود.

برای همین بود که در زمان خلفات امیر المومنین حضرت عمر رضی الله عنه دید که مسلمانان در ماه مبارک در مسجد تعدادی بطور انفرادی نماز تراویح بجاء میاورند و تعدادی هم دو نفر

دو نفر و سه نفر سه نفر کنار هم هستند و بطور نماز جماعت نماز تراویح بجا میاورند . بنا به صحابه جلیل القدر «ابی بن کعب» رضی الله عنه گفت که شما بحیث امام نماز، نماز تراویح را بطور جماعت برای مسلمانان پیش ببر و اصحاب رسول صلی الله علیه وسلم بر آن اجماع کردند و کسی مخالفت هم نکرد و حضرت عمر مطمئن بود که دیگر مسلمانان آنرا فریضه تلقی نمی کنند. بعبارتی چون دیگر خوف واجب شدن نماز باقی نمانده بود، لذا صحابه هم با خیال راحت آن نماز را برپا می داشتند چرا که مانعی را که در زمان حیات رسول الله صلی الله علیه وسلم وجود داشت، که مبادا نماز فرض شود، دیگر وجود نداشت. پس نماز تراویح (نماز شب در رمضان) سنت پیامبر صلی الله علیه وسلم بود، و قطعاً و بدون تردید اگر رسول خدا صلی الله علیه وسلم آن سه شب را در مسجد نماز نمی خواندند، صحابه نیز آنرا نمی دانستند و چیزی را با عنوان نماز تراویح در شبهای رمضان نمی خواندند، پس آنها به پیامبرشان اقتداء کردند و از او الهام گرفتند.

در ضمن علاوه بر نماز تراویح، احادیث صحیح دیگری نیز وجود دارند که دیگر نوافل را نیز می توان بصورت جماعت خواند. چنانکه عبدالله بن مسعود رضی الله عنه می فرماید: «صَلَّيْتُ مَعَ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ لَيْلَةً، فَلَمْ يَزَلْ قَائِمًا حَتَّى هَمَمْتُ بِأَمْرٍ سَوْءٍ، قُلْنَا: وَمَا هَمَمْتُ؟ قَالَ: هَمَمْتُ أَنْ أَقْعُدَ وَأَذَرَ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ. (بخاری: 1135).

یعنی: شبی، با رسول الله صلی الله علیه وسلم نماز شب، خواندم. ایشان قیام را به اندازه ای طولانی کرد که من تصمیم بدی گرفتم. پرسیدند: چه تصمیمی گرفتی؟ گفت: تصمیم گرفتم که بنشینم و رسول الله صلی الله علیه وسلم را تنها بگذارم.

ذکر لفظ « نماز تراویح » در احادیث:

قابل تذکر است که: در احادیث لفظ صریحی ذکری بنام « نماز تراویح » وجود ندارد . در حقیقت نمازی که تراویح نامیده می شود، و این لفظ بخاطر خصوصیت آن نماز بر آن گذاشته شده، همان نماز شب (صلاة اللیل) است که در ماههای رمضان بعد از عشاء (بصورت جماعت) خوانده می شود، و این اسم (تراویح) را به آن جهت بر نماز شب رمضان گذاشته اند چون نمازگزاران ابتدا چهار رکعت را می خوانند که در آن قیام و رکوع و سجود را طولانی می کند و هرگاه این چهار رکعت اول را تمام کردند اندکی استراحت می کنند، سپس چهار رکعت طولانی دیگر را می خوانند، بعد از آن دوباره اندکی استراحت می کنند، سپس سه رکعت نماز دیگر را می خوانند. یعنی چون نماز شبهای رمضان را طولانی می خوانند، چرا که فضیلت آن در رمضان بیشتر است، لذا برای آنکه انرژی لازم را برای کامل کردن یازده رکعت را داشته باشد، اندکی ما بین این رکعتها استراحت می کنند و از همین ویژگی آن است که

به آن تراویح نام نهادند.

از عایشه رضی الله عنها درباره نماز شب رسول الله صلی الله علیه وسلم در رمضان، سؤال شد، ایشان گفتند: « مَا كَانَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَزِيدُ فِي رَمَضَانَ وَلَا فِي غَيْرِهِ عَلَيَّ إِحْدَى عَشْرَةَ رَكْعَةً، يَصَلِّي أَرْبَعًا، فَلَا تَسَلُ عَنْ حُسْنِهِنَّ وَطَوْلِهِنَّ، ثُمَّ يَصَلِّي أَرْبَعًا، فَلَا تَسَلُ عَنْ حُسْنِهِنَّ وَطَوْلِهِنَّ، ثُمَّ يَصَلِّي ثَلَاثًا...». (بخاری: 1147).

یعنی: رسول الله صلی الله علیه وسلم در رمضان و غیر رمضان، بیشتر از یازده رکعت، نمی خواند. ابتدا چهار رکعت می خواند و آنها را بسیار زیبا و طولانی می نمود. سپس، چهار رکعت دیگر میخواند. و آنها را نیز بهمان زیبایی رکعات اول، ادا می کرد. و در پایان، سه رکعت دیگر میخواند.

بنابراین ماهیت واقعی این نماز؛ همان نماز شب است که در شبهای رمضان بصورت جماعت اداء می شود. چنانکه وقتی که صحابه برای شب چهارم منتظر پیامبر صلی الله علیه وسلم بودند و از علت نیامدنش پرسیدند، ایشان فرمودند: «..ولكني خشيت أن تُفرض عليكم صلاة الليل فتعجزوا عنها». مسلم (1271).

یعنی: ترسیدم که نماز شب بر شما فرض گردد و شما از خواندن آن ناتوان شوید.

که در این حدیث از آن بعنوان « نماز شب» اسم برده شده است، ولی چون جماعت خواندن نماز شب مخصوص ماه رمضان است و در دیگر ماهها نماز شب را بصورت جماعت نمی خوانند، لذا اسم مجزائی بنام تراویح به خود گرفته است که بیانگر استراحتی است که نمازگزاران بین هر چهار رکعت طولانی می کنند. خلاصه اینکه:

خصوصیت که نماز شب در ماه رمضان دارد اینست که: جماعت خواندن آن مستحب است، و نیز طولانی خواندن آن اجر و ثواب دارد، از اینرو این نماز (نماز شب) در ماه رمضان مشخصه ای بخود گرفته که در دیگر ایام سال چنین نیست، و هرگاه اسم تراویح ذکر شود، یعنی نماز شبی که جماعت خواندنش تنها مخصوص رمضان است.

نماز تراویح پیامبر صلی الله علیه وسلم:

همانطوریکه در فوق تذکر یافت: پیامبر صلی الله علیه وسلم این نماز را (بصورت جماعت) فقط سه شب در مسجد خواندند، ولی در دیگر شبها آنرا بصورت جماعت نخواندند و به مسجد نرفتند، زیرا از این بیم داشت که ادامه این روند موجب شود که خدای متعال آن نماز را بر امتش واجب گرداند ولی آنها نتوانند آن فرض را انجام دهند، و در احادیث صحیح وارد شده که ایشان تا سه روز این نماز را بصورت جماعت برپا داشتند و در شب چهارم نیامدند و هنگامی که علت را پرسیدند، فرمود: « رأيت صنعكم فلم يمنعني من الخروج اليكم الا إني خشيت أن تُفرض عليكم ». (بخاری 1129).

یعنی: «گرد آمدن شما را دیدم ولی چیزی مانع آن نشد که، برای

نماز جماعت ، به سوی شما بیایم مگر آنکه ترسیدم که ، نماز تراویح ، بر شما فرض گردد».

همچنین در حدیث صحیح دیگری پیامبر صلی الله علیه وسلم به خواندن این نماز تشویق می کنند، چنانکه می فرمایند: «مَنْ قَامَ مَعَ الْإِمَامِ حَتَّى يَنْصَرِفَ كَتَبَ اللَّهُ لَهُ قِيَامَ لَيْلَةٍ». صحیح النسائی (1604). یعنی: هرکس همراه امام نماز شب بخواند تا آنکه تمام می شود، خداوند متعال اجر نماز شب را برای وی می نویسد. بنابراین نماز تراویح (یا همان نماز شبهای رمضان) دارای اصلی ثابت است، و پیامبر صلی الله علیه وسلم حتی در غیر رمضان هم یازده رکعت خوانده اند، و تنها ویژگی این نماز این بوده که در ماه رمضان بعد از نماز عشاء و بصورت جماعت برپا می شود، درحالیکه نماز شب، این خصوصیت را در دیگر ایام سال ندارد و هرکس که خواست می تواند نماز شب بخواند یا نخواند.

تعداد رکعت های نماز تراویح برویت احادیث:

طوریکه در فوق یاد آور شدیم که : پیامبر صلی الله علیه وسلم صرف به مدت سه روز در در مسجد نماز تراویح را خواندند . بعد از سه شب نماز تراویح از خوف اینکه بر امتش فرض نشود در خانه خویش بجاء میاوردند .

از فهم این حدیثی طوری استنباد مینمایم که هدف نبی اکرم صلی الله علیه وسلم گرفتن آسانی در نماز تراویح بر امتش بود . و فلسفه کلی دین مقدس اسلام آسانی بر پیروان شان میباشد . طوریکه متذکر شدیم در زمان خلافت حضرت عمر (رض) باردیگر نماز تراویح در مسجد به صورت جمعی از سر گرفته شد اما اینکه چند رکعت نماز تراویح بعمل آوردند به احادیثی ذیل مراجعه مینمایم :

اول : در حدیثی که از حضرت عائشة (ص) روایت گردیده ، آمده است «عن ابی سلمة بن عبدالرحمن انه سال عائشة رضی الله عنها کیف كانت صلوة رسول الله (ص) فی رمضان؟ فقالت ما كان رسول الله (ص) یزید فی رمضان و لا فی غیره علی احدی عشرة رکعة . (صحیح بخاری 1147) (از ابی سلمة بن عبدالرحمن نقل شده که از حضرت عائشة رضی الله تعالی پرسید: نماز رسول الله صلی الله علیه وسلم در ماه رمضان چگونه بود؟ حضرت عائشة (رض) جواب دادند: رسول الله (ص) در ماه رمضان و غیر از آن بیشتر از یازده رکعت نماز نمیخواند.) .

قابل توجه است که سوال ابی سلمه بصورت مشخص در باره نماز در ماه رمضان صورت پذیرفته است ، که همان نماز تراویح میباشد . وتوضیحات ام المومنین بصورت واضح همین بود که نماز پیامبر صلی الله علیه وسلم ، بیشتر از یازده رکعت چیزی دیگری نبود.

تعداد از علماء از این حدیث چنین نتیجه میگیرند که هدف از حکم این حدیث نماز تهجد است! که این استنباط از فهم حدیث

مغایر میباشد ، چرا موضوع سوال ابی سلمه نماز در رمضان ، و هیچگونه ربطی به نماز تهجد ندارد . هدف از یازده رکعت همان هشت رکعت نماز تراویح و سه رکعت وتر است که تعداد کثیری از علماء بر این حکم اجماع دارند .

دوم: در حدیثی که در نماز تراویح از عمر بن خطاب مشهور است آمده : « عن سائب بن یزید انه قال قال امر عمر بن خطاب رضی الله عنه ابی بن کعب و تمیما الداری ان یقوما للناس باحدی عشرة رکعة . (موطا امام مالک باب قیام الـرمضان مع کشف الغطاء 98) . (ترجمه: از سائب بن یزید روایت است که گفت: عمر بن خطاب به ابی بن کعب و تمیم داری دستور داد تا به مردم یازده رکعت نماز بخوانند.) .

این حدیث در کتاب موطا امام مالک در باب قیام ماه رمضان بیان شده و نشانگر کیفیت نماز در دوران عمر بن خطاب در ماه رمضان است به دلیل اینکه در این باب بیان شده است . امام محمد رحمه الله علیه که یکی از شاگردان ارشد امام ابوحنیفه رحمه الله علیه است و اکثر تصنیفهای احناف از همین امام است و در میان تصانیفش موطا امام محمد امتیاز و جایگاه خاصی دارد که در باب قیام شهر رمضان مولانا عبدالحی حنفی رحمه الله علیه حاشیه بنام تراویح آورده و برای بیان تعداد رکعات تراویح حدیث حضرت عائشه را که فوق ذکر شد ، عنوان نموده « رسول صلی الله علیه وسلم نه در رمضان و نه در غیر آن بیشتر از هشت رکعت نماز نخوانده است » (موطا امام محمد 138 و درحاشیه صفحه 139) و در همین کتاب میگوید: (و بهذا کله ناخذ) یعنی به این عمل میکنیم . و اصلا هیچ ذکری از بیست رکعت تراویح نیست .

سوم: علامه بدر الدین عینی حنفی رحمه الله علیه: یکی از علماء نامدار ویکی از مراجع عمده در مذهب حنفی میباشد ، موصوف در مورد رکعات نماز تراویح در کتاب خویش بنام عمدة القاری شرح بخاری جلد هفت صفحه هفتاد و هفت مینویسد : «فان قلت لم یبین فی الروایات المذكورة عدد الصلوة التي صلاها رسول الله (ص) فی تلك الليالی، قلت روی ابن خزيمة و ابن حبان من حدیث جابر رضی الله عنه قال صلی بنا رسول الله صلی الله علیه وسلم فی رمضان ثمان رکعات ثم اوتر » (اگر بگویید که در روایتهای موجود تعداد رکعات تراویح که رسول الله صلی الله علیه وسلم شبهای رمضان آنها را خوانده بیان نشده جواب میدهم و میگویم که ابن خزيمة و ابن حبان از حدیث جابر (رض) از رسول اکرم صلی الله علیه وسلم نقل کرده است که نبی صلی الله علیه وسلم در ماه رمضان ما را هشت رکعت نماز داد سپس وتر را خواند.)

چهارم: روایت ابن همام حنفی رحمه الله علیه: ابن همام حنفی رحمه الله علیه در کتاب فتح القدير شرح الهدایة جلد 1 صفحه 334 طبع مصر و بع نولشکور جلد 1 صفحه 198 و مسالک الختام جلد 1 صفحه 288 در مورد تعداد رکعات تراویح مینویسد : « ان قیام رمضان سنة احدى عشرة رکعة بالوتر فی الجماعة فعله علیه السلام » (قیام رمضان سنتش یازده رکعت است همراه با

وتردر جماعت که رسول صلی الله علیه وسلم بر آن عمل میکرد. (همچنین در حاشیه فیض الباری جلد 2 صفحه 420 مینویسد : « و فی فتح القدير ان ثمانية منها سنة مؤكدة و ما بقى فمستحب » (در فتح قدیر هشت رکعت سنت مؤكدة و باقی مستحب است.)

پنجم: روایت مولوی محمد احسن نانوتوی رحمة الله علیه : مولوی محمد احسن نانوتوی رحمة الله علیه در حاشیه کنز دقائق ص 36 مینویسد : « لان النبي (ص) لم يصلها عشرين بل ثمانيا » (چون نبی صلی الله علیه وسلم بیست رکعت نخوانده بلکه هشت رکعت خوانده است.)

ششم: روایت مولانا عبدالحی لکنهوی حنفی رحمة الله علیه : مولانا عبدالحی لکنهوی حنفی رحمة الله علیه یکی از علماء جلیل القدر مذهب احناف بوده ، وی در کتاب عمدة الرعاية جلد 1 ص 207 مینویسد : « و اما العدد فروى ابن حبان و غيره انه صلى بهم فى تلك الليالى ثمان ركعات و ثلاث ركعات و ترا » (اما تعداد رکعات از حدیث ابن حبان و غیرش ثابت است که رسول صلی الله علیه وسلم در آن شبها یعنی رمضان هشت رکعت تراویح و سه رکعت وتر بر جماعت نماز میداد.)

هفتم: روایت مولانا انورشاه کشمیری دیوبندی رحمة الله علیه : مولانا انورشاه کشمیری دیوبندی رحمة الله علیه نیز از علماء معتبر و یکی از مراجع احناف بشمار میرود ، موصوف در مورد نماز تراویح در العرف شذی ص 309 مینویسد « و لا ناص من تسليم ان تراویح (ع) كانت ثمانية ركعات و لم يثبت فى رواية من الروايات انه عليه السلام صلى تراویح و التهجدة علحدة فى رمضان » (بجز تسلیم و قبول این قول چاره ایی دیگر نیست که تراویح نبی(ص) هشت رکعت بود و در هیچ روایتی هم ثابت نیست که رسول صلی الله علیه وسلم در ماه رمضان تراویح و تهجد را جداگانه خوانده است.)

هشتم: روایت مولانا رشید احمد گنگوهی حنفی : مولانا رشید احمد گنگوهی حنفی نیز یکی از علماء معتبر و مراجع مذهب احناف بشمار میرود ، موصوف در مورد تراویح در رساله الحق الصرح ص 22 به زبان اردو مینویسد : « یازده رکعت تراویح با وتر از نبی صلی الله علیه وسلم ثابت و موکد میباشد. (

ولی آنعه از علمای که معتقد به بیست رکعت نماز تراویح اند و بر حدیثی که به : حضرت عبدالله بن عباس رضی الله عنه نسبت داده شده است ، باید گفت :

به اجماع محدثین راوی مرکزی این حدیث ابوشیبه ابراهیم بن عثمان بوده که بالاتفاق سند آن را ضعیف و غیر معتبر و مجروح مطرح کرده اند. وهمه علماء از جمله :

1- امام احمد بن حنبل 2- امام بخاری 3- امام مسلم 4- امام یحیی بن معین 5- امام ابوداؤد 6- امام ترمذی 7- امام نسایی 8- امام ابی حاتم 9- امام جوزجانی 10- امام ذهبی 11- امام دارقطنی 12- امام ابن عبدالبر امام ابن حجر 13- امام بن عدی 14- امام نووی و غیره

همه این حدیث بیست رکعت را بدلیل وجود ابی شیبه ابراهیم بن عثمان ضعیف یا مجروح تلقی کرده اند.)

خواننده محترم:

تعداد کثیری از حدیثی در این باب وجود دارد که حکم مینمایند که تعداد رکعت های نماز تراویح هشت رکعت میباشد . ولی امروز مسلمانان حتی در مسجد مکه ومدینه بتعداد بیست رکعت نماز تراویح بجا میاورند که در مورد آن نباید مخالفت صورت گیرد .

در این هیچ جای شک نیست که مسجد مکه یعنی حرم شریف ومسجد نبوی در مدینه به تعداد بیست رکعت نماز تراویح میخوانند ولی در سایر مساجد در ماه مبارک رمضان به تعداد هشت رکعت نماز تراویح بجا میاورند ، خواندان نماز تراویح چه هشت رکعت باشد ویا بیست رکعت کدام مانعتی ندارد . مهم آنست که ماه مبارک رمضان ماه عبادت ودوعا است وهرچه زیاد عبادت ودعا وتلاوت و ختم قرآن عظیم الشان صورت گیرد ثواب بیشتر نصیب انسان میگردد .

نماز تراویح بیست رکعت است:

تعداد از علماء استدلال میاورند که نماز تراویح در زمان خلافت حضرت عمر بیست بعمل آمد واجماع صحابه نیز بر بیست رکعت نماز بعمل آمد .

بنابر همین علت است که : کمتر از آن در زمان خلافت حضرت عثمان وحضرت علی رضی الله عنهما وبعد از آن در زمان تابعین وتبع تابعین که خیر القرون هستند ثبوتی ندارد وائمه مذاهب چهارگانه نیز بر این متفق اند که تراویح کمتر از بیست رکعت نیست . واز همان زمان که اصحاب پیامبر صلی الله علیه وسلم بر این امر اجماع نمودند تا به امروز در جهان اسلام در همه مساجد بیست رکعت نماز تراویح باجماعت خوانده می شود .

مهمتر از همه اینکه در مسجد الحرام در مکه و مسجد النبی در مدینه نماز تراویح بیست رکعت خوانده می شود اگر پیامبر صلی الله علیه وسلم هشت رکعت می خواند و حضرت عمر رضی الله عنه هم بر آن همان تعداد عمل می کرد وبه آن دستور می داد همان جاری می شد و مردم بر آن عمل می کردند .

اما جای تعجب است که برخی اصرار دارند که پیامبر صلی الله علیه وسلم با وتر بیش از یازده رکعت نخوانده و حضرت عمر رضی الله عنه هم همان تعداد را جاری ساخته پس بر آنان لازم است که ثابت کنند در زمان حضرت عثمان و حضرت علی رضی الله عنهما و در زمان تابعین رضی الله عنهم و بعد از آن هم مردم به همین تعداد قیام می کردند و مشخص کنند که بیست رکعت را چه کسی رواج داد و از چه زمانی شروع شد؟ واین سنت پیامبر صلی الله علیه وسلم و حضرت عمر رضی الله عنه را چه کسی در مسجد الحرام و مسجد النبی تغییر داد؟

خداوند روزه را در روزهای ماه مبارک رمضان بر مسلمانان فرض

کرد و به پاداشتن شب های رمضان از سنت های رسول الله صلی الله علیه و سلم می باشد. أبوهریره رضی الله عنه روایت می کند: که رسول الله مسلمانان را به نماز شب تشویق می نمود و می فرمود: (هرکس شبهای رمضان را با ایمان و برای کسب ثواب مشغول نماز شب باشد گناهان گذشته اش بخشیده می شود) و هرکسی که نماز تراویح آنچنان که شایسته است بخواند او شب های رمضان را برپا داشته است.

نماز تراویح همان نمازی است که مسلمانان آن را به جماعت بعد از نماز عشاء ادا می کنند.

رسول الله نماز تراویح را سنت قرار داد و دو یا سه شب آن را به صورت جماعتی برگزار کرد و سپس از ترس اینکه مبادا این نماز بر مسلمانان فرض شود به صورت جماعتی خواندن را ترک کرد و صحابه نماز تراویح را تا اوایل خلافت عمر به صورت فرادی می خواندند. تا زمانی که بار دیگر عمر رضی الله عنه تراویح را به صورت جماعتی به امامت اُبی بن کعب برگزار نمود.

تعداد رکعات نماز تراویح نزد امامان اربعه اهل السنّة و الجماعت:

ائمة اربعه رَحْمَةُ اللهِ عَلَيْهِمْ قائل بر بیست رکعت تراویح می باشند .

امام اعظم ابو حنیفه رحمه الله عليه:

علامه ابن رُشد مالکی رَحْمَةُ اللهِ عَلَيْهِ در کتاب مشهور خود «بداية المجتهد» می نویسد: قیام رمضان نزد امام ابو حنیفه رَحْمَةُ اللهِ عَلَيْهِ بیست رکعت است. (بداية المجتهد لابن رشد: 219/1 كِتَابُ الصَّلَاةِ الثَّانِي؛ الْبَابُ الْخَامِسُ فِي قِيَامِ رَمَضَانَ) امام فخر الدین قاضی خان حنفی رَحْمَةُ اللهِ عَلَيْهِ در فتاوی خود می نگارد: عَنْ أَبِي حَنِيفَةَ رَحْمَةُ اللهِ عَلَيْهِ قَالَ: الْقِيَامُ فِي شَهْرِ رَمَضَانَ سُنَّةٌ... كُلَّ لَيْلَةٍ سِوَى الْوَتْرِ عَشْرِينَ رَكْعَةً خَمْسَ تَرْوِيحَاتٍ. ترجمه: امام ابو حنیفه رَحْمَةُ اللهِ عَلَيْهِ می فرماید: در ماه مبارک رمضان، بیست رکعت نماز تراویح در پنج ترویحه، علاوه بر وتر سنّت است. (فتاوی قاضی خان: 112/1)

امام مالک بن انس رحمه الله عليه:

امام مالک رَحْمَةُ اللهِ عَلَيْهِ مطابق یک قول، بیست رکعت تراویح را مستحسن دانسته است، چنانچه علامه ابن رُشد مالکی رَحْمَةُ اللهِ عَلَيْهِ می نویسد: فَاخْتَارَ مَالِكٌ فِي أَحَدِ قَوْلَيْهِ... الْقِيَامَ بِعَشْرِينَ رَكْعَةً سِوَى الْوَتْرِ. ترجمه: امام مالک رَحْمَةُ اللهِ عَلَيْهِ در یک قول، بیست رکعت تراویح را اختیار نموده است. (بداية المجتهد لابن رشد: 219/1 كِتَابُ الصَّلَاةِ الثَّانِي؛ الْبَابُ الْخَامِسُ فِي قِيَامِ رَمَضَانَ) قول دوم امام مالک رَحْمَةُ اللهِ عَلَيْهِ سی و شش رکعت است که بیست رکعت آن نماز تراویح و شانزده رکعت باقیمانده آن نفل می باشد

که در نشست های بعد چهارچهار رکعت تراویح می خواندند.
(الحاوی للفتاوی: 336/1)

امام محمد بن ادريس شافعي رحمة الله عليه:

امام شافعی رَحْمَةُ اللَّهِ عَلَيْهِ می فرماید: قَالَ: وَأَحَبُّ إِلَيَّ عِشْرُونَ...
وَكَذَلِكَ يَقُومُونَ بِمَكَّةَ. ترجمه: من بیست رکعت را می پسندم و در
مکه معظمه نیز بیست رکعت می خوانند. (قیام رمضان للمروزي:
صفحه 222 بَابُ عَدَدِ الرُّكْعَاتِ الَّتِي يَقُومُ بِهَا الْإِمَامُ لِلنَّاسِ فِي
رَمَضَانَ)

امام شافعی رَحْمَةُ اللَّهِ عَلَيْهِ در جای دیگری می فرماید:
وَهَكَذَا أَدْرَكْتُ بَبَلَدِنَا بِمَكَّةَ يُصَلُّونَ عِشْرِينَ رُكْعَةً. ترجمه: من در شهر
خود مکه، مردم را با ادای بیست رکعت تراویح یافتم. (جامع
الترمذی: 160/3 حدیث 806 أَبْوَابُ الصَّوْمِ: بَابُ مَا جَاءَ فِي قِيَامِ
شَهْرِ رَمَضَانَ)

امام احمد بن حنبل رحمة الله عليه:

علامه ابن قدامة حنبلی رَحْمَةُ اللَّهِ عَلَيْهِ ترجمان ممتاز فقه حنبلی می
نویسد: وَالْمُخْتَارُ عِنْدَ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ رَحِمَهُ اللَّهُ فِيهَا عِشْرُونَ رُكْعَةً.
وَبِهَذَا قَالَ الثَّوْرِيُّ، وَأَبُو حَنِيفَةَ، وَالشَّافِعِيُّ. ترجمه: مذهب مختار
نزد امام ابو عبد الله (احمد بن حنبل) رَحْمَةُ اللَّهِ عَلَيْهِ بیست رکعت
تراویح است، و امام سفیان ثوری رَحْمَةُ اللَّهِ عَلَيْهِ، امام ابوحنیفه
رَحْمَةُ اللَّهِ عَلَيْهِ و امام شافعی رَحْمَةُ اللَّهِ عَلَيْهِ نیز قائل بر بیست رکعت
تراویح اند.
(المغنی لابن قدامة الحنبلی: 123/2 مسألة 1094 مَسْأَلَةٌ قِيَامِ
شَهْرِ رَمَضَانَ عِشْرُونَ رُكْعَةً)

تعداد رکعت های نماز تراویح در روایات اسلامی:

در روایت امام بخاری تعداد رکعات نماز اَبی بن کعب را ذکر
نکرده است و در روایت های دیگری تعداد رکعات های نماز
تراویح را در بین 11 و 13 و 21 رکعت (با وتر) ذکر شده است.
حافظ ابن حجر می گوید احتمال دارد این تفاوت تعداد رکعات
ناشی از طولانی و کوتاه بودن قرائت و نماز بوده است به گونه
ای که هر چه قرائت طولانی تر بوده است تعداد رکعات کمتر بوده
است.

گفته اند آنان سوره های طولانی را در نماز می خواندند، به
گونه ای که به خاطر طولانی بودن نماز بر عصا تکیه می کردند.
در زمان عمر بن عبد العزیز در مدینه 36 رکعت تراویح و 3
رکعت وتر می خواندند.

امام شافعی می گوید: در مدینه دیدم که 39 رکعت می خواندند و
در مکه 23 رکعت و هیچ کدام ان هم ممانعتی ندارد.
و بعضی از سلف و گذشتگان 40 رکعت نماز تراویح هم خوانده

اند. (تفصیل موضع را میتوان در کتاب فتح الباری به تفصیل مطالعه فرماید).

خواننده محترم!

تا زمانی که نماز دارای خشوع و آرامش است، هیچ کدام از این تعداد رکعت ها همچنان که امام شافعی گفت اشکالی ندارد و شایسته نیست کسی دیگری را رد کند.

اگر میخواهد 11 رکعت نماز تراویح بخواند او از روش رسول الله صلی الله علیه وسلم پیروی کرده است. طوریکه در حدیثی بی بی عائشه (رض) این موضوع با تمام صراحت و وضاحت بیان گردیده است که: «پیامبر صلی الله علیه وسلم در رمضان و غیر رمضان از 11 رکعت بیشتر نمی خواند.» (امام بخاری و دیگران این حدیث را روایت کرده اند).

کسی که 23 رکعت نماز تراویح میخواند، از آنچه در زمان حضرت عمر (رض) رایج بوده است پیروی کرده است و ما در احادیثی متعددی مکلف شده ایم که: از سنت و روش خلفاء راشدین متابعت کنیم.

و کسی که 39 یا 41 رکعت نماز تراویح میخواند نیز از عمل اهل مدینه در خیر القرون پیروی کرده است. از یاد باید نبریم که نماز بهترین عبادت است، ولی تعداد رکعات نماز شب در رمضان و غیر رمضان تعیین و تحدید نشده است. لذا کسی نمی تواند بر کسانی که 20 رکعت نماز تراویح میخواند، انتقاد نماید. که گویا اینان با سنت پیامبر صلی الله علیه وسلم مخالفت کرده اند.

و هم چنین نمی توان بر کسانی که 8 رکعت نماز تراویح میخوانند انتقاد و اعتراض نمود که گویا اینان مخالف با سلف و خلفاء عمل می کنند.

گرچه بنظر من بهتر خواهد بود که مطابق به روش پیامبر صلی الله علیه وسلم باید نماز تراویح خویش را بجا آوریم، چون خداوند جز بهترین را برای پیامبر راضی نمی شود و آن 11 رکعت با وتر همراه با طولانی کردن قرائت و نماز می باشد.

ولی امروز ما شاهد هستیم که در برخی از مساجد نمازگزاران ما در ماه مبارک رمضان نماز تراویح را با چنان سرعت میخوانند که حد اقل خشوع و خضوع در آن مراعات نمیگردد. در حالیکه خداوند پروردگار با عظمت ما می فرماید: «قَدْ أَفْلَحَ الْمُؤْمِنُونَ، الَّذِينَ هُمْ فِي صَلَاتِهِمْ خَاشِعُونَ» (سوره مؤمنون - 1 و 2). شیخ الاسلام ابن تیمیه در خصوص مشروعیت و صحت همه این حالت ها و تعداد رکعت ها سخنان کامل و سودمندی دارد. ایشان می گوید:

(ثابت شده است که اُبی بن کعب 20 رکعت تراویح و 3 رکعت وتر را امامت می کرده است، لذا بسیاری از علماء معتقدند که این تعداد رکعت سنت است، چون اُبی بن کعب در میان مهاجرین و انصار نماز خوانده است و هیچ کدام از آنها ایراد و انتقادی در مورد نگرفته اند و هیچ یکی از صحابه هم کار اُبی بن کعب را انکار نکرده اند.

برخی دیگر از علماء با توجه به عمل گذشتگان اهل مدینه، 39 رکعت نماز تراویح را مستحب می دانند.

باب چهل و یکم نماز جنازه

« كُلُّ نَفْسٍ ذَائِقَةُ الْمَوْتِ وَإِنَّمَا تُوَفَّوْنَ أَجُورَكُمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ فَمَنْ زُحْزِحَ عَنِ النَّارِ وَأُدْخِلَ الْجَنَّةَ فَقَدْ فَازَ وَمَا الْحَيَاةُ الدُّنْيَا إِلَّا مَتَاعُ الْغُرُورِ » (آل عمران : 185) (همه کس مرگ را می چشد ، و به تحقیق در روز قیامت مزد اعمال شما را، به کمال خواهند داد و هر کس را از آتش دور سازند و به بهشت در آورند به پیروزی رسیده است و این زندگی دنیا جز متاعی فریبنده نیست.).
جنازه کلمه عربی است که به کسر جیم به معنی مُرده و بفتح جیم بمعنی تخت که مُرده را بر وی بر میدارند یا عکس آن باشد یا بالکسر تخت با مرده و هر که او را مشایعت کند.
نماز جنازه بالای هر مسلمانی که از میت (مرده) خبر باشد فرض کفایه است و اگر از جمله آنها چند نفری این نماز را ادا نماید ذمه فرض خلاص میشود و اگر هیچ کس به نماز حاضر نشد همه گناه کار میباشند. اصلاً درین نماز برای میت دعا است و از همین سبب درین نماز قرائت، رکوع، سجده و غیره مثلثیکه در دیگر نمازها است در نماز جنازه نیست.
سنت است که ، هنگام خواندن نماز جنازه ، امام برای مرد در قسمت سر و برای زن در وسط جنازه ایستاده شود . همچنان سنت است که امام در پیش روی مقتدی ها ایستاده شود ، ولی اگر محل جنازه ضیق باشد، مقتدیان میتوانند در کنار امام هم ایستاده شوند.

هدف نماز جنازه :

پر پا شدن نماز خاص بخاطر دعا برای میت بر پا میگردد، در حدیثی از ابو هریره (رض) روایت است که پیامبر صلی الله علیه وسلم میفرماید : « إِذَا صَلَّيْتُمْ عَلَى الْمَيِّتِ فَاخْلُصُوا لَهُ الدُّعَاءَ » (ابو داود، کتاب الجنائز، باب الدعاء للمیت شماره : ۳۱۹۹)
« زمانیکه بر میت نماز خواندید (یعنی دعا کردید) خالصانه برایش دعا کنید . »
قابل تذکر است که ، نماز جنازه رکوع ، سجده و تشهد ندارد و تنها، چهار تکبیر با تکبیر (الله اکبر) و چند ذکر و دعاست.
بدین ترتیب که نمازگزار با نیت و گفتن «الله اکبر» یعنی تکبیر تحریمه، نماز را شروع میکند.
بعد از تکبیر اول سوره فاتحه خوانده میشود.

بعد از تکبیر دوم درود بر پیامبر اسلام محمد مصطفی فرستاده می‌شود. « اَللّٰهُمَّ صَلِّ عَلٰى مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ ... تا اخير ... »
خدایا درود بر محمد و آل محمد.

و بعد از تکبیر سوم برای میت دعا خوانده می‌شود. برای میتی که طفل نابالغ باشد، برای پدر و مادر وی طلب رحمت و مغفرت می‌شود و بعد از تکبیر چهارم سلام داده می‌شود.

قیام شروط نماز جنازه :

شروط نماز جنازه عبارت اند از :

- ۱- مسلمان بودن مُرده .
- ۲ - پاك بودن مُرده که قبل از دادن غسل نماز جنازه مُرده صحت ندارد. (شهید البته از این حکم مثنی است.) .
- ۳- پیش روی امام قرار داشتن مُرده . اگر مُرده پشت سر بود نماز جنازه آن درست نیست.
- ۴- حاضر بودن مُرده است.
- ۵- قرار داشتن مُرده بر زمین اگر مُرده بالای شانه های مردم و یا بالای چیز دیگر بار بود نماز آن درست نیست و اما شرط هائی که تعلق به نماز گزار دارد همان شرط های نماز است از قبیل نیت ، طهارت ستر عورت و غیره .

یادداشت شرعی نماز جنازه غایبانه :

همانطوریکه خدمت خوانندگان بعرض رسانیدم ، برای ادای نماز جنازه حاضر بودن میت لازم است،

ولی اگر احیاناً ، مرده بدون نماز جنازه دفن شده باشد، در این صورت تا سپری شدن وقت محدودی بر روی قبرش نیز می توان نماز جنازه را ادا نمود.

ولی باید گفت که بنزد علمای احناف خواندن نماز جنازه غائباً نزد روا نمی باشد .

و فی عمدة القاری: قد مات من الصحابة خلق كثير و هم غائبون عنه، و سمع بهم، فلم یصل علیهم، إلا غائباً واحداً و رد أنه طویت له الارض حتی حضره. (عمدة القاری، کتاب الجنائز، باب الرجل ینعی إلى أهل المیت بنفسه: 8 / 22) .

لم یکن من هدیه صلی الله علیه وسلم الصلاة علی کل میت غائب، فقد مات خلق كثير من المسلمین وهم غیب، فلم یصل علیهم. (زاد المعاد فی هدی خیر العباد لابن القیم، فصل فی هدیه صلی الله علیه وسلم فی الصلاة علی الغائب) .

و فی الدرالمختار: (و إن دفن) و أهل التراب (بغیر صلاة أو بها بلاغسل أو ممن لا ولاية له (صلی علی قبره) إستحسانا (ما لم یغلب علی الظن تفسخه) من غیر تقدیر، هو الاصح. (الدرمع ردالمختار: 2 / 224) .

جنازه غایبانه :

علمای مذاهب درباره ی جواز نماز جنازه بر غائب سه قول مختلف دارند:

قول اول: نماز جنازه بر غائب جایز است، و این مذهب امام شافعی و امام احمد است. و آنها به نماز پیامبر صلی الله علیه وسلم بر نجاشی استناد کرده اند، چنانکه مسلم در صحیح

خود از ابوهریره رضی الله عنه روایت کرده که گفت: عن ابی هریره: «أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ نَعَى النَّجَاشِيَّ فِي الْيَوْمِ الَّذِي مَاتَ فِيهِ خَرَجَ إِلَى الْمُصَلَّى فَصَفَّ بِهِمْ وَكَبَّرَ أَرْبَعًا». مسلم (951).
یعنی: رسول الله صلی الله علیه وسلم خبر مرگ نجاشی (پادشاه حبشه) را که در سرزمین حبشه فوت کرده بود، اعلام نمود و به مصلی رفت و مسلمانان صف بستند و ایشان چهار تکبیر گفت (نماز جنازه خواند).

قول دوم: نماز جنازه بر غائب جایز نیست، و این مذهب امام مالک و ابوحنیفه است.

و آنها گفته اند که نماز پیامبر صلی الله علیه وسلم بر نجاشی تنها خاص او بوده است، ولی برای دیگران صحیح نیست.

قول سوم: بعضی از علماء مانند شیخ الاسلام ابن تیمیه و علامه ابن عثیمین گفته اند: هرگاه کسی در سرزمینی فوت کند که در آنجا هیچ کس بر وی نماز نخواند، می توان بر وی نماز جنازه غائب خواند، اما اگر در آن سرزمین افرادی بر جنازه اش نماز بخوانند، در آنصورت نماز جنازه ی غائب بر او خوانده نمی شود، زیرا نماز جنازه فرض کفایی است و اگر عده ای از مسلمین بر او نماز بخوانند از دیگران ساقط می شود.
همچنین می گویند: پیامبر صلی الله علیه وسلم تنها بر نجاشی نماز غائب خواند، زیرا او در بین ملتی مشرک وفات کرد و هیچ کس بر وی نماز نخواند و اگر کسی در میان آنها مسلمان بوده باشد در مورد کیفیت نماز چیزی نمی دانسته. و این قول راجح است.

امام ابن قیم در «زادالمعاد» (1/205 و 206) می گوید: «شیوه رسول الله صلی الله علیه وسلم این نبود که بر هر میت غائب نماز جنازه بخواند. زیرا مسلمانان زیادی خارج از مدینه فوت کردند و رسول الله صلی الله علیه وسلم بر آنان نماز نخواند. از طرفی دیگر، با سند صحیح به ثبوت رسیده است که رسول خدا بر نجاشی، غائبانه نماز جنازه خوانده است. به همین خاطر، مجتهدین امت در این خصوص، سه دیدگاه متفاوت دارند و به سه دسته تقسیم شده اند:

1- امام شافعی و احمد می گویند: نماز غائبانه رسول الله صلی الله علیه وسلم بر نجاشی دلیل مشروع بودن و سنت بودن نماز غائبانه، بر میت غائب است.

2- امام ابوحنیفه و مالک: نماز جنازه غائبانه را از خصوصیات رسول الله صلی الله علیه وسلم می دانند و می گویند: دیگران نباید چنین کاری انجام دهند.

3- شیخ الاسلام ابن تیمیه می گوید:

اگر مسلمانی، در شهری فوت کرد و کسی بر او نماز جنازه نخواند، غائبانه بر او نماز جنازه خوانده شود، همانطور که رسول الله صلی الله علیه وسلم بر نجاشی که در میان کفار فوت کرد و کسی بر او نماز نخواند، غائبانه نماز خواند. اما اگر شخصی در جایی فوت کرده، و افرادی بر او نماز جنازه خواندند، بر

چنین شخصی ، غائبانه نماز جنازه خوانده نشود. زیرا با نماز خواندن تعدادی از مسلمانان فرض از بقیه، ساقط می گردد. و از رسول خدا صلی الله علیه وسلم خواندن نماز جنازه و ترک آن هر دو به ثبوت رسیده است. لذا هر یک از آنها در جای خود قابل عمل می باشد. (و الله اعلم) و از امام احمد سه فتوا روایت شده است که صحیح ترین آن، همین قول مفصل است که بیان گردید».

و علامه ناصرالدین البانی در «کتاب الجنائز» مینویسد :

«و همین قول (سوم) را بعضی از محققین شوافع پذیرفته اند. چنانکه خطابی در «معالم السنن» می گوید: نجاشی مرد مسلمانی بود که به رسول خدا صلی الله علیه وسلم ایمان آورده و نبوت او را پذیرفته بود، البته ایمانش را کتمان می کرد. و هر گاه ، مسلمانی بمیرد، بر سایر مسلمانان واجب است که بر وی نماز جنازه بخوانند. اما او در میان کفار فوت کرد و در آنجا مسلمانی وجود نداشت تا حق او را ادا نماید و بر او نماز جنازه بخواند. لذا لازم بود که رسول الله صلی الله علیه وسلم بر او نماز بخواند. زیرا او پیامبر خدا و ولی نجاشی بشمار می رفت و از همه مردم به نجاشی نزدیک تر بود. به همین خاطر، رسول الله صلی الله علیه وسلم بر او نماز جنازه غائبانه خواند. و الله اعلم. بنابراین، اگر مسلمانی در یکی از شهرها فوت کرد و بر او نماز جنازه خوانده شده بود نیازی نیست که مسلمانان در شهری دیگر، بر او نماز جنازه غائبانه بخوانند و اگر معلوم شود که بخاطر عذر یا هر مانعی، نماز جنازه بر او خوانده نشده است، سنت است که نماز غائبانه بر او خوانده شود و نماز ، بدلیل دوری مسافت و فاصله زیاد میان میت و نمازگزاران ترک داده نشود.

در نماز جنازه غائبانه نمازگزاران رو به قبله می ایستند، نه در جهت شهری که میت در آنجا است.

بعضی از علماء خواندن نماز جنازه غائبانه را مکروه می دانند و بر این باورند که این عمل مخصوص رسول الله صلی الله علیه وسلم بوده است. دلیلشان هم این است که رسول الله صلی الله علیه وسلم در حق نجاشی در حکم حاضرین بوده، چون در بعضی اخبار آمده است که تمام کوههای بین مدینه و حبشه هموار گشت تا آنجا که پیامبر صلی الله علیه وسلم نجاشی را می دید. البته این تاویل ، تاویل فاسدی است، تبعیت و پیروی از آن چه که رسول اکرم صلی الله علیه وسلم از اعمال شریعت انجام داده است بر ما لازم است و تخصیص یک عمل به رسول اکرم صلی الله علیه وسلم نیاز به دلیل دارد. رفتن رسول خدا صلی الله علیه وسلم به مصلی و صحابه پشت سر ایشان ، نشان دهنده بطلان این تاویل است. از جمله دلائلی که دال بر عدم مشروعیت نماز جنازه برای هر میت غائب می باشد این است که وقتی خلفای راشدین و سایر اصحاب و یاران بزرگ رسول الله صلی الله علیه وسلم فوت کردند، هیچیک از مسلمانان بر آنان نماز جنازه غائب نخواندند. در

حالیکه اگر چنین می کردند، این مساله بصورت تواتر نقل می شد و بر کسی پنهان نمی ماند.

اکنون، مطالبی که بیان شد با عملکرد بسیاری از مسلمانان معاصر که برای هر میت غائب نماز جنازه می خوانند مقایسه کن. خصوصاً برای کسانی که نام و آوازه ای دارند و با وجود اینکه در حرم مکه فوت کرده و در مراسم حج ده ها هزار مومن بر آنها نماز جنازه خوانده باشند. اگر در مطالبی که بیان داشتم خوب دقت شود قطعاً روشن می گردد که اینگونه نماز جنازه غائب از جمله بدعتهایی است که هیچ فرد آگاه و عالم به سنت رسول خدا صلی الله علیه وسلم و شیوه سلف در بدعت بودن آن تردیدی نخواهد داشت». پایان مطالب البانی به نقل از « کتاب الجنائز».

نماز جنازه بر نجاشی پادشاه حبشه:

از ابوهریره رضی الله عنه روایت است که: «أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ نَعَى النَّجَاشِيَّ فِي الْيَوْمِ الَّذِي مَاتَ فِيهِ خَرَجَ إِلَيَّ الْمُصَلِّي فَصَفَّ بِهِمْ وَكَبَّرَ أَرْبَعًا». (بخاری و مسلم).

یعنی: رسول الله صلی الله علیه وسلم خبر مرگ نجاشی (پادشاه حبشه) را که در سرزمین حبشه فوت کرده بود، اعلام نمود و به مصلی رفت و مسلمانان صف بستند و آنحضرت چهار تکبیر گفت.

همچنین از ابوهریره و دیگران روایت است، که وقتی رسول الله صلی الله علیه وسلم خبر مرگ نجاشی را اعلام کرد، فرمود: «استغفروا لأخیکم» برای برادران طلب آمرزش کنید.

شیخ البانی در « کتاب الجنائز» مینویسد: «از ابوهریره رضی الله عنه روایت است که رسول الله صلی الله علیه وسلم زمانیکه خبر مرگ نجاشی را در مدینه منوره برای مردم اعلام کرد و فرمود: ای مردم! امروز یکی از برادران شما و در روایتی فرمود: بنده صالحی از بندگان خداوند، در سرزمینی دیگر فوت کرده است. برخیزید و بر او نماز بخوانید. پرسیدند: او کیست؟ فرمود: نجاشی. و فرمود: برای برادران طلب استغفار کنید. آنگاه، رسول الله صلی الله علیه وسلم مردم را به مصلا و در روایتی: به بقیع برد و به امامت ایستاد و مردم پشت سر ایشان صف بستند، همانطور که برای نماز جنازه صف بسته می شود و همانگونه که نماز جنازه خوانده می شود، بر او نماز خواندند. بطوریکه گویا جنازه، دریشروی آنحضرت صلی الله علیه وسلم گذاشته شده است. ما اقتدا کردیم و رسول الله با گفتن چهار تکبیر بر او نماز جنازه خواند. (بخاری، مسلم، ابو داود، نسائی، ابن ماجه، بیهقی، طیالسی و احمد) این حدیث، بیانگر این مطلب است که نجاشی مسلمان شده بود. چنانکه ایشان از ابوموسی اشعری رضی الله عنه درباره خصوصیات پیامبر اکرم صلی الله علیه وسلم پرسید و بعد از آن گفت: من گواهی می دهم که او پیامبر خدا می باشد و همان کسی است که عیسی بن مریم به آمدن او مژده داده است. و اگر فرصت می یافتم بعنوان خدمتگزار کفشهایش را بر می داشتم. (ابوداود و بیهقی با سند صحیح)». و باز شیخ البانی رحمه الله بنقل از کتاب زادالمعاد (1/205 و 206) ابن قیم آورده است: «خطابی در «معالم السنن» می گوید:

نجاشی شخصی مسلمانی بود که به رسول الله صلی الله علیه وسلم ایمان آورده و نبوت او را پذیرفته بود، البته ایمانش را کتمان می کرد. و هر گاه ، مسلمانی بمیرد، بر سایر مسلمانان واجب است که بر وی نماز جنازه بخوانند. اما او در میان کفار فوت کرد و در آنجا مسلمانی وجود نداشت تا حق او را ادا نماید و بر او نماز جنازه بخواند. لذا لازم بود که رسول الله صلی الله علیه وسلم بر او نماز بخواند. زیرا او پیامبر خدا و ولی نجاشی بشمار می رفت و از همه مردم به نجاشی نزدیک تر بود. به همین خاطر، رسول الله صلی الله علیه وسلم بر او نماز جنازه غائبانه خواند.

از خواندن نماز جنازه غائبانه پیامبر صلی الله علیه وسلم بر پادشاه حبشه (نجاشی) میتوان این حکم استنباط نمود که : اگر مسلمانی در یکی از شهرها فوت کرد و بر او نماز جنازه خوانده شده بود نیازی نیست که مسلمانان در شهری دیگر، بر او نماز جنازه غائبانه بخوانند و اگر معلوم شود که بخاطر عذر یا هر مانعی، نماز جنازه بر او خوانده نشده است، سنت است که نماز غائبانه بر او خوانده شود و نماز ، بدلیل دوری مسافت و فاصله زیاد میان میت و نمازگزاران ترک داده نشود. قابل توجه ودقت است که : در نماز جنازه غائبانه نمازگزاران رو به قبله می ایستند، نه در جهت شهری که میت در آنجا است».

یادداشت ضروری :

پادشاه حبشه نجاشی اسلام آورد و نبوت پیامبر اکرم صلی الله علیه وسلم را تصدیق نمود. گرچه ایمانش را از قومش پنهان کرد؛ چون می دانست که قومش بر باطل پافشاری می کنند و بر گمراهی علاقمندند و می دانست که آنها بر عقاید باطل هر چند با عقل و نقل مخالف باشد، تعصب می ورزند. او در سال نهم و یا سال هشتم هجرت و قبل از فتح مکه درگذشت. (اسدالغابه، ج 1، ص 99 - الاصابه، جلد 1، صفحه 109) .

ترتیب نماز جنازه

طوری که قبلاً تذکر یافت امام در برابر سینه مرده ایستاده میشود و صفوف را برابر میکنند بهتر است صفها سه ، پنج و یا هفت باشد یعنی تاق باشد اگر از هفت صف هم تجاوز کرد ضرورت به جفت و یا تاق بودن صفها نیست .

امام به جهر و مقتدی ها به خفیه تکبیر میگویند دستها را تا شانه ها و یا نرمی گوشها بلند میکنند و دست ها را طوری که در نماز بسته میکردند آنرا بسته کنند و امام و مقتدی ها « سبحانك اللهم » را تا آخر میخوانند بعداً امام به جهر و مقتدی ها به آهسته گی تکبیر میگویند در حالیکه دستها را بلند نمیکنند درود شریف را میخوانند ، بعد از آن امام به جهر و مقتدی ها به آهسته گی تکبیر میگویند که برای مرد بالغ وزن بالغ این دعا را میخوانند :

« اللهم اغفر لحينا وميتنا وشاهدنا وغائبنا وصغيرنا وكبيرنا وذكرنا وانثانا اللهم من احيته منا فاحيه على الاسلام ومن توفيته منا فتوفه على الايمان »
 « بار خدایا زنده ومرده مارا وحاضر وغائب مارا وكوچك مارا ومرد وزن مار بیامرز با رخدایا هر كه را زنده نموده ای از ما پس زنده نگهدار اورا بر اسلام وهر كه را از ما فوت ساخته ای پس او را بر ایمان فوت كن.»
 واگر مرده طفل صغیر باشد این دعا خوانده میشود :
 « اللهم اجعله لنا فرطاً واجعله لنا اجراً وذخراً واجعله لنا شافعاً ومُشفعاً » (بار خدا او را برای ما توشه آخرت بگردان توشه از پیش فرستاده شده واورا برای ما اجر و ذخیره گردان ، اورا برای ما شفیع ومقبول الشفاعة بگردان .)
 واگر مرده دختر صغیره باشد این دعا خوانده میشود :
 « اللهم اجعلها لنا فرطاً واجعلها لنا اجراً وذخراً واجعلها لنا شافعة ومشفعة » بعد از آن امام به جهر ومقتدیان به آهسته گی تکبیر میگویند ومرده را چهار نفری توسط چار پائی بر میدارند ودر راه در حالی كه سرش طرف پیش باشد کمی تیز تر طرف قبر میبرند لازم است مردم عقب جنازه بروند .

مرده را بدون ضرورت به حیوان بار کردن ویا اورا دو نفر برداشتن مکروه است وطریقه برداشتن طفل شیر خوار یا کمی بزرگتر از آن به این طور بوده كه يك نفر ، آنرا بر میدارد كه سرش بطرف دست راست بردارنده باشد.

چگونگی نماز جنازه:

با تکبیر اول، سوره فاتحه خوانده می شود، اگر به همراه آن سوره کوتاهی با يك یا دو آیه از قرآن خوانده شود بهتر است. این نحوه قرائت در حدیثی از ابن عباس آمده است.
 با تکبیر دوم، بر رسول الله -صلی الله علیه وسلم- درود و صلوات فرستاده می شود مشابه همان درودی كه نماز خوانده می شود.
 (طلحه بن عبدالله بن عوف روایت می کند كه: «صلیت خلف ابن عباس -رضی الله عنهما- علی جنازة فقرأ بفاتحة الكتاب وسورة وجهر حتی أسمعنا، فلما فرغ أخذت بیده فسألته فقال: إنما جهرت لتعلموا أنها سنة وحق». (البخاری، أبوداود والنسائی).
 (پشت سر عبدالله بن عباس رضی الله عنهما- بر جنازه ای نماز خواندم، او سوره فاتحه را با سوره ای دیگر با صدای بلند خواند، تا آنها را به ما بشنواند، بعد از اتمام نماز، دستش را گرفتم و پرسیدم، گفت: عمداً با صدای بلند خواندم كه بدانید خواندن فاتحه و سوره سنت و حق می باشد)
 با تکبیر سوم، این دعا خوانده می شود.

« اللَّهُمَّ اغْفِرْ لِحَيِّنَا وَمَيِّتِنَا، وَشَاهِدِنَا، وَغَائِبِنَا وَصَغِيرِنَا وَكَبِيرِنَا، وَذَكَرِنَا وَأَنْثَانَا. اللَّهُمَّ مَنْ أَحْيَيْتَهُ مِنَّا فَأَحْيِهِ عَلَيَّ الْإِسْلَامَ، وَمَنْ تَوَفَّيْتَهُ مِنَّا فَتَوَفَّهُ عَلَيَّ الْإِيمَانِ، اللَّهُمَّ اغْفِرْ لَهُ

وَأَرْحَمُهُ، وَعَافِيهِ، وَاعْفُ عَنْهُ، وَأَكْرِمِ نُزُلَهُ، وَوَسِّعِ مُدْخَلَهُ، وَاعْسِلْهُ
بِالْمَاءِ وَالْتَّلْجِ وَالْبَرْدِ، وَنَقِّهِ مِنَ الْخَطَايَا كَمَا نَقَّيْتَ التُّؤَبَ
الْأَبْيَضَ مِنَ الدَّنَسِ، وَأَبْدِلْهُ دَاراً خَيْراً مِنْ دَارِهِ، وَأَهْلاً خَيْراً مِنْ
أَهْلِهِ، وَزَوْجاً خَيْراً مِنْ زَوْجِهِ، وَأَدْخِلْهُ الْجَنَّةَ، وَأَعِدْهُ مِنْ عَذَابِ
الْقَبْرِ وَعَذَابِ النَّارِ، وَاْفْسَخْ لَهُ فِي قَبْرِهِ، وَنَوِّزْ لَهُ فِيهِ، اللَّهُمَّ لَا
تَحْرِمْنَا أَجْرَهُ وَلَا تُضِلَّنَا بَعْدَهُ...». (مسلم، الترمذی والنسایى وابن
ماجه).

(خداوندا!، زندگان ما را، و مردگانمان را، و حاضران، و
غایبانمان را، و کودگانمان (کوچک هانمان و بزرگانمان)، و
مردان و زنان ما را، مغفرت کن و ببخشای، خداوندا! هر کس از
ما را که زنده می‌گردانی براین اسلام زنده گردان، و هر کس را
که از ما می‌میرانی بر ایمان بمیران، خداوندا! بر (این میت)
رحم کن، و او را ببخشای، و عافیت را نصیبش کن، و از وی در
گذر و معافش کن، جایگاهش را گرامی دار، و قبرش را گسترده
بگردان، او را با آب، برف و یخ غسل بده و از اشتباهات پاکش
گردان، همانگونه که پارچه‌ای سفید از چرک و آلودگی پاک می
شود، به او منزلی بهتر از خانه دنیا اش بده، و خانواده‌ای
بهتر از خانواده اش عطا کن، او را وارد جنت کن، و او را از
عذاب قبر و عذاب جهنم در پناه خویش نگه دار.
پروردگارا! ما را از پاداش او محروم مگردان، و (همچنین)
ما را بعد از او گمراه و منحرف مکن.» مستحب است هنگام هر
تکبیر دستها بلند گردد.

(ابن قدامه رحمه الله می گوید: «أجمع أهل العلم على أن المصلى
على الجنائز يرفع يديه في أول تكبيرة يكبرها، وكان ابن عمر
رضي الله عنهما يرفع يديه في كل تكبيرة»). (البيهقي، ابن أبي
شيبه، المغنی لابن قدامه 417/3 و دیگران).
(اجماع علماء بر این است که نمازگزار بر جنازه به هنگام
تکبیر اول رفع یدین کند (دستهایش را بلند کند)، ابن عمر -
رضی الله عنهما- با هر تکبیر دستهایش را بلند می کرد. (رفع
یدین می‌کرد.)

در مذهب شافعی و احمد بن حنبل، با هر تکبیر دستها بلند می
شود، اما در مذهب امام ابوحنیفه و امام مالک دستها را
بلند نمی کنند، یعنی تنها در همان تکبیر اول دستها را بلند
می کنند.)

همچنان قابل یاد اوری است که اگر : مرده (میت) زن بود دعا
را در عربی به صیغه مونث می خوانیم، اگر تعداد مرده‌ها
(میتها) چند نفر بودند، دعای عربی را به صیغه جمع می
خوانیم.

چنانچه مرده (میت) کودک یا نوزاد بود، دعای مغفرت خوانده
نمی شود و به جای آن، دعای زیر خوانده می شود. « اللهم
اجعله فرطاً لوالديه، وذخراً شافعاً مجاباً، اللهم ثقل به
موازينهما، وأعظم به أجورهما، اللهم اجعله في كفاله إبراهيم
-عليه السلام-، وألحقه بصالح سلف المؤمنين وقه برحمتك من
عذاب الجحيم». (المغنی لابن قدامه 416/3). (پروردگارا ! او

را پاداش، گنجینه ای، شفاعت کننده ای، و پاسخ دهنده ای برای پدر و مادرش قرار بده، خداوندا! توسط این کودک ترازوی اعمالشان را سنگین بگردان، و بدین خاطر پاداش شان را زیاد کن، خداوندا! این کودک در کفالت و حضانت ابراهیم علیه السلام قرار بده، و وی را به مؤمنان صالح پیشین (سلف صالح) ملحق بگردان. و با رحمت خودت او را از عذاب دوزخ حفظ بگردان).

سنت آن است که امام در مقابل سر جنازه اگر مرد باشد بایستد، و اگر زن بود در مقابل وسط پیکر جنازه بایستد. (عن أبي غالب الجناط قال: «شهدت أنس بن مالك صلى على جنازة رجل عند رأسه - وفي رواية: رأس السرير - فلما رفع أتى بجنازة امرأة من قریش - أو من الأنصار - فقیل له: یا أبا حمزة هذه جنازة ابنة فلان فصل علیها، فصلی علیها فقام وسطها - وفي رواية - : عند عجیزتها وعلیها نعش أخضر وفینا العلاء بن زیاد العدوی فلما رأى اختلاف قیامه علی الرجل والمرأة قال: یا أبا حمزة هكذا كان رسول الله - صلی الله علیه وسلم - یقوم حیث قمت؟ ومن المرأة حیث قمت؟ قال: نعم، قال: فالتفت إلینا العلاء فقال: احفظوا». (أحمد، أبوداود، الترمذی، ابن ماجه و دیگران).

(از ابی غالب الجناط روایت است که گفت: شاهد بودم که انس بن مالک - رضی الله عنه - در برابر سر جنازه ای نماز خواند، - در روایت دیگری آمده است - در مقابل سر تابوت ایستاد، و زمانی که جنازه را بردند، جنازه زنی قریشی یا انصاری آورده شد: در این هنگام به انس گفته شد: ای ابوحمزه! این جنازه دختر فلانی است، بر او نیز نماز بخوان، در نتیجه او در وسط جنازه ایستاد، و بر او نماز خواند. در روایت دیگری آمده است که: در انتهای تابوت ایستاد، در حالی که بر آن جنازه کفنی سبز رنگ بود، و در میان ما علاء بن زیاد عدوی (یکی از ثقات و معتمدین تابعین) نیز وجود داشت. و هنگامی که او شاهد این اختلاف در قیام میان زن و مرد بود پرسید: ای ابوحمزه! آیا رسول الله - صلی الله علیه وسلم - همینگونه که تو ایستادی و نماز خواندی بر جنازه نماز میخواند؟ و شبیه آنچه که بر زن نماز خواندی نماز میخواند؟! انس گفت: بله، در این هنگام علاء بن زیاد رو به ما کرد و گفت: این روش را در خواندن نماز جنازه حفظ کنید».

در حدیثی دیگر از سمره بن جندب - رضی الله عنه - آمده است که: «صلیت خلف النبی - صلی الله علیه وسلم - و صلی علی أم کعب ماتت وهی نفساء، فقام رسول الله - صلی الله علیه وسلم - للصلاة علیها وسطها». (البخاری و مسلم). (در پشت سر پیامبر - صلی الله علیه وسلم - بر ام کعب که در حالت نفاس مرده بود نماز خواندیم، بدینصورت که ایشان - صلی الله علیه وسلم - در وسط جنازه برای نماز ایستادند).

و اگر چند جنازه از مرد و زن باشد. جنازه مرد را مقابل امام قرار می دهند، و جنازه زن را در جهت قبله و پشت جنازه مرد قرار می دهند، یعنی بعد از جنازه مرد گذاشته می شود، و اگر

جنازه كودك بود، پشت جنازه پسر بچه بعد از جنازه مرد، سپس جنازه زن قرار داده می شود، و بعد از آن جنازه دختر بچه در جهت قبله بعد جنازه زن، پشت سر هم گذاشته می شود. بدینصورت جنازه ها قرار داده می شود که سر هر جنازه مقابل جنازه قبلی قرار می گیرد. سر پسر بچه مقابل سر مرد، و میانه سر زن مقابل سر مرد، و سر دختر بچه مقابل سر زن قرار می گیرد. نمازگزاران همگی پشت سر امام می ایستند و چنانچه يك نفر از نمازگزاران جایی در پشت سر امام نیافت، می تواند در دست راست امام بایستد.

نماز جنازه بعد از دفن میت:

اگر احيانا کسی نتوانست در نماز جناز اشتراک نماید، در شرع اسلامی برای شخصی متذکره اجازه است که بعد از دفن هم بر میت نماز جنازه رابخواند، و این مدت حدوداً تا يك ماه می تواند باشد، زیرا رسول الله صلی الله علیه وسلم - این عمل را انجام داده اند.

(امام بخاری و امام مسلم - رحمهما الله - آورده اند که: مردی درگذشت (و او را دفن کردند) رسول الله صلی الله علیه وسلم - فرمود: «فدلونی علی قبره، فأتی قبره فصلى علیه». (قبر او را به من نشان دهید، سپس به نزد قبر رفت و بر آن مرد نماز خواند).

و بیشتر از يك ماه دیگر جایز نمی باشد بدین علت که در حدیث یا اثری نیامده است که رسول الله صلی الله علیه وسلم - بعد از يك ماه از دفن میت بر وی نماز جنازه خوانده باشد.

بحثی در قرائت سوره فاتحه در نماز جنازه

تعدادی از علماء بدین باور اند که: خواندن فاتحه در نماز جنازه از خود پیغمبر صلی الله علیه وسلم با سند صحیح ثابت نیست و صحابه در این مورد اختلاف نموده اند ابن حجر رحمه الله می فرماید: این از مسائلی است که در آن اختلاف کرده اند: ابن منذر از ابن مسعود و حسن بن علی و ابن زبیر و مسور بن مخرمه مشروعیت آن را نقل نموده است و از ائمه قول امام شافعی و احمد واسحاق همین است.

از ابوهریره (رض) و ابن عمر (رض) نقل شده که در نماز جنازه قرائت خوانده نمی شود و قول امام مالک و اهل کوفه همین است (فتح الباری جلد 3 صفحه 204)

امام ترمذی نیز می فرماید: برخی از اهل علم از اصحاب پیغمبر صلی الله علیه وسلم و دیگران این را اختیار کرده اند که بعد از تکبیر اول فاتحه الکتاب خوانده شود و قول شافعی و احمد واسحاق همین است و برخی از اهل علم می گویند در نماز جنازه قرائت خوانده نمی شود و آن فقط ثناء بر الله و درود بر پیغمبر صلی الله علیه وسلم و دعا برای میت است و این قول ثوری و دیگران از اهل کوفه می باشد. (ترمذی ج 1 ص 199 ابواب الجنائر باب ما جاء فی القراءة علی الجنایة بفاتحة الکتاب).

معنی «صلاة»: این تعداد از علماء در استدلال خویش

مینویسند که : لفظ « صلاة » به معنی دعا است چنانکه در قرآن مجید در آیات زیر به معنی دعا و استغفار آمده است.

1- «...كُلُّ قَدْ عَلِمَ صَلَاتَهُ وَتَسْبِيحَهُ...» (نور/41) هر يك (از آنچه در آسمان وزمین است) دعا و تسبیح خود را دانسته است.

2- «... وَصَلَّ عَلَيْهِمْ إِنَّ صَلَاتَكَ سَكَنٌ لَهُمْ...» (توبه/103) و دعا کن و بخشش بخواه برای آن ها زیرا که دعای تو برای آن ها آرامش و اطمینانی است .

3- «...هُوَ الَّذِي يُصَلِّي عَلَيْكُمْ وَمَلَائِكَتُهُ...» (احزاب/43) او آن ذاتی است که ثنا و تعریف می کند شما را نزد فرشتگان و فرشتگان او نیز برای شما دعا می کنند و بخشش می طلبند.

چرا به ارکان مخصوص نماز «صلاة» می گویند؟

در ارکان مخصوص نماز، دعا شامل است از این جهت است که آن را به « صلاة » یعنی نماز نام گذاری کرده اند و این از قبیل تسمیه الكل باسم الجزء می باشد.

نماز جنازه نیز در اصل تعریف و ثنای الله و درود بر پیامبر صلی الله علیه وسلم و دعا برای میت است و چون در برخی از احکام از قبیل رکوع ، سجده ، تشهد و غیره با مطلق نماز فرق دارد لذا بر نماز قیاس نمی شود و از حدیث « لَا صَلَاةَ إِلَّا بِفَاتِحَةِ الْكِتَابِ » بر وجوب قرائت فاتحه استدلال گرفته نمی شود.

روش احسن نماز جنازه :

این تعداد از علماء روش احسن نماز جنازه را بشرح ذیل تشریح مینمایند : از شعبی روایت است که فرمود: فی التكبيرة الاولى يبدأ بحمد الله والثناء عليه والثانية صلاة على النبي صلى الله عليه وسلم والثالثة دعاء للميت والرابعة للتسليم. (مصنف ابن ابی شیبہ جلد 7 صفحه 251 شماره 11493). در تکبیر اول تعریف و ثنای الله را بگوید و دومی درود بر پیغمبر (ص) و سومی دعا برای میت و چهارمی برای سلام گفتن است.

ابوهريرة (رض) چگونه نماز جنازه می خواند؟

امام مالك از سعيد بن ابی سعيد المقبري از پدرش روایت کرده است که او از ابوهريرة (رض) پرسید که چگونه بر جنازه نماز می خوانی؟ ابوهريرة در جواب فرمود: « أَنَا لَعَمْرُ اللَّهِ أَحْيَرُكَ أَتَّبِعُهَا مِنْ أَهْلِهَا فَإِذَا وَضَعْتَ كَبْرْتَ وَحَمِدْتَ اللَّهَ وَصَلَّيْتُ عَلَى نَبِيِّهِ ثُمَّ أَقُولُ اللَّهُمَّ إِنَّهُ عَبْدُكَ وَابْنُ عَبْدِكَ وَابْنُ أُمَّتِكَ كَانَ يَشْهَدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ وَأَنَّ مُحَمَّدًا عَبْدُكَ وَرَسُولُكَ وَأَنْتَ أَعْلَمُ بِهِ اللَّهُمَّ إِنْ كَانَ مُحْسِنًا فَزِدْ فِي إِحْسَانِهِ وَإِنْ كَانَ مُسِيئًا فَتَجَاوَزْ عَنْ سَيِّئَاتِهِ اللَّهُمَّ لَا تَحْرِمْنَا أَجْرَهُ وَلَا تَفْتِنْنَا بَعْدَهُ ». (موطا امام مالك - كتاب الجنائز

باب ما يقول المصلي على الجنابة) من به تو خبر می دهم که از میان اهلش او را همراهی می کنم زمانیکه بر زمین گذاشته شد تکبیر می گویم و تعریف و ستایش الله را می گویم و بر پیامبرش (ص) درود می خوانم سپس می گویم : ای الله همانا این بنده تو و پسر بنده تو و پسر کنیز تو بوده است (پدر و مادرش مراد هستند) به اینکه معبود برحقى به جز تو نیست و اینکه محمد بنده و رسول تو

است گواهی می داد و تو به احوال او داناتری ای الله اگر نیکوکار بوده است در نیکی اش (ثوابش) اضافه کن و اگر بدکار بوده است از گناهانش درگذر بفرما. ای الله ما را هم از پاداش (نمازبر جنازه) او محروم نفرما و بعد از او ما را در فتنه نینداز. در این روایت آمده است که ابوهریره می فرماید: بعد از تکبیر اول ثناء الله و بعد از تکبیر دوم درود بر پیغمبر صلی الله علیه وسلم و بعد از تکبیر سوم دعا است.

روش دعا:

این تعداد از علماء در مورد روش دعاء برای میت مینویسند که : روش و طریقه دعا نیز در احادیث به همین صورت آمده است. حضرت فضاله بن عیید می فرماید: آن حضرت (ص) فرمودند: «إِذَا صَلَّى أَحَدُكُمْ فَلْيَبْدَأْ بِتَمْجِيدِ رَبِّهِ جَلًّا وَعَزًّا وَالثَّنَاءِ عَلَيْهِ ثُمَّ يُصَلِّي عَلَى النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ ثُمَّ يَدْعُو بَعْدُ بِمَا شَاءَ» (ابوداود ، کتاب الصلوة باب الدعاء جلد 1 صفحه 218)

زمانیکه یکی از شما نماز بخواند باید اول از ستایش و ثنای پروردگارش شروع کند سپس بر پیامبر صلی الله علیه وسلم درود بفرستد بعد از آن به آنچه می خواهد دعا کند.

هدف از نماز جنازه چیست؟

این عده از علماء هدف نماز جنازه را چنین تعریف مینمایند : نماز جنازه فقط به خاطر دعا برای میت است. حضرت ابوهریره (رض) می فرماید: من از رسول الله صلی الله علیه وسلم شنیدم که می فرمود: «إِذَا صَلَّيْتُمْ عَلَى الْمَيِّتِ فَأَخْلِصُوا لَهُ الدُّعَاءَ» (ابوداود ، کتاب الجنائز ، باب الدعاء للمیت شماره 3199 ، زمانیکه بر میت نماز خواندید (یعنی دعا کردید) خالصانه برایش دعا کنید. عبدالله ابن عمر (رض) در نماز جنازه قرائت نمی خواند امام مالک (رح) از نافع روایت کرده است که : «عبدالله بن عمر در نماز جنازه قرائت نمی خواند» (موطا امام مالک ، کتاب الجنائز باب ما يقول المصلی علی الجنائز) این حدیث در مصنف ابن ابی شیبہ به شماره 11522 نیز روایت شده است.

استدلال امام ابوحنیفه (رح):

امام محمد رحمه الله در موطا ابواب الجنائز باب الصلوة علی المیت و الدعاء حدیث ابوهریره (رض) را از امام مالک روایت کرده است و می فرماید: قال محمد وبهذا ناخذ لاقراءة علی الجنائز و هو قول ابی حنیفه رحمه الله دلیل ما همین حدیث است که بر جنازه قرائت نیست و قول امام ابوحنیفه نیز همین است.

عمل اهل مدینه:

امام مالک عالم مدینه منوره رحمه الله می فرماید: «قراءة الفاتحة لیست معمولاً بها فی بلدنا فی صلاة الجنائز» خواندن فاتحه در نماز جنازه در شهر ما معمول نیست. (کشف المغطا عن وجه الموطا بر حاشیه موطا امام مالک صفحه 210)

محمد بن عبدالله بن ابی ساره می فرماید: من از سالم پرسیدم: آیا بر جنازه قرائت خوانده می شود؟ فرمود: «لا قراءة على الجنازة» بر جنازه قرائت نیست (مصنف ابن ابی شیبہ جلد 7 صفحه 259-11532) سالم از یکی از فقها مدینه و فرزند نافع است که بر عدم قرائت در نماز جنازه فتوی می داد.

علماء که قائل به عدم قرائت در جنازه هستند: ابوبکر بن ابی شیبہ در مصنف خود کتاب الجنائز من قال لیس علی الجنازة قراءة. از کسانی که قائل به عدم قرائت در جنازه هستند روایاتی را آورده که عبارتند از: 1- ابن عمر (رض) (شماره 11522) 2- محمد بن سیرین رحمه الله (شماره 11523) 3- ابو العالیه «رح» (شماره 11524) 4- فضالة بن عبید «رح» (شماره 1525) 5- پدر ابوسعید بن ابی بردة (شماره 11526) 6- عطاء «رح» (شماره 11527) 7- شعبی «رح» (شماره 11528) 8- طاووس «رح» (شماره 11529) 9- بکر بن عبدالله «رح» (شماره 11530) 10- میمون «رح» (شماره 11531) 11- سالم «رح» (شماره 11532).

حدیث ابن عباس و جواب به آن:

« عَنْ طَلْحَةَ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عَوْفٍ قَالَ صَلَّيْتُ خَلْفَ ابْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا عَلَى جَنَازَةٍ فَقَرَأَ بِفَاتِحَةِ الْكِتَابِ قَالَ لِيَعْلَمُوا أَنَّهَا سُنَّةٌ » (صحيح بخاری، كتاب الجنائز، باب قراءة فاتحة الكتاب على الجنازة)

طلحه بن عبدالله بن عوف می فرماید: من پشت سر عبدالله بن عباس بر جنازه ای نماز خواندم فاتحة الكتاب را خواند و فرمود: تا بدانید که آن سنت است. آن هایی که به خواندن فاتحه در نماز قائل اند از این حدیث استدلال می گیرند که ابن عباس فرمود: «لتعلموا انها سنة» یعنی تا بدانید که آن سنت است. در جواب گفته می شود نخست ما باید تعریف سنت را بدانیم سنت از نظر لغت یعنی راه و روش و در اصطلاح به معنی ما واطب علیه النبی صلی الله علیه وسلم من غیر افتراض « (فتح القدير جلد 2 صفحه 398 باب النوافل) یعنی آنچه پیامبر صلی الله علیه وسلم بر آن مواظبت نموده (و گاهی اوقات آن را ترك کرده است) تا ثابت شود که فرض نیست با توجه به این تعریف معلوم می شود که سنت اصطلاحی مراد نیست چون اگر پیامبر صلی الله علیه وسلم بر خواندن فاتحه در نماز جنازه مواظبت می فرمود صحابه و تابعین که از اسلاف هستند با هم اختلاف نمی کردند. ابن تیمیه رحمه الله می فرماید: فان السلف فعلوا هذا وهذا و كان كلا الفعلين مشهورا بينهم كانوا يصلون على الجنازة بقراءة و غير قراءة. (مجموع الفتوى جلد 24 صفحه 188 مسئله الصلاة بعد الاذان الاول يوم الجمعة). یعنی هر دو عمل در میان سلف مشهور بود و بر جنازه با قرائت و بدون قرائت نماز می خواندند. ابن بطال رحمه الله می فرماید: کسانی که در نماز جنازه قرائت نمی خواندند و آن را تردید و انکار می کردند عبارتند از:

1- عمر بن خطاب «رض»

2- علی بن ابیطالب «رض»

3- ابن عمر رضی الله عنهما

4- ابوهریره رضی الله عنه

و از تابعین:

1- عطاء «رح» 2- طاووس «رح» 3- سعید بن مسیب «رح» 4- ابن

سیرین «رح» 5- سعید بن جبیر «رح» 6- شعبی «رح» 7- حکم «رح»

و ابن منذر می فرماید قول مجاهد و حماد و ثوری نیز همین است. (کشف المغطا عن وجه موطا بر حاشیه ی موطا صفحه 210).

پس ثابت شد که این مسئله از زمان صحابه و تابعین و ائمه مجتهدین مختلف فیه بوده است.

نزد احناف خواندن فاتحه واجب و یا سنت نیست آنچه سنت است خواندن حمد و ثنا است چنانچه که در روایت ابوهریره (رض) بیان شد و علماء در مورد حدیث ابن عباس جواب های متعددی را ذکر کرده اند.

مفتی رشید احمد رحمه الله می فرماید: ابن عباس سوره فاتحه را به قصد ثنا و دعا خوانده است و اینکه فرمود که آن سنت است معنایش این است که در فاتحه حمد و ثناست و در نماز جنازه حمد و ثنا سنت است و شواهدی وجود دارد که این معنا را تایید می کنند که عبارتند از:

1- حدیث ابوهریره «رض» که در آن بعد از تکبیر حمد و ثنا مذکور

است و از سوره فاتحه ذکر نشده است معلوم می گردد که در این اثر ابن عباس رضی الله عنهما مقصود خواندن فاتحه به قصد دعا می باشد. در این صورت در میان روایات تعارض می آید.

2- اگر مقصود ابن عباس قرائت می بود بعد از هر تکبیر فاتحه را می خواند زیرا که در نماز جنازه هر تکبیر به منزله ی یک رکعت است و در هر رکعت نماز سوره فاتحه خوانده می شود.

3- از ابن عباس (رضی الله عنهما) با سند صحیح روایت شده است که بعد از فاتحه سوره نیز خوانده است. (اعلاء السنن جلد 1 صفحه 157). از این حدیث ثابت می شود که ابن عباس فاتحه و سوره هر دو تا به نیت ثناء و دعا خوانده است زیرا که هیچ کس به این قائل نیست که در نماز جنازه همراه با فاتحه سوره را نیز به غرض قرائت بخواند. (احسن الفتاوی جلد 4 صفحه 235).

جواب دوم: احتمال دارد که منظور ابن عباس این باشد که نماز سنت است نه قرائت. (کشف المغطاء بر حاشیه موطاء صفحه 210).
جواب سوم: حدیث ابن عباس با همه آثاری که قبلا ذکر شدند معارض است.

جواب چهارم: حدیث ابن عباس با عمل اهل مدینه که از امام مالک روایت شده است معارض است. (کشف المغطاء بر حاشیه موطاء صفحه 210).

جواب پنجم: حدیث ابن عباس با روایتی که حافظ در فتح الباری و عمرو بن شیبه در اخبار مدینه و مکه با سند قوی از ابی همزة روایت کرده اند که می گوید: «من به ابن عباس گفتم در کعبه چگونه نماز بخوانم فرمود: كَمَا تُصَلِّي فِي الْجِنَازَةِ ، تُسَبِّحُ وَتُكَيِّرُ وَلَا تَرْكَعُ وَلَا تُسْجُدُ» (فتح الباری ج 5 ص 262 باب من کبر فی نواحی الکعبه) نیز معارض است. (العرف الشذی بر حاشیه ترمذی جلد 1

صفحه 199 کتاب الجنائز)

جواب ششم: احتمال دارد که سنت اجتهادی مراد باشد چنانکه امام شافعی فرموده است که گاهی ما از صحابی لفظ سنت رامی یابیم. لیکن آنچه تحت این لفظ داخل است مرفوع نیست بلکه استنباط واجتهاد آن صحابی است. (العرف الشذی بر حاشیه ترمذی جلد 1 صفحه 199 کتاب الجنائز).

در کدام حالت نماز جنازه بر میت خوانده نمی شود؟

طوریکه در فوق یاد اور شدیم ، نماز جنازه بر میت فرض کفایه است، حتی اگر میت در حال حیاتش انسان گناهکار و فاسقی بوده باشد، و یا بلافاصله بعد از تولد بمیرد.

امام نووی رحمه الله می گوید: «نماز بر میت بدون هیچ اختلافی فرض کفایی است، و به اجماع رسیده است» «شرح المذهب» (169/5). ومی افزاید: «و اما (نماز جنازه) بر کودک،

در مذهب جمهور سلف و خلف واجب است، و حتی ابن منذر اجماع نقل کرده است.» «شرح المذهب» (217/5). و هیچ استثنایی در مورد جنازه مسلمان وارد نشده، مگر کسی که در میدان نبرد و جهاد شهید شده باشد، که جمهور اهل علم ، از جمله امام مالک و شافعی و روایتی از امام احمد - گفتند: بر پیکر شهید نماز خوانده نمی شود، چون پیامبر صلی الله علیه وسلم بر شهدای احد نماز نخواندند.

نگاه کنید به: «المغنی» (334/2).

امام ابن قیم رحمه الله می گوید: «بر شهید معرکه نماز خوانده نمی شود، زیرا رسول خدا صلی الله علیه وسلم بر شهدای احد نماز نخواندند، و شناخته نشده که ایشان بر کسی از شهدا که همراه ایشان در غزوات حضور داشتند نماز خوانده باشند، و همینطور خلفای راشدین و جانشینان بعد آنها.» «زاد المعاد» (3/ 217).

و علامه عبدالعزیز ابن باز گفتند: «شهداء یعنی آنکسانی که در میدان نبرد کشته شدند، نماز جنازه بر آنها مطلقا مشروع نیست، و غسل داده نمی شوند؛ زیرا پیامبر صلی الله علیه وسلم بر شهدای احد نماز نخواندند و غسلشان نداد. بخاری در صحیحش (1347) از جابر بن عبدالله رضی الله عنه روایت کرده است.» مجموع فتاوی ابن باز (162/13).

علامه ابن عثیمین هم مشابه همین سخن را گفتند، مراجعه شود: (الشرح الممتع (367/5)).

اما بعضی از اهل علم گفتند: نماز بر شهداء جایز است ولی واجب نیست.

و علامه البانی در «کتاب الجنائز» می گوید: «شهداء نیز از جمله کسانی هستند که نماز جنازه بر آنان جایز است، در این باره روایات متعددی وجود دارد، مثلا شداد بن الهاد می گوید: مردی بادیه نشین نزد نبی اکرم صلی الله علیه وسلم آمد و ایمان آورد و از او پیروی کرد. و گفت: می خواهم با شما هجرت کنم؟ دیری نگذشت که برای جنگ با دشمن، برخاستند. لحظاتی بعد، آن

مرد را که تیر خورده و مرده و بر روی دستها حمل می شد، نزد رسول الله صلی الله علیه وسلم آوردند. او را در عبا اش کفن نمود و جلو گذاشت و بر او نماز خواند. نسائی و غیره با سند صحیح.. با وجود این احادیث باز هم می گوئیم نماز جنازه شهید واجب نیست. به این دلیل که تعداد زیادی از یاران رسول الله رضی الله عنهم در غزوه بدر و جاهای دیگر شهید شدند. اما نقل نیست که پیامبر صلی الله علیه وسلم بر آنها نماز بخواند. بنابراین ابن قیم می گوید: بخاطر روایات مختلف در این مورد بهتر است بگوئیم: خواندن نماز بر شهدا اختیاری است، چنانکه طبق روایتی امام محمد نیز همین را گفته است (تهذیب السنن). بنده می گویم: بدون شک خواندن نماز بر آنها از نخواندن بهتر است».

و اما جنینی که سقط شود درحالیکه چهار ماه را کامل نکرده باشد، بر او نماز خوانده نمی شود، زیرا هنوز روح در او دمیده نشده، ولی اگر بعد از چهار ماه کامل سقط شود، بر او نماز خوانده می شود.

عبدالله فرزند امام احمد نقل می کند: «شنیدم که از پدرم درباره نوزاد سوال شد: چه وقت بر او نماز خوانده می شود؟ پدرم گفت: اگر سقط در چهار ماهگی باشد بر او نماز بخوان.»

پرسید: بر او نماز خوانده شود هرچند که گریه نکند؟ گفت: بلی».

«مسائل الإمام أحمد» (صفحه 142).

و علمای هیئت دائمی افتاء گفتند: «اگر چهار ماه را کامل نکرده باشد، نه غسل داده می شود و نه بر او نماز خوانده شود، و لازم به تسمیه و عقیقه هم نیست، زیرا روح به وی نفخ نشده است».

«فتاوی اللجنة الدائمة» (8/ 408).

جنازه پیامبر اسلام با جماعت خوانده نشده

مؤرخ مشهور جهان اسلام شیخ صفی الرحمن مبارکفوری در کتاب خویش «رحیق المختوم»

مینویسد: «مردم گروه گروه، به نوبت، ده نفر، ده نفر، به حجره عایشه که قبر و جنازه آن حضرت در آن بود وارد می شدند و بر پیکر رسول الله صلی الله علیه وسلم به صورت فرادی نماز می گزاردند، و هیچکس امامت نمی کرد. در قدم اول خویشاوندان آنحضرت برایشان نماز گزاردند، سپس مهاجرین و بعد انصار، آنگاه کودکان و زنان؛ یا ابتدا زنان و سپس کودکان».

(الموطأ، امام مالک، کتاب الجنائز، «باب ماجاء فی دفن المیت» جلد 1، ص 231؛ طبقات ابن سعد، جلد 2، صفحه 288-292.) و ابن عباس رضی الله عنه می گوید: «... دخل الناس علی رسول الله صلی الله علیه وسلم أرسالا یصلون علیه حتی إذا فرغوا أدخلوا النساء حتی إذا فرغوا أدخلوا الصبیان ولم یؤم الناس علی رسول الله صلی الله علیه وسلم أحد» «نخست مردان به تنهایی آمدند و بدون جماعت بر پیامبر نماز خواندند؛ سپس زنان و بعد از آن، بچه ها (و بعد از آنها بردگان آمدند) و نماز خواندند، و هیچکس امامت

نکرد». دلائل النبوة، جلد 7، صفحه 250 - سنن ابن ماجه، شماره 1628.

و ابن كثير می‌گوید: «این خبر متفق علیه است که بر پیامبر اکرم صلی الله علیه وسلم نماز جنازه با جماعت خوانده نشد». (البدايه و النهاية، جلد 5، صفحه 232).

باب چهل و دوم نماز تحية المسجد

نماز تحية المسجد چیست؟

تحیت مسجد، عبارت از نمازی است که بمنظور اکرام وگرامیداشت از رب مسجد بعمل می‌آید، هر مؤمن مسلمان زمانیکه با داشتن وضوء و به قصد نماز یا ذکر و تلاوت قرآن یا تعلیم و تَعَلُّم داخل مسجد میشود. سنت است که قبل از نشستن دو رکعت نماز بخواند و سپس بنشیند. این نماز را در شرع اسلامی تحیه مسجد می‌گویند.

زیرا تحیه به معنای سلام است و کسی که نماز می‌خواند بعد از نماز به طرف راست و چپ «السلام علیکم ورحمة الله» می‌گوید: این سلام مانند آن است که مسلمان به برادرش سلام می‌کند. نماز تحیه مسجد برای کسی است که قصد دارد در مسجد بنشیند. طوریکه در حدیثی پیامبر صلی الله علیه وسلم آمده است: «إِذَا دَخَلَ أَحَدُكُمْ الْمَسْجِدَ فَلْيَجْلِسْ حَتَّى يَصِلَى رَكَعَتَيْنِ» (متفق علیه).

حکم تحية مسجد:

حکم تحیه المسجد را میتوان از حدیث ذیل بدست آورد: «أَعْطُوا الْمَسَاجِدَ حَقَّهَا، قَالُوا: وَمَا حَقُّهَا؟». (حق مساجد را ادا کنید، صحابه عرض کردند: یا رسول الله حق مساجد چیست؟ قال: گفت: «أَنْ تَصَلُّوا رَكَعَتَيْنِ قَبْلَ أَنْ تَجْلِسُوا». (فرمودند: قبل از اینکه در مسجد بنشینید دو رکعت نماز راجعاً آرید). از فحوای این احادیث متبرکه بر می‌آید: که هرکس که به مسجد داخل میشود باید دو رکعت نماز تحیه المسجد بجا آورد.

وهمچنان از جمله وصایای گرانبهای رسول الله صلی الله علیه وسلم به اباذر است که: «یا اباذر للمسجد تحية؛ وان تحيته ركعتان» (کتاب الام الشافعی 1/172 و حاشیه ابن عابدین 2/20).

«فاجمع العلماء على استحباب تحية المسجد ويكره ان يجلس من غير تحية بلا عذر» المجموع النووی 4/52.

یکی از دستورات رعایت حرمت مسجد، خواندن دو رکعت نماز بعنوان تحیت مسجد است که جای آن هم وقت ورود و قبل از نشستن است. این مسئله متفق القول فریقین است.

همچنان حدیث معروفی در مورد تحیه مسجد حدیث است که: از ابوقتاده روایت است آمده که پیامبر صلی الله علیه وسلم فرموده است: «إِذَا دَخَلَ أَحَدُكُمْ الْمَسْجِدَ فَلْيَجْلِسْ حَتَّى يَصِلَى

رکعتین) «هرگاه یکی از شما وارد مسجد شد، تا دو رکعت نماز نخواند، بنشیند». «هرگاه کسی وارد مسجد شود، واجب است قبل از آنکه بنشیند دو رکعت نماز بخواند. متفق علیه : صحیح امام بخاری فتح الباری (3/48/1163) ، صحیح امام مسلم (1/495/714) ، سنن ابو داود (عون المعبود) (2/133/463) ، سنن الترمذی (1/198/315) ، سنن ابن ماجه (1/324/1013) ، سنن نسایی (2/53) .

تعدادی از علماء میفرمایند که به فحوای حدیث و ظاهر آن حدیث همین است که نماز تحیة المسجد واجب میباشد و دلیلی که وجوبت این نماز را تغییر بد هد وجود ندارد ، بجز حدیث طلحه بن عبیدالله که در آن آمده است : روزی یکنفر اعرابی (بادیه‌نشین) با سری ژولیده نزد پیامبرصلی الله علیه وسلم آمد و گفت ای رسول الله ، پروردگار چه نمازهایی را بر من فرض کرده است؟ پیامبرصلی الله علیه وسلم فرمود : (الصلوات الخمس إلا أن تطوع شیئا...) «نمازهای پنج‌گانه، مگر اینکه خودت چیزی اضافه بخوانی». متفق علیه : صحیح امام بخاری (فتح الباری (1/103/46) ، صحیح امام مسلم (1/40/11) ، سنن ابو داود عون المعبود (2/53/387) ، سنن نسایی (4/121) .

برخی از علماء در توضیح ، تشریح و تفسیر این حدیث مینویسند که : استدلال به این حدیث بر عدم وجوب تحیة المسجد جای بحث دارد؛ چراکه درست نیست آنچه را که در مقام تعلیم و در مراحل اولیه دین آمده است ، نمیتوان آنرا منحیث دلیل بر عدم وجوب قرار داد.

و آنرا رد کنم رد کردن مسائلی که پس از آن بوده است، وگرنه لازم می‌آید که تمام واجبات شرعی را در نمازهای پنج‌گانه‌ای مذکور خلاصه کنیم، که این خرق اجماع و ابطال تمام شریعت است. پس حق این است که دلیل صحیحی که متأخر است پذیرفته شده و به مقتضای آن اعم از وجوب، سنت و غیره، عمل شود. در این مورد بین علماء اختلاف نظر وجود دارد و آنچه گفتیم ارجح است (تفصیل موضوع را میتوان در نیل الاوطار (1/364) مطالعه فرمود .

همچنین امر پیامبرصلی الله علیه وسلم به تحیة المسجد در حالت خواندن خطبة جمعه وجوب را تأکید می‌کند: اگرچه امام در حال خطبه باشد تحیة المسجد باید خوانده شود.

از جابر بن عبدالله روایت است : (جاء رجل و النبی یخطب الناس یوم الجمعة، فقال : أصلیت یا فلان؟ قال : لا، قال : قم فارکع) (متفق علیه : صحیح امام بخاری فتح الباری (2/407/930) ، صحیح امام مسلم (2/596/875) ، سنن ابو داود (4/464/1102) ، سنن الترمذی (2/10/508) ، سنن ابن ماجه (1/353/1112) ، سنن نسایی (3/107) .

در حدیثی فوق آمده است که : «پیامبرصلی الله علیه وسلم روز جمعه در حال خطبه بود که مردی وارد مسجد شد، پیامبرصلی الله علیه وسلم فرمود : فلانی آیا نماز خواندی، گفت : خیر، فرمود : پس بلند شو و (دو رکعت) نماز بخوان».

هرگاه نماز فرض برپا شد، غیر از آن نمازی نیست.

از ابوهریره روایت است که پیامبر صلی الله علیه وسلم فرمود: «إذا أقيمت الصلاة فلا صلاة إلا المكتوبة» (صحیح: (مختصر صحیح امام مسلم 263)، صحیح امام بخاری (فتح الباری) (1/493/710)، سنن ابو داود (عون المعبود) (142/1252 و 4/143)، سنن الترمذی (1/264/419)، سنن ابن ماجه (1/364/1151)، سنن نسایی (2/116).

«هرگاه نماز فرض اقامه شد نمازی غیر از آن نیست.» از مالک بن بحینه روایت است: در حالی که نماز اقامه شده بود پیامبر صلی الله علیه وسلم مردی را دید که دو رکعت نماز میخواند، وقتی پیامبر صلی الله علیه وسلم سلام داد، مردم دور او جمع شدند و پیامبر اسلام به او فرمود: (الصباح أربعاً؟ الصباح أربعاً؟! (متفق علیه: صحیح امام بخاری (فتح الباری (2/148/663)، این لفظ مسلم است، صحیح مسلم (1/493/711). «آیا نماز صبح چهار رکعت است؟! آیا نماز صبح چهار رکعت است؟!».

اجماع علماء :

فاجمع العلماء على استحباب تحية المسجد ويكره ان يجلس من غير تحية بلا عذر (المجموع النووي 52/4).

یادداشت ضروری:

فراموش نباید کرد که نماز تحية مسجد برای کسانی است که نیت نشستن در مسجد را داشته باشد. ولی اگر مسلمان داخل مسجد شد و دید که نماز جماعت آماده است، از خواندن نماز تحية المسجد صرف نظر کرده، باید مستقیماً داخل نماز جماعت شود. همچنان کسیکه داخل مسجد شود و بر ذمه اش نماز فرض یا واجب قضائی باقی مانده باشد، باید نماز فرض یا واجب قضائی خویش را بخواند و از خواندن تحية مسجد صرف نظر کند.

خواندن تحية مسجد بمجرد داخل شدن به مسجد:

اگر نماز گزارى داخل مسجد میگردد و وقتى كمى برای ادای نماز جماعت باقی مانده باشد، با آنهم به نماز تحية المسجد اقدام نماید یاخیر؟

اصل از فهم احادیث طوری معلوم میشود که هرگاه نماز گزار وارد مسجد می شود برای او مستحب است که قبل از نشستن ابتدا دو رکعت نماز تحیت المسجد بخواند و بعد دیگر عبادات را

انجام دهد، از ابوقتاده روایت است که پیامبر صلی الله علیه وسلم فرمود: «إذا دخل أحدكم المسجد فلا يجلس حتى يصلى ركعتين». متفق علیه یعنی: «هرگاه یکی از شما وارد مسجد شد، تا دو رکعت نماز نخواند، بنشیند.»

اما اگر کسی داخل مسجد شد و دید که بزودی نماز جماعت اقامه می شود و او فرصت نمی کند تا دو رکعت نماز تحیت المسجد خود را بموقع تمام کند، در آنصورت لازم نیست تا دو رکعت نماز

بخواند، بلکه بایستد (یعنی ننشیند) تا نماز جماعت شروع می شود و همراه جماعت نماز بخواند، در این حال چون قبل از نشستن نماز جماعت خوانده؛ آن نماز جماعت در حکم تحیت المسجد نیز قرار می گیرد؛ یعنی هم نماز فرض را بصورت جماعت خوانده و اجر و ثواب جماعت را می برد و هم اجر دو رکعت نماز تحیت المسجد را نیز بدست خواهد آورد.

از علامه عبدالعزیز ابن باز رحمه الله سوال شد: کسی که بعد از طلوع فجر داخل مسجد شود، آیا نماز سنت تحیت المسجد بخواند یا دو رکعت نماز سنت صبح کفایت می کند؟

جواب دادند: «افضل آنست که به (دو رکعت نماز) سنت صبح کفایت کرد، چرا که آن دو رکعت جایگزین نماز تحیت نیز می شود، همانگونه که نماز فرض جایگزین نماز تحیت می شود، پس هرگاه (شخصی) آمد و جماعت در حال شروع شدن بود با آنها نماز بخواند، و آن نماز فرض جایگزین تحیت المسجد نیز خواهد شد، پس مشروع آنست که تا بعد از نماز (در مسجد) ننشیند، هرگاه نماز سنت صبح را بخواند کافی است و اگر به مسجد رسید و نماز در حال شروع شدن بود آن فریضه بجای تحیت المسجد نیز کفایت می کند...». "فتاوی نور علی الدرب" (878/2) .

خلاصه اینکه:

مهم آنست که هرگاه کسی داخل مسجد شد، ابتدا نماز بخواند بعد بنشیند، حال چه این نماز تحیت المسجد باشد، یا نماز سنت راتبه باشد یا نماز فرض...، اگر فرصت کرد دو رکعت نماز را به نیت تحیت المسجد بخواند و بعد نماز فرض را همراه جماعت ادا کند، اگر وقت کافی نبود نماز سنت راتبه را به نیت (راتبه و تحیت المسجد) بخواند، و اگر وقت برای راتبه هم نبود، پس همان نماز فرض را که با جماعت می خواند بجای دو رکعت تحیت المسجد نیز کفایت می کند.

در مذهب امام ابوحنفیه و امام مالک:

نماز تحیت المسجد زمانی جایز است خوانده شود که امام هنوز شروع به خواندن خطبه (جمعه یا عید) نکرده باشد، عبارتی ماموم قبل از امام داخل مسجد نشده باشد، و اگر امام در حال خطبه باشد و ماموم داخل مسجد گردد، او نباید نماز تحیت المسجد بخواند، و تنها برای مسجد الحرام استثناء قائل شده اند.

اما این رأی صحیح نیست، چرا که در حدیث صحیح بخاری و مسلم (که قوی ترین کتابها بعد از قرآن کریم هستند) از جابر بن عبدالله وارد شده که گفت: «جاء رجل و النبی صلی الله علیه وسلم یخطب الناس یوم الجمعة، فقال: أصلیت یا فلان؟ قال: لا، قال: قم فارکع». متفق علیه

یعنی: «پیامبر صلی الله علیه وسلم روز جمعه در حال خطبه بود که مردی وارد مسجد شد، پیامبر صلی الله علیه وسلم فرمود: فلانی آیا نماز (تحیت المسجد) خواندی، گفت: خیر، فرمود: پس بلند شو و (دو رکعت) نماز بخوان». «

و همین کافی است تا گفته شود که : رأی امام ابوحنفیه و امام مالک در این مورد در مخالفت به نص این حدیث قرار دارد

فکر میکنم در این مورد نباید از تعصب کار گرفت و مطابق فرموده رسول صلی الله علیه وسلم عمل کنیم .

خداوند متعال در قرآن می فرماید: «وَمَا كَانَ لِمُؤْمِنٍ وَلَا مُؤْمِنَةٍ إِذَا قَضَى اللَّهُ وَرَسُولُهُ أَمْرًا أَنْ يَكُونَ لَهُمُ الْخِيَرَةُ مِنْ أَمْرِهِمْ وَمَنْ يَعْصِ اللَّهَ وَرَسُولَهُ فَقَدْ ضَلَّ ضَلَالًا مُبِينًا» (احزاب 36) .

یعنی: هیچ مرد و زن با ایمانی حق ندارد هنگامی که خدا و پیامبرش امری را لازم بدانند، اختیاری (در برابر فرمان خدا) داشته باشد؛ و هر کس نافرمانی خدا و رسولش را کند، به گمراهی آشکاری گرفتار شده است.

یعنی: برای کسی که به خداوند متعال ایمان دارد، جایز و درست نیست که چون خدا یا پیامبرش صلی الله علیه وسلم به کاری فرمان می دهند، چون و چرا کند و در کار خویش اختیار داشته باشد که آنچه خود می خواهد بکند و بگوید من به فلان چیز عمل می کنم! بلکه بر وی واجب است تا کاری را انجام دهد که از وی خواسته شده است و باید خود را وقف امری کند که خدای عزوجل برای وی خواسته و انتخاب کرده است به طوریکه رأی وی تابع رأی شریعت و انتخاب وی پیرو انتخاب شریعت باشد.

حکم تحية المسجد در عیدگاه ها!

اگر قرار باشد که مسلمانان غرض ادای نماز عیدین (عید فطر و عید اضحی) و یا نماز استسقاء به بیرون از شهر یا صحرا تشریف ببرند ، خواندن نماز نفل در آنجا جائز نمی باشد از جمله : تحية المسجد و نه هیچ نماز دیگری.

حکم این مساله در حدیثی که در صحیحین از ابن عباس رَضِيَ اللهُ عَنْهُمَا روایت گردیده است چنین بیان گردیده است : « أَنْ النَّبِيَّ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ خَرَجَ يَوْمَ عِيدِ الْفِطْرِ فَصَلَّى رَكَعَتَيْنِ لَمْ يُصَلِّ قَبْلَهُمَا وَلَا بَعْدَهُمَا » (پیامبر صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ در روز عید فطر به عیدگاه تشریف برد و نماز عید را دو رکعت خواند که قبل و بعد از آن هیچ نماز دیگری نخواند) (بخاری 964،989،1431،5881،5883) مسلم (884) .

ولی ناگفته نماند اگر نماز عید در یکی از مساجد شهر برگزار بر پا میگردد خواندن تحية المسجد در هنگام دخول به مسجد ممانعت ندارد .

باب چهل و سوم خواندن نماز با بوت ها

خواندن نماز با بوت ها از فهم شرع کدام ممانعت شرعی در آن دیده نمیشود، مطابق روایات اسلامی رسول الله صلی الله علیه وسلم گاهی با بوت و گاهی هم بدون بوت ها ، نماز می خواند . و این

عمل را برای امتش مباح قرار داد و فرمود: «إِذَا صَلَّى أَحَدُكُمْ فَلْيَلْبَسْ نَعْلَيْهِ أَوْ لِيُخْلَعْهَا بَيْنَ رِجْلَيْهِ وَ لَا يُؤْذِي بِهِمَا غَيْرَهُ» (هنگامی که یکی از شما به نماز می‌ایستند، بوتهایش را پوشیده (بگذارد) و یا در بیاورد و میان پاهای خودش قرار دهد و با گذاشتن بوت هایتان کنار دیگران، برای آنها ایجاد مزاحمت نکنید). (روایت سلم و احمد)

همچنان در حدیثی از انس رَضِيَ اللهُ عَنْهُ روایت است که رسول الله صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ با بوت‌ها نماز خوانده است. شداد بن انس رَضِيَ اللهُ عَنْهُ روایت کرده که رسول الله صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فرموده است:

« خَالِفُوا الْيَهُودَ فَإِنَّهُمْ لَا يَصَلُّونَ فِي نَعَالِهِمْ وَلَا خِفَافِهِمْ » (با یهود مخالفت کنید چون آنها با بوت‌ها و موزه‌هایشان نماز نمی‌خوانند).

در مورد خواندن نماز با بوت نقطه مهم که باید جدآ در مورد آن دقت صورت گیرد، اینست که نمازگزار باید بر پاک بودن بوت‌ها قبل از داخل شدن به مسجد و قبل از ایستادن در نماز، اطمینان حاصل نماید. طوریکه پیامبر صلی الله علیه وسلم در مورد میفرماید: « إِذَا جَاءَ أَحَدُكُمْ إِلَى الْمَسْجِدِ فَلْيَنْظُرْ؛ فَإِنْ رَأَى فِي نَعْلَيْهِ قَذْرًا أَوْ أَذَى فَلْيَمْسَحْهُ وَلْيَصِلْ فِيهِمَا » (هرگاه یکی از شما به مسجدی می‌آید باید نگاه بکند؛ اگر در کفش‌هایش نجاستی ببیند باید آن را پاک کند و سپس با آنها نماز بخواند).

در حدیثی از ابوسعید رحمه الله آمده است که در یکی از روزها پیامبر صلی الله علیه وسلم مصروف خواندن نماز در مسجد بود در اثنای نماز آنحضرت صلی الله علیه وسلم بوت‌های خویش را از پادراورد، مقتدین به متابعت از پیامبر صلی الله علیه وسلم هم بوت‌های شان را در آوردند، پیامبر صلی الله علیه وسلم، وقتیکه از نماز فارغ شد فرمود: پرسید! چرا بوت‌های تان را درآوردید؟ گفتند تو را دیدیم بوت‌های خویش را درآوردی ما هم آنها را درآوردیم، پیامبر صلی الله علیه وسلم فرمود: « إِنْ جَبْرِيْلُ أَتَانِي فَأَخْبِرْنِي أَنْ بِهِمَا خَبْثًا فَإِذَا جَاءَ أَحَدُكُمْ الْمَسْجِدَ فَلْيَقْلِبْ نَعْلَيْهِ وَ لِيَنْظُرْ فِيهِمَا، فَإِنْ رَأَى خَبْثًا فَلْيَمْسَحْهُ بِالْأَرْضِ ثُمَّ لِيَصِلْ فِيهِمَا » «جبرئیل پیش من آمد و به من خبر داد که بر بوت‌های من نجاست است، پس هرگاه کسی از شما به مسجد آمد، بوت‌های را سرچپه کرده و به زیر یعنی قف آنها نگاه کند اگر نجاستی دید آن را به زمین بمالد و سپس با آن نماز بخواند».

(ابوداود.)

پیامبر صلی الله علیه وسلم زمانیکه بوت‌های خویش در اثنای نماز بیرون می‌آورد معمولاً آنها را سمت چپ خویش می‌گذاشت. و در این مورد به دیگران نیز می‌فرمود: هیچ‌گاه بوت‌های خویش را سمت

راست یا سمت چپ خویش، نگذارید مگر اینکه سمت چپ، در کنارتان کسی نباشد. (بهتر است) آنها را در میان پاهایتان بگذارید. (غرض کسب معلومات بیشتر به احادیث : - بخاری (386، 5850) و مسلم (555)).

- ابوداود (652)، بزار (3480)، ابن حبان (2186)، حاکم (260/1) (956)،

- مسند احمد (20/3، 92)، ابوداود (650)، دارمی (1378)، ابویعلی (1194)، ابن ابی شیبه (7890)، و حاکم (260/1) (955).
مراجعه فرماید.

باب چهل و چهارم احکام ستره در نماز

سُتْرَه، عبارت از حائل است و در فقه سُتْرَه حائلی را گویند مثل عصا، چوب کلا و غیره... چیزها که نمازگزار آنرا در پیش روی خویش قرار میدهد تا مانع رفت و آمد دیگران از خود شود. سُتْرَه : در لغت به معنای پوشش و هر چیزی که بدان استناد می شود. (مجمع البحرین اصطلاح «ستر» جلد سوم صفحه 323).

سُتْرَه در اصطلاح :

سُتْرَه در اصطلاح فقه عبارت از حائلی است مانند عصاء ، کلا ، ویا سایر چیزی که نماز گزار در پیش روی خویش قرار میدهد تا مانع مرور و عبور دیگران از خود در وقت نماز شود .

حکم ستره :

حکم گذاشتن ستره در نماز در حضر و سفر، فرض و نفل، مسجد و غیرمسجد سنت است، تا مانع عبور و مرور دیگران از برابر نمازگزار و مانع نگاه کردن او به آن سوی ستره شود :

در حدیثی از سهل بن ابی حثمه روایت شده که پیامبر صلی الله علیه وسلم فرموده است :

«إِذَا صَلَّى أَحَدُكُمْ فَلْيُصِلْ إِلَى سِتْرَةٍ، وَلْيَدْنِ مِنْهَا، لَا يَقْطَعِ الشَّيْطَانُ عَلَيْهِ صَلَاتَهُ» (هرگاه یکی از شما خواست نماز بخواند، رو به ستره نماز بخواند و به آن نزدیک شود تا شیطان نمازش را قطع نکند).

(صحیح سنن نسایی 722) ، مستدرک حاکم (1/251) ، این لفظ مستدرک حاکم است، سنن ابو داود (عون المعبود (2/388/681) ، سنن نسایی (2/62) ، ابوداود و نسائی این حدیث را با لفظ «إِذَا صَلَّى أَحَدُكُمْ إِلَى سِتْرَةٍ...» روایت کرده اند.

همچنان در حدیثی دیگری از ابن عمر روایت است که پیامبر صلی الله علیه وسلم فرمود : « لَا تَصِلْ إِلَّا إِلَى سِتْرَةٍ، وَلَا تَدْعُ أَحَدًا يَمُرُ بَيْنَ يَدَيْكَ، فَإِنْ أَبِي فَلتَقَاتِلْهُ، فَإِنْ مَعَهُ الْقَرِينِ » «نماز نخوان مگر رو به ستره و به کسی اجازه نده که از جلوی نماز شما عبور کند و اگر اصرار بر عبور (از جلو نمازت) کرد با او بجنگ چون شیطان با اوست».

و در حدیثی که بخاری و مسلم از ابوجحیفه رَضِيَ اللهُ عَنْهُ روایت کرده اند « أَنْ النَّبِيَّ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ رُكِبَتْ لَهُ الْعَنْزَةُ فَتَقَدَّمَ وَ صَلَّى الظَّهْرَ رُكْعَتَيْنِ يَمُرُّ بَيْنَ يَدَيْهِ الْحَمَارُ وَ الْكَلْبُ لَا يَمْنَعُ»

(برای پیامبر نیزه ای (در جهت قبله) نصب کرده شد، و ایشان جلو رفت و نماز ظهر را دو رکعت خواند، دیدم که الاغ و سگ از پشت آن نیزه رفت و آمد می کردند و جلوگیری نمی شدند» .

ستره، با دیوار یا ستون یا عصایی که در زمین فرو برده شده و یا وسیله‌ی سواری (مانند شتر را) اگر در مقابل خود قرار دهد و نماز بخواند تحقق پیدا می کند، و کمترین اندازه ستره شرعی به اندازه پشتی پالان شتر است .

به دلیل حدیث موسی بن طلحه که از پدرش روایت کرده :

پیامبر صلی الله علیه وسلم فرمود :

(إِذَا وَضَعَ أَحَدُكُمْ بَيْنَ يَدَيْهِ مِثْلَ مَوْخِرَةِ الرَّحْلِ فَلْيُصِلْ، وَ لَا يَبَالُ مِنْ مَرِّ وَرَاءِ ذَلِكَ) «هرگاه یکی از شما چیزی به اندازه پشتی پالان شتر را روبروی خود قرار دهد نمازش را بخواند و کسی که از آنسوی آن عبور می کند توجه نکند» .

یادداشت : (پشتی پالان شتر به اندازه یک ذراع می باشد یعنی

ارتفاع ستره باید از یک ذراع کمتر نباشد).
 برای نمازگزار همچنین سنت است که به ستره نزدیک شود و صحابه‌ی کرام رَضِيَ اللهُ عَنْهُمْ پس از تمام شدن نماز جماعت به سوی ستون‌های مسجد سبقت می‌گرفتند تا روبروی آنها ایستاده و نماز سنت و نفل را بخوانند، آنها این کار را در حضر و در مسجد انجام می‌دادند، ولی به اثبات نرسیده که آنها در مسجد چوب یا چیز دیگری را روبروی سجده‌گاهشان نصب کنند، بلکه به سوی دیوار و ستون‌های مسجد نماز می‌خواندند، پس نباید در مورد نصب چوب تکلیف به خرج داد چون شریعت اسلام ساده است و هیچ کس با دین سختی نکرده مگر این‌که مغلوب آن شده است.
 امر به ستره برای استحباب است نه برای وجوب، به دلیل این‌که ثابت شده است که رسول الله صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ در منی در سمت غیر دیوار نماز خواند.
 در حدیث وارد نشده که ایشان در آن جا ستره گرفته باشد.
 دلیل دیگر این است که امام احمد، ابوداود و نسایی از حدیث ابن عباس رَضِيَ اللهُ عَنْهُ روایت کرده اند. «صَلَّى رَسُولُ اللهِ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ فِي فَضَاءٍ وَلَيْسَ بَيْنَ يَدَيْهِ شَيْءٌ» «رسول الله صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ در فضایی نماز خواند که روبروی ایشان هیچ چیزی نبود».

فاصله نمازگزار با ستره :

در مورد فاصله نماز گزار با ستره در حدیثی که از حضرت بلال روایت گردیده آمده است:
 «أنه صلى و بينه و بين الجدار نحو من ثلاثة أذرع» (صحیح : صفة الصلاة 62) ، صحیح امام بخاری (فتح الباری) (1/579/506) .

«پیامبر-صلی الله علیه وسلم- نماز خواند در حالی که فاصله‌ی بین او و دیوار حدود سه ذراع¹ بود». (هر ذراع (45) سانتیمتر است. از سهل بن سعد روایت است : (کان بین مصلى رسول الله و بین الجدار ممر الشاة) «بین محل سجده پیامبرصلی الله علیه وسلم و دیوار به اندازه عبور گوسفندی فاصله بود». متفق علیه : صحیح امام بخاری (فتح الباری) (1/574/496) ، صحیح امام مسلم (1/364/508) ، سنن ابو داود (عون المعبود) (2/389/682) .
 از ابن عباس روایت است : «أن النبی کان یصلی فمرت شاة بین یدیه ، فساها إلى القبلة حتی ألزق بطنه بالقبلة» صحیح : [صفة الصلاة 64] ، صحیح ابن خزیمة (2/20/827) .

«در حالیکه پیامبرصلی الله علیه وسلم نماز می‌خواند، گوسفندی خواست از جلوش عبور کند، قبل از رسیدن گوسفند پیامبرصلی الله علیه وسلم به طرف قبله حرکت کرد تا شکمش را به قبله (دیوار) چسبانند».

از ابوسعید خدری روایت است که پیامبرصلی الله علیه وسلم فرمود : « إذا کان أحدکم یصلی فلا یدع أحدا یمر بین یدیه ،

ولیدرأه ما استطاع، فإن أبا فليقاتله فإنما هو
شیطان» «هرگاه یکی از شما نماز خواند اجازه ندهد کسی از
جلویش عبور کند، تا می‌تواند مانع او شود (برای اینکه از
جلوی نمازش عبور نکند) و اگر سرپیچی کرد با او بجنگد زیرا
او شیطان است». متفق علیه: صحیح امام بخاری (فتح الباری
(1/574/496)، صحیح امام مسلم (1/364/508)، سنن ابو داود (عون المعبود)
(2/389/682).

بر نمازگزار واجب است که در وقت نماز خواندن، ستره‌ای در
جلوی سجده‌گاهش قرار دهد تا مانع عبور دیگران از جلو
نمازگزار و مانع نگاه کردن او به آن سوی ستره شود:
از سهل بن ابی حثمه روایت است که پیامبر صلی الله علیه وسلم
فرمود: «إذا صلی أحدکم فلیصل إلی ستره، ولیدن منها، لایقطع
الشیطان علیه صلاته» (صحیح [صحیح سنن نسایی 722]، مستدرک
حاکم (1/251)، این لفظ مستدرک حاکم است، د (2/388/681)، سنن
نسایی (2/62)، ابوداود و نسائی این حدیث را با لفظ «إذا صلی
أحدکم إلی ستره...» روایت کرده‌اند.

«هرگاه یکی از شما خواست نماز بخواند، رو به ستره نماز
بخواند و به آن نزدیک شود تا شیطان نمازش را قطع نکند.
از ابن عمر روایت است که پیامبر صلی الله علیه وسلم فرمود: «
لاتصل إلی ستره، ولاتدع أحدا یمربین یدیک، فإن أبا
فلتقاتله، فإن معه القرین» [صحیح: (صفة الصلاة 62)، صحیح
ابن خزیمه (2/9/800).

(نماز نخوان مگر رو به ستره و به کسی اجازه نده که از
جلوی نماز شما عبور کند و اگر اصرار بر عبور (از پیشروی
نماز) کرد با او بجنگ چون شیطان با اوست).
ستره، با دیوار یا ستون یا عصایی که در زمین فرو برده شده و
یا وسیله‌ی سواری (مانند شتر را) اگر در مقابل خود قرار دهد
و نماز بخواند تحقق پیدا می‌کند، و کمترین اندازه ستره شرعی
به اندازه پشتی پالان شتر است.

به دلیل حدیث موسی بن طلحه که از پدرش روایت کرده:
پیامبر صلی الله علیه وسلم فرمود: «إذا وضع أحدکم بین یدیه مثل
مؤخرة الرحل فلیصل، و لایبال من مر وراء ذلک» صحیح: [مختصر
صحیح امام مسلم 339]، صحیح مسلم (1/358/449)، سنن الترمذی
(1/210/334)، سنن ابو داود (عون المعبود) (2/380/671).

(هرگاه یکی از شما چیزی به اندازه پشتی پالان شتر را روبروی
خود قرار دهد نمازش را بخواند و کسی که از آنسوی آن عبور
می‌کند توجه نکند).

این روایت غیر جدار را نفی نمی‌کند؛ چون پیامبر در فضا نماز
نمی‌خواند مگر اینکه عصایی را جلوی او نصب کرد.

بر نمازگزار واجب است که در وقت نماز خواندن، ستره‌ای در
جلوی سجده‌گاهش قرار دهد تا مانع عبور دیگران از جلو
نمازگزار و مانع نگاه کردن او به آن سوی ستره شود.

عبور خر، زن و سگ سیاه از برابر نماز گزار

حکم شرع همین است که : اگر نمازگزار، در برابر سجدگاه خویش ستره نگذاشته باشد ، و از پیشرویش ، خر ، زن و سگ سیاه عبور کند نماز اش باطل میگردد .

در این مورد به حدیثی عبدالله بن صامت که از ابوذر روایت گردیده است مراجعه و استدلال حکم شرعی را از این حدیث متبرکه بشرح ذیل استخراج مینمایم : « إذا قام أحدكم يصلي، فإنه يستره إذا كان بين يديه مثل آخرة الرجل، فإذا لم يكن بين يديه مثل آخرة الرجل فإنه يقطع صلاته الجمار والمرأة و الكلب الأسود، قلت : يا أبا ذر! ما بال الكلب الأسود من الكلب الأحمر من الكلب الأصفر؟ قال : يا ابن أخي، سألت رسول الله كما سألتني فقال : الكلب الأسود شيطان»

«هرگاه یکی از شما برای نماز ایستاد و در پیشروی خویش چیزی مانند پستی پلان شتر وجود داشت برای او ستره به حساب می آید، و اگر در پیشروی چیز مانند پستی پلان شتر وجود نداشت، عبور خر، زن، و سگ سیاه نمازش را باطل می کند، گفتم (عبدالله بن صامت) ای ابوذر : سگ سیاه با سگ سرخ و زرد چه تفاوتی دارد؟ گفت : ای برادرزاده ام همین سؤالی را که از من کردی من از پیامبر صلی الله علیه وسلم پرسیدم، فرمود : سگ سیاه شیطان است». (صیح جامع الصغیر / 719) ، صحیح امام مسلم (1/365/510) ، سنن نسایی (2/63) ، سنن الترمذی (1/212/337) ، سنن ابو داود (عون المعبود) (2/394/688) .

یادداشت توضیحی :

درمورد اینکه چرا به مرور زن از پیشروی نمازگزار ، در صورت عدم موجودیت ستره ، نماز باطل میگردد ، در جواب باید گفت که حکم شرعیت همین است .

ثانیاً برخی از علماء در مورد حکمت این فرموده پیامبر صلی الله علیه وسلم استدلال های دیگری را مطرح ساخته و میفرمایند که علت ابطال نماز در صورت عدم موجودیت ستره اینست که : زن ، مرد را از نظر مسایل غریزه ای و جنسی تحریک می کند.

حرمت عبور از جلوی نمازگزار

از ابوجهیم روایت است که پیامبر صلی الله علیه وسلم فرمود : « لو يعلم المار بين يدي المصلي ماذا عليه، لكان أن يقف أربعين خيراً له من أن يمر بين يديه» «آن کسی که از جلوی نمازگزار عبور می کند اگر می دانست که مرتکب چه گناهی شده ، چهل (سال، ماه، یا روز) ...؟ توقف را بر عبور از جلوی نمازگزار ترجیح می داد». (متفق علیه : صحیح امام بخاری) (فتح الباری) (1/584/510) ، صحیح امام مسلم (1/363/507) ، سنن ابوداود (2/393/687) ، سنن الترمذی (1/210/235) ، سنن نسایی (2/66) ، سنن ابن ماجه (1/304/945) .

ستره ی امام برای مأموم ستره است!

از ابن عباس روایت است که گفت: «أقبلت راكبا على أتان و أنا يومئذ قد ناهزت الاحتلام و رسول الله يصلي بالناس بمنى، فمررت بين يدي الصف، فنزلت فأرسلت الأتان ترتع، و دخلت في الصف، فلم ينكر ذلك علي أحد» در حالی که سوار بر ماده خری بودم و در آستانه رسیدن به سن بلوغ قرار داشتم، آمدم و پیامبر صلی الله علیه وسلم را دیدم که در منی برای مردم نماز میخواند، از جلوی صف عبور کردم، و پایین آمدم و ماده خر را رها کردم تا بچرد و من داخل صف شدم و هیچ کس مرا از این کار منع نکرد». (متفق علیه (1/361/504)، سنن ابو داود (عون المعبود) (2/402/701)، صحیح امام بخاری (فتح الباری) (1/571/493)، بخاری این حدیث را با اضافه «عنى إلى غير جدار» روایت کرده است.

این روایت غیر جدار را نفی نمی‌کند؛ چون پیامبر در فضا نماز نمی‌خواند مگر اینکه عصایی را جلویش نصب کرد. «إذا وضع أحدكم بين يديه مثل مؤخرة الرحل فليصل، و لا يبال من مر وراء ذلك» (هرگاه یکی از شما چیزی به اندازه پشتی پالان شتر را روبروی خود قرار دهد نمازش را بخواند و کسی که از آنسوی آن عبور می‌کند توجه نکند).

نزدیک شدن نمازگزار به ستره

در حدیثی از بلال روایت است: «أنه صلى و بينه و بين الجدار نحو من ثلاثة أذرع» (پیامبر صلی الله علیه وسلم - نماز خواند در حالی که فاصله‌ی بین او و دیوار حدود سه ذراع بود).

اهمیت ستره:

طوری‌که در فوق یاد اور شدیم که اهمیت ستره در نماز برای شخصی که بسوی آن نماز می‌خواند در اینست که از فاسد شدن نماز وی در صورتیکه از پیشرویش عبور شود، جلوگیری می‌کند. نماز خواندن بطرف ستره واجب است و در مسأله ستره مسجد و غیر مسجد و بزرگ و کوچک بودن مسجد تفاوتی نمی‌کند، زیرا رسول الله صلی الله علیه وسلم - می‌فرماید: «لا تصل إلا إلى ستره ولا تدع أحداً يمر بين يديك، فإن أبى فلتقاتله فإن معه القرين». عمومیت دارد.

یعنی: فقط بسوی ستره نماز بخوان، و هرگز نگذار کسی از جلویت عبور کند، پس اگر کسی اصرار ورزید با وی گلاویز شو (بجنگ) زیرا شیطان همراه وی است.

نزدیک شدن به ستره واجب است، زیرا رسول اکرم صلی الله علیه وسلم - به آن امر نموده است.

فاصله‌ی جایی که پیامبر صلی الله علیه وسلم، سجده می‌نمود تا دیواری که بطرف آن نماز می‌خواند به اندازه عبور یک گوسفند بود. پس کسی که اینچنین عمل نماید به آن نزدیک شدن واجب عمل نموده است، بنابراین آنچه مردم در تمام مساجد انجام می‌دهند، بطوریکه به دور از دیوار و وسط مسجد نماز می‌خوانند، چیزی جز غفلت از این دستور و فعل پیامبر صلی الله علیه وسلم -

نیست. (منظور در نماز فرادی می باشد).

و طول ستره می بایست به اندازه یک یا دو وجب از زمین بلند باشد، زیرا رسول الله صلی الله علیه وسلم فرموده است: «إِذَا وَضَعَ أَحَدُكُمْ بَيْنَ يَدَيْهِ مِثْلَ مَوْخِرَةِ الرَّحْلِ فَلْيَصِلْ وَلَا يَبَالِيَ مَنْ مَرَّ مِنْ وَرَاءِ ذَلِكَ».

هر گاه یکی از شما جلوی خودش چیزی مانند آخر پالان شتر گذاشت، آنگاه نماز بخواند، و پشت آن اگر کسی عبور نمود، هیچ اشکالی ندارد.

باید مستقیم در برابر ستره قرار گیرد، زیرا ظاهر دستور نماز بسوی ستره همین را می رساند، اما اینکه مقداری سمت چپ یا راست ستره قرار گیرد بطوری که مستقیم و برابرش نباشد، به ثبوت نرسیده است.

و نماز خواندن بسوی درخت (ستره قرار دادن آن) و ستون، و عصا و هر چیزی مانند آن که در زمین نصب شده باشد، جایز است. همچنین اگر فرد بسوی همسرش که بر تخت خوابیده در حالی که زیر لحاف است، نماز بخواند (اوراستره قرار دهد) اشکالی ندارد، و همچنین نماز خواندن بسوی حیوان اگر چه شتر باشد، درست است.

اما نماز خواندن بسوی قبر (ستره قرار دادن آن) بصورت مطلقاً جایز نیست، فرقی نمی کند که این قبر پیامبران باشد، یا قبر امامان، اولیا، و یا دیگران اشخاص باشد.

و هر گاه جلوی نماز گزار ستره وجود داشته باشد، عبور کردن از میان وی و ستره اش جایز نیست، در این مورد مسجد الحرام و مساجد دیگر با هم فرقی نمی کنند. زیرا سخن پیامبر صلی الله علیه وسلم «کسیکه از جلوی نماز گزار عبور می کند اگر می دانست چه گناهی بر وی می باشد، هر آئینه چهل (چهل روز یا سال...) می ایستاد برایش بهتر بود از اینکه از پیشروی نماز گزار عبور کند»، شامل همه مساجد می شود.

و برای کسی که بسوی ستره نماز می خواند جایز نیست اجازه دهد کسی از پیشروی اش عبور کند، زیرا حکم پیامبر صلی الله علیه وسلم همین است که: «هر گاه یکی از شما بسوی چیزی (ستره ای) نماز خواند و کسی خواست از پیشروی اش بگذرد، باید با زدن به سینه اش او را منع نماید، و تا می تواند او را برگرداند. و در روایتی آمده: «دوبار او را منع نماید». پس اگر آن شخص خودداری نکرد در اینصورت با وی بجنگد زیرا که او شیطان است.»

همچنین برای جلوگیری از عبور غیر مکلف مانند حیوان (چارپا)، یا کودک از جلوی نمازش، جایز است که یک قدم یا بیشتر به جلو برود، تا اینکه از پشت سر وی عبور کند.

احکام ستره در نماز

رسول الله صلی الله علیه و سلم چنان نزدیک ستره می ایستاد، که فاصله ایشان با دیوار، به اندازه سه ذراع بود (روایت بخاری و احمد) و هنگام سجده، این فاصله، به حدی میرسید که یک گوسفند میتواند از آنجا عبور کند (متفق علیه) و دائماً

میفرمود: «لاتصل إلا إلى السترة، و لاتدع أحداً يمر بين يديك، فإن أبي فلتقاتله؛ فإن مع القرين» (روایت ابن خزیمه) (بدون اینکه سترهای در پیش رو داشته باشید، نماز نخوانید و نگذارید کسی از مقابل شما عبور کند، اگر اصرار ورزید (خواست از جلوی شما بگذرد) با او درگیر شوید زیرا شیطان همراه اوست).

و میفرمود: «إذا صلى أحدكم إلى السترة؛ فليدن منها، لا يقطع الشيطان عليه صلاته» (روایت ابوداود و بزار) (هر گاه یکی از شما به سوی ستره نماز خواند، باید خودش را با آن (ستره) نزدیک کند تا شیطان نمازش را قطع نکند).

چه بسا رسول الله صلی الله علیه و سلم تلاش مینمود تا کنار ستونی که در مسجد بود، نماز بخواند. و اگر در فضای باز نماز میخواند، و سترهای وجود نداشت، نیزه‌های برای جلوی نصب میکرد و در حالی که مردم به ایشان اقتدا میکردند، به سوی آن، نماز میخواند (متفق علیه) و گاهی شترش را میخواست و از آن به عنوان ستره استفاده مینمود و نماز میخواند (روایت بخاری و احمد)، البته این بدان معنی نیست که رسول الله صلی الله علیه و سلم در محل خواباندن شترها نماز میخواند، زیرا ایشان از خواندن نماز، در چنین محل‌هایی نهی فرموده است. گاهی جهاز شتر را پیشرو میگذاشت و روبروی بلندی آخر آن میایستاد و نماز می‌گزارد (روایت مسلم و احمد).

و در این مورد میفرمود: «إذا وضع أحدكم بين يديه مثل مؤخرة الرجل؛ فليصل و لا يبالي من مزوراء ذلك» (روایت مسلم و ابوداود) (هر گاه یکی از شما چیزی به بلندی قسمت آخر جهاز شتر در مقابل خود قرار دهد، نماز بخواند چون عبور از ورای آن، ضرری ندارد).

یک بار رسول الله صلی الله علیه و سلم درختی را به عنوان ستره قرار داد و به سوی آن، نماز خواند (روایت نسائی و احمد) گاهی تخت‌خوابی را که عایشه رضی الله عنها روی آن و زیر لحافی دراز کشیده بود، ستره قرار میداد (متفق علیه).

رسول الله صلی الله علیه و سلم به هیچ وجه اجازه نمیداد (کسی یا چیزی از میان او و ستره اش عبور کند، چنانکه یک مرتبه گوسفندی خواست از مقابل ایشان عبور کند، رسول الله صلی الله علیه و سلم (در حال نماز) خودش را آنقدر به دیوار نزدیک کرد که شکم مبارکش به دیوار چسبید و گوسفند از پشت سر ایشان عبور کرد (روایت ابن خزیمه و طبرانی و حاکم).

یک بار رسول الله صلی الله علیه و سلم در نماز فرض، دست راست خود را به صورت حلقه به سینه مبارک خود چسبانید، پس از اتمام نماز، صحابه به عرض کردند: مگر حکم جدیدی برای نماز آمد؟ فرمود: خیر، بلکه شیطان میخواست از مقابل من عبور کند، من گردنش را طوری فشار دادم که سردی زبانش را بر روی دستم احساس نمودم، سوگند به خدا! اگر به خاطر برادرم سلیمان علیه السلام که تسلط بر جنها از معجزات ویژه‌اش به شمار میرود، نمیبود، او را به یکی از ستونهای مسجد میبستم تا بچه

های مدینه او را بگیرند و در کوچه های شهر بگردانند. پس تا حد امکان نگذارید کسی میان شما و قبله، حائل گردد (روایت احمد و دار قطنی).

همچنین رسول الله صلی الله علیه و سلم در این مورد فرموده است: هر گاه یکی از شما برای ادای نماز، سترهای بگذارد تا مردم نتوانند از مقابل او عبور کنند، با وجود این اگر کسی خواست از میان او و سترها عبور کند، با زدن دست بر سینه اش، او را باز دارد. (و در روایتی چنین آمده است: که تا دو بار او را از این کار منع کند) اگر باز نایستاد، این بار به شدت او را از مقابل خود دور کند زیرا او شیطانی بیش نیست (متفق علیه). و نیز فرموده است: «لو يعلم المارّ بین یدی المصلّی ماذا علیه؛ لکان أن یقف أربعین خیراً له من أن یمرّ بین یدیہ» (متفق علیه) (کسی که از مقابل نمازگزار عبور میکند اگر میدانست که چه جرم بزرگی مرتکب میشود، چهل (روز یا سال) همانجا میایستاد ولی از جلوی نمازگزار، عبور نمیکرد).

جلو گیری از عبور و مرور در برابر نماز

اگر نمازگزار با در نظر داشت اینکه در پیش روی خویش ستره قرار داد است، اگر کسی از پیش روی او در مابین ستره اش عبور و مرور کند، باید با دست خویش مانع از تیر شدن شخص مذکور گردد، ولو که شخص متذکره از جمله اطفال باشد.

رسول الله صلی الله علیه و سلم به هیچ وجه اجازه نمیداد (کسی یا چیزی از میان او و ستره اش عبور کند، چنانکه یک مرتبه گوسفندی خواست از مقابل ایشان عبور کند، رسول الله صلی الله علیه و سلم (در حال نماز) خودش را آنقدر به دیوار نزدیک کرد که شکم مبارکش به دیوار چسبید و گوسفند از پشت سر ایشان عبور کرد (روایت ابن خزیمه و طبرانی و حاکم).

همچنین رسول الله صلی الله علیه و سلم در این مورد فرموده است: هر گاه یکی از شما برای ادای نماز، ستره ای بگذارد تا مردم نتوانند از مقابل او عبور کنند، با وجود این اگر کسی خواست از میان او و ستره اش عبور کند، با زدن دست بر سینه اش، او را باز دارد. (و در روایتی چنین آمده است: که تا دو بار او را از این کار منع کند) اگر باز نایستاد، این بار به شدت او را از مقابل خود دور کند زیرا او شیطانی بیش نیست. بخاری و مسلم

اما اگر نمازگزار برای خود ستره قرار نداده بود، در آن صورت تا فاصله ی سه ذراع بین پاهای او و محل سجده رفت و آمد از جلوی او جایز نیست و نمازگزار می تواند مانع رفت و آمد افراد از جلوی خویش شود، ولی بیشتر از سه ذراع (یک و نیم متر) اگر کسی از جلوی نمازگزار عبور و مرور کند مانعی ندارد.

شیخ ابن باز رحمه الله در (مجموع فتاوی (327/29) می فرماید که جلوگیری از رد شدن افراد جلوی نماز گزار واجب است.

و نصوص وارده در ممانعت از عبور افراد از جلوی نمازگزار عام بوده و مخصوص بزرگسالان نیست بلکه کودکان را نیز شامل می شود.

اما اگر شخص نمازگزار ماموم بود، یعنی در نماز جماعت پشت سر امام نماز می خواند، در آنصورت عبور از جلوی نمازگزاران (مامومین) جایز است، زیرا ستره ی امام حکم ستره ی ماموم را نیز دارد.

از ابن عباس رضی الله عنه روایت شده است که: « أَقْبَلْتُ رَاكِبًا عَلَيَّ حِمَارٍ أَتَانِ، وَأَنَا يَوْمَئِذٍ قَدْ نَاهَزْتُ الْإِحْتِلَامَ، وَرَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَصِلِي بِيَمِينِي إِلَى غَيْرِ جِدَارٍ، فَمَرَزْتُ بَيْنَ يَدَي بَعْضِ الصَّفِّ، وَأَرْسَلْتُ الْأَتَانَ تَرْتَعُ، فَدَخَلْتُ فِي الصَّفِّ، فَلَمْ يَنْكُرْ ذَلِكَ عَلَيَّ. » (بخاری 76).

یعنی: روزی، در دوران نوجوانی، سوار بر ماده الاغی بودم و بسوی سرزمین «منا» می رفتم. رسول الله صلی الله علیه وسلم در «منا» بدون اینکه ستره ای گذاشته باشد، مشغول نماز بود. الاغ را برای چرا رها کرده، از جلوی بعضی از نماز گزاران عبور کردم و خود را به صف نماز رساندم. کسی مرا بر این کار، سرزنش نکرد.

آیا میتوان منقل آتش را بحیث ستره انتخاب کرد؟

اگر نماز گزار منقل آتش را بحیث ستره خویش مورد استفاده قرار دهد، از لحاظ شرعی کدام ممانعتی نداشته، اگرچه برخی از فقها به کراهت منقل آتش در استفاده از ستره رای داده اند.

و کراهت انرا تشبه با مجوسی ها در عبادت آتش، بیان داشته اند.

ولی قابل تذکر است که مجوسیان آتش را به این شکل عبادت نمی کنند بنابراین قرار دادن منقل آتش ویا اشتوب ویا گذاشتن بخاری های برقی در پیشروی نمازگزار هیچ نوع ممانعتی نداشته.

(برای معلومات مزید مراجعه شود به فتوای شیخ ابن عثیمین، کتاب الدعوة (5)، (2/90)، (89))

کشیدن خط بجای ستره

در مورد اینکه اگر یک نفر نمازگزار چیزی را نیابد که آنرا بحیث ستره خویش در نماز مورد استفاده قرار دهد آیا کشیدن خط جای ستره را پر کرده میتواند ویا خیر؟ در جواب باید گفت بلی!

جایز است. دلیل آن حدیثی از ابوهریره رضی الله عنه از پیامبر صلی الله علیه وسلم است که فرمودند: «إِذَا صَلَّى أَحَدُكُمْ فَلْيَجْعَلْ تَلْقَاءَ وَجْهِهِ شَيْئًا، فَإِنْ لَمْ يَجِدْ فَلْيَنْصِبْ عَصَا، فَإِنْ لَمْ يَكُنْ مَعَهُ عَصَا فَلْيَخُطْ خَطًا وَلَا يَضُرَّهُ مَا مَرَّ بَيْنَ يَدَيْهِ.»

یعنی: «هرگاه کسی از شما نماز گزارد پس چیزی را مقابل خود (بعنوان ستره) قرار دهد، اگر چیزی نیافت پس می تواند عصایی (چوب دستی) نصب کند، و اگر عصا همراه نداشت می تواند خطی بر

زمین بکشد و در اینصورت ایرادی ندارد اگر افرادی مقابل او عبور کنند».

این حدیث را امام احمد و ابوداود و ابن ماجه روایت کرده است، و ابن حبان این روایت را صحیح قرار داده است، و کسی که این حدیث را مضطرب دانسته، نظرش درست نیست، بلکه این روایت حسن است و این سخن را حافظ ابن حجر (در بلوغ المرام) نیز آورده است.

منع عبور و مرور بعد از ختم جماعت

طوریکه قبلاً یاد آور شدیم ستره‌ی امام برای مقتدی ستره است، ولی زمانیکه امام از نماز سلام می‌دهد و مسبوق برای تکمیل کردن نمازش بلند می‌شود آیا باز هم ستره‌ی امام برای مسبوق به عنوان ستره محسوب می‌شود، یا این‌که مقتدی ستره‌ی جدیدی را برای خود انتخاب نماید؟

در جواب باید گفت: هر زمانیکه امام از نماز جماعت فارغ می‌شود و مسبوق برای تکمیل کردن نمازش بلند می‌شود، در این صورت مسبوق منفرد به حساب می‌آید و بر او لازم است که مردم را از عبور و مرور از جلوی خود منع کند. زیرا رسول الله صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ به این کار دستور داده است.

چرا برخی مردم از عبور و مرور از جلوی خود منع نمی‌کنند؟ در جواب باید گفت که این عده مردم یا از حکم مسئله آگاه نیستند و یا این کار را با تأویل ترك می‌کنند، از آن جا که گمان می‌کنند چون جماعت را درك کرده‌اند پس بنابراین بعد از انفراد نیز در حکم کسانی قرار دارند که پشت سر امام نماز می‌خوانند، لیکن مسبوق باید مردم را از عبور و مرور از جلوی خود منع کند. (مزید معلومات را میتوان در کتاب الدعوة (5) (6/92) شیخ عثیمین مطالعه فرماید).

باب چهل و پنجم

تغییر مکان برای ادای نماز سنت

خواننده محترم!

اگر ملاحظه فرموده باشید ، نمازگزاران ، بعد از ادای نمازهای فرض چه در حالت جماعت و یا در حال انفرادی جاهای خود را برای ادای نماز سنت ، تغییر میدهند ، و دلیل میاورند که سجده کردن در محلات مختلف باعث آن میگردد ، که جای های مختلف زمین در روزی قیامت بر ادای نماز گزار شهادت دهد؟ میخوایم در این باب با استفاده از منبع معتبر دینی معلومات ذیل را در مورد حکم این مسأله خدمت شما تقدیم بداریم .

قبل از همه باید بعرض برسانم ، که تغییر مکان برای ادای نماز مربوط مسأله شهادت و یا عدم شهادت زمین نیست ، اگرچه برخی از علماء در مورد به همین عقیده اند ، ولی این بحث مفید و جالب را باید از منبع معتبر اسلام یعنی احادیث نبوی مورد بحث و بررسی قرار داد .

در سنت عملی پیامبر صلی الله علیه وسلم آمده است ، زمانیکه نماز گزار نماز فرض خویش را در مسجد با جماعت بجاء آورد ، باید در جای خود نشسته اذکار بعد از نماز را نیز بخواند ، بعد از خواندن اذکار باید نماز گزار سنت راتبه خویش را به خانه خویش منتقل کند ، زیرا پیامبر صلی الله علیه وسلم فرمودند: «علیکم بالصلاة فی بیوتکم ، فإن خیر صلاة المرء فی بیته إلا الصلاة المكتوبة» . (در خانه هایتان نماز بخوانید؛ چون بهترین نماز شخص، نماز در خانه اش است غیر از نمازهای فرض (که باید در مسجد خوانده شوند)» . متفق علیه

و همچنان در حدیث دیگری آمده است که : «إذا قضی أحدکم الصلاة فی مسجد فلیجعل لبیته نصیبا من صلاته ، فإن الله جاعل فی بیته من صلاته نورا» . مسلم (۷۷۸) (هرگاه کسی از شما نماز (فرض) را در مسجد خواند قسمتی از نمازها را برای خانه بگذارد؛ چون خداوند به واسطه نماز نوری را در خانه اش قرار می دهد» . پس منتقل کردن نمازهای سنت راتبه به منزل ، همان روشی است که انجام آن؛ تبعیت از سنت نبوی است ، و کسی که بر طبق سنت ایشان عمل کند ، مطمیناً اجر و ثواب بیشتری خواهد برد .

تغییر مکان برای نماز سنت نزد جمهور علماء :

جمهور علمای مذاهب گفته اند: برای کسی که نماز فرض می خواند ، مستحب است که نماز نافله خود را در مکان دیگری بجاء آرد ، و افضل آنست که نماز سنت را در منزل بخواند ، وگرنه در مکان دیگری ، غیر از محل نماز فرضش ، در داخل مسجد بخواند تا مواضع سجده او بیشتر شوند و بین فریضه و نافله فاصله بیافتد . یعنی مکانی را که در آنجا نماز فرض خوانده است را تغییر دهد ، و در مکان دیگری در داخل مسجد نماز راتبه بخواند .

دلیل آنها حدیثی از معاویه رضی الله عنه است که گفت: «إِذَا صَلَّى الْجُمُعَةَ فَلَا تُصَلِّهَا بِصَلَاةٍ حَتَّى تَكَلِّمَ أَوْ تَخْرُجَ ، فَإِنَّ رَسُولَ اللَّهِ

صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ أَمَرْنَا بِذَلِكَ ، أَنْ لَا تُوَصَّلَ صَلَاةٌ بِصَلَاةٍ حَتَّى نَتَكَلَّمَ أَوْ نَخْرُجَ». مسلم (۱۴۶۳). (هرگاه نماز جمعه خواندی بعد از آن تا زمانی که سخنی نگویی و (از مصلی) خارج نشوی نماز دیگری بخوان، زیرا رسول خدا صلی الله علیه وسلم ما را به آن امر کردند که از وصل کردن نماز (فرض) با نماز (سنت) خودداری کرده تا آنکه بین آن دو نماز سخنی بگوئیم یا خارج شویم. امام نووی رحمه الله در شرح صحیح مسلم ذیل این حدیث مینویسد: «در این حدیث دلیلی مبنی بر این گفته ی اصحاب ما وجود دارد که؛ تغییر مکان نماز فرض به مکان دیگری (برای ادای نماز سنت) مستحب است، و البته افضل آنست که تغییر مکان به سوی منزل باشد، یا در مکان دیگری در خود مسجد یا هر جای دیگری باشد، تا مواضع سجده بیشتر شود و بین نماز نافله با فریضه حداقل فاصله ایجاد شود، و اینکه در حدیث آمده: «تا آنکه سخن بگوئیم» دلیلی بر اینست که فاصله انداختن بین دو نماز با سخن گفتن نیز حاصل می شود ولی انتقال مکان به سوی منزل افضلتر است».

البته حدیث معاویه رضی الله عنه برای کسانی که می گویند: «مکانی را که در آنجا نماز فرض خوانده ای را تغییر بده و در مکان دیگری در داخل مسجد نماز راتبه بخوان» ، دلیل صریح و روشنی نیست، زیرا حدیث فوق اشاره صریحی به این مسئله نکرده است که محل نماز را در داخل مسجد تغییر دهیم، و قابل تذکر است که این حدیث درباره نماز جمعه وارد شده است، درحالی که نماز جمعه خصائصی دارد که دیگر نمازها ندارند. و اگر حدیث معاویه را به دیگر نمازها نیز تعمیم دهیم، باز این حدیث به استحباب سخن گفتن و یا خروج از مصلی بعد از نماز فرض اشاره کرده است نه به تغییر مکان نماز برای ادای نماز سنت، و اگر به احادیث صحیح دیگر توجه کنیم؛ پیامبر صلی الله علیه وسلم صراحتاً فرموده اند که نماز سنت رواتب خویش را به منزل منتقل کنیم.

همچنین به حدیث دیگری از ابوهریره رضی الله عنه استناد کرده اند که از پیامبر صلی الله علیه وسلم روایت می کند که ایشان فرمودند: «أَيُعْجَزُ أَحَدُكُمْ إِذَا صَلَّى أَنْ يَتَقَدَّمَ أَوْ يَتَأَخَّرَ أَوْ عَنْ يَمِينِهِ أَوْ عَنْ شِمَالِهِ ، يَعْنِي : السُّبْحَةَ» ای : صلاة النافلة بعد الفريضة. أبو داود (۸۵۴) وابن ماجه (۱۴۱۷) و صححه الألبانی فی صحیح سنن ابن ماجه. (آیا شما ناتوان هستید از اینکه هرگاه نماز (فرض) خواند، (و خواست نماز نافله بخواند) اندکی به جلو یا عقب یا سمت راست یا چپ خود منتقل شود). این حدیث تا حدودی در باره تغییر مکان نماز برای ادای نماز سنت صریح است، اما بسیاری از علماء حدیث مذکور را تضعیف کرده اند از جمله:

- 1- حافظ ابن حجر عسقلانی رحمه الله در کتاب «تهذیب التهذیب» (۲/۲۰۳) گفته: حدیث مرفوع است اما صحیح نیست. و باز در کتاب «تغلیق التعلیق» (۲/۳۳۶) گفته: در سند آن شخصی بنام «ابراهیم» وجود دارد که ابوحاتم در مورد او گفته: او مجهول است. همچنین شخصی بنام «لیث بن ابی سلیم»

در سند حدیث هست که حفظ او ضعیف است.

2- امام شوکانی در کتاب «نیل الأوطار» (۲۴۱/۳) گفته: شخصی بنام «ابراهیم بن اسماعیل» در اسناد آن هست که ابوحاتم رازی او را مجهول خوانده است.

3- الرباعی در کتاب «فتح الغفار» (۱/۵۸۳) گفته: اسناد آن ضعیف است.

البته شیخ البانی رحمه الله در «صحیح ابن ماجه» (۱۱۸۲) حدیث مذکور را صحیح دانسته است.

همچنین به حدیث دیگری از مغیره بن شعبه که در آن پیامبر صلی الله علیه وسلم فرمودند: «لا یصلی الإمام فی الموضع الذی صلی فیہ المکتوبه حتی یتحول». سنن أبی داود (۶۱۶).

(امام نباید در مکانی که در آن نماز فرض خوانده نماز (سنت) بخواند تا آنکه مکانش را تغییر می دهد).

در مورد حدیث متذکره علماء میگویند که این حدیث ضعیف است: از جمله حافظ عراقی در (ذیل المیزان جلد اول صفحه ۳۳۹) و حافظ ابن حجر در (فتح الباری جلد ۲ صفحه ۳۹۰) نوشته اند که این حدیث ضعیف است.

ولی شیخ البانی در (صحیح أبی داود صفحه ۶۱۶) این حدیث را صحیح دانسته است. و اگر صحت حدیث را بپذیریم، باز این حدیث تنها به تغییر مکان امام اشاره کرده است نه مامومین، تا مبادا مامومین اشتباها گمان کنند که امام در حال نماز فرض است!

بنابراین حدیث صحیح و صریحی در این باره (یعنی تغییر مکان نماز در داخل مسجد به قصد ادای نافله) وارد نشده است، چنانکه شیخ محدث «عبد العزیز الطریفی حفظه الله تعالی» در کتاب «زوائد أبی داود علی الصحیحین» گفته: «درباره تغییر مکان برای ادای نماز نافله حدیث صحیحی ثابت نشده است». با این وجود بسیاری از اهل علم با استناد به احادیث فوق گفته اند که: مستحب است که بین نماز فرض و نماز سنت راتبه فاصله ای ایجاد شود؛ حال چه این فاصله بوسیله سخن گفتن در بین دو نماز فرض و سنت باشد، و یا بوسیله انتقال نماز سنت به منزل و یا تغییر مکان محل نماز سنت به محل دیگری در داخل مسجد باشد، و گفته اند که: افضلترین آنها آنست که نماز سنت را به خانه برد و آنجا نماز خوانده شود.

ولی اگر به مجموع احادیث نظر کنیم، آنچه که در آن شکی وجود ندارد؛ استحباب فاصله انداختن ما بین نماز فرض و سنت بوسیله سخن گفتن و نیز انتقال نماز به منزل است، ولی حدیث صحیح و صریح و روشنی از پیامبر صلی الله علیه وسلم درباره تغییر مکان نماز سنت در داخل مسجد وارد نشده است، اما بهر حال بسیاری از علمای مذاهب گفته اند که: می توان با تغییر مکان نماز در داخل مسجد نیز این سنت را عملی نمود؛ و اینکار باعث می شود که بین نماز فرض و سنت تمییز داده شود و همچنین (موجب زیاد شدن مواضع سجده خواهد شد که این باعث می شود که در روز قیامت برای نمازگزار شهادت دهد).

«رملی» در کتاب «نهاية المحتاج» (۵۵۲/۱) می گوید: «سنت

است که بعد از خواندن نماز سنت یا فرض محل آنرا برای خواندن نماز دیگر (چه فرض باشد یا سنت) تغییر داد، تا مواضع و مکانهای سجده بیشتر شوند، زیرا اینکار برای وی (در قیامت) شهادت می دهند، و همچنین اینکار مکانهای عبادت را زنده می کند؛ اما اگر به مکان دیگری منتقل نشد می توان با سخن گفتن با شخصی (مابین دو نماز) فاصله انداخت.

استنتاج نهایی:

بخاطر اختلاف در مورد تصحیح و تضعیف دو حدیث روایت شده از (ابوهریره) و (مغیره) رضی الله عنهما؛ اختلاف نظر هست که آیا تغییر مکان نماز در داخل مسجد مستحب است یا خیر؟ ولی در کل بهتر است به سنت صریح نبوی عمل کنیم و آن اینکه: نمازهای سنت راتبه را در منزل بخوانیم نه در مسجد! و کسانی که می گویند تغییر مکان نماز سنت موجب شهادت آن مکان در روز قیامت برای نمازگزار می شود، هیچ حدیث صحیحی از پیامبر صلی الله علیه وسلم برای گفته خود ندارند، جز اجتهاد ابن عمر رضی الله عنهما.

البته این افراد به حدیث ضعیفی از ابوهریره رضی الله عنه استناد کرده اند که گفته: «قرأ رسول الله صلی الله علیه وسلم (یومئذ تحدث أخبارها) قال: أتدرون ما أخبارها؟ قالوا: الله ورسوله أعلم قال فإن أخبارها أن تشهد علی كل عبد أو أمة بما عمل علی ظهرها أن تقول عمل كذا وكذا یوم كذا وكذا قال فهذا إخبارها، فهذا أمرها فهذه أخبارها». سنن الترمذی (۲۴۲۹). یعنی: «رسول خدا صلی الله علیه وسلم این آیه (یومئذ تحدث أخبارها: آن روز است که زمین خبرهای خود را بازگوید. زلزله/۴) را خواندند و آنگاه فرمودند: آیا می دانید که اخبار زمین چیست؟ اصحاب گفتند: خدا و رسولش داناترند. فرمودند: اخبار آن این است که بر هر بنده و بر هر کنیزی (یعنی بر هر مرد و زنی) گواهی می دهد از آنچه که بر پشت آن عمل کرده است، بدین نحو که می گوید: او فلان و فلان روز بر روی من چنین و چنان کرد. پس این است اخبار آن». ولی این حدیث ضعیف است، چنانکه شیخ البانی در «ضعیف الترمذی» (۲۴۲۹) گفته: اسناد آن ضعیف است.

بنابراین حدیث صحیحی وجود ندارد که بر شهادت دادن زمین برای سجده نمازگزار دلالت داشته باشد، و در ضمن در صورت صحت این مسئله، چه مانعی وجود دارد که بگوئیم: اگر کسی در محل نماز فرض نماز سنت هم بخواند، پس آن مکان برای او دوبار شهادت می دهد!

و دلیل این گفته هم می تواند: مشروعیت ادای نماز نافله در یک مکان دائمی و مشخص در منزل باشد، که جایز است.

پس شایسته است که نماز سنت را بجای آنکه در مسجد بخوانیم، آنرا به منزل منتقل کنیم تا به سنت ثابت شده پیامبر صلی الله علیه وسلم عمل کرده باشیم، هرچند مانع کسانی نیستیم که محل نماز خود را در مسجد برای ادای نماز سنت تغییر می دهند. همچنان شیخ عبدالعزیز ابن باز در جواب سوالی: آیا درباره استحباب تغییر مکان برای ادای نماز سنت بعد از نماز فرض

چیزی وارد شده است؟ چنین جواب فرموده اند : «تاجائیکه می دانم حدیث صحیحی در این باره وارد نشده است، اما ابن عمر رضی الله عنهما و بسیاری از سلف اینکار را می کردند و امر در این موضوع واسع است والحمدلله. البته حدیث ضعیفی از ابوداود رحمه الله در این باره وارد شده است، ولی فعل ابن عمر رضی الله عنهما و سلف صالح آنرا تقویت می کند. والله ولی التوفیق». (غرض معلومات مزید مراجعه شود : (مجموع فتاوی و مقالات متنوعه الجزء الحادی عشر از کتاب حدیثی ذیل المیزان جلد اول صفحه 339 وفتح الباری جلد 2 صفحه 390)

باب چهل و ششم تکرار نماز فرض

تکرار نماز فرض بدین معنی است که : اگر یکنفر یکبار نماز فرض را بخواند ، (خوا نماز خویش را با جماعت خوانده باشد ویا منفرد) ، بعد از اتمام نماز ، کسی بیاید درمسجد واز شخص متذکره خواهش نماید که بار دوم همرایش نماز جماعت را برپا نماید ، آیا شرع مقدس اسلام برای شخص متذکره اجازه فرموده است تا برای بار دوم در نماز جماعت اشترک نماید ویا خیر ؟

در جواب باید گفت بلی در شرع اجازه است که برای بار دوم در نماز جماعت اشترک و نماز جماعت را برپا نماید . قابل تذکر است که تمامی مذاهب در این مورد متفق القول اند که : اگر کسی یکی از نمازهای فرض خود را به تنهایی بخواند ، و سپس دید که جماعت برگزار می شود ، واجب یا مستحب است که همراه آن جماعت نیز نمازش را تکرار کند .

اما اگر کسی عکس حالت فوق را داشته باشد؛ یعنی نماز فرض را بصورت جماعت در مسجد بخواند ، آیا می تواند همان نماز را بتنهایی یا با جماعت دیگری نیز تکرار کند؟

در جواب باید گفت : کسیکه نماز فرض را بصورت جماعت اداء کرده باشد ، برای او روا نیست که دوباره همان نماز را به نیت نماز فریضه ، بدون داشتن سبب شرعی ، تکرار کند .

زیرا بر طبق حدیث نبوی صلی الله علیه وسلم مشروع نیست که نماز فریضه را جز یکبار اداء کرد ، مگر آنکه دلیلی برای تکرار آن وجود داشته باشد ، و پیامبر صلی الله علیه وسلم فرمودند : «لا تعاد الصلاة فی یوم مرتین». یعنی : «نماز (فرض) در یک روز دو

بار خوانده نمی شود». (رواه النسائی وصححه الألبانی.)
شیخ الاسلام ابن تیمیه رحمه الله در مورد تکرار نماز فریضه بدون
سبب شرعی گفته:

«.. تردیدی نیست که این کار نهی شده است، و برای یک شخص
مکروه است که نماز را بدون داشتن سببی شرعی تکرار کند، و
اگر برای انجام نماز مشروع می بود که (به تعداد) عدد معینی
خوانده شود، برای یک انسان مقدور میشد که نماز ظهر را چندین
بار بخواند، و همینطور عصر و بقیه نمازها را چند بار
بخواند، و درحالیکه در این حالت شکی در کراهیت آن وجود
ندارد...».

(برای تفصیل موضوع وکسب معلومات مزید مراجعه شود به ا
لفتاوی الکبری جلد 2 صفحه 282)

خواننده محترم !

غرض روشن شدن موضوع توجه شما را به مثال ذیل جلب مینمایم :
اگر یکنفر نماز فرض عشاء را بصورت جماعت در مسجد خوانده
باشد ، بری او جایز نیست که همان نماز را بتنهایی و به نیت
نماز فریضه بار دیگر تکرار کند، اما اگر بخواد همان نماز
فرض را نه به نیت فرض، بلکه به نیت نماز نافله (و سنت)
بخواند، در آنصورت برای وی جایز است که آنرا (با همان تعداد
رکعات) تکرار کند، چنانکه این موضوع بشرح ذیل در حدیث صحیح
وارد شده:

میگویند معاذ بن جبل رضی الله عنه نماز عشاء را بصورت جماعت
همراه پیامبر صلی الله علیه وسلم می خواند و سپس به میان قوم
خویش برمی گشت و همان نماز عشاء را برای آنها امامت می کرد
(و خودش به نیت نفل می خواند). با این حساب برای مردی که در
مسجد نماز فرض را بصورت جماعت خوانده، همان نماز را به نیت
نافله بخواند و همسرش به وی اقتداء کند و او نیت نماز فرض
را داشته باشد.

باب چهل و هفتم سجده تلاوت

سجده برای الله بمعنی ذلیل ساختن شیطان است ، هر سجده را که انسان در برابر پروردگاربها عظمت انجام میدهد غرور و کبر برای شیطان را به شکست مواجه می سازد .
در شرعیت اسلام ، مسلمان مأمور است در کنار سجده های نماز ، با فروتنی کامل ، سجده های دیگری را هم برای الله انجام دهد .
که از آنجمله میتوان از سجده تلاوت نام برد .
سجده تلاوت یکی از معروف ترین سجده هایی است که برخواننده و شنونده آیه ی سجده واجب میگردد ، فرق نمیکند که : خواننده و شنونده در نماز باشد و یا هم در خارج از نماز . اگر کسی يك آیه سجده را در يك مجلس چند دفعه تکرار خواند ، بالایش يك سجده لازم است .

طریق خواندن سجده تلاوت عبارت است از :
تکبیر بدون اینکه دستهای خود را بالا کند ، گفته وبه سجده میرود ، سه بار « سبحان ربی الاعلی » میگوید بعداً تکبیر میگوید و سر خود را بالا میکند .
در داخل نماز اگر آیه سجده خواند ، همینکه آیه ختم شد در صورتی که نماز گزار رکوع میکرد ، رکوعش بجای سجده محسوب میشود ، حاجت به سجده ندارد و اگر به قرائت خود دوام داد ، در ختم آیه سجده « الله اکبر » گفته به سجده برود بعد از سجده بر خیزد وبه قرائت خود ادامه بدهد . در ختم آیه سجده « الله اکبر » گفته به سجده برود بعد از سجده بر خیزد وبه قرائت خود ادامه بدهد .

سوره هائی که در آن ها سجده تلاوت است :

- (سوره اعراف آیه ۲۰۶)
- (سوره رعد آیه : ۱۵)
- (سوره نحل آیه : ۵۰)
- (سوره اسراء آیه : ۱۰۹)
- (سوره مریم آیه : ۵۸)
- (سوره حج آیه : ۱۸)
- (سوره علق آیه : ۱۹)

- (سوره فرقان آیه : ۶۰)
- (سوره نمل آیه : ۲۶)
- (سوره سجده آیه : ۱۵)
- (سوره ص آیه : ۲۴)
- (سوره فصلت آیه : ۳۸)
- (سوره نجم آیه : ۶۲)
- (سوره انشقاق آیه : ۲۱)

سجده تلاوت:

علماء در مورد سجده تلاوت میگویند : سجده تلاوت مانند سجده نماز است، و افضل این است که سجده کننده باید بر هفت اعضا بدن خویش به سجده بیفتد و تا سه بار «سُبْحَانَ رَبِّيَ الْأَعْلَى» بگوید و پس از آن دعاهاى ذیل را بخواند: «اللَّهُمَّ إِنِّي لَكَ سَجَدْتُ وَ بِكَ أَمَنْتُ، وَ لَكَ أَسَلْتُ وَ عَلَيْكَ تَوَكَّلْتُ، سَجَدَ وَجْهِي لِذِي خَلْقِهِ وَ شَقَّ سَمْعُهُ وَ بَصَرَهُ بِحَوْلِهِ وَ قُوَّتِهِ، تَبَارَكَ اللَّهُ أَحْسَنُ الْخَالِقِينَ.».

(الهی! برای تو سجده کردم و به تو ایمان آوردم و تسلیم تو شدم و بر تو، توکل نمودم، سجده برد صورتم برای ذاتی که آن را خلق کرد و با تو توان و قدرت خود حس شنوایی و بینایی به او داد، خیر و برکت الله چقدر فراوان است و او نیکوترین آفرینندگان است) .

(مسلم (771)، مسند احمد (102،94/1)، (217،30/6)، ابوداود (1414،760)، ترمذی (3425،3423،3422،3421،580). ترمذی حدیث مذکور را «حسن صحیح» قرار داده است: نسائی (1130-1127)، ابن خزیمه (673،563)، ابن حبان (1978،1977) و حاکم 220/1 (802-800). «اللَّهُمَّ اكْتُبْ لِي بِهَا أَجْرًا وَضَعْ عَنِّي بِهَا وَزْرًا وَ اجْعَلْهَا لِي عِنْدَكَ ذُخْرًا، وَ تَقَبَّلْهَا مِنِّي كَمَا تَقَبَّلْتَهَا مِنْ عَبْدِكَ دَاوُدَ عَلَيْهِ وَ عَلَيَّ نَبِيْنَا أَفْضَلُ الصَّلَاةِ وَ السَّلَامِ.».

(الهی! به خاطر این سجده اجر و ثوابی برایم بنویس و گناهی را از من کم کن و آن را نزد خود برای من ذخیره گردان و آن را از من قبول کن همان گونه که آن را از بنده ات داود قبول کردی که بر او و بر پیامبر ما بهترین درودها و سلامها باد). ترمذی (3424). ترمذی گفته است: «حدیث غریب». ابویعلی (1069)، ابن خزیمه (562)، ابن حبان (2768) و حاکم 220/1 (799). حاکم این حدیث را تصحیح نموده و ذهبی نیز در این کار با او موافق است.

بسیاری از علماء حکم میکنند که : حکم سجده تلاوت همچون حکم نماز است و بنابراین برای آن طهارت، سترعورت،

استقبال قبله و سجده نکردن در اوقات ممنوعه را شرط قرار داده‌اند و همچنین گفته‌اند تکبیر به وقت سجده بردن و سلام دادن بعد از آنرا الزامی می‌باشد، کما این‌که این مسائل را در نماز شرط قرار داده‌اند.

اما شیخ الاسلام ابن تیمیه می‌گوید که: سجده تلاوت احکامی مانند نماز ندارد بلکه عبادتی مطلق است، زیرا اقل آن چه که نماز نامیده می‌شود يك رکعت است مانند يك رکعت نماز وتر. از این رهگذر در سجده‌ی تلاوت شروط نماز وجود ندارد و حتی در اوقات ممنوعه نیز می‌توان آنرا ادا کرد و نیازی به تکبیر و سلام گفتن هم نیست.

آنچه که در مورد تکبیر وارد شده محمول بر استجاب است، یا کسی که تلاوتش را از قاری قرآن شنیده باشد تا به او اقتدا کرده و سجده‌اش را ادا نماید. یا محمول بر این است که آن سجده در نمازی جهری اتفاق افتاده است چون روایت شده که رسول الله صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فرمودندک « كَانِ يَكْبِرُ فِي كُلِّ خَفْضٍ وَ رَفَعٍ » پیامبر صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ به هنگام هر خم شدن و بلند شدن تکبیر می‌گفت. پس این حدیث خم شدن و بلند شدن، سجده‌ی تلاوت را نیز دربر می‌گیرد (در نماز) « (بخاری (787)، و مسلم (392)). بسیاری از علماء گفته‌اند که کافی است تنها امام به هنگام برخاستن برای خواندن آیه بعد و ادامه قرائت تکبیر بگوید. ولی قول برگزیده این است که به خاطر عمل به عام بودن حدیث در چنین حالتی باید تکبیر گفت.»

سلام دادن در سجده تلاوت:

اگر فتوای کسانی را ملاک قرار دهیم که سجده‌ی تلاوت را مانند نماز نمی‌دانند در صورتی که شخص به تنهایی سجده کند پس نیازی به سلام دادن نیست. همانگونه که به تکبیر گفتن نیازی نیست چون اینها مختص نماز هستند.

رسول الله صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فرموده‌اند: « تَحْرِيمُهَا التَّكْبِيرُ، وَ تَحْلِيلُهَا التَّسْلِيمُ » (نماز با گفتن الله اکبر آغاز می‌شود و با گفتن سلام تمام می‌شود)

بنا بر فتوای دوم، سجده‌ی تلاوت در حکم نماز است بعد از ادای سجده سلام دهد، البته نیازی به خواندن تشهد نیست.

مسند احمد (129، 123/1)، ابوداود (618، 61)، ترمذی (238، 3).

امام ترمذی گفته است: «حدیث حسن». ابن ماجه (275) و مستدرک حاکم 132/1 (457). حاکم حدیث مذکور را صحیح قرار داده که امام ذهبی در این زمینه با او موافق است (مواخذ: شیخ ابن جبرین-فتوای شماره‌ی (7560)

سجده تلاوت در نماز:

سجده تلاوت در داخل یا خارج نماز (یکبار) سنت است و لذا واجب نیست؛ و این حکم از پیامبر صلی الله علیه وسلم و از حدیث زید ابن ثابت ثابت شده است.

همچنین برای انجام سجده تلاوت بنا بر اصح قول علماء نیازی به طهارت نیست، و سلام دادن بعد از انجام سجده و یا تکبیر گفتن برای رفتن به سجده نیز در آن تشریح نشده است که البته برای رفتن به سجده تلاوت می توان تکبیر هم گفت (از حدیث ابن عمر رضی الله عنهما) ولی سلام دادن در سنت نبوی وارد نشده است. اما اذکار سجده تلاوت؛ تمامی اذکار و دعاهای وارده در سجده نماز را می توان در سجده تلاوت خواند مانند: «اللهم لك سجدت وبك آمنت ولك أسلمت، سجد وجهي للذي خلقه وصوره وشق سمعه وبصره بحوله وقوته تبارك الله أحسن الخالقين». مسلم (1290). و علاوه بر جایز بودن اذکار و سایر ادعیه در سجده تلاوت، ثابت شده است که پیامبر صلی الله علیه وسلم در سجده تلاوت ذکر زیر را می خواندند: «اللهم اكتب لي بها عندك أجرا وامح عني بها وزرا واجعلها لي عندك ذخرا وتقبلها مني كما تقبلتها من عبدك داود عليه السلام» (الترمذی (528).

اما آنچه که بعنوان ذکر سجده تلاوت واجب است که حتما خوانده شود، ذکر تسبیح مشابه ذکر سجده نماز است یعنی ذکر: «سبحان ربی الأعلى» و البته علاوه بر این ذکر هر دعا یا ذکر دیگری نیز اگر اضافه خوانده شود مشروع است. (مجموع فتاوی و مقالات سماحة الشيخ ابن باز 11 / 406).

اگر امام در داخل نماز حین رسیدن به آیه سجده، سجده برد بر مامومها نیز واجب است که به سجده روند بدلیل عموم فرموده پیامبر صلی الله علیه وسلم که می فرمایند: «إِنَّمَا جُعِلَ الْإِمَامُ لِيُؤْتَمَّ بِهِ ، فَلَا تَخْتَلِفُوا عَلَيْهِ ، فَإِذَا كَبَّرَ فَكَبِّرُوا ، وَإِذَا رَكَعَ فَارْكَعُوا ، وَإِذَا قَالَ : سَمِعَ اللَّهُ لِمَنْ حَمِدَهُ ، فَقُولُوا : رَبَّنَا وَلَكَ الْحَمْدُ ، وَإِذَا سَجَدَ فَاسْجُدُوا ، وَإِذَا صَلَّى جَالِسًا فَصَلُّوا جُلُوسًا أَجْمَعُونَ .» متفق علیه.

مفهوم حدیث:

امام برای این است که به او اقتدا شود ، بنابر این با او (در اعمال نماز) مخالفت نکنید ، پس هر گاه تکبیر گفت شما نیز تکبیر بگویید ، و هر گاه رکوع رفت شما نیز به رکوع بروید ، و هر گاه با گفتن سمع الله لمن حمده از رکوع برخاست شما نیز بگویید ربنا و لك الحمد ، و هر گاه به سجده رفت شما نیز به سجده بروید ، و هر گاه نشسته نماز خواند شما نیز همگی نشسته نماز بخوانید .

ونیز بدلیل حدیث ابن مسعود رضی الله عنه: «نَ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ مَسْعُودٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: قَرَأَ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ النُّجْمَ بِمَكَّةَ، فَسَجَدَ فِيهَا وَسَجَدَ مَنْ مَعَهُ غَيْرَ شَيْخٍ، أَخَذَ كَفًّا مِنْ حَصَى أَوْ تُرَابٍ، فَرَفَعَهُ إِلَى جَبْهَتِهِ وَقَالَ: يَكْفِينِي هَذَا، فَرَأَيْتُهُ بَعْدَ ذَلِكَ قَتِلَ كَافِرًا.» (بخاری: 1067)

از عبدالله بن مسعود رضی الله عنه روایت است که رسول الله صلی الله علیه وسلم در مکه، سوره نجم را تلاوت کرد و سجده نمود. تمام کسانی که همراه پیامبر صلی الله علیه وسلم بودند، نیز سجده کردند. به جز یک پیرمرد که بجای سجده، مشتی خاک یا سنگریزه برداشت و بر پیشانی خود مالید و گفت: همین برایم کافی است. راوی می‌گوید: بعدها، او را دیدم که در حالت کفر، کشته شد. اما چنانکه در داخل نماز، امام به آیه سجده رسید ولی او سجده تلاوت نکرد، در اینصورت مامومها نیز به تبعیت از امام نبایستی خود سجده تلاوت نمایند زیرا باعث ابطال نماز می‌شود، شیخ ابن عثیمین در خصوص سوالی در این مورد می‌گوید: (اگر امام سجده نبرد، ماموم) نباید سجده کند، زیرا متابعت امام در جماعت واجب است درحالیکه سجده تلاوت سنت است و برای شخصی که ماموم است جایز نیست که خود سجده تلاوت نماید، و اگر عمدی سجده کند و به این مسئله آگاه باشد، نماز وی باطل می‌شود.» (فتاوی اسلامیة) (290/1).

همچنین در خارج نماز مستحب است که قاری قرآن و کسی که به او گوش می‌دهد و به اصطلاح شنونده تلاوت قاری است، حین رسیدن به آیات زیر سجده تلاوت ببرد، بدون اینکه تکبیر گوید یا در انتهای سجده سلام دهد و اگر طهارت هم نداشت ایرادی بر وی نیست:

- 1- «إِنَّ الَّذِينَ عِنْدَ رَبِّكَ لَا يَسْتَكْبِرُونَ عَنْ عِبَادَتِهِ وَيَسْبَحُونَهُ وَلَهُ يَسْجُدُونَ» (سوره الأعراف آیه: 206).
- 2- «وَلِلَّهِ يَسْجُدُ مَنْ فِي السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ طَوْعًا وَكَرْهًا وَظَلَالَهُم بِالْغَدُوِّ وَالْأَصَالِ». (سوره الرعد آیه: 15).
- 3- (وَلِلَّهِ يَسْجُدُ مَا فِي السَّمَاوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ مِنْ دَابَّةٍ وَالْمَلَائِكَةِ وَهُمْ لَا يَسْتَكْبِرُونَ) (النحل/49).
- 4- (قُلْ آمَنُوا بِهِ أَوْ لَا تُؤْمِنُوا إِنَّ الَّذِينَ أُوتُوا الْعِلْمَ مِنْ قَبْلِهِ إِذَا يُتْلَى عَلَيْهِمْ يَخِرُونَ لَلْأَذْقَانِ سَجْدًا) (الإسراء/107).
- 5- (إِذْ تَتْلَى عَلَيْهِمْ آيَاتُ الرَّحْمَنِ خَرَوْا سُجَّدًا وَبُكِيًا) (سوره مریم/58).
- 6- (أَلَمْ تَرَ أَنَّ اللَّهَ يَسْجُدُ لَهُ مَنْ فِي السَّمَاوَاتِ وَمَنْ فِي الْأَرْضِ وَالشَّمْسُ وَالْقَمَرُ وَالنُّجُومُ وَالْجِبَالُ وَالشَّجَرُ وَالْدُّوَابُّ وَكَثِيرٌ مِنَ النَّاسِ وَكَثِيرٌ حَقَّ عَلَيْهِ الْعَذَابُ وَمَنْ يَهِنُ اللَّهُ فَمَا لَهُ مِنْ مُكْرِمٍ إِنَّ اللَّهَ يَفْعَلُ مَا يَشَاءُ) (سوره الحج/18).

- 7- « يا أيها الذين آمنوا اركعوا واسجدوا واعبدوا ربكم وافعلوا الخير لعلكم تفلحون» (سوره الحج آیه 77) .
- 8- «وإذا قيل لهم اسجدوا للرحمن قالوا وما الرحمن أنسجد لما تأمرنا وزداهم نفوراً» . (سوره الفرقان / آیه : 60) .
- 9- « ألا يسجدوا لله الذي يخرج الخبء في السماوات والأرض ويعلم ما تخفون وما تعلنون» (سوره النمل آیه : 25) .
- 10- « إنما يؤمن بآياتنا الذين إذا ذكروا بها خروا سجداً وسبحوا بحمد ربهم وهم لا يستكبرون » (سوره السجدة آیه : 15) .
- 11- « وظن داود أنما فتناه فاستغفر ربه وخر راكعاً وأناب » (سوره ص/ آیه 24) .
- 12- « ومن آياته الليل والنهار والشمس والقمر لا تسجدوا للشمس ولا للقمر واسجدوا لله الذي خلقهن إن كنتم إياه تعبدون » (سوره فصلت آیه : 37) .
- 13- « فاسجدوا لله واعبدوا » (سوره النجم آیه : 63) .
- 14- « وإذا قرء عليهم القرآن لا يسجدون » (سوره الانشقاق آیه : 21) .
- 15- « كلا لا تطعه واسجد واقترب » (سوره : العلق آیه : 19) .
- ولی کسی که رهگذر است یا اینکه صدای تلاوت را می شنود، سجده تلاوت بر او مستحب نیست زیرا او به تلاوت قاری توجه و دقت نکرده است و به اصطلاح شنونده نیست.
- دلیل بر اینکه سجده تلاوت واجب نیست:
- عَنْ زَيْدِ بْنِ ثَابِتٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: قَرَأْتُ عَلَى النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ «وَالنُّجْم»، فَلَمْ يَسْجُدْ فِيهَا. (بخاری: 1073)
- زید بن ثابت رضی الله عنه می گوید: سوره نجم را نزد رسول الله صلی الله علیه وسلم تلاوت کردم (ولی) ایشان صلی الله علیه وسلم سجده نکردند.
- خلاصه اینکه؛ سجده تلاوت مستحب است و یکبار است نه دوبار! و نیازی به طهارت یا تکبیر یا سلام دادن پس از سجده ندارد ولی اگر کسی داخل نماز بود هنگام رفتن به سجده و برخاستن از آن می بایست تکبیر گوید، و اذکار آن همان اذکار سجده نماز است. و علماء سجده تلاوت را برای حائض نیز جایز می دانند، زیرا همانطور که گفته شد سجده تلاوت (و همچنین سجده شکر) نیاز به طهارت ندارد و احکام مربوط به نماز را ندارند.

رای امام صاحب ابو حنیفه در مورد سجده تلاوت :

علمای فقه حنفی میفرمایند که در قرآن عظیم الشان به دو روایت، سیزده و چهارده سجده تلاوت است .

- طریقه سجده تلاوت این است که « الله اکبر» گفته بدون اینکه دستها را بلند کند به سجده برود و در سجده سه بار یا بیشتر «سبحان ربی الاعلی» بگوید وبعد الله اکبر گفته بلند شود بهتر

- است که در حالت قیام به سجده رود و بعد از سجده نیز قیام کند و اگر نشسته بجا آورد جائز است.
- سجده تلاوت بر خواننده و شنونده قصد شنیدن را داشته باشد یا نه واجب میشود به این واسطه در جائی که میداند شنوندگان سجده را بجا نخواهند آورد بهتر است آیه سجده را آهسته بخواند تا بر دیگران واجب نشود.
- هر چه برای نماز شرط است برای سجده تلاوت نیز شرط است مثل وضو داشتن، لباس پاک، روبه قبله کردن و غیره.
- اگر در وقت خواندن آیه سجده وضو نداشته باشد وضو گرفته سجده را بجا آورد.
- اگر بر ذمه کسی سجده تلاوت زیادی است باید به مرور ادا کند و اگر نکرد گنهکار است.
- اگر زن در حالت حیض یا نفاس آیه سجده را شنید سجده در آن واجب نمیشود و اگر در حالت جنابت شنید واجب میشود و بعد از غسل کردن باید سجده نماید.
- اگر در حال مریضی آیه سجده را شنید و طاقت سجده کردن را نداشت با اشاره سجده نماید.
- اگر در نماز آیه سجده را تلاوت کرد فوراً به سجده رود و بقیه را که میخواهد بخواند بعد از سجده بخواند و اگر فوراً به سجده نرفت بلکه چند آیت دیگر تلاوت کرده سجده کرده جائز است.
- اگر آیه سجده را خواند و فوراً به رکوع رفت و در رکوع نیت کرد که به جای سجده تلاوت رکوع میکنم سجده ادا میشود و اگر در رکوع این نیت را نکرد هر گاه سجده کند سجده تلاوت ادا میشود خواه نیت کند و خواه نکند.
- اگر کسی در بین نماز آیه سجده را از کسی شنید در میان نماز سجده نکند، بلکه بیرون نماز سجده را ادا کند.
- اگر یک جا نشسته چند مرتبه آیه سجده را خواند، یک سجده واجب است، خواه در آخر سجده کند یا اینکه در مرتبه اول سجده کرد و بعداً چند مرتبه تلاوت کرد همان سجده اولی کافی است و اگر در جاهای مختلف آیه سجده را تلاوت کرد برای هر یک مرتبه سجده لازم است.
- اگر در یک جا چند آیه سجده را تلاوت کرد برای هر یک سجده جداگانه لازم است.
- اگر کسی نشسته آیه سجده را تلاوت کرد، سپس حرکت نمود و در حالت ایستاده خواند یک سجده واجب میشود و اگر چند قدمی رفت و آیه سجده را خواند دو سجده واجب میشود.
- اگر کسی نشسته آیه سجده را خواند و بعد برخاسته به عقب کاری رفت، مجدداً برگشت و در همانجای اولی آیه سجده را خواند

دو سجده واجب میشود .

- اگر کسی آیه سجده را تلاوت کرد و بعد در همانجا مشغول به کاری شد مثلا خوردن، آشامیدن، لباس پوشیدن و غیره وبعد آیه سجده را خواند دو سجده واجب میشود خلاصه اینکه مشغول شدن به کاری حکم تغییر مکان را دارد .

- اگر در یک گوشه خانه آیه سجده را خواند و بعد به گوشه دیگری رفته و خواند یا به یه شاخ درخت خواند و بعد به شاخ دیگر رفته تلاوت کرد یک سجده واجب میشود و اگر در محلی فراخ باشد مثل صحن منزل و از این گوشه به آن گوشه رفت و آیه سجده را تلاوت کرد، دو سجده واجب میشود و گوشه ای از صحن منزل حکم جای مخصوصی دارد .

- مسجد در حکم محل واحد است یعنی در هر جای که از مسجد بخواند یک سجده واجب میشود .

- اگر کسی آیه سجده را تلاوت کرد و سجده نکرد و در همانجا عقد نماز بسته همان آیه را خوانده و سجده کرد همین سجده کافی است و اگر محل عوض شد یا بعد از تلاوت در بیرون سجده کرد بعد شروع به نماز کرد و همان آیه را خواند دو مرتبه سجده واجب میشود .

-- اگر خواننده ثابت بود و شنونده تغییر جا میداد بر خواننده یک سجده و بر شنونده چند سجده واجب میشود و اگر خواننده تغییر مکان میداد و شنونده ثابت بر خواننده چند سجده و بر شنونده یک سجده واجب است .

- خواندن تمام سوره و ترک آیه سجده مکروه است و بالعکس اشکالی ندارد ولی اگر در نماز این کار را کرد باید آیه سجده طویل باشد که به اندازه سه آیه کوچک باشد .

باب چهل و هشتم آیا نماز انسان شرابی چرسی

وبنگی قبول میشود؟

قبل از همه باید گفت در دین مقدس اسلام مواد مخدره در حکم شراب است، چرا که انسان را نشه می کند، بدین اساس استعمال آن حرام و در جمله گناهان کبیره بشمار می آید :

پروردگار با عظمت ما (در سوره مائده : آیه 90) میفرماید «يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِنَّمَا الْخَمْرُ وَالْمَيْسِرُ وَالْأَنْصَابُ وَالْأَزْلَامُ رِجْسٌ مِّنْ عَمَلِ الشَّيْطَانِ فَاجْتَنِبُوهُ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ» (ای مؤمنان، شراب و قمار (و سنگها و اوراقی که برای بخت آزمایی و غیبگویی) بکار می برید، پلیدند و از عمل شیطان می باشند. پس از (این کارهای) پلید دوری کنید تا اینکه رستگار شوید».

و در حدیثی پیامبر صلی الله علیه وسلم فرمودند: «كُلُّ مسكر خمرٌ وکل مسكر حرامٌ» روایت مسلم. (هر چیز مست کننده ای خمر (شراب) است، و هر مست کننده ای حرام است).

عالم شهیر اسلام ابن حجر در فتح الباری می فرماید: «بدون قید، علماء از فرموده پیامبر صلی الله علیه وسلم (هرنشه آورحرام است) استنباط نموده اند که هرآنچه نشه آور است، اگر چه آشامیدنی هم نباشد، حرام است، پس چرس و غیره درین حکم داخل است».

(فتح الباری 38/10).

شیخ الإسلام ابن تیمیه می فرماید: «استعمال مقدار کمی چرس نزد اغلب علماء مانند باقی مواد نشه حرام است و فرقی بین اشیای نشه آور از لحاظ اینکه خوردنی یا نوشیدنی جامد و یا مایع باشد وجود ندارد».

(مجموع فتاوی جلد 34 صفحه 254). و چرس نوعی از مواد مخدر است و سایر انواع مخدرات هم در حکم مشابه آن هستند.

پروردگار با عظمت در (سوره نساء آیه : 43) میفرماید «يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَقْرَبُوا الصَّلَاةَ وَأَنْتُمْ سُكَارَى حَتَّى تَعْلَمُوا مَا تَقُولُونَ» (ای کسانی که ایمان آورده اید، آنگاه که مست هستید گرد نماز مگردید، تا زمانی که بدانید چه می گوئید» یعنی: تا آنگاه که اثر سکر و مستی از شما برطرف شود و بدانید که چه می گوئید زیرا شخص مست نمی داند که چه می گوید.

علامه عبدالرحمن سعدی رحمه الله در تفسیر آیه فوق می نویسد:

«خداوند بندگان مومنش را نهی می کند از اینکه به نماز بایستند در حالی که مست هستند، تا بدانند که چه می گویند. و این نهی، نزدیک شدن حتی محل نماز یعنی مساجد را نیز در بر می گیرد. پس فرد مست نمی تواند وارد مسجد هم شود. و همچنان نماز را هم در بر می گیرد زیرا برای انسان که مست می باشد انجام دادن هیچ نماز و عبادتی برایش جایز نیست چون عقل او آشفته است و نمی داند چه می گوید. بنابراین خداوند مقرر نمود که نباید به نماز و مسجد نزدیک شد تا زمانی که

فرد می داند چه می گوید.

و این آیه شریفه به وسیله آیه ای که شراب را به طور مطلق حرام می نماید منسوخ است. زیرا شراب ابتدا حرام نبود اما بعدا خداوند بندگان را به طور ضمنی بر تحریم آن تشویق کرد».

امام مالک در « المدونة » گفته :

« لا يؤم السكران ومن صلى خلفه أعاد » (انسان مست نباید امامت بکند و هرکس پشت سر وی نماز بخواند نمازش را تکرار کند).

امام شافعی در « الام » گفته :

«هرکس در حالت مستی نماز بخواند، به دلیل نهی الله عزوجل از نماز خواندن در اینحالت نمازش کفایت نمی کند (تکلیف از دوش او ساقط نمی شود)، (تا آنکه اثر مستی تمام شده) و آنچه را که می گوید بفهمد و درک نماید. اگر انسان مست نماز خواند باید هرگاه هوش او بجا آمد نمازش را تکرار کند، اما اگر شراب بخورد ولی مست نشود او بخاطر شرب خمر عاصی است اما تکرار نماز بر وی لازم نیست، زیرا او در هنگام نماز می دانسته که چه می گوید، حال آنکه انسان مست نمی داند چه می گوید».

و ابن تیمیه در « الفتاوی الکبری » گفته : «نماز انسان مست که نمی داند چه می گوید به اتفاق علماء جایز نیست، و حتی برای او جایز نیست که به مسجد هم داخل شود، زیرا این همچو اشخاص مطابق (آیه 43 سوره نساء) از نزدیک شدن به نماز و جایگاه نهی بعما آمده) .

بنابراین کسی که بر اثر استعمال مواد مخدره مانند شراب چرس و بنگ هیروئین و غیره دچار مستی شود بگونه ایکه هوش و هواس او عادی نباشد، نباید به نماز ایستد و نمازش صحیح نیست و اگر نماز خواند باید بعد از رفع مستی آنرا تکرار کند و اگر وقت نماز تمام شد آنگاه مستی برطرف شد باید همان لحظه نمازش را قضاء کند، ولی اگر هوش او برجای بماند و با وضوء در نماز بایستد، نمازش قبول است و نیاز به تکرار نیست، در عوض هیچ اجر و ثوابی کسب نمی کند، زیرا پیامبر صلی الله علیه وسلم فرمودند: «من شربها لم تقبل صلاته أربعین یوما». صحیح الجامع الصغیر (3344). یعنی: «هر کس آنرا بنوشد تا چهل روز نمازش پذیرفته نمی شود (اجری ندارد)». با این وجود فرضیت نماز در این چهل روز از دوش وی برداشته نمی شود.

باب چهل ونهم مكلفیت ومسؤولیت والدین

درتعلیم نماز به فرزندان خویش

امرکردن اطفال به نماز:

بزرگترین موهبتی که ممکن است در جهت ایجاد سلامت روانی نصیب يك طفل گردد ، پای گذاشتن او در خانواده ای مومن و نمازگزار است.

تعلیمات حیات بخش دین مقدس در همه عرصه هدایات ودساتیر واضح و اشکاری دارد ، و در حیات بشری هیچ موضوع را بی جواب نگذشته است ، از جمله موضوع تربیه سالم اطفال میباشد. دین مقدس اسلام به آموزش نماز و بر پای نماز توسط اطفال اهمیت خاصی قایل بوده و بر آن تاکید بیشتر مینماید. اهمیت یادگیری از دیدگاه قرآن به اندازه ای است که در اولین سوره ای که بر پیامبر صلی الله علیه وسلم نازل می شود به مسئله یاد دادن و آموزش اشاره شده و از خواندن و نوشتن و یادگیری به عنوان ابزارهایی برای پرورش و رساندن انسان به کرامت یاد گردیده است. خداوند در قرآن کریم خطاب به پیامبر اکرم (صلی الله علیه و آله) می فرماید:

« و امر اهلک بالصلوة و اصطبر علیها »؛ خانواده ی خود را به نماز فرمان بده و بر انجام آن شکیبا باش. (سوره ی طه، آیه 123).

سیرت نویسان مینویسند : زمانیکه حضرت ابراهیم علیه السلام همراه با فرزندش خانه خدا را بنا نهاد و کار اعمار انرا به اتمام رساند. دستها را به سوی آسمان بلند کرد و از پروردگار با عظمت خواست: « رب اجعلنی مقیم الصلوه و من ذریتی ربنا و تقبل دعاء » (پروردگارا ! من و فرزندانم را اقامه کنندگان نماز قرار ده و دعای مرا قبول فرما.) (سوره مبارکه ابراهیم - آیه شریفه 40)

حضرت لقمان به پسرش میفرمایند: پسرم! نماز را برپا دار، و امر به معروف و نهی از منکر کن، و در برابر مصائبی که بر تو می رسد با استقامت و شکیبا باش که این از کارهای مهم و اساسی است. (سوره ی لقمان، آیه 17).

سیرت نویسان مینویسند که : حضرت لقمان به فرزندش میفرمایند:

« فرزند عزیزم! مبادا خروس از تو هشیارتر و به اوقات نماز از تو مراقبتر باشد. آیا نمی بینی که به هنگام هر نماز، رسیدن وقت آن را اعلام می کند و سحرگاهان به آوزی بلند ندا سرمی دهد، در حالی که تو در خوابی ؟ ».

همچنان در حدیثی از عمرو بن شعیب از پدرش از جدش روایت است که رسول الله صلی الله علیه وسلم فرمود ند : « مُرُوا أَوْلَادَكُمْ بِالصَّلَاةِ وَهُمْ أَبْنَاءُ سَبْعِ سِنِينَ وَاضْرِبُوهُمْ عَلَيْهَا وَهُمْ أَبْنَاءُ عَشْرِ وَفَرِّقُوا بَيْنَهُمْ فِي الْمَضَاجِعِ » (مسند احمد 2/187- ابوداود 1/334- مستدرک حاکم 1/197)

(فرزندان تان را در هفت سالگی به نماز امر نمایید و در ده سالگی آنها را بخاطر ترك نماز بزنیید و خوابگاه شان را جدا کنید).

نماز، همان ستون خیمه گاه دین است و والدین باید کودک را برای نماز خواندن آماده کنند. این کار نیاز به دقت دارد و دشوار است، چرا که اگر او را پیش از تکلیف برای این مهم عادت ندهیم، به جا آوردن آن در ابتدای تکلیف، سخت، تکراری - به خصوص برای نماز صبح- و درد سرساز است. به خصوص اگر نوجوان در این رابطه با اصرار زیاد والدین مواجه شود، منجر به لجبازی یا دروغگویی وی می شود و آن زمان، برای هدایت این نهال سرکش کمی دیر شده است و مشکل چند برابر!

خواننده محترم!

از زمانی که کودک قدرت فهم نماز را پیدا می کند، باید آموزش نماز را آغاز کرد. اگرچه این فهم به صورت اجمالی باشد. علماء میفرمایند که این مرحله تقریباً از پنج یا شش سالگی شروع و به شش تا هفت سالگی ختم می شود. تجارب نشان داده است که در این سنین نباید اجباری در کار باشد و فقط اطفال را با نماز باید آشنا سازیم. و در صورت ممکن آنان را با خود بخصوص در روزه ای جمعه به مسجد ببریم، شاید با استفاده از این تکتیک و شیوه توانسته باشیم تاثیری بر طفل خویش در توجه و ترغیب شان بطرف تعلیم و ادای نماز گردانیده باشیم.

فراموش نباید کرد مرحله دیگر آموزش نماز اطفال از سنین شش یا هفت سالگی شروع و به نه الی ده سالگی ختم می شود. در این مرحله، آموزش نماز را به صورت جدی و به روش مستقیم باید آغاز کرد. در این روش والدین باید روش، ترتیب نماز اطفال خویش را باید بطور جدی در نظر داشته باشند به عدم نماز باید مواخذه و بخواندن نماز به وخت اش مورد تمجید قرار گیرد.

وجه زیبا است که در اصطلاح عربی میگویند :
اصطلاح مشهوری است « العلم فی الصغر ، کالنقش فی الحجر » (دانش در کودکی ، مانند نقش پایدار در سنگ است) ، امروزه با پیشرفت دانش طبی و روانشناسی و بخصوص با پیدایش " روانکاوی توجیه کامل علمی پیدا کرده است.
علماء میگویند که :

که آخرین مرحله از اواخر سنین از نه یا ده سالگی آغاز می یابد ، و الی سنین بلوغ ادامه می یابد.
فراموش نباید کرد که نماز خواندن برای کودک در این سنین امری کاملاً جدی باید گرفته شود ، و تا آنجا ئیکه بر انجام نماز تأکید بعمل می آید ، و در صورتیکه از انجام آن توسط

اطفال بغاوت صورت میگیرد ، و از خواندان نماز سر باز میزند ، تنبیه بدنی را در این سنین شرعیت اسلامی نیز مشروع و ضروری دانسته است.

نباید فراموش کرد که اطفال در این مرحله ای قرار دارند که کاملاً با احکام و فواید و آثار نماز هم آشنا می شوند و استدلالهای بزرگترها در او کارگر می افتد.

حکم بردن کودکان به مسجد:

تجارب نشان داده است که : بردن اطفال به مسجد در اوقات متعدد و بخصوص روزه های جمعه عمل مفید و تجربه مفید بخصوص برای اطفال که در مجامع اقلیت های مذهبی زندگی مینمایند میباشد ، باید اطفال را از طفلی به رفتن به مسجد ، محبت با مسجد و نظم مسجد ، با مقام و منزلت مسجد و نظم مصلین نماز جماعت آشنا ساخت.

ولی نباید فراموش کرد که اطفال صغیر نباید در عبادت مصلین و نمازگزاران مزاحمت خلق نماید. زیرا این کار موجب آزار مسلمانانی می شود که می خواهند فرضی از فرایض الله را انجام دهند؛ پیامبر اکرم صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ هنگامی که برخی از یارانش را در حال نماز خواندن دید و صدای قرائت آنها را شنید گفت: « لَا يَجْهَرَنَّ بَعْضُكُمْ عَلَى بَعْضٍ فِي الْقِرَاءَةِ » (برخی از شما قرائتتان را بر، برخی دیگر بلند نکنید). در حدیث دیگری آمده است « لَا يُؤْذِينَ بَعْضُكُمْ بَعْضًا » (برخی از شما برخی دیگر را آزار ندهد).

بنابراین هر عملی که موجب اذیت و آزار نمازگزاران بشود انجام آن ناجایز است؛ پس نصیحت من به اولیاء همین که از ایجاد مزاحمت اطفال شان در مسجد جلوگیری نمایند و اگر شخص نمیتواند این کنترل را بر اولاد های خویش بعمل آورد بهتر است که کودکانشان را با خود به مسجد نبرند و آنها را همانگونه که پیامبر صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ راهنمایی کرده فرمودند « مُرُوا أَبْنَاءَكُمْ بِالصَّلَاةِ لِسَبْعِ وَ اضْرِبُوهُمْ عَلَيْهَا لِعَشْرِ »

(فرزندانتان را هنگامی که هفت ساله می شوند به خواندن نماز دستور دهید - و اگر نخواندند - در ده سالگی آنها را بزنید) .

یادداشت:

ولی می خواهم خدمت خواننده گان بعرض برسانم در مورد آوردن اطفال به مساجد مسلمانان باید حوصله و بردباری داشته باشد ، و بر آوردن اطفال در مسجد نباید قیودی را وضع نمایند . بلکه در اوضاع و احوال امروزی که جهان ما در آن قرار دارد ، با لعکس بر اولیاء امور و مسؤولین مساجد و مراکز اسلامی است ، تا محل خاصی را باید برای اطفال تهیه ببینند ، و در ضمن پراگرام های خاصی تربیت دینی را برای اطفال سازماندهی فرمایند . با آنها اگر اطفال به مسجد بیایند و در صفی و یا محلی قرار گرفت ، نباید بران سختی

اورد ، در محلی که نشسته اند مزاحم شان نشوند ، همان محل که اطفال نشسته اند در اختیار شان قرار دهند ، زیرا هر کس که زودتر جایی را در اختیار بگیرد به آنجا حقدارتر است خواه کودک باشد و یا بالغ ، پس قرار دادن کودکان در جای مخصوصی از صف و تصرف کردن جای او ضررهای زیادی دارد؛ از جمله:

- تضييع حق آنها، چه هر کس که به چیزی زودتر از سایر مردم برسد به آن حق دارتر است.

- این کار باعث می‌شود که کودک عقده‌ای بار بیاید و همیشه بغض و کینه‌ی کسی را که جایش را تصرف می‌کند به دل بگیرد.

- سبب می‌شود که کودک از رفتن به مسجد نفرت پیدا کند.

- این کار باعث می‌شود که اطفال در يك جا جمع شده و به بازی مشغول شوند و بر اهل مسجد تشویش ایجاد کنند، در صورتی که اگر در میان مردم بزرگسال قرار بگیرند چنین حرکاتی از خودشان نمی‌دهند.

اما آنچه که برخی از علماء ذکر کرده‌اند مبنی بر این‌که کودک از جایش بلند کرده می‌شود و در آخر صف و یا آخرین صف مسجد قرار داده می‌شود، قولی مرجوح است؛ این علماء بر ای عمل خویش بر حدیث « لَيْلِنِي مِنْكُمْ أَوْلُو الْأَحْلَامِ وَ النَّهْيُ » استدلال می‌آورند .

ولی باید گفت که فتوای این علماء مرجوح و معارض با حدیثی است که رسول الله صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ در آن فرمودند: « مَنْ سَبَقَ إِلَى مَالِمٍ يَسِيقُهُ إِلَيْهِ أَحَدٌ فَهُوَ أَحَقُّ بِهِ » (هر کس به چیزی سبقت بگیرد که کسی دیگر به آن سبقت نگرفته آن شخص بدان چیز حقدارتر است).

استدلال این دسته از علماء بوسیله‌ی حدیث « لَيْلِنِي مِنْكُمْ... » کامل نیست؛ زیرا از این حدیث استنباط می‌شود که رسول الله صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ صاحبان عقل و خرد را به پیشی گرفتن تشویق نموده تا به پیامبر صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ نزدیک بشوند، چون آنها نسبت به کودکان به فقه و علم رابطه نزدیکتری داشتند و برای حفظ دیده‌ها و شنیده‌های خود از پیامبر صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ مطمئن‌تر بودند .

نقطه دیگر این‌که پیامبر صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ در این حدیث نفرمود که (جز صاحبان عقل و خرد به من نزدیک نشوند) و اگر چنین می‌فرمود آنگاه استدلال این علماء به جا بود، لیکن صیغه‌ای که در حدیث آمده، امر به صاحبان خرد است که زودتر بیایند و به پیامبر صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ نزدیک بشوند. (برای تفصیل بیشتر موضوع مراجعه شود به فتاوی اسلامیة (2/8)، (9))
شیخ ابن عثیمین و احادیث :

- « موطا مالك » 80/1 (177)، احمد (344/4)، نسائی در «الكبرى»

(8091)، بیهقی در «الكبرى» (4480) - از حدیث بیاضی رَضِيَ اللهُ

عَنْهُ. صاحب (مجمع الزوائد (2/265) (گفته است: «این حدیث را امام احمد روایت کرده و رجال آن رجال صحیح است» (2/265).

- ابوداود (1332)، نسائی در «الكبرى» (8092)، عبدالرزاق در

«مصنف» (4216)، حاکم در «مستدرک» (311/1) (1169). حاکم این حدیث

- را تصحیح کرده و امام ذهبی در این زمینه با وی موافق است. -
 از حدیث ابوسعید خدری رَضِيَ اللهُ عَنْهُ. -
 -مسند احمد (2/187)، (180)، ابوداود (495)، ترمذی (407). امام
 ترمذی گفته است: «حدیث حسن صحیح». آلبانی در صحیح ابوداود
 آنرا تصحیح کرده است (466).
 - مسلم (432).
 - ابوداود (3071)، طبرانی در «الکبیر» (814). بیهقی در
 «الکبری» (11559، 11616، 11617) و ضیاء مقدسی در «المختارة»
 (1434). حافظ ابن حجر در «الإصابة» آنرا حسن قرار داده است.
 67/1 (145).

باب پنجاه وم اجابت زن از شوهر در وقت نماز

اگر زن مصروف ادای نماز فرضی باشد و شوهر خواستار کمک عاجل از او گردد، مثلا برای نجات از غرق شدن یا کمک به وی برای دفع ضرری یا رفع خطری، در اینحالت بر زن واجب است که نماز را ترک و در مساعدت به شوهر خویش اقدام نماید فرق نمی کند که زن در نماز های فرضی باشد و یا هم در ادای نماز سنت و نوافل و بالعکس اگر زن خواستار مساعدت و کمک عاجل گردد بر مرد واجب است که نماز را ترک و به کمک و مساعدت همسر خویش بشتابد. چرا که مفسده قطع نماز کمتر از دست رفتن جان و افتادن در هلاکت یک انسان است.

ولی اگر شوهر همسر خویش در حالیکه مصروف نماز باشد به امر غیر ضروری صدا کند و یا برای برای حاجتی که امکان تاخیر در برآوردن آن حاجت مقدور باشد، و امثال آنها؛ در اینحالت :
 1- اگر زن در نماز فرض ایستاده باشد، قطع نماز برای اجابت ندای شوهر حرام است، و این قطع نماز نباید صورت گیرد ، زیرا بر مسلمان واجب است که فریضه اش را تمام کند و به اطراف توجه ننماید، و مفسده قطع نماز فرض بیشتر از مفسده اجابت ندادن ندای شوهر برای امر غیر اضطراری است

2- اما اگر زن در نماز سنت باشد، در این حالت فقهاء در باره حکم قطع نماز بخاطر اجابت شوهر اختلاف رأی دارند:
 قول اول: پیروان امام شافعی و پیروان امام حنابل گفتند که این قطع نماز جایز بوده ، و استدلال میاورند که حتی اگر بدون دلیل و سبب باشد نیز جایز ولی مکروه است، ولی اگر نیاز باشد کراهیتی ندارد.

قول دوم: پیروان امام ابو حنفیه و امام مالک آنرا جایز نمی دانند، زیرا قطع نماز سنت نزد این دو مذهب اگر بدون سبب

و دلیل باشد حرام است، چونکه خداوند متعال می فرماید: « يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا أَطِيعُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا الرَّسُولَ وَلَا تُبْطِلُوا أَعْمَالَكُمْ » (سوره محمد آیه : 33). یعنی: « ای کسانی که ایمان آورده اید؛ اطاعت کنید الله را، و اطاعت کنید رسول (خدا) را، و اعمال خود را باطل نسازید! ». ولی علمای (حنفی و علمای مالکی) تنها اجابت از ندای والدین را مستثنی قرار می دهند و میگویند که اگر فرزندشان در حال خواندن نماز سنت باشد و وی را صدا بزنند برای فرزند جایز است نمازش را قطع کند. البته هر کدام از امامان (امام ابو حنفیه و امام مالک) شروطی جداگانه گذاشتند که ذکر آنها در اینجا مطلب را به درازا می کشاند، فقط باید گفت که احناف و مالیکه تنها اجابت والدین (در سنت) را جایز می دانند، ولی اجابت ندای شوهر را همچون والدین نمی دانند. رای راجح و نزدیک به ثواب قول اول است، و فرقی بین والدین و شوهر وجود ندارد، زیرا اطاعت هر دو بر زن واجب است.

استجابت از پیامبر صلی الله علیه وسلم در حین نماز:

در مورد استجابت رسول الله صلی الله علیه و سلم، اگر کسی را ندا میداد، باید استجابت میکرد، زیرا خداوند متعال در قرآن میفرماید: « يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اسْتَجِيبُوا لِلَّهِ وَلِلرَّسُولِ إِذَا دَعَاكُمْ لِمَا يُحْيِيكُمْ وَاعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ يَحُولُ بَيْنَ الْمَرْءِ وَقَلْبِهِ وَأَنَّهُ إِلَيْهِ تُحْشَرُونَ » (سوره الانفال : 24). (ای مؤمنان! به ندای خداوند و پیامبر که شما را به پیامی حیاتبخش فرامی خواند، لبیک اجابت بگویید)

در حدیث صحیح به روایت ابی سعید بن معلی رضی الله عنه آمده است که فرمود: «من در مسجد مشغول ادای نماز بودم که در این اثنا رسول خدا صلی الله علیه و سلم مرا فراخواندند ولی (به تصور این که به پایان رساندن نماز اولی است) اجابتشان نگفتم لذا چون نماز را تمام کردم به محضر ایشان شتافتم و گفتم: یا رسول الله! شما مرا در حالی فراخواندید که مشغول ادای نماز بودم! فرمودند: مگر خداوند متعال نفرموده است که: به ندای خدا و پیامبر – چون شما را فراخواند – لبیک اجابت بگویید؟ لذا میبایست هنگام ندای پیامبر صلی الله علیه و سلم استجابت میکرد اگر چه در نماز میبودند.

استجابت از مادر در حین نماز:

طوری که در فوق یاد آور شدیم موضوع استجابت مادر هنگام نماز، مساله اختلافی در بین علماء میباشد. تعدادی از علماء

میفرمایند که : اگر نمازگزار در حال خواندن نماز فرض باشد و مادرش او را صدا بزند بر او جائز نیست که نمازش را قطع کند، ولی اگر در نماز سنت باشد، باید بنکرد که آیا اگر نمازش را قطع نکند مادرش عصبانی میشود یا نه، اگر چیز چندان مهمی نباشد و مادرش ناراحت نمیشود پس نباید نمازش را قطع کند، ولی اگر مادرش عصبانی وخفه میشود باید نمازش را قطع کند، زیرا نماز نافله سنت هست، ولی استجابت والدین واجب هست، لذا باید نماز سنتش را قطع کند. و یکی از دلایل واجب بودن استجابت مادر در حین نماز سنت از داستان جریج گرفته شده است که در صحیحین وارد شده است جریج بعلت ادامه دادن نمازش و استجابت نکردن مادرش او را عصبانی کرد بطوریکه بر علیه جریج دعاء کرد و جریج نیز بخاطر دعای مادرش دچار مشکلات شد، و ما داستان او را بطور کامل برای استفاده در اینجا بیان میکنیم: عن أبي هريرة رضي الله عنه عن النبي صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: «لَمْ يَتَكَلَّمْ فِي الْمَهْدِ إِلَّا ثَلَاثَةٌ: عِيسَى ابْنُ مَرْيَمَ، وَصَاحِبُ جُرَيْجٍ، وَكَانَ جُرَيْجُ رَجُلًا عَابِدًا، فَاتَّخَذَ صَوْمَعَةً فَكَانَ فِيهَا، فَآتَتْهُ أُمُّهُ وَهُوَ يَصَلِي فَقَالَتْ: يَا جُرَيْجُ، فَقَالَ: يَا رَبِّ أُمِّي وَصَلَاتِي فَأَقْبَلَ عَلَى صَلَاتِهِ فَأَنْصَرَفَتْ فَلَمَّا كَانَ مِنَ الْعَدِ أَتَتْهُ وَهُوَ يَصَلِي، فَقَالَتْ: يَا جُرَيْجُ، فَقَالَ: أَيَّ رَبِّ أُمِّي وَصَلَاتِي. فَأَقْبَلَ عَلَى صَلَاتِهِ، فَلَمَّا كَانَ مِنَ الْعَدِ أَتَتْهُ وَهُوَ يَصَلِي فَقَالَتْ: يَا جُرَيْجُ فَقَالَ: أَيَّ رَبِّ أُمِّي وَصَلَاتِي، فَأَقْبَلَ عَلَى صَلَاتِهِ، فَقَالَتْ: اللَّهُمَّ لَا تُمِثَّهُ حَتَّى يَنْظُرَ إِلَى وُجُوهِ الْمَوْمِسَاتِ. فَتَذَاكَرَ بَنُو إِسْرَائِيلَ جُرَيْجًا وَعِبَادَتَهُ، وَكَانَتْ امْرَأَةٌ بَغِي يَتَمَثَّلُ بِحُسْنِهَا، فَقَالَتْ: إِنْ شِئْتُمْ لَأُقْتِنَنَّه، فَتَعَرَّضَتْ لَهُ، فَلَمْ يَلْتَفِتْ إِلَيْهَا، فَآتَتْ رَاعِيًا كَانَ يَأْوِي إِلَيَّ صَوْمَعَتِهِ، فَأَمَكَّنَتْهُ مِنْ نَفْسِهَا فَوَقَعَ عَلَيْهَا. فَحَمَلَتْ، فَلَمَّا وُلِدَتْ قَالَتْ: هُوَ جُرَيْجُ، فَأَتَوْهُ فَاسْتَنْزَلُوهُ وَهَدَمُوا صَوْمَعَتَهُ، وَجَعَلُوا يَضْرِبُونَهُ، فَقَالَ: مَا شَأْنُكُمْ؟ قَالُوا: زَنَيْتَ بِهَذِهِ الْبَغِي فَوَلَدَتْ مِنْكَ. قَالَ: أَيْنَ الصَّبِيِّ؟ فَجَاءُوا بِهِ فَقَالَ: دَعُونِي حَتَّى أَصَلِّيَ فَصَلَّى، فَلَمَّا انْصَرَفَ أَتَى الصَّبِيَّ فَطَعَنَ فِي بَطْنِهِ وَقَالَ: يَا غُلَامُ مَنْ أَبُوكَ؟ قَالَ: فَلَانُ الرَّاعِي، فَأَقْبَلُوا عَلَى جُرَيْجٍ يَقِيلُونَهُ وَيَتَمَسَّحُونَ بِهِ وَقَالُوا: نَبْنِي لَكَ صَوْمَعَتَكَ مِنْ ذَهَبٍ قَالَ: لَا، أَعِيدُوهَا مِنْ طِينٍ كَمَا كَانَتْ، فَفَعَلُوا» (متفق عليه). از ابو هريره رضي الله عنه روایت است که: پیامبر صلی الله علیه وسلم فرمود: در گهواره فقط سه تن سخن گفته اند، عیسی پسر مریم علیهما السلام و دوست جریج. جریج مردی عابدی بود که عبادتگاهی برای خود ساخته بود و در آن بسر می برد. مادرش آمد در حالیکه او مصروف خواندن نماز بود، گفت: ای جریج! خدایا مادرم و نمازم و به نمازش ادامه داد، و مادرش رفت. فردا هم مادرش در حالی آمد که او مصروف نماز خواندن بود و

گفت: ای جریج! او گفت: خدایا مادرم و نمازم و به نمازش ادامه داد.

باز فردا مادرش در حالی آمد که او نماز میخواند، گفت: ای جریج! گفت: پروردگارا مادرم و نمازم و به نماز خود ادامه داد. مادرش گفت: خدایا او را نکش تا روی زنهای زنا کار را ببیند.

بنی اسرائیل از جریج و عبادتش صحبت کردند، زنی فاحشه بود که به حسن خویش مثل ومانند نداشت. گفت: اگر بخواهید من او را فریب می دهم، و خود را به او عرضه کرد، ولی او توجهی به وی ننمود. زن پیش چوپانی که در عبادتگاهش زندگی می کرد رفت، خود را در اختیارش گذاشت و با وی زنا نمود و حامله دار شد، چون ولادت نمود گفت: این طفل از جریج هست، مردم رفته او را از عبادات گاه اش بیرون کشیدند، عبادتگاهش را تخریب نمودند، و مورد لت وکوب قرار اش دادند. گفت: چه شده؟ گفتند: با این فاحشه زنا کردی، و از تو پسری هم متولد شده است.

گفت: طفل کجا است؟

طفل را حاضر کردند و گفت: مرا بگذارید که نماز گزارم، سپس نماز گزارد، چون نماز را تمام کرد، نزد کودک آمده به شکمش زده و گفت: ای پسر پدرت کیست؟

گفت: فلان چوپان، مردم به جریج روی آورده او را بوسیده و به جانش دست می کشیدند و گفتند: عبادتگاهت را از طلا می سازیم. در این داستان پند و عبرت ذی مفهوم نهفته است که تفکر در آن بسیاری از پرابلم های ما را حل خواهدکرد.

باب پنجاه و یکم اصطلاحات بکار رفته در این کتاب

خواننده محترم!

در این بخش از تحقیق و تتبع مذکور می خواهیم بخشی از اصطلاحات مروج و ضروری که در قسمت های مختلف کتاب حاضر (نماز ستون دین) مورد استفاده قرار گرفته اند، غرض فهم و استفاده خوبتر و بیشتر از احکام نماز خدمت شما تقدیم و پیشکش بداریم .

درین راستا اول منابع که در دین اسلام و فقهای اسلام به آن در استنباط استناد میکنند می آوریم و بعداً به سایر مصطلحات می پردازیم .

تعریفی از قرآن کریم:

قرآن عظیم الشان خود را چنین معرفی می کند: « إِنَّ هَذَا الْقُرْآنَ يَهْدِي لِلَّتِي هِيَ أَقْوَمُ » (سوره اسراء، آیه 9.) (به درستی

که قرآن (مردم را) به راه و آئینی که مستقیم ترین و صاف ترین و پابرجاترین آئین هاست هدایت می کند.)
صاف و مستقیم از نظر عقائدی که عرضه می کند، صاف تر و مستقیم تر از نظر ارائه کردن عقیده و عمل، صاف تر و مستقیم تر از نظر قوانین اجتماعی و اقتصادی و نظامات سیاسی و برنامه های اخلاقی و عبادی و دینی که بر جامعه انسانی حکم فرماست .

و بالاخره صاف تر و مستقیم تر از نظر نظام حکومتی که برپا دارند عدل و درهم کوبنده ستم ستم گران است . بلی واقعاً هم ، روش هدایت قرآن صاف و مستقیم و ثابت است.
« لَا يَأْتِيهِ الْبَاطِلُ مِنْ بَيْنِ يَدَيْهِ وَلَا مِنْ خَلْفِهِ تَنْزِيلٌ مِّنْ حَكِيمٍ حَمِيدٍ » (سوره فصلت ، آیات 42-41).

(و این قرآن کتابی است قطعاً شکست ناپذیر. که هیچ گونه باطلی ، نه از پیش رو و نه از پشت سر، به سراغ آن نمی آید؛ چرا که از سوی خداوند حکیم و شایسته ستایش ، نازل شده است.)
بلی قرآن کتابی است که هیچ کس نمی تواند همانند آن را بیاورد و بر آن غلبه کند، کتابی است بی نظیر، منطقی محکم و گویا، استدلالش قوی و نیرومند، تعبیراتش منسجم و عمیق ، تعلیماتش ریشه دار و پرمایه ، احکام و دستوراتش هماهنگ با نیازهای واقعی انسان ها در تمام ابعاد زندگی است ؛ زیرا از سوی خداوند حکیم و حمید نازل شده است ، خداوندی که افعالش از روی حکمت و در نهایت کمال و درستی است.

« إِنَّ هُوَ إِلَّا ذِكْرٌ لِّلْعَالَمِينَ » (سوره ص ، آیه 87.) (این قرآن برای همه عالمیان تذکر و بیداری است.

قرآن کریم کتاب آسمانی است که در ظرف 23 سال نبوت (۶۱۰-۶۳۲م) از جانب الله تعالی بر محمد صلی الله علیه وسلم به مناسبت های مختلف نازل شده و از همان اول شکل تحریری تحت نظر خود رسول الله صلی الله علیه وسلم یافت و به شکل امروزی در وقت حضرت عثمان خلیفه سوم اسلام توسط حفاظ و کاتبان وحی در ۳۰ جزء درآورده شد که از آن چهار جزء ترتیب و به چهار جانب قلمرو اسلامی ارسال گردیده .

یک نسخه از این مصحف که در کشور تاجکستان موجود میباشد ، کاپی از این مصحف توسط مسئولین وقت به پدر برزگووارم مولانا محمد سعید سعید افغانی به پاس ارج خدمات که در عرصه اسلامی و بخصوص به امر حسن تفاهم بین الانسانی و صلح بشری بعمل آورده هدیه گردید .

بصورت مجموع تعداد سور های قرآن به (114) سوره ، تعداد

آیات آن (6236) که از جمله به تعداد 86 سوره مکی و 28

سوره مدنی و بگفته عده ای قرآن با احتساب بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ

الرَّحِيمِ و مفاتیح سوره مجموعاً دارای 6666 آیه است.

طبری آیه های قرآنی را 6205 تا 6213 نوشته است. مطابق احصایه برخی از محققین در قرآن عظیم الشان : 500 بحث حلال و حرام و صد دعا تسبیح ورد صبح و شام و شصت و شش منسوخ و ناسخ وجود دارد.

الله تعالی خود وعده داده که « انا نحن نزلنا الذكر و انا له لحافظون » قرآنیکه در دست ماست قرآن کریم کامل و شک کننده در آن از دایرهء اسلام خارج شده میتواند. خارج میشود. مؤرخین مینویسند: که در زمان حجاج بن یوسف ثقفی (۴۰ هجری/ اوائل ژوئن ۶۶۱ م. - ۹۵ هجری/ ۷۱۴ م.) زمانیکه والی حجاز و عراق بود هدایت فرمود: که حفاظ و قاریان قرآن، کلمات و حروف و حرکات قرآن را بشمارند. تطبیق این دستور العمل میگویند تقریباً چهار ماه طول کشید تا این امر انجام پذیرفت:

مطابق احصایه حجاج بن یوسف ثقفی: تعداد کلمات قرآن کریم **77439** کلمه و تعداد حروف آن **321180** حرف است.

حرکات و سکونات قرآن:

امام ابن کثیر در تفسیرش چنین آورده: - عبدالله بن کثیر از مجاهد روایت میکند که گفته تعداد حروف قرآن کریم که ما آنرا شمارش کردیم برابر است با: سیصد و بیست هزار و پانزده (320015) حرف، و فضل از عطا بن یسار روایت میکند که حروف قرآن 323015 حرف است. و سلام، ابومحمد حمانی گوید: حجاج بن یوسف قاریان و حافظان و کاتبان قرآن را جمع کرد و گفت به من بگویید: قرآن چند حرف است؟ گوید: تمام حروف قرآن را بر شمردیم 340740 حرف بود. (حجاج گفت: به من بگوئید در کدام حرف، قرآن به نیمه می رسد؟ گفتیم: حرف (فاء) در کلمه «وَلْيَتَلَطَّفْ» از سوره کهف، حجاج گفت: به من بگوئید ثلث اول و دو و سوم قرآن در کجا به انتها می رسد؟ گفتیم: ثلث اول در آیه 100 سوره توبه، ثلث دوم در آیه 100 یا 101 از سوره شعراء، و مابقی تا انتها یک سوم آخر قرآن است. (بنقل از تفسیر قرطبی).

- فضل بن شاذان از عطا بن یسار روایت میکند که تعداد کلمات قرآن کریم برابر است با: هفتاد و هفت هزار و چهارصد سی و نه (77439) کلمه.

- تعداد آیات قرآن کریم برابر است با: شش هزار (6000) آیه، بعضی ها گفتند بیشتر از شش هزار آیه نیست، اما چندین قول دیگر وجود دارد که بیشتر از این عدد را گفتند، از جمله گفتند: شش هزار و دویست و چهار (6204) آیه، و گفته شده: شش هزار و چهارده (6014) آیه، و گفته شده: شش هزار و دویست و نوزده (6219) آیه، و گفته شده: شش هزار و دویست و بیست و پنج (6225) یا شش هزار و دویست و بیست و شش (6226) آیه، و گفته شده: شش هزار و دویست و سی و شش (6236) آیه است، تمام موارد را ابو عمرو دانی در کتاب «البيان» ذکر کرده است.

- تعداد سوره های قرآن کریم برابر است با: یکصد و چهارده (114) سوره.

در ضمن قرآن سی جزء دارد و هر جزء چهار حزب است، و هر حزب غالباً 10 صفحه است.

یادداشت :

علت اختلاف علماء در شمارش تعداد حروف و آیات و کلمات لفظی است نه حقیقی، و بخاطر اجتهاد آنان در قرائتهای مختلفی است که به طرق گوناگون نقل شده اند، و یا در مسئله « وقف » بر آیات است، زیرا پیامبر صلی الله علیه وسلم در انتهای هر آیه وقف می کردند، بنابراین در تشخیص وقف بر آیات که بین قراء گاهها اختلافاتی هست، تعداد آیات جابجا می شوند، مثلاً قاریان کوفه «فالحق والحق أقول» را یک آیه دانسته اند اما دیگران آنرا یک آیه حساب نکردند، و یا مثلاً اهل مکه و مدینه و کوفه و شام « وَالشَّيَاطِينِ كُلِّ بَنَاءٍ وَغَوَاصٍ » را یک آیه دانسته اند و « وَآخِرِينَ مُقَرَّنِينَ فِي الْأَصْفَادِ » را آیه بعد آن شمرده اند، اما قاریان بصره « وَالشَّيَاطِينِ كُلِّ بَنَاءٍ وَغَوَاصٍ وَآخِرِينَ مُقَرَّنِينَ فِي الْأَصْفَادِ » را روی هم یک آیه محسوب کردند. . و یا بعضی « بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ » را یک آیه برای تمام سوره ها در نظر گرفتند، اما بعضی از اهل علم فقط در سوره نمل آنرا آیه جداگانه می دانند، و بعضی گفتند در ابتدای فاتحه و داخل سوره نمل « إِنَّهُ مِنْ سُلَيْمَانَ وَإِنَّهُ بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ » یک آیه مستقل است. . و خلاصه اینکه تمام اینها بخاطر اختلاف بر سر نوع قرائت ها است وگرنه اختلافی بر سر آن نیست که قرآن نقصان و زیادتی بر آن وارد نمی آید.

امام سیوطی در « الاتقان فی علوم القرآن » می گوید: « در بعضی از حروف هفتگانه (بسم الله) با سوره ها نازل شده، کسانی که آن حرف را که در آن (بسم الله) هست پذیرفته باشند، آن را یک آیه حساب می کنند، ولی دیگران که حروف دیگر را قبول کرده اند بسم الله را یک آیه نمی شمردند. (یا) اهل کوفه (الم) را هر جای قرآن واقع باشد یک آیه به حساب آورده اند، همچنین (المص) و (طه) و (کهیعص) و (طسم) و (یس) و (حم) را، ولی (حم عسق) را دو آیه شمرده اند، و غیر آنها هیچ یک را آیه ندانسته اند. اهل عدد اجماع کرده اند که ال ر هر جا یک آیه نیست، همینطور: المر و طس و ص و ق و ن، ولی در استدلال اختلاف دارند که بعضی روایاتی را دلیل آورده و گفته اند: این امری است که در آن قیاس راه ندارد، و برخی گفته اند: علت اینکه ص و ن و ق را یک آیه حساب نکرده اند این است که اینها یک حرفی هستند، و طس برای اینکه برخلاف دو همتایش (طسم) میم آن حذف شده و نیز شبیه مفرد است نظیر قابیل، و اما یس هرچند که به همین وزن است ولی چون اولش یاء است به جمع شباهت یافته؛ زیرا که ما مفردی نداریم که با یاء آغاز شده باشد، و اما ال را یک آیه نشمرده اند برای اینکه برخلاف الم که شباهت آن به فواصل آیات بیشتر است، همچنانکه اجماع دارند که (یا ایها المدثر) یک آیه است چون مشابه فواصل بعدی سوره می باشد، ولی در (یا ایها المزمّل) اختلاف کرده اند. . .

امام سیوطی در ادامه در مورد علت اختلاف شمارش کلمات قرآن می گوید: گفته اند: سبب اختلاف در شماره ی کلمات این است که کلمه دارای حقیقت و مجاز و لفظ و رسم می باشد که هر کدام را در

نظر بگیرند درست و جایز است، و هر یک از علماء یکی از آنها را گرفته است..

و سخاوی می‌گوید: برای شمارش کلمات و حروف قرآن فایده‌ای نمی‌بینم؛ زیرا این کار اگر فایده‌ای داشته باشد در مورد کتابی درست است که کم و زیاد شدن در آن راه داشته باشد، در حالی که این احتمال درباره قرآن ممکن نیست و از جمله احادیث درباره اعتبار حروف اینک: ترمذی از ابن مسعود مرفوعاً نقل کرده که: «هرکس یک حرف از کتاب خدا بخواند برای او حسنه هست، و حسنه را ده برابر به او می‌دهند، نمی‌گویم الم حرف است بلکه الف یک حرف، لام یک حرف، و میم یک حرف است».

ثواب تلاوت قرآن:

خواننده محترم!

حال ملاحظه کنید با توجه به اینکه تعداد جمیع حروف قرآن **340740** است، اگر شخصی فقط یک بار هم قرآن کریم را ختم نماید، از آنجایی که تلاوت هر حرف **10** ثواب دارد، ثواب های او نزد پروردگار به **3407400** نیکی می رسد.

الهی به همه ی ما توفیق کسب نیکی و رضای خودش را نصیب فرماید!

کُتُب مشهور و معتبر احادیث (صحاح ششگانه):

برای تشریح و توضیح احکام الهی حضرت پیامبر منبع و مثال و مرجع است مانند پیامبر الهی که امر و نهی، فعل و سکوت آن یکجا با سیرت النبی (ص) منبع است برای مسلمان که باید به آن تمسک نمایند. احادیث حضرت پیامبر اسلام در ابتدا به شکل مدون وجود نداشت و بعدها در دوم و سوم مسلمانان شکل مدون به خود گرفت که مشهورترین و معتبرترین ایشان را صحاح سته (صحاح ششگانه) مینامند.

1- صحیح بخاری: (صحیح البخاری):

تألیف به مفهوم جمع آوری این احادیث که یک کتاب ارزشمند منبعی برای مسلمانان است، توسط امام محدثین، محمد بن اسماعیل بخاری (۱۹۴-۲۵۶ هـ) می‌باشد. اسم کامل و اصلی کتاب،

« الجامع الصحیح المسند من حدیث رسول الله و سننه و ایامه » است که در اصطلاح آن را منسوب به مولفش، به اختصار « صحیح بخاری » می نامند. به آن « جامع صحیح » نیز می گویند. به اتفاق تمام علمای « صحیح بخاری »، صحیح ترین کتاب پس از قرآن کریم است. این کتاب از نظر صحت و اعتبار و مقبولیت به پایه ای است که بالاتر از آن متصور نیست.

التزام صحت اسناد احادیث، بهره برداری فقهی از احادیث و ارتباط حیرت آور ابواب با یکدیگر از شاهکارهای قابل تحسین امام « بخاری » و خصوصیات منحصر به فرد « جامع صحیح » می باشد.

امام « بخاری » ، چنان که خودش می گوید: این کتاب را از بین ۶۰۰۰۰۰ حدیث تدارک دیده است.

مجموع احادیث انتخابی که در این کتاب گرد آورده است، با ملاحظه ی تکرار برخی احادیث، شمار شان به ۷۲۵۷ می رسند. حال اگر از به حساب آوردن مکررات صرف نظر نماییم، تعدادشان عددی نزدیک به ۴۰۰۰ را تشکیل می دهد. علاوه بر احادیث رسول الله - صلی الله علیه وسلم -، آثار زیادی از صحابه - رضی الله عنهم و کبار تابعین نیز در « صحیح بخاری » وجود دارد.

2- صحیح مسلم:

از امام « مسلم بن حجاج نیشابوری » (۲۰۶، ۲۱۶ یا ۲۰۴ هـ) و از میان کتب حدیث صحیح ترین کتاب پس از « صحیح بخاری » است. « صحیح مسلم » از نظر ترتیب و تناسب احادیث و مباحث در خوبی قرار دارد و بسیاری از صاحب نظران در این خصوصیت آن را از « صحیح بخاری » برتر دانسته اند، اگر چه در کل خصوصاً در اسناد و قبولیت در درجه ی دوم قرار دارد. تعداد روایات « صحیح مسلم » با حذف احادیث تکراری، ۴۰۰۰ می باشد.

- احادیثی که در « صحیح بخاری » و « صحیح مسلم » گِرد آمده اند، همه از احادیث صحیح انتخاب شده اند، لذا در يك اطلاق کلی به این دو کتاب، « صحیحین » می گویند. در صحت، مقبولیت، محبوبیت و مرجعیت هیچ کتابی به پایه ی « صحیحین » نیست. با تصنیف « صحیحین » ، رتبه ی اول در مصنفات حدیثی، برای همیشه مختص این دو کتاب پر ارج گردید.

3- سنن ترمذی:

- گرد آورنده و نوشته ی امام « محمد بن عیسی ترمذی » (۲۷۹- ۲۰۹ هـ) است و در آن کلیه ی بابهای حدیث روایت شده اند. بنابراین مانند « صحیح بخاری » می توان به آن ((جامع)) نیز گفت.

« سنن ترمذی » یا « جامع ترمذی »، کتابیست که نزد محدثین از اهمیت و جایگاه خاصی برخوردار است. این کتاب دارای خصوصیتی است که آن را از سایر کتابهای « صحاح سته » ممتاز ساخته است. از آن جمله یکی اینکه امام ترمذی اسامی تمام روایاتی را که از آنها حدیث را اخذ کرده است، آورده تا مشهور یا متواتر یا آحاد بودن حدیث روشن گردد. دیگر اینکه پس از نقل حدیث اختلاف نظرها و مذاهب علمای را درباره ی مسئله ای که از آن حدیث استنتاج شده، نوشته است. بیان احوال و مراتب حدیث در ضعف و قوت، صحیح و حسن بودن، غریب یا منکر

بودن از ویژگیهای امتیاز دهنده ی دیگر این کتاب پر ارج هستند.

4 - سنن ابی داود:

این کتاب حاصل کوششهای فراوان و نتیجه ی سالها قلم فرسایی دقیق و محتاطانه ی امام (سلیمان بن اشعث سجستانی) (۲۰۲-۲۷۵ هـ) ، مشهور به « ابوداود» می باشد. از دیدگاه فقه، « سنن ابوداود» کتابی بس معتبر و مرجع فقها و محققین است. اگر (صحیح بخاری) در صحت، دومین کتاب پس از کتاب الله است، این کتاب در دقیق بودن، دقیقترین کتاب بعد از کتاب الله محسوب است. مؤلف حدود ۱۶۰۰۰ حدیث را از بین ۵۰۰۰۰۰ احادیث انتخاب کرده و در کتاب خویش جای داده است. ناگفته نماند که از میان کتابهای حدیث، «سنن ابوداود» اولین کتابیست که علمای بر آن شرح نوشته اند.

5 - سنن نسایی:

از امام بزرگوار (احمد بن شعیب بن علی) (۳۰۳-۲۱۴ هـ) - است و چون از یکی از شهرهای قدیم به نام (نسا) بودند، او را (نسایی) می گویند. (سنن نسایی) به اعتبار صحیح بودن اسناد، بلافاصله پس از (صحیحین - یعنی بعد از صحیح مسلم و صحیح بخاری) قرار دارد. نظر امام (نسایی) در شناخت و ارزیابی اسناد، بسی ژرف تر از نظر (ابوداود) و ترمذی است.

اصل کتاب موصوف، دارای حجمی به مراتب بزرگتر و احادیث بیشتری بوده که بنام (سنن کبری) نامیده می شد. کتابی که هم اکنون به عنوان يك ماده ی درسی در حوزه ها بنام (سنن نسایی) تدریس می شود، در واقع مختصری از اصل کتاب است که مولف آن خود بنا به تقاضای یکی از امرای آن زمان، آن را تلخیص کرده است. نام حقیقی این کتاب مختصر، (المجتبی من سنن النسائی) یا (سنن مجتبی) می باشد.

6 - سنن ابن ماجه:

تألیف امام « محمد بن یزید بن ماجه» (۲۰۹-۲۷۳ هـ) است و از نظر ترتیب، آخرین کتاب از کتب ششگانه محسوب می گردد. « سنن ابن ماجه» نیز به نوبه ی خود در وسعت و جامعیت رتبه ای بلند دارد و مورد قبول عموم فقهاء و محدثین قرار گرفته است. با ترتیب و تدوین شش کتاب مذکور، فن حدیث به نصف النهار خود رسید. در مرحله ی چهارم و پنجم، محدثین فقط به کارهایی دست زدند که جوانب این کار را بیش از پیش سترگ تر و کاملتر می

ساخت. پس از آن برای خدمت به (سنت)، بجز تحقیق در اسمای رجال و تخریج و تشریح احادیث، کاری دیگر باقی نماند.

تقسیم حدیث:

علماء و محدثین حدیث پیامبر صلی الله علیه وسلم را به سه قسم : (صحیح، حسن و ضعیف) تقسیم کرده اند.

حدیث صحیح :

حدیثی است که تمام راویان در سلسله روایت آن یکی بعد از دیگری تا اینکه روایت به پیامبر صلی الله علیه وسلم یا صحابی منتهی می شود ، ذکر و شناسایی شده باشند و یکایک آنان عادل و درستکار و دارای قدرت حافظه فراوان برای ضبط دقیق مسموعات خود باشند. حدیث صحیح نباید شاذ و یا معلل باشد.

حدیث شاذ :

آن است که راوی آن عادل و دارای حافظه قوی است؛ ولی روایتش با روایت سایر راویان عادل و با حافظه مغایر است.

حدیث معلل:

حدیثی است که دارای عیب و ایرادهای پنهانی و خفی باشد که تنها علماء و محدثین آنها را تشخیص میدهند ، بنابراین حدیث صحیح حدیثی است که چه از لحاظ سند و راوی و چه از لحاظ متن و معنی از هر نقصی محفوظ و مصون باشد.

حدیث صحیح از لحاظ راوی بر دو نوع است :

یکی حدیث متواتر و دیگری حدیث آحاد.

حدیث متواتر :

متواتر اسم فاعل است که از تواتر مشتق شده است و به معنی « پشت سرهم » است. و در اصطلاح علم حدیث، به حدیثی می گویند که از راه و طرق زیادی روایت شده باشد ، طوریکه احتمال کذب آن منتفی شود.

شروط حدیث متواتر:

حدیثی متواتر است که حتما هر چهار شرط زیر را داشته باشد:

الف- باید طریق (روایت) زیادی داشته باشد. علماء در حداقل طرق آن اختلاف نظر دارند ولی رأی برگزیده این است که حداقل طرق یک حدیث متواتر نباید کمتر از ده طریق (ده صحابی روایت کننده از پیامبر) باشد.

ب- باید در تمامی طبقات سند آن (یعنی طبقه ی صحابی، طبقه ی تابعی و طبقه ی تابع تابعی و...) این کثرت وجود داشته باشد. (منظور این است که مثلا اگر حدیثی پانزده طریق روایت داشته باشد، می بایستی پانزده صحابی و در صورت وجود پانزده تابعی و در صورت وجود پانزده تابع تابعی و الخ، حدیث را روایت کرده باشند)

ج- جماعتی که حدیث را روایت می کنند باید هماهنگی آن جماعت بر دروغ سازی، عقلا و عادتاً محال باشد.

د- حدیث باید مستند بر خبری حسی باشد مثلاً روایت کنندگان بگویند: سمعت (شنیدم)، یا رأیت (دیدم)، یا لمست (حس کردم). چنانکه حدیثی یکی از شروط فوق را نداشته باشد ولو اینکه دارای سه شرط دیگر باشد جزو حدیث متواتر محسوب نخواهد شد. حدیثی صحیحی است که جماعت فراوانی در یک نسل از مسلمانان آن را روایت کرده باشند و احتمال اینکه این جماعت بر دروغ توافق کرده باشند وجود نداشته باشد. جماعت بزرگ را کل یک قریه و یا هم به روایت ۷۰ نفر بیان داشته اند.

حدیث آحاد:

احادیثی است که تعداد راویان آن به مرحله‌ی تواتر نرسیده است. احادیث اند که روای آن در طول روایت در یک مرحله به یک نفر رسیده باشد. مانند اکثر احادیث مربوط به عبادت و معاملات و حدود و قصاص و نکاح و طلاق و... حدیث صحیح آحاد به اعتقاد جمعی از علماء کلامیست و یقین می‌باشد.

عده دیگری معتقدند تنها احادیث آحاد صحیح بخاری و مسلم مفید علم و عمل می‌باشد. و سایر آحاد صحیح تنها مفید عمل هستند. اما قول راجح این است که احادیث صحیح آحاد کلاًعم از صحیح بخاری و مسلم و سایر صحاح مفید ظن هستند و در مسائل شرعی و عملی حجت و سند می‌باشند. تمام علماء و مجتهدین اسلام از عصر اصحاب کرام تا به امروز بر این موضوع اتفاق نظر داشته‌اند.

حدیث حسن:

عبارت از آن احادیثی است که کلیه‌ی راویان آن در سلسله روایت یکی بعد از دیگری تا اینکه روایت به پیامبر صلی الله علیه وسلم یا صحابی منتهی می‌شود، ذکر و شناسایی شده و همه عادل و درستکار و دارای حافظه قوی باشند. ولی قدرت حافظه و ضبط آنان به اندازه قدرت حفظ و ضبط راویان حدیث صحیح نباشد.

حدیث حسن هم نباید شاذ یا معلل باشد. فرق حسن با صحیح این است که اولاً: قدرت حفظ و ضبط در راویان صحیح بیشتر است. ثانیاً: حدیث حسن همیشه آحاد است و متواتر ندارد. حدیث حسن گاهی با توجه به عوامل دیگری به صورت صحیح در می‌آید، که به این نوع حسن لذاته و صحیح لغیره گفته می‌شود. حدیث حسن هم مانند آحاد صحیح مفید عمل و ظن است و در مسائل فرعی و عملی حجت است.

باید متوجه باشیم که احادیث صحیح آحاد همه در یک مرتبه از صحت قرار ندارند. بلکه دارای مراتب متعدد است و بعضی از بعضی دیگر صحیح تر است. اولین مرتبه و اعلاترین درجه حدیث صحیح احادیثی است که بخاری و مسلم هر دو بر روایت آنها اتفاق دارند که در اصطلاح به آنها گفته می‌شود: متفق علیه. صحیح بخاری در مرتبه دوم، صحیح مسلم در مرتبه سوم، صحیح

ابوداود در مرحله چهارم و صحیح ترمذی و نسائی و ابن ماجه به ترتیب در مراحل پنجم و ششم و هفتم قرار دارند. کتاب های این شش محدث بزرگ معروف به صحاح و سنن سته (ششگانه) می باشند .

حدیث ضعیف:

حدیث ضعیف عبارت از انعه احادیثی است که دارای شرایط حدیث صحیح و حسن نباشد. حدیث ضعیف مفید علم و عمل نیست و در هیچ یک از مسائل دینی سندیت ندارد. علماء اسلام از استناد به احادیث ضعیف خودداری نموده اند. ولی عده ای معتقدند که جایز است در مسائل ترغیب و ترهیب و فضائل و مناقب میتوان از آن استفاده نمود . با توجه به مراتب فوق معلوم گردید که کلیه احکام اسلام یا مبتنی بر قرآن و احادیث صحیح و حسن یا بر اساس اجماع و قیاس و استصحاب میباشد ، که البته مرجع این سه قسم اخیر نیز قرآن و حدیث صحیح است. علماء هیچ حکم شرعی را بر حدیث ضعیف یا موضوع بنا ننهاده اند.

حدیث قُدسی و فرق آن با آیات قرآنی:

احادیث قدسی در اصل فرمایشات الله تعالی است که جبرئیل علیه السلام آنرا برای پیامبر صلی الله علیه وسلم نقل کرده است و پیامبر صلی الله علیه وسلم نیز آنرا برای اصحاب خود روایت کرده اند. یعنی حدیث قدسی مستقیماً به خدای عزوجل نسبت داده می شود و به هیچ وجه نمی تواند جزو اجتهادات رسول الله صلی الله علیه وسلم باشد.

ولی قرآن کلام الله تعالی است که جبرئیل امین علیه السلام عیناً کلام خداوند را با همان الفاظ بوسیله وحی به پیامبر صلی الله علیه وسلم منتقل می کند.

بعبارتی هم حدیث قدسی (اگر صحیح باشد) و هم قرآن در یک چیز مشترک هستند و آن اینکه هر دو در معنا از جانب خداوند هستند اما قرآن هم در معنا و هم در لفظاً کلام الله تعالی است، ولی حدیث قدسی در لفظ کلام رسول الله صلی الله علیه وسلم است (زیرا او از خداوند و با الفاظ خود روایت می کند) ولی معنای آن از جانب الله تعالی است.

زیرا در حدیث قدسی این پیامبر صلی الله علیه وسلم است که از الله تعالی روایت و نقل می کند ولی با الفاظ خود، و بنابراین لفظ قرآن خالق است ولی لفظ حدیث قدسی مخلوق است یعنی کلام الله که در قرآن آمده همان صفت الله تعالی است ولی نمی توان گفت که الفاظ حدیث قدسی کلام الله است بلکه معنا متعلق به الله تعالی است. اما چند فرق مهم دیگر وجود دارد:

1- تلاوت قرآن عبادت است و خواندن آن در نماز واجب، اما خواندن احادیث قدسی و نبوی عبادتی خاص به حساب نمی آید و اگر در نماز خوانده شوند نماز باطل می شود.

2- قرآن معجزه ای رسول الله صلی الله علیه وسلم است، و خداوند عزوجل افراد بشر را به تحدی و هم‌آوردی فرا خوانده که مثل آن را بیاورند، اما در مورد احادیث قدسی و نبوی چنین چیزی وجود ندارد.

3- در ثبوت قرآن روایت آن به شکل متواتر شرط است، اما احادیث قدسی و نبوی به شکل آحاد نیز پذیرفته می‌شود. احادیث قدسی در بین کتابهای مختلفی توسط محدثین جمع‌آوری گردیده است که از آنجمله میتوان در کتب احادیثی ذیل آنرا مطالعه فرمایند: صحیح بخاری، صحیح مسلم، جامع ترمذی، سنن ابوداود، سنن نسایی، سنن ابن ماجه، موطأ امام مالک و نیز در سایر کتب حدیث.

تعداد احادیث قدسی :

در مورد تعداد احادیث قدسی عالم شهیر جهان اسلام امام ابن حجر هیتمی (متوفی 975) رحمه الله در شرح خود بر «اربعین نووی» مینویسد که :

احادیث قدسی از یکصد عدد تجاوز می‌کنند. ولی امام مناوی (متوفی 1031) در کتاب خویش «الاتحافات السنیه بالأحادیث القدسیه» تعداد احادیثی قدسی را 272 دویست و هفتاد دو حدیث ذکر کرده است و آن احادیث را در کتاب خود بر اساس حروف معجم مرتب نموده است ولی اسناد آنها را نیاورده است. (الرسالة المستطرفة؛ صفحه 81).

یکی علمای متاخر بنام « شیخ محمد مدنی» (متوفی 1200 هـ) در کتاب «الإتحافات السنیه فی الأحادیث القدسیه» (863) حدیث قدسی را گردآوری کرده است.

لازم به ذکر است که تمامی احادیث قدسی لزوماً صحیح نیستند، بلکه در میان آنها احادیث غیر صحیح هم یافت می‌شود که در بین کتب مختلف وارد شده اند.

شاید در ذهن خواننده محترم بوجود آید که : علت اختلاف در تعداد احادیث قدسی چیست؟ در جواب باید گفت : مدار اختلاف بیشتر برمی‌گردد به تعریف حدیث قدسی نزد فلان مؤلف و اینکه کدام حدیث را داخل در معنای حدیث قدسی کنند، و نیز بر سر صیغه های حدیث قدسی..

بعضی از اهل علم تنها به احادیثی که با صیغه صریح قدسی وارد شدند اکتفا کردن، و بعضی بین صیغه صریح و غیر صریح جمع کردند، بعضی از علما احادیثی نبوی (یعنی غیر قدسی) را که شامل الفاظ حدیث قدسی است را جمع نکردند، درحالی که بعضی دیگر این نوع احادیث را هم جمع کردند، بعضی هم تنها احادیث قدسی مرفوع را معتبر دانسته، بخلاف گروهی که احادیث قدسی موقوف (روایت شده از صحابی) و مقطوع (روایت شده از تابعی) را هم حساب کردند.

لذا وجود این معیارهای متفاوت نزد اهل علم موجب شده که تعداد احادیث قدسی نزد آنها متفاوت باشد. ولی در مجموع تعداد احادیث قدسی نسبت به احادیث نبوی بسیار کم است، و طوریکه متذکر شدیم تمام این احادیثی ا هم صحیح نیستند.

آنچه را که پیامبر صلی الله علیه وسلم از پروردگارش روایت کرده، حدیث قدسی گویند، که به آن (حدیث ربانی) و (حدیث الهی) نیز گویند.

مثلاً این فرموده ی پیامبر صلی الله علیه وسلم که از پروردگارش روایت می کند که فرمود: «أنا عند ظن عبدی بی، وأنا معه حین یذکرنی، فإن ذکرنی فی نفسہ ذکرته فی نفسی، وإن ذکرنی فی ملاً ذکرته فی ملاً خیر منهم». روایت بخاری و مسلم (2675).
یعنی: من بر اساس گمانی که بنده ام نسبت به من دارد رفتار می کنم، و هنگامی که مرا یاد می کند من با او هستم، پس اگر مرا در تنهایی یاد کند من هم او را در تنهایی یاد می کنم، و اگر مرا در میان جمعی یاد کند من او را در میان جمع بهتری یاد خواهم کرد.

1- فرض:

فرض که منظور آن درین مبحث عملی فرضی است، در اسلام بمعنای حکم یا عمل حتمی میباشد که ادای آن بر هر مسلمان لازم است. حکم، لزوم اداء و تأکید برآن به نص صریح قرآن عظیم الشان و یا حدیث صحیح، مؤثق از پیامبر صلی الله علیه وسلم برای ما رسیده باشد، و در صورتیکه اگر از مسلمان سهواً ترک میشود باید قضای آن آورده شود. تارک فرض گنهکار و منکر آن کافر میشود. در عملیکه فرض از انسان ترک شود آن عمل صحت شرعی ندارد و باید دوباره ادا گردد.

انواع فرایض:

فرایض دونوع است فرض عین و فرض کفای.

فرض عین:

فرض عین فرضیست که ادای آن بهر مسلمان لازم بوده و تارک آن فاسق و مستحق عذاب میباشد ما نند: نمازهای پنجگانه، روزه ماه رمضان، زکات و غیره.

فرض کفای:

عبارت از فرضیست که بشکل جمعی بر مسلمانان فرض بوده، ادای فرض کفای بشکل انفرادی بالای هر فرد فرض نبوده و اگر عده یی از مسلمانان آنرا ادا کنند از ذمه دیگران نیز ادا میگردد و اگر هیچکس آنرا ادا ننماید همه گنهکار میشوند مانند: نماز جنازه، تکفین و تجهیز میت و غیره.

2 - واجب:

واجب بمعنای امر یا عمل لازمی است که ادای آن بر هر مسلمان لازم است و یک مرتبه از فرض پایان تر است. انکار از آن خوف کفر بر مسلمان است.
امر به واجب بودن در قرآن و سنت ثابت شده و دلیلی بر رکن

بودن یا شرط بودن آن وجود ندارد، و فاعلش ثواب می‌برد، و تارکش مستوجب عقاب و عذاب است، بجز در حالت عذر. واجب همانند فرض است، و تفاوت آنها اصطلاحی است که بوجود آمده و هیچ‌گونه دلیلی بر آن نیست.

3 - سنت:

سنت عبارت است از قول (گفته - امر و نهی) فعل (کیده) یا تقریر (سکوت) پیامبر صلی علیه وسلم در برابر عمل که نزدش واقع شده. بلی تقریر یعنی عملی را که پیشروی پیامبر صلی الله علیه وسلم کسی انجام داده شده باشد و پیامبر صلی اله علیه وسلم انرا منع نکرده باشند. هر چه سنت در نماز بدین معنا است که، پیامبر صلی الله علیه وسلم یک عمل را گاهی کرده باشد و گاهی ترک کرده باشند. فرق میان سنت مؤکده و سنت زواید اینست که، به امر یا عملی که پیامبر صلی الله علیه وسلم خود کرده باشد و تأکید کرده باشد سنت مؤکده میگویند، ولی سنتی را که گاهی کرده باشد و گاهی ترک کرده باشد و به آن تأکید و امر نکرده باشد سنت زواید یا مستحب مینامند.

سنت آن است که پیامبر صلی الله علیه وسلم بر عبادات بطور دائم یا غالب مواظبت داشته و «عمل نموده است»، بر آن امر ایجابی فرموده و فاعلش ثواب می‌برد، و تارکش دچار عقاب و عتاب نمی‌شود.

سنت در لغت:

روش خوب و بد سنت گفته میشود چنانکه رسول الله (ص) فرمودند: «من سن سنة حسنة فله أجرها وأجر من عمل بها إلى يوم القيامة، ومن سن سنة سيئة فعليه وزرها ووزر من عمل بها إلى يوم القيامة». (مسلم).

کسیکه سنت و روش خوب بنیان نهد اجر و پاداش آن سنت و پاداش کسیکه به آن عمل کند، تا روز قیامت به او میرسد، و کسیکه سنت و روش بدی بنیان نهد گناه آن کردار و گناه کسی که آن کار بد را انجام میدهد تا روز قیامت به بانی آن میرسد.

سنت در اصطلاح محدثین:

سنت در اصطلاح محدثین عبارت است از: مجموعه گفتار و کردار و تأیید و وصف کیفیت خلقی و خلقی ثابت شده از پیغمبر صلی الله علیه وسلم چه قبل از بعثت، و چه بعد از آن باشد، سنت گفته میشود.

سنت در اصطلاح اصولیین:

سنت در اصطلاح اصولیین عبارت است از: قول، فعل، و تقریر یعنی احوال نقل شده از رسول الله صلی الله علیه وسلم سنت نام دارد. مثال قول: گفتار پیامبر صلی الله علیه وسلم در هر مناسبتی، و آنچه متعلق است به شرح احکام چنانکه فرمودند «إِنَّمَا الْأَعْمَالُ بِالنِّيَّاتِ» (متفق علیه). در حقیقت اعمال و کردار به نیت بستگی دارد.

مثال أفعال و کردار:

آنچه صحابه از أفعال و کردار رسول الله صلی الله علیه وسلم در عبادات و غیره مانند ادای نماز و بجای آوردن حج و آداب روزه و حُکم و قضاوت کردن در کیفرها و عقوبتها و مجازات إلهی نقل کرده اند.

مثال تقریر پیغمبر (ص) که سکوت پیامبر خوانده میشود

دربرابر عمل اجرا شده در پیش رویش:

اگر از صحابه فعلی صادر میشد و پیامبر صلی الله علیه وسلم در برابر آن سکوت میکرد، و یا آنرا تأیید مینمود، و یا اینکه آن کار را تمجید میکرد، این چیز تقریر نام دارد.

4 - مستحب:

مستحب بمعنای کار نیک است، اگر کسی آنرا انجام داد ثواب دارد و اگر کسی آنرا ترک کرد گنهکار نمیشود. مستحبات جزئی از آداب است.

کتگوری دیگری تقسیم اعمال مسلمان به شکل ذیل است:

5 - امر و کار مُباح:

عمل مباح فعل نیکی است که کردن و نه کردن آن نه ثواب دارد و نه گناه.

کتگوری دیگر از اعمال در نماز به اعمال:

عمل حرام:

آنست که نه کردن آن به دلایل قطعی ثابت شده باشد. کردن آن عذاب و نه کردن آن ثواب دارد و اگر

کسی عمل حرام را حلال بگوید، بصورت مطلق کافر است.

مکروه:

آنست که به کردن آن ممانعت شده است و به دو قسم است:

- 1- مکروه تحریمی: نزدیک حرام بوده کردن آن عذاب و نه کردن آن ثواب دارد.

- 2- مکروه تنزیحی: از کردن آن نه کردن بهتر است.

مستحب:

فعلی را گویند که حضرت پیغمبر (صلی الله علیه وسلم) آنرا انجام داده باشد برای انجام دهنده پاداش و ثواب بوده و بر تارک آن مضا یقه و حرجی نیست.

نفل:

فعلی را که حضرت پیغمبر (صلی الله علیه وسلم) گاه گاهی عمل نموده باشد اما به آن مداومت ننموده بنام نفل یاد میشود . نفل را مستحب مندوب و تطوع نیز گویند .

واجب:

ادای واجب مانند فرض با لای هر مسلمان لازم بوده اما اگر شخص از روی تنبلی یا بی اعتنائی و یا غیر مهم پنداشتن آنرا ترک کند فاسق و گنهکار است مگر منکر آن کافر نمیشود .

وتر:

سه رکعت نمازیکه بعد از نماز خفتن ادا میشود نماز وتر است ، نماز وتر واجب بوده و پیامبر صلی الله علیه وسلم در ادای آن تاءکید ورزیده است .

فاسد:

شکننده یک عمل جائیز است قصداً کردن آن گناه است و اگر سهواً صورت گیرد گناه ندارد .

نماز:

صلاة یا صلوة (از جمله عبادت‌های مسلمان و یکی از ارکان پنجگانه ایدین مقدس اسلام بشمار میرود . و در یک شبانه روز پنج وخت نماز در اوقات (نماز فجر ، ظهر ، عصر ، مغرب و عشاء) فرض است .

اصطلاح نماز (صلاه) به معنی خم شدن و سر فرود آوردن برای الله وستایش و احترام است .

نیت:

نیت به قصد و توجه نسبت به انجام عمل است و محل آن قلب است . گفتن نیت بزبان بدعت می میباشد و هیچ اصل و اساس در دین مقدی اسلام ندارد . (تفصیل موضوع را در فصل نیت همین کتاب ملاحظه فرماید)

تکبیره الاحرام:

مراد از از تکبیر الاحرام گفتن (الله اکبر) در اول هر نماز (پس از نیت) واجب و رکن است و این گفتن (الله اکبر) را تکبیره الاحرام یا تکبیر افتتاح می گویند .

به این دلیل این تکبیر به تکبیره الاحرام نامیده شده ، زیرا نماز گزار به وسیله این تکبیر انجام آنچه نماز را باطل می کند و بر خویش حرام می کند . همچنان که حاجی با پوشیدن لباس

احرام مُحرم می شود و وارد حرم الهی می گردد نماز گزار هم با گفتن این تکبیر محرم شده و وارد حرم نماز می گردد.
قبله:

«قبله» به معنی «جهت» است و به این نام نامیده می شود، زیرا نمازگزار در مقابل آن می ایستد.

معنای اصطلاحی قبله:

پیامبر اکرم صلی الله علیه و آله در مدت 13 سال پس از بعثت در مکه و چند ماه بعد از هجرت در مدینه به امر خداوند متعال به سوی بیت المقدس عبادت می کردند؛ ولی بعد از آن قبله تغییر یافت و مسلمانان مامور شدند که به سوی کعبه نماز بگذارند.

روی نمودن نمازگزار بسوی قبله:

که همان کعبه است. در نتیجه نمازگزار در هر کجا که باشد با تمام بدنش بسوی قبله متوجه می گردد و انجام نماز مورد نظر را چه فرض باشد و چه نافله با قلبش نیت می کند، و این نیت را بر زبان نمی آورد. چون تلفظ نیت نماز طوریکه در فوق یاد آور شدیم، غیر مشروع بوده، و هرگز نه حضرت رسول علیه السلام و نه اصحاب ایشان رضی الله عنهم دست به انجام چنین عملی زده اند.

اقامت:

قبل از ایستادن بنماز جماعت تکرار کلماتیکه در آذان گفته میشود با ازدیاد دوبا «ر» قَدْ قَامَتِ الصَّلَاةُ قَدْ قَامَتِ الصَّلَاةُ « بعد از «حی علی الفلاح» گفتن را اقامت گویند و در اصطلاح عام اقامت را تکبیر نیز گویند.

اقتداء:

اقتداء در لغت پیروی کردن یا تقلید از کسی را گویند و در اصطلاح عقب امام ادا نمودن نمازها جماعت را اقتداء گویند نماز گزار را مقتدی و کسیکه به او اقتداء میشود بنام مقتدا یاد میشود.

ترتیب نماز:

خواننده محترم ترتیب خواندن نماز بطریقه پیامبر صلی الله علیه وسلم در کتاب هذا به تفصیل بیان گردیده است ولی با آنهم مؤجزو مختصراً ترتیب نماز چهار رکعتی از اول تا آخر را بشرح ذیل تقدیم میدارم:

قبل از همه توجه خوانندگان به حدیثی پیامبر صلی الله علیه وسلم جلب مینمایم که میفرماید:

«نماز بخوانید همانگونه که دیدید من نماز می خوانم» لذا بر ما است که مطابق سنت عملی پیامبر صلی الله علیه وسلم نماز خویش را بجاء آریم:

رکعت اول:

1- تمام شرائط نماز را داشتن.

2- روبه قبله ایستادن.

3- نیت (یعنی بادل اراده) نمودن، ناگفته نماند طوریکه گفتیم نیت با زبان بدعت میباشد دلایل آن در فوق به تفصیل بیان گردیده است.

4- دستان را تا به شانه ها و یا گوشها بلند نمودن.

5- تکبیر تحریمه (الله اکبر) :

بر زبان راندن تکبیره الاحرام: که باید نماز گزار بگوید: «الله اکبر»، و نگاه خود را به محل سجود، یا سجده گاهش متمرکز سازد.

6- کف دست راست را بر پشت کف دست چپ و یا ساق دست چپ گذاشتن و بر روی سینه بستن، ناگفته نماند که زن و مرد در اجرای این حکم هیچگونه فرقی ندارند.

7- دعای افتتاح:

دعا افتتاح عبارت از دعای است که نماز به آن آغاز می یابد و این دعا عبارت است از :

«اللَّهُمَّ بَاعِدْ بَيْنِي وَبَيْنَ خَطَايَايَ كَمَا بَاعَدْتَ بَيْنَ الْمَشْرِقِ وَالْمَغْرِبِ، اللَّهُمَّ نَقِّنِي مِنْ خَطَايَايَ كَمَا يَنْقِي الثُّوبُ الْأَبْيَضُ مِنَ الدَّنَسِ، اللَّهُمَّ اغْسِلْنِي مِنْ خَطَايَايَ بِالْثَّلْجِ وَالْمَاءِ وَالْبَرَدِ.»

معنای این دعا این است:

(بار الهی در میان من و گناهانم دوری انداز همانگونه که در میان مشرق و مغرب دوری انداختی، بار الهی مرا از گناهانم پاک و صاف نما همانگونه که لباس سفید از چرک پاک می شود، بار الهی گناهان مرا با آب، برف و ژاله بشوی.) و اگر خواست میتواند بجای آن، این دعا را بخواند:

ثنا

«سُبْحَانَكَ اللَّهُمَّ وَبِحَمْدِكَ، وَتَبَارَكَ اسْمُكَ، وَتَعَالَى جَدُّكَ، وَلَا إِلَهَ غَيْرُكَ.»

(ذات تو پاک است ای خدای من و توسزاوار ستایش هستی و نام تو با برکت و بلند و اعلی است و جز تو هیچ خدای دیگری نیست.) بعد از قرائت این دعا نماز گزار:

8- تعوذ میخواند و آن عبارت است از :

«أَعُوذُ بِاللَّهِ مِنَ الشَّيْطَانِ الرَّجِيمِ. بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ.» پناه می برم به خداند متعال از شیطان رانده شده و بعد از آن :
(اعوذ بالله السميع العليم من الشيطان الرجيم من همزه نفخه و نفثه) معنای آن می شود:

از دیوانگی، کبر و شعر شیطان رانده شده به الله بسیار شنوا و بسیار دانا پناه می برم.

9- و بعد آ تسمیه را میخواند: بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ را تسمیه گویند

و پس از آن نماز گزار سوره فاتحه را میخواند. چون حضرت رسول علیه السلام فرمودند: «نماز کسی که فاتحه کتاب را نخواند، قبول نخواهد شد»

10- خواندن سوره الفاتحة:

قابل ذکر است که خواندن سوره فاتحه در هر رکعت خواه نماز فرض باشد، و یا نماز های نوافل باشد فرق نمی کند که نماز گذار منفرد (تنها گذار) باشد و یا مقتدی که پشت سر امام با جماعت نماز می خواند و خواه نماز سَری (قرائت در آن آهسته خوانده می شود) باشد و یا جهری (قرائت در آن با صدای بلند خوانده می شود)؛ واجب است وبدون خواندن سوره فاتحه نماز درست نیست.

سوره فاتحه عبارت است از:

الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ

ستایش برای خدای است پروردگار عالمیان
الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

نهایت با رحم، بی اندازه مهربان
مَالِكِ يَوْمِ الدِّينِ

مالک روز جزا است

إِيَّاكَ نَعْبُدُ وَإِيَّاكَ نَسْتَعِينُ

خاص تو را می پرستیم و خاص از تو مدد می طلبیم

اهِدِنَا الصِّرَاطَ الْمُسْتَقِيمَ

ما را به راه راست هدایت کن

صِرَاطَ الَّذِينَ أَنْعَمْتَ عَلَيْهِمْ

راه کسانی که انعام کرده اید برایشان

غَيْرِ الْمَغْضُوبِ عَلَيْهِمْ وَلَا الضَّالِّينَ

نه راه آنانکه سزاوار غضب ات شده اند و نه آنانیکه گمراه شده اند

و پس از قرائت این سوره در نماز های جهریه (نمازهایی که در آن امام سوره ها را به صدای بلند میخواند)، به صدای بلند « آمین » میگوید. و سپس قسمتی از قرآن را میخواند. و بعد از آن: اللَّهُ أَكْبَرُ خدا بسیار بزرگ است میگوید و رکوع میرود.

11- بعد از تمام شدن قرائت فاتحه، آمین گفتن و معنای آمین یعنی یا الله دعای مرا قبول فرما؛ می باشد.

12- چند آیه و یا سوره ای علاوه از فاتحه خواندن.

13- رفع الیدین نمودن یعنی دستان را تا شانه ها و یا گوشها بالا بردن.

14- الله اکبر گفتن.

15- به رکوع رفتن یعنی خم شدن.

نماز گزار در هر رکعت نماز بعد از قرائت باید به اندازه ای خم شود که بتواند دست را به زانو بگذارد این عمل را رکوع می گویند.

ترتیب انجام رکوع اینگونه است که با دو دست زانو ها را

گرفتن و کمر را راست نموده و سر را با کمروسرین برابر نمودن بطوری که نه سر از کمر بالاتر و یا پایین تر باشد و نه کمر از سر یعنی سر، کمروسرین هر سه باید برابر باشند.

16 - در رکوع مکت و درنگ کردن و (سبحان ربی العظیم و بحمده) را تکرار نمودن .

البته علاوه از این اذکار ، اذکار دیگری نیز در احادیث صحیح آمده که نمازگزار میتواند آنها را بجای این ذکر و یا به همراه آن بخواند. (تفصیل موضوع را میتواند در فصل رکوع و اذکار آن مطالعه فرماید .)

17 تسبیح رکوع:

سُبْحَانَ رَبِّيَ الْعَظِيمِ
پروردگار با عظمت من پاک است

18- از رکوع بلند شده و دستان را در پهلوها رها کردن و نبستن.

19 - تسمیع:

سَمِعَ اللَّهُ لِمَنْ حَمِدَهُ^۱ گفتن
خدا میشنود هر شخصی را که از او ستایش می کند.

20- تحمید:

« رَبَّنَا لَكَ الْحَمْدُ » گفتن

ای پروردگار ما ترا است جمله ستایش

21- بعد از بلند شدن از رکوع ایستاده و درنگ نمودن.
البته علاوه از این دعاهای دیگری نیز در احادیث صحیح آمده که نمازگذار می تواند آنها را به همراه این دعا بخواند.

22- الله اکبر گفته ، رفع الیدین نموده و به سوی سجده رفتن.

23- زمان رفتن به سجده دستان را اول بر زمین گذاشته و سپس زانوها را بر زمین گذاشتن

24 - سجده نمودن :

سجده در نماز آنست که : انسان پیشانی را به قصد تعظیم بر زمین بگذارد.

اعضای که بر قصد تعظیم بر زمین نهاده میشود عبارت است : (دو کف دست، دو زانو، سر انگشتان پاها ، بینی قدمها، پیشانی و بینی.)

25- تسبیح سجده :

« سُبْحَانَ رَبِّيَ أَعْلى » (پروردگاری عالی شان من پاک است)

26- در سجده اول مکت و درنگ نمودن و جمله (سبحان ربی الاعلی و بحمده) را تکرار نمودن ، البته علاوه از این نیز دعاهای دیگری در احادیث صحیح آمده که نمازگذار میتواند آنها را در سجده بخواند تا جائی که شخص می تواند هر دعائی را در سجده بخواند ولی بشرطیکه به زبان عربی باشد.

27- در حالت نشستن بعد از سجده اول دعای « اللهم اغفر لی وارحمی واجبرنی و اهدنی وارزقنی وعافنی وارفعنی» را

خواندن.

معنای این دعا این است: بار الهی مرا ببخش، به من رحم نما، جبران کارهایم کن، هدایتم ده، روزیم عنایت فرما، معافم کن و بلندم نما.

و یا اینکه جمله «رب اغفرلی رب اغفرلی» یعنی:

پروردگار مرا ببخش پروردگار مرا ببخش را تکرار نمودن.

28- الله اکبر گفته و به سجده دوم رفتن.

و باید که سجده دوم همانند سجده اول انجام شود و در آن همان

دعاها خوانده شود.

29- با کمک دستان برای رکعت دوم بلند شدن.

رکعت دوم

30- تمام اعمال رکعت دوم بعینه همانند رکعت اول است فقط چند

فرق زیر در آن وجود دارد:

1 - تکبیر تحریمه (تکبیر شروع نماز) گفته نمی شود.

2 - دعای افتتاح (دعای شروع نماز) خوانده نمی شود.

3 - (اعوذ بالله...) خوانده نمی شود.

31- بعد از اداء سجده دوم رکعت دوم باید برای

خواندن (التحیات) نشست.

روش نشستن بدین صورت است: انگشتان پای راست را بر

زمین چسبانده و رخ آنها را بسوی قبله نموده بدین طریق

پای راست را ایستاده نمودن و بر پای چپ نشستن و دست راست

را بر ران و یا زانوی راست و دست چپ را بر ران و یا زانوی

چپ گذاشتن.

32- همه انگشتان دست راست را بستن و انگشت سبابه (اشاره) را

برای اشاره نمودن رها کردن. و یا اینکه انگشت میانه را

با انگشت ابهام (شست) حلقه زدن و انگشت سبابه (اشاره) را

رها نموده و دیگر انگشتان را بستن.

33- التحیات را خواندن و الفاظ التحیات چنین است:

تشهد:

أَلْتَّحِيَاْتُ لِلَّهِ وَالصَّلَوَاتِ وَالطَّيِّبَاتِ

تمام عبادات قوی و بدنی و مالی خاص برای خداست

السَّلَامُ عَلَيْكَ أَيُّهَا النَّبِيُّ وَرَحْمَةُ اللَّهِ وَبَرَكَاتُهُ

سلام باشد بر شما ای پیغمبر و همچنان رحمت و برکات خدا بر شما

باد

السَّلَامُ عَلَيْنَا وَعَلَىٰ عِبَادِ اللَّهِ الصَّالِحِينَ

سلام باشد بر ما و بر تمام بندگان نیکوکار خدا

أَشْهَدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ

گواهی میدهم که نیست هیچ معبود برحقى به جز الله تعالى

وَأَشْهَدُ أَنَّ مُحَمَّدًا عَبْدُهُ وَرَسُولُهُ

و گواهی میدهم که محمد (صلی الله علیه و سلم) بنده خدا و

فرستاده او است بعد از تمام شدن تشهد اگر نماز چهار رکعت

باشد دوباره ایستاده شوید. البته در رکعت سوم آن تشهد

خوانده نمی شود. اما در رکعت چهارم تشهد خوانده می شود. در نماز های سه رکعتی تشهد در رکعت سوم نیز خوانده می شود.

34- از شروع خواندن التَّحِيَّات تا پایان آن با انگشت سَبَّابَه (اشاره) دست را اشاره نمودن و آن را حرکت دادن.

35- در هنگام حرکت انگشت اشاره به آن نگاه نمودن.

36- بعد از پایان تشهد دستان را بر زمین گذاشته و با زوردستان برای رکعت سوم بلند شدن

رکعت سوم:

37- بهنگام بلند شدن الله اکبرگفته رفع الیدین نموده دستان رابستن .

38- رکعت سوّم در تمام اعمال همانند رکعت دوّم است ؛ بجزیک فرق و آن اینکه در رکعت سوّم بعد از سوره فاتحه سوره ای دیگر خوانده نمی شود ولی ناگفته نماند که گه گاهی خواندن سوره نیز ثابت است.

رکعت چهارم:

39- بعد از انجام سجده دوّم رکعت سوّم الله اکبر گفته و اندکی نشستن و بعد دستان را بر زمین گذاشته و با زور دستان برای رکعت چهارم بلند شدن و بعد از بلند شدن رفع الیدین نمودن و دستان را بستن .

40- رکعت چهارم:

تا انجام سجده دوّم این رکعت در تمام اعمال همانند رکعت سوّم است .

41- بعد از انجام سجده دوّم این رکعت برای تشهد نشستن است. ناگفته نماند که نحوی نشستن در تشهد دوّم در نمازهای سه رکعتی و چهار رکعتی با نحوی نشستن در تشهد اوّل کاملاً فرق دارد در تشهد دوّم باید توْرک نشست یعنی بجای نشستن بر پای چپ بر سرین چپ نشسته و پای چپ را خوابانده و پای راست را یا خوابانده و یا ایستاده نموده و انگشتان پای راست را به سوی قبله نمودن سپس همانند تشهد اوّل دست راست را بر ران و یا زانوی راست و دست چپ را بر ران و یا زانوی چپ گذاشتن و اعمال زیر را انجام دادن:

1- التَّحِيَّات خواندن.

2- از شروع التَّحِيَّات تا زمان سلام دادن با انگشت سَبَّابَه (اشاره) اشاره نمودن و آن را حرکت دادن.

3- درود

اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِ مُحَمَّدٍ
ای خدا نزول رحمت فرما بر محمد (ص) و خاندان محمد صلی الله علیه وسلم

كَمَا صَلَّيْتَ عَلَى إِبْرَاهِيمَ وَ عَلَى آلِ إِبْرَاهِيمَ
چنانکه نزول رحمت فرموده ای بر ابراهیم (علیه السلام) و بر خاندان ابراهیم (علیه السلام)
إِنَّكَ حَمِيدٌ مُّجِيدٌ

همانکه تواستی لایق ستایش و صاحب شکوه و جلال
اللَّهُمَّ بَارِكْ عَلَى مُحَمَّدٍ وَ عَلَى آلِ مُحَمَّدٍ
ای خدا نزول برکت فرما بر محمد (ص) و خاندان محمد صلی الله علیه
وسلم

كَمَا بَارَكْتَ عَلَى إِبْرَاهِيمَ وَ عَلَى آلِ إِبْرَاهِيمَ چنانکه نزول برکت
فرموده ای بر ابراهیم (علیه السلام) و بر خاندان ابراهیم
(علیه السلام)

إِنَّكَ حَمِيدٌ مُجِيدٌ همانا تواستی لایق ستایش و صاحب شکوه و
جلال بعد از درود فرستادن به محمد (ص) هر دعای که برای تان
آسانتر باشد بخوانید.

بطور مثال این دعا:

دعاء بعد از درود

اللَّهُمَّ رَبَّنَا آتِنَا فِي الدُّنْيَا حَسَنَةً وَفِي الآخِرَةِ حَسَنَةً
پروردگارا! عطا کن بر ما در دنیا نیکی و در آخرت نیکی
وَقِنَا عَذَابَ النَّارِ

و ما را از عذاب آتش نگاه دار!
نماز با گفتن سلام یک مرتبه به طرف راست و یک مرتبه به طرف
چپ خاتمه می یابد.

السَّلَامُ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَةُ اللَّهِ السَّلَامُ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَةُ اللَّهِ

سلام باد بر شما و رحمت خدا سلام باد بر شما و رحمت خدا
البته علاوه از این الفاظ درود الفاظ دیگری نیز در روایات
صحیح آمده که گاهی خواندن آنها نیز سنت است.

همچنان خواندن این دعا :

4- اللَّهُمَّ إِنِّي أَعُوذُ بِكَ مِنْ عَذَابِ الْقَبْرِ وَأَعُوذُ بِكَ مِنْ فِتْنَةِ
المسيح الدَّجَالِ وَأَعُوذُ بِكَ مِنْ فِتْنَةِ الْمَحْيَا وَالْمَمَاتِ اللَّهُمَّ إِنِّي
أَعُوذُ بِكَ مِنَ الْمَأْثَمِ وَالْمَغْرَمِ.

یعنی : بار الهی از عذاب قبر به تو پناه می برم و از فتنه
دجال به تو پناه می برم و از فتنه زندگی و فتنه مرگ به تو
پناه می برم و بار الهی از گناه و قرض به تو پناه می برم.

5- بعد از این دعا ؛ نماز گذار هر دعائی را که می خواهی
تواند بخواند ولی بشرطیکه با الفاظ عربی باشد چون در نماز
علاوه از زبان عربی دیگر زبانها جایز نیست.

42- به سمت راست نگاه کردن و (السلام علیکم ورحمة الله وبركاته)
گفتن. و سپس به سمت چپ نگاه کردن و (السلام علیکم ورحمة الله)
گفتن .

سلام :

بعد از تشهد رکعت آخر نماز ، نمازگزار در حالیکه نشسته
و بدن آرام است بگوید : السلام عليك ايها النبي ورحمه الله
وبركاته و این جمله جزء سلام های نماز نیست بلکه از توابع
تشهد و مستحب می باشد ؛ ولی بنا بر احتیاط مستحب ترك نشود

وسلام واجب یکی از دو صیغه زیر است :

1- السلام علينا وعلى عباد الله الصالحين

2- السلام عليكم ورحمة الله وبركاته که کلمات « ورحمة الله وبركاته
« بنا بر احتیاط مستحب گفته می شود که اگر سلام اول « السلام
علینا » را بگوید بنا بر احتیاط واجب باید بعد از آن سلام آخر را
نیز بگوید و اما اگر سلام آخر را انتخاب کند کفایت می کند. نا
گفته نماند که با سلام دادن نماز به پایان رسیده و نماز
گذار از نماز بیرون میشود.

دعاء قنوت

این دعاء در رکعت سوم وتر بعد از قرائت و پیش از رکوع خوانده
می شود:

اَللّٰهُمَّ اِنَّا نَسْتَعِيْنُكَ وَ نَسْتَعْفِرُكَ

ای خدا از تو کمک می طلبیم و از تو بخشش می طلبیم
وَ نُؤْمِنُ بِكَ وَ نَتَوَكَّلُ عَلَیْكَ

و بر تو ایمان می آوریم و بر تو توکل میکنیم

وَ نُنِيْنِيْ عَلَیْكَ الْخَيْرَ

و ترا ستایش میکنیم بذکر خیر

وَ نَشْكُرُكَ وَ لَا نَكْفُرُكَ

و از تو شکرگزاری میکنیم و ترا نا شکری نمیکنیم

وَ نَخْلَعُ وَ نَتْرُكُ مَنْ يَفْجُرُكَ

و کسیکه نافرمان تو است رها میکنیم و از او جدا میشویم

اَللّٰهُمَّ اِيَّاكَ نَعْبُدُ وَ لَكَ نُصَلِّي

ای الله خاص ترا عبادت میکنیم و برای تو نماز می گزاریم

وَ نَسْجُدُ وَ اِلَيْكَ نَسْعِي

و سجده میکنیم و بسوی تو می دویم

وَ نَخْفِيْ وَ نَرْجُوْا رَحْمَتَكَ

و انجام خدمت مینمایم و امیدوار رحمت تو ایم

وَ نَخْشِيْ عَذَابَكَ اِنَّ عَذَابَكَ بِاَلْكُفَّارِ مُلْجِقٌ

و از عذاب تو می ترسیم , همانا عذاب تو به کفار خواهد رسید.

خواندن اذکار و اورادی زیادی بعد از نماز آمده است که ما در

اینجا بعضی از آنها را به ترتیب زیر بیان می نمائیم:

1- یکبار (الله اکبر) گفتن.

2- سه بار (استغفر الله) گفتن.

3- دعای (اللهم أنت السلام منك السلام تبارکت يا ذا الجلال

والاکرام) را یکبار خواندن.

4- سی و سه بار (سبحان الله) گفتن.

5- سی و سه بار (الحمد لله) گفتن.

6- سی و سه بار (الله اکبر) گفتن.

7- یکبار (لا اله الا الله وحده لا شریک له، له الملك وله الحمد، و

هو علی کل شیئ قدیر) را خواندن.

البته علاوه از این اذکار و اورادی که بیان شد، دیگر اذکار و دعاهای نیز در احادیث صحیح رسول الله صلی الله علیه وسلم آمده است که خواندن آنها نیز بعد از نمازهای فرض؛ سنت می باشد.

تطوع:

افعالی را گویند که فرض و واجب نبوده بلکه مسلمانان آنرا برضا و رغبت خاطر جهت حصول پاداش نیک انجام دهد که ادای آن ثواب داشته و عدم ادای آن گناهی نیست. تطوع را مستحب، مندوب و نفل نیز گویند.

تعدیل ارکان:

رکوع، سجده، قومه، قعدہ و دیگر ارکان نماز را با اطمینان و توجه کامل انجام دادن را تعدیل ارکان مینامند.

تکبیر تشریق:

تکبیراتی را که بعد از نماز صبح روز (۹) ذی الحجه الی نماز عصر روز (۱۴) ذی الحجه بعد از ادای هر نماز فرض به آواز بلند میخوانند (الله اکبر الله اکبر لا اله الا الله والله اکبر الله اکبر والله الحمد) را تکبیرات تشریق گویند.

واجبات تشهد:

- 1- گفتن شهادتین:
اشهد ان لا اله الا الله وحده لا شریک له و اشهد ان محمدا عبده ورسوله
- 2- صلوات بر محمد و آل محمد:
اللهم صل علی محمد و آل محمد
- 4- نشستن به اندازه ذکر تشهد
- 5- ترتیب؛ یعنی اول شهادت به یگانگی خداوند و سپس شهادت به نبوت پیامبر اکرم صلی الله علیه وسلم و سپس صلوات بر محمد و آل محمد علیهم السلام
- 6- موالات و پشت سرهم بودن اذکار تشهد
- 7- خواندن تشهد با قرائت صحیح عربی

ترتیب:

واجب است افعال و اذکار نماز را به ترتیب به جا آورد به این که مقدم نماید تکبیره الاحرام را بر قرائت، و قرائت را بر رکوع و رکوع را بر سجود و همچنین تا آخر نماز، و اگر عمدا برخلاف ترتیب عمل کند موجب بطلان نماز می گردد.

موالات:

انسان باید افعال و اذکار نماز را با موالات؛ یعنی پشت سرهم انجام دهد.

تهلیل:

کلمه (لا اله الا الله) گفتن را تهلیل مینامند .

تهجد:

معنی تهجد ترک خواب و بیدار شدن در پاره ء از شب است و نمازی که در همین وقت شب خوانده میشود نماز تهجد است طریقه مسنون تهجد اینست که مسلمان بعد از نیمه شب از خواب برخاسته و نماز خوانده و بر خود و سایر مسلمانان دعای خیر نماید .

تیمم:

معنی لغوی تیمم قصد و اراده کردن است اما در اصطلاح فقه بدن را از نجاست حکمیه پاک ساختن البته در صورت نبودن آب و عدم دسترسی به آب و یا داشتن عذر معقول (شرعی) با خاک پاک را تیمم گویند.

تیا من:

بهر کار ابتدا کردن از طرف راست را تیا من گویند مثلاً در وضوء دست راست را شستن و یا در پوشیدن کفش لنگه اول آنرا بپا کردن را تیامن گویند .

ثواب:

پاداش اعمال صالحه که بمنظور سعادت و نجات اخروی انجام شده باشد ثواب نامیده میشود و ضد آن عقاب (گناه) است .

حرام:

هر آنچه‌یکه و هر آن عملیکه شرعیت اسلام آنرا بنکردن منع نموده حرام است، مانند: شرک، شراب، قمار، رشوه، قتل، ظلم، زنا، لواطت، غیبت، سود.....) منکر آن یعنی کسیکه حرام را حلال گوید کافر میشود .

حدث اصغر:

حالتی از ناپاکی را گویند که به اثر عوامل ذیل بعمل میآید رفع حاجت (بول و غایظ) خارج شدن باد از معقد، خارج شدن خون ریم یا زرداب از وجود، قی پردهن خارج شدن خون استحاضه و مانند اینها که صورت وقوع حالات فوق را حدث اصغر مینامند. که با وضوء و در صورت عدم دسترسی به آب بواسطه تیمم از حدث اصغری پاک میشوند .

حدث اکبر:

حالتی از ناپاکی را گویند که با رفع غریزه جنسی، بیرون شدن منی با شهوت، احتلام (بازی دادن شیطان در خواب) و یا ظاهر شدن خون حیض (عادت ماهوار) و نفاس (مریضی ولادت) صورت میپذیرد طریق پاک شدن از حدث اکبر غسل است در صورتی که غسل ممکن نباشد تیمم قایم مقام میباشد.

حیوانات دموی: حیواناتی را گویند که خون در وجودشان جریان داشته باشد مانند: بز، گوسفند، سگ، شیر، پلنگ و غیره.

خسوف:

مهتاب گرفتگی را خسوف گویند. در قرآن مجید از آن خسف القمر (بی نور شدن مهتاب) یاد شده است و دو رکعت نماز را که مسلمانان حین مهتاب گرفتگی ادا مینمایند بنام نماز خسوف یاد میشود.

سُتْرَه:

اگر نماز گزار در جای نماز میخواند که احتمال عبور مرور مردم از پیشرویش باشد باید چیزی بلندی را پیشروی خود بگذرد تا مانع و حجاب میان او و مردم رهگذر باشد این مانع را در اصطلاح فقه (ستره) گویند.

ستر عورت:

عورت آن قسمتی از بدن را گویند که ظاهر شدن آن شرعاً حرام باشد، ستر عورت برای مردان از ناف تا زانومیباشد که پوشانیدن زانونیز فرض است. و برای زنان بجز دو دست، روی و پاها تا بجلک باقی همه وجودشان عورت بوده و پوشانیدن آن فرض است پس ستر عورت نیز پوشانیدن همان قسمت از بدن را گویند که پوشانیدن آن فرض میباشد.

سجده تلاوت:

در چهارده مقام بقرآن مجید آیات است که با خواندن و یا شنیدن آن بر مسلمان ادای یک سجده واجب میگردد خواه تمام آیت خوانده و شنیده شود یا تنها قسمت سجده یا حروف ما قبل و ما بعد آن بهر صورت چه بداخل نماز و چه خارج نماز سجده واجب میشود بناً این سجده را (سجده تلاوت) می نامند. باید متذکر شد اینکه اگر سجده در قرآن بود میتوانیم بعد از بستن آن سجده نمود ولی

در نماز بمجرد خواندن یا شنیدن راستاً سجده باید کرد در غیر آن با تاءخیر آن مرتکب گناه میشویم .

سجده سهوه :

سهو در لغت فراموشی ، لغزش و غفلت را گویند . اگر در هنگام ادای نماز سهو اثری فراموشی ترک و تاءخیررو نما گردد جهت جبران آن در اخیر نماز ادای دوسجده واجب است که ایندو سجده را (سجده سهو) گویند .

صدقه فطر :

صدقه را گویند که هر مسلمان مستعد قبل از ادای نماز عید فطر آنرا بپردازد صدقه فطر بر کسای لازم است که ضروریات اولیه زندگی اش تکمیل باشد چه ادای زکات بروی واجب باشد یا نه همچنان برای وجوب صدقه فطر سپری شدن یکسال شرط نبوده و عقل و بلوغ نیز از شروط صدقه فطر نمیباشد

طهر :

پا کی میان دو حیض را (طهر) گویند کمترین آن پانزده روز و حد اعظمی آن (۲۳-۲۵) روز میباشد و مدت حیض حد اقل سه روز حد اکثر آن (۹-۱۰) روز میباشد اگر این عادت از سه روز کمتر و از ده روز بیشتر باشد بنام خون استحاضه که یکنوع تکلیف است یادمیشود .

صلوت تسبیح :

صلوت تسبیح چهار رکعت نمازیست که بهر رکعت آن این دعا (۷۵) مرتبه خوانده میشود « سبحان الله والحمد لله ولا اله الا الله والله اکبر) طریقه مسنونہ ادای نماز تسبیح را در صفحات بعدی مطالعه فرماید .

صلوة توبه :

مراد از صلوة توبه دو رکعت نماز نفلیست که بنده گنهگار غرض دست برداری از گناه آنرا ادا می نماید و در این نماز باید دعای را که پیغمبر اکرم صلی الله علیه وسلم برای مسلمانان بهمین منظور تعلیم داده است بخواند انشا الله دعایش قبول میشود .

صلوة حاجت :

همچنان اگر برای مسلمان مشکلی پیدا شود که راه حل آن آسان بنظر نیاید خواه مشکل از جانب خداوند (ج) باشد یا متعلق به

بنده های الله باشد دو رکعت نماز نفل خوانده دعای مسنون حاجت را بخواند انشا الله مرامش برآورده خواهد شد که این نماز را صلوة حاجت گویند.

فدیه :

فدیه عبارت از صدقه است که در مقابل عبادات قضا شده به مستحقین داده میشود مثلاً در مقابل قضای نماز یک وقت (نیم صاع) گندم و یا (یک صاع) جو و یا قیمت معا دل آنرا پرداختن ، فدیه همان نماز است همچنان در شریعت برای معذور (مریضیکه امید بهبودی آن نباشد، شیخ فانی ، زن شیرده ضعیف مریضکه با روزه گرفتن تکلیفش زیاد شود زن حامله) به چنین اشخاص اجازه است که روزه نگیرد و در عوض هر روز به مسکینی فدیه دهد در فدیة میتوان به مسکین طعام، غله و یا قیمت آنرا پرداخت .

قومه :

بعد از رکوع با اطمینان و تاءمل ایستادن را قومه گویند و یکی از واجبات نماز میباشد .
قعه اولی (نشستن بار اول) : در نماز چهار رکعتی بعد از ادای رکعت دوم خواندن (التحیات) را در حالت نشسته قعه اولی گویند .

قعه آخر (نشستن آخر) :

بهر نماز بعد از رکعت آخر خواندن (التحیات) را در حالت نشسته قعه آخر گویند بشرطیکه در نمازهای چهار رکعتی بعد از رکعت چهارم ، در نمازهای سه رکعتی بعد از رکعت سوم و در نمازهای دو رکعتی بعد از رکعت دوم نشستن را از قعه آخر میگویند که قعه آخر جزء فرایض نماز میباشد .

نماز اشراق یا (ضحی) :

بعد از طلوع آفتاب الی قبل از زوال آفتاب خواندن چهار، شش یا هشت رکعت نماز نفل را نماز (اشراق یا ضحی) گویند .

نماز قصر :

اختصار نمازهای چهار رکعتی فرض را هنگام سفر نماز قصر گویند البته قصر در نمازهای سه رکعتی و دو رکعتی نیست اینها در سفر نیز پوره ادا میشود .

ایام تشریق:

روزهای (۱۱-۱۲-۱۳) ماه ذوالحجه را ایام تشریق، روزنهم ذوالحجه را یوم عرفه و تاریخ دهم ذوالحجه را یوم نحر گویند. همچنان گاهگاهی همه این پنج روز را بنام (ایام تشریق) یاد مینمایند.

مفسدات نماز مفسدات نماز (۱۵) مورد دارد که در نتیجه آن نماز فاسد و باطل شده و بر نماز گزار اعاده (خواندن دوباره) آن لازم است. موارد آنرا در صفحات بعدی مطالعه نماید.

استخاره:

استخاره یعنی خیر خواستن، و نماز استخاره عبارت از نماز نفلی است که نبی کریم (صلی الله

علیه وسلم) در انتخاب راه خیر در امور زندگی آنرا برای مسلمانان توصیه نموده است.

ایصال ثواب:

فرستادن اجر و ثواب عبادت جسمی و مالی خود را برای کدام میت (مرده) طوریکه به بارگاه خداوند (جل و جلاله) چنین دعا کند الهی ثواب این عبادت یا عمل نیک مرابه فلان میت قبول فرما! بنام ایصال ثواب یاد میشود.

فقیه و یا فقها:

کسانی هستند که از روی دلیل و برهان، احکام اسلامی را از متون اسلامی استخراج می کنند. دانا، دانشمند، عالم به احکام شرع، متخصص در علم فقه

فقه:

دریافتن، دانستن، علم به احکام شرع

قصر نماز:

دو رکعتی خواندن نمازهای چهار رکعتی در ایام سفر البته با تحقق شرایط خاص

اجماع:

متفق شدن اتفاق و هماهنگی جماعتی در امری (البته در اجماع بین اهل سنت و جماعت و امامیه اختلاف است).

اهل سنت و جماعت:

پیروان مذاهب امام ابوحنیفه ، امام شافعی ، امام مالک و امام حنبل را میگویند .

چهار مذهب فقهی معروف اهل سنت :

1. مذهب حنفی:

موسس این مذهب امام ابوحنیفه، نعمان بن ثابت بن زوطی بن ماه می باشند. وی اصالتاً افغانی بوده زیرا جدش، زوطی از اسیران کابل بوده است ولی امام ابوحنیفه در 80 هـ در کوفه متولد شد و در همانجا به آموختن فقه و علم کلام پرداخت و در سال 150 هـ درگذشت.

2. مذهب مالکی:

موسس این مذهب مالک بن انس می باشد. وی فقیهی عربی الاصل بود که در مدینه متولد شد و در همانجا درگذشت.

3. مذهب شافعی:

بنیانگذار این مذهب محمد بن ادریس شافعی است. وی فقیهی عربی است. که در غزه متولد شد و در مصر درگذشت.

4. مذهب حنبلی:

یکی از آن چهار مذهب اهل سنت مذهب حنبلی است که مؤسس آن احمد بن حنبل می باشد، نام او ابو عبدالله است، در بغداد به دنیا آمده و در همان شهر از دنیا رفت. او فقیهی است که بسیار سفر می نموده و در طلب علم و حدیث به شام و حجاز و یمن و کوفه و بصره رفت و احادیث بسیاری گردآوری و آنها را در مجموعه ای که «مسند ابن حنبل» خوانده می شود، فراهم آورد. ابن حنبل از تمسک به رای تبری می جست و تنها به کتاب الله و حدیث استدلال می کرد. ابن حنبل از بزرگترین شاگردان شافعی بود و سپس از مذهب وی هم برآمد ، و مذهب مستقلی به نام مذهب حنبلی ایجاد کرد.

1. احمد بن حنبل مذهب خود را بر چند اصل ذیل بنیاد نهاد ()
2. فتاوی صحابه پیغمبر صلی الله علیه و آله -
3. قول بعضی از صحابه هرگاه موافق کتاب و سنت باشد.
4. تمام احادیث مرسل و ضعیف رواج مذهب حنبلی از سه مذهب دیگر اهل سنت کمتر است. ()

سجده بر زمین:

سجده در لغت میل و خم شدن به سوی زمین است: « نخلة ساجدة ؛ اذا امالها حملها » هرگاه میوه های درخت خرما سنگینی کند و شاخه ها را به سوی زمینی خم نماید ، گفته می شود نخله ساجده .

راغب گوید :

سجده فروتنی و فرمانبرداری است ؛ با فروتنی در عبارت و پرستش خداوند .

ابن منظور گوید : سجده گذاشتن پیشانه روی زمین است . و در سجده عرف شرع ، گذاشتن پیشانه ، دوکف دستها ، دو زانو و انگشتان دوپا ، روی زمین قرار داده شود .

نماز تهجد:

شخصیکه در شب از خواب بیدار میشود و شروع به خواندن نماز نافله میکند ، آن شخص را متعهد و نمازی که وی به جا می آورد نماز تهجد اطلاق میگردد .

نماز تهجد در میان نمازهای نافله ، یکی از بهترین و با فضیلت ترین نمازها محسوب می شود . موقع اداء آن از نصف اللیل شروع شده و تا طلوع آفتاب ادامه می یابد . کمترین آن دو رکعت بوده و حداکثری برای آن وجود ندارد . هر چقدر که بیشتر خوانده شود ، ثواب و پاداش آن بیشتر خواهد بود .

در آیه ی 79 سوره ی اسراء آمده است: «وَمِنَ اللَّيْلِ فَتَهَجَّدْ بِهِ نَافِلَةً لَكَ عَسَىٰ أَنْ يَبْعَثَكَ رَبُّكَ مَقَامًا مَّحْمُودًا» یعنی ای پیامبر خدا! پاسی از شب را زنده بدار! باشد که پروردگارت تو را به مقامی محمود و نیکو برساند .

در حدیث شریف آمده است: از حضرت رسول اکرم صلی الله علیه و سلم پرسیدند: بعد از نمازهای فرض کدام نماز افضل است؟ آن حضرت فرمودند: نماز شب .

نماز اشراق:

شخصی که نماز فجر را خوانده و در جای خود بنشیند و تا طلوع آفتاب به ذکر و تلاوت قرآن مشغول گردد . سپس به خواندن دو رکعت نماز نافله اقدام نماید ، آن نماز ، نماز اشراق نام دارد . نماز اشراق دو رکعت بوده و موقع اداء آن پس از طلوع آفتاب می باشد . برای کسانی که نماز اشراق را اداء می کنند ، چنانچه در احادیث آمده است ، اجر و پاداش بسیاری وجود دارد .

نماز چاشت:

این نماز نافله حدوداً دو یا دو و نیم ساعت پس از طلوع آفتاب اداء میگردد. حداقل این نماز دو رکعت و حداکثر آن دوازده رکعت می باشد.

حضرت رسول اکرم صلی الله علیه و سلم فرموده اند: « مَنْ حَافَظَ عَلَيَّ شَفْعَةَ الضُّحَى عُقِرَتْ لَهُ ذُنُوبُهُ وَ إِنْ كَانَ مِثْلُ زَبَدِ الْبَحْرِ » یعنی هر کسی که بر دو رکعت نماز چاشت مداوم باشد و آنرا همیشه اداء کند، خداوند تمامی گناهان وی را و لو به اندازه ی کف های دریا باشد، مغفرت می نماید. در این نماز در رکعت اول سوره ی شمس و در رکعت دوم سوره ی ضحی قرائت می شود. همچنین خواندن این نماز و قرائت سوره ضحی در رکعت اول و سوره لیل در رکعت ثانی سفارش شده است .

مُدْرِك، مَسْبُوق، لَاحِق:

«مُدْرِك» به کسی گفته می شود که از اول تا آخر با امام در نماز شریک بوده است. «مَسْبُوق» به کسی گفته میشود که از اول نماز يك یا چند رکعت را نیافته است.

«لاحق» به کسی گفته می شود که: در اول نماز با امام شریک بوده و در وسط در يك یا چند رکعت شرکت نداشته مثل اینکه: یکی از اول با امام همراه باشد و در قعه خواب رود و خوابش تا حدی طولانی شود که امام یکی دو رکعت را خوانده باشد.

«اداء و قضاء»:

«اداء» یعنی انجام عبادت در وقت مقرر آن. و «قضاء» یعنی انجام فرض یا واجب پس از گذشتن وقت مقرر آن. مثلاً نماز ظهر را در وقت تعیین شده آن خواندن، «اداء» است. و اگر خارج از وقت خوانده شود. « قضاء » می شود.

فرق بین فرض و واجب :

فرض و واجب دو اصطلاح است که در تعبیر حقوقی آن بین علماء اختلاف دارد ، نزد جمهور علماء (یعنی: امام مالک ، امام شافعی و امام حنبل) هیچ تفاوتی در بین این دو اصطلاح (فرض) و (واجب) وجود ندارد .

این بدین معنی است که فرض همان واجب است، و عبارتست از احکامی که شارع حکیم بر مکلفین ملزم کرده تا آن احکام را انجام دهند و اگر انجام ندهند گناهکار می شوند و در آخرت معاقب خواهند شد، مانند فرضیت نماز و زکات که توسط قرآن

عظیم الشان ثابت شده است: «وَأَقِيمُوا الصَّلَاةَ وَآتُوا الزَّكَاةَ» (سوره بقره 43). یعنی: و نماز را برپا دارید، و زکات را بدهید. پس گفته می شود: نماز فرض است، یا نماز واجب است. اما در مذهب امام صاحب ابو حنفیه این دو اصطلاح (فرض) و (واجب) با هم اندکی تفاوت دارند که علت تفاوت آن مربوط است به محل ثبوت دلیل، یعنی اگر حکمی از طریق دلایل قطعی ثابت باشد آنرا فرض گویند و اگر از طریق دلایل ظنی ثابت باشد، آنرا واجب می دانند نه فرض..

مثلا در نزد امام صاحب ابو حنیفه : هر حکمی را که شارع حکیم در قرآن عظیم الشان بر مکلفین الزام کرده، به آن فرض گویند:

مانند نماز که توسط آیه قرآن عظیم الشان ثابت شده است، زیرا قرآن دلیل قطعی است.

اما هر حکمی که توسط احادیث آحاد الزام آور شده باشد آنرا واجب گویند، مانند قربانی یا نماز وتر که وجوب آن توسط دلایل ظنی (حدیث آحاد) ثابت شده اند، و حدیث آحاد نزد امام صاحب ابو حنیفه (و عده زیادی از علماء) دلیل ظنی است نه قطعی..

یادداشت ضروری :

نباید فراموش کرد : که هم علمای حنفی و هم جمهور علماء هر دو در مورد حکم فرض و واجب متفق هستند که هرکس از انجام آنها سر باز زند گناهکار است و در آخرت معاقب می شود، و هرکس آنها را انجام دهد پاداش می گیرد. امام صاحب ابو حنفیه می گویند: منکر احکام واجب، کافر نمی شود، بلکه فقط انکار احکام فرض کفر است. ولی جمهور علماء می گویند: هم منکر احکام فرض و هم واجب کافر است.

تقسیم بندی کلی احکام تکلیفی در اسلام :

در تقسیم بندی احکام تکلیفی دو نوع تقسیم بندی نزد علماء وجود دارد که البته تفاوت زیادی با هم دیده نمیشود :

اول : تقسیم بندی حنفی

دوم : تقسیم بندی جمهور علماء (امام مالک، امام شافعی و امام حنبل)

اول: تقسیم بندی علمای حنفی بشرح ذیل است

1- فرض،

2- واجب،

3- مندوب (یا همان مستحب و یا سنت)،

4- حرام،

5- کراهت تحریمی ،

6- کراهت تنزیهی،

7- مباح یا حلال

دوم: تقسیم بندی احکام تکلیفی نزد جمهور فقهای اسلام بشرح ذیل است :

1- واجب،

2- مندوب (یا همان مستحب و یا سنت) ،

3- حرام ،

4- کراهت،

5- مباح یا حلال

اما سبب اختلاف این تقسیم بندی در نحوه نگرش دو طرف به ادله احکام است:

از نظر امام ابوحنفیه (رح) :

طوریکه در فوق یاد اور شدیم هر امری که از قرآن اثبات شود بدان فرض گویند ولی هر امری که از احادیث نبوی اثبات شود بدان واجب می گویند.

ولی جمهور علماء هر امری را چه از قرآن عظیم الشان و چه از احادیث ثابت شوند بدان واجب گویند و لذا فرض و واجب نزد جمهور علماء طوریکه در فوق یاد اور شدیم به یک معنی است و هیچ تفاوتی برای آن قائل نیستند.

همچنین در مورد حرام و کراهت؛ حنفی ها هر گونه نهی را که از قرآن اثبات شود را حرام گویند ولی اگر نهی از احادیث ثابت شوند آنرا کراهت تحریمی می نامند که البته هر دو نوع یعنی هم حرام و هم کراهت تحریمی نزد علمای حنفی مشمول عقاب و عذاب هستند.

ولی جمهور علماء مجددا در این حکم نیز تفاوتی بین قرآن و احادیث در اثبات امر یا نهی قرار نداده اند و هرگونه نهی را چه از قرآن و چه از احادیث حرام می دانند.

کراهت تنزیهی نزد حنفی ها به اموراتی گویند که شارع از مخاطب خود می خواهد که از آن عمل مکروه دست بردارد ولی با انجام آن عمل توسط فرد عقابی مشمول وی نمی شود هرچند لومه خواهد شد و بنابراین کراهت تنزیهی نزد حنفی ها همان کراهت نزد جمهور علماء است و کراهت تحریمی نزد حنفی ها همان حرام نزد جمهور است.

حال با توجه به توضیحات فوق:

اگر در محدوده «امر شارع به مخاطب» بحث نماییم، می توان امورات مطلوب را بصورت زیر درجه بندی کرد:

1- واجب یا فرض، که مکلفین موظف به انجام واجبات هستند و

اگر انجام دهند پاداش می گیرند و اگر ترک نمایند خود را مشمول عذاب می کنند، مانند روزه ماه رمضان (البته روزه ماه رمضان نزد حنفی ها فرض است زیرا روزه رمضان امری است که در قرآن است)

2- مستحب، که شارع از مکلفین می خواهد آنرا انجام دهند چنانکه با انجام آن امر مستحب خود را مشمول پاداش نموده ولی با ترک آن عذاب داده نمی شوند. مانند روزه سنت ماه شوال، البته مستحب خود به چندین درجه تقسیم می شود:

- سنت موکده :

آن سنتهایی است که پیامبر صلی الله علیه وسلم بر آنها تداوم داشته اند مانند نماز سنت قبل از نماز صبح.

- سنت غیر موکده :

آن سنتهایی است که پیامبر صلی الله علیه وسلم همیشه بر آنها دوام نداشته اند مانند چهار رکعت نماز سنت قبل یا بعد از نماز ظهر (البته دو رکعت بعد یا قبل جزو سنت موکده هستند) - فضیلت یا سنن زایده ، مانند پیروی کردن از روش خوردن و نوشیدن پیامبر صلی الله علیه وسلم و بطور کلی برخی از آداب مانند آداب غذا خوردن و آشامیدن و پوشیدن و غیره . موارد فوق از جمله امورات مطلوب شارع از مکلف است و بعد از آنها موارد زیر مطرح هستند:

3- حرام، که شارع از مکلف می خواهد از انجام امورات حرام دوری نماید و چنانکه آن اعمال حرام را انجام دهد خود را مشمول عقاب و عذاب قرار داده است و اگر از آن کناره گرفت ماجور خواهد بود. مانند نهی شارع از خوردن ربا.

4- مکروه، که عبارتست از اموراتی که شارع از مکلف می خواهد آنرا انجام ندهد ولی الزامی نیست و با انجام آن اعمال مکروه عذاب نمی بیند هرچند مورد سرزنش شارع است مانند خوردن و نوشیدن با دست چپ.

5- مباح یا حلال، اموراتی است که شارع مکلف را بر انجام یا ترک آنها مخیر گردانیده است مانند خوردن میوه جات. احکام پنج گانه ای که در اسلام امور دینی بر آن مترتب میشود عبارتند از:

فرض و یا واجب :

فرض یا واجب به اعمال عبادی گفته میشود که : اگر آنرا مؤمن مسلمان انجام دهد اجر و پاداش میگیرد ولی کسی که آنرا ترک

کند گناهکار میشود. مانند: نماز، زکات، روزه، گوش دادن به کلام خطیب جمعه هنگام خطبه و غیره.

حرام :

بر خلاف واجب است، یعنی اگر کسی آنرا انجام دهد گناهکار میشود ولی کسی که آنرا ترک کند اجر و پاداش میگیرد مانند سیگرت، مخدرات، موسیقی، رشوه و غیره

مکروه :

مکروه در لغت به معنای ناپسند، ناخوشایند و ناگوار است و در اصطلاح فقه اسلام، به چیزی گفته میشود که اگر کسی آنرا انجام دهد گناهی نیست و کسی که آنرا ترک کند اجر و پاداش میگیرد مانند نماز سنت خواندن قبل از طلوع و یا غروب آفتاب، خوابیده خوراک خوردن و غیره مستحب و یا مسنون و یا مندوب:

خلاف مکروه است، یعنی کسی که آنرا انجام دهد اجر و پاداش میگیرد و بر کسی که آنرا ترک میکند گناهی نیست مانند مسواک زدن، سنتهای نماز، روزه سنت، اذکار قبل از خوابیدن و غیره

مباح :

مباح در لغت به معنای روا و جایز است و در اصطلاح فقه اسلام، به چیزی گفته میشود که حکم انجام دادن یا ندادنش یکی است یعنی نه اجر و پاداش میگیرد و نه گناهکار میشود مانند آب آشامیدن، خوراک خوردن، بازی و تفریح های حلال، ورزش کردن و غیره، ولی نا گفته نماند که در امور مباح اگر نیت خیر و بخاطر خدا باشد در آن مباح خداوند اجرش را میدهد زیرا به نیت خیر آن کار را انجام داده است، مثلا اگر کسی بخوابد مباح است، ولی اگر کسی مثلا در شب زود بخوابد به نیت اینکه برای نماز شب و یا نماز صبح بیدار شود پس خوابیدنش در اینصورت عبادت است و اجر و پاداش میگیرد و همچنین اگر کسی کار مباحی را به نیت گناه انجام دهد آن کار مبدل به گناه میشود، مثلا ورزش کردن مباح است، ولی اگر کسی ورزش کند به نیت اینکه نیرومند شود و فخر کند پس این امر مباح مبدل به حرام خواهد شد.

مصادر احکام در دین مقدس اسلام

مصادر احکام در دین مقدس اسلام چهار است که بشرح ذیل میباشد :

- 1- قرآن عظیم الشان
- 2- احادیث صحیح پیامبر صلی الله علیه وسلم
- 3- اجماع امت در عصری

4- قیاس (برای غیر عبادات و عقاید)

مصادر فوق منابع تشریح هستند و مادامیکه حکمی از طریق یکی از این مصادر تعیین شود، بر مکلفین واجب است که مطابق حکم عمل کنند.

البته برخی از علماء اجماع و قیاس را بطور کلی مردود می دانند (مانند ابن حزم اندلسی) و تقریباً اکثر قریب به اتفاق علماء هر چهار منبع را جزو ادله احکام دانسته و معتبر می دانند.

به بیانی دیگر، ادله شرعی دو قسمند :

یکی از آن دو، نقل و دیگری رأی است.

این تقسیم بنا بر اصول ادله است، وگرنه هر دو به یکدیگر نیازمندند.

نوع اول عبارت از کتاب و سنت است، و نوع دوم قیاس و استدلال و به هر کدام اصول دیگری ملحق می شود که بعضی مورد اتفاق، و بعضی مورد اختلاف است.

به نوع اول اجماع و مذهب صحابی و شرع گذشتگان ملحق می شود، و به نوع دوم : استحسان و مصالح مرسله.

امت اسلام اجماع دارند که اولین مصدر تشریح احکام قرآن است، و قرآن تعاریف مختلفی دارد که یکی از آن تعاریف عبارتست از کتابی که از طرف خداوند با لفظ عربی فصیح بر رسول الله صلی الله علیه وسلم نازل شده و به طریق تواتر به ما رسیده است، و در مصحف مکتوب و ابتدای آن سوره فاتحه و انتهای آن سوره ناس است. (تعریف قرآن در فوق به تفصیل بیان گردیده است)

سنت نیز دومین مرجع تشریح احکام است و امت بر آن اجماع دارند؛ سنت در لغت، به معنی طریقه و راه و روش و سیرت است، چه خوب و چه بد.

و مقصود از آن در اینجا : اقوال و افعالی است که از رسول الله صلی الله علیه وسلم بر غیر سبیل اعجاز سر زده است. و به عبارتی دیگر : سنت، عبارت از گفتار و کردار و تقریر و ترکی است که از رسول الله صلی الله علیه وسلم سرزده است.

و در بین فقهاء، سنت به عبادت غیرواجب گفته می شود، و گاهی نیز کلمه سنت در مقابل کلمه بدعت به کار می رود که منظور از آن امری است که شرعی باشد، خواه واجب، و خواه مندوب و خواه مباح.

بنابر تعریف فوق، سنت به سه بخش عمده تقسیم می شود :

1- سنت قولی.

2- سنت فعلی که شامل ترک نیز هست.

3- سنت تقریری.

- اکثر سنن رسول الله صلی الله علیه وسلم سنت قولی است، و امثله

آن بشمار.

- و سنت فعلی که اقدام بر فعل است، مانند تعلیم نماز و حج به طریق عمل کردن به آنها، و ترک فعل، مثل ترک غسل بین جماع‌های متعدد تا دلالت بر جواز دهد.

- و سنت تقریری عبارت از این است که رسول الله صلی الله علیه وسلم فعلی را از کسی مشاهده فرمایند، و یا گفتاری را از بعضی از اصحاب بشنوند، و انکار نفرمایند، مانند خوردن گوشت گوره‌خر در حضور ایشان، و تیمم کردن صحابه برای نماز به سبب نیافتن آب، و یافتن آن بعد از ادای نماز، و غیر از این از حالات بسیاری که یاران در حضور و یا غیبت ایشان انجام می‌دادند، و ایشان انکار نمی‌فرمودند، و عدم انکار ایشان بر جواز آن امور دلالت دارد.

همه مسلمانان متفقند بر آن که سنت رسول الله صلی الله علیه وسلم حجتی از حجت‌های شرع است، و کتاب خداوند متعال نیز بر این امر دلالت دارد: «وَمَا آتَاكُمُ الرَّسُولُ فَخُذُوهُ وَمَا نَهَاكُمْ عَنْهُ فَانْتَهُوا وَاتَّقُوا اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ شَدِيدُ الْعِقَابِ» (سوره حشر آیه : 7) «و آنچه که رسول برای شما آورد بدان چنگ زنید و آنچه که شما را از آن بازداشت، خودداری کنید».

«قُلْ إِنْ كُنْتُمْ تُحِبُّونَ اللَّهَ فَاتَّبِعُونِي يُحْبِبْكُمُ اللَّهُ» (آل عمران / 31) «بگو اگر خدا را دوست دارید، از من پیروی کنید خدا شما را دوست می‌دارد».

لذا قول رسول الله صلی الله علیه وسلم بر کسی که مستقیماً به صورت شفهی از ایشان بشنود حجت است، و باید بر وفق آن عمل کند، و ما که از این برکت محروم مانده‌ایم، وسیله به دست آوردن سنت برای ما از طریق راویان است که ممکن است به طرق تواتر یا آحاد سنن رسول الله صلی الله علیه وسلم را برایمان روایت کنند.

سنت در واقع شرح قرآن است، قواعد کلی آن را توضیح می‌دهد، مجمل آن را روشن می‌سازد، و مختصر آن را مفصل، و مشکل آن را حل می‌کند، زیرا خداوند بیان قرآن را وظیفه رسول الله صلی الله علیه وسلم ساخته و فرموده است: «وَأَنْزَلْنَا إِلَيْكَ الذِّكْرَ لِتُبَيِّنَ لِلنَّاسِ مَا نُزِّلَ إِلَيْهِمْ» (نحل / 44)

و قرآن را بر تو نازل کردیم تا آنچه را که بر مردم (از سوی پروردگارشان) نازل می‌شود بیان نمایی.

بنابراین هیچ امری را در سنت نمی‌بینیم مگر این‌که از دور یا نزدیک قرآن بر آن دلالت دارد، زیرا خداوند قرآن را بیانگر هر چیز دانسته، و از این لازم می‌آید که سنت نیز در آن وارد شود. اجماع نیز یکی از مصادر شرع است همچون کتاب و سنت زیرا پیامبر صلی الله علیه وسلم می‌فرماید: «إِنَّ اللَّهَ لَا يَجْمَعُ أُمَّتِي أَوْ قَالَ أُمَّةَ مُحَمَّدٍ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ عَلَى ضَلَالَةٍ وَيَدُّ اللَّهُ مَعَ الْجَمَاعَةِ» (ترمذی (رقم 2167). و البانی آنرا صحیح دانسته اند.

یعنی: برآستی که الله تعالی امت مرا راوی می گوید - یا فرمود: امت محمد صلی الله علیه وسلم را بر گمراهی جمع نمی کند و دست الله با جماعت مسلمانان است.

در این حدیث اشاره شده است که هرگاه (علماء ی) امت بر مسئله ای توافق کردند، آن مسئله هدایت است و هدایت مورد قبول الله و رسول صلی الله علیه وسلم است، لذا اجماع چیزی است که خدا و رسولش با آن موافقند و کسی که با راه و مسیر مسلمانان مخالفت کند به آتش وعده داده شده است، چنانکه قرآن عظیم الشان می فرماید: «وَمَنْ يُشَاقِقِ الرَّسُولَ مِنْ بَعْدِ مَا تَبَيَّنَ لَهُ الْهُدَىٰ وَيَتَّبِعْ غَيْرَ سَبِيلِ الْمُؤْمِنِينَ نُوَلِّهِ مَا تَوَلَّىٰ وَنُصَلِّهِ جَهَنَّمَ وَسَاءَتْ مَصِيرًا» (سوره نساء 115)

یعنی: کسی که بعد از آشکار شدن حق، با پیامبر مخالفت کند، و از راهی جز راه مؤمنان پیروی نماید، ما او را به همان راه که می رود می بریم؛ و به دوزخ داخل می کنیم؛ و جایگاه بدی دارد.

در تفسیر «کشف الاسرار» خواجه عبدالله انصاری رحمه الله آمده است: «مراد از (سبیل مؤمنین) که در این آیه بر لزوم پیروی از آن تأکید شده است، اجماع اهل حق در هر عصری است». امام شافعی رحمه الله نیز این آیه را بر صحت اجماع دلیل گرفته است زیرا عصمت مؤمنان از این که بر خطا اجماع و اتفاق کنند، تضمین شده است. چنانکه رسول خدا صلی الله علیه وسلم در این حدیث شریف فرمودند: «لا یجتمع امتی علی الضلاله: امت من بر گمراهی جمع نمی شود».

بنابراین مادامیکه در مسئله ای اجماع بین علمای اسلام صورت گیرد آن مسئله جنبه شرعی بخود می گیرد و بدعت نیست. اما جمهور «با اجماع» متفاوت است، جمهور یعنی آنکه اکثر فقها و علماء بر یک مسئله توافق دارند ولی این توافق در بین همه ی آنها حاصل نشده است، و لذا گاهی جمهور بر خطا هستند و گاهی بر صحت، و این بستگی به دلایل آنها دارد که در چه حدی از قوت است، چه بسا قول اقلیت بر جمهور ترجیح داده می شود، ولی هرگز قول اقلیت یا جمهور نمی تواند اجماع امت در عصری را باطل یا رد کند بلکه همه ملزم به پیروی از اجماع امت هستند چنانکه پیامبر صلی الله علیه وسلم فرمودند که امت اسلام بر گمراهی جمع نمی شوند (یعنی بر هدایت اجماع می کنند)

نکته ی مهم دیگر آنست که کسی نمی تواند بر علیه اجماع علماء رای دهد همچنانکه حق ندارد بر علیه کتاب و سنت رای و فتوا دهد.

اما قیاس نیز عبارتست از استدلال و استناد علمای فقیه بر اساس قواعد اصولی جهت مشخص کردن حکم مسئله ای که حکم آن مسئله با کتاب یا سنت یا اجماع مشخص نشده است البته خود قیاس بر اساس منابع از کتاب و سنت صورت می گیرد و خارج از کتاب و سنت نیست، مثلاً برای یک مسئله مشخص حکم مشخصی از قرآن یا سنت وجود دارد، حال یک مسئله ی دیگر وجود دارد که حکم

نهایی آن برای علماء با توجه به قرآن و سنت مشخص و واضح نیست، اما این مسئله با مسئله ی اول که حکم آن در کتاب و سنت مشخص بود، مشابهت دارد (در علت حکم و مقاصد آن) بنابراین علماء حکم مسئله اولی را بر دومی نیز تطبیق کرده و برای آن نیز همان حکم اولی را ثابت می کنند که در این حالت گویند:

حکم مسئله ی دوم از طریق قیاس ثابت شده است. که البته باید توجه داشت که قیاس در عبادات (نماز و روزه و حج و زکات) و عقاید معتبر نیست و مردود می باشد.

قیاس در لغت:

بر تقدیر (برآورد یا تخمین زدن) شیئی به شیئی دیگر اطلاق می شود.

و در اصطلاح یعنی: الحاق کردن مسئله ای که در آن نصی وارد نشده است بر حکم مسئله ای که در حکم آن نص موجود است و این به دلیل اشتراک آن دو مسئله در علت وارد شدن حکم است. مثلاً نص بر تحریم خمر وارد شده است ولی در مورد انگوری که شیره ی آن را گرفته و نگهداری کرده اند تا مست کننده شود نصی وارد نشده است ولی چون در مست کنندگی که علت حکم تحریم است، مشابه با خمر (شراب) است بنابر این بر آن قیاس می شود و حکم به حرام بودن شیره ی انگور مست کننده می شود.

جمهور فقها قیاس را به عنوان حجتی شرعی معتبر می دانند البته برخلاف ظاهریه و بعضی از معتزله. بدین معنی که اگر حکم واقعه ای، بوسیله قرآن و سنت نبوی و اجماع ثابت نشده باشد، استناد به قیاس برای بیان حکم آن، صحیح و معتبر است. البته علماء قیاس را در مسائل عبادت جایز نمی دانند، و بعضی از علماء اصلاً آن را جایز نمی دانند مانند شوکانی و ابن حزم.

برای بیان ارکان و شرایط اجماع و قیاس بکتاب اصول فقه از جمله جمع الجوامع و اصول فقه ابوزهره و اصول فقه خضری بگ مراجعه شود.

امام ابوحنیفه (رح) نیز از جمله کسانی بود که قیاس را جزو ادله احکام می دانستند و حتی به عالم اهل رای مشهور بوده است.

اما این عبارت که: «قیاس و استحسان و غیره در عبادات معتبر نیستند»، به این معناست که در احکام عبادی مانند نماز و روزه و حج و زکات و دیگر عبادات، نمی توان از قیاس یا استحسان (یکی از انواع ادله شرعی) بعنوان حجت در اثبات اعمال عبادی استفاده کرد.

مثلاً در حدیث صحیح آمده است که اگر کسی توانایی مالی رفتن به حج را داشته باشد، ولی توانایی بدنی را نداشته باشد (مثلاً پیر ناتوان باشد) در آنصورت برای او جایز است که بجای خود شخصی را با پول خود به حج بفرستد تا به نیابت از او مناسک حج را بجای آورد.

چنانچه از ابن عباس رضی الله عنه روایت است که گفت: «أن امرأة من خثعم قالت: يا رسول الله، إن أبي أدركته فريضة الله في الحج شيخا كبيرا، لا يستطيع أن يستوى على الرحلة، فأحج عنه؟ قال: حجى عنه». (متفق عليه) یعنی: «زنی از قبیله خثعم گفت ای رسول خدا! حج بر پدرم واجب شده است اما او مردی مسن است و نمی‌تواند بر شتر بنشیند آیا به جای او حج کنم؟ پیامبر صلی الله علیه وسلم فرمود: به جای او حج کن».

حال کسی نمی‌تواند نماز را بر حج چنین شخصی قیاس کند، و بگوید که جایز است بجای مرده یا شخص ناتوان یکی از بستگانش برایش نماز بخواند! زیرا نماز و حج هر دو عبادت هستند، و در عبادات قیاس کردن اعتبار ندارد، بلکه برای صدور چنین جوازی نیاز به حدیث یا آیتی از قرآن کریم است، یعنی همانگونه که برای جواز انجام حج بجای شخص ناتوان نص صریح از کتاب یا سنت وجود دارد، برای نماز هم باید چنین نصی موجود باشد وگرنه نمی‌توان برای نماز هم چنین حکمی صادر کرد.

چرا که اصل در عبادات بر توقیف است، یعنی انجام هر عملی که به قصد عبادت صورت می‌گیرد ممنوع است مگر آنکه برای انجام آن جواز شرعی (از کتاب و سنت) وجود داشته باشد.

اما در عادات مانند احکام زواج یا بیوع یا خوراک یا دیگر مباحث غیر عبادی؛ چون اصل بر اباحه (جواز) است مگر آنکه دلیلی بر تحریم یا کراهت وجود داشته باشد، لذا جایز است که از قیاس یا استحسان و یا دیگر ادله جهت ثبوت حکمی استفاده کرد، مثلا قیاس بر حرام بودن شرب خمر، خوردن هر مایع مست آور دیگری نیز حرام است، زیرا در هر دو یک علت وجود دارد و آن مست‌کنندگی است، هرچند که نص صریحی برای فلان نوشیدنی مست‌آوری وجود نداشته باشد.

و یا قیاس بر حدیث «لا یرث القاتل شیئا». صحیح الجامع (5421).

یعنی: قاتل چیزی را به ارث نمی‌برد. بر طبق این حدیث، پس هرگاه وارث مورث خود را بناحق و بظلم بکشد باتفاق همه علماء از او ارث نمی‌برد. حال بعضی از علماء مسئله وصیت را نیز بر آن قیاس کرده اند، و گفته اند: هرگاه وصیت شده، وصیت‌کننده خود را بناحق بکشد، دیگر وصیت تنفیذ نخواهد شد و چیزی به او داده نمی‌شود.

خلاصه اینکه در امور عبادی، انجام هیچ فعل یا قولی به قصد عبادت جایز نیست، مگر آنکه جواز آن از طریق کتاب خدا و سنت صحیح نبوی صلی الله علیه وسلم صادر شده باشد و قیاس کردن و یا استناد به استحسان جایز نیست. اما در امور غیر عبادی، چون اصل بر جواز است، لذا انجام هر عملی یا استفاده از هر چیزی جایز است مگر آنکه از طریق کتاب یا سنت یا قیاس یا استحسان یا سد ذریعه حرمت یا کراهیت آن صادر شود.

اما در مورد حجیت قیاس:

تمامی ائمه اربعه از جمله امام مالک و امام احمد قیاس را معتبر دانسته اند و در فتاوی خود از آن استفاده نموده اند،

چنانکه امام مُزنی (شاگرد شافعی) اتفاق مذاهب اسلامی را در مورد استعمال قیاس در فقه و جمیع احکام نقل کرده است، و این مطلب را امام ابن عبدالبر در کتاب «جامع بیان فضل العلم وأهله» (صفحه 871) آورده است.

ولی امام احمد بسیار نادر از قیاس استفاده کرده و ایشان حدیث ضعیف و مرسل را بر قیاس مقدمتر دانسته اند. و ایشان فرموده اند: مادامیکه یک حدیث صحیح مرفوع یافت شود، هیچ چیزی بر آن مقدم نیست حال چه قیاس باشد یا عمل اهل مدینه یا رأی باشد. و اگر در مسئله ای هیچ نصی موجود نباشد، آنگاه به اقوال صحابی استناد می شود و اگر قول صحابی یافت شود که مخالفی نداشته باشد بر قیاس ترجیح داده می شود. و اگر اقوال صحابی مختلف باشد، راجح آنها را که به کتاب و سنت نزدیکتر است انتخاب می شود. هرگاه هیچیک از موارد فوق یافت نشد، آنگاه از قیاس استفاده می شود.

اما عکس امام احمد، امام ابوحنیفه قیاس جلی را، در وقت تعارض - بر خبر واحد مقدم دانسته، و شروطی که ایشان برای پذیرش و استناد به خبر آحاد گذاشته موجب شده که به احادیث آحاد زیادی عمل نکند. و امام مالک قیاس را بعد از کتاب و سنت و اجماع، قرار داده و آنرا بر قول صحابی و عمل اهل مدینه مقدمتر دانسته است. و امام شافعی فرموده که اصل بر کتاب و سنت است، اگر یکی از آن دو در دسترس نباشد، آنگاه بر آنها قیاس می شود. و اجماع را از خبر آحاد بزرگتر دانسته است.

یادداشت:

بجز ظاهریه، و شیعه و بعضی از معتزلیان، هیچ مذهب فقهی منکر حجیت قیاس نبوده است، و تنها اختلاف آنها در میزان استعمال قیاس بوده است.

یادداشت توضیحی:

در اینجا میخوام به معرفی مختصر فقط دو عالم جلیل القدر هریک (امام شوکانی و امام ابن حزم اندلسی) که قیاس اصلا را جایز نمی دانند خدمت خواننده خویش معرفی دارم .

امام شوکانی:

عالم جلیل القدر محمد بن علی بن محمد بن عبد الله حسن شوکانی، در ماه ذی القعدة سال 1173ق درکشور یمن امروزی از پدری عالم و اهل فضل که صاحب منصب قضاوت بود، متولد شد. او خیلی زود مراتب علمی را طی کرده و به مقامات عالی دست یافت، به طوری که کرسی استادی برای صنوف مختلف پیرامون علوم چون تفسیر، لغت، فقه و ... را در دست گرفت و در سن بیست سالگی صاحب فتوا شد و کسی از بزرگان آنجا نیز بر او معترض نشدند. او با علم و فضیلت که در این مدت کمایی کرد از جمله

بزرگترین علمای یمن قرار گرفت. امام شوکانی در سال 1250 ق وفات و در صنعا مدفون شد.

امام ابن حزم اندلسی :

ابومحمد علی بن احمد بن سعید (۴۵۶-۳۸۴ قمری) (۱۰۶۴-۹۹۴ م). یکی از علمای فقیه، محدث جهان اسلام بوده و اصلاً از اندلس است، و پدرش یکی از شخصیت‌های برجسته قرطبه بشمار میرفت و در ابتدا بر اساس فقه امام شافعی عمل می‌نمود و لی بعد از اجتهادش او را به این مستوای رسانید که بطور کامل قیاس را؛ چه آشکار و چه پنهان، نفی کند و تنها ظاهر نص و عموم کتاب و حدیث را قبول داشته باشد و معتقد به برائت اصلی و استصحاب حال باشد و در این بابت کتاب‌های متعددی هم نوشته است.

جنابت چیست؟

جنابت در اصل، اسم مصدر از اجناب و به معنای دوری است و در اصطلاح شرعی، به حالت نجاست باطنی گفته می‌شود که پس از نزدیکی یا خروج منی حاصل می‌شود. انسان جناب، از آن جهت که بدون طهارت و غسل، از نزدیک شدن به نماز منع و نهی گردیده، جناب نامیده شده است.

به طور کلی، انسان به دو چیز جناب می‌شود؛ یکی آمیزش جنسی به شرط دخول، نسبت به مرد و زن (اگرچه منی بیرون نیاید) و دیگری بیرون آمدن منی؛ در خواب باشد یا بیداری؛ کم باشد یا زیاد؛ با شهوت باشد یا بی‌شهوت و با اختیار باشد یا بی‌اختیار. هر یک از دو مشخصه یاد شده، به تنهایی باعث وجوب غسل جنابت می‌گردد. بنابراین، ممکن است مرد با همسر خود نزدیکی کند و منی از او بیرون نیاید که در این صورت نیز بر هر دوی آنان غسل واجب می‌شود.

دخول چیست؟

اول: دخول کردن؛ عبارت از داخل شدن سر آلت تناسلی مرد به فرج زن طوری که در فوق یاد آور شدیم، این عمل موجب برانسان می‌گردد، فرق نمیکند که انزال صورت گیرد و یا انزال صورت نگیرد، طوری که پیامبر صلی الله علیه وسلم در این بابت میفرماید: «إِذَا التَّقَى الْخَتَانَانَ وَغَابَتِ الْحَشْفَةُ فَقَدْ وَجِبَ الْغَسْلُ أَنْزَلَ أُمَّ لَمْ يَنْزَلْ» (ابن ماجه (608) و (سلسلة الصحیحة) (1261)).

یعنی: «هرگاه ختنه گاه زن و مرد با هم برخورد کردند، و سر آلت تناسلی مرد فرو رفت، غسل واجب می‌شود چه انزال صورت گیرد و یا هم انزال صورت نگیرد.»
دوهم:

- هرگاه انزال روی دهد (ارضاء شود) غسل واجب می‌شود، حتی اگر دخول هم صورت نگرفته باشد و مثلاً بوسیله دست یا غیره استمتاع شده باشد، زیرا پیامبر صلی الله علیه وسلم فرمود: «إِنَّمَا الْمَاءُ مِنَ الْمَاءِ» مسلم (343). یعنی: «(غسل با) آب به سبب خروج آب (منی) است.» یعنی در وقت نزول آب منی واجب می‌شد. مصدر: شیخ محمد صالح المنجد؛ (الإسلام سؤال وجواب).

غسل در دو حالت ذیل بطور یکسان بر مرد و زن واجب می شود:
احتلام چیست؟

احتلام یا خروج منی در هنگام خواب به معنی انزالی است که در هنگام خواب روی می دهد. به این اتفاق **Nocturnal Emission** یا **Wet Dream** نیز گفته می شود.

nocturnal emission بصورت عموم در نسل نوجوانان و یا به عباره دیگر در اوایل سن بلوغ بوقوع می پیوندد. اطباء در تحقیقات خویش مینویسند که: در وجود انسان سلول های جنسی همواره در حال ساختن است، و این پروسه و عملیه توسط سلولهای مخصوصی در بیضه صورت می گیرد. اسپرم ها پس از ایجاد در لوله های مخصوصی در بیضه، بالغ و ذخیره می شوند، منتها ظرفیت این مجاری محدود است. به همین دلیل پس از مدتی محدود این لوله ها پُر می شوند و باید که تخلیه گردند. در اشخاص متاهل با رابطه جنسی و انزال (خروج منی و اسپرم ها) این مجاری تخلیه می شوند و اسپرم سازی به صورت مستمر صورت می گیرد و با آمیزش توسط فرد تخلیه می شود. ولی در اشخاص مجرد که فعالیت جنسی فعالتر ندارند این مجاری پُر باقی می مانند و اصولاً در برخی شبها در موقع خواب فشار جنسی شروع به تخلیه شدن در جسم میکند و این تخلیه معمولاً با رسیدن به اوج لذت جنسی همراه بوده و به صورت خود به خود و بدون اراده ی شخص تخلیه می شوند. این حالت و پدیده همان احتلام است.

ممکن است به طور معمول شخص با دیدن رؤیا های جنسی در خواب تحریک شود و به طور خود به خود انزال رخ دهد و منی و اسپرم ها از او خارج شوند.

فرکانس و دفعات احتلام در انسانها مختلف و در سنین مختلف متفاوت است. ناگفته نماند که احتلام حتی در اشخاص متاهل هم می تواند رخ دهد. نباید فراموش کرد که احتلام به هیچ صورت مریضی محسوب نمیشود، بلکه این یک پروسه عادی جسم بوده و در انسانها یکی از علایم بلوغیت میباشد.

یک تئوری که بر اساس تحقیقات ارائه شده است، علت احتلام را، تحریک توسط دیدن رویاهای تحریک کننده و یا خاطرات روزانه (هنگام بیداری) می داند.

به همه حال محتلم شدن عملیه است که با لذت و خروج شهوت و منی همراه میباشد، چون این عملیه غیر ارادی از انسان صورت میگیرد بدین اساس در شرع اسلامی از جمله گناهان شمرده نمیشود. ولی حکم شرعی در مورد انسان جنب بعد از محتلم شدن طهارت است که حتماً باید غسل جنابت بکنید.

محتلم شدن در پسرها معمولاً با خروج منی همراه هست. ولی در دخترها هم ممکن مایعی از او خارج نا خارج باشد. در دخترها به ندرت پیش میاد که در زمان احتلام مایع همراه با فشار و شدت به بیرون بریزد.

طوریکه گفته آمدیم: احتلام، از کلمه حلم و به معنای خواب دیدن با لذت جنسی میباشد، فرق نمیکند که این خواب، باعث انزال منی شود و یا هم نشود.

ولی در اصطلاح شرعی، احتلام، اخص از احتلام لغوی است؛ به این معنا که هرگاه در خواب، از شخص، منی خارج شود، شخص محتلم شده است و در این صورت، باید برای ادای نماز، غسل جنابت و خود را طاهر سازد.

عوامل مؤثر در شکل‌گیری از احتلام :

علماء سه عامل را از عوامل در شکل‌گرفتن پدیده احتلام مؤثر دانسته‌اند و عبارتند از :

اول: عامل فطرتی و ژنتیکی

دوم: عوامل محیطی

سوم: عوامل غذایی

از بین سه عامل که در فوق از آن نام بردیم تنها عامل فطرتی و ژنتیکی در اختیار انسان نبوده و از جمله توانای‌های است که از راه ارث به انسان‌ها میرسد.

این بدین معنی است که عامل سرشتی و ژنتیکی در اختیار انسان نبوده و به توانایی‌های ارث رسیده که میزان نیاز جنسی را رقم می‌زند بستگی دارد یعنی سیکل تکرار احتلام از ناحیه عامل ژنی وابسته به میزان نیاز جنسی فرد است.

۲- عوامل محیطی:

منظور از عوامل محیطی آن دسته از دیدنی‌ها، شنیدنی‌ها و پدیده‌های محیطی دیگر است که نیازهای جنسی فرد را برمی‌انگیزد. بسیار از اوقات دیدن صحنه‌های محرک موجب به اوج رسیدن توان جنسی و تخلیه آن در خواب می‌گردد.

۳- سومین عامل را که علماء در شکل‌گرفتن پدیده احتلام مؤثر دانسته‌اند عامل تغذیه است.

این عامل همانند عوامل محیطی عاملی ارادی است و تأثیر قهری زیستی دارد و با مصرف غذاهای پرانرژی و افزایش‌دهنده توان جنسی، سیکل احتلام کوچک‌گشته و تکرار پذیری سریع و زده پیدا می‌کند.

راه‌های جلوگیری از احتلام :

طوری‌که یاد آور شدیم که احتلام و جنب‌شدن در خواب امری طبیعی در بین انسانها میباشد، ولی اگر احتلام از حد معمولی تجاوز کند، باید در مورد مهار کردن آن که نباید بحیث مرض مبدل گردد، ضرور است تا تدابیر پیشگیرانه در مورد اتخاذ گردد. همچنان نباید فراموش کرد که در تدابیر جلوگیری پیشگیرانه از احتلام نباید از تدابیر افراطی استفاده بعمل آورد، نباید فراموش کرد که تدابیر افراطی باعث احتقان غدد دستگاه تناسلی میشود و نباید جلو این عمل طبیعی بدن گرفته شود مگر در موارد بسیار نادر که تعداد دفعات احتلام به قدری زیاد است که باعث ضعف، خستگی، کم‌خونی و لاغری انسان شود.

بخشی از محققین طی تحقیقات که بعمل آورده‌اند، برخی از راه‌ها و وسایل را غرض‌جلوگیری احتلام طی تحقیقات خویش نوشته‌اند که ما ذیلاً به برخی از آنها اشاره می‌نمایم :

1- اطباء اولین عامل را که در کنترل در آوردن احتلام معرفی داشته‌اند، بر منظم ساختن سیستم غذای تأکید مینمایند.

علماء میفرمایند کنترل مواد غذایی بهترین راه و چاره در این بابت می باشد.

دقت در پروگرام غذایی بخصوص تناول آن عده از غذای های که موجب تولید بیشتر مایع منی در بدن میگردد باید در حد اعتدال تناول گردد، برنامه مواد غذای طوری تنظیم شود که حد اقل موجب تقلیل منی در وجود گردد.

علماء گفته اند که در پروگرام رژیم غذایی شایسته است که از تناول غذاهای مقوی و مهیج مثل پیاز، خرما، سیر، پسته و... خودداری صورت گیرد و یا هم حداقل در تناول آن جانب اعتدال در مورد مراعات شود و در نهایت از پُرخوری خاصاً از طرف شب، باید امتناع بعمل آید.

2- عدم فکر کردن در امور شهوانی: انسان سعی بلیغ و تلاش همه جانبه خویش را بخرچ دهد، تا از فکر کردن در امور شهوانی خود داری نماید و بخصوص در هنگام خواب به امور شهوانی اصلاً فکر نکند، علماء بدین عقیده اند که: مشکل ترین مرحله رویارویی با انحراف جنسی، سالم سازی اندیشه و پرهیز از افکار شهوانی بخصوص در شب است.

انسان همه سعی و کوشش خویش را بخرچ دهید تا سنت خوابیدن با وضوء فراموش نه نموده و از نورانیت وضوء باید استفاده بعمل آرد. به یاد الله به بستر خواب رفتن و هنگام خوابیدن چند آیات از کلام الله مجید و بخصوص سوره های « ناس و فلق و آیه الکرسی » را تلاوت نمودن، سفارش میشود.

همه آنچه که در فوق بدان تذکر به عمل آمد، به نحوی میتوانند در پیشگیری از انحرافات اخلاقی و طغیان شهوت و غریزه جنسی در انسانها نقش داشته باشند، اما آنچه بیش از همه ضروری است و به صورت زیربنایی در شخصیت و رفتار انسانها و بخصوص جوان بی نهایت مؤثر است. پرورش معنویت و تقویت ایمان و تقوای الهی است.

جوانان محترم!

ما در عصری زندگی می کنیم که جهان به شدت در مادیات فرو رفته و یک سره غرق در جاذبه های نفسانی و امور شهوانی گردیده است. در شرایط کنونی، خلأ عظیم و هولناکی از اخلاق و معنویت پدید آمده و تمامی مشکلات انسانها نیز از همین جا ناشی شده است.

اگر با تقویت ایمان و نیروی اراده، باورها و اعتقادات نوجوانان تقویت گردند، بدون شك بخشی از مشکلات آنان بخصوص در زمینه مسایل اخلاقی، شهوت و غریزه جنسی درمان میشود.

3- روزه گرفتن:

روزه گرفتن برای کنترل خواسته های نفسانی و تقویت اراده بی نهایت مفید و موثر می باشد، زیرا گرفتن روزه، روح انسان را « تلطیف »، اراده انسان را قوی، غرائز و شهوت انسان را تعدیل میکند.

روزه گرفتن قوای حیوانی و شهوانی در انسان را تضعیف می سازد، زمانیکه قوای شهوانی در انسان ضعیف گردد طبیعتاً فکر گناه هم در انسان کم رنگ می شود.

تلاوت قرآن عظیم الشان، اشتراک در مجالس دینی و مذهبی و بخصوص مجالست با علمای دینی در خصوص تقلیل از محتمل شدن مفید و موثر میباشد.

برعلاوه گرفتن روزه نظم و اعتدالی در رژیم غذایی و یا صرف حداقل غذا به هنگام خواب و عدم خوردن غذا و پُربودن شکم قبل از خواب درین عرصه مؤثر بوده و در عدم وقوع احتلام تأثیر گذار میباشد.

4- خیال پردازی ها در مورد روابط و علائق جنسی و و مطالعه کتب های شهوت انگیز در وقوع احتلام تأثیر خویش را دارد. مسلم است آنچه در ذهن و فکر انسان میگذرد الله تعالی به آن آگاه و باخبر است.

تخیلات و تصور درباره مسایل جنسی و شهوت آلود منجر به تحریک های مداوم گردیده و نیروی حیات را از بین برده و انسان را از مسائل حقیقی و واقعی زندگی باز می دارد.

5- تغییر شیوه خواب در مورد وقوع و عدم وقوع احتلام تأثیر خویش را دارد. تجارب نشان داده است که انسانیکه در وقت خواب در بستری خویش بر روی شکم بخوابد نیز در وقوع احتلام تأثیر داشته میتواند.

6- چنانچه در مادهء سوم به صورت ضمنی تذکر داشتیم تناول غذا و مقوی های شبها تا دو ساعت قبل از خواب در مورد وقوع احتلام تأثیر گذار بوده میتواند.

7- حالت بودن تنها در جای نیز در وقوع احتلام به نحوی تأثیر داشته میتواند.

8- گرم بودن غیر عادی محل خواب نیز در وقوع احتلام تأثیر دارد. خوابیدن در جای سرد تر برای جلوگیری از احتلام سفارش شده است.

9- داشتن کنترل بر چشم ها نیز تأثیر خویش را به وقوع احتلام دارد. تمرکز چشم به نامحرم و کلاً هر آنچه که شهوت انگیز است، در وقوع احتلام تأثیر داشته میتواند.

یکی از علل و عوامل انحرافات جنسی و به طور کل انحرافات اخلاقی، محیط آلوده و محرک های شهوانی است. محیط از طریق وارد نمودن عناصر محرک در گرایش های انحرافی، منجر به طغیان غریزه جنسی خاصاً در جوانان شده میتواند.

مسایلی از قبیل بدحجابی، روابط ناسالم و آزاد دختر و پسر، برخی از سریال های تلویزیونی و فیلم های خارجی و هم چنین استفاده نادرست از اینترنت در تحریک شهوت و غریزه جنسی تأثیر منفی داشته و حضور در مجالس مختلط یا برخورد با نامحرم نیز جایگاه منفی خویش را دارد.

10- کنترل گوش یکی از عامل است که کنترل آوردن انحرافات جنسی بخصوص در جوانان بی نهایت موثر است. شنیدنی هایی که ممکن است به حرام منجر شوند و زمینه ساز حرام شود، مانند فلم ها و کست های موسیقی، صدای شهوت انگیز نامحرم و نیز در وقوع احتلام تأثیر دارد.

11- ترك مصاحبت با دوستان ناباب: دوستانی که باعث می‌شوند انسان مزه گناه را مزمزه کند، در واقع دوست نبود و در عمل دشمن هستند و باید از آنها پرهیز کرد. عدم آمیختگی زن و مرد. همنشینی زن و مرد و همسخن شدن و خلوت کردن با یکدیگر زمینه لغزش را فراهم می‌کند.

12- بر خورداری از روابط سالم انسانی: جوانان و نوجوانانی که روابط نامطلوب و ناسالم دارند و با افراد منحرف و بی‌بند و بار دوست و رفیق هستند، کم کم به انحرافات کشیده می‌شوند و تحت تأثیر امور شهوانی قرار می‌گیرند. نفوذپذیری جوانان از دوستان و همسالان بیش از سایر گروه‌ها است.

13- از شوخی‌های جنسی و محرک باید پرهیز صورت گیرد .

14- تنظیم خواب

تحقیقات نشان می‌دهد که بیشتر انحرافات به خصوص در زمینه مسایل جنسی از فکرهای ناسالم و خیالپردازی‌هایی که انسانها بخصوص طبقه جوان قبل از خواب رفتن در ذهن شان ایجاد می‌گردد ، ناشی می‌شود.

15- شب‌ها قبل از خواب مطالعه مفیده ای نموده و هرزمان غلبه کرد به بستر خواب رفتن سفارش می‌شود.

16- به خاتمه زندگی و استادن به دربار الهی و اینکه این جهان برای هر انسان مانند زمان ابتلاء و امتحان و فرصت کوتاه است که باید زندگی مطابق به دساتیر اسلامی و ادای رسالت سپری شود. چنین اندیشیدن انسان را از تخلف و ارتکاب گناه باز داشته می‌تواند.

17- برخی محققین استفاده از لحاف گرنگ و توشک نرم و مستریح را عامل تسریع پروسه احتلام دانسته اند .

18- بیدار شدن در نیم شب و رفتن به تشناب و پرداختن به تخلیه مثانه نیز در عدم وقوع احتلام مؤثر بوده می‌تواند.

19- لباس نقش موثری در تزیید احتلام دارد. پوشیدن لباس‌های تنگ، نازک و چسپ پرهیز سفارش می‌شود.

20- از تماس بی مورد با اعضای تناسلی نیز درین مورد تأثیر منفی داشته می‌تواند.

پند لقمان حکیم در جلوگیری از احتلام به فرزند خویش:

لقمان حکیم در سلسله نصایح سودمند به فرزند خویش در جلوگیری از شهوت و محتلم شدن می‌فرماید: ای پسر! تو از آن روزی که به دنیا آمدی، پشت به دنیا و رو به آخرت کردی، و خانه ای که داری به طرف آن می روی نزدیک تر از خانه ای است که از آن دور می شوی.

پسرم همواره با علماء بنشین ولی با آنان بحث مکن، که اگر چنین کنی از تعلیم تو دریغ می ورزند و از دنیا به قدر نیازت

استفاده کنید ، و یک باره دنیا را ترک مکن، وگرنه سربار جامعه خواهی شد، و درد دنیا آنچنان داخل مشو که به آخرت ضرر رساند، آن قدر روزه بگیر که از شهوتت جلوگیری کند.

عامل تزید احتلام :

فراوانی وقوع نعوظ به هنگام خواب از عواملی است که امکان تحریک و انزال را در خواب بیشتر می کند. رویاهای شبانه و میل جنسی حاصل از آن در دختران نقش عمده ای ندارد. حداکثر میزان احتلام در پسران 21 سالگی است. آغاز این پدیده ی فیزیولوژیک تقریباً با آغاز بلوغ همزمان است. اما گاه تا یکی دو سال پس از آغاز بلوغ این پدیده روی نمی دهد. وقوع احتلام های شبانه در تمامی افراد قطعی نیست چنانکه در نیمه دوم دوران بلوغ فقط 70 درصد پسران و 10 درصد دختران به ارگاسم های شبانه خود اشاره می کنند. طوریکه در فوق متذکر شدیم در صورتیکه راه های دیگری تخلیه جنسی در یک فرد کمتر باشد، احتمال وقوع رویاهای لذت بخش شبانه در انسان بیشتر میگردد ، ولی برخی اشاره کرده اند که میزان رویاها و ارگاسم های انزال شبانه، بخصوص در خانم ها، به نزدیکی و سایر راه های تخلیه جنسی بستگی ندارد. وقوع ارگاسم های شبانه گاه در بعضی خانم ها در پس و پیش قاعدگی، که همزمان با افزایش تحریک پذیری زن است، فراوانتر می شود. گرچه برخی از محققین بدین عقیده اند که: احتلام های شبانه هنگامی رخ می دهد که پروستات و کیسه های منی پُر شده باشد و با امواج تحریکی همزمان با نعوظ، با مکانیسم های پیشرفته سبب تخلیه آن ها گردد، اما بسیار دیده می شود که فردی در چند شب پی در پی و حتی هرشب چندبار (به ندرت بیش از دوبار) محتلم می گردد.

انزال در خواب غالباً با لذت همراه است و ممکن است از نظر میزان لذت تفاوتی چندان با نزدیکی به هنگام بیداری نداشته باشد، اما گاه شخصی لذتی درک نمی کند و فقط صبحگاهان، به هنگام برخاستن از بستر، مواد منی را در لباس خویش احساس مینماید.

حکم احتلام :

زمانیکه انسان محتلم میشود، بر بنیاد حکم شرعیت بر انسان غسل واجب میگردد، طوریکه قرآن عظیم الشان در این باره میفرماید : (يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِذَا قُمْتُمْ إِلَى الصَّلَاةِ فَاغْسِلُوا وُجُوهَكُمْ وَأَيْدِيَكُمْ إِلَى الْمَرَافِقِ وَامْسَحُوا بِرُءُوسِكُمْ وَأَرْجُلَكُمْ إِلَى الْكَعْبَيْنِ وَإِنْ كُنْتُمْ جُنُبًا فَاطَّهَّرُوا وَإِنْ كُنْتُمْ مَرْضَى أَوْ عَلَى سَفَرٍ أَوْ جَاءَ أَحَدٌ مِّنْكُمْ مِنَ الْغَائِطِ أَوْ لَامَسْتُمُ النِّسَاءَ فَلَمْ تَجِدُوا مَاءً فَتَيَمَّمُوا صَعِيدًا طَيِّبًا فَامْسَحُوا بِوُجُوهِكُمْ وَأَيْدِيكُمْ مِّنْهُ مَا يُرِيدُ اللَّهُ لِيَجْعَلَ عَلَيْكُمْ مِنْ حَرَجٍ وَلَكِنْ يُرِيدُ لِيُطَهِّرَكُمْ وَلِيُتِمَّ نِعْمَتَهُ عَلَيْكُمْ لَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ) (سوه المائدة/6)

یعنی: ای کسانی که ایمان آورده اید چون به (عزم) نماز برخیزید صورت و دستهایتان را تا آرنج بشویید و سر و پاهای خودتان را تا برآمدگی پیشین (هر دو پا) بشویید و اگر جنباید خود را پاک

کنید (=غسل نمایید) و اگر مریض یا در سفر بودید یا یکی از شما از قضای حاجت آمد یا با زنان نزدیکی کرده اید و آبی نیافتید پس با خاک پاک تیمم کنید و از آن به صورت و دستهایتان بکشید خدا نمی‌خواهد بر شما تنگ بگیرد لیکن می‌خواهد شما را پاک و نعمتش را بر شما تمام گرداند باشد که سپاس (او) بدارید .

الله تعالی در این آیه ما را امر به دو طهارت صغری و کبری و بوسیله تیمم می‌کنند.

شیخ الاسلام ابن تیمیه در 396/21 می‌گوید: طهارت صغری همان وضوء و طهارت کبری همان غسل است.

سنت نبوی:

در حدیثی از : عَنْ عِمْرَانَ بْنِ حُصَيْنِ الْخُزَاعِيِّ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: كُنَّا فِي سَفَرٍ مَعَ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وَإِنَّا أُسْرَيْنَا... ثُمَّ نَزَلَ فَدَعَا بِالْوُضُوءِ، فَتَوَضَّأَ وَتَوَدَّى بِالصَّلَاةِ فَصَلَّى بِالنَّاسِ، فَلَمَّا انْقَضَتْ مِنْ صَلَاتِهِ، إِذَا هُوَ بِرَجُلٍ مُعْتَزِلٍ لَمْ يُصَلِّ مَعَ الْقَوْمِ، قَالَ: «مَا مَنَعَكَ يَا فَلَانُ أَنْ تُصَلِّيَ مَعَ الْقَوْمِ؟» قَالَ: أَصَابَتْنِي جَنَابَةٌ وَلَا مَاءَ، قَالَ: «عَلَيْكَ بِالصَّعِيدِ فَإِنَّهُ يَكْفِيكَ»... بخاری: 344

یعنی: از عمران بن حصین رضی الله عنه روایت شده که گفت:

در سفری همراه رسول الله صلی الله علیه وسلم بودیم. رسول الله صلی الله علیه وسلم آب خواست و وضو گرفت. سپس، اذان گفته شد و ایشان نماز را اقامه کرد. پس از اتمام نماز، مردی را دید که در گوشه ای نشسته و در نماز، شرکت نکرده بود. رسول الله صلی الله علیه وسلم پرسید: «ای فلانی! چرا در نماز جماعت شرکت نکردی؟» گفت: من نیاز به غسل داشتم و آب نبود. رسول الله صلی الله علیه وسلم فرمود: «با خاک تیمم کن همین برایت کافی است».

منی چیست؟

منی، عبارت از آبی است سفید رنگ و یا هم مایع غلیظی است که از غدد تناسلی مرد، به وسیله نزدیکی عمل جنسی و یا احتلام و یا خود ارضایی بیرون می‌آید. با آمدن مایع، شهوت تسکین یافته و زمانی که منی از انسان خارج می‌شود، نوع از لذت خاص برای انسان رخ میدهد. و انسان به نوعی از آرامش میرسد. قابل تذکر است که: خروج منی در زن و مرد تفاوت دارد.

در مرد، دارای سه نشانه زیر است:

- همراه با شهوت است.

- با جستن بیرون می‌آید.

- بدن پس از آن سست می‌شود.

باید این نکته را در نظر داشت که لازم نیست تا هر سه صفت بروز شوند تا حکم بر منی شود بلکه کافی است تا یکی از آن صفات ظاهر گردند تا حکم کنیم که مایع خارج شده منی است.

چنانکه امام نووی رحمه الله در این بابت معلومات مفیده را

در المجموع (141/2) جمع بندی نموده، که مطالعه آن بسیاری از موضعات فقهی در مبحث حل می‌گردد.

رنگ منی:

رنگ آب منی مایل به زرد و در برخی از انسان بشکل رقیق و در برخی از انسانها کمی غلیظ میباشد طوریکه صفت این مایع در حدیثی پیامبر صلی الله علیه وسلم چنین فورمولبندی گردیده است: «در مورد صفت میفرماید: «إن ماء الرجل غلیظ أبيض، وماء المرأة رقیق أصفر» (مسلم - 311). یعنی: منی مرد سفید و غلیظ است و منی زن رقیق و زرد است. ناگفته نماند در برخی از زنان رنگ منی بجای زرد، سفید میباشد.

بوی منی :

بوی منی تقریباً بد بو بوده ، اگر منی در حالت تری باشد ، بوی خمیره ارد را میدهد و در حالت که خشک شود ، بوی آن تقریباً به بوی سفیده‌ی تخم‌مرغ می ماند .

حکم لباس آلوده به منی در نماز:

در این هیچ جای شک نیست که: یکی از شروط صحت نماز، پاک بودن بدن، لباس و مکان اقامه‌ی نماز از نجاسات است و چنانکه یکی از این سه مورد به نجاسات آلوده باشند نماز باطل است. امام صاحب ابوحنیفه و امام صاحب مالک (رح علیهما) چون منی را نجس می دانند و لذا بر اساس رای آنها نمازی که در آن بدن یا لباس یا مکان با منی آغشته شده باشد جواز ندارد . ولی بر طبق رای امام صاحب شافعی و امام صاحب احمد (رح علیهما) منی طاهر است بناً لباس و یا هم جسم که آغشته با منی باشد ، خواندن نماز در آن جواز دارد ، باعث باطل شدن نماز نیست.

اما رای راجح آنست که منی نجس نیست و لذا آلوده بودن این سه مورد به منی باعث باطل شدن نماز نخواهد شد. و اگر احیاناً شخصی با لباس آغشته به منی نماز خواند ضرری به نمازش وارد نمی سازد.

ولی بهتر است که هرگاه بدن یا لباس به منی آغشته شد، محل آلودگی را با آب شست یا اگر منی خشک شده بود آنرا بطریقی از بدن دور ساخت.

در حدیثی بی بی عایشه رضی الله عنها گفته است: «كنت أفرک المني من ثوب رسول الله صلی الله علیه وسلم إذا كان يابساً وأغسله إذا كان رطباً» (هرگاه منی روی لباس پیامبر خشک می‌شد آنرا با دست می‌مالیدم و پاکش می‌کردم و هرگاه تر و نمناک می‌بود، آنرا می‌شستم). دارقطنی و ابو‌عوانه و بزار آنرا روایت کرده اند.

ولی فراموش نشود که خارج شدن منی از بدن اگر همراه با لذت باشد باعث واجب شدن غسل خواهد شد و تا زمانیکه غسل نشود هیچ نمازی صحیح نیست.

مَذَى چیست؟:

مذی، در اصل، به معنای آبی است که از روزنه حوض بیرون می‌رود و در اصطلاح، به آبی گفته میشود که بعد از ملاعبه و بازی کردن با همسر یا شخص دیگر، از شخص بیرون می‌آید. ولی این مایع با لذت همراه نمی باشد . این رطوبت، در صورتی که مجرا آلوده به بول و منی نباشد، پاک است.

رنگ مایع مذی:

رنگ آب مذی تقریباً سفید رنگ و چسبناک است که بوقت تفکر درباره‌ی جماع و همبستری، یا بوقت شوخی و ملامت با زن، از آلت تناسلی مرد یا زن خارج می‌شود و گاهی انسان خروج آنرا احساس نمی‌کند، زن و مرد هر دو آن را دارند لیکن این ماده آبی در زنان بیشتر می‌باشد، این آب باتفاق علما نجس و ناپاک است، هر گاه به بدن اصابت نماید، شستن آن واجب است، ولی اگر به لباس اصابت کند پاشیدن آب بر آن کافی است، زیرا این نجاستی است که پرهیز از آن برای جوانان مجرد، دشوار است و رخصت برای آن، شایسته‌تر است، تا ادرار کودک.

ولی با خارج شدن مذی وضو باطل می‌شود و لازمست برای نماز بعدی حتما وضو گرفته شود زیرا از علی رضی الله عنه نقل شده است که: «كنت رجلاً مذاء فأمرت رجلاً أن يسأل النبي صلى الله عليه وسلم، لمكان ابنته فسأل، فقال: توضأ واغسل ذكرک» یعنی (من مردی بودم که بسیار مذی به خود می‌دیدم، خودم بخاطر دختر پیامبر شرم داشتم، از او سوال کنم، لذا مردی را فرستادم که از او سوال کند، ایشان فرمودند: وضو بگیر و آلت خود را بشوی). بخاری و دیگران این حدیث را روایت کرده‌اند.

وَدِي يَا وَدِي چيست؟

ودي آب سفید غلیظی است که بعد از ادرار، خارج می‌شود و این آب بدون خلاف پلید است. عایشه رضی الله عنها گفته است: «وَدِي بعد از ادرار می‌آید، که باید آلت و هر اندامی که به آن آلوده شود شسته گردد، و آنوقت وضو گرفت نه غسل» یعنی موجب جنابت نیست. ابن المنذر این حدیث را روایت کرده است. و از ابن عباس روایت شده است که: المنی والودي والمذي، أما المنی ففیه الغسل، وأما المذي والودي فیهما إسباغ الطهور (منی، موجب غسل جنابت است، و برای مذی و ودي تمیز شستن و وضو کامل کافی است). اثرم و بیهقی این حدیث را نقل کرده‌اند و متن حدیث را بیهقی بدینصورت نقل کرده است: (وأما الودي والمذي فقال: اغسل ذكرک أو مذاکیرک وتوضأ وضوءک فی الصلاة) (اگر مذی و ودي را بخود دیدی آلت و جای آن را بشوی و آنوقت همانطوری که برای نماز وضو می‌گیری، وضو بگیر).

وَدِي:

وَدِي، در اصل، از وذیه به معنای آب کم گرفته شده است و در اصطلاح، طوریکه در فوق یاد اور شدیم به آبی می‌گویند که بعد از منی بیرون می‌آید.

ترشحات رطوبتی چيست؟

رطوبات ترشچی عبارت از ترشحاتی شفافی هستند که از رحم زن خارج می‌گردد و گاهی خروج این ترشحات اصلاً در برخی از زنها

احساس نمی شود ، مقدار این ترشحات در برخی از زنها زیاد و در برخی دیگر کم می باشد .

حکم طاهر بودن مایع سه گانه در فقه :

به نزد برخی از فقهاء منی طاهر است و لازم نیست تا محل آلوده شدن بدن یا لباس را شست (هر چند بهتر است که شسته شود) ولی خارج شدن منی (به شرطی که همراه با لذت باشد) موجب واجب شدن غسل می گردد. حال چه به سبب جماع باشد یا در خواب صورت گیرد و یا هم در بیداری، ولی اگر خروج منی از یک انسان به دلایل مریضی از بدنش خارج می گردد ، حکم فقهی همین است که ضرورت به گرفتن غسل جنابت نمی باشد .

حکم مذی در نزد علما همین است که نجس است بنا بر این اگر منی در جسم و یا روی لباس به افتاد باید جسم و لباس را باید با آب شست . طوریکه قبلاً یاد آور شدیم مذی باطل کننده وضو بوده ولی نیازی به غسل کردن دیده نمی شود . ولی در مورد اینکه آیا رطوبت و ترشحات خارج شده از رحم زن نجس است یا طاهر در مابین علما اختلاف نظر است.

اول:

برخی از علما حکم مینمایند که رطوبت ها ترشحاتی نجس است زیرا این ترشحات از داخل فرج زن بیرون می آید ، در حالیکه باعث بوجود آمدن نوزاد نمی شود و گفته اند که شبیه به مذی است و برای گفته خود به حدیث زید بن خالد استدلال کرده اند که زید از عثمان بن عفان رضی الله عنه سوال کرد: هرگاه مردی با زن خویش جماع کرد ولی منی خارج نشد چکار کند؟ عثمان جواب داد: وضو بگیرد چنانکه برای نماز وضو میگیرد سپس آلتش را بشوید، بعد عثمان گفت: آنرا از رسول الله شنیدم ... تا آخر حدیث. بخاری 292 و مسلم 347.

و همچنین به حدیث ابی بن کعب استناد کرده اند که گفت: ای رسول خدا اگر مرد با زنش جماع کرد ولی انزال ننمود چه کند؟ پیامبر صلی الله علیه وسلم فرمود: آن قسمتی را که داخل فرج زن شده شسته می شود بعد وضو گرفته و نماز بخواند. حال این دسته از علما گفته اند: پیامبر صلی الله علیه وسلم امر نمودند تا قسمتی که داخل فرج زن شده شسته شود، بنابراین دلالت بر نجاست بودن فرج زن است. اما مخالفین این رأی گفته اند که حکم این دو حدیث منسوخ شده است. (فتح الباری (1/473).

و همچنین گفته اند احتمال دارد دستور پیامبر صلی الله علیه وسلم به شستن آلت بدلیل خروج مذی باشد زیرا آنها در حال ملاحظت بوده اند.

دوباره قائلین به نجاست گفته اند: طبق قاعده هر چیزی که از سبیلین (جلو و عقب) خارج شود نجس است بجز منی. (تفصیل موضوع را میتوان در : «المجموع (1/406) ، المغنی (2/88) . مطالعه فرماید)

دوم:

برخی دیگر از علما فرموده اند ترشحات فرج زن پاک و طاهر است و برای گفته خود چنین استدلال مینمایند :

1- حدیث عایشه رضی الله عنها را آورده اند که در آن منی روی لباس پیامبر صلی الله علیه وسلم را مالید در حالیکه این منی به سبب جماع خارج شده بود بنابراین منی بایستی با رطوبت فرج آغشته شده باشد، و اگر ما حکم به نجاست فرج زن کنیم در حقیقت حکم به نجاست منی وی کرده ایم (در حالیکه منی زن طاهر است) زیرا منی از فرج زن خارج می شود و داخل فرج زن رطوبت و ترشحات وجود دارد و این ترشحات سبب می شود تا منی نیز نجس گردد.

2- این ترشحات پدیده ی پنهانی نیستند و در زنان بسیار وجود دارد و بدون شک در زنان عهد پیامبر صلی الله علیه وسلم نیز وجود داشته است ولی هرگز وارد نشده که پیامبر صلی الله علیه وسلم امر به شستن آن یا وضو بخاطر آن دهند.

3- محل خروج این ترشحات با محل خروج ادرار که نجس است یکی نیست.

4- این قاعده ی فقها که می گوید: (هر چیزی که از سبیلین (جلو و عقب) خارج شود نجس است بجز منی)، فرموده پیامبر صلی الله علیه وسلم نیست و همچنین اجماعی بر آن صورت نگرفته، از طرفی برخی مایعات از سبیلین خارج می شوند که باعث باطل شدن وضو نمی شوند مانند خون استحاضه.

و این قول امام ابوحنیفه و امام احمد و یکی از دو روایت منسوب به شافعی و قول مختار امام نووی و شیخ ابن عثیمین رحمها الله است.

این دو قول مختلف در مورد نجس بودن یا طاهر بودن ترشحات فرج زن بود. اما کدام قول ارجحیت دارد؟ به نظر می رسد که بهتر است قائل بر تفصیل باشیم بدین گونه که:

هرگاه این ترشحات در هنگام ملاعبه یا قصد جماع با شوهر خارج شد چون، با مذی ترکیب می شود و مذی نیز خود نجس است و باعث ابطال وضو می گردد بنابراین در این حالت ترشحات خارج شده هم نجس اند و هم باعث ابطال وضو.

اما چنانچه این ترشحات غیر از این حالتها و در حالت معمولی یا هنگام حاملگی و یا هنگام کار و پیاده روی زیاد خارج گشت، پس در این حالت حکم به طاهر بودن این ترشحات داده می شود زیرا هیچ دلیلی مبنی بر نجس بودن آن وجود ندارد والله اعلم.

یادداشت فقهی:

طوریکه در فوق یاد آور شدیم: آنچه که از آلت انسان خارج می شد؛ یا ادرار است و یا منی و یا مذی و یا ودی.

حال اگر ادرار و مذی و ودی از بدن انسان خارج گردند (به هر دلیلی که باشد) چون نجس هستند پس لازمست که محل آغشته شدن بدن و لباس را به ادرار و منی و مذی با آب پاک شست، زیرا همانطور که گفته شد، این موارد همگی نجس هستند.

دلیل نجس بودن ادرار حدیث آنس است که گفت: (أن أعرابیا بال فی المسجد فقام إلیه بعض القوم، فقال رسول الله صلی الله علیه وسلم: دعوه ولا تذر موه، قال: فلما فرغ دعا بدلو من ماء فصبه

علیه) «یک نفر اعرابی (صحرائشین) در مسجد ادرار کرد بعضی از مردم به سوی او بلند شدند (تا او را از این عمل منع کنند). پیامبر صلی الله علیه وسلم فرمود: او را به حال خود رها کنید و باعث حبس ادرارش نشوید. انس گفت: وقتی تمام شد (پیامبر) سطلی آب درخواست کرد و آن را بر محل ادرار ریخت». متفق علیه و ماده ی چسپنده در حقیقت مذی است که از بدن خارج شده و لذا لازمست بدن و لباس آلوده به مذی را شست وگرنه نماز فرد قبول نیست.

مذی آب سفید و رقیق و لزجی است که نجس می باشد و به همین دلیل پیامبر صلی الله علیه وسلم دستور داده تا با خروج آن، آلت تناسلی شسته شود.

از علی رضی الله عنه روایت است که گفت: (كنت رجلا مذاء، و كنت أستحي أن أسأل النبي² بمكان ابنته، فأمرت المقداد بن الأسود فسأله فقال: يغسل ذكره و يتوضأ) «مردی بودم که مذی زیادی از من خارج می شد و به خاطر جایگاه دختر پیامبر صلی الله علیه وسلم شرم داشتم از پیامبر صلی الله علیه وسلم سؤال کنم به مقداد بن أسود گفتم تا از او سؤال کند، پس پیامبر صلی الله علیه وسلم فرمود: آلت تناسلیش را بشوید و وضوء بگیرد». متفق علیه

اما ودی:

آب سفید و غلیظی است که بعد از ادرار خارج می شود و نجس است: از ابن عباس روایت است که گفت: (المنى والودی و المذی، أما المنی فهو الذی منه الغسل و أما الودی و المذی فقال: اغسل ذکرک او مذاکیرک و توضأ وضوءک للصلاة) «منی و ودی و مذی، اما منی چیزی است که با خارج شدن آن غسل واجب می شود و اما درباره ودی و مذی گفت: آلت تناسلیت یا بیضه هایت را بشوی و سپس مانند وضوی نمازت وضو بگیر». بیهقی (115)

تعریف لغوی مواد مخدره:

مُخَدَّرٌ واژه عربی است که از کلمه «خَدَّرُ» گرفته شده بمعنای ضعف سستی، نرمی و ناتوانی، و به معنای سردی نیز آمده است.»

بصورت عموم معنای ترس، کُندی، حیرانی، تردد، تنبلی، بی غیرتی و بی همتی را دربر می گیرد که همه این صفات در شخص معتاد به مواد مخدر و هرنشه کننده دیگرچه جامد و چه مایع باشد، با فیصدی های معین وجود دارند.

تعریف اصطلاحی مواد مخدره:

در باره مواد مخدر تعریفات زیادی آمده که ما در اینجا بهترین آنها را میاوریم: «هر مواد خام یا ساخته شده که دارای عناصر تحریک کننده یا تسکین دهنده که در غیر موارد طبی یا صنعتی بکار برده شود و مصرف آنها باعث معتاد شدن و دگرگونی در سطح هوشیاری مغز شود. مثل حالت سرخوشی و لذت، خواب آلودگی و سستی. و ضررهایش بالای فرد و جامعه چه از

نگاه جسمی یا روحی و یا اجتماعی ظاهر گردد، مواد مخدر گفته می شود».

فرق بین مواد مخدر با مسکرات:

مسکرات مفهوم شاملتری نسبت به مواد مخدر دارد که همه چیزهای نشه آور را اعم از مایعات و جامدات دربر میگیرد، ولی مخدرات از دیدگاه فقها تنها به مسکرات جامده چون چرس، افیون نسوار، سگرت و... اطلاق میگردد.

انواع مواد مخدر:

مواد مخدر را میتوان به سه دسته تقسیم نمود:

1- مواد مخدر طبیعی:

که از نباتات بدست می آید مثل چرس، افیون (کوکنار)، نبات پان و تنباکو.

2- مواد مخدر مصنوعی:

مانند: مورفین، هیرویین و کدین که از مشتقات تریاک و خشخاش می باشند و اثرات سوء آنها نیز مانند دیگر مواد مخدر بسیار زیاد می باشد و بر تمام اعضای بدن اثر سوء دارد، و در بسیاری موارد منجر به مرگ می شود و در واقع یک مرگ تدریجی است که ابتداء چند لحظه زیبا و دارای خواص خیلی خوبی جلوه می کند، ولی بعد از مدت بسیار کمی قدرت تخریب و ویرانگری خود را نشان می دهد. با تأسف در بسیاری موارد به علت ضعف اراده و آلودگی، شخص معتاد با وجود شواهد مشهود و درک مبتلا قادر به ترک آن نمی باشد و در واقع مرگ او از همان زمان آغاز می شود.

3- مواد مخدر اختراع شده:

این نوع مواد مخدر با دو نوع بالا که از نباتات و یا شیره آن بدست می آید، ارتباطی نداشته و از بعضی مواد کیمیاوی ترکیب شده بدست می آید، ولی تأثیر آن همانند مواد مخدر طبیعی و مصنوعی می باشد مانند مواد خواب آور، ضد خواب، تسکین دهنده و بیهوش کننده.

خطرناکترین این مواد که استعمال کننده را معتاد میسازد همانا هیروئین، کوکائین، مورفین، افیون و چرس میباشند.

باب پنجاه و دوم

اغلاط غیر قصدی که زیبای نماز را متضرر میسازد

خواندن سوره فاتحه:

سوره فاتحه که بمثابة ام قرآن است وبدون آن نماز درست نمیگردد، باید مطابق دستور پیامبر صلی علیه کوشش اعظمی بخرچ داده شود که در نمازبه ترتیل قرائت گردد، ودر اخیر هر آیت این سوره باید توقف مناسبی صورت گیرد. ولی با تأسف باید گفت طوریکه دیده میشود، بسیاری از نمازگزان ما سوره فاتحه را با عجله وبدون مراعات کردن ترتیل آن در نماز قرائت مینمایند.

وضعیت دست ها در رکوع وسجده:

در وقت رکوع وسجده بازو دست ها را نباید با جسم خوش وصل وتماس داد وبه اصطلاح چسپانند، وهکذا در وقت سجده شکم را با ران های خویش باید نچسپانیم.

پیامبر صلی الله علیه وسلم مارا از این عمل منع نموده وفرموده است که بازوهای خویش در وقت سجده بر شکم خویش نه چسپانید وآنرا بر زمین تکیه ندهید ومانند سگ برآن تکیه نه نماید.

عادت مبارک پیامبر صلی الله علیه وسلم این بود که دست های خویش در رکوع وسجده از بدن خویش دورنگاه میداشت، به اندازه که سفیدی زیر بغل پیامبر صلی الله علیه وسلم معلوم میشود.

(مراجعه شود به احادیث صحیح مسلم در این بابت) ولی با تأسف باید گفت که: دیده شده که برخی از نماز گزاران در رعایت این اصل اهتمام لازم ندارند.

چشم دوختن به آسمان در وقت نماز:

نماز گزار نباید در وقت قیام چشم های خویش را به سوی آسمان به دوزد، این عمل در ایجاد خشوع وخضوع نماز گزار خلل ایجاد مینماید، بناً غرض رعایت خشوع در نماز، نباید چشم

ها در وقت نماز به آسمان دوخته شود ، بلکه مطابق سنت عملی پیامبر صلی الله علیه وسلم نماز گزار در وقت قیام چشم خویش را به سجده گاه خویش متوجه بسازد .
پیامبر صلی الله علیه وسلم در حدیثی آنعه از نمازگزان را که در وقت نماز چشم خویش را به سوی آسمان می دوزند هدایت فرموده که باید چشم های خویش را به سجده گاه ببندند تا مباد دید شان زایل نگردد و به این دیدن ها نور چشم شان را از دست ندهد .

چشم بستن در نماز:

وضعیت چشم در نماز یکی از موضعات مهمی در بخش نماز میباشد ، که تفصیل آن در روشنی سنت پیامبر صلی الله علیه وسلم در فصل جداگانه ، با تمام وضاحت و تفصیل آن خدمت خوانندگان بیان گردیده است ولی به تأسف باید گفت که بسیاری از نمازگزاران عادت دارند خلاف سنت ، چشم های خویش بعنوان که گویا مفید برای حضور قلب و خشوع است می بندند ، حکم اسلامی همین است که چشم نماز گزار در نماز باید باز باشد . (شما میتوانید تفصیل این موضوع را در باب وضعیت چشم در نماز در همین کتاب مطالعه فرمایید)

سجده تنها با پیشانی:

با تأسف باید گفت که زیاتر از نمازگزاران از مفهوم واقعی مقام و منزلت سجده در نماز کمتر اطلاع دارند ، بنا دیده شده است که در وقت آدی آن توجه لازم به مقام و منزلت سجده بعمل نمی آورند ، بنا در وقت سجده تنها به پیشانی خویش و آنهم با عجله و بدون تمکین سجده می نمایند ، حتی بینی شان در سجده تماس به سجده یا محل سجده نمی داشته باشد . در حالیکه پیامبر صلی الله علیه وسلم با تمام صراحت فرموده است : برای من امر شده است تا به هفت وضوء بدن خویش در نماز سجده نمایم . (پیشانی ، بینی ، پنجه های هردو دست ، زانو ها و انگشتان هر دو پای)

پس بر ما است اگر خواستار نماز خواندان به روش رسول الله صلی الله علیه وسلم هستیم ، و اگر خواستار بنای سجده کامل باشیم ، باید در وقت سجده این دستور پیامبر صلی الله علیه وسلم را جدآ رعایت نمایم .

علماء سنت های سجود را بشرح ذیل معرفی داشته اند :

- 1- دور قرار دادن بازوها از پهلو.
- 2- نچسباندن شکم به ران.
- 3- و دور نگه داشتن ران از ساق.
- 4- فاصله قرار دادن بین دو زانو ها در سجود.
- 5- راست قرار دادن قدم در سجده.
- 6- قرار دادن کف انگشتان پا به زمین.
- 7- بهم چسباندن قدم در سجده.
- 8- گذاشتن دستان برابر شانه یا دو گوش.
- 9- بازگذاشتن دستها.

10- چسباندن انگشتها به همدیگر.

11- وقراردادن آنها بطرف قبله.

عجله در رکوع وسجده :

حکم شرعی همین است که : رکوع وسجده باید باتمکین و آرامش صورت گیرد ، رکوع وسجده رکن از ارکان نماز است ، اگر با تمکین و آرامش ادا نشود ، خللی در ارکان نماز واقع میگردد . پیامبر صلی الله علیه وسلم یکی از نماز گزاران را که با عجله وشتاب رکوع وسجده کوتاه انجام میداد آنرا از این عمل منع نمود وفرمود که اگر این شخص در این حالت بمیرد ، این شخص در دین پیامبر نه بلکه در دین دیگری وفات یافته است .

ابو هریره رضی الله عنه میفرماید : دوست صمیمی من پیامبر صلی الله علیه وسلم مرا از نماز خواندان مانند مرغ که نوک بزند یعنی نماز را با عجله بخصوص رکوع وسجده را با شتاب انجام دهد ومانند شغال در وقت نماز چشم خود را اینطرف وآنطرف بدوزد وبگرداند ومانند شادی بنشینند منع فرموده است .

پیامبر صلی الله علیه وسلم در حدیثی میفرماید : بدترین دزد آن دزدی است که از نماز خویش دزدی کند ، صحابه پرسیدندیا رسول الله صلی الله علیه وسلم ، نماز گزار چگونه از نماز خویش دزدی میکند ؟

رسول الله صلی الله علیه وسلم فرمود : دزدی نماز اینست که رکوع وسجده خویش را بطور دقیق وکامل انجام ندهد . (تفصیل موضوع را در فصل رکوع وسجود در همین کتاب مطالعه فرماید) پروردگار با عظمت ما در جمله همه عبادت ، عبادت نماز را بسیار دوست دارد ، ودر میان نماز ، حالت که بنده اش به سجده میرود آنرا

بسیار دوست دارد وآنرا بهترین وقت قرابت بنده بخود بحساب میاورد . بنا بر نماز گزار است تا در مقام رکوع وسجده آرامش وتمکین خاصی را بعمل آرد ، کوشش کنید در وقت نماز از فضیلت مقام سجده بطور کامل مستفید گردید .

گذاشتن از پیشروی نماز گزار :

با تاسف باید گفت که در زیاتر اوقات توسط برخی از مسلمانان موضوع احترام به نمازگزار واز اینکه در پیشروی نمازگزار نباید کسی تیر وعبور ومرور کند ، رعایت نمیگردد، بخصوص این اشتباه زیاتر از اوقات در مساجد جامع وبخصوص در روزهای جمعه اکثراً بوقوع می پیوندد .

پیامبر صلی الله علیه وسلم هشدار وانذار داده است ، هرآنکسیکه از پیشروی نمازگزار تیر میشود که عقبت کار را بفهمد چهل سال انتظار خواهد کشید واز گذاشتن پیشروی نماز گزار ابا خواهد ورزید .

بنا بر مسلمانان است تا با پیروی از هدایت پیامبرصلی الله علیه وسلم واحترام به مقام والای نماز ، کوشش بعمل آرد تا این اصل را بطور جدی رعایت فرماید، وبا تیر شدن از پیشروی

نماز گزار خللی را در عبادت برادر مسلمان خویش ایجاد نه نماید .

راست نکردن صفوف در نماز جماعت:

سنت اینست که هر نمازگزار پا و شانه ی خود را به نفر کناری خود بچسباند. متأسفانه این مشکل در جوامع ما خیلی شائع است و اگر نمازگزاری به خاطر اقتدا به سنت رسول الله صلی الله علیه وسلم پایش را به نفر کناری خود بچسباند، انگار به او شوک وارد کرده و آن شخص پای خود را کنار می زند. حال آن که پیامبر خدا صلی الله علیه وسلم می فرماید: «مَنْ وَصَلَ صَفًّا وَصَلَهُ اللَّهُ، وَمَنْ قَطَعَ صَفًّا قَطَعَهُ اللَّهُ». (رواه ابوداود باسناد صحیح) یعنی: « هر کس صفی را پیوسته و وصل نماید خداوند او را پیوسته می دارد (یعنی رحمتش را بر او نازل می کند) و هر کس صفی را قطع کند، خداوند او را قطع می کند (یعنی از رحمتش او را دور می کند).

ترتیب دادن صف جدید:

در بسیاری حالتی دیده شده است که برخی از نمازگزاران قبل از کامل شدن صف، صف دیگری ایجاد می کنند و صحیح اینست که صف ها به ترتیب تکمیل شود.

ستره و مقام آن در نماز:

ستره در نماز از اهمیت و مقام خاصی برخوردار است ، و این اصل باید در نماز مراعات گردد ، ولی در بسیاری از حالتی دیده شده است که نمازگزاران بطرف ستره نماز نمی خوانند و از اهمیت ستره در نماز معلوماتی لازمی ندارند . (ستره مانع و شیئی است که نمازگزار باید در جلوی خود قرار دهد تا کسی از جلوی نمازش تیر نشود. و حداقل اندازه ی آن، یک ذراع (45 سانتی متر) است. (تفصیل موضوع را در فصل ستره همین کتاب مطالعه فرماید .).

مفهوم حجاب در نماز:

نماز خواندن با لباس خواب و لباس های نازک و چسب ناک و همچنین لباسی که بر آن تصویر وجود دارد. صحیح نمی باشد ، کوشش بعمل آید تا موضوع لباس و بخصوص موضوع حجاب ، با بهترین وجه آن رعایت گردد ، نمازگزار همه سعی و تلاش خویش را با خرچ دهد تا با لباس و ظاهری آراسته در پیشگاه معبود خود قرار گیرد. (تفصیل موضوع را در فصل لباس همین کتاب مطالعه فرماید).

تحیة المسجد:

بسیاری از مسلمانان فهم عالی تحیة المسجد را رعایت ننموده ، وزمانیکه به مسجد داخل میشوند قبل از اینکه دو

رکعت نماز تحية المسجد را بجاء آرند ، در مسجد می نشینند . ولی سنت است که شخص مسلمان قبل از نشستن در مسجد دو رکعت نماز تحیت المسجد را بخواند و حق مسجد را به جا آورد. (تفصیل موضوع را در فصل تحية المسجد همین رساله مطالعه فرماید.)

استقبال از آذان :

موضوع استقبال از کلمات آذان در احادیث پیامبر صلی الله علیه وسلم به تفصیل بیان گردیده است که در فصل آذان این کتاب بیان گردیده است .

ولی متأسفانه دیده شده است که :

بعضی از نمازگزاران زمانی که مؤذن می گوید: «قد قامت الصلاة»، می گویند: «اقامها الله و أدامها.» و این اشتباه است را همیشه و مکرراً تکرار مینمایند.

گرفتن جای خاص در مسجد :

بسیاری از نمازگزاران عادت دارند وحتی آن را برای خود ثواب هم میدانند که محل خاصی در مسجد برای نماز خود داشته باشند ، و جز در آن مکان در جای دیگری نماز نخواند در حالیکه این خلاف سنت پیامبر صلی الله علیه وسلم میباشد.

نیت و تلفظ آن بزبان :

موضوع تلفظ نیت بزبان از مباحث قابل بحث در فصل و باب نماز میباشد ، حکم و رای اکثریت مطلق علماء و فقها همین است که تلفظ کردن نیت با زبان در نماز بدعت است.

سمعنا و اطعنا :

تعداد از نماز گزاران زمانی که امام تکبيرة الاحرام « الله اکبر» میگویند ، آنان در مقابل میگویند «سمعنا و اطعنا» این عمل از جمله بدعت است و هیچ اصل و اساسی در اسلام ندارد. نماز گزاران از ذکر این الفاظ باید جداً خودداری نمایند.

عدم تحرک شفتین در نماز :

در نماز ، زبان و شفتین نماز گزار در قرائت و سایر اذکار باید تحرک داشته باشد ، و صحیح این است که شخص در نماز تکبیرات، اذکار و قرآئت را با طوری بخواند که حد اقل خودش بشنود. ولی نقطه قابل دقت اینست که : در نمازهای جهری که امام قرآئت می کند، هنگام قرآئت سکوت باید کند.

خواننده محترم !

نباید فراموش کرد که : قرائت با نیت فرق دارد؛ چنانکه محل نیت در قلب است ولی محل قرائت در زبان و شفتین است.

پس کسی که نیت نماز خواندن یا روزه گرفتن دارد، کافیست آنرا در قلب خود مرور کند که فلان نماز را می خواند، و دیگر نیازی نیست با زبان بگوید که قصد خواندن فلان نماز را دارم، و خدای متعال از درون قلب وی باخبر است و می داند به چه نیتی وضو گرفته و به مسجد رفته است، لذا پیامبر صلی الله علیه وسلم نیز هیچگاه با زبان نیت نیاورده اند.

اما قرائت باید حتماً با زبان و شفتین تلفظ شود، زیرا اولاً: تلفظ قرآن ثواب زیادی دارد، چه در نماز باشد یا هم خارج نماز، چنانکه پیامبر صلی الله علیه وسلم فرمودند: «من قرأ حرفاً من کتاب الله فله به حسنة، والحسنة بعشramثالها، لا أقول ألم حرف، ولكن ألف حرف، ولام حرف، وميم حرف» ترمذی (175/5) یعنی: هرکس یک حرف از کتاب الله بخواند به او یک نیکی می رسد و نیکی به ده برابر افزایش می یابد نمی گویم « ألم » یک حرف است، (بلکه) الف حرفی، لام حرفی و ميم حرفی است.

دوماً: خدا و رسولش صلی الله علیه وسلم - بر خلاف نیت - به قرائت در نماز امر فرموده اند، چنانکه خداوند متعال در مورد نماز شب پیامبر صلی الله علیه وسلم می فرماید: «فَأَقْرَءُوا مَا تَيَسَّرَ مِنْهُ وَأَقِيمُوا الصَّلَاةَ» (سوره مزمل 20).

یعنی: «اینک هر چه میسر می شود از قرآن بخوانید» یا آنچه را که بر شما از قرآن آسان و مقدور باشد، در نماز شب و در غیر آن بخوانید.

همچنین پیامبر صلی الله علیه وسلم در نماز خود همیشه فاتحه را قرائت می کردند و می فرمودند: «لا صَلَاةَ لِمَنْ لَمْ يَقْرَأْ بِأَمِّ الْقُرْآنِ». متفق علیه. یعنی: «نماز کسی که سوره ی فاتحه را نخواند صحیح نیست».

و از انس رضی الله عنه روایت است که: «أَنَّ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ وَأَبَا بَكْرٍ وَعُمَرَ كَانُوا يَفْتَتِحُونَ الصَّلَاةَ بِالْحَمْدِ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ» متفق علیه. یعنی: پیامبر صلی الله علیه وآله وسلم و ابوبکر و عمر نماز را با خواندن سوره ی فاتحه شروع می کردند.

و این حدیث صحیح بیانگر آن است که پیامبر صلی الله علیه وسلم همیشه فاتحه و سوره بعد آنرا قرائت می کردند و کاملاً بدیهی است که قرائت و شنیدن آن بدون تلفظ زبانی و شفتین ممکن نیست. بنابراین بر ما واجب است که فاتحه و سوره بعد آنرا با زبان تلفظ کنیم، چرا که روش پیامبر صلی الله علیه وسلم در نماز آنگونه بوده و خود ایشان فرموده اند: «صَلُّوا كَمَا رَأَيْتُمُونِي أُصَلِّي». رواه البخاری. یعنی: «نماز بخوانید، همانگونه که می بینید من نماز می خوانم».

از اینرو کسی که فاتحه یا سوره بعد آنرا در دل مرور می کند و با زبان تلفظ نمی کند، نمازش باطل است و باید از نو آنرا بخواند.

یادداشت :

در نمازهای خفیه (ظهر و عصر) هم امام و هم مامومین هر دو بصورت خفی (آهسته) فاتحه و سوره بعد از آنرا می خوانند. اما در نمازهای جهریه (صبح و مغرب و عشاء) فقط در رکعت اول و دوم، ابتدا امام فاتحه را با صدای بلند می خواند و مامومین باید گوش دهند و ساکت شوند، بعد همه همراه امام آمین گویند و آنگاه - وقتی که امام سوره می خواند - مامومین هم بصورت خفی فاتحه خود را بخوانند و بعد که تمام کردند باز ساکت شوند و نباید سوره را بخوانند، نه در رکعت اول و نه دوم و

نه سوم یا چهارم، یعنی در نماز جماعت فقط خواندن فاتحه بر مامومین واجب است، ولی امام در رکعت اول و دوم، علاوه بر فاتحه، سوره هم می خواند و در دو رکعت آخر او نیز فقط فاتحه را می خواند.

و خواندن سوره بعد از فاتحه در رکعت رکعت سوم و چهارم سنت نیست، ولی خواندن آن ایرادی ندارد اما بهتر است خوانده نشود تا بر سنت پیامبر صلی الله علیه وسلم عمل شده باشد. (تفصیل موضوع را در بخش قرائت در نماز میتوانید به تفصیل مطالعه فرمایید).

نخواندن سوره فاتحه در نماز سری پشت امام :
موضوع نخواندن سوره فاتحه در نمازهای سری پشت سر امام از موضوعات قابل بحث در بین فقها و مفسرین میباشد، ولی ارجح و صحیح این است که در نمازهای سری و جهری ماموم خودش فاتحه را بخواند، زیرا سکوت در نماز مفهومی ندارد و با تمام وضاحت و صراحت باید گفت که نماز بدون خواندن سوره فاتحه اصلاً صحیح نیست. همچنین در رکعت آخر نماز مغرب و دو رکعت پایانی نماز عشاء که امام با صدای بلند قرائت نمی کند، مقتدی باید سوره فاتحه را بخواند. (تفصیل موضوع در فصل قرائت فاتحه در نماز گذشت، امید است خوانندگان محترم به تفصیل موضع مراجعه فرمایند)

قابل توجه ودقت است که :

- چندین بار تکرار کردن تکبیرة الاحرام با صدای بلند، خلاف سنت است.

و بلند کردن صدا هنگام قرائت قرآن و اذکار، طوری که باعث آزار و اذیت واخلال برای سایر نمازگزاران شود. نیز خلاف سنت رسول الله صلی الله علیه وسلم میباشد.

همچنان نباید فراموش کرد که : نخواندن دعای استفتاح (دعای بعد از تکبیر تحریمه). همچنین نخواندن (اعوذ بالله من الشیطان الرجیم) قبل از قرائت فاتحه خلاف سنت میباشد.
همچنان بعضی از نمازگزاران زمانی که امام می گوید: «ایاک نعبد و ایاک نستعین»، می گویند: «استعنا بک یا رب» و این بدعت است.

قرار دادن دستها زیر یا روی ناف:

موضوع قرار دادن دستها زیر ناف یا روی ناف یکی از مسایل اختلافی بین فقهای اسلام میباشد.
(واین مساله به تفصیل در همین کتاب بیان گردیده است که خوانندگان محترم میتوانند آنرا مطالعه فرمایند) ولی قول ارجح و صحیح اینست که دست ها در وقت نماز باید بر سینه قرار داده شوند.

آمین در ختم سوره فاتحه:

موضوع آمین گفتن در ختم سوره فاتحه از موضوعات قابل بحث بین فقهای اسلامی است. (که موضوع به تفصیل در فصل قرائت فاتحه در نماز بیان شده است) ولی برخی از نمازگزاران قبل از اینکه امام بعد از قرائت فاتحه شروع به آمین گفتن کند،

آمین می گویند، و صحیح اینست که امام و مقتدی پس از اتمام سوره فاتحه به اصطلاح مشترکاً وبا هم آمین بگویند.

اما قرائت آمین بجهرتوسط زن:

در مورد اینکه برای زن جایز است در نماز جهری قرائت بجهر یعنی صدای بلند ویا اینکه آیا برای زن جایز است در وقت سوره فاتحه آمین بجهر بگوید ؟

در جواب باید گفت که : اگر زن در حضور محارمش نماز بخواند، و نامحرمی در جماعت شان وجود نداشته باشد، برایش جایز است که با صدای بلند آمین گوید، اما در نزد نامحرم اینکار برایش جایز نیست، زیرا ممکن است موجب فتنه در قلب شود.

شیخ صالح فوزان عالم شهیر جهان اسلام در جواب سوالی که آیا زن میتواند در نماز های جهری با جهر قرائت نماید : فرمودند : «برای زن مستحب است قرائت نماز فرض یا نافله (آنهایی که جهریه هستند) را بصورت جهری تلاوت کند، بشرطیکه مردی بیگانه صدایش را نشوند که موجب فتنه در او شود، پس هرگاه در مکانی باشد که مرد بیگانه ای صدایش را نشنود، و در نماز شب باشد، می تواند با صدای بلند قرائت کند، مگر آنکه جهری خواندن موجب تشویش دیگران شود که در آنصورت بصورت سریه بخواند، اما در نماز روز قرائت را خفیه بخواند، زیرا نماز روز سریه است. جهر خواندن نماز روز مستحب نیست، چونکه مخالف با سنت است».

رفع الیدین:

مساله رفع الیدین در نماز موضوع قابل بحث ویکی از موضعات اختلافی در بین فقها میباشد. که در فصل رفع الیدین این مساله مستنداً بیان شده است غرض تکمیل معلومات میتوانید به این موضوع مراجعه فرماید .

ولی برخی از نمازگزاران هنگام رفع یدین، دست های خود را به درستی و به اندازه ی کافی بلند نمی کنند. صحیح اینست که دستها تا گوش ها یا شانه ها بطور کامل بلند شوند.

وضع جسم وکمر در حال قیام:

دیده شده است که برخی از نمازگزاران در حال قیام وبعد از بالا شدن از رکوع ، کمر خویش را بطور درست صاف ومستقیم نمی سازند. ولی ارجح وصحیح اینست که کمر در حال قیام وبعد از ایستادن از رکوع ، راست و صاف گردد، حتی در حدیث آمده است که رسول الله صلی الله علیه وسلم طوری کمر خویش را صاف می نمودند که اگر آب بر کمر ایشان ریخته می شد، تکان نمی خورد.

حرکت های بی حد وحسر:

موضوع حرکت های که خلاف روحیه نماز باشد ، خلاف خضوع وخشوع در نماز است وحتى در زیاتر اوقات نماز هم باطل میگردد .

کثرت حرکت در نماز مانند دست در بینی کردن، خاراندن سر و صورت و سائر بدن یا مرتب کردن لباس ها نماز را مکروه می سازد (غرض معلومات بیشتر به حرکت اضافه در نماز همین کتاب مراجعه فرماید)

به کثرت دیده شده است که برخی از نمازگزاران زمانی که می خواهند به سجده بروند، پیراهن ، چین ودر مجموع لباس های

خود را جمع می کنند. صحیح اینست که لباس ها به حالت خود گذاشته شود.

عدم طمأنینه و آرامش در نماز:

عدم طمأنینه و آرامش در نماز به طوری که مثلاً شخص هنوز به طور کامل از رکوع برنخاسته به سجده می رود یا هنوز از سجده اول به طور کامل بلند نشده، به سجده ی دوم انتقال می یابد. صحیح اینست که در هر رکن نماز، آرامش و وقار کاملاً رعایت شود. به طوری که تمام فواصل در جایگاه خود قرار گیرند و سپس به رکن بعدی انتقال یابد.

متابعت از امام:

سبقت گرفتن از امام، مثلاً قبل از امام یا همزمان با او به رکوع یا سجده برود. همچنین تأخیر کردن بیش از اندازه در تبعیت از امام صحیح اینست که وقتی امام در رکنی قرار گرفت، بعد ما به آن رکن برویم.

مراعات طهارت در نماز:

نمازگزار باید در حال نماز با طهارت باشد، یعنی مطابق حکم شرعیت مکلف است که: نماز را با وضو یا غسل و تیمم انجام دهد و بدن و لباسش مطهر به تن داشته باشد. ولی با تا سف باید گفت که در بسیاری اوقات دیده شده است که بعضی از نماز گزاران با بوی بد به مسجد غرض ادای نماز تشریف می آورند، بخصوص این حالات در رزو جمعه و نماز جمعه نیز مشاهده شده است، در حالیکه رسول الله صلی الله علیه وسلم از این کار ما مسلمانان را نهی فرموده است و کسی که مثلاً از سیر، پیاز، سیگار یا هر چیز بد بوئی استفاده نمود، حق آمدن به مسجد را ندارد؛ زیرا این کار باعث آزار فرشتگان و نمازگزاران می شود، مگر آنکه بوی بد را از بین ببرد.

رفتن به ادای نماز جماعت:

نماز گزاران حد اعظمی کوشش بعمل آرند زمانیکه غرض ادای نماز بسوی مسجد تشریف می برند، باید با وقار، تمکین و آرامش بسوی مسجد رفته و در نماز جماعت اشتراک ورزند و از دوش و عجله زایده جداً پرهیزند. با تاسف باید گفت که: در زیاتر از اوقات دیده شده که برخی از نمازگزاران که وارد مسجد می شوند و مردم را در رکوع می بینند، عجله به خرج می دهند و شتابان حرکت می کنند تا خود رابه رکوع برسند. ولی صحیحترین روش اسلامی اینست که نماز گزارباید با آرامش و وقار خاص به سمت نماز جماعت تشریف برده و از عجله پرهیز نماید.

متوجه ساختن امام در حال تاخیر:

نماز گزار بادر نظر داشت اینکه به تاخیر به نماز جماعت می آیند، ولی با آنهم زمانیکه به مسجد تشریف می آورند و امام را در رکوع می بینند، می گویند: «ان الله مع الصابرين»، تا امام رکوع را طولانی تر کند و به رکوع برسد، این عمل نماز گزار درست نبوده و همچمو اعمال در سنت وارد نشده است. همچنان زمانیکه که نمازگزار به مسجد می آید و امام در رکوع قرار دارد، شخص تکبیره الاحرام را هنگامی می گوید که کمرش خم

شده است و در حال رکوع رفتن است و صحیح اینست که وقتی کاملاً ایستاد، تکبیرة الاحرام را به زبان بیاورد. هکذا برخی از نمازگزاران زمانیکه امام را در حالت سجده یا هر حالتی جز قیام و رکوع می بینند، صبر کرده و نماز را شروع نمی کنند. صحیح اینست که امام را در هر حالتی یافتیم، به او بپیوندیم و نماز را از همان جا آغاز کنیم.

عجله بخاطر ادای نماز بعد از آذان:

برخی از نمازگزاران بعد از آذن بخصوص پس از آذان مغرب و بلافاصله از آن به خواندن نماز آغاز مینمایند، این روش در شرع و این عجله عمل درست نبوده و صحیح اینست که بین آذان و اقامه حداقل به مقدار خواندن دو رکعت نماز فاصله انداخته شود.

دعای بعد از رکوع:

برخی از نمازگزاران همین که از رکوع بلند می شوند و رفع الیدین انجام می دهند، دستهای خود را به حالت دعا کردن، بلند می کنند. صحیح اینست که دست ها تا مقابل شانه ها یا گوش ها بلند شوند و کف دستها به سمت قبله باشد.

نماز سنت صبح:

برخی از نمازگزاران در وقت نماز صبح زمانیکه به مسجد تشریف می آورند، و می بینند که امام مصروف نماز جماعت صبح است، از اشتراک به نماز جماعت بخاطر اینکه نماز سنت صبح را بجاء نیآورده است، ابا می ورزند، این عده از نمازگزاران، کوشش میکنند آنهم با عجله به گوشه از مسجد رفته و مصروف خواندن نماز سنت صبح میگردند و بدین طریق از پیوستن به نماز جماعت نماز صبح خود را محروم میسازند، در حالیکه فراموش نموده اند که: در حدیثی صحیح و حکم صریح پیامبر صلی الله علیه وسلم با تمام تاکید بیان گردیده است: «إِذَا أَقِيمَتِ الصَّلَاةُ، فَلَا صَلَاةَ إِلَّا الْمَكْتُوبَةَ». (رواه مسلم). یعنی: هنگامی که نماز (فرض) آغاز شد، پس نمازی جز نماز فرض صحیح نیست. و میتواند بعد از ختم نماز جماعت فرض با امام، نماز سنت خویش را بجاء آورد.

پناه جستن از چهار چیز در تشهد اخیر:

به تأسف باید گفت که بسیاری از نماز گزاران دیده شده که خواندن این دعا را پس از درود در تشهد آخر، کم اهمیت جلوه داده و در زیاتر از موارد دیده شده است که: حتی برخی از مصلین آنرا اصلاً نمی خوانند. در حالیکه پیامبر صلی الله علیه وسلم به خواندن این دعا در تشهد اخیر هدایت فرموده اند: «إِذَا تَشَهَّدَ أَحَدُكُمْ فَلْيَسْتَعِذْ بِاللَّهِ مِنْ أَرْبَعٍ، يَقُولُ: اللَّهُمَّ إِنِّي أَعُوذُ بِكَ مِنْ عَذَابِ جَهَنَّمَ، وَمِنْ عَذَابِ الْقَبْرِ، وَمِنْ فِتْنَةِ الْمَحْيَا وَالْمَمَاتِ، وَمِنْ شَرِّ فِتْنَةِ الْمَسِيحِ الدَّجَالِ». (رواه مسلم) یعنی: «هرگاه یکی از شما در تشهد بنشیند، باید از چهار چیز به الله پناه جسته و بگوید: اللهم انی اعوذ بک من عذاب جهنم...»

خدایا! من از عذاب دوزخ و عذاب قبر و از فتنه زندگی و مرگ و از شر فتنه دجال مسیح به تو پناه می جویم».

سلام دادن :

برخی از نمازگزاران در طریقه صحیح سلام دادن دچار اشتباه میباشند ، و در حین سلام دادن بطرف راست و چپ سر خویش را بالا و پایین می آورند . در حالیکه ارجح و صحیح اینست که : سر در همان حالتی که در تشهد قرار دارد، هنگام سلام دادن به راست و چپ چرخانده شود. و از بالا و پایین آوردن سر جلوگیری بعمل آید.

مصافحه بعد از نماز :

در تعدادی از کشورهای اسلامی و بخصوص در برخی از مناطق افغانستان از جمله در دهات طوری معمول است که نمازگزاران بعد از ختم سلام با همجور کسیکه در صف با او نماز جماعت بجا آورده مصافحه نموده و میگویند « تقبل الله » و به اصطلاح این مصافحه را از امور اسلامی قرار میدهند .

این مصافحه و احوالپرسی در دین مقدس اسلام دارای هیچگونه اصل و اساس نبوده ، بلکه ظاهراً این عمل مکروه هم است. چون دلیلی برگردن آن در سنت پیامبر صلی الله علیه وسلم دیده نشده است . و بالعکس برای نمازگزار مستحب است، زمانیکه نمازش به اتمام رسد ، با ارمش و با تفکر و تعمق ، به خواندن اذکار شرعی مبادرت ورزد، بخصوص آنکه از اذکاری پیامبر صلی الله علیه وسلم که در سنت عملی و احادیث تذکر یافته و بخصوص اذکار که رسول الله صلی الله علیه وسلم آنرا بعد از نماز فریضه میخواند.

امام بخاری در الادب و ابن منبه در جامع خویش از حضرت انس مرفوعاً نقل کرده اند که اهل یمن از جمله اولین کسانی بودند که طریقه و عادت این مصافحه را بعد از نماز اختراع نموده اند . (9/74)

دعای دسته جمعی :

دعای دستجمعی بعد از نماز از موضوعات قابل بحث در بین علماء میباشد، برخی از علماء بلند کردن دست ها بطور دستجمعی بعد از نماز فرض و مالیدن و مسح کردن روی را برخلاف سنت دانسته و آنرا امر جدید در دین و عمل بدعت در دین میدانند .

ذکر تسبیحات و اذکار به بند های انگشتان دست چپ :

از سنت عملی و از احادیث متعددی از جمله در حدیثی ابوداود بوضاحت تام معلوم میشود که : عادت مبارک پیامبر صلی الله علیه وسلم این بود که بعد از ختم نماز اذکار و تسبیحات را به بند های دست راست خویش می شمارید .

طوریکه در فوق یاد آور شدیم از سنت عملی پیامبر صلی الله علیه وسلم بر می آید که پیامبر صلی الله علیه وسلم تسبیحات را تنها و تنها به بند های دست راست خویش شماریده است ، بناً شماریدن تسبیحات و اذکار اساساً به دست چپ در احادیث نیامده است .

در حدیثی که از : حضرت بی بی عایشه روایت است آمده است که : پیامبر صلی الله علیه وسلم از دست چپ در استنجا استفاده بعمل آورده است ، و هیچ وقت از بند های دست چپ خویش برای تسبیحات

و شماریدن اذکار استفاده نه نموده .
همچنان در حدیثی که حضرت یا سیراه رضی الله عنها روایت نموده آمده است که : پیامبر صلی الله علیه وسلم بر زنها امر فرموده است که تسبیحات نماز را به بند های دست بشمارند ، چرا که در روز قیامت آن انگشتان به صحبت می آغازند و از آنان پرسیده خواهد شد .

همچنان در حدیثی عبدالله بن عمرو در باره شیوهی تسبیح گفتن رسول الله صلی الله علیه و سلم آمده است : «رَأَيْتُ النَّبِيَّ ص يَعْقِدُ التَّسْبِيحَ بِيَمِينِهِ» . (أبوداود با لفظ همین لفظ 81/2 ، والترمذی 521/5 ، و : صحیح الجامع 271/4 شماره ی 4865 .) (پیامبر صلی الله علیه و سلم را دیدم که تسبیحات خود را با دست راستش می شمرد) .

مطابق احادیثی نبوی که در فوق از آن یاد اور شدیم و سنت عملی پیامبر صلی الله علیه وسلم بهتر است تسبیحات خویش را به بند های انگشتان راست بشمارد ، و این عمل نزدیکتر به ثواب و همچنان پیروی از سنت عملی پیامبر صلی الله علیه وسلم نیز میباشد .

شماریدن اذکار و تسبیحات با تسبیح :

در مورد اینکه شماریدن اذکار و تسبیحات با تسبیح بخصوص بعد از نماز سنت است یا بدعت ، اکثریت مطلق از علماء ، مفسران و در جمع اکثریت مطلق فقها و مجتهدین ، بدین عقیده اند که استفاده از تسبیح را برای شماریدن اذکار و تسبیحات ، چه بعد از نماز باشد و یا هم در اوقات دیگر غیر نماز باشد بدعت و یا هم حرام نمیداند ، ولی همه علماء در این مورد متفق القول حکم میفرمایند که : استعمال تسبیح خلاف سنت رسول الله صلی الله علیه و سلم میباشد ، زیرا پیامبر صلی الله علیه و سلم ذکر خداوند مانند تسبیح ، تحمید ، تکبیر و غیره را با انگشتان دست راستش انجام میدادند .

و در حدیثی از پیامبر صلی الله علیه وسلم آمده است : « اعقدن بالأنامل، فإنهن مسئولات، ومستنطقات » . (روایت احمد و اهل سنن) ، یعنی : « (ای زنان) ، ذکر (الله) را با انگشتهایتان انجام دهید زیرا از آنها (در روز قیامت) سؤال میشود و صحبت میکنند ، یعنی شاهی بر کار خیر بنده در روز قیامت خواهد بود .

همانطوریکه که گفته شد تسبیح بدعت دینی نیست چون انسان عبادت الله را با آن انجام نمیدهد ، هدف از استفاده از تسبیح محفوظ نگه داشتن شمارش اذکار است . پس گفته میتوانیم که تسبیح وسیله است نه مقصود .

ولی همانطوریکه که گفته شد مسلمانان و بخصوص نمازگزاران به متابعت از سنت پیامبر صلی الله علیه وسلم ، تسبیحات را باید با انگشتان خود بشمارد ، طوریکه پیامبر صلی الله علیه وسلم در مورد با صراحت فرموده است : « لِأَنَّهِنَّ مُسْتَنْطِقَاتٌ » (ابوداود 1501) « انگشتان سخن گو هستند » در روز قیامت شهادت می دهند .

عامل دیگری که از ذکر با تسبیح در شرعیت اسلامی چندان توجه بدان بعمل نه آمده است، این میباشد که در اذکار با تسبیح ، انسان توجه اساسی خویش را به دانه های تسبیح و احیاناً به صدای دانه های تسبیح متمرکز میسازد، ولی قلب، فکر، چشم و گوش اش به جای دیگری مشغول میباشد ، و فکر تکمیل عددی میباشد که توسط تسبیح برای اذکار خویش تعیین نموده است، بنأ همه سعی و کوشش اش در اینست که ذکر تعیین شده خویش را پوره کند .

استفاده از تسبیح برای شمارش اذکار مانعی ندارد، ولی اگر اعداد آن تسبیح بگونه ای باشد که فرد بپندارد باید حتماً آن تعداد را شمارش نماید، در اینحالت عمل او بدعت است. مثلاً نماز گزار همیشه در ذهن خویش این را در نظر میگیرد ، که تسبیح اش دارای 60 دانه میباشد ، بخاطر آنکه تعداد اذکار از یاد اش نرود کوشش بخرچ میدهد که هر بار باید ذکر سبحان الله 60 بار بزبان ارد ، نه کمتر و نه بیشتر از آن چرا که اذکار مقید به عدد معینی تسبیح 60 دانی گردیده است ، در حالیکه تعیین عدد و مقید ساختن این عبادت به ارقام ، در دین مقدس اسلام بدعت میباشد ، زیرا محدود کردن ذکر سبحان الله به عدد شصت در شریعت وارد نشده است، ولی اگر فردی حساب را فراموش می کند، او می تواند تسبیحی با 33 دانه در اختیار داشته باشد تا هر بار پس از نمازهای فرض اذکار (سبحان الله) و (الحمد لله) و (الله اکبر) را یک دور بخواند. ولی طوریکه گفته شد برای شخص مسلمان لازم تا به پیروی از سنت عملی پیامبر صلی الله علیه وسلم بهتر با بند دست راستش اذکار را بشمارد. همچنان ملاحظه فرموده باشید که آنعه از کسانی که ذکر را صرف توسط دانه های تسبیح انجام میدهد ، صرف در زبان مصروف گفتن اذکار میباشد ، و قلب اش طوریکه لازم ، شاید و باید باشد ، از ذکر اذکار غافل میماند و یا بدون اهتمام و توجه قلبی این اذکار صورت میگرد ، ولی در ذکر بابت انگشتان توجه و اهتمام قلب در اذکار بیشتر حاصل میگردد. سومین مسئله ای که علما در ذکر با انگشت بدان تاکید میورزند اینست که در ذکر با تسبیح ریا بعمل می آید . هستند افرادی که چون ذکر را دوست دارند يك تسبیح با دانه های صدا دار با خود داشته میباشد برای دیگران در، زبان حالشان میگوید: نگاه کنید ما به اندازه همه این دانه ها الله تعالی را تسبیح میگوییم . از الله تعالی آمرزش می خواهیم از این که ایشان را متهم کنم ولی از این کار آنها واهمه میدارم .

با توجه به موارد ذکر شده مناسب است تسبیحات به انگشتان صورت گیرد و نه بر دانه های تسبیح .

خواهران و برداران محترم !

با دلایلی مؤجز که در فوق تذکر رفت حکم اسلامی اینست که ، ذکر با تسبیح در دین مقدس اسلام بدعت نیست. چون منظور از بدعت... بدعتی است که در دین باشد و هدف از ذکر با تسبیح، محفوظ نگهداشتن عدد تسبیحات است که تسبیح برای اینکار وسیله

مناسبی است. اما در ضمن گفته شد که شماریدن اذکار با انگشتان سنت و بهتر است. ولی برخی از علما و فقها استفاده از تسبیح را برای شماریدن اذکار بخصوص بعد از نماز، چون این عمل توسط پیامبر صلی الله علیه وسلم و اصحاب کبار صورت نگرفته، آنرا بدعت میدانند.

حکم اشتباه در قرائت قرآن غیر از سوره فاتحه در نماز :

در مورد اینکه آیا اشتباه در قرائت قرآن در نماز در غیر از سوره فاتحه نماز را باطل می کند و یا خیر؟ و تأثیر این اشتباه قرائت بر نماز چیست؟ علماء میفرمایند: قبل از همه باید گفت که: «خطا و اشتباه در قرائت نماز موجب باطل شدن آن نمی شود مگر آنکه این اشتباه در قرائت سوره فاتحه رخ دهد بگونه ای که معنای آنرا تغییر دهد؛ زیرا قرائت سوره (بعد از فاتحه) یا قرائت اضافی بر فاتحه (در نماز) سنت است (نه واجب)، حتی اگر کسی اضافه بر فاتحه سوره ی دیگری را نخواند باز نمازش صحیح است، پس خطاء (در قرائت) سوره ی بعد از فاتحه تأثیری (بر صحت نماز) ندارد، اما بدون تردید خطاء در قرائت اگر سهوی باشد ضرری ندارد، و امید است که ثواب قرائت وی کاهش نیابد، و اگر (این اشتباه) بخاطر کوتاهی (از سوی نمازگزار باشد) در این حالت قسمتی از اجر قرائت را از دست می دهد، لذا بر مسلمان لازمست که در حفظ قرآن تلاش کند خصوصاً حفظ سوره هایی که در قرائتش در نماز به آن نیازمند است، بخصوص سوره های مفصل و کوتاه مفصل، چرا که (خواندن آن در نماز) موجب کمال آن خواهد شد، والله اعلم». (- فتوای علامه عبدالرحمن بن ناصر البراک؛ شماره فتوی از سایت ایشان (10835)).

یادداشت :

باید توجه داشت که هر اشتباه و خطایی موجب تغییر معنای سوره فاتحه نخواهد شد، یعنی بعضی از خطاها تنها موجب کاهش اجر و ثواب قرائت فاتحه هستند، چون هرچه قرائت صحیح تر و زیباتر باشد، اجر آن بیشتر است. و بعضی از خطاهای قرائتی موجب تغییر معنای سوره خواهند شد، مانند کسی که ضمائر را تغییر دهد، مثلاً بجای «أنعمت علیهم» بگوید: «أنعمت علیهم» که در اینجا فاعل عوض شده.. و یا بجای خواندن «إهدنا الصراط المستقیم» بگوید: «إهدنا الصراط المستقیم». اما اگر اشتباه وی موجب تغییر معنا نشود، نمازش باطل نمی شود. مثلاً «ض» یا «ط» را درست تلفظ نکند.

حکم رعایت تجوید در نماز :

هر مسلمانی باید حد اعظمی کوشش بعمل آورد تا در صحیح خواندن قرآن تلاش نماید و قواعد تجوید را بیاموزد، که مطمئناً سهل انگاری در این مسئله جایز نیست. و حداقل تجوید آنست که فرد قرآن را بگونه ای بخواند که معانی آیات آن تغییر نکنند، و

لازمه ی آن اینست که حروف از مخرج صحیح خود ادا شوند.
بنابراین حداقل تجوید آنست که هر کس در یاد گرفتن مخارج
حروف عربی تلاش کند. بعد از آن سایر قواعد تجویدی را
بیاموزد.

و با توجه به اینکه قرائت فاتحه در نماز واجب است، لذا کسی
که نماز می خواند باید فاتحه را به نحوی بخواند که معنای آن
تغییر نکند و مخارج آنرا درست ادا نماید و بین حروفی که
مخرج نزدیکی دارند تفاوت بگذارد، مثلاً « ت » با « ط » یا «
ز » با « ظ » و « ض » و « ذ » تفاوت دارد و ..

کسی که بجای « المستقیم » بگوید: « المستقین » ، نماز این
شخص باطل است، زیرا معنای فاتحه تغیر می یابد. یا اگر بجای
« انعمت علیهم » بگوید: « انعمت علیهم » (یعنی حرف تاء در انعمت
را بجای مفتوح، مضموم بخواند) باز معنای فاتحه تغیر می کند
و لذا نمازش باطل است.

مثلاً ترجمه ی دو آیه ی زیر چنین می شود:

« اهدِنَا الصِّرَاطَ الْمُسْتَقِيمَ * صِرَاطَ الَّذِينَ أَنْعَمْتَ عَلَيْهِمْ... » (فاتحه
6-7) (تاء مفتوح است)

ترجمه: (خداوندا) ما را به راه راست هدایت فرما، راه کسانی که
به آنان نعمت ارزانی داشته ای..

« اهدِنَا الصِّرَاطَ الْمُسْتَقِيمَ * صِرَاطَ الَّذِينَ أَنْعَمْتَ عَلَيْهِمْ... » (فاتحه
6-7) (تاء مضموم است)

ترجمه: (خداوندا) ما را به راه راست هدایت فرما، راه کسانی که
به آنان نعمت ارزانی داشته ام..

و این دو معنای مختلف هستند که اولی صحیح و دومی اشتباه است
و کسی که قرائت دومی را در نماز خود بخواند، چون معنای آیه
بکلی عوض می شود، لذا نمازش باطل است. و چنین کسی باید تلاش
کند تا نحوه ی صحیح خوانن را بیاموزد و اگر شرایط تعلیم
برای او مهیا باشد ولی او کوتاهی نماید، پس گناهکار خواهد
بود. اما اگر هیچکس نباشد تا به او تعلیم دهد، در اینصورت
در حد توان خود باید قرائت نماید و ان شاء الله نمازش مقبول
است.

البته هر نوع اشتباه خواندن در قرائت فاتحه موجب تغیر
معنای آن نمی شود، و لذا نماز هم باطل نمی شواد.
خواننده محترم!

در مورد نحوه قرائت در نماز دو حالت وجود دارد:

اول: قرائت سوره فاتحه

دوم: قرائت سوره بعد از سوره فاتحه

- علما در مورد قرائت فاتحه گفته اند که: اگر امام فاتحه را
بگونه ای قرائت نماید که معنی آن تغیر یابد در اینصورت
نماز باطل است، زیرا فاتحه جزو ارکان نماز است.
و تغیر در معنی از دو طریق حاصل می شود:

1- تغیر در اعراب فاتحه، مثلاً کسی که ضمه را جایگزین فتحه
نماید مانند اینکه بجای خواندن (أَنْعَمْتُ) بصورت ضمه (أَنْعَمْتُ)
خوانده شود. این امر باعث تغیر در معنی آیات می شود. البته
در برخی از کلمات چنانکه اعراب تغیر یابند چون معنی آیه را

تغییر نمی دهد ایرادی بر آن نیست، مثلا تغییر ضمه دال (الحمْدُ لله) به فتحه یا کسره .

2- تغییر در حروف آیات، مثلا اشتباه تلفظ کردن حروف و تغییر مخارج آن همچون تبدیل (س به ج) یا (زبه س) و امثال آن. این مورد نیز باعث تغییر معنی خواهد شد. البته برخی از علما گفته اند حروفی که مخارجشان نزدیک به هم است مشمول این امر نمی شوند مانند (ض و ظ) و یا بعضی از مالکیه گفته اند که تغییر (ز به ذ) باعث ابطال نماز نیست. تلفظ کردن زای بجای ذال در فاتحه توسط امام اگر عمدی نباشد باعث باطل شدن نماز نمی شود و این قضیه مشهور بین علمای مالکیه است و لذا اقتدا به چنین امامی ایرادی ندارد چنانکه دسوقی مالکی از علمای مالکیه می فرماید: "خلاصه مساله (اختلاف اصحاب مالکی) اینگونه است که، اگر تغییر لحن در قرائت (فاتحه) عمدی باشد نمازش باطل می شود و همچنین نماز کسانی که پشت سر وی نماز می خوانند به اتفاق باطل است، ولی اگر از روی عمد نباشد به اتفاق نماز (هر دو طرف) صحیح است (حاشیه دسوقی)

در هر دو مورد فوق چون باعث تغییر معنی در فاتحه خواهد شد و فاتحه جزو ارکان نماز است، لذا باعث ابطال نماز خواهد شد و بر نمازگزاران واجب است که امام مسجدشان را تغییر دهند و اگر توانایی اینکار را نداشتند به نزدیکترین مسجد روند و اگر مسجد خیلی از آنها دور بود می توانند در منزل جماعت کنند. (البته نماز کسی که اشتباه قرائت دارد برای نفس خود صحیح است)

- اما در مورد قرائت سوره بعد از فاتحه، چون سوره جزو ارکان نیست لذا اشتباه خواندن آیات بگونه ایکه باعث تغییر معنی در سوره شود خللی در صحت نماز وارد نمی سازد، ولی بهتر آنست که امامی را برای پیش نمازی قرار داد که قرائت وی هم در فاتحه و هم در سوره صحیح باشد.

اما بررسی دیدگاه علما در این زمینه:

اکثر فقها امامت کسی که قرائت وی خوب نیست (هرچند که باعث

تغییر معنی نمی شود) را مکروه دانسته اند، صاحب کتاب «

الروض المربع» از علمای حنابله می گوید: «امامت کسی که لحن

وی مناسب نبوده هرچند باعث تغییر معنی نیست مکروه است»

اما در مورد خطا خواندن فاتحه بگونه ایکه باعث خلل در معنی آن شود:

امام نووی رحمه الله می گوید:

«امامت کسی که لحن وی در قرائت صحیح نیست مکروه است؛ سپس می

گوید: اگر لحن اشتباه امام باعث تغییر معنی نشود - مانند

رفع هاء در الحمد لله - نماز او و کسانی که بوی اقتدا کرده اند

صحیح است، ولی اگر لحن وی باعث تغییر معنی در (فاتحه) شد،

مانند ضمه خواندن تاء در «انعمت» نمازش باطل می شود یا

اینکه بگوید: «صراط المستین». (روضة الطالبین (1/350)).

ابن قدامه رحمه الله میفرماید: «کسی که حرفی از حروف

فاتحه را ترک کند، بدلیل اینکه بر ادای آن عاجز باشد یا

اینکه حرف را به حرف دیگری تبدیل نماید، مانند تبدیل راء به

غین،... چنانکه او قادر باشد که آن اشتباه را اصلاح نماید ولی چنین نکرد، پس نمازش صحیح نیست و همچنین نماز کسی که به وی اقتدا کرده است نیز صحیح نمی باشد. «المغنی» (2/15).

و اما در مورد قرائت سوره غیر از فاتحه:

امام نووی می فرماید: «اگر تغییر لحن قرآن که باعث خلل در معنی است در غیر فاتحه باشد، نماز او صحیح است و همچنین نماز تمامی کسانی که پشت سر وی نماز می خوانند نیز صحیح است، زیرا ترک (خواندن یا درست خواندن) سوره باعث ابطال نماز نیست و لذا اقتدا به چنین امامی مانع ندارد. (لمجموع نووی)

امام ابن قدامه می فرماید:

«اگر قرائت باعث تغییر معنی در غیر فاتحه باشد، مانعی بر صحت نماز نیست و مانعی بر اقتدا و اعتماد به چنین کسی نیست مگر اینکه بصورت عمدی سوره را اشتباه بخواند که باعث تغییر معنی شود که در اینصورت نماز امام و ماموم باطل است.» (المغنی ابن قدامه)

ولی مالکی ها اشتباه ادا کردن کلمات بنحوی که باعث تغییر معنی (سوره بعد از فاتحه) شود را باعث ابطال نماز نمی دانند و نزد آنها بطور مطلق نماز صحیح است بجز اینکه عمدی باشد که در اینصورت نمازش باطل است، البته آنها برای حالت غیر عمد چهار شرط قرار داده اند:

- 1- شخص از یاد گرفتن آن عاجز باشد.
 - 2- کسی یافت نشود تا آموزش قرائت را بوی تعلیم دهد.
 - 3- کسی بهتر از او (یعنی امام) بین مردم نباشد.
 - 4- قرائت ماموم نیز همانند امام یا حتی ضعیفتر از او هم باشد. چنانکه یکی از شروط فوق جاری نشود، نماز باطل است.
- خلاصه اینکه؛ هر نوع خطایی در قرائت باعث تغییر معنی نیست و نباید در این امر عجله کرد، و نیز به عمدی بودن و غیر عمد بودن تلاوت اشتباه نیز توجه نمود، اگر قرائت امام بنحوی باشد که باعث تغییر معنی در آن شود دو حالت دارد: اگر این امر در سوره فاتحه رخ دهد، باعث ابطال نماز امام و مامومها خواهد بود مگر اینکه خطای امام در حروفی باشد که مخارجشان نزدیک بهم باشد یا اینکه اگر اعراب را تغیر داد باعث تغییر معنی نشود، لذا این امر بستگی دارد به اینکه آیا باعث تغییر معنی می شود یا خیر زیرا گاهی بعضی از موارد باعث تغییر معنی نمی شود مانند فتحه یا کسره دادن به دال الحمد لله (مگر اینکه عمدا اینگونه بخواند که باز در اینصورت نماز باطل است). بنابراین اگر بگونه فاتحه را قرائت نمود که در معنی آن تغییر ایجاد کرد، نماز خواندن پشت سر چنین امامی (برای کسانی که از او بهتر قرائت می کنند) جایز نیست زیرا نمازشان باطل می شود، ولی اگر در بین آنها همگی در یک سطح بودند و یا کسی بهتر از آن امام وجود نداشت و از طرفی امکان یادگیری برای آن امام نبود، ایرادی ندارد که او امامت کند و بقیه پشت سر وی نماز

بخوانند.

اما اگر تغییر معنی در فاتحه رخ ندهد بلکه در سوره بعد آن باشد، در اینصورت جمهور علما نماز امام و ماموم را صحیح دانسته اند زیرا سوره جزو رکن نماز نیست ولی بهتر آنست که شخصی امام باشد که قرائت وی بهتر است.

از خداوند حُسن خاتمه را میطلبیم:

این بود آخرین موضوع این کتاب که خدمت خوانندگان محترم تقدیم گردید. اگر در نوشتن مطالب این کتاب به حق و صواب رسیده باشیم، این همان چیزی است که آرزوی آنرا داشتیم، و اگر غیر از این باشد از الله می خواهیم که ما را ببخشد و از گناهانمان درگذرد.

از پروردگار با عظمت برای شما صحت و سلامتی و توفیق در عملی ساختن سنت رسول الله صلی الله علیه وسلم خواهانم . و آخر دعوانا أن الحمد لله رب العالمین «وصلی الله علی سیدنا ونبینا محمد وعلی آله و صحبه، والحمد لله رب العالمین».

اختتامیه:

احکام شرعی در مسایل عبادی به نقل است و حتمی نیست ما جوانب منطق و عقلی مسایل و احکام شرعی را در عملی کردن و نه کردن بدانیم. برای مسلمان مطابق به حکم شرع باید گفتار، کردار و عمل خویش را عیار سازد.

برای این کار در شرع اسلامی کتاب الله و سنت رسول الله مانند اساس و منبع اولی اند که به ترتیب منابع در شرع اسلامی منابع اولی و اساسی همین کتاب الله (قرآن کریم) و سنت رسول الله (حدیث) محمد مصطفی صلی الله علیه وسلم میباشد.

منبع سوم را در اصول فقه اجماع امت مسلمین که تناقض به کتاب الله و سنت رسول الله نبوده و منبع چهارمی را قیاس (انالوگی) متکی به نصوص شرعی یعنی دومنابع اولی (قرآن کریم و سنت) میباشد.

در مورد اجماع امت و قیاس تفصیل وجود دارد که بحث ما را به

درازا خواهد کشاند اما تمرکز ما به قرآنکریم و سنت رسول الله مانند منبع اولی و اساسی به نحوی بیشتر خواهد بود که بحث ما به جانب بحث های اصول فقه کشانده نشود.

درمورد کامل بودن، متواتر بودن و یقینی بودن قرآن کریم به اساس وعده الله تعالی (انا نحن نزلنا الذكر و انا له لحافظون

سوره حجر آیه 9) اندکترین شک و تردید برای مسلمان وجود ندارد و شک کننده عملی درین راستا با وجود فهمیدن این سخن انسان مسلمان را از دایره اسلامی خارج میسازد.

احادیث یعنی سنت رسول الله صلی الله علیه وسلم که مشتمل به امر، نهی، فعل و سکوت پیامبر اسلام محمد مصطفی صلی الله علیه وسلم میباشد برای مسلمانان در اعمال و کردار و گفتار شان مانند یک مسلمان منبع است که رسیدن به آن و یافتن احکام الهی توسط مجتهد و عالم دین که شناخت کامل از علوم تفسیر، علوم حدیث، اجماع های گذشته، مسلمین و قیاس های گذشته داشته و نیز شرایط دیگر مجتهد را پوره کرده بتواند ممکن و مجاز میباشد. یافتن چنین شخص با چنین مشخصات در عالم اسلام با وسعت دایره این علوم بس مشکل بود لذا بیشتر تمایل به دادن فتوی توسط دار الافتاء موجه، وارد و مشروع پنداشته شده و مناسب دانسته میشود.

چنانچه مشاهده کردید درین رساله تحقیقی و ریسرجی که شما حالا در اختیار دارید تلاش، جد و جهت کامل ممکن نموده ایم تا مطالب را از تحقیق های و فتاوی علمای جید عالم اسلام و مجتهدین کرام (رضوان الله تعالی عنهم جمیعاً) خدمت شما مستند به آیات قرآنی و سنت رسول الله تقدیم و پیشکش بداریم. تلاش کرده ایم که اجتهادات و فهم متفاوت علماء یی اسلام در موضوعات و احکام مختلف را به طور ارایه بداریم که در موارد اختلافی با دستاویز قرآنی و سنت رسول الله (ص) خود فتوی افضل و احسن را برای انتخاب راه و فتوی صایب، بهتر و افضل انتخاب بدارید.

در موارد که برای ما میسر بود تا اقوال احسن را جهت انتخاب شما تقدیم بداریم و ما در آن با فهم خویش احساس راحت میکردیم که به خطاء نه خواهیم رفت به آن موارد با تمام احتیاط و صداقت پرداختیم. اما در موارد که به نحوی هنوز تعادل در استنباط ادله و جود دارد با پیشکش کردن هردو استنباط و یا فتاوی مختلف پشتازان فقیه و علمای مجتهد جید اسلامی، زمینه انتخاب شما را مهیا ساختیم.

همچنان باجود تلاش های انسانی صادقانه در بخش از موارد اشتباهات املائی وجود دارند. ضمناً باید خاطر نشان ساخت که بخاطر امانت داری در ارایه مطالب و نقل قول ها بخش از

افاده های ما از متن عربی پیچیده و غیر روان میباشد. اما ؛ به استفاده از فلسفه و حکمت حکم اینکه هر مجتهد دو ثواب درانتظارش است. یکی ثواب تلاش، جد و جهد صادقانه و دوم ثواب وپاداش رسیدن به حکم درست و صایب. با این فهم از درگاه ایزد متعالی استدعا و تمنا داریم که مانند محقق وتلاشگر خیر ارایه کننده اجتهاد و تحقیق های موجود درین راستا به صورت بهتر و خوبتر آن نه به حیث مجتهد که از آن فرسخها فاصله داریم، توانسته باشیم با بخش از احکام الهی را درین رابطه خدمت شما با تمام امانت داری تقدیم نموده و شامل هردو ثواب شویم. در اخیر کلام از شما برادران و خواهران مسلمان و خواننده خیر خواه ورسالتمند ارزومندیم تا لطف نموده نظریات سازنده و تصحیحات خویش را یکجا با سوالات که نتوانسته ایم درین کتاب بگنجانیم به آدرس ما ارسال بدارید تا در چاپ بعدی این مجموع و ریسرچ به آن پرداخته شده و درخدمت شما خواننده گان، خواهران و برادران با تمام امانت داری و به هدف ادای رسالت قرار گرفته و تقدیم شما عزیزان بداریم.

ومن الله التوفيق

مؤلفان

امین الدین « سعیدی- سعید افغانی »
دکتورصلاح الدین « سعیدی - سعید افغانی »

منابع و مأخذها:

در مورد نماز (صلاة) کتب و رسایل متعدد به سبک های مختلف به همت و زحمات فراوان علماء و دانشمندان متعدد فقیه اسلامی (رضوان الله تعالی عنهم اجمعین) نوشته و به رشته تحریر درآمده است. به این ترتیب از دربار الله تعالی برای همه شان یکبار دیگر اجر عظیم استدعا میکنیم.

از آنجاییکه مباحث و احکام مندرج درین کتاب در متن به مستندات، مأخذها و منابع آن در همان جای و متن در محل ذکر حکم و امر شرعی استناد صورت گرفته و مستند ساخته شده لذا ذکر مجدد این منابع و مأخذها که در نوشته های تحقیقی دیگر مروج است، درینجا به صورت مستقل ضرورت ندانستیم.

شاد، موفق و در پناه الهی باشید.
آمین یا رب العالمین

مشخصات کتاب:

نام کتاب : نماز ستون دین
نوشته، تتبع و نگارش :

امین الدین « سعیدی- سعید افغانی »
دکتر صلاح الدین « سعیدی - سعید افغانی »

آدرس پستی :

Aminuddin Saidi
Wittelsbacherstr. 34
50321 Brühl
Germany
saidafghani@hotmail.com

در باره کتاب

نماز ستون دین :

نماز ستون اساسی مسلمانان، بنیاد دین مقدس اسلام، پیشرو و سید همه عبادتهاست. هر که این پنج فریضه را مطابق سنت پیامبر بزرگوار اسلام محمد مصطفی صلی الله علیه وسلم به جای آورد، بر علاوه اینکه از زشتی های قوی و فعلی ! نجات می یابد، بلکه رحمت انوار الهی در دلش قرار خواهد گرفت.

در مقام و منزلت نماز همین کافیست که: اولین آنچه که بنده در مورد آن، مورد محاسبه قرار میگیرد، نماز میباشد.

روز آخر که جانگداز بود - اولین پرسش از نماز بود
خواهران و برادران متدین !

این مجموعه و نوشته ای که تحت عنوان « نماز - ستون دین » به رشته تحریر درآمد و خدمت شما تقدیم است، نوشته، تحقیقی و ریسرچی است در مورد منزلت نماز در اسلام که در آن مفهوم نماز، حکم، منزلت، ویژگیها، فضیلت و حکم تارك آن را توأم با دلایل از قرآن کریم یعنی کتاب الله تعالی و سنت رسول الله، پیامبر بزرگوار اسلام محمد مصطفی صلی الله علیه وسلم جهت یافتن ودسترسی به عمق این عبادت خدمت شما با تمام صداقت و ایمانداری تقدیم است.